Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang sơ khai, sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa và lấy thân mình hóa thành vạn vật, trời đất đã định hình nhưng trật tự vẫn còn là một mớ hỗn mang.

Cuộc đại chiến kinh thiên động địa giữa Vu tộc và Yêu tộc – hai thế lực hùng bá nhất thời bấy giờ – đã đi đến hồi kết trong sự hủy diệt và suy tàn.

Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, Thập Nhị Tổ Vu gần như diệt vong.

Cả hai tộc đều chịu tổn thất nặng nề, buộc phải lui về sau vũ đài lịch sử, để lại một Thiên Đình hoang tàn và một tam giới không người cai quản.

Đây là thời đại của khoảng trống quyền lực, nơi các Thánh Nhân – những tồn tại bất tử bất diệt, đứng trên vạn chúng – bắt đầu tính toán cho một bàn cờ mới của trời đất.

Trong bối cảnh đó, một linh hồn đến từ thế kỷ 21 đột ngột xuyên không, nhập vào thân xác của Hạo Thiên, một trong hai tiên đồng hầu cận bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung.

Vốn chỉ là một nhân vật mờ nhạt, có vai trò không đáng kể, Hạo Thiên mới mang trong mình ký ức của người hiện đại và biết trước số phận bi thảm của mình: sẽ được Đạo Tổ chỉ định làm Thiên Đế hữu danh vô thực, một con rối bị các Thánh Nhân chèn ép, bị mọi thế lực xem thường, cuối cùng trở thành trò cười trong tam giới.

Kiên quyết không chấp nhận một tương lai bị người khác định đoạt, Hạo Thiên hạ quyết tâm phải thay đổi vận mệnh, phải trở thành một Thiên Đế chân chính, uy áp tứ hải bát hoang.

Cơ hội đến nhanh hơn dự tính.

Đạo Tổ Hồng Quân triệu tập Lục Thánh (Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề) để bàn việc lập lại trật tự Thiên Đình.

Khi các Thánh Nhân còn đang tranh cãi không dứt, mỗi người đều muốn đưa đệ tử của mình lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, Hồng Quân đã đưa ra một quyết định gây chấn động: phong Hạo Thiên làm Thiên Đế, và tiên đồng còn lại là Dao Trì làm Vương Mẫu.

Dù trong lòng vạn phần bất phục, Lục Thánh không dám trái lời Đạo Tổ, chỉ đành chấp nhận một cách miễn cưỡng, để lại cho Hạo Thiên một Thiên Đình trống rỗng và những lời hứa hẹn ủng hộ sáo rỗng.

Ngay khi bước chân ra khỏi Tử Tiêu Cung, đối mặt với sự khinh thị của các Thánh Nhân và một tương lai mờ mịt, Hạo Thiên bất ngờ kích hoạt được "Hệ Thống Thùy Điếu Tối Thượng" – kim thủ chỉ của kẻ xuyên không.

Hệ thống này cho phép hắn câu được vạn vật trong chư thiên, từ công pháp nghịch thiên, thần binh lợi khí, cho đến tu vi và cả những giọt tinh huyết của các đại năng cổ xưa.

Với gói quà tân thủ là Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào có sức phòng ngự sánh ngang chí bảo, Hạo Thiên bắt đầu con đường quật khởi của mình.

Hắn lặng lẽ câu được Cửu Bí của Hoang Thiên Đế, luyện hóa Tinh huyết Bàn Cổ, nuốt tu vi đan, khiến thực lực tăng vọt chỉ trong thời gian ngắn, nhanh chóng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, khiến toàn cõi Hồng Hoang phải kinh động.

Sự trỗi dậy của Hạo Thiên lập tức vấp phải sự khiêu khích từ Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đệ tử của Nguyên Thủy là Quảng Thành Tử cố tình gây khó dễ, bắt giữ tiên nữ của Thiên Đình.

Không một chút do dự, Hạo Thiên đằng đằng sát khí tìm đến tận động phủ, dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép, phế đi tu vi của Quảng Thành Tử.

Sự việc leo thang khi phó giáo chủ Xiển Giáo là Nhiên Đăng Đạo Nhân xuất hiện can thiệp, nhưng cũng bị Hạo Thiên đánh cho trọng thương, cướp đi pháp bảo Định Hải Châu.

Cuối cùng, chính Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đích thân giáng lâm.

Thế nhưng, bằng sự cứng rắn và khôn khéo, Hạo Thiên đã mượn uy danh của Đạo Tổ Hồng Quân để ép vị Thánh Nhân cao cao tại thượng phải nuốt hận rút lui.

Một trận chiến kinh thiên động địa, một vị Thiên Đế trẻ tuổi dám trực diện đối đầu và làm bẽ mặt Thánh Nhân.

Tin tức này như một cơn địa chấn làm rung chuyển toàn cõi Hồng Hoang.

Hạo Thiên đã dùng hành động sắt máu để tuyên bố với tất cả: thời đại của vị Thiên Đế bù nhìn đã qua, một kỷ nguyên mới do hắn làm chủ đã chính thức bắt đầu.

Từ một tiên đồng nhỏ bé, Hạo Thiên đã bước những bước đầu tiên trên con đường trở thành bá chủ tam giới, một con đường đầy rẫy chông gai nhưng cũng hứa hẹn những vinh quang vô thượng, nơi mà ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ phải cúi đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 1

Hỗn độn sơ khai, vạn vật sinh linh đều không có, trời đất liền thành một khối, chỉ có một cây Hỗn Độn Thanh Liên được thai nghén trong đó.

Thanh liên ấy có năm phiến lá, nở ra hai mươi bốn cánh hoa, kết thành một hạt sen.

Đợi đến ức vạn năm kỳ hạn mãn, hạt sen nứt ra, Bàn Cổ Đại Thần tay cầm Khai Thiên Phủ xuất thế.

Bàn Cổ Đại Thần vì bất mãn với sự áp bức vô cùng vô tận trong hỗn độn, bèn dùng Khai Thiên Phủ bổ đôi trời đất.

Trời đất mới mở, không ổn định, Bàn Cổ Đại Thần bèn đầu đội trời xanh, chân đạp đại địa.

Mỗi ngày người cao thêm một trượng, khiến trời mỗi ngày cũng cao thêm một trượng, đất mỗi ngày cũng dày thêm một trượng.

Trải qua một vạn tám nghìn năm, trời đất định hình.

Sau đó, Bàn Cổ Đại Thần cảm thấy vạn vật giữa trời đất đều không có, bèn thân hóa Hồng Hoang: mắt trái thành mặt trời, mắt phải thành mặt trăng, tóc thành sao trời lấp lánh; máu tươi biến thành sông ngòi hồ biển, cơ bắp biến thành đồng ruộng ngàn dặm; xương cốt biến thành cây cỏ, gân mạch biến thành đường sá; răng biến thành kim thạch, tinh tủy biến thành trân châu; hơi thở thành gió mây, tiếng nói thành sấm sét, mồ hôi thành mưa móc.

Khi Bàn Cổ Đại Thần ngã xuống, đầu và tứ chi hóa thành Ngũ Nhạc, nhưng xương sống lại trở thành cột chống trời đất là Bất Chu Sơn.

Bụng của ngài lại hóa thành một biển máu, biển máu đó rộng mấy vạn dặm, bên trong sóng máu cuồn cuộn, cá tôm không sống, chim chóc không tới, lệ khí của trời đất đều tụ tập tại nơi này, chúng nhân Hồng Hoang gọi nơi đây là U Minh Huyết Hải.

Trong khoảnh khắc Bàn Cổ Đại Thần ngã xuống, từ trên thân ngài thoát ra ba luồng thanh khí và mười hai luồng trọc khí.

Ba luồng thanh khí bay lên hóa thành Thái Thanh Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Thông Thiên Đạo Nhân.

Mười hai luồng trọc khí chìm xuống hóa thành mười hai Tổ Vu, lần lượt là: Nhục Thu (Tổ Vu Kim), Câu Mang (Tổ Vu Mộc), Cộng Công (Tổ Vu Thủy), Chúc Dung (Tổ Vu Hỏa), Thiên Hạo (Tổ Vu Phong), Huyền Minh (Tổ Vu Vũ), Cường Lương (Tổ Vu Lôi), Hấp Tư (Tổ Vu Điện), Đế Giang (Tổ Vu Không gian Tốc độ), Chúc Cửu Âm (Tổ Vu Thời gian), Xa Bỉ Thi (Tổ Vu Thời tiết), Hậu Thổ (Tổ Vu Thổ).

Khai Thiên Phủ vì không chịu nổi lực cản của việc khai thiên, đầu búa hóa thành Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, lưỡi búa hóa thành Tru Tiên Tứ Kiếm, cán búa hóa thành Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Thanh Liên cũng vì trời đất nứt ra mà hư tổn, hai mươi bốn cánh sen hóa thành hai mươi tư mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, trên đó ghi lại ba ngàn Đại Đạo, sau này bị Hồng Quân có được và dựa vào đó để ngộ đạo.

Năm phiến lá của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành mười đại Tiên thiên linh bảo là Ngũ Hành Kỳ (Trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ), Càn Khôn Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Liên Đài,

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hà Đồ Lạc Thư, Thất Bảo Diệu Thụ, Thiên Thư (Phong Thần Bảng), Địa Thư, Minh Thư (Sổ Sinh Tử), Hồng Tú Cầu; chỉ có thân sen là không biết về đâu.

Vu tộc là huyết mạch của Bàn Cổ, trời sinh có thể khống chế các nguyên tố trong Hồng Hoang.

Người Vu tộc hồn phách và nhục thân là một, nên chỉ luyện nhục thân, không tu nguyên thần.

Vu tộc do mười hai Tổ Vu đứng đầu, mười hai Tổ Vu là tinh huyết của Bàn Cổ nhiễm lệ khí trời đất mà hóa thành, là tồn tại có nhục thân mạnh nhất, mỗi người đều có cảnh giới Chuẩn Thánh, hợp lại luyện thành một trận pháp tên là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là đệ nhất hung trận của Hồng Hoang, không ai dám cản mũi nhọn!

Mắt trái của Bàn Cổ hóa thành Thái Dương Tinh, trong đó Đế Tuấn mang theo Tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư xuất thế, Thái Nhất cầm Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung ra đời.

Đế Tuấn và Thái Nhất từng nghe Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, tu luyện được một thân bản lĩnh siêu phàm nhập thánh.

Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Yêu Hoàng Cung ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, Đế Tuấn tự xưng Yêu Hoàng, Thái Nhất tự xưng Đông Hoàng, bái đại thần Yêu tộc cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung là Côn Bằng làm Yêu Sư, thống lĩnh Yêu tộc thiên hạ, nhất thời không ai sánh bằng.

Vu Yêu hai tộc là oan gia trời sinh, đấu đá nhau mấy trăm vạn năm, tử thương vô số.

Cuối cùng do Tam Thanh cùng mọi người điều đình, hình thành cục diện Yêu quản trời, Vu quản đất, hai bên mới hơi hòa hoãn! 1.

Nhưng cảnh đẹp chẳng kéo dài, Yêu tộc và Vu tộc vì tranh đoạt quyền thống trị đất trời mà mở ra một trận quyết chiến sinh tử.

Cả hai bên đều dùng đến những chiêu thức uy lực mạnh nhất, khiến toàn bộ Hồng Hoang bị chia thành chín khối.

Cuối cùng, tuyệt chiêu của Vu Yêu hai tộc đã hủy diệt năm khối đại lục, chỉ còn lại Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Năm khối đại lục còn lại bị phân tán, gọi chung là Hải ngoại thập tam đảo.

Chương 2

Hậu Thổ hóa thân thành Lục đạo luân hồi.

Tại Hồng Hoang.

Sâu trong hỗn độn, cương phong đáng sợ thổi quét tứ phía, có một vực trời cắt ngang vũ trụ.

Một tòa điện đường cổ kính được tử khí bao quanh sừng sững, tỏa ra vạn đạo thần quang.

Trong một gian thạch thất sâu trong điện đường, Hạo Thiên mở mắt.

Đầu óc đau nhói, vô số ký ức ùa vào tâm trí.

"Vãi!

Ta đã trở thành đồng tử Hạo Thiên dưới trướng Hồng Quân!

Tử Tiêu Cung!" Hạo Thiên ngơ ngác.

Trước đó, hắn đang ôm máy tính bảng thức đêm cày phim, đột nhiên trước mắt tối sầm, không ngờ lại xuyên không đến Hồng Hoang.

Nhìn quanh bốn phía, Hạo Thiên phát hiện nơi này vô cùng trống trải, chỉ có một chiếc giường đá và một cái bồ đoàn.

Hình dáng của hắn cũng biến thành một thiếu niên mười tuổi, mặc một bộ đạo bào sẫm màu, tóc trên đỉnh đầu búi thành hai búi.

Hắn đứng dậy, chưa kịp bước ra khỏi cửa phòng thì một tiểu loli xinh đẹp với ngũ quan tinh xảo, da thịt như ngọc, cốt cách như băng đi tới, trông rất quen mặt.

Không cần tìm kiếm trong ký ức, Hạo Thiên cũng biết đây là Dao

Trì, cũng là đồng tử của Đạo Tổ, bất luận là căn cước hay dung mạo đều thuộc hàng đỉnh cao của Hồng Hoang.

"Sư huynh!

Nhanh lên!

Lão gia triệu kiến chúng ta!

Sáu vị Thánh nhân cũng đang chờ rồi!" Dao Trì nói.

"Hả?!" Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Hiện tại, Vu Yêu lượng kiếp vừa mới kết thúc, Vu tộc và Yêu tộc nguyên khí đại thương, đã rút khỏi vũ đài tranh bá Hồng Hoang.

Tam giới hỗn loạn, Thiên Đình không có chủ.

Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập sáu vị Thánh nhân đến nghị sự, chính là để xác định người được chọn làm Thiên Đế mới.

Hạo Thiên lòng dạ biết rõ.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn sắp được "một bước lên trời", trở thành vị đại lão xui xẻo bị mọi người chú ý kia.

Trong mắt hậu thế, Ngọc Hoàng Đại Đế có thể xem là con rối thê thảm nhất trong Hồng Hoang, trên có Thánh nhân trấn áp, dưới có các thế lực không phục, thậm chí Linh Sơn phương Tây cũng dám nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình, một con khỉ đá quèn cũng dám đánh lên Thiên Đình, la hét gọi Ngọc Đế lão nhi.

Một cuộc đời tủi nhục như vậy, Hạo Thiên từ chối tiếp nhận.

Đã đến đây rồi, thì phải phá vỡ thiên mệnh, uy áp tứ hải bát hoang.

Trở thành bá chủ Tam giới thực sự, khiến Thánh nhân cũng phải cúi đầu!

Âm thầm hạ quyết tâm, Hạo Thiên bước nhanh hơn, cùng Dao Trì

đi đến chính điện.

Quả nhiên, hắn thấy Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ, Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương, cùng hai vị giáo chủ phương Tây là Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Sáu vị này đều là cao thủ tuyệt đỉnh của Hồng Hoang, được xưng là vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xem chúng sinh như kiến cỏ.

Nhưng đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ tay cầm trượng tre, ngồi cao trên giường mây, sắc mặt các Thánh nhân đều khiêm tốn cung kính.

"Thiên đạo tuần hoàn, lượng kiếp không ngừng, thế gian không có nhân vật chính vĩnh hằng," Hồng Quân thản nhiên nói, "Nay Vu Yêu hai tộc đã suy yếu, Nữ Oa luyện đá vá trời đã xong, tiếp theo Nhân tộc sẽ hưng thịnh...

Chỉ là, Thiên Đình không thể một ngày không có chủ, các ngươi có ai được chọn, cứ nói ra." Nghe vậy, các Thánh nhân lập tức sáng mắt lên, trong lòng tính toán.

Cơ hội hiếm có, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ.

Nhanh chóng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến cử ái đồ Quảng Thành Tử, Thông Thiên Giáo Chủ đề cử đệ tử ngoại môn của Tiệt giáo là Triệu Công Minh, Nữ Oa đề cử thái tử Yêu tộc Lục Áp, Tây phương nhị thánh thì đưa ra đệ tử của Chuẩn Đề là Di Lặc.

Chỉ có Thái Thanh Lão Tử không lên tiếng, vì ông chỉ có một đồ đệ bảo bối, nếu để Huyền Đô làm Thiên Đế, Nhân giáo sẽ do ai kế thừa đạo thống?

Vì lợi ích bản thân tối đa, năm vị Thánh nhân cãi nhau đến đỏ mặt

tía tai, chính điện trở nên ồn ào.

"Chư vị," Thái Thanh Lão Tử ho khan hai tiếng, "Ngôi vị Thiên Đế rất quan trọng, hay là xin lão sư định đoạt." Nghe lời này, năm vị Thánh nhân kia đều lúng túng.

Đúng vậy, Hồng Quân Đạo Tổ còn chưa tỏ thái độ, họ có ồn ào đến mấy cũng vô dụng.

"Xin lão sư định đoạt!" Năm vị Thánh nhân đồng thanh nói.

"Thiện!" Hồng Quân khẽ gật đầu, ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên và Dao Trì.

Thấy cảnh này, các Thánh nhân không khỏi thắt lòng.

Chuyện gì thế này?

Ngay sau đó, Hồng Quân trịnh trọng nói: "Đồng tử dưới trướng ta là Hạo Thiên có thể làm Thiên Đế, Dao Trì có thể làm Vương Mẫu!" Sáu vị Thánh nhân kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Đồng thời trong lòng một vạn lần không phục.

Phải biết rằng, Hạo Thiên và Dao Trì lúc này, tuy đã theo Hồng Quân tu luyện hơn mười nguyên hội, nhưng cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa đạt tới.

Bây giờ lại gặp vận cứt chó, được Đạo Tổ ưu ái, có cơ hội leo lên vị trí quan trọng như vậy, quả thực khiến người ta đỏ mắt.

"Đa tạ lão gia đề bạt!" Hạo Thiên kéo Dao Trì, quả quyết bái tạ.

Sắc mặt hắn không chút gợn sóng, nhưng Dao Trì lại vui mừng như điên.

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật, trong lòng sắp tức nổ tung.

Sắc mặt bốn vị Thánh nhân còn lại cũng không tốt lắm.

Hai đồng tử thân phận thấp hèn có đức hạnh gì mà dám ngồi lên ngôi vị tôn quý như vậy?

Có ngồi vững không?

"Các ngươi có dị nghị gì không?" Hồng Quân lạnh lùng nhìn khắp cả sảnh.

"Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư!" Sáu vị Thánh nhân chỉ đành bất đắc dĩ đáp ứng.

Chuyện đối đầu trực diện với Đạo Tổ, bọn họ đều không dám.

Dù sao, Hồng Quân được xưng là đệ nhất nhân Hồng Hoang, mấy nguyên hội trước từng dùng một ngón tay phá vỡ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, tư thái cái thế vô địch đã khắc sâu vào lòng người, dù mạnh như Thánh nhân cũng không dám xấc láo.

Chương 3

Xác định được người được chọn, Hồng Quân bắt đầu ban thưởng bảo vật.

Hạo Thiên nhận được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hạo Thiên Kính và Thiên Đế Ngọc Tỷ.

Dao Trì thì nhận được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tây phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cùng với Cực phẩm Tiên thiên linh căn Tiên thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ.

Ngay sau đó, giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân lại vang lên: "Nay sắc phong Hạo Thiên làm Thiên Đình chi chủ, Dao Trì làm Thiên Đình Vương Mẫu, thay trời chăn dắt chúng sinh!" Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân không báo trước vươn tay điểm một cái, hai luồng quang hoa rơi vào người Hạo Thiên và Dao Trì.

Trong nháy mắt, Hạo Thiên từ hình dáng thiếu niên biến thành một người đàn ông trung niên uy vũ hiên ngang.

Lúc này, hắn mày kiếm mắt sao, thân thể vĩ đại như thần sơn, một luồng dương cương chi khí bao quanh toàn thân, phảng phất như vũ trụ hồng hoang đều nằm trong lòng bàn tay.

Dao Trì thì lắc mình một cái, hóa thành một thiếu nữ ngoài hai mươi, khí chất cao quý đoan trang, da trắng hơn tuyết, khiến người ta vừa nhìn đã phải lòng.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, ăn ý mỉm cười.

"Tân Thiên Đình mới lập, hy vọng các ngươi có thể ra tay giúp đỡ, trợ giúp Hạo Thiên và Dao Trì một tay." Hồng Quân dặn dò các Thánh

nhân.

"Vâng!" Lục Thánh đồng thanh đáp ứng.

Bất kể trong lòng khó chịu thế nào, công phu bề mặt vẫn phải làm cho đủ.

Hồng Quân xua tay, ra hiệu cho mọi người rời đi.

Một luồng sức mạnh mênh mông truyền đến, Hạo Thiên, Dao Trì cùng sáu vị Thánh nhân bị đưa ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Cánh cửa nặng nề lại đóng sầm một tiếng.

Bên ngoài vực trời, mọi người nhìn nhau, không khí nhất thời vô cùng lúng túng.

"Theo lý mà nói, để làm lớn mạnh Tân Thiên Đình, ta và Tiếp Dẫn sư huynh cũng nên góp một phần sức lực, nhưng phương Tây quá cằn cỗi, hai chúng ta cũng lực bất tòng tâm!

Thật xin lỗi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói trước tiên.

"Giáo vụ phương Tây bận rộn, chúng ta xin cáo từ trước." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười mà như không cười.

Cặp đôi vô sỉ quay người bỏ đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

"Nếu đã như vậy, Hạo Thiên và Dao Trì hai vị, có chỗ nào cần dùng đến, cứ nói một tiếng, Tam Thanh chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ." Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt tỏ thái độ.

Nữ Oa cũng nói những lời y hệt Tam Thanh.

Nể mặt Hồng Quân, họ cứ đưa ra một tấm séc khống trước, còn có thực hiện hay không, thì khó nói.

Nhìn sáu vị Thánh nhân lần lượt rời đi, khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười lạnh.

Bởi vì trong đầu hắn, một âm thanh điện tử vui tai đã vang lên.

"Tích!

Phát hiện ký chủ trở thành Chí tôn Tam giới, kích hoạt Hệ thống Câu cá Chí tôn!

Chỉ có không ngờ tới, không có không câu được!

Chế bá Hồng Hoang, bắt đầu từ việc câu cá!" Ngón tay vàng, trang bị tiêu chuẩn của người xuyên không, cái gì cần đến cuối cùng cũng đã đến.

Hạo Thiên tỏ vẻ vui mừng.

"Tích!

Mở gói quà tân thủ!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ nhận được Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ nhận được một cần câu Chí tôn, một trăm phần mồi câu Chí tôn!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ nhận được Biển câu cá Chí tôn!" Hệ thống phát ra mấy thông báo.

Hạo Thiên sững sờ, mẹ nó, đây là tiết tấu gia nhập hội câu cá à?

Lão tử đây là Thiên Đế đấy nhé.

"Hệ thống, thật sự cái gì cũng câu được sao?" Hạo Thiên thăm dò hỏi.

"Đó là điều tất nhiên, ký chủ cứ thử xem." Hệ thống đáp.

"Tạm thời không vội, đổi thưởng cho ta trước!" Hạo Thiên nói.

Trong nháy mắt, trong không gian lưu trữ của hệ thống, đã có thêm mấy món bảo bối.

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào: Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có ý chí Thiên đạo hộ trì, vạn pháp bất xâm, phòng ngự sánh ngang Chư Thiên Khánh Vân.

Nhìn qua thì kim quang lấp lánh, có chín con Ngũ trảo kim long uy mãnh quấn quanh, thần uy lẫm liệt, mang một loại bá khí của bậc quân vương thiên mệnh.

Có món bảo bối này, Hạo Thiên cảm thấy có thêm một tầng bảo vệ mạnh mẽ, tự tin tăng gấp bội.

Còn về cần câu và mồi câu, nhìn cũng bình thường, không có gì đặc biệt.

"Hạo Thiên sư huynh, sao có thể như vậy!

Bọn họ dám coi lời của lão gia như gió thoảng bên tai!" Bên cạnh, Dao Trì có chút không biết phải làm sao, cảm thấy bất ngờ.

"Sư muội, đừng phiền não nữa!

Cầu người không bằng cầu mình, chúng ta đến di chỉ cũ của Thiên Đình xem sao đã." Hạo Thiên thản nhiên bình tĩnh.

Dao Trì "ừm" một tiếng, hai người nắm tay nhau đi đến Tam Thập Tam Thiên.

Trên đường đi, Dao Trì dùng khóe mắt lặng lẽ quan sát Hạo Thiên, cảm thấy không có gì để chê, càng nhìn càng thích.

Xuyên qua hỗn độn, đi qua nhiều vùng đất hung hiểm, hai người đến Nam Thiên Môn.

Trước mắt là một cảnh hoang tàn, chẳng khác gì phế tích.

Thiên Đình của Yêu tộc năm xưa huy hoàng thịnh vượng, cảnh

vạn tộc triều bái, sớm đã thành mây khói.

“Phải làm sao bây giờ!” Dao Trì lo lắng.

“Không sao, mọi chuyện đã có ta!” Hạo Thiên ôm lấy bờ vai thơm của nàng, giọng điệu kiên định nói.

Dao Trì lập tức rung động, gương mặt xinh đẹp ửng hồng hai má, lộ ra vẻ e thẹn.

Phải biết rằng, nàng và Hạo Thiên đã quen biết nhiều năm, sớm tối bên nhau, nhưng chưa từng có hành động thân mật như vậy.

Chương 4

Sau khi dặn dò Dao Trì mấy câu, Hạo Thiên lập tức rời đi.

“Hệ thống!

Chuẩn bị câu cá!” Hạo Thiên nói.

Hắn tránh khỏi tất cả mọi người, đến một vùng biển mây hẻo lánh.

“Ông!” Một tiếng vang nhẹ, biển mây phía trước khẽ rung động, xuất hiện một ao năng lượng vô hình, hoàn mỹ dung hợp với biển mây.

Điều khác biệt là, cái ao này có màu tím vàng cao quý, chính là Biển câu cá Chí tôn.

Có xác suất câu được những vật phẩm nghịch thiên.

Hạo Thiên ngồi xếp bằng, lắp mồi, quăng cần câu cá, động tác liền mạch dứt khoát.

Một ngày trôi qua.

Hạo Thiên cảm thấy dây câu động đậy, lập tức giật cần, câu lên một vầng sáng năng lượng tỏa ra thần quang bảy màu.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được Cửu Bí!” Hệ thống phát ra thông báo.

Đệt!

Hạo Thiên trong lòng mừng rỡ.

Đây là một trong những công pháp lợi hại nhất trong tiểu thuyết

huyền huyễn 《Già Thiên》 ở kiếp trước.

Chín loại bí pháp trong đó đều có công dụng riêng, bây giờ vừa hay có thể dùng được.

Nén lại tâm tình kích động, Hạo Thiên chọn tiếp tục câu cá.

Thời gian trôi đi, càng ngày càng nhiều vật phẩm cực phẩm được thu hoạch.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một giọt tinh huyết bản mệnh của Bàn Cổ!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được năm nghìn điểm Thiên đạo công đức!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một viên Tu Vi Đan mười vạn năm!" Ba tháng trôi qua.

Một trăm phần mồi câu Chí tôn đã được tiêu thụ hết.

"Hệ thống, thu công!

Đổi hết tất cả phần thưởng cho ta!" Hạo Thiên từ từ đứng dậy.

Thần niệm xâm nhập vào không gian lưu trữ của hệ thống, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Các loại bảo vật la liệt, khiến tâm trạng hắn vô cùng tốt.

Có cảm giác một đêm phất lên.

Quả nhiên câu cá sướng một lúc, cứ câu cá là sướng mãi.

"Chín giọt tinh huyết bản mệnh của Bàn Cổ, luyện hóa cái này trước!" Hạo Thiên quả quyết nói.

Bàn Cổ Đại Thần năm xưa từng cố gắng dùng sức mạnh để chứng đạo, mạnh mẽ tiêu diệt ba nghìn Thần Ma hỗn độn, tinh huyết

bản mệnh của ngài chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, chín giọt tinh huyết bản mệnh tỏa ra ánh sáng màu cam chói mắt, mang theo một luồng uy áp khổng lồ xuất hiện.

Giống như Bàn Cổ Đại Thần đích thân giáng lâm.

Hạo Thiên suýt nữa cảm thấy ngạt thở.

Quá mạnh!

Giọt tinh huyết bản mệnh đầu tiên dung nhập vào cơ thể, Hạo Thiên như đang ở trong lò lửa, toàn thân như bốc cháy, kinh mạch từng khúc đứt gãy, sắp bạo thể mà chết.

"Chống đỡ!" Hạo Thiên tâm niệm vừa động, vội vàng điều ra Cửu Bí.

Hắn học và dùng ngay lập tức.

Trong Cửu Bí, "Giả" tự bí là bí pháp chữa thương, có thể lập tức hồi phục thương thế.

Hạo Thiên bản thân căn cơ bất phàm, ngộ tính siêu quần, không lâu sau, hắn đã nắm vững được mấy phần "Giả" tự bí.

Bá!

Thương thế hồi phục không nhanh không chậm, cảm giác đó vô cùng sung sướng.

Vừa hay có thể triệt tiêu dược lực bá đạo của tinh huyết bản mệnh Bàn Cổ.

Trăm năm thoáng qua, chín phần tinh huyết bản mệnh đã được luyện hóa hoàn toàn.

"Tốt!

Ta bây giờ đã thoát thai hoán cốt, sức mạnh bá đạo vô song, nhục

thân cường hãn, có thể sánh ngang với Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Hạo Thiên tự nhủ.

Không uổng công khổ sở bao nhiêu năm.

Dù không tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công dùng sức mạnh chứng đạo trong truyền thuyết, nhưng cũng không hề thua kém.

Hạo Thiên không chút nghi ngờ, nếu toàn lực va chạm, hắn có thể đâm thủng một lỗ lớn trên cả Tam Thập Tam Thiên.

Nhân tiện, hắn cũng đã quen thuộc với Giai, Đấu, Binh, Giả, Hành và Tiền sáu bí, thu hoạch vô cùng lớn.

Tiếp theo, hắn lại lấy ra hơn hai mươi viên Tu Vi Đan.

Những viên Tu Vi Đan này, chỉ cần luyện hóa một viên, có thể bổ sung mười vạn năm khổ tu, tu vi tăng lên như tên lửa.

Nháy mắt lại mấy năm trôi qua, những viên Tu Vi Đan này đã bị quét sạch.

Một khắc nào đó, một luồng khí lưu có thể gọi là cuồng bạo, từ dưới chân Hạo Thiên bốc lên, nối liền với hỗn độn vô tận.

Khí tức của cả người, như hồng thủy xả lũ, hung mãnh tăng vọt.

Bình cảnh tu vi bị phá vỡ ngay lập tức.

Dao Trì ở xa, đột nhiên tinh thần chấn động.

"Hạo Thiên sư huynh!

Chương 5

Đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Thiên Đình của chúng ta cuối cùng cũng có một cường giả ra dáng rồi!" Dao Trì vui mừng như điên.

Trước đó Hạo Thiên nói với nàng muốn tìm nơi bế quan, quả nhiên đã có kết quả.

Hiện tại, Thiên Đình nhân tài hiếm hoi, chỉ có vài con mèo lớn mèo nhỏ.

Từ Thiên Đế và Vương Mẫu trở xuống, không có một cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên nào, Thái Ất Kim Tiên đã là lợi hại nhất rồi.

Cùng lúc đó.

Nhiều đại lão và cự đầu ở Hồng Hoang đã bị kinh động.

Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

"Thằng nhãi Hạo Thiên này, đột phá nhanh như vậy sao?

Chẳng lẽ là vì được Đạo Tổ đích thân chỉ định, khí vận gia thân?" Thái Thanh Lão Tử nhíu mày.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lẩm bẩm: "Không có lý nào!

Mới bao lâu, Hạo Thiên đã trở thành Chuẩn Thánh!

Chẳng lẽ lão sư đã lén lút ưu ái cho nó?" "Thiên Đế tu vi tiến triển thần tốc, có chút thú vị." Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cười ha ha hai tiếng.

Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương và Tây phương nhị thánh cũng

đều kinh ngạc.

Dù sao, cao thủ cấp Chuẩn Thánh không phải là rau cải trắng, chín mươi chín phần trăm người tu luyện cả đời cũng không thể vượt qua được rào cản đó.

Những người vốn không coi trọng Tân Thiên Đình, quyết định từ nay sẽ bắt đầu lặng lẽ quan tâm.

"Tích!

Phát hiện ký chủ đột phá đại cảnh giới, nhiệm vụ khởi đầu được ban bố," hệ thống đột nhiên thông báo, "Ký chủ phải phát triển Thiên Đình thành thế lực đệ nhất Hồng Hoang!

Thời hạn một vạn năm!" "Đó là điều tất nhiên!" Hạo Thiên gật đầu.

Hắn đang giao tiếp với hệ thống.

Bất ngờ, Dao Trì đạp mây đến.

"Sư huynh, ngài phải làm chủ cho người ta!" Dao Trì nhíu mày.

"Hả?

Ai dám bắt nạt nàng?" Hạo Thiên sắc mặt lạnh đi.

"Là tên khốn Quảng Thành Tử!" Dao Trì giải thích, "Chúng ta tái thiết Thiên Đình, cần một lượng lớn Tiên thiên tinh thạch làm tài liệu, thiếp đã điểm hóa một số nữ tiên, phái họ đến di chỉ cũ của Bất Chu Sơn để khai thác đá.

Nhưng, bị Quảng Thành Tử ngăn cản, nói rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn trưng dụng tàn tích Bất Chu Sơn để luyện chế bảo vật, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận!

Thậm chí còn giam giữ những nữ tiên đó!" Nghe lời này, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Trong truyền thuyết, Phiên Thiên Ấn được luyện chế từ nửa ngọn Bất Chu Sơn, được mệnh danh là thủy tổ của loại vũ khí ném như gạch, uy lực vô cùng kinh người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn di dời núi luyện chế Phiên Thiên Ấn, e rằng sắp diễn ra.

Việc hai bên xảy ra xung đột không có gì lạ.

Nhưng Quảng Thành Tử giam giữ nữ tiên của Thiên Đình, thuộc về hành vi cố ý gây khó dễ.

Phải biết rằng, năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn từng đề cử Quảng Thành Tử làm Thiên Đế, kết quả bị Hạo Thiên hớt tay trên, vị Kim tiên của Xiển giáo này có thể lòng mang oán hận.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, ký chủ phải trấn áp Quảng Thành Tử, lấy lại thể diện cho Thiên Đình!

Phần thưởng một trăm phần mồi câu Chí tôn!" Hệ thống phát ra thông báo.

Nghe âm thanh này, Hạo Thiên lập tức trong lòng đã có tính toán.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, mồi câu là một trong những nguyên liệu không thể thiếu.

Vừa hay mồi câu trước đó đã dùng hết, phải kiếm một ít.

"Đệ tử Xiển giáo thật quá đáng!

Ta đi gặp hắn một phen!" Hạo Thiên quả quyết nói.

Trong nháy mắt, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào xuất hiện trên người Hạo Thiên, uy thế Đại Đế vô hình khuếch tán, khiến Dao Trì cũng sợ đến rung động.

Hạo Thiên kéo lấy bàn tay mềm mại của Dao Trì, trực tiếp chìm vào hư không.

"Hành" tự bí phát động, hai người với tốc độ như bão tố đã đến Đào Nguyên Động của Cửu Tiên Sơn.

Một tiếng quát lạnh vang vọng xa gần: "Quảng Thành Tử ở đâu!

Sao không mau ra gặp trẫm!" Trong Đào Nguyên Động, Quảng Thành Tử giật mình.

"Thằng nhãi Hạo Thiên này, thật sự coi mình là gì à?

Dám đánh tới tận cửa!" Quảng Thành Tử lạnh lùng hừ nói.

Mở cửa động phủ, hắn tức giận đi ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Hạo Thiên, Quảng Thành Tử sững sờ.

Hạo Thiên mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, ngũ quan đường nét cương nghị, vai rộng như núi, trong mắt ẩn hiện tia điện, rõ ràng là một vị bá chủ tuyệt đại hùng cứ thiên hạ, đâu có nửa phần bộ dạng của một đạo đồng năm xưa.

"Quảng Thành Tử, ngươi dám coi thường Thiên Đình, cưỡng ép giam giữ tiên tử Thiên Đình," Hạo Thiên trầm giọng nói, "Trẫm niệm ngươi là đệ tử Thánh nhân, tội chết có thể miễn, chỉ tước đi tam hoa trên đỉnh, diệt đi ngũ khí trong lòng!" "Cái gì?!

Chết tiệt!!" Nghe vậy, Quảng Thành Tử nổi giận như sấm.

Hắn không bao giờ ngờ rằng đối phương lại mạnh mẽ như vậy, vừa đến đã đối đầu trực diện.

Là đệ tử đánh chuông vàng của Xiển giáo, Quảng Thành Tử rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái, sớm đã kiêu ngạo, sao có thể chịu được sự sỉ nhục này.

Phải biết rằng, tam hoa bị tước đi, thiên môn đóng lại, trở thành phàm thể, tức là phàm phu.

Làm sao để một Đại La Kim Tiên đỉnh phong như Quảng Thành Tử chấp nhận được.

Không nói hai lời, Quảng Thành Tử vỗ trán, sau lưng vọt ra một luồng thanh khí, Phiên Thiên Ấn đã được luyện chế xong xuất hiện.

"Yêu đạo to gan!

Chương 6

Hôm nay trẫm sẽ trấn áp ngươi!" Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên.

"Ông!" Năm ngón tay mở ra, tỏa ra kim quang chói mắt, che trời lấp đất vỗ xuống.

Một luồng sức mạnh cuồng bạo nhuộm cả bầu trời thành màu vàng kim, phảng phất như có một vầng mặt trời vỡ tan ở đây.

"Không ổn!" Quảng Thành Tử đâu ngờ được, thực lực của đối phương lại kinh khủng đến mức này.

Không kịp né tránh, cả người bị đánh bay một cách tàn nhẫn.

Toàn thân đẫm máu, chật vật không chịu nổi.

Phiên Thiên Ấn tuy đã ném ra, nhưng rơi vào người Hạo Thiên, lại như chuồn chuồn lay cột đá, chỉ tóe lên vài tia lửa.

"Chỉ có vậy thôi sao!" Hạo Thiên cười lạnh, trở tay một cái, thu lấy Phiên Thiên Ấn.

Ngay sau đó, hắn lao ra như một con khủng long bạo chúa hình người, một chân đạp lên ngực Quảng Thành Tử.

Phụt phụt phụt!

Quảng Thành Tử phun ra từng ngụm máu lớn, thân thể co quắp như con tôm, ngũ khí trong lòng dần tan biến.

"Trời ơi!

Sư huynh cũng quá dũng mãnh rồi!" Dao Trì mừng rỡ.

Nàng không bao giờ ngờ rằng, Hạo Thiên lại cho nàng một bất ngờ lớn như vậy.

Ban đầu Dao Trì chỉ hy vọng Hạo Thiên có thể thương lượng với Quảng Thành Tử, đòi lại những nữ tiên đó là được.

Ai ngờ, biểu hiện của Hạo Thiên vượt xa sự mong đợi của nàng.

"Đủ rồi!

Dừng tay!" Lúc này, một giọng nói tức giận, từ hướng Ngọc Hư Cung truyền đến.

Việc này đã thu hút sự chú ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kịp thời lên tiếng ngăn cản.

Nếu để Quảng Thành Tử bị phế đi, đó là đánh vào mặt Xiển giáo, vị Thánh nhân này đương nhiên không vui.

"Hạo Thiên!

Dừng tay đi!

Nếu làm chưởng giáo lão gia đích thân đến, ngươi tuyệt đối không có kết cục tốt đâu!" Sắc mặt Quảng Thành Tử hung tợn.

"Trẫm là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân chỉ định, nắm giữ Tam giới, thay trời chăn dắt chúng sinh," Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Các ngươi không kính trọng trẫm, chính là không kính trọng Đạo Tổ, ai nói cũng vô dụng!" Cùng lúc nói, bàn tay lớn của Hạo Thiên vung xuống, ba đóa hoa tượng trưng cho Đại La Kim Tiên trên đỉnh đầu Quảng Thành Tử dần dần tàn lụi.

Vị Kim tiên của Xiển giáo cũng như quả bóng xì hơi, khí tức tụt dốc không phanh.

Quảng Thành Tử run lẩy bẩy.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, dù Thánh nhân đã lên tiếng ngăn cản, Hạo Thiên vẫn ra tay tàn độc, thật sự phế đi tu vi của hắn.

"Hỏng rồi!

Chuyện sắp lớn rồi!" Dao Trì sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Xả giận cố nhiên là sướng, nhưng đắc tội với Thánh nhân, e rằng hậu họa vô cùng.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, phần thưởng một trăm phần mồi câu Chí tôn!" Hệ thống thông báo.

Cùng lúc đó.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm.

Mặc dù sự việc đã thành ra như vậy, nhưng ông không tiện đích thân ra tay.

Nếu không sẽ có tiếng là lớn hiếp nhỏ, bên Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dễ ăn nói.

"Chưởng giáo lão gia, thằng nhãi Hạo Thiên ngông cuồng như vậy, dám làm mất mặt Thánh nhân, hay là để bần đạo ra mặt..." Nhiên Đăng Đạo Nhân chủ động nói.

"Thiện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn híp mắt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại là phó giáo chủ của Xiển giáo, để ông ra mặt là ổn thỏa nhất.

Được Thánh nhân cho phép, Nhiên Đăng cưỡi nai đạp mây rời Côn Luân.

Không lâu sau, đã đến hiện trường xung đột.

"Lão sư cứu con!" Thấy Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Trước đây, Nhiên Đăng thay mặt chưởng giáo dạy dỗ đồ đệ, mười hai Kim tiên phần lớn do ông truyền đạo, nên Quảng Thành Tử cũng

gọi một tiếng lão sư.

"Đồ vô dụng, làm mất hết mặt mũi của bản giáo," Nhiên Đăng lắc đầu, ánh mắt khóa chặt Hạo Thiên, "Bần đạo là Nhiên Đăng, ra mắt Thiên Đế!" Hạo Thiên khẽ gật đầu, đáp lại.

Dù sao, với thân phận địa vị là chủ Tam giới hiện nay, hắn không cần phải nể mặt Nhiên Đăng.

"Đầu đuôi câu chuyện, bần đạo đã hiểu," Nhiên Đăng lại nói, "Quảng Thành Tử quả thực có chỗ làm không đúng, nhưng Thiên Đế ra tay cũng quá ác độc, làm tổn thương hòa khí hai nhà." "Vậy nên làm thế nào?" Dao Trì hỏi.

Nàng đứng kề vai với Hạo Thiên, thể hiện rõ lập trường.

"Hay là thế này," Nhiên Đăng đảo mắt, "Bần đạo cho người thả những nữ tiên kia, Thiên Đế lại đến Bát Cảnh Cung, quỳ xuống cầu xin Thái Thanh Thánh nhân một viên Cửu Chuyển Kim Đan, giúp Quảng Thành Tử hồi phục tu vi.

Sau đó, Thiên Đế đích thân đến tổ đình của Xiển giáo xin lỗi, chuyện này coi như xong." Nghe vậy, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau.

Lão đạo sĩ thối này tính toán hay thật.

Cửu Chuyển Kim Đan công dụng vô cùng, quả thực có thể tạo ra Đại La Kim Tiên, giúp Quảng Thành Tử Tam hoa tụ đỉnh trở lại.

Nhưng, để Hạo Thiên cúi đầu trước hai vị Thánh nhân Thái Thanh và Ngọc Thanh, làm tổn hại uy nghiêm của Thiên Đình, điều này tuyệt đối không thể làm được.

"Ai đang đánh rắm thế, hôi quá!" Hạo Thiên bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

Thấy vậy, sắc mặt Nhiên Đăng biến đổi dữ dội: “Thái độ này của Thiên Đế, chẳng lẽ muốn đánh một trận?!” “Cái gì!

Nhiên Đăng lại có xung đột với Hạo Thiên?!” Nhiều cự đầu Hồng Hoang đã chú ý đến cảnh này.

Họ lần lượt bắt đầu quan tâm đến diễn biến của sự việc.

Kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp, những cuộc đối đầu cấp Chuẩn Thánh rất hiếm thấy, huống chi thân phận của cả hai bên đều đặc biệt nhạy cảm.

Một là Thiên Đình chi chủ mới nhậm chức.

Chương 7

Một là phó giáo chủ của Xiển giáo, sau lưng có Thiên đạo Thánh nhân chống đỡ.

"Đánh nhau?

Vậy thì như ngươi mong muốn!" Giọng Hạo Thiên lạnh lùng.

Nhiên Đăng cười ha ha, trong tay bỗng tỏa ra tử quang ngàn thước, Càn Khôn Xích lừng danh xuất hiện.

Trong nháy mắt, trong phạm vi vạn dặm, phong vân đảo lộn, không khí rung chuyển, dường như không chịu nổi uy áp của món Trung phẩm Tiên thiên linh bảo này.

Hạo Thiên cũng siết chặt nắm đấm, miệng khẽ quát một chữ "Giai".

Một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ từ trong cơ thể bùng phát.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy pháp lực sôi trào, chiến lực trong nháy mắt tăng vọt, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào kim quang phun trào, chín con kim long do khí vận ngưng tụ từ sau lưng bay vọt ra, từng tiếng rồng gầm vang vọng trên mây.

Oanh!

Trong một phần trăm khoảnh khắc.

Cả hai đã giao đấu một chiêu.

Đặng đặng đặng đặng!

Nhiên Đăng chật vật lùi lại mấy dặm.

Càn Khôn Xích trong tay hắn phát ra những tiếng vang lạ như không chịu nổi, những vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất

hiện trên thân xích, ánh sáng cũng càng lúc càng ảm đạm.

Một cơn gió thổi qua, Càn Khôn Xích hóa thành tro bụi!

Đồng thời, dư âm từ cuộc giao đấu của hai người điên cuồng lan ra bốn phía, lật tung mấy chục dãy núi, làm bốc hơi hơn trăm hồ nước.

"Ta không nhìn lầm chứ!

Hạo Thiên sư huynh dùng nắm đấm đánh nát Trung phẩm Tiên thiên linh bảo!" Dao Trì trợn tròn mắt, khó mà tin nổi.

"Đạo Tổ ở trên!

Đây là người sao?!" Quảng Thành Tử cũng sợ đến run lẩy bẩy.

Các cự đầu đang quan chiến cũng ngơ ngác.

Họ không bao giờ ngờ rằng, Hạo Thiên trông chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại sở hữu thực lực kinh người như vậy, sức mạnh và độ cứng của nhục thân trực tiếp nghiền nát Trung phẩm Tiên thiên linh bảo!

"Không thể nào!

Tại sao lại như vậy!" Khóe miệng Nhiên Đăng giật giật, suýt nữa phát điên.

Ban đầu tưởng rằng có thể dễ dàng xử lý một nhân vật nhỏ, không ngờ lại khó nhằn đến vậy.

"..." Trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn thay đổi.

Với nhãn quan của Thánh nhân, ông đương nhiên nhìn ra, Hạo Thiên không biết đã dùng bí pháp gì, mà lại tăng chiến lực lên gấp mười lần.

Bí pháp như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng phải thèm nhỏ dãi.

Thậm chí ông còn muốn đích thân đi bắt Hạo Thiên về, ép hỏi ra loại bí pháp này.

Tiếc là chỉ có thể nghĩ vậy, Hồng Quân không thể nào ngồi yên không quan tâm.

Ngoài ra, nhục thân của Hạo Thiên cũng không biết đã luyện thế nào, kinh khủng đến mức này!

Mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải rùng mình!

"Nhiên Đăng, ngươi còn pháp bảo gì thì cứ lấy ra hết đi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

"Đừng ngông cuồng!

Cứ chờ đấy!" Nhiên Đăng dậm chân, trên đỉnh đầu vọt ra một đám mây ngũ sắc, nâng lên một ngọn Lưu Ly Đăng tỏa sáng rực rỡ.

Đồng thời, sáu viên châu xanh lam lấp lánh bay lượn xung quanh người hắn, tỏa ra hào quang ngũ sắc, dường như đã giam cầm không gian trong phạm vi mười vạn dặm.

"Lưu Ly Đăng và Định Hải Châu!

Xin lão sư giúp con trấn áp thằng nhãi này!" Quảng Thành Tử lại thấy một tia hy vọng.

Phải biết rằng, Lưu Ly Đăng thì thôi, nhưng Định Hải Châu tuyệt đối là bảo bối.

Hai mươi tư viên trong số đó rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ, sau này ban cho Triệu Công Minh, còn mười hai viên khác thì không rõ tung tích.

Không ngờ, Nhiên Đăng vận khí nghịch thiên, đã lặng lẽ có được sáu viên.

Mỗi một viên Định Hải Châu đều có lực phòng ngự cực mạnh, còn có thể diễn hóa ra một tiểu thế giới, đồng thời cung cấp cho chủ nhân rút linh lực trong đó để đối địch, tăng cường thực lực lên gấp bội.

Sáu viên Định Hải Châu lập tức nâng chiến lực của Nhiên Đăng lên đến giới hạn hiện tại.

Chính vì vậy, Nhiên Đăng lấy lại tự tin, bày ra bộ dạng chắc chắn sẽ thắng được đối phương.

Hôm nay, hắn phải làm nhục vị Thiên Đế này một phen.

"Oanh long!" Nhiên Đăng điều khiển sáu viên Định Hải Châu, hung hăng nện về phía Hạo Thiên.

Trong nháy mắt, trời đất không còn một tia sáng.

Dường như bầu trời sụp đổ, sáu thế giới hoàn chỉnh từ trên đỉnh đầu trấn áp xuống.

Khiến người ta cảm nhận được sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

"Sư huynh cẩn thận!" Dao Trì căng thẳng đến tim đập thình thịch.

Lúc này, Hạo Thiên thi triển "Hành" tự bí, lên chín tầng trời, xuống chín tầng địa ngục, được xem là một trong những tốc độ cực hạn của Hồng Hoang.

Trong một phần nghìn khoảnh khắc, hắn đã vòng ra sau lưng Nhiên Đăng, nắm đấm cương mãnh bá đạo như mãnh long xuất áp, hung hăng ấn vào lưng Nhiên Đăng.

Phụt!

Nhiên Đăng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

Nếu không có Lưu Ly Đăng giúp gánh chịu một phần sức mạnh,

và Nguyên Thủy Thiên Tôn vào thời khắc quan trọng dùng vô thượng pháp lực bảo vệ nhục thân của Nhiên Đăng, e rằng ông ta đã chết ngay tại chỗ, hóa thành tro bụi như Càn Khôn Xích.

Sáu viên Định Hải Châu mất đi khống chế, bay loạn xạ trong không trung như ruồi không đầu, bị Hạo Thiên vung tay một cái, thu hết toàn bộ.

Lần này.

Vô số người kinh ngạc đến rớt cằm.

Chương 8

Quá mạnh mẽ!

Một siêu cấp cường giả nữa của Hồng Hoang đang từ từ trỗi dậy!

Với cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại hoàn toàn áp đảo một cao thủ lão làng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu sau này chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chẳng phải sẽ càn quét tất cả Thánh nhân sao?!

Quảng Thành Tử thấy vậy, trước mắt tối sầm, hai chân duỗi thẳng, trực tiếp ngất đi.

Trong mắt Dao Trì, lại tràn đầy kích động và sùng bái.

Thần tượng!

Sư huynh quả thật quá ngầu!

Hạo Thiên một quyền trọng thương Nhiên Đăng.

Tình hình chiến đấu như vậy, trước đó không ai có thể lường trước.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bắt đầu đánh giá lại thực lực thực sự của Hạo Thiên.

"Chết tiệt...

Thằng nhãi này quá hung tàn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận đến nghiến răng.

Ban đầu ông tưởng rằng Nhiên Đăng ra mặt có thể dễ dàng xử lý Hạo Thiên, kết quả lại khó tin đến vậy.

Trong cơn bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ đành bước ra một bước, tử khí đông lai ba vạn dặm, xuất hiện trước mặt Hạo

Thiên.

Tâm niệm vừa động, Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử đều biến mất tại chỗ, cùng với tọa kỵ của Nhiên Đăng là con hươu mai hoa, đều bị đưa về Ngọc Hư Cung.

"Thiên Đế vì một chút chuyện nhỏ mà liên tiếp đả thương hai đệ tử của ta!

Ngươi gánh nổi phần nhân quả này một mình sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ nói.

"Thì sao?" Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, "Nguyên Thủy đến vừa đúng lúc, ngươi dung túng đệ tử coi thường Thiên Đình, cưỡng ép giam giữ nữ tiên của Thiên Đình, có đặt ta, vị Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân chỉ định, vào mắt không?

Đừng đi, ta và ngươi cùng đến Tử Tiêu Cung phân xử." "Ách..." Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ.

Ông không bao giờ ngờ rằng, Hạo Thiên lại lý lẽ hùng hồn, dám mượn oai hùm, kéo cả Hồng Quân ra.

Dùng đầu ngón chân cũng biết, Hồng Quân đã bổ nhiệm Hạo Thiên làm Thiên Đế, tự nhiên sẽ bảo vệ thằng nhãi này, nếu không chính là tự vả vào mặt mình.

Nói đi nói lại, chuyện này Quảng Thành Tử làm quả thực không thỏa đáng.

Đuổi những nữ tiên đó đi thì thôi, giam giữ lại là chuyện gì, chẳng lẽ định thu làm thị thiếp sao?

Trong lòng chửi mắng cả nhà Quảng Thành Tử mấy chục lần, Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định nhượng bộ.

"Hạo Thiên đừng có đổi trắng thay đen!

Chuyện này tạm thời không tính toán với ngươi, chúng ta cứ chờ xem!" Bỏ lại một câu, Nguyên Thủy Thiên Tôn xám xịt bỏ đi.

Không đi thì làm sao, chẳng lẽ muốn đánh nhau với Hạo Thiên sao?

Lấy thân phận Thánh nhân để bắt nạt một hậu bối Chuẩn Thánh sơ kỳ, truyền ra ngoài cũng không hay ho gì.

Huống chi, Hạo Thiên không phải là Đông Vương Công năm xưa, cũng không phải là Đế Tuấn và Thái Nhất xui xẻo, hắn là người bên cạnh Hồng Quân, căn bản không thể động vào được.

Tính sổ sau mới là lựa chọn tốt hơn.

"Ta không nhìn lầm chứ!

Hạo Thiên một câu nói đã dọa Nguyên Thủy chạy mất!" Trên biển máu vô tận, Minh Hà Lão Tổ trợn mắt há mồm.

"Có Hạo Thiên ở đây, chấn hưng Thiên Đình đại có hy vọng!

Xem ra mắt nhìn của Đạo Tổ thật độc đáo, không chọn sai người!" Trong Ngũ Trang Quán, Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử cảm thán.

Các cường giả đỉnh cấp khác của Hồng Hoang cũng bắt đầu cân nhắc, liệu có nên tìm cơ hội để bày tỏ thiện ý với Thiên Đình hay không.

Một vị Thiên Đế mạnh mẽ như vậy, quả thực không nên trêu vào!

Dù sao, Nhiên Đăng là một trong những cường giả có số má dưới Thánh nhân, thực lực vô cùng dũng mãnh, vẫn không địch lại Hạo Thiên.

"Nguy hiểm quá!

Vừa rồi dọa ta nhảy dựng!" Dao Trì vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện thân, nàng thật sự đã bị dọa sợ.

Lỡ Hạo Thiên có mệnh hệ gì, một mình nàng làm sao chống đỡ được Thiên Đình lớn như vậy.

"Yên tâm đi, trời sập xuống đã có ta chống đỡ!" Hạo Thiên khẽ cười, đi đến bên cạnh Dao Trì.

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ không tì vết đó, hắn thuận thế đưa tay ra, ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Dao Trì mặt đầy e thẹn, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của Hạo Thiên.

Ngay từ khi trở thành Vương Mẫu Thiên Đình, Dao Trì đã chuẩn bị sẵn sàng, quyết định giao bản thân cho Hạo Thiên.

Hai người âu yếm một lát, sau đó đi vào Đào Nguyên Động, thả những nữ tiên bị giam giữ ra ngoài.

Ngoài sắc mặt có chút tiều tụy, thực ra họ không bị hành hạ, dù sao Quảng Thành Tử cũng không phải là kẻ đại gian đại ác.

"Nô tỳ khấu kiến Thiên Đế!

Đa tạ ơn cứu mạng của Thiên Đình!" Các nữ tiên lần lượt quỳ xuống.

"Miễn lễ!

Đều đứng lên đi!" Hạo Thiên thản nhiên nói, "Các ngươi đã chịu khổ rồi, để bồi thường cho mọi người, trẫm ban cho mỗi người một viên Lục Chuyển Kim Đan!" Hắn vẫy tay, trên mặt đất xuất hiện một cái hồ lô tỏa ra bảo quang, dược hương thơm ngát, chứa đầy Lục Chuyển Kim Đan.

"Tạ ơn chủ long ân!

Nô tỳ nguyện vì Thiên Đình chết!" Các nữ tiên kích động đến phát

khóc, dập đầu lia lịa.

Hiện tại, Cửu Chuyển Kim Đan vô cùng hiếm có, loại đan dược đỉnh cấp lưu truyền trong Hồng Hoang chính là Lục Chuyển Kim Đan, có thể tăng mạnh tu vi, thực hiện sự thăng cấp như cá chép hóa rồng.

"Nhiều đan dược do Thái Thanh Thánh nhân luyện chế vậy!

Sư huynh lấy từ đâu ra?" Dao Trì lại bị dọa một phen.

Nàng phát hiện, mình càng ngày càng không nhìn thấu Hạo Thiên.

"Cơ duyên cá nhân thôi..." Hạo Thiên bình tĩnh thản nhiên nói.

Chương 9

Đương nhiên không thể nói, đây là một trong những chiến lợi phẩm câu được.

Dao Trì gật đầu, biết ý không hỏi tiếp.

Thật vậy, tại sao thực lực của Hạo Thiên lại tăng vọt nhiều như vậy trong thời gian ngắn.

Nhưng cường giả tuyệt đỉnh của Hồng Hoang, ai mà không có chút bí mật.

Hạo Thiên là Thiên Đình chi chủ, khí vận lớn gia thân, có kỳ ngộ và cơ duyên cũng không có gì lạ.

"Sáu viên Định Hải Châu này không tầm thường, để lại cho sư muội phòng thân." Hạo Thiên mượn hoa dâng Phật, tặng món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cướp được từ tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Đa tạ sư huynh!

Sư huynh tốt với người ta nhất!" Dao Trì mừng như điên.

"Chúng ta vốn là một thể, sao phải phân biệt đôi bên." Hạo Thiên ánh mắt cưng chiều, kéo nàng lại gần, nhẹ nhàng hôn lên trán Dao Trì.

Một trái tim của Vương Mẫu Thiên Đình, hạnh phúc đến sắp tan chảy.

Sau khi trở về Thiên Đình.

Hạo Thiên lấy ra một phần tài nguyên tu luyện, để Dao Trì tiếp tục xây dựng Thiên Đình.

Còn hắn thì dự định tiếp tục câu cá.

"Hệ thống, chuẩn bị sắp xếp câu cá!" Hạo Thiên nói.

“Mỗi điểm câu cá, khoảng cách sử dụng là một vạn năm,” hệ thống giải thích, “Cho nên biển mây của Thiên Đình tạm thời không thể câu cá, xin ký chủ rút địa điểm mới.” Bá!

Trước mắt Hạo Thiên, xuất hiện một bàn xoay hư ảo.

Trên bàn xoay đầy những địa danh chi chít, Kim Ngao Đảo, Thủ Dương Sơn, Bắc Minh Yêu Sư Phủ, Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân Tổ Địa, vân vân.

Hạo Thiên không suy nghĩ, đưa tay về phía trước điểm một cái.

Đợi bàn xoay dừng lại, ba chữ “Tam Tiên Đảo” hiện ra rõ ràng.

“Ồ?

Lại là địa bàn của Tam Tiêu Tiên Tử, có chút thú vị.” Hạo Thiên khẽ cười.

Vừa hay, hắn cũng định ra ngoài du ngoạn một chuyến.

Muốn làm lớn mạnh Thiên Đình, cứ ở lì một chỗ là không được.

Phải chủ động đi ra ngoài, thu phục các thế lực.

Hiện tại, Tam Tiêu Tiên Tử vừa mới bái nhập Tiệt giáo không lâu, thực lực chỉ tàm tạm, có thể cân nhắc kéo họ vào phe Thiên Đình.

Dù sao, theo quỹ đạo phát triển của Hồng Hoang, sau này trong Phong Thần lượng kiếp, Thiên Đình sẽ có rất nhiều đệ tử Tiệt giáo.

Không lâu sau.

Hạo Thiên đến Đông Hải.

Thu liễm khí tức bản thân, tiến vào phạm vi Tam Tiên Đảo.

Chỉ là, hòn đảo này được một trận pháp vô hình bảo vệ, cũng không biết ba chị em Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu có ở nhà không.

Hắn cũng lười quan tâm nhiều, chọn một nơi biển xanh cát trắng, bắt đầu ngồi xuống câu cá.

Vẫn là lắp mồi, quăng cần, kiên nhẫn chờ đợi.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một bộ Bát Cửu Huyền Công!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một chiếc lông vũ bản mệnh của Nguyên Phượng!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một quyển album ảnh của Vân Tiêu Tiên Tử!" Tam Tiên Đảo, phong cảnh như họa.

Hạo Thiên bận rộn không ngừng.

Bởi vì hắn liên tục câu được năm chiếc lông vũ bản mệnh của Nguyên Phượng.

Mỗi chiếc đều có màu sắc khác nhau, tỏa ra bảo quang lấp lánh.

Đây tuyệt đối là bảo bối.

Phải biết rằng, thần thông thiên phú Ngũ Sắc Thần Quang của thái tử Phượng tộc Khổng Tuyên chính là diễn hóa từ năm chiếc lông vũ bản mệnh này.

"Hệ thống, ta muốn tế luyện năm chiếc lông vũ, chuyển hóa chúng thành Ngũ Sắc Thần Quang, cần bao nhiêu thời gian?" Hạo Thiên hỏi.

"Ít nhất cần hơn nghìn năm," hệ thống đáp, "Nếu ký chủ muốn rút ngắn thời gian, có thể tiêu hao Thiên đạo công đức để đạt hiệu quả tế luyện tức thì." "Kiểm tra xem, ta có bao nhiêu Thiên đạo công đức, có đủ không?" Hạo Thiên quả quyết nói.

"Sau khi ngài trở thành Thiên Đế, cộng thêm việc câu cá, ngài đã

tích lũy được gần mười lăm vạn Thiên đạo công đức, nhưng còn thiếu khoảng một nửa.

Hay là, ngài tế luyện Phiên Thiên Ấn trước đi?

Cái đó chỉ cần mười hai vạn Thiên đạo công đức, năm ngày là có thể hoàn thành tế luyện." Hệ thống trả lời.

"Vậy được!

Phiên Thiên Ấn!" Hạo Thiên lập tức quyết định.

Xóa đi dấu ấn tinh thần mà Quảng Thành Tử để lại trong pháp bảo, quá trình tế luyện nhanh chóng bắt đầu.

Liên tục mấy ngày, cuối cùng đại công cáo thành.

"Thư giãn chút." Hạo Thiên thở ra một hơi trọc khí.

Hắn định lấy cuốn album ảnh của Vân Tiêu ra ngắm vài cái.

Cũng vào lúc này.

Hai luồng khí tức kinh khủng, nhanh chóng từ xa lại gần.

Bao trùm trong đó là long uy nồng đậm.

"Hả?!" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Đến là hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long.

Thân dài vạn trượng, hung sát vô cùng, che khuất toàn bộ ánh sáng trên bầu trời.

Chương 10

Hai vị này đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, là dị thú được sinh ra sau đại chiến của Tiên thiên tam tộc.

Hạo Thiên từng nghe nói, Thái Cổ Âm Dương Giao Long hoành hành ở Đông Hải, ngày thường làm nhiều điều ác, nhưng vì thực lực mạnh mẽ, người bình thường không dám quản.

"Tam Tiêu đâu, cút ra đây cho lão tử!" Một trong hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long gầm thét.

"Nói ra tung tích của Ly Vẫn, nếu không ta san bằng hòn đảo rách này!" Con giao long còn lại gầm lên.

Cường giả cảnh giới này phát uy, hải vực vạn dặm quanh Tam Tiên Đảo lập tức nổi sóng thần, dâng lên những con sóng khổng lồ cao trăm trượng.

Nghe vậy, Hạo Thiên dường như đã hiểu ra.

Trong truyền thuyết, Thái Cổ Âm Dương Giao Long là do tinh huyết của Long Vương dung hợp với âm dương chi khí tạo thành, nên tồn tại khuyết điểm bẩm sinh.

Muốn đột phá hơn nữa, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, phải cần nhiều tinh huyết của Long Vương hơn.

Ly Vẫn chính là một trong chín người con của Long Vương, tám phần đã trở thành con mồi của hai vị này.

"Lại là hai con sâu bọ!" Bỗng nhiên, một giọng nữ trong trẻo dễ nghe vang lên, "Không sai!

Ly Vẫn đạo hữu quả thực là hàng xóm của chị em ta, nhưng hắn đã đi từ lâu rồi!

Còn đi đâu, chúng ta hoàn toàn không biết!

Dù có biết, cũng tuyệt đối không nói cho các ngươi!" Ngay sau đó, pháp trận của Tam Tiên Đảo mở ra.

Ba vị tiên tử xinh đẹp duyên dáng bước ra.

Người đứng đầu thân hình cao ráo, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, chính là Vân Tiêu Tiên Tử.

Bên cạnh nàng là Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu, cũng đều có phong thái riêng, là những mỹ nhân tuyệt sắc vạn người có một ở Hồng Hoang.

Hạo Thiên trong lòng khẽ động, thần niệm quét về phía đối phương.

Vân Tiêu vừa mới đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu đều chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, với tu vi như vậy, trong phút chốc sẽ bị đối phương nghiền nát.

"Ai đó!" Tam Tiêu cảnh giác, đồng thời nhìn về phía bên này.

Khi nhìn thấy Hạo Thiên mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, họ lập tức giật mình.

Trong Hồng Hoang hiện nay, có thể ăn mặc như vậy, thân phận đã rõ như ban ngày.

Là Thiên Đình chi chủ mới nhậm chức.

"Lại là Thiên Đế!

Đến làm gì!!" Sắc mặt hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long trầm xuống.

Lại xuất hiện một kẻ phá đám.

Nếu là người khác, Thái Cổ Âm Dương Giao Long không ngại tiện tay xóa sổ đối phương, nhưng thân phận của Hạo Thiên quá nhạy

cảm, liên quan đến đệ nhất nhân Hồng Hoang hiện nay là Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả Thánh nhân cũng không dám công khai đàn áp.

"Bần đạo Hạo Thiên, ra mắt chư vị đạo hữu." Hạo Thiên thản nhiên bình tĩnh.

Hắn ung dung đi lên từ bãi biển.

"Ra mắt Thiên Đế!

Không biết Thiên Đế giá lâm, có lỗi không ra đón từ xa, xin thứ tội!" Tam Tiêu vội vàng hành lễ.

"Hạo Thiên!

Ở đây không có chuyện của ngươi!

Cút về Thiên Đình đi!" Một con Thái Cổ Âm Dương Giao Long ồm ồm nói.

"Đúng vậy," con giao long còn lại hùa theo, "Ba con nhãi ranh này đắc tội với bọn ta, vậy thì không xong rồi, giết chúng trước, sau đó rút hồn phách, tách ký ức của chúng ra, phải tìm ra tung tích của Ly Vẫn!" Nghe vậy, sắc mặt Tam Tiêu biến đổi dữ dội.

Ai ngờ được, nơi này cách Bích Du Cung nơi Thông Thiên Giáo Chủ trấn giữ đã không xa, hai vị này lại dám kiêu ngạo như vậy.

Bình thường mà nói, người thường nghe danh của Tam Tiêu, đều sẽ nể mặt Thánh nhân mà nhường nhịn vài phần, căn bản không dám động thủ.

Nhưng Thái Cổ Âm Dương Giao Long sát tính quá nặng, quen thói ngang ngược, đâu có quản nhiều như vậy.

"Cũng tốt!

Để hai con nghiệt súc này lĩnh giáo sự huyền diệu của Thượng Thanh tiên pháp!" Tam Tiêu đồng thanh nói.

Tay cầm bảo kiếm, ba vị tiên tử đồng thời thúc giục pháp lực, xông về phía đối phương.

Ở sân nhà, dù thực lực đối phương có mạnh đến đâu, họ cũng không muốn tỏ ra yếu thế.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Hai bên liên tiếp giao đấu.

Hải vực xung quanh gần như bị lật tung, vô số sinh linh trong biển gặp tai ương.

Chỉ là, thực lực chênh lệch quá lớn, một trong hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long chỉ dùng một nửa sức mạnh đã đồng thời làm ba vị tiên tử bị thương.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố," âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, "Xin ký chủ trấn áp Thái Cổ Âm Dương Giao Long, cứu giúp Tam Tiêu Tiên Tử.

Phần thưởng một trăm phần mồi câu Chí tôn, còn có một lần cơ hội rút thưởng, thậm chí có khả năng nhận được phẩm của Tiên thiên chí bảo!" Nghe đến đây, Hạo Thiên tâm tình vui vẻ.

Lại là Tiên thiên chí bảo sao?

Dù là phẩm cũng quá lợi hại rồi, có chút kích động.

"Vân Tiêu tiên tử, tại sao không dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu mà lệnh sư ban cho?" Hạo Thiên truyền âm qua.

Không có Kim Giao Tiễn có thể hiểu được, nhưng theo lý mà nói, sau Phân Bảo Nham, Thông Thiên Giáo Chủ đáng lẽ đã ban Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Tam Tiêu rồi.

"Hồi bẩm Thiên Đế," Vân Tiêu vội vàng giải thích, "Hỗn Nguyên Kim Đấu là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tế luyện tốn thời gian và

công sức, ba chị em chúng ta đến nay vẫn chưa tế luyện thành công hoàn toàn, muốn thúc giục, pháp lực tiêu hao cực lớn, tiểu nữ tử cũng lực bất tòng tâm...” Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Xem ra, Vân Tiêu có lẽ vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, cảnh giới chưa ổn định, nên không dám dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu.

“Thôi được, ở đây giao cho trẫm.” Hạo Thiên thong dong nói, “Hai con sâu bọ nhỏ bé này đã đến đây rồi, vậy thì tất cả ở lại đi!” Nói xong, ánh mắt Hạo Thiên lạnh đi, trong tay xuất hiện Phiên Thiên Ấn.

Chín con kim long khí vận từ trên người vọt ra, tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

Một luồng khí tức chí tôn uy áp tứ hải lan tỏa ra.

Hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long cảm thấy áp lực.

Không ngờ, Thiên Đế lại ra tay can thiệp.

Chương 11

"Thiên Đế, ngươi chắc chắn muốn động thủ sao?" một con Thái Cổ Âm Dương Giao Long cau mày nói.

Từ sâu trong nội tâm, chúng không hề muốn xung đột với Hạo Thiên.

Bởi vì, chiến tích kinh người Hạo Thiên trọng thương Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử trước đó đã lan truyền khắp Hồng Hoang.

Chẳng ai lại muốn tự dưng đi trêu chọc một kẻ hung ác như vậy. "Thu thập hai con nghiệt súc này còn phải chọn ngày sao?" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Dứt lời, thân ảnh vĩ ngạn của y biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người y đã xuất hiện sau gáy một con giao long.

Phanh!

Pháp bảo hình viên gạch Phiên Thiên Ấn, một đòn nổ đầu.

Không có bất kỳ sự hồi hộp nào.

Thể phách của Thái Cổ Âm Dương Giao Long có mạnh đến đâu, chẳng lẽ có thể sánh được với trọng lượng của nửa ngọn Bất Chu Sơn?

Giữa lúc máu tươi văng khắp nơi, thân thể không đầu của con giao long nặng nề rơi xuống, lại dấy lên một cơn sóng khổng lồ cao mấy trăm trượng. "Pháp bảo!

Uy lực thật khủng khiếp!" Thân thể Tam Tiêu chấn động.

Đôi mắt đẹp của họ tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Phiên Thiên Ấn vừa mới xuất thế, người biết đến nó chỉ đếm trên đầu ngón tay, Tam Tiêu không nhận ra cũng không có gì lạ.

Thấy vậy, con Thái Cổ Âm Dương Giao Long còn lại vừa kinh vừa giận.

Nó lắc mình một cái, trực tiếp hóa hình thành một gã tráng hán cao to như tháp sắt, tay cầm một cây trường thương đen kịt, trên người khoác bộ giáp dày màu đen trắng. "Đừng đi!

Ăn một thương của ta!" Giao Long khóa chặt khí tức của Hạo Thiên, hung hăng đâm một thương tới. "Không biết sống chết!" Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh, bàn tay tỏa ra ánh sáng hoàng kim, một tay nắm chặt lấy mũi thương.

Cây Hắc Giao Thương cấp bậc Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, bị Giao Long dốc toàn lực đâm tới, vậy mà ngay cả da tay của y cũng không rách. "Trời đất ơi!

Đây là người sao?!

Cường độ nhục thân của Thiên Đế quả thực nghịch thiên!" Tam Tiêu lại một lần nữa kinh hãi.

Trong nháy mắt, Phiên Thiên Ấn lại tung ra một đòn nặng nề, đánh chết con giao long đã hóa hình, chết đến mức hồn bay phách tán.

Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, trực tiếp thu lại hai thi thể giao long, đây là dược liệu tuyệt hảo để luyện chế Kim Giao Tiễn.

Ngay sau đó.

Mây đen trên bầu trời tan đi, từng đám mây công đức tụ lại.

Một cột sáng thánh khiết bao trùm toàn thân Hạo Thiên. "Tích!

Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long tác oai tác quái, nhận được ba mươi vạn điểm Thiên đạo công

đức!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ!

Thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội rút thưởng, có muốn bắt đầu rút thưởng không?!" Ba thông báo nối tiếp nhau vang lên.

Nhận được Thiên đạo công đức hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ.

Dù sao thì, hai kẻ xui xẻo vừa ngã xuống đã tạo ra quá nhiều sát nghiệt, Hạo Thiên tiêu diệt chúng chẳng khác nào trừ hại cho Hồng Hoang, tất nhiên phải có thưởng lớn. "Bắt đầu rút thưởng!" Hạo Thiên cười khẽ.

Ngay lập tức, ba lá bài hiện ra trước mặt y.

Hạo Thiên không hề suy nghĩ, một ngón tay điểm vào lá bài ở chính giữa.

Lá bài phát ra ánh sáng rực rỡ, từ từ lật lại, hình ảnh trên đó là một bức tranh cuộn được bao bọc bởi âm dương nhị khí. "Tích!

Chúc mừng ký chủ nhận được Phản phẩm Thái Cực Đồ!

Bức đồ này sở hữu chín thành chín uy lực của Thái Cực Đồ chính phẩm!" Hệ thống thông báo. "Không tệ!" Hạo Thiên búng tay một cái.

Nhân tiện, y tra xem việc tế luyện Phản phẩm Thái Cực Đồ cần bao nhiêu Thiên đạo công đức, con số đó lên tới một triệu điểm.

Xét đến phẩm cấp của nó, cái giá này có thể chấp nhận được. "Đa tạ Thiên Đế ra tay tương trợ!" Tam Tiêu tiên tử vô cùng cảm kích, cùng nhau tiến lên hành lễ.

Nếu không có Hạo Thiên, hôm nay ba người có lẽ đã hương tiêu ngọc vẫn. "Chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc đến." Hạo Thiên xua

tay. "Nếu Thiên Đế không chê, mời ngài lên đảo uống chén trà, để tỷ muội chúng ta làm tròn bổn phận chủ nhà." Vân Tiêu chủ động mời. "Không cần đâu, để hôm khác đi." Hạo Thiên đáp lại.

Tam Tiêu nhìn nhau, đều có chút tiếc nuối.

Nhưng Hạo Thiên thân phận tôn quý, họ cũng không tiện ép người ta ở lại.

Cũng đúng lúc này.

Giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ truyền đến từ không trung. "Đa tạ Thiên Đế đã cứu đệ tử dưới trướng ta, mời Thiên Đế đến Bích Du Cung một chuyến." Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Hóa ra, thần niệm của Thông Thiên Giáo Chủ bao trùm cả Hồng Hoang, cũng vẫn luôn chú ý đến Tam Tiên Đảo, biết rõ ngọn ngành của cuộc xung đột.

Chương 12

"Cung kính không bằng tuân mệnh." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Y quả thực có hứng thú nói chuyện với Thông Thiên Giáo Chủ.

Dưới sự tiễn biệt ân cần của Tam Tiêu, Hạo Thiên đi đến Bích Du Cung.

Không lâu sau.

Y lại một lần nữa gặp được Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xếp bằng ở sâu trong điện đường, ngũ quan anh tuấn cương nghị, thần tình phóng khoáng, tự có một phong thái độc đáo. "Sư đệ quả là tuổi trẻ tài cao, có thế bay thẳng lên trời, Thiên Đình tái hiện huy hoàng chỉ còn là vấn đề thời gian!" Trong mắt Thông Thiên lóe lên một tia tán thưởng.

Dưới trướng Hồng Quân, Hạo Thiên, Dao Trì và Lục vị Thánh nhân thực ra là quan hệ đồng bối, một tiếng sư đệ Hạo Thiên cũng có thể nhận. "Đâu có, sư huynh quá khen rồi," Hạo Thiên hiếm khi khiêm tốn, "Không biết sư huynh gọi ta đến có gì căn dặn." "Căn dặn thì không dám," Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày tươi cười, "Thế này đi, sư đệ không ngại thì giao hai thi thể Thái Cổ Âm Dương Giao Long cho ta, bản tọa sẽ lập tức luyện chế một kiện pháp bảo, ban cho Vân Tiêu..." "Như vậy rất tốt." Hạo Thiên sảng khoái đồng ý.

Vốn dĩ Kim Giao Tiễn được luyện chế từ Thái Cổ Âm Dương Giao Long, Hạo Thiên hiện tại không biết luyện khí, giữ trong tay cũng lãng phí.

Đổi tay tặng đi, tự dưng lại có được một cái nhân tình.

Trong nháy mắt, hai người đã hoàn thành việc giao nhận. "Sư đệ

bên kia nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ việc mở lời." Tâm trạng của Thông Thiên Giáo Chủ rất tốt. "Nếu đã như vậy, ta không khách khí nữa," Hạo Thiên cười hắc hắc, "Thật không dám giấu, hiện nay Thiên Đình mới thành lập, thiếu hụt nhân sự vô cùng lớn.

Lục Ngự, Ngũ phương Ngũ lão, Nguyên soái chiến tướng, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, còn có thiên binh thiên tướng bình thường, những vị trí này đều cần phải lấp đầy." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu.

Chuyện này ai cũng biết.

Chỉ riêng việc trấn thủ ba mươi ba tầng trời đã cần đến số lượng binh mã hàng trăm tỷ.

Con số này cũng chỉ bằng số lượng thành viên của một tộc trong thời đại Tiên thiên Tam tộc tranh bá mà thôi.

Vấn đề là, hiện nay sức hiệu triệu của Thiên Đình yếu, chỉ tập trung được vài vạn thành viên, cấp bậc Thái Ất Kim Tiên đã là lợi hại lắm rồi.

Dưới Hạo Thiên và Dao Trì, một Đại La Kim Tiên cũng không có, tình hình vô cùng khó xử. "Hay là thế này," Thông Thiên Giáo Chủ suy nghĩ rồi nói, "Tiệt giáo ta được xưng là Vạn tiên triều bái, môn nhân đệ tử đông đảo, ta có thể phái ba ngàn đệ tử đến giúp Thiên Đình tái thiết, còn về việc họ có nguyện ý nhậm chức ở Thiên Đình hay không, thì phải xem ý nguyện của họ." "Cứ quyết định như vậy!

Trẫm chắc chắn sẽ không bạc đãi tinh anh của Tiệt giáo!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên hào sảng như trong lời đồn, đúng là người có tính tình ngay thẳng.

Thực sự đã thực hiện lời hứa lúc trước.

Ván này ổn rồi! ...

Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ gọi một trong Tứ đại thân truyền đệ tử là Vô Đương Thánh Mẫu đến. "Vô Đương, con đi chọn lấy ba ngàn đệ tử trong giáo, đến hỗ trợ Thiên Đình tái thiết!" Thông Thiên Giáo Chủ phân phó. "Con xin tuân theo pháp chỉ của lão sư!" Vô Đương Thánh Mẫu cung kính nói. "Nếu đã như vậy, phiền Vô Đương sư điệt hao tâm rồi." Hạo Thiên vui vẻ nói. "Thiên Đế quá khách sáo rồi!

Thiên Đình cũng là một mạch của Huyền môn, chúng ta đều có nghĩa vụ dốc sức tương trợ." Vô Đương Thánh Mẫu cúi đầu nói.

Nói xong, bà đi ra ngoài điện gõ vang kim chung, bắt đầu triệu tập đệ tử Tiệt giáo trong phạm vi trăm vạn dặm.

Hai ba ngày sau, nhân thủ đã tập hợp đầy đủ.

Hiệu suất này không hề thấp, dù sao cũng có không ít đệ tử có động phủ cách nơi này rất xa. "Tốt!" Hạo Thiên hài lòng, "Ta sẽ để Dao Trì sư muội đích thân dẫn các ngươi đến ba mươi ba tầng trời." Động tĩnh bên này không nhỏ, lại gây nên sóng gió ở Hồng Hoang. "Không phải chứ!

Tiệt giáo lại kết minh với Thiên Đình?

Mặc chung một cái quần rồi sao?" "Hành động của Thông Thiên Thánh nhân, bày ra trận thế lớn như vậy, chẳng lẽ không sợ Thái Thanh và Ngọc Thanh hai vị có ý kiến sao?" "Ta dám cá, người ta nhìn trúng Hạo Thiên, đặt cược trước!

Sau này Thiên Đình huy hoàng thịnh vượng, Tiệt giáo sẽ không thiếu chỗ tốt!" Không ít người bàn tán xôn xao.

Cũng có không ít đại lão và cự đầu bắt đầu cảnh giác, dặn dò môn nhân đệ tử dưới trướng, không được dễ dàng đắc tội với Thiên Đình.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng. "Đầu óc tam đệ bị kẹp cửa rồi sao?

Lại có thể khuỷu tay hướng ra ngoài, dốc sức lớn như vậy giúp một người ngoài!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn lẩm bẩm, "Chẳng lẽ không biết, Hạo Thiên là đối đầu của Xiển giáo ta sao?!" Hạo Thiên không hề biết phản ứng của các bên, cũng chẳng thèm quan tâm.

Bất kể Thông Thiên Giáo Chủ tính toán thế nào, Hạo Thiên đều vui vẻ chấp nhận.

Sự trỗi dậy của Thiên Đình mới là không thể ngăn cản, sự giúp đỡ nghĩa hiệp của Tiệt giáo chẳng qua chỉ là đẩy nhanh quá trình này mà thôi. "Sư huynh, có một chuyện tốt muốn nói với huynh!

Muội muội của chúng ta sắp hóa hình rồi, chắc là trong mấy năm gần đây!" Dao Trì lòng đầy vui sướng.

Nghe vậy, Hạo Thiên tâm niệm khẽ động.

Muội muội trong miệng Dao Trì, tự nhiên là Dao Cơ.

Chỉ là, hiện nay nàng vẫn đang ở trạng thái tiên thiên tinh thạch.

Vì căn cơ bất phàm, Dao Cơ và Dao Trì đều là âm ngọc trong tiên thiên hỗn độn bảo ngọc, cho nên độ khó hóa hình rất lớn, trước đó đã mấy lần cố gắng hóa hình đều thất bại.

Cho nên Dao Cơ đã trầm lặng một thời gian, âm thầm nâng cao tu vi của bản thân lên đến trình độ Đại La Kim Tiên, bình cảnh mới hơi nới lỏng. "Tốt!" Hạo Thiên trịnh trọng nói, "Xem ra, chúng ta phải cố gắng hơn nữa, chuẩn bị cho muội muội một món quà ra mắt đủ tầm." "Đó là điều tất nhiên!" Dao Trì phụ họa.

Nàng cũng vô cùng mong chờ sự ra đời của Dao Cơ.

Bởi vì khi đó, Thiên Đình sẽ xuất hiện thêm một vị cao thủ đáng tin cậy.

Lại nói chuyện với Dao Trì vài câu, Hạo Thiên liền rời khỏi Bích Du Cung.

Chương 13

"Trước đó ở Tam Tiên Đảo câu cá bị gián đoạn, bên đó không thể tiếp tục câu được nữa, phải chọn một địa điểm mới..." Hạo Thiên suy nghĩ.

Một vòng quay hư ảo xuất hiện, y đưa tay điểm một cái. "Ách, lại là Thiên Nam Bất Tử Hỏa Sơn!

Thật trùng hợp?" Hạo Thiên hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ là vì trước đó đã bất ngờ thu được Nguyên Phượng linh vũ sao?

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên vội vàng dùng Thiên đạo công đức nhận được từ việc tiêu diệt Thái Cổ Âm Dương Giao Long, tế luyện năm cọng Nguyên Phượng linh vũ kia.

Y đạp sóng, hướng về phía nam mà đi.

Cuối cùng.

Trong tầm mắt, xuất hiện mấy chục vạn ngọn núi lửa đang hoạt động.

Nối liền thành một mảng, phun ra khói đen cuồn cuộn, khiến không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh xộc vào mũi.

Nhiệt độ xung quanh cũng cực cao, người bình thường căn bản không dám đến gần. "Nơi tốt," Hạo Thiên cảm thán, "Ngày xưa Tiên thiên Phượng tộc tranh bá, gây ra sinh linh đồ thán, tội nghiệt sâu nặng, Phượng tộc vì để chuộc tội, chỉ có thể tán đi khí vận, hóa thành Chu Tước ở phương nam, thay Thiên đạo trấn thủ Thiên Nam Bất Tử Hỏa Sơn.

Nhưng mà, Phượng tộc nghiệp lực quấn thân, tu vi cảnh giới bị áp

chế, khó có thể xuất hiện lại những cường giả tuyệt đỉnh khuấy đảo phong vân như xưa nữa." Bên cạnh một hồ dung nham, một luồng nhiệt có thể nung chảy kim loại, nấu chảy sắt thép ập vào mặt.

Nhưng đối với đại thần thông giả như Hạo Thiên, lại như gió mát thổi qua, căn bản không đáng kể.

Thậm chí một giọt mồ hôi cũng không đổ. "Hệ thống, chuẩn bị câu cá!" Hạo Thiên phân phó.

Rất nhanh, biển câu cá và hồ dung nham hòa làm một.

Thời gian trôi đi.

Một ngày sau, hệ thống phát ra thông báo. "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một Thẻ triệu hồi Hoàng Cân Lực Sĩ Chí Tôn." Nghe được phần thưởng này, Hạo Thiên hơi ngẩn ra, đặc biệt xem kỹ phần giải thích.

Thẻ triệu hồi Hoàng Cân Lực Sĩ Chí Tôn: Mỗi lần có thể triệu hồi ra mười vạn danh Hoàng Cân Lực Sĩ, để ký chủ sai khiến, thời gian duy trì một tháng.

Đúng là thứ tốt!

Thiên Đình hiện tại thiếu nhất chính là tạp dịch bình thường.

Có thêm vài tấm thẻ triệu hồi như vậy nữa, tin rằng không bao lâu sau, từng tòa cung điện nguy nga sẽ mọc lên từ mặt đất.

Ba mươi sáu Thiên cung và bảy mươi hai Bảo điện, đều có thể sắp xếp.

Hạo Thiên phấn chấn tinh thần, tiếp tục chuyên tâm câu cá.

Tiếng thông báo liên tiếp vang lên. "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một quả Cực

phẩm Tiên thiên Linh căn Chu Tước Quả!" Chu Tước Quả là đặc sản của Bất Tử Hỏa Sơn, ẩn chứa bản nguyên hỏa hệ kinh khủng, sau khi ăn và luyện hóa, có thể tăng mạnh thần thông hỏa hệ. "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được một giọt Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết!" Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết, tuy không thể sánh với Bàn Cổ Đại Thần bản mệnh tinh huyết, nhưng cũng là vật hiếm có, giá trị cực lớn. "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, nhận được Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Hóa Huyết Thần Đao!" Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên sướng rơn.

Hóa Huyết Thần Đao mạnh ở chỗ, dưới Thánh nhân khó thoát khỏi cái chết.

Thứ này nhỏ như một tia điện, chỉ cần bị lưỡi đao rạch trúng, nguyên thần lập tức bị trọng thương, người trúng chiêu sẽ nhanh chóng ngã xuống.

Chỉ là, việc tế luyện cũng phải mất gần ngàn năm, nếu muốn nhanh chóng thành công, ít nhất phải tích lũy được trên mười vạn điểm Thiên đạo công đức. "Thiên đạo công đức à!

Đúng là tạo nghiệt!" Hạo Thiên thở dài một tiếng.

Về phương diện này, y thật sự nghèo rớt mồng tơi.

Lượng Thiên đạo công đức có được trước đó gần như đã tiêu hao hết sạch.

Muốn vội cũng không được, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Kiềm chế tính tình, Hạo Thiên chuyên tâm câu cá, hoàn toàn quên mất thời gian.

Không biết không giác, lại nửa năm trôi qua.

Hai trăm phần mồi câu Chí Tôn đã tiêu hao hết.

Nhưng thu hoạch cũng cực kỳ kinh người.

Ngay lúc Hạo Thiên định kiểm kê thành quả.

Lại thấy một bóng dáng yêu kiều từ trên trời hạ xuống, hương thơm từng cơn, khiến người ta say đắm.

Một giọng nữ dịu dàng êm tai vang lên: "Phượng tộc Đại trưởng lão Cửu Thiên Huyền Nữ bái kiến Thiên Đế!" Cửu Thiên Huyền Nữ?

Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Ngước mắt nhìn lên, y liền thấy một nữ tiên xinh đẹp da như ngọc đông, ánh mắt linh động. "Hóa ra là Huyền Nữ đạo hữu!" Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy. "Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ thu phục Cửu Thiên Huyền Nữ, để nàng phục vụ cho Thiên Đình.

Thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống thông báo.

Nghe được nhiệm vụ này, Hạo Thiên tỏ ra bình tĩnh.

Dù sao trong ấn tượng kiếp trước của y, Cửu Thiên Huyền Nữ chính là một trong những thành viên của Thiên Đình. "Không biết Thiên Đế giá lâm Thiên Nam, có việc gì?" Cửu Thiên Huyền Nữ cười duyên hỏi.

Chương 14

"Người sáng không nói lời mờ ám," Hạo Thiên cũng cười, "Trẫm đến đây, chính là để mời Phượng tộc gia nhập Thiên Đình.

Khi đó, Phượng tộc có thể mượn khí vận của Thiên Đình để hóa giải nghiệp lực của bản thân, sản sinh ra nhiều cường giả hơn." Nghe câu này, đôi mắt đẹp của Cửu Thiên Huyền Nữ sáng lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đề nghị của Hạo Thiên rất có sức hấp dẫn.

Phải biết rằng, Phượng tộc trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, vì nghiệp lực sâu nặng, bị Thiên đạo hạn chế, tu vi cảnh giới của mọi người đều đình trệ không tiến.

Trong tộc chỉ có hai vị cao thủ cấp Chuẩn Thánh, một vị là tọa kỵ Kim Phượng của Nữ Oa nương nương, vị còn lại chính là tộc trưởng hiện tại Phượng Loan.

Ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng đã bị kẹt ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên rất lâu rồi.

Nhìn thần sắc của Cửu Thiên Huyền Nữ, Hạo Thiên biết nàng đã động lòng. "Chỗ ta có một giọt Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết!

Tặng cho Huyền Nữ đạo hữu, coi như quà gặp mặt." Hạo Thiên hào sảng nói. "?!

Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết!" Cửu Thiên Huyền Nữ bị chấn động.

Tuy nàng không phải là thành viên chính tông của Phượng tộc, nhưng bản thể là huyền điểu, nếu dung hợp được Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết, lại thoát khỏi sự quấn nhiễu của nghiệp lực, đột

phá Chuẩn Thánh là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Vút!

Một giọt tinh huyết như mã não, được khóa trong một hộp ngọc tinh xảo, bay đến trước mặt nàng.

Một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, bắt nguồn từ chính thống của Nguyên Phượng, khiến Cửu Thiên Huyền Nữ kích động đến run rẩy.

Không hổ là Tam Giới chi chủ!

Ra tay thật hào phóng!

Tuy không biết Hạo Thiên lấy được Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết từ đâu, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ không truy hỏi. "Đa tạ bệ hạ ban thưởng hậu hĩnh!

Chỉ là, việc này trọng đại, bần đạo cũng không có cách nào làm chủ, hay là mời bệ hạ đến 'Bất Tử Thần Điện', cùng tộc trưởng diện đàm." Cửu Thiên Huyền Nữ thu lấy bản mệnh tinh huyết, thản nhiên nói.

Bản thân nàng nguyện ý gia nhập Thiên Đình.

Nhưng lại có thân phận Đại trưởng lão Phượng tộc ràng buộc, không thể dễ dàng đưa ra quyết định. "Như vậy tốt nhất, mời đi!" Hạo Thiên khẽ cười.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ mất trăm hơi thở, đã đến một tòa thần điện quy mô hoành tráng. 2.

Thần điện toàn thân được chế tạo từ tinh thạch hỏa hệ tinh khiết nhất, tạo hình như phượng hoàng tung cánh, hiện lên vẻ trang nghiêm thần thánh, dường như sở hữu một ý chí bất khuất dục hỏa trùng sinh. "Cung nghênh Thiên Đế!" Tộc trưởng Phượng tộc Phượng Loan, dẫn

theo một đám lớn cường giả ra nghênh đón.

Cảnh tượng hoành tráng, quả thực đã cho y đủ mặt mũi. "Miễn lễ!" Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười, "Chắc hẳn tộc trưởng biết ý của Trẫm, còn về việc lựa chọn thế nào, xin tộc trưởng quyết định." Phượng Loan gật đầu.

Bởi vì khi Hạo Thiên đến Bất Tử Hỏa Sơn, không hề thu liễm khí tức của mình.

Cho nên, Phượng tộc sớm đã biết.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng là do Phượng Loan phái ra để thăm dò tình hình.

Chỉ là, Phượng Loan trong lòng có chút không cam tâm.

Không chỉ vì không muốn chịu dưới trướng người khác, mà còn vì Phượng tộc hiện nay, dù sao cũng có trăm vạn thành viên, trong khi Thiên Đình đến nay cũng chỉ có không đến mười vạn người.

Cho nên cảm thấy thiệt thòi, không mấy nguyện ý đi theo. "Thiện ý của Thiên Đế, Phượng tộc xin ghi nhận," Phượng Loan trầm giọng nói, "Chỉ là chuyện này liên quan quá sâu xa, quan hệ đến tiền đồ vận mệnh của cả tộc, bần đạo không thể không thận trọng.

Cho nên xin Thiên Đế kiên nhẫn chờ đợi, sau khi bần đạo triệu tập cao tầng Phượng tộc thương nghị sẽ đưa ra quyết định." "Việc này có thể." Hạo Thiên ung dung không vội.

Y cũng không mong người ta đồng ý ngay lập tức.

Muốn hoàn thành mục tiêu xưng bá Hồng Hoang, Hạo Thiên cảm thấy cần phải có nhiều kiên nhẫn hơn.

Phượng Loan và những người khác, khách khí mời Hạo Thiên vào Bất Tử Thần Điện, lại để Cửu Thiên Huyền Nữ ở lại tiếp đãi, sau đó

triệu tập nhân thủ nghị sự.

Nhân cơ hội này, Hạo Thiên một bên cùng Cửu Thiên Huyền Nữ nói chuyện phiếm, một bên phân ra một đạo thần niệm, kiểm kê thu hoạch từ việc câu cá trước đó.

Lần này thu hoạch không tồi, đan tu vi mười vạn năm nhận được hơn năm mươi viên.

Chu Tước Quả, Hỏa Linh Tiên Thụ các loại Cực phẩm Tiên thiên Linh căn, cũng nhận được hơn bảy phần.

Thẻ triệu hồi Hoàng Cân Lực Sĩ Chí Tôn nhận được hơn mười tấm.

Phục Long Kiếm, Như Ý Thủy Yên La các loại Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo sáu món, Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo hai món.

Bắc Hải Hàn Thiết, Xích Luyện Nguyên Đồng các loại dược liệu luyện khí cực phẩm một đống lớn.

Thậm chí Thiên đạo công đức, cũng lặng lẽ tăng thêm năm vạn điểm.

Còn Hóa Huyết Thần Đao, thì đã sớm tế luyện hoàn thành, cùng Hạo Thiên thiết lập một mối quan hệ mật thiết như máu thịt tương liên. "Không tệ!" Hạo Thiên hài lòng.

Cứ tiếp tục như vậy, tích lũy sẽ ngày càng hùng hậu.

Cuối cùng sẽ có một ngày, câu cá thành Thánh cũng không có gì lạ.

Lặng yên không một tiếng động, tu vi của Hạo Thiên lại tăng thêm năm trăm vạn năm, khí tức ngày càng mạnh.

Cửu Thiên Huyền Nữ có chút cảm giác, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Người đàn ông nắm giữ Tam Giới trước mắt này, cũng không biết

đã tu luyện huyền công nghịch thiên gì, rõ ràng đang nói cười vui vẻ, nhưng thực lực lại không ngừng tăng vọt.

Thật không thể tin được!

Hội nghị của Phượng tộc, tranh luận kịch liệt.

Kéo dài suốt mấy ngày.

Cuối cùng, một ngày nọ, cánh cửa đá của phòng hội nghị ầm ầm mở ra.

Chương 15

Phượng Loan lại một lần nữa bước ra, dường như đã thống nhất được ý kiến. "Thiên Đình là Huyền môn chính tông, thống ngự tứ hải bát hoang," Phượng Loan lớn tiếng nói, "Muốn Phượng tộc ta gia nhập, cũng không phải là không thể. 3.

Chỉ là, Thiên Đế phải thể hiện thực lực khiến người ta tâm phục khẩu phục mới được." "Ồ?" Hạo Thiên ánh mắt hơi híp lại.

Trực giác mách bảo y, chuyện này không đơn giản, e rằng thử thách sắp đến rồi. "Vừa rồi, thái tử Phượng tộc của ta Khổng Tuyên bị người ta chặn đường, ý đồ bắt làm tọa kỵ," Phượng Loan lại nói, "Đối phương lai lịch không nhỏ, là Cương Thi tộc chi chủ Bàn Vương Lão Tổ, cùng với Tướng Thần..." "Vậy sao?" Hạo Thiên lập tức hiểu ra, "Để ta đi cứu người, nếu có thể cứu được Khổng Tuyên, Phượng tộc sẽ gia nhập Thiên Đình?" "Chính là như vậy!" Phượng Loan trịnh trọng gật đầu, "Tướng Thần là cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, Bàn Vương Lão Tổ so với hắn chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn, Phượng tộc ta tuy người đông thế mạnh, nhưng cũng không phải là đối thủ.

Cho nên, nếu Thiên Đế nguyện ý giúp đỡ, Phượng tộc nợ ngài một nhân tình." "Cứ quyết định như vậy!" Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên. "Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ trấn áp cường giả Cương Thi tộc, giải cứu Khổng Tuyên!

Thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống lại lần nữa phát ra thông báo.

Hạo Thiên cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì mới cách không bao lâu, lại nhận được hai nhiệm vụ.

Không hề suy nghĩ, y liền hướng về nơi xảy ra chuyện mà đi.

Người chưa đến, thần niệm đã triển khai, bao trùm về phía khu vực đó.

Trong một dãy núi cách không xa bộ lạc Nhân tộc.

Có hai phe người đang đối đầu.

Một phe có mấy ngàn người, toàn bộ đều mặt mày dữ tợn, trên người quấn đầy vải bố, là cương thi.

Phẩm cấp của những cương thi này rõ ràng khác nhau, có đồng thi, có ngân thi, cũng có phi thiên cương thi, mỗi con đều sát khí ngập trời.

Con mạnh nhất, khoác một bộ chiến giáp rách nát, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối, răng nanh sắc bén nhô ra, có một luồng khí tức đáng sợ cấp Chuẩn Thánh.

Không cần hỏi, chắc chắn là Tướng Thần.

Phe còn lại, thì chỉ có một thanh niên cô độc, bị bao vây chặt chẽ, trên người có vài vết thương.

Nhưng, thanh niên này thần sắc bất khuất, trên người tỏa ra ánh sáng năm màu nhàn nhạt, vẫn đang xông pha trái phải, cố gắng thoát khỏi vòng vây. "Đúng là Khổng Tuyên!" Hạo Thiên gật đầu.

Bởi vì trên người người này, có một luồng khí tức đặc thù không thể che giấu, hoàn toàn khớp với khí tức của Nguyên Phượng bản mệnh tinh huyết.

Chính là hậu duệ do Nguyên Phượng để lại.

Xem ra, hiện tại, thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên chưa hoàn toàn luyện thành, cho nên lúc linh lúc không, vô cùng bị động.

Tu vi của hắn cũng chỉ ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, bị đối phương áp chế gắt gao. "Khổng Tuyên!

Ngoan ngoãn đầu hàng, làm tọa kỵ cho lão tổ của ta!

Nếu không, hôm nay ngươi sẽ trở thành thức ăn!" Tướng Thần gầm lên một tiếng, khiến núi non chấn động.

Đối mặt với uy hiếp, thần sắc Khổng Tuyên vẫn kiêu ngạo bất tuân.

Là hậu duệ duy nhất của Nguyên Phượng, là con công đầu tiên giữa trời đất, hắn có sự kiêu ngạo của riêng mình, không cam chịu bị nô dịch.

Chỉ là, thần thông chưa thành, cũng đành bất lực, vết thương trên người ngày càng nhiều. "Đủ rồi!

Dừng tay đi!" Hạo Thiên hiện thân từ trên tầng mây.

Khí tức của y vừa tỏa ra, đế uy như biển như tù, lập tức chấn động toàn trường. "Kẻ nào?

Tại sao lại phá hỏng chuyện tốt của ta!" Thần sắc Tướng Thần sững lại.

Rõ ràng, hắn chưa từng gặp bản tôn của Hạo Thiên. "Trẫm là Tam Giới chi chủ do Đạo Tổ đích thân chỉ định, Hạo Thiên Thượng Đế đây!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Nghe vậy, Khổng Tuyên cũng tỏ vẻ mờ mịt.

Hắn căn bản không ngờ, cao thủ Phượng tộc không đến, lại đến một vị đại lão Hồng Hoang có thân phận vô cùng tôn quý. "Hóa ra là tên đồng tử Hạo Thiên gặp vận may chó ngáp phải ruồi!" Tướng Thần hiểu ra, "Không ở ba mươi ba tầng trời, lại chạy đến đây lo chuyện bao đồng?

Bản tọa không quan tâm Thiên Đế chó má gì, dám cản trở chuyện tốt của ta, giết không tha!" "Khổng Tuyên đạo hữu lùi lại, bên này giao cho Trẫm." Hạo Thiên bình tĩnh tự nhiên.

Chớp mắt.

Sau lưng Hạo Thiên tuôn ra năm luồng ánh sáng như kiếm sắc.

Xanh, vàng, đỏ, đen và trắng.

Tương ứng với ngũ hành Mộc, Thổ, Hỏa, Thủy, Kim.

Chỉ thấy thần quang quét một cái.

Tướng Thần lập tức biến mất không dấu vết.

Bị thu vào không gian của Ngũ Sắc Thần Quang. "Không thể nào!

Thiên Đế đã nắm giữ thần thông của ta, công lực còn sâu hơn ta rất nhiều!" Khổng Tuyên kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, Hạo Thiên có phải cũng sở hữu huyết mạch Phượng tộc hay không. "Thả đại ca Tướng Thần ra!" Một đám phi thiên cương thi gầm lên, mắt đỏ ngầu. "Nghiệt súc!" Hạo Thiên sắc mặt lạnh băng.

Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ trời đất.

Vút!

Chương 16

Vút!

Vút!

Thần quang liên tiếp lóe lên mấy lần.

Tất cả cương thi có mặt tại hiện trường đều bị bắt giữ.

Cả thế giới đều trở nên yên tĩnh. "Thiên Đế thần uy!" Khổng Tuyên kích động.

Hắn đã được chứng kiến uy lực chí cường của Ngũ Sắc Thần Quang.

Trong ngũ hành, không vật gì không quét được, không vật gì không phá được.

Kỳ thực hắn không biết rằng, trong quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, trong Phong Thần chi chiến, hắn từng dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, thậm chí đã thu cả một trong Tây phương Nhị Thánh là Chuẩn Đề.

Chỉ là, Chuẩn Đề là cảnh giới Thánh nhân, thực lực vượt xa Khổng Tuyên, sau đó trực tiếp thoát khốn ra ngoài, lật ngược tình thế. "Quá bá đạo!

Thiên Đế thần thông vô lượng, độc bộ Hồng Hoang!" Cường giả Phượng tộc cũng tỏ vẻ kinh hãi.

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên lại mạnh đến mức này, sát chiêu vừa ra, trực tiếp dọn sạch hiện trường.

Ngay cả cao tầng Phượng tộc hiện tại cùng ra tay, muốn đối phó với nhiều cương thi như vậy, cũng khá là vất vả. "Ta nói mà, đầu

quân cho Thiên Đình cũng không phải là một con đường tồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười rạng rỡ.

Vui mừng từ tận đáy lòng.

Tuy nhiên.

Ở một góc nào đó của Hồng Hoang.

Trong sào huyệt của Cương Thi tộc, trong dãy Hắc Thi Sơn Mạch sát khí ngút trời, một cự đầu đang ngủ say đã bị đánh thức. "Kẻ nào!

Dám trấn áp ái đồ của bản lão tổ!

Bắt đi nhiều thuộc hạ của lão tổ như vậy!" Mặt đất ngàn trượng tầng tầng nứt ra, xuất hiện một cỗ quan tài màu máu khổng lồ vô song.

Tiếng gầm như sấm sét, từ bên trong truyền ra. "Bàn Vương Lão Tổ xuất thế rồi!!" Trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả sinh linh đều run rẩy không ngừng.

Ầm ầm!

Chín con thi long thân thể khổng lồ từ dưới đất lao ra, trên người mang theo khí tức hủ bại hắc ám, kéo theo quan tài của Bàn Vương Lão Tổ.

Loảng xoảng, tiếng xích sắt vung lên chấn động tứ phương.

Trong thời gian ngắn nhất, Bàn Vương Lão Tổ đã đến dãy núi xảy ra chuyện.

Tướng Thần là đệ tử thân truyền của lão tổ, cũng là một trong những chiến lực hàng đầu của tộc, tuyệt đối không thể có chuyện gì xảy ra.

Hàng chục vạn cường giả Cương Thi tộc phá đất mà ra, thần sắc hung sát nhìn về phía nam. "Hửm?!

Lại kinh động cả lão tổ của Cương Thi tộc!" Hạo Thiên tinh thần chấn động.

Bởi vì y cũng cảm nhận được, một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát.

Tuy Bàn Vương Lão Tổ ẩn thế không ra, nhưng không có nghĩa là thực lực yếu.

Trên thực tế, vị lão tổ này còn bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong trước cả Nhiên Đăng.

Thi long kéo quan tài, đi trên chín tầng trời.

Nơi nào đi qua, thi khí cuồn cuộn như thủy triều, cây cỏ trên mặt đất khô héo, hồ nước chuyển sang màu đen và bốc mùi hôi thối.

Sinh linh bị nhiễm thi khí, không ngừng ngã xuống đất, sinh cơ nhanh chóng bị cắt đứt.

Ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng sẽ trúng chiêu mà ngã xuống.

Cách xa vạn dặm.

Hai đạo thần niệm hung hăng va chạm vào nhau. "Hạo Thiên!

Hôm nay lão tổ sẽ trấn áp ngươi!

Một tên đạo đồng quèn cũng dám ngông cuồng!" "Đến đây!

Ta là Thiên Đế, phải trấn sát tất cả kẻ địch trên thế gian!" Hồng Hoang vốn yên tĩnh lại một lần nữa bị kinh động.

Vô số đại lão đều đổ dồn ánh mắt quan tâm. "Xem ra lại có một trận đại chiến!

Hạo Thiên thật biết gây chuyện a!" "Thực lực của Bàn Vương Lão Tổ, thậm chí còn vượt qua Nhiên Đăng đạo nhân, ta thấy lần này Thiên Đế nguy rồi!" "Vãi chưởng!

Trận thế không nhỏ nha!

Đoán xem ai thắng ai thua?" Các đại lão trở nên hứng thú. "Trấn sát tất cả kẻ địch trên thế gian?

Khẩu khí lớn thật!

Hôm nay ngươi sẽ ngã xuống!" Bàn Vương Lão Tổ bị kích động.

Một tiểu bối Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại dám nói những lời như vậy, rõ ràng không coi hắn ra gì.

Lão tổ cao ngạo làm sao có thể nhẫn nhịn được.

Phanh!

Bàn Vương Lão Tổ xuất hiện.

Thân cao hơn ba trượng, toàn thân đều là lông đỏ, hai hốc mắt như hố đen nuốt chửng mọi thứ, khiến người ta không rét mà run.

Chương 17

Đôi cánh rộng như cánh dơi sau lưng tỏa ra ánh sáng kim loại, dường như đao thương bất nhập.

Một luồng sát khí âm u bao quanh, phảng phất như ma thần bước ra từ địa ngục. "Giết!" Bàn Vương Lão Tổ vác chiếc quan tài màu máu nặng trịch, dùng nó như một pháp bảo đập về phía Hạo Thiên.

Bầu trời đều chuyển thành màu máu, dường như Thái Sơn áp đỉnh. "Đến hay lắm!" Trong lòng Hạo Thiên chiến ý bùng nổ.

Giai tự bí thi triển, chiến lực trong nháy mắt tăng lên gấp mười.

Hai bên hung hăng va chạm vào nhau.

Hóa Huyết Thần Đao chém ra, một tia điện chiếu sáng cả đất trời.

Chiếc quan tài màu máu nứt thành hai mảnh, mảnh vỡ bay tứ tung. "Không thể nào!

Táng Thiên Quan của ta lại bị hủy rồi?" Bàn Vương Lão Tổ kinh ngạc đến ngây người.

Chiếc quan tài màu máu này được chế tạo từ hỗn độn thần thạch, hoàng tuyền tịnh thủy, u minh uế thổ, thất tinh nguyên mộc các loại dược liệu luyện khí cực phẩm, cứng rắn có thể so với Bất Chu Sơn, trọng lượng thậm chí vượt qua hai mươi vạn cân, cũng là chứng đạo chi bảo của hắn.

Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo thông thường bị chiếc quan tài này va phải, lập tức sẽ tan thành bột phấn.

Nhưng bây giờ tình hình lại ngược lại.

Pháp bảo vất vả tế luyện năm sáu nguyên hội, không địch lại một

đòn của người ta.

Mà tu vi cảnh giới của Hạo Thiên còn thấp hơn hắn.

Dù sao, cảnh giới Chuẩn Thánh chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong bốn tầng, hai người dường như không ở cùng một cấp độ. "Sức mạnh thật đáng sợ!!

Lưỡi đao kia lai lịch ra sao, lại cũng sắc bén vô song!" Các đại lão quan chiến đều chấn động tâm thần.

Đánh chết họ cũng không ngờ, sau khi Hạo Thiên luyện hóa chín giọt Bàn Cổ bản mệnh tinh huyết, sức mạnh nhục thân đã tăng lên một mức độ kinh khủng.

Dường như đã nắm giữ được một tia sức mạnh pháp tắc, có thể dễ dàng quét ngang cường địch. ...

Bàn Vương Lão Tổ chấn kinh.

Hắn vẫn luôn cho rằng, Thánh nhân không ra, không ai có thể làm gì được mình.

Nhưng đối mặt với Hạo Thiên, lại khiến hắn cảm thấy một mối nguy hiểm chưa từng có.

Vút!

Lại một tia điện nữa giáng xuống, hung hăng chém lên người Bàn Vương Lão Tổ.

Lực lượng khổng lồ trực tiếp hất văng hắn bay đi.

Ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên.

Vị lão tổ Cương Thi tộc bị đánh bay, liên tiếp đâm sập hàng trăm ngọn núi đá lớn.

Nơi nào đi qua, không gian trực tiếp vỡ nát, khí hỗn độn vô biên cuồn cuộn, uy lực hủy diệt điên cuồng tàn phá. "Hửm?!

Cường độ nhục thân thật khủng bố!" Hạo Thiên ánh mắt co rụt lại.

Y cũng không ngờ.

Một đao toàn lực, chỉ để lại một vết xước nông trên người Bàn Vương Lão Tổ, căn bản không gây ra sát thương thực chất.

Nhưng, Hóa Huyết Thần Đao có tác dụng trọng thương nguyên thần.

Cho nên đối phương chắc chắn không dễ chịu. "A a a!!

Tiểu bối, ta giết ngươi!" Bàn Vương Lão Tổ ôm đầu, trực tiếp phát điên.

Bởi vì hắn cảm thấy thế giới thần niệm của mình đang sụp đổ nhanh chóng.

Ý thức cũng sắp tan rã. "Một chiêu của Thiên Đế ẩn chứa huyền cơ lớn!

Lưỡi đao này rốt cuộc lai lịch ra sao, quả thực quá hung tàn!" Khổng Tuyên kinh hãi vô cùng. "Xem ra Bàn Vương sắp bại rồi!

Chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của Thiên Đế!" Cửu Thiên Huyền Nữ thở dài nói.

Các cao thủ Phượng tộc cũng xem đến lòng dạ rối bời, ngày càng mong đợi.

Có một Tam Giới chi chủ mạnh mẽ như vậy, Thiên Đình trỗi dậy chỉ là vấn đề thời gian, xem ra rất đáng để đi theo.

Chưa đợi Bàn Vương Lão Tổ đứng dậy từ trong đống đá vụn, lại một tia điện nữa chém tới.

Một tiếng nổ trầm đục, thậm chí chấn động cả ba mươi ba tầng trời.

Nơi hắn vừa đứng, trực tiếp xuất hiện một cái hố khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Ai cũng không ngờ, sau khi Bàn Vương Lão Tổ xuất chiến, vẫn luôn ở thế hạ phong, bị đánh vào sâu trong lòng đất.

Soạt!

Chín con thi long kéo quan tài lập tức tứ tán bỏ chạy.

Bởi vì chúng cảm nhận được, khí tức của Bàn Vương Lão Tổ đã biến mất.

Liên tiếp trúng hai nhát Hóa Huyết Thần Đao, nguyên thần của vị lão tổ này đã hoàn toàn tan vỡ, chỉ còn lại một cái xác rỗng tuếch.

Hạo Thiên cũng không thèm nhìn những con thi long đang bỏ chạy kia.

Chỉ giơ tay vẫy một cái, lực hút vô hình lan tỏa, trực tiếp kéo cái xác của Bàn Vương lên.

Chương 18

"Cái xác này quả là tuyệt vời!" Y khen ngợi từ tận đáy lòng.

Bởi vì nhát đao thứ ba, cũng chỉ để lại một vết xước nông, căn bản không gây ra vết thương chí mạng.

Thứ thực sự áp chế Bàn Vương, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh đặc thù xóa sổ nguyên thần của Hóa Huyết Thần Đao.

Cũng không biết cái xác này được rèn luyện thế nào, quả thực có chút ý tứ coi thường cả Hồng Hoang.

E rằng cũng chỉ có Thánh nhân mới có thể phá hủy được.

Hạo Thiên tâm niệm khẽ động, cái xác của Bàn Vương bị thu vào không gian trữ vật của hệ thống.

Thứ tốt như vậy, giữ lại có tác dụng lớn.

Giờ phút này.

Khổng Tuyên hoàn toàn ngây người.

Đánh bại một cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, và hoàn toàn xóa sổ là hai khái niệm khác nhau.

Hiện tại có thể xác định, trên đời không còn Bàn Vương nữa.

Vậy thực lực của Hạo Thiên đáng để suy ngẫm rồi.

Một chữ thôi!

Mạnh! "Đa tạ Thiên Đế ra tay cứu giúp!

Bần đạo cảm kích không hết!" Khổng Tuyên tâm phục khẩu phục.

Hạo Thiên cười ha hả, đi tới vỗ vỗ vai hắn. "Phượng tộc định gia nhập Thiên Đình, Khổng Tuyên lão đệ có ý kiến gì không?" Hạo Thiên

hỏi. "Thật sao?

Vậy thì tốt quá!

Bần đạo nguyện vì bệ hạ hiệu lực!" Khổng Tuyên lập tức nói.

Là thái tử Phượng tộc, hắn không cần phải cân nhắc gì nhiều.

Phượng tộc quy thuận Thiên Đình, rõ ràng là một chuyện tốt đôi bên cùng có lợi. "Huyền Nữ cũng nguyện ý gia nhập Thiên Đình, đi theo Thiên Đế bệ hạ!

Xin bệ hạ nhất định thành toàn!" Cửu Thiên Huyền Nữ dịu dàng cúi lạy. "Tộc trưởng Phượng tộc Phượng Loan, đại biểu toàn thể thành viên Phượng tộc, từ hôm nay gia nhập Thiên Đình, từ nay về sau nghe theo sự sai khiến của bệ hạ, mong Thiên đạo chứng giám!" Phượng Loan cũng dẫn theo cao tầng Phượng tộc đến, thần sắc trang trọng lập lời thề.

Ầm ầm!

Trên chín tầng trời sấm rền không dứt.

Thiên đạo lập tức có phản hồi. "Tốt!

Không tệ!" Hạo Thiên vui mừng.

Lần này thật sự là một mũi tên trúng mấy con chim.

Thu phục được cả Phượng tộc, tăng cường đáng kể thực lực của Thiên Đình.

Lại có thêm Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ hai trợ thủ đắc lực.

Đợi hai vị này trưởng thành, tiến hành sắc phong cũng không muộn. "Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành hai nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng

hai trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống thông báo.

Lúc này, mây từ bốn phương kéo đến, từng đám mây công đức vàng óng tụ lại.

Một cột sáng công đức rơi xuống người Hạo Thiên, Thiên đạo công đức tăng vọt. "Tích!

Chúc mừng ký chủ đã xóa sổ Bàn Vương Lão Tổ, trừ một hại cho Hồng Hoang, nhận được sáu mươi vạn điểm Thiên đạo công đức!" Hệ thống lại lần nữa thông báo.

Nghe tin này, Hạo Thiên tinh thần chấn động.

Bàn Vương Lão Tổ thống lĩnh Cương Thi tộc, lấy sinh linh Hồng Hoang làm thức ăn, không biết đã gây tai họa cho bao nhiêu bộ lạc Nhân tộc.

Cho nên, tội nghiệt của hắn vượt xa hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long.

Hạo Thiên thuận lý thành chương, nhận được phần thưởng Thiên đạo công đức. "Chúc mừng Thiên Đế!" Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ vô cùng ngưỡng mộ.

Thiên đạo công đức là thứ tốt mà vô số tu sĩ cả đời cũng không thể chạm tới.

Vài ngày sau.

Hơn sáu thành thành viên Phượng tộc di dời đến Thiên Đình.

Trong số những thành viên này, ít nhất có hơn trăm vị Đại La Kim Tiên, hơn mười vạn Thái Ất Kim Tiên.

Số còn lại tiếp tục trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn.

Khí vận của Thiên Đình ngày càng đậm đặc.

Một con Kim Long khí vận thân dài mười vạn trượng, thân thể như núi thần thái cổ, toàn thân màu đỏ pha tím, từ trong biển mây của Thiên Đình bay lên.

Một tiếng rồng ngâm, tam giới đều kinh.

Lần này.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cũng bị kinh động, đột ngột mở mắt ra từ trạng thái bế quan. "Hửm?

Khí vận Thiên Đình đại tăng!" Hồng Quân khẽ gật đầu, "Xem ra Hạo Thiên và Dao Trì làm không tệ, trong thời gian ngắn như vậy đã thu phục được một trong Tiên thiên Tam tộc." Cùng lúc đó.

Chương 19

Hạo Thiên đi cùng Dao Trì, dạo bước trong Bàn Đào Viên mới có quy mô ban đầu.

Xa xa, Triều Hội Điện, Lăng Tiêu Điện, Thông Minh Điện, Thái Dương Điện sừng sững, vô số Hoàng Cân Lực Sĩ bận rộn không ngừng, một cảnh tượng phồn vinh hừng hực khí thế. "Những năm nay, Trẫm không ở Thiên Đình, vất vả cho sư muội rồi." Hạo Thiên nhìn quanh, vẻ mặt vui mừng. "Không có," Dao Trì cười tươi, "So với sư huynh, cống hiến của sư muội không đáng kể.

Từ khi Phượng tộc quy thuận chúng ta, ảnh hưởng của Thiên Đình ngày càng lớn, mỗi ngày đều có hàng trăm thậm chí hàng ngàn cường giả các tộc đến đầu quân." "Không tệ." Hạo Thiên tâm trạng thoải mái.

Y biết, bước cờ này đã đi đúng.

Thiên Đình bắt đầu bước vào vòng tuần hoàn tốt đẹp, thế cục ngày càng tốt.

Nhưng Thiên Đình hiện tại, không có cách nào so sánh với Nhân giáo, Xiển giáo và Tiệt giáo.

Lý do đơn giản.

Số lượng cường giả đỉnh cấp quá ít, người ta có đến ba vị Thánh nhân tọa trấn.

Không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là con kiến, cho dù có một ngàn vạn Chuẩn Thánh cũng không đủ xem, đối với Thánh nhân, đều là búng tay là diệt.

Cho nên, đừng thấy Thiên Đình hiện tại có trăm vạn người, thực

ra chẳng có tác dụng gì. "Phải cố gắng hơn nữa." Hạo Thiên tự nhủ. "Sư huynh," Dao Trì đột nhiên mắt long lanh, thăm dò nói, "Cửu Thiên Huyền Nữ của Phượng tộc, trông cũng xinh đẹp lắm, có muốn sắc phong làm Đế phi không?" Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức hiểu ra, Dao Trì tự dưng ghen. "Không được," y quả quyết lắc đầu, một tay ôm mỹ nhân tuyệt đại trước mắt vào lòng, "Trẫm không thể làm chuyện có lỗi với nàng, hơn nữa, bất kỳ nữ tử nào ở Hồng Hoang cũng không thể so sánh với nàng, nàng là duy nhất trong lòng Trẫm." Dao Trì khẽ rên một tiếng, thần sắc mãn nguyện.

Tên nhóc này thật biết nói chuyện!

Vậy cho ngươi một phần thưởng!

Nghĩ đến đây, Dao Trì chủ động nhón gót chân, ngước khuôn mặt tinh xảo lên, dâng lên một nụ hôn thơm. ...

Thiên Đình, Chu Tước Cung.

Một trong ba mươi sáu Thiên cung của Thiên giới, vàng son lộng lẫy, ánh sáng tốt lành rực rỡ.

Đây chính là phủ đệ của Khổng Tuyên, vừa mới được xây xong gần đây.

Trong mật thất.

Khổng Tuyên ngồi xếp bằng, trên người nhiệt khí bốc hơi. "Khốn kiếp!

Rõ ràng đã uống thuốc chữa thương, nhưng vết thương lại càng nặng hơn!" Khuôn mặt tuấn tú của Khổng Tuyên đã trở nên tái xanh.

Trước đó hắn bị Tướng Thần đánh bị thương, nhiễm phải thi độc kinh khủng.

Nếu không phải là cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng đã bị

độc phát tại chỗ.

Khó khăn lắm mới chống đỡ được đến bây giờ, lại cảm thấy thi độc không ngừng ăn mòn pháp lực và nhục thân của mình, nếu cứ tiếp tục thêm vài ngày nữa, e rằng sẽ ngã xuống ngay trước mắt. "Hiền đệ, ta đến giúp ngươi!" Đột nhiên, giọng nói hùng hậu của Hạo Thiên vang lên.

Tiếp đó, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, người đã đến.

Khổng Tuyên vội vàng mở cửa nghênh đón.

Chỉ thấy Hạo Thiên lật tay một cái, lấy ra một viên châu màu xanh sẫm, thi khí nồng nặc bao quanh nó, sát khí tỏa ra như có thực chất. "Thi Hoàng Châu!

Tinh hoa bản mệnh của Bàn Vương Lão Tổ!" Khổng Tuyên hơi ngẩn ra. "Không sai," Hạo Thiên gật đầu, "Vật này là một trong những thứ kịch độc nhất Hồng Hoang, đã bị Trấm luyện hóa, từ nay về sau, vạn độc bất xâm, khắc chế thi độc trong người ngươi không thành vấn đề." "Đa tạ bệ hạ!" Khổng Tuyên lập tức mừng rỡ.

Dứt lời, Thi Hoàng Châu cực kỳ linh tính bay lên, lượn quanh người Khổng Tuyên một vòng.

Như thể gặp phải thiên địch tự nhiên, những luồng thi độc kia như đàn cá bị cá mập voi xua đuổi, nhanh chóng rời khỏi người Khổng Tuyên.

Ngay sau đó, Hạo Thiên một chưởng ấn lên đỉnh đầu Khổng Tuyên.

Giả tự bí đột nhiên phát động.

Khổng Tuyên chỉ cảm thấy một luồng khí mát lạnh thấm vào tất cả kinh mạch, khí huyết lập tức thông suốt, thể phách trong nháy mắt hồi phục. "Trời ơi!

Trên đời lại có thánh pháp chữa thương như vậy sao?" Khổng Tuyên toàn thân chấn động.

Bởi vì hắn cảm thấy, vết thương của mình đã hoàn toàn khỏi.

Lại một lần nữa hồi phục trạng thái đỉnh phong, thậm chí còn có tiến bộ hơn trước. "Cố gắng tu luyện!

Đợi ngươi bổ sung đầy đủ Ngũ Sắc Thần Quang, lập công mới cho Thiên Đình, Trẫm sẽ chính thức sắc phong!" Hạo Thiên vỗ vai hắn. "Thần tuân chỉ!" Khổng Tuyên thức thời khấu bái.

Tuy hắn tò mò, làm thế nào Hạo Thiên lại nắm giữ được Ngũ Sắc Thần Quang hoàn chỉnh, nhưng chuyện này liên quan đến bí mật của Tam Giới Chí Tôn, hắn cảm thấy tốt nhất không nên hỏi.

Rời khỏi Chu Tước Cung, Hạo Thiên định chọn một địa điểm câu cá mới.

Hoặc là, tranh thủ lúc rảnh rỗi xem qua tập ảnh chân dung của Vân Tiêu.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Một luồng dao động kỳ lạ quét qua Hồng Hoang.

Gần di chỉ Bất Chu Sơn, trong phạm vi trăm vạn dặm trên bầu trời, đột nhiên rơi xuống vô số ánh sao. "Hả!

Dấu hiệu Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo xuất thế!" Hạo Thiên phấn chấn.

Hiện tại trong tay y, không thiếu Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Nhưng thứ tốt như vậy có một món là thiếu một món, ai lại chê nhiều chứ.

Chương 20

Không hề suy nghĩ, y lập tức hướng về khu vực đó mà đi.

Các nơi trên Hồng Hoang, cường giả lần lượt bị kinh động, hóa thành cầu vồng và tiên quang, xuất phát với tốc độ nhanh nhất.

Ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội trời cho. "Ghê thật, người đến không ít nha!" Hạo Thiên triển khai thần niệm.

Lập tức cảm nhận được vài nhóm đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Nam Cực Tiên Ông chống gậy, cưỡi hươu trắng rời khỏi tổ đình Xiển giáo, lóc cóc chạy về phía di chỉ Bất Chu Sơn. 4.

Huyền Đô ngồi trên bảo tọa Cửu sắc Liên hoa, dưới lọng Thập tuyệt Hạc cái, từ Bát Cảnh Cung vội vã tìm đến.

Minh Hà Lão Tổ chân đạp Thập nhị phẩm Nghiệp hỏa Hồng liên, từ phạm vi Huyết hải bay lên trời.

Càng kinh người hơn, Tây phương Nhị Thánh cũng động lòng tham, từ Tu Di Sơn vượt không gian mà đến, tử khí mênh mông khắp trời.

Các cường giả khác, không dưới mấy vạn người, trong mắt ai cũng tràn đầy mong đợi, muốn trở thành người may mắn duy nhất.

Không hiểu sao, Hạo Thiên cảm thấy tình huống này có chút quen mắt.

Giống hệt như cảnh tượng năm xưa Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, ba ngàn hồng trần khách tranh nhau đến. "Chư vị đạo hữu, bảo vật này có duyên với Tây phương của ta!

Xin mọi người giơ cao đánh khẽ!" Người chưa đến, Chuẩn Đề đã

lên tiếng trước. "Thật đủ vô sỉ!

Rõ ràng là vật vô chủ, dựa vào đâu mà là của nhà ngươi!

Có thể biết xấu hổ một chút không?" Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng.

Y đối với hai vị Tây phương trước nay không có thiện cảm, châm chọc thì cứ châm chọc. "A!

Thánh nhân Tây phương mặt dày quá!

Lại có thể cùng đám tiểu bối chúng ta tranh đoạt bảo vật!" Vô số người âm thầm chửi rủa. "Hả?

Thiên Đế cũng đến rồi sao?!" Chuẩn Đề ngẩn ra.

Vốn nghĩ rằng, hắn và sư huynh Tiếp Dẫn vừa ra tay, với thực lực Thánh nhân tuyệt đối sẽ quét ngang toàn trường, bảo vật chắc chắn sẽ vào tay.

Nhưng đột nhiên thấy Hạo Thiên, Chuẩn Đề cảm thấy có chút không ổn.

Dù sao, gần đây danh tiếng của Hạo Thiên quá lớn, đè bẹp Nhiên Đăng, đánh chết Bàn Vương Lão Tổ, thu phục Phượng tộc, thể hiện ra thực lực phi phàm. 5. "Lời của Chuẩn Đề sư thúc có phần không thỏa đáng," Nam Cực Tiên Ông cười hắc hắc, "Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, người có đức mới có được, nếu như nhiều đạo hữu đã có ý, không bằng mỗi người tự dựa vào bản lĩnh để đoạt lấy." "Nam Cực sư huynh nói rất phải!

Ta không có dị nghị!" Huyền Đô nhân cơ hội phụ họa. 6.

Lúc này Thái Thanh Lão Tử đang bế quan, Huyền Đô vừa hay rảnh rỗi không có gì làm, bèn chạy đến thử vận may. "Mỗi người tự dựa vào bản lĩnh tranh đoạt đi!

Đừng tưởng Thánh nhân có thể bắt nạt người khác, Thiên đạo đang nhìn ở trên kia kìa!" Minh Hà Lão Tổ không vui nói.

Tây phương Nhị Thánh nhìn nhau, nhưng cũng không có cách nào.

Dựa vào cảnh giới siêu quần, ra tay mạnh mẽ dọn sạch hiện trường, chuyện như vậy họ không làm được.

Không bao lâu.

Hiện trường người đông nghịt, càng nhiều cường giả đã đến.

Lúc này, càng nhiều ánh sao hơn xuyên qua hỗn độn, chiếu sáng bóng tối.

Từng mảng ánh sáng rơi xuống, tỏa ra thần quang vô lượng, các loại dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Có người tế ra pháp bảo, thu lấy những ánh sao kia.

Vạn nhất bảo vật ẩn giấu trong ánh sao thì sao, không ai nói chắc được.

Rất nhanh.

Mặt đất chấn động.

Không gian tứ phía tám phương trở nên hỗn loạn.

Tốc độ ánh sao rơi xuống càng nhanh hơn, như vô số thác nước rực rỡ, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Hạo Thiên không hề động lòng, vẫn bình tĩnh.

Nhưng y chú ý, có người đang lặng lẽ quan sát mình.

Đặc biệt là Nam Cực Tiên Ông kia, trốn trong một góc, trong mắt lóe lên ánh sáng oán độc. "Nam Cực Tiên Ông?

Lão cứ nhìn chằm chằm Trẫm làm gì?" Hạo Thiên cười ha hả, "Muốn báo thù cho Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử, cứ việc ra tay,

Trẫm mà cau mày một cái thì không xứng làm Tam Giới chi chủ nữa." Hít!

Nam Cực Tiên Ông kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Hắn nào có muốn ra mặt cho Xiển giáo, đáng tiếc thực lực không cho phép.

Một khi ra tay, tuyệt đối sẽ bị người ta treo lên đánh. "Thiên Đế quá nhạy cảm rồi, tuyệt đối không có chuyện đó." Nam Cực Tiên Ông thúc con hươu trắng, nhanh chóng lùi ra xa mười vạn dặm.

Thấy vậy, rất nhiều cường giả chấn kinh.

Thiên Đế thật bá khí!

Một câu nói đã dọa chạy hồng nhân bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 21

Phải biết rằng, đệ tử của Nam Cực Tiên Ông là Bạch Hạc đồng tử, là thị vệ bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân Nam Cực Tiên Ông, địa vị trong Xiển giáo cũng xếp hàng đầu, chỉ đứng sau Quảng Thành Tử. "Một tên vô dụng!

Cũng xứng làm đệ tử Thánh nhân?" Minh Hà Lão Tổ lắc đầu, khinh bỉ loại người nhu nhược này.

Cũng đúng lúc này.

Hạo Thiên cảm giác có dị thường, đột nhiên ra tay. ...

Di chỉ Bất Chu Sơn.

Ánh sao mênh mông rơi xuống như thác nước.

Hạo Thiên xòe năm ngón tay, bàn tay khổng lồ che trời vươn vào không trung vớt một cái.

Lập tức, một kiện pháp bảo không ngừng chuyển động, bị y dùng pháp lực trấn áp.

Bảo vật này có hình dạng như một lá cờ trận, trên đó ánh sao bao quanh, tinh lực nồng đậm đến mức khiến người ta kinh ngạc. "Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo!

Một trong ba trăm sáu mươi lăm lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ!" Hạo Thiên hơi ngẩn ra.

Vạn vạn không ngờ, lại là bảo vật này xuất thế.

Trong truyền thuyết, tập hợp đủ ba trăm sáu mươi lăm lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ, cộng thêm Chu Thiên Tinh Thần Đồ, có thể bố trí ra một đại trận uy lực kinh thiên động địa, gọi là Chu Thiên Tinh

Thần Trận.

Tương tự như nó, là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc năm xưa.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lấy Thái Dương tinh và Thái Âm tinh làm chủ trận nhãn, sâu thẳm vô cùng, sát khí ngập trời, được xưng là một trong tứ đại sát trận của Hồng Hoang, là đại trận hộ giới của Yêu tộc Thiên Đình.

Chu Thiên Tinh Thần Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Trận gần như là anh em song sinh, uy lực cũng không phân cao thấp. "Trời!

Lại là vật này!

Lần này phiền phức rồi!" Chuẩn Đề đạo nhân liếc mắt nhìn, lập tức sắc mặt tiếc nuối.

Phải biết rằng.

Loại pháp bảo nguyên bộ này, thiếu một lá cờ trận cũng không được.

Phải tập hợp đủ tất cả, lại sắp xếp cùng số lượng cao thủ Đại La Kim Tiên trở lên tọa trấn, mới có thể phát huy ra uy lực thực sự. "Hửm?

Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ!" Minh Hà Lão Tổ và những người khác, ánh mắt cũng cực kỳ không thiện.

Nếu không phải e ngại thân phận của Hạo Thiên, e rằng đã ra tay cướp đoạt rồi.

Dù sao, lá cờ này tuy chỉ là Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, nhưng tập hợp đủ toàn bộ, uy lực vượt xa Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo thông thường!

Ai mà không thèm thuồng! "Hít!

Để tên đạo đồng kia chiếm tiên cơ rồi!" Nam Cực Tiên Ông vô cùng bực bội.

Y thúc con hươu trắng tọa kỵ, cũng bắt chước, bắt đầu dốc sức thu lấy ánh sao, cố gắng vớt được cờ trận. "Vận khí của Thiên Đế không tệ nha!" Càng nhiều tu sĩ hơn đều đỏ mắt.

Đừng nói là Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, có người trong mấy trăm vạn năm, chưa chắc đã thấy được một món Hạ phẩm Tiên thiên Linh bảo rác rưởi nhất.

Cho nên hiện trường một mảnh hỗn loạn, mọi người đều thi triển thủ đoạn, cố gắng có được thu hoạch.

Bên này.

Hạo Thiên không tiếp tục hành động.

Y bắt đầu luyện hóa lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ vừa có được.

Ngay cả là Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, thời gian luyện hóa bình thường cũng phải mất mấy năm.

Nhưng dùng Thiên đạo công đức để đổi, lập tức rút ngắn thời gian này lại.

Chưa đến nửa canh giờ, lá cờ trận đã tế luyện hoàn thành, tâm ý tương thông với Hạo Thiên.

Lúc này, các tu sĩ khác vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào.

Có không ít người không kìm được, bắt đầu chửi bới ầm ĩ.

Hạo Thiên không để ý đến những người khác, chỉ dùng pháp lực thúc đẩy lá cờ này, cảm ứng vị trí tồn tại của những lá cờ khác.

Một khắc nào đó. "Hóa ra là vậy!" Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên.

Tất cả các lá cờ trận đều có liên hệ yếu ớt với nhau, nhưng không tồn tại ở đây.

Mà vẫn ở trong hỗn độn tinh không.

Lá cờ trong tay y, chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên rơi xuống mà thôi.

Không còn dừng lại, Hạo Thiên thi triển Hành tự bí, hướng về nguồn gốc của ánh sao mà đi.

Không biết qua bao lâu, y đã đứng trong một vùng hỗn độn không dấu vết.

Bốn phương tám hướng, cuồng phong hỗn độn thổi qua, từng viên tinh vẫn đang cháy xuyên qua, đầy rẫy các loại thời không loạn lưu, nguy hiểm đến cực điểm.

Ngay cả cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cũng không dám tự tiện vào nơi này. "Tích!

Hệ thống nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ thu thập tất cả Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ, thưởng một trăm phần mồi câu, phần thưởng gấp đôi một điểm câu cá!" Hệ thống đột nhiên phát ra thông báo. "?!

Phần thưởng gấp đôi điểm câu cá!

Chương 22

Cái này có thể có!" Hạo Thiên mắt sáng lên.

Cơ hội ở ngay trước mắt, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hạo Thiên trong lòng đã có tính toán.

Trận đồ được bố trí trong hỗn độn tinh không, chỉ là ánh sáng mờ ảo, không dễ cảm nhận.

Vút!

Lá cờ trận thứ hai rơi vào tay y.

Nhanh chóng tế luyện!

Hạo Thiên đối với việc nắm bắt vị trí ẩn giấu của các lá cờ khác, lại chính xác thêm một chút.

Tiếp theo, là lá cờ thứ ba, thứ tư và thứ năm...

Cờ trận trong tay càng nhiều, Hạo Thiên đối với việc lĩnh ngộ toàn bộ đại trận càng hoàn thiện.

Về sau, y trực tiếp thi triển ra Ngũ Sắc Thần Quang, với tốc độ cực nhanh thu lấy cờ trận.

Ánh sao trên không di chỉ Bất Chu Sơn, cũng ngày càng mờ đi. "Không ổn!

Thiên Đế đã chiếm tiên cơ!

Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ sắp bị thu hết rồi!" Tiếp Dẫn đạo nhân gân cổ hét lên. "Ta không thấy bóng người đâu cả!

Hóa ra là âm thầm phát tài!" Vô số ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị đổ về.

Mọi người lúc này mới nhận ra, trong lúc hỗn loạn, Hạo Thiên đã sớm rời đi.

Lúc này.

Lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ cuối cùng, đã rơi vào tay Hạo Thiên. "Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên!

Phần thưởng đang được phát!" Hệ thống nhanh chóng thông báo. "Tốt!

Chỉ còn thiếu Chu Thiên Tinh Thần Đồ!" Hạo Thiên hài lòng.

Một lần nhận được hơn ba trăm món Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, cũng là một thu hoạch không nhỏ. "Hạo Thiên!

Ăn một mình không phải là thói quen tốt!

Nhiều cờ trận như vậy, không phải nên thấy người có phần sao?!

Chư vị đạo hữu có phải không?" Nam Cực Tiên Ông cố ý lớn tiếng nói.

Lập tức toàn trường xôn xao, không ít tu sĩ la ó, đòi Hạo Thiên lấy ra một phần cờ trận chia cho mọi người. "Thiên Đế quả thực quá đáng!" 7.

Huyền Đô cũng lấy hết can đảm nói.

Tây phương Nhị Thánh không lên tiếng, nhưng trong mắt lóe lên một tia hả hê.

Hai vị chỉ mong Hạo Thiên bị mọi người vây công. "Nam Cực Tiên Ông, ai cho ngươi lá gan dám khiêu khích Trẫm?

Coi thường Thiên Đình là trọng tội!" Hạo Thiên cười ha hả.

Dứt lời.

Hạo Thiên đột nhiên biến mất, xuất hiện trước mặt Nam Cực Tiên Ông.

Y vung bàn tay, vù vù tát tới.

Phanh!

Trong tiếng kêu giòn tan, Nam Cực Tiên Ông toàn thân phun máu, bay ngược ra ngoài.

Con hươu trắng tọa kỵ, trực tiếp bị chấn thành sương máu.

Cảnh tượng như vậy, chấn động toàn trường.

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên ra tay quả quyết như vậy.

Thực lực hoàn toàn áp đảo đối phương.

Nam Cực Tiên Ông dù sao cũng là đại lão có danh tiếng của Xiển giáo, lại căn bản không kịp phản ứng.

Ầm ầm ầm!!

Nam Cực Tiên Ông đâm sầm xuống đất, tạo ra một cái hố lớn như hố trời.

Cả người mềm nhũn như bùn, toàn thân gân mạch đứt hết.

Ngay cả động một ngón tay, cũng hoàn toàn không làm được.

Toàn trường lập tức im phăng phắc.

Những người trước đó la ó đòi Thiên Đế nhường ra Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ, ai nấy đều câm như hến. "Mẹ nó!

Thiên Đế quá hung tàn!

Một lời không hợp liền hạ trọng thủ!" Khóe miệng Minh Hà Lão Tổ giật giật.

Ngay cả cự đầu Hồng Hoang sát tính cực nặng như hắn, cũng bị dọa sợ. "Mẹ ơi!

Chương 23

Không thể trêu vào!

Hạo Thiên muốn đắc tội chết với Xiển giáo!" Huyền Đô sắc mặt trắng bệch, hai chân đều mềm nhũn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng giật mình.

Trong ấn tượng của họ, vị trước mắt này như thể đã thay da đổi thịt, không còn là tiểu đạo đồng chỉ biết dạ dạ vâng vâng ngày xưa nữa.

Quả thực đã có vài phần phong thái của Tam Giới Chí Tôn. "Chỗ Trẫm có ba trăm sáu mươi lăm lá cờ trận!

Toàn bộ đều là Trung phẩm Tiên thiên Linh bảo!

Ai muốn thì đứng ra!" Ánh mắt Hạo Thiên quét qua toàn trường.

Hạo Thiên đứng sừng sững giữa hư không.

Gió lốc thổi mạnh, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào trên người y bay phần phật.

Hiện trường tuy tụ tập mấy vạn tu sĩ, nhưng không một ai dám đối mặt với y.

Ai cũng biết, y là một siêu cấp cường giả có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng, ba trăm sáu mươi lăm cây Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ, sự cám dỗ thật sự quá lớn.

Sau khi có được nó, sẽ có cơ hội thăng cấp thành một trong những bá chủ Hồng Hoang.

Vì vậy, vẫn có không ít kẻ rục rịch.

Dù sao thì bây giờ Hạo Thiên cũng chỉ có một mình, bên cạnh không có người giúp đỡ.

"Thiên Đế thì sao chứ?

Bản tọa xuất đạo, thằng nhãi ngươi còn đang chơi bùn!" Đột nhiên, một con đại xà khổng lồ sải bước đi ra.

Toàn thân gã cơ bắp cuồn cuộn, khoác trên mình chiến giáp dạng vảy, một đôi con ngươi dọc màu tím, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh nguy hiểm.

"Xà Tổ!

Nguyên Thủy Cổ Xà đầu tiên của Hồng Hoang!" Có người kinh hô.

Soạt soạt soạt, tu sĩ bốn phía lùi lại như thủy triều.

Ai nấy mặt mày đều kinh hoảng thất thố.

Đã qua bao nhiêu nguyên hội, tu sĩ bị Xà Tổ nuốt chửng không có mười vạn cũng có tám vạn, ai mà không sợ.

"Bản tọa không phải là loại phế vật như Nhiên Đăng và Bàn Vương!" Xà Tổ cười tà ác, "Giao ra tất cả trận kỳ, tha cho ngươi không chết!" "Kẻ khiêu khích Thiên Đế, giết không tha!" Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

Lúc này, con ngươi y bừng lên thần quang, chín tiếng rồng gầm lần lượt vang lên.

Chín con Kim Long khí vận khổng lồ bay ra từ Đế Vương Bào, lượn lờ bay múa quanh người y.

Xì!

Toàn thân Xà Tổ tỏa ra một luồng hắc khí kịch độc, sau đó vung tay ném ra một pháp bảo hình xương sống, dường như được luyện

chế từ đuôi của Nguyên Thủy Cổ Xà.

Một đòn này không phải tầm thường, mấy vạn dặm trời xanh bị xé toạc trong nháy mắt.

Loạn lưu thời không tàn phá bừa bãi, ít nhất mấy nghìn tu sĩ thực lực thấp kém hét thảm rồi bị cuốn đi.

Toàn bộ di chỉ Bất Chu Sơn trực tiếp bị bóng tối vô biên bao phủ, dường như cũng sắp biến mất khỏi vị trí ban đầu.

"Xà Tổ ẩn giấu sâu thật!

Nhiên Đăng và những kẻ khác quả thực không bằng!" Minh Hà Lão Tổ cũng bị dọa.

"Chả trách dám thách thức Thiên Đế!

Thực lực quả là kinh người!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng kinh ngạc thốt lên.

Càng khiến người ta bất ngờ hơn là Hạo Thiên không né không tránh, lại trực diện đỡ cứng một đòn.

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào rủ xuống từng luồng hỗn độn khí, chín con Kim Long khí vận kết thành trận thế, từng tầng từng tầng chồng lên nhau, ngưng tụ thành lớp phòng ngự không thể phá vỡ.

Y chỉ hơi lùi lại mấy bước, vạt áo thậm chí còn chưa bị nhấc lên.

"Cái áo bào này không tầm thường a!

Sức phòng ngự của Thái Cực Đồ và Chư Thiên Khánh Vân e rằng cũng không bằng." Tây Phương Nhị Thánh xấu hổ.

"Bảo vật!

Tuyệt đối là bảo vật!

Giá trị của chiếc áo bào này không thua kém gì toàn bộ Chu Thiên

Tinh Thần Đại Trận!" Càng nhiều người vì thế mà chấn động.

"Hử?!" Xà Tổ kinh hãi.

Gã biết rõ uy lực của chiêu vừa rồi.

Chỉ là không ngờ đối phương lại đỡ được dễ dàng như vậy.

"Chết đi!" Đột nhiên, Hạo Thiên động thủ.

Y mặc niệm Hành Tự Bí, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Xà Tổ, Phiên Thiên Ấn trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không chút lưu tình đập xuống.

Xà Tổ không kịp đề phòng, ăn một đòn đau điếng.

Bùm!

Một tiếng động vang lên như trời sập đất lở.

Gã trực tiếp rơi xuống đất, co giật rồi hóa thành nguyên hình.

Một con Nguyên Thủy Cổ Xà thân dài hơn mười vạn trượng, eo còn to hơn cả dãy núi, một mảnh vảy bất kỳ cũng to như cung điện.

Trọng lượng của nửa ngọn Bất Chu Sơn đập vào trán Xà Tổ một cái hố lõm khổng lồ, máu tươi điên cuồng tuôn ra.

Vút!

Hóa Huyết Thần Đao vạch một đường trên không trung, như một tia chớp lướt qua.

Nguyên thần của Xà Tổ lập tức vỡ nát, ý thức bắt đầu tan rã, nhưng thân thể khổng lồ vẫn không ngừng giãy giụa, phóng ra sức phá hoại kinh người.

Chương 24

"Đáng sợ quá!

Đây là đệ tử đắc ý do Hồng Quân Đạo Tổ dạy dỗ sao?" Rất nhiều tu sĩ xem mà suýt quỳ xuống.

Có đánh chết bọn họ cũng không tin, Hạo Thiên lại có thể miểu sát Nguyên Thủy Cổ Xà hung danh lừng lẫy.

"Còn ai nữa?!" Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, nói từng chữ một.

Tay trái y nâng Phiên Thiên Ấn, tay phải cầm Hóa Huyết Thần Đao, trong mắt chiến ý hừng hực.

"Hạo Thiên!

Người khác sợ ngươi, ta không sợ!

Giao hết bảo bối ra đây!" Trong nháy mắt, lại một tiếng gầm vang lên.

Đại địa chấn động dữ dội, mấy trăm tráng hán cao hơn hai trượng bước ra.

Tất cả đều đầu trâu mình người, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, tỏa ra thần quang, như được đúc bằng vàng.

Một luồng khí tức man hoang bá đạo tỏa ra từ những tráng hán này.

"Hoàng Kim Man Ngưu nhất tộc!" Hạo Thiên cười lạnh.

Đây cũng là một tộc quần cổ xưa.

Từng là chiến tướng đắc lực dưới trướng Đông Hoàng Thái Nhất ngày xưa, chả trách lại có thái độ thù địch với Thiên Đình mới như vậy.

Những kẻ trước mắt này, lại có đến mấy chục Chuẩn Thánh, số còn lại cũng đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, e rằng toàn bộ tinh nhuệ trong tộc đã dốc hết ra ngoài.

Chả trách lại tự tin như vậy, dám đứng ra thách thức.

Cường giả Hoàng Kim Man Ngưu tộc liên kết khí tức của mình lại thành một khối.

Tức thì như mười vạn ngọn núi lửa đồng thời bộc phát, pháp lực cuồng triều thậm chí làm vặn vẹo cả thời không, trong vòng trăm vạn dặm, vô số sinh linh kinh hãi phủ phục.

"Hay lắm!

Lần này Hạo Thiên gặp phiền phức lớn rồi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mừng ra mặt.

"Tốt nhất là để chúng nó đánh sống đánh chết, lưỡng bại câu thương, ta và sư đệ thừa cơ hái đào..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân thầm tính toán.

"Hạo Thiên!

Ngớ ra đó làm gì!

Không giao hết Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ ra, tưởng đi được sao?

Chọc giận lão tử, ta san bằng cái Lăng Tiêu Điện của ngươi!" Chuẩn Thánh Hoàng Kim Man Ngưu dẫn đầu gào thét.

"Ta là Thiên Đế, phải trấn sát hết thảy kẻ địch trong thế gian." Ánh mắt Hạo Thiên lạnh như băng, như đang nhìn một đám người chết.

Chớp mắt, y động thủ.

Như một cơn bão hỗn độn kinh khủng nhất cuốn về phía đối

phương, sau lưng Ngũ Sắc Thần Quang bùng nổ, trải rộng mấy nghìn trượng.

Xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, đồng thời chiếu rọi chư thiên.

Thần quang quét một vòng trên không, tức thì cuốn đi mấy chục cường giả, Chuẩn Thánh cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ trong vài hơi thở, cường giả của tộc Hoàng Kim Man Ngưu đã chẳng còn lại mấy người.

"Vãi chưởng!

Thiên Đế cũng quá mạnh rồi đi!

Ai dám tranh phong?!" Toàn trường đều kinh hãi.

Những kẻ vốn coi thường Hạo Thiên, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng.

Đây là một đối thủ mạnh mẽ khiến người ta phải ngước nhìn.

Vút!

Điện quang lóe lên, Chuẩn Thánh Hoàng Kim Man Ngưu dẫn đầu bị chém thành hai đoạn.

Cứ thế, toàn bộ tinh nhuệ của tộc này bị diệt sạch.

"Kẻ nào muốn khiêu khích trẫm, lúc nào cũng được." Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

Trong lòng bàn tay y đột nhiên tuôn ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, bao phủ lấy khối thịt trâu, bắt đầu nướng.

Xèo xèo xèo xèo...

Một mùi thơm hấp dẫn lan tỏa, Chuẩn Thánh Hoàng Kim Man Ngưu trực tiếp bị nướng chín.

Phải biết, căn cước của Hạo Thiên là Dương ngọc trong Hỗn Độn

Âm Dương Bảo Ngọc, trời sinh là thân thể chí dương, nắm giữ Thái Dương Chân Hỏa dễ như trở bàn tay.

Trước mặt mọi người, Hạo Thiên cắt một miếng thịt trâu, bỏ vào miệng.

Ừm, mùi vị không tệ.

Lần này, đám tu sĩ vây xem bị chấn động.

Thiên Đế giết chết cường địch không nói, lại còn nướng người ta ăn.

Quả thực hung tàn hết chỗ nói! ...

"Tích!

Chúc mừng túc chủ đánh giết Nguyên Thủy Cổ Xà, nhận được Thiên Đạo công đức tám mươi vạn điểm!" Hệ thống nhắc nhở.

Tức thì, một đạo tường quang công đức bao phủ lấy Hạo Thiên.

Nguyên Thủy Cổ Xà có sát nghiệt còn hơn cả Bàn Cổ Lão Tổ, có được phần thưởng ở mức độ này cũng không có gì lạ.

"Mau!

Nhanh giúp ta tế luyện Phản phẩm Thái Cực Đồ!" Hạo Thiên vui mừng trong lòng.

Nếu có được món pháp bảo đó, hoành hành Hồng Hoang cũng không phải chuyện khó.

Vì thế, tiêu hao trăm vạn Thiên Đạo công đức cũng không thành vấn đề.

Chương 25

Ở một bên khác.

Thấy Hạo Thiên mạnh mẽ như vậy.

Ai còn dám nhảy ra gây chuyện.

Không thấy nhiều cường giả Hoàng Kim Man Ngưu tộc như vậy đều lạnh ngắt rồi sao.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lén lút trao đổi ánh mắt, cũng đều bất lực.

Động tĩnh bên này quá lớn, tuyệt đối không giấu được bên Tử Tiêu Cung.

Vì vậy, hai vị Thánh nhân phương Tây cũng không dám nhúng tay.

Đánh lén cướp đoạt là không thể rồi.

Nhưng để bọn họ xám xịt rời đi, lại thật sự không cam tâm.

Khó khăn lắm mới đến tranh một phen, sao có thể tay không trở về.

Lúc này.

Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, lại mở miệng nói: "Chư vị đạo hữu, ai nguyện ý lập lời thề gia nhập Thiên Đình, cam nguyện vì trẫm hiệu trung, có thể được thưởng một lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ.

Nhưng, ít nhất cần tu vi Đại La Kim Tiên trở lên, ai đến trước được trước." "?!" Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không ai ngờ Hạo Thiên lại đưa ra điều kiện như vậy.

Hiện nay, Thiên Đình đang hân hoan phát triển, thế lực quật khởi vô cùng mạnh mẽ.

Vì vậy đây là một nơi đến khá hấp dẫn.

Thêm vào đó, Hạo Thiên trong thời gian ngắn đã thể hiện ra thực lực kinh khủng, chứng minh y là một ông lớn đáng để đi theo.

Lựa chọn của Phượng tộc có thể nói lên tất cả.

"Tại hạ Đằng Thanh, nguyện ý gia nhập Thiên Đình!

Kính xin bệ hạ thu nhận!" Trong nháy mắt, một trung niên uy vũ thân hình vạm vỡ, tóc dài ngang vai bước ra, cung kính khấu bái Hạo Thiên.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua.

Đối phương có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, bản thể dường như là một con sư tử xanh.

Tuy là yêu tộc, nhưng Hạo Thiên không hề để ý.

Bởi vì ở Hồng Hoang, lời thề không thể tùy tiện lập, có Thiên Đạo giám sát, nếu vi phạm lời thề sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

"Lập lời thề đi, vật này là của ngươi." Hạo Thiên lật tay, quả nhiên lấy ra một lá Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ.

Từng vòng tinh huy chói mắt lượn lờ bên cạnh.

"Sư tộc Đằng Thanh, tự nguyện gia nhập Thiên Đình, mặc cho Thiên Đế bệ hạ sai khiến, vạn tử bất từ!

Mong Thiên Đạo chứng giám!" Đằng Thanh không chút do dự, quả quyết phát thệ.

Trên bầu trời, lập tức vang lên một trận sấm sét đáng sợ, Thiên Đạo nhanh chóng hưởng ứng.

"Tốt!

Nể tình ngươi là người đầu tiên đầu quân cho Thiên Đình, trẫm

ban thêm cho ngươi một kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo Tật Điện Chùy.” Hạo Thiên vẻ mặt vui mừng.

Cùng lúc nói chuyện, một cây búa lớn màu tím có điện quang lượn lờ xuất hiện trước mặt Đằng Thanh, hình dáng dữ tợn, trông cực kỳ nặng, ít nhất cũng phải mấy vạn cân.

“Tạ chủ long ân!” Đằng Thanh mừng rỡ, cộp cộp cộp dập đầu thật mạnh.

Sư tộc trời sinh thể phách cường hãn, thích sử dụng binh khí nặng, cây Tật Điện Chùy này rất hợp ý gã.

Thấy cảnh này, vô số người động lòng.

Đặc biệt là những tán tu không có chỗ dựa càng thêm kích động.

Nếu gia nhập Thiên Đình, lập tức ôm được đùi to, từ nay có người che chở, lại có Trung phẩm Tiên thiên linh bảo để lấy, có gì mà không hài lòng.

“Khải bẩm Thiên Đế, bần đạo cũng gia nhập Thiên Đình!” Càng nhiều Đại La Kim Tiên tiến đến, ít nhất có mấy trăm người, ai nấy trong mắt đều tràn đầy mong đợi.

“Tốt!” Hạo Thiên ha ha cười lớn, “Những ai có ý gia nhập Thiên Đình, đều đến Nam Thiên Môn chờ, sẽ có người tiếp đãi mọi người.

Chỉ cần chịu vì trẫm hiệu lực, chỗ tốt sẽ không thiếu!” “Tuân chỉ!” Mọi người vui mừng ra mặt.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh trở nên âm trầm.

“Ta đã xem thường Hạo Thiên rồi!

Thủ đoạn đủ độc!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân thở dài nói.

“Ai mà không thế,” Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nhíu chặt mày, “Tên nhóc này giết người lập uy, lại thuận thế chiêu mộ thêm nhiều thủ hạ,

quả là kiêu hùng đương thời!

Dã tâm không nhỏ!" Mọi người đều hiểu, sau đợt này, Thiên Đình ít nhất lại tăng thêm ba trăm sáu mươi lăm Đại La Kim Tiên.

Những kẻ đi theo trung thành tuyệt đối đã lập đại thệ Thiên Đạo.

Thực lực tổng thể của Thiên Đình, xem ra lại sắp bùng nổ một đợt.

"Thiên Đế thật là hảo kế!

Bọn ta tự thấy không bằng!" Minh Hà Lão Tổ thở dài nói.

Nói xong, vị lão tổ này quay người rời đi.

Huyền Đô sớm thấy tình thế không ổn, đã lén lút dìu Nam Cực Tiên Ông chuồn mất.

Thánh nhân không ra, dường như không ai có thể trấn áp Hạo Thiên.

Nhưng, sáu vị Thánh nhân hiện nay, đều tạm thời không muốn trở mặt với Thiên Đình.

Thấy Hạo Thiên thu lấy thi thể Nguyên Thủy Cổ Xà, Tây Phương Nhị Thánh vẻ mặt lúng túng rời đi.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại vô cớ làm khán giả một phen, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

"Đẳng Thanh, các ngươi theo trẫm!" Hạo Thiên dặn dò một câu, sau đó dẫn mọi người đến Nam Thiên Môn.

Sau khi vội vàng hoàn thành việc bàn giao với Dao Trì, Hạo Thiên lại đi.

Bởi vì y vừa mới đổi được phần thưởng của hệ thống.

Chương 26

Ngoài việc nhận được mồi câu mới, còn có một địa điểm câu cá hoàn toàn mới, câu cá sẽ được thưởng gấp đôi.

“Thái Nhất Bí Cảnh?!

Hơi thú vị!” Hạo Thiên lẩm bẩm.

Đúng vậy, địa điểm này ở trong tinh không hỗn độn, nằm trên một con tinh không cổ lộ hẻo lánh. 8.

Đây là một trong những bí cảnh do Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên Đình ngày xưa dùng đại thần thông khai tích ra.

Tốc độ thời gian bên trong khác với bên ngoài, linh khí dồi dào, thích hợp nhất để bồi dưỡng nhân tài.

Dựa theo bản đồ lộ tuyến hệ thống đưa ra, Hạo Thiên bắt đầu lên đường.

Mất một phen công sức, sau nửa tháng ròng rã.

Y mới đến được nơi này.

Dùng Hành Tự Bí, xuyên qua mấy chục tòa trận pháp cấm chế, Hạo Thiên tiến vào trong bí cảnh.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác với bên ngoài, như một đại dương linh khí, linh khí dồi dào đến mức như có thể hóa thành mưa rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Hệ thống, chuẩn bị câu cá.” Hạo Thiên phân phó.

Trong nháy mắt, trước mặt y xuất hiện một hồ nước năng lượng, hoàn mỹ dung nhập vào môi trường xung quanh.

Gắn mồi, quăng cần, Hạo Thiên sung sướng ngồi xuống.

Đang rảnh rỗi, y lấy ra tập ảnh chân dung Vân Tiêu đã cất giữ từ lâu, lật ra một trang.

Nội dung trang này là một Vân Tiêu xinh đẹp động lòng người, mặc sa mỏng, chân trần ngồi trên một tảng tiên thạch, ung dung thổi sáo trúc.

“Không tệ!

Quả nhiên thanh xuân vô địch!” Hạo Thiên khen một câu.

Y hứng thú, tiếp tục lật xem. ...

Thái Nhất Bí Cảnh.

Hạo Thiên lẳng lặng câu cá.

Liên tiếp có cá mắc câu.

“Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai mảnh vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đồ.” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai mảnh vỡ căn cước Tiên Thiên Đạo Thể.” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai mươi viên Hỗn Độn Thần Thạch.” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai giọt Tam Quang Thần Thủy!” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai cây Đoạn Ngọc Câu - Trung phẩm Tiên thiên linh bảo!” ...

Nghe những lời nhắc nhở này, Hạo Thiên sảng khoái tinh thần.

Thời gian trôi nhanh như bay.

Nửa năm trôi qua.

Một khắc nào đó, Hạo Thiên nhận được thông báo mới.

“Tích!

Kiểm tra thấy mảnh vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đồ đã đủ một trăm phần, có hợp thành Chu Thiên Tinh Thần Đồ hoàn chỉnh không!” Hệ thống hỏi.

“Nói thừa à?

Nhanh lên!” Hạo Thiên ha ha cười lớn.

“Đang tiến hành hợp thành, tiêu hao mười vạn điểm Thiên Đạo công đức!” Hệ thống đáp lại.

Cũng chỉ mất nửa nén hương, trước mắt Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện một bức tinh đồ.

Bức đồ này trải ra, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao Thái cổ điểm xuyết trong đó, ẩn ẩn hô ứng với bầu trời, đan xen thành nhiều tuyệt sát chi trận uy lực cực lớn.

“Xong rồi!

Về bố trí thôi!” Hạo Thiên búng tay một cái.

Bởi vì Dao Trì đã truyền tin từ Thiên Đình, ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên đã bắt đầu tế luyện Chu Thiên Tinh Thần Trận Kỳ, chỉ thiếu Tinh Thần Đồ quan trọng nhất.

Có trận này hộ vệ, dù cho giáo phái của Thánh nhân muốn công đả Thiên Đình, cũng phải suy nghĩ kỹ.

Y tiếp tục kiên nhẫn câu cá.

Lợi ích nhận được càng ngày càng nhiều.

Chờ đến khi tất cả mồi câu dùng hết.

Đã hơn hai năm trôi qua.

Kiểm kê thu hoạch, Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

"Nhận được một ngàn vạn năm tu vi!" "Lục Chuyển Kim Đan bốn trăm viên, Cửu Chuyển Kim Đan ba viên!" "Hỗn Độn Thần Thạch năm ngàn viên!" "Tam Quang Thần Thủy một trăm giọt!" "Căn cước Tiên Thiên Đạo Thể hoàn chỉnh!" "Các loại Trung phẩm Tiên thiên linh bảo hai trăm bốn mươi lăm kiện!" "Cực phẩm Tiên thiên linh căn mười sáu cây!" "Thiên Đạo công đức hai mươi vạn điểm, không phải đều đã tiêu hết rồi sao!" "Phản phẩm Thái Cực Đồ tế luyện hoàn thành, Bát Cửu Huyền Công lĩnh ngộ hoàn thành, ba bí còn lại trong Cửu Bí lĩnh ngộ hoàn thành!" Hạo Thiên đứng dậy, không nhịn được phát ra một tiếng hét dài.

Cái cảm giác ngày càng mạnh mẽ này, thật con mẹ nó sảng khoái.

Nếu có thể, y muốn tiếp tục câu cá ở đây.

Câu một ngàn năm, một vạn năm, đều không thành vấn đề.

Quay đầu lại nhìn sâu một cái, Hạo Thiên rời khỏi Thái Nhất Bí Cảnh.

Y cảm thấy nơi này hoàn toàn có thể tận dụng, để Thiên Đình mới bồi dưỡng nhân tài.

Trong tầm mắt, lại là một vùng hỗn độn mênh mông.

"Không biết Dao Cơ đã hóa hình chưa?" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Chương 27

Y cảm thấy phải mau chóng quay về xem thử.

Cũng đúng lúc này.

Một giọng nói âm trầm đột nhiên vang lên trong đầu Hạo Thiên: "Hạo Thiên!

Ngươi liên tục làm tổn thương đệ tử dưới trướng ta, khiến Xiển giáo ta mất hết mặt mũi, hôm nay chúng ta tính sổ một lượt!" Nghe vậy, khóe miệng Hạo Thiên nở một nụ cười khổ.

Người nói không phải ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cái gì đến rồi sẽ đến.

Vị Thánh nhân này lòng dạ hẹp hòi, cực kỳ bao che khuyết điểm, e là đã sớm nén một bụng lửa giận.

"Đến đây, ai sợ ai." Hạo Thiên ha ha cười nói.

"Để tránh người khác nói ta lấy lớn hiếp nhỏ, ta chỉ ra một chiêu," Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói, "Nếu ngươi đỡ được, ân oán trước đây xóa bỏ hết." Lời còn chưa dứt, khắp trời ráng lành rực rỡ, khí tức Thiên Đạo hiển hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn giáng lâm.

Tay ngài cầm một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý, trên đầu từng luồng tử khí rủ xuống, như thể chấp chưởng chư thiên vạn giới, xem chúng sinh như kiến cỏ.

Cùng lúc đó.

Hư không tứ phía tám phương đồng thời ngưng đọng, bị Thánh nhân dùng đại thần thông phong tỏa, chạy cũng không chạy được.

"Một lời đã định." Hạo Thiên ung dung bình tĩnh.

“Nhị đệ!

Chớ có manh động!

Kẻo bị lão sư trách phạt!” Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử giật nảy mình.

Lão cũng không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được, lại tự mình đi tìm Hạo Thiên báo thù.

“Đại huynh nói rất phải!

Nhị ca quá đáng rồi!

Đừng quên, huynh là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hạo Thiên chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ!” Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị kinh động.

Ý niệm của Thánh nhân bao phủ Hồng Hoang, hơi có chút gió thổi cỏ lay cũng không giấu được.

Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương và Tây Phương Nhị Thánh cũng đều đổ dồn ánh mắt chú ý.

“Hành động này không ổn!

E rằng lão sư sẽ trách phạt!” Nữ Oa Nương Nương nhíu mày.

Nàng thật sự lo lắng Hạo Thiên sẽ bị Nguyên Thủy làm bị thương, thậm chí phế đi.

Dù sao, Hạo Thiên và Dao Trì là người do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì khác.

Hai vị này khóe miệng treo nụ cười hả hê.

Bọn họ chỉ mong Hạo Thiên và Nguyên Thủy đánh sống đánh chết.

“Chư vị không cần lo lắng, ta tự có chừng mực!

Dạy dỗ một tên đạo đồng mà thôi, có phải chuyện gì to tát đâu!” Nguyên Thủy Thiên Tôn bực bội nói.

Ngài đã quyết định, ai khuyên cũng vô dụng, phải hung hăng xử lý Hạo Thiên.

Nếu không, Xiển giáo không còn mặt mũi nào mà tồn tại ở Hồng Hoang.

“Lề mề làm gì, nhanh lên, đừng như bà già.” Hạo Thiên thúc giục.

“Tìm chết, đừng trách ta thủ hạ vô tình!” Nguyên Thủy nổi giận.

Ngài vung tay, Tam Bảo Ngọc Như Ý đánh ra.

Trong khoảnh khắc, hào quang ngũ sắc nhuộm chư thiên, vạn đạo hà quang chiếu rọi sơn hà.

Một luồng uy áp cực kỳ khổng lồ bao phủ xuống.

Dường như muốn một đòn đánh nổ cả Hồng Hoang.

Nguyên Thủy biết rõ Hạo Thiên có một chiếc Đế Vương Bào phòng ngự siêu cường, vì vậy căn bản không hề lưu thủ.

“Không ổn!” Dao Trì ở Thiên Đình, cũng căng thẳng đến mồ hôi như mưa.

Nàng thật sự lo Hạo Thiên xảy ra chuyện.

Chỉ là không ngờ, Hạo Thiên vẫn ung dung không vội.

Đối mặt với một đòn kinh thiên động địa của Thánh nhân, y triển khai Phản phẩm Thái Cực Đồ.

Trong một phần ngàn khoảnh khắc, thụy khí chín màu chấn nhiếp vũ trụ, thiên địa động dung, nhật nguyệt biến sắc.

Một cây cầu vàng ngọc trắng từ sâu trong hỗn độn vươn ra, đồ án

Âm Dương Thái Cực từ từ bay lên, tỏa ra thần huy chói mắt, che chở vững chắc cho Hạo Thiên.

Ầm ầm!!

Tam Bảo Ngọc Như Ý hung hăng đập vào Phản phẩm Thái Cực Đồ.

Sóng xung kích kinh khủng lan ra bốn phía, biến phạm vi ức vạn dặm thành hư vô.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy ngực hơi tức, lùi lại mấy bước, cứng rắn đỡ được một đòn.

Thấy vậy, sáu vị Thánh nhân đều trợn tròn mắt.

Cằm rơi đầy đất.

"Ta không nhìn lầm chứ!

Lại là Thái Cực Đồ!!" "Chả trách Hạo Thiên không hoảng không vội, hóa ra có pháp bảo như vậy!" "Không thể nào!

Thái Cực Đồ sao lại ở trong tay thằng nhóc đó?!" Sắc mặt các Thánh nhân ngây dại.

Phải biết, Thái Cực Đồ là Tiên thiên chí bảo, huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể chống lại mọi công kích, bỏ qua mọi phòng ngự.

Tuy trong tay Hạo Thiên chỉ là hàng nhái, nhưng chống lại công kích của Tam Bảo Ngọc Như Ý thì không thành vấn đề.

"Tại sao?!

Chương 28

Chí bảo trấn giáo của đại huynh, ngươi trộm từ đâu ra?" Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật, khóe mắt cũng co giật, suýt nữa thì toàn thân co giật. ...

Trong hỗn độn.

Hạo Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Trẫm hành sự cả đời, cần gì phải giải thích với người khác." Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

Lai lịch của Phản phẩm Thái Cực Đồ, y tuyệt đối sẽ không nói.

Dù sao thì bên Thái Thanh Lão Tử, bản chính Thái Cực Đồ vẫn chưa mất, người ta nhiều nhất là trong lòng nghi hoặc, cũng sẽ không truy cứu.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến sôi máu.

Ngài mới phát hiện ra.

Rốt cuộc mình đã đánh giá thấp Hạo Thiên.

Quá thần bí!

Quả thực không thể nào đoán được!

"Nhị đệ!

Dừng lại đúng lúc đi!" Thái Thanh Lão Tử chậm rãi nói.

Vị Thánh nhân này tuân theo thanh tịnh vô vi, không dính dáng quá nhiều ân oán.

Tuy Hạo Thiên giơ ra Thái Cực Đồ làm lão giật nảy mình, nhưng sau khi xác nhận pháp bảo của mình chưa bị mất cắp, lão cũng không

để trong lòng nữa.

Dù sao, trong Hồng Hoang có vô số năng nhân dị sĩ, cao thủ luyện khí cũng có.

Như Vân Trung Tử của Xiển giáo, đã lén lút làm nhái rất nhiều pháp bảo, Khổn Tiên Thằng, Tru Tiên Kiếm, Phiên Thiên Ấn đều có.

Vì vậy Thái Thanh Lão Tử cho rằng, Thái Cực Đồ của Hạo Thiên cũng theo con đường tương tự.

Nhưng sức phòng ngự lại không thua kém bản chính bao nhiêu, điều này thật đáng sợ.

"Nhị ca, huynh có ước hẹn với Hạo Thiên trước, tuyệt đối không được nuốt lời." Thông Thiên Giáo Chủ cũng ho khan hai tiếng.

Thánh nhân phải có dáng vẻ của Thánh nhân, chẳng lẽ thua không nhận sao?

"Được!

Cứ chờ xem!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bực bội dậm chân.

Ngài hối hận vì hành động lỗ mãng lần này.

Không những không đả kích được Hạo Thiên, ngược lại còn khiến mình mất mặt thêm một lần nữa.

"Đi thong thả, không tiễn," Hạo Thiên ha ha cười nói, "Ngày khác trẫm nhất định sẽ đích thân đến Côn Lôn, viếng thăm Ngọc Hư Cung, lĩnh giáo phong thái của Thánh nhân." Nghe lời này, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ai là kẻ ngốc.

Hạo Thiên đã công khai tuyên chiến với Xiển giáo rồi.

Viếng thăm Côn Lôn Ngọc Hư Cung, đổi thành đánh lên Côn Lôn,

san bằng Ngọc Hư Cung cũng không khác là bao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi cưỡi Cửu Long Trầm Hương Liễn rời đi.

Từ trong lòng, Nguyên Thủy không cho rằng Hạo Thiên có thể chống lại mình.

Dù sao, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải chuyện dễ.

Nếu không, Hồng Hoang đã qua bao nhiêu nguyên hội, cũng sẽ không chỉ xuất hiện một Hồng Quân cộng thêm sáu vị Thánh nhân.

"Hồng Hoang sau này, e rằng sẽ không thái bình nữa." Thần sắc Thông Thiên Giáo Chủ đầy vẻ suy ngẫm. 9.

Hạo Thiên quật khởi mạnh mẽ, nhuệ khí dạt dào, lại có cả khí thế thách thức Thánh nhân, quả thực khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Sự việc đến nước này, không ai có thể xác định, Hạo Thiên cuối cùng có thể đạt đến độ cao nào.

"Hạo Thiên này có chút thú vị!

Phải tìm cơ hội thân cận với hắn." Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương thầm nghĩ.

Nàng không ngờ, tiềm lực của người này lại lớn đến thế.

Đột nhiên, nàng dường như đoán ra được, tại sao Hồng Quân Đạo Tổ lại chỉ định Hạo Thiên làm Thiên Đế.

Hạo Thiên đương nhiên cũng hiểu, một trận xung đột này đã thu hút sự chú ý của các vị đại lão.

Đây chính là hiệu quả mà y muốn.

Xem sau này ai còn dám coi thường Thiên Đình!

Vút!

Hạo Thiên duỗi hai tay, trực tiếp xé rách hư không, biến mất ngay tại chỗ.

Vừa rồi thi triển Phản phẩm Thái Cực Đồ, gần như đã tiêu hao hết pháp lực của y, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết xấu hổ mà tiếp tục dây dưa, thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, mau chóng nâng cao tu vi cảnh giới là chuyện quan trọng hàng đầu.

Rất nhanh.

Y đã trở về Thiên Đình.

Vì Phượng tộc gia nhập, tộc trưởng Phượng tộc đã mở bảo khố của tộc để viện trợ Thiên Đình tái kiến, vì vậy quy mô Thiên Đình hiện tại không hề nhỏ.

Ba mươi sáu tòa Thiên Cung, bảy mươi hai tòa Bảo Điện đều đã được xây dựng xong.

Ngay cả Bàn Đào Viên cũng chiếm diện tích rộng lớn, từng cây Tiên thiên Nhâm thủy Bàn đào thụ cành lá xum xuê.

Nhìn từ xa, toàn bộ Thiên Đình kim quang vạn đạo, hồng nghê cuồn cuộn, phun ra thụy khí vô cùng.

Từng tòa châu cung bối khuyết, kim điện ngân loan, nguy nga sừng sững.

Toát lên vẻ thần thánh uy nghiêm, chỉ còn thiếu vạn tộc triều bái.

“Tốt!” Hạo Thiên tán thưởng một câu.

Chương 29

"Thần thiếp cung nghênh bệ hạ!" Dao Trì phượng quan hà bí, cười tươi như hoa đón y.

Bên cạnh nàng, là Vô Đương Thánh Mẫu và Cửu Thiên Huyền Nữ, cùng với Khổng Tuyên và đông đảo tinh nhuệ Phượng tộc uy vũ hùng tráng.

Đằng Thanh và những cường giả hạ giới mới đầu quân gần đây thì xếp ở xa, ai nấy đều vui mừng.

"Thần chờ khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ uy chấn tam giới, thống ngự tứ hải bát hoang!" Mọi người đồng thời khấu bái.

Tiếng hô vang lên như núi kêu biển gầm.

Cả ba mươi ba tầng trời đều rung động.

"Các ái khanh miễn lễ!

Bình thân!" Hạo Thiên tâm trạng không tệ.

Gầy dựng lâu như vậy.

Cuối cùng cũng có chút thể diện.

Dưới sự vây quanh của mọi người, Hạo Thiên lần đầu tiên bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Y ngồi lên chiếc long ỷ chí tôn khiến vô số người thèm muốn.

Nhìn từ trên cao xuống, quả thực khiến người ta có cảm giác chấp chưởng càn khôn, hùng bá Hồng Hoang.

Tiếp theo, Cửu Thiên Huyền Nữ lần lượt lên bẩm báo những việc

lớn nhỏ xảy ra gần đây.

Thật ra, những việc vặt vãnh này, Hạo Thiên hoàn toàn không có hứng thú.

Dao Trì lại kiên nhẫn xử lý, ra dáng một người vợ hiền.

Khó khăn lắm mới tan triều.

Dao Trì cho quần thần lui xuống, lại chủ động khoác tay Hạo Thiên.

"Sư huynh, nói cho huynh một tin tốt!

Muội muội của chúng ta vừa mới hóa hình thành công!" Dao Trì vui mừng khôn xiết.

"Ồ!

Dao Cơ sao?

Mau dẫn muội ấy đến gặp trẫm!" Hạo Thiên sáng mắt lên.

Đợi đã lâu, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay.

Dao Trì vỗ tay.

Tức thì, dưới sự dẫn dắt của mấy nữ tiên yểu điệu, một bé gái mặc cung trang khoảng mười tuổi bước vào.

Dáng vẻ xinh xắn, khuôn mặt hơi bầu bĩnh, cười lên có hai lúm đồng tiền nông, rất đáng yêu.

Nhưng, dưới vẻ ngoài có phần non nớt đó, là tu vi Đại La Kim Tiên.

"Ca!

Tẩu tử!" Dao Cơ ngọt ngào gọi.

"Muội muội!" Hạo Thiên gật đầu, kéo muội ấy lại, thân mật xoa xoa cái đầu nhỏ.

“Muội muội thật hiểu chuyện!” Dao Trì lòng như hoa nở.

Một tiếng “tẩu tử” gọi thẳng vào tim nàng.

Nàng và Hạo Thiên tuy trong mắt mọi người là một đôi, nhưng dù sao vẫn chưa đại hôn, chưa có danh chính ngôn thuận.

Vì vậy được Dao Cơ thừa nhận, nàng vô cùng vui vẻ.

“Như vậy mới tốt, lần đầu gặp mặt, ca ca có quà cho muội.” Hạo Thiên nói.

Y lấy ra mấy món bảo vật.

Món thứ nhất là Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Món thứ hai là ba viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Món thứ ba là một bình đầy Tam Quang Thần Thủy.

Món thứ tư là Hỗn Độn Thần Thạch chất thành một ngọn núi nhỏ.

Món thứ năm cũng là bảo vật nhận được ở Thái Nhất Bí Cảnh, Cực phẩm Tiên thiên linh căn Phù Tang Thần Quả.

Nhìn những thứ này, Dao Cơ hoàn toàn bị chấn động.

Ra tay hào phóng!

Tuyệt đối là ra tay hào phóng!

Chỉ riêng Chu Thiên Tinh Thần Đồ đã là vô giá chi bảo, là hạt nhân của đại trận hộ giới của Thiên Đình.

Giao vật này cho muội ấy, có thể chứng minh địa vị quan trọng của muội ấy trong lòng Hạo Thiên.

Ba viên Cửu Chuyển Kim Đan thì có thể giúp muội ấy nhanh chóng thăng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Những món quà gặp mặt còn lại cũng đều có diệu dụng riêng, giá trị lớn đến kinh người.

“Đa tạ ca ca!

Ca ca tốt quá!” Vui mừng khôn xiết, Dao Cơ ôm chầm lấy Hạo Thiên, dụi dụi đầu vào ngực y một cách thân mật.

“Muội muội, tẩu tử cũng có quà gặp mặt cho muội, hy vọng muội đừng chê.” Dao Trì cười tươi, lấy ra một chiếc áo bào màu đỏ rực rỡ.

Uy áp của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo tỏa ra từ trên người nó.

Dao Cơ cười không khép được miệng, lập tức khoác lên người, cũng ra dáng ra hình.

“Vật này nhất định lai lịch bất phàm!” Dao Cơ đoán.

“Đây là trấn tộc chi bảo của Phượng tộc, tên là Bất Tử Thiên Y, được dệt từ lông vũ bản mệnh của Phượng Hoàng, thêm tơ do Thần Tằm Thái Cổ nhả ra, lại được tế luyện mười vạn năm dưới lòng Bất Tử Hỏa Sơn, sức phòng ngự mạnh nhất, thậm chí có thể chống lại một đòn toàn lực của đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.” Dao Trì giải thích.

“Đa tạ tẩu tử!” Dao Cơ cảm động muốn khóc.

Chương 30

Có một đôi anh chị hào phóng che chở, muội ấy cảm thấy không nỗ lực cũng không được rồi.

Phải nâng cao thực lực trước, sau đó tế luyện Chu Thiên Tinh Thần Đồ, bảo vệ cái Thiên Đình mới đang như mặt trời mọc này! ... 【Cầu thu tàng, cầu hoa tươi và phiếu đánh giá ~】 Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên nhìn muội muội với vẻ mặt cưng chiều.

Đồng thời cũng nảy ra một vài suy nghĩ.

Phải biết, nếu theo diễn biến định sẵn của Hồng Hoang, Dao Cơ sau này sẽ bị người ta tính kế, tư thông với một phàm nhân tên Dương Thiên Hữu, sinh ra ba người con.

Con trai cả Dương Giao, con trai thứ hai Dương Tiễn và con gái thứ ba Dương Thiền.

Lại vì quy tắc tiên phàm không được thông hôn, Dao Cơ bị trấn áp dưới Đào Sơn, dẫn đến việc Dương Tiễn bổ núi cứu mẹ.

Một loạt sự kiện này khiến Thiên Đình mất hết mặt mũi.

Đây cũng là điều Hạo Thiên không thể dung thứ.

"Dao Cơ, có ca ca bảo hộ, không ai có thể bắt nạt muội, tính kế muội!" Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Dao Cơ gật đầu, vẻ mặt như hiểu như không.

Muội ấy đâu hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói đó.

Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy, cao giọng nói: "Trẫm, Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân

Ngọc Hoàng Thượng Đế, sắc phong Dao Cơ làm Trưởng công chúa Thiên Đình, hiệu là 'Vân Hoa', phụ trách quản lý đại trận hộ giới của Thiên Đình, hiệp trợ Vương Mẫu Dao Trì xử lý sự vụ Thiên Đình!" "Tạ chủ long ân!!" 10.

Dao Cơ ngọc thể run rẩy, lập tức cung kính khấu bái.

Đã nhận sắc phong, tuy danh nghĩa là huynh muội, nhưng thực tế là quân thần, lễ số cần có không thể thiếu.

Chớp mắt.

Kim Long khí vận của Thiên Đình phân ra một luồng khí vận, giáng xuống đỉnh đầu Dao Cơ.

Dao Cơ chỉ cảm thấy, mình đã thiết lập một mối quan hệ huyết mạch tương liên mật thiết với Thiên Đình.

Có một cảm giác sung sướng như rồng về biển lớn.

"Từ nay về sau Thiên Đình là nhà của muội!" Dao Trì cũng mỉm cười.

"Muội hiểu rồi!" Dao Cơ kích động.

Lợi ích của khí vận gia thân, thậm chí có thể nâng cao tốc độ tu hành của muội ấy, có hiệu quả gấp đôi công sức.

Hạo Thiên suy nghĩ.

Lại ban bố thêm một đạo pháp chỉ.

Từ nay về sau, tiên phàm khác đường, thần tiên Thiên giới không được thông hôn với phàm nhân.

Vốn y không định làm vậy.

Nhưng nghĩ lại, y cảm thấy có thể lợi dụng ưu thế tiên tri tiên giác để đào một cái hố cho Tây Phương Nhị Thánh.

Tính kế muội muội của trẫm, cửa cũng không có đâu.

Rất nhanh.

Núi Tu Di phương Tây, cũng đã cảm nhận được động thái mới của Thiên Đình.

"Ồ?

Hạo Thiên lại ban bố lệnh cấm như vậy!

Tiên phàm không được thông hôn?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hơi sững sờ.

Trực giác mách bảo ngài, bên trong có lỗ hổng để chui vào.

"Sư đệ, huynh xem mà làm, bần đạo cũng không hiểu." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười mà như không cười.

Vị Thánh nhân này vừa nhìn sắc mặt Chuẩn Đề là biết y lại sắp bày trò xấu.

Dù sao, quan hệ giữa phương Tây và Thiên Đình cũng không hòa thuận.

"Hiểu rồi, Hạo Thiên dám đối đầu với ta, chắc chắn không có quả ngon để ăn." Chuẩn Đề Đạo Nhân đảo mắt một vòng, tức thì một độc kế nảy ra trong đầu.

Thương sáng dễ tránh, tên ngầm khó phòng.

Nếu đã không động được Hạo Thiên, vậy thì ra tay với những người bên cạnh y.

Tính kế Dao Trì, Dao Cơ.

Càng nghĩ trong lòng càng xao động, Chuẩn Đề vội vàng rời khỏi núi Tu Di, tìm một góc không người, lén lút bắt đầu bố trí. ...

Trong những ngày tiếp theo.

Hạo Thiên không đi đâu cả.

Y ở lại Thiên Đình, chỉ điểm Dao Trì tu luyện.

Lượng lớn tài nguyên quý giá, không tiếc giá nào đổ vào, tiểu nha đầu trưởng thành rất nhanh.

Nhân tiện, Hạo Thiên cũng dành thời gian ở bên Dao Trì.

Dù sao, nàng cũng là nữ nhân đã định của y, không thể lạnh nhạt lâu dài.

Nửa năm trôi qua trong nháy mắt.

Sức ảnh hưởng của Thiên Đình ngày càng tăng.

Liên tiếp có thêm nhiều cường giả đầu quân.

Trong đó có hai người sau này danh tiếng không nhỏ.

Một người tên là Cự Linh Thần.

Gã tuy trông to cao thô kệch, đứng đó cũng khá hù người, nhưng thực lực thì tàm tạm.

Cũng chỉ mạnh hơn bọn chiến ngũ tra một chút, bắt nạt kẻ yếu thì được, gặp phải đối thủ lợi hại là không xong.

Chương 31

Một người khác, danh tiếng vượt xa Cự Linh Thần.

Thái Bạch Kim Tinh, tên là Lý Trường Canh, cũng do tiên thiên tinh thạch hóa hình.

Thái Bạch Kim Tinh trông rất già dặn, nhưng lại là người khéo léo, miệng lưỡi đặc biệt giỏi lừa phỉnh.

Những cường giả khác, gần như đều đến vì phúc lợi hậu hĩnh của Thiên Đình.

Do lần trước ở Thái Nhất Bí Cảnh nhận được không ít Trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Vì vậy, khi chiêu mộ nhân thủ, Hạo Thiên đã áp dụng chiến lược trước đó.

Cường giả Đại La Kim Tiên trở lên đầu quân, nhất loạt thưởng Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, ai đến trước được trước.

Sự thật chứng minh, chiến lược này cực kỳ thành công.

Nhận được phản ứng vô cùng nhiệt liệt.

Hiện nay, Thiên Đình ngoài cường giả Phượng tộc ra, cao thủ Đại La Kim Tiên tụ tập đã vượt quá hai nghìn người.

Nói là binh hùng tướng mạnh cũng không ngoa.

Một hôm.

Hạo Thiên đang tay trong tay với Dao Trì, thưởng thức hoa mẫu đơn dị chủng trong hoa viên.

Đột nhiên, Vô Đương Thánh Mẫu cầm ngọc phù đến cầu kiến.

“Khải tấu bệ hạ,” Vô Đương Thánh Mẫu nói, “Năm ngày sau, lão sư sẽ khai giảng Đại đạo tại Bích Du Cung, mời bệ hạ đến uống trà luận đạo.” “Thiện.” Hạo Thiên gật đầu.

Trong ấn tượng của y.

Tiệt giáo cứ mỗi năm nghìn năm, sẽ do Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo một lần.

Mỗi lần giảng đạo kéo dài mấy năm, nhân tiện sẽ tổ chức khảo hạch nghiêm ngặt, tuyển chọn đệ tử thân truyền.

Nhưng khảo hạch như vậy tương đối khó, nên đệ tử thân truyền dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, đến nay vẫn chưa vượt qua con số hai chữ số.

“Sư huynh có đi không?

Nếu thật sự không có thời gian, có thể để Khổng Tuyên đi thay.” Dao Trì khẽ nói.

Phải biết, với thực lực và địa vị hiện tại của Hạo Thiên, không cần thiết phải đi nghe Thông Thiên giảng đạo.

Thông Thiên cũng sẽ không giảng những thứ quá huyền ảo cao thâm, trong số đệ tử Tiệt giáo, hiện tại cũng chỉ có Đa Bảo là Chuẩn Thánh.

Tam đại Thánh mẫu và Tùy thị thất tiên vẫn chưa thực sự trưởng thành.

“Đương nhiên phải đi,” Hạo Thiên mỉm cười, “Thông Thiên sư huynh đối với trẫm không tệ, Thiên Đình chúng ta và Tiệt giáo, hiện tại quan hệ không tồi, là minh hữu không tên nhưng hơn cả minh hữu, vì vậy thể diện này nhất định phải cho.” Nghe vậy, Vô Đương Thánh Mẫu thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao phó.

Kỳ thực mời bạn bè đến luận đạo, ở Hồng Hoang cũng không hiếm, Trấn Nguyên Tử thỉnh thoảng cũng đến Ngọc Hư Cung.

Tại sao Hạo Thiên lại đồng ý sảng khoái như vậy?

Kỳ thực có một nguyên nhân khác.

Bây giờ y không có mồi câu, trước đó đã hỏi hệ thống để rút ra một địa điểm câu cá mới, địa chỉ đó chính là một con suối linh dưới vách Tử Chi Nhai, câu cá sẽ có phần thưởng gấp đôi.

Vì đây là đạo trường của Thánh nhân, thân phận Hạo Thiên lại nhạy cảm như vậy, không có lý do đặc biệt thì không tiện đến.

Vì vậy lời mời của Vô Đương Thánh Mẫu, Hạo Thiên cầu còn không được.

Về chuyện mồi câu.

Hạo Thiên cảm thấy, có lẽ trên đường sẽ gặp nhiệm vụ ngẫu nhiên, lúc đó sẽ giải quyết một cách thuận lý thành chương.

Sắp xếp ổn thỏa cho muội muội Dao Cơ, Hạo Thiên cùng Vô Đương Thánh Mẫu quay về Tiệt giáo.

Không lâu sau.

Hai người đã đến Đông Hải.

Trước mắt là một vùng đại dương mênh mông vô tận.

Liên tục có thể thấy, từng đạo lưu quang hoặc trường hồng rực rỡ xẹt qua bầu trời. 11.

Đều là những tu sĩ đang vội vã đến Bích Du Cung nghe đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ lòng dạ rộng rãi, chủ trương hữu giáo vô loại, cũng không cấm tu sĩ không phải của Tiệt giáo đến nghe đạo, vì

vậy mỗi khi đến thời điểm này Đông Hải đều rất náo nhiệt.

"Hử?

Kia là!" Vô Đương Thánh Mẫu đột nhiên cảnh giác.

Bầu trời phương xa mây đen dày đặc, hàng ngàn hàng vạn con rồng điện rắn điện điên cuồng múa lượn, một luồng khí tức hủy diệt lan tỏa. ...

Cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên không hề xa lạ.

Có người đang độ thiên kiếp.

Nhìn quy mô không nhỏ, người độ kiếp dường như cảnh giới không thấp.

Nhìn kỹ.

Tức thì phát hiện, dưới đám mây kiếp cách đó ngàn dặm, là một thiếu nữ mặc áo trắng nhỏ nhắn xinh xắn.

Thiếu nữ ánh mắt linh động, dáng người yêu kiều, giữa hai hàng lông mày trời sinh có một luồng mị ý, dưới vạt váy là chín cái đuôi xù.

"Khải tấu bệ hạ, là người của tộc Thuần Hồ Thanh Khâu, chúng ta có cần đi đường vòng không?" Vô Đương Thánh Mẫu hỏi.

Nàng không muốn xen vào chuyện của người khác.

"Không sao, xem một chút cũng tốt, không tốn bao nhiêu thời gian đâu." Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

Thật ra, ở Hồng Hoang lâu như vậy, đây là lần đầu tiên y gặp có người độ kiếp.

Quan sát cũng không phải chuyện xấu.

Nhân tiện có thể tích lũy kinh nghiệm.

Chương 32

Thiếu nữ hồ tộc kia có vẻ hơi căng thẳng, trên vầng trán trơn nhẵn thậm chí có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Chín cái đuôi sau lưng cũng không ngừng ve vẩy, cho thấy sự bất an trong lòng.

Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng động trầm đục.

Mấy vạn tia sét to như chum nước từ trên trời giáng xuống.

Bao phủ phạm vi trăm dặm, trực tiếp nhấn chìm thiếu nữ hồ tộc.

"Ồ?!" Hạo Thiên hơi sững sờ.

Bởi vì quy mô này đã vượt quá dự đoán của y.

E rằng đối phương khó mà chống đỡ.

Ngay cả Vô Đương Thánh Mẫu cũng giật mình.

Rốt cuộc là tình huống gì, lại khiến thiếu nữ hồ tộc kia phải chịu kiếp số kinh khủng như vậy.

Sấm sét không ngừng giáng xuống, vừa nhanh vừa mạnh.

Chỉ mới nửa canh giờ.

Mấy món pháp bảo trên tay thiếu nữ hồ tộc dùng để chống lại kiếp số, đều bị đánh thành tro bụi.

"Không ổn!" Thiếu nữ kinh hãi hét lên.

Tu sĩ bình thường độ kiếp, gần như đều dùng mấy món pháp bảo tích cóp khổ cực để chống đỡ, pháp bảo càng mạnh, càng dễ qua ải.

Nếu không, chỉ có thể dựa vào nhục thân để đỡ cứng.

Có thể dùng nhục thân chống lại lôi kiếp, quả thực là phượng mao lân giác, không phải thân thể kim cương bất hoại cũng gần như vậy.

Thiếu nữ này rõ ràng không phải, sắp bị sấm sét đánh cho chật vật không chịu nổi, áo bào trên người cũng trở nên cháy đen rách nát.

"Xong rồi!

Không chống đỡ được nữa!

Thật đáng thương, hồng nhan bạc mệnh." Vô Đương Thánh Mẫu lắc đầu.

Không phải nàng lòng dạ sắt đá không chịu cứu giúp, loại kiếp số này thường xuyên xảy ra ở Hồng Hoang, làm sao quản hết được.

Cũng đúng lúc này.

Trong đầu Hạo Thiên, đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ cứu giúp công chúa hồ tộc Bạch Thiển, phần thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" "Công chúa hồ tộc?

Bạch Thiển?" Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Xem ra thân phận nữ tử này không tầm thường, không chừng còn mang bí mật gì đó.

Bị thiên kiếp hành hạ dữ dội, cũng không có gì lạ.

Nhưng chưa đợi Hạo Thiên ra tay.

Lại có người nhanh chân hơn.

Chỉ thấy nước biển đột nhiên tách ra, một lão già tướng mạo dữ tợn, tay cầm bảo xoa đạp sóng mà ra.

Lão mặc một thân ngân giáp, mắt bắn ra tinh quang, miệng rộng

như chậu máu như muốn ăn thịt người.

“Tiểu ngoan ngoãn!

Bản tọa là Ngân Sa Lão Tổ đã tu hành ở Đông Hải mấy nguyên hội,” lão già cười tà ác, “Nếu ngươi chịu theo ta, trận lôi kiếp này bản tọa sẽ gánh giúp.” “Mơ đi!

Ai thèm ở cùng cái đồ xấu xí nhà ngươi, ta có bị sét đánh chết cũng tuyệt đối không cho ngươi lợi!” Công chúa hồ tộc Bạch Thiển, vô cùng khinh thường.

Nàng xuất thân cao quý, từ nhỏ đã có tầm mắt cực cao, làm sao có thể để ý đến một con yêu sa.

Dù cho đối phương có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, có pháp bảo mạnh mẽ bên mình, cũng đừng hòng khiến nàng thần phục.

“Vịt chết còn cứng mỏ!” Ngân Sa Lão Tổ cười càng thêm tà ác, “Nếu đã không biết điều như vậy, cũng đơn giản thôi, bản tọa sẽ đợi ngươi bị thiên lôi hủy đi nhục thân, sau đó bắt lấy linh hồn của ngươi, bỏ vào trong vò dưỡng hồn từ từ bào chế.” “Ngươi tưởng vậy là xong rồi sao?

Không không không, sai rồi.” Ngân Sa Lão Tổ lại nói, “Sau khi xong việc, bản tọa sẽ lập tức lên đường đến Thanh Khâu quốc, bắt hết đám chị em của ngươi, đám mỹ nữ lớn nhỏ của hồ tộc, tất cả đều bắt về thủy phủ của ta làm thị thiếp.” Vừa nói, Ngân Sa Lão Tổ vừa chảy nước miếng.

Dường như âm mưu đã thành, đang ôm mỹ nhân hồ tộc mà ăn uống thỏa thích.

“Ngươi dám!” Bạch Thiển vừa kinh vừa giận.

Lớn đến từng này, nàng quả thực chưa từng thấy kẻ nào hung tàn vô sỉ như vậy.

Quả thực tà ác đến cùng cực. 12.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hồ tộc Thanh Khâu nhân tài thưa thớt, không có cường giả trấn tộc ra hồn.

Tộc trưởng tiền nhiệm cũng chỉ trước khi khí huyết khô kiệt, dựa vào linh đan diệu dược, khó khăn lắm mới đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu Ngân Sa Lão Tổ đến đó, e rằng sẽ là một cục diện quét ngang tất cả.

Lúc này.

Ngân Sa Lão Tổ đột nhiên thân thể run lên dữ dội.

Ngay sau đó, từ giữa trán xuất hiện một đường máu, thân yêu khổng lồ trong nháy mắt bị chém thành hai đoạn.

"Chuyện gì vậy?!" Bạch Thiển trợn tròn hai mắt.

Nàng thậm chí còn không nhìn rõ, rốt cuộc là ai đã một đòn miểu sát con yêu sa này.

Sau đó, một bóng hình vĩ ngạn che chắn trên đầu Bạch Thiển.

"Chỉ là thiên kiếp, có thể làm gì ta!" Giọng Hạo Thiên bình thản.

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào tỏa ra vạn đạo kim quang, như mặt trời rực rỡ giữa không trung.

Đồng thời lại rủ xuống từng đạo hỗn độn chi khí, vững chắc che chở cho Bạch Thiển.

Sấm sét đầy trời, toàn bộ đều giáng xuống người Hạo Thiên, nhưng lại bị sức phòng ngự kinh khủng của Đế Vương Bào chặn lại.

Chương 33

Y đứng đó, như đang ngắm cảnh trong ngự hoa viên, thần sắc ung dung bình tĩnh.

Cảnh tượng trước mắt, làm Bạch Thiển hoàn toàn choáng váng.

Quả là một người đàn ông như thần!

Mạnh đến mức nàng không thể tưởng tượng nổi!

Hoàn toàn không coi thiên kiếp kinh khủng ra gì!!

"Đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân!" Bạch Thiển vành mắt đỏ hoe, trực tiếp quỳ xuống giữa không trung.

Nàng biết lần này đã gặp được đại cứu tinh.

Người ta không chỉ trừ khử được tai họa Ngân Sa Lão Tổ, mà còn cứu cả tính mạng của nàng.

"Chuyện nhỏ thôi." Hạo Thiên ha ha cười nói.

Sức phòng ngự của Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào hoàn toàn có thể sánh ngang với Chư Thiên Khánh Vân, đối phó với thiên kiếp mạnh hơn gấp mười cũng không thành vấn đề. 13.

Huống chi, Hạo Thiên đã luyện hóa mười giọt tinh huyết bản mệnh của Bàn Cổ, thể phách cường hãn sánh ngang Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cũng không sợ sét đánh lửa thiêu.

"Cô nương, vận khí của cô thật tốt!

Lại được Thiên Đế bệ hạ ra tay tương trợ!" Vô Đương Thánh Mẫu ngưỡng mộ.

"Thiên Đế bệ hạ sao?!

Trời ơi, tôi may mắn quá!" Bạch Thiển mừng rỡ khôn xiết.

Nhìn Hạo Thiên, Bạch Thiển lộ ra vẻ mặt của một fan cuồng. 14.

Hai mắt quả thực như sắp hiện ra hình trái tim luôn rồi.

Vị chí tôn tam giới này, vừa đẹp trai dương cương, thực lực lại mạnh mẽ vô song, lại còn giàu lòng chính nghĩa, quả là giấc mộng của hàng tỷ thiếu nữ Hồng Hoang.

Hạo Thiên không lên tiếng.

Y lẳng lặng chờ đợi, lôi kiếp kết thúc.

Cuối cùng, nửa canh giờ sau, sấm sét hoàn toàn biến mất.

Thay thế cho mây đen đầy trời, là từng đám mây công đức vàng óng.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ đánh giết Ngân Sa Lão Tổ, vì Đông Hải trừ một ác bá, thưởng Thiên Đạo công đức năm mươi vạn điểm!" Khi được tường quang bao phủ, Hạo Thiên hiểu ra, Ngân Sa Lão Tổ cũng không phải loại tốt lành gì, e là đã không ít lần ức hiếp nam nữ.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống lại nhắc nhở.

Nghe có mồi câu, Hạo Thiên tức thì vui vẻ.

Phần thưởng đến thật đúng lúc.

Tử Chi Nhai, có thể tìm cơ hội câu cá rồi.

Thu lấy di vật của Ngân Sa Lão Tổ, Hạo Thiên nhận được một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tên là Phân Thủy Kích.

Vật này không chỉ có thể điều khiển dòng nước, mà còn có thể tạo

ra áp chế tâm linh đối với sinh linh trong biển, lực sát thương cũng cực kỳ kinh người, chỉ là vừa rồi chưa kịp thi triển.

Ngoài ra, còn có hơn trăm viên Hỗn Độn Thần Thạch, bảy cây Trung phẩm Tiên thiên linh căn mọc dưới đáy biển, các loại đan dược linh tinh.

Cùng với dược liệu luyện khí chất thành núi nhỏ, như Bắc Hải Hàn Thiết, Thiên Thê Vân Văn Cương.

Thậm chí, còn có một cây sáo xương làm từ răng cũ của Ngân Sa Lão Tổ, thổi lên có thể nhanh chóng triệu hồi mấy trăm ngàn con cá mập bạc.

Những thứ này, Hạo Thiên tuy không coi trọng, nhưng cũng không chê.

Bởi vì trong quy hoạch của y, Thiên Đình tương lai ít nhất phải có hàng nghìn tỷ thiên binh thiên tướng, cùng với các lộ cường giả, bao nhiêu tài nguyên tu luyện cũng không đủ.

Cùng lúc đó.

Vô Đương Thánh Mẫu cho Bạch Thiển uống một viên thuốc chữa thương của đảo Kim Ngao, lại nói chuyện vài câu.

Mới biết, Bạch Thiển cũng đang đến nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, nhưng giữa đường tâm thần bất định, không áp chế được tu vi cảnh giới, đột nhiên dẫn phát kiếp số to lớn.

"Nếu đã như vậy, chúng ta cùng đến Bích Du Cung là được rồi." Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

"Thật sự được sao?

Tốt quá!" Bạch Thiển tuy nửa tin nửa ngờ, nhưng chủ động tiến lại gần Hạo Thiên.

Nàng niệm một pháp quyết, y phục rách nát trên người tức thì đổi mới, lấp lánh lưu chuyển, vô cùng bắt mắt.

Một luồng hương thơm xử nữ càng len lỏi vào mũi Hạo Thiên. ...

Đông Hải.

Hạo Thiên, Vô Đương Thánh Mẫu và Bạch Thiển cùng nhau lên đường.

Không lâu sau, đã đến Bích Du Cung.

Trong tầm mắt, lập tức có một đám đệ tử Tiệt giáo căn cước xuất chúng, khí tức cường hãn ra đón.

Người dẫn đầu chính là đại sư huynh của Tiệt giáo, Đa Bảo Đạo Nhân.

"Cung nghênh Thiên Đế!" Đa Bảo Đạo Nhân dẫn đầu hành lễ.

Thần sắc quả thực vô cùng cung kính.

Bởi vì y biết, lão sư nhà mình rất tán thưởng Hạo Thiên, tuyệt đối không được đãi mạn.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, sắc mặt không thay đổi.

Tuy trong lòng không thích Đa Bảo, nhưng y cũng không biểu lộ ra ngoài.

Hỉ nộ không hiện ra mặt, mới là tiêu chuẩn của một đại nhân vật.

Chương 34

Ánh mắt lướt qua đám đông, Hạo Thiên lập tức nhìn thấy Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu.

Ba chị em đã đến trước, nhìn y với vẻ mặt cảm kích.

Bởi vì Kim Giao Tiễn đã luyện thành, uy lực quả thực kinh khủng, khiến thực lực của họ tăng vọt một bậc.

Đều là nhờ Hạo Thiên ban cho.

"Ba vị tiên tử, lại gặp mặt rồi." Hạo Thiên mỉm cười.

Trong lòng không tự chủ được.

Lại so sánh hình tượng hiện tại của họ với trong tập ảnh.

Tuy áo bào rộng thùng thình, nhưng cũng không che được vóc dáng uyển chuyển của Tam Tiêu.

Tuy nhan sắc hơi thua Bạch Thiển, nhưng Vân Tiêu lại có thêm vài phần tri tính và ưu nhã, cũng khiến người ta thưởng tâm duyệt mục.

"Tiểu nữ tử bái kiến Thiên Đế!" Vân Tiêu đi đầu bước ra, ánh mắt cố ý vô tình liếc nhìn Bạch Thiển.

Trong lòng nàng cũng đang thầm kinh ngạc.

Sức hấp dẫn của Hạo Thiên lớn thật, bên cạnh lại có một tuyệt sắc như vậy. 15.

Phải biết, Bạch Thiển vừa ngây thơ vừa quyến rũ, đừng nói là đàn ông bình thường, ngay cả các vị tỷ tỷ nhìn cũng không khỏi rung động.

Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng đang thầm đoán, Bạch Thiển rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại có thể ở bên cạnh Hạo Thiên.

“Để ta giới thiệu,” Hạo Thiên cười nói, “Vị này là công chúa của tộc hồ Thanh Khâu, tên là Bạch Thiển.

Trẫm thấy nàng ngoan ngoãn lanh lợi, căn cước cũng không tệ, có ý định thu làm ký danh đệ tử.” 16.

Nghe vậy, mọi người đều vỡ lẽ.

Lúc trên đường, Hạo Thiên có trao đổi với Bạch Thiển, đối phương quả thực ngưỡng mộ y, cũng có ý muốn ôm đùi Thiên Đình, để lộ ý muốn bái sư.

Hạo Thiên cũng thuận nước đẩy thuyền, quyết định thu Bạch Thiển làm ký danh đệ tử.

Như vậy, cũng tương đương với việc gián tiếp thu phục thế lực của tộc hồ Thanh Khâu.

Tuy tộc hồ Thanh Khâu chỉ có hơn mười vạn tộc nhân, nhưng cũng có hơn hai nghìn Thái Ất Kim Tiên, hơn trăm vị Đại La Kim Tiên và một vị Chuẩn Thánh.

Cũng là một cỗ lực lượng không thể xem thường.

Ký danh đệ tử như vậy, Hạo Thiên cảm thấy càng nhiều càng tốt.

Đối với điều này, Vô Đương Thánh Mẫu bên cạnh không hề ngạc nhiên.

Nàng cũng nhìn ra, việc Bạch Thiển đầu quân cho Thiên Đình, đối với cả hai bên đều có lợi.

“Bần đạo bái kiến ba vị tiên tử.” Bạch Thiển yếu ớt nói.

Dù sao, Tam Tiêu là đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, là loại danh tiếng lừng lẫy.

“Bạch Thiển muội muội không tệ nha, lại có thể được Thiên Đế bệ hạ thưởng thức, ngày sau tất sẽ danh chấn tam giới.” Vân Tiêu

rộng rãi nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch Thiển.

"Tỷ tỷ quá khen rồi!" Bạch Thiển cười nói.

Tiếp theo.

Hạo Thiên trực tiếp đi tìm Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên sư huynh, ta nghe nói dưới Tử Chi Nhai của quý giáo, có một con suối linh..." Hạo Thiên đi thẳng vào vấn đề.

"Chẳng lẽ Thiên Đế muốn câu cá?" Thông Thiên Giáo Chủ trêu chọc, thuận tay làm một động tác quăng cần.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, thần niệm của Thông Thiên Giáo Chủ bao phủ tam giới, không chỉ một lần phát hiện Hạo Thiên đang "câu cá".

Không chỉ ngài, mấy vị Thánh nhân khác cũng thắc mắc.

Tại sao Hạo Thiên không có tâm tu luyện, cả ngày chìm đắm trong việc câu cá, mà tu vi lại tăng vọt đến kinh người.

"Người hiểu ta, sư huynh cũng.

Hạo Thiên ha ha nói, "Không sai, ta chính là muốn mượn quý địa để thỏa cơn nghiện.

Có cá hay không là một chuyện, chỉ đơn thuần là thích cảm giác đó." Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ giật giật.

Ta tin ngươi cái quỷ.

Nhưng thôi, Hạo Thiên đã trịnh trọng đề xuất, ngài cũng không tiện từ chối.

Dù sao cũng ở trong địa bàn của Tiệt giáo, Thông Thiên Giáo Chủ rất yên tâm, ngài cũng xác định, trong con suối linh đó không có bảo bối đặc biệt gì.

“Thiên Đế cứ tự nhiên.” Thông Thiên Giáo Chủ nói.

“Vậy thì ta không khách sáo nữa,” Hạo Thiên hưng phấn xoa xoa tay, “Xin sư huynh yên tâm, lúc huynh giảng đạo, ta sẽ tạo một phân thân đến ngồi, để chống đỡ cho sư huynh.” Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, ý bảo Hạo Thiên tự do hành động.

Đồng thời.

Thông Thiên Giáo Chủ bí mật truyền pháp chỉ, biến phạm vi trăm dặm quanh suối linh thành cấm địa, không cho phép bất kỳ đệ tử nào tiếp cận.

Một lát sau.

Hạo Thiên đã ở dưới vách Tử Chi Nhai.

Bốn phía tĩnh lặng không người, trong một rừng trúc xanh mướt, truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Sâu trong rừng trúc hơi nước lượn lờ, có một con suối linh to hơn bàn Bát Tiên một chút, không ngừng sủi bọt.

Mấy con cá thản nhiên nô đùa trong nước.

“Hệ thống!

Chuẩn bị câu cá!” Hạo Thiên phân phó.

Chớp mắt.

Một đại dương năng lượng che khuất con suối linh, cả hai trông như hòa làm một, không phân biệt được.

Kiên nhẫn, Hạo Thiên lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ mới một lúc, y cảm thấy cần câu trong tay rung mạnh, dây câu ngay sau đó căng cứng.

Chương 35

Nhanh chóng giật cần, kéo con cá lên.

Trong vầng sáng năng lượng bảy màu, có hai vệt màu tím chói mắt, như sợi tơ.

“Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai sợi Hồng Mông Tử Khí!” Hệ thống nhắc nhở. ?

Hồng Mông Tử Khí!

Đây là cơ sở để chứng đạo!!

Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Không hổ là đạo trường của Thánh nhân, lại có thể câu được bảo bối lợi hại như vậy.

Mười sợi là một luồng, cũng có nghĩa là, câu thêm năm lần tương tự, Hạo Thiên có thể nhận được một phần Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh.

Tiếp theo.

“Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp đôi, ngài nhận được hai phần thần thông Đại Khôi Lỗi Thuật!” Hệ thống lại nhắc nhở.

Đại Khôi Lỗi Thuật!

Đây là một đại đạo tương đối thực dụng trong ba ngàn đại đạo.

Sau khi có được nó, có thể luyện chế ra những con rối có thể che đậy thiên cơ, dùng làm thế thân cũng tốt, dùng làm hộ vệ cũng được, thậm chí có thể tổ thành một đội quân rối che trời lấp đất.

Quả thực diệu dụng vô cùng.

"Thoải mái rồi!" Hạo Thiên thầm sướng.

Tuy Hồng Hoang hiện tại bề ngoài bình tĩnh, nhưng kỳ thực ẩn chứa nguy cơ.

Đối thủ của y cũng ngày càng mạnh, nếu có vô số thế thân hoàn mỹ, tương đương với việc có vô số mạng sống.

Xưng bá Hồng Hoang chỉ trong tầm tay!

Vừa câu cá, Hạo Thiên vừa lĩnh ngộ Đại Khôi Lỗi Thuật.

Không biết tự lúc nào, tâm đắc ngày càng nhiều.

Hướng Bích Du Cung.

Vang lên tiếng chuông du dương.

Đây là tín hiệu bắt đầu giảng đạo.

Tức thì, Thông Thiên Giáo Chủ hiện thân, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, bắt đầu không nhanh không chậm giảng thuật Đại đạo.

Trên bầu trời rủ xuống vạn đóa kim hoa, dị tượng liên tục.

"Tốt!

Nên xuất phát rồi!" Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch.

Trong nháy mắt, bên trái y xuất hiện một "Hạo Thiên" mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, ngoại hình anh tuấn dương cương, ánh mắt sắc bén.

Chính là thế thân được tạo ra bằng Đại Khôi Lỗi Thuật, gần như không thể phân biệt thật giả với bản tôn. 17.

“Hạo Thiên” chắp tay với y một cái, sau đó quay người đi về phía nơi giảng đạo, dáng đi long hành hổ bộ, đậm chất đế vương phong thái.

Tại Tử Chi Nhai, buổi giảng đạo vẫn đang tiếp tục.

Hạo Thiên cũng vẫn đang tiếp tục câu cá.

Bất quá, y tách ra một luồng thần niệm, giáng lâm vào không gian Ngũ Sắc Thần Quang.

Bên trong đang giam giữ Tướng Thần cùng mấy ngàn cường giả Cương Thi tộc.

Bị nhốt lâu như vậy, Tướng Thần đã nổi điên.

“Hạo Thiên!

Đồ vô sỉ, mau thả đạo gia ra ngoài!” Tướng Thần gào thét.

“Thả người thì không thể nào,” Hạo Thiên cười hắc hắc, “Trông ngươi cũng ra gì phết, có chút giá trị lợi dụng.” Trong nháy mắt, Tướng Thần chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, hoàn toàn không thể động đậy.

Trong không gian này, Hạo Thiên có thể làm chủ tất cả, hạn chế hành động của đối phương chỉ là chuyện nhỏ.

Lũ Phi Thiên Cương Thi cường đại kia muốn đến giúp đỡ cũng đều bị định tại chỗ.

Trong một cái búng tay, nguyên thần của Tướng Thần đã bị Hạo Thiên dùng Hóa Huyết Thần Đao phá hủy.

Thi thể của gã, tuy không bằng Bàn Vương Lão Tổ, nhưng cũng thuộc cấp đao thương bất nhập.

Mất nửa canh giờ, Tướng Thần bị Hạo Thiên luyện chế thành khôi lỗi.

Đại Khôi Lỗi Thuật có thể xếp vào một trong Tam Thiên Đại Đạo, vang danh có thể luyện hóa vạn vật thành khôi lỗi.

Chế ngự thi thể Tướng Thần chỉ là chuyện vặt.

Sau khi hóa thành khôi lỗi, dáng vẻ của Tướng Thần không thay đổi.

Giữa trán chỉ xuất hiện thêm một đạo phù triện, mơ hồ tạo thành một chữ "Thiên".

"Tốt!" Thần niệm Hạo Thiên khẽ động.

Y bắt đầu thử nghiệm điều khiển con khôi lỗi hoàn toàn mới này.

Quả nhiên điều khiển như cánh tay của mình, động tác trôi chảy không chút nào trì trệ.

Tiếp theo, Hạo Thiên bắt đầu xử lý thi thể của Bàn Vương Lão Tổ, Xà Tổ và Ngân Sa Lão Tổ.

Y mất gần nửa tháng mới luyện hóa hết đám cường giả tà ác ngày xưa này thành khôi lỗi.

Lúc này, buổi giảng đạo của Thông Thiên Giáo Chủ chỉ vừa mới bắt đầu.

Làm xong những việc này, Hạo Thiên trầm ngâm.

Chương 36

Mình còn một bản Đại Khôi Lỗi Thuật nữa.

Đưa cho người khác không hợp.

Dao Trì và Dao Cơ chắc cũng không có hứng thú.

Thôi thì tiện nghi cho tên đệ tử ký danh mới thu nhận vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu Bạch Thiển đang chuyên tâm nghe đạo vang lên một giọng nói.

"Đồ nhi," Hạo Thiên nói, "đừng kinh động, vi sư bây giờ sẽ truyền cho con một môn Đại Đạo, ít nhất để con có sức tự vệ." Bạch Thiển nhận ra giọng của sư tôn, vội vàng gật đầu.

Trong lòng nàng cũng vô cùng mong đợi, không biết môn Đại Đạo này cụ thể là gì.

Rất nhanh, một luồng thần niệm xuyên không bay tới, hình thành một dấu ấn sâu đậm trong đầu nàng.

"Trời đất!

Lại là một trong Tam Thiên Đại Đạo!

Sư tôn đối đãi với mình không tệ chút nào!!" Bạch Thiển không nhịn được vui sướng tột độ.

Phải biết rằng, Tam Thiên Đại Đạo đều chỉ thẳng tới bản nguyên, ẩn hợp với Thiên Đạo.

Tu sĩ bình thường cả đời cũng không có duyên được thấy.

Huống hồ là có cơ hội tu luyện.

Chỉ cần tinh thông một trong những môn Đại Đạo đó, dù là môn

tương đối hẻo lánh, cũng có thể tạo dựng danh tiếng trong Hồng Hoang rộng lớn.

Vì vậy, Bạch Thiển lập tức thu liễm tâm thần, chuyên tâm lĩnh ngộ Đại Đạo.

Hạo Thiên cũng thỉnh thoảng ưu ái, giảng giải cho nàng một vài tâm đắc.

Bạch Thiển rất thông minh, hấp thu rất nhanh.

Phía bên kia, Hạo Thiên tiếp tục chuyên tâm câu cá.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt song bội tưởng lệ, ngài nhận được hai mảnh vỡ Lục Hồn Phiên!" Hệ thống đột nhiên thông báo.

Vãi chưởng!

Hạo Thiên tinh thần chấn động.

Y biết rõ hơn bất kỳ ai, Lục Hồn Phiên đáng sợ đến mức nào.

Về mặt sát thương, ngay cả Thí Thần Thương cũng phải đứng sang một bên.

Lục Hồn Phiên hoàn chỉnh thậm chí có thể giết chết Thánh nhân, về lý thuyết một lần có thể xử lý sáu vị.

Trong Phong Thần chi chiến nguyên bản, Lục Hồn Phiên của Thông Thiên Giáo Chủ bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm đi, rơi vào tay Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì vậy mà công sức đổ sông đổ bể.

"Nhanh lên!

Nhân lúc mồi câu chưa hết, phải cố gắng câu thêm nhiều đồ tốt!"

Hạo Thiên tự nhủ.

Đáng tiếc, số mồi câu lần này quá ít.

Một trăm phần mồi câu chỉ có thể dùng được khoảng ba tháng.

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

Ba tháng đã hết.

Một khắc nào đó, Hạo Thiên dừng lại.

Y bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

"Hửm?

Hồng Mông Tử Khí còn thiếu hai tia!

Lục Hồn Phiên còn thiếu bốn mảnh!" Hạo Thiên có chút tiếc nuối.

Nếu có thêm một trăm phần mồi câu nữa, y có tự tin lấy được Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh và Lục Hồn Phiên hoàn chỉnh.

Mồi câu ơi!

Ngươi ở đâu!!

Có chút bất đắc dĩ, y chuyển sự chú ý sang nơi giảng đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn đang thao thao bất tuyệt, không hề có ý định dừng lại.

Bất quá, thời gian kéo dài như vậy là bình thường, thậm chí là ngắn.

Ngày xưa Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, mỗi lần giảng ba ngàn năm, tổng cộng ba lần, đã tạo ra vô số cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Cuối cùng, hơn hai tháng nữa trôi qua.

Thông Thiên Giáo Chủ không biết vì sao lại đột nhiên ngắt quãng

buổi giảng đạo.

Các vị thính giả cũng dần dần tỉnh lại từ trạng thái như si như say.

“Có quý khách đang ngồi đây, bần đạo nói nhảm nhiều quá cũng không hợp,” Thông Thiên Giáo Chủ nói, “Hay là chúng ta tạm nghỉ, để các đệ tử đời thứ hai và thứ ba lên đấu pháp góp vui.” “Ý kiến hay!” Mọi người đều tán thành.

Đệ tử đời thứ hai và thứ ba của Tiệt giáo rất đông, toàn là tinh anh trong tinh anh.

Họ là những tồn tại mà đệ tử bình thường chỉ có thể ngưỡng vọng.

Có cơ hội chứng kiến họ đấu pháp, tuyệt đối là dịp tốt để mở mang tầm mắt.

Hạo Thiên cũng có hứng thú, muốn xem thử trình độ của những người này ra sao.

Ngay sau đó, Ô Vân Tiên và Linh Nha Tiên dưới trướng Thông Thiên bước ra.

Hai vị này đều là thành viên trong Tùy Thị Thất Tiên, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Hơi chán.” Xem hai người tỷ thí, Hạo Thiên thầm lắc đầu.

Vốn dĩ Ô Vân Tiên và Linh Nha Tiên không phải là những tồn tại có chiến lực kinh người, lại thêm tình nghĩa đồng môn, nên đánh rất kiềm chế.

Có lẽ các đệ tử Tiệt giáo khác xem rất hứng thú, nhưng hoàn toàn không lọt vào mắt của Hạo Thiên.

Chương 37

Tiếp sau đó là đệ tử đời thứ ba Dư Nguyên và Hỏa Linh Thánh Mẫu đối trận.

Hỏa Linh Thánh Mẫu trông rất xinh đẹp, đặc biệt giỏi khống hỏa, phóng ra ba ngàn Hỏa Long Binh, lập tức quét ngang đối thủ.

Nàng cũng nhận được một tràng pháo tay cổ vũ.

Có thể thấy, vị này ở Bích Du Cung cũng rất được yêu mến.

"Vị tỷ tỷ kia lợi hại quá!

Khi nào mình mới được như vậy đây!" Bạch Thiển ngưỡng mộ nói.

"Có gì khó," Hạo Thiên cười ha hả, "Đại Khôi Lỗi Thuật không phải để trưng, vi sư giúp con, thậm chí có thể đánh cho đại sư huynh Tiệt giáo một trận." "Thật hay giả vậy?

Nhưng… tu vi của con và hắn chênh lệch quá lớn mà." Bạch Thiển bán tín bán nghi.

"Cứ tin ta." Hạo Thiên bình tĩnh nói.

Lần này, Bạch Thiển kích động hẳn lên.

Nàng suy nghĩ miên man, nghĩ đến vô số khả năng.

Chẳng ngờ, cũng đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ lại nhìn về phía họ.

"Nghe nói Thiên Đế mới thu một đệ tử đắc ý, hay là để nàng ấy ra giao lưu với mọi người?" Thông Thiên Giáo Chủ thăm dò.

Lập tức, bên dưới vang lên một tràng pháo tay.

Phải biết, Bạch Thiển trông vũ mị động lòng người, sớm đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, thầm sinh lòng ái mộ.

"Không vấn đề," Hạo Thiên cười cười, "Cứ để Đa Bảo ra đây, giao đấu với Bạch Thiển vài chiêu." Nghe lời này, cả sân đều chấn động.

Thiên Đế lấy đâu ra tự tin vậy?! … Nghe lời Hạo Thiên nói, Thông Thiên Giáo Chủ gần như không thể tin nổi.

Bởi vì chênh lệch tu vi giữa hai người quá lớn.

Đa Bảo Đạo Nhân đã tấn giai Chuẩn Thánh từ một nguyên hội trước.

Còn Bạch Thiển chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí còn chưa vượt qua ngưỡng cửa Đại La Kim Tiên.

Dùng từ người lớn đánh trẻ con cũng không thể hình dung được sự chênh lệch khổng lồ này.

Gần như là một con voi đối đầu với một con kiến nhỏ.

Thắng bại đã rõ mồn một, không cần phải so tài.

"Thiên Đế chắc chắn chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày hỏi.

Ông cũng cảm thấy có điều kỳ lạ, bởi Hạo Thiên có thể ngồi vững trên ngôi vị Thiên Đế, tuyệt không phải là kẻ lỗ mãng.

"Đương nhiên." Hạo Thiên tự tin tràn đầy.

"Vậy được," Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, "Đa Bảo, ra đây, chỉ điểm cho vị sư muội này vài chiêu." "Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư." Đa Bảo Đạo Nhân nghiêm túc đáp.

Hắn cho người ta cảm giác rất đôn hậu thật thà, thậm chí có chút khờ khạo.

Từ đầu đến cuối, Đa Bảo Đạo Nhân đều cúi đầu, không hề nhìn thẳng vào Bạch Thiển.

Không phải vì tính cách cao ngạo, hay xem thường đối thủ, mà thực tế hắn đối với các đệ tử Tiệt giáo bình thường cũng như vậy.

Chỉ có Hạo Thiên mới biết, tất cả chỉ là ngụy trang.

Thực tế, Đa Bảo Đạo Nhân là một kẻ tiểu nhân thích châm ngòi ly gián, trời sinh phản cốt.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ giúp đệ tử chiến thắng Đa Bảo Đạo Nhân, thưởng một trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống đột nhiên thông báo.

Nghe thấy âm thanh này, nội tâm Hạo Thiên nóng rực.

Tốt!

Mình cũng phải kiếm một phen mới được!

"Đồ nhi, lại đây, vi sư nói với con vài câu." Hạo Thiên nhân cơ hội kéo Bạch Thiển sang một bên.

Y tránh khỏi tai mắt của mọi người, đưa cho nàng một vài thứ.

Đương nhiên cũng không ai dám dùng thần niệm dò xét, ai cũng hiểu uy nghiêm của Thiên Đế không thể mạo phạm.

"Đồ nhi, Đại Khôi Lỗi Thuật của con tu luyện thế nào rồi?" Hạo Thiên hỏi.

"Đã nắm giữ cơ bản, có vấn đề gì không ạ?" Bạch Thiển cẩn thận trả lời.

"Vậy được," Hạo Thiên hài lòng, "Gần nửa năm thời gian, cũng không ngắn, cứ theo cách ta vừa nói, lần này nhất định phải thắng."

“Tuân lệnh!” Bạch Thiển vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khoảng một trăm nhịp thở, Đa Bảo Đạo Nhân và Bạch Thiển đã đứng trên một đài đấu pháp rộng lớn.

Nơi đây được bố trí trận pháp phòng ngự cường đại, cho dù cao thủ cấp Chuẩn Thánh tới cũng không thể dễ dàng phá hoại.

“Bạch Thiển sư muội, bần đạo nhường sư muội ba chiêu trước.” Đa Bảo Đạo Nhân ra vẻ rộng lượng.

Thực tế, hắn có vô số pháp bảo bên người, cảnh giới lại vượt xa đối phương, cảm thấy dù thế nào cũng nắm chắc phần thắng trước vị công chúa Hồ tộc này.

“Vậy à, thua rồi đừng có khóc nhè đấy.” Bạch Thiển tự tin tràn đầy.

Bởi vì có sự ủng hộ của Hạo Thiên, nàng cảm thấy vô cùng tự tin, thậm chí có lòng tin vượt cấp khiêu chiến.

Nếu có thể chiến thắng đại sư huynh Tiệt giáo, Bạch Thiển sẽ lập tức danh tiếng lẫy lừng, cũng sẽ nâng cao ảnh hưởng của Thiên Đình.

Nghe lời Bạch Thiển nói, Vô Đương Thánh Mẫu và Tam Tiêu đều vô thức lắc đầu.

Bốn vị đều nhất trí cho rằng, Bạch Thiển đã tự mãn một cách khó hiểu, e rằng sẽ thua rất thảm hại.

Không phải ai cũng có thể tỏa sáng ở sân nhà của Tiệt giáo.

Nghe vậy, Đa Bảo Đạo Nhân cười khổ.

Hắn tượng trưng vận chuyển pháp lực, hình thành một lớp chắn màu xanh lam bên người.

Thậm chí, một món pháp bảo hộ thân cũng không lấy ra.

“Tốt,” Bạch Thiển cười ranh mãnh, “Xem cho kỹ đây, trong mười nhịp thở sẽ đánh bại ngươi!” Đa Bảo Đạo Nhân ngây người.

Chương 38

Mẹ nó chứ, con hồ ly nhỏ này phát điên rồi sao!

Cuồng vọng đến mức này! 18.

Các đệ tử Tiệt giáo cũng đồng loạt lắc đầu than thở, đoán xem Bạch Thiển lấy đâu ra sự tự tin khó hiểu đó.

Giây tiếp theo, vẻ mặt của tất cả mọi người đều cứng lại.

Bởi vì họ đã thấy một cảnh tượng kinh người.

Trong truyền thuyết, Ngân Sa Lão Tổ đã bị đánh chết nay lại xuất hiện.

Lão ta tay cầm một cây Phân Thủy Kích cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trên người khoác ngân giáp, tỏa ra hung uy ngút trời.

Nhưng mọi người cũng chú ý, lúc này Ngân Sa Lão Tổ hai mắt vô thần, cử động thân thể có phần cứng nhắc, giống như một con rối bị người ta điều khiển.

"Ồ?

Thuật khôi lỗi thật tinh diệu!

Thiên Đình có nhân tài như vậy sao?" Thông Thiên Giáo Chủ có chút kinh ngạc.

Đa Bảo Đạo Nhân cũng giật nảy mình.

Nhưng hắn tự cho rằng, cho dù Ngân Sa Lão Tổ sống lại, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh hòa với mình.

Trong trạng thái bị luyện thành khôi lỗi, chiến đấu lực e rằng đã giảm đi rất nhiều.

Vút!

Lại một con khôi lỗi nữa được thả ra.

Đa Bảo chỉ nhìn một cái, tim đã suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bởi vì trong mắt hắn, chính là Xà Tổ đã vẫn lạc tại di chỉ Bất Chu Sơn.

Lần này phiền phức lớn rồi!

Vút!

Con khôi lỗi thứ ba theo đó xuất hiện.

Tất cả mọi người nhìn thấy dung mạo của nó đều thấy da đầu tê dại, nổi da gà khắp người.

Con khôi lỗi này chính là Bàn Vương Lão Tổ, nhân vật cầm đầu Cương Thi tộc ngày xưa.

"Không ổn rồi!

Sư huynh sắp thua rồi!" Vô Đương Thánh Mẫu kinh thán.

"Hai con khôi lỗi Chuẩn Thánh đỉnh phong, một con Chuẩn Thánh hậu kỳ, ai mà đỡ nổi!" Vân Tiêu cũng kinh hãi thất sắc.

Các đệ tử Tiệt giáo đang nghe đạo tại hiện trường đều sắp sợ đến ngây người.

Có đánh chết họ cũng không ngờ, trong tay Bạch Thiển lại có một đội hình xa hoa như vậy.

Đánh bại Đa Bảo Đạo Nhân hoàn toàn không thành vấn đề.

Trong lúc ý niệm của mọi người đang xoay chuyển, ba con khôi lỗi đã hộ vệ trước người Bạch Thiển, đồng thời ra chiêu với đối thủ.

Ngay lập tức, cả Bích Du Cung đều cảm nhận được sát ý đáng sợ thấm vào xương tủy, khiến ai nấy đều thấy tim đập nghẹt thở.

Ầm ầm!!

Không ngoài dự đoán, Đa Bảo Đạo Nhân bị một đòn đánh bay.

Quần áo trên người hắn rách nát, như một chiếc lá khô bị cuồng phong thổi bay, trông thật vô cùng bất lực.

Nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ ra tay tương trợ, Đa Bảo chắc chắn đã mất mặt lớn.

"Đa Bảo sư huynh, đa tạ đã nhường." Bạch Thiển vui vẻ cười.

Mặc dù lần này thắng rất thuận lợi, nhưng pháp lực của nàng gần như bị rút cạn, căn bản không thể chống đỡ được đợt tấn công thứ hai.

Không có cách nào, tuy Bạch Thiển đã sơ bộ nắm giữ Đại Khôi Lỗi Thuật, nhưng cảnh giới của ba con khôi lỗi quá cao, mỗi lần thúc đẩy đều tiêu hao lượng pháp lực kinh người.

Vì vậy chỉ có thể dốc hết sức đánh một đòn.

May mắn là không làm sư tôn mất mặt.

Trong khoảnh khắc, cả Tiệt giáo đều im lặng.

Cái gọi là nghiền ép không thương tiếc, họ đã tận mắt chứng kiến.

Vạn lần không ngờ, thuật khôi lỗi chơi đến mức đỉnh cao, có được những con khôi lỗi cường đại, cũng có thể quét ngang đối thủ.

"Đa Bảo tài không bằng người, thua không oan uổng!

Thiên Đế đã dạy dỗ được một đệ tử tốt a!" Thông Thiên Giáo Chủ tự giễu cười cười.

Tuy có bất ngờ, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng một

trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống thông báo.

"Mau đổi phần thưởng cho ta!

Ta muốn tiếp tục câu cá!" Hạo Thiên lập tức nói.

Thực ra, bản tôn của y vẫn luôn ở bên linh tuyền tại Tử Chi Nhai.

Y vẫn duy trì trạng thái câu cá, chỉ là lưỡi câu trống không mà thôi.

Theo quy tắc của hệ thống, việc kéo dài thời gian như vậy được cho phép, nhưng nếu một khi rời đi, địa điểm câu cá này sẽ lập tức đóng lại, phải cách một thời gian dài mới có thể đến lần nữa.

Cũng không quan tâm diễn biến sau đó của cuộc đấu pháp ra sao, Hạo Thiên chuyển sự chú ý sang bên này.

Bạch Thiển tuy thắng Đa Bảo, nhưng sẽ không bị đàn áp, danh tiếng của Tiệt giáo vẫn có.

Thay mồi câu hoàn toàn mới, Hạo Thiên nhanh chóng quăng cần.

Rất nhanh, lại có thu hoạch mới.

Chương 39

Âm thanh thông báo vui tai liên tiếp vang lên.

“Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt song bội tưởng lệ, ngài nhận được hai cây Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Hổ Ngọc Như Ý!” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt song bội tưởng lệ, ngài nhận được hai mảnh vỡ Lục Hồn Phiên!” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt song bội tưởng lệ, ngài nhận được hai tòa Tứ Tượng Tháp!” “Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt song bội tưởng lệ, ngài nhận được hai quả Cực phẩm Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý!” … Trong Hồng Hoang, thời gian là thứ không đáng tiền nhất.

Các đại năng đỉnh cấp tùy tiện bế quan một lần, có thể đã là hàng vạn năm.

Hạo Thiên bên này cũng vậy.

Không cảm giác được gì, số mồi câu mới nhận lại lần nữa cạn kiệt.

May mắn là, thu hoạch vô cùng lớn.

Lục Hồn Phiên cuối cùng cũng ghép thành một bộ hoàn chỉnh.

Hồng Mông Tử Khí cũng đã có một luồng hoàn thiện.

Ngoài ra còn nhận được mười kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, ba mươi sáu kiện Trung phẩm Tiên thiên linh bảo, cùng với tám quả Cực phẩm Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Kiểm kê thu hoạch, Hạo Thiên vô cùng đắc ý.

"Hệ thống!

Cho ta hỏi, tế luyện Lục Hồn Phiên cần bao nhiêu Thiên Đạo công đức?" Hạo Thiên hỏi.

"Tế luyện Lục Hồn Phiên bình thường, cho dù là bậc Thánh nhân, cũng cần khoảng năm ngàn năm, vì vậy không thể thiếu hai triệu điểm Thiên Đạo công đức!" Hệ thống trả lời.

"Chết tiệt!

Sao không đi cướp luôn đi!" Hạo Thiên giật mình.

"Quyền lựa chọn nằm trong tay ngài, ngài cứ xem mà làm," hệ thống có chút ấm ức, "Ngoài ra, luyện hóa Hồng Mông Tử Khí cũng cần tiêu hao lượng Thiên Đạo công đức tương tự." Hạo Thiên ừ một tiếng.

Muốn nắm giữ bảo bối đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, đương nhiên phải trả một cái giá rất lớn.

Y đổi phần thưởng.

Thần niệm thám vào không gian trữ vật của hệ thống.

Lập tức thấy được một lá cờ cổ xưa, có sáu dải đuôi, trên mặt cờ đan xen vô số trật tự thần liên, phủ đầy những phù triện như sao trời.

Chỉ cần liếc nhìn một cái, Hạo Thiên đã cảm thấy tâm thần dao động, dường như linh hồn cũng sắp bị rút đi.

"Tốt!

Cường đại!" Hạo Thiên thầm vui mừng.

Có vật này, y càng có thêm tự tin để đối đầu với các Thánh nhân.

Nói một câu, Thiên Đình muốn triệt để độc bá Hồng Hoang, đứng

trên cả các giáo phái của Thánh nhân, thiếu thứ này thật sự không được.

Chuyện khác cũng không cần nói, trên đuôi Lục Hồn Phiên, Hạo Thiên đã dành sẵn một vị trí cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu giáo chủ Xiển giáo còn dám gây chuyện, cứ việc xử lý hắn.

Thưởng thức Lục Hồn Phiên một lúc, Hạo Thiên lại chuyển sự chú ý sang Hồng Mông Tử Khí.

Trông nó chỉ là một luồng tử khí bình thường, nhưng đạo vận sung mãn, ẩn chứa huyền cơ vô cùng to lớn.

Ai cũng biết, không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể thành Thánh.

Hạo Thiên cảm thấy từ nay mình đã bước vào một ngưỡng cửa hoàn toàn mới.

Đúng lúc này, buổi giảng đạo của Thông Thiên lại kết thúc một giai đoạn.

Nhân lúc nghỉ ngơi, Thông Thiên thăm dò hỏi: "Thiên Đế có muốn giảng vài lời không?" Nghe vậy, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Giảng giải Đại Đạo của bản thân, giáo hóa chúng sinh, sẽ có đại công đức.

Chính vì vậy, các Thánh nhân và cự đầu trong Hồng Hoang đều rất nhiệt tình mở đàn giảng đạo.

Hạo Thiên hiện tại đang rất thiếu công đức, có được cơ hội này, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời túc chủ lên đàn giảng đạo, dìu dắt các vị vãn bối có mặt, thưởng hai trăm phần mồi câu Chí

Tôn!” Hệ thống thông báo.

“Ổn thỏa!

Chơi luôn!” Hạo Thiên cười hắc hắc.

Ngay lập tức, y gật đầu với Thông Thiên Giáo Chủ.

“Nếu Thông Thiên sư huynh đã mời, trẫm cung kính không bằng tuân mệnh, xin giảng một thiên kinh văn gần đây đã ngộ ra.” Hạo Thiên điềm nhiên nói.

“Mời ngài!” Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả.

Vị Thánh nhân này cũng có ý muốn thử xem Hạo Thiên sâu cạn thế nào.

Nghe nói Thiên Đế muốn giảng đạo, cả Bích Du Cung đều chấn động.

Cơ duyên như thế này không phải lúc nào cũng có.

Nhất định phải rửa tai lắng nghe mới được.

Thiên Đế có thể dạy dỗ ra một đệ tử xuất sắc như Bạch Thiển, chắc hẳn đối với Đại Đạo có lĩnh ngộ độc đáo của riêng mình.

“Cái gì?!

Hạo Thiên bị điên rồi sao?

Muốn mất mặt trước công chúng à?” Thái Thanh Lão Tử sững sờ.

Mặc dù ông không có mặt ở Bích Du Cung, nhưng cũng tách ra một luồng thần niệm quan sát tình hình bên này.

Thấy Hạo Thiên thật sự đi ra trung tâm nơi giảng đạo, Thái Thanh Lão Tử tỏ vẻ không đồng tình.

Cùng lắm chỉ là một tiểu đạo đồng, có thể có bao nhiêu bản lĩnh.

Chương 40

“Chậc chậc chậc! 19.

Kẻ không biết thì không sợ, bản tọa ngược lại muốn xem xem, Hạo Thiên mất mặt như thế nào.” Khóe miệng Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Bất luận là giảng đạo, hay là truyền đạo, đều cần tài năng thực học!

Hạo Thiên không được!” Tây phương Nhị Thánh cũng lắc đầu.

Họ không hề xem trọng Hạo Thiên.

Ngồi trên bồ đoàn bằng ngọc, Hạo Thiên ánh mắt quét khắp toàn trường.

Những người có mặt ở đây, không chỉ có mấy vạn đệ tử Tiệt giáo, mà còn có các tán tu từ khắp các ngóc ngách Hồng Hoang, cũng đã vượt quá hai mươi vạn người. 20.

Cảnh tượng này có thể nói là thịnh thế chưa từng có.

“Chúng ta bắt đầu ngay bây giờ,” Hạo Thiên hắng giọng, chậm rãi nói, “Thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ.” (Thánh nhân không chết, Đại Đạo không dừng.) Nghe câu mở đầu, các tu sĩ có mặt đều trong lòng chấn động mạnh.

Ngầu quá!

Lại dám trực tiếp công kích Thiên Đạo Thánh nhân!

Sự can đảm này quả là xưa nay chưa từng có!!

Phải nghe tiếp xem sao.

“Láo xược!

Nói bậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Thái Thanh Lão Tử cũng cạn lời.

Mẹ kiếp, cứ tưởng thằng nhóc này có chút bản lĩnh, hóa ra chỉ là một tên ba hoa.

Nhưng, Hạo Thiên ngay sau đó lại nói: "Thiên hạ hữu đạo, thánh nhân thành yên; thiên hạ vô đạo, thánh nhân sinh dã." (Thiên hạ có đạo, Thánh nhân thành tựu; thiên hạ vô đạo, Thánh nhân sinh ra.) 21.

Mọi người lần lượt gật đầu.

Ai nấy đều cho là phải.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng híp mắt, nghiền ngẫm nội dung mà Hạo Thiên nói.

Sau đó, ngày càng nhiều câu nói vàng ngọc thốt ra từ miệng Hạo Thiên.

"Thần nhân vô công, thánh nhân vô danh." (Thần nhân không công, Thánh nhân không danh.) "Hà vị đạo?

Hữu thiên đạo, hữu nhân đạo.

Vô vi tôn giả, thiên đạo dã; hữu vi luy giả, nhân đạo dã." (Đạo là gì?

Có Thiên đạo, có Nhân đạo.

Kẻ tôn sùng vô vi là Thiên đạo; kẻ mệt mỏi vì hữu vi là Nhân đạo.) "Tiêu dao vu thiên địa chi gian, tâm ý tự đắc." (Tiêu dao giữa trời đất, tâm ý tự tại.) … Nghe mà các tu sĩ có mặt đều ngây ngẩn cả người.

Thiên Đế này có bản lĩnh thật!

Tuyệt không phải là hư danh!!

Những nội dung y nói đều chỉ thẳng vào lòng người, ẩn hợp với

Thiên Đạo.

Hoàn toàn khác với những gì các cự đầu khác giảng.

“Lợi hại quá!

Không hổ là sư tôn của ta!” Bạch Thiển vẻ mặt sùng bái.

Trong mắt tiểu hồ ly, Hạo Thiên gần như hoàn mỹ không tì vết, không gì không làm được.

Cùng với buổi giảng đạo tiếp tục, Ức vạn đóa kim liên từ mặt đất trào ra.

Thiên âm vang vọng, tiên nhạc phiêu diêu, đạo vận luật động.

Thậm chí, từng sợi trật tự thần liên đại biểu cho pháp tắc Thiên Đạo cũng ẩn hiện trong hỗn độn tinh không.

“Thiên kinh văn này trước đây chưa từng thấy, lại thâm sâu mà dễ hiểu, hoàn mỹ giải thích cái gì là đạo,” Thông Thiên Giáo Chủ than thở, “Về điểm này, ta không bằng Hạo Thiên!” “Thiên Đế quả thực có vài phần bản lĩnh.” Thái Thanh Lão Tử cũng chỉ có thể lúng túng thừa nhận.

Hiện tại, Đạo Đức Kinh vẫn chưa ra đời, trong đầu Thái Thanh Lão Tử chỉ có một cái khung sườn.

Nhưng vị Thánh nhân này cũng nhận ra, kinh văn Hạo Thiên vừa giảng đủ để sánh ngang với Đạo Đức Kinh.

“Hạo Thiên không có trình độ đó!

Tám phần là lão sư ưu ái!

Kinh văn này do Đạo Tổ sáng tác!” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm.

Cũng vào lúc này, một cảnh tượng bất thường xuất hiện.

Bạch Thiển đang chăm chú nghe đạo, trên đỉnh đầu trong hư không, lặng lẽ nở rộ ba đóa hoa rực rỡ chói mắt.

Thiên hoa, địa hoa và nhân hoa, chính là Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Khí tức của cả người nàng cũng đột nhiên thay đổi, nhanh chóng tăng vọt lên trên.

Cảm giác đó tựa như cá về biển rộng, rồng bị nhốt bay lên trời.

"Chúc mừng Bạch Thiển sư muội thành Đại La Kim Tiên!" Vân Tiêu là người đầu tiên chúc mừng.

"Chúc mừng đạo hữu!" Từ bốn phương tám hướng, lập tức truyền đến một tràng âm thanh vui mừng.

Mọi người đều thật lòng vui mừng cho nàng.

"Đệ tử khấu tạ sư tôn!" Bạch Thiển dập đầu một cái thật mạnh xuống đất.

Chính nhờ buổi giảng đạo này, nàng đã thực hiện được sự siêu thoát về tâm linh, từ đó phá vỡ được bình cảnh, bước vào cảnh giới mới.

Lần lượt, tại nơi giảng đạo không ngừng có người đốn ngộ đột phá.

Số người đã vượt quá vài trăm.

Cảnh tượng như vậy trước nay chưa từng có!

Chương 41

… Trong Bích Du Cung, một cảnh tượng chưa từng thấy đã xảy ra.

“Trời đất!

Thiên Đế giảng đạo, lại có thể khiến nhiều đạo hữu đột phá tại chỗ như vậy!” Vô Đương Thánh Mẫu cũng bị chấn động.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã giảng đạo mấy chục lần.

Trong lúc đó cũng có tu sĩ tấn thăng cảnh giới ngay tại chỗ, nhưng tổng số người cộng lại cũng không nhiều bằng lần này của Hạo Thiên.

Có thể thấy sự bất phàm của thiên kinh văn này.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Hạo Thiên, trong mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng.

Đứa trẻ này, có chút bất phàm!

Đợi Hạo Thiên kết thúc buổi giảng đạo, trên bầu trời đã tụ tập một đám mây công đức dày đặc, rộng chừng trăm mẫu.

Kim quang rực rỡ chiếu rọi xa gần, một luồng khí tức bình hòa an lành lan tỏa.

Vút!

Một cột tường quang thô to chưa từng có bao trùm toàn thân Hạo Thiên.

“Tích!

Chúc mừng túc chủ giảng kinh thành công, truyền thừa Vô thượng Đại Đạo, thưởng năm triệu điểm Thiên Đạo công đức!” Hệ thống

thông báo.

"Ây da, không tệ nha!" Hạo Thiên vui mừng.

Y biết sẽ có công đức từ trời giáng xuống, chỉ không ngờ lại nhiều như vậy.

Dù sao thì Nam Hoa Kinh cũng lần đầu tiên xuất hiện, lại giúp đỡ nhiều hậu bối như vậy, nên mới dẫn tới sự ban thưởng của Thiên Đạo.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng hai trăm phần mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống lại phát ra thông báo.

Có mồi câu, Hạo Thiên lại thấy tay chân ngứa ngáy.

Y chỉ muốn mau chóng tìm một nơi để thỏa mãn cơn nghiện câu cá.

Nhưng không may, dưới con mắt của bao người, y tạm thời không thể rút lui.

"Vãn bối khấu tạ Thiên Đế!" Các tu sĩ đột phá tại chỗ lần lượt lên cảm tạ.

Đối với Thiên Đình, họ cũng ngày càng có hảo cảm.

Nếu có cơ hội, những người này cũng cảm thấy không ngại gia nhập Thiên Đình, từ nay theo sau Hạo Thiên.

"Xin hỏi Thiên Đế, kinh này có tên không ạ?" Quỳnh Tiêu chen lên hỏi.

"Nam Hoa Chân Kinh." Hạo Thiên nhàn nhạt đáp.

Những thứ cụ thể, y không giải thích quá nhiều.

"Thì ra là vậy, tiểu nữ tử ghi nhớ rồi." Quỳnh Tiêu nghiêm túc gật

đầu, dường như đang hồi tưởng lại nội dung kinh văn vừa nghe.

Đại hội giảng đạo thực ra chưa kết thúc.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ dường như không có ý định tiếp tục.

Có lẽ ông cảm thấy nội dung sắp giảng không đủ đặc sắc, nên cũng dứt khoát kết thúc.

Thấy Tiệt giáo bắt đầu chuẩn bị tiến hành khảo hạch đệ tử, Hạo Thiên dẫn theo Bạch Thiển, lập tức cáo từ.

"Nếu Thiên Đế rảnh rỗi, không ngại thường xuyên đến Bích Du Cung ngồi chơi." Thông Thiên Giáo Chủ khách sáo một phen.

"Không vấn đề." Hạo Thiên gật đầu.

Hai bên đã kết giao, thường xuyên qua lại cũng là lẽ thường.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không hề để bụng chuyện Đa Bảo Đạo Nhân thảm bại.

Rời khỏi Tử Chi Nhai, Hạo Thiên và Bạch Thiển lại đến địa phận Đông Hải.

Chưa kịp cưỡi mây đi tiếp, đột nhiên nghe có người gọi.

"Thiên Đế bệ hạ, xin chờ một chút!" Một giọng nói gấp gáp truyền đến.

Hạo Thiên nhìn theo hướng giọng nói, lập tức thấy một đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào màu xanh nhạt, tướng mạo thanh kỳ.

Trên người đối phương thủy khí nồng đậm, có long uy nhàn nhạt, dường như là cường giả Long tộc hóa hình.

"Dám hỏi đạo hữu là vị nào?

Tu hành ở tiên sơn nào?" Bạch Thiển hỏi.

“Ta là con trai thứ chín của Long Vương, Ly Vẫn.” Đạo nhân áo lam chắp tay nói.

Nghe cái tên này, Hạo Thiên lập tức nhớ lại một đoạn quá khứ.

Trước đó bị Thái Cổ Âm Dương Giao Long truy sát, chẳng phải là vị trước mắt này sao.

“Thì ra là ngươi,” Hạo Thiên cười nói, “Tìm trẫm có việc gì sao?

Chẳng lẽ Long tộc cũng giống Phượng tộc, định quy thuận Thiên Đình?” Lần này, Ly Vẫn lúng túng.

Hắn chỉ nghe nói Hạo Thiên ở Bích Du Cung, nên mới đặc biệt chạy đến cảm tạ.

Dù sao, nếu không phải Hạo Thiên ra tay cứu Tam Tiêu, thuận tay diệt luôn hai con Thái Cổ Âm Dương Giao Long, Ly Vẫn có lẽ đã sớm bị giết rồi.

“Bần đạo chuyên trình đến cảm tạ bệ hạ, không có ý gì khác.” Ly Vẫn cứng rắn nói, “Còn về hướng đi tương lai của Long tộc, chuyện đó phải do Vạn Long Sào quyết định, bần đạo không thể làm chủ.” Vạn Long Sào là cứ điểm quan trọng mà Long tộc xây dựng sau khi Long Vương bị trấn áp.

Người trấn giữ Vạn Long Sào không phải là bất kỳ người con nào của Long Vương, mà là một vị Ngũ Trảo Kim Long Chuẩn Thánh đỉnh phong, tên là Ngao Bá.

Thực tế, Ly Vẫn và tám người anh em đều lưu lạc ở các ngóc ngách Hồng Hoang, ít có cơ hội gặp mặt.

“Vậy được,” Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười, “Xin đạo hữu thay trẫm chuyển lời, nói với chủ nhân Vạn Long Sào, Thiên Đình mời họ gia nhập!” “Chuyện này không vấn đề, thành hay không, bần đạo không dám đảm bảo.” Ly Vẫn gật đầu như giã tỏi.

Chuyện liên quan đến vận mệnh của Long tộc, thậm chí có thể ảnh hưởng đến xu thế tương lai của Hồng Hoang, Ly Vẫn cũng cảm thấy phải cân nhắc thận trọng.

Bởi vì Long tộc lúc này, tuy đã suy tàn, nhưng vẫn có mấy triệu thành viên, hàng vạn Đại La Kim Tiên, cùng với hơn mười vị Chuẩn Thánh, hoàn toàn không phải là thứ Phượng tộc có thể so sánh.

"Trẫm chờ tin tốt của ngươi." Hạo Thiên điềm nhiên nói.

Chương 42

Chinh phục Tiên thiên tam tộc vẫn luôn nằm trong kế hoạch của y.

Vạn Long Sào phải quy thuận, chuyện này không có gì để thương lượng.

Nếu cao tầng Long tộc không đồng ý, Hạo Thiên không ngại phát binh chinh phạt.

Một câu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Lại nói thêm vài câu, Ly Vẫn lủi thủi rời đi.

Hạo Thiên cũng không có ý định nán lại.

Y dẫn theo Bạch Thiển, trực tiếp trở về Thiên Đình. ...

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận xuất thế, đã gây ra một chấn động lớn, vô số người ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Trong Bắc Hải lạnh lẽo sâu thẳm, ẩn giấu một công trình tựa như thần miếu cổ xưa.

Nơi đây chính là cấm địa trong phạm vi mấy chục ức dặm.

Ngày xưa là phủ đệ của Yêu Sư Côn Bằng, gọi là Bắc Minh Yêu Sư Phủ.

Bất thình lình, cả tòa phủ đệ rung chuyển dữ dội. 22.

Một luồng khí tức hung tàn âm hiểm bùng phát, cuốn lên những con sóng cao vạn trượng.

“Tinh lực khổng lồ đến vậy!

Chẳng lẽ là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?!” Yêu Sư Côn Bằng trực tiếp xông ra khỏi nơi bế quan.

Thân thể y to lớn, xương cốt thô tráng, mặc một bộ đạo bào màu xám.

Sau lưng mọc ra hai cánh, như đám mây che trời, che khuất mọi ánh sáng.

Ngước nhìn Thiên Đình, ánh mắt Yêu Sư Côn Bằng phức tạp.

Vô số ký ức ùa về.

Ma xui quỷ khiến thế nào, y vỗ cánh, dùng tốc độ cực hạn của Hồng Hoang lao về phía Thiên Đình.

"Hạo Thiên tiểu nhi!

Giao ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Giao ra tất cả bảo vật còn sót lại trong Yêu tộc thiên cung!" Yêu Sư Côn Bằng gầm lên.

Giọng nói như sấm rền, làm tan nát mây trời.

"Hửm?" Hạo Thiên cười ha hả, "Ngươi bị điên rồi à?

Cứng rắn nói Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." "Lý do quá vụng về!

Chẳng qua là tham lam cái gọi là di bảo của Yêu tộc." Dao Cơ hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy sương băng.

Không ai là kẻ ngốc.

Ai cũng nhìn ra, Yêu Sư Côn Bằng cảm thấy Thiên Đình mới lập, chưa đạt đến đỉnh phong, vẫn còn có cơ hội để lợi dụng.

Nếu không ra tay bây giờ, sau này e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

Thiên Đình mới hiện tại giống như một miếng thịt béo bở, thực sự khiến người ta thèm thuồng.

Cho dù chỉ cướp được Chu Thiên Tinh Thần Đồ và trận kỳ, cũng

đã lời to.

Dù sao, lão Côn Bằng chưa bao giờ là một kẻ dễ đối phó.

Ngày xưa vì đoạt Hồng Mông Tử Khí, đã tàn nhẫn diệt sát Hồng Vân.

Lại trong Vu Yêu chi chiến, nhân lúc Đế Tuấn đại chiến với Vu tộc, đã nhân cơ hội cướp đi bảo vật Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cuối cùng chiến tử.

Vì vậy không ai đoán được, lão Côn Bằng lúc này lại lên cơn.

Dường như việc Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận xuất thế đã kích thích y.

Gần như trong nháy mắt, Yêu Sư Côn Bằng đã đến ngoài Nam Thiên Môn.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời túc chủ đánh bại kẻ địch xâm phạm, bảo vệ uy nghiêm Thiên Đình!

Thưởng ba trăm phần mồi câu Chí Tôn!

Kèm theo một cơ hội rút thưởng Chí Tôn!" Hệ thống thông báo.

Nghe thấy hai chữ rút thưởng, Hạo Thiên liền có hứng thú.

Phải biết, lần trước rút thưởng được Phản phẩm Thái Cực Đồ.

Lần này, nếu đánh bại Yêu Sư Côn Bằng, không biết sẽ nhận được lợi ích gì.

Liếc mắt một cái, ánh mắt Hạo Thiên khóa chặt đối phương.

Ngay từ khi Yêu tộc thiên đình xưng bá Hồng Hoang, Yêu Sư Côn Bằng đã là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện nay, thực lực của kẻ này chỉ mạnh hơn chứ không yếu đi.

Nếu không phải điều kiện thành Thánh quá khắc nghiệt, e rằng Yêu Sư Côn Bằng cũng đã có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Chỉ cần không phải Thánh nhân, thì có thể làm gì ta!" Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên một đường cong.

Vút!

Mở đại trận, Hạo Thiên một mình bước ra.

Y đơn thương độc mã đối mặt với Yêu Sư Côn Bằng.

Lúc này, không ít cự đầu đang hả hê xem kịch.

Dường như Thiên Đình sắp gặp chuyện lớn!

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa cười ra tiếng: "Tốt lắm!

Chương 43

Hay lắm!

Côn Bằng đạo hữu thay ta trút một hơi giận dữ!" Yêu Sư Côn Bằng cũng nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Gã trẻ tuổi này khiến y cảm thấy không thoải mái.

"Hạo Thiên!

Ngươi có làm Thiên Đế hay không, không liên quan đến bản tọa!" Yêu Sư Côn Bằng lạnh lùng nói, "Nhưng, sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn lạc, Yêu tộc lấy bản tọa làm đầu, những bảo vật để lại, lẽ ra phải do bản tọa mang đi!

Ngoài ra, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là chí bảo của Yêu tộc thiên đình, không thể rơi vào tay người ngoài!" "Nói bậy," Hạo Thiên cười ha hả, "Trận này là Chu Thiên Tinh Thần Trận, chỉ khác một chữ so với đại trận hộ giới của Yêu tộc.

Ngoài ra, khi trẫm tiếp quản Thiên Đình, nơi đây là một đống đổ nát, căn bản không có di bảo nào.

Huống hồ, ngươi đã đào tẩu trong Vu Yêu chi chiến, có tư cách gì kế thừa đồ vật của Đế Tuấn và Thái Nhất." Nghe vậy, ánh mắt Yêu Sư Côn Bằng lạnh đi.

Kể từ khi ra đời đến nay, gần như không có một hậu bối nào dám hỗn láo với y như vậy.

"Giao hay không giao?" Yêu Sư Côn Bằng nghiến răng, "Nếu dám nói một chữ không, bản tọa không ngại phế ngươi!

Biến ngươi thành Đông Vương Công thứ hai!" "Vậy thì đánh một trận." Giọng Hạo Thiên kiên định.

Mặc dù chênh lệch cảnh giới giữa hai bên rất lớn, nhưng y vẫn bình tĩnh thản nhiên.

"Chết đi!" Yêu Sư Côn Bằng ra tay.

Bất thình lình một chưởng đánh ra, bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, khiến cả tòa Thiên Đình đều chìm trong bóng tối.

Những vòng gợn không khí vô hình lan ra, trong phạm vi trăm vạn dặm, bất cứ thứ gì va chạm đều bị nghiền nát thành hư vô trong nháy mắt.

Hạo Thiên dường như không kịp né tránh, bị một chiêu đánh trúng, cả thân thể bắt đầu tan rã.

Nhưng chưa đợi Yêu Sư Côn Bằng vui mừng, Hạo Thiên thật sự đã thi triển Hành Tự Bí, xuất hiện sau lưng đối thủ.

Hóa Huyết Thần Đao lặng lẽ chém xuống, mang theo một đám sương máu.

Phụt!

Thân thể Yêu Sư Côn Bằng rung chuyển dữ dội, suýt nữa nguyên thần xuất khiếu.

Y đâu ngờ được, thứ vừa đánh trúng chỉ là một con rối thế thân của Hạo Thiên.

Trong một phần vạn cái búng tay, Yêu Sư Côn Bằng đã lùi ra xa ít nhất mười dặm.

Mới một chiêu đã bị trọng thương, còn đánh thế nào nữa?

"Tiểu tử xảo quyệt!" Yêu Sư Côn Bằng tức giận dậm chân.

"Dao Cơ, chiêu đãi quý khách của chúng ta." Hạo Thiên phát hiệu lệnh.

“Tuân chỉ!” Dao Cơ nhanh chóng đáp lời.

Trong chớp mắt, Dao Trì vượt qua mọi người, bay vào trận nhãn Thái Âm Tinh của Chu Thiên Tinh Thần Trận.

Hạo Thiên cũng theo sát phía sau, ăn ý tiến vào trận nhãn Thái Dương Tinh.

Đại trận hộ giới đã sớm tích tụ lực lượng, phát ra những tiếng nổ kinh người.

Ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao Thái Cổ lấp lánh không ngừng, điên cuồng rút lấy tinh lực của chư thiên.

Cả Tam Thập Tam Thiên đều rung chuyển không ngớt, dường như không thể chịu đựng được uy áp như vậy.

“Giết!” Dao Cơ hét lớn một tiếng.

Tinh huy sắc bén vô song trực tiếp từ đỉnh đầu Yêu Sư Côn Bằng giáng xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!!

Tựa như hàng ngàn quả bom sét liên hoàn, hoàn toàn nổ tung trên người Yêu Sư Côn Bằng.

Muốn trốn chạy cũng không thể, đường đi đã bị trận pháp phong tỏa, chỉ có thể bị động chịu đựng.

“Hít!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hít một hơi khí lạnh.

Vạn lần không ngờ, Yêu Sư Côn Bằng lại rơi vào kết cục như vậy, bị Thiên Đình triệt để áp chế.

Tiếng nổ kinh hoàng liên miên không dứt, vang vọng khắp Hồng Hoang, trong tai mọi người đều nghe thấy tiếng hét thảm thiết của lão Côn Bằng.

Cái loại xé lòng xé phổi.

Nếu nguyên thần của Yêu Sư Côn Bằng không bị Hóa Huyết Thần Đao làm tổn thương, có lẽ dốc sức giãy giụa, có thể dựa vào tốc độ được mệnh danh là top ba Hồng Hoang để trốn thoát.

Chỉ là, y đã quá coi thường Hạo Thiên, phạm phải sai lầm chí mạng.

"Diệt lão già này, tỏa cốt dương hôi!

Kẻ nào phạm vào Thiên Đình ta, giết không tha!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Hiện tại có rất nhiều người đang quan sát.

Chính là cơ hội tốt để lập uy, phải khiến cho Yêu Sư Côn Bằng có đi không có về! ...

Nhận pháp chỉ của Hạo Thiên, Dao Cơ dẫn đầu ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, tăng tốc thúc đẩy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Tinh thần chi lực vô cùng vô tận được rút từ không trung, liên tục bổ sung cho sự tiêu hao. 23.

Cả Hồng Hoang đều cảm nhận được sự khác thường, đồng loạt hướng ánh mắt quan tâm về phía Thiên Đình.

Những vụ nổ sao liên tiếp điên cuồng truy sát Yêu Sư Côn Bằng.

Y chỉ có thể dang rộng đôi cánh, dùng tốc độ cực hạn của Hồng Hoang để tả xung hữu đột.

Nhưng không may, bất cứ nơi nào có tinh huy chiếu rọi, đều trở thành lồng giam.

Tựa như một tấm lưới lớn vô hình đã được giăng ra.

“A a a a a!

Tức chết ta rồi!” Yêu Sư Côn Bằng phát điên.

Nhục thân của y không thể nói là không cường đại, nhưng cũng không thể chịu nổi những đợt tấn công như bão táp mưa sa này.

Chương 44

Trốn cũng không trốn được, đành phải lấy ra pháp bảo tủ.

Trong chớp mắt, một vùng núi sông Hồng Hoang, sông lớn sông nhỏ, hiện ra trên đỉnh đầu Yêu Sư Côn Bằng.

Bảo vật này chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Là một trong những Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, do cánh hoa Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, là bạn sinh chi bảo của Yêu tộc Thiên Đế Đế Tuấn.

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là nhật nguyệt tinh thần, thì Hà Đồ Lạc Thư là sơn xuyên địa lý, hai thứ bổ sung cho nhau, đều từng là đại trận hộ tộc của Yêu tộc.

Hạo Thiên nhìn kỹ.

Lập tức thấy một lớp chắn vô hình bảo vệ Yêu Sư Côn Bằng.

Trên Hà Đồ Lạc Thư hiện ra đại dương, bầu trời, chim thú, cá trùng, diễn hóa vô số biến hóa của thế giới Hồng Hoang thượng cổ, vô cùng kỳ lạ.

Một sát na sinh diệt, tựa như đã trôi qua một ức năm, lại giống như đã trải qua vô lượng lượng kiếp, khiến người ta phải thở dài cảm thán.

Vô số đòn tấn công của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lập tức bị hóa giải.

Điều này cũng khiến Yêu Sư Côn Bằng thở phào nhẹ nhõm.

“Hạo Thiên!

Ngươi nhất định phải làm tuyệt đến thế sao?” Yêu Sư Côn Bằng

vừa kinh vừa giận.

"Sao, xâm phạm Thiên Đình còn có lý à?

Hôm nay ngươi phải chết!" Giọng Hạo Thiên lạnh lùng.

Không ai là kẻ ngốc.

Ai cũng hiểu, lão Côn Bằng không thể chống đỡ được bao lâu.

Thi triển Hà Đồ Lạc Thư cần tiêu hao pháp lực cực kỳ kinh khủng.

Nhưng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thì khác, tinh thần trong Hồng Hoang là vô tận, tinh lực có thể được rút lấy liên tục.

Nếu so về tiêu hao, Yêu Sư Côn Bằng rõ ràng ở thế yếu.

"Phụng pháp chỉ của Thiên Đế!

Trấn sát Côn Bằng!" Dao Cơ hét lớn một tiếng.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại có sự thay đổi mới, không còn tấn công như mưa điểm như trước, mà dồn toàn bộ sức mạnh vào một luồng.

Ầm ầm!

Vụ nổ từ một đợt tấn công truyền đi rõ ràng đến mọi ngóc ngách Hồng Hoang.

Phụt!

Dù có Hà Đồ Lạc Thư che chở, Yêu Sư Côn Bằng cũng bị chấn đến mức nôn ra máu tươi.

"Xong rồi!

Lão Côn Bằng đã lộ rõ thế bại!

Sẽ vẫn lạc trong hôm nay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi.

Ông phát hiện mình lại một lần nữa đánh giá thấp quyết tâm và thực lực của Hạo Thiên.

Quả nhiên, cùng với việc Dao Cơ không ngừng phát uy, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận gần như khai hỏa toàn lực, áp chế Yêu Sư Côn Bằng đến chết.

"Tàn nhẫn quá!

Đây là uy lực thật sự của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận sao?!" "Bá đạo!

Đơn giản là bá đạo tuyệt luân!

Thánh nhân không ra tay, căn bản không thể phá trận!" "Có đại trận này, Thiên Đình vững như bàn thạch!

Vị trí của Hạo Thiên đã ổn định!" Cả Hồng Hoang, vô số tu sĩ đều mắt tròn mắt dẹt.

Nhân giáo, Xiển giáo và Tây phương giáo đều không có trang bị xa hoa như vậy.

Chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ mới có thể so sánh.

"Uy lực yếu quá đi!" Hạo Thiên có chút cảm thán.

Nếu đổi các Đại La Kim Tiên cầm trận kỳ thành Chuẩn Thánh, chắc chắn sẽ nâng uy lực sát phạt của trận này lên đến cực hạn, Thánh nhân thấy cũng phải đi đường vòng.

May mà các nhân vật cấp giáo chủ khác không nghe thấy câu này, nếu không chắc chắn sẽ tức chết tại chỗ.

Đã như vậy rồi mà còn không hài lòng, Hạo Thiên đúng là trâu bò!

Mấy ngày sau.

Rắc rắc!

Hà Đồ Lạc Thư không chịu nổi, xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Sức mạnh che chở Yêu Sư Côn Bằng lập tức suy yếu đi rất nhiều.

Sự tiêu hao khổng lồ của trận pháp cũng đã kéo vị cự đầu ngày xưa này đến tình trạng dầu cạn đèn tắt.

"Hạo Thiên!

Ta với ngươi không xong đâu!" Yêu Sư Côn Bằng dường như cảm nhận được cái chết đang đến gần, điên cuồng gào thét.

"Thế à?" Hạo Thiên cười ha hả.

Y phất tay, hạ lệnh dừng vận chuyển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Ngay sau đó, Hạo Thiên bước ra, tế ra Phản phẩm Thái Cực Đồ.

Trong khoảnh khắc, Thái Cực Đồ màu sắc hỗn độn âm dương bay lên.

Hào quang vạn đạo, thụy thái ngàn dải, chiếu rọi sơn hà đại địa.

"Cái gì!

Thái Cực Đồ!

Ngươi lấy từ đâu ra!" Yêu Sư Côn Bằng suýt nữa sợ đến tè ra quần.

Chương 45

Nhưng, Hạo Thiên căn bản không có hứng thú trả lời, chỉ giương đồ ra, biến xung quanh thành một vùng hỗn độn.

Yêu Sư Côn Bằng cả người lẫn pháp bảo đều bị cuốn vào trong hỗn độn.

Hạo Thiên thu bảo vật này lại một chỗ, lại luyện hóa một lát, rồi mới rung lên.

Thái Cực Đồ mở ra lần nữa, Yêu Sư Côn Bằng đáng thương đã hóa thành tro bụi tại chỗ, nhục thân và nguyên thần đều không còn tồn tại.

"Thiên Đế uy vũ!" Một tràng hô vang như núi lở biển gầm.

Mọi người trong Thiên Đình đều phấn chấn.

Không ngờ, lại có thể xử lý được một cường giả tuyệt đỉnh của Hồng Hoang.

Trên bầu trời cao hơn, đột nhiên kim quang vạn trượng, lại hạ xuống một đám mây công đức khổng lồ vô song.

Đám mây công đức này bao phủ cả Thiên Đình, khiến mọi người đều được tắm mình trong tường quang.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ diệt sát Yêu Sư Côn Bằng, thưởng mười triệu điểm Thiên Đạo công đức!" Hệ thống thông báo.

Hả?

Mười triệu điểm?!

Hạo Thiên suýt nữa cười ra tiếng.

Nhưng nghĩ lại cũng không có gì lạ.

Ngày xưa Yêu tộc Thiên Đế để luyện chế Đồ Vu Kiếm, không biết đã giết bao nhiêu thành viên Nhân tộc vô tội, một món nợ máu, lão Côn Bằng thân là Thiên Sư lúc đó, tự nhiên cũng có phần tham gia.

Thêm vào đó, trong Vu Yêu chi chiến, Yêu Sư Côn Bằng ra tay tàn nhẫn, giết không ít đại năng Vu tộc, lại thêm một món sát nghiệt kinh khủng nữa.

Cộng dồn lại, cũng khiến Hạo Thiên nhận được lợi ích chưa từng có.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng ba trăm phần mồi câu Chí Tôn!

Xin hỏi có bắt đầu rút thưởng Chí Tôn không!" Hệ thống lại một lần nữa thông báo.

"Sao lại không chứ?

Bắt đầu đi!" Hạo Thiên mong đợi.

Trong hư không trước mắt, xuất hiện một vòng quay mà chỉ y mới có thể nhìn thấy.

Tên của rất nhiều bảo vật khiến người ta thèm thuồng xuất hiện trên vòng quay.

Hạo Thiên đưa tay ra điểm một cái.

Vòng quay chậm rãi dừng lại.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được thẻ triệu hoán Ngoan Nhân Đại Đế!" Âm thanh thông báo vui tai vang lên.

Hạo Thiên nghe thấy, gần như không thể tin nổi.

Lần này lợi hại rồi!

Ngoan Nhân Đại Đế là một nữ đế uy chấn hoàn vũ, cường thế tuyệt luân trong "Già Thiên", tài tình kinh diễm vạn cổ. 24.

Không có thiên phú, không thể tu hành, nhưng lại nghịch phá thiên địa, vì chấp niệm mà nghịch thế quật khởi, giết khắp cửu thiên thập địa, khiến chư thiên vạn vực chí tôn đều phải run rẩy, vạn linh đều phải cúi đầu mô bái.

"Dựa vào thẻ này, túc chủ có thể triệu hoán ra bản tôn của Ngoan Nhân Đại Đế, nàng sẽ trung thành tuyệt đối với ngài!

Những pháp thuật và thần thông mà nàng tinh thông, ngài cũng sẽ lập tức dung hội quán thông!" Hệ thống giải thích.

"Tốt!" Hạo Thiên mừng rỡ khôn xiết.

Nằm mơ y cũng không ngờ, lại có thể rút được phần thưởng như thế này.

Từ nay về sau, Thiên Đình sẽ có thêm một trụ cột quang huy chiếu rọi vạn cổ. ...

Tạp tạp tạp, Hạo Thiên nhanh chóng trở về tẩm cung.

Đuổi hết người hầu, y đổi phần thưởng.

Trực tiếp nghiền nát tấm thẻ triệu hoán.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngoan Nhân Đại Đế xuất hiện.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng tuyết, toàn thân bị sương mù hỗn độn bao phủ, thân hình thon dài tĩnh lặng không động, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ quỷ tựa khóc mà không phải khóc, tựa cười mà không phải cười.

Mái tóc đẹp của vị tuyệt thế mỹ nhân này bay phấp phới, khí chất xuất trần thoát tục, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vũ hóa đăng tiên.

"Ra mắt Thiên Đế bệ hạ!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính nói, "Một ý niệm hoa nở, cùng quân vương lâm thiên hạ!" "Không tệ!" Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, trong đầu y đột nhiên tràn vào vô số thông tin.

Vạn Hóa Thánh Quyết, Trảm Thiên Đạo, Phi Tiên Quyết, những thần thông bảo thuật này, Hạo Thiên lập tức hoàn toàn lĩnh ngộ.

Giống như đã từng dành hơn mười vạn năm thời gian, lặp đi lặp lại suy ngẫm tu luyện vậy.

Liếc mắt một cái, Hạo Thiên lập tức hiểu ra, Ngoan Nhân Đại Đế tuy là Hồng Trần Tiên, nhưng trong Hồng Hoang, vẫn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng, không ai có thể nghi ngờ tiềm lực kinh khủng của nàng.

Chỉ cần chịu đầu tư lượng lớn tài nguyên tu luyện, chắc chắn sẽ kinh diễm vạn cổ.

"Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, sắc phong nàng làm Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái!

Thay trẫm chinh phạt tam giới, quét sạch cường địch!" Hạo Thiên đánh giá nàng, trịnh trọng nói.

Kim khẩu ngọc ngôn của Thiên Đế.

Gần như lập tức, một luồng khí vận Thiên Đình như cầu vồng bay ra, nhập vào cơ thể Ngoan Nhân Đại Đế.

Trong chớp mắt, hai bên dung hợp làm một, không thể tách rời.

Chương 46

Cùng lúc đó, thân hình yêu kiều của Dao Trì rung lên.

Thân là Vương Mẫu của Thiên Đình, nàng rất nhạy cảm với chuyện khí vận.

Lập tức nhận ra bên này có chuyện.

"Sư huynh!

Vị này là ai?" Dao Trì bước vào, lập tức kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng.

Đâu ra một vị mỹ nhân khí chất lạnh lùng như vậy, rõ ràng người ở trước mắt, nhưng lại như hư vô phiêu miểu, phảng phất xa tận chân trời.

"Sư muội!

Giới thiệu với muội!" Hạo Thiên trầm giọng nói, "Vị này là Ngoan Nhân Đại Đế, là cánh tay đắc lực sau này của chúng ta, trẫm đã sắc phong nàng làm Binh Mã Đại Nguyên Soái!

Thống lĩnh trăm vạn thiên binh thiên tướng!" Hít!

Dao Trì chấn kinh.

Nàng có thể thấy được, Hạo Thiên đối với Ngoan Nhân Đại Đế có sự tin tưởng tuyệt đối.

Mặc dù không biết lai lịch của Ngoan Nhân, nhưng Dao Trì cũng thức thời không truy hỏi.

Chỉ cần có thể dùng cho Thiên Đình, thì đều là người của mình.

"Vật này cho sư muội," Hạo Thiên lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, đưa vào tay Dao Trì, "Ngoài ra, con công chúa Hồ tộc Bạch Thiển kia, đệ

tử ký danh mới thu của trẫm, sau này do sư muội thay trẫm dạy dỗ.” “Muội hiểu rồi!” Dao Trì vui vẻ.

Mặc dù Hà Đồ Lạc Thư đã bị hư hại, nhưng có thể từ từ tế luyện phục hồi, sẽ có ngày trở lại trạng thái ban đầu.

Còn về Bạch Thiển, tuy ngoan ngoãn lanh lợi, nhưng dung mạo quá hồ mị, Dao Trì cũng không yên tâm để nàng suốt ngày ở bên cạnh Hạo Thiên.

Lại dặn dò thêm vài câu, Hạo Thiên dẫn theo Ngoan Nhân Đại Đế, quay lại Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Xuất chinh!

San bằng Bắc Minh Yêu Sư Phủ!” Hạo Thiên hạ lệnh.

“Tuân chỉ!” Vô số chiến tướng Thiên Đình hưởng ứng.

Đối với mệnh lệnh này, họ không hề cảm thấy bất ngờ.

Chém cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Yêu Sư Côn Bằng đã vẫn lạc, đệ tử và đồng đảng của y phải bị giải quyết, nếu không sẽ là một mầm họa lớn.

Dao Cơ thay mặt ca ca trấn giữ Thiên Đình, mở đại trận hộ giới, tiễn đại quân xuất chinh.

Một cảnh tượng chấn động thiên hạ xuất hiện.

Trăm vạn thành viên Phượng tộc cùng Hạo Thiên xuất chinh.

Pháp lực của tất cả cường giả hợp thành một luồng, sát khí mênh mông cuồn cuộn, cả Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Khi mọi người đến Bắc Hải, tiên phong quan Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ đã đến trước.

Hai người họ, trong lúc Yêu Sư Côn Bằng bị vây khốn, đã phụng

mệnh bố trí hàng vạn tòa Thiên La Địa Võng, phong tỏa phạm vi trăm vạn dặm quanh Bắc Minh Yêu Sư Phủ.

Lúc này, trong Bắc Minh Yêu Sư Phủ, một bầu không khí ảm đạm bao trùm.

Không ai ngờ, lại đột nhiên đối mặt với sự chinh phạt của Thiên Đình.

"Dư nghiệt của Yêu Sư Phủ, ra đây chịu chết!" Giọng nói lạnh băng của Hạo Thiên vang vọng khắp vùng biển ức vạn dặm.

Kể từ khi Yêu tộc thiên đình tan rã, có một bộ phận cường giả Yêu tộc đã lựa chọn theo Côn Bằng, ẩn cư tại Bắc Hải.

Trong đó có các Yêu Soái ngày xưa như Anh Chiêu, Cửu Anh, Phi Liêm, Thương Dương.

Vì vậy, bao nhiêu năm qua, thế lực của Bắc Minh Yêu Sư Phủ đã lặng lẽ bành trướng, trở thành một sức mạnh không thể xem thường.

"Hạo Thiên!

Đừng có khi người quá đáng!" Anh Chiêu là người đầu tiên xông ra.

Hắn mặt người thân ngựa, trên người có vằn hổ, mọc cánh chim, tướng mạo vô cùng hung ác.

Không chỉ vậy, trong tay Anh Chiêu còn cầm một cây hỗn thiết côn, trên đó khắc đầy phù triện, cũng là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Theo sát phía sau là Phi Liêm và Cửu Anh.

Phi Liêm khoác một bộ da thú, đầu như chim sẻ nhưng có sừng, và một cái đuôi rắn dễ thấy.

Vị Yêu Soái này trong tay cầm một cây quạt dài hơn sáu thước,

trên đó trang trí đủ loại bảo thạch, có chút giống Quạt Ba Tiêu.

Cửu Anh vẻ ngoài lại là một nữ tử kiều diễm, thực tế là một con quái chín đầu, không hồn không phách, thân thể cực kỳ cường hãn, được mệnh danh là bất tử chi thân.

"Thiên Đế hà cớ gì phải dồn chúng ta vào đường cùng!" Cửu Anh cười khổ buông tay.

Ba vị này đều là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, sớm đã tạo dựng được danh tiếng lẫy lừng.

Vì vậy, đối mặt với đại quân áp cảnh, họ vẫn dám đứng ra.

"Trời có đức hiếu sinh," Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Trẫm cho các ngươi hai con đường để chọn, thần phục hoặc vẫn lạc!" Cái gì!

Ba vị Yêu Soái đều thân thể chấn động mạnh.

Không ngờ, Hạo Thiên lại lạnh lùng vô tình đến vậy.

"Không chịu quy thuận Thiên Đình, chỉ có một con đường chết!" Ngoan Nhân Đại Đế chậm rãi nói.

Giọng nàng bình tĩnh, nhưng lại toát ra một luồng uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Mặc dù ba vị trước mắt đều có cảnh giới cao hơn nàng, nhưng khí thế lại hoàn toàn bị áp đảo.

"Tiểu muội muội!

Ngươi là ai?

Tình nhân của Hạo Thiên à?" Anh Chiêu nhếch mép cười.

"Ta là Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái!" Ngoan Nhân Đại Đế nói từng chữ, "Nếu miệng ngươi đã phun phân, bần đạo sẽ tiễn ngươi lên đường." Nghe vậy, Anh Chiêu cười lớn.

Một con nhóc chưa đến ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, cũng dám kiêu ngạo như vậy.

Thật sự tưởng rằng ôm được đùi của Hạo Thiên là có thể làm càn sao.

Chương 47

"Được, bản tọa ban cho ngươi cái chết!" Anh Chiêu tay cầm hỗn thiết côn, chỉ vào Ngoan Nhân Đại Đế.

Phi Liêm và Cửu Anh nhìn nhau, thức thời lùi ra xa mấy dặm.

"……" Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ cũng giật mình.

Hoàn toàn không ngờ, đột nhiên lại xuất hiện một vị Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái, không chỉ xa lạ, mà tu vi dường như cũng không cao.

Thật sự có thể trấn được trận này sao?

Bắc Hải.

Ngoan Nhân Đại Đế y mị phiêu phiêu, da thịt trắng nõn, tựa như được điêu khắc từ ngọc dương chi.

Đối mặt với yêu soái Anh Chiêu, nàng đột nhiên xuất thủ.

Nữ đế hai tay vạch một đường, tức thì các loại tinh quang bay múa.

Trước mặt nàng ngưng tụ thành thân thể của từng cường giả một, trong nháy mắt đã tràn ngập một phương thiên địa.

Ngay sau đó, Ngoan Nhân Đại Đế phất tay áo, bách vạn đại quân liền xông lên phía trước.

Mỗi một cường giả dường như đều ẩn chứa một tia pháp tắc chí cao.

"Thần thông?!" Anh Chiêu ngơ ngác.

Vừa ra tay đã tạo thành thanh thế lớn lao như vậy, chắc chắn chỉ là một hậu bối cảnh giới Đại La Kim Tiên thôi sao?

“Không hay rồi!” Phi Liêm và Cửu Anh đều bị chấn động.

Dù có đánh chết bọn chúng cũng không thể tưởng tượng được Hạo Thiên đã chiêu mộ được một thuộc hạ mạnh mẽ như vậy từ đâu.

Trong chớp mắt, tiếng hét giết vang trời, trăm vạn bóng người lao tới, trực tiếp nhấn chìm Anh Chiêu.

Thấy vậy, Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

Chiêu này, y không hề xa lạ.

Đây là pháp môn mà Ngoan Nhân Đại Đế đã sáng tạo ra để khắc chế Binh Tự Bí, chém giết thần ma, tàn sát chúng cường.

Chỉ trong một sát na, cả Bắc Hải như muốn đảo lộn.

Phụt phụt phụt!

Anh Chiêu liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, tựa như một cái bao rách, nặng nề rơi xuống biển.

Bị một kích trọng thương.

“Lợi hại quá!

Nguyên soái uy vũ!” Đại quân chinh thảo của Thiên Đình cất tiếng hoan hô.

Không ai ngờ được, Ngoan Nhân Đại Đế vừa xuất hiện đã lập uy cho Thiên Đình, vượt qua cả một đại cảnh giới để trọng thương cường địch.

“Cùng lên!” Phi Liêm và Cửu Anh sốt ruột.

Nếu lúc này không ra tay ngăn cản, Anh Chiêu chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Hai vị yêu soái đồng thời thúc giục pháp lực, tế ra pháp bảo hộ thân tương tu cùng tính mạng.

Thấy vậy, ánh mắt Ngoan Nhân Đại Đế ngưng lại.

"Trảm Thiên Đạo!" Nàng không chút do dự, thi triển tuyệt học cả đời.

Trong nháy mắt, lực công phạt, lực khống chế của nàng toàn diện tăng vọt.

Quanh thân phun ra hàng nghìn vạn đạo thải hà.

Những dải thải hà này uyển chuyển như tiên nhận, có cái hóa thành hình rồng, có cái thành hình phượng.

Loạn thiên động địa, chạm vật liền chém, gặp vật tức sát!

Tất cả mọi người có mặt đều cảm nhận được một luồng sát ý sắc bén tột cùng.

Phi Liêm và Cửu Anh liên thủ, lại hoàn toàn bị áp chế, áo giáp trên người rách nát, xuất hiện những vết thương chi chít.

"Thế này?!" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng run rẩy.

Tuy đã tấn giai Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với Ngoan Nhân Đại Đế, nàng lại có một cảm giác bất lực sâu sắc.

"Kinh khủng như vậy!" Khổng Tuyên cũng kinh ngạc.

Không ai ngờ, chỉ trong vài hơi thở, vị tân Binh Mã Đại Nguyên Soái của Thiên Đình đã đại hoạch toàn thắng, liên tiếp đánh bại ba danh yêu soái.

Xem ra, ánh mắt của Hạo Thiên Thượng Đế thật độc đáo.

"Thiên Đình không thể xem thường!" 25.

Các ông lớn Hồng Hoang đang quan chiến, không ngớt cất lời cảm thán.

Bởi vì ấn tượng mà Ngoan Nhân Đại Đế để lại cho mọi người

thực sự quá sâu sắc.

Nếu để nàng trưởng thành, chỉ sợ sẽ càn quét cả Hồng Hoang.

Thậm chí, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử cũng bị thu hút.

Vị Thánh nhân này mắt cao hơn đầu, điều kiện thu đồ đệ vô cùng hà khắc, cho nên bao nhiêu nguyên hội trôi qua, chỉ có Huyền Đô là một bảo bối đồ đệ duy nhất.

Nhưng khi chứng kiến biểu hiện của Ngoan Nhân Đại Đế, Thái Thanh Lão Tử đã động lòng.

Vị Binh Mã Đại Nguyên Soái của Thiên Đình này, quả thực là một tuyệt thế thiên kiêu, tiềm lực vượt xa Huyền Đô.

Nếu có thể thu nhận vào môn hạ, Nhân giáo sau này tất sẽ tỏa sáng rực rỡ.

"Nên tìm một cơ hội, nói chuyện với Hạo Thiên." Thái Thanh Lão Tử lẩm bẩm.

Dù phải trả một cái giá nào đó, Thái Thanh Lão Tử cũng cảm thấy, cần phải chiêu mộ nàng về dưới trướng.

Đã quyết định, ánh mắt vị Thánh nhân nhìn Ngoan Nhân Đại Đế càng thêm nóng bỏng.

Đúng là một hạt giống tốt!

Bên ngoài Yêu Sư Phủ ở Bắc Minh, Anh Chiêu, Phi Liêm và Cửu Anh đã mất đi sức chiến đấu, trực tiếp bị bắt sống.

Những yêu soái còn lại, lập tức hoảng hốt.

Chương 48

Hạo Thiên tôn đại lão còn chưa ra tay, mà bọn họ đã bị áp chế thành ra thế này, còn đánh thế nào nữa?

"Khổng Tuyên, mở Thiên La Địa Võng ra, xông vào!" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

"Tuân chỉ!" Khổng Tuyên đáp một tiếng.

Lập tức, Thiên La Địa Võng đang vây khốn Yêu Sư Phủ ở Bắc Minh được mở ra một lối.

Ngoan Nhân Đại Đế dẫn đầu xông vào.

Theo sát phía sau là rất nhiều cường giả của Phượng tộc.

"Thái tử, chúng ta cũng xông vào thôi!

Chậm một chút nữa, công lao đều bị người mới giành hết cả." Cửu Thiên Huyền Nữ hăm hở muốn thử.

"Được thôi!" Khổng Tuyên gật đầu, "Ngũ Sắc Thần Quang của ta vừa vặn luyện hóa thành công, chúng ta đi!" Hai người triển khai thân hình, hòa vào dòng người cuồn cuộn.

Chỉ thấy nơi Khổng Tuyên đi qua, Ngũ Sắc Thần Quang bùng phát, không vật gì không phá, không vật gì không thu.

Những cường giả Yêu tộc đó, căn bản không kịp phản kháng, đã bị cuốn vào không gian của Ngũ Sắc Thần Quang.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không chịu thua kém.

Tay cầm tiên kiếm, thân hình uyển chuyển, tựa như dạo bước trong sân vắng mà đi lại giữa đám đông quân địch.

Tựa như tử thần giáng thế, vô tình thu gặt tính mạng của kẻ địch.

Hai người như hổ vào bầy dê, có một cảm giác sảng khoái khi đại sát tứ phương.

"Không tồi!" Hạo Thiên hài lòng gật đầu.

Bày mưu tính kế lâu như vậy, cuối cùng cũng có được một nhóm thuộc hạ đắc lực.

Không còn phải đơn đả độc đấu nữa.

Đại quân chinh thảo của Thiên Đình khí thế như hồng, nhanh chóng công phá Yêu Sư Phủ, chém giết vô số cường địch.

Ngay lúc này, một luồng sáng màu ô kim cực nhanh lướt qua dưới mí mắt Hạo Thiên.

Dường như có người đang hoảng hốt bỏ chạy, xông về phía lối mở của Thiên La Địa Võng.

"Tốc độ nhanh thật!" Hạo Thiên nhướng mày.

Trong Hồng Hoang, người có độn tốc nhanh được công nhận có mấy vị.

Đầu tiên là Đế Giang, đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, thứ hai là Yêu sư Côn Bằng, thứ ba là Hồng Vân đáng thương.

Nhưng tốc độ của kẻ trước mắt này, lại chỉ kém lão Côn Bằng một chút.

Thiên phú xuất chúng như vậy, nhìn khắp cả Hồng Hoang cũng không có mấy người.

"Chạy đi đâu!" Hạo Thiên cười lạnh.

Y vươn bàn tay lớn, pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời tóm xuống, trong nháy mắt đã bắt được người nọ.

Nhìn kỹ lại, người này đầu đội mũ đuôi cá, mình mặc đạo bào màu

đỏ thẫm, tướng mạo kỳ dị, râu dài, thần sắc kinh hoảng thất thố.

"Lục Áp!

Người này chính là con trai thứ mười của Đế Tuấn!

Bản thể là Ly Hỏa chi tinh!" Có người hét lên thân phận của kẻ đó.

Hạo Thiên gật đầu.

Vừa rồi y cũng đã đoán ra được.

Tuy Yêu sư Côn Bằng gián tiếp hại chết Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nhưng lại đối xử với Lục Áp không tệ.

Vị thái tử duy nhất còn sót lại của Yêu tộc Thiên Đình này, trốn ở đây tu luyện, cũng không có gì kỳ lạ.

"Hạo Thiên!

Có ngon thì thả ta ra!

Nhất định phải đuổi cùng giết tận sao?!" Lục Áp nghiến răng nghiến lợi.

"Thì sao nào?" Hạo Thiên thần sắc đầy vẻ trêu chọc.

Xem ra Lục Áp lúc này, vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Ít nhất không uy phong như thời Phong Thần.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và Trảm Tiên Phi Đao, đều chưa được luyện hóa hoàn toàn.

Giống như Khổng Tuyên trước kia.

Bành!

Hạo Thiên dùng bàn tay lớn bóp mạnh.

ừng luồng khí lưu lập tức nổ tung trên người Lục Áp.

Tam hoa trên đỉnh đầu của vị thái tử Yêu tộc dần dần tàn lụi, ngũ khí trong lồng ngực cũng theo đó mà tắt ngấm, cảnh giới rơi xuống vạn trượng.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Lục Áp Đạo nhân lừng lẫy danh tiếng, hậu duệ duy nhất của Đế Tuấn, bị Thiên Đế một chiêu phế bỏ...

Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư không phải pháp bảo, mà là một quyển trục ghi lại pháp thuật.

Trảm Tiên Phi Đao thì bị phong ấn trong một cái hồ lô.

Hai món đại sát khí này, đều rơi vào tay Hạo Thiên.

Y quả quyết phóng ra thần niệm, xóa đi dấu ấn tinh thần mà Lục Áp để lại trong hồ lô.

Phụt phụt phụt!!

Thân thể Lục Áp chấn động, thất khiếu đều chảy ra máu.

Tu vi bị phế, có thể tu luyện lại.

Chỉ cần một viên Cửu Chuyển Kim Đan, là có thể khiến Lục Áp trở lại cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chương 49

Nhưng bị đoạt đi hai món bảo bối, biết đi đâu tìm lại được thứ tương tự.

"Hạo Thiên!

Ta với ngươi không đội trời chung!" Lục Áp hận ý ngút trời.

"Di ngôn cuối cùng sao?" Hạo Thiên lạnh lùng cười.

Người không có giá trị lợi dụng, giết thì cũng giết rồi.

Tuy nhiên, chưa đợi y động thủ, đột nhiên tử khí kéo dài ba vạn dặm về phía đông.

Nữ Oa nương nương cưỡi thanh loan giáng lâm, bên cạnh có hai đồng tử là Thái Vân và Bích Hà.

"Thiên Đế, xin hãy thủ hạ lưu nhân!" Nữ Oa nương nương có chút lo lắng.

Xuất thân từ Yêu tộc, tuy có công đức nặn đất tạo người, nhưng thực chất là Yêu tộc chi tổ, làm sao có thể ngồi nhìn huyết mạch của Đế Tuấn tuyệt hậu.

Phải biết, Lục Áp là Tam Túc Kim Ô duy nhất còn tồn tại trên đời.

Hạo Thiên quay đầu nhìn lại.

Đây không phải lần đầu y gặp Nữ Oa, nhưng mỗi lần gặp, đều cảm thấy kinh diễm.

Dù sao, Nữ Oa sinh ra đã quốc sắc thiên hương, dung mạo đoan trang, quanh thân có Thiên đạo pháp tắc vờn quanh, tự có một luồng khí chất siêu phàm thoát tục.

Dao Trì tuy cũng là tuyệt phẩm mỹ nhân, nhưng so với Nữ Oa vẫn

kém hơn một chút.

"Ồ, sư tỷ muốn cứu tên nhóc này sao?" Hạo Thiên cười hắc hắc.

"Xin Thiên Đế giơ cao đánh khẽ, mọi chuyện đều dễ nói." Nữ Oa hạ thấp tư thái.

Tuy không hài lòng với hành vi của Hạo Thiên, nhưng cứu người là quan trọng nhất.

"Nương nương, ngàn vạn lần đừng chịu ủy khuất!

Đừng đồng ý bất kỳ điều kiện nào!" Lục Áp sốt ruột.

Tính tình của tộc Kim Ô nóng nảy như lửa.

Tâm thái của Lục Áp lúc này đã sụp đổ, chỉ cầu được chết nhanh.

"Chát!" Một tiếng vang giòn giã, Lục Áp bị một cái tát trời giáng.

Một bạt tai của Hạo Thiên, suýt chút nữa đã đánh chết tiểu Kim Ô ngay tại chỗ.

"Câm miệng!

Ở đây có chỗ cho ngươi nói sao?" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Thấy vậy, sắc mặt Nữ Oa thay đổi.

Nhưng không thể nào lại dùng Hồng Tú Cầu đi nện Hạo Thiên được.

"Người sáng không nói lời mờ ám, mời Thiên Đế ra điều kiện đi." Nữ Oa sắc mặt khó coi, đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phải xuất huyết lớn.

"Được, lấy Càn Khôn Đỉnh và Bảo Liên Đăng ra đây," Hạo Thiên không đổi sắc mặt nói, "Sau đó, sau khi huynh trưởng của nương nương chuyển thế, phải bái trẫm làm thầy." Nghe những lời này, sắc mặt Nữ Oa âm trầm như nước.

Không ngờ, Hạo Thiên lại sư tử ngoạm.

Càn Khôn Đỉnh tuy là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng uy lực không kém gì Tiên thiên chí bảo.

Thậm chí còn có công dụng kỳ diệu giúp Hậu thiên linh bảo tấn thăng thành Tiên thiên, có thể trấn áp khí vận của đại giáo, đội trên đầu là lập tức ở thế bất bại.

Ban đầu vật này ở trong tay Hồng Quân, nhưng sau đó ban cho Nữ Oa để luyện Ngũ Sắc Thạch vá trời, rồi không thu hồi lại nữa.

Còn về Bảo Liên Đăng, đó là một linh vật sinh ra từ hỗn độn, đứng đầu Tứ Đại Linh Đăng.

Hạo Thiên đòi Bảo Liên Đăng, thuần túy chỉ để chấm dứt một loạt những chuyện vớ vẩn sau này. 26.

Nếu Dao Cơ không thể gả cho phàm nhân, vậy thì sẽ không có Dương Thiền tức Tam Thánh Mẫu, càng không có Trầm Hương, câu chuyện về Bảo Liên Đăng cũng chỉ là mây bay.

Nhưng, Nữ Oa đương nhiên sẽ không hiểu được suy nghĩ của Hạo Thiên.

Ngoài ra, Hạo Thiên muốn làm thầy của Phục Hy, là để chia sẻ Thiên đạo công đức, chẳng có gì tốt đẹp cả.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

“Nếu sư tỷ đã khó xử như vậy, vậy thì thôi.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói, “Trẫm coi như bóp chết một con sâu bọ thôi vậy.” Nói xong, tay Hạo Thiên siết chặt lại, Lục Áp lập tức cảm giác như bị vạn đạo dây thép siết chặt cơ thể, toàn thân xương cốt như muốn vỡ vụn.

“Dừng tay!

Bảo Liên Đăng có thể đưa cho ngươi!” “Nhưng Càn Khôn Đỉnh là

vật của lão sư, bản cung cũng không thể tự tiện quyết định, trước tiên cho Thiên Đình mượn một vạn năm!" "Còn sư tôn sau khi huynh trưởng ta chuyển thế, hiện tại vẫn chưa có người được chọn, nếu Thiên Đế có ý, nhường cho ngươi cũng không sao." Nữ Oa cắn răng, dậm chân, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà đồng ý.

"Thành giao!

Sư tỷ sảng khoái!" Hạo Thiên ha ha cười lớn.

Lần này kiếm được một mớ lớn.

Không có Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và Trảm Tiên Phi Đao, Lục Áp dù có tu luyện lại lần nữa, thực lực cũng chẳng cao đến đâu, thuộc dạng vai phụ tùy người nhào nặn, không đủ gây họa.

Nhanh chóng, hai bên hoàn thành việc giao dịch.

Nữ Oa nương nương mang đi Lục Áp đang thoi thóp.

Càn Khôn Đỉnh và Bảo Liên Đăng, rơi vào tay Hạo Thiên.

Còn về chuyện Phục Hy chuyển thế bái sư, hiện tại thời cơ chưa đến, hai bên ước định đến lúc đó sẽ bàn bạc kỹ lưỡng ở Oa Hoàng Cung.

Nhiều ngày trôi qua.

Sự ồn ào ở Bắc Hải đã trở lại yên tĩnh.

Yêu Sư Phủ đã bị triệt để hạ gục.

Hơn hai mươi vạn cường giả Yêu tộc không bị giết chết, mà quy thuận Thiên Đình.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ chiếm cứ Bắc Minh Yêu Sư Phủ, chém giết tàn dư Yêu tộc Thiên Đình, thưởng một mươi triệu điểm Thiên đạo

công đức!” Hệ thống thông báo.

Những thành viên Yêu tộc đó, đã tham gia vào quá trình luyện chế Đồ Vu Kiếm trước đây, gây họa cho quá nhiều Nhân tộc, sát nghiệt sâu nặng vô cùng.

Chương 50

Cho nên, phần thưởng Thiên đạo công đức cộng dồn lại, vô cùng đáng kể.

Nghe thấy thông báo này, Hạo Thiên sảng khoái vô cùng.

"Bắt đầu luyện hóa tất cả bảo vật mà trẫm có được, Hồng Mông Tử Khí, Lục Hồn Phiên, Càn Khôn Đỉnh, Trảm Tiên Phi Đao, tất cả!" Cậy mình tài đại khí thô, Hạo Thiên lập tức ra lệnh.

"Tuân chỉ!" Hệ thống tinh nghịch một lần.

"Khải tấu bệ hạ!

Phát hiện di bảo của Yêu sư!" Ngoan Nhân Đại Đế truyền tin đến.

Những ngày qua, nàng đã dốc toàn lực chiến đấu, lập nên chiến công hiển hách, hoàn toàn nhận được sự công nhận của các cường giả Thiên Đình.

"Ồ?

Vất vả cho nàng rồi!

Những thứ này thưởng cho nàng!" Hạo Thiên nhướng mày.

Y thuận tay lấy ra tám quả Hoàng Trung Lý, tám viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhét vào tay Ngoan Nhân Đại Đế.

"Tạ bệ hạ ân tứ!" Ngoan Nhân Đại Đế vui mừng nói.

Tuy nàng tâm cao khí ngạo, nhưng qua thực chiến, cũng hiểu được cảnh giới của mình tương đối thấp.

Cho nên, có thể có được những bảo vật đỉnh cấp như thế này để nâng cao tu vi cảnh giới, thì không còn gì thích hợp hơn.

“Được rồi, Ngoan Nhân ái khanh cứ về Thiên Đình bế quan trước đi!” Hạo Thiên phất tay.

Ngoan Nhân Đại Đế nghe lời, lập tức hóa thành hồng quang rời đi.

Nhanh chóng, Hạo Thiên dưới sự hộ tống của Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ, mở ra một cánh cửa đá nặng nề.

Trước mắt là một vùng tiên quang rực rỡ, dưới sự bảo vệ của đại trận, thời không cũng xuất hiện vặn vẹo, hiện ra một tòa cung điện bằng đồng xanh.

Xông vào cung điện xem xét.

Đập vào mắt là những pháp bảo, tiên đan, dược liệu luyện khí chất thành núi, còn có cả Hỗn Độn Thần Thạch.

Lô pháp bảo này dường như đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, kém nhất cũng là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, có tới mấy ngàn kiện, ngoài ra còn có hơn trăm kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Tiên đan hầu như đều là Lục Chuyển Tiên Đan, hơn năm vạn viên.

Các loại linh dược nhiều không đếm xuể, Cửu Dương Huyết Sâm Hoàn, Tuyết Liên Quỳnh Ngọc Cao, Kim Cương Thể Hồ Tửu, Trấn Hồn Thập Hương Tán vân vân.

Hỗn Độn Thần Thạch cũng có hơn vạn viên.

Trong dược điền, trồng từng gốc linh thảo tiên căn.

Niên đại đều tương đối cao.

Thấp nhất cũng có mười vạn năm.

Cao thì có ba mươi vạn năm, thậm chí năm mươi vạn năm.

Có mấy gốc linh dược tỏa ra cửu sắc thần quang, dược hương nồng nặc đến mức khiến người ta kinh ngạc, là cực phẩm Tiên thiên

linh căn.

Còn có hơn hai mươi vạn bản đạo kinh, đan kinh, chú thuật, kiếm quyết các loại với phẩm cấp khác nhau.

"Chậc chậc, gia sản của lão Côn Bằng cũng khá phong phú đấy chứ." Hạo Thiên cười ha hả.

Điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Yêu sư Côn Bằng ra đời đã nhiều năm, lại từng phục vụ trong Yêu tộc Thiên Đình, sớm đã tích lũy được một khối tài sản đáng kinh ngạc.

Tất cả những thứ này, giờ đây đều thuộc về Thiên Đình...

Việc chiếm cứ Yêu Sư Phủ khiến Hạo Thiên có cảm giác một đêm phất lên.

Hoàn toàn có thể đem tất cả bảo vật, toàn bộ nạp vào kho tàng của Thiên Đình.

Nhưng sau khi suy nghĩ, Hạo Thiên đã đưa ra quyết định.

Lập tức luận công hành thưởng, lấy ra một nửa kho báu của Yêu sư để ban thưởng cho tam quân!

Tất cả mọi người dựa theo số lượng kẻ địch giết được, tích lũy điểm cống hiến, sau đó dùng điểm cống hiến để đổi lấy phần thưởng từ Dao Trì, người phụ trách quản lý kho tàng.

Cơ bản là, một nghìn điểm cống hiến, có thể đổi một kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, hoặc Lục Chuyển Kim Đan và hạ phẩm Tiên thiên linh căn.

Năm nghìn điểm cống hiến, đổi một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, hoặc Cửu Chuyển Kim Đan và trung phẩm Tiên thiên linh căn.

Mười vạn điểm cống hiến, đổi một kiện cực phẩm Tiên thiên linh

bảo, hoặc cực phẩm Tiên thiên linh căn.

Nghe pháp chỉ của Hạo Thiên, cả Thiên Đình sôi sục.

"Tạ ơn chủ thượng!" Tiếng hoan hô vang trời động đất.

Bởi vì chuyện như thế này trước nay chưa từng có.

Hạo Thiên đã mở ra một tiền lệ.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ bận rộn, phụ trách kiểm kê điểm cống hiến của mọi người.

Vài ngày sau, tổng kết hoàn tất.

Ngoài dự liệu, Đằng Thanh và Bạch Thiển đều biểu hiện xuất sắc, nhận được ít nhất hơn vạn điểm cống hiến và thu được những lợi ích tương ứng.

Đằng Thanh tính tình dũng mãnh, lần trước lại được Hạo Thiên ngự tứ pháp bảo, đối với Thiên Đình trung thành tận tâm, lần này xông pha lên trước, chiến công thu được vô cùng nhiều.

Bạch Thiển vì có Đại Khôi Lỗi Thuật, tuy không thể điều khiển những khôi lỗi như của Bàn Vương Lão Tổ trong thời gian dài, nhưng đã thu được rất nhiều khôi lỗi Phi Thiên Cương Thi, cho nên sức chiến đấu cực kỳ kinh người.

Ngay cả Cự Linh Thần, lần này cũng dựa vào chiến công, đổi được một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo ưng ý.

Thông tin phấn chấn lòng người này, như mọc thêm cánh, nhanh chóng truyền khắp tam giới.

Vô số người vô cùng ngưỡng mộ.

Thiên Đế hào phóng như vậy, đối đãi tử tế với cường giả dưới trướng, quả thực là một vị minh chủ.

Bây giờ gia nhập Thiên Đình còn kịp không?

Trong một thời gian, bên ngoài Nam Thiên Môn người đông như kiến.

Mỗi ngày có ít nhất hơn vạn tu sĩ từ khắp các nơi trong Hồng Hoang, đến đầu quân cho Thiên Đình.

Chương 51

Khí vận của Thiên Đình, cũng ngày càng nồng hậu, thu hút sự chú ý của toàn bộ Hồng Hoang.

Hạo Thiên tâm trạng rất tốt, dành thời gian ở bên Dao Trì.

Hai người sớm tối bên nhau, tình cảm nhanh chóng thăng hoa.

Một ngày nọ, Hạo Thiên và Dao Trì tay trong tay, dạo bước trong Bàn Đào Viên.

"Sư huynh!

Bây giờ Thiên Đình đã đi vào quỹ đạo, chẳng phải nên xem xét chuyện của hai chúng ta sao?" Dao Trì đầy mong đợi hỏi.

"Yên tâm đi," Hạo Thiên dừng lại, nâng khuôn mặt xinh đẹp của Dao Trì lên, nghiêm túc nói, "Ta đã suy nghĩ rồi, nhất định sẽ cho nàng một danh phận.

Đợi lứa Bàn Đào đầu tiên chín, chúng ta sẽ tổ chức Bàn Đào thịnh yến, mời rộng rãi đồng đạo Hồng Hoang, nhân tiện cử hành đại hôn." Nghe tin này, Dao Trì trong lòng hoa nở rộ.

Nàng tưởng Hạo Thiên bận rộn mà quên mất, hóa ra y vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Thật hạnh phúc tràn đầy!

"Tiên thiên Nhâm Thủy Bàn Đào, có ba kỳ chín, chia làm ba ngàn năm, sáu ngàn năm và chín ngàn năm," Dao Trì suy nghĩ nói, "Nếu đã là Bàn Đào đại hội lần đầu tiên, vậy thì tất nhiên phải tổ chức long trọng một chút, không có Bàn Đào chín ngàn năm là không được." "Vậy thì quyết định thế, đợi có Bàn Đào chín ngàn năm chín rồi hãy nói." Hạo Thiên gật đầu.

Trong Hồng Hoang, một nguyên hội thời gian, cũng chỉ như một cái búng tay.

Chín ngàn năm chẳng là bao.

Hơn nữa, nếu tìm được bảo dịch có thể thúc chín linh căn.

Hoặc, nắm giữ được Thời Gian pháp tắc trong ba ngàn Đại đạo, chưa chắc đã cần phải tốn nhiều thời gian như vậy.

"Vậy thì thần thiếp bắt đầu chuẩn bị đây, đến lúc đó phải tổ chức thật hoành tráng." Dao Trì nói.

"Đó là điều tất nhiên." Hạo Thiên khẽ cười, ôm Dao Trì vào lòng.

Hai người ôm nhau thật chặt, cảm nhận nhịp tim và hơi thở của nhau, phảng phất như hòa làm một.

Cũng vào lúc này, đột nhiên có dị tượng xuất hiện.

Mây bay trên trời đều bị đẩy ra hết.

Trong hỗn độn tinh không, ức vạn đóa tiên hoa nở rộ, rơi xuống như mưa.

Những đóa tiên hoa này lấp lánh như pha lê, bay lượn phấp phới, lại giống như vô số chân thân của Ngoan Nhân Đại Đế, bao trùm toàn bộ ba mươi ba tầng trời.

"Cái gì?!" Vô số người kinh hãi.

"Ồ?

Trong truyền thuyết là Nhất Niệm Hoa Khai a." Hạo Thiên ngẩng đầu, sắc mặt vui mừng nói.

"Ngoan Nhân muội tử đột phá rồi sao?

Nhanh quá!" Dao Trì cũng vui mừng.

Kể từ khi chứng kiến cảnh Ngoan Nhân Đại Đế một mình đấu ba

vị yêu soái, tất cả mọi người đều phải nhìn vị tân Binh Mã Đại Nguyên Soái này bằng con mắt khác.

Quả nhiên, một luồng phong bạo kinh người, từ trong hành cung của Ngoan Nhân Đại Đế bốc lên.

Khí tức của nàng không ngừng tăng lên, ngày càng mạnh mẽ.

Vụt một tiếng, nàng đã bước vào ngưỡng cửa Chuẩn Thánh.

Dưới sự kinh ngạc, cả Thiên Đình đều hoan hô nhảy cẫng.

Phải biết, sau khi Ngoan Nhân Đại Đế thành Chuẩn Thánh, thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Sau này tất sẽ là một siêu cấp chiến tướng sở hướng vô địch.

"Không hổ là Ngoan Nhân!" Hạo Thiên ha ha cười lớn.

Lần sau nếu gặp lại cao thủ cấp bậc như Nhiên Đăng, cứ để Ngoan Nhân xuất chiến là được.

Đột nhiên, Thái Bạch Kim Tinh vội vã chạy tới: "Khải tấu bệ hạ!

Thái Thanh Thánh nhân cầu kiến!" "Hả?

Tại sao?" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Phải biết, từ khi Thiên Đình thành lập đến nay, chưa có vị Thánh nhân nào đích thân đến thăm.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, người có quan hệ không tệ với Thiên Đình, cũng chưa từng.

Thái Thanh Lão Tử làm gì thế này?

Quả nhiên đã thấy.

Tử khí kéo dài ba vạn dặm về phía đông, Thái Thanh Lão Tử cưỡi trên con thanh ngưu một sừng, không nhanh không chậm tiến đến.

Nhìn thì tốc độ không nhanh, nhưng trong nháy mắt, đã tiến vào

Nam Thiên Môn.

"Thái Thanh sư huynh đích thân tới, không biết có việc gì?" Hạo Thiên mỉm cười ra đón.

"Người sáng không nói lời mờ ám," Thái Thanh Lão Tử vuốt râu, đi thẳng vào vấn đề, "Bần đạo tâm huyết dâng trào, muốn thu một danh đệ tử thân truyền, Binh Mã Đại Nguyên Soái dưới trướng Thiên Đế, chính là người thích hợp nhất." Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Hóa ra lão già này có ý đồ này.

"Nếu đã như vậy, trẫm hỏi ý của Ngoan Nhân trước đã, dù sao dưa ép không ngọt, phải để người ta tâm cam tình nguyện mới được." Hạo Thiên cười ha hả.

"Thiện!" Thái Thanh Lão Tử quả quyết nói.

Nhanh chóng, Ngoan Nhân Đại Đế được triệu kiến.

Vẫn là trang phục như trước, bộ váy trắng ngà tôn lên vóc dáng kiêu sa của nàng, đeo một chiếc mặt nạ quỷ, chỉ để lộ cằm và một đôi mắt trong như nước mùa thu.

Nhưng khí tức tỏa ra từ người Ngoan Nhân, lại không thể so sánh với ngày xưa, rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, khiến người ta phải kính sợ.

"Vi thần kiến Thiên Đế!

Kiến Thái Thanh Thánh nhân!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính nói.

"Sư huynh của trẫm muốn thu nàng làm đồ đệ, không biết ý nàng thế nào." Hạo Thiên nói thẳng.

"Tất cả đều do bệ hạ quyết định." Ngoan Nhân Đại Đế rất nghe lời.

Thấy vậy, Thái Thanh Lão Tử cũng vô cùng kinh ngạc.

Chương 52

Lão hoàn toàn không hiểu, tại sao một thiên kiêu như Ngoan Nhân, thực lực kinh diễm Hồng Hoang, hoàn toàn có thể trở thành một phương bá chủ, lại có thể trung thành với Hạo Thiên đến vậy.

Lẽ nào Hạo Thiên có sức hút cá nhân?

Hay là Ngoan Nhân đã trở thành nữ nhân của Hạo Thiên?

Thật đáng suy ngẫm...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thái Thanh Lão Tử nhìn chằm chằm vào Ngoan Nhân Đại Đế, càng nhìn càng thưởng thức.

Ý niệm muốn thu nàng làm đồ đệ, cũng ngày càng mãnh liệt và kiên định.

"Thiên Đình mới thành lập, nhân lực thiếu thốn," Hạo Thiên mỉm cười nói, "Ngoan Nhân là trợ thủ đắc lực của trẫm, lại thống lĩnh trăm vạn thiên binh thiên tướng, không thể rời đi được." Nghe vậy, Thái Thanh Lão Tử không cho là đúng.

"Không sao," Thái Thanh Lão Tử nói, "Chỉ cần Ngoan Nhân bái ta làm thầy, không cần phải ở Bát Cảnh Cung quanh năm, có thể tùy thời trở về phục vụ Thiên Đế.

Như thế này đi, Huyền Đô có một đồ đệ, cũng có vài phần pháp lực, để nó đến đầu quân cho Thiên Đế." Ai cũng biết, Huyền Đô Đại Pháp Sư quả thực đã thu một đệ tử.

Tên ban đầu là Trư Bát Giới, sau khi bái nhập vào giáo phái của Thánh nhân, cảm thấy cái tên khó nghe, lại đổi thành Chu Phùng Xuân.

Nói đơn giản, Trư Bát Giới tham ăn háu sắc trong Tây Du Ký, chính là một tên ngốc.

Điểm này, Hạo Thiên trong lòng biết rõ.

"Sư huynh đùa rồi, đồ tôn của huynh sao có thể so sánh với Binh Mã Đại Nguyên Soái của trẫm." Hạo Thiên cười ha hả.

"Vậy thì chắc chắn không được," Thái Thanh Lão Tử lúng túng nói, "Ta có một thiện thi, tên là Thái Thượng Lão Quân, giỏi luyện khí và luyện đan, có thể để hắn phò tá Thiên Đế năm trăm năm." Nghe vậy, Hạo Thiên vui mừng.

Vạn vạn không ngờ, Thái Thượng Lão Quân một đời, lại gia nhập Thiên Đình theo cách này.

Phải biết, với quy mô của Thiên Đình hiện nay, lượng đan dược tiêu hao mỗi ngày, là một con số thiên văn, chẳng khác gì một cái động không đáy.

Thêm vào đó, còn có bao nhiêu thiên binh thiên tướng cần vũ trang.

Cho nên, Dao Trì sớm đã có kế hoạch, dự định xây dựng xưởng luyện khí và công phường luyện đan.

Chỉ là, loại nhân tài này quá hiếm.

Nếu có Thái Thượng Lão Quân gia nhập, cục diện sẽ lập tức được cải thiện.

Không nói gì khác, Cửu Chuyển Kim Đan càng nhiều, Thiên Đình bồi dưỡng được Đại La Kim Tiên cũng càng nhiều, đó là vật tư chiến lược quý giá.

"Năm trăm năm quá ít, một vạn năm mới bắt đầu." Hạo Thiên nói.

"Không được!

Một ngàn năm!" Thái Thanh Lão Tử lắc đầu.

“Miễn bàn.” Hạo Thiên phất tay.

Con bài mặc cả đang ở bên mình, gấp cái gì chứ.

Trong chớp mắt, mặt Thái Thanh Lão Tử đen lại.

Tên nhóc này tham lam vô độ, cậy mình có hàng hiếm mà sư tử ngoạm.

Xem ra lần này phải xuất huyết lớn rồi.

“Hai ngàn năm?” Thái Thanh Lão Tử thử hỏi.

Thấy Hạo Thiên vẫn lắc đầu, Thái Thanh Lão Tử chỉ đành tiếp tục tăng giá.

Hai bên mất nửa ngày mới đàm phán xong.

Ngoan Nhân Đại Đế có thể bái Thái Thanh Lão Tử làm thầy.

Nhưng có hai điều kiện.

Một, thiện thi của vị Thánh nhân này phải phục vụ cho Thiên Đình, luyện khí và luyện đan cho Thiên Đế, thời hạn là năm ngàn năm.

Hai, đệ tử của Huyền Đô là Chu Phùng Xuân, gia nhập Thiên Đình nhậm chức Thiên Bồng Nguyên Soái, phụ trách quản lý Thiên Hà, thống lĩnh tám vạn Thiên Hà thủy binh.

“Cứ như vậy, nhất ngôn vi định.” Hạo Thiên đập bàn quyết định.

Thái Thanh Lão Tử đau lòng gật đầu, mang theo Ngoan Nhân Đại Đế rời đi.

Nhìn Thánh nhân rời đi, Dao Trì lặng lẽ đến bên cạnh Hạo Thiên.

“Sư huynh!

Thái Thượng Lão Quân kia, sợ là gián điệp mà Thánh nhân cài vào Thiên Đình của chúng ta a.” Dao Trì lo lắng nói.

“Ai mà không biết chứ,” Hạo Thiên cười hắc hắc, “Lão già đó tính

toán hay lắm, tưởng rằng có thể nhất tiễn hạ song điêu, vừa mang được Ngoan Nhân đi, lại vừa bố trí được tai mắt bên cạnh trẫm, theo dõi động tĩnh của Thiên Đình." "Vậy sao huynh còn đồng ý?

Còn cò kè mặc cả với lão lâu như vậy." Dao Trì nói.

Nàng tưởng Hạo Thiên bị lừa.

"Đừng lo," Hạo Thiên giải thích, "Mọi người đều giăng bẫy lẫn nhau thôi, hồ ly có giảo hoạt đến đâu cũng sao đấu lại thợ săn?" Thái Thanh Lão Tử không hề biết, trong khi lão tính kế Hạo Thiên, ngược lại cũng bị Hạo Thiên tính kế.

Chỉ cần Ngoan Nhân Đại Đế nắm giữ được Thái Thanh thánh pháp, thông hiểu luyện đan thuật và luyện khí thuật, Hạo Thiên cũng có thể lập tức dung hội quán thông.

Hơn nữa, Ngoan Nhân Đại Đế càng mạnh, đối với Thiên Đình càng có lợi.

Bất kể âm mưu quỷ kế nào, đều không thể ngăn cản Thiên Đình từng bước đi đến đỉnh phong.

Vài ngày sau, Thái Thượng Lão Quân đến, mang theo hai đồng tử phụ trách quạt lửa, vào ở trong Đâu Suất Cung đã được chuẩn bị riêng.

Một danh sách đan dược lập tức được đưa đến trước mặt, theo sau đó là các loại dược liệu không ngừng được đưa tới.

"Chết tiệt!

Hạo Thiên này quá ác rồi, lại bắt ta trong vòng mười năm, luyện chế một ngàn viên Cửu Chuyển Kim Đan!

Còn có năm trăm kiện cực phẩm Hậu thiên linh bảo!" Thái Thượng Lão Quân tức đến mức mặt mũi méo xệch.

Đây là coi bần đạo là khổ sai để bóc lột sao?

Tuy dược liệu không thiếu, nhưng để đạt được mục tiêu này, phải bận rộn không ngừng nghỉ, muốn lười biếng cũng không được.

"Ồ, Lão quân có khó khăn gì sao?

Chương 53

Nếu cần người giúp đỡ, cứ việc mở miệng, trẫm sẽ phái thuộc hạ tinh thông đan đạo và luyện khí đến giúp." Hạo Thiên truyền âm.

"Đa tạ mỹ ý của Thiên Đế, người giúp đỡ thì không cần." Thái Thượng Lão Quân lập tức từ chối.

Trộm sư học nghệ sao?

Cửa cũng không có!

"Vậy thì mau bắt đầu đi, trẫm chờ tin tốt." Hạo Thiên ha ha cười lớn.

"Thần tuân chỉ!" Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ nói.

Cảm giác thật sự quá uất ức.

Nhưng lại không thể không nhịn.

Vạn nhất Thiên Đế đổi ý, triệu hồi Ngoan Nhân về, vậy thì đối với Nhân giáo là một tổn thất trọng đại.

Nhanh chóng, trong Đâu Suất Cung lửa lò hừng hực, bắt đầu bận rộn.

Bên kia, dưới sự thúc giục của Huyền Đô, Chu Phùng Xuân mới cực kỳ không tình nguyện đến Thiên Đình.

Tuy mang danh Thiên Bồng Nguyên Soái, nhưng không ai để ý, chỉ là một nhân vật ngoài lề.

Dù sao, Thiên Đình là nơi trọng thực lực, mọi thứ đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện, Chu Phùng Xuân về phương diện này không hề xuất sắc, thậm chí còn không bằng Bạch Thiển.

Theo lệ bái kiến Hạo Thiên, nhận binh phù xong, Chu Phùng Xuân

ôm tâm thái sống cho qua ngày, mang theo thủ hạ đi trấn thủ Thiên Hà.

Bên này, Hạo Thiên tĩnh cực tư động, lại ngứa tay muốn câu cá.

Nhân lúc mồi câu còn một ít, vội vàng kiếm thêm chút lợi lộc trước đã.

"Hệ thống!

Cho ta rút địa điểm câu cá mới!" Hạo Thiên phân phó.

Sau vài hơi thở, y nhìn thấy địa danh đó.

"Vũ Di Sơn Khê?!" Hạo Thiên sững sờ.

Trong ấn tượng, nơi này có hai món bảo vật khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhân cơ hội này đi tranh đoạt một phen.

Không lâu sau, y rời khỏi ba mươi ba tầng trời, xuống hạ giới.

Trước mắt là một dãy núi bao la, chín ngọn núi xanh biếc xếp thành hàng, chiếm cứ phạm vi cả triệu dặm, trông vô cùng khí thế.

"Một trong ba mươi hai động thiên của Đạo gia, hiệu là Chân Thăng Hóa Huyền Thiên, cũng là Vũ Di Sơn sau này." Hạo Thiên nhìn quanh.

Bảo vật thì không vội lấy.

Cứ câu cá trước đã.

Y dừng lại bên một con suối ẩn mình trong rừng núi.

"Hệ thống, chuẩn bị câu cá!" Hạo Thiên nói.

Trong nháy mắt, một ao năng lượng đã hòa hợp hoàn hảo với dòng suối, không thể phân biệt được.

Quen tay quen đường mắc mồi, vung cần.

Bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Một ngày sau.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, nhận được một cây non cực phẩm Tiên thiên linh căn Ngộ Đạo Tiên Trà!" Hệ thống phát ra thông báo.

Ngộ Đạo Tiên Trà sao?

Hạo Thiên mừng rỡ.

Đây tuyệt đối là thứ tốt.

Trong truyền thuyết, nó có thể giúp thần hồn của tu sĩ hòa hợp với Thiên đạo, trợ giúp lĩnh ngộ Đại đạo, đột phá bình cảnh và cảnh giới.

Tuy ngộ tính của y siêu quần, chưa chắc đã cần dùng đến.

Nhưng có thể bồi dưỡng cho nó trưởng thành trước, sau đó ban thưởng cho thuộc hạ, tạo ra từng lứa cường giả...

Vũ Di Sơn Khê.

Hạo Thiên tiếp tục bận rộn.

Lập tức lại có âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, ngài nhận được một cây non cực phẩm Tiên thiên linh căn Đại Hồng Bào Trà Thụ!" Đại Hồng Bào?

Hạo Thiên vui mừng.

Đúng là nghĩ gì có nấy.

Cây trà Đại Hồng Bào trong Hồng Hoang, sau khi hái lá pha uống, có thể an định thần hồn, điều hòa nguyên khí, giảm thiểu xác suất tẩu

hỏa nhập ma trong tu luyện.

Quý giá nhất là, nó chỉ được sản xuất ở nơi này.

Mang về Thiên Đình để Dao Trì trồng, cũng là một việc tốt.

Nén lại niềm vui trong lòng, y chuyên tâm câu cá.

Nhưng, những thứ câu được sau đó, hầu như đều là tu vi đan niên đại mười vạn năm.

Đột nhiên, dây câu căng cứng, cần câu nhanh chóng cong lại thành hình cánh cung.

Hạo Thiên lập tức giật cần, câu lên một vầng sáng mờ mịt.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, ngài nhận được mười con Hồng Mông Dẫn." Hệ thống thông báo.

Hồng Mông Dẫn?

Chương 54

Thứ gì đây?

Hạo Thiên tò mò.

Thứ này y còn chưa từng nghe nói.

Nhìn lướt qua phần giải thích, Hạo Thiên không khỏi vui mừng ra mặt. [Hồng Mông Dẫn]: Con giun đầu tiên giữa trời đất, lấy hỗn độn tinh vẫn làm thức ăn, chất thải là Hồng Mông Tức Nhưỡng.

Hồng Mông Tức Nhưỡng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà Nữ Oa dùng để tạo người có chút khác biệt.

Vật này có thể thúc chín cực phẩm Tiên thiên linh căn, khiến thời gian kết quả của linh căn rút ngắn khoảng một phần năm.

Ngoài ra, loại đất này có thể cung cấp nhiều dinh dưỡng hơn cho cực phẩm Tiên thiên linh căn, là loại phân bón đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang, không có loại thứ hai.

"Thứ này được đấy!" Hạo Thiên vui sướng.

Bàn Đào Viên có thể dùng được.

Những mảnh dược điền màu mỡ của Thiên Đình, cũng đang rất cần thứ này.

Chuyến này không đến uổng công.

Y bất giác nhìn Hồng Mông Dẫn.

Vật này dài khoảng một thước, hình dạng như một sợi chỉ vàng, xung quanh cơ thể có sương mù hỗn độn bao phủ, có mấy đạo pháp tắc thần liên vây quanh.

Chẳng trách nó có thể biến tinh vẫn thành Tức Nhưỡng quý giá.

Vừa cất Hồng Mông Dẫn đi, Hạo Thiên lại có thu hoạch mới.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, nhận được thần thông 'Hóa Tự Tại Đại Pháp'!" Nghe thông báo này, Hạo Thiên toàn thân thoải mái.

Đây là lá bài tẩy mạnh nhất của Hoang Thiên Đế, trải qua sự gột rửa của dòng sông thời gian, được diễn dịch đến cực hạn, trở thành đế pháp vô song vô địch cái thế.

Nói đơn giản, Hóa Tự Tại Đại Pháp có thể hóa ra pháp thể cường đại trợ chiến, tương đương với phiên bản nâng cấp của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, vô cùng lợi hại.

Nhân lúc rảnh rỗi giữa các lần câu, Hạo Thiên bắt đầu lĩnh ngộ môn thần thông này.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ.

Gần như trong nháy mắt, tất cả mồi câu Chí tôn đã tiêu hao hết.

Thu hoạch của Hạo Thiên cũng cực kỳ đáng mừng.

Không chỉ tu vi tăng vọt thêm mười triệu năm.

Y còn nhận được một môn bảo thuật, tên là Thảo Diệt Kiếm Quyết.

Nghe nói chỉ cần giơ tay là trong hư không sẽ hiện ra vô cùng kiếm quang, uy lực vô cùng lớn.

Nhờ vào lượng Thiên đạo công đức phong phú nhận được trước đó, Hạo Thiên đã tiêu hóa hết tất cả thu hoạch, biến chúng thành của mình.

Có Hóa Tự Tại Đại Pháp và Thảo Diệt Kiếm Quyết, Hạo Thiên càng thêm tự tin.

Thu cần câu lại, Hạo Thiên kết thúc chuyến câu cá vui vẻ lần này.

Y đứng dậy, phóng ra thần niệm, bao trùm toàn bộ Chân Thăng Hóa Huyền Thiên.

Lập tức phát hiện, trong một góc nào đó, có một tấm giới bi dựng đứng.

Gần giới bi có một động phủ.

Dường như có tu sĩ đang thanh tu bên trong.

Nhưng thần niệm quét qua mấy lần, vẫn không phát hiện được tung tích của Lạc Bảo Kim Tiền và cây trà cổ Đại Hồng Bào.

Nếu không phải bị giấu đi, thì là chưa xuất thế.

Còn Tiêu Thăng và Tào Bảo thời Phong Thần, lúc này chắc vẫn còn trong bụng mẹ.

"Không được," Hạo Thiên lắc đầu, "Làm gì có chuyện vào núi báu mà về tay không." Thu hoạch từ câu cá là một chuyện.

Tìm được bảo vật ở nơi này, lại là một chuyện khác.

Cho nên, y không nhanh không chậm, bắt đầu dùng bước chân đo đạc phúc địa động thiên này.

Vài ngày sau, Hạo Thiên bước vào một sơn cốc có vẻ tĩnh lặng.

Đột nhiên, môi trường xung quanh biến đổi mạnh mẽ, sương mù dày đặc tràn ra từ bốn phương tám hướng, sát khí lạnh lẽo.

"Tặc tử nơi nào!

Dám nhòm ngó linh dược của bần đạo!" Một tiếng hét hùng hồn vang lên.

Vút vút vút!

Vòm trời run rẩy, mặt đất rung chuyển.

Hàng ngàn vạn đạo kiếm mang đan xen, như muốn chém chết Hạo Thiên ngay tại chỗ.

Hạo Thiên cười ha hả.

Y không hề né tránh, chỉ phất tay áo.

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào tạo ra từng vòng gợn sóng, đồng thời xóa tan tất cả kiếm mang.

Tình huống này, chỉ có thể là Hạo Thiên vô tình đi lạc vào một trận pháp hung hiểm.

Thấy Hạo Thiên dễ dàng đỡ được một đợt tấn công, người kia kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Chắc cũng không ngờ, vị khách không mời mà tới này, lại mạnh đến cực hạn.

Thi triển Hành Tự Bí, Hạo Thiên như dạo bước trong sân vắng, xuyên qua trận pháp.

Năm ngón tay mở ra, bàn tay lớn như cối xay hạ xuống.

Trong nháy mắt đã bắt được một đạo nhân toàn thân lông vàng óng, tướng mạo cổ quái thanh kỳ.

"Hóa ra là một con vượn yêu hóa hình." Hạo Thiên hừ lạnh.

Không thèm nhìn, Hạo Thiên một tay bóp nát đối phương, phẩy phất như bóp chết một con sâu bọ.

Chương 55

Ánh mắt quét một vòng, lập tức có phát hiện.

Dưới sự bảo vệ của tầng tầng trận pháp, có một ngọn núi kỳ hiểm, trên đó có một mảnh dược điền rộng khoảng một mẫu được khai khẩn cẩn thận.

Trong dược điền, có hai cây trà cổ cao đến mười trượng, cành cây uốn lượn như rồng cuộn.

Hàng ngàn vạn chiếc lá đều khắc họa Thiên đạo phù văn, tỏa ra bảo huy lấp lánh, lục quang ngút trời.

Hít một hơi hương trà thơm ngát, khiến người ta sảng khoái tinh thần.

"Hóa ra cây trà cổ Đại Hồng Bào, đã bị con vượn yêu này chiếm đoạt." Hạo Thiên bừng tỉnh.

Chẳng trách ở bên ngoài không thấy tung tích.

Tâm niệm vừa động, hai gốc cực phẩm Tiên thiên linh căn trong dược điền đã bị thu đi.

Tuy nhiên, chưa đợi Hạo Thiên rời đi, trên bầu trời, đột nhiên có một luồng khí tức kinh khủng giáng xuống.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, nguyên khí lập tức bạo động, không gian cũng bị vặn vẹo.

"Hạo Thiên!

Vì sao vô cớ giết đồ tôn của ta!!" Một giọng nói giận dữ không thể kiềm chế vang lên.

"Kẻ mạo phạm Thiên Đế, giết không tha!" Hạo Thiên nhàn nhạt

nói.

Đối phương có chút quen mặt, cảm giác như đã từng gặp.

Một con vượn già thân thể cao lớn như núi, toàn thân lông thú xám xịt không có ánh sáng.

Mặc một chiếc áo choàng xám rộng, lưng còng, chân trần.

Rõ ràng tuổi thọ sắp cạn kiệt, thân thể sắp mục nát.

Nhưng toàn thân lại vây quanh mấy đạo trật tự thần liên, trong mắt còn có nhật nguyệt trôi nổi.

"Ngày xưa ở Tử Tiêu Cung, bần đạo và ngươi có mấy lần gặp mặt, không ngờ, tiểu tiểu đạo đồng một sớm đắc chí, lại ngông cuồng như vậy!" Lão vượn lớn tiếng tức giận.

Hóa ra vị này là một trong ba ngàn khách trần của Tử Tiêu Cung.

Một trong những thủy tổ của Thái Cổ Viên tộc.

Hạo Thiên nhìn đối phương.

Đối phương đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong từ lâu, nhiều năm ẩn thế không ra, khổ ngộ Đại đạo, thực lực sâu không lường được.

Hiện tại, khí tức của lão đã âm thầm hòa hợp với một phương thiên địa.

Có khả năng, những kẻ như Nhiên Đăng và Bàn Vương Lão Tổ, ở trước mặt lão cũng không chịu nổi một chiêu...

Nhìn Viên Tổ, trong đầu Hạo Thiên đột nhiên hiện ra bốn chữ.

Bán Bộ Thánh Nhân!

Đây là một đối thủ đáng sợ, vượt xa Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường.

“Bản tọa không có ý mạo phạm Thiên Đình,” Viên Tổ trầm giọng nói, “Nhưng, Hạo Thiên cậy thế bắt nạt người, đánh giết đồ tôn của bản tọa, chúng ta phải tính món nợ này.” Trong chớp mắt, sát ý kinh người, xua tan mây bay trên bầu trời.

Toàn bộ Chân Thăng Hóa Huyền Thiên bắt đầu sụp đổ, hàng ngàn vạn ngọn núi nứt ra, đá lởm chởm lăn xuống.

Dường như không chịu nổi uy áp mà Viên Tổ phóng ra.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời túc chủ trấn áp Viên Tổ, dương oai cho Thiên Đình!

Thưởng một trăm phần mồi câu Chí tôn!

Một điểm câu cá thưởng gấp ba!” Hệ thống thông báo.

Nghe thông báo, khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên.

Thưởng gấp ba sao?

Đáng để mong chờ đấy.

Viên Tổ đột nhiên đứng thẳng người, lông thú trên người trở nên lấp lánh rực rỡ. 28.

Khí thế không ngừng tăng lên, khí huyết hừng hực như thần lô, như đã khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh.

Tựa như giơ tay nhấc chân, có thể hái sao bắt nguyệt.

Ầm ầm!

Trời rung đất chuyển.

Viên Tổ nhổ ra một sợi lông mao, cho vào miệng nhai nhai, sau đó tung lên trời.

Trong chớp mắt, hàng ngàn vạn Viên Tổ xuất hiện, trong tay cầm

các loại binh khí, đao, thương, kiếm, kích, côn, xoa, chùy và dây thừng, hò hét xông về phía Hạo Thiên.

Lúc này, áp lực vô cùng đè nặng lên vai Hạo Thiên.

"Đâm phải ổ khỉ rồi sao?" Hạo Thiên cười hắc hắc. 29.

Cùng lúc đó, rất nhiều ông lớn Hồng Hoang bị kinh động, đồng loạt hướng ánh mắt quan tâm tới.

"Tốt!

Hạo Thiên lại đi chọc giận lão vượn, lần này sợ là ăn không hết phải gói mang về." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vỗ tay cười.

Lão mong Hạo Thiên bị trấn áp.

Để cho Xiển giáo trút một hơi giận.

Ngoài ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết rõ thực lực của Viên Tổ, đó là tồn tại vô hạn tiếp cận Thánh nhân.

Bên này, Hạo Thiên mặc niệm Giai Tự Quyết, lấy ngón tay làm kiếm, đầu ngón tay tỏa ra thần mang vô cùng.

Giơ tay lên, hư không sinh ra sấm sét, vạn kiếm hiện ra, kiếm ý phá diệt tất cả chém xuống.

Thảo!

Chương 56

Diệt!

Kiếm!

Quyết!

Tuyệt học của Hoang Thiên Đế được thi triển.

Chỉ trong nháy mắt, những phân thân của Viên Tổ, toàn bộ bị kiếm quang nghiền nát.

Không còn sót lại một cái nào.

"Kiếm đạo thật đáng sợ!" Đồng tử của Viên Tổ co lại.

Lão mới phát hiện, mình đã phạm phải một sai lầm chí mạng.

Ấn tượng về Hạo Thiên, vẫn dừng lại ở quá khứ.

Vừa rồi né tránh không kịp, thân thể bị một kiếm xuyên thủng.

Nhưng, đạo kiếm mang rõ ràng đã biến mất, lại tái sinh trong sự hủy diệt, bất diệt bất tức.

Nó đang phá hủy cơ thể Viên Tổ một cách kịch liệt, quả thực kinh người.

"Sao!

Không thể nào!" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị dọa.

Năm xưa lão sáng tạo ra Tiệt Thiên Thất Kiếm độc bộ Hồng Hoang.

Tự cho là có thể coi thường đương thế, không ngờ, lại bị Hạo Thiên vượt qua.

“Hả?!

Không thể nào!” Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt chút nữa kinh ngạc rớt cằm.

Chỉ dựa vào một kiếm vừa rồi, Hạo Thiên đã có thể chen chân vào hàng ngũ chí tôn kiếm đạo.

Nhìn khắp Hồng Hoang, người có tạo nghệ kiếm đạo có thể vượt qua, e rằng không quá năm đầu ngón tay.

“Hạo Thiên!

Bản tọa hôm nay nhất định phải chém ngươi!” Viên Tổ tức giận.

Cảm thấy mất hết thể diện, sự hung tàn trong xương cốt hoàn toàn bùng phát. 30.

Trong tay Viên Tổ xuất hiện một cây côn sắt, trên đó giao thoa thủy hỏa, phủ kín Thiên đạo phù văn, tỏa ra ngàn tầng thụy thái, rõ ràng cũng là một kiện pháp bảo cường đại.

“Ồ!” Hạo Thiên cười ha hả.

Lúc này, y thở ra ba luồng thanh khí, thi triển Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Trong chớp mắt, ba luồng thanh khí hóa thành chiến thể, ba vị Hạo Thiên có dung mạo hoàn toàn giống nhau xuất hiện.

Vị thứ nhất, một thiếu niên thanh tú, ăn mặc như đạo đồng, tay cầm phất trần, tóc trên đầu búi thành hai búi.

Vị thứ hai, mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, toàn thân dương cương chi khí bao bọc, đại đế chi uy tỏa ra, chấp chưởng chư thiên vạn giới.

Vị thứ ba, chính là hình tượng kiếp trước của Hạo Thiên, một thanh niên hiện đại cao lớn, để tóc ngắn, hai tay không có gì, nhưng

sức chiến đấu vẫn không tầm thường.

“Hít!” Viên Tổ kinh hãi.

Bởi vì trong mắt lão, ba vị Hạo Thiên mới xuất hiện, bóng dáng không hề có chút mơ hồ nào, đều là chân thân.

Phân thân vô số là mánh khóe, đại thần thông giả đều biết, nhưng những phân thân đó thực lực đều không mạnh, nhiều nhất chỉ có thể dùng để che mắt.

“Giết!” Hạo Thiên ra lệnh.

Ba pháp thể khác cùng xông lên, liên thủ vây công Viên Tổ.

Nắm đấm như mưa rơi xuống, công phạt vô song.

Mỗi một quyền đều tỏa ra vô lượng kim quang, tựa như từng chiếc cổ chiến xa ầm ầm nghiền nát bầu trời.

Tựa như muốn đánh nổ cả Hồng Hoang.

Binh binh binh binh binh binh!

Viên Tổ dùng côn sắt miễn cưỡng chống đỡ, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Nơi hai bên giao thủ thần quang bành trướng, sóng xung kích vô hình lan ra bốn phía.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, bất kể là sông núi hay sông ngòi, toàn bộ hóa thành bụi phấn.

Toàn bộ Chân Thăng Hóa Huyền Thiên, trực tiếp biến thành một cái hố lớn sâu không thấy đáy.

“Xong rồi!

Lão vượn sắp vẫn lạc!” Rất nhiều ông lớn Hồng Hoang cảm thán.

Cận chiến điên cuồng đến mức độ này, tu sĩ bình thường căn bản

không chống đỡ nổi.

Huống chi, vừa rồi Viên Tổ cũng đã bị Thảo Diệt Kiếm Quyết trọng thương. 31.

Quả nhiên, sau vài hơi thở, cơ thể Viên Tổ nứt toác, máu vấy đầy trời, một bá chủ kiêu hùng một thời ảm đạm vẫn lạc.

Hạo Thiên đưa tay ra, thu lấy pháp bảo của đối phương.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Viên Ma Côn, còn có một bộ côn pháp lợi hại đi kèm.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ!

Phần thưởng đang được phát." Hệ thống nhanh chóng thông báo. 32.

Cùng lúc đó, Thái Thanh Lão Tử, người đang truyền đạo cho Ngoan Nhân Đại Đế, cũng chú ý đến chiến tình bên này.

"Chẳng phải là Nhất Khí Hóa Tam Thanh sao?!" Hai mí mắt của Thái Thanh Lão Tử cùng giật, mặt xanh mét, "Môn tuyệt học này ta chưa từng thi triển, cũng chưa từng truyền cho bất kỳ đệ tử nào!

Chương 57

Hạo Thiên làm sao học được?!" Vị Thánh nhân này uất ức chết đi được.

Trên mặt viết đầy dấu hỏi.

Không được, hôm nào phải tìm Hạo Thiên hỏi cho ra nhẽ!

Ngoài Tam Thanh kinh ngạc ra, các ông lớn Hồng Hoang khác, đều chấn động từ tận đáy lòng.

Mới bao lâu chứ.

Hạo Thiên đã trưởng thành đến mức này.

Cường giả số một dưới Thánh nhân cũng không ngoa.

Từ nay về sau, ai còn dám coi thường Thiên Đình?!

Rất nhiều ông lớn tâm tình phức tạp.

Hạo Thiên lại thần sắc bình tĩnh.

Một trận chiến vừa rồi, đã hủy đi phúc địa động thiên dưới chân y, quả thực có chút đáng tiếc.

Nhưng, lại khiến y có phát hiện mới.

Một luồng sáng cực kỳ có linh tính, lặng lẽ chui ra từ đống đá lởm chởm dưới đất, hoảng hốt bỏ chạy.

Vật này hình dáng kỳ lạ, hình tròn lỗ vuông như đồng tiền, hai bên có một đôi cánh bay, Thiên đạo minh văn ẩn hiện trên đó.

Lại là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Lạc Bảo Kim Tiền.

Nghe nói có thể đánh rơi tất cả bảo vật dưới Tiên thiên chí bảo, cũng có thể diễn hóa thiên cơ huyền diệu. 33.

Từng tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần lượng kiếp nguyên bản.

“Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Tiểu đông tây, quy thuận Thiên Đình đi.” Hạo Thiên ha ha cười lớn...

Thu phục Lạc Bảo Kim Tiền, Hạo Thiên không tốn chút sức lực nào.

Kiện pháp bảo linh tính mười phần này, giãy giụa mấy lần cũng không thoát được, cũng chỉ đành nhận mệnh.

“Nhân phẩm không tệ, lần này lại đại hữu thu hoạch.” Hạo Thiên tâm trạng rất tốt.

Trở về Thiên Đình, xử lý một số việc vặt.

Lại đem Hồng Mông Dẫn và cực phẩm Tiên thiên linh căn vừa nhận được, để Dao Trì trồng xuống.

“Sư huynh, linh dược của chúng ta ngày càng nhiều, nhưng không có người chuyên môn chăm sóc...” Dao Trì cảm thán.

Thường ngày, khi Hạo Thiên không ở Lăng Tiêu Bảo Điện, đều là Dao Trì bận rộn xử lý công việc của Thiên Đình.

Cho nên vị Vương Mẫu nương nương này, quả thực cũng không có nhiều thời gian.

“Vậy được, nếu gặp được nhân tài thích hợp, trẫm sẽ để ý.” Hạo Thiên đáp ứng.

Hai người lại trò chuyện về tình hình gần đây.

Thái Thượng Lão Quân được nhiều người chú ý, đã luyện ra lò Cửu Chuyển Kim Đan đầu tiên.

Tổng cộng chín mươi chín viên, lần lượt được các cường giả

Thiên Đình dùng điểm cống hiến đổi lấy.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể tạo ra một cường giả cấp Đại La Kim Tiên, không có bất kỳ tác dụng phụ nào, càng không xuất hiện tình trạng cảnh giới không ổn định.

Cho nên thứ này vô cùng được ưa chuộng.

Ngoài ra, cùng với sức ảnh hưởng của Thiên Đình ngày càng mở rộng, cường giả đến đầu quân nhiều như lông trâu, quy mô của thiên binh thiên tướng, đã đạt đến con số kinh người là năm triệu.

Tuy thực lực của những người này có cao có thấp, nhưng tổng số Đại La Kim Tiên, dù sao cũng đã đột phá ba ngàn.

Số lượng Chuẩn Thánh, cũng đã vượt qua hai con số.

Đây là một bước nhảy vọt về chất.

Hạo Thiên sau khi biết được, đã đặc biệt đi xem khí vận kim long của Thiên Đình.

Vật này đã lớn mạnh đến mức độ chưa từng có, nhưng còn lâu mới đạt đến trạng thái đỉnh phong.

"Phải cố gắng hơn nữa." Hạo Thiên tự nhủ.

Muốn triệt để nghiền ép các giáo phái của Thánh nhân, chỉ tích lũy số lượng là không đủ.

Mấu chốt là phải xem số lượng cường giả đỉnh tiêm.

Trước tiên, mục tiêu nhỏ của Hạo Thiên, là tấn thăng lên Bán Bộ Thánh Nhân.

"Hệ thống, cho ta đổi phần thưởng, điểm câu cá gấp ba ở đâu?" Hạo Thiên tâm niệm vừa động.

Y đã không thể chờ đợi được nữa, muốn có được câu trả lời.

Vút!

Trong nháy mắt, một địa danh hiện ra trong đầu y.

“Hả!

Tây Côn Luân tiên đảo...” Hạo Thiên sững sờ.

Đây chẳng phải là địa bàn của Tây Vương Mẫu sao?

Trong ấn tượng, nơi đó có một Long Nguyệt thành nổi tiếng.

Phải biết, nhiều người nhầm lẫn Dao Trì và Tây Vương Mẫu, cho rằng là cùng một người.

Kỳ thực không phải như vậy.

Ngày xưa Hồng Quân Đạo Tổ bổ nhiệm Đông Vương Công làm người đứng đầu nam tiên Hồng Hoang, Tây Vương Mẫu làm người đứng đầu nữ tiên.

Nhưng, Đông Vương Công sau đó bị một nhóm ông lớn bất mãn vây công đến chết, Hồng Quân không biết vì sao, lại không hề để ý.

Tây Vương Mẫu có lẽ cảm thấy lạnh lòng và sợ hãi, nên đã chọn ẩn cư.

Bao nhiêu nguyên hội trôi qua, bà vẫn luôn cực kỳ kín tiếng, không tham gia vào bất kỳ tranh chấp nào.

Chương 58

Cho nên ngay cả Vu Yêu lượng kiếp đánh đến trời long đất lở, suýt chút nữa kéo cả Hồng Hoang vào Vô Lượng lượng kiếp, những ông lớn của Yêu tộc và Vu tộc, cũng không tìm đến gây phiền phức cho Tây Vương Mẫu.

Hiện tại, Thiên Đình mới thành lập, đến lượt Hạo Thiên và Dao Trì chấp chưởng tam giới, địa vị của Tây Vương Mẫu vô hình trung lại giảm đi rất nhiều, gần như sắp bị người ta quên lãng.

Hạo Thiên suy nghĩ.

Cứ thế chạy đến bái phỏng, có vẻ hơi đường đột, dễ gây nghi ngờ.

Nếu lấy cớ du ngoạn thiên hạ, vậy thì tốt hơn nhiều.

Ngay sau đó, y để Thái Bạch Kim Tinh tung tin ra ngoài.

Hạo Thiên Thượng Đế tĩnh cực tư động, có ý định du ngoạn Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Hơn nửa tháng sau, Hạo Thiên mới không nhanh không chậm xuất phát.

Sau khi xuống hạ giới, y đến thăm Thanh Khâu Hồ tộc trước.

Vì có quan hệ của Bạch Thiển, Thanh Khâu Hồ tộc thuận lý thành chương, ôm lấy đùi của Hạo Thiên.

Kẻ ngốc cũng biết, đứng dưới cây lớn dễ hóng mát.

Thiên Đình quật khởi mạnh mẽ, mọi người đều thấy rõ.

Sau đó, Hạo Thiên lại đến tổ địa của Kỳ Lân.

Năm đó, Thủy Kỳ Lân đã lập trọng thệ với Thiên đạo, nguyện dẫn dắt tộc nhân, vĩnh viễn trấn giữ trung ương đại lục, lượng kiếp vĩnh

viễn không xuất thế, hóa thành tường thụy chi thú.

Từ đó, nơi Kỳ Lân tộc xuất hiện tất có điềm lành, để tiêu trừ nhân quả nghiệp lực.

Hạo Thiên hiện là Thiên Đế, tuy có tâm quy phục Long Phượng Kỳ Lân tiên thiên tam tộc, nhưng Kỳ Lân tộc không xuất thế, y cũng sẽ không miễn cưỡng.

Thật ra, có hay không có Kỳ Lân tộc trợ trận, đối với đại nghiệp tranh bá của Thiên Đình, kỳ thực không quan trọng.

Dọc đường, Hạo Thiên gặp không ít tu sĩ, trong đó không thiếu những tiên thiên sinh linh cường đại.

Thu phục được thì thu phục, không thu phục được thì giết.

Cũng dần dần tạo ra một số ảnh hưởng.

Thậm chí, có rất nhiều yêu thú cường đại, chủ động muốn làm tọa kỵ cho Hạo Thiên, nhưng đều bị từ chối.

Tất cả các ông lớn Hồng Hoang đều biết, Thiên Đế rảnh rỗi không có việc gì làm đi lang thang khắp nơi.

Một ngày nọ, Hạo Thiên cuối cùng đã đặt chân đến Tây Côn Luân.

Tuy chỉ là một góc của Côn Luân, nhưng địa bàn ở đây, không hề thua kém tổ đình của Xiển giáo.

Trong tầm mắt, là một vùng đồi núi liên miên vô tận.

Giữa các ngọn đồi, có một hồ nước phẳng lặng như gương.

Long Nguyệt thành tiên khí phiêu diêu, nằm trên một hòn đảo giữa hồ.

Xa xa nhìn lại, trên đảo đâu đâu cũng là những cung điện lộng lẫy, trên trời có phượng hoàng bay lượn, trên mặt đất cũng không thiếu

những Thụy thú như tỳ hưu, ngũ sắc lộc.

"Không biết Thiên Đế giá lâm, có lỗi vì không ra đón từ xa!

Mong ngài thứ tội!" Đột nhiên, hương thơm ngào ngạt, một giọng nói ôn nhu uyển chuyển vang lên.

Một bộ cung trang, khí chất cao quý của Tây Vương Mẫu, dẫn đầu rất nhiều nữ tiên xinh đẹp mặc vũ y ra đón.

Hiện trường oanh oanh yến yến, vô cùng đẹp mắt.

"Kiến Tây Vương Mẫu!" Hạo Thiên khẽ cười.

Không ngờ, Tây Vương Mẫu sinh ra đoan trang mỹ mạo, nhan sắc cũng thuộc hàng đỉnh cấp Hồng Hoang.

Thậm chí, thực lực của vị này, đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, vượt xa Dao Trì.

"Thiên Đế du ngoạn Hồng Hoang, hôm nay có may mắn giá lâm Long Nguyệt thành, để bản cung làm tròn bổn phận chủ nhà, khoản đãi Đế quân." Tây Vương Mẫu làm một tư thế mời.

"Mời!" Hạo Thiên không khách khí.

Dọc đường, y đã thấy không ít tiên thiên linh căn cao lớn.

Tất cả đều phát triển tốt, quả hương vô cùng hấp dẫn, lại toàn là Hoàng Trung Lý.

Trong truyền thuyết, vật này là một trong mười đại cực phẩm Tiên thiên linh căn, vạn năm mới ra hoa một lần, vạn năm mới kết quả một lần, lại vạn năm nữa mới chín.

Ba vạn năm cũng chỉ có chín quả.

Hoa của nó hình dạng như hoa sen, quả của nó hình dạng như nụ hoa, trên hoa và quả đều có hai chữ "Hoàng Trung".

Tác dụng của nó gần như tương đương với Cửu Chuyển Kim Đan, cũng có thể giúp tu sĩ thành Đại La Kim Tiên.

Chỉ là, dược lực của Hoàng Trung Lý quá bá đạo, tu sĩ bình thường không chịu nổi.

Sau khi ăn, tẩu hỏa nhập ma là chuyện nhỏ, nổ tan xác mà chết cũng là bình thường.

Trong chủ điện Long Nguyệt thành, hai bên ngồi cạnh nhau, các loại tiên nhưỡng và quả phẩm lập tức được dâng lên.

Trong đó có chín quả Hoàng Trung Lý.

Thứ này, Hạo Thiên đã từng có được, nhưng đều thưởng cho Ngoan Nhân Đại Đế, hiện tại cũng không còn hàng.

"Chút linh quả nhỏ, không thành kính ý." Tây Vương Mẫu tươi cười.

Hạo Thiên gật đầu, lấy một quả ăn.

Vị không tệ, nước quả vào miệng là tan. 34.

Toàn thân lập tức nóng lên, một luồng năng lượng dồi dào, như bão tố lan ra tứ chi bách hài.

Bình cảnh cảnh giới bị phá vỡ ngay lập tức.

Cũng không ngờ, ngay tại lúc này, y đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ...

"Chúc mừng Thiên Đế!" Tây Vương Mẫu thật lòng nói.

Lập tức, nàng bắt đầu tự mình hộ pháp cho Hạo Thiên.

Cả Long Nguyệt Thành trong nháy mắt như lâm đại địch.

Chương 59

Bởi vì khi tu sĩ đột phá, sự chú ý rất dễ bị phân tán, nếu lúc này gặp phải thích sát thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

"Không sao!" Hạo Thiên phất phất tay.

Thể phách của y cường hoành vô song, sánh ngang với Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào có lực phòng ngự không thua gì Thái Cực Đồ và Chư Thiên Khánh Vân.

Vì vậy, y chẳng hề lo lắng.

Thế nhưng, thái độ mà Tây Vương Mẫu theo bản năng thể hiện ra lại khiến y hài lòng.

Nữ nhân này cũng có chút thú vị.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ tìm cách chinh phục Tây Vương Mẫu trong vòng năm trăm năm!

Phần thưởng một nghìn điểm Chí tôn nhị liêu, một lần rút thưởng Chí tôn!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên dở khóc dở cười.

Đây là muốn mình sáp nhập cả Long Nguyệt Thành vào bản đồ Thiên Đình sao?

Với phong cách làm việc kín đáo của Tây Vương Mẫu, e rằng độ khó không nhỏ.

Nhưng thôi, cứ thử xem sao, vạn nhất thành công thì sao.

“Bản cung nhớ rằng, năm đó khi Bệ hạ đăng cơ, chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi, vậy mà mới bao lâu… quả không hổ là đệ tử của Đạo Tổ, thiên kiêu vô song!” Tây Vương Mẫu ngưỡng mộ nói.

“Nương nương quá khen rồi.” Hạo Thiên cười ha hả hai tiếng, cũng lười giải thích.

Bởi vì tốc độ tăng tiến của y đúng là kinh người.

Sau khi tấn cấp Chuẩn Thánh, muốn đột phá cảnh giới thường phải tính bằng đơn vị vạn năm.

Thậm chí có rất nhiều đại lão tu luyện mấy cái nguyên hội mà tu vi vẫn giậm chân tại chỗ, tiến triển chẳng hề rõ ràng.

“Đúng rồi, không biết lần này Thiên Đế giá lâm, định ở lại Long Nguyệt Thành bao lâu?” Tây Vương Mẫu lại nói, “Lần trước Thiên Đế giảng đạo ở Bích Du Cung đã làm kinh diễm cả Hồng Hoang.

Bản cung gần đây vẫn luôn nghiên cứu Nam Hoa Chân Kinh, quả thực thu hoạch không nhỏ, nhưng cũng có một vài chỗ không hiểu rõ lắm…” Nói xong, Tây Vương Mẫu từ trong tay áo lấy ra một quyển kinh thư.

Trên đó ghi rõ mấy chữ 《Nam Hoa Chân Kinh》.

Thấy vậy, Hạo Thiên cũng thấy bất ngờ.

Không ngờ, lần giảng kinh do tâm huyết dâng trào lúc đó lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng không thấy kỳ lạ.

Tây Vương Mẫu đã xuất đạo nhiều năm, thứ nàng thiếu không phải là tu vi, mà là cảm ngộ đối với Thiên Đạo.

Một khi đã ngộ ra huyền cơ, e rằng thực lực của nàng sẽ lại tăng lên một bậc.

“Nếu vậy, Trẫm sẽ giảng giải cho nương nương vài câu.” Hạo Thiên đành nói.

Y kiên nhẫn vừa thưởng trà vừa luận đạo cùng Tây Vương Mẫu.

Chẳng biết từ lúc nào, hơn nửa năm thời gian đã trôi qua.

Hai người trò chuyện vô cùng hợp ý, quan hệ cũng trở nên thân thiết hơn không ít.

“Nếu ngày nào đó, bản cung có thể đột phá cảnh giới cao hơn, tất cả đều là nhờ Thiên Đế ban tặng.” Tây Vương Mẫu vô cùng kích động.

Lần này thật sự cảm thấy mình đã lời to.

Hạo Thiên vừa đẹp trai, lại tốt bụng, quan trọng nhất là xuất thân huyền môn chính thống, thực lực lại mạnh vô cùng, được mệnh danh là cường giả số một dưới Thánh nhân.

Một nam nhân cực phẩm như vậy, nhìn khắp Hồng Hoang cũng không tìm được người thứ hai.

Chẳng biết tự lúc nào, Tây Vương Mẫu thậm chí bắt đầu có chút ghen tị với Dao Trì.

Vận khí của con nhóc đó sao lại tốt như vậy chứ?

Chẳng khác nào được Đạo Tổ ban hôn.

Hạo Thiên không nhận ra những tâm tư nhỏ nhặt của Tây Vương Mẫu.

Y chỉ thuận thế đề nghị muốn đi câu cá ven hồ.

Hiện giờ, gần như cả Hồng Hoang đều biết Hạo Thiên là một người đam mê câu cá cuồng nhiệt.

Thuộc dạng người không quan tâm có cá hay không, quan trọng là

thích cảm giác đi câu.

Sau khi được Tây Vương Mẫu ngầm đồng ý, Hạo Thiên một mình ra bờ hồ.

Khu vực xung quanh cũng được Tây Vương Mẫu khoanh vùng thành cấm địa, không cho phép ai làm phiền.

"Đúng là một nơi tốt." Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, không khỏi cảm thán một câu.

Gần đảo tiên Tây Côn Luân là một hồ nước khổng lồ rộng hơn hai trăm vạn dặm, trong vắt đến mức có thể nhìn thấy tận đáy.

Mặt hồ phản chiếu hàng trăm hàng nghìn tòa cung điện hoa lệ màu trắng, phong cảnh vô cùng tuyệt vời.

Vẫn như cũ, y gắn mồi, quăng cần.

Khoảng một ngày sau.

Hệ thống lần lượt vang lên tiếng nhắc nhở.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt ba lần phần thưởng, ngài nhận được ba cây giống Cực phẩm Tiên thiên linh căn Ba Tiêu Cổ Thụ!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt ba lần phần thưởng, ngài nhận được ba phần pháp môn Trảm Tam Thi!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt ba lần phần thưởng, ngài nhận được ba giọt Tiên Thiên Nhất Nguyên Trọng Thủy!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt ba lần phần thưởng, ngài nhận được ba phần Đại Nhân Quả Thuật!" … Nghe những âm thanh vui tai này, Hạo Thiên sướng rơn.

Tốn công sức lớn như vậy, cuối cùng cũng đáng giá.

Trong số những thứ câu được, thứ khiến y hứng thú nhất là Đại Nhân Quả Thuật.

Đây cũng là một trong ba nghìn Đại Đạo, lợi hại hơn Đại Khôi Lỗi Thuật rất nhiều, được xếp ở vị trí top ba.

Chương 60

Trong Hồng Hoang, tu sĩ vô cùng coi trọng nhân quả, không dễ dàng muốn dính vào.

Nếu không, nghiệp lực quấn thân, tu vi khó mà có thể tiến thêm.

Chính vì thế, Hạo Thiên lập tức bỏ ra mấy trăm vạn Thiên Đạo công đức để dung hợp và lĩnh ngộ môn Đại Đạo này.

Rất nhanh, trước mắt y xuất hiện những cảnh tượng khác nhau.

Giữa thiên địa, thanh trọc nhị khí không ngừng lưu chuyển, bao gồm vô số hình người kỳ diệu, mây rồng gió hổ, kẻ gánh hàng rong, đế vương tướng tướng, và cả những người tu chân.

Vô số sợi tơ vô hình, dùng một loại sức mạnh huyền diệu, kết nối tất cả lại với nhau.

Trong đó, mỗi một sinh linh cử động, lập tức diễn hóa thành đủ loại nhân duyên quả báo.

"Thật thần kỳ!

Hóa ra là vậy!" Hạo Thiên lập tức bừng tỉnh.

Trong lòng y nảy sinh thêm nhiều sự thông suốt.

Nắm giữ Đại Nhân Quả Thuật, đồng nghĩa với việc có thể nhảy ra ngoài vòng luân hồi, từ nay về sau bất kể hành sự thế nào, đều không dính nhân quả.

Thậm chí, y còn có thể thao túng và chuyển dời nhân quả của người khác.

Cái này thì lợi hại rồi.

Ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc làm được.

Ở phía xa.

Trong những cung điện trùng trùng điệp điệp.

Tây Vương Mẫu mở to đôi mắt đẹp, tò mò nhìn Hạo Thiên.

Vì có hệ thống che giấu, nàng căn bản không biết Hạo Thiên đã nhận được những thứ gì, chỉ thấy Thiên Đế cô đơn ngồi bên bờ hồ.

Rõ ràng trong hồ gần Long Nguyệt Thành có không ít cá béo mập, nhưng chẳng một con nào cắn câu.

E rằng thứ y câu không phải là cá, mà là sự cô tịch.

"Đúng là một nam nhân không thể đoán được." Tây Vương Mẫu thở dài.

Nhìn bóng lưng anh tuấn của Hạo Thiên, ánh mắt nàng hoàn toàn không rời đi.

Thời gian luôn trôi quá vội vàng.

Nhị liêu cuối cùng cũng dùng hết, phần thưởng ba lần kết thúc.

Hạo Thiên đứng dậy, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Đúng vậy.

Thu hoạch của chuyến đi này lớn hơn nhiều so với mấy lần trước.

Thậm chí y còn nhận được ba cây giống Cực phẩm Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý.

Ngoài ra, y còn nhận được Lục Đạo Luân Hồi Quyền và một thanh Bàn Long Kiếm cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Tu vi cảnh giới cũng tăng vùn vụt.

"Đa tạ sự chiêu đãi của Tây Vương Mẫu đạo hữu, Trẫm cáo từ." Hạo Thiên nói.

"Bệ hạ cứ tự nhiên." Tây Vương Mẫu mỉm cười đáp lại.

Nàng rất muốn Hạo Thiên có thời gian rảnh thì thường xuyên đến chơi, nhưng vì sự tồn tại của Dao Trì nên lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Đạp sóng mà đi, Hạo Thiên rời khỏi Tây Côn Luân.

Nhưng cũng chính lúc này, bên tai y đột nhiên vang lên giọng nói của Thái Thanh Lão Tử: "Thủ Dương Sơn có chuyện, sư đệ mau đến!" … Thủ Dương Sơn.

Một trong những đạo trường của Thái Thanh Lão Tử.

So với đạo trường của các Thánh nhân khác, danh tiếng của nó quả thực nhỏ hơn rất nhiều.

Hạo Thiên vừa đến.

Người ra nghênh đón y chính là Ngoan Nhân Đại Đế.

"Tu vi cảnh giới của Ngoan Nhân… giống hệt Trẫm!" Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Y không ngờ, mới bao lâu không gặp, Ngoan Nhân Đại Đế đã tấn thăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Xem ra Thái Thanh Lão Tử đã dốc không ít tài nguyên tu luyện cho Ngoan Nhân, thuộc loại không tiếc vốn liếng.

"Thần khấu kiến Bệ hạ!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính hành lễ.

"Ái khanh miễn lễ," Hạo Thiên mỉm cười, "Không tệ!

Đã giành lại chút mặt mũi cho Thiên Đình ta rồi!" Hiện giờ, Ngoan Nhân Đại Đế nghiễm nhiên đã trở thành tấm biển vàng của Thiên Đình, thực lực càng mạnh, ảnh hưởng trong Hồng Hoang càng lớn.

"Bệ hạ quá khen rồi," Ngoan Nhân cũng cười, "Lần này về Thủ Dương Sơn là do có bảo vật xuất thế, lão sư cũng không trấn áp được, tính ra có duyên với Bệ hạ, nên mới gửi lời mời." Hạo Thiên

khẽ gật đầu.

Y đã đại khái hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra, Thủ Dương Sơn cũng là một nhánh của long mạch Hồng Hoang, thai nghén không ít thiên tài địa bảo.

Lần này, có một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo xuất thế, hóa thành một đạo kim quang xông ngang xáo dọc, mấy lần suýt nữa đã phá vỡ đại trận hộ sơn.

Thế nhưng, Thái Thanh Lão Tử đã phí không ít sức lực cũng không thể thu phục được nó, đành phải bấm tay tính toán, bất đắc dĩ gọi Hạo Thiên đến.

Hai người bước vào đại trận hộ sơn.

Lập tức nhìn thấy, trong tầm mắt tràn ngập kim quang chói lòa, một khối quang hoa bao bọc pháp bảo, không ngừng va chạm vào bình chướng của pháp trận.

Ầm ầm ầm!

Giống như hàng vạn con trâu rừng xông tới, cả Thủ Dương Sơn đều lung lay sắp đổ.

Thái Thanh Lão Tử và Huyền Đô đứng ở một bên.

Hai thầy trò đều mang vẻ mặt phiền não.

"Sư đệ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi." Thái Thanh Lão Tử như trút được gánh nặng.

"Đa tạ sư huynh chiếu cố, những chuyện tốt như thế này, sau này cứ việc gọi ta." Hạo Thiên cười tươi như hoa.

Chương 61

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ lập tức thu phục Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Bát Cảnh Loan Dư, tăng thêm vẻ uy phong cho Thiên Đình!

Phần thưởng Chí tôn nhị liêu năm trăm phần, một lần rút thưởng Chí tôn!" Hệ thống nhắc nhở.

Hả?

Bát Cảnh Loan Dư?!

Không phải là thứ đó sao!

Hạo Thiên trong lòng mừng rỡ.

Chẳng trách khi nhìn thấy bảo vật kia, y lại có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Trong ấn tượng của y, đây là tọa kỵ tiêu chuẩn của Thiên Đế.

Thiên Đế tuần du Hồng Hoang, cũng như đi lại hàng ngày, đều cần nó để ra oai.

Vì vậy, Hạo Thiên phóng ra thần niệm, lập tức khóa chặt khối kim quang kia.

Từng luồng Hỗn độn khí từ lòng bàn tay Hạo Thiên rủ xuống, trực tiếp bao phủ lấy pháp bảo.

Cũng lạ.

Pháp bảo vốn ngang ngược khó thuần, sau khi tiếp xúc với khí tức của Thiên Đế, lập tức ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Nó thu lại hành động điên cuồng lúc nãy, dần dần trở nên bình tĩnh.

"Thu!" Hạo Thiên khẽ quát một tiếng.

Kim quang bao bọc bên ngoài pháp bảo tan đi, hiện ra chân diện mục của nó.

Trong chốc lát, trên không trung có bảo hoa rơi xuống, dị hương thoang thoảng.

Tọa kỵ tôn quý xa hoa kia xuất hiện, được chế tạo bằng Hỗn độn tinh kim, trên đó chạm trổ rồng phượng, phủ đầy những cảnh tượng hùng vĩ thời thiên địa sơ khai.

Trên đỉnh là một chiếc lọng tỏa ra chín loại thần quang, toàn thân phun ra ánh sáng cát tường, hiện ra tám loại cảnh trí thần diệu khác nhau, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Không cần nhìn cũng biết, vật này có lẽ không thua kém Cửu Long Trầm Hương Liễn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Để nghiệm chứng suy đoán trong lòng, Hạo Thiên vung tay, vô số kiếm quang hiện ra, đồng thời tấn công Bát Cảnh Loan Dư.

Thần quang bao quanh nó khẽ xoay một vòng, lập tức nghiền nát tất cả kiếm quang.

"Bảo bối tốt!

Chúc mừng sư đệ!" Thái Thanh Lão Tử ngưỡng mộ nói.

"Chúc mừng Thiên Đế!" Huyền Đô và Ngoan Nhân đồng thanh nói.

"Không tệ!" Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Vừa rồi y đã dùng khoảng năm thành sức mạnh, sử dụng Thảo Diệt Kiếm Quyết, đủ để miểu sát một Chuẩn Thánh đỉnh phong bình

thường.

Nhưng Bát Cảnh Loan Dư đã dễ dàng chống đỡ được, có thể thấy lực phòng ngự của nó vô cùng khủng bố.

Bảo vật này cũng giống như được chế tạo riêng cho Thiên Đế.

Ngoài y ra, bất kỳ cường giả Hồng Hoang nào, thậm chí là Thánh nhân cũng không thể nhúng tay vào.

"Sư đệ đã đến rồi, sao không ở lại uống một chén trà, bần đạo có chuyện muốn hỏi." Thái Thanh Lão Tử lại nói.

"Uống trà thì không cần đâu," Hạo Thiên cười ha hả, "Chuyện sư huynh muốn hỏi, chẳng lẽ là thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh?" "Sao ngươi biết?" Thái Thanh Lão Tử kinh ngạc.

Chẳng lẽ tiểu tử này đã trở thành con giun trong bụng mình rồi sao?

Rốt cuộc, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ không tệ với Thái Thanh Lão Tử cũng không biết đến môn tuyệt thế thần thông này.

"Sư huynh nhất định đã hiểu lầm," Hạo Thiên cười nói, "Thuật này gọi là Hóa Tự Tại Đại Pháp, sau khi luyện thành, có thể hóa vạn cổ, hóa tuế nguyệt, hóa luân hồi, hóa cường giả cái thế, thậm chí có thể sao chép vô hạn những nhân vật truyền kỳ từng tồn tại trong lịch sử Hồng Hoang." Nghe vậy, khóe miệng Thái Thanh Lão Tử giật giật.

Chém gió đi!

Tiếp tục chém gió đi!

Nếu thật sự như Hạo Thiên nói, vậy Hóa Tự Tại Đại Pháp chẳng phải là đè Nhất Khí Hóa Tam Thanh xuống đất mà ma sát sao?

Huyền Đô nghe xong cũng khó mà tin được.

Hắn không cho rằng Hạo Thiên có thể vượt qua lão sư nhà mình.

Nhưng hắn lại mơ hồ nhớ ra, sư muội Ngoan Nhân Đại Đế từng thi triển thần thông "Nhất Niệm Hoa Khai, Quân Lâm Thiên Hạ", rất giống với những gì Hạo Thiên nói.

"Xem ra sư huynh không tin lắm," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Nếu là người khác hỏi, Trẫm tuyệt đối không để ý.

Nhưng, nể tình sư huynh vừa rồi tặng bảo vật, Trẫm sẽ biểu diễn cho xem một lần." Nói xong, Hạo Thiên toàn thân chấn động, bên cạnh tuôn ra vô số sương mù hỗn độn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thiên địa chấn động dữ dội.

Một thân ảnh hùng vĩ xuất hiện, đầu đội Cửu Ma Tháp sát khí ngút trời, tay cầm Thí Thần Thương, bước ra từ dòng sông thời gian.

Ánh mắt tà dị, mặc một thân giáp đen, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, toàn thân ma khí cuồn cuộn.

Tựa như muốn đồ sát chúng sinh Hồng Hoang, khiến sinh linh mười phần không còn một.

"Trời!

Hạo Thiên hóa thành Ma Tổ La Hầu!" Hai chân Huyền Đô mềm nhũn, cảm giác linh hồn sắp nghẹt thở.

"…" Thái Thanh Lão Tử trợn mắt há mồm.

Với nhãn lực của Thánh nhân, đương nhiên ông ta nhìn ra, đây tuyệt đối không phải là thuật che mắt thông thường, căn bản không phải thứ mà Thất Thập Nhị Biến có thể làm ra được.

Cảnh tượng trước mắt, giống như La Hầu phục sinh, một lần nữa giáng lâm Hồng Hoang.

Vù vù vù!

Càng nhiều Ma Tổ La Hầu xuất hiện.

Ban đầu là ba người, sau đó là mười người, rồi biến thành một trăm người, che trời lấp đất.

Thậm chí, cả Thủ Dương Sơn đều bị bao phủ trong bóng tối, đưa tay không thấy năm ngón, tựa như rơi vào Vô Gián địa ngục.

Chương 62

"Xin Thiên Đế thu lại thần thông!" Ngoan Nhân Đại Đế cúi người nói.

"Sư đệ, được rồi." Thái Thanh Lão Tử cũng xấu hổ nói.

Có thuật này bên người, thử hỏi trong Hồng Hoang, có mấy ai đủ tư cách làm đối thủ của Hạo Thiên?

Tiểu tử này cánh đã cứng rồi!

Cùng lúc đó.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng kinh ngạc đến mức ngã khỏi Bát Bảo Vân Quang Tọa.

"Không phải thật!

Hạo Thiên không thể mạnh như vậy!!" … Hạo Thiên không nán lại Thủ Dương Sơn.

Y lấy ra thanh Bàn Long Kiếm nhận được trước đó, ban cho Ngoan Nhân Đại Đế.

Kiếm này là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, từng trấn áp tại Vạn Long Sào, được vạn long chiêm bái, vì vậy lực sát thương không nhỏ.

Ngoan Nhân cũng là cao thủ dùng kiếm, sau khi có được vật này, thực lực lập tức lại tăng vọt.

Về đến Thiên Đình, Hạo Thiên luyện hóa xong Bát Cảnh Loan Dư.

Y cũng ngay lập tức đổi lấy phần thưởng nhiệm vụ.

Ngoài việc nhận được nhị liêu, y còn có một lần rút thưởng.

"Hệ thống, sắp xếp rút thưởng cho ta!" Hạo Thiên phân phó.

Trước mắt y lập tức xuất hiện bốn mươi chín tấm thẻ bài màu vàng sậm.

Mỗi một tấm đều huyền ảo khó lường, tỏa ra thần quang bất hủ.

Tựa như tùy ý, y đưa tay về phía trước điểm một cái.

Một trong những tấm thẻ bài được lật lại.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tòa Chí Tôn Bí Cảnh, điều kiện cơ bản bên trong là, tốc độ thời gian gấp mười, Hỗn độn nguyên khí gấp mười!" Hệ thống nhắc nhở.

Chí Tôn Bí Cảnh!

Còn có chuyện tốt như vậy sao!

Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Không lâu trước đây, y đã đến một tòa Yêu tộc bí cảnh để câu cá.

Không ngờ, mình cũng có cơ hội nhận được thứ quý giá như vậy.

Ý niệm vừa động, Hạo Thiên tiến vào tòa bí cảnh hoàn toàn mới này.

Nó được đặt ở khe hở giữa tam giới.

Bí cảnh này, trên thực tế đã tự thành một giới.

Không gian bên trong vô cùng rộng lớn, giống như chứa đựng hàng trăm triệu tinh hà.

Nơi mắt nhìn tới, đâu đâu cũng là ánh sao lấp lánh.

Một tinh cầu nhỏ không đáng chú ý nhất ở đây, cũng lớn hơn Trái Đất ở kiếp trước của y mấy chục lần.

Đừng nhìn Thiên Đình hiện tại có mấy trăm vạn cường giả, nhưng nếu ném hết vào đây, e rằng cũng chỉ như một nắm cát rắc xuống

biển.

"Tốt, thật mạnh mẽ!" Hạo Thiên đứng trong bí cảnh, tâm tình vô cùng tốt.

Bởi vì y thực sự cảm nhận được, tốc độ thời gian ở đây nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, chắc chắn là gấp mười.

Ngoài ra, thứ mà tu sĩ không thể thiếu hàng ngày là nguyên khí, ở đây cũng đã được nâng lên tiêu chuẩn Hỗn độn nguyên khí, nồng đậm đến mức khiến người ta phải giật mình.

Nếu không phải Hạo Thiên có đường tắt là câu cá, có thể nhanh chóng tích lũy tu vi, y cũng muốn cắm rễ tu luyện ở đây.

Không chút do dự, Hạo Thiên đưa tay ra không trung vồ một cái.

Ánh sao trong phạm vi ngàn vạn dặm đột nhiên tối sầm lại trong giây lát.

Vô lượng tinh quang bị hút lấy, hóa thành một pho tượng Tinh Thần Khôi Lỗi.

Pho tượng khôi lỗi này mặc đế vương bào, đầu đội bình thiên quan, tướng mạo giống hệt Hạo Thiên, chỉ có toàn thân được ánh sao bao quanh, tựa như vị đại đế vô thượng chúa tể tinh hà.

Đây chính là dùng Đại Khôi Lỗi Thuật luyện thành Thiên Đế Tinh Thần Pháp Thân.

"Từ nay về sau, đạo hữu thay Trẫm trấn giữ nơi này!" Hạo Thiên nói.

"Thiện!" Thiên Đế Tinh Thần Pháp Thân đáp lời.

Ngay sau đó, Hạo Thiên ban bố một đạo ý chỉ.

Do Dao Trì phụ trách tuyển chọn tinh nhuệ của Thiên Đình, đến bí cảnh này bế quan khổ tu.

Sau này muốn vào, phải tích lũy đủ điểm cống hiến để đổi lấy.

Đây cũng là một trong những thủ đoạn để khích lệ các cường giả cống hiến nhiều hơn cho Thiên Đình.

Chỉ vài ngày sau.

Lô đầu tiên, đủ mười vạn cường giả, bước vào bí cảnh được đặt tên theo Hạo Thiên.

"Tốc độ thời gian ở đây thật đáng sợ!

Ai đó tát ta một cái, nói cho ta biết đây không phải là mơ đi!" "Bệ hạ uy vũ!

Có được bí cảnh như thế này, Thiên Đình chắc chắn sẽ chen chân vào hàng ngũ thế lực nhất lưu của Hồng Hoang!" "Hỗn độn nguyên khí thật nồng đậm!

Ai cũng đừng cản ta!

Bần đạo muốn ở đây bế quan một vạn năm!" "Ta dám chắc, ngay cả đệ tử thân truyền của Thánh nhân cũng không có đãi ngộ này đâu!

Chúng ta đã gặp được minh chủ rồi!" Mọi người hoan hô nhảy nhót.

Sau khi thích ứng với hoàn cảnh, mười vạn cường giả lần lượt chọn địa phương, bắt đầu bế quan khổ tu.

Có được cơ hội tốt như vậy, nhất định phải nâng cao thực lực một phen.

Chương 63

Nếu không sẽ phụ lòng Thiên Đế bệ hạ.

Trong lô đầu tiên tiến vào Hạo Thiên bí cảnh, có Bạch Thiển, Đằng Thanh, Cự Linh Thần và Thái Bạch Kim Tinh.

Thiên Bồng Nguyên Soái Chu Phùng Xuân vì ham chén rượu ngủ quên nên không đến kịp.

Dù sao hắn cũng không phải là cuồng nhân tu luyện, hoàn toàn không để ý, chỉ cần có rượu có thịt là đủ.

Ở một bên khác.

Hạo Thiên ngồi vững trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thần niệm lặng lẽ bao phủ phàm gian.

Bao nhiêu năm qua đi, Dao Cơ đã trở thành một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, gần đây rảnh rỗi không có việc gì làm, cứ nằng nặc đòi du lịch hạ giới.

Hạo Thiên và Dao Trì không thể lay chuyển, đành bất đắc dĩ để nàng đi.

"Lần này, Dao Cơ sẽ gặp Dương Thiên Hữu, xem nàng ứng đối thế nào." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Quả nhiên.

Dao Cơ biến thành một thiếu nữ áo trắng, ung dung tự tại đi dạo ở phàm gian.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã đến Đông Thổ của Hồng Hoang.

Gần đến địa bàn của Nhân tộc.

Ngoài thành Xác Châu, có một con sông lớn uốn lượn quanh thành.

Bờ sông trồng đầy cây dương liễu, có một cái đình cỏ đơn sơ.

"Ồ!

Ở đó có một chàng trai trẻ!" Dao Cơ ngẩng mắt nhìn.

Trong đình cỏ, có một thanh niên tuấn tú ăn mặc nho nhã đang ngồi.

Hắn nhìn mặt sông, dường như đang thưởng thức phong cảnh.

Nước sông đục ngầu cuồn cuộn, có yêu khí nhàn nhạt lan tỏa, dường như có một hung vật loại giao long đang ẩn nấp.

Thấy vậy, Dao Cơ đột nhiên trong lòng dâng lên điềm báo.

"Ca ca đã dặn ta, gặp tình huống như vậy phải hết sức cẩn thận, lập tức mở cẩm nang ra." Dao Cơ dừng bước.

Trước khi đi, Hạo Thiên đã cho nàng một cái cẩm nang.

Dao Cơ lập tức làm theo, chỉ thấy trong cẩm nang có một viên ngọc giản, đưa thần niệm vào trong đó, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hóa ra, Hạo Thiên đã để lại lời nhắn trong ngọc giản, nói cho nàng biết, nàng sẽ ở bờ sông, vì một con giao long mà kết duyên với một thanh niên tên là Dương Thiên Hữu.

Sau đó, hai người tình đầu ý hợp, làm vợ chồng ở phàm gian.

Họ sinh liền ba đứa con, con trai cả đặt tên là Dương Giao, để kỷ niệm sự kiện hai người gặp nhau.

Tuy nhiên, tất cả hoàn toàn là âm mưu, do Tây phương nhị Thánh sắp đặt.

Để vi phạm quy tắc người và tiên không được thông hôn, nhằm

mục đích làm mất mặt Thiên Đình, khiến Hạo Thiên mất hết thể diện.

Dương Thiên Hữu cũng không phải người thường, mà là một phật tử ở núi Tu Di của Tây phương chuyển thế, mang theo mục đích.

Xem xong những nội dung này, Dao Cơ lập tức bốc hỏa.

Nàng quả thực không ngại gả cho người mình thích, nhưng không thể bị lừa gạt và tính kế.

Vì vậy, ánh mắt nàng nhìn người kia trở nên lạnh lùng.

Cũng vào lúc này.

Xoạt một tiếng.

Sóng nước trên sông rẽ ra, một con yêu giao thân hình to lớn hung tợn xông lên, há to miệng, một ngụm ngoạm lấy người kia.

Xem ra, hắn sắp trở thành bữa ăn trong bụng yêu giao.

"Cứu mạng!

Ai cứu ta với!" Thanh niên kinh hãi tột độ, la lớn.

Vừa la hét, vừa lén lút nhìn về phía Dao Cơ ẩn nấp, âm thầm quan sát.

Cộc cộc cộc, Dao Cơ chậm rãi bước ra.

"Tiểu tử kia, trả lời ta một câu hỏi trước, ta sẽ xem xét có cứu ngươi hay không." Dao Cơ nhàn nhạt nói, "Nói đi, ngươi tên là gì?" "Tiểu sinh họ Dương, tên Thiên Hữu!

Xin tiên tử cứu ta!" Đối phương vội vàng đáp lời.

"Dương Thiên Hữu?

Tốt!" Dao Cơ cười ha hả.

Nàng phất tay áo.

Một đạo kiếm quang trắng như tuyết bắn ra.

Chém Dương Thiên Hữu và con yêu giao kia thành hai đoạn. … Núi Tu Di ở phương Tây.

Chuẩn Đề Đạo Nhân tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Hắn đánh chết cũng không hiểu.

Tại sao âm mưu lại bị Dao Cơ nhìn thấu ngay từ đầu.

Không có lý do gì cả.

Hai vị Thánh nhân vốn định dùng cái giá nhỏ nhất để làm xấu đi danh tiếng của Thiên Đình.

Âm mưu để muội muội của Hạo Thiên bị một phàm nhân ngủ.

Nhưng Hạo Thiên lại giống như tiên tri, đã bố trí trước.

Dương Thiên Hữu chỉ là một vai diễn nhỏ, chết cũng không sao, nhưng Hạo Thiên làm sao biết được?

Chương 64

Chẳng lẽ y đã nắm giữ Đại Vận Mệnh Thuật trong ba nghìn Đại Đạo?

Đã biết trước được xu hướng của vận mệnh?

"Thôi bỏ đi!

Chúng ta tính sau!" Chuẩn Đề Đạo Nhân ánh mắt lạnh đi, "Hạo Thiên tiểu nhi, muội muội của ngươi không sao, nhưng con gái tương lai của ngươi thì phải cẩn thận đấy." Nói xong, Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đầu bế quan.

Hắn định lên một kế hoạch hoàn hảo không kẽ hở, triệt để đả kích danh vọng của Thiên Đình.

Tuy nhiên, chỉ một nén hương sau.

Một con thanh loan từ trên trời giáng xuống, ném thi thể của Dương Thiên Hữu và con yêu giao kia xuống.

Cả núi Tu Di, hàng vạn phật tử sợ đến hồn bay phách lạc.

"Hỗn xược!

Hạo Thiên đang khiêu chiến với Tây phương giáo chúng ta!" Chuẩn Đề đại nộ.

Dùng ngón chân cũng nghĩ ra, Thiên Đình đã nhìn thấu quỷ kế của Tây phương, đến tận cửa cảnh cáo.

"Sư đệ, bình tĩnh một chút," Tiếp Dẫn Đạo Nhân thở dài, "Hạo Thiên tiểu tử này không phải tầm thường, bản tọa cũng không nhìn thấu.

Nếu không có chuyện gì, cố gắng đừng đi chọc vào Thiên Đình."

… Bất kể Tây phương gà bay chó sủa thế nào, Hạo Thiên cũng lên đường.

Chín con phượng hoàng mở đường, kéo theo Bát Cảnh Loan Dư, suốt đường tiên nhạc phiêu bồng, thiên hoa rơi lả tả, hướng về sâu trong Hỗn độn mà đi.

Nơi y muốn đến, chính là hành cung của Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa không lập đại giáo, ẩn cư trong Oa Hoàng Cung, rất ít can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, nên nơi này luôn vắng vẻ.

"Hửm?

Hạo Thiên vậy mà thật sự đến!" Nữ Oa có cảm ứng, lập tức mở ra đôi mắt đẹp.

Nàng phất phất tay, ra hiệu cho Lục Áp đang tu luyện cùng mình lui đi, sau đó lại cho đồng tử dưới trướng ra nghênh đón.

Rất nhanh, Hạo Thiên giá lâm, sải bước tiến vào Oa Hoàng Cung.

"Gặp qua sư tỷ!

Chúc sư tỷ thánh thọ vô cương!" Hạo Thiên mỉm cười nói.

"Thiên Đế mời ngồi." Nữ Oa không mặn không nhạt nói.

Hạo Thiên gật đầu, ung dung ngồi xuống.

Y nhìn quanh bốn phía, đánh giá hoàn cảnh nơi này.

Mặc dù có khí tức của Lục Áp, nhưng không thấy bóng dáng của con Tam Túc Kim Ô kia, chắc là đã trốn đi trước rồi.

Trái lại, đồng tử hầu bên cạnh Nữ Oa là Linh Châu Tử, dáng vẻ lanh lợi, là một hạt giống tốt.

Hạo Thiên không khỏi nhìn thêm vài lần.

Dù sao đây cũng là Tam Đàn Hội Hải Đại Thần tương lai, một trong những chủ lực chiến đấu của Thiên Đình.

"Thiên Đế lần này đến, là vì chuyện kia sao?" Nữ Oa hỏi.

"Không sai," Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Huynh trưởng của sư tỷ đã nhập luân hồi, sau này chắc chắn sẽ trở thành cộng chủ của Nhân tộc, cũng chính là Nhân Hoàng.

Lần trước chúng ta đã thương lượng xong, do sư đệ ta làm Nhân Hoàng chi sư, chia một ít công đức." Nữ Oa "ừm" một tiếng, nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái.

Tiểu tử này cũng khá có can đảm, nói thẳng vào vấn đề.

Thật ra, Hồng Quân Đạo Tổ đã lên tiếng, hiện nay ở Hồng Hoang, Nhân tộc là nhân vật chính, tiến vào thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhiều vị đại năng của Nhân tộc giáo hóa dân chúng bộ lạc, mỗi người đều có những đóng góp to lớn cho sự phát triển của Nhân tộc, chắc chắn sẽ có đại công đức.

Có thể trở thành Nhân Hoàng chi sư, quả thực cũng là một chuyện hời lớn.

Kỳ thực Nữ Oa không để ý ai làm sư tôn của Phục Hy.

Chỉ là nàng không vui, vì năm đó Hạo Thiên đã dùng Lục Áp để uy hiếp.

"Không vấn đề, vậy bản cung có thể nhận được lợi ích gì?" Nữ Oa cũng không khách khí.

"Dễ nói thôi," Hạo Thiên cười cười, "Trong tay Trẫm có mấy loại cây giống Cực phẩm Tiên thiên linh căn, để sư tỷ tùy tiện chọn một cây, cũng là kết một thiện duyên." Nữ Oa lập tức lắc đầu.

Rõ ràng là không hài lòng với con bài mặc cả này.

“Đừng vội,” Hạo Thiên lại bổ sung, “Trẫm muốn lập Thập Nhị Nguyên Thần, mỗi mười hai năm là một vòng, đều có thể do cường giả Yêu tộc đảm nhiệm sứ giả Nguyên Thần.” Nghe vậy, Nữ Oa lập tức sáng mắt lên.

Cái này có thể được.

Nàng cũng không ngờ Hạo Thiên lại có chiêu này.

Phải biết rằng, Nữ Oa không chỉ là Thánh mẫu của Nhân tộc, mà còn là Thánh nhân của Yêu tộc.

Nếu có thể mang lại lợi ích cho Yêu tộc, nàng không có lý do gì để từ chối.

Thậm chí trong nháy mắt, Nữ Oa đã nghĩ xong ứng cử viên cho Thập Nhị Nguyên Thần, Tý Thử, Sửu Ngưu, Dần Hổ, Mão Thỏ, Thìn Long… “Thiện!” Nữ Oa quả quyết chốt hạ.

“Còn nữa, đứa trẻ này không tệ, sau này để nó đến Thiên Đình hiệu lực.” Hạo Thiên lại chỉ vào Linh Châu Tử.

Nghe vậy, Linh Châu Tử cũng ngơ ngác.

Hắn cũng không biết, rốt cuộc là điểm nào của mình đã được Thiên Đế để mắt tới.

Chẳng lẽ là vì đẹp trai?

“Chuyện sau này, sau này hãy nói,” Nữ Oa sắc mặt trầm xuống, “Đại huynh sắp xuất thế rồi, Thiên Đế còn chờ gì nữa?” Hạo Thiên lập tức đứng dậy, xoa xoa đầu nhỏ của Linh Châu Tử.

Sau đó, y rời đi về cung.

Vài ngày sau.

Một mình y đến Đông Thổ của Hồng Hoang.

Trong ấn tượng của y, Phục Hy sẽ sinh ra ở một bộ lạc Nhân tộc gần Lôi Trạch.

Xác định phương hướng, Hạo Thiên không nhanh không chậm đi về phía đó.

Đang lúc y đi qua một cao nguyên đất đỏ mênh mông.

Chương 65

Đột nhiên, phía trước yêu khí ngút trời, giữa thiên địa là một vùng kim quang rực rỡ.

Trên mặt đất truyền đến từng trận tiếng sư tử gầm.

"… Địa bàn của Hoàng Kim Sư Tộc." Hạo Thiên khẽ ngẩn người.

Nhưng y cũng không có ý định lùi bước.

Ai dám cản đường, một kiếm tru sát.

Là một trong những cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, lại sở hữu quân đoàn Thiên Đình khổng lồ, Hạo Thiên có đủ tự tin.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất đang rung chuyển.

Một con sư tử chín đầu đang phi nước đại, toàn thân lông thú vàng óng, giống như một vầng mặt trời di động.

"Hoàng Kim Sư Tộc, Sư Tổ khấu kiến Thiên Đế!" Sư tử chín đầu giọng như chuông lớn.

"Miễn lễ." Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh.

Không ngờ, đối phương lại là một cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trên người còn có khí tức của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cũng là một đối tượng đáng để chiêu mộ.

Sư tử chín đầu chạy đến gần, trực tiếp lắc mình một cái, hóa thành một đại hán uy vũ mặc hoàng bào.

"Ngô ngưỡng mộ Thiên Đình đã lâu, hãy để ngô làm tọa kỵ cho Bệ hạ đi." Hoàng Kim Sư Tổ nói.

Hả?!

Hạo Thiên cảm thấy khá bất ngờ.

Trước đây cũng có không ít cường giả Yêu tộc đến quỳ cầu thu nhận, miệng luôn nói muốn làm tọa kỵ của Thiên Đế.

Nhưng những tu sĩ đó không phải thực lực quá thấp thì cũng là căn cước không được.

Vị trước mắt này là một cường giả lão làng thống ngự cả một tộc, đáng lẽ phải kiêu ngạo, vậy mà cũng cam tâm làm tọa kỵ, thật là chuyện hiếm thấy.

Nhân phẩm của mình bùng nổ rồi sao?

"Cho ta một lý do." Hạo Thiên không lộ vẻ gì.

"Con cháu của tộc ngô là Đằng Thanh, đang hiệu lực cho Thiên Đình," Hoàng Kim Sư Tổ giải thích, "Thiên Đế là huyền môn chính thống, chưởng quản càn khôn, uy nhiếp tam giới, thưởng phạt phân minh, có thể che chở cho tộc ngô.

Ngoài ra, nghe nói Hạo Thiên bí cảnh đã mở ra, đó là một nơi tu luyện tuyệt vời…" Hạo Thiên gật đầu.

Những lý do này là đủ rồi.

Xem ra Hoàng Kim Sư Tổ cũng là người thật thà, tin tức cũng rất nhanh nhạy.

Ngay sau đó, Hoàng Kim Sư Tổ lại thể hiện thực lực của mình.

Hắn lấy ra một chiếc Hoàng Kim Thần Linh vàng óng, thúc đẩy pháp lực rung lên.

Sóng âm vô hình lan ra bốn phía, như sóng vỗ bờ.

Chỉ trong hai ba hơi thở.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả các ngọn đồi đều bị sóng âm nghiền nát, những cây cối, nham thạch, tất cả đều bị nghiền thành vụn.

Vật này là một pháp bảo âm công hiếm thấy, sức phá hoại cực kỳ đáng kể, khiến người ta khó lòng phòng bị.

"Thu ngươi làm tọa kỵ, không thành vấn đề," Hạo Thiên trầm ngâm nói, "Nhưng, toàn thể Hoàng Kim Sư Tộc cũng phải gia nhập Thiên Đình, Trẫm tuyệt đối không bạc đãi." "Tạ chủ long ân!" Hoàng Kim Sư Tổ quỳ xuống, vẻ mặt cung kính thuận tòng.

Tộc của hắn có hai ba trăm vạn thành viên, cốt lõi là sáu vị Chuẩn Thánh, hơn bốn nghìn cao thủ cấp Đại La Kim Tiên.

Đây là một sức mạnh đáng sợ có thể hùng bá một phương.

Hoàng Kim Sư Tộc muốn đầu quân cho minh chủ, để tộc quần lớn mạnh huy hoàng.

Hạo Thiên hiện nay cũng đang gấp rút chiêu binh mãi mã, chỉ cần chịu lập thệ gia nhập Thiên Đình, không có lý do gì để từ chối thu nhận.

Một lát sau, Hoàng Kim Sư Tổ lập Thiên Đạo đại thệ, dẫn dắt toàn tộc quy thuận Thiên Đình.

Dưới sự chứng kiến của mọi người.

Khí vận kim long của Thiên Đình càng lúc càng hùng tráng.

Nó ngẩng đầu gầm thét, tiếng vang chấn động Hồng Hoang.

Vô số đại lão đều kinh hãi.

"Hạo Thiên gặp vận cứt chó sao?

Ai cũng đi đầu quân cho hắn!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức đến giậm chân.

Tây phương giáo vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, khó khăn lắm mới lừa được một nhóm đệ tử.

Ai ngờ, Hạo Thiên một lần thu cả một bộ tộc mấy trăm vạn người.

So sánh người với người, tức chết người ta.

"Không ổn!

Nghiệt súc này trưởng thành quá nhanh, càng lúc càng khó đối phó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ nồng đậm. … Đông Thổ Hồng Hoang, Lôi Trạch.

Gần đó có một bộ lạc họ Phong, trong đó có một thiếu nữ Nhân tộc tên là Hoa Tư, đột nhiên chạy ra ngoài chơi.

Nàng bất ngờ phát hiện, trên mặt đất có một dấu chân khổng lồ như của thiên thần.

Vì tò mò, Hoa Tư đi vào giữa dấu chân.

Sau đó, đột nhiên hồng quang bao phủ, cả người nàng ngất đi.

"Hửm?

Vậy mà có thai rồi!

Sinh cơ của thai nhi cực kỳ thịnh vượng, tuyệt không phải người thường." Hạo Thiên dùng thần niệm quan sát.

Lập tức có phát hiện.

Chương 66

Thực tế, y đã sớm để lại ấn ký tinh thần trên người Hoa Tư, nhất cử nhất động của đối phương đều không qua mắt được y.

Xem ra, đứa bé trong bụng Hoa Tư chính là Nhân Hoàng Phục Hy chuyển thế đầu thai.

"Bệ hạ, vi thần nguyện phái người đi bảo vệ vị cô nương này." Hoàng Kim Sư Tổ lập tức nói.

Được Hạo Thiên cho phép, Hoàng Kim Sư Tổ lập tức gọi một thanh niên tinh anh của sư tộc, phái hắn biến hóa, đến gia nhập bộ lạc họ Phong.

Thanh niên sư tộc này có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, che chở cho mẹ con Hoa Tư là dư sức.

Quả nhiên.

Ba tháng sau, bụng của Hoa Tư dần dần to lên, bị tộc nhân họ Phong phát hiện, và phái bà lão có kinh nghiệm đến kiểm tra.

Sau khi biết con gái mình mang thai một cách khó hiểu, cha của Hoa Tư vô cùng tức giận, nhưng dù ông và tộc nhân có tra hỏi thế nào, Hoa Tư cũng một mực khẳng định, đó là tai nạn gặp phải khi chơi ở Lôi Trạch.

Nghe tin này, các trưởng lão trong bộ lạc nhất trí cho rằng, Hoa Tư mang thai yêu nghiệt.

Cha của Hoa Tư càng một mực ép nàng phá bỏ đứa bé.

Nhưng, thanh niên sư tộc kia đã đứng ra, ngăn cản mọi người.

Ban đêm, trong giấc mộng, Hoa Tư gặp một nam tử anh vũ mặc

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, chính là bản tôn của Hạo Thiên.

Hạo Thiên nói với nàng: "Ta là Hạo Thiên Thượng Đế, cô nương mang thai là đại hiền của Nhân tộc, tạm thời yên tâm dưỡng thai đi, sau này mỗi ngày đều sẽ có phượng hoàng mang thức ăn đến." Sáng sớm, cả bộ lạc đều chấn động.

Bởi vì phượng hoàng từ trên trời giáng xuống, tiếng hót trong trẻo truyền khắp bốn phương tám hướng.

Phượng hoàng trong miệng ngậm một giỏ tiên quả và thức ăn, mang đến trước cửa nhà Hoa Tư.

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ!" Hoa Tư mở cửa nhìn, lập tức mừng đến phát khóc.

Nàng không ngừng quỳ lạy về phía bầu trời.

Tộc nhân của Hoa Tư thấy vậy, đều vừa kinh vừa mừng, vội vàng gọi cha của Hoa Tư đến.

Lão nhân gia thấy được loài thú lành như vậy, cũng thay đổi thái độ trước đó, không dám ép buộc con gái nữa.

"Nếu có thú lành ngậm thức ăn đến, chứng tỏ đứa bé chưa ra đời quả thực có lai lịch lớn." Cha của Hoa Tư lúng túng nói.

Cũng vào lúc này.

Trên khắp bầu trời tiên âm lượn lờ, khí lành vạn dặm, bảo hoa rơi lả tả, dị hương thoang thoảng.

Hạo Thiên ngồi trên Bát Cảnh Loan Dư che lọng cửu quang bảo cái, Hoàng Kim Sư Tổ hầu bên cạnh.

"Người nào?!" Cha của Hoa Tư chấn kinh.

"Vị này chính là chúa tể Thiên Đình, Hạo Thiên Thượng Đế!

Vị thần nhân đã báo mộng cho con gái!" Hoa Tư nhận ra người trong mộng, không khỏi vui mừng ra mặt.

"Thần khấu kiến Bệ hạ!" Thanh niên sư tộc lập tức quỳ xuống.

"Bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Những thành viên Nhân tộc khác trong bộ lạc cũng bị dọa đến mức phủ phục trên mặt đất, không ngừng hành lễ.

Ai có thể ngờ, một phàm nhân nhỏ bé lại có may mắn được nhìn thấy tôn dung của Thiên Đế.

Phong thái độc tôn tam giới như vậy, ngoài Hạo Thiên ra cũng không thể là ai khác.

"Miễn lễ, bình thân!" Hạo Thiên mỉm cười, chậm rãi bước xuống xe loan.

Y vung tay, một sức mạnh vô hình tuôn ra, nâng tất cả mọi người dậy.

Nhìn cô nương Hoa Tư, Hạo Thiên nói từng chữ một: "Trong bụng ngươi mang thai là thánh hiền của Nhân tộc, mười hai năm sau mới sinh ra, tên là Phục Hy, theo họ Phong.

Trẫm và hắn có duyên thầy trò, đến lúc đó sẽ phái người đến đón." "Cẩn tuân pháp chỉ!" Hoa Tư và những người khác kích động không thôi.

Cả bộ lạc họ Phong một phen sôi sục, ai nấy đều cảm thấy mặt mày rạng rỡ.

Nếu trong bộ lạc thực sự sinh ra thánh hiền, họ Phong sẽ phất lên rồi.

Sắp xếp xong mọi việc, Hạo Thiên lập tức rời đi.

"Hệ thống, chọn cho ta một địa điểm câu cá." Hạo Thiên phân phó.

Trong chốc lát, vô số địa danh lóe lên trước mắt y.

Cuối cùng dừng lại ở "Thang Cốc".

Địa danh này, Hạo Thiên không hề xa lạ, được mệnh danh là nơi mặt trời mọc, có Cực phẩm Tiên thiên linh căn Phù Tang Thần Thụ.

Mười người con của Đế Tuấn ngày xưa đều từng nghỉ ngơi trên Phù Tang Thần Thụ.

"Thang Cốc sao?

Có phần thưởng phụ thêm không?

Ví dụ như phần thưởng nhân đôi chẳng hạn?" Hạo Thiên hỏi.

"Xin lỗi, không có," hệ thống đáp, "Nhưng, ký chủ có thể dùng Thiên Đạo công đức để đổi lấy thẻ phần thưởng nhân bội tương ứng.

Ví dụ, hai trăm vạn công đức đổi thẻ nhân đôi, ba trăm vạn công đức đổi thẻ nhân ba, bốn trăm vạn công đức đổi thẻ nhân bốn, cứ thế mà suy ra." "Trời!

Sao không nói sớm!" Hạo Thiên tức đến vỗ đùi.

"Trước đây Thiên Đạo công đức của ký chủ không nhiều, cũng chưa chắc đã nỡ dùng," hệ thống trả lời, "Bây giờ thì có thể, nhưng do số lần câu cá của ngài quá ít, hiện tại chỉ mở khóa đổi thẻ nhân bốn." "Vậy cho ta một tấm!

Nhanh lên!" Hạo Thiên quả quyết nói.

Không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, y lặng lẽ vượt qua Đông Hải, một mạch đi về phía đông.

Với tốc độ khủng khiếp của Hạo Thiên hiện nay, cũng phải mất nửa tháng mới đến được đích.

Ngoài dự liệu, Thang Cốc cũng là một khung cảnh đổ nát, giống

như bị ai đó cố ý phá hoại.

Ngoài ra, Phù Tang Thần Thụ vốn được trồng ở đây cũng chỉ còn lại một gốc cây trơ trụi.

Có lẽ sau khi Yêu tộc Thiên Đình giải tán, nơi này đã bị người ta tàn phá để trả thù.

Còn ai làm thì không quan trọng.

Tìm một nơi yên tĩnh.

Hạo Thiên bắt đầu câu cá.

Chương 67

Và đã sử dụng thẻ nhân bốn phần thưởng trước đó.

Theo quy trình cũ.

Một ngày sau.

Món hàng đầu tiên đã câu được.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn viên tu vi đan năm mươi vạn năm!" Hệ thống nhắc nhở.

"Bảo bối tốt!" Hạo Thiên vui mừng.

Trước đây thứ y nhận được chỉ là tu vi đan mười vạn năm.

Không ngờ lại có loại năm mươi vạn năm, lần này lợi hại rồi.

Mới mất bao nhiêu thời gian đã có được hai trăm vạn năm tu vi!

Đơn giản là quá ổn!

Xem ra Thang Cốc quả thực là một bảo địa ít người biết đến.

Sau đó.

Món hàng thứ hai đã câu được.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn cây giống Cực phẩm Tiên thiên linh căn Phù Tang Thần Thụ!" Hệ thống lại nhắc nhở.

"Cái này cũng không tệ!" Hạo Thiên vui vẻ.

Sau này, Phù Tang Thần Thụ và thần quả sẽ là độc quyền của Thiên Đình.

Ngay sau đó, món hàng thứ ba đã đến.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn viên Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Định Hải Châu!" Hệ thống nhắc nhở lần thứ ba.

Hạo Thiên cảm thấy không tệ.

Lần này có hy vọng thu thập đủ một bộ hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Đến lúc đó, giao cho Dao Trì, để nàng dùng nó diễn hóa chư thiên, cũng là thêm một loại sát thủ giản.

Kiên nhẫn, Hạo Thiên tiếp tục bận rộn.

Càng nhiều tiếng nhắc nhở vang lên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn viên Vẫn Thánh Đan!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn Huyết Thần Tử phân thân!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn luồng Đâu Suất Thần Hỏa!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt bốn lần phần thưởng, ngài nhận được bốn quả Cực phẩm Tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả!" … Một năm rưỡi sau.

Năm trăm phần Chí tôn nhị liêu đã tiêu hao hết.

Hạo Thiên thu được thành quả chưa từng có.

Trực tiếp tăng vọt năm nghìn vạn năm tu vi.

Nhận được Phù Tang Thần Thụ và hơn hai mươi cây Cực phẩm Tiên thiên linh căn khác.

Ngoài ra còn có mười tám viên Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Định Hải Châu, kết hợp với những viên Dao Trì nhận được trước đó, vừa đủ một bộ.

Thiên Đạo công đức tích lũy được hơn hai trăm vạn điểm.

Các loại thần thông và pháp tắc khác cũng không ít.

Ví dụ như, Ẩn Thân Thuật, Cân Đẩu Vân, Sưu Hồn Thuật, Thuận Phong Nhĩ, Phá Vọng Kim Đồng, v.v.

Lại có Kiếm Đạo pháp tắc, Thủy hệ pháp tắc và Mộc hệ pháp tắc.

Nhưng thứ có giá trị nhất trong số đó.

Chính là Hỗn Độn Chung được ghép lại từ tám mươi mốt mảnh vỡ.

Vật này cùng cấp bậc với Thái Cực Đồ, cũng là Tiên thiên chí bảo.

Quan trọng nhất, đây không phải là hàng nhái, mà là bản chính gốc hoàn chỉnh.

"Hệ thống, luyện hóa Hỗn Độn Chung cần bao nhiêu Thiên Đạo công đức?" Hạo Thiên hỏi.

"Một nghìn vạn Thiên Đạo công đức, đương nhiên, ký chủ cũng có thể bỏ ra một vạn năm thời gian để tự mình luyện hóa." Hệ thống đáp.

Kiểm tra số Thiên Đạo công đức hiện tại, khóe miệng Hạo Thiên nở một nụ cười khổ.

Vậy mà lại thiếu bốn trăm vạn công đức.

Dưới tình huống Thiên Đình ngày càng hùng mạnh, bản thân là chúa tể tam giới, mỗi ngày đều tự động có Thiên Đạo công đức vào tài khoản.

Xem ra phải tiếp tục ra ngoài nhận nhiệm vụ, nhanh chóng luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Dù sao, bảo vật này được mệnh danh là huyền diệu vô hạn, công thủ nhất thể.

Nó có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian, phản đòn tấn công của mọi bảo vật thần binh, miễn dịch mọi sát thương từ thần thông pháp thuật, đội trên đầu là lập tức ở thế bất bại.

Càng quan trọng hơn, Hỗn Độn Chung có thể dùng để trấn áp khí vận của Thiên Đình.

Đây mới là điều Hạo Thiên coi trọng nhất.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Tiệt giáo bị diệt vong trong Phong Thần lượng kiếp, chính là vì không có Tiên thiên chí bảo trấn áp đại giáo khí vận, khiến căn cơ không ổn, từ đó dẫn đến thất bại.

Vút!

Hạo Thiên đứng dậy.

Hoàng Kim Sư Tổ phụng mệnh, đã đợi ở bên ngoài Thang Cốc.

Chương 68

Cưỡi lên tọa kỵ, Hạo Thiên rời khỏi nơi này.

Dù sao cũng không vội về Thiên Đình, y nhàn nhã dạo chơi trên Đông Hải.

Vài ngày sau.

Hạo Thiên cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc.

"Ồ?

Kia không phải là Vô Đương Thánh Mẫu sao?

Vội vã như vậy là muốn đi đâu?" Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn, lập tức có chút tò mò.

Hiện giờ, việc tái thiết Thiên Đình đã gần đến hồi kết, Vô Đương Thánh Mẫu đang là lúc bận rộn nhất.

Theo lý mà nói, bà ta sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Nhưng lại bị Hạo Thiên phát hiện, Vô Đương Thánh Mẫu hóa thành một đạo cầu vồng, dường như đang vội vã đi đường.

Hạo Thiên không hề động tĩnh, đột nhiên phóng ra khí tức toàn thân.

Uy thế của Đại Đế lan tỏa, trong phạm vi mấy vạn dặm, tràn ngập khí tức chí tôn.

Vô Đương Thánh Mẫu khẽ ngẩn người, lập tức dừng lại.

"Bần đạo bái kiến Thiên Đế!" Vô Đương Thánh Mẫu chắp tay nói.

"Đạo hữu muốn đi đâu?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi. 35.

“Đừng nhắc nữa,” Vô Đương Thánh Mẫu lúng túng nói, “Đệ tử không ra gì của bần đạo, vì lỡ xông vào hải nhãn Đông Hải, bị cấm chế giam cầm, đang cầu cứu bần đạo.” “Còn có chuyện như vậy.” Hạo Thiên nhướng mày.

Vô Đương Thánh Mẫu thu nhận đồ đệ từ khi nào?

Y thi triển Đại Nhân Quả Thuật, khẽ suy tính, lập tức có chút kinh ngạc.

Vạn lần không ngờ, đồ đệ của Vô Đương Thánh Mẫu lại là một con bạch xà, từng đến Bích Du Cung nghe đạo.

Cũng chính là Bạch Tố Trinh của hậu thế.

Chỉ có điều, Bạch Tố Trinh hiện tại chỉ có trình độ Kim Tiên, thuộc loại nhân vật không đáng kể.

Mặc dù thực lực yếu, nhưng chí khí cao.

Ngày thường ngoài việc tu luyện, nàng thường xuyên tìm kiếm các phúc địa động thiên trong truyền thuyết ở Đông Hải, cũng chính là hai hòn đảo tiên Doanh Châu và Phương Trượng.

Lần này, nàng lỡ đi vào hải nhãn Đông Hải, bị cấm chế khủng bố giam cầm, buộc phải gửi tin tức cầu cứu sư tôn.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ giải cứu Bạch Tố Trinh, phần thưởng Chí tôn nhị liêu một trăm phần!” Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên có chút cạn lời.

Vốn dĩ y không định nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng nể tình có nhị liêu để kiếm, miễn cưỡng đi một chuyến.

“Nếu đã như vậy, Trẫm đi cùng ngươi!” Hạo Thiên nói.

“Đa tạ Thiên Đế!” Vô Đương Thánh Mẫu biết vị trước mắt này thủ đoạn thông thiên triệt địa, nên không từ chối.

Hai người đồng hành.

Mất một khoảng thời gian không ngắn, mới đến được hải nhãn.

Nơi này địa thế kỳ lạ, giống như giữa biển cả mênh mông, có một cái hố sâu đường kính hơn vạn mẫu, nước biển từ bốn phương tám hướng điên cuồng đổ vào.

Nhưng, hải nhãn giống như một cái động không đáy, hoàn toàn không có ý định được lấp đầy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nước biển phát ra tiếng gầm điếc tai, tựa như trăm vạn tiếng sấm cổ xưa.

Ngay cả cao thủ cấp Đại La Kim Tiên đứng bên cạnh cũng sẽ cảm thấy thần hồn rung động, không thể trụ được quá lâu.

“Có chút thú vị.” Hạo Thiên đứng trên không trung.

Thần niệm của y duỗi xuống phía dưới.

Lập tức phát hiện, cả hải nhãn bị cấm chế đáng sợ bao phủ.

Lực phòng ngự của nó, e rằng không yếu hơn mười vạn tòa Thiên La Địa Võng.

Vô Đương Thánh Mẫu tế ra một thanh kim kiếm cấp Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, vung một đường trên không.

Kiếm mang chìm vào cấm chế, giống như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không gây ra bất kỳ tổn hại nào.

“…” Vô Đương Thánh Mẫu chau mày.

Chuyện này có chút khó giải quyết.

Mặc dù bà là một trong bốn đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng không tinh thông trận pháp.

"Để Trẫm." Hạo Thiên khẽ cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, y thi triển Hành Tự Bí, ung dung bước vào trong cấm chế.

Trong chốc lát, cảnh tượng trước mắt đột ngột thay đổi.

Hàng trăm hàng ngàn quả cầu nước lớn hơn cối xay đá xoay tròn bay tới, nổ tung như bom.

"Ồ?

Quý Thủy Thần Lôi?" Hạo Thiên cười ha hả.

Không ngờ, trong cấm chế lại nguy hiểm như vậy.

Loại Quý Thủy Thần Lôi này chỉ cần một quả là có thể san bằng trăm dặm.

Nhiều thần lôi như vậy đồng thời nổ tung, ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải bỏ mạng ở đây.

Nhưng.

Chương 69

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào của Hạo Thiên khẽ rung lên, chín con ngũ trảo kim long bay ra, tạo thành một cái bình chướng khổng lồ, vững chắc bảo vệ y.

Vút!

Hạo Thiên bước một bước, đội mưa thần lôi không ngừng rơi xuống mà tiến về phía trước.

Giống như đi dạo trong sân nhà.

"Lợi hại!" Vô Đương Thánh Mẫu con ngươi co rút lại, thật lòng cảm thán.

May mà mình không hấp tấp xông vào, nếu không, e rằng lập tức sẽ bị trọng thương.

Trong môi trường đáng sợ như vậy, khó trách Bạch Tố Trinh không chống đỡ nổi.

Không biết nàng trốn ở đâu, đã chết chưa.

Trong nháy mắt.

Hạo Thiên lại tiến vào cấm chế tầng thứ hai.

Xung quanh xuất hiện hàng ngàn kiếm mang, như mưa rơi chém xuống.

Tương tự, cũng bị Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào chống đỡ.

"Nơi này tuyệt đối không đơn giản!

E rằng đang trấn áp thứ gì đó nghịch thiên!" Hạo Thiên thầm nghĩ.

Nếu không, không cần dùng đến cấm chế hung tàn như vậy để bảo

vệ.

Y càng ngày càng có hứng thú với hải nhãn này.

"Bệ hạ cứu ta!" Đột nhiên, một giọng nữ yếu ớt vang lên.

Hạo Thiên nhìn theo hướng đó, chỉ thấy ở một góc cách đó trăm trượng, có một nữ đạo sĩ xinh đẹp y phục rách nát đang nằm nghiêng.

Khóe miệng rỉ máu, đã hấp hối. … Đông Hải hải nhãn.

Trong cấm chế, Hạo Thiên đánh giá Bạch Tố Trinh.

Tình trạng của nàng rất tồi tệ, e rằng không trụ được bao lâu nữa.

Cũng không biết, con bạch xà này làm thế nào sống sót được trong môi trường khủng bố như vậy.

Nhanh chân bước tới, Hạo Thiên một chưởng vỗ lên người đối phương.

Giả Tự Bí lặng lẽ phát động.

Một luồng khí ấm áp chạy trong cơ thể Bạch Tố Trinh, nhanh chóng chữa trị vết thương của nàng.

Cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, Bạch Tố Trinh kinh ngạc vô cùng.

Thánh pháp chữa thương mạnh mẽ đến mức này sao.

Chỉ trong vài hơi thở, đã kéo nàng từ bờ vực sinh tử trở về.

"Ơn cứu mạng của Bệ hạ, tiểu nữ tử khắc cốt ghi tâm!" Bạch Tố Trinh vội vàng bò dậy, dập đầu lia lịa.

"Ngươi biết Trẫm?" Hạo Thiên cười ha hả nói.

"Lần trước Bệ hạ ở Bích Du Cung giảng giải Đại Đạo, luận thuật Nam Hoa Chân Kinh, tiểu nữ tử vừa hay có mặt tại hiện trường." Bạch Tố Trinh ngượng ngùng nói.

Bởi vì khi cúi đầu, nàng phát hiện ra tình trạng lúng túng trên người mình.

“Hóa ra là vậy!” Hạo Thiên lập tức bừng tỉnh.

Lúc đó người ở Bích Du Cung quá đông, y cũng không biết rõ rốt cuộc có những ai đang nghe đạo.

Ôm ngang lưng Bạch Tố Trinh, Hạo Thiên thi triển Hành Tự Bí, nhanh như chớp trở lại mặt biển.

Thấy cảnh này, Vô Đương Thánh Mẫu hoàn toàn kinh ngạc.

Ra vào nơi hung hiểm như vậy, dễ dàng như ăn cơm uống nước.

Không hổ là Thiên Đế!

Cường giả số một dưới Thánh nhân!

“Sư tôn, đệ tử biết sai rồi.” Bạch Tố Trinh yếu ớt quỳ trên mặt đất.

Nàng cũng không ngờ, mọi chuyện lại phát triển đến bước này, liên lụy đến cả chúa tể tam giới.

“Phạt ngươi về bế quan trăm năm, sau này không có sự cho phép của vi sư, không được chạy lung tung.” Vô Đương Thánh Mẫu thở dài một tiếng.

Quay đầu lại, Vô Đương Thánh Mẫu cúi sâu người trước Hạo Thiên.

Tình cảm kích không lời nào diễn tả được.

“Chuyện nhỏ thôi,” Hạo Thiên mỉm cười, “Hai thầy trò cứ về trước, hôm nay Trẫm phải vào đó thăm dò một phen.” Nói xong, y lại quay người tiến vào cấm trận.

Trực giác mách bảo y rằng, hải nhãn này tuyệt đối không đơn

giản, có thể đang trấn áp một kho báu kinh thế.

Thấy vậy, Vô Đương Thánh Mẫu và Bạch Tố Trinh trợn mắt há mồm.

Thiên Đế quả nhiên là nghệ cao gan lớn!

Chúng ta không thể so bì được.

Xuyên qua cấm chế, Hạo Thiên bước đi nhanh chóng.

Liên tục có những đòn tấn công kinh người ập đến, nguy hiểm chồng chất.

Nhưng, tất cả đều bị Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào chặn lại.

Y đã đi sâu vào đủ tám mươi mốt tầng cấm chế.

Đến dưới đáy biển mười vạn dặm.

Nơi này hoàn toàn tối tăm không có ánh sáng, áp lực khổng lồ thậm chí có thể nghiền nát Trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Trước mắt Hạo Thiên, đột nhiên xuất hiện tiên quang rực rỡ.

"Hửm?!!" Y khẽ ngẩn người.

Chương 70

Trong tầm mắt, bất ngờ xuất hiện một cái bong bóng khổng lồ.

Một tòa cung điện không ngừng tỏa ra ánh sáng, ẩn trong bong bóng.

Tòa cung điện này vô cùng to lớn, so với Thiên Đình sau khi tái thiết hiện nay, còn lớn hơn hai ba lần.

Điều khác biệt là, tường viện của cung điện rất đặc biệt, phủ đầy từng mảnh long lân.

Chẳng lẽ có liên quan đến Long tộc trong Tiên thiên tam tộc sao?

Mang theo nghi vấn, Hạo Thiên không tốn chút sức lực nào xuyên qua bong bóng, đến trước cung điện.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên biển ngạch của cung điện, viết hai chữ Long tộc văn tự uốn lượn như vuốt rồng.

"Hệ thống, trên đó viết gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Thưa ký chủ, đó là hai chữ 'Long Vương'." Trong nháy mắt, hệ thống đã giải mã được văn tự Long tộc.

Nghe vậy, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Long tộc ngày xưa từng là bá chủ đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Long Vương chính là người cầm lái của Long tộc, qua vô số nguyên hội, đã tích lũy được khối tài sản khổng lồ.

Nhưng sau Long Phượng đại kiếp, Long Vương thảm bại dưới tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị giam cầm trong Long Tuyền Động ở núi Côn Luân.

Nơi này e rằng là nơi cất giấu bảo vật của Long Vương ngày xưa.

Có khả năng, Vạn Long Sào hiện nay cũng không biết đến nơi này.

Điều này đồng nghĩa với việc, một khối tài sản khổng lồ đang bày ra trước mắt Hạo Thiên.

Có lẽ các đại lão Hồng Hoang khác cũng biết chân tướng của hải nhãn Đông Hải, nhưng không dám lấy.

Bởi vì làm như vậy sẽ phải gánh chịu nhân quả mà Long Vương để lại.

Một khi dính phải nhân quả, dù là Chuẩn Thánh tôn quý, cũng có thể tu vi cả đời dừng lại ở đây, thậm chí còn bị rớt cảnh giới.

Nhưng, Hạo Thiên hoàn toàn không sợ.

Y nắm giữ Đại Nhân Quả Thuật.

Cùng lắm thì hoàn toàn có thể chuyển dời nhân quả, chẳng hề hấn gì.

"Tiểu tử ở đâu ra!

Dám tự tiện xông vào cấm địa của Long Vương!" Đột nhiên, một tiếng gầm vang lên.

Cả đáy biển đều rung chuyển dữ dội.

Trên mặt biển càng dấy lên sóng cao vạn trượng.

Ngay sau đó, một lão giả mặc áo bào đen, đầu rồng thân người xuất hiện.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua, kinh ngạc phát hiện, người này có tu vi bán bộ Thánh nhân, tà khí lẫm liệt.

E rằng là người bảo vệ nơi này.

"Trẫm là chúa tể tam giới, Hạo Thiên Thượng Đế." Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Các hạ là vị nào?" "Hạo Thiên?

Ngươi làm Thiên Đế từ khi nào?" Lão giả áo đen có chút kinh ngạc, "Không phải là đạo đồng dưới trướng Hồng Quân sao?

Bản tọa đã lâu không ra ngoài, đã xảy ra biến hóa lớn như vậy sao?" Nghe những lời này, Hạo Thiên lẩm bẩm trong lòng.

Tướng mạo của người này giống hệt Long Vương, khí tức cũng tương tự.

E rằng có quan hệ mật thiết với Long Vương.

"Là người của Long Vương?" Hạo Thiên hỏi.

"Đoán đúng rồi," đối phương nhếch miệng cười gằn, "Không cần biết ngươi là ai, đã đến đây thì đừng đi, ở lại làm bạn với bản tọa đi!" Vừa nói, lão giả áo đen vừa chém một kiếm ra.

Thanh kiếm này toàn thân lưu động thần hà, thân kiếm khắc đầy minh văn của Long tộc, hai con tử kim thần long quấn quanh nhau tạo thành chuôi kiếm.

Một cỗ khí tức cao quý thuần chính của Long tộc từ thanh kiếm này lan tỏa ra.

Hạo Thiên nhận ra thanh kiếm này chính là bội kiếm của Long Vương ngày xưa, một trong những Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng!" Hạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Y thúc đẩy Giai Tự Bí, đồng thời vung quyền tấn công.

Trong chốc lát.

Hạo Thiên toàn thân được đạo văn bao phủ, hai nắm đấm tỏa ra thần huy.

Sau lưng càng diễn hóa ra Lục Đạo Luân Hồi, hiện ra đủ loại dị tượng.

Một loại quyền ý có ta vô địch, xưng tôn thế gian được thi triển ra.

“Sao có thể!

Hồng Hoang làm gì có quyền pháp như vậy!!” Lão giả áo đen ngơ ngác.

Trong khoảnh khắc giao thủ, vị bán bộ Thánh nhân này kinh ngạc phát hiện, mình bị áp chế hoàn toàn.

Đối phương lại dám dùng nắm đấm để đối đầu với lưỡi kiếm!

Lục Đạo Luân Hồi sau lưng Hạo Thiên, mỗi khi hiển thị một vòng, sức mạnh của y lại tăng thêm mấy phần, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Binh binh binh binh binh!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền nghênh chiến bội kiếm của Long Vương.

Sóng xung kích khủng bố lan ra bốn phía, đáy biển trong phạm vi trăm vạn dặm giống như bị cày xới một lần, tất cả đều không còn tồn tại.

Vút!

Trường kiếm trong tay lão giả áo đen bay ra, bản thân hắn cũng trúng mấy quyền, chật vật lùi lại mười mấy dặm.

Khóe miệng rỉ ra một tia máu đen, sắc mặt người này trở nên tái nhợt.

Trong con ngươi, càng tỏa ra vẻ sợ hãi.

Hắn đánh chết cũng không ngờ.

Chương 71

Mình lại bại bởi một hậu bối Chuẩn Thánh trung kỳ.

“Bây giờ Trẫm cho ngươi hai con đường,” Hạo Thiên chậm rãi đến gần, “Thứ nhất, đầu quân cho Thiên Đình, cống hiến toàn bộ bảo tàng của Long Vương.

Thứ hai, thân tử đạo tiêu, hình thần câu diệt!” Vừa nói, dưới chân Hạo Thiên đã hiện ra một cây cầu vàng bằng ngọc trắng.

Hào quang ngũ sắc chiếu rọi sơn hà đại địa, thụy khí cửu thải chấn nhiếp chư thiên hoàn vũ.

Một đồ án Thái Cực khổng lồ lơ lửng trên đầu y.

“Ta không nhìn lầm chứ!

Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ!!” Hai chân lão giả áo đen mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

Tại Long Vương cấm địa.

Hạo Thiên đã thu phục được lão giả áo đen.

Không bị Phản phẩm Thái Cực Đồ hóa thành tro bụi, đối phương chỉ có thể lựa chọn thần phục.

“Ta là Ngao Hắc, từ nay về sau, chỉ trung thành với Thiên Đế bệ hạ!

Vạn tử bất từ!

Mong Thiên Đạo giám chi!” Lão giả áo đen lập lời thề đại đạo trước Thiên Đạo.

Trên bầu trời, sấm sét lập tức vang dội.

Thiên Đạo đã đưa ra hồi ứng.

“Nói lai lịch của ngươi đi.” Hạo Thiên thản nhiên nói.

Y nhìn ra được, đây là một người có câu chuyện.

“Thưa bệ hạ,” Ngao Hắc thành thật đáp, “Thần vốn là nguyên thần thứ hai của Long Vương, sau đó đoạt xá thân xác của một hậu bối Tử Kim Thần Long trong tộc, khổ tu ở nơi này suốt mười mấy nguyên hội, tiện thể trấn thủ bảo tàng.” Hạo Thiên cạn lời.

Không ngờ lại là như vậy.

Trước đó, y thậm chí còn nghi ngờ Ngao Hắc là con riêng chưa từng được tiết lộ của Long Vương.

Thông thường mà nói, tu sĩ bình thường không thể nào sở hữu nguyên thần thứ hai.

Nhưng Long Vương từng là bá chủ Hồng Hoang, sở hữu lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ, có chút kỳ ngộ cũng là bình thường.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ dọn sạch kho báu của Long Vương!

Phần thưởng là một trăm phần Mồi câu Chí Tôn, một thẻ thưởng câu cá gấp bốn lần!” Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy phần thưởng, Hạo Thiên động lòng. *Thẻ thưởng câu cá gấp bốn lần sao?

Trẫm lấy chắc rồi!* “Được rồi, dẫn đường phía trước đi, Trẫm muốn xem thử, trong bảo tàng của Long Vương có những gì.” Hạo Thiên nói.

Ngao Hắc nghe lời, lập tức dẫn đường phía trước.

Trên con đường dẫn đến cung điện, chất đầy những viên Hỗn độn thần thạch lớn hơn cả nắm tay.

Số lượng trông có đến hơn trăm vạn viên.

Thần quang bảy màu bắn ra, chói đến mức muốn mù cả mắt.

Từng gốc linh dược được trồng trong ruộng thuốc, phát triển vô cùng tốt tươi.

Toàn bộ đều là Tiên thiên linh căn, tuổi đời đều từ năm mươi vạn năm trở lên, thậm chí có cả loại ngàn vạn năm.

Mùi thuốc nồng nàn khiến người ta say mê, chỉ cần ngửi một hơi đã tăng thêm mấy năm tu vi.

Hạo Thiên ở trong đó, phát hiện không dưới năm gốc Cực phẩm Tiên thiên linh căn.

Trong đó, có cả Ngũ Hành Tiên Đằng hiếm thấy, tựa như một con mãng xà lớn nằm trên mặt đất, toàn thân bao quanh bởi địa thủy hỏa phong, ẩn chứa năng lượng bản nguyên thuần chính.

Không cần phải nói, chỉ cần luyện hóa vật này, lập tức có thể bổ sung đầy đủ bản nguyên năm hệ kim mộc thủy hỏa thổ, thực lực sẽ bước lên một tầm cao mới.

"Tốt, mang về bổ sung cho dược viên của Thiên Đình." Hạo Thiên vung tay áo.

Thu hết tất cả linh dược.

Đi tiếp về phía trước, đẩy cánh cửa nặng trịch ra.

Lập tức nhìn thấy không dưới một ngàn cái rương.

Mỗi chiếc rương đều tỏa ra thần quang bất hủ, được chế tạo bằng Tiên thiên chân kim, khiến Hạo Thiên cũng phải kinh ngạc.

Quá xa xỉ rồi!

Xem ra Long tộc năm đó đúng là thổ hào chính hiệu.

Ngao Hắc bước lên phía trước, tiện tay mở vài chiếc rương.

Bên trong chứa đựng những viên long châu to hơn cả bát lớn, sáng trong hơn cả minh châu.

Từng luồng khí tức Long tộc cấp bậc Chuẩn Thánh cứ lởn vởn không tan.

"Bẩm bệ hạ, đây đều là bản mệnh long châu do Long tộc cảnh giới Chuẩn Thánh dùng tu vi cả đời luyện chế, cùng một loại với xá lợi của Tây phương giáo." Ngao Hắc giải thích.

Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Vật này cũng tuyệt đối là thứ tốt, chỉ cần cho nổ một viên, uy lực có thể san phẳng phạm vi ngàn vạn dặm.

Với nhiều long châu như vậy, đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang mấy lần.

Không nói hai lời, y cũng thu hết toàn bộ long châu.

Tiếp tục đi về phía trước, y nhìn thấy những ngọn núi khoáng thạch và dược liệu luyện khí.

Thất tinh nguyên mộc, nguyên thần tinh đồng, hậu thiên ngân sa, bắc hải liệt văn cương, hỗn độn tinh kim, vân vân, khiến người ta hoa cả mắt.

"Ước tính thận trọng, với lô dược liệu này, ít nhất có thể luyện chế ra hơn vạn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo." Ngao Hắc giới thiệu.

"Ừm, Đâu Suất Cung đang cần lô dược liệu này, Trẫm xin nhận vậy." Hạo Thiên vui vẻ nghĩ.

Y đặt ra một mục tiêu nhỏ.

Chương 72

Cố gắng để cho một vạn cường giả có thực lực hàng đầu Thiên Đình, mỗi người đều được trang bị Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Đến lúc chinh phạt, để đám cường giả này mở đường phía trước, chẳng phải là thần cản giết thần, phật cản giết phật, trực tiếp đập tan tất cả sao.

Ngay sau đó.

Hạo Thiên lại thu được ít nhất hơn vạn bản ngọc giản.

Bên trong ghi lại tâm đắc tu luyện của các đại năng Chuẩn Thánh Long tộc ngày xưa, cùng với các loại thần thông pháp thuật.

Ngoài ra, còn có một tỷ viên Lục chuyển kim đan, các loại thánh dược chữa thương nhiều không đếm xuể.

Sau đó, là đến kho vũ khí.

Nhìn thấy kho tàng bên trong, Hạo Thiên cảm thấy mình nghèo rớt mồng tơi.

Bởi vì pháp bảo bên trong quá nhiều, đủ để vũ trang một quân đoàn tu sĩ năm mươi triệu người.

Đủ mọi phẩm cấp, chủ yếu là Cực phẩm Hậu thiên linh bảo, cũng có Tiên thiên linh bảo, cấp càng cao càng ít, nhưng đã đủ rồi.

Dù sao, Tiên thiên Long tộc năm xưa, tổng số thành viên trong tộc cũng lên đến trăm tỷ.

"Thu!

Thu hết!

Không chừa lại một món!" Hạo Thiên tâm trạng kích động.

Quả này hời to rồi!

Quả nhiên người tốt có báo đáp tốt, không uổng công mình cứu Bạch Tố Trinh.

Mất mấy ngày trời.

Hạo Thiên gần như thu sạch toàn bộ bảo tàng của Long Vương.

Nhưng khi tiến vào khu vực cốt lõi nhất, y lại kinh ngạc tột độ.

Trong tầm mắt, toàn là những khối băng tinh to bằng cái chậu rửa mặt.

Trong mỗi khối băng tinh, đều phong ấn chín mươi chín giọt bản mệnh tinh huyết của Long tộc.

"Trong này có huyết mạch của Long Vương, huyết mạch Tử Kim Thần Long, huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long, huyết mạch Hồng Mông Cự Long, huyết mạch Thái Cổ Thanh Long, huyết mạch Chúc Long, vân vân, toàn là loại thuần chính nhất." Ngao Hắc giải thích, "Năm đó Long Vương dự cảm được vận mệnh suy tàn của Tiên thiên Long tộc, để tránh cho chủng tộc bị diệt tuyệt, đã cưỡng ép ra lệnh cho rất nhiều cường giả dưới trướng bảo tồn lại..." "Ta hiểu rồi." Hạo Thiên gật gật đầu.

Có lô bản mệnh tinh huyết này.

Có thể giúp những tu sĩ Thiên Đình có căn cước hơi yếu thực hiện sự lột xác, cá chép hóa rồng, thực lực tăng tiến ngàn dặm.

Cũng có thể khiến những cường giả vốn có căn cước bất phàm sở hữu huyết mạch chân long, tu luyện thần thông của Long tộc sẽ đạt hiệu quả gấp đôi chỉ với nửa công sức, khiến thực lực bản thân tăng vọt.

Trong nháy mắt, lô bảo bối này cũng bị Hạo Thiên thu lấy.

Hệ thống lập tức thông báo nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng được phát ngay lập tức.

"Đi!

Cùng Trẫm trở về Thiên Đình!" Hạo Thiên phất tay.

Ngao Hắc lập tức lon ton đi theo.

Sau đó.

Hạo Thiên ngồi trấn giữ Lăng Tiêu Bảo Điện, phân phát các loại tài nguyên tu luyện.

Đồng thời chỉ điểm cho các cường giả dưới trướng tu luyện.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Thiên Đình một lần nữa đón nhận sự phát triển to lớn chưa từng có.

Cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên mọc lên như nấm sau mưa.

Nhanh chóng đột phá con số năm vạn.

Cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh, lực lượng chiến đấu chủ yếu của Thiên Đình, được cực kỳ coi trọng.

Mấy năm nay, lại lần lượt tăng thêm hơn trăm người.

Ngoài những người chủ động đến đầu quân, có một bộ phận lớn là tự mình đột phá.

Cả Hồng Hoang đều chú ý.

Thiên Đình như mặt trời ban trưa, từng bước tiến đến đỉnh thịnh.

"Khốn kiếp!

Không thể để thế này tiếp diễn!" Tại núi Tu Di ở Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân lòng đầy lo lắng.

Bởi vì thực lực Thiên Đình bành trướng quá nhanh.

Toàn diện vượt qua Tây phương giáo, cũng bỏ xa các đại giáo do Tam Thanh thành lập.

Một khi xảy ra xung đột, Thánh nhân bị hạn chế không thể ra tay, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng như ngồi trên đống lửa, trong lòng vô cùng hối hận.

"Sớm biết như thế!

Không nên kết oán với Thiên Đình!

Bản tọa cuối cùng vẫn là xem thường Hạo Thiên rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn miệng đầy cay đắng. ...

Cùng với sự lớn mạnh của Thiên Đình.

Phục Hy cũng thuận lợi ra đời.

Từ nhỏ đã thông minh hơn người, rất được các bô lão trong bộ lạc Phong Thị yêu quý.

Hạo Thiên cũng dành thời gian, phái người đón Phục Hy lên Thiên Đình.

Vì thông hiểu quỹ tích Hồng Hoang, lại nắm giữ Đại nhân quả thuật, nên Hạo Thiên không dạy Phục Hy tu luyện.

Mà dạy y cách phát triển và lớn mạnh Nhân tộc.

Chương 73

Hơn mười năm sau, Phục Hy trở về bộ lạc.

Y dạy mọi người mô phỏng cách nhện giăng tơ trong tự nhiên để làm lưới, dùng để đánh cá săn bắn.

Sáng tạo ra thư khế, thay thế cho phương pháp thắt nút dây ghi việc cũ kỹ.

Ngoài ra, Phục Hy còn phát minh ra các loại nhạc cụ như đào huân, cầm sắt, sáng tác ca khúc, đưa âm luật vào cuộc sống của người thường.

Cùng với danh vọng ngày càng cao, sau khi tộc trưởng qua đời, y trở thành thủ lĩnh của bộ lạc.

Bộ lạc Phong Thị dưới sự nỗ lực kinh doanh của y, ngày càng cường đại, thu hút không ít bộ lạc lân cận đến đầu quân.

Sau này.

Y còn chế định chế độ hôn nhân, lấy da hươu làm sính lễ, thực hành chế độ một vợ một chồng.

Và để các thành viên trong bộ lạc lấy gia súc mình nuôi làm họ, hoặc lấy thực vật, nơi ở, chức quan làm họ, tạo ra ảnh hưởng sâu rộng.

Tất cả mọi chuyện, Hạo Thiên đều nhìn thấy.

Cuối cùng có một ngày.

Phục Hy dựa vào ảnh hưởng to lớn của mình trong Nhân tộc, đã có danh thánh hiền, trở thành cộng chủ của Nhân tộc.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Y phải tìm kiếm đạo của mình.

Theo chỉ điểm của Hạo Thiên, Phục Hy đến nơi giao nhau giữa Đồ Hà và Hoàng Hà, một nơi gọi là Mạnh Tân.

"Sư tôn bảo ta ở đây quan sát thiên tượng, lĩnh ngộ đạo lý biến hóa âm dương trong trời đất, có ích cho việc thành đạo của ta." Phục Hy lẩm bẩm.

Y liền ở lại đó, suy ngẫm về sự vận hành của mặt trời mặt trăng, sự dịch chuyển của các vì sao, đoán định quy luật biến đổi của nóng lạnh trên mặt đất, hoa nở hoa tàn.

Một khoảnh khắc nào đó, Phục Hy nghe thấy tiếng động lớn, sau đó thấy trên dòng Hoàng Hà cuồn cuộn, một con long mã có hoa văn trên lưng nhảy ra.

Nhìn kỹ những hoa văn đó, phảng phất như một quyển đồ án thần bí.

Sau đó y lại phát hiện, trên Đồ Hà nổi lên một con huyền quy màu trắng tinh, trên lưng đội một cuốn sách, hình dạng mai rùa huyền ảo khó lường, ngầm hợp với Thiên Đạo.

"Có rồi!" Phục Hy tức thì linh quang lóe lên, cầm lấy một cành cỏ thi, vẽ lên trên bãi cát.

Những đồ án này có tổng cộng tám loại, cho thấy sự biến hóa của vạn vật trong trời đất chỉ là một âm một dương mà thôi, gọi là Bát Quái Đồ.

Mang theo Bát Quái Đồ, y trở về bộ lạc bế quan.

Tám mươi mốt ngày sau.

Phục Hy thành đạo, dị tượng trời đất vô cùng, Nhân tộc reo hò sôi sục.

Từ đó, lợi dụng Bát Quái Đồ của Phục Hy, Nhân tộc có thể dựa vào đó để xu cát tị hung.

Y cũng đã công đức viên mãn.

"Phục Hy, đi tìm người kế nhiệm, sau đó đến Thái Sơn phong thiện chứng đạo." Hạo Thiên phân phó.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Phục Hy cung kính hết mực.

Bởi vì trên suốt chặng đường, Hạo Thiên đã chỉ điểm cho y, có đại ân với y.

Sau khi tìm được nhân tộc cộng chủ đời tiếp theo là Thần Nông thị, Phục Hy truyền vị cho ông, sau đó dẫn đầu các thủ lĩnh của các bộ lạc, đến Thái Sơn tiến hành phong thiện.

Trên đại điển phong thiện.

Thái Thanh Lão Tử, Thánh mẫu Nữ Oa nương nương và Hạo Thiên đều đến.

Phục Hy mặc da thú, thần sắc trang nghiêm, một lạy Thiên Đạo, hai lạy Thánh nhân, ba lạy sư phụ của mình.

Nữ Oa thấy cảnh này, không khỏi có chút cảm khái.

Huynh trưởng của mình chứng được đạo quả Thiên Hoàng, nàng cũng thật lòng vui mừng.

"Tiểu tử làm không tệ, không hổ là đệ tử của Trẫm." Hạo Thiên cũng khẽ cười.

Bận rộn bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Quả nhiên.

Không bao lâu sau, trên bầu trời tụ lại vô biên vô tận mây lành công đức, kim quang chiếu rọi khắp nơi.

Công đức chia làm hai phần, phần lớn rơi xuống đầu Phục Hy.

Khoảng một thành công đức, chia cho Hạo Thiên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ chỉ điểm Nhân tộc Thiên Hoàng thành đạo, nhận được năm triệu điểm công đức Thiên Đạo!" Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Đợt công đức này, nhiều hơn so với dự liệu của y.

Cộng thêm công đức tích lũy được khi chấp chưởng Tam giới những năm nay, việc tế luyện Hỗn Độn Chung không thành vấn đề.

Phía bên kia.

Phục Hy nhận được lợi ích to lớn, toàn thân thần quang lượn lờ, khí tức không ngừng tăng lên.

Cảnh giới tu vi, với tốc độ cực nhanh, từ phàm nhân thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lúc này, cảnh giới của Phục Hy đã vững chắc, ký ức tiền thế ùa về trong tâm trí.

Những trải nghiệm khi còn là Yêu tộc Hy Hoàng, hiện ra trước mắt y như đèn kéo quân.

"Phụng thánh dụ của Nhân giáo giáo chủ Thái Thanh Thánh nhân: Nhân tộc cộng chủ Phục Hy giáo hóa vạn dân, có công với Nhân tộc thiên thu vạn đại, hôm nay công đức viên mãn, đặc biệt sắc phong làm Nhân tộc Thiên Hoàng, đến Hỏa Vân Động ngoài ba mươi ba tầng trời, trấn áp khí vận Nhân tộc!" Huyền Đô mở một cuộn sách, chậm rãi tuyên đọc.

Phục Hy ngước mắt nhìn Hạo Thiên, thấy sư phụ mình gật đầu, mới khẽ cúi đầu.

“Lĩnh thánh nhân pháp chỉ!” Phục Hy cung kính nói.

Bái biệt Hạo Thiên và Nữ Oa, y lập tức lên đường.

Bắt đầu những năm tháng dài đằng đẵng ở Hỏa Vân Động.

“Từ nay về sau, chỉ có Nhân tộc Thiên Hoàng, không còn Yêu tộc Hy Hoàng nữa.” Nữ Oa khẽ thở dài, rất lâu không chịu rời đi.

Chương 74

Hạo Thiên thì không có quá nhiều suy nghĩ.

Có thể tận mắt chứng kiến kỳ tích công đức chứng đạo, y thấy cũng không tệ.

Lặng lẽ trở về nơi Phục Hy ngộ ra Bát Quái Đồ, Hạo Thiên ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu âm thầm câu cá.

Mấy năm nay, ngoài việc dạy dỗ đệ tử, y còn hoàn thành mấy nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống.

Cho nên đã tích lũy được một ngàn phần Mồi câu Chí Tôn.

Đã đến lúc dùng một lần cho thỏa thích rồi.

Cách lâu như vậy, tay nghề của Hạo Thiên cũng đã trở nên gượng gạo.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp bốn lần, ngài nhận được bốn phần thần thông Ba đầu sáu tay!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thông báo, Hạo Thiên cảm thấy không tệ.

Tuy y không dùng đến, nhưng có thể ban cho các chiến tướng dưới trướng, ví dụ như tiểu Na Tra.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp bốn lần, ngài nhận được bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phong Lôi Kiếm Dực!" Hệ thống lại lần nữa thông báo.

Hạo Thiên khẽ sững sờ, xem qua phần giới thiệu.

Phong Lôi Kiếm Dực có hai công dụng, một là tăng tốc độ độn thuật của chủ nhân, ít nhất ba thành trở lên.

Hai là, có thể triển khai tấn công, cắt xẻ sắc bén, thích hợp cho quần chiến.

Cũng là một loại pháp bảo khá đặc biệt và hiếm có.

Ngay sau đó, món đồ thứ ba được câu lên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp bốn lần, ngài nhận được bốn phần mảnh vỡ tim Bàn Cổ!" Nghe thông báo này, Hạo Thiên quả thực khó có thể tin nổi.

Tim Bàn Cổ?!

Từ sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, thân hóa Hồng Hoang, trái tim của ông không biết tung tích, có lời đồn bị trấn áp trong điện thờ Bàn Cổ.

Có thể khẳng định, vật này sở hữu tạo hóa vô cùng, ẩn chứa bí mật của Vu tộc, thậm chí có thể có truyền thừa tương ứng.

Dù sao, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, vừa ra đời đã có công đức khai thiên, sau này còn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho nên, có được tim Bàn Cổ, tuyệt đối có những lợi ích to lớn không thể tưởng tượng.

Nhìn qua thông báo, Hạo Thiên phát hiện, muốn ghép thành một trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh, tổng cộng cần bảy bảy bốn mươi chín mảnh vỡ.

Dù sao mồi câu cũng dư dả, cơ hội rất lớn.

"Tiếp tục!

Mục tiêu, trái tim Bàn Cổ hoàn chỉnh!" Hạo Thiên tự nhủ. ...

Dường như chỉ trong nháy mắt.

Một ngàn phần Mồi câu Chí Tôn đã tiêu hao hết.

Nhờ có phần thưởng gấp bốn lần, nên Hạo Thiên lần này hời to.

Nhưng, y hoàn toàn không có thời gian để kiểm kê thu hoạch.

Bởi vì vào khoảnh khắc cuối cùng, y cuối cùng đã thu thập đủ bảy bảy bốn mươi chín mảnh vỡ, ghép thành trái tim Bàn Cổ.

Trong tầm mắt, một trái tim màu vàng óng, phát ra những tiếng đập mạnh mẽ.

Bùm bùm bùm bùm!

Tựa như sấm xuân vang dội.

Nó cứ lơ lửng như vậy, toàn thân thần quang bàng bạc, đạo vận huyền ảo lưu chuyển, uy áp như núi như biển.

"Hệ thống!

Dung hợp tim Bàn Cổ, cần tiêu hao bao nhiêu công đức?" Hạo Thiên hỏi.

"Xin lỗi," hệ thống đáp, "Việc này không thể làm thay, cần ký chủ tự mình thực hiện, có thể sẽ tốn không ít năm tháng, nhưng lợi ích nhận được lại không thể tưởng tượng nổi." Hạo Thiên trầm mặc.

Xem ra hệ thống cũng không phải vạn năng.

Đã như vậy, y lập tức rời khỏi nơi này, đến Hạo Thiên bí cảnh trong khe hở Tam giới.

Cả bí cảnh trông tĩnh lặng.

Nhưng, trong ít nhất hơn mười vạn tinh cầu, có những khí tức khổng lồ đang ẩn náu.

Toàn bộ đều là cường giả Thiên Đình đang bế quan khổ tu.

"Tốt!" Hạo Thiên vui mừng.

Y lập tức tìm một nơi ẩn náu, được Thiên Đế tinh thần pháp thân hộ trì, bắt đầu bận rộn.

Ý niệm vừa động, tim Bàn Cổ lập tức dung nhập vào lồng ngực y.

Ngay sau đó, trái tim bắt đầu đập dữ dội, ùng ục, mạnh mẽ bá đạo truyền máu đến tứ chi bách hài.

Dường như muốn thay đổi toàn bộ máu trong người Hạo Thiên một lượt.

"Nguyên lai là vậy!" Hạo Thiên thân thể chấn động.

May mắn thay, y từng luyện hóa chín giọt bản mệnh tinh huyết của Bàn Cổ.

Lại thông hiểu thánh pháp chữa thương Giả tự bí.

Nếu đổi lại là một tu sĩ bình thường, cho dù có căn cước đỉnh cao nhất Hồng Hoang, cũng phải tại chỗ nổ tan xác mà chết.

Dù vậy, toàn bộ quá trình cũng cực kỳ gian khổ, rèn luyện ý chí của Hạo Thiên đến cực hạn.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Chương 75

Y phất tay áo, đứng dậy lần nữa.

“Cảm giác không tệ!” Hạo Thiên dùng thần thức nội thị.

Lần này, cơ thể đã trải qua một cuộc cải tạo thay da đổi thịt.

Xương cốt như được chế tạo từ hỗn độn thần kim, mỗi giọt máu đều nặng như cả đại dương, các kinh mạch càng rộng như sông ngân, một luồng sức mạnh vô địch đang cuộn trào trong cơ thể.

Cảm giác như thể y gần như đã trở thành bản tôn của Bàn Cổ đại thần.

Chỉ cần dậm chân một cái, trời đất đảo lộn, Hồng Hoang lật nhào.

Những tiếng tim đập mạnh mẽ kia, càng cộng hưởng với bản nguyên Hồng Hoang, phảng phất như khiến y trở thành trung tâm của cả Hồng Hoang.

Hạo Thiên cũng bắt đầu dần dần hiểu ra.

Vì sao năm xưa Bàn Cổ đại thần có thể đồ diệt ba ngàn Hỗn độn thần ma.

Bởi vì thân thể cường đại vô địch!

Sau khi xuất quan.

Mới phát hiện, đã qua một trăm năm.

Thời gian trong Hạo Thiên bí cảnh chảy nhanh gấp mười lần, nói cách khác, chỉ luyện hóa tim Bàn Cổ đã tốn mất ngàn năm.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ dung hợp tim Bàn Cổ, ngài nhận được một

trăm triệu điểm công đức Khai thiên!" Hệ thống thông báo.

Công đức Khai thiên?!

Hạo Thiên tức thì vui mừng khôn xiết.

Đây là bảo bối hiếm có hơn cả công đức Thiên Đạo.

Tam Thanh năm xưa thành lập đại giáo khoáng thế, tuy tích lũy được lượng công đức khổng lồ, nhưng vẫn không đủ để thành Thánh, chính vì là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có một phần công đức Khai thiên, nên mới có thể lập địa thành Thánh.

Cho nên, Hạo Thiên quyết định, dù thế nào cũng sẽ không động đến phần công đức Khai thiên vừa nhận được.

Xé rách hư không, Hạo Thiên rời khỏi bí cảnh.

Không ngờ, một bóng hình quen thuộc, đang lặng lẽ chờ đợi.

Một thân bạch y, phong tư tuyệt thế, có một loại khí tức thoát trần đạm nhiên, thân thể thon dài tĩnh lặng bất động, toàn thân bao phủ trong sương mù hỗn độn.

"Thần khấu kiến bệ hạ!" 36.

Ngoan Nhân Đại Đế nhẹ nhàng bái tạ.

"Miễn lễ, bình thân!" Hạo Thiên cười ha hả.

Lúc này Ngoan Nhân đã học thành trở về, Thái Thanh thánh pháp, thuật luyện đan và thuật luyện khí đều đã nắm giữ.

Cùng lúc đó, trong đầu Hạo Thiên, cũng truyền đến lượng lớn thông tin.

Những gì Ngoan Nhân biết, y đều biết.

Tương đương với việc, Thái Thanh Lão Tử vì sự trỗi dậy của Thiên Đình, đã dốc hết vốn liếng.

Cho dù sau này Thái Thượng Lão Quân rời đi, Thiên Đình cũng không cần lo lắng thiếu đan dược và pháp khí.

Liếc mắt qua, nụ cười của Hạo Thiên càng thêm rạng rỡ.

Cũng không biết Ngoan Nhân Đại Đế ở Bát Cảnh Cung đã nhận được lợi ích gì, tu vi cảnh giới của nàng đã tăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu phối hợp với Trảm Thiên Đạo và Bàn Long Kiếm, quét ngang Bán bộ Thánh nhân cũng không thành vấn đề.

"Đi, chúng ta về trước, cũng không biết mọi người thế nào rồi." Hạo Thiên nói.

Thi triển Hành tự bí, mang theo Ngoan Nhân trở về.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên gặp được Dao Trì đang bận rộn.

Dao Cơ cũng ở bên cạnh giúp đỡ, sau khi du lịch ở Đông Thổ Hồng Hoang một thời gian dài, gần đây cũng đã trở về.

"Sư huynh!" Dao Trì kích động.

"Ca!

Cuối cùng huynh cũng về!

Người ta nhớ huynh muốn chết!" Dao Cơ càng nhào vào lòng Hạo Thiên.

"Để mọi người đợi lâu rồi," Hạo Thiên mỉm cười nói, "Ai nói cho ta biết, tình hình phát triển gần đây của Thiên Đình?" "Để muội," Dao Cơ giành nói, "Trong một trăm năm ca không ở đây, Thiên Đình chúng ta lại chiêu mộ được hơn hai mươi triệu cường giả, số lượng Chuẩn Thánh vượt quá năm trăm, cảnh giới Đại La Kim Tiên càng nhiều như lông trâu, đạt tới ba vạn người..." "Vậy sao?

Được lắm.” Hạo Thiên trong lòng thoải mái.

Thế lực dưới trướng phát triển nhanh như vậy, chủ yếu dựa vào bảo tàng Long Vương có được trước đó.

Ngoài ra, ảnh hưởng ngày càng tăng của Thiên Đình, cũng là một tấm biển vàng.

Ai cũng biết, gia nhập Thiên Đình không thiếu đan dược và pháp bảo, mạnh hơn nhiều so với việc khổ sở tu luyện ở hạ giới.

Hơn nữa, Thiên Đình là Huyền môn chính thống, lại có Hạo Thiên và các nhân vật cứng cựa khác che chở, ra ngoài rất có thể diện.

“Ca, huynh xem đại trận hộ giới kìa.” Dao Cơ như muốn kể công nhắc nhở.

Hạo Thiên phóng thần niệm ra xem, tức thì kinh hỷ không thôi.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tất cả trận nhãn đều đã được nâng cấp thay mới, đổi thành ba trăm sáu mươi lăm vị Chuẩn Thánh chấp chưởng trận kỳ.

Như vậy, uy lực của đại trận hộ giới đã cực kỳ đáng gờm.

Năm xưa, thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc Thiên Đình, cũng không làm được điều này.

Dù sao, những người có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đều không phải nhân vật tầm thường, ai nấy đều tâm cao khí ngạo, khó mà khuất phục. 37.

Cho nên Dao Cơ hẳn đã phải bỏ ra không ít tâm sức, mới có được cục diện như hôm nay.

Có thể nói, Thiên Đình bây giờ vững như bàn thạch, nếu Thánh nhân không ra tay, bất kỳ thế lực nào cũng không có cách nào công phá.

Chương 76

"Muội muội, giỏi lắm," Hạo Thiên giơ ngón cái, "Đây là phần thưởng cho muội." Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Phong Lôi Kiếm Dực, một trăm viên long châu cấp Chuẩn Thánh, bản mệnh tinh huyết của Ngũ Trảo Kim Long, cùng với lượng lớn Hỗn độn thần thạch, được ban thưởng cho Dao Cơ.

"Ca ca thương em nhất!" Cô nhóc lòng vui như hoa nở, ôm Hạo Thiên cười không ngớt.

"Sư huynh thật thiên vị, của muội đâu?" Dao Trì cố ý hỏi.

"Có, cả con người sư huynh đều là của muội, lát nữa sẽ thưởng cho muội thật tốt!" Hạo Thiên bế công chúa, ôm Dao Trì vào tẩm cung. ...

Những ngày tiếp theo.

Hạo Thiên đích thân ngồi trấn Thiên Đình, xử lý mọi việc lớn nhỏ.

Thân là chủ của Tam giới, nếu cứ vắng mặt, cũng không thích hợp cho lắm.

Nhưng ở Đông Thổ Hồng Hoang, lại cũng sóng gió nổi lên.

Từng chuyện lớn liên tiếp xảy ra.

Từ sau khi Địa Hoàng Thần Nông thị thoái vị, do Hiên Viên Hoàng Đế chấp chưởng Nhân tộc.

So với hai vị tiền nhiệm, Hiên Viên tuy có tiếng hiền đức, nhưng không có công tích đủ để phục chúng.

Cho nên, các bộ lạc Nhân tộc khác, lần lượt truyền ra tiếng nói phản đối.

Trong đó, Cửu Lê tộc là lực lượng nòng cốt phản đối.

Lúc này thống soái bộ lạc Cửu Lê, chính là Đại vu Xi Vưu chuyển thế.

Xi Vưu từng bị Đồ Vu Kiếm chém giết, một tia nguyên thần nhập vào Lục đạo luân hồi, kiếp này chuyển sinh thành Nhân tộc. 38.

Sau khi lớn lên, Xi Vưu thức tỉnh ký ức tiền thế, không tiếc công sức phát triển Cửu Lê tộc, khiến các bộ lạc lân cận lần lượt tìm đến quy thuận.

Vì không phục Hiên Viên, Xi Vưu sau khi thương nghị với tám mươi mốt huynh đệ của mình, quyết định phát binh tranh đoạt vị trí cộng chủ Nhân tộc.

Tiếp theo, mây chiến tranh bao phủ tứ phương, hai bên đánh nhau không thể tách rời.

Hiên Viên liên tiếp bại lui, không thể không cầu cứu các đệ tử Xiển giáo.

Không lâu sau, đệ tử Tam giáo lần lượt hạ sơn.

Huyền Đô, Đa Bảo Đạo Nhân lần lượt xuất chiến, thậm chí có cả cường giả Long tộc tham gia.

Tình hình bắt đầu bất lợi cho Xi Vưu.

Sau khi Xi Vưu đại bại, nghiến răng, dậm chân, đến điện thờ Bàn Cổ cầu cứu.

Lúc này Vu tộc, từ dân số đỉnh cao vạn ức, đã giảm xuống chỉ còn hơn mười triệu thành viên, suy yếu chưa từng có.

Do Đại vu Hình Thiên đứng đầu, các Đại vu khác như Cửu Phượng, Tướng Liễu, Phong Bá và Vũ Sư phụ tá.

Nghe Xi Vưu thỉnh cầu, Hình Thiên không thèm để ý.

Dù sao, lúc này khí vận của Vu tộc đã rơi xuống đáy vực, không thể chịu đựng thêm sóng gió nữa.

Nhưng các Đại vu khác, như Phong Bá, không vui, cho rằng đệ tử Tam giáo can thiệp vào cuộc tranh đoạt cộng chủ, tương đương với việc ức hiếp tiểu đệ Xi Vưu ngày xưa.

Chính vì vậy, Phong Bá, Vũ Sư và Tướng Liễu tính tình nóng nảy đã tức giận rời khỏi điện thờ Bàn Cổ, đi chi viện cho Cửu Lê tộc.

Chỉ là, ba vị Đại vu không mang theo bất kỳ chiến sĩ Vu tộc nào, cũng sợ liên lụy quá rộng.

Vào lúc này, Hạo Thiên cũng đang chăm chú quan sát.

"Cuối cùng cũng đến bước ngoặt, Trục Lộc chi chiến." Hạo Thiên cười ha hả.

Một ngày nọ.

Hiên Viên và Xi Vưu mỗi bên dẫn quân, đối trận tại Trục Lộc chi dã.

Phía Hiên Viên có bộ lạc Hữu Hùng, ngồi trên chiến xa do Hiên Viên phát minh.

Dũng sĩ bộ lạc Cửu Lê gần như đều cưỡi những con dã thú hung mãnh, toàn thân sát khí cuồn cuộn.

"Vì sự thống nhất của Nhân tộc!

Giết cho ta!" Hai bên giao chiến, đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ.

Chiến sĩ của hai bộ tộc như thủy triều xông lên, kịch chiến với nhau. 39.

Đệ tử Tam giáo và Xi Vưu cũng bắt đầu liều chết chém giết.

Có sự tham gia của các Đại vu như Phong Bá, Vũ Sư và Tướng Liễu, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại.

“Cửu Thiên Huyền Nữ ở đâu?

Đi giúp Hiên Viên một tay!” Hạo Thiên quả quyết.

“Cẩn tuân pháp chỉ!” Cửu Thiên Huyền Nữ đáp.

Bế quan trong Hạo Thiên bí cảnh đã lâu, thực lực tăng vọt ghê gớm, chính là lúc thử thân thủ.

Hạo Thiên phái người tăng viện, chỉ để chia sẻ khí vận và công đức.

Tam Thanh ngầm ý cho đệ tử dưới trướng tham chiến, cũng là cùng một suy nghĩ.

Lợi ích trước mắt, ai cũng đừng cười ai.

Cửu Thiên Huyền Nữ vốn là đại trưởng lão của Phượng tộc, lại được rèn luyện ở Thiên Đình, lần lượt nhận được mấy kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trở thành chủ lực của Thiên Đình chinh phạt tứ phương.

Cho nên, vừa xuất hiện đã quét ngang không thương tiếc.

Đè bẹp hết phong thái của đệ tử Tam giáo.

Đại vu Tướng Liễu đứng ra, cũng bị Cửu Thiên Huyền Nữ trọng thương.

Thấy tình thế không ổn, Phong Bá và Vũ Sư liên thủ đối phó Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Hai đánh một, thật là hảo hán!

Có bản lĩnh thì nhắm vào ta!” Khổng Tuyên đang quan chiến, thực sự không kìm được, cũng lao xuống khỏi tầng mây.

Chương 77

Dù sao, Cửu Thiên Huyền Nữ là đồng liêu kiêm tộc nhân.

Một khi Cửu Thiên Huyền Nữ bị thương, tương đương với việc tát vào mặt Phượng tộc và Khổng Tuyên.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên đã đại thành, chỉ thấy sau lưng ngũ sắc quang hoa phóng ra, thần quang quét qua, bắt giữ hai vị Đại vu, giải vây cho Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thấy vậy, Xi Vưu nổi giận.

Tiếp tục đánh, chắc chắn sẽ bị vây công, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Dưới ánh mắt của mọi người, Xi Vưu mặt mày dữ tợn, mười hai cây ma thần kỳ lao ra khỏi cơ thể, nghênh phong mà lớn lên mấy trượng, sát khí ngút trời.

Phảng phất như sấm sét giữa trời quang.

Cả chiến trường bị bóng tối bao phủ.

Chiến sĩ bộ lạc Hữu Hùng và đệ tử Tam giáo, tất cả đều bị một đại trận khủng bố cuốn vào.

"Không hay rồi!

Xi Vưu điên rồi!

Dám dùng đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Rất nhiều người kinh ngạc không thôi.

Đây là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang, uy lực sánh ngang Tru Tiên Kiếm Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Hành động này của Xi Vưu, e là có ý đồ tái tụ tinh khí của Tổ vu, phục sinh Thập nhị Tổ vu, xin bệ hạ mau chóng quyết định!” 40.

Dao Trì ngọc thể chấn động.

Quả nhiên.

Cùng với khí tức của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lan rộng, tinh khí và sức mạnh của Tổ vu trôi dạt trong Hồng Hoang nhanh chóng hội tụ.

Những người bị nhốt trong trận, cũng bị vô số ma thần do Đô Thiên Thần Sát Kỳ huyễn hóa ra tấn công.

“Kẻ này hành động nghịch thiên, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.” Hạo Thiên bình tĩnh ung dung.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Y chậm rãi đứng dậy.

Tâm niệm vừa động, toàn bộ khí vận Thiên Đình tức thì tụ lại trên đỉnh đầu, tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ màu đỏ pha tím.

Ngay sau đó, khí vận khổng lồ vô song kia, tức thì hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất.

Từ ba mươi ba tầng trời vươn thẳng xuống phàm gian.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!” Nơi bàn tay khổng lồ đi qua, ức vạn dặm hư không vỡ nát, địa thủy hỏa phong tàn phá.

Cả Hồng Hoang đều đang run rẩy kịch liệt.

Vô số sinh linh phủ phục lạy lục, linh hồn phảng phất như sắp nghẹt thở.

Các cự đầu Hồng Hoang cũng đồng loạt hướng ánh mắt kinh hãi tột độ về phía đó.

Rắc!

Rắc!

Đại trận không chịu nổi, trong nháy mắt vỡ tan.

Mười hai cây Đô Thiên Thần Sát Kỳ, bị Hạo Thiên nhổ tận gốc thu đi.

"Trời muốn diệt ta!" Xi Vưu quỳ xuống đất khóc lớn.

Chết cũng không ngờ, chủ nhân Tam giới lại đích thân can thiệp vào trận chiến này.

"Bệ hạ thần uy!" Cả Thiên Đình, vang lên tiếng hoan hô.

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên lại có chiêu này, ngưng tụ khí vận Thiên Đình, hiên ngang phá vỡ đại trận trấn tộc của Vu tộc.

"Quá mạnh rồi!

Thực lực của Hạo Thiên, đã bành trướng đến mức này rồi sao?" 41.

Các cự đầu không khỏi khiếp hãi, cảm thấy áp lực vô biên.

Cho dù là tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong, rơi vào Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng chỉ có vận mệnh ảm đạm vẫn lạc.

Nhưng Hạo Thiên chỉ cần một chiêu.

Quả thực là mạnh vô địch!

Chịu đả kích nặng nề như vậy, sĩ khí của Cửu Lê tộc xuống thấp, Hiên Viên nhân cơ hội nổi trống trận, chiến sĩ bộ lạc Hữu Hùng gào thét một lần nữa xung phong.

Trước khi mặt trời lặn.

Xi Vưu bị Hiên Viên Kiếm chém giết, thanh kiếm này chính là Đồ Vu Kiếm trước đây.

Tương đương với việc, Xi Vưu là một nhân vật bi kịch, hai lần vẫn lạc dưới cùng một thanh kiếm.

Trục Lộc chi chiến, kết thúc bằng sự thất bại của bộ lạc Cửu Lê, Hiên Viên xác lập địa vị Nhân Hoàng.

Tin tức truyền đến điện thờ Bàn Cổ.

Hình Thiên lại không ngồi yên được nữa.

Một luồng lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu. 42.

"Hạo Thiên tiểu nhi quá ức hiếp người rồi!

Giết huynh đệ ta, đoạt bảo vật trấn tộc của ta!

Điều này có thể nhẫn, điều gì không thể nhẫn!!" Hình Thiên hai mắt tóe lửa.

Rút ra vu khí Càn Thích, sải bước ra khỏi điện thờ Bàn Cổ, toàn thân sát ý lẫm liệt.

Không lâu sau, vị Đại vu này đã đến ngoài Nam Thiên Môn. ...

Chương 78

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tấm gương Hạo Thiên bảo quang lấp lánh, hiện ra cảnh tượng ngoài Nam Thiên Môn.

Đại vu Hình Thiên cầm một cây rìu vu khí, khí thế hung hăng xông đến.

"Dám khiêu khích Thiên Đình!

Hôm nay phải có đi không có về!" Dao Trì bị chọc giận.

Sau khi Thiên Đình được xây dựng lại, Hình Thiên là kẻ đầu tiên dám đánh tới cửa.

"Việc này không vội," Hạo Thiên cười ha hả, "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận một khi phát động, mười Hình Thiên cũng bị đánh chết.

Giết hắn thì dễ, nhưng bên phía Bình Tâm nương nương không dễ ăn nói.

Một khi toàn diện khai chiến với Vu tộc, chúng ta thắng, cũng phải trả một cái giá không nhỏ." "Bệ hạ nói rất đúng!" 43.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Năm xưa, Tổ vu Hậu Thổ sau khi thân hóa luân hồi thì vẫn lạc, nhưng trời ban đại công đức, giúp bà tái tạo nhục thân, và khiến bà sở hữu nguyên thần, hiệu là Bình Tâm nương nương.

Trong phạm vi Địa phủ, thực lực của Bình Tâm nương nương thậm chí sánh ngang Thánh nhân, cũng là một siêu cấp cường giả không thể xem thường.

“Vậy làm sao đây, mặc cho hắn làm tổn hại thể diện Thiên Đình chúng ta sao?” Dao Cơ cười khổ.

“Không vội, Trẫm đi gặp hắn một chút.” Hạo Thiên cười ha hả.

Hình Thiên vũ Càn Thích, ý chí kiên cường bất khuất.

Đối với điển cố này, Hạo Thiên khá quen thuộc.

Y tuyệt đối không thể để sự việc tái diễn.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ trấn áp Hình Thiên, bảo vệ uy nghiêm của Thiên Đình, phần thưởng là hai trăm phần Mồi câu Chí Tôn!” Hệ thống thông báo.

Vút!

Hạo Thiên rời khỏi ngai vàng Thiên Đế, bên trái là Ngoan Nhân Đại Đế, bên phải là Bán bộ Thánh nhân Ngao Hắc.

Ba người mở đại trận hộ giới, trực tiếp đối mặt với Hình Thiên.

“Hạo Thiên!

Ngươi có biết ý đồ của ta không?” Hình Thiên trầm giọng nói.

“Báo thù cho thuộc hạ thôi mà,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Trẫm chúa tể Tam giới, thống ngự tứ hải bát hoang, không thể để Vu tộc làm càn.

Một câu thôi, đối kháng Thiên Đình, là con đường chết!” 44.

Đồng tử của Hình Thiên co lại, cây rìu lớn trong tay thần quang nhảy múa, tỏa ra sát cơ khủng bố.

Nhưng, chưa đợi hắn ra tay, Ngoan Nhân Đại Đế đã bước ra.

“Chỉ là một Đại vu, không đáng để bệ hạ ra tay,” Ngoan Nhân Đại Đế ngữ khí băng lãnh, “Để ta thay người, một chiêu bại ngươi!”

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người, đều đổ dồn vào vị nữ tử phong hoa tuyệt đại này.

Ai cũng biết, Ngoan Nhân không chỉ là Binh mã đại nguyên soái của Thiên Đình, mà còn là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Lão Tử, sớm đã danh chấn Tam giới.

Có cơ hội xem nàng xuất chiến, quả thực không thể bỏ lỡ.

"Ăn một rìu của ta!" Hình Thiên đại nộ, lập tức vung rìu chém xuống.

Tức thì, một đạo hồng mang nhanh chóng biến đổi, dường như muốn chém đôi cả ba mươi ba tầng trời rộng lớn.

"Phi, Tiên, Quyết!" Ngoan Nhân Đại Đế khẽ nói.

Toàn thân tiên quang bàng bạc, từ thân thể ban đầu lột xác ra một cái tôi mới, phi tiên xuất hiện, hóa thành một thần thai.

Thần thai này trong lòng ôm kiếm, dáng vẻ giống hệt Ngoan Nhân, nhưng khí tức bá đạo tuyệt luân.

Có một loại lực công kích đáng sợ, chém tiên giết thần, phá diệt mọi đối thủ, cửu thiên thập địa không ai có thể chống lại.

Trong một phần ngàn của một cái búng tay.

Hình Thiên cả người lẫn rìu, bị chém thành hai mảnh.

"Mẹ ơi!

Đây là người sao?!" Vô số người kinh hãi biến sắc.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra, Ngoan Nhân Đại Đế công phạt vô song, bí thuật kinh diễm cổ kim, Bán bộ Thánh nhân e rằng cũng bị chém giết trong nháy mắt.

Huống chi, tu vi cảnh giới của Hình Thiên chỉ tương đương với

Ngoan Nhân mà thôi.

Bị nghiền ép là chuyện bình thường.

“Sư muội thần thông cái thế, ta không bằng!” Trong Bát Cảnh Cung, Huyền Đô phát ra một tiếng thở dài.

Cùng là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Lão Tử, chiến lực của Huyền Đô không mạnh, thiên về việc luyện đan và luyện khí, không thích tranh đấu với người khác.

“Cô nhóc không tệ!” Thái Thanh Lão Tử thì vỗ tay cười lớn.

Cuối cùng cũng dạy dỗ được một môn sinh tuyệt thế sắc bén, sau này ai dám xem thường Thái Thượng Nhân giáo.

Có thể diện!

Quá có thể diện!

“Ặc...

Hình Thiên xong đời rồi?” 45.

Dao Cơ một trận kinh hãi.

Nhưng không.

Trong nháy mắt, thi thể của Hình Thiên lại loạng choạng đứng dậy.

Ngực hắn xuất hiện một đôi mắt, rốn hóa thành miệng, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

“Giết!” Vung vẩy Càn Thích, Hình Thiên lại lần nữa lao về phía đối thủ.

Cái khí thế cổ hãn không sợ chết, chấn kinh cả Hồng Hoang.

Chương 79

Nhưng thực lực đã giảm xuống quá nhiều, lại bị một kiếm đóng đinh trên mặt đất.

"Ngu xuẩn!" Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng lúc này.

Một giọng nữ lo lắng, truyền vào tai Hạo Thiên: "Bần đạo Bình Tâm, khẩn xin Thiên Đế thủ hạ lưu tình!

Chỉ cần đế quân chịu tha cho Hình Thiên, mọi chuyện đều dễ thương lượng!" Quả nhiên không ngoài dự liệu.

Bình Tâm nương nương trấn giữ Địa phủ đã cầu tình.

"Nếu Trẫm muốn Vu tộc quy thuận Thiên Đình thì sao?" Hạo Thiên cười hắc hắc.

"Việc này trọng đại, nếu Thiên Đế không chê, mời đến chỗ bần đạo thương nghị." Bình Tâm nương nương đáp.

Ngay sau đó.

Hạo Thiên đã đưa ra quyết định.

"Thái Bạch Kim Tinh đâu?" Hạo Thiên nói, "Mau chóng bắt giữ Hình Thiên, trấn áp dưới chân núi Thường Dương, phái một số thiên binh thiên tướng nghiêm ngặt canh giữ." "Thần lĩnh chỉ!" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng đáp.

Cũng chỉ trong mười hơi thở, ngoài Nam Thiên Môn đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hình Thiên đã bị nhanh chóng đưa đi.

Cảnh này, đã gây ra một chấn động lớn ở Hồng Hoang.

Mọi người mới nhận ra.

Thiên Đình đã triệt để trỗi dậy.

Không còn là thế lực yếu đuối mặc người xâu xé như trước.

Thậm chí, không cần Hạo Thiên ra tay, chỉ một mình Ngoan Nhân Đại Đế, người có thể chiến thắng nàng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cùng lúc đó.

Phía bộ lạc Hữu Hùng của Nhân tộc, cũng đang bận rộn không ngớt.

Hiên Viên Hoàng Đế đem Xi Vưu xé thành tám mảnh, lệnh cho người đem các bộ phận cơ thể hắn, phong ấn dưới Tam sơn ngũ nhạc.

Sau đó, đại điển tế trời bắt đầu.

Tuy Hạo Thiên không hiện thân.

Nhưng Thánh mẫu Nữ Oa nương nương và vị Thánh nhân của Ngọc Hư Cung đã đến làm chứng.

Từ đó, Hiên Viên công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng.

"Ầm ầm!" Trời đầy kim quang rực rỡ, mây lành công đức xuất hiện, đem một phần công đức chia cho Hạo Thiên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ phò trợ Nhân Hoàng thành công, ngài nhận được năm triệu điểm công đức Thiên Đạo!" Hệ thống thông báo.

Hạo Thiên vui vẻ.

Đáng tiếc, sau này cơ hội kiếm công đức lớn như vậy ngày càng ít rồi.

Sau khi Hiên Viên Hoàng Đế đến Hỏa Vân Động.

Lịch sử Nhân tộc, lại lật sang một trang mới, từng bước tiến vào giai đoạn Ngũ Đế trị thế.

Phía điện thờ Bàn Cổ, thì do Đại vu Cửu Phượng chấp chưởng, cẩn thận an ủi các thành viên Vu tộc, không dám manh động nữa.

Một ngày nọ.

Hạo Thiên ngồi trên Bát Cảnh Loan Dư, rầm rộ giá lâm Địa phủ, bên cạnh có Ngoan Nhân Đại Đế và Khổng Tuyên hộ tống.

Rất nhiều cự đầu đều biết, cuộc đàm phán sắp bắt đầu.

Nhưng không ai dám dùng thần niệm để nhìn trộm, cũng sợ đắc tội với Bình Tâm nương nương. 46.

Suốt đường đi, tiên âm vang vọng, uy thế của Đại đế lan tỏa, những quỷ mị và âm hồn đều tránh ra thật xa.

Trên đường đi, Hạo Thiên còn quan sát xung quanh.

Cả Cửu U Địa Phủ, gần như không có tồn tại quá mạnh mẽ, một vùng hoang vu tiêu điều, cũng không có thế lực nào khác nhúng tay vào.

"Nếu Trẫm không chiếm lĩnh, đối thủ sẽ chiếm lĩnh," Hạo Thiên tự nhủ, "Nơi này, sớm muộn cũng phải sáp nhập vào bản đồ Thiên Đình!" Đi qua Hoàng Tuyền Lộ và cầu Nại Hà, đã đến Bình Tâm Điện.

Đây là nơi ở của Bình Tâm nương nương.

"Thiên Đế bệ hạ giá lâm, có lỗi không ra đón từ xa, mong thứ tội!" Cửa điện mở ra, Bình Tâm nương nương bước ra.

Thần sắc ôn nhu, tiên tư vô song, mặc một bộ đạo bào màu vàng ngỗng, khiến người ta càng nhìn càng thấy thoải mái.

“Gặp Bình Tâm nương nương!

Chúc nương nương thánh thọ vô cương!” Hạo Thiên mỉm cười.

Trong Cửu U Địa Phủ, Bình Tâm thực chất là Thánh nhân, cho nên một câu khách sáo cũng không có vấn đề gì.

Hai bên bước vào điện, Hạo Thiên không chút khách khí ngồi vào ghế chủ tọa.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, trong lòng đều đã hiểu rõ.

“Cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng ngày đó, Hình Thiên nhất thời nóng nảy mạo phạm Thiên Đế, may mà đế quân khoan dung độ lượng, tha cho tính mạng của hắn, bần đạo và cả Vu tộc đều vô cùng cảm kích.” Bình Tâm nương nương chậm rãi nói.

“Chuyện nhỏ thôi,” Hạo Thiên cười hắc hắc, “Trẫm thân là chủ của Tam giới, có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc vạn tộc Hồng Hoang, Vu tộc đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Cho nên, báo trước cho nương nương một tiếng, Vu tộc phải quy thuận Thiên Đình trong vòng trăm năm.” ...

Cùng lúc Hạo Thiên và Bình Tâm nói chuyện, trong đầu y vang lên một tiếng thông báo.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ thu phục Vu tộc, thời hạn trong vòng năm trăm năm!

Phần thưởng là hai ngàn điểm Mồi câu Chí Tôn!

Một thẻ thưởng câu cá gấp năm lần!

Chương 80

Đồng thời có thể do ký chủ chỉ định một địa điểm câu cá!" Nghe phần thưởng này, Hạo Thiên kích động.

Xem ra độ khó nhiệm vụ càng cao, phần thưởng cũng càng hậu hĩnh.

Lần này trở về cũng phải thu phục được Vu tộc!

Phía bên kia.

Bình Tâm nương nương rơi vào trầm tư.

Tiền thế của bà, từng là một trong Thập nhị Tổ vu.

Từ sau đại chiến Vu Yêu, địa vị của Vu tộc đã sa sút không phanh, nếu lại gặp phải nguy cơ, e rằng có họa diệt tộc.

Vị Thiên Đế mới nhậm chức trước mắt, không phải thiện nam tín nữ, nói một là một, thủ đoạn tàn nhẫn.

Năm đó Yêu sư phủ bị tiêu diệt, chấn động cả Hồng Hoang.

Bình Tâm cũng lo lắng, Hạo Thiên nhân cơ hội gây khó dễ, tấn công điện thờ Bàn Cổ.

Với thực lực mạnh mẽ của Thiên Đình hiện nay, Vu tộc tuyệt đối khó thoát kiếp nạn.

"Hay là thế này, chúng ta mỗi bên nhượng bộ một bước," Bình Tâm nương nương suy nghĩ nói, "Vu tộc rút khỏi Đông Thổ Hồng Hoang, chuyển vào Địa phủ, từ nay không hỏi thế sự." Sau khi đại chiến Vu Yêu kết thúc, Bình Tâm nương nương từng cân nhắc, để Vu tộc giống như Tiên thiên tam tộc, lựa chọn trấn thủ một phương, tốt nhất là ngồi trấn Địa phủ, tránh xa những tranh chấp kia.

Nhưng năm đó Lục vị Thánh nhân không đồng ý.

Lý do đơn giản.

Khí vận Hồng Hoang có hạn, Lục vị Thánh nhân cũng muốn chia sẻ khí vận Địa phủ, sao có thể để người khác nhúng tay.

"Vu tộc có thể vào Địa phủ," Hạo Thiên quả quyết nói, "Nhưng, phải sau khi quy thuận Thiên Đình." Nghe vậy.

Bình Tâm nương nương trong lòng thầm vui.

Nếu có thể để Vu tộc lánh vào Địa phủ, còn việc gia nhập Thiên Đình, thực ra vấn đề không lớn.

Mọi việc đều phải trả giá.

Nếu Lục vị Thánh nhân phản đối, cứ để họ đi đôi co với Hạo Thiên là được.

"Một lời đã định." Bình Tâm nương nương quyết định.

Cơ hội thực sự khó có được, bà tuyệt không muốn bỏ lỡ.

"Tốt," Hạo Thiên cười ha hả, "Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, Bình Tâm đạo hữu thật minh trí." "Bệ hạ quá khen rồi." Bình Tâm nương nương mỉm cười.

Bà lập tức truyền âm cho điện thờ Bàn Cổ, triệu Cửu Phượng đến.

Rất nhanh, một thân y phục màu lửa, ngũ quan tinh xảo, Đại vu Cửu Phượng đã đến.

"Khấu kiến Thiên Đế và Bình Tâm nương nương!" Cửu Phượng lập tức quỳ lạy.

Trên đường đến, bà đã nghe Bình Tâm nói sơ qua tình hình, nên trong lòng đã hiểu rõ.

Tuy Cửu Phượng trên danh nghĩa là thủ lĩnh Vu tộc hiện nay,

nhưng những chuyện lớn như vậy, vẫn phải dựa vào Bình Tâm quyết định.

"Miễn lễ, bình thân!" Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Bình Tâm cũng làm một thủ thế, ra hiệu cho Cửu Phượng đứng dậy nói chuyện.

"Trước đây Hình Thiên hành sự lỗ mãng, mạo phạm bệ hạ, toàn thể thành viên Vu tộc đều áy náy, nguyện chịu trừng phạt." Cửu Phượng cẩn thận nói.

"Không sao," Hạo Thiên chậm rãi nói, "Tạm thời trấn áp Hình Thiên năm trăm năm, đợi Vu tộc vào Địa phủ rồi tính sau." Nói xong, y cũng vẫy tay, để Khổng Tuyên thả ba vị Đại vu bị nhốt trong không gian Ngũ Sắc Thần Quang ra.

Bịch!

Tướng Liễu, Phong Bá và Vũ Sư, nặng nề ngã xuống đất.

"Đây là đâu?" Tướng Liễu ngơ ngác.

Bị bắt ở Trục Lộc chi dã, hắn không biết những biến hóa sau đó, ký ức dừng lại ở thời điểm khai chiến.

Nhìn thấy Khổng Tuyên, ba vị Đại vu hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại muốn cầm vũ khí lên đánh.

"Ba vị ca ca, trước mặt Thiên Đế bệ hạ và Bình Tâm nương nương, không được vô lễ!" Cửu Phượng vội vàng đưa tay ngăn cản.

Tướng Liễu, Phong Bá và Vũ Sư, tuy tính tình nóng nảy, nhưng không phải kẻ ngốc.

Nhìn hai vị đại lão Hạo Thiên và Bình Tâm, họ cũng cảm giác được, e là có chuyện lớn xảy ra.

"Cửu Phượng muội muội, rốt cuộc tình hình bây giờ thế nào?" Vũ

Sư chủ động hỏi.

Cửu Phượng kiên nhẫn, kể lại hết việc Xi Vưu chiến bại bị chém giết, Hình Thiên vũ Càn Thích, Hiên Viên Hoàng Đế chứng đạo Nhân Hoàng, và cả cuộc thương nghị vừa rồi giữa Thiên Đình và Địa phủ.

Ba vị Đại vu mắt tròn mắt dẹt.

Tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Sự đã đến nước này, tay không thể bẻ được đùi, ngoài việc nghe theo sự sắp xếp của Bình Tâm nương nương, không còn lựa chọn nào khác.

Dù sao, trong Hồng Hoang hiện nay, Thiên Đình như mặt trời ban trưa, quả thực không thể chọc vào.

"Ta là thủ lĩnh Vu tộc Cửu Phượng, hôm nay dẫn toàn thể thành viên Vu tộc gia nhập Thiên Đình, từ nay trung thành với Thiên Đế, vạn tử bất từ!

Mong Thiên Đạo giám chi!" Rất nhanh, Cửu Phượng lập lời thề đại đạo trước Thiên Đạo.

"Ầm ầm ầm ầm!" Thiên Đạo lập tức hồi ứng.

Liên tiếp vang lên mười tám đạo sấm sét.

Khí vận của Thiên Đình, như lửa cháy đổ thêm dầu, lại bắt đầu một đợt tăng vọt khủng khiếp.

Thêm hơn mười triệu thành viên, trực tiếp khiến khí vận kim long trên không Lăng Tiêu Bảo Điện, lại nhanh chóng bành trướng thêm mấy vòng.

"Hiệu suất này cũng quá kinh người rồi!" Các cự đầu Hồng Hoang đồng loạt kinh ngạc.

Chết cũng không ngờ, trong thời gian ngắn như vậy, Hạo Thiên đã

quyết định một chuyện đủ để thay đổi cục diện Hồng Hoang.

Đúng như câu nói, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Vu tộc dù đã suy yếu đến cực điểm, cũng mạnh hơn nhiều so với Phượng tộc gia nhập Thiên Đình trước đó.

"Bình Tâm muội muội hồ đồ rồi, lại bị Hạo Thiên ba câu hai lời lừa gạt." Nữ Oa nương nương cạn lời.

"Khoảng cách ngày càng lớn rồi!

Hạo Thiên khẩu vị không nhỏ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày xanh mét.

Chương 81

Núi Tu Di ở Tây phương, tuy đối ngoại xưng là có mấy tỷ phật tử.

Nhưng cường giả thực sự không nhiều, xét về chất lượng thì thua xa Thiên Đình.

Nếu thật sự khai chiến với Thiên Đình, tuyệt đối sẽ bị đè xuống đất mà ma sát.

"So với Thiên Đình, Tiệt giáo quả thực chỉ có thể gây chuyện vặt." Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cảm thán.

Từng một thời huy hoàng, xưng là vạn tiên triều bái, Tiệt giáo bây giờ cũng chỉ có thể ngước nhìn Thiên Đình.

Còn vị Thánh nhân trong Ngọc Hư Cung, dứt khoát trực tiếp bế quan, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông, cùng với cái gọi là Xiển giáo thập nhị kim tiên, cũng chỉ có danh tiếng lớn hơn một chút, có khi một mình Ngoan Nhân Đại Đế cũng có thể nghiền ép toàn bộ.

Chỉ có Thái Thanh Lão Tử là bình tĩnh.

Thiện thi của ông ở Thiên Đình đã lâu, sớm đã nhận ra, Hạo Thiên tiểu tử này tuyệt không phải vật trong ao, sau này tuyệt đối sẽ có thành tựu lớn.

Trong Cửu U Địa Phủ.

Hạo Thiên mỉm cười, trực tiếp ban bố một đạo pháp chỉ: "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Sắc phong Bình Tâm làm một trong Lục Ngự của Thiên Đình, hiệu là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Chỉ,

chưởng quản âm dương, nuôi dưỡng vạn vật, chúa tể núi sông đại địa, tọa trấn U Minh Địa Phủ!" "Thần lĩnh chỉ!" Bình Tâm nương nương lập tức cung kính hành lễ.

Đã quyết định đầu quân cho Thiên Đình, vậy thì lễ quân thần không thể bỏ.

Bà cũng không ngờ, mình lại trở thành một trong Lục Ngự của Thiên Đình, có thể ngang hàng với Thiên Đế, địa vị này không thấp rồi.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với Thiên Đình.

Bình Tâm nương nương còn hóa ra một pháp thân khổng lồ đầu đội trời xanh, hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện bái một lạy.

Cả Hồng Hoang, vô số sinh linh đều chứng kiến khoảnh khắc lịch sử này.

"Chúc mừng nương nương!" Cửu Phượng và Tướng Liễu cũng thật lòng vui mừng.

Đã trở thành người một nhà, không cần lo lắng bị Thiên Đình chinh phạt tàn khốc.

Mấy ngày sau.

Toàn thể thành viên Vu tộc di dời vào Cửu U Địa Phủ, một bộ phận Vu tộc đảm nhiệm chức quỷ sai, duy trì trật tự Địa phủ.

Mấy vị Đại vu đều có chức vụ riêng, đều trở thành các cự đầu của Địa phủ.

Hạo Thiên cũng không rời đi.

Y đến bên bờ Hoàng Tuyền Hà, ngồi trên Tam Sinh Thạch, ngửi hương hoa Bỉ Ngạn, nhàn nhạt nói.

"Hệ thống, chuẩn bị câu cá!" ... [Cầu một ít hoa tươi và phiếu đề

cử a~~ Cảm ơn các vị nhiều~] Ngồi bên bờ sông, ánh mắt Hạo Thiên rực lửa. 47.

Lần này tích lũy được hơn hai ngàn Mồi câu Chí Tôn, lại có phần thưởng câu cá gấp năm lần, phải thu hoạch một mẻ thật đậm mới được.

Vung cần xuống, y bắt đầu tĩnh tâm chờ đợi.

Đột nhiên, dây câu rung lên một cái, cần câu trong nháy mắt bị kéo cong, giống hệt như tình hình câu được cá lớn.

Hạo Thiên nhanh chóng giật cần.

Một luồng năng lượng tỏa ra thần quang bảy màu bị kéo lên bờ.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp năm lần, ngài nhận được năm trăm giọt Tiên thiên càn khôn tịnh thủy!" Hệ thống thông báo.

Liếc qua phần giới thiệu, Hạo Thiên tức thì vui mừng hớn hở.

Bởi vì mỗi một giọt Tiên thiên càn khôn tịnh thủy, đều có thể rút ngắn một ngàn năm tuổi trưởng thành của Cực phẩm Tiên thiên linh căn.

Dùng trên cây bàn đào Tiên thiên nhâm thủy, bàn đào chín ngàn năm có hy vọng thu hoạch sớm hơn.

Một ngày nữa trôi qua.

Món đồ thứ hai được câu lên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp năm lần, ngài nhận được năm bản Chư thiên sinh tử bạc!" Hệ thống

lại thông báo.

Sinh tử bạc là thứ gì, ai cũng hiểu, ghi lại tuổi thọ của sinh linh Hồng Hoang, chi tiết đến từng ngày.

Vừa hay giao cho Bình Tâm nương nương, để bà phân phát cho các Đại vu trấn giữ Cửu U Địa Phủ.

Tiếp theo, lại là món đồ thứ ba.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp năm lần, ngài nhận được năm khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Nghe thông báo này, Hạo Thiên không khỏi tinh thần chấn động.

Tạo Hóa Ngọc Điệp a!

Tuyệt đối là bảo vật nghịch thiên!

Năm xưa, Hồng Quân Đạo Tổ có được một phần Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhờ đó tham ngộ Đại đạo, trở thành người đầu tiên của Hồng Hoang.

Nếu có được bản Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, e rằng ba ngàn Đại đạo đều nằm trong lòng bàn tay.

Quả thực là lợi hại vô song!

Nhưng, loại mảnh vỡ này tổng cộng cần chín mươi chín khối, nên phải bỏ ra nhiều kiên nhẫn hơn.

Cứ như vậy.

Hạo Thiên ngồi khô bên bờ Hoàng Tuyền Hà gần bốn năm.

Tất cả mồi câu đều đã tiêu hao hết.

Các loại thu hoạch cực kỳ kinh người.

Năm mươi vạn năm tu vi đan chất thành đống như núi nhỏ, đủ để

đẩy cảnh giới tu vi của y đến cực hạn hiện tại.

Đột nhiên, Hạo Thiên toàn thân thần quang bàng bạc, khí tức rung động cả vũ trụ.

Cảnh giới tu vi vừa chạm đã phá.

Chương 82

Thăng cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Không dễ dàng gì!" Hạo Thiên cười ha hả.

Từng bước đi đến ngày hôm nay, thực lực ngày càng mạnh rồi.

Nhưng, y không để ý đến việc kiểm kê thu hoạch.

Chỉ vì mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã đủ, tiêu hao mất mười triệu điểm công đức Thiên Đạo.

Hệ thống giúp Hạo Thiên, ghép tất cả các mảnh vỡ lại với nhau.

Tức thì, một chiếc ngọc điệp có hình dạng hoàn mỹ, xuất hiện trong không gian lưu trữ của hệ thống.

Trông nó không lớn lắm, nhưng toàn thân phủ đầy phù văn Đại đạo, xung quanh bao quanh bởi mấy vạn đạo trật tự thần liên, tiên quang rực rỡ vô cùng, diễn hóa ra vô số dị tượng.

Chỉ cần nhìn một cái, đã khiến linh hồn rung động, sản sinh ra đủ loại minh ngộ.

"Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng đợi được!" Hạo Thiên kích động.

Cho dù không luyện hóa bảo vật này, chỉ cần mỗi ngày đối diện tham ngộ, cảnh giới cũng sẽ tăng lên vùn vụt.

"Ký chủ nếu tế luyện Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, cần một nguyên hội thời gian, nếu tiêu hao công đức Thiên Đạo để đạt được hiệu quả tế luyện một lần, cần một trăm triệu điểm!" Hệ thống giải thích.

Nghe vậy, Hạo Thiên cũng bất đắc dĩ.

Thật sự phải đợi một nguyên hội, thì hoa cũng tàn hết rồi.

Nhưng biết tìm đâu ra một trăm triệu điểm công đức Thiên Đạo.

Dù sao phần công đức Khai thiên kia, có chết y cũng không động đến.

"Có thể tế luyện một phần trước không?

Chúng ta cứ từ từ." Hạo Thiên suy nghĩ.

"Cái này không thành vấn đề!" Hệ thống trả lời.

Mấy ngày sau.

Một phần mười Tạo Hóa Ngọc Điệp đã được tế luyện hoàn thành.

Hạo Thiên đem thần niệm, xâm nhập vào trong bảo vật này.

"Ừm?

Đó là!" Đột nhiên kinh hãi.

Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, phảng phất như một đại dương dậy sóng kịch liệt, vô số con cá lớn bơi lội.

Những con cá lớn này đều do phù văn Đại đạo tạo thành, tỏa ra thần quang ngút trời, khí tức Thiên Đạo bao quanh.

Mỗi một con cá lớn, đều đại diện cho một loại pháp tắc.

Trong số đông đảo cá lớn, có một con có thân hình vô cùng to lớn, phảng phất như một ngọn núi thần thái cổ.

Độc chiếm một vùng, những con cá khác chỉ có thể đi vòng qua nó.

"Chẳng lẽ là pháp tắc sức mạnh sao!!" Trái tim Hạo Thiên đập mạnh mấy cái.

Trong vô số Đại đạo, pháp tắc sức mạnh là đứng đầu.

Ngày xưa Bàn Cổ trong ba ngàn thần ma, có thể xếp hạng nhất,

trong khi mười thần ma đứng đầu, pháp lực thực ra đều không thua kém ông.

Bàn Cổ sở dĩ có thể đồ diệt ba ngàn thần ma để khai thiên, chủ yếu dựa vào pháp tắc sức mạnh bá đạo như hack.

Nói tóm lại, khống chế được pháp tắc sức mạnh, sức mạnh trong thiên hạ đều có thể do ta sử dụng.

Kẻ địch chỉ cần sử dụng sức mạnh tấn công ta, thì luồng sức mạnh đó sẽ thuộc về ta, tuyệt đối đứng ở thế bất bại.

Không quản ngại bất cứ điều gì, Hạo Thiên dùng thần niệm đan thành một tấm lưới lớn, bao phủ về phía con cá lớn kia, nhưng đối phương không chịu thần phục, hung mãnh giãy giụa.

Thần niệm khổng lồ của Hạo Thiên tiêu hao hết mấy ngàn lần, cuối cùng cũng bắt được con cá lớn.

Lúc này, thần niệm lại hóa thành xúc tu, đâm vào trong cơ thể cá lớn, bắt đầu hấp thụ dưỡng chất.

"Trẫm không đoán sai, quả nhiên!

Là pháp tắc sức mạnh!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Bỏ lại tất cả, y trở về Hạo Thiên bí cảnh trong khe hở Tam giới, lập tức bắt đầu toàn lực tham ngộ.

Trong bí cảnh, thời gian chảy nhanh gấp mười lần, dù vậy, vẫn tốn mất năm trăm năm, mới triệt để nắm giữ được pháp tắc sức mạnh.

Lúc này, giữa mi tâm của Hạo Thiên, xông ra vô lượng tiên quang, một đạo trật tự thần liên thô to như cột trời hiện ra.

Những đạo trật tự thần liên khác so với nó, quả thực nhỏ bé như sợi tóc.

Hời rồi!

Hời to rồi!

Từ nay về sau, y có thể chính thức bước lên con đường dĩ lực chứng đạo.

Trở về Thiên Đình.

Sau khi xử lý rất nhiều công việc.

Hạo Thiên cùng Dao Trì ôn tồn một phen.

Cũng vào lúc này.

Đột nhiên nghe thấy, hệ thống truyền đến một tiếng thông báo mới: "Tích!

Chúc mừng ký chủ tích lũy đủ số lần câu cá, hệ thống nâng cấp lên hai sao!

Ngài nhận được một cơ hội rút thưởng Chí Tôn!" "Tốt!

Lập tức rút thưởng cho ta!" Hạo Thiên tâm trạng không tệ.

Không ngờ, sau khi hệ thống tăng cấp, lại có phúc lợi như vậy.

Tức thì, tổng cộng mười tám tấm thẻ bài màu vàng sẫm, ngay ngắn xuất hiện trước mắt.

Chương 83

Y đưa tay tùy ý điểm về phía trước, tấm thẻ đó tỏa ra thần quang bảy màu, từ từ lật lại.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một thẻ triệu hoán Diệp Thiên Đế!" Hệ thống phát ra âm thanh thông báo vui tai.

Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Vận may quả thực tăng vọt, lại có thêm một viện binh mạnh mẽ.

Không chút do dự, Hạo Thiên bóp nát tấm thẻ triệu hoán đó.

Trong nháy mắt.

Một người trẻ tuổi thân thể cao lớn thẳng tắp, mái tóc đen tung bay, anh khí ngút trời, chân đạp hư không mà đến.

Đôi mắt sâu thẳm, nhìn xuống thiên hạ, tỏa ra một sự tự tin mãnh liệt có ta vô địch.

"Thần Diệp Phàm khấu kiến bệ hạ!" Diệp Thiên Đế cung kính hành lễ. .....

Nhìn Diệp Thiên Đế, Hạo Thiên cảm thấy thật sảng khoái.

Bởi vì ở kiếp trước khi đọc tiểu thuyết, đây là một trong những nhân vật chính mà y ngưỡng mộ nhất.

"Năm tháng như đao chém thiên kiêu, đường dài trường sinh than yêu kiều." Hạo Thiên khẽ mỉm cười: "Diệp đạo hữu, không tệ." Cùng lúc đó, lại một luồng thông tin khổng lồ nữa tràn vào trong đầu Hạo Thiên.

Các loại thần thông và bảo thuật mà Diệp Thiên Đế nắm giữ đều được Hạo Thiên dung hợp, lĩnh hội toàn bộ.

Đấu Chiến Thánh Pháp, Nhất Lạp Trần Hóa Kiếm Điền Hải Thần Thuật, Âm Dương Sinh Tử Quyền Ấn, Thiên Đế Quyền, vân vân, hoàn toàn không thành vấn đề.

Thậm chí, chỉ cần Hạo Thiên muốn, các dị tượng như Hỗn Độn Chủng Thanh Liên, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên, Tinh Thần Diệu Thanh Thiên đều có thể tùy ý kích hoạt.

"Bệ hạ quá khen." Diệp Thiên Đế cười đáp.

Nhân vật bá đạo được Hạo Thiên triệu hoán ra có độ trung thành tuyệt đối, không bao giờ có lòng dạ khác.

Hạo Thiên gật đầu, cảm nhận cảnh giới tu vi của đối phương.

Cảnh giới của Diệp Thiên Đế lúc này quả thực không cao, nhưng tiềm lực lại cực lớn.

Vì vậy, Hạo Thiên lập tức mở ra Hạo Thiên bí cảnh.

"Diệp Thiên Đế, ngươi cứ ở đây tu luyện trước," Hạo Thiên phân phó, "Không cần lo lắng về đan dược và pháp bảo.

Ngoài ra, trẫm sẽ tranh thủ giảng giải cho ngươi về đại thế Hồng Hoang hiện nay." "Tốt!" Diệp Thiên Đế đáp.

Hạo Thiên cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra cả một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, cùng với hơn mười gốc cực phẩm Tiên thiên linh căn như Ngũ Hành Tiên Thụ, đều ban cho vị trước mắt.

Mắt Diệp Thiên Đế sáng lên, lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu bế quan.

Sắp xếp ổn thỏa cho Diệp Thiên Đế, Hạo Thiên lại quay về Thiên Đình.

Kế hoạch đã được định sẵn.

Đợi Diệp Thiên Đế xuất quan, y sẽ sắc phong hắn làm một trong Lục Ngự là Câu Trần Đại Đế, chấp chưởng tam tài Thiên - Địa - Nhân, chủ quản chúng sinh trong nhân gian và mọi việc binh đao, chiến tranh.

Ngay sau đó, Hạo Thiên đến Tử Vi Cung.

Đây là hành cung được ban cho Ngoan Nhân Đại Đế.

Trong cung là một khung cảnh vô cùng náo nhiệt, thần quang bừng bừng rực rỡ.

Ngoan Nhân Đại Đế đang bận rộn, thực tế là trong mấy trăm năm Hạo Thiên bế quan, nàng vẫn luôn ở tại Tử Vi Cung.

Từng món Hậu thiên pháp bảo được đặt vào bên trong Càn Khôn Đỉnh, sau đó thúc đẩy pháp lực, khiến pháp bảo dần dần hoàn thành quá trình chuyển hóa từ Hậu thiên thành Tiên thiên.

Dù sao thì, binh mã Thiên Đình lúc này đã lên đến hàng ức.

Tiên thiên linh bảo sớm đã được phân phát hết.

Nhưng nhờ có Càn Khôn Đỉnh, có thể đem số lượng lớn Hậu thiên linh bảo lấy được từ bảo tàng của Long Vương chuyển hóa thành cấp bậc Tiên thiên, thực hiện một bước nhảy vọt về chất.

Ở một bên khác, lửa trong mười mấy lò Bát Quái cháy hừng hực.

Từng lò Cửu Chuyển Kim Đan đang được luyện chế, dược hương nồng nặc đến cực điểm, chỉ cần ngửi một hơi cũng đủ khiến người ta lâng lâng.

"Ngoan Nhân, vất vả cho nàng rồi." Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, tỏ vẻ khá hài lòng.

Một nước cờ đã đi đúng.

Thái Thượng Lão Quân chung quy chỉ tạm thời giúp đỡ, sẽ có ngày rời đi.

Có Ngoan Nhân là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Lão Tử, vấn đề lập tức được giải quyết dễ dàng.

Dù sao thì bây giờ Thiên Đình không có nhiệm vụ chinh phạt, Ngoan Nhân rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, để nàng gánh vác trọng trách cũng tốt.

"Thần cam tâm tình nguyện vì Bệ hạ mà san sẻ lo âu!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính nói.

Sau khi hỏi han, Hạo Thiên mới biết.

Hiện nay chỉ riêng Tử Vi Cung, mỗi ngày đã có hơn trăm món Tiên thiên linh bảo được thăng cấp.

Cửu Chuyển Kim Đan cần luyện chế trong chín chín tám mươi mốt ngày, mỗi lần thành đan được khoảng mười lò, mỗi lò có hơn chín mươi viên.

Mỗi một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể tạo ra một vị Đại La Kim Tiên mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Cộng thêm sản lượng bên phía Thái Thượng Lão Quân, thực lực Thiên Đình ngày càng tăng tiến.

Những đại giáo, giáo phái Thánh nhân ở Hồng Hoang chỉ có thể ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Hạo Thiên cũng lần đầu cảm thấy gia sản của mình ngày càng dày dặn.

Sau khi ở lại Tử Vi Cung nửa tháng, Hạo Thiên quay về Thông Minh Điện ngồi thiền.

Nơi này đã được cải tạo thành phòng luyện công.

Những lợi ích thu được khi câu cá ở Hoàng Tuyền Hà dưới Địa Phủ trước đó, y cũng lấy ra một phần giao cho Dao Trì và Dao Cơ.

Ví dụ như Tiên thiên Càn Khôn Tịnh Thủy, được dùng để thúc chín Bàn đào Nhâm Thủy chín ngàn năm.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ở Đông thổ Hồng Hoang lại xảy ra một đại sự có ảnh hưởng sâu rộng.

Chương 84

Thủy yêu Vu Chi Kỳ dấy lên sóng gió, khiến Hoàng Hà lũ lụt thành tai họa, không ít người của Nhân tộc đành phải rời bỏ quê hương.

Khổng Tuyên phụng mệnh hạ phàm, trợ giúp Đại Vũ thu phục thủy yêu.

Vu Chi Kỳ bị Ngũ Sắc Thần Quang thu đi, sau đó cảm kích ơn không giết của Hạo Thiên, nguyện vì Thiên Đình hiệu lực, cũng được phái đi trấn thủ Thiên Hà.

Ngay sau đó là thời khắc Đại Vũ Vương đúc Cửu Đỉnh, mưu đồ trấn áp khí vận Cửu châu.

Nếu theo quỹ tích ban đầu của Hồng Hoang, chín người con của Long Vương sẽ dùng thân mình dung nhập vào Cửu Đỉnh, từ đó mang trên mình đại công đức.

Hạo Thiên vốn cũng định khoanh tay đứng nhìn, chỉ là lúc này, trong đầu y vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Tích!

Mời ký chủ trợ giúp Vũ Vương đúc Cửu Đỉnh, bảo vệ khí vận Nhân tộc hưng thịnh, phần thưởng là hai nghìn điểm Mồi câu Tối thượng, một thẻ thưởng câu cá gấp năm lần!" Nghe vậy, Hạo Thiên tinh thần chấn động.

Nếu đã như vậy, thì cứ để mấy vai phụ như Ly Vẫn đứng sang một bên đi.

Chiếm một phần công đức cũng không có tác dụng quá lớn, muốn chứng đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cần đến lượng công đức Thiên đạo khổng lồ, tính bằng đơn vị trăm ức.

Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy, thần niệm bao trùm tam giới.

Lập tức phát hiện ra Ly Vẫn và tám vị huynh đệ của hắn đang tụ tập tại một hòn đảo nhỏ được cấm trận bảo vệ trong vùng biển vô tận ở Nam Hải, dường như đang khẩn trương thương nghị.

"Ngao Hắc, trẫm có việc giao cho ngươi…" Hạo Thiên quả quyết nói.

Ngao Hắc, do nguyên thần thứ hai của Long Vương hóa thành, lập tức cung kính tiến lên nghe chỉ.

Sau mười mấy hơi thở, Ngao Hắc rời khỏi Thiên Đình, lao về phía vị trí của chín người con Long Vương.

Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, chính là đưa chín con rồng nhỏ về Thiên Đình, không cho chúng tham gia vào việc đúc Cửu Đỉnh.

Ngay sau đó, Hạo Thiên lại phân phó Dao Cơ tìm chín vị cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Chín người này đều là tinh nhuệ của Thiên Đình, đã từng được tinh huyết Ngũ trảo Kim long tẩy mao phạt tủy, mang huyết mạch Long tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành hình rồng.

Thực tế, những cường giả tương tự ở Thiên Đình nhiều như lông trâu, đều là nhờ vào thu hoạch của Hạo Thiên từ bảo tàng Long Vương.

"Chín người các ngươi hãy làm như thế này… Sau khi thành công, sẽ lần lượt được sắc phong làm Cửu Diệu Tinh Quân, là chính thần của Thiên Đình." Hạo Thiên vẻ mặt nghiêm nghị.

"Thần tuân chỉ!" Chín vị cường giả toàn thân chấn động, ai nấy đều mừng rỡ ra mặt.

Đây là một vinh dự lớn lao biết bao.

Phải biết rằng, tuy Thiên Đình lúc này binh hùng tướng mạnh,

nhưng ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần vẫn luôn chưa được sắc phong.

Chuyến đi phàm gian lần này tuy có thể sẽ bỏ mình, nhưng Hạo Thiên đã hứa hẹn sẽ ngưng tụ khí vận Thiên Đình để tái tạo nhục thân cho họ, đồng thời sắc phong làm thần tiên, từ đó không còn là tiểu bối vô danh nữa.

Chín vị cường giả Thiên Đình, mang theo pháp chỉ của Thiên Đế, nhanh chóng đi đến đô thành của Nhân tộc.

Lúc này, việc đúc Cửu Đỉnh đã gần đến hồi kết.

Đột nhiên, giữa trời đất vang lên một tiếng nổ lớn.

Vù vù vù vù!

Chín chiếc đỉnh lớn cực kỳ nặng nề bay lên không trung, khiến vạn chúng đổ dồn ánh mắt.

Vũ Vương cũng theo đó bay lên, lớn tiếng hô: "Nay, cộng chủ Nhân tộc Đại Vũ đúc Cửu Đỉnh trấn áp Cửu châu, bảo vệ khí vận bản tộc!

Sau này, Cửu Đỉnh là thần khí của bản tộc!

Kính mong Thiên đạo chứng giám!" Toàn bộ Hồng Hoang, vô số thành viên Nhân tộc lòng có linh cảm, đều nhìn về cùng một hướng.

Ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Niềm tin vô tận, như dòng lũ cuồn cuộn, hội tụ về phía Cửu Đỉnh.

Chỉ là, vẫn còn xa mới đủ… Tại đô thành của Nhân tộc, mặc dù đã ngưng tụ toàn bộ khí vận của cả tộc, nhưng Cửu Đỉnh của Vũ Vương vẫn cứ như ban đầu, không hề có thêm biến hóa nào.

Chỉ như vậy, không thể nào trở thành thần khí trấn tộc của Nhân tộc được.

“Rốt cuộc là thiếu cái gì?” Vũ Vương mặt mày buồn bực.

Cũng đúng lúc này, tiếng rồng ngâm trong trẻo từ trên trời truyền đến.

Chín con Ngũ trảo Kim long từ trong mây thò đầu ra.

Thân thể chúng to lớn đến vạn trượng, toàn thân như được đúc bằng vàng, tỏa ra long uy mãnh liệt.

Chính là chín vị cường giả Thiên Đình, dựa vào huyết mạch Long tộc hóa thành hình rồng, đến chi viện cho Nhân tộc.

Mọi người đều ngẩng đầu, không hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

“Phụng pháp chỉ Thiên Đình, Ngũ trảo Kim long dùng thân dung nhập Cửu Đỉnh, trợ Nhân tộc trấn áp khí vận Cửu châu!” Con Ngũ trảo Kim long dẫn đầu cất tiếng người.

Ngay sau đó, chúng hóa thành chín luồng kim quang, lần lượt dung nhập vào chín chiếc đỉnh lớn.

Chín chiếc đỉnh lớn đồng thời rung chuyển dữ dội, tỏa ra thần quang bất hủ.

Mỗi đỉnh đại diện cho một châu, được khắc đầy danh sơn đại xuyên, những nơi hình thế hiểm yếu, cùng với các sản vật đặc biệt, dần dần còn xuất hiện thêm những hoa văn hình rồng.

“Xin khấu tạ Thiên Đế bệ hạ!” Vũ Vương vô cùng kích động.

Đúng là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cửu Đỉnh đã thành, chấn động hư không, lần lượt bay về chín đại châu khác nhau, từ từ chìm vào lòng đất dày.

Không lâu sau, một kết giới Cửu châu rộng lớn hình thành, bao bọc lấy nơi ở của Nhân tộc, khiến cho khí vận Nhân tộc ổn định, linh khí giữa trời đất cũng ngày càng nồng đậm.

Toàn bộ Nhân tộc chìm trong niềm hân hoan.

Dưới sự dẫn dắt của Vũ Vương, tất cả mọi người đều hướng về phía Thiên Đình, hành lễ ba lạy chín khấu.

“Không đúng!

Rốt cuộc sai ở đâu!

Mọi chuyện không nên như thế này!” Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày tái mét.

Vị Thánh nhân này cũng đã chú ý đến việc Vũ Vương thu thập kim loại từ Cửu mục, đúc Cửu Đỉnh từ lâu, và cũng đã suy diễn ra rằng chín người con của Long Vương sẽ tham gia vào đó, với cái giá là tính mạng, để giúp đỡ Nhân tộc một cách to lớn, chia sẻ không ít công đức.

Thế nhưng, Thiên Đình lại không biết từ đâu xen vào một tay, khiến sự việc hơi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

“Thiên Đế lại nhanh tay một bước sao?

Đi đâu tìm được chín con Ngũ trảo Kim long vậy?

Chương 85

Lợi hại thật!" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ vuốt râu cảm thán.

Thái Thanh Lão Tử đang ngồi trấn tại Bát Cảnh Cung cũng ảo não đến mức đấm ngực dậm chân.

Mắt thấy sắp bước vào thời đại hậu Hồng Hoang, cơ hội kiếm được khí vận công đức ngày càng ít, lại bị người khác cướp mất một cách vô ích.

Vấn đề nằm ở chỗ, dù quý như Tam Thanh, trong lúc vội vã cũng không thể tìm ra được chín con rồng có thân phận cao quý, cam nguyện hy sinh tính mạng để đổi lấy công đức.

Cũng chỉ có Thiên Đình đang ở thời kỳ đỉnh thịnh như hiện nay mới có thể làm được.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, mây công đức vô biên vô tận lại một lần nữa tụ lại.

Một phần dành cho Vũ Vương, một phần khác khoảng ba thành rơi xuống đỉnh đầu Hạo Thiên.

Dù sao thì, việc phái Khổng Tuyên giúp Nhân tộc trị thủy trước đó, rồi lại ra lệnh cho Ngũ trảo Kim long dùng thân dung nhập Cửu Đỉnh, đều xuất phát từ pháp chỉ của Hạo Thiên, công đức tự nhiên thuộc về y.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ đã hỗ trợ Vũ Vương đúc Cửu Đỉnh, bảo vệ khí vận Nhân tộc, ngài nhận được ba mươi triệu điểm công đức Thiên đạo!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ngài nhận được hai nghìn phần Mồi câu Tối thượng!

Một thẻ thưởng câu cá gấp năm lần!" Liên tiếp hai thông báo của hệ thống vang lên.

"Hời to rồi." Hạo Thiên tâm trạng rất tốt.

Quả nhiên người tốt có phúc báo.

Chỉ là không ngờ lại được chia nhiều công đức Thiên đạo đến thế.

Ba mươi triệu điểm!

Có thể làm được không ít chuyện.

Vài ngày sau, Ngao Hắc áp giải chín người con của Long Vương đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngao Hắc vốn là nguyên thần thứ hai của Long Vương, đối với chín con rồng nhỏ này hiểu như lòng bàn tay, lại có tu vi bán bộ Thánh nhân, dễ dàng khống chế.

"Tiểu long khấu kiến Thiên Đế bệ hạ!" Chín người con của Long Vương xếp thành một hàng, tất cả đều quỳ hai gối xuống đất, lòng đầy lo sợ.

Không dám không quỳ, đó là đại bất kính, miệt thị Thiên Đế sẽ phải lên Trảm Yêu Đài.

Hạo Thiên không biểu lộ cảm xúc, chỉ liếc mắt qua.

Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hí và Ly Vẫn, không thiếu một ai.

"Ly Vẫn!

Ban đầu trẫm bảo ngươi đến Vạn Long Sào truyền lời, tại sao đi lâu như vậy mà vẫn không có tin tức?" Hạo Thiên trầm giọng hỏi.

Trong nháy mắt, nhiệt độ của cả Lăng Tiêu Bảo Điện đột ngột giảm xuống, như thể biến thành sông băng vạn dặm.

"Bẩm bệ hạ, tiểu long quả thực đã truyền lời đến vị lão tổ ở Vạn Long Sào, nhưng lão tổ nói đang bế quan, hoàn toàn không để ý." Ly Vẫn bẽ mặt nói.

Có vẻ như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Ban đầu khi Thiên Đình mới thành lập, còn yếu ớt, Vạn Long Sào có thể không nể mặt Hạo Thiên.

Nhưng hiện tại, Thiên Đình đã trở thành bá chủ khổng lồ của Hồng Hoang, là thế lực đệ nhất không thể tranh cãi, nếu truy cứu chuyện cũ, Vạn Long Sào e rằng sẽ phải chịu hậu quả nặng nề.

"Vậy được," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Trong vòng ba ngày, trẫm sẽ phát binh chinh thảo Vạn Long Sào.

Còn chín con rồng nhỏ các ngươi, từ nay về sau sẽ kéo Bát Cảnh Loan Dư cho trẫm." "?!" Chín người con của Long Vương kinh hãi đến cực độ, lạnh toát từ đầu đến chân.

"Sao, các ngươi có ý kiến gì?" Ngao Hắc hừ lạnh một tiếng, "Thiên Đế bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, pháp chỉ đã ban ra, ngay cả Thánh nhân cũng phải nể mặt.

Dám kháng chỉ, e là sống chán rồi phải không!" Hít!

Ly Vẫn miệng đầy cay đắng.

Lần này phiền phức lớn rồi.

E rằng không cần Hạo Thiên ra tay, chỉ riêng Ngao Hắc lão nhân gia đã có thể trấn áp tập thể chín con rồng nhỏ.

Huống hồ, xung quanh còn có những siêu cấp cao thủ như Ngoan Nhân Đại Đế, Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ đang lăm le nhìn.

“Tạ chủ long ân!” Thực sự không còn cách nào khác, chín người con của Long Vương đành khuất phục.

Kéo xe thì kéo xe, dù sao cũng tốt hơn là mất mạng.

Dưới sự giám sát của Ngao Hắc, Ly Vẫn lập lời thề Thiên đạo, gia nhập Thiên Đình, trở thành “xa phu” vinh quang.

Đồng thời, một đạo ý chỉ đằng đằng sát khí nhanh chóng truyền khắp tam giới.

“Cái gì?

Thiên Đế muốn chinh thảo Tiên thiên Long tộc?!

Đại sự kiện rồi!” “Hạo Thiên e là đã quá tự mãn rồi, Vạn Long Sào cường giả vô số, đến nay vẫn còn hơn hai nghìn vạn thành viên Long tộc, đâu phải dễ chọc!” “Có lời đồn, Thiên Đình có ý định thu phục toàn bộ Tiên thiên tam tộc, trước là Phượng tộc, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt Long tộc!” “Theo ta thấy, vị lão tổ ở Vạn Long Sào đó đúng là đầu óc có vấn đề, không có chuyện gì lại đi chọc Hạo Thiên làm gì?” Vô số sinh linh bàn tán xôn xao.

Lúc này, sáu vị Thánh nhân hiếm thấy lại giữ im lặng.

Toàn bộ Hồng Hoang bao trùm trong mây mù chiến tranh… Mọi người đều biết, một ngày trên thiên giới bằng một năm ở phàm gian.

Vì vậy, thời gian còn lại cho Vạn Long Sào là ba năm.

Trong Thiên Đình, Ngoan Nhân Đại Đế phụng chỉ điều động binh mã, tiến hành các loại chuẩn bị.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Không ai ngờ rằng, Diệp Thiên Đế lại xuất quan trước trận chiến.

Dựa vào tốc độ thời gian khủng bố của Hạo Thiên bí cảnh, cùng với lượng lớn đan dược và thiên tài địa bảo, hắn đã một bước chân

vào ngưỡng cửa Chuẩn Thánh.

Dù sao cũng còn một ít thời gian, Hạo Thiên bèn dẫn Diệp Thiên Đế xuống phàm gian, đi dạo một vòng Hồng Hoang, trải nghiệm phong thổ nhân tình nơi đây.

Công chúa Hồ tộc Bạch Thiển cũng được phép đi theo bên cạnh.

Một đoàn ba người, dùng bước chân đo lường non sông đại địa, cũng không hề cô đơn.

Một ngày nọ, họ đến một ngọn núi hùng vĩ.

Thế núi trông như bàn cờ, trong rừng cây rậm rạp có đầy cây đào và cây liễu, sườn núi có một miếu Hiên Viên.

Chương 86

Nhìn thấy cảnh này, Hạo Thiên bỗng dừng bước, cảm thấy có chút quen thuộc.

"Khởi bẩm sư tôn, nơi này tên là Kỳ Bàn Sơn," Bạch Thiển vội vàng giải thích, "Có hai huynh đệ Cao Minh và Cao Giác đang tu đạo ở đây, bản thể của hai người là đào tinh và liễu quỷ, rễ đào liễu dưới đất quấn quýt khoảng ba mươi dặm, hấp thụ linh khí của trời đất, tinh hoa của nhật nguyệt mà thành khí hậu…" "Ra là vậy." Hạo Thiên chợt bừng tỉnh.

Hai huynh đệ Cao Minh và Cao Giác, sở hữu thiên phú thần thông Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, chính là nhân tài mà Thiên Đình đang cần.

Lặng lẽ quan sát sắc mặt của Hạo Thiên, trong lòng Bạch Thiển đã hiểu.

"Thiên Đế bệ hạ giá lâm, Cao Minh, Cao Giác hai vị đạo hữu, còn không mau ra nghênh giá!" Bạch Thiển hô lớn một tiếng.

Trong nháy mắt, núi non rung chuyển, cây đào và cây liễu khắp núi đều xao động.

Hai luồng yêu khí nhàn nhạt tụ lại, sau khi thanh quang lóe lên, quả nhiên có hai vị đạo nhân tướng mạo thanh kỳ hiện thân.

"Bần đạo Cao Minh (Cao Giác), khấu kiến bệ hạ!" Hai người cung kính quỳ lạy, lòng đầy hoảng sợ.

Hạo Thiên liếc mắt qua, lập tức nhìn ra nguyên hình của hai người, quả thực là đào tinh và liễu quỷ.

"Nghe đồn hai vị đạo hữu thần thông cao cường, một vị có thể

nghe thấu tám phương, một vị có thể nhìn xa ngàn dặm, không biết có nguyện ý gia nhập Thiên Đình phò tá trẫm không?" Hạo Thiên chậm rãi nói.

"Bần đạo nguyện ý!

Tạ chủ long ân!" Huynh đệ họ Cao trong lòng mừng như điên.

Ở nơi khỉ ho cò gáy như Kỳ Bàn Sơn thật vô vị, gia nhập Thiên Đình ôm đùi lớn mới là con đường sáng lạn.

Họ cũng thường nghe nói, đạo hữu này đạo hữu nọ đến Thiên Đình, bây giờ đan dược và pháp bảo đều không thiếu, thậm chí còn có cơ hội đến bí cảnh lịch luyện, cuộc sống vô cùng sung sướng.

Vạn lần không ngờ, vận may lại ập xuống đầu, Thiên Đế đích thân đến tận cửa mời gọi.

"Tốt," Hạo Thiên khẽ mỉm cười, "Trong này có một đạo ngọc phù, hai người cầm ngọc phù đến Nam Thiên Môn tìm Cự Linh Thần, hắn sẽ đưa các ngươi đi gặp Binh mã đại nguyên soái…" Dứt lời, một luồng sáng từ lòng bàn tay Hạo Thiên bay ra, khi rơi vào tay Cao Minh đã hóa thành một miếng bạch ngọc đạo phù.

Hai huynh đệ tạ ơn rối rít rồi quay về thu dọn đồ đạc.

Diệp Thiên Đế và Bạch Thiển cũng không cảm thấy kỳ lạ, vì trên đường đi, Hạo Thiên đã lục tục thu nhận không ít kỳ nhân dị sĩ.

Hạo Thiên dự định để Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ đi theo bên cạnh Ngoan Nhân Đại Đế, chuyên môn do thám tình báo, giám thị động tĩnh các phương.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

Nửa tháng sau, họ đến một dãy núi mênh mông bạt ngàn.

Xa gần yêu khí lan tỏa, dường như có một bầy yêu đang ẩn náu.

“Bên đó sao lại ồn ào như vậy, có người đang đấu pháp sao?” Bạch Thiển tò mò hỏi.

“Chuyện gì vậy?

Có một con yêu hầu tướng mạo kỳ quái đang bị một đám yêu quái truy đuổi!” Diệp Thiên Đế khẽ “a” một tiếng.

Hạo Thiên nhìn theo, không khỏi có chút kinh ngạc.

Y cũng không ngờ sẽ gặp được vị đó vào thời điểm này.

Con khỉ bị bầy yêu truy đuổi, toàn thân lông vàng, có sáu cái tai, động tác có vẻ vụng về, ánh mắt mờ mịt, như kẻ mất hồn lạc phách.

Lục Nhĩ Mi Hầu.

Là một trong Tứ đại thần hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu giỏi lắng nghe, có thể thấu hiểu, biết quá khứ, tương lai, vạn vật đều rõ.

Mặc dù trong Tây Du Ký, nó chỉ xuất hiện trong vài hồi, nhưng đã thể hiện ra tư chất và chiến lực siêu phàm, gần như không thua kém Tôn Ngộ Không.

Thuở xưa, Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, rất nhiều Đại La Kim Tiên vượt qua thiên uyên đến nghe giảng, Lục Nhĩ Mi Hầu thực lực không đủ, bèn dựa vào thần thông để lén nghe.

Không ngờ, bị Hồng Quân Đạo Tổ lập tức phát giác, một câu “pháp bất truyền lục nhĩ” đã che lấp thần thức và ký ức của nó, khiến Lục Nhĩ Mi Hầu từ đó trở đi sống trong mơ hồ, tu vi trì trệ không tiến.

Từ đó, Lục Nhĩ Mi Hầu dựa vào bản năng, chặn đường khắp nơi để bái sư học nghệ, nhưng không ai dám thu nhận, ai cũng sợ đắc tội với Đạo Tổ.

Tình huống hiện tại, gần như đã rõ ràng.

Lục Nhĩ Mi Hầu hẳn đã cảm nhận được có đại thần thông giả đi

qua, định chặn đường bái sư từ trước, không ngờ lại bị yêu tộc bản địa xua đuổi.

Cũng đúng lúc này, trong tai Hạo Thiên vang lên một tiếng nhắc nhở: "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ giải cứu Lục Nhĩ Mi Hầu, phần thưởng là hai trăm phần Mồi câu Tối thượng!

Một cần câu cấp Chúa tể!" "Hửm?

Cần câu cấp Chúa tể, là cái quái gì?" Hạo Thiên bắt đầu có hứng thú.

Liếc qua phần giải thích, y thầm mừng trong lòng.

Cái gọi là cần câu cấp Chúa tể, cao hơn một bậc so với cần câu Tối thượng mà y đang dùng, khi câu cá có cơ hội lớn tạo ra bạo kích, có hiệu quả nhân đôi.

Ví dụ, khi câu được cá, nếu kích hoạt thưởng gấp năm lần, cộng thêm bạo kích của cần câu cấp Chúa tể, phần thưởng có thể trở thành gấp mười lần!

Món này ngon đấy!

Vì vậy, Hạo Thiên lập tức quyết định.

"Đồ nhi, đi đưa con khỉ đó đến đây." Hạo Thiên không biểu lộ cảm xúc, nói.

Bạch Thiển đáp một tiếng "cẩn tuân pháp chỉ", rồi hóa thành một luồng bạch hồng bay đi, kiếm khí ngang trời, chém chết toàn bộ đám yêu quái đang truy đuổi Lục Nhĩ Mi Hầu.

Sau đó, một tay xách con khỉ đang sợ đến co rúm lại trở về.

Diệp Thiên Đế nhìn chằm chằm vào vị trước mắt, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

Có lẽ hắn cũng đã nghĩ đến một người bạn chí cốt năm xưa của mình, tên là Thánh Hoàng Tử.

"Tiên trưởng cứu mạng!" Lục Nhĩ Mi Hầu quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, bộ dạng vô cùng đáng thương.

"Nghiệt súc," Hạo Thiên thở dài một tiếng, "Thôi được, trẫm sẽ bẩm báo với Đạo Tổ, thay ngươi cầu xin." Dứt lời, Hạo Thiên hướng về phía Tử Tiêu Cung sâu trong Hỗn độn, chắp tay làm một cái kê thủ.

"Đệ tử Hạo Thiên, khẩn cầu Đạo Tổ khai ân, giải trừ phong cấm trên người Lục Nhĩ Mi Hầu, cho nó một con đường sống." Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Một lúc lâu sau, trong hư không truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: "Thiện!" Hồng Quân Đạo Tổ đáp lời.

Ngay sau đó, Hạo Thiên đưa tay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Lục Nhĩ Mi Hầu, pháp lực nhẹ nhàng đẩy một cái, rút ra một đạo phù văn màu xám tro.

Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu như tỉnh mộng, toàn thân rung chuyển dữ dội.

Nhìn rõ tình hình trước mắt, nó không khỏi lệ rơi đầy mặt, dập đầu một cái thật mạnh xuống đất: "Đa tạ Thiên Đế bệ hạ cứu giúp!

Nếu không chê, cái mạng nhỏ này của tiểu nhân xin giao cho bệ hạ!" Lục Nhĩ Mi Hầu khôi phục linh trí, quỳ xuống cầu xin Hạo Thiên thu nhận.

Chương 87

Nhưng Hạo Thiên không có ý định thu nó làm đệ tử.

Y nhìn về phía Diệp Thiên Đế, người sau lập tức hiểu ý.

"Lục Nhĩ huynh đệ, sau này cứ đi theo ta." Diệp Thiên Đế đưa tay ra, kéo Lục Nhĩ Mi Hầu dậy.

"Đa tạ Diệp Thiên Đế thương xót!" Lục Nhĩ Mi Hầu lòng vui như hoa nở.

Trong mắt nó, người thanh niên tóc dài bay phất phới trước mặt có quan hệ thân thiết với Hạo Thiên, có vẻ cũng là một trong những đại lão của Thiên Đình.

Sau này có người che chở rồi!

"Thật tốt quá!" Bạch Thiển vỗ tay, cười thật lòng, "Diệp ca ca vừa đẹp trai, lại trọng nghĩa, sẽ không bạc đãi Lục Nhĩ đâu!" "Nếu đã vậy, chúng ta tìm cho hầu tử một món binh khí vừa tay đi." Hạo Thiên suy nghĩ rồi nói.

Y lập tức nghĩ đến Tùy Tâm Thiết Cán Binh.

Đó cũng là binh khí mà Lục Nhĩ sử dụng trong Tây Du Ký, không thua kém gì Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không.

Ngộ Không đại diện cho đạo tâm, Lục Nhĩ đại diện cho nhân tâm, đạo tâm tựa chân kim, nhân tâm tựa ngoan thiết.

Vì vậy, binh khí của cả hai một vàng một sắt.

Hiện tại, Tùy Tâm Thiết Cán Binh đang bị trấn áp tại Long cung Nam Hải, có tên là Bình Hải Thần Châm.

Đã quyết định xong.

Hạo Thiên gọi Bát Cảnh Loan Dư đến, để chín người con của Long Vương hóa thành hình rồng kéo phó xe liễn, phô trương thanh thế mà tiến về Nam Hải.

Màn phô trương lớn như vậy hoàn toàn có thể sánh với Thánh nhân.

Dù sao thì, trong số các Thánh nhân cũng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới có một cỗ Cửu Long Trầm Hương Liễn.

Các Thánh nhân khác không cưỡi trâu thì cưỡi phượng hoàng, cưỡi Tứ Bất Tượng, hoặc là chân đạp liên đài.

Cả Nam Hải đều bị chấn động.

Xe giá của Thiên Đế còn chưa đến, Long Vương Nam Hải đã sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng dẫn người ra nghênh đón.

"Long Vương Nam Hải Ngao Khâm, nghe nói trong Thủy Tinh Cung của ngươi có một cây Bình Hải Thần Châm, Thiên Đế bệ hạ có ý định trưng dụng để dẹp yên thủy hoạn Thiên Hà, mau mau giao ra đây." Bạch Thiển đứng bên cạnh Bát Cảnh Loan Dư, lớn tiếng nói.

Chuyện nhỏ như vậy không cần Hạo Thiên phải mở lời.

Ngao Khâm nhận ra Bạch Thiển, biết đây là đệ tử ký danh của Thiên Đế, lập tức không dám chậm trễ, vội vàng cho thuộc hạ khiêng món binh khí nặng trịch đó ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu vừa thấy đã vui mừng đến mức gãi tai gãi má.

Nó lập tức cầm lấy nghịch trong tay, chỉ cảm thấy trọng lượng vừa đủ, uy lực khá đáng nể, lại quỳ xuống khấu tạ Hạo Thiên.

Dù sao, nếu không phải vì thân phận kinh người của Hạo Thiên, Lục Nhĩ muốn lấy được bảo vật này chắc chắn sẽ phải tốn rất nhiều công sức, không chừng còn phải đánh một trận sống chết với người

của Long cung Nam Hải.

Thấy vậy, Ngao Khâm tuy cảm thấy đau lòng, nhưng cũng đành chịu.

Cánh tay không thể bẻ lại cái đùi, hiện tại Thiên Đình và Long tộc có thể nói là thế như nước với lửa, một Long cung Nam Hải nhỏ bé nào dám đối đầu với đại quân Thiên Đình hùng mạnh có đến hàng ức cường giả.

"Cây gậy này chỉ có một vạn ba nghìn năm trăm cân, cũng tạm được, Lục Nhĩ chúng ta đi thôi." Diệp Thiên Đế gọi một tiếng.

Ngay sau đó, hắn dẫn Lục Nhĩ đi, hai người cùng nhau đến Hạo Thiên bí cảnh bế quan.

Hai người trước vừa đi, Hạo Thiên đã nhận được thiệp mời.

Trấn Nguyên Tử đại tiên của Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn phái hai đạo đồng Thanh Phong và Minh Nguyệt đến, báo rằng gần đây ông làm thọ, mời Thiên Đế hạ cố đến uống trà, tiện thể thưởng thức Nhân Sâm Quả.

Hạo Thiên vốn không có hứng thú tham gia, nhưng vì cực phẩm Tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả, đành phải kiên nhẫn đi về phía Tây.

Lần này, bên cạnh y chỉ có Bạch Thiển đi cùng.

Bát Cảnh Loan Dư bay xuyên không gian, Hạo Thiên nhìn xuống non sông đại địa, không khỏi có chút cảm thán.

So với Đông thổ Hồng Hoang sản vật phong phú, phương Tây quả thực nghèo nàn, toàn là những ngọn núi cằn cỗi, sông nước hiểm trở, thậm chí linh khí cũng mỏng manh, e rằng khó mà sản sinh ra cao thủ.

Chẳng trách Tu Di Sơn phát triển nhiều năm, đối ngoại tự xưng có

hàng chục ức Phật tử, nhưng cũng không có gan thách thức Thiên Đình.

Không lâu sau, họ đã đến nơi.

Sau khi Hạo Thiên vào trong, quả nhiên phát hiện, giống như trong truyền thuyết, Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn chỉ thờ phụng Trời Đất, chứ không thờ phụng Đạo Tổ, Tam Thanh hay Thiên Đế những nhân vật lớn này.

"Sư tôn, Trấn Nguyên Tử khẩu khí thật lớn," Bạch Thiển lẩm bẩm, "Nhìn câu đối trước cửa viết, 'Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia'!

Không biết còn tưởng là chúa tể Hồng Hoang chứ." Hạo Thiên ha ha cười hai tiếng, không trả lời.

Bởi vì y đã thấy không ít người quen.

Trước tiên là chủ nhân nơi này, Trấn Nguyên Tử.

Bên cạnh là thân chuyển thế của Hồng Vân bi thảm, đệ tử Xiển giáo Vân Trung Tử.

Hai người ngồi sát nhau, trông như một đôi bạn thân.

Sau đó là Minh Hà Lão Tổ, Đa Bảo Đạo Nhân, Huyền Đô và những người khác.

Có đến mười mấy lão tổ đỉnh phong Chuẩn Thánh, đều là bá chủ một phương.

Tam Thanh không có ai đến, kể cả Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ không tệ với Trấn Nguyên Tử.

Đợi Hạo Thiên và Bạch Thiển ngồi xuống, bên ngoài tiếng tụng kinh không dứt, đất nở sen vàng, Tây phương nhị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đến.

Bên cạnh hai vị Tây phương Thánh nhân là Di Lặc to béo.

Cùng là những nhân vật lớn ở phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên phải đến dự, cho người hàng xóm cũ Trấn Nguyên Tử mấy phần thể diện.

Tây phương nhị thánh nhìn thấy Hạo Thiên, cũng giả vờ chắp tay hành lễ, bề ngoài một bầu không khí hòa thuận.

"Được rồi, mọi người đã đến đông đủ," Trấn Nguyên Tử nhìn quanh, mặt đầy vui mừng, "Nhờ các vị đạo hữu nể mặt, bần đạo nhân dịp sinh thần này, tổ chức một bữa tiệc Nhân Sâm Quả, cùng mọi người uống trà luận đạo." Trong tiếng reo hò, hai đạo đồng Thanh Phong và Minh Nguyệt dùng kim kích tử gõ quả nhân sâm xuống, đặt vào đĩa, cung kính dâng lên.

"Vật này tên là Nhân Sâm Quả, còn gọi là Thảo Đan," Trấn Nguyên Tử giới thiệu, "Là một gốc linh căn được sinh ra từ lúc hỗn độn mới phân, hồng mông mới định, trời đất chưa mở.

Một vạn năm chỉ được ba mươi quả.

Đạo hữu chỉ cần ăn một quả, có thể kéo dài tuổi thọ bốn vạn bảy nghìn năm." "Không tệ." Hạo Thiên cũng tán thưởng.

Không nói hai lời, y ăn một quả.

Chỉ cảm thấy nước quả ngọt ngào, vào miệng liền tan, một loại sức mạnh huyền diệu thấm vào cơ thể, tuổi thọ quả thực đang tăng lên.

Bạch Thiển cũng nhân cơ hội ăn ngấu nghiến, được hưởng lợi không ít.

Chương 88

Mọi người ăn quả, nói chuyện phiếm, khách sáo một hồi lâu.

Cuối cùng, Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Hạo Thiên.

“Thiên Đế bệ hạ,” Trấn Nguyên Tử nói, “Bần đạo và lão tổ Ngao Bá của Vạn Long Sào là chỗ quen biết cũ, nghe nói Thiên Đình điṇh động binh đao, chinh phạt Vạn Long Sào.

Bần đạo cho rằng hành động này không thỏa đáng, mọi việc đều có thể thương lượng, động thủ là hạ sách.” “Ồ?

Ngươi đang dạy trẫm làm việc đấy à?” Hạo Thiên cười khẩy, “Nói đi, nhận được bao nhiêu lợi ích từ Long tộc rồi?” “Thiên Đế nói vậy là sai rồi,” Trấn Nguyên Tử lúng túng nói, “Hiện nay Vu Yêu đại kiếp vừa kết thúc không lâu, sinh linh Hồng Hoang mới có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này không nên tạo thêm sát nghiệt, đẩy Hồng Hoang vào một kiếp số mới.” “Trẫm thay trời chăn dắt chúng sinh, cần ngươi chỉ điểm sao?” Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy, “Trẫm chính là thiên ý, Vạn Long Sào sắp bị diệt vong, không ai có thể ngăn cản.” Hít!

Các đại lão có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Vị Thiên Đế này quả thực bá đạo đến cực điểm.

Long tộc lần này e rằng sắp gặp tai ương rồi.

“Hạo Thiên!

Ngày xưa ngươi chỉ là một đạo đồng nhỏ bé!

May mắn lên ngôi Đế vị, thật sự cho rằng mình là chí tôn của Hồng Hoang sao?

Bần đạo sớm đã không vừa mắt ngươi!" Trấn Nguyên Tử nhíu mày, cũng đứng phắt dậy.

Tại Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn, không khí căng như dây đàn.

Trấn Nguyên Tử hiếm khi nổi giận, nhưng lần này đã bị kích động đến mức bốc hỏa.

Ông ta tự cho mình là tu sĩ kỳ cựu, một trong ba nghìn khách mời đầu tiên của Tử Tiêu Cung, khi ông ta xuất đạo, Hạo Thiên chỉ là một đồng tử.

Hiện nay, một văn bối như Hạo Thiên lại có thể nổi như mặt trời giữa trưa ở Hồng Hoang, danh tiếng chấn động tam giới.

Trấn Nguyên Tử thực ra sớm đã ghen tị đến mức tâm thái mất cân bằng.

Vì vậy, trong lúc làm thuyết khách cho Vạn Long Sào, ông ta hoàn toàn không kìm nén được cơn tức.

"Đạo hữu bình tĩnh một chút, Thiên Đế không dễ chọc đâu." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa.

"Đúng vậy," Vân Trung Tử cũng lo lắng, "Đạo hữu hà tất phải như vậy!

Chuyện của Thiên Đình và Vạn Long Sào, chúng ta đừng nên xen vào." "Trấn Nguyên Tử, lão già nhà ngươi, chỉ biết cậy già lên mặt," Hạo Thiên ha hả nói, "Người khác nể mặt ngươi, chứ trẫm thì tuyệt đối không.

Thôi được, trước khi trấn áp Long tộc, trẫm sẽ trấn áp Ngũ Trang Quán của ngươi trước." Ầm!

Một câu nói khiến bốn phía kinh ngạc.

Vân Trung Tử càng thấy mắt tối sầm lại, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Mẹ nó!

Thiên Đế quả thực bá đạo tuyệt luân!

Trấn Nguyên Tử mặt mày tái mét, trên đỉnh đầu xông ra một đóa thanh khí, nâng lên một trang sách, tỏa ra khí tức đại địa dày nặng vô cùng.

Vật này chính là Địa Thư, còn gọi là Đại Địa Thai Mô, lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, có thể sánh ngang với Thập nhị phẩm Công đức liên đài.

"Được!

Chúng ta làm một trận, xem tài nghệ cao thấp!" Trấn Nguyên Tử nghiến răng nghiến lợi.

Thế nhưng, Hạo Thiên lại lắc đầu: "Ngươi không xứng làm đối thủ của trẫm." Phụt!

Trấn Nguyên Tử thân thể chấn động, một ngụm máu tươi phun ra.

Đường đường là Địa tiên chi tổ, một đại lão lừng lẫy danh tiếng trong Hồng Hoang, lại bị xem thường đến vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc nhau, trong lòng đều đang cười thầm.

Tốt lắm!

Hạo Thiên lợi hại, dám xem thường Trấn Nguyên Tử, cứ chờ bị vả mặt đi.

Các tu sĩ khác cũng bàn tán xì xào, không hiểu Hạo Thiên lấy tự tin ở đâu ra.

Dù sao thì, Hạo Thiên lúc này chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cảnh

giới tu vi còn thấp hơn Trấn Nguyên Tử không ít.

Bất chợt, hư không bị xé rách, Diệp Thiên Đế tóc dài bay phất phới, ánh mắt sâu thẳm đã đến nơi.

Hắn phụng chiếu đến đây, chính là để nhân cơ hội tốt này mà tạo dựng danh tiếng.

Thấy Diệp Thiên Đế, không ít người kinh ngạc động dung.

Người trẻ tuổi này!

Mẹ kiếp!

Khí thế mạnh mẽ phi thường!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đối thủ của ngươi là ta!" Diệp Thiên Đế trầm giọng nói.

"Ta còn tưởng là nhân vật bá đạo nào!

Hóa ra chỉ là một con kiến!" Trấn Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phất tay áo.

Một lực hút vô hình lan tỏa, dường như muốn thu cả trời đất vũ trụ vào trong tay áo.

Đây chính là thần thông trứ danh của Trấn Nguyên Tử, gọi là Tụ Lý Càn Khôn.

Vút!

Diệp Thiên Đế không kịp đề phòng, cả người bị cuốn vào trong tay áo.

Tuy nhiên, chưa đến một phần vạn của cái búng tay, tay áo của Trấn Nguyên Tử nổ tung, ông ta hừ một tiếng rồi lùi lại, trên người đã có vết thương.

"Giết!" Diệp Thiên Đế lại một lần nữa hiện thân.

Trời đất rung chuyển, đại đạo hòa minh, toàn thân Diệp Thiên Đế tỏa ra thần quang vô lượng.

Bên cạnh hắn còn hiện ra cảnh tượng kinh người vạn kinh cùng hòa vang.

“Người trẻ tuổi thật đáng sợ!

Dùng quyền pháp phá vỡ thần thông của Trấn Nguyên Tử!” Các đại lão đều trố mắt kinh ngạc.

“Quyền pháp?” Trấn Nguyên Tử bẽ mặt.

Chương 89

Dù có Địa Thư phòng ngự biến thái hộ thể, cánh tay của ông ta cũng bị trọng thương, gần như bị phế bỏ.

"Đây là Thiên Đế Quyền!" Diệp Thiên Đế nhàn nhạt nói.

Giờ khắc này, hắn mang một khí thế vô địch cái thế, khí thôn vạn dặm.

Triển khai quyền pháp, Diệp Thiên Đế phảng phất như đang lay động các vì sao trên trời, tiếng nổ ầm ầm, kinh diễm thế gian.

Dưới sự gia trì của Giai Tự Bí, uy lực của Thiên Đế Quyền đã được nâng lên đến cực hạn.

Trấn Nguyên Tử lập tức liên tiếp bại lui.

Địa Thư trước quyền pháp còn hung mãnh hơn cả mưa to gió lớn, dần dần không chống đỡ nổi, nứt ra từng đường.

"Không ổn rồi!

Trấn Nguyên Tử đạo hữu sắp thua!" Minh Hà Lão Tổ kinh ngạc thốt lên.

Tây phương nhị thánh cũng nhíu chặt mày.

Họ hoàn toàn không ngờ Hạo Thiên lại chiêu mộ được một cường giả như vậy từ đâu, tiềm lực to lớn không thua kém Ngoan Nhân Đại Đế.

Bùm!

Cuối cùng, sau hơn trăm hơi thở, Trấn Nguyên Tử bị một quyền đánh bay, mặt mày trắng bệch không còn giọt máu.

Pháp bảo phòng ngự được mệnh danh là Đại Địa Thai Mô kia

cũng trở nên thủng lỗ chỗ, nặng nề rơi xuống đất.

“Diệp ca ca thật mãnh liệt!” Bạch Thiển mặt đầy ngưỡng mộ.

“Không tệ!

Đã đánh ra được uy phong của Thiên Đình!” Hạo Thiên cũng khẽ gật đầu.

Tâm niệm vừa động, sau lưng y ngũ sắc quang hoa bùng phát, thần quang quét qua không trung, bắt lấy Trấn Nguyên Tử.

“Khẩn cầu Thiên Đế, tha cho Trấn Nguyên Tử đi!” Vân Trung Tử lập tức quỳ xuống.

Là bạn thân của kiếp trước và kiếp này, Vân Trung Tử lúc này phải đứng ra.

“Trấn Nguyên Tử miệt thị Thiên Đình, tội không thể tha, ai dám cầu tình, trấn áp hết!” Hạo Thiên lạnh lùng nói. ?!

Toàn trường lại một lần nữa chấn kinh.

Không ngờ Hạo Thiên lần này đã thực sự nổi giận.

Chuyện lớn rồi.

“Hạo Thiên, ta thấy ngươi thèm muốn cây Nhân Sâm Quả kia!

Muốn chiếm đoạt gốc cực phẩm Tiên thiên linh căn này!

Mới cố ý nhắm vào Trấn Nguyên Tử!” Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng ra.

Một bộ dạng chính nghĩa lẫm liệt.

Ông ta đã khó chịu với Hạo Thiên từ lâu, khó khăn lắm mới có cơ hội, đương nhiên phải nhân lúc này gây khó dễ.

“Đúng vậy!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng mặt đầy bất bình.

“Nực cười,” Hạo Thiên ha hả nói, “E là các ngươi chưa đến Ngự

Dược Uyển của Thiên Đình rồi, số cực phẩm Tiên thiên linh căn mà trẫm sở hữu không dưới trăm loại, cần gì phải mưu đồ thứ của Trấn Nguyên Tử?

Thật sự cho rằng nơi nào cũng nghèo nàn như Tu Di Sơn sao?" Phụt!

Chuẩn Đề Đạo Nhân suýt nữa thì hộc máu.

Nhìn khắp Hồng Hoang, dám đối đầu trực diện với Thánh nhân, e rằng chỉ có Hạo Thiên là mầm non duy nhất.

Mặt đỏ bừng, Chuẩn Đề lập tức lấy ra một món pháp bảo giống như cành cây gãy.

Đó chính là Thất Bảo Diệu Thụ lừng lẫy danh tiếng, được luyện chế từ Canh Kim Bồ Đề của phương Tây kết hợp với bảy loại bảo vật như vàng, bạc, lưu ly, là pháp khí chứng đạo của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Hửm?

Chuẩn Đề muốn ra mặt thay Trấn Nguyên Tử?

Không sợ Tây phương giáo bị đại quân Thiên Đình san bằng sao?" Hạo Thiên mặt mày lạnh như băng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân toàn thân chấn động, như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại không ít.

Chuyện này có chút khó giải quyết, nếu là người khác, Chuẩn Đề sớm đã quất Thất Bảo Diệu Thụ vào mặt rồi.

Nhưng Hạo Thiên thì khác, hắn không phải chiến đấu một mình, Thiên Đình hiện nay binh mã hàng ức, sở hữu vô số cao thủ cấp Chuẩn Thánh, đã trở thành một tồn tại khủng bố cấp bá chủ.

Một khi hai bên khai chiến, hậu quả quả thực khó lường.

“Hay là như thế này,” Chuẩn Đề đảo mắt, “Chúng ta đến Hỗn độn làm một trận, nếu ta thua, ngươi hãy thả Trấn Nguyên Tử, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra.

Ngoài ra, vị Diệp đạo hữu này với phương Tây có duyên, hãy để hắn gia nhập Tu Di Sơn, bái bản tọa làm thầy.” Nghe những lời này, Hạo Thiên suýt nữa thì bật cười.

Tên này thật đúng là vô sỉ.

Đến lúc này cũng không quên tính kế.

Lại còn định lừa Diệp Thiên Đế đi.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đấu pháp với Thánh nhân phương Tây, dương uy hùng của Thiên Đình ta!

Phần thưởng là năm nghìn phần Mồi câu Tối thượng!

Hai thẻ thưởng câu cá gấp sáu lần!” Hệ thống đột nhiên nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên cũng có chút động lòng.

Năm nghìn phần mồi câu, đủ để câu cá hơn mười hai năm.

Cộng thêm thưởng gấp sáu lần và hiệu quả bạo kích của cần câu cấp Chúa tể, lần này chắc chắn sẽ lãi to.

“Thánh nhân thì đã sao?

Hôm nay trẫm ban cho ngươi một trận thua!” Hạo Thiên bước đi đầu tiên, tiến về phía sâu trong Hỗn độn mênh mông vô tận.

Chương 90

Tại nơi sâu trong Hỗn độn, tinh không rực rỡ.

Hạo Thiên và Chuẩn Đề Đạo Nhân đang đối mặt nhau, thu hút sự chú ý của vô số đại lão Hồng Hoang.

"Hạo Thiên điên rồi sao?

Lại dám thách thức Thánh nhân!" "Thiên Đế quả thực mạnh, nhưng không thể nào sánh được với Thánh nhân, dựa vào đâu mà đòi ban cho Chuẩn Đề một trận thua?" "Một nhân vật Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại định đối quyết với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chắc không phải chuyện đùa chứ?

Hai người có thể so sánh được sao?" Rất nhiều người bàn tán xôn xao.

Không một ai tin tưởng vào Hạo Thiên.

Lý do rất đơn giản.

Trong lòng tất cả các tu sĩ, Thánh nhân là tồn tại vô địch.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, nhiều người lộ vẻ lo lắng, không biết Hạo Thiên có thể giữ vững được cục diện hay không.

Dù sao thì đối thủ lần này mạnh mẽ chưa từng có.

"Sư huynh, tại sao huynh lại không suy nghĩ kỹ?" Dao Trì cười khổ nói.

"Không sao đâu, ca ca của em không phải là người lỗ mãng, nhất định sẽ được." Dao Cơ nắm chặt tay, thầm lặng cổ vũ cho huynh trưởng.

Bên kia.

“Hạo Thiên, ngươi chung quy vẫn còn quá trẻ,” Chuẩn Đề Đạo Nhân cười nói, “Thế này đi, để tránh người ta nói bản tọa lấy lớn hiếp nhỏ, chúng ta giới hạn trong ba chiêu.” “Ba chiêu thì ba chiêu.” Hạo Thiên gật đầu.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không nói hai lời, toàn thân bảo quang phun trào, dâng lên Thất Bảo Diệu Thụ, vút một tiếng quất về phía Hạo Thiên.

Một chiêu trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra ẩn chứa uy lực cực lớn.

Trong nháy mắt, phảng phất như trời đất đảo lộn, cả Hồng Hoang đều nghiêng ngả.

Hạo Thiên biết rõ, trong quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, Chuẩn Đề thậm chí đã dựa vào Thất Bảo Diệu Thụ để đánh vỡ Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tu sĩ bình thường căn bản không thể chống đỡ.

Tuy nhiên, Hạo Thiên toàn thân thần quang bừng bừng, giữa mi tâm đột nhiên sáng lên, một đạo Trật tự thần liên thô to như cột chống trời hiện ra.

“Cái gì?!

Trên đời lại có loại pháp tắc này sao?” Chuẩn Đề Đạo Nhân giật nảy mình.

Cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang ông ta đã gặp nhiều, các loại đại đạo pháp tắc đều đã kiến thức qua, duy chỉ có loại của Hạo Thiên là chưa từng thấy, quả thực là bá chủ trong ba nghìn đại đạo.

Hạo Thiên tung một quyền ra.

Nơi nắm đấm của y đi qua, không gian trực tiếp vỡ nát, khí Hỗn

độn vô biên cuồng dã, một luồng khí tức hủy diệt khủng bố bao trùm hàng ức dặm, từng ngôi sao lớn liên tiếp vỡ tan.

Chuẩn Đề dùng bao nhiêu sức, y nhận lại bấy nhiêu sức, cộng thêm nhục thân được trái tim Bàn Cổ cải tạo, sức mạnh thể xác của y có thể xem thường cả Hồng Hoang.

Ngoài ra, còn có Giai Tự Bí gia thành gấp mười lần.

Một quyền đánh ra, tinh không Hỗn độn lập tức một màu đen kịt, phảng phất như rơi vào vực sâu u tối.

Ầm ầm ầm!!

Chuẩn Đề Đạo Nhân bay ngược ra ngoài, trực tiếp bị văng xa hàng trăm triệu dặm.

Thậm chí, trên đường đi còn phá hủy mấy dải ngân hà, cày nát tinh không Hỗn độn một vết hằn sâu vĩnh cửu không thể xóa nhòa.

Dù là thân thể Thánh nhân, cũng không nhịn được mà run rẩy, nứt ra chảy máu.

"Lại là Lực Lượng Pháp Tắc!!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt âm trầm, "Chẳng trách Hạo Thiên lại bình tĩnh như vậy, hóa ra đã nhận được truyền thừa của Bàn Cổ đại thần!!" "Không thể nào!!" Mọi người suýt nữa hóa đá.

Thánh nhân phương Tây lại bại rồi, không địch lại một quyền của Thiên Đế.

Chuẩn Đề quả thực đã khinh địch, nhưng cũng là vì Lực Lượng Pháp Tắc quá nghịch thiên.

Ba nghìn pháp tắc, sức mạnh xưng tôn, không phải là nói suông.

Tâm thái của Chuẩn Đề tại chỗ sụp đổ.

Mẹ nó có người gian lận, thế này thì chơi thế nào?

Mặc dù Chuẩn Đề trong sáu vị Thánh nhân, thực lực thuộc loại đội sổ, nhưng cũng không phải để cho tu sĩ cấp Chuẩn Thánh hành hạ.

"Còn hai quyền!" Hạo Thiên bước một bước, phảng phất như súc địa thành thốn, đã đến trước mặt đối thủ. 48.

Vô số sức mạnh tiềm ẩn trong Hồng Hoang, theo ý niệm của y bị rút ra.

Ầm ầm ầm!

Lại một đòn kinh thiên động địa.

Sức mạnh kinh khủng tàn phá bừa bãi, như muốn đánh nổ tung cả một vùng tinh không hàng ức dặm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân toàn thân phun ra sương máu, như một con chó chết bay ra ngoài.

Thất Bảo Diệu Thụ cũng không cầm nổi, tại chỗ tuột khỏi tay.

Mẹ kiếp!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân uất ức đến hộc máu.

Sớm biết như vậy, nên đưa Thập nhị phẩm Công đức liên đài cho Chuẩn Đề, với lực phòng ngự đáng sợ đó, chắc chắn Chuẩn Đề sẽ không bị hành thảm như vậy.

Mặt mũi của Tây phương giáo đều mất hết.

"Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cũng chỉ đến thế." Hạo Thiên một tay chộp lấy Thất Bảo Diệu Thụ.

Bàn tay lớn vuốt lên trên, một tiếng "lốp bốp" vang lên, quang hoa của bảo vật này lập tức ảm đạm, uy lực trực tiếp giảm đi hơn tám thành.

Bảo vật chứng đạo của Thánh nhân lừng lẫy Hồng Hoang, biến

thành như một cành cây gãy, chỉ thiếu nước đem về chụm củi.

"Pháp bảo của ta!!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa kinh vừa giận.

Để luyện chế bảo vật này, ông ta đã tốn công phu mấy nguyên hội, yêu quý như tính mạng.

Không ngờ, chỉ một lần đối mặt đã bị Hạo Thiên hủy đi.

Khóe miệng ông ta giật giật, trong lòng đang rỉ máu.

Chương 91

Một dấu chân lớn từ trên trời giáng xuống, che trời lấp đất, trực tiếp đạp vị Thánh nhân này đến mức không còn động tĩnh.

Bàn chân đạp lên mặt Thánh nhân, Hạo Thiên thân thể thẳng tắp, thần sắc lạnh lùng, Cửu long tử kim đế vương bào tỏa ra kim quang vô lượng, đại đế chi uy lan tỏa.

Các đại lão Hồng Hoang tập thể câm nín.

Khủng bố!

Quá khủng bố!

Thiên Đế còn mạnh hơn tất cả mọi người tưởng tượng!

Chẳng trách vừa rồi dám nói lời trấn áp Trấn Nguyên Tử, đối mặt với Thánh nhân cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là họ không biết, vì Chuẩn Đề phái Dương Thiên Hữu định mưu hại Dao Cơ nên hai bên đã kết oán.

"Lực Lượng Pháp Tắc lại tái hiện ở Hồng Hoang?!

Hạo Thiên này quả thực sâu không lường được!" Các Thánh nhân khác cũng kinh ngạc động dung.

Đây có thể là đại sự kiện!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng trầm mặc.

Ông ta mang theo Chuẩn Đề bị trọng thương, lập tức xám xịt bỏ đi.

Diệp Thiên Đế thì ánh mắt rực rỡ, nhìn thẳng vào thân ảnh cao lớn vĩ ngạn của Hạo Thiên, phảng phất như đã thấy được con đường mình phải đi.

Tiểu hồ ly Bạch Thiển sớm đã vui mừng vỗ tay, coi sư tôn như thần tượng.

Quay lại Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn, Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh.

Y biết rõ, vừa rồi thắng được là do may mắn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân chung quy quá tự đại, nếu có Thập nhị phẩm Công đức liên đài hộ thân, lại có đủ lòng cảnh giác, tuyệt đối sẽ không bại thê thảm như vậy.

"Cầu xin Thiên Đế tha cho Trấn Nguyên Tử đạo hữu!" Vân Trung Tử lại gần, một lần nữa khổ sở cầu xin.

"Trẫm chấp chưởng tam giới, thống ngự tứ hải bát hoang," Hạo Thiên đạm nhiên nói, "Dám cùng trẫm đối địch, tuyệt đối không có kết cục tốt, ai cầu tình cũng vô dụng." Dứt lời, Hạo Thiên ném Trấn Nguyên Tử ra khỏi Ngũ sắc thần quang.

Không đợi vị Địa tiên chi tổ này lên tiếng, một bàn tay khổng lồ màu vàng đã vỗ ra, trực tiếp phế đi tu vi của người này.

"A a a, Hạo Thiên ngươi thật hung ác!" Trấn Nguyên Tử phát điên.

Dù có chết ông ta cũng không ngờ, Hạo Thiên hoàn toàn lòng dạ sắt đá, một lời không hợp đã phế người ta.

Tâm niệm Hạo Thiên vừa động, dời đến mấy chục ngọn núi cao vạn trượng, một tiếng nổ lớn, đè chặt Trấn Nguyên Tử dưới chân núi.

"Trấn Nguyên Tử to gan lớn mật, mạo phạm Thiên Đế, tội không thể tha, trấn áp tại đây mười nguyên hội!" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Hít!

Các đại lão có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Hôm nay họ đã được chứng kiến thế nào là bá khí ngút trời.

Trấn áp một đại lão tu chân mười nguyên hội, tuyệt đối là lần đầu tiên từ khi khai thiên lập địa, chắc chắn sẽ chấn động cả Hồng Hoang.

Vân Trung Tử thấy tình thế không ổn, rụt cổ lại, định lặng lẽ chuồn đi, lại bị Diệp Thiên Đế chặn lại, giọng nói lạnh lùng: "Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, Vân Trung Tử là đồng đảng của Trấn Nguyên Tử, ngay lập tức bắt lên Thiên Đình, lên Trảm Yêu Đài đi một vòng." Trấn Nguyên Tử bị Thiên Đế trấn áp.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, một trong Tây phương nhị thánh, bị Thiên Đế dùng quyền pháp trọng thương.

Vân Trung Tử thảm thương bị bắt giữ, trên Trảm Yêu Đài chịu mấy trăm nhát phi kiếm chém, tu vi bị phế hết, sau đó bị buộc phải ở lại Thiên Đình làm khổ sai, mỗi ngày vất vả luyện khí.

Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại giả vờ như không biết, hoàn toàn không hỏi đến chuyện này, như thể Xiển giáo chưa từng có đệ tử nào tên là Vân Trung Tử.

Tin tức như mọc cánh, truyền khắp cả Hồng Hoang.

Vô số đại lão Hồng Hoang lựa chọn lập tức bế quan, ra lệnh cho môn nhân đệ tử gần đây không được ra ngoài, càng không được chọc vào Thiên Đình, nếu không sẽ bị coi là phản giáo.

Lúc này.

Trên biển mây của Thiên Đình, tiếng hô hét vang trời.

Hạo Thiên đã trở về, đang duyệt binh đại quân Thiên Đình sắp xuất chinh.

Thân là binh mã đại nguyên soái của Thiên Đình, Ngoan Nhân Đại Đế đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, không ngừng báo cáo tình hình cho

Thiên Đế.

"Khải bẩm bệ hạ, lần này phụng chỉ xuất chinh, tổng cộng có năm nghìn vạn binh mã." "Trong đó, cảnh giới Chuẩn Thánh có tám nghìn sáu trăm tám mươi tám danh, tất cả đều sở hữu cực phẩm Tiên thiên linh bảo." "Cảnh giới Đại La Kim Tiên có sáu mươi ba vạn hai nghìn danh, tất cả đều sở hữu hạ phẩm Tiên thiên linh bảo hoặc trung phẩm Tiên thiên linh bảo." "Những người còn lại, đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ít nhất đều sở hữu một thanh phi kiếm cấp Hậu thiên linh bảo." "Thiên La Địa Võng chuẩn bị, tổng cộng có một triệu giá." "Tốt," Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Lập tức xuất chinh, san bằng Vạn Long Sào." "San bằng Vạn Long Sào!" Năm nghìn vạn cường giả Thiên Đình đồng thanh gào thét.

Nhiều cường giả tụ tập lại một chỗ, chỉ riêng dao động pháp lực đã bẻ cong thời không trong phạm vi vạn ức dặm.

Tiên quang rực rỡ chói mắt, dao động kịch liệt như cơn bão Hỗn độn khủng bố nhất.

Cả Hồng Hoang đều run rẩy.

"Thiên Đình hiện nay, không thể dùng từ binh mã cường tráng để hình dung nữa rồi!" Rất nhiều đại lão thầm kinh ngạc.

Đây chính là huy hoàng đỉnh thịnh, là hiện tại!

Không ai ngờ rằng, Hạo Thiên chỉ dùng mấy trăm năm thời gian đã tạo ra một đội quân vô địch.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào đại quân Thiên Đình, sợ bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc nào.

Gàoooo!!

Tiếng rồng ngâm cao vút vang vọng hư không.

Chín người con của Long Vương kéo Bát Cảnh Loan Dư xuất hiện.

Đi bên cạnh tọa giá của Thiên Đế là Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế, Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ, Ngao Hắc, Hoàng Kim Sư Tổ, Bạch Thiển và Đằng Thanh.

Vây quanh hạt nhân của Thiên Đình là một đám lớn cao thủ cấp Chuẩn Thánh, ai nấy trên đầu bảo quang phun trào, nâng một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo uy lực cực lớn.

Dao Trì và Dao Cơ thì phụ trách trấn giữ Thiên Đình, dùng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bảo vệ Tam Thập Tam Thiên.

Đại quân tiến về phía Đông Hải, đội ngũ vô cùng hùng hậu, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Sát khí gần như thực chất, xua tan cả mây bay trên trời.

Vài canh giờ sau, Vạn Long Sào nằm ở phúc địa Đông Hải, đã bị một triệu giá Thiên La Địa Võng vây chặt.

Hải phận mười mấy ức dặm hoàn toàn trở thành cấm địa, bất kỳ sinh linh nào cũng chắp cánh khó thoát.

“Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, chúng ta là chiến tướng tiên phong tiễu phạt Vạn Long Sào, đám yêu long các ngươi nghe lệnh, mau chóng ra đầu hàng, để tránh họa sát thân!” Ngoan Nhân Đại Đế đứng trên mây, một tiếng quát lớn, bốn phương mây động.

Chương 92

Trong Vạn Long Sào, tiếng gầm thét phẫn nộ vang lên không ngớt.

Cao tầng Long tộc đã nổi giận.

Họ cũng không ngờ, Thiên Đình lại huy động lực lượng lớn như vậy, bày ra một trận thế đáng sợ đến thế.

Chẳng lẽ muốn triệt để tiêu diệt cả Long tộc sao?

"Hạo Thiên!

Ngươi khinh người quá đáng!

Chẳng lẽ bản lão tổ là kẻ ăn chay sao?!" Biển cả nổi sóng dữ dội, một con tử kim thần long khổng lồ lao ra.

Thân hình nó to lớn hơn nhiều so với Long tộc bình thường, mặt mày dữ tợn méo mó, rõ ràng là đã tức giận đến cực điểm.

Không cần nhìn, các tướng lĩnh Thiên Đình cũng biết, vị này chính là lão tổ đang chấp chưởng Vạn Long Sào hiện nay, tên là Ngao Bá.

Tu vi cảnh giới của Ngao Bá, lại giống hệt nguyên thần thứ hai của Long Vương, cũng ở mức bán bộ Thánh nhân.

Chẳng trách trước đây hoàn toàn không coi Thiên Đình ra gì.

Ngay sau đó, lao ra còn có mười vị cao tầng Long tộc, đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, ai nấy đều nhe nanh múa vuốt, trông vô cùng hung hãn.

Hơn nữa, trên người mỗi vị cao tầng Long tộc đều khoác một bộ Tử kim vạn long giáp.

Loại pháp bảo này được chế tạo từ nghịch lân cứng rắn nhất của tử kim thần long, có lực phòng ngự cấp cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Vì số lượng tử kim thần long khan hiếm, nghịch lân cũng cực kỳ có hạn, nên từ khi Long tộc ra đời đến nay mấy chục nguyên hội, mới tích lũy được mười bộ.

Phía sau nữa, lượng lớn tinh nhuệ Long tộc hiện thân, bày ra một tư thế quyết chiến đến cùng với Thiên Đình.

"Lũ sâu bọ nhỏ bé, cũng dám kiêu ngạo," Hạo Thiên ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi nói, "Trẫm cho các ngươi ba hơi thở để đầu hàng, nếu không biết điều, giết không tha!" "Giết không tha!" Các tướng sĩ Thiên Đình đồng thanh hô vang.

Làn sóng âm thanh khủng bố, chấn động cả mặt biển phương viên hàng trăm triệu dặm, dấy lên từng đợt sóng thần.

"Đầu hàng là không thể đầu hàng!" Ngao Bá sắc mặt âm trầm, "Tộc ta là một trong Tiên thiên tam tộc, khi xưng bá Hồng Hoang, còn chưa có cái Thiên Đình chó má nào!

Hạo Thiên cút ra đây, bản lão tổ muốn một chọi một với ngươi!" "Vậy sao?" Hạo Thiên ha hả nói, "Ngươi đã quá xem trọng mình rồi, hôm nay trẫm sẽ trấn áp toàn bộ các ngươi!" Vút!

Hạo Thiên rời khỏi Bát Cảnh Loan Dư.

Dưới con mắt của vạn người, y mở Thiên La Địa Võng, một mình tiến vào địa bàn của Vạn Long Sào.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ chinh phục Tiên thiên Long tộc, phần thưởng là một vạn phần Mồi câu Tối thượng!

Năm thẻ thưởng câu cá gấp sáu lần!

Hai lần rút thưởng Tối thượng!" Hệ thống nhắc nhở.

Phần thưởng lớn chưa từng có như vậy, Hạo Thiên không hề thấy kỳ lạ.

Dù sao thì, con rết trăm chân chết không cứng, nội tình của Long tộc quả thực quá mạnh mẽ.

Dù đã suy yếu đến mức này, họ vẫn sở hữu hai nghìn vạn thành viên, mạnh hơn nhiều so với Vu tộc trước đây.

Ngoan Nhân Đại Đế và Diệp Thiên Đế không theo sau, vì họ đều biết, thực lực của Hạo Thiên sâu không lường được, lại sở hữu Lực Lượng Pháp Tắc, tuyệt đối có thể giữ vững cục diện.

Thấy vậy, Ngao Bá trong lòng thầm mừng.

Trúng kế khích tướng của bản lão tổ rồi, đừng hòng toàn thân trở ra.

"Giết chết tên này!" Ngao Bá đưa tay chỉ.

Mười mấy cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong của Long tộc, từ các góc độ khác nhau ra tay, định vây công Hạo Thiên.

Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, từng bước từng bước tiến lên, thi triển Hành Tự Bí đến cực hạn, tốc độ ngạo thị Hồng Hoang.

Tất cả các đòn tấn công đều đánh vào không khí.

"Chịu chết đi!" Hạo Thiên xuất quyền.

Nắm đấm thần mang bắn ra, tựa như những luồng tiên mang xuyên thấu trời đất.

Mấy người đứng chắn phía trước, lập tức như bị chiến xa thái cổ nghiền nát, sương máu lan tỏa giữa không trung.

Ầm!

Bên cạnh Hạo Thiên, hiện ra dị tượng đáng sợ vạn kinh cùng hòa

vang.

Quyền ý vô địch, vượt lên trên tất cả các pháp trên thế gian.

“Cũng quá mạnh rồi!

Tuyệt thế hung nhân!” Các cường giả Long tộc, ai nấy đều lạnh toát từ đầu đến chân, cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc.

Trong vòng vài hơi thở, mười mấy cường giả lão làng Chuẩn Thánh đỉnh phong của Long tộc đã bị tàn sát sạch sẽ.

Không chỉ nhục thân, ngay cả nguyên thần và pháp bảo cũng bị đánh nổ tung.

Dù có Tử kim vạn long giáp hộ thể, vẫn ảm đạm vẫn lạc.

“Không nghi ngờ gì nữa, chính là Thiên Đế Quyền!” Ngoan Nhân Đại Đế và Diệp Thiên Đế liếc nhau.

Rõ ràng, trong tay Hạo Thiên, môn quyền pháp này mới phát huy được uy lực đến cực hạn.

Lực Lượng Pháp Tắc, Giai Tự Bí, cộng thêm trái tim Bàn Cổ và nhục thân được cải tạo bởi tinh huyết bản mệnh của Bàn Cổ, đã tạo nên một vị chí tôn cái thế khiến người ta phải run sợ.

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng trên bầu trời Đông Hải: “Còn có ai, dám cùng trẫm một trận!” Đối diện với Hạo Thiên thần uy lẫm liệt, Ngao Bá lão tổ hoàn toàn hoảng sợ.

Chưởng quản Vạn Long Sào mấy cái nguyên hội, lão chưa từng gặp phải đối thủ khủng bố như vậy.

Hiện giờ, những cường giả đỉnh cao nhất của Tiên Thiên Long tộc gần như đã bị miểu sát toàn bộ.

Căn bản không có ai có thể ngăn cản bước chân tiến tới của Hạo Thiên.

“Nổ!

Nổ!

Nổ!

Nổ hết cho ta!

Chương 93

Lão tổ ta muốn nổ chết tiểu tử nhà ngươi!" Ngao Bá lão tổ nghiến răng ken két, mắt như muốn nứt ra.

Trong chốc lát, hai mươi vạn cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong bên cạnh lão đồng thời phun ra long châu tu luyện bằng cả tính mạng.

Thân rồng cũng nhanh chóng bành trướng, một luồng khí tức hủy diệt tràn ngập hải vực phương viên ức vạn dặm.

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!

Các cường giả Long tộc đồng loạt tự bạo.

Tựa như mấy ngàn vầng mặt trời rực rỡ cùng lúc dâng lên từ mặt biển, ánh sáng chói lòa khiến người ta muốn mù mắt.

Hàng ức vạn tấn nước biển bị bốc hơi ngay lập tức, để lộ ra đáy biển khô cằn.

Vô số Thiên La Địa Võng do Thiên Đình bố trí đã bị phá hủy hơn chín thành.

Nếu không phải có tầng tầng lớp lớp bình chướng, toàn bộ đại quân Thiên Đình đều sẽ bị cơn sóng xung kích kinh hoàng này ảnh hưởng.

"Điên rồi!

Lũ bò sát này điên thật rồi!" Vô số ông lớn kinh hãi than thở.

Kiểu tấn công tự sát điên cuồng như vậy quả là chưa từng có.

Có thể thấy Hạo Thiên đã gây ra áp lực lớn đến mức nào cho Ngao Bá.

"Chết chưa?

Chắc chắn là toi mạng rồi nhỉ!" Ngao Bá từ trong hư không bước ra, mặt đầy vẻ mong chờ.

Trước khi vụ nổ lớn xảy ra, lão đã nhanh chân trốn đi.

Tuy nhiên, khi khói bụi tan đi, cảnh tượng trước mắt khiến lão suýt nữa thì nghẹt thở.

Bởi vì Hạo Thiên vẫn đứng nguyên tại chỗ, toàn thân không một vết xước.

Chỉ khác là, trên đỉnh đầu Hạo Thiên đang lơ lửng một chiếc chuông lớn màu huyền hoàng hỗn độn.

Bên ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong quấn quanh, ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, thánh uy hỗn độn chấn động vũ trụ vạn vật.

Một tiếng chuông vang lên, vũ trụ lập tức mênh mông, trời đất thất sắc, cả càn khôn không ngừng run rẩy.

"Hỗn...

Độn...

Chung!!" Toàn trường đều kinh hãi.

Không một ai ngờ rằng, Hạo Thiên lại tế ra Hỗn Độn Chung, một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Vật này huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, công thủ hợp nhất, đỉnh trên đầu liền lập tức ở thế bất bại.

Hai mươi vạn cường giả Long tộc Đại La Kim Tiên đỉnh phong tự

bạo, căn bản không phá nổi lớp phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

“Không tệ.” Hạo Thiên khẽ cười nói.

Có bảo vật này hộ thân, lực phòng ngự coi như vô địch, dù có một mình đối mặt với hai mươi triệu tu sĩ Long tộc thì cũng chẳng hề sợ hãi.

“Tại sao lại như vậy!

Chẳng lẽ trời muốn diệt ta?” Ngao Bá hối hận đến xanh cả ruột gan.

Sớm biết như thế này, lúc đầu đã không nên đắc tội Hạo Thiên.

Bây giờ Thiên Đình có năm mươi triệu đại quân áp cảnh, lại thêm một vị Thiên Đế mạnh đến vô địch, kết cục của Long tộc thật đáng lo ngại.

Từ sau khi Yêu tộc Thiên Đình bị hủy diệt, Hỗn Độn Chung đã bặt vô âm tín, bây giờ lại xuất hiện trong tay Hạo Thiên, quả thực nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

“Trẫm tiễn ngươi một đoạn.” Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên.

Y lại một lần nữa vung quyền oanh sát, toàn thân kim quang rực rỡ, chiếu rọi ức vạn dặm.

Bầu trời vô tận bắt đầu sụp đổ, toàn bộ Đông Hải dường như sắp bị một quyền này đánh cho tan thành tro bụi.

Bùm!

Không hề có chút bất ngờ, Ngao Bá trúng một quyền.

Dù lão có mặc Tử Kim Vạn Long Giáp, lại có tu vi Bán Bộ Thánh Nhân kinh khủng, cũng không thể chống đỡ nổi, thân thể trong nháy mắt nát thành từng mảnh, máu tươi bắn cao vạn trượng.

Nguyên thần cũng tan biến vào hư không.

"Ta là Thiên Đế, phải trấn sát tất cả kẻ địch trong thế gian!" Vẫn là câu nói ấy, âm vang đanh thép, như chiến xa cổ xưa nghiền nát bầu trời, khiến cửu thiên thập địa, ức vạn sinh linh Hồng Hoang phải run rẩy.

"Hạo Thiên, sắp vô địch rồi!" "Dưới Thánh Nhân, là đệ nhất đương thời!

Không ai có thể tranh phong!" "Thật đáng sợ!

Người này?!

Chẳng lẽ Thiên Đế muốn một mình càn quét Tiên Thiên Long tộc sao?" Nhiều ông lớn trong lòng chấn động dữ dội.

Họ biết Hạo Thiên mạnh, nhưng không biết đã mạnh đến mức độ này.

Chẳng trách có lời đồn, Hạo Thiên và Chuẩn Đề Đạo Nhân đại chiến trong hỗn độn, ba chiêu đã hành hạ vị Thánh Nhân phương Tây kia sống không bằng chết.

"Giết!" Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

"Tuân chỉ!" Ngoan Nhân Đại Đế và Diệp Thiên Đế lập tức tạo thành hai mũi nhọn, dẫn theo cường giả dưới trướng lao vào trận địa của địch.

Trong chốc lát, tiên quang bắn ra như mưa, sát khí ngút trời.

Giống như dao nóng cắt bơ, hai người không tốn chút sức lực nào, tàn sát tất cả kẻ địch trước mắt.

Sương máu lan tràn mười vạn dặm, trận doanh Long tộc lập tức đại bại.

Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ, Ngao Hắc, Hoàng Kim Sư

Tổ, Bạch Thiển và Đằng Thanh cũng đang ra sức chém giết.

Điểm cống hiến của tất cả mọi người tăng lên nhanh chóng.

Những điểm cống hiến này đều có thể đổi lấy tài nguyên tu luyện đỉnh cấp nhất, không ai chê nhiều cả.

Chương 94

Trong khoảnh khắc, tiếng la hét chém giết vang vọng khắp Hồng Hoang.

Đại quân Thiên Đình như hổ vào bầy cừu, sĩ khí dâng cao chưa từng có.

Từng con chân long thê thảm ngã xuống, thi thể rơi xuống mặt biển như mưa rào.

"Vạn Long Sào xong rồi!" Tại núi Tu Di phương Tây, sắc mặt hai vị Thánh Nhân đều rất khó coi.

Tuy không muốn thấy cảnh này, nhưng xu thế đã quá rõ ràng.

Thiên Đình đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tiên Thiên Long tộc một mảnh hoảng loạn, sĩ khí sa sút đến cực điểm, bị tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Quả nhiên, chưa đến mười ngày, Tiên Thiên Long tộc đã có hơn ba triệu cường giả tử trận, số còn lại đều đầu hàng, trở thành nô lệ của Thiên Đình.

Bí tàng của Long tộc được mở ra, thu hoạch vô số chiến lợi phẩm.

"Hạo Thiên thật sự cho rằng mình đã thắng sao?" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra một tiếng cười lạnh.

"Tàn sát nhiều thành viên Long tộc như vậy, nhân quả ngập trời, đủ cho Hạo Thiên chịu rồi.

Bần tọa ngược lại muốn xem xem, ngươi sẽ kết thúc chuyện này như thế nào!" Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mấy vị Thánh Nhân còn lại cũng đều đang hết sức chú ý.

Thực ra, dù là đại thần thông giả cũng không thể tùy ý giết người khác, không phải vì ai cũng có công đức linh bảo, mà vì vô duyên vô cớ đại khai sát giới sẽ dễ dàng kết hạ nhân quả, gây trở ngại cho việc tu hành.

Cho nên, ngay cả Thánh Nhân cũng phải hết sức cẩn thận, không muốn tùy tiện kết nhân quả với người khác.

Tiệt giáo tuy hiệu xưng vạn tiên triều bái, nhưng cũng chưa bao giờ bành trướng hay chinh phạt ra bên ngoài, nguyên nhân cũng là vì vậy.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ chinh phục Tiên Thiên Long tộc, ngài nhận được một vạn điểm mồi câu Chí Tôn, năm thẻ thưởng câu cá sáu lần, hai lượt rút thưởng Chí Tôn!

Xin hỏi, có khởi động rút thưởng không?" Hệ thống nhắc nhở.

"Rút đi, nhanh lên." Hạo Thiên đáp.

Khác với việc quay vòng quay hay lật thẻ bài như trước đây, lần này trước mặt Hạo Thiên là một danh sách phần thưởng lướt qua như màn đạn.

Tâm niệm vừa động, những dòng chữ đang bay lướt kia lập tức đứng yên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một cây Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng!" Hệ thống nhắc nhở.

"Không tệ, tiếp!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Ngũ Châm Tùng là thứ cực kỳ hiếm có, còn được gọi là Ngũ Hành

Tùng, chỉ nghe tên chứ chưa thấy hình, được xưng là vật vô chủ duy nhất trong mười đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

Nhanh chóng, y lại rút lần nữa.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một luồng Thời Gian Pháp Tắc!" Hệ thống lại lần nữa nhắc nhở. ?!

Lại là Thời Gian Pháp Tắc!!

Hạo Thiên trong lòng mừng như điên.

Lời to rồi!

Đây chính là pháp tắc cực kỳ mạnh mẽ, xếp hạng rất cao trong ba ngàn Đại đạo.

Sau khi sở hữu, trong thức hải sẽ lập tức ngưng tụ thành một vòng quay thời gian, có thể nhìn trộm bí mật của thời gian, tăng mạnh hiệu suất tu luyện.

Thậm chí có thể ngược dòng thời gian, quay về bất kỳ thời điểm nào trong lịch sử Hồng Hoang.

Hạo Thiên rất hứng thú muốn biết, nếu trong Hạo Thiên Bí Cảnh, tốc độ dòng chảy thời gian được thay đổi thành ngàn lần, thì sẽ khủng khiếp đến mức nào...

Việc nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc không hề dễ dàng.

Hạo Thiên hỏi hệ thống mới biết, độ khó không hề thấp hơn việc nắm giữ Lực Lượng Pháp Tắc là bao.

Nói cách khác, ít nhất cần năm ngàn năm thời gian của thế giới bên ngoài.

Dù có ở trong Hạo Thiên Bí Cảnh với tốc độ thời gian gấp mười, cũng phải mất năm trăm năm.

Nhưng y cũng không vội.

Mọi chuyện đều phải trả giá, cứ từ từ là được.

Trong lúc suy tư, Hạo Thiên ban ra từng đạo pháp chỉ. 49.

Ngao Hắc trấn giữ tổ địa Long tộc, vỗ về các thành viên Long tộc, thay mặt Thiên Đình quản lý những con rồng lớn nhỏ vừa lập lời thề đầu hàng.

Sắc phong Diệp Thiên Đế làm Câu Trần Đại Đế của Thiên Đình, chấp chưởng Thiên, Địa, Nhân tam tài, chủ quản chúng sinh nhân gian và mọi việc binh đao, chiến tranh.

Sắc phong Ngoan Nhân Đại Đế làm Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình, trên thống lĩnh các vì sao, giữa cai quản vạn pháp, dưới cai quản Phong Đô, là chủ nhân của chư thiên tinh thần.

Ngoài ra, chín vị cường giả Thiên Đình đã hy sinh thân mình dung hợp với Cửu Châu Đỉnh trước đó, được sắc phong làm Cửu Diệu Tinh Quân của Đấu Bộ.

Lần lượt là Kế Đô Tinh Quân, Hỏa Đức Tinh Quân, Mộc Đức Tinh Quân, Thái Âm Tinh Quân, Thổ Đức Tinh Quân, La Hầu Tinh Quân, Thái Dương Tinh Quân, Kim Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân, chủ quản cát hung họa phúc của nhân gian.

Dao Trì và Dao Cơ phụ trách kiểm kê chiến lợi phẩm, tính toán điểm cống hiến của đại quân chinh phạt Thiên Đình, sau đó phụ trách đổi thưởng và các việc liên quan.

Một loạt công việc cuối cùng cũng được sắp xếp xong xuôi.

Hạo Thiên mới thở phào một hơi.

Tuy nhiên, cũng chính lúc này, y đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Người khác không nhìn thấy, nhưng y lại thấy rõ mồn một, một đám mây kiếp nhân quả rộng lớn đến vạn mẫu, đang lặng lẽ bao trùm trên đỉnh đầu mình.

Đám mây kiếp này màu sắc như chì, dày nặng vô cùng, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy trong lòng áp lực, kinh mạch toàn thân như bị tắc nghẽn đau đớn, nguyên khí hoàn toàn không thể vận chuyển. 50.

“Nhân quả quấn thân rồi.” Hạo Thiên khẽ nói.

Dường như ở trong tình trạng này, tu vi căn bản không có cách nào đề thăng, bởi vì ảnh hưởng của nó đối với tu sĩ là toàn diện.

Chương 95

Không cần hỏi cũng biết, một đám ông lớn đang lén lút nhìn trộm, chờ xem trò cười của y.

Nhưng, những kẻ đó chắc chắn sẽ phải thất vọng.

Có Đại Nhân Quả Thuật trong tay, Hạo Thiên căn bản không lo lắng những chuyện này.

Vút!

Xé rách hư không, Hạo Thiên biến mất không tăm tích.

Dù cho thần niệm của các Thánh Nhân bao trùm tam giới, cũng không biết được hướng đi cụ thể của y.

Thực tế, Hạo Thiên đã quay về Bí Cảnh.

Nơi này không gian rộng lớn, tự thành một giới, ẩn chứa ức vạn tinh hà.

Y thong thả đi trong đó, mấy ngày sau, dừng lại ở một khu vực đặc biệt.

Trước mắt, là một cảnh tượng kinh hãi.

Một cây Tinh Không Cổ Thụ cắm rễ trong hư không, rễ của nó lan ra ức ức vạn dặm, bóng cây xum xuê, từng quả cầu tinh tú khổng lồ lại mọc trên cành cây của nó.

Tựa như cây cổ thụ này chính là bản nguyên của thế giới, là mẫu thân của trời đất.

Con người đứng dưới gốc cây, còn nhỏ bé hơn cả một hạt bụi.

Không ai biết được lai lịch của nó, chỉ có thể kinh ngạc trước sự thần kỳ của tạo hóa.

“Đạo hữu, xin lỗi nhé.” Hạo Thiên mặt có vẻ áy náy.

Dứt lời, y thi triển Đại Nhân Quả Thuật.

Đám mây kiếp nhân quả lơ lửng trên đỉnh đầu lập tức theo ý niệm của y, hóa thành một thanh trường đao, lặng lẽ chém vào trong thân cây.

Từ khi Hạo Thiên xuất đạo đến nay, trải qua hàng chục trận chiến lớn nhỏ, tích lũy lượng nhân quả khủng bố, lúc này, tất cả đều được chuyển dời lên cây Tinh Không Cổ Thụ kia.

Màu sắc của cây cổ thụ đột ngột thay đổi, nhanh chóng khô héo, cành lá điêu tàn rơi rụng, những tinh cầu lớn vốn bám trên cây cũng lần lượt hóa thành bụi phấn.

Chứng kiến tất cả những điều này, Hạo Thiên không nói nên lời.

Nếu không phải do khí vận nghịch thiên, chỉ riêng một đợt nhân quả này cũng đủ cho y một phen khốn đốn.

Khi Hạo Thiên một lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang, tròng mắt của các Thánh Nhân suýt nữa thì rơi xuống.

Cái quái gì vậy!

Nhân quả của tiểu tử này đâu rồi?

Biến mất rồi?!

Càng nghĩ càng thấy kinh hãi!

Ngay sau đó, rất nhiều ông lớn ở Hồng Hoang cũng chú ý đến một điểm.

Lượng nhân quả khổng lồ trước đó quấn lấy Hạo Thiên đã hoàn toàn biến mất, không còn lại một chút nào.

Trong U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ tay cầm A Tỳ và

Nguyên Đồ, cũng cảm thấy hai thanh bảo kiếm được xưng là giết người không dính nhân quả này chẳng còn thơm tho gì nữa.

"Thiên Đế sâu không lường được!

Não úng thủy mới đi chọc vào ngài ấy!" Minh Hà Lão Tổ tự rủa thầm.

Bên này, Hạo Thiên đang chọn địa điểm câu cá.

Rất nhiều địa danh lướt qua trước mắt y.

Cuối cùng, nó dừng lại ở "U Minh Huyết Hải".

"Hệ thống!

Ngươi nghiêm túc đấy à?

Địa bàn của Minh Hà Lão Tổ, toàn là máu bẩn tanh tưởi, thế mà cũng câu được cá sao?" Hạo Thiên dở khóc dở cười.

"Ngài có thể thử, bảo đảm sẽ không làm ngài thất vọng." Hệ thống trả lời.

"Được!

Vậy thì câu ở đó!" Hạo Thiên quả quyết.

Lần này, y đã tích lũy được một vạn năm ngàn hai trăm điểm mồi câu Chí Tôn, cùng bảy thẻ thưởng câu cá sáu lần.

Y đang định làm một mẻ lớn, hốt một vố đậm.

Một mình một người, Hạo Thiên lặng lẽ đến nơi.

Quả nhiên nhìn thấy một biển máu mênh mông vô tận, dường như xung quanh không một bóng người, nhưng sâu trong biển máu, lại ẩn giấu rất nhiều khí tức kinh khủng.

Tương truyền, sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, một khối máu ô uế trong cơ thể rơi xuống, hóa thành U Minh Huyết Hải.

Trong biển máu có một bào thai, sinh ra Minh Hà Lão Tổ, sáng tạo ra tộc A Tu La, bố trí Huyết Hà Đại Trận, hiệu xưng "Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử".

Tuỳ ý chọn một chỗ bên bờ, Hạo Thiên khoanh chân ngồi xuống.

Biển câu cá Chí Tôn lập tức dung hợp với môi trường xung quanh, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Y lấy ra cần câu cấp Chúa Tể, cầm trong tay quan sát tỉ mỉ.

Cần câu này dài hơn một trượng ba thước, toàn thân màu vàng sẫm, khắc không ít phù văn đại đạo, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Móc mồi, quăng cần, Hạo Thiên bắt đầu lặng lẽ chờ đợi.

Một ngày sau.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu ứng bạo kích, phần thưởng nhân đôi lần nữa, ngài nhận được mười hai Huyết Thần Tử Phân Thân!" Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên nghe vậy, có chút cạn lời.

Có Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, phân thân gần như vô số, có hay không có Huyết Thần Tử Phân Thân thực ra cũng không sao, y cảm thấy mẻ cá lần này có hơi gân gà.

Nhưng ngay sau đó, mẻ cá thứ hai khiến tâm trạng y tốt lên hẳn.

"Tích!

Chương 96

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu ứng bạo kích, phần thưởng nhân đôi lần nữa, ngài nhận được mười hai viên tu vi đan một trăm vạn năm!" Trước đây Hạo Thiên nhiều nhất cũng chỉ nhận được tu vi đan năm mươi vạn năm.

Không ngờ, ở đây lại có loại cao cấp hơn, luyện hóa một viên có thể bằng trăm vạn năm khổ tu.

Một lần được mười hai viên!

Dù là Hồng Quân Đạo Tổ tu luyện cũng không nhanh bằng.

Ngoài ra, Hạo Thiên nhận thấy, tỷ lệ bạo kích của cần câu cấp Chúa Tể khá cao.

Ào ào, một tiếng nước văng tung tóe, y lại câu được một khối năng lượng tỏa ra thần quang bảy màu.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, ngài nhận được sáu gốc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Tiên Thiên Hồ Lô Đằng!" Hệ thống nhắc nhở. ?!

Lại là bảo bối thế này sao?

Hạo Thiên trong lòng mừng như điên.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng vốn sinh trưởng ở núi Bất Chu, kết được bảy quả hồ lô, màu đỏ là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, màu vàng là Chiêu Yêu Hồ, màu vàng kim là Trảm Tiên Phi Đao, màu tím là Tử Kim Hồ Lô đựng đan dược của Lão Quân...

Có được sáu gốc Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, dù là Thánh Nhân cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Quả là nhân phẩm bùng nổ!

Sướng tê người! ...

U Minh Huyết Hải, điện Tu La.

Minh Hà Lão Tổ và Thiên Phi Ô Ma ngồi trên bảo tọa.

Hai vợ chồng nhìn ra xa.

Sắc mặt nghi ngờ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Bởi vì theo góc nhìn của họ, Hạo Thiên đã ngồi khô bên bờ biển máu mênh mông gần bốn mươi năm.

Phải biết rằng, trong biển máu không hề có bất kỳ loài cá nào, chỉ có những tinh quái và tộc A Tu La đáng sợ, cho nên chuyện câu cá là không tồn tại.

"Thiên Đế đang làm trò gì vậy?" Minh Hà Lão Tổ nghĩ đến đau cả đầu.

Chẳng lẽ, ngài ấy muốn sáp nhập cả biển máu mênh mông này vào bản đồ Thiên Đình?!

Cũng không phải là không có khả năng.

Bất Tử Hỏa Sơn, Bàn Cổ Thần Điện và Vạn Long Sào lần lượt quy thuận Thiên Đình.

Hiện nay, đại quân chinh phạt của Thiên Đình làm chấn động cả Hồng Hoang, ai nghe đến cũng biến sắc.

Đệ tử của các giáo phái Thánh Nhân cũng đã khiêm tốn đi rất nhiều, không dám gây chuyện thị phi.

Cho nên Minh Hà Lão Tổ rối rắm đến mức trứng cũng đau, hoàn

toàn không có tâm tư tu luyện.

“Phu quân!

Thiên Đế đứng dậy rồi!” Thiên Phi Ô Ma kinh hỉ nói.

Quả nhiên.

Hạo Thiên từ từ đứng dậy, thoải mái vươn vai một cái.

Sướng!

Quá sướng!

Một vạn năm ngàn hai trăm điểm mồi câu Chí Tôn đã tiêu hao hết.

Các thẻ thưởng câu cá sáu lần cũng đã dùng xong.

Nhưng thu hoạch lại lớn chưa từng có.

Hiện tại, tu vi cảnh giới của y lại tiến thêm một bước dài.

Chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng nhận được cả ngàn kiện.

Huyết Thần Tử Phân Thân vượt quá mười vạn.

Các loại thần thông và pháp tắc vô số.

Thiên đạo công đức tích lũy được tám mươi triệu điểm.

Trong đó, có giá trị nhất phải kể đến Thời Gian Pháp Tắc.

Thậm chí, y còn bất ngờ nhận được một thẻ triệu hoán Hoang Thiên Đế.

Đó là một kẻ tham ăn hạng nặng, thực lực cũng mạnh đến vô lý, là một trong những ứng cử viên cho Lục Ngự của Thiên Đình.

Sơ lược kiểm kê thu hoạch, Hạo Thiên định lập tức quay về.

Nhưng, cũng đúng lúc này, xa xa sát khí cuồn cuộn, Minh Hà Lão Tổ chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tiến đến gần.

“Thiên Đế bệ hạ!

Đã đến rồi, hay là ghé qua điện Tu La uống chén rượu nhạt?” Minh Hà Lão Tổ mặt đầy tươi cười.

Hai người cũng là người quen cũ, đã gặp nhau lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

“Được!” Hạo Thiên gật đầu.

Trong truyền thuyết, Minh Hà Lão Tổ phỏng theo Nữ Oa tạo người, sáng tạo ra tộc A Tu La.

Nam tính A Tu La thô kệch xấu xí, nữ tính A Tu La thì xinh đẹp vô song.

Hạo Thiên cũng có ý muốn chiêm ngưỡng.

Nhanh chóng, Hạo Thiên ngồi vào ghế đầu trong đại điện.

Các loại sơn hào hải vị được dọn lên như nước chảy.

Chương 97

Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, cùng Thiên Phi Ô Ma, thậm chí bảy mươi hai vị công chúa A Tu La lần lượt đến bái kiến.

Ai nấy đều hết sức cẩn trọng, thần sắc vô cùng cung kính, cho Hạo Thiên đủ mặt mũi.

"Ta có bảy mươi hai người con gái, bất luận dung mạo hay dáng người, đều là hạng nhất, tất cả đều còn là xử nữ," Minh Hà Lão Tổ cầm chén rượu, cười tủm tỉm nói, "Bệ hạ nếu vừa mắt người nào, có thể lập tức mang đi." "Ồ?" Hạo Thiên nhướng mày.

Minh Hà Lão Tổ cố ý lấy lòng rồi.

Hoàn toàn không giống với tính cách năm đó.

Phải biết rằng, Minh Hà Lão Tổ năm xưa tính tình nóng nảy, sáng lập Sát đạo, tuyên bố muốn giết trời, giết đất, giết chúng sinh.

Ý là muốn đồ sát sạch sẽ sinh linh Hồng Hoang, để đạo của mình thành.

Giờ đây, phong thái của vị ngoan nhân khoáng thế này cũng dần bị mài mòn, lại cũng phải cúi đầu trước hiện thực.

Từ một phương diện khác, có thể thấy Thiên Đình hiện nay huy hoàng thịnh vượng đến mức nào, quả thực không ai dám chọc vào.

Hạo Thiên trong lòng thầm cười, cũng không khách khí mà quét mắt nhìn toàn trường.

Phải thừa nhận, các công chúa A Tu La quả thực là cực phẩm vưu vật, không chỉ ngũ quan tinh xảo, thân hình nóng bỏng, mà ai cũng vũ mị yêu kiều, khiến đàn ông khó lòng chống cự.

Bỗng nhiên, ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trên người Thập công chúa.

So với các chị em, trong ánh mắt nàng có thêm một phần trong trẻo sạch sẽ, răng trắng môi hồng, khẽ cười liền hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

"Nàng," Hạo Thiên mỉm cười nói, "từ nay về sau, sẽ là thị nữ thân cận của trẫm." "Còn không mau mau đa tạ bệ hạ!" Minh Hà Lão Tổ và Thiên Phi Ô Ma mừng rỡ.

Cuối cùng, con đường này cũng đã đi thông.

Gả đi một đứa con gái, xây dựng mối quan hệ tốt với Thiên Đình, lời to rồi.

"Thần thiếp khấu tạ bệ hạ!" A Tu La Thập công chúa dịu dàng cúi lạy, dáng vẻ ôn uyển động lòng người.

Các công chúa khác chứng kiến cảnh này, đều vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Vạn lần không ngờ, vận khí của cô em này lại nghịch thiên như vậy, lại có thể từ nay được bầu bạn bên cạnh Thiên Đế.

Thiên Đế vừa dương cương anh tuấn, tu vi lại ngạo thị Hồng Hoang, lại còn chấp chưởng tam giới, là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, tuyệt đối là người chồng hoàn hảo nhất, không có ai sánh bằng.

Thực ra, Hạo Thiên sở dĩ chọn Thập công chúa, là vì nàng chính là Thiết Phiến Công Chúa lừng danh ở hậu thế.

Hiện giờ, con trâu của Ngưu Ma Vương còn đang ở Bích Du Cung làm tọa kỵ cho Thông Thiên Giáo Chủ, e là còn chưa gặp được vị đại mỹ nhân này.

Cho nên, Hạo Thiên lập tức thu nhận, quyết không để cho con trâu

yêu đó được hời.

“Thái Thượng Lão Quân!

Mau đến Huyết Hải gặp trẫm!” Hạo Thiên lại phát ra một đạo pháp chỉ.

Không lâu sau, Thái Thượng Lão Quân cưỡi con lừa một sừng, lững thững đi tới.

Dù sao, hiện nay ông ta cũng là thần tử của Thiên Đình, kháng chỉ là không thể.

Vừa thấy A Tu La Thập công chúa, Thái Thượng Lão Quân lập tức lấy ra một chiếc quạt, có hình dạng lá chuối tây.

“Đây là Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, là chiếc lá của tinh tú Thái Âm, tên là Quạt Ba Tiêu, có thể dập tắt hỏa khí, cũng có thể phóng to thu nhỏ,” Thái Thượng Lão Quân nói, “Bảo vật này tặng cho công chúa, mong công chúa sau này hầu hạ bệ hạ cho tốt.” “Đa tạ Lão Quân.” Thập công chúa vui mừng.

Thấy Thánh Nhân chủ động tặng bảo vật, chắc chắn là do Hạo Thiên sắp xếp.

Minh Hà Lão Tổ và Thiên Phi Ô Ma thấy vậy, cũng thật lòng vui mừng.

Con gái mình đã có một nơi chốn tốt.

Sau một bữa tiệc, Hạo Thiên mang theo Thiết Phiến Công Chúa trở về Thiên Đình.

Gần như không dừng chân, y lập tức tiến vào Bí Cảnh bế quan.

Luyện hóa Đại đạo pháp tắc đỉnh cấp, không thể nào nhờ vào ngoại lực, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Năm trăm năm thời gian, thoáng chốc đã qua.

Một khoảnh khắc nọ, Hạo Thiên từ trong trạng thái tĩnh tọa minh tư, đột nhiên mở mắt.

Một dòng sông thời gian không hề báo trước hiện ra trên đỉnh đầu, chiếu rọi những cảnh tượng hùng vĩ trong quá khứ của Hồng Hoang, dấu vết năm tháng trôi chảy, huyền ảo vô cùng.

"Thành công rồi!" Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên.

Tiêu tốn thời gian tương đương với năm ngàn năm của thế giới bên ngoài, cuối cùng y đã hoàn toàn nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc.

Đồng thời, tu vi cảnh giới cũng một mạch tiến lên, đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Triển khai thần niệm, y lập tức phát hiện, Dao Trì đang dẫn theo Thiết Phiến Công Chúa bận rộn trong vườn đào.

Tuy Dao Trì thân là Vương Mẫu của Thiên Đình, nhưng nàng đặc biệt trân quý ba ngàn sáu trăm gốc Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào, nên luôn tự tay chăm sóc.

Vút!

Tâm niệm vừa động, Hạo Thiên đã đến vườn đào.

"Sư huynh!" Dao Trì tươi cười rạng rỡ.

"Ừm," Hạo Thiên ôm nàng vào lòng, "Nói cho trẫm biết, đào chín ngàn năm mọc thế nào rồi?" Dao Trì có chút e thẹn, rồi giới thiệu.

Thì ra, nhờ có Hồng Mông Dẫn và Tiên Thiên Càn Khôn Tịnh Thủy, thời gian chín của đào chín ngàn năm đã được rút ngắn đi rất nhiều.

Ước chừng khoảng sáu ngàn năm nữa là có thể chín và thu hoạch.

"Cần lâu như vậy sao?

Để trẫm.” Hạo Thiên mỉm cười, bàn tay lớn lập tức đặt lên một cây đào.

Thời Gian Pháp Tắc lập tức được phát động...

Thiên Đình, vườn đào.

Đôi mắt đẹp của Dao Trì và Thiết Phiến Công Chúa đều đang chăm chú nhìn Hạo Thiên.

Chỉ thấy Hạo Thiên thúc giục pháp lực, trên đỉnh đầu xuất hiện dòng sông thời gian, năm tháng vô tận trôi nổi.

Trong chốc lát, thời gian bên trong toàn bộ vườn đào bắt đầu bị bóp méo, gia tốc.

Những cây đào kia nhanh chóng nở hoa, kết ra những quả xanh non.

Sau đó quả dần dần lớn lên, ngày càng to, hương thơm quyến rũ lan tỏa.

Chương 98

“Trời ơi!

Đào ba ngàn năm đã chín rồi!

Đào sáu ngàn năm cũng sắp chín rồi!” Dao Trì vui mừng khôn xiết.

“Tuyệt quá!

Bệ hạ thần thông vô lượng!” Thiết Phiến Công Chúa cũng đầy vẻ sùng bái.

Căn bản không ngờ, Hạo Thiên lại thi triển Thời Gian Pháp Tắc, khiến tốc độ dòng chảy thời gian của cả vườn đào tăng vọt.

Tốc độ gấp trăm lần đã là giới hạn hiện tại của Hạo Thiên, tiêu hao thực ra vô cùng lớn.

Muốn đạt đến tốc độ thời gian ngàn lần, ít nhất phải đạt đến trình độ Thánh Nhân.

“Chuyện nhỏ.” Hạo Thiên khẽ nói.

“Vất vả cho sư huynh rồi, thần thiếp đều hiểu.” Đôi mắt đẹp của Dao Trì chứa chan tình cảm, nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái.

Theo xu thế hiện tại, chỉ cần mấy chục ngày nữa, đào sáu ngàn năm và đào chín ngàn năm đều sẽ lần lượt chín.

Đến lúc đó, có thể tổ chức Bàn Đào Thịnh Yến, hai người chính thức đại hôn.

Cho nên trong lòng nàng cũng rất kích động, tràn đầy mong đợi.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, cùng Dao Trì đi vào sâu trong vườn đào, nhẹ nhàng ôm hôn.

Khoảnh khắc này, vô cùng ngọt ngào, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Mấy ngày sau, Hạo Thiên và Dao Trì thay đổi dung mạo, lặng lẽ rời khỏi Thiên Đình.

Nhân lúc trước đại hôn, Dao Trì định cùng y ở bên nhau một thời gian, du ngoạn nhân gian, hưởng tuần trăng mật trước.

Việc của Thiên Đình, tự nhiên giao cho Dao Cơ giúp đỡ xử lý.

Cô nhóc này trưởng thành rất nhanh, không chỉ tầm nhìn cao, làm việc kín kẽ, rất có trật tự, được Hạo Thiên hết sức tán thưởng.

Theo quy tắc "một ngày trên trời, một năm dưới đất", Hạo Thiên và Dao Trì ít nhất có mấy chục năm thế giới hai người.

Lúc này ở nhân gian, đã là cuối triều Hạ.

Hạo Thiên hóa danh thành Trương Bách Nhẫn, cùng Dao Trì đến đô thành của Nhân tộc.

Nhân tộc đã từ bộ lạc nguyên thủy, bước vào xã hội nô lệ, đồ đồng không còn hiếm thấy.

Họ bỏ tiền mua một căn nhà lớn, hai người ở lại đó.

Ngày qua ngày, họ dần thích nghi với cuộc sống nơi đây.

Trong những ngày bình thường, Hạo Thiên ban ngày kinh doanh, buổi tối bầu bạn với Dao Trì, cuộc sống trôi qua khá thoải mái.

Tình cờ một ngày, hai vợ chồng đi dạo chợ, vô tình phát hiện bảy cô bé đáng thương.

Đứa nhỏ nhất chưa đầy năm tuổi, lớn nhất cũng không quá mười tuổi.

Những cô bé này tuy đầu bù tóc rối, nhưng khó che giấu được vẻ

đẹp trời sinh.

Quê nhà các em xảy ra thiên tai, cha mẹ đều không còn, sau đó trở thành nô lệ, bị buôn bán đến đô thành triều Hạ.

"Phu quân, thật đáng thương, hay là chúng ta mua các em ấy về đi." Dao Trì không đành lòng.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu nhận bảy cô bé, thưởng bảy trăm điểm mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống nhắc nhở.

Thấy vậy, nội tâm Hạo Thiên bị xúc động.

Y thi triển Đại Nhân Quả Thuật suy diễn, lập tức chứng thực được phỏng đoán của mình.

"Mua về đi, những đứa trẻ này tội nghiệp quá," Hạo Thiên quả quyết nói, "Không chỉ vậy, phu nhân còn muốn nhận các con làm nghĩa nữ." "Được!" Dao Trì trong lòng vui vẻ.

Họ bỏ ra một ít tiền, mang bảy cô bé về nhà mình.

Lại gọi người hầu đến, giúp các cô bé tắm rửa thay quần áo.

Rất nhanh, bảy bé loli đáng yêu như minh châu bảo ngọc xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn các em, trên mặt Dao Trì hiện lên vẻ rạng ngời của tình mẫu tử.

"Các con chưa có tên, hay là thế này," Dao Trì suy nghĩ rồi nói, "Cứ đặt tên theo màu sắc y phục, chị cả tên là Hồng Nhi, chị hai là Chanh Nhi, chị ba là Hoàng Nhi, chị tư là Lục Nhi, chị năm là Thanh Nhi, chị sáu là Lam Nhi, chị bảy là Tử Nhi." "Đa tạ mẫu thân ban tên." Bảy chị em hiểu chuyện ngoan ngoãn, lập tức khấu đầu hành lễ.

Hạo Thiên trong lòng biết rõ.

Đây chính là Thất Tiên Nữ của Thiên Đình sau này, những người quản lý vườn đào.

Từ đó về sau, Dao Trì mỗi ngày đều tận tâm dạy dỗ bảy vị nghĩa nữ, bồi dưỡng như những tiểu thư khuê các.

Nhưng nàng không dạy họ tu luyện, vì chuyện này không vội.

Với thực lực hùng hậu của Thiên Đình hiện nay, cao thủ cấp Chuẩn Thánh cũng có thể bồi dưỡng hàng loạt.

Thoáng chốc mười mấy năm trôi qua.

Bảy chị em đều đã trưởng thành, ai nấy đều thướt tha yêu kiều, khiến người ta yêu mến.

Hạo Thiên, dưới tên Trương Bách Nhẫn, cũng vì hay làm việc thiện, kết giao rộng rãi, trở thành một thương nhân lớn nổi danh. 51.

Vì vậy, các quan to quý nhân trong đô thành triều Hạ, nườm nượp phái người đến tận cửa dạm hỏi.

Nhưng đều bị Dao Trì từ chối.

Bảy chị em sau này phải trở về Thiên Đình, tuổi thọ gần như vô tận, không thể gả cho người phàm.

Dần dần, vương vị triều Hạ, từ Đế Phát truyền đến tay con trai là Quý.

Người này chính là bạo quân cuối cùng nổi tiếng của triều Hạ, thụy hiệu là Kiệt.

Khi Kiệt tại vị, các nước chư hầu không còn đến chầu.

Vị quân vương này không lo nội chính, chỉ lo hưởng lạc, xây dựng cung điện nguy nga, từ khắp nơi tìm kiếm mỹ nữ để lấp đầy hậu cung.

Thậm chí, Kiệt từng có lúc nhòm ngó bảy chị em nhà họ Trương, sau khi bị từ chối, liền phái thị vệ đến cưỡng đoạt.

Chương 99

Kết quả, Hạo Thiên và Dao Trì lười để ý, trực tiếp mang theo bảy vị nghĩa nữ phi thăng trở về Thiên giới.

Không phải Hạo Thiên lòng dạ từ bi, chỉ là với hành vi hoang dâm của Kiệt, họa vong quốc không còn xa, căn bản không cần Hạo Thiên ra tay.

Quả nhiên, sau khi Kiệt có được Muội Hỉ, ngày đêm rượu chè hưởng lạc, triều chính hoàn toàn hoang phế.

Chỉ mấy năm sau, trải qua trận Minh Điều, Thương Thang đã thay thế triều Hạ.

Trở về Thiên Đình, Hạo Thiên lập tức sắc phong cho bảy vị nghĩa nữ.

Lần lượt phong hiệu là Thiên Thọ Công Chúa, Thiên Dương Công Chúa, Thiên Vinh Công Chúa, Thiên Xương Công Chúa, Thiên Hiển Công Chúa, Thiên Khánh Công Chúa và Thiên Vũ Công Chúa.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Không chỉ hai vị Thánh Nhân phương Tây rục rịch, ngay cả Quảng Thành Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, cũng đang âm thầm tính kế.

Y muốn mượn chuyện của Thất Tiên Nữ để làm Hạo Thiên khó xử.

Hạo Thiên đối với chuyện này lòng dạ biết rõ.

Dù thế nào, chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, y tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Con gái của mình bị người phàm ngủ mất, đừng nói nữa, không có khả năng!

Ai dám tiến lên thực thi kế hoạch, thì cứ chờ mà hứng chịu cơn thịnh nộ của Thiên Đế.

Tiếp đó, Dao Trì bắt đầu bố trí cho Bàn Đào Thịnh Hội.

Hạo Thiên cũng không hề rảnh rỗi.

Tọa bí cảnh ở khe nứt tam giới, y lợi dụng Thời Gian Pháp Tắc, tăng tốc độ dòng chảy thời gian bên trong lên gấp trăm lần.

Việc này nói thì dễ, làm thì tốn thời gian và công sức.

Cứ như vậy, mười năm nữa lại vội vã trôi qua.

Đột nhiên, các cường giả Thiên Đình đang khổ tu trong Bí Cảnh, đều cảm nhận được sự thay đổi hoàn toàn mới.

“Ai véo ta một cái đi!

Hình như tốc độ dòng chảy thời gian lại nhanh hơn rất nhiều lần!” “Trời ơi!

Tuyệt đối là bút tích của bệ hạ!!

Chúng ta có phúc rồi!” “Sướng quá!

Dù là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân, e là cũng không có đãi ngộ này đâu!” Tất cả mọi người đều reo hò.

Cảm giác hạnh phúc bùng nổ!

Gia nhập Thiên Đình, quả nhiên là lựa chọn chính xác nhất!

“Sư muội, lát nữa phái người chuyển toàn bộ Ngự Dược Viên và Bàn Đào Viên vào đây...” Hạo Thiên lại bắt đầu bố trí.

Nhiều Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn như vậy, phải cho chúng môi trường sinh trưởng ưu việt nhất.

Chắc chắn chúng cũng sẽ mang lại cho Thiên Đình những hồi báo hậu hĩnh.

Lại bận rộn một hồi, Hạo Thiên đột nhiên nhận được bẩm báo của Thái Bạch Kim Tinh.

Đệ tử Tiệt giáo Bạch Tố Trinh, cầm ngọc phù của Thông Thiên Giáo Chủ đến xin gặp...

Điện Thông Minh, Hạo Thiên lại lần nữa gặp Bạch Tố Trinh.

Lúc này, con rắn trắng nhỏ đã tấn cấp Đại La Kim Tiên, thần thái phi dương, dáng vẻ vô cùng tuấn tú.

"Bần đạo Bạch Tố Trinh, ra mắt bệ hạ!" Bạch Tố Trinh cúi đầu nói, "Chưởng giáo lão gia mời bệ hạ giá lâm Bích Du Cung, có việc quan trọng cần thương lượng." Nói đoạn, nàng dâng lên miếng ngọc phù.

Mặt trước ngọc phù, điêu khắc cảnh tượng Bích Du Cung, mặt sau là một vết kiếm huyền ảo khó lường, tỏa ra thánh uy nhàn nhạt.

Hạo Thiên nhận lấy ngọc phù, thi triển Đại Nhân Quả Thuật suy diễn một chút, lập tức hiểu được ý đồ của Thông Thiên.

"Thôi được, trẫm sẽ cùng ngươi đi một chuyến." Hạo Thiên mặt không đổi sắc nói.

Ngay sau đó, Long Vương Cửu Tử kéo chiếc xe loan Bát Cảnh, chở Hạo Thiên đến Đông Hải.

Thị vệ bên cạnh, ngoài Thiết Phiến Công Chúa, còn có Diệp Thiên Đế thân là Câu Trần Đại Đế của Thiên Đình.

Trải qua bao năm, ngày đêm khổ tu trong Hạo Thiên Bí Cảnh, tu vi của Diệp Thiên Đế lại có thêm tinh tiến.

Tóc đen dày, anh tư bức người, ánh mắt sâu thẳm nhìn thấu mọi

sự trên đời, giữa mỗi cử chỉ, đại đạo đều vì hắn mà cộng hưởng.

"Câu Trần Đại Đế thật uy phong!" Bạch Tố Trinh không khỏi kinh ngạc tán thưởng.

Quả là một người đàn ông như thần tượng.

Trong trận chiến tiêu diệt Vạn Long Sào, Diệp Thiên Đế đã hoàn toàn tạo nên danh tiếng, trở thành nhân vật truyền kỳ của Hồng Hoang.

Nhưng hắn lại hết mực trung thành với Thiên Đình, giống như Ngoan Nhân Đại Đế vậy.

Không lâu sau, Hạo Thiên đến Bích Du Cung.

Lần này, mấy vạn đệ tử Tiệt giáo đều đứng hai bên đường hoan nghênh.

Hàng ngũ thậm chí còn xếp dài mười dặm bên ngoài Tử Chi Nhai.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên không khỏi cảm thán.

Khi mới xuyên qua Hồng Hoang, y cảm thấy Tiệt giáo là một thế lực khổng lồ.

Giờ đây, chỉ cảm thấy cũng không hơn gì.

Thiên Đình huy hoàng thịnh vượng, khiến những đại giáo khoáng thế, những môn đồ Thánh Nhân này cũng chỉ có thể ngước nhìn.

"Sư đệ, mời vào trong..." Thông Thiên Giáo Chủ ra nghênh đón.

Thần sắc không kiêu ngạo cũng không tự ti, dáng vẻ vô cùng phóng khoáng.

Nhưng ánh mắt lại dừng trên người Diệp Thiên Đế, dường như đã phát hiện ra một tuyệt thế chi bảo.

Diệp Thiên Đế mắt không nhìn nghiêng, hoàn toàn không để ý đến

ánh mắt của Thánh Nhân.

Trong đại điện, sau khi dâng trà thơm, Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên đi thẳng vào vấn đề: "Câu Trần Đại Đế dưới trướng sư đệ, tiềm lực cực kỳ kinh người, ta muốn noi gương đại huynh, thu hắn làm quan môn đệ tử." Trước đó, Thái Thanh Lão Tử thu Ngoan Nhân Đại Đế làm đồ đệ, đã trở thành một giai thoại ở Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ đương nhiên cũng không cam chịu lạc hậu.

Chương 100

Ông ta quả thực đã chú ý đến Diệp Thiên Đế, vị hậu bối này, bất luận căn cốt hay tiềm lực, đều toàn diện đè bẹp Đa Bảo Đạo Nhân và ba vị Thánh Mẫu của Tiệt giáo. 52.

Nhưng Hạo Thiên mãi vẫn không rảnh, cho nên Thông Thiên Giáo Chủ chờ đợi có chút khổ sở.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ giúp Diệp Thiên Đế bái Thánh Nhân làm thầy, thưởng một ngàn điểm mồi câu Chí Tôn!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên tâm trạng vui vẻ.

Chính là khoảnh khắc này.

Nếu Diệp Thiên Đế có thể bái Thông Thiên Giáo Chủ làm thầy, lợi ích không chỉ một chút.

Dù sao Diệp Thiên Đế học được thần thông và kiếm thuật, Hạo Thiên cũng đồng thời nắm giữ.

Không có lý do gì không đồng ý.

Đương nhiên, phải nhân cơ hội vớt vát chút lợi ích, đàm phán điều kiện.

"Vấn đề bái sư không lớn," Hạo Thiên cười hắc hắc, "Nhưng mà, Câu Trần Đại Đế là trụ cột của Thiên Đình, nếu phải ở lại Bích Du Cung quanh năm, ai bù đắp tổn thất cho trẫm đây?" Nghe lời này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cười.

Ông ta biết tiểu tử này muốn nhân cơ hội gõ một vố.

“Vậy ý của sư đệ là?” Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

“Một, để Tam Tiêu gia nhập Thiên Đình.

Hai, sư huynh không được giấu nghề, phải dốc lòng truyền thụ cho Diệp Thiên Đế.

Ba, chưởng giáo Tiệt giáo đời tiếp theo, sẽ do Diệp Thiên Đế đảm nhiệm.” Hạo Thiên chậm rãi nói.

Y vốn định đòi tài nguyên tu luyện, nhưng nghĩ lại thì thôi.

So với Thiên Đình, Tiệt giáo quả thực nghèo rớt mồng tơi.

Thông Thiên Giáo Chủ ngẩn ra một lúc, rồi lập tức đồng ý.

Nói thật, điều kiện của Hạo Thiên không hề hà khắc, tổng thể còn tốt hơn việc bắt Thái Thượng Lão Quân làm khổ sai ở Thiên Đình năm ngàn năm.

Nếu Diệp Thiên Đế đủ xuất sắc, Thông Thiên cũng không ngại truyền lại vị trí chưởng giáo.

Còn về ba chị em Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu, họ đã muốn đến Thiên Đình từ lâu.

Để họ đi, Tiệt giáo cũng không bị tổn thương gân cốt.

“Nhất ngôn vi định!” Thông Thiên Giáo Chủ lập tức quyết định.

Tiếp đó, Diệp Thiên Đế hành lễ bái sư, chính thức bái nhập Tiệt giáo.

Tuy Bích Du Cung không quá phô trương, nhưng không ít ông lớn ở Hồng Hoang đều biết chuyện này.

Vốn dĩ Thông Thiên Giáo Chủ đã phái đệ tử hỗ trợ Thiên Đình tái thiết, quan hệ hai bên khá tốt, coi như là một liên minh vô hình.

Cho nên, mọi người cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Ngoan Nhân có thể bái Thái Thanh Lão Tử làm thầy, Diệp Thiên Đế cũng có thể bái nhập môn hạ của Thông Thiên.

Tam Tiêu phụng triệu, xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Biết tin sắp được gia nhập Thiên Đình, ba chị em đều lòng vui như hoa nở.

Không nói đâu xa, chỉ riêng về tài nguyên tu luyện, Thiên Đình đã bỏ xa Tiệt giáo mấy con phố.

Hiện nay cả Hồng Hoang, vô số tu sĩ vắt óc cũng muốn gia nhập Thiên Đình.

Điều kiện tuyển người của Thiên Đình cũng dần dần nâng cao, không chỉ xem xuất thân và căn cốt, mà còn xem cả tu vi cảnh giới.

Về cơ bản, không có cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ có thể xếp hàng chờ.

"Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, sắc phong Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu làm Tùy Thế Cảm Ứng Tiên Tử, đi theo Tử Vi Đại Đế, sau khi tích lũy công tích sẽ được phong thưởng tiếp." Hạo Thiên ban ra một đạo pháp chỉ.

Vút vút vút!

Lập tức có ba luồng khí vận Thiên Đình từ ba mươi ba tầng trời giáng xuống, nhập vào cơ thể Tam Tiêu.

"Thần lĩnh chỉ!

Tạ ơn chủ nhân!" Thân thể mềm mại của Tam Tiêu run lên, lập tức cảm kích quỳ lạy.

Tuy địa vị của Tùy Thế Cảm Ứng Tiên Tử không cao, nhưng dù sao cũng là chính thần của Thiên Đình.

Hạo Thiên cũng đã hứa, chỉ cần cống hiến cho Thiên Đình, tích lũy công tích, sẽ có cơ hội thăng tiến.

Được chia sẻ khí vận Thiên Đình tinh thuần nồng đậm, Vân Tiêu cảm giác nguyên khí trong cơ thể rục rịch, có dấu hiệu đột phá cảnh giới.

E là sắp bước vào ngưỡng cửa Chuẩn Thánh.

Ba chị em mang theo tâm trạng kích động, nhanh chóng đến Tử Vi Cung, gặp mặt Ngoan Nhân Đại Đế.

Bên kia, Hạo Thiên trở về nơi bế quan.

Y lấy ra thẻ triệu hoán Hoang Thiên Đế, trực tiếp bóp nát.

Một luồng sáng rực rỡ lóe lên.

Hoang Thiên Đế xuất hiện.

Hắn trông dị thường trẻ trung, có một loại sức sống dồi dào, toàn thân được đại đạo pháp tắc và hỗn độn khí bao quanh.

Đây là một nhân vật hoàn mỹ, từng một kiếm chém đôi vạn cổ, cắt đứt Thượng Thương Chi Hạ, ngăn cách vạn cổ tuế nguyệt.

Một câu nói hào hùng chấn động thế gian: "Ai đang xưng vô địch, kẻ nào dám nói bất bại!" "Thần Thạch Nhật Thiên, khấu kiến bệ hạ!" Hoang Thiên Đế cung kính hành lễ.

"Miễn lễ, bình thân!" Hạo Thiên nhìn hắn, lập tức vui vẻ.

Đừng nhìn tiểu tử này vẻ ngoài nghiêm trang, thực ra là một kẻ tham ăn hạng nặng, tiếp theo đây, e là sẽ trình diễn một màn "Hồng Hoang trên đầu lưỡi".

Cùng lúc đó, một lượng lớn thông tin tràn vào não hải Hạo Thiên.

Vô số thần thông bảo thuật mà Hoang Thiên Đế nắm giữ, đều bị

Hạo Thiên sở hữu.

Tuế Nguyệt Chi Chung, Hoang Vô Kiếm Quyết, Bão Kiếm Sát, Thượng Thương Chi Thủ, Luân Hồi, Đệ Tam Chí Tôn Thuật, Diệt Thế Quyền, vân vân...

Chương 101

Xèo xèo xèo...

Lửa than bùng cháy, trên giá là một con Xích Kỳ Lân huyết mạch thuần chính, đã lột da đang được nướng.

Hoang Thiên Đế ngồi bên đống lửa, cầm một miếng thịt lớn, ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Hạo Thiên nhìn cảnh này, chỉ biết cạn lời.

Vì Hoang Thiên Đế mới đến, không quen thuộc với Hồng Hoang, cho nên y đặc biệt dẫn hắn hạ phàm du ngoạn. 53.

Vô tình, họ đi đến trung ương đại lục, xông vào tổ địa của Kỳ Lân.

Hoang Thiên Đế đói bụng, tiện tay bắt mấy con Kỳ Lân nướng ăn.

Phải nói, Kỳ Lân tuy là thú lành, nhưng thịt lại cực kỳ tươi ngon, Hoang Thiên Đế ăn mãi không ngừng được.

"Bệ hạ, ngài cũng ăn một miếng đi, thịt này tuyệt cú mèo, sánh ngang với gan rồng tủy phượng." Hoang Thiên Đế vô tư, cắt cho Hạo Thiên một miếng thịt Kỳ Lân nướng thơm lừng.

Thịnh tình khó từ chối, Hạo Thiên đành phải nhận lấy ăn.

Dù sao, Hoang Thiên Đế là một tay ăn hàng đỉnh cấp, tay nghề nướng thịt cũng khá là cừ.

Hai người ở lại tổ địa Kỳ Lân hơn một tháng, ăn hết mấy ngàn con Kỳ Lân thuần huyết, bụng dường như là cái động không đáy.

Xa xa, trong trung ương thần điện, Thủy Kỳ Lân già nua sắc mặt âm tình bất định.

Tai họa đến cửa rồi.

Trốn cũng không trốn được, đánh cũng không đánh lại.

Phải biết rằng, từ sau đại chiến Tiên Thiên Tam tộc, Thủy Kỳ Lân đã dẫn tộc nhân vĩnh viễn trấn giữ trung ương đại lục, phát thệ lượng kiếp không bao giờ xuất thế, hóa thành thú cát tường, để tiêu trừ nhân quả nghiệp lực.

Đã mấy nguyên hội trôi qua, tộc nhân Kỳ Lân vì nhiều lý do khác nhau, số lượng thành viên liên tục giảm sút, đến nay không còn đủ mười vạn.

Cứ để Hạo Thiên và Hoang Thiên Đế ăn tiếp thế này, sẽ có một ngày, tộc Kỳ Lân bị tuyệt diệt mất.

"Xin lão tổ tông hãy làm chủ cho chúng con!" Một đám hậu duệ tộc Kỳ Lân quỳ rạp trong thần điện, không ngừng cầu xin.

Có lẽ họ cũng đã dự cảm được tương lai không mấy tốt đẹp.

"Được rồi, bản tọa đi tìm Thiên Đế nói chuyện." Thủy Kỳ Lân bất đắc dĩ nói.

Ngay sau đó, lão một mình đi ra khỏi thần điện, hướng đến chỗ của Hạo Thiên.

"Ồ?

Lại đến một con Kỳ Lân già!

Có thể thịt sẽ hơi dai một chút, nhưng là vật đại bổ!" Hoang Thiên Đế mắt sáng lên.

Hắn cầm cây gậy đầu sói dính máu, định lao lên săn mồi.

"Hiểu lầm!

Ta là Thủy tổ của tộc Kỳ Lân, đặc biệt đến bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Thủy Kỳ Lân giật mình một phen.

Tuy Thủy Kỳ Lân cũng là cao thủ cấp Bán Bộ Thánh Nhân, nhưng lão không có tự tin có thể đồng thời chống lại sự tấn công của Hoang Thiên Đế và Hạo Thiên.

Thậm chí, cả tộc Kỳ Lân cùng lên cũng vô dụng, trận chiến Vạn Long Sào là ví dụ tốt nhất.

"Hoang, khoan đã!" Hạo Thiên xua tay, "Nghe xem lão ta muốn nói gì." Hoang Thiên Đế ngượng ngùng hạ cây gậy xuống, để Thủy Kỳ Lân đi qua.

"Xin bệ hạ giơ cao đánh khẽ, tha cho tộc Kỳ Lân chúng tôi." Thủy Kỳ Lân yếu ớt nói.

Gặp phải hai vị hung thần tuyệt thế này, không nhận thua không được.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu phục tộc Kỳ Lân, thưởng hai ngàn điểm mồi câu Chí Tôn, một thẻ thưởng câu cá sáu lần, một lần chỉ định địa điểm câu cá!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên lập tức hạ quyết tâm.

"Chuyện này đơn giản," Hạo Thiên lạnh nhạt nói, "Trung ương đại lục, cả tộc Kỳ Lân đầu hàng Thiên Đình.

Đương nhiên, không muốn cũng được, trẫm trước nay luôn lấy đức phục người." Nói đoạn, Hạo Thiên nhìn sang Hoang Thiên Đế.

Hoang Thiên Đế lập tức cười hắc hắc, làm một động tác như đang ăn đùi gà.

Chết tiệt!

Lòng Thủy Kỳ Lân lạnh đi một nửa.

Thật sự sợ hãi.

Cửa ải này, cuối cùng cũng không tránh được.

Không ai là kẻ ngốc.

Tuy Hạo Thiên không công khai uy hiếp tộc Kỳ Lân, nhưng chỉ cần Thủy Kỳ Lân dám nói một chữ "không", e là tên tham ăn Hoang Thiên Đế sẽ tiếp tục ở lại đây, mỗi ngày coi Kỳ Lân lớn nhỏ như lương khô.

Mà tộc Kỳ Lân lại không dám phản kháng.

Những kẻ chống lại Thiên Đình, hiện tại gần như đều đã lạnh ngắt.

Tiên Thiên Long tộc với hai mươi triệu thành viên, lượng lớn Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, là ví dụ điển hình nhất.

Tộc Kỳ Lân yếu ớt thế này, nào dám tùy hứng.

Cho nên trong lòng ý niệm xoay chuyển mấy vòng, Thủy Kỳ Lân đã mềm lòng.

"Tộc của ta từ hôm nay gia nhập Thiên Đình, nguyện vì Thiên Đế bệ hạ hiệu trung!

Vạn tử bất từ!

Mong Thiên đạo giám chi!" Thủy Kỳ Lân dẫn đầu chúng tộc nhân lập đại thệ.

Ầm ầm ầm...

Trên bầu trời, vang lên tiếng sấm vang dội, Thiên đạo lập tức có phản hồi.

Tuy tộc Kỳ Lân hiệu xưng vĩnh trấn trung ương đại lục, tuyệt không xuất thế, nhưng quy thuận Thiên Đình không có vấn đề gì, Thiên Đình cũng không cần phải động đến một binh một tốt.

“Cái gì!

Chương 102

Tộc Kỳ Lân cũng đầu hàng Hạo Thiên?!

Thủy Kỳ Lân cũng quá không có cốt khí rồi!" Tại núi Tu Di phương Tây, Chuẩn Đề tức đến mức đập đùi.

Tại sao chứ?!

Chuyện Thánh Nhân còn làm không được, lại để Hạo Thiên làm được.

"Tiên Thiên Tam tộc toàn bộ thất thủ!

Hạo Thiên quả thực có hai tay nghề!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng mặt mày ủ rũ. 54.

Trơ mắt nhìn Thiên Đình từng bước lớn mạnh, mà không thể ngăn cản, cảm giác thật quá khó chịu.

Bên Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không có biểu hiện gì.

Khóe miệng giật giật, trong lòng không cho là đúng, dường như đã sớm đoán được tình huống này.

Ngay sau đó, khí vận Thiên Đình lại lặng lẽ tăng thêm mấy phần.

"Lâu rồi không câu cá..." Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, đột nhiên cảm thán.

Vừa mới hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, nhận được một đợt thưởng, tiện thể trước Bàn Đào Thịnh Hội làm một ván cho đã ghiền.

Cho nên, y gọi Hoàng Kim Sư Tổ đến, để tọa kỵ này đi cùng Hoang Thiên Đế tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Hoàng Kim Sư Tổ là thổ dân Hồng Hoang, quen thuộc phong thổ

nhân tình nơi đây, để hắn làm hướng đạo là ổn thỏa nhất.

Hạo Thiên thì ở bên một con sông lớn gần đó, khoanh chân ngồi xuống, chỉ định nơi đây làm địa điểm câu cá.

"Hệ thống!

Chuẩn bị câu cá!" Hạo Thiên phân phó.

Một ao năng lượng tỏa ra ánh sáng tử kim nhanh chóng dung nhập vào môi trường xung quanh.

Móc mồi, quăng cần, bắt đầu lặng lẽ chờ đợi.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu ứng bạo kích, ngài nhận được mười hai luồng Lục Đinh Thần Hỏa!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, ngài nhận được sáu cây Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Khổ Trúc!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu ứng bạo kích, ngài nhận được mười hai vạn điểm Thiên đạo công đức!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt thưởng sáu lần, ngài nhận được sáu mảnh vỡ Thí Thần Thương!" Một loạt âm thanh nhắc nhở, khiến Hạo Thiên tâm trạng vui vẻ.

Trong những phần thưởng này, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Khổ Trúc là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, có thể phong ấn lục cảm của người khác, hóa thành Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Điều khiến y hài lòng nhất, phải kể đến các mảnh vỡ của Thí

Thần Thương.

Muốn gom đủ một Thí Thần Thương hoàn chỉnh, cần bảy bảy bốn mươi chín mảnh vỡ, xem ra cơ hội không nhỏ.

Đây là pháp bảo của Ma tổ La Hầu năm xưa, vốn là rễ của Tạo Hóa Thanh Liên, uy lực lớn đến mức có thể giết cả Thánh Nhân, là hung khí tuyệt thế lừng lẫy của Hồng Hoang.

Chỉ là, từ sau khi La Hầu ngã xuống trong đại kiếp Long Hán, Thí Thần Thương đã không rõ tung tích.

Bây giờ, lại dần dần bị Hạo Thiên nắm giữ.

Trong lúc y đang bận rộn, tại Tây Côn Luân xa xôi, một đôi mắt đẹp đang tĩnh lặng nhìn y.

Hồi lâu không chịu rời đi...

Hoang Thiên Đế du ngoạn ở Hồng Hoang mấy năm.

Hạo Thiên cũng câu cá mấy năm.

Cuối cùng cũng tiêu hao hết đợt mồi câu này.

Tu vi và các loại bảo vật tích lũy được tạm thời không nói.

Tất cả các mảnh vỡ của Thí Thần Thương, cuối cùng cũng đã gom đủ.

Tiêu tốn một ngàn vạn điểm Thiên đạo công đức, Hạo Thiên đem chúng ghép lại thành bản hoàn chỉnh.

Nhanh chóng, trong không gian trữ vật của hệ thống, xuất hiện một cây trường thương hình thù kỳ dị.

Thân thương đầy những phù văn ma đạo, tràn ngập sát khí cuồn cuộn, tu sĩ bình thường chỉ cần nhìn một cái, lập tức hai mắt chảy máu, linh hồn run rẩy.

“Bảo bối tốt!” Hạo Thiên ha ha cười lớn.

Sau này đối kháng Thánh Nhân, đã có vũ khí sắc bén.

Nhưng mà, muốn triệt để tế luyện nó, cần tiêu hao không ít Thiên đạo công đức, đủ để làm cạn kiệt số tích lũy của Hạo Thiên lúc này.

Giao nhiệm vụ tế luyện cho hệ thống, Hạo Thiên thở phào một hơi.

Xem ra cách Bàn Đào Thịnh Hội, cũng không còn mấy năm.

Đã đến lúc chuẩn bị trở về Thiên Đình.

Chưa kịp chuẩn bị lên đường, đột nhiên, y phát hiện một vị cố nhân.

Tây Vương Mẫu không biết từ lúc nào, cưỡi một con lộc hai đầu thần tuấn, lặng lẽ đến bên cạnh.

Một thân cung trang, khí chất cao quý thoát tục, khóe miệng nở nụ cười động lòng người, ánh mắt dịu dàng nhìn Hạo Thiên.

“...” Hạo Thiên có chút ngạc nhiên, “Đạo hữu không ở Long Nguyệt Thành thanh tu, sao lại chạy đến trung ương đại lục rồi?” Tây Vương Mẫu cười cười, ưu nhã lật người xuống khỏi tọa kỵ, nhẹ nhàng bước tới.

“Đế quân vì sao lại không hiểu phong tình như vậy?” 55.

Tây Vương Mẫu hờn dỗi nói, “Ngày ấy từ biệt, suốt thời gian qua không có tin tức, thiếp thân rảnh rỗi không có việc gì, không thể đến xem một chút sao?” Nói đoạn, Tây Vương Mẫu lấy ra một bức tranh thêu.

Trên đó là hình ảnh bản tôn của Hạo Thiên.

Hạo Thiên trong tranh thêu, ngũ quan đường nét cứng rắn, hai vai rộng lớn, thân thể vĩ ngạn, dương cương chi khí bao quanh, lại thêm

việc mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, uy thế của đại đế toát ra ngoài.

Trông y như thật.

Đây là do chính tay Tây Vương Mẫu thêu thành.

“Ách...” Hạo Thiên ngẩn người.

Chương 103

Điều này đại biểu cho cái gì, y lòng dạ biết rõ.

Nữ tử Hồng Hoang thường hay dè dặt kín đáo.

Tây Vương Mẫu chủ động tìm đến, lại mang theo tranh thêu, chẳng khác nào tỏ tình trước mặt.

Dường như người ta đối với mình, không chỉ đơn giản là có hảo cảm.

"Đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ khác nói chuyện đi." Hạo Thiên cứng rắn da đầu nói.

Nơi đây một mảnh trống trải, cũng không có bất kỳ che chắn nào, không có bí mật gì để nói, bất kỳ tu sĩ Hồng Hoang nào cũng có thể dùng thần niệm nhìn trộm.

Đương nhiên, người bình thường không dám đắc tội Hạo Thiên.

Nhưng những Thánh Nhân và các ông lớn Hồng Hoang không nằm trong số đó.

Tây Vương Mẫu gật đầu, cùng Hạo Thiên, xé rách hư không tiến vào trong hỗn độn.

Đây là nơi đại hung, có những chỗ thậm chí có thể che đậy thiên cơ, Thánh Nhân cũng không có cách nào dò xét.

Sau khi xác định an toàn, Hạo Thiên mới nhìn chăm chú vào Tây Vương Mẫu.

Quả thực là một cực phẩm vưu vật, bất luận nhan sắc, dáng người, hay xuất thân và căn cốt, đều hoàn toàn không thua kém Dao Trì.

“Đế quân, hãy để ta làm nữ nhân của ngài, có danh phận hay không cũng không sao.” Tây Vương Mẫu dũng cảm nói.

Tim nàng đập thình thịch cực nhanh. 56.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhuốm một vệt áng hồng.

Không hiểu vì sao, lần đầu tiên thấy Hạo Thiên xuất hiện với thân phận Thiên Đế, nàng đã thích vị này.

Về sau, hai người cùng nhau luận đạo, đó quả thực là những ngày vui vẻ nhất của Tây Vương Mẫu trong mấy chục nguyên hội.

Khi Hạo Thiên trở về Thiên Đình, Tây Vương Mẫu phát hiện, trong lòng mình từ đó đã có thêm một bóng hình vĩ ngạn bá khí.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu bắt đầu lặng lẽ quan tâm đến mọi thứ của Hạo Thiên.

Nàng cũng ngày càng nhận định, đây chính là người chồng lý tưởng mà mình hằng mơ ước. 57.

Dáng vẻ anh tuấn, thực lực phi phàm, đích thị là bá chủ Hồng Hoang, sau lưng lại có Hồng Quân Đạo Tổ che chở, nhìn khắp Hồng Hoang, không ai có thể so sánh với Hạo Thiên.

Nghe tin Thiên Đình sắp tổ chức Bàn Đào Hội, Tây Vương Mẫu bắt đầu lo lắng.

Cho nên mới có lần gặp mặt này.

Hạo Thiên nhìn nàng, không nói gì.

Hệ thống quả thực đã ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu y trong một khoảng thời gian nhất định, phải chinh phục Tây Vương Mẫu.

Nhưng, phần thưởng không cao, thời hạn cũng đã qua, cũng không có bất kỳ trừng phạt nào.

Vạn lần không ngờ, chuyện mà Hạo Thiên gần như đã quên, Tây Vương Mẫu lại chạy đến tỏ tình.

Thịt đã dâng đến tận miệng, có ăn hay không?

Hạo Thiên ở kiếp trước cũng đã xem không ít tiểu thuyết Hồng Hoang, những nhân vật chính nam đều là hạng người háo sắc, làm việc dứt khoát.

Nhưng y không thể như vậy, phải quan tâm đến cảm xúc của Dao Trì.

Lỡ như hậu viện cháy nhà, thì không còn gì vui nữa.

"Muội tử, trẫm nhất định sẽ không phụ nàng." Hạo Thiên nhìn đối phương, nghiêm túc nói.

Dù sao, cũng phải có một lời giải thích.

"Chẳng lẽ đế quân chê bai ta?" 58.

Tây Vương Mẫu có vẻ hơi thất vọng, "Năm xưa, Hồng Quân Đạo Tổ bổ nhiệm ta làm nữ tiên chi thủ, Đông Vương Công làm nam tiên chi thủ.

Thực ra, ta và hắn không có quan hệ gì, cũng chưa bao giờ ở bên nhau..." "Không cần giải thích, trẫm đều rõ." Hạo Thiên lúng túng nói.

Tây Vương Mẫu đương nhiên vẫn còn trong trắng, điều này không cần nghi ngờ.

"Vậy thì tốt." Tây Vương Mẫu thở phào một hơi.

Thực ra chuyện này, nàng cũng không đặc biệt vội, chỉ cầu Hạo Thiên có thể chấp nhận, muộn một chút cũng không sao.

Hai người nhìn nhau, cảm thấy quan hệ giữa họ đã được kéo lại gần hơn không ít.

Hạo Thiên cũng cảm thán.

Người ta đều nói nữ truy nam cách tầng sa.

Xem ra quả thực là vậy.

"Đúng rồi, lần này, thực ra thiếp thân còn có một chuyện khác," Tây Vương Mẫu đột nhiên lại nói, "Đế quân xem thử cái này." Dứt lời, Tây Vương Mẫu ném ra một miếng ngọc giản cũ kỹ.

Hạo Thiên nhận lấy vật này, tò mò đưa thần niệm vào trong.

Lập tức phát hiện, bên trong là một tấm bản đồ lộ tuyến đơn giản, vài nét bút sơ sài, phác họa ra một vùng biển vô tận, bên trong có một hòn đảo tiên.

Trên hòn đảo có ghi chú, Doanh Châu.

"Hả!

Đây là bản đồ lộ tuyến đến Doanh Châu tiên đảo, một trong những phúc địa động thiên đỉnh cấp của Hồng Hoang sao?" Hạo Thiên lập tức hứng thú.

Trong truyền thuyết, Doanh Châu tiên đảo là một mảnh vỡ của Hỗn Độn Linh Tủy, hai mảnh vỡ còn lại hóa thành Bồng Lai và Phương Trượng.

Chỉ là, vì lý do lịch sử đặc biệt, nên nó có thể che đậy thiên cơ Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể suy diễn ra.

Cho nên, hòn đảo này đến nay vẫn là nơi vô chủ.

Nếu có thể tìm thấy nó, đối với sự phát triển của Thiên Đình, cũng có lợi rất lớn.

"Ngọc giản này là thiếp thân vô tình có được, đã xác nhận được phương vị, chỉ vì cấm chế ở nơi đó quá mạnh, tiên đảo chưa đến thời cơ xuất thế, cho nên chỉ có thể đợi đến bây giờ." Tây Vương Mẫu nói,

“Đế quân có muốn cùng ta đi không?” “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi!” Hạo Thiên quả quyết nói.

Có lợi không chiếm là đồ ngốc.

Y có Hành Tự Bí, có thể lên chín tầng trời, xuống chín tầng địa ngục.

Chương 104

Bất kỳ nơi nào cũng có thể đến được, cấm chế mạnh đến đâu cũng không ngăn được.

Cấm chế ở Hải Nhãn Đông Hải trước đây là ví dụ tốt nhất.

Hai người nhìn nhau cười, lập tức nắm tay nhau đi đến Đông Hải...

Men theo bản đồ, Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu đến được Đông Hải.

Gió biển thổi lồng lộng, sóng biếc vạn khoảnh, hoàn toàn không nhìn ra chút dị thường nào.

"Lý." Hạo Thiên triển khai thần niệm, trong nháy mắt bao trùm phương viên ngàn vạn dặm.

Nhưng, không hề có bất kỳ phát hiện nào, thậm chí phụ cận cũng không có bất kỳ động phủ tu sĩ nào.

"Tiên đảo cực kỳ có linh tính, thậm chí sẽ biến hóa, có thể là một hạt cát, một cọng rong biển, một con cá bơi, một con ốc biển..." Tây Vương Mẫu nhắc nhở.

Hạo Thiên gật đầu, thi triển Đại Nhân Quả Thuật để suy diễn.

Nếu như y sắp trở thành chủ nhân của tiên đảo Doanh Châu, trong Đại Nhân Quả Thuật chắc chắn sẽ hiện ra manh mối.

Nhìn dáng vẻ ngưng thần suy tư của Hạo Thiên, gò má góc cạnh rõ ràng, Tây Vương Mẫu gần như nhìn đến si mê.

Đẹp trai quá!

Quá có khí chất đàn ông!

Toàn bộ nam tử Hồng Hoang so với y đều không đáng nhắc tới!

"Có!" Sau khoảng trăm hơi thở, Hạo Thiên sáng mắt lên.

Ghi chép trong ngọc giản quả nhiên là thật.

Tiên đảo Doanh Châu quả thực ẩn giấu ở nơi này, nhưng ẩn trong hư không, thảo nào dùng thần niệm cũng không tìm ra.

Thân hình vừa động, Hạo Thiên xuất hiện trên một mặt biển, chân đạp sóng lớn, rồi đột nhiên dùng hai tay xé mạnh.

Một vùng sương mù hỗn độn hiện ra.

Một tòa thái cổ cấm trận khổng lồ đan xen ánh sáng huy hoàng, thần liên trật tự giăng kín, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Trong mắt Hạo Thiên, lập tức xuất hiện một hình ảnh hòn đảo mờ ảo.

"Tốt quá rồi!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết.

"Chúng ta đi!" Hạo Thiên mỉm cười, đưa tay ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung xuất hiện trên đỉnh đầu.

Thân chuông có nhật nguyệt tinh thần bao quanh, địa thủy hỏa phong đan xen, hào quang năm màu chiếu rọi chư thiên, thánh uy hỗn độn làm chấn động vũ trụ.

Từng luồng hỗn độn khí rủ xuống, bảo vệ hai người một cách vững chắc.

Thi triển Hành Tự Bí, Hạo Thiên mang theo Tây Vương Mẫu cứng rắn xông vào cấm trận.

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!

Hàng tỷ tia sét to hơn cả Thiên Trụ giáng xuống từ trên không, toàn bộ hải vực đều chấn động.

Uy thế như vậy, cho dù là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong đến đây cũng sẽ vẫn lạc trong nháy mắt.

"Đáng sợ quá!" Sắc mặt Tây Vương Mẫu cứng lại, hai tay bất giác ôm chặt lấy eo Hạo Thiên.

Ân, thật rắn chắc, thật ấm áp, thật có cảm giác an toàn.

"Không sao!

Trời sập xuống đã có trẫm chống đỡ." Hạo Thiên thần sắc điềm nhiên.

Y tăng tốc bước chân, dùng tốc độ cực hạn của Hồng Hoang tiến về phía trước.

Tòa thái cổ cấm chế này tổng cộng có chín chín tám mươi mốt tầng, mỗi một tầng đều có sát chiêu cực kỳ khủng bố.

Có thần thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, rơi xuống như mưa.

Có cương phong hỗn độn thổi tan xác người, như hàng tỷ lưỡi dao sắc bén quét tới.

Có vùng thiên thạch dày đặc, chỉ cần có người tiếp cận là sẽ nổ tung.

Có không gian độc vụ mịt mù đáng sợ, phàm nhân dính một chút cũng sẽ hóa thành xương trắng trong nháy mắt.

Đủ loại như thế, Thánh nhân cũng phải đau đầu.

Ánh mắt Hạo Thiên kiên định, hoàn toàn xem nhẹ những chướng ngại này.

Cuối cùng, cấm chế hoàn toàn tan biến, tiên đảo thần bí rốt cuộc cũng lộ ra chân dung.

Dưới chân là mặt đất, sừng sững một tấm ngọc bia tỏa ra thần quang, trên đó có hai phù văn đại đạo bất hủ, chính là hai chữ "Doanh Châu".

Phóng tầm mắt nhìn ra, trên đảo có thần hà chảy xuôi, linh khí bốc lên ngùn ngụt từ mặt đất.

Nơi đây tràn ngập hỗn độn nguyên khí nồng đậm, đậm đặc hơn bên ngoài không chỉ trăm lần, tuyệt đối là nơi tuyệt giai để khai tông lập phái.

"Nếu như tăng tốc độ thời gian ở đây lên trăm lần, thì còn gì bằng!" Hạo Thiên thầm nghĩ.

Chuyện này hoàn toàn có thể làm được!

"Trời ạ!

Điều kiện ở đây còn tốt hơn cả Tây Côn Luân!" Tây Vương Mẫu nhìn đông ngó tây, khuôn mặt xinh đẹp viết đầy vẻ kinh ngạc.

Mặt đất dưới chân hai người mọc đầy các loại tiên thiên linh căn quý hiếm, bất luận là phẩm cấp nào, tuổi đời đều trên ngàn vạn năm.

Tùy tiện nhổ một cây mang ra ngoài Hồng Hoang cũng sẽ gây ra sóng gió cực lớn, các loại cự đầu và lão tổ đều không nhịn được mà ra tay tranh đoạt.

"Kia là Dưỡng Hồn Đằng!

Cực phẩm tiên thiên linh căn!

Dược hiệu đã đạt ba ngàn vạn năm, chỉ cần luyện hóa một cây là có thể khiến thần niệm của Bán Bộ Thánh Nhân lớn mạnh đến cực hạn!" Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Y nhìn một cây dây leo tựa như con rắn nhỏ màu xanh biếc, thất thải thần quang lượn lờ, tỏa ra khí tức cổ xưa thuần túy.

Chương 105

Chỉ cần ngửi một hơi dược hương, thần niệm đã cảm nhận được hiệu quả tẩm bổ, khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Dưỡng Hồn Đằng như vậy, trong tầm mắt hai người có tới hơn trăm cây.

Đây mới thực sự là đồ tốt.

Hạo Thiên bỗng cảm thấy, những bảo vật y có được trước đây đều có chút kém cỏi.

Hai người cố gắng không giẫm lên linh thảo, tiếp tục đi về phía trước.

Lập tức thấy không ít suối Hỗn Độn Linh Tuyền tinh khiết, toàn bộ do nguyên khí hóa thành, vốc một ngụm uống, bằng mười vạn năm khổ tu!

Rào rào!

Xa xa còn có hàng chục thác nước giăng kín, tựa như từng dải ngân hà treo ngược, trút xuống thứ Tiên Thiên Càn Khôn Tịnh Thủy hiếm thấy ở Hồng Hoang.

"Tuyệt đối là bảo địa!

Chuyến này không đi uổng công!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết, "Xin Đế quân yên tâm, thiếp thân không có ý nhúng chàm, tất cả trên đảo này đều thuộc về Thiên Đình." "Vậy sao được, muội có thể tùy thời đến đây tu luyện, nếu vừa mắt linh dược và bảo bối nào thì đều có thể tự mình mang đi." Hạo Thiên cười nói.

Y cũng không có ý định nhường không bảo địa như vậy.

Dù sao, Hạo Thiên bí cảnh cũng không thể so sánh với việc cải tạo tiên đảo Doanh Châu.

Nơi này sẽ trở thành căn cứ bí mật của Thiên Đình, một trong những át chủ bài quan trọng nhất.

"Đa tạ Đế quân." Tây Vương Mẫu nở nụ cười, tựa như đóa hoa tiên mới nở, khiến người ta rung động.

Thực ra, chỉ cần có thể gả cho Hạo Thiên, thành Long Nguyệt cũng sẽ thuộc về Thiên Đình, đâu cần phân biệt đôi bên.

Hai người tìm kiếm bảo vật, một đường đi đến cuối thác nước.

Chỉ thấy một ao linh trì, sóng sánh ánh tiên vô tận, năng lượng dao động tựa như biển cả.

Trong nước ao, nuôi dưỡng một đóa sen khổng lồ, có đủ mười hai cánh hoa, tỏa ra khí tức chư thiên luân hồi, hấp dẫn ánh mắt của hai người một cách vững chắc.

"Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Hoa!" Tây Vương Mẫu kinh ngạc thốt lên.

Cũng không trách nàng thất thố như vậy.

Pháp bảo phòng ngự cấp bậc này đều là trang bị tiêu chuẩn của các đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang.

La Hầu có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Minh Hà có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tiếp Dẫn đạo nhân có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, còn có một kiện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không rõ tung tích.

Vạn vạn không ngờ, tại tiên đảo Doanh Châu, lại có thể thấy được bảo bối phẩm giai này.

Đáng giá!

Quá đáng giá!

“Vật này trẫm thu, quay về sẽ bồi thường đầy đủ cho muội.” Hạo Thiên quả quyết nói.

“Vâng!” Tây Vương Mẫu gật đầu như gà mổ thóc.

Nàng sống ẩn dật, lại không thích tranh đấu với người khác, không cần dùng đến chí bảo phòng ngự như vậy, nhường cho Hạo Thiên cũng không sao.

Hạo Thiên năm ngón tay duỗi ra, trực tiếp thu lấy Luân Hồi Liên Hoa.

Giây tiếp theo, đóa sen hóa thành một đài sen, thần mang hỗn độn lấp lánh.

Thử ngồi lên, Hạo Thiên lập tức cảm nhận được ý cảnh luân hồi rõ ràng, có một cảm giác sảng khoái như đắc ngộ đại đạo.

Uy lực của Lục Đạo Luân Hồi Quyền mà y nắm giữ trước đó lại tăng thêm mấy phần.

“Không tồi!” Hạo Thiên khẽ nhếch miệng.

Bảo vật không ai chê nhiều, dù sao kẻ địch sau này đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Y thu Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Đài vào thức hải, phân phó hệ thống lập tức hao phí công đức để tế luyện.

Y lại cùng Tây Vương Mẫu tiếp tục leo lên trên.

Trên tiên đảo Doanh Châu có tổng cộng chín ngọn núi lớn, mỗi ngọn cao tới chín vạn dặm, diện tích bất kỳ ngọn núi nào cũng đủ nghiền ép địa cầu ở quê hương y.

Cho dù với thực lực hiện tại của Hạo Thiên, muốn đi hết cả hòn đảo cũng cần mười ngày thời gian.

Tiên đảo Doanh Châu đâu đâu cũng là bảo vật.

Dọc đường đi, Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu thấy từng đóa hoa tiên và linh thụ, đều có tuổi đời ngàn vạn năm, giá trị cực kỳ kinh người.

"Mau nhìn!

Ở đó có Phượng Hoàng Tiên Kim!" Tây Vương Mẫu chỉ về một góc.

Chỉ thấy một khối đá to hơn con bò nằm, đang yên lặng ở đó.

Toàn thân đỏ như máu, bảo quang rực rỡ, tỏa ra từng luồng thần hà lửa đỏ như phượng hoàng giương cánh, phảng phất như đang tắm mình trong lửa dữ.

Vừa nhìn đã khiến người ta không thể rời mắt.

"Không tồi nha!" Hạo Thiên sảng khoái vô cùng.

Đây là dược liệu luyện khí đỉnh cấp của Hồng Hoang, e rằng là do máu của tuyệt đỉnh đại năng Phượng tộc thời thiên địa sơ khai nhỏ xuống, trải qua vô số nguyên hội mà dần hình thành.

Thông qua hệ thống, Hạo Thiên có lẽ có thể nhận được bản mệnh tinh huyết của Nguyên Phượng, nhưng bảo bối cần tiến hóa như vậy lại rất khó có được.

Hai người đi tới, thấy một mảng lớn Phượng Hoàng Tiên Kim, lớn nhỏ đều có, rải rác tới hơn trăm khối.

Hạo Thiên phất tay áo, thu hết toàn bộ.

Đến lúc đó giao cho Ngoan Nhân Đại Đế, liền có thể tận dụng triệt để.

Lại bay lên núi thêm mấy vạn dặm.

Hạo Thiên thu được mấy đợt dược liệu luyện khí, đều là loại cực kỳ quý hiếm ở Hồng Hoang, mỗi một khối đều giá trị liên thành, Phượng Hoàng Tiên Kim ở trong đó cũng chỉ có thể coi là hàng phổ thông mà thôi.

Cuối cùng, sắp đến gần đỉnh núi.

Hạo Thiên lập tức cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố.

Có chút tương tự như ý chí còn sót lại của Bàn Cổ đại thần ở núi Bất Chu năm xưa, áp đến mức người ta sắp nghẹt thở, pháp lực cũng suýt không thể vận chuyển.

"Đế quân, thiếp thân khó chịu quá!" Sắc mặt Tây Vương Mẫu đau đớn.

Nàng như con bạch tuộc, ôm chặt lấy Hạo Thiên, toàn thân mồ hôi thơm đầm đìa.

Chương 106

Dù sao cũng là Nữ tiên chi thủ của Hồng Hoang năm xưa, cũng là một trong những cường giả tuyệt đỉnh, vậy mà cũng không chịu nổi uy áp cổ xưa này, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

"Không sao, có ta đây." Hạo Thiên cười ha hả.

Y khẽ vận khí huyết, trái tim Bàn Cổ "đông đông đông" đập nhanh hơn, tựa như sấm vang vạn trống trời.

Từng luồng kim quang bàng bạc xuyên qua cơ thể, tỏa ra khí tức Bàn Cổ thuần chính.

Áp lực vô hình xung quanh lập tức bị xua tan đi không ít.

"Trời ơi!

Trên người Đế quân rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật?" Tây Vương Mẫu lại một lần nữa kinh ngạc.

Vạn vạn không ngờ, Hạo Thiên lúc này như Bàn Cổ tái thế, khí tức mang đến cho người ta một cảm giác hùng bá Hồng Hoang, thế gian xưng tôn đáng sợ.

"Mở cho ta!" Hạo Thiên vung nắm đấm.

Ầm ầm!!

Quyền kình cương mãnh vô song nổi lên một trận phong bạo hỗn độn, trong nháy mắt phá diệt vô số thời không, trực tiếp mở ra một con đường rộng rãi.

Bóng dáng hai người lóe lên rồi biến mất.

Xuyên qua lớp phòng ngự cuối cùng đó, họ đến một vùng bình nguyên.

Khắp nơi đều là hoa tiên, linh thảo thơm ngát xanh biếc, pháp tắc Thiên đạo hóa thành từng con linh cầm, đang tự do bay lượn.

Hàng chục tòa thần điện nguy nga sừng sững ở trung tâm bình nguyên.

Hộ vệ thần điện lại là một dòng sông do Tam Quang Thần Thủy tạo thành.

Cảnh tượng này khiến Tây Vương Mẫu hít một hơi khí lạnh.

"Thật xa xỉ!" Hạo Thiên cũng kinh ngạc.

Tam Quang Thần Thủy là thánh dược chữa thương đệ nhất Hồng Hoang, giải trừ tất cả lời nguyền và độc tố, vết thương nặng đến đâu cũng có thể chữa khỏi, thậm chí có thể cải tử hoàn sinh, mọc lại xương trắng, càng có thể cứu chữa tất cả hoa tiên và linh căn!

Trong các tiểu thuyết Hồng Hoang mà Hạo Thiên đọc ở kiếp trước, Tam Quang Thần Thủy được tính bằng giọt.

Mà ở đây, không biết có bao nhiêu tấn.

Phất rồi a.

Sắp trở thành đại thổ hào rồi.

Không nói hai lời, Hạo Thiên thu hết toàn bộ Tam Quang Thần Thủy.

Đừng nói chữa thương, mỗi ngày dùng để tắm cũng được.

Hai người đi đến trước cửa thần điện, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong chốc lát, một lượng lớn đan dược, thiên tài địa bảo từ bên trong tuôn ra, tựa như đê vỡ xả lũ.

"Nhiều quá!

Ngang với sản lượng mười vạn năm của cung Đâu Suất!" Hạo

Thiên tán thưởng.

Lần này, thật sự kiếm bộn.

Không còn cách nào khác, lại một phen thu thập vất vả, thu hoạch nhiều đến mức khiến người ta tê dại.

Dọn sạch từng tòa thần điện, hai người cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, bèn ngồi tựa lưng vào nhau nghỉ ngơi.

Vô hình trung, sự ăn ý của hai người đã tăng lên không ít.

"Muội tử, trẫm vừa mới thu được một kiện bảo vật, tặng cho muội." Hạo Thiên nhìn nàng, đột nhiên nói.

Ngay lập tức, y lấy ra một chiếc Hỗn Độn Tiên Kim Chiến Y.

Vật này là cực phẩm tiên thiên linh bảo, bùng phát từng tầng thần quang hỗn độn, các loại quang hoa đan xen, nhẹ bẫng, tựa như tơ lụa.

"Đa tạ bệ hạ!" Tây Vương Mẫu lập tức mặc vào người, cười không khép được miệng.

Bởi vì mặc vào gần như không cảm nhận được chút trọng lượng nào, nhưng cho dù dùng kim kiếm chém, đâm thế nào cũng đều không hề hấn gì.

Lực phòng ngự quả thực độc nhất Hồng Hoang, sánh ngang với Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Đài mà Hạo Thiên vừa có được.

Thực ra trên đường đi, nàng cũng thu hoạch không ít.

Nhưng, cảm nhận được sự quan tâm của Hạo Thiên là đủ rồi.

Đây coi như là vật định tình đi, Tây Vương Mẫu nghĩ thầm.

Nàng quyết định mỗi ngày đều mặc chiếc Hỗn Độn Tiên Kim Chiến Y này, cho dù vô lượng lượng kiếp cũng không thay ra.

"Muội thích là tốt rồi." Hạo Thiên mỉm cười.

Chung sống một thời gian, y cũng cảm nhận được tấm chân tình của đối phương, quả thực khá cảm động.

Mỹ nhân ân là khó tiêu thụ nhất a.

Cũng vào lúc này.

Khu vực trung tâm nhất của thần điện, mặt đất đột nhiên nứt ra, một tòa tế đàn cổ xưa dâng lên.

Một luồng quang hoa xám mịt mù bao phủ chính giữa tế đàn, không nhìn rõ, dường như gần ngay trước mắt, lại như cách xa tầng tầng thời không.

"Kia là...

Hỗn Độn Châu!" Cơ thể Hạo Thiên chấn động dữ dội.

Y có chết cũng không ngờ, lại gặp được bảo vật này ở đây.

Hỗn Độn Châu là bảo vật vô thượng của Hồng Hoang, nội hàm không gian pháp tắc, có một phương hồng mông thế giới bên trong.

Nó cùng cấp bậc với Khai Thiên Thần Phủ, Sáng Thế Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp, cho dù là Thánh nhân cũng phải thèm nhỏ dãi.

Năm xưa Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, Hỗn Độn Châu đã lẩn tránh khỏi đại kiếp khai thiên, lang thang bên ngoài tam giới lục đạo.

Ai có thể ngờ, nó lại ẩn giấu trong tiên đảo Doanh Châu.

Hạo Thiên đứng dậy, từng bước đi về phía đó.

Tây Vương Mẫu thì vẻ mặt ngưỡng mộ, không có ý tranh đoạt với ái lang.

Chương 107

Vèo!

Hạo Thiên đặt chân lên tế đàn, lập tức bị sương mù hỗn độn bao bọc, kéo vào một thế giới độc lập.

Thời không trước mắt tầng tầng lớp lớp, thần niệm cũng không thể xuyên thấu, nếu xông vào bừa bãi, tuyệt đối sẽ lạc lối trong đó, hàng tỷ năm không thể thoát ra.

Hạo Thiên hừ một tiếng, lập tức dùng Đại Nhân Quả Thuật suy diễn.

Hồi lâu sau, trong lòng lóe lên một tia minh ngộ.

Pháp lực hóa thành bàn tay khổng lồ che trời, thò sâu vào chỗ thời không khúc khuỷu, hung hăng vớt một cái, lập tức tóm được một đoàn tinh quang đang nhảy nhót.

Trong tinh quang, chính là một viên châu lớn bằng mắt rồng.

Nó xoay tròn kịch liệt, tỏa ra vô lượng thần mang hỗn độn, tựa như nguồn gốc của hỗn độn, bản nguyên của thiên địa.

"Tốt, thu!" Hạo Thiên ý niệm vừa động, trực tiếp trấn áp nó.

Cạch!

Lúc này, một tấm ngọc bài khắc đầy cấm chế minh văn rơi xuống tế đàn.

Ngọc bài lại được chế tạo từ hỗn độn linh tủy, bề mặt không ngừng phun ra tiên quang, đan xen thành các loại hình ảnh trên tiên đảo.

Hạo Thiên nhận ra đây là lệnh bài đảo chủ, sau khi tế luyện có thể

nắm giữ đầu mối cấm chế, từ nay có thể tùy ý ra vào.

Ngay lập tức, y khoanh chân ngồi xuống, nắm lấy vật này bắt đầu bận rộn.

Để hoàn toàn khống chế tiên đảo, Hạo Thiên chỉ dùng mấy ngày thời gian.

Trong toàn bộ quá trình, Tây Vương Mẫu yên lặng bầu bạn bên cạnh, đôi mắt đẹp đong đầy tình ý nhìn y, một khắc cũng không rời đi.

"Thành công rồi!" Hạo Thiên đứng dậy, trong mắt tràn đầy tự tin.

Sở hữu tiên đảo Doanh Châu, y càng thêm vững tâm.

Nếu có thời gian tế luyện Hỗn Độn Châu, vậy thì có thể đem toàn bộ Thiên Đình, Hạo Thiên bí cảnh, cùng với tiên đảo Doanh Châu, tất cả thu vào không gian bên trong Hỗn Độn Châu.

Dù cho xảy ra Thánh nhân đại chiến, dẫn phát vô lượng lượng kiếp, người bên trong cũng sẽ không sao.

Hơn nữa, Hỗn Độn Châu có thể che đậy thiên cơ, nếu Hạo Thiên mang theo bên người, vậy thì cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể nhìn thấu bí mật của y.

Ý nghĩa của bảo vật này, quả thực vô cùng trọng đại.

"Chúc mừng Đế quân!" Tây Vương Mẫu thật lòng vui mừng.

Tiên đảo Doanh Châu ẩn chứa bao nhiêu bảo vật, nàng biết rõ như lòng bàn tay.

Hoàn toàn có thể tái tạo một Thiên Đình thời kỳ đỉnh thịnh, cung cấp cho hàng chục tỷ binh mã trong vạn năm.

Trước đó nàng chỉ thu một phần rất nhỏ, dù sao thành Long Nguyệt cũng không cần tranh bá thiên hạ, không tiêu hao quá nhiều tài nguyên.

“Muội có dự định gì?

Quay về sao?” Hạo Thiên hỏi.

Y vốn định lập tức trở về Thiên Đình bế quan. 59.

Nhưng nghĩ lại, tiên đảo Doanh Châu ẩn bí như vậy, Thánh nhân cũng không thể nhòm ngó, lại không có ai quấy rầy, quả thực quá khó được.

Chi bằng ở đây tu luyện, thẳng đến khi đại hội Bàn Đào bắt đầu.

“Thiếp thân ở thành Long Nguyệt đã mấy nguyên hội, phong cảnh đẹp đến mấy cũng nhìn chán rồi, xin ở lại tiên đảo bầu bạn với Đế quân.” Tây Vương Mẫu vẻ mặt nghiêm túc.

Cơ hội hai người ở riêng, thực sự quá hiếm có, nàng không muốn bỏ lỡ một giây một phút nào.

“Vậy thì đắc tội muội rồi.” Hạo Thiên lúng túng nói.

“Đế quân cứ lo việc trước đi, thiếp thân ra ngoài dạo một vòng.” Tây Vương Mẫu ưu nhã đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi, để lại một bóng lưng mỹ diệu khiến người ta say đắm.

Hạo Thiên nhìn theo nàng rời đi, đột nhiên cảm thấy, có thể sở hữu một vị hồng nhan tri kỷ như vậy cũng không tồi.

Ngay lập tức, Hạo Thiên đi vào một gian thần điện, đóng cửa lại, bố trí cách âm cấm trận, sau đó tiếp tục bận rộn.

Y trước tiên lấy ra Dưỡng Hồn Đằng tuổi đời ngàn vạn năm, một bên yên lặng luyện hóa, một bên thông qua lệnh bài đảo chủ, tái tổ hợp cấm trận hộ đảo.

Cấm trận được sửa đổi, uy lực càng thêm to lớn, cho dù có cự đầu cấp bậc Minh Hà lão tổ phát hiện ra tiên đảo Doanh Châu, cũng không thể xông vào.

Vạn nhất may mắn xông vào, cũng sẽ hoàn toàn lạc lối bên trong.

Đợi cấm trận tái tổ hợp hoàn tất, Hạo Thiên cũng đã tiêu hao hết Dưỡng Hồn Đằng.

Y cảm giác thần niệm của mình như miếng bọt biển hút no nước, trực tiếp bành trướng đến cực hạn.

So với trước đây mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

Không khoa trương mà nói, chỉ cần một ý niệm, Hạo Thiên có thể dùng thần niệm bao phủ cả tinh không hỗn độn, quan sát mọi động tĩnh trong tam giới.

Thánh nhân cũng không bằng được như thế!

Tiếp đó, Hạo Thiên thi triển thời gian pháp tắc, cải tạo tốc độ thời gian trên tiên đảo.

Có kinh nghiệm từ trước, lần này chỉ mất nửa tháng, đã khiến tốc độ thời gian của cả tiên đảo tăng lên trăm lần.

Chỉ có điều, tiên đảo đã yên tĩnh quá nhiều năm, trước nay không có ai đặt chân tới, nên không nhìn ra thay đổi quá lớn.

"Tốt, lần này thoải mái rồi!" Hạo Thiên vô cùng khoái trá.

Hiện giờ, cả Hồng Hoang có đạo trường nào hoàn mỹ hơn của y không?

Không có!

Một cái cũng không có!

Bất kể là cung Bát Cảnh, cung Ngọc Hư, cung Bích Du, cung Oa Hoàng, hay tổ mạch phương Tây núi Tu Di, đều xa xa không bằng tiên đảo Doanh Châu.

Sợ Dao Trì lo lắng, Hạo Thiên truyền một tin tức cho nàng, sau đó

bắt đầu kiểm kê thu hoạch trước đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có giá trị nhất chính là Hỗn Độn Châu.

Nhưng muốn tế luyện một kiện chí bảo như vậy, cần tiêu hao hàng trăm triệu công đức Thiên đạo.

Vấn đề là, Hạo Thiên gần đây chi tiêu phương diện này quá lớn, có chút giật gấu vá vai.

Chương 108

“Hệ thống, có cách nào khác để đổi lấy công đức Thiên đạo không.” Hạo Thiên nhíu mày nói.

“Đương nhiên là có,” hệ thống đáp, “Ngài có thể dùng một kiện tiên thiên linh bảo để đổi lấy một rương báu công đức.

Số lượng công đức bên trong là ngẫu nhiên, từ một điểm đến một trăm triệu điểm, đều có khả năng.” “Chết tiệt!

Sao không nói sớm!” Hạo Thiên vui mừng.

Chẳng phải giống như cào vé số sao.

Trước đó trong thần điện, y đã thu các loại tiên thiên linh bảo, ít nhất cũng trên hai mươi vạn kiện, phẩm cấp tốt nhất là loại như Hỗn Độn Tiên Kim Chiến Y.

Loại kém cũng có gần mười lăm vạn kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Có lẽ tu sĩ khác sẽ yêu quý như trân bảo, nhưng trong mắt Hạo Thiên, hạ phẩm tiên thiên linh bảo hoàn toàn là gân gà.

Không có tác dụng lớn, vứt đi lại tiếc.

Y lập tức quyết định, trước tiên lấy một vạn kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo ra đổi lấy rương báu công đức.

Rất nhanh, thần điện rộng lớn đã chất đầy những chiếc rương lớn tỏa ra kim quang công đức.

“Mở từng cái một phiền phức quá, mở tự động hết cho ta đi.” Hạo Thiên sờ cằm nói.

“Như ngài mong muốn!” Hệ thống đáp.

Trong chốc lát, từng tiếng thông báo liên tiếp vang lên trong đầu Hạo Thiên.

“Tích!

Chúc mừng ngài mở rương báu công đức, ngài nhận được mười điểm tiên thiên công đức!” “Tích!

Chúc mừng ngài mở rương báu công đức, ngài nhận được một trăm điểm tiên thiên công đức!” “Tích!

Chúc mừng ngài mở rương báu công đức, ngài nhận được một trăm tám mươi điểm tiên thiên công đức!” “Tích!

Chúc mừng ngài mở rương báu công đức, ngài nhận được năm trăm hai mươi điểm tiên thiên công đức!” ...

Sau một nén hương.

Những âm thanh ồn ào đó mới kết thúc.

Hạo Thiên để hệ thống giúp thống kê.

Vì không nhận được giải lớn, nên đợt này tích lũy công đức Thiên đạo, chỉ được vỏn vẹn một ngàn ba trăm vạn điểm.

Thiếu hụt quá lớn.

“Không được!

Ta đẹp trai thế này, nhân phẩm tốt thế này, không lý nào lại không trúng giải lớn chứ!” Hạo Thiên không vui.

Mệnh cách thiên sinh chí tôn, không thể nào cứ mãi là phi tù.

Thế là, y lập tức đổi thêm một vạn rương báu công đức nữa.

Vẫn để hệ thống tự động mở.

“Tích!

Chúc mừng ngài mở rương báu công đức, ngài nhận được một

trăm triệu điểm công đức Thiên đạo!" Rương báu đầu tiên đã tặng một món quà lớn.

Hạo Thiên lập tức mày khai mặt sáng.

Lần này ổn rồi!

Trẫm quả nhiên là đứa con cưng của ông trời.

Một bên để hệ thống nhanh chóng tế luyện Hỗn Độn Châu, Hạo Thiên một bên chờ đợi các rương báu tiếp theo mở ra.

Hai trăm hơi thở sau, lại một rương báu công đức nữa, tặng thêm năm mươi triệu công đức Thiên đạo.

Trước khi tất cả rương báu công đức được mở xong, lại một lần nữa nổ ra giải lớn, rương báu thứ hai từ dưới lên, lại giúp Hạo Thiên kiếm thêm một trăm triệu công đức Thiên đạo.

"Sướng a!

Mở rương sướng nhất thời, mở rương liên tục sướng một đời!" Hạo Thiên toàn thân thư thái.

Cuối cùng lại được rủng rỉnh một phen.

Những thứ gì trước đây chưa tế luyện, y đều sắp xếp hết.

Nhân cơ hội này, y đột nhiên tò mò, không biết Tây Vương Mẫu đang làm gì. 60.

Phóng thần niệm dò xét, cách này không thích hợp, người ta cũng sẽ lập tức cảm ứng được, thật lúng túng.

Thân là đảo chủ, Hạo Thiên có thủ đoạn của mình.

Trong chốc lát, mây màu trên không trung tiên đảo Doanh Châu đột nhiên khẽ rung động, hóa thành một con mắt ẩn giấu.

Toàn bộ tình hình trên đảo lập tức thu hết vào đáy mắt.

Tại đầu nguồn một con suối lưng chừng núi, sương mù lượn lờ, tỏa ra hà quang bảy màu, lại là một suối nước nóng hỗn độn hiếm thấy.

Lúc này, Tây Vương Mẫu đang ngâm cả người trong nước.

Nàng nhắm mắt lại, khoan khoái tận hưởng khoảnh khắc ấm áp.

Tựa như đã quên hết mọi phiền não của thế tục.

Tây Vương Mẫu thư giãn hồi lâu.

Nàng cảm thấy chưa bao giờ được nhẹ nhõm thoải mái như vậy.

Có lẽ khoảng thời gian ẩn cư ở thành Long Nguyệt trước đây quá đè nén.

Kể từ sau khi Nam tiên chi thủ của Hồng Hoang năm xưa là Đông Vương Công vẫn lạc, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không đoái hoài, Tây Vương Mẫu ngày ngày nơm nớp lo sợ, cực độ thiếu cảm giác an toàn.

Nhưng mấy ngày nay, ở bên cạnh Hạo Thiên, lại khiến Tây Vương Mẫu cảm thấy vui vẻ, trong lòng an ổn.

"Thiên Đế bệ hạ tuyệt đối là người đàn ông tốt đáng để phó thác cả đời!" Tây Vương Mẫu lẩm bẩm.

Thở ra một hơi trọc khí, nàng từ từ mở mắt.

Chương 109

Sau đó, vô tình phát hiện ra điều kỳ lạ trên trời.

Con mắt do mây màu tạo thành vẫn đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Trong nháy mắt, hai má Tây Vương Mẫu ửng hồng.

Thật xấu hổ.

Trong thần điện, Hạo Thiên cũng vô cùng lúng túng.

Mẹ nó, vừa rồi nhìn đến xuất thần, lại bị lộ.

Trên đảo chỉ có hai người, không có sinh linh nào khác, Tây Vương Mẫu lại thông minh lanh lợi, đương nhiên hiểu ngay.

Lần này mặt mũi đều mất sạch.

Vội vàng thu liễm tâm thần, Hạo Thiên tiếp tục làm chuyện đứng đắn.

Nhưng tâm khí có chút bồn chồn, hình bóng yêu kiều kia cứ lởn vởn trong đầu không đi.

Hạo Thiên bèn tiếp tục đổi rương báu công đức.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Mười hai vạn rương báu công đức còn lại đều đã được mở hết.

Có lẽ do vận may bùng nổ.

Y lại nhận được năm lần một trăm triệu công đức, hai mươi ba lần năm mươi triệu công đức, hai trăm lần mười triệu công đức.

Cộng thêm những thu hoạch lẻ tẻ khác, công đức Thiên đạo tích lũy được đã đạt tới ba mươi chín trăm triệu.

Tuyệt đối là một con số thiên văn.

"Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ít nhất cần tiêu hao trăm tỷ công đức, còn thiếu không ít..." Hạo Thiên nghĩ thầm.

Nhưng đã biết được phương pháp, thì việc gom đủ con số này chỉ là sớm muộn.

Ở Hồng Hoang, có ba phương pháp chứng đạo thành Thánh.

Một là dĩ lực chứng đạo, hai là dĩ công đức chứng đạo, ba là trảm tam thi chứng đạo.

Vị đầu tiên ý đồ dĩ lực chứng đạo là Bàn Cổ đại thần đã thất bại.

Sáu vị Thánh nhân Hồng Hoang sau này, không chỉ trảm tam thi mà gần như đều là công đức chứng đạo, có thể thấy đây là một con đường tắt.

Mặc dù Hạo Thiên đi con đường dĩ lực chứng đạo.

Nhưng công đức Thiên đạo thứ này, không ai chê nhiều.

Ngáp một cái, Hạo Thiên lấy lại tinh thần đứng dậy.

Lúc này, Tây Vương Mẫu đã mặc Hỗn Độn Tiên Kim Chiến Y, toàn thân tiên quang bàng bạc, tìm một nơi phong cảnh ưu mỹ để tu luyện.

Phía sau nàng là một cây tiên hạnh trĩu quả, cũng có tuổi đời ngàn vạn năm.

Tiên hạnh là một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, Vân Trung Tử hiện đang làm khổ sai ở Thiên Đình, trong động Ngọc Trụ ở núi Chung Nam của y cũng có một cây tiên hạnh tương tự.

Vật này không thể ăn bừa, nếu không sẽ biến thành kẻ xấu xí, sau lưng mọc ra hai cánh Phong Lôi.

Hạo Thiên nhìn một lúc, cũng không ra ngoài làm phiền.

Bởi vì lúc này, y đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm giác có chuyện sắp xảy ra.

"Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Y lập tức dùng Đại Nhân Quả Thuật suy diễn tương lai.

Ngay lập tức, khóe miệng y nhếch lên một nụ cười lạnh.

Mở cấm trận hộ đảo, Hạo Thiên xuyên không ra ngoài.

Sau khi rời khỏi Đông Hải, y lại xé rách hư không, một bước bước ra đã đến Đông thổ Hồng Hoang.

Trong tầm mắt y, xuất hiện một dãy núi khổng lồ xanh biếc.

Ầm ầm ầm!

Dãy núi rung chuyển, nguyên khí dao động không ngừng.

Có người đang đấu pháp.

Nhìn kỹ lại.

Hoang Thiên Đế và Hoàng Kim Sư Tổ đang bị hơn mười danh đạo nhân vây công, hai bên đang đại chiến.

"Yêu đạo!

Vì sao hung tàn như vậy!

Giết Hoàng Long sư đệ của ta không nói, lại còn ăn thịt!" "Người của Thiên Đình thì sao!

Đệ tử thân truyền của Thánh nhân cũng dám giết, cho dù kiện lên Đạo Tổ, chúng ta cũng chiếm lý!" "Giết người đền mạng!

Phải giết tên này đền mạng!

Hoàng Long không thể chết vô ích!" Đám đạo nhân kia tức giận,

không ngừng la hét.

Hạo Thiên lạnh lùng nhìn những người này, gần như lập tức suy ra được tình hình trước đó.

Nơi này chính là núi Nhị Tiên, gần đó có động Ma Cô.

Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, chiếm cứ ngọn núi này để tu luyện.

Hoang Thiên Đế và Hoàng Kim Sư Tổ hai người du lịch đến đây, e rằng đã giết Hoàng Long để làm bữa ăn.

Hoang Thiên Đế trước nay gan lớn, cho dù gặp Long Vương cũng sẽ nghĩ cách cho vào nồi hầm, giết một con yêu long nhỏ thì có là gì.

Nhìn xung quanh, quả nhiên có một đống lửa than, đầy đất vảy rồng, gân rồng, móng rồng ăn thừa, còn có lông hạc rải rác khắp nơi.

Dường như Hoang Thiên Đế đã xử lý luôn cả tọa kỵ tiên hạc của Hoàng Long Chân Nhân.

Sau đó, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù, Câu Lưu Tôn, Xích Tinh Tử, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Linh Bảo Đại Pháp Sư và Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân vội vã chạy đến, xung đột với Hoang Thiên Đế.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, chỉ không thấy Quảng Thành Tử.

Chương 110

"Môn nhân Xiển giáo chó má!

Muốn chiến thì chiến, nói nhảm nhiều thế làm gì!" Hoang Thiên Đế cười ha hả, "Không sai, con yêu long đó là bản đế ăn, đền mạng là không thể nào, có bản lĩnh thì giết ta đi!" Thân thể y thẳng tắp như ngọn giáo, ánh mắt sắc bén sáng ngời.

Y có một sự tự tin mạnh mẽ như kiếm chém vạn cổ, song quyền trấn áp cổ kim.

Dù bị vây công, Hoang Thiên Đế vẫn điềm tĩnh thong dong.

Bây giờ y cũng đã tấn giai Chuẩn Thánh, cùng cảnh giới tu vi với những người trước mắt, tuy không có nhiều pháp bảo Hồng Hoang bên người, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn đối thủ ngàn lần không chỉ.

"Mau chóng bắt lấy tên này, đến cung Ngọc Hư gặp chưởng giáo lão gia!

Xin Thánh nhân phán xử!" Câu Lưu Tôn thân hình thấp lùn đột nhiên hét lên một tiếng, vung tay tế ra Khổn Tiên Thằng.

Vút một tiếng, Hoang Thiên Đế né không kịp, bị trói chặt.

"Thả người!" Hoàng Kim Sư Tổ bên cạnh nổi giận, không nói hai lời lấy ra Hoàng Kim Thần Linh, định thúc giục pháp lực lay động.

Hoàng Kim Sư Tổ là người dẫn đường cho Hoang Thiên Đế, nếu Hoang xảy ra chuyện, y cũng không còn mặt mũi nào trở về Thiên Đình, chỉ có một con đường liều mạng.

Chỉ là, chưa kịp ra tay, mấy kiện pháp bảo nổi danh của Xiển giáo đã giáng xuống đầu.

Càn Khôn Quyển, Kim Chuyên, Biển Quải, Hàng Ma Xử, v.v., tất cả đều tỏa ra tiên quang rực rỡ, sát khí đằng đằng.

Xích Tinh Tử vô cùng gian xảo, lén lút lấy ra Âm Dương Kính, dùng mặt đen chiếu thẳng vào Hoàng Kim Sư Tổ, ý đồ đánh tan hồn phách.

"Đủ rồi!

Tất cả dừng tay!" Hạo Thiên quát một tiếng.

Như sấm nổ trên đất bằng, chấn đến mức màng nhĩ mọi người chảy máu, thân thể run rẩy không ngừng.

Lúc này, thời không bắt đầu vặn vẹo, mọi thứ dường như đều ngưng trệ lại.

Hạo Thiên thi triển thời gian pháp tắc, khiến thời gian trong phạm vi trăm dặm dừng lại, những pháp bảo kia lơ lửng giữa không trung, mãi không rơi xuống được.

Giây tiếp theo, Khổn Tiên Thằng trên người Hoang Thiên Đế đứt từng tấc, y thoát khỏi sự trói buộc.

"Đa tạ bệ hạ ra tay cứu giúp!" Hoang Thiên Đế thở phào một hơi.

Từ thế giới Hoàn Mỹ, y đã dần thích ứng với môi trường Hồng Hoang, cũng hiểu được sự lợi hại của pháp bảo nơi đây.

Khổn Tiên Thằng quả thực khá phiền phức, càng giãy giụa càng lún sâu vào da thịt, siết đến mức người ta không thở nổi.

Xích Tinh Tử và những người kia chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoang Thiên Đế và Hoàng Kim Sư Tổ không hề hấn gì trở về bên cạnh Hạo Thiên.

"Thiên Đế!

Người của ngài giết đồng môn của ta!

Món nợ này tính sao?" Câu Lưu Tôn áo lên.

"Ồn ào!

Thứ như ngươi cũng xứng nói chuyện với trẫm?!" Hạo Thiên lạnh lùng nhìn, sau lưng đột nhiên bay ra một đạo kiếm mang sắc bén tuyệt thế, đóng đinh kẻ này trên mặt đất.

Phụt!

Nhục thân và nguyên thần của Câu Lưu Tôn đồng thời bị xuyên thủng, đương trường vẫn lạc.

"Mau gọi chưởng giáo lão gia!

Nếu không thì muộn rồi!" Mấy vị Kim Tiên Xiển giáo khác sợ đến hồn vía lên mây.

Họ phát hiện mình đã sai một cách thái quá.

Thiên Đế rõ ràng bênh người nhà chứ không bênh lý, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đến muộn một bước, e rằng tất cả đệ tử Xiển giáo có mặt đều sẽ bị vô tình đánh chết.

Đông thổ Hồng Hoang, núi Nhị Tiên.

Hạo Thiên đột nhiên giá lâm, một chiêu tiên hạ sát Câu Lưu Tôn, trấn áp toàn trường. 61.

Đừng xem Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo danh tiếng vang dội ở Hồng Hoang, họ cũng mới từ Đại La Kim Tiên thăng lên Chuẩn Thánh gần đây, nếu không có nhiều pháp bảo do Thánh nhân ban cho, sớm đã bị các tu sĩ khác hành cho tìm răng không ra.

Với thực lực của Hạo Thiên lúc này, y xem những người này như cỏ rác.

Thần long ngao du cửu thiên, tuyệt đối sẽ không giảng đạo lý với lũ kiến, không thuận mắt thì giẫm chết.

Cùng lúc đó.

Trong cung Ngọc Hư, từng đạo thánh uy mênh mông bùng phát.

"Hạo Thiên tiểu nhi!

Dám giết đệ tử của ta, có coi Thánh nhân ra gì không?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày tái mét, hung hăng dậm chân.

Không nói hai lời, y xé rách không gian, tử khí tràn ngập ba vạn dặm về phía đông, trong chốc lát đã đến nơi.

"Kính kiến chưởng giáo sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Xích Tinh Tử hưng phấn.

Sự tồn tại vô địch của Hồng Hoang, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay, xem Hạo Thiên làm sao thu dọn tàn cuộc!

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, ánh mắt lập tức khóa chặt Hạo Thiên, giữa hai hàng lông mày nộ khí bừng bừng.

"Hạo Thiên!

Ngươi hung tàn thị sát, hôm nay đồ sát đệ tử của ta, ta với ngươi thề không đội trời chung!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

"Đừng giả vờ nữa," Hạo Thiên cười ha hả, "Thật sự coi trẫm là trẻ con ba tuổi sao?

Mọi chuyện không phải do ngươi sắp đặt à?

Muốn đấu với trẫm một trận, không vấn đề, chúng ta vào Hỗn Độn!" Trên thực tế, Hạo Thiên trước đó ở tiên đảo Doanh Châu, đã dùng Đại Nhân Quả Thuật suy diễn ra chân tướng sự việc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêng kỵ Thiên Đình, không muốn để Hạo Thiên trưởng thành hoàn toàn.

Cho nên, y ngấm ngầm bày mưu, thiết kế một cái bẫy, không để

lại dấu vết mà dẫn dụ Hoang Thiên Đế và Hoàng Kim Sư Tổ đến.

Sau đó Hoang Thiên Đế gặp vị kia hóa hình thành Hoàng Long, tự nhiên sẽ đánh chết rồi nướng ăn, sau đó kết oán với đệ tử Xiển giáo, dẫn đến sự việc leo thang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân cơ hội này, triệt để bóp chết Hạo Thiên, một đại địch tiềm tàng.

Chương 111

Nếu Đông Vương Công, Đế Tuấn, Thái Nhất đều có thể vẫn lạc, tại sao Hạo Thiên lại không thể!

Bị vạch trần âm mưu ngay trước mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúng túng vô cùng.

Có câu nói, Thánh nhân không nghịch thiên, nghịch thiên phi Thánh nhân.

Vốn dĩ y không định làm vậy, nhưng sự trỗi dậy của Hạo Thiên khiến y như ngồi trên đống lửa, hoàn toàn không có tâm tư tu luyện.

Nếu không nhổ đi cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy, y vĩnh viễn không thể ý niệm thông suốt.

Xích Tinh Tử và các đệ tử Xiển giáo kia cũng im như ve sầu mùa đông, hoàn toàn không dám hó hé.

Bí mật như vậy biết càng ít càng tốt, nếu không sẽ có họa sát thân.

"Đi!

Vào Hỗn Độn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết tâm, lạnh lùng nói.

Hôm nay liều mạng, bất kể thế nào cũng phải cùng Hạo Thiên đánh một trận.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ quyết đấu Thánh nhân, dương uy thần uy Thiên Đình ta, phần thưởng Chí tôn nhị liêu hai vạn phần, mười thẻ thưởng câu cá sáu lần, năm ngàn rương báu công đức, hệ thống nâng cấp lên ba sao!" Hệ thống đột nhiên phát ra thông báo.

Một đợt phần thưởng có vẻ không tồi, Hạo Thiên cảm thấy khá hài lòng.

"Ngoan Nhân, giúp Hoang Thiên Đế bắt hết đám Xiển giáo này lại!" Hạo Thiên phân phó một tiếng.

Sau đó thân ảnh của y dần dần mơ hồ, trong nháy mắt đã đến sâu trong tinh không hỗn độn. 62.

Cung Tử Vi Thiên Đình, Ngoan Nhân Đại Đế cúi đầu, nói một tiếng tuân chỉ, sau đó nhanh chóng vội vã đến.

Nữ đế với dáng vẻ kiêu sa ngạo nghễ giá lâm, các đệ tử Xiển giáo có mặt đều biến sắc.

Khó rồi!

Bần đạo quá khó rồi!

Vị nữ đế này cũng không phải dạng dễ chọc!

Thân là Binh mã đại nguyên soái của Thiên Đình kiêm đệ tử thân truyền của Thái Thanh Lão Tử, trong trận chinh phạt Vạn Long Sào đã tỏa sáng rực rỡ, danh chấn Hồng Hoang!

Chỉ mong nàng hạ thủ lưu tình, đều đừng nghĩ tới!

Phía bên kia.

Sâu trong tinh không hỗn độn, thiên thạch khổng lồ tùy ý có thể thấy, thiên uyên cắt ngang vũ trụ.

Hạo Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đối đầu nhau.

Đại chiến sắp sửa nổ ra.

Cảnh tượng này lập tức gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang, vô số cự đầu đưa thần niệm tới, căng thẳng quan sát.

"Không ổn!

Nhị đệ xung đột với Hạo Thiên sao?" Trong cung Bát Cảnh, Thái Thanh Lão Tử phiền muộn muốn chết, không biết nên giúp bên nào.

"Ồ!

Tiểu lão đệ Hạo Thiên, thật đúng là trời không sợ đất không sợ, vừa mới đánh Chuẩn Đề, lại gây sự với Ngọc Thanh." Trong cung Bích Du, Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc đầy hứng thú.

Còn ở tổ mạch phương Tây núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mày khai mặt sáng, chỉ thiếu điều vỗ tay hoan hô.

Cứ đánh đi, đánh thật mạnh vào, tốt nhất là đánh chết đánh tàn!

Duy chỉ có trong cung Oa Hoàng, Thánh mẫu Nữ Oa nương nương chau mày, cũng không biết đang nghĩ gì.

Dao Trì, Dao Cơ và Tây Vương Mẫu đồng thời căng thẳng.

Tất cả đều không hy vọng Hạo Thiên xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào. ...

Dưới sự chú mục của mọi người.

Tay trái Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện Tam Bảo Ngọc Như Ý, tay phải cầm Bàn Cổ Phiên.

Trên đỉnh đầu y còn xông ra một đám Chư Thiên Khánh Vân.

Trong khánh vân, thế giới hồng mông ẩn hiện, nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi khắp nơi.

Bên ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trên trời rơi xuống, như nước nhỏ trước hiên, không ngừng không nghỉ.

Tất cả mọi người đều hiểu, Ngọc Thanh Thánh nhân đã động thật rồi.

Bởi vì Chư Thiên Khánh Vân là pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp của Hồng Hoang, có thể bỏ qua mọi công kích của bảo vật và kỳ binh, miễn dịch mọi sát thương của thần thông pháp thuật.

Bàn Cổ Phiên còn lợi hại hơn, có uy lực xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh phá nát chư thiên thời không, công phạt và tạo hóa được xưng là đứng đầu Hồng Hoang.

Hạo Thiên cười hắc hắc.

Y mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, trên đầu thụy khí lượn lờ, treo một chiếc Hỗn Độn Chung màu huyền hoàng hỗn độn.

Dưới chân là Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Đài, lấp lánh thần mang màu tím.

Tay phải nắm chặt quyền, tay trái cầm Thí Thần Thương sát khí ngút trời, có một thần thái vô song bễ nghễ thiên hạ.

"Sao!

Binh khí của Ma tổ La Hầu, sao lại ở trong tay ngươi!

Chẳng lẽ ngươi bị tàn hồn đoạt xá, đã nhập ma đạo?!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi dữ dội.

Tim y cũng co thắt mạnh.

Không ổn, tính sai rồi!

Uy lực khủng bố của Thí Thần Thương, đủ để xuyên thủng phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân!

"Không cần ngươi quản!" Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên, "Ngọc Thanh không đi giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang, cả ngày chỉ biết bày âm mưu quỷ kế và chụp mũ!

Thánh nhân chó má!" Phụt!

Chương 112

Thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn chao đảo, suýt nữa tức hộc máu.

Từ khi xuất đạo đến nay, chưa có ai dám đối đầu gay gắt như vậy trước mặt!

Hạo Thiên là người đầu tiên!

"Thụ tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lay động Bàn Cổ Phiên, bước lớn tới.

Hàng ngàn tiên quang rực rỡ, trong nháy mắt nghiền nát vô số tinh thần, vô số mảnh vỡ thời không, phương viên hàng tỷ dặm trực tiếp hóa thành hỗn độn.

"Uy lực thật khủng bố!" Toàn bộ Hồng Hoang đều run rẩy.

Thảo nào có lời đồn, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ ban Bàn Cổ Phiên cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã từng dặn dò, không được tùy tiện tế ra Bàn Cổ Phiên.

Đạo lý đơn giản, vật này có thể dễ dàng hủy diệt cả Hồng Hoang.

Giết một vài tu sĩ, chỉ trong nháy mắt.

"Giết!" Hạo Thiên hét lớn một tiếng, làm rung chuyển cả vũ trụ.

Lúc này, toàn thân y phát quang, rực rỡ chói mắt, sau lưng vạn kinh cộng hưởng, một luồng tín niệm vô địch xuyên qua cơ thể.

Thi triển Hành Tự Bí, bước chân Hạo Thiên nhanh như điện, vượt qua hư không, trong nháy mắt đã đến.

Thí Thần Thương bùng phát khí tức diệt thế.

Nhìn từ xa.

Hai bên giao chiến phảng phất như hai khối lưu tinh đang cháy dữ dội, sắp sửa va chạm mạnh vào nhau.

Đang đang đang đang...

Tiếng chuông trong trẻo vang lên, vũ trụ hoàng hoàng, hỗn độn thất sắc.

Rất nhiều cự đầu Hồng Hoang đang quan chiến lập tức thần hồn chấn động, tuy cách xa hàng tỷ dặm, vẫn uất ức đến hộc máu.

Tiên quang do Bàn Cổ Phiên bắn ra, đã bị Hỗn Độn Chung hoàn toàn ngăn cản.

Cuộc đối đầu của hai đại tiên thiên chí bảo, bất phân thắng bại.

Thậm chí, Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Đài còn chưa có tác dụng.

Dù sao, Hạo Thiên tuy chỉ là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng thực lực đã vượt xa Bán Bộ Thánh Nhân.

Trong nháy mắt, hai bên ngày càng gần.

Hư không xung quanh đã sớm vỡ nát, hóa thành một vùng hỗn độn mênh mông.

Cũng vào lúc này.

Một dị biến khiến tất cả mọi người đều không ngờ đã xảy ra.

Tốc độ thời gian gần chiến trường đột nhiên chậm lại vô số lần, gần như ngưng trệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị, thân hình và động tác như bị đóng băng.

Với thực lực của Thánh nhân, việc hóa giải tình thế khó khăn trước mắt không quá khó, chỉ là cần ít nhất vài hơi thở thời gian.

Nhưng, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không cho đối thủ cơ hội này.

Nơi Thí Thần Thương chỉ đến, sát khí vô biên cuồng dũng, bão táp hủy diệt quét sạch vạn dặm tinh không.

Mũi thương mang theo một luồng uy năng hủy thiên diệt địa khủng bố, sát ý kinh người làm chấn nhiếp cả vũ trụ.

Trong một phần vạn cái búng tay.

Trường thương phá vỡ phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân, đem những đóa kim hoa, kim đằng và anh lạc dày đặc rủ xuống, tất cả đều bị xé nát.

"Gay go rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngọn thương hủy diệt kia đâm vào lồng ngực mình.

Thánh huyết màu vàng kim bắn tung tóe.

Y lập tức bị trọng thương.

Ma khí ngút trời, điên cuồng tàn phá trong cơ thể Thánh nhân.

Hủy diệt sinh cơ bàng bạc.

Trong chốc lát, toàn bộ Hồng Hoang đều bị dọa sợ.

Thiên Đế một chiêu làm bị thương Thánh nhân?!

Khủng bố như vậy!

Quả thực khủng bố như vậy a!!

Hình tượng Thánh nhân cái thế vô địch trong truyền thuyết, trong lòng mọi người ầm ầm sụp đổ.

Hóa ra Thánh nhân cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chảy máu, cũng sẽ bị người ta vượt đại cảnh giới đánh bại.

"Sao có thể!!" Mấy vị Thánh nhân khác mắt tròn miệng dẹt, ai nấy đều dựng tóc gáy.

Không sai.

Thời gian pháp tắc kết hợp với Thí Thần Thương.

Lại có uy lực như vậy, thậm chí có cơ hội nghịch thiên đồ Thánh!!

Tất cả mọi người như nhận thức lại Hạo Thiên, ánh mắt lộ ra sự kính sợ sâu sắc.

Bùm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn gắng sức giãy ra, chật vật lùi lại hàng trăm triệu dặm.

Toàn thân y máu me, há miệng phun ra một ngụm máu đen.

Ma khí khủng bố đi kèm với Thí Thần Thương đã làm tổn thương đến bản nguyên của Thánh nhân.

Nếu tiếp tục dây dưa với Hạo Thiên.

Dù cho cuối cùng giành thắng lợi, cũng sẽ là thắng thảm.

Y sẽ phải mất mấy nguyên hội thời gian để xua tan luồng ma khí này, tu vi sẽ đình trệ trong thời gian dài, thậm chí có thể xảy ra tình trạng cảnh giới thụt lùi.

"Người trẻ tuổi!

Chương 113

Quá hung tàn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa giận.

Y mới phát hiện, dù đánh giá Hạo Thiên cao đến đâu, cũng đã xem nhẹ đối phương.

Một trận đấu pháp vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng, vừa bắt đầu đã khiến y chịu thiệt lớn, Ngọc Thanh Thánh nhân cũng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Tất cả dừng tay đi." Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa vang vọng trong hỗn độn vô ngần.

Cũng vang lên trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Hướng chính Nam, tường vân vạn đạo, thụy khí ngàn dặm, hương thơm ngào ngạt.

Vô số pháp tắc Thiên đạo đan xen, hóa thành một chiếc thang thông thiên, một lão đạo chống gậy trúc bước xuống.

Chính là người một đạo truyền tam hữu, thủ lĩnh huyền môn Hồng Quân Đạo Tổ.

Thấy vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thu lại pháp bảo, vội vàng tiến lên nghênh đón, không màng đến thương thế, cúi đầu bái lạy: "Đệ tử nguyện lão sư thánh thọ vô cương!

Không biết lão sư giá lâm, chưa kịp nghênh đón từ xa, mong người thứ tội!" Hạo Thiên cũng không tiện tiếp tục động thủ, đành phải thu lại pháp bảo, cũng bắt chước hành lễ.

Hồng Quân không để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ánh mắt y đánh giá Hạo Thiên, cảm thấy vị đồng tử năm xưa này,

quả thực thần bí vô cùng, hoàn toàn không nhìn thấu sâu cạn.

Đối với điều này, Hồng Quân cũng rõ ràng, trên người Hạo Thiên chắc chắn có mang theo chí bảo có thể che đậy thiên cơ.

Tiểu tử này, bây giờ ngày càng có bản lĩnh!

"Bây giờ lượng kiếp sắp đến, các ngươi lại vì ân oán cá nhân, ở đây tùy ý động thủ, muốn kéo cả Hồng Hoang vào vô lượng lượng kiếp sao?" Hồng Quân Đạo Tổ từ từ nói.

"Đệ tử biết sai, nguyện lĩnh trách phạt." Nguyên Thủy Thiên Tôn mồ hôi lạnh đầy đầu.

Hạo Thiên cũng cười gượng.

Quả thực còn mấy trăm năm nữa là đến Phong Thần lượng kiếp.

Đến lúc đó, tất nhiên sẽ có một đại hạo kiếp quét qua Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ thân vẫn đạo tiêu.

Nhưng nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn và Hạo Thiên đánh đến mức nổi điên, hai bên đều dùng đến sức mạnh cực hạn, hủy diệt Hồng Hoang chỉ là chuyện nhỏ, sợ rằng sẽ dẫn đến vô lượng lượng kiếp trong truyền thuyết.

Lượng kiếp còn có một tia sinh cơ, nếu lượng kiếp xử lý không tốt, gây ra đại động đãng, nhân quả duy trì vận hành của Hồng Hoang sụp đổ, thì sẽ diễn biến thành vô lượng lượng kiếp.

Kiếp này sẽ xóa sổ tất cả sinh linh, chỉ có Thánh nhân có thể sống sót, sau đó để mọi thứ trở về hỗn độn, không ai có thể nghịch chuyển.

Hồng Quân Đạo Tổ thân là người khống chế Thiên đạo, tự nhiên phải tránh để tình huống cực đoan như vậy xảy ra.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân thở dài một tiếng, thò tay vào lòng, lấy ra một quả kỳ dị.

Ba loại quang hoa nhật nguyệt tinh, vờn quanh quả đó, tỏa ra khí tức thuần khiết của Tam Quang Thần Thủy.

"Đây là Tam Quang Thần Quả, có thể chữa trị vết thương do Thí Thần Thương gây ra." Hồng Quân đưa quả cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vui mừng khôn xiết, vội vàng dùng hai tay nhận lấy, lại không ngừng cảm tạ.

Hạo Thiên cũng cảm thấy hiếm lạ.

Y có một lượng lớn Tam Quang Thần Thủy, nhưng thần quả này thì là lần đầu tiên thấy.

"Để tránh hai người lại tranh chấp," Hồng Quân suy nghĩ rồi nói, "Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương đều giao nộp, tạm thời do bần đạo bảo quản, sau khi lượng kiếp qua đi sẽ trả lại cho các ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn cách nào khác, đành phải giao Bàn Cổ Phiên cho sư tôn.

Hạo Thiên cũng không sao cả, cũng đưa Thí Thần Thương cho Hồng Quân.

Để giết Thánh nhân, Hạo Thiên trong tay có Lục Hồn Phiên và Vẫn Thánh Đan, thủ đoạn đối địch vô cùng phong phú, cũng không nhất thiết phải dùng Thí Thần Thương.

Huống hồ, Hồng Quân cũng không tịch thu, chỉ thay mặt bảo quản một thời gian.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có Bàn Cổ Phiên, chẳng khác nào hổ bị bẻ nanh, sau này gặp Hạo Thiên, e rằng chỉ có thể đi đường vòng.

Thu hai kiện pháp bảo, Hồng Quân hài lòng gật đầu.

Nhìn Hạo Thiên, y đột nhiên đổi chủ đề: "Việc tái kiến Thiên Đình, bần đạo cũng không góp sức, các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác cũng đa phần qua loa cho xong chuyện, Hạo Thiên nếu có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất." Nghe vậy, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Cơ hội trời cho rồi.

Không hố một phen Xiển giáo, quả thực không cam tâm.

"Khởi bẩm sư tôn," Hạo Thiên nói, "Hiện nay, Thiên Đình tuy thành viên đông đảo, nhưng người đủ để phong làm chính thần lại rất ít.

Ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần Thiên Đình, hiện tại thiếu ít nhất chín thành trở lên." Hồng Quân gật đầu, ý bảo Hạo Thiên tiếp tục nói.

"Ý của bần đạo là, để Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, tất cả gia nhập Thiên Đình, cống hiến cho việc duy trì trật tự tam giới." Hạo Thiên cười tươi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nghe, lập tức liều mạng lắc đầu.

Chuyện như vậy y tuyệt đối không đồng ý.

Tinh nhuệ của Xiển giáo bây giờ đều đã đắc tội với Hạo Thiên, gia nhập Thiên Đình chẳng khác nào dê vào miệng cọp, phút chốc sẽ bị chơi chết.

Tinh không Hỗn Độn.

Hồng Quân, Hạo Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói chuyện gần nửa canh giờ.

Sau đó, Hồng Quân Đạo Tổ quyết định, chuẩn bị để tam giáo cùng bàn bạc, cùng nhau ký vào Phong Thần Bảng.

Bất kể thế nào, ba trăm sáu mươi lăm vị trí chính thần của Thiên

Đình đều phải được lấp đầy.

Đây là lời cuối cùng của Hồng Quân trước khi rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thấp thỏm, vội vàng chuồn đi.

Hạo Thiên vẫn quay trở lại núi Nhị Tiên.

Lúc này.

Toàn bộ Hồng Hoang đã sôi sục.

“Bần đạo không phải đang gặp ảo giác chứ?

Cả đời này, lại được thấy Chuẩn Thánh đánh bại Thánh nhân!” “Một chiêu!

Chỉ một chiêu!

Thiên Đế trọng thương vị kia của cung Ngọc Hư!

Thực lực này tuyệt đối ngạo thị Hồng Hoang!” “Quả thực là mãnh nhân khoáng thế!

Chương 114

Từ hôm nay trở đi, Thiên Đế bệ hạ là thần tượng của bần đạo!" Vô số người kinh ngạc đến rớt cằm.

Ai ai cũng đang hồi tưởng lại trận đại chiến trong Hỗn Độn trước đó, chấn kinh đến mức linh hồn cũng run rẩy.

Trận chiến này đã hoàn toàn viết lại lịch sử Hồng Hoang.

Phá vỡ thần thoại Thánh nhân bất khả chiến bại!

Nhân cơ hội này, Ngoan Nhân Đại Đế và Hoang Thiên Đế liên thủ, trấn áp tất cả tinh nhuệ Xiển giáo có mặt.

"Bệ hạ!

Xử trí đám yêu đạo này thế nào?" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính hỏi.

"Đệ tử Xiển giáo đối địch với Thiên Đình, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tất cả phế bỏ tu vi, pháp bảo toàn bộ thu giữ!" Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Y cũng không có hứng thú để ý đến những vai phụ này, cũng chẳng ngại giết hết bọn chúng.

Nhưng y không thể là Thánh mẫu, cả đời này cũng không thể là Thánh mẫu.

Chỉ tại Hồng Quân đã lên tiếng, muốn để tinh nhuệ Xiển giáo trong Phong Thần lượng kiếp, mỗi người dựa vào tạo hóa để phân định sinh tử.

Cho nên, y chỉ có thể hạ một đạo ý chỉ như vậy.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Ngoan Nhân và Hoang Thiên Đế đồng thanh

đáp.

"Sư tôn cứu con!" Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư và Đạo Hạnh Chân Quân, quả thực chết tâm đều có.

Vạn vạn không ngờ, Thánh nhân cũng không có cách nào che chở.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trốn sâu trong cung Ngọc Hư, gấp rút luyện hóa Tam Quang Thần Quả để chữa thương.

Không phải y không cứu những đệ tử này, chỉ là lực bất tòng tâm.

Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông và Quảng Thành Tử ba vị, có đến cũng chỉ là nộp mạng, không cần phải nói.

Ầm!

Một tiếng trầm đục!

Thần quang từ trên trời giáng xuống, có thể phá diệt vạn vật, tựa như kiếp phạt đáng sợ nhất thế gian.

Chính là Hoang Thiên Đế thi triển Thượng Thương Chi Thủ, ngang nhiên tước đoạt tu vi của đám tinh anh Xiển giáo.

Tam hoa trên đỉnh đầu chín danh tinh nhuệ Xiển giáo điêu tàn, ngũ khí trong lồng ngực huyễn diệt, ai nấy đều bị đánh cho miệng phun tiên huyết, bộ dạng còn thảm hơn chó chết trăm lần.

Càn Khôn Quyển, Âm Dương Kính, Kim Chuyên, Thủy Hỏa Phong những pháp bảo này cũng toàn bộ bị thu giữ, một kiện cũng không chừa lại.

"Hạo Thiên!

Bản tọa với ngươi chưa xong đâu!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét trong cơn thịnh nộ, gân xanh trên trán nổi lên.

Quả thực là sỉ nhục lớn lao!

Giáo phái của đường đường là Thánh nhân, gần như không còn chỗ đứng ở Hồng Hoang.

"Trời ơi!

Đế quân thật uy phong!" Trên tiên đảo Doanh Châu, Tây Vương Mẫu kinh ngạc thốt lên.

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh ánh sáng khác thường, may mắn vì đã chọn đúng người.

Có thể dùng cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, một kích trọng thương Thánh nhân, đánh cho Thánh nhân hoàn toàn không còn chút tức giận nào, người đàn ông như vậy ở Hồng Hoang tuyệt đối không có người thứ hai.

"Muội tử, xin lỗi, Thiên Đình có việc, trẫm về trước." Hạo Thiên truyền âm cho nàng.

"Không vấn đề, thiếp thân sẽ tiếp tục ở lại đây..." Tây Vương Mẫu có vẻ hơi thất vọng.

Nhưng, tiên đảo Doanh Châu tràn ngập hỗn độn nguyên khí, tốc độ thời gian gấp trăm lần, là đạo trường đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, ăn đứt bất kỳ giáo phái Thánh nhân nào.

Nàng hoàn toàn không muốn quay về thành Long Nguyệt, chỉ nguyện ở lại đảo này lâu dài.

Hạo Thiên cũng không quản nàng, trực tiếp triển động thân hình, trong nháy mắt quay về Thông Minh Điện.

Y nói chuyện với Dao Trì và Dao Cơ vài câu, lập tức đóng chặt cửa, lại một lần nữa bắt đầu bận rộn.

"Hệ thống!

Đổi phần thưởng cho ta!" Hạo Thiên phân phó.

Trong nháy mắt, phần thưởng phong phú đã về tài khoản.

Chí tôn nhị liêu hai vạn phần, mười thẻ thưởng câu cá sáu lần.

Ngoài ra còn có năm ngàn rương báu công đức vàng óng.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ nâng cấp hệ thống lên ba sao, ngài nhận được một cơ hội rút thưởng!

Xin hỏi có rút thưởng ngay lập tức không!" Hệ thống thông báo.

"Sắp xếp cho trẫm!" Hạo Thiên quả quyết nói.

Mỗi lần rút thưởng, gần như đều được đồ tốt.

Lần này, y cũng khá mong đợi.

Khác với những lần rút thưởng trước đây, lần này đổi thành tung xúc xắc.

Tung được bao nhiêu điểm, sẽ nhận được thẻ bài phần thưởng tương ứng với số điểm đó.

Cầm ba viên xúc xắc, Hạo Thiên trong lòng thầm niệm lục lục lục.

Quả nhiên tâm sự thành.

Thẻ bài số mười tám đã trở thành phần thưởng của y.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tòa Hỗn Độn Tháp!" Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên cả người đều ngây ngẩn.

Y gần như nghi ngờ mình nghe nhầm.

Ngay trước mắt y, xuất hiện một tòa tháp nhỏ mười hai tầng, vô cùng hỗn độn khí rủ xuống, tỏa ra thánh uy hỗn độn khiến người ta phải cúi đầu bái lạy.

Chương 115

“Tốt!

Có vật này, Thí Thần Thương có thể vứt đi rồi!” Hạo Thiên mừng như điên.

Bởi vì mỗi một tầng của tòa tháp này đều có công dụng vô cùng diệu kỳ.

Từ tầng thứ tám, có thể trấn áp Đại La Kim Tiên.

Tầng thứ chín có thể trấn áp Chuẩn Thánh.

Tầng thứ mười có thể trấn áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, như Chuẩn Đề, Nguyên Thủy.

Tầng thứ mười một có thể trấn áp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng chính là Thiên đạo.

Tầng cao nhất mới lợi hại, tu sĩ dưới Đại đạo, đều có thể trấn áp.

Nhưng Hạo Thiên liếc qua, lại phát hiện trên đó có rất nhiều phong ấn.

E rằng việc tế luyện vô cùng phiền phức.

“Hệ thống, tế luyện Hỗn Độn Tháp, cao nhất có thể mở được mấy tầng?” Hạo Thiên hỏi.

“Cao hơn tu vi cảnh giới hiện tại của ngài một tầng, ví dụ như ngài hiện tại là Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy thì có thể mở Hỗn Độn Tháp cao nhất đến tầng thứ mười.” Hệ thống đáp.

“Tốt!

Vậy lập tức bắt đầu đi!” Hạo Thiên vui vẻ.

Dù sao bây giờ công đức Thiên đạo của y quá nhiều, nên tiêu thì phải tiêu.

Dù một lần tiêu hao một tỷ công đức, y cũng không đau lòng.

Trong quá trình chờ đợi, Hạo Thiên cũng không rảnh rỗi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp y có được trước đó đã hoàn toàn tế luyện xong.

Bên trong ẩn chứa ba ngàn đại đạo pháp tắc, tuyệt đối là vô giá chi bảo.

Hạo Thiên dán Tạo Hóa Ngọc Điệp lên trán, thần niệm lập tức xâm nhập vào bên trong.

Cảnh tượng y từng thấy trước đây lại một lần nữa xuất hiện.

Không gian bên trong ngọc điệp, phảng phất như biển cả vô biên vô tận, đại đạo pháp tắc hóa thành những con cá bơi lội, nhanh chóng di chuyển bên trong.

"Tốt quá rồi!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết, "Vận Mệnh Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, Luân Hồi Pháp Tắc, Ngũ Hành Pháp Tắc, Âm Dương Pháp Tắc, Hủy Diệt Pháp Tắc, Hỗn Độn Pháp Tắc, Sát Lục Pháp Tắc... tất cả đều vào bát ta!" Rất nhanh, mười mấy đạo pháp tắc đã nằm trong tay Hạo Thiên.

Không chút do dự, y lựa chọn Vận Mệnh Pháp Tắc.

Bởi vì ba ngàn đại đạo pháp tắc, trong lòng mỗi người, thứ hạng đều không giống nhau.

Nhưng trong mắt Hạo Thiên, dưới Sức Mạnh Pháp Tắc, chính là Vận Mệnh Pháp Tắc và Nhân Quả Pháp Tắc, sau đó mới đến Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Lấy ra những lá ngộ đạo tiên trà, Hạo Thiên chậm rãi thưởng

thức, sau đó bắt đầu lĩnh ngộ môn đại đạo này.

Cũng không biết, rốt cuộc đã bế quan bao lâu.

Nhưng, dường như chỉ mới bắt đầu, bàn đào thịnh hội đã sắp bắt đầu.

Một ngày nọ, Thiên Đình giăng đèn kết hoa, các loại tiên hoa khoe sắc, hương thơm ngào ngạt, khắp nơi đều tràn ngập không khí vui mừng.

Cả Hồng Hoang cũng đã nghe được tin tức.

Hôm nay không chỉ là lần đầu Thiên Đình tổ chức Thịnh yến Bàn Đào, mà còn là ngày đại hôn của Thiên Đế và Vương Mẫu.

Trên bầu trời, những luồng sáng lộng lẫy không ngừng lướt qua.

Đó là những ông lớn và đại lão từ các nơi trong Hồng Hoang, nhận được thiệp mời đến dự tiệc.

Đương nhiên, cũng có không ít khách quý mang theo lễ vật không mời mà đến.

Ai mà không nhân cơ hội trời cho này để ôm chặt lấy đùi Thiên Đế chứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trọng thương, kết cục thê thảm của tinh nhuệ Xiển giáo, mọi người vẫn còn nhớ như in.

Thiên Đình hiện tại ở Hồng Hoang chính là thế lực đệ nhất không thể tranh cãi.

Ngoài Nam Thiên Môn, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bảo vệ Thiên Đình lặng lẽ mở ra.

Dù cho cửa lớn đang mở, Hạo Thiên cũng không lo có kẻ nào dám nhân cơ hội gây rối.

Dù sao thì ai cũng biết, cường giả Thiên Đình đã sớm vượt qua con số trăm triệu.

Mỗi tháng số lượng thành viên tăng thêm cả triệu người, đây tuyệt đối là hang hùm miệng sói, ai dám làm càn.

Đội nghi trượng phụ trách tiếp đón khách quý xếp hàng dài cả ngàn dặm.

Toàn bộ đều là tinh nhuệ Thiên Đình, ai nấy đều mặc lễ phục, mặt mày tươi cười, cung kính chờ đợi.

Không một ngoại lệ, tất cả đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

"Thiên Đế đúng là hào phóng!

Chỉ riêng đội hình nghênh đón khách đã đủ sức đánh bại chín thành chín các huyền môn đại giáo rồi." Có người cảm thán.

Phải biết rằng, ngay cả trong môn phái của Thánh nhân, Tiệt giáo đang có thế mạnh nhất, cộng hết tất cả đệ tử đời thứ hai, ba, tư lại cũng không có nhiều người như vậy.

Tu vi của đệ tử Tiệt giáo không đồng đều, ngoài mấy vị Chuẩn Thánh, hai ba ngàn Đại La Kim Tiên, còn lại đều là Thái Ất Kim Tiên, không thể nào so sánh với Thiên Đình được.

Bạch Thiển, Thái Bạch Kim Tinh và Đẳng Thanh phụ trách dẫn khách vào đại điện tổ chức yến tiệc.

Vô số cung nga xinh đẹp, tay bưng ngọc bàn, đựng đầy sơn hào hải vị, quỳnh tương ngọc dịch, còn có vô số linh quả tiên tửu.

Các loại Thượng phẩm Tiên thiên linh căn, Cực phẩm Tiên thiên linh căn có thể thấy ở khắp nơi, tuổi đời đều vô cùng kinh người, ít nhất cũng phải mấy chục vạn năm trở lên.

Thậm chí, thứ dùng để khách nhân tùy ý giải khát cũng là nước

Linh tuyền Hỗn độn sản xuất từ Doanh Châu tiên đảo.

Sau khi khách quý ngồi vào chỗ, tất cả đều bị chấn kinh.

Sớm đã nghe đồn Hạo Thiên là đại gia số một Hồng Hoang.

Không sai, hôm nay đã được mở mang tầm mắt.

Thời gian dần trôi, những đại thần thông giả đến dự tiệc ngày càng nhiều.

Chương 116

Chỉ riêng cấp bậc Chuẩn Thánh đã ngồi chật cả ngàn bàn, pháp lực dao động mênh mông như biển cả.

Giờ lành đã đến.

Cửu Thiên Huyền Nữ đóng vai trò tư nghi, cao giọng đọc danh sách khách mời: "Tộc trưởng Hồ tộc Thanh Khâu, Bạch Chỉ, cùng đạo lữ đến chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!" "Tộc trưởng Vu tộc Cửu Phượng, dẫn theo Đại Vu Phong Bá, Vũ Sư và Tương Liễu, cùng với Ngũ Phương Quỷ Đế, đến chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!" "Minh Hà Lão Tổ cùng Thiên Phi Ô Ma, và chín vị công chúa A Tu La, đến chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!" "Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy, đến chúc mừng lão sư tân hôn đại hỷ!" "Tộc trưởng đương nhiệm của Tiên thiên Long tộc, Ngao Hắc, dẫn theo tất cả Thái thượng trưởng lão của Vạn Long Sào, đến chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!".

Mỗi khi một cái tên được xướng lên, đám đông lại vang lên một trận xôn xao nhỏ.

Ngoại trừ Bạch Chỉ của Hồ tộc, những người còn lại đều là đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, ngày thường khó mà gặp được.

Hôm nay lại tụ tập đông đủ cả.

"Tử Vi Đại Đế Ngoan Nhân, Câu Trần Đại Đế Diệp Phàm, Hoang Thiên Đế Thạch Nhật Thiên, Thái tử Phượng tộc Khổng Tuyên, chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!" Bốn người lần lượt bước ra, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Trong mắt ai nấy đều tràn ngập vẻ ngưỡng mộ và kính sợ.

Bởi vì mấy vị này chính là những nhân vật lớn nổi danh khắp Hồng Hoang hiện nay, là lực lượng chiến đấu cốt lõi của Thiên Đình.

Đặc biệt là Ngoan Nhân và Diệp Thiên Đế, lần lượt trở thành đệ tử của Thánh nhân, được chân truyền của Huyền môn, tiền đồ vô cùng xán lạn.

Đợi Ngoan Nhân, Diệp Thiên Đế, Hoang và Khổng Tuyên ngồi xuống, lại một nhóm khách mới đến.

"Tây Phương giáo Di Lặc, Dược Sư, thay mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân, đến chúc mừng Hạo Thiên Thượng Đế tân hôn đại hỷ!" Quả nhiên thấy Di Lặc bụng to, miệng cười toe toét, cùng với Dược Sư dáng vẻ trang nghiêm, thân hình cao gầy đồng thời bước vào.

Mọi người thấy vậy cũng không lấy làm lạ.

Dù sao, Chuẩn Đề đạo nhân trước đó bị Hạo Thiên đánh cho một trận, Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị phế đi, trong lòng có oán khí cũng là chuyện bình thường.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không nỡ mất mặt, cho nên phái đệ tử đến thay mặt chúc mừng.

Ngay sau đó.

Nhiên Đăng đạo nhân đại biểu cho Xiển giáo, một mình đến chúc mừng.

Sắc mặt y âm trầm, không nói một lời, chọn một góc ngồi xuống, dường như vô cùng không tình nguyện.

Nguyên nhân cụ thể mọi người đều hiểu, nên cũng thức thời không ai đến trêu chọc.

Cuối cùng, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, mang theo Linh Châu Tử đã tới.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng theo sát phía sau, bên cạnh có Đa Bảo đạo nhân, Kim Quang Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng Tùy Thị Thất Tiên.

Thái Thanh Lão Tử mặt mang nụ cười, cùng ái đồ Huyền Đô từ từ tiến lại gần.

Sự xuất hiện của bốn vị Thánh nhân đã đẩy không khí hiện trường lên đến đỉnh điểm.

Phải biết rằng, ngay cả đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang cũng khó gặp được Thánh nhân một lần.

Cảnh tượng mấy vị Thánh nhân đồng thời xuất hiện quả thực quá hiếm thấy.

Rõ ràng, địa vị của Hạo Thiên phi phàm, đến Thánh nhân cũng phải nể mặt.

"Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" "Bái kiến Thông Thiên Thánh nhân!" "Bái kiến Thái Thanh Thánh nhân!" Hầu như tất cả khách mời đều đứng dậy hành lễ, nhiều người kích động đến mức hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Các Thánh nhân khẽ gật đầu, đi về phía những chỗ ngồi tôn quý đã được chuẩn bị sẵn.

"Sau đây mời tân lang và tân nương vào điện!" Cửu Thiên Huyền Nữ lại cao giọng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, khắp ba mươi ba tầng trời đều vang lên tiếng rồng phượng cùng hót.

Tiên âm lượn lờ, dị hương ngập trời.

Long Vương Cửu Tử kéo chiếc Bát Cảnh Loan Dư dán đầy chữ

song hỷ màu đỏ thẫm, uy phong lẫm liệt đi tới.

Bên cạnh xe giá của Thiên Đế, có một trăm lẻ tám đồng nam và đồng nữ đứng hầu, tay cầm giỏ hoa linh, không ngừng rắc những cánh hoa thơm ngát xuống.

Phía sau là Ngũ trảo Kim long và Hỏa phượng kéo dài đến tận chân trời, bay lượn trên không, vô cùng náo nhiệt.

Còn có không ít kỳ lân đi theo, tỏa ra từng luồng khí lành.

"Đúng là long phụng trình tường!

Sau này con gái chúng ta, cũng phải thử một lần cảnh tượng như thế này." Thiên Phi Ô Ma khe khẽ nói với Minh Hà Lão Tổ.

Mặt Minh Hà Lão Tổ nhăn lại như quả mướp đắng.

Mẹ nó, hiện tại, Tiên thiên tam tộc đều nằm trong tay Thiên Đình, đến Thánh nhân cũng không bày ra được dàn trận như thế này.

Lão tổ ta cũng khó xử lắm chứ.

Tất cả khách mời đều bị cảnh tượng hoành tráng chưa từng có này làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Nhưng, điều khiến người ta không ngờ tới, là chuyện chấn động hơn còn ở phía sau.

Đợi Hạo Thiên và Dao Trì trong bộ hỉ bào đỏ thẫm hiện thân.

Hướng chính nam, mây lành vạn đạo, khí lành ngàn luồng, một vị lão đạo tay cầm gậy trúc đang đi tới.

Bốn vị Thánh nhân có mặt tại hiện trường đồng thời đứng dậy, vô cùng cung kính cúi lạy: "Đệ tử bái kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!" Cả Thiên Đình, vô số đại lão đều sắp bị dọa ngốc.

Bần đạo không nhìn lầm chứ.

Lại là đệ nhất nhân Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo Tổ giá lâm!!

Mặt mũi của Hạo Thiên, lớn đến mức có thể so với cả Hồng Hoang.....

Ánh sáng rực rỡ của mây lành trên Thiên Đình chiếu rọi, mây lành ngũ sắc bay lượn không ngừng.

Dao Đài trải đầy lụa là gấm vóc, bảo các tỏa hương thơm ngát.

Hồng Quân Đạo Tổ, chứng kiến toàn bộ hôn lễ.

đãi ngộ như vậy, ngay cả sáu vị Thánh nhân cũng chưa từng có.

Có thể thấy, Thiên Đạo coi trọng Hạo Thiên và Dao Trì đến mức nào.

Tất cả mọi người trong lòng đều chấn động.

Dù có ai muốn nhân cơ hội gây rối, cũng nhanh chóng dập tắt ý nghĩ ngu xuẩn đó.

Sau khi tạ ơn Hồng Quân, Hạo Thiên nhìn sang tân nương của mình.

Chương 117

Dao Trì hôm nay, phượng quan hà khoa, trang điểm nhẹ nhàng, khóe miệng cong lên nụ cười hạnh phúc, trông vô cùng động lòng người.

Bắt gặp ánh mắt dịu dàng của phu quân, Dao Trì chủ động đưa bàn tay ngọc ngà của mình nắm lấy bàn tay to lớn của Hạo Thiên.

Hai người dựa vào nhau, trông vô cùng ngọt ngào.

Bất cứ ai nhìn thấy hai người, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, quả thực là một đôi trời sinh.

Không có đạo lữ nào hoàn mỹ hơn Thiên Đế và Vương Mẫu.

"Hôm nay có tam trọng hỉ sự," Hạo Thiên nắm tay Dao Trì, từ từ nói, "Thứ nhất là sinh nhật của Dao Trì sư muội, thứ hai là ngày Bàn đào Tiên thiên Nhâm Thủy chín nghìn năm chín, thứ ba là ngày đại hôn của hai ta.

Đa tạ chư vị quý khách đến chúc mừng, trẫm vô cùng cảm kích!

Đặc biệt bày ra thịnh yến Bàn Đào này, để cùng chư vị đạo hữu chung vui!" Một câu nói, khiến không ít người trong lòng chấn động mạnh.

Sinh nhật của Dao Trì, mọi người không có hứng thú quan tâm.

Đại hôn của Thiên Đế và Vương Mẫu, tất cả mọi người đều biết.

Bàn đào Tiên thiên Nhâm Thủy chín nghìn năm chín, cái này mới đáng sợ!

Phải biết rằng, từ khi Hồng Quân Đạo Tổ bổ nhiệm Hạo Thiên và Dao Trì, thay mặt trời cai quản chúng sinh, mới ban cho cây giống Bàn

Đào.

Mới chỉ qua hai ba nghìn năm thôi.

Bàn đào đỉnh cấp nhất đã chín rồi?

Thời gian không đúng a!!

Lúc này, bảy vị công chúa Thiên Đình quốc sắc thiên hương, bưng những trái Bàn đào chín nghìn năm đi ra.

Những quả đào này mỗi quả đều có màu đỏ yên chi, to như cái bát lớn, có vân tím và hạt nhỏ, hương quả vô cùng nồng đậm.

Không chỉ một quả, mà hiện ra trước mặt mọi người ít nhất có đến mấy vạn quả.

Dù sao, loại cây Bàn đào này có tổng cộng một nghìn hai trăm cây, mỗi lần chín cho ra mười hai vạn quả tiên đào.

“Lợi hại thật, bệ hạ của ta!

Nhiều Cực phẩm Tiên thiên linh căn như vậy!” “Nghe đồn Bàn đào chín nghìn năm mới chín một lần, người ăn vào sẽ sống thọ cùng trời đất, ngang tuổi với nhật nguyệt!

Vậy mà chúng ta lại gặp được!” “Đừng nói nữa, mau nếm thử đi!

Bần đạo chờ không nổi nữa rồi!” Đám đông xôn xao, ai nấy đều nóng lòng muốn ăn đào.

Quả nhiên vị ngọt nước ngon, khiến người ta nhớ mãi không quên, trong bất tri bất giác, tuổi thọ đang lặng lẽ tăng lên.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng cười ha hả nếm thử một quả Bàn đào chín nghìn năm.

Cây giống là do ngài ban tặng, dĩ nhiên phải nể mặt nếm thử.

Sau khi xác nhận là hàng thật không thể nghi ngờ, các ông lớn và

đại lão của Hồng Hoang mới thầm cảm thán, Thiên Đế thần thông vô lượng.

Thủ đoạn không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Các Thánh nhân có mặt cũng lịch sự nếm thử Bàn đào, ai nấy đều lòng dạ biết rõ, Hạo Thiên đã dùng thời gian pháp tắc, khiến cho Bàn đào chín sớm.

Trước đó Hạo Thiên đại chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Hỗn Độn, thần uy điều khiển thời gian đã được thể hiện.

"Nữ Oa, đến lúc rồi." Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Nữ Oa đáp một tiếng tuân lệnh, sau đó lấy ra chí bảo Hồng Tú Cầu, đến trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Hạo Thiên và Dao Trì kết thành phu thê.

Bằng mắt thường có thể thấy, khí vận trên đầu hai người đã liên kết chặt chẽ với nhau, ngày càng khăng khít.

Ngày đại hỉ như vậy, sao có thể thiếu mỹ tửu trợ hứng.

Cung nga lại nhanh chóng dâng lên một loại rượu ngon màu hổ phách, ngay cả cường giả cấp Chuẩn Thánh, ngửi một hơi cũng cảm thấy say mê sâu sắc.

"Đây là Vạn Hoa Nhưỡng," Dao Trì nói, "Ta cùng muội muội Dao Cơ, hái hơn vạn loại hoa linh căn trong Ngự dược viên, dùng Tiên thiên Càn Khôn tịnh thủy, Hồng Mông linh lộ, cùng nhau ủ thành.

Uống một ly, có thể bằng vạn năm khổ tu, nhưng ít nhất cũng sẽ say ba ngày, chư vị đừng nên tham lam!" Mẹ nó!

Lại có chuyện tốt như vậy!

Mọi người vội vàng nếm thử Vạn Hoa Nhưỡng, lập tức có không

ít người mặt đỏ bừng, trực tiếp ngã lăn xuống dưới bàn, gây ra những trận cười vang.

Ngay cả Vân Tiêu, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu, ba chị em cũng không cẩn thận uống quá chén, ai nấy khuôn mặt xinh đẹp đều ửng hồng, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Nhân cơ hội này, Hạo Thiên đặc biệt lấy ra một sợi dây chuyền tinh thạch được làm từ Phượng hoàng tiên kim, tự tay chế tạo, đeo lên cổ ngọc của Dao Trì.

Dao Trì cảm nhận được tâm ý của phu quân, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Cũng vào cuối hôn lễ.

Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên truyền âm: "Hạo Thiên, Hoang Thiên Đế dưới trướng ngươi có tiềm lực rất lớn, là thiên tài hiếm có của Hồng Hoang, bần đạo muốn thu làm đồ đệ!" Nghe câu nói này, Hạo Thiên cũng vô cùng bất ngờ.

Không thể phủ nhận, Hoang quả thực rất lợi hại.

Hạo Thiên vốn dĩ định để y bái một vị Thánh nhân làm sư phụ.

Nhưng không ngờ, Đạo Tổ cao cao tại thượng cũng động lòng yêu tài.

Nếu như Hoang Thiên Đế thật sự đến Tử Tiêu Cung, được Hồng Quân chân truyền, đối với Hạo Thiên là vô cùng có lợi.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ giúp Hoang Thiên Đế bái sư Hồng Quân, phần thưởng Chí tôn nhị liệu ba vạn phần, công đức bảo tương ba vạn cái, ngộ đạo bảo tương ba vạn cái!" Hệ thống nhắc nhở.

Không giống như việc Ngoan Nhân và Diệp Thiên Đế bái sư Thánh nhân trước đó.

Lần này, Hoang Thiên Đế sắp bái sư người chưởng khống Thiên Đạo, phần thưởng tuyệt đối kinh thiên động địa.

Chỉ không biết, Ngộ đạo bảo tương là thứ gì.

Nhìn qua giải thích, Hạo Thiên lập tức mừng rỡ trong lòng.

Đúng là buồn ngủ lại có người đưa gối.

Cái gọi là Ngộ đạo bảo tương, bên trong có số lượng Ngộ đạo linh lực ngẫu nhiên, từ một điểm đến một trăm triệu điểm đều có.

Về cơ bản, một trăm triệu điểm Ngộ đạo linh lực, có thể giúp tu sĩ lập tức nắm giữ đại đạo pháp tắc.

Chương 118

Xem ra những đại đạo pháp tắc thu được trước đó, có cơ hội lĩnh ngộ trong thời gian tới.

Kìm nén sự vui mừng trong lòng, Hạo Thiên vẫy vẫy tay về phía Hoang Thiên Đế ở đằng xa.

Lúc này Hoang Thiên Đế, đang ăn uống thả phanh không chút hình tượng, miệng đầy dầu mỡ.

Ngoan Nhân tốt bụng nhắc nhở, Đế quân tìm có việc.

Đợi Hoang Thiên Đế đi tới, Hạo Thiên trịnh trọng hỏi: "Hoang, có nguyện ý bái Đạo Tổ làm sư phụ không?" Hoang Thiên Đế ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lão đạo tay cầm gậy trúc trước mắt.

"Bái sư không vấn đề, tất cả nghe theo lời bệ hạ," Hoang Thiên Đế lập tức đáp, "Chỉ có điều, không được can thiệp vào việc ăn uống của bần đạo." "Có gì khó?

Đều theo ý ngươi!" Hồng Quân hào sảng đáp.

Hoang Thiên Đế cũng không chút do dự, lập tức hành lễ bái sư ngay trước mặt mọi người.

Cảnh tượng này, một lần nữa gây ra một trận chấn động chưa từng có.

Vô số người ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận.

Mọi người muốn gặp Hồng Quân Đạo Tổ một lần còn khó hơn lên trời, thậm chí mười mấy Nguyên hội cũng không có duyên gặp mặt.

Vậy mà một tên nhóc ham ăn, lại có thể trở thành đệ tử quan môn

của Đạo Tổ.

Thấy vậy, Nhiên Đăng đạo nhân ở trong góc, sắc mặt lại đen đi mấy phần.

Tình hình như vậy, đối với Xiển giáo vô cùng bất lợi.

Mối thù của Hoàng Long Chân Nhân, Câu Lưu Tôn, e rằng khó mà báo được.

Có Hồng Quân và Hạo Thiên hai tầng che chở, Xiển giáo căn bản không có cách nào động đến một sợi lông của Hoang Thiên Đế.

"Chúc mừng Thạch đạo hữu!" Gần như toàn bộ mọi người đều đứng dậy, chúc mừng Hoang Thiên Đế.

Thịnh yến Bàn Đào kết thúc, Hạo Thiên ôm Dao Trì, bước vào động phòng rộng rãi với nến đỏ rực rỡ.....

Hỗn Độn không bao giờ tính năm tháng, Hồng Hoang cũng vậy.

Gần như trong nháy mắt, đại hôn của Hạo Thiên và Dao Trì đã qua đi rất lâu.

Một ngày nọ, cửa lớn tẩm cung mở ra, lại truyền đến tiếng cười vui vẻ của một bé gái.

Không sai, đứa con của Hạo Thiên và Dao Trì đã ra đời.

Dao Trì mang thai sáu năm, sinh ra một tiểu thiên sứ xinh xắn như ngọc, tên là Long Cát.

Tiểu Long Cát lớn rất nhanh, rõ ràng chỉ mới mấy tháng tuổi, nhưng trông đã cao gần bằng một bé gái bảy tám tuổi.

Kế thừa huyết thống ưu tú của mẹ, ngũ quan vô cùng tinh xảo, một đôi mắt to tròn, vô cùng đáng yêu.

Hạo Thiên ôm con gái trong tay, cảm giác như đang ôm cả thế

giới.

Y thầm thề, tuyệt đối sẽ không để vợ và con gái mình chịu nửa điểm tổn thương.

Vào ngày Long Cát tròn một tuổi, Thiên Đình tổ chức một bữa tiệc nhỏ, để mừng sinh nhật cho công chúa.

Tiểu Long Cát vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

Hạo Thiên bưng chén ngọc bích, có vẻ đang suy tư.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh dẫn theo Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, lặng lẽ đến phụng chiếu.

"Khải tấu bệ hạ," Thái Bạch Kim Tinh nhỏ giọng nói, "Hiện tại, trong số đệ tử đời thứ ba và đệ tử ký danh của Tiệt giáo, không có một người trẻ tuổi nào tên là Hồng Cẩm." Hạo Thiên ừ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Y biết rõ lịch sử Hồng Hoang, đương nhiên hiểu được phu quân tương lai của công chúa Long Cát tên là Hồng Cẩm, vốn là một con cá gấm đỏ.

Vì ngoại hình tuấn tú, dưới sự giúp đỡ của Phù Nguyên Tiên Ông và Nguyệt Lão, trong Phong Thần Lượng Kiếp, đã kết thành phu thê với Long Cát bị giáng xuống trần gian.

Theo ký ức của Hạo Thiên, Hồng Cẩm cũng là một trong vạn tiên của Tiệt giáo, không rõ sư thừa, tinh thông các đạo thuật Ngũ hành như Kỳ Môn Độn Giáp, tọa kỵ là một con Kình Long, binh khí là một thanh Yển Nguyệt Đao.

Cho nên, từ khi công chúa Long Cát ra đời, Hạo Thiên đã đi tìm người này.

Công chúa Thiên Đình đường đường, sao có thể gả cho một con

yêu lý!

Đơn giản là không thể tha thứ!

“Khải tấu bệ hạ, trong Hồng Hoang có rất nhiều yêu lý đã thành tinh, nhưng con có linh tính nhất, có khả năng bái nhập Tiệt giáo nhất, chỉ có một con.....” Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ quỳ tâu.

Hạo Thiên trong lòng khẽ động, trên đỉnh đầu khí lành xoay quanh, một chiếc Hạo Thiên Kính bay ra.

Trong gương lập tức hiện ra một hình ảnh.

Ở Bát Bảo Công Đức Trì dưới chân núi Tu Di, tổ mạch của Tây phương, bảo quang bảy màu phun trào, vô số cá gấm lớn nhỏ đang bơi lội.

Trong đó có một con cá gấm đỏ, thân hình to lớn như một ngọn núi nhỏ, một miếng vảy cá đỏ au cũng to hơn cả ngói lợp nhà.

Nhìn thấy con yêu lý này, Hạo Thiên lập tức thi triển Đại Vận Mệnh Thuật, bắt đầu suy tính.

Không sai, trong những năm gần đây, y cũng không hề nhàn rỗi.

Y đã sớm đổi hết phần thưởng nhận được trước đó, có được hơn một tỷ điểm Ngộ đạo linh lực, nhờ đó đã lĩnh ngộ được rất nhiều đại đạo pháp tắc, Vận Mệnh pháp tắc là một trong số đó.

Trong cả Hồng Hoang, hiện nay chỉ có một mình Hạo Thiên nắm giữ Đại Vận Mệnh Thuật.

Vận mệnh giống như một dòng sông lớn chảy xiết, có vô số nhánh sông đổ vào, lại có vô số nhánh sông chảy ra, tu sĩ giống như sinh linh trong dòng sông, chỉ có thể thuận theo dòng nước.

Nhưng khi nắm giữ Vận Mệnh pháp tắc, tương đương với việc nắm giữ vận mệnh của bản thân, có thể thỉnh thoảng nhảy ra khỏi

mặt nước, nhìn rõ hướng đi của dòng sông, đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Từ đó tìm lợi tránh hại.

Hơn nữa, còn có thể suy đoán vận mệnh của sinh linh khác.

Cho nên vận mệnh của Hồng Cẩm, chỉ cần nhìn là biết.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu Hạo Thiên xuất hiện hàng trăm nghìn khả năng, mỗi khả năng đều rõ ràng vạch ra con đường tương lai của con yêu lý này.

"Quả nhiên!" Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng.

Trong vận mệnh của con yêu lý này, có một con đường rõ ràng và thô to nhất, tiết lộ sự thật đáng sợ.

Không bao lâu nữa, nó sẽ được thần nhân điểm hóa trong mộng, rời khỏi núi Tu Di ở Tây phương, gia nhập Tiệt giáo với thân phận tán tu.

Nhưng nó cũng không ở lại Tiệt giáo bao lâu, chưa đầy trăm năm đã rời khỏi Bích Du Cung, ẩn mình ở gần Tam Sơn Quan của Nhân tộc ở Đông thổ Hồng Hoang.

Khi thời cơ đến, nó lắc mình một cái, gia nhập Đại Thương với hình tượng một thư sinh anh tuấn, đầu quân dưới trướng tổng binh Tam Sơn Quan lúc bấy giờ là Đặng Cửu Công.....

Chương 119

Nhìn như vậy, toàn bộ kế hoạch đã rõ ràng.

Hồng Cẩm có người chỉ điểm, có người giúp đỡ, mới có thể cóc ghẻ ăn được thịt thiên nga, quang minh chính đại ngủ với con gái của Thiên Đế.

Gây ra sự mất mặt lớn cho Thiên Đình.

Giống như việc Phật tử Tây phương hóa thân thành Dương Thiên Hữu, ý đồ lừa gạt Dao Cơ trước đây, cũng là bình cũ rượu mới, chỉ là phức tạp hơn, ẩn giấu kỹ hơn mà thôi.

Còn về Phù Nguyên Tiên Ông và Nguyệt Lão, tại sao lại giúp Hồng Cẩm, chỉ có thể giải thích là nội gián, hoặc là có điểm yếu bị hai Thánh nhân Tây phương nắm được, bất đắc dĩ phải làm vậy.

Biết rõ ngọn nguồn, Hạo Thiên đứng phắt dậy.

Một đạo tinh thần lạc ấn, trong nháy mắt vượt qua ức vạn dặm xa xôi, rơi xuống người con cá gấm đỏ.

Nó không hề hay biết, chỉ khẽ vẫy đuôi.

"Theo dõi chặt con yêu này!

Đợi nó rời khỏi núi Tu Di, lập tức trấn sát!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

"Tuân pháp chỉ." Thái Bạch Kim Tinh, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ lập tức đáp.

Họ không hiểu, tại sao Thiên Đế lại đột nhiên quan tâm đến một con yêu lý.

Nhưng, không ai dám hỏi, sợ phạm phải điều kiêng kỵ.

Nhiều năm sau, Hồng Cẩm hóa thành hình người, trà trộn vào đám Phật tử, tự cho là không để lại dấu vết đã rời khỏi núi Tu Di.

Thế nhưng, chưa đi được mấy bước, đột nhiên trời quang mây tạnh lại có sấm sét.

Một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi vô cùng khủng bố, trực tiếp đánh chết con yêu này.

Khi đó, Chuẩn Đề Thánh nhân thân thể chấn động mạnh, lập tức thổ huyết.

Đó đều là chuyện sau này.

Sau khi Hạo Thiên bố trí xong, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Y ôm con gái một cái, lặng lẽ rời khỏi Thiên Đình.

Xé rách hư không, y trực tiếp đến nơi khe hở của Tam Giới.

Trong tầm mắt, là một dải ngân hà bao la vô tận.

"Lâu rồi không đi câu cá.....

Hệ thống, chuẩn bị câu!" Hạo Thiên phân phó.

Hệ thống đã nâng cấp lên ba sao, về lý thuyết, có thể câu ở bất kỳ đâu trong Hồng Hoang, bao gồm cả trên bầu trời Hỗn Độn.

Rất nhanh, một ao năng lượng màu vàng kim xuất hiện, hoàn mỹ dung hợp với môi trường xung quanh.

Hạo Thiên lấy ra chiếc cần câu cấp Chúa Tể đã phủ bụi từ lâu, thuần thục lắp mồi, quăng cần.

Năm vạn phần Chí tôn nhị liệu tích góp được trước đó, cùng với một lượng lớn thẻ câu thưởng sáu lần, y quyết định dùng hết một lượt.

Một ngày sau đó.

Dây câu đột nhiên căng cứng, một lực lớn truyền đến.

Hạo Thiên quả quyết giật cần, câu lên một đoàn tinh quang chói mắt.

"Tích!

Chúc mừng ngài câu thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai quả Đại La đạo quả!" Hệ thống nhắc nhở.

Hả?

Đồ tốt đây!

Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Vì tu vi tăng quá nhanh, thiếu đạo hạnh tương ứng, nên cảnh giới có chút không ổn định.

Luyện hóa một quả Đại La đạo quả, ít nhất có thể bù đắp một triệu năm đạo hạnh.

Mười hai quả đạo quả này, đối với Hạo Thiên có lợi ích rất lớn.

Y trầm tĩnh lại, tiếp tục câu.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai viên Hỗn Độn tinh hạch!" "Tích!

Chúc mừng túc chủ câu thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai mảnh vỡ Phong Thần Bảng!" "Tích!

Chúc mừng túc chủ câu thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, ngài nhận được sáu mảnh vỡ Cực phẩm Tiên thiên linh bảo

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!" "Tích!

Chúc mừng túc chủ câu thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, ngài nhận được sáu cây Cực phẩm Tiên thiên linh căn Thôn Tinh Thảo!". ...

Khe hở Tam Giới.

Hạo Thiên vẫn luôn ngồi xếp bằng ở đây, phảng phất như hóa thành một bức tượng điêu khắc.

Bốn mươi mốt năm trôi qua, tựa như chỉ bốn mươi mốt ngày.

Năm vạn phần Chí tôn nhị liệu, cuối cùng cũng đã dùng hết.

Cuộc câu cá dài đằng đẵng như vậy, đây là lần đầu y trải qua.

Nhưng thu hoạch cũng vô cùng lớn.

Một lúc nào đó, Hạo Thiên bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của những năm này.

"Tu vi tăng thêm một Nguyên hội!" "Đạo hạnh tăng thêm hai trăm triệu năm!" "Công đức tích lũy được bốn trăm triệu điểm!" "Sức mạnh nhục thân tăng thêm sánh ngang năm triệu con Tử kim thần long!" "Các loại Cực phẩm Tiên thiên linh căn, nhận được sáu nghìn cây!" "Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo mười vạn kiện, Trung phẩm Tiên thiên linh bảo hai vạn năm nghìn kiện, Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo sáu nghìn sáu trăm kiện, Cực phẩm Tiên thiên linh bảo chín trăm tám mươi kiện!" "Dược liệu luyện khí đỉnh cấp của Hồng Hoang, có thể chứa đầy mười hòn đảo tiên Doanh Châu!". ...

Mặc dù thu hoạch cực lớn, nhưng Hạo Thiên cũng không quá phấn khích.

Dù sao, binh mã của Thiên Đình lúc này đã hơn ba trăm bảy mươi triệu, mỗi ngày tiêu hao một con số thiên văn.

Nếu Hạo Thiên không có hệ thống giúp đỡ, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi Thiên Đình.

Chương 120

“Làm chủ gia đình không dễ dàng gì.” Hạo Thiên cảm thán.

Y từ từ đứng dậy, khí tức toàn thân không ngừng tăng lên. 63.

Cảm giác sức mạnh trong cơ thể vô cùng dâng trào, ước chừng không bao lâu nữa có thể đuổi kịp Bàn Cổ đại thần năm xưa.

Không ngờ, câu cá trong khe hở Tam Giới, lại có thể tăng trưởng sức mạnh nhục thân, đây là chuyện chưa từng có.

Đã ở bên ngoài quá lâu, Dao Trì và Long Cát chắc chắn sẽ lo lắng, đã đến lúc phải trở về.

Một bước bước ra.

Thân ảnh vĩ ngạn, trong nháy mắt xuất hiện trong Thông Minh Điện của Thiên Đình.

“Phụ hoàng!

Cuối cùng người cũng về rồi!” Công chúa Long Cát lập tức kinh hỉ chạy tới.

“Ồ, tiểu công chúa của trẫm đã lớn rồi!” Hạo Thiên vui mừng nói.

Lúc này công chúa Long Cát, đã là một thiếu nữ xinh đẹp, thân hình cao ráo, ngũ quan vũ mị, khí tức vô cùng tôn quý.

Rất giống Dao Trì năm xưa.

Hai mẹ con mà đứng cùng nhau, có người tin là chị em sinh đôi cũng không chừng.

“Phụ hoàng!

Người ra ngoài lịch luyện lâu như vậy, tu vi cảnh giới tăng lên thế

nào rồi?" Công chúa Long Cát thăm dò hỏi.

Thân là cao thủ số một Thiên Đình, thực lực của Hạo Thiên luôn là tâm điểm chú ý của Dao Trì.

Hạo Thiên càng mạnh mẽ, địa vị của Thiên Đình càng vững chắc.

"Đoán xem." Hạo Thiên sờ sờ đầu con gái, vẻ mặt cưng chiều.

Công chúa Long Cát lập tức lắc đầu.

Hạo Thiên có Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, ngay cả Thánh nhân cũng không thể nhìn thấu sâu cạn.

Công chúa Long Cát hiện tại cũng mới là Đại La Kim Tiên, làm sao có thể biết được.

"Nhìn cho kỹ đây!" Hạo Thiên mỉm cười.

Ầm ầm ầm!

Hỗn Độn nguyên khí toàn thân bùng nổ, khí tức khủng bố xông thẳng lên trời, kết nối với Hỗn Độn vô tận.

Khoảnh khắc này, phảng phất như Thiên Đạo cũng phải thần phục dưới chân y.

Một loại khí tức siêu phàm nhập thánh xuất hiện.

"Bán bộ Thánh nhân!

Trời ơi!

Mạnh quá!" Công chúa Long Cát vui mừng đến nhảy cẫng lên.

Nàng thậm chí còn nghi ngờ, nếu không phải điều kiện chứng đạo Đại La Kim Tiên quá hà khắc, phụ hoàng đã thành Thánh rồi.

"Không mạnh lắm đâu," Hạo Thiên cười ha hả, "Ngoài ra, chứng đạo Đại La Kim Tiên chỉ mới bắt đầu thôi, Thánh nhân có mười hai trọng cảnh giới, mỗi một trọng là một tầng trời!" Công chúa Long Cát

“à” một tiếng, nửa hiểu nửa không.

Một lát sau.

Hạo Thiên ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phát ra một đạo pháp chỉ.

“Tuyên Phù Nguyên Tiên Ông và Nguyệt Lão cận kiến!” Thái Bạch Kim Tinh lập tức gân cổ hô lên.

Rất nhanh, hai vị thần tiên mặt mày ngơ ngác đã đến.

Trước khi Hạo Thiên trở về, Hồng Cẩm đã bị Cửu Tiêu Thần Lôi đánh chết.

Cho nên cần phải thanh lý môn hộ.

Thiên Đình tuyệt đối không cho phép có nội gián.

“Thần Phù Nguyên Tiên Ông (Nguyệt Hạ Lão Nhân), khấu kiến bệ hạ!” Hai vị thần tiên cung kính cúi lạy.

Hai người tuy chức trách quan trọng, nhưng trong Thiên Đình cường giả như rừng, thuộc về những nhân vật nhỏ không đáng kể, gần như không có cơ hội diện kiến Thiên Đế.

Hôm nay thật lạ, Hạo Thiên vừa trở về sau một thời gian dài vắng mặt, đã chỉ định muốn gặp hai người.

Ánh mắt của Hạo Thiên, như một thanh kiếm sắc bén, đâm vào người hai người họ.

Dường như muốn nhìn thấu tất cả bí mật.

“Phù Nguyên Tiên Ông, Nguyệt Hạ Lão Nhân, là gián điệp của Thiên Đình, đại nghịch bất đạo, lập tức lăng trì xử tử!

Để làm gương cho kẻ khác!” Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Chuyện quản lý hôn nhân, se duyên cho người khác, sẽ giao cho

người khác làm.

Người kế nhiệm, vẫn có thể được gọi là Nguyệt Lão.

Thà giết nhầm, còn hơn bỏ sót!

"Oan uổng quá!

Thần không phải gián điệp!

Xin bệ hạ minh xét!" Hai người run rẩy như cầy sấy, gần như ngã quỵ xuống đất.

Lúc này Đằng Thanh đang canh giữ đại điện, lập tức bước ra, lôi hai vị thần tiên ra ngoài.

Chứng kiến tất cả, công chúa Long Cát cũng á khẩu, hoàn toàn không nói nên lời.

Nàng nào biết, việc Hạo Thiên làm chính là vì nàng.

Sau mấy trăm nhịp thở.

Hướng Trảm Yêu Đài, truyền đến tiếng gào thét thảm thiết.

Chương 121

Tổ mạch Tây phương, núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị giáo chủ đang ngồi trấn giữ trong Đại Hùng Bảo Điện, sắc mặt đều âm trầm như nước.

Đáng ghét!

Rốt cuộc là chỗ nào đã để lộ tin tức?!

Hai kế sách nhắm vào Thiên Đình, đều thất bại.

"Sư đệ, chúng ta phải tìm cách khác thôi." Tiếp Dẫn đạo nhân than thở.

"Ai mà không biết chứ, dù sao Phong Thần Lượng Kiếp cũng sắp đến, đến lúc đó sẽ tùy cơ hành sự." Chuẩn Đề đạo nhân ngượng ngùng nói.

Hạo Thiên ở lại Thiên Đình, bầu bạn cùng vợ con, hưởng thụ niềm vui gia đình.

Lúc này.

Trong Hồng Hoang, lại có một đại sự ảnh hưởng sâu xa xảy ra.

Đông Hải, Tử Chi Nhai, Bích Du Cung.

Tam giáo Thánh nhân tụ họp, cùng nhau ký vào Phong Thần Bảng.

Chuyện này, tuyên bố với bên ngoài là, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì mười hai môn sinh dưới trướng phạm phải ách trần phàm, sát kiếp cận kề, nên đóng cửa cung, ngừng giảng đạo.

Lại vì Hạo Thiên Thượng Đế lệnh cho tiên thủ mười hai người xưng thần, nên Tam giáo cùng bàn bạc, tức là Xiển giáo, Tiệt giáo và Nhân giáo, cùng nhau biên soạn danh sách ba trăm sáu mươi lăm vị

chính thần.

Trên thực tế.

Trong số mười hai Kim tiên của Xiển giáo, Hoàng Long Chân Nhân và Câu Lưu Tôn đã vẫn lạc, mười vị Kim tiên còn lại, ngoại trừ Quảng Thành Tử, đều bị gọt đi tam hoa trên đỉnh đầu, dập tắt ngũ khí trong lồng ngực, trở thành phàm nhân.

Hơn nữa pháp bảo của những kẻ xui xẻo này, đều bị Thiên Đình thu giữ, vô cùng thê thảm.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn có dốc hết vốn liếng, cũng chỉ giúp được Xích Tinh Tử và Thái Ất Chân Nhân khôi phục lại thực lực thời đỉnh cao mà thôi.

Một ngày nọ.

Hạo Thiên đang cùng Dao Trì tán gẫu.

Đột nhiên tinh thần chấn động.

"Tốt lắm, Tam giáo cùng bàn bạc đã bắt đầu rồi, chúng ta cùng đi xem náo nhiệt." Hạo Thiên cười ha hả.

Chuyện này, không thể không đi.

Bởi vì ai sẽ lên Phong Thần Bảng, thực ra vẫn chưa chắc chắn, nhưng tỷ lệ đệ tử của Tam giáo lên bảng đã được xác định cơ bản, với đệ tử Tiệt giáo chiếm đa số.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nỡ để đệ tử cưng của mình lên bảng, đã vắt óc nghĩ kế hãm hại Tiệt giáo, khiến cho một số vị trí trên Phong Thần Bảng đã sớm được định sẵn.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tham gia Tam giáo cùng bàn bạc, thay đổi xu thế Phong Thần ban đầu, phần thưởng

Chí tôn nhị liệu hai vạn phần!

Công đức bảo tương một vạn cái!

Khí vận bảo rương một vạn cái!

Ngộ đạo bảo tương một vạn cái!" Hệ thống nhắc nhở. ...

Đông Hải.

Tử khí mênh mông, mây lành cuồn cuộn.

Tam Thanh lại một lần nữa tụ họp, thương nghị đại sự trong Bích Du Cung.

Những ông lớn của Hồng Hoang biết được tình hình, đều phân ra một đạo thần niệm, quan sát động tĩnh ở đây.

Lúc này, trên bầu trời tiên âm không ngớt, kim hoa rơi lả tả, vô số tiên đồng tiên nữ mở đường, Long Vương Cửu Tử kéo Bát Cảnh Loan Dư xuất hiện.

Ngoan Nhân Đại Đế, Khổng Tuyên và Cửu Thiên Huyền Nữ đi theo, công chúa Long Cát nhất quyết đòi đi xem náo nhiệt, cho nên cũng ở phía sau nhìn đông ngó tây.

"Là xe giá của Thiên Đế!

Ngài ấy cũng muốn nhúng tay vào lượng kiếp sao?" "Lần này hay rồi đây!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đụng độ Hạo Thiên, liệu có đánh nhau nữa không? 64.

Không có Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, chiến cục cuối cùng sẽ ra sao?" "Đại sự kiện a!

Tuyệt đối sẽ có xung đột!

Thiên Đế bá đạo tuyệt luân, lại có Đạo Tổ chống lưng, tất nhiên

sẽ muốn đứng trên cả Tam giáo!" Nhiều người bàn tán xôn xao.

Lòng hóng hớt bùng cháy dữ dội.

Chỉ muốn đào một cái hố, chui vào Bích Du Cung nghe lén.

Vòng ngoài Bích Du Cung.

Nhiên Đăng, Đa Bảo và Huyền Đô đang duy trì trật tự.

Bất ngờ thấy Bát Cảnh Loan Dư, sắc mặt ba người đều trở nên đặc sắc.

Yết hầu của Nhiên Đăng động đậy, vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng lời đến miệng lại nuốt vào.

Theo lý mà nói.

Thánh nhân đang mật đàm bên trong, họ có trách nhiệm ngăn cản bất kỳ ai bên ngoài tiến vào.

Vấn đề ở chỗ, Hạo Thiên là một nhân vật tàn nhẫn chấn động Tam Giới.

Hễ không hợp ý là trấn áp người khác.

Lần trước ở Hỗn Độn, một thương đã làm trọng thương Ngọc Thanh Thánh nhân.

Hiện tại Thiên Đình so với lúc đó, còn huy hoàng đỉnh thịnh hơn mấy lần, dù cho đệ tử Tam giáo có liên thủ, cũng chắc chắn là trứng chọi đá.

Cho nên Nhiên Đăng đi sang một bên, giả vờ không nhìn thấy.

Huyền Đô có quan hệ không tệ với Ngoan Nhân, cũng không có ý định đối đầu với Thiên Đình, nên cũng chủ động nhường đường.

Chương 122

Đa Bảo đạo nhân cũng không ngốc, thấy thái độ của hai người kia, cũng không làm chim đầu đàn, liền lùi lại theo Huyền Đô.

Đệ tử Tiệt giáo nhận ra Bát Cảnh Loan Dư, lại biết quan hệ giữa bản giáo và Thiên Đình không tệ, nên càng không thể ngăn cản.

"Thiên Đế bệ hạ giá lâm!

Người không liên quan mau lui ra!" Ngoan Nhân Đại Đế quát lớn.

Rào rào!

Một con đường rộng lớn vô cùng xuất hiện.

Hạo Thiên bước xuống xe, mắt không nhìn ngang, đi thẳng vào đại điện.

Trong Bích Du Cung, mọi âm thanh lập tức ngừng lại.

Mấy trăm ánh mắt quét qua, rồi lại rụt rè thu về.

Những người có mặt, không chỉ có ba vị Thánh nhân, mà còn có toàn bộ tinh anh của Nhân giáo, Xiển giáo và Tiệt giáo.

Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Tùy Thị Thất Tiên, Triệu Công Minh, thậm chí cả Tam Tiêu đã gia nhập Thiên Đình cũng đang đứng xem.

"Sư đệ, sao người lại đến đây?" Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đồng thanh hỏi.

Cả hai đều tỏ ra kinh ngạc.

"Nghe tin ba vị Thánh nhân hợp lực luyện chế Phong Thần Bảng, để chiêu mộ hiền tài cho Thiên Đình ta, trẫm thân là chủ của Tam Giới, tất nhiên phải đến xem." Hạo Thiên cười ha hả.

Một câu nói, nghe có vẻ quang minh chính đại, không ai có thể phản bác.

Phong Thần Lượng Kiếp lần này, quả thực là nhân cơ hội bổ sung hơn ba trăm vị chính thần cho Thiên Đình.

Đã là chiêu mộ người cho Thiên Đế, y đến hỏi thăm, dường như không có vấn đề gì.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ khó chịu.

"Sao, Nguyên Thủy đạo hữu không tình nguyện?" 65.

Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên, "Trẫm gần đây suy tính ra, ngài hiện đang nắm giữ Phong Thần Bảng, lại bao che cho con mình, đang định giở trò mèo." "Nói bậy!

Ngậm máu phun người!" Nguyên Thủy Thiên Tôn như bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên.

"Lượng kiếp sắp đến, thiên cơ hỗn loạn, không ai có thể suy tính chính xác được, Thiên Đế lo xa rồi." Thái Thanh Lão Tử cười khổ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, lập tức khẽ nhíu mày.

Y biết, Hạo Thiên tuyệt đối không phải là người nói vu vơ, không thể nào vu khống Thánh nhân được.

"Dù có hay không, nói nhiều cũng vô ích," Hạo Thiên cười ha hả, "Lần này, danh sách do trẫm định, Phong Thần do Thiên Đình chủ đạo." Cái gì?!

Toàn trường đều bị chấn động.

Thiên Đế khẩu khí lớn thật!

Chủ đạo Phong Thần chính là chủ đạo lượng kiếp a!

Ngay cả Thánh nhân cũng không dám nói như vậy, Tam Thanh cũng phải bàn bạc với nhau.

Hạo Thiên lại muốn ôm hết vào mình.

“Ta không có ý kiến.” Thông Thiên Giáo Chủ lập tức nói.

Quan hệ của y với Hạo Thiên không tệ, thuộc dạng anh hùng trọng anh hùng, tự nhiên hiểu được, Hạo Thiên sẽ không hại Tiệt giáo.

“E rằng không thích hợp lắm.” Thái Thanh Lão Tử lắc đầu.

“Không được!

Tuyệt đối không thể!” 66.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, “Lão sư đã phân phó ta nắm giữ Phong Thần Bảng, chọn người ứng kiếp, lẽ nào Hạo Thiên muốn vi phạm pháp chỉ của lão sư?!” Nhìn bộ dạng tức giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên mỉm cười.

Đây chẳng phải là kiểu bất tài cuồng nộ điển hình sao?

“Chuyện của lão sư, tự nhiên sẽ do trẫm đi giải thích,” Hạo Thiên không nhanh không chậm nói, “Nguyên Thủy đạo hữu đã tu luyện nhiều Nguyên hội như vậy, lại tự xưng là Bàn Cổ chính tông, lẽ nào ngay cả đạo lý đơn giản nhất cũng không hiểu sao?” “Đạo lý?” Mọi người đều ngơ ngác.

“Trong Hồng Hoang, ai có nắm đấm to, người đó nói mới có tác dụng,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Nguyên Thủy đạo hữu đã không biết điều, vậy thì trẫm sẽ trấn áp ngươi!” Một câu nói, chấn động cả Tam Giới Lục Đạo.

Không ai ngờ tới.

Hạo Thiên lại dám tuyên bố trước mặt mọi người, muốn trấn áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hai Thánh nhân Tây phương tuy không có mặt, nhưng cũng đang chăm chú theo dõi, thấy vậy liền cười lăn lộn.

Thiên Đế có phải bị úng não rồi không, lấy cái gì để trấn áp Thánh nhân?

Lấy cái giẻ lau chân của Dao Trì sao?

Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nói nên lời.

Không ai phủ nhận, thực lực của Hạo Thiên kinh người, quả thực có khả năng đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng đánh bại và trấn áp là hai khái niệm khác nhau, sức mạnh cần thiết chênh lệch một trời một vực.

Thiên Đế e là đã quá tự mãn rồi.

"Càn rỡ!

Cứ thử xem!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng phắt dậy.

Một đóa Chư Thiên Khánh Vân hiện ra trên đỉnh đầu, hào quang ngũ sắc nhuộm khắp chư thiên, hàng vạn kim đằng, kim liên, như nước nhỏ giọt trước mái hiên, không ngừng tuôn ra.

Hạo Thiên cười hắc hắc.

Y cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một tòa tiểu tháp mười hai tầng.

Trong chốc lát, ức vạn đạo thần quang Hỗn Độn, từ thân tháp bộc phát ra.

Thánh uy Hỗn Độn như bài sơn đảo hải, trong nháy mắt tràn ngập khắp Tử Chi Nhai.

Một luồng khí tức khủng bố trấn áp chư thiên vạn giới, khiến cho

cả Thánh nhân cũng không ngồi yên được.

“Hỗn, Độn, Tháp!!!” Vô số người muốn hét lên kinh hãi.

Nhưng lại phát hiện, hoàn toàn không phát ra được âm thanh, yết hầu như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, giống như trong một cơn ác mộng.

Chương 123

“Hỏng rồi!

Nguyên Thủy đạo hữu sắp gặp chuyện không hay!” Hai Thánh nhân Tây phương cũng toát mồ hôi lạnh.

Họ có chết cũng không ngờ.

Chí bảo trong truyền thuyết, lại rơi vào tay Hạo Thiên.

Nguyên bản sự cường thế bá đạo cũng cần có chỗ dựa đủ mạnh!!

Vù!

Khí Hỗn Độn mịt mù rủ xuống, cuốn Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người lẫn pháp bảo đi mất.

Cửa tầng thứ mười của Hỗn Độn Tháp mở ra, trấn áp vị Thánh nhân này.

Mẹ nó!

Cả Hồng Hoang chứng kiến cảnh này đều muốn quỳ xuống.

Ngay cả người chưởng khống Thiên Đạo là Hồng Quân Đạo Tổ, cũng chưa từng trấn áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một cách nhẹ nhàng dễ dàng như vậy, giống như bắt một con mèo con chó nhỏ.

Hạo Thiên ở phương diện này, đã hoàn toàn viết lại lịch sử.

Xứng đáng là đệ nhất nhân Hồng Hoang! ...

Chứng kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trấn áp.

Toàn bộ các ông lớn của Hồng Hoang, suýt chút nữa đã kinh ngạc đến mức nguyên thần xuất khiếu.

Thiên Đế quá khủng bố!

Không chỉ bá khí tuyệt luân!

Thực lực cũng hùng bá Hồng Hoang!

Hỗn Độn Tháp vừa ra, ai dám tranh phong?!

Thánh nhân thì đã sao!

Trấn áp thì cứ trấn áp!!

Ong ong ong~~ Hỗn Độn Tháp khẽ rung động, đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn đang cố gắng giãy giụa bên trong, ý đồ thoát khỏi khốn cảnh.

Chỉ có điều, mỗi lần thử đều kết thúc bằng thất bại.

Tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp, thậm chí có thể trấn áp tất cả tu sĩ dưới Đại Đạo, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

"Bệ hạ thần uy!" Ngoan Nhân Đại Đế thật lòng tán thưởng.

"Phụ hoàng thần uy!!" Công chúa Long Cát cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Bởi vì thủ đoạn đáng sợ của Hạo Thiên, đã vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Không ai biết được.

Hỗn Độn Tháp từ đâu ra, tại sao lại nhận Hạo Thiên làm chủ, trong nháy mắt đã có thể nắm giữ được Ngọc Thanh Thánh nhân.

Lần trước Hạo Thiên cầm Thí Thần Thương, một kích trọng thương Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi người có thể cho rằng là may mắn thành công.

Nhưng lần này, lại là đường đường chính chính nghiền ép, kiểu không tốn chút sức lực nào.

Bịch!

Nhiên Đăng đạo nhân ngoài cửa ngã phịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Không được, bần đạo phải phản giáo!

Cái Xiển giáo chó má này không thể ở lại được nữa!

Nụ cười của hai Thánh nhân Tây phương cũng hoàn toàn đông cứng lại.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Không sai.

Hôm nay của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là ngày mai của họ.

Hạo Thiên không phải là kẻ lòng dạ mềm yếu.

Y là một vị kiêu hùng cái thế, một ông lớn vô địch muốn uy hiếp khắp tứ hải bát hoang!!

E rằng nếu người chưởng khống Thiên Đạo không ra tay, cả Hồng Hoang sẽ không có ai là đối thủ của Hạo Thiên.

Vấn đề ở chỗ, Hồng Quân không có lý do gì để nhắm vào Hạo Thiên, nếu không sẽ là tự vả vào mặt mình, Thiên Đế là do ngài đích thân bổ nhiệm.

"Còn ai có ý kiến?" Hạo Thiên tay cầm Hỗn Độn Tháp, từ từ nhìn quanh. 67.

Khoảnh khắc này, y phảng phất như đang đứng trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang, ngạo nghễ cả thiên hạ, khí thế nuốt vạn dặm như hổ.

Mọi người đều im lặng như ve sầu mùa đông.

Cảm giác toàn thân lạnh buốt, như thể máu trong người cũng sắp đông lại.

Cũng chỉ có Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ cảnh giới cao, áp lực mới không lớn như vậy.

"Vậy thì, theo ý của sư đệ, bần đạo tuyệt đối không có ý kiến." Thái Thanh Lão Tử cười gượng.

Thật ra, toàn bộ Thái Thượng Nhân giáo chỉ có vài mống, Ngoan Nhân Đại Đế và Thiên Bồng Nguyên Soái Chu Phùng Xuân đều ở Thiên Đình, sẽ không tham gia Phong Thần Lượng Kiếp.

Chỉ có một mình Huyền Đô, đánh lộn qua loa cũng có thể qua ải.

Từ góc độ này mà nói, Thái Thanh Lão Tử căn bản không quan tâm ai chủ đạo lượng kiếp. 68.

"Sư đệ thần thông vô lượng, hoàn toàn có đủ tư cách nắm giữ Phong Thần Bảng, chắc chắn lão sư cũng sẽ không nói gì." Thông Thiên Giáo Chủ lập tức bày tỏ thái độ.

Thực ra trong lòng y đang âm thầm sướng rơn.

Ban đầu Tam Thanh tại sao lại phân gia, không chỉ vì lý niệm tu hành khác nhau, mà tính khí cũng không hợp.

Chương 124

Thân là lão nhị Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng lão tam Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã ngứa mắt nhau, bao nhiêu Nguyên hội qua, nếu không phải cần thiết, gần như không bao giờ gặp mặt.

"Nếu hai vị Thánh nhân đều đã đồng ý, vậy xin mời bệ hạ chủ trì Phong Thần Bảng." Ngoan Nhân Đại Đế thuận thế nói. 69.

"Xin Thiên Đế bệ hạ nắm giữ Phong Thần Bảng!" Các tu sĩ có mặt thống nhất quan điểm.

Trong tình huống này, ai dám làm con ngựa đầu đàn phản đối, không muốn sống nữa sao?

"Được rồi, nhờ có sự yêu mến của các vị, trẫm xin nhận." Hạo Thiên cười ha hả, ngồi thẳng lên ghế chủ tọa.

Y nhìn xung quanh, không thấy Diệp Thiên Đế đâu, chắc là đang bế quan khổ tu ở một nơi nào đó trên Tử Chi Nhai.

Nếu Diệp Thiên Đế xuất quan, cũng tham gia Phong Thần Lượng Kiếp, mọi chuyện sẽ còn thú vị hơn.

Lúc này, Phong Thần Bảng tỏa ra bảo quang mông lung, yên lặng lơ lửng giữa đại điện.

Nó không phải được chế tạo từ dược liệu thông thường.

Mà hoàn toàn do Thiên Đạo pháp tắc, cũng là ý chí của Hồng Quân đan xen thành, có một loại uy lực khó lường có thể áp chế vạn tộc Hồng Hoang.

Hạo Thiên đưa tay ra, thu lấy Phong Thần Bảng.

Không nói hai lời, y xóa đi nguyên thần lạc ấn trên đó, để hệ thống

tiêu hao công đức tế luyện.

Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, thức thời không lên tiếng.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu.

E rằng lần này, tất cả đệ tử Xiển giáo đều sẽ có tên trên bảng, một người cũng không thể thiếu.

"Được rồi, danh sách cụ thể, sẽ do trẫm về từ từ cân nhắc," Hạo Thiên nói, "Ngoan Nhân, đi đến Kỳ Lân Nhai ở Côn Luân, đưa Thân Công Báo đạo hữu đến Thiên Đình." "Tuân pháp chỉ!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính nói.

Mọi người nghe lệnh này, đều như lọt vào trong sương mù, căn bản không hiểu tình hình.

Thân Công Báo là ai?

Dường như không có danh tiếng gì!

Chỉ có Hạo Thiên mới hiểu.

Thân Công Báo là nhân vật vô cùng quan trọng trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Vị này là do hắc báo dưới chân núi Bất Chu hóa hình, kiếp trước từng là trọng thần của Yêu tộc Thiên Đình, giống như Khương Tử Nha, đều mang tướng Phi Hùng, tức là người ứng kiếp.

Mặc dù Thân Công Báo hiện tại là đệ tử Xiển giáo, nhưng vì xuất thân, không được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng, nên sống khá vô vị.

Cả Hồng Hoang đều biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường những kẻ được gọi là thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác, cho nên Hoàng Long Chân Nhân đã vẫn lạc cũng bị gạt ra rìa, là huynh đệ đồng

cảnh ngộ với Thân Công Báo.

Nhưng, Hạo Thiên còn hiểu rõ hơn, đó chỉ là hiện tượng bề ngoài.

Sự thật còn xa mới đơn giản như vậy.

Tại Bích Du Cung uống hai chén tiên trà, tán gẫu vài câu với hai vị Thánh nhân, Hạo Thiên lại lên đường trở về.

Suốt quá trình, y không hề có ý định thả Nguyên Thủy Thiên Tôn ra.

Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ cũng giả điếc giả câm, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đã không chọc được vào Thiên Đế, vậy thì chỉ còn cách mỗi người tự lo thân mình.

Nửa ngày sau.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngoan Nhân Đại Đế đã đưa Thân Công Báo đến.

"Bần đạo Thân Công Báo, khấu kiến Thiên Đế bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Thân Công Báo dập đầu như giã tỏi.

Thông thường, chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới xứng với bốn chữ thánh thọ vô cương.

Nhưng Thân Công Báo sợ Hạo Thiên đến cực điểm, nên cố gắng hết sức tâng bốc, đặt Hạo Thiên ngang hàng với Thánh nhân.

Hạo Thiên cười ha hả hai tiếng, cũng lười so đo với y.

"Thân đạo hữu," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Trẫm trong lòng đã có số, thật ra ngươi mới là tâm phúc thực sự của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một quân cờ quan trọng." Nghe lời này, Thân Công Báo suýt nữa

tè ra quần.

Tôi không phải, tôi không có, đừng oan uổng tôi được không?

Thật ra Hạo Thiên biết rõ lịch sử Hồng Hoang, đối với các sự kiện lớn nhỏ trong Phong Thần đều thuộc như lòng bàn tay.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Thân Công Báo và Khương Tử Nha trở mặt, bị Nguyên Thủy đuổi khỏi môn phái, sau đó gia nhập Tiệt giáo, đầu quân cho Đại Thương phò tá Trụ Vương Đế Tân.

Bề ngoài có vẻ Thân Công Báo trợ Trụ vi ngược, là một nhân vật phản diện chính hiệu, nhưng thực ra y vẫn luôn hãm hại đồng đội, không ngừng dẫn đệ tử Tiệt giáo và tinh nhuệ Đại Thương vào tròng.

Thậm chí hậu thế có người nói, Khương Tử Nha và Thân Công Báo là huynh đệ đồng môn ngày trước, một người đóng vai tốt, một người đóng vai xấu, thực tế đều là vì lợi ích của Xiển giáo, diễn một màn Vô Gian Đạo phiên bản Hồng Hoang. 70.

Hạo Thiên đã cai quản Tam Giới, có ý định chủ đạo xu thế của lượng kiếp, tự nhiên sẽ không cho phép sự kiện như vậy xảy ra.

Cho nên, người đầu tiên y tìm chính là Thân Công Báo.

"Trẫm không quan tâm quá khứ của ngươi ra sao, cũng không quan tâm Nguyên Thủy đã hứa hẹn với ngươi những gì, trước tiên hãy xem cái này." Nói xong, Hạo Thiên thi triển Đại Vận Mệnh Thuật.

Y đã hiển thị vận mệnh định sẵn của Thân Công Báo, từng bước một cho đối phương xem.

Một lúc lâu sau, mặt Thân Công Báo đã tái mét.

Nguyên lai vất vả chạy ngược chạy xuôi nửa ngày, kết cục lại bị đem đi lấp mắt biển Bắc Hải!

Khổ vậy để làm gì!

“Xin bệ hạ cứu ta!

Bần đạo nguyện ý thoát ly Xiển giáo, vì bệ hạ hiệu trung!

Nếu có nửa câu gian dối, trời tru đất diệt, người thần cùng giết!” Thân Công Báo cầu xin. ...

Thân Công Báo đầu quân cho Thiên Đình.

Chuyện này không gây ra chấn động quá lớn, thậm chí nhiều người không hiểu, tại sao Thiên Đế lại đặc biệt quan tâm đến một yêu đạo do hắc báo hóa hình, lại còn là loại bị bài xích trong Xiển giáo.

Chương 125

Cùng lúc đó.

Thông Thiên Giáo Chủ ở trong Bích Du Cung, cho lui tất cả môn nhân đệ tử, lặng lẽ suy tính kiếp số.

"Không ổn rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ tự nói, "Tuy lượng kiếp đã khởi động, nhưng sát khí giữa trời đất, tại sao lại nồng đậm đến vậy!

Còn tăng lên với tốc độ cực nhanh!" Đã trải qua Vu Yêu đại kiếp, Thông Thiên Giáo Chủ khẳng định, lúc đó cũng có điềm báo đáng sợ, nhưng sát khí tuyệt đối không nhiều như vậy.

Lẽ nào Phong Thần Lượng Kiếp, sẽ gây ra chấn động lớn cho Hồng Hoang?!

Tuy thiên cơ hỗn loạn, các manh mối đều mông lung.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể suy ra được một cách đại khái.

Càng lúc càng kinh hãi.

Không ổn!

Tiệt giáo e rằng sẽ có họa diệt giáo!

Nguyên nhân đơn giản.

Phong Thần Bảng có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm vị trí, tuy có một số vị trí đã có chính thần ở Thiên Đình, nhưng vẫn thiếu khoảng ba trăm người.

Dù Thiên Đế có giúp đỡ, để tất cả đệ tử Xiển giáo lên bảng, cũng chỉ có hơn hai mươi người, số vị trí còn lại, gần như đều phải bổ

sung từ Tiệt giáo.

Hơn nữa, người lên bảng không thể là hạng vô danh, phải là người có căn cơ.

Nói cách khác, là tinh nhuệ trong giáo!

Lần này phiền phức rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ suy đi tính lại.

Thực sự không còn cách nào khác, đành phải cho người viết hai câu trước cổng sơn môn.

"Đóng chặt cửa đình, tĩnh tụng Hoàng Đình Kinh hai quyển." "Thân đầu Tây Thổ, Phong Thần Bảng thượng hữu danh nhân." (Đầu hàng Tây Thổ, trên Phong Thần Bảng sẽ có tên) Hành động này, lập tức gây chấn động cả Đông Hải.

Hành động bất thường của Thánh nhân, khiến người ta sinh lòng cảnh giác.

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ không nói rõ, nhưng trong hai câu nói, ý tứ cảnh báo rất đậm.

Ý là bảo đệ tử ngoan ngoãn bế quan trong động phủ, không có việc gì đừng chạy lung tung, nếu không sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Phong Thần lần này không phải chuyện nhỏ, phải chết một lần trong lượng kiếp, sau đó được Thiên Đình sắc phong, Thiên Đình sẽ ngưng tụ khí vận, giúp mọi người tái tạo nhục thân, hoàn toàn trở thành thần tử của Thiên Đình.

Quy tắc ngầm này, lặng lẽ lan truyền khắp Tam Giới.

Vất vả tu luyện đến cảnh giới hiện tại, không có ai nguyện ý đột ngột vẫn lạc, một người cũng không có.

Mặt khác.

Tổ mạch Tây phương, núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đang căng thẳng thương nghị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thảm bại bị trấn áp, khiến hai người hoàn toàn không ngồi yên được nữa, nếu không thay đổi, e rằng hậu quả khó lường.

"Sư đệ, theo ngươi thấy, Tây phương chúng ta nên làm thế nào?" Tiếp Dẫn trầm ngâm hỏi.

Nước đã đến chân mày, có ý tưởng táo bạo nào cũng đừng giấu giếm nữa.

"Cần quyết đoán thì phải quyết đoán!" Chuẩn Đề cực kỳ không tình nguyện nói, "Trước và sau Phong Thần Lượng Kiếp, e rằng Thiên Đình sẽ phát động cuộc chinh phạt Tây phương.

Hạo Thiên có Hỗn Độn Tháp, ai có thể chống đỡ!

Để kéo dài khí vận của bản giáo, chúng ta chỉ có thể làm như vậy....." Nghe xong đề nghị của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn giật mình.

Bởi vì vị phó giáo chủ này, định thoát ly Huyền môn, lập phái riêng.

Dù Tây Phương giáo có bị diệt, đạo thống vẫn có thể truyền thừa.

"Không được!

Tuyệt đối không được!

Chỗ lão sư không có cách nào ăn nói!" Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức lắc đầu.

"Chỗ Đạo Tổ, quả thực có chút khó xử," Chuẩn Đề lại nói, "Nhưng sư huynh đừng quên, hai chúng ta chỉ là đệ tử ký danh!

Là người có cũng được, không có cũng chẳng sao!

Ngài ấy có quan tâm đến sống chết của chúng ta không?

Hơn nữa, Thái Thanh, Nữ Oa mấy vị đó, tự cho mình là Thánh nhân phương Đông, bài xích, đàn áp Tây phương chúng ta, cũng không phải một hai ngày." Lập tức, Tiếp Dẫn đạo nhân im lặng.

Phải thừa nhận, những lời của Chuẩn Đề đã nói trúng tim đen.

Sau mấy ngày suy nghĩ.

Hai Thánh nhân Tây phương cuối cùng đã quyết định.

Lập một môn phái mới.

Tên là "Phật". ...

Thiên Đình.

Hạo Thiên đóng cửa không ra, đang nghiên cứu danh sách Phong Thần.

Không ngờ, một ngày nọ, tử khí đông lai ba vạn dặm, Nữ Oa cưỡi kim phượng đột nhiên giá lâm.

"Khải tấu bệ hạ!

Vị Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương ở Oa Hoàng Cung cầu kiến!" Thái Bạch Kim Tinh bẩm báo.

"Trẫm đã biết ý đồ của nàng, cho người vào đi." Hạo Thiên cười ha hả.

Nữ Oa không có việc không lên điện Tam Bảo, bình thường gần như không giao thiệp với Thiên Đình, lần này đột ngột đến, chắc chắn là đến cầu xin cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cộp cộp cộp cộp, theo tiếng bước chân, vị nữ Thánh nhân thiên tư quốc sắc, phong hoa tuyệt đại bước vào.

Gương mặt nàng lạnh như băng, mày nhíu chặt.

Chương 126

“Sư đệ, sao lại nhẫn tâm vô tình như vậy?

Một chút tình nghĩa đồng môn cũng không niệm?” Nữ Oa chất vấn, “Lẽ nào ngươi cũng định trấn áp nhị sư huynh mười Nguyên hội?!” Trấn áp mười Nguyên hội, ở Hồng Hoang hiện tại, đã trở thành một giai thoại.

Ban đầu ở Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ, Trấn Nguyên Tử chọc giận Thiên Đế, kết quả thảm bại bị trấn áp, để lại một điển cố.

“Sư tỷ, lời này sai rồi,” Hạo Thiên cười ha hả, “Lúc Nguyên Thủy đạo hữu vung Bàn Cổ Phiên về phía trẫm, có từng nghĩ đến tình nghĩa đồng môn không?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu thực lực của trẫm không đủ, e rằng đã chết dưới tay y, làm gì có mạng ở đây nói chuyện với sư tỷ.” “Ách.....” Nữ Oa á khẩu, hoàn toàn không nói nên lời.

Không sai, miệng lưỡi của Thiên Đế cũng sắc bén như vậy.

Một câu đã chặn họng nàng chết cứng.

“Hồng Hoang nay đã khác xưa,” Hạo Thiên lại nói, “Ngươi không trấn áp ta, thì ta trấn áp ngươi, mọi người đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

Ý trẫm đã quyết, sư tỷ đừng tốn công vô ích nữa.” Dứt lời, tòa tiểu tháp mười hai tầng kia, tỏa ra thần quang Hỗn Độn vô tận, lại xuất hiện trong lòng bàn tay Hạo Thiên.

Đồng tử Nữ Oa co rút mạnh, tức giận đến dậm chân.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc.

Thiên Đế đã hạ lệnh đuổi khách.

Nếu không biết điều, tiếp tục ở đây dây dưa, người bị trấn áp tiếp theo e rằng sẽ đến lượt nàng.

“Hạo Thiên!

Chúng ta cứ chờ xem!” Nữ Oa nương nương quay đầu bỏ đi.

Nàng cũng không có nơi nào tốt hơn để đi, bèn đi thẳng vào sâu trong Hỗn Độn, hướng về phía Tử Tiêu Cung.

Hiện tại, người có thể ổn định áp chế Thiên Đế, chỉ có một mình Đạo Tổ.

Đành phải thử một lần.

Hạo Thiên nhìn bóng lưng yêu kiều của nàng, cười lạnh một tiếng.

Nếu Nữ Oa cứ nhất quyết muốn xen vào, nhất định phải đi mách lẻo với Hồng Quân, vậy thì Yêu tộc dưới trướng nàng cũng sẽ gặp xui xẻo theo. 71.

Phải biết rằng, Nữ Oa thân là Thánh nhân của Yêu tộc, hiện đang nắm giữ Chiêu Yêu Phiên, hiệu lệnh quần yêu trong thiên hạ, cũng là một thế lực không lớn không nhỏ.

Thật ra, con hồ ly tinh ở hang yêu Hiên Viên Phần, có chút quan hệ với Bạch Thiển, thực ra là cùng một mạch.

Tiễn Nữ Oa đi, ánh mắt Hạo Thiên đột nhiên bị một cái tên thu hút.

“Đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn?!” Hạo Thiên trong lòng chấn động.

Tình huống gì thế này?!

Lại có một Dương Tiễn!

Hiện tại Dao Cơ còn chưa kết hôn, lấy đâu ra con trai.

Danh sách này do Thân Công Báo cung cấp, y đối với nội bộ Xiển giáo thuộc như lòng bàn tay, chắc chắn sẽ không sai.

Vậy thì chuyện này thú vị rồi.

"Dương Tiễn" bí ẩn này rốt cuộc có lai lịch gì!

Lẽ nào cũng chui ra từ trong đá?!

"Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ!

Lập tức tra cho trẫm người này!" Hạo Thiên ra lệnh.

Tâm điểm chú ý, lập tức rơi vào người "Dương Tiễn". ...

Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ, phụng pháp chỉ của Thiên Đế đi tìm manh mối về "Dương Tiễn" nhưng không thu được nhiều, chỉ biết đó là một tu sĩ trẻ có con mắt dọc giữa trán, là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân phái Xiển giáo.

Dưới trướng có Mai Sơn Lục huynh đệ và một nghìn hai trăm thảo đầu thần.

Những nơi có thể xuất hiện gồm mấy địa điểm: một là tổ đình Xiển giáo ở Côn Luân, hai là động phủ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân tại Ngọc Tuyền Sơn Kim Hà Động, ba là Quán Giang Khẩu và Mai Sơn.

Chỉ một lát sau, việc tìm kiếm đã có kết quả.

"Khải tấu bệ hạ, tên tiểu tử đó đang ở trong động phủ sâu trong Mai Sơn, cùng sáu vị tu sĩ khác đang yến ẩm, vui vẻ lắm!", Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ báo cáo.

Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Ngay lập tức, y tế ra Hạo Thiên Kính, mặt kính phản chiếu tình

hình hiện trường.

Trong một sơn động ẩn khuất, bàn ghế đều làm bằng đá, tổng cộng bảy người đang uống rượu vui vẻ.

Kẻ cầm đầu là một thanh niên mặt trắng không râu, khí vũ hiên ngang.

Mày kiếm xếch, trên trán có một thiên nhãn thần dị.

"Dương Tiễn" mặc ngân khôi ngân giáp, bên tay đặt một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Dưới chân y, một con chó săn mình như voi trắng, eo thon đang nằm phủ phục, e rằng chính là Hạo Thiên Khuyển trong lời đồn.

"Kỳ lạ!

Hàng nhái ở đâu ra thế này!", Hạo Thiên khẽ nhíu mày, cảm thấy khá thú vị.

Chẳng lẽ vì mình xuyên không, lại chấp chưởng Tam Giới, đã gây ra những biến hóa mới không thể lường trước được?!

Thi triển Đại Vận Mệnh Thuật, Hạo Thiên bắt đầu suy diễn.

Ngoài dự đoán, kiếp trước kiếp này của "Dương Tiễn" hoàn toàn mơ hồ, như thể vận mệnh đã bị Thiên Đạo che đậy, cực kỳ hiếm thấy.

"Dương Tiễn" lúc này, e rằng mới xuất hiện không lâu.

Vì vậy tu vi cảnh giới không cao, chỉ vừa vặn đạt trình độ Đại La Kim Tiên.

Đối với Hạo Thiên mà nói, chẳng khác nào một con sâu bọ có thể bóp chết bằng một ngón tay.

"Bệ hạ, nên xử trí tên này thế nào?

Hay là...

Chương 127

thần dẫn binh đi bắt y về?", Thái Bạch Kim Tinh thăm dò.

Hạo Thiên liếc mắt một cái, không lên tiếng.

Thái Bạch Kim Tinh sở dĩ có thể trở thành người được trọng dụng ở Thiên Đình, chủ yếu là vì đủ chủ động, biết việc, giỏi phỏng đoán suy nghĩ của người khác.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ thu phục 'Dương Tiễn', phần thưởng là một trăm phần mồi câu cấp Chúa Tể!", hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên sững sờ.

Mồi câu cấp Chúa Tể là cái quỷ gì?

Có vẻ không tệ nha.

Nhanh chóng liếc qua phần giới thiệu, y lập tức sướng rơn.

Hóa ra, vì lượng kiếp đã khởi động, hệ thống ba sao đã chủ động nâng cấp bậc của mồi câu lên một đẳng cấp, tương ứng với cần câu cấp Chúa Tể.

Mỗi một phần mồi câu cấp Chúa Tể đều có thể câu được những thứ tuyệt đối tốt.

Tệ nhất cũng là cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, cao cấp, sang trọng, có đẳng cấp.

Lui thuộc hạ hai bên, Hạo Thiên xé rách hư không, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, y đã đến Mai Sơn.

Ầm ầm ầm!

Một bàn tay của Thượng Thương tỏa kim quang, mang theo uy thế khủng bố hủy diệt vạn vật, đâm thẳng vào trong lòng núi.

Phụt phụt phụt phụt!

Mai Sơn Lục huynh đệ và con chó săn bị bóp nát ngay tại chỗ.

"Dương Tiễn" bị bắt giữ thảm thương, dù giãy giụa thế nào cũng hoàn toàn không thể động đậy.

"Thiên Đế?!

Sao có thể!", "Dương Tiễn" đứng hình.

Mẹ nó, đúng là tai bay vạ gió.

Hoàn toàn không hiểu tại sao một nhân vật nhỏ bé như mình lại bị Hạo Thiên để mắt tới.

Chẳng lẽ vì Thiên Đế muốn triệt để trừ khử Xiển giáo?

Dù sao, sư tổ của y là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện đang bị trấn áp trong Hỗn Độn Tháp.

"Đúng là một hạt giống tốt.", Hạo Thiên thầm than.

Nhục thân của "Dương Tiễn" có thể coi là kim cương bất hoại, cho dù dùng Phiên Thiên Ấn đập, nhiều nhất cũng chỉ lộn một vòng mà thôi.

Thật không biết là do thiên phú dị bẩm hay do tu luyện.

Đơn thuần xóa sổ y thực ra cũng không khó, nhưng Thiên Đình hiện đang cần người, vậy thì thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống luôn.

"Tiểu tử, trẫm không hỏi lai lịch của ngươi, cũng không quan tâm ngươi có ý đồ gì," Hạo Thiên trầm giọng nói, "Lập Thiên Đạo đại

thệ, gia nhập Thiên Đình, nếu không, giết không tha.” Sắc mặt “Dương Tiễn” âm u bất định.

Dường như nội tâm đang đấu tranh kịch liệt.

Cuối cùng, y cũng chịu mềm mỏng.

Chết vinh không bằng sống nhục, phản giáo thì phản giáo vậy.

“Bần đạo Dương Tiễn, nay gia nhập Thiên Đình, nguyện trung thành với Thiên Đế bệ hạ!

Vạn tử bất từ!

Mong Thiên Đạo chứng giám!”, “Dương Tiễn” lập tức phát thệ.

Trên bầu trời sấm sét rền vang, đưa ra lời hồi đáp.

Chỉ cần y dám vi phạm lời thề, sau này đừng hòng sống ở Hồng Hoang nữa.

“Tốt!”, Hạo Thiên cười ha hả.

Vướng bận lai lịch của người ta làm gì, chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần có tiềm lực, nguyện ý vì Thiên Đình phục vụ, lại có pháp tắc Thiên Đạo ràng buộc là đủ rồi.

Vút một tiếng, Dương Tiễn bị ném vào Hạo Thiên bí cảnh.

Một cái hồ lô chứa đầy Cửu Chuyển Kim Đan và các loại pháp bảo rơi vào tay y.

Mở hồ lô ra xem, Dương Tiễn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mọi sự không vui trước đó lập tức tan thành mây khói.

Thiên Đế quả nhiên như lời đồn, là thổ hào số một Hồng Hoang, nhiều tài nguyên tu luyện đỉnh cấp như vậy, ở Xiển giáo tiếp tục lăn lộn một vạn năm cũng không kiếm được.

“Bắt đầu bế quan đi, khi nào cần ngươi ra mặt, trẫm sẽ cho người

báo.”, Hạo Thiên phân phó.

Dương Tiễn đáp một tiếng tuân theo pháp chỉ, sau đó tìm một đại tinh ẩn khuất, bắt đầu yên lặng bế quan.

Nhìn thuộc hạ mới thu nhận biến mất, Hạo Thiên có chút đăm chiêu.

Đúng lúc này, từ hướng chính nam, một lão đạo tay cầm trúc trượng ngâm kệ: “Cao tọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.” Đó chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Cưỡi kim phượng, Nữ Oa nương nương theo sát phía sau.

“Đệ tử bái kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!”, Hạo Thiên vội vàng hành lễ.

Dù là Tam Giới chi chủ, lễ số vẫn không thể bỏ.

“Hạo Thiên!

Trong mắt ngươi còn có lão sư ta không?”, Hồng Quân gõ cây trúc trượng xuống đất, “Mau mau thả Nguyên Thủy ra, nếu không hậu quả tự gánh.” Hạo Thiên lập tức bật cười.

Chương 128

Bảo trẫm thả hổ về rừng à?

Cái lão chưởng khống Thiên Đạo này cũng quá thiên vị rồi đấy.

"Thả là không thể nào," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Nguyên Thủy lòng dạ hẹp hòi, tâm báo thù mạnh.

Nếu thả y đi, tất sẽ cùng Thiên Đình đối địch, trẫm há chẳng phải tự lấy đá đập chân mình sao?" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, tức đến sôi máu.

Nghe xem, đây là lời người nói sao?

Tiểu tử Hạo Thiên này bành trướng rồi!

Dám cùng lão sư mặc cả!

"Vậy theo ngươi, nên làm thế nào?", Nữ Oa nhíu chặt mày.

Vốn tưởng rằng gọi Hồng Quân tới, mượn oai hùm, Hạo Thiên sẽ lập tức sợ hãi.

Vạn vạn không ngờ, Hạo Thiên lại cứng rắn hơn trong tưởng tượng gấp trăm lần.

"Tước đoạt tất cả pháp bảo của Nguyên Thủy, giao cho Thiên Đình bảo quản," Hạo Thiên mỉm cười, "Ngoài ra, bắt y ăn thứ này." Dứt lời, Hạo Thiên lật tay.

Trong lòng bàn tay, xuất hiện một viên hoàn nhỏ màu đỏ tỏa hào quang rực rỡ.

Nữ Oa nhìn thoáng qua, liền cảm thấy tim đập chân run.

Tuy không biết vật này, nhưng bản năng cảm thấy sợ hãi, rõ ràng, vật này có thể gây sát thương cho Thánh nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ khóe miệng giật giật, khóe mắt cũng giật giật, tức muốn điên lên.

Bởi vì viên hoàn nhỏ màu đỏ đó có một cái tên đặc biệt.

Gọi là, Vẫn Thánh Đan!

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, có thể uy hiếp Thánh nhân, tổng cộng có bốn món bảo bối.

Thứ nhất là Lục Hồn Phiên, thứ hai là Vẫn Thánh Đan, thứ ba là Thí Thần Thương, thứ tư là Hỗn Độn Tháp có thể trấn áp tất cả tu sĩ dưới Đại Đạo.

Món đồ chơi Vẫn Thánh Đan này tuyệt đối thuộc về bí mật, ngay cả Thánh nhân cũng không biết.

Hồng Quân thân là người chưởng khống Thiên Đạo, đã lặng lẽ luyện chế mấy viên.

Nhưng vạn vạn không ngờ, trong tay Hạo Thiên lại cũng có!

Nghĩ kỹ mà sợ!

Ánh mắt Nữ Oa nhìn Hạo Thiên đã hoàn toàn khác.

Tiểu tử này bí ẩn khó lường!

Thủ đoạn quả thực vượt xa tưởng tượng!

Ai cũng không ngốc, Nữ Oa chắc chắn trăm phần trăm, viên hoàn trước mắt có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn sống không bằng chết.

"Thứ này ngươi có bao nhiêu?", Hồng Quân thăm dò hỏi.

"Không giấu gì lão sư, tổng cộng có sáu viên, đủ chưa ạ?", Hạo Thiên cười nói.

Thực tế, những năm qua, không ngừng câu cá, y đã mấy lần nhận

được Vẫn Thánh Đan, tích lũy được hơn hai mươi viên.

Đủ để hạ gục tất cả Thánh nhân hơn bốn lần.

Hồng Quân không lên tiếng nữa.

Lão đã sớm không nhìn thấu Hạo Thiên.

Hoàn toàn không hiểu Hạo Thiên làm thế nào đi được đến bước này hôm nay.

Có chút ý tứ thoát ly khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo.

"Phong Thần Bảng có thể do ngươi chưởng quản, hướng đi của lượng kiếp cũng có thể do ngươi chủ đạo," Hồng Quân nói, "Thậm chí, Thí Thần Thương cũng có thể cho ngươi.

Nhưng, Nguyên Thủy phải được thả ra.

Nếu còn dám giở trò, bần đạo sẽ tự tay cho ngươi ăn hồng hoàn!" Nghe những lời này, Nữ Oa trực tiếp ngây người.

Quả thực là lần đầu tiên từ khi khai thiên lập địa.

Đạo Tổ trước nay nói một không hai, là người đứng đầu Hồng Hoang hiện tại, vậy mà lần đầu tiên lại thỏa hiệp với một tiểu bối.

"Được!", Hạo Thiên gật đầu.

Bây giờ chưa phải lúc vạch mặt với Hồng Quân.

Đối phương chịu nhượng bộ đã là không dễ dàng.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Quân quả thực đã cho Tam Thanh ăn hồng hoàn.

Hồng Quân đưa Thí Thần Thương cho Hạo Thiên, sau đó quay đầu bỏ đi.

Hạo Thiên cười hắc hắc hai tiếng.

Lão già thối này, tính khí cũng lớn thật.

Y cũng lấy ra Hỗn Độn Tháp, giải khai phong ấn tầng thứ mười.

Vút một đạo thanh quang, Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy thoát ra ngoài.

Tuy thân ở trong tháp, nhưng Ngọc Thanh Thánh Nhân đã nghe được tất cả đối thoại vừa rồi.

Hung hăng trừng mắt nhìn Hạo Thiên một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn xé rách hư không, chật vật chạy về hang ổ.

Sau khi trở về Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức đóng chặt sơn môn, thi triển Ngọc Thanh Thánh pháp mở ra cấm chế hộ sơn, trốn trong đó không ra ngoài.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã mất hết can đảm, trong thời gian ngắn e rằng không thể hồi phục.

Hạo Thiên lại nhìn Nữ Oa nương nương, nhìn đến mức đối phương trong lòng phát hoảng.

"Sư tỷ hậu đãi Thiên Đình như vậy, ngày khác trẫm nhất định sẽ đến Oa Hoàng Cung bái phỏng cho phải phép.", Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hít!

Sắc mặt Nữ Oa nương nương biến đổi dữ dội.

Hỏng rồi, lần này đã đắc tội triệt để với Thiên Đình, sau này sợ sẽ có phiền phức tìm tới.

Chương 129

Cưỡi kim phượng, Nữ Oa nương nương cũng nhanh chóng chuồn đi.

Nếu không đi nữa, cũng sợ Hạo Thiên đột nhiên trở mặt, dùng Hỗn Độn Tháp trấn áp mình, đến lúc đó sẽ không có ai cầu tình thay.

Tiếp đó, Hạo Thiên với tâm trạng thoải mái quay về.

Y chưa bao giờ hối hận chuyện bộc lộ thực lực, nếu cứ trước sợ sói sau sợ hổ thì cũng đừng nghĩ đến tranh bá Hồng Hoang, quay về bụng mẹ làm lại đi.

Dù sao cũng rảnh rỗi, Hạo Thiên nhìn vào phần thưởng vừa đổi được, trong đó có một phần là Khí Vận Bảo Rương.

Tiện thể mở ra giết thời gian.

Tuy khí vận hiện tại của Hạo Thiên có thể coi là đệ nhất Hồng Hoang, nhưng thứ này là đồ tốt, giống như Thiên Đạo công đức, không ai chê nhiều.

“Tích!

Chúc mừng ngài mở Khí Vận Bảo Rương, ngài nhận được sáu vạn điểm khí vận!” “Tích!

Chúc mừng ngài mở Khí Vận Bảo Rương, ngài nhận được một trăm linh tám vạn điểm khí vận!” “Tích!

Chúc mừng ngài mở Khí Vận Bảo Rương, ngài nhận được một trăm triệu điểm khí vận!” … Không biết tự lúc nào, con Kim Long khí vận lượn lờ trên bầu trời Thiên Đình, thân thể đã dài đến mấy chục triệu dặm, to lớn đến mức có thể che lấp cả một phương trời đất, ánh sáng che mờ cả mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

"Ủa!

Hạo Thiên lại làm gì thế!

Khí vận lại tăng vọt một đợt nữa rồi?!", ở Tây phương Tu Di Sơn, Chuẩn Đề Đạo Nhân ghen tị đến hai mắt đỏ ngầu.

Tây phương giáo đương nhiên cũng có khí vận, mấy chục tỷ Phật tử mỗi ngày tụng kinh, vô số tín đồ hội tụ tín ngưỡng, khí vận cũng cực kỳ kinh người.

Nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Thiên Đình, cả Tam Giới đều nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đình.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ước tính, khí vận của Tây phương giáo nếu cũng hóa thành Kim Long, e rằng chỉ bằng một phần vạn con Kim Long khí vận của Thiên Đình.

Cho nên dù có chết y cũng không chịu làm, nếu thật sự để khí vận Tây phương giáo hóa rồng, ngày ngày so sánh với Hạo Thiên, thật là đau lòng biết bao.

Hạo Thiên cũng không ngờ, hành động vô ý của mình lại làm tổn thương một tâm hồn yếu đuối.

Chậm rãi trở về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thế nhưng, chưa ngồi ấm long ỷ Thiên Đế, lại có một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Thiên Bồng Nguyên Soái Chu Phùng Xuân, mượn men rượu chạy đến Thái Âm Tinh, ở đó gây náo loạn.

"Lại là tên nát rượu này," Hạo Thiên có chút đau đầu, "Đi thôi, qua đó xem thử." Cưỡi Bát Cảnh Loan Dư, Hạo Thiên lại vội vã đến nơi xảy ra sự việc.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc, mắt trái biến thành Thái Dương

Tinh, nằm ở cực đông tinh không, mắt phải biến thành Thái Âm Tinh, nằm ở cực tây tinh không.

Hai ngôi sao mỗi bên một phương, xoay quanh cả Hồng Hoang.

Xuyên qua ba mươi ba tầng trời, hỗn độn tinh không chân chính hiện ra trước mắt.

Vô số đại tinh trôi nổi trong đó.

Trong đó có không ít ngôi sao tàn phá, trên đó có những vết nứt đáng sợ, hỗn độn khí phun trào, địa thủy hỏa phong tàn phá.

Xa xa nhìn lại, một ngôi sao bao quanh bởi ánh bạc, tỏa ra hàn ý thấu xương.

Chính là Thái Âm Tinh.

"Con lợn đó rõ ràng say bí tỉ, vậy mà có thể chạy xa như vậy, cố tình đến trêu ghẹo Thường Nga à?", Hạo Thiên không nói nên lời.

Bay thẳng lên trên không Thái Âm Tinh, liền phát hiện những cây nguyệt quế khổng lồ.

Đây là vật biểu tượng của Thái Âm Tinh, mỗi cây đều như cổ thụ giữa tinh không, thân cây cao chọc vào hỗn độn, lá cây trong suốt xanh biếc.

Hàng tỷ đóa hoa màu vàng kết thành một mảng lớn, lộng lẫy như sông vàng, tỏa ra hương thơm dễ chịu.

Chúng Tinh Chi Chủ Vọng Thư ngày xưa từng lấy Thái Âm Tinh làm đạo trường.

Cung điện dưới cây nguyệt quế khi đó tên là Nguyệt Thần Cung, bây giờ đổi tên là Quảng Hàn Cung.

Thường Nga gia nhập Thiên Đình lúc nào, Hạo Thiên không nhớ rõ lắm, vì lúc đó y đang ở bên ngoài câu cá, là Dao Trì tiếp đãi.

Lúc này, cửa lớn Quảng Hàn Cung đóng chặt.

Bên ngoài lại có một đạo nhân thân hình béo ú, tay cầm một vò Vạn Hoa Nhưỡng, ở đó lớn tiếng la lối.

“Thường Nga tiên tử, bần đạo thích nàng lâu rồi!

Hay là nể mặt, ra đây cùng bần đạo uống vài ly.”, đạo nhân toàn thân nồng nặc mùi rượu, bước chân loạng choạng, trông có vẻ có thể ngã bất cứ lúc nào.

Quả thực là Chu Phùng Xuân, người chưởng quản Thiên Hà, đệ tử của Huyền Đô.

Hạo Thiên liếc mắt một cái, không khỏi khẽ nhíu mày.

Người thường uống một chén Vạn Hoa Nhưỡng đã phải say ba ngàn ngày.

Tên nát rượu này tửu lượng thật kinh người, xem ra e là đã uống không chỉ một vò, khó trách lại thất thố như vậy.

Ngay lập tức, một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong phạm vi hàng tỷ dặm: “Thiên Bồng Nguyên Soái!

Có nhận ra trẫm không?”.

Phát hiện Chu Phùng Xuân phát điên vì rượu chính là Củ Sát Linh Quan của Thiên Đình.

Nhận được tin cầu cứu của Nghê Thường tiên tử, hắn lập tức chạy đến Thái Âm Tinh, lúc này đang đứng gác bên cạnh.

Thực tế, Thường Nga là tên gọi chung cho một nhóm nữ tiên thường trú tại Quảng Hàn Cung, chứ không phải chỉ một người.

Vị mà Chu Phùng Xuân ái mộ tên là Nghê Thường tiên tử, cũng là một đại mỹ nhân xinh đẹp yếu đuối, khiến người ta phải thương yêu.

“Thần khấu kiến bệ hạ!”, Củ Sát Linh Quan vội vàng quỳ xuống.

Bệ hạ?!

Nghe hai chữ này, Chu Phùng Xuân toàn thân run rẩy, rượu cũng tỉnh quá nửa.

Mở đôi mắt say mông lung, liền thấy trên đỉnh đầu chính là xe giá của Thiên Đế, Bát Cảnh Loan Dư.

Chết rồi!

Không được, lão Chu ta phải chạy!

Chu Phùng Xuân vứt vò rượu đi, co cẳng bỏ chạy.

Chương 130

Hạo Thiên cũng không vội, để Củ Sát Linh Quan đi theo giám sát.

Dù sao y cũng không thể chạy đi đâu được.

Lúc này, tại Quảng Hàn Cung dưới cây nguyệt quế, cửa cung đột nhiên mở ra, mấy vị nữ tiên dung mạo xinh đẹp bước ra.

"Thiếp thân bái kiến bệ hạ!", các nàng kinh hoàng sợ hãi, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Tuy nơi này thuộc quản hạt của Thiên Đình, nhưng Thiên Đế và Vương Mẫu đều chưa từng đến.

Hạo Thiên đột nhiên giá lâm, tự nhiên dọa các nàng sợ hãi.

"Vị Nghê Thường đạo hữu nào, ra đây, đừng sợ.", Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Lập tức có một nữ tiên ôm thỏ ngọc bước ra.

Chỉ thấy nàng khí chất xuất trần, toàn thân tinh quang lượn lờ, dung mạo và dáng người đều không thể chê vào đâu được.

"Khải tấu bệ hạ," Nghê Thường tiên tử uyển chuyển cúi lạy, "Thiếp thân và Thiên Bồng Nguyên Soái quen biết tại Bàn Đào Thịnh Hội lần trước, lúc đó y mượn men rượu, mặt dày đòi thiếp làm đạo lữ của y. 72.

Kết quả lần này, tên dâm tặc đó lại đột nhiên xông vào, dưới cây nguyệt quế, cưỡng ép kéo thiếp, định làm chuyện bất chính…", nói xong, Nghê Thường tiên tử vẻ mặt đầy uất ức, hốc mắt cũng hơi ửng đỏ, chắc là bị tức giận.

Vừa rồi nếu không phải các chị em kịp thời xông ra cầu cứu, thật

sự rất nguy hiểm.

"Cầu bệ hạ làm chủ cho Nghê Thường tỷ tỷ!", mấy vị nữ tiên khác đồng thanh nói.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ trừng phạt Thiên Bồng Nguyên Soái, phần thưởng là một trăm phần mồi câu cấp Chúa Tể!", hệ thống nhắc nhở.

"Các ngươi cứ yên tâm," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Chu Phùng Xuân thân là Đề hạt Thiên Hà, lại không giữ quy củ Thiên Đình, tùy ý sỉ nhục nữ tiên, loại bại hoại này, trẫm tuyệt không tha nhẹ." Trong lúc nói, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn từ xa.

Hóa ra Chu Phùng Xuân hoảng loạn không chọn đường, đã đâm sập một góc của một thiên điện trong Quảng Hàn Cung.

Hạo Thiên lắc đầu, pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, tỏa ra kim quang chói mắt, một tay bắt lấy Chu Phùng Xuân.

Trong nháy mắt, kẻ này đã bị trấn áp ở tầng thứ tám của Hỗn Độn Tháp.

"Xin bệ hạ cứ tùy nghi xử trí, bần đạo tuyệt không có dị nghị.", lúc này, Huyền Đô cũng cảm nhận được dị trạng ở Quảng Hàn Cung, vội vàng truyền âm.

Tuy là sư tôn của Chu Phùng Xuân, nhưng hắn cũng không gánh tội thay.

Bởi vì Hạo Thiên thực sự quá mạnh.

Lúc Tam giáo đàm phán, đã trấn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay trước mặt mọi người, chấn động cả Hồng Hoang.

Nếu không phải Nữ Oa mời Hồng Quân cầu tình, e rằng kết cục

của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng khá hơn Trấn Nguyên Tử bị trấn áp mười nguyên hội là bao.

Trong bối cảnh như vậy, Huyền Đô hận không thể lập tức vạch rõ ranh giới với Chu Phùng Xuân.

"Huyền Đô đạo hữu xin yên tâm, trẫm tuyệt đối sẽ xử lý công bằng, tuyệt không liên lụy đến Thái Thượng Nhân giáo.", Hạo Thiên đáp lại.

Gần đây Thái Thanh Lão Tử biểu hiện không tệ, thường xuyên tỏ thiện ý, lại là lão sư của người, xét trên tầng quan hệ này, Hạo Thiên không làm lớn chuyện.

Trong khoảnh khắc, Hạo Thiên mang theo Nghê Thường tiên tử, cùng nhau trở về Thiên Đình.

Việc xử lý tiếp theo rất đơn giản.

Chu Phùng Xuân bị đưa lên Trảm Yêu Đài đi một vòng, thân xác bị hủy, nguyên thần thì bị đày xuống trần gian, đầu thai lợn, trở thành một con yêu lợn.

Hiện tại còn cách Tây Du ký rất xa, khoảng gần hai ngàn năm, nên Hạo Thiên cũng lười để ý.

Giải quyết xong những chuyện vặt vãnh này, Hạo Thiên cảm thấy có chút phiền muộn.

Y trực tiếp trở về Doanh Châu Tiên Đảo.

Lúc này, Tây Vương Mẫu vẫn chưa rời đi, đang khoanh chân ngồi dưới cây tiên hạnh khổ tu.

Nhưng tu vi cảnh giới đã lặng lẽ đột phá, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hạo Thiên cũng không đi làm phiền.

Y đi thẳng đến bên cạnh Hỗn Độn Linh Tuyền, bắt đầu một vòng câu cá mới.

Với hệ thống ba sao, không cần phải chọn địa điểm câu cá cụ thể, câu ở đâu cũng được.

Ùng!

Một ao năng lượng màu vàng tím hòa quyện hoàn hảo với Hỗn Độn Linh Tuyền, trông không có gì khác thường.

Hạo Thiên nhanh chóng lắp mồi, vung cần.

Một ngày trôi qua, cần câu cấp Chúa Tể không có động tĩnh.

Mười ngày trôi qua, dây câu mới đột nhiên căng cứng, dưới nước truyền đến một lực lớn.

"Đến rồi à?!", Hạo Thiên trong lòng vui mừng, nhanh chóng giật cần.

Câu lên một khối vầng sáng năng lượng tỏa ra ánh sáng chín màu.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai bức Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ!", hệ thống nhắc nhở.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo của Nữ Oa nương nương.

Bên trong bảo vật này tự có đại thiên hoàn vũ, sơn xuyên hà nhạc, nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ cây cối, phi cầm tẩu thú, sông ngòi hồ biển.

Vô cùng linh khí trong đồ nuôi dưỡng hàng tỷ sinh linh, lại tuần hoàn trong sinh diệt, tất cả mọi thứ đều có, giống như trong đồ có một

thế giới đại thiên chân thực.

Chỉ cần bước vào trong đó, dù là Thánh nhân không có chí bảo trong tay cũng sẽ bị nhốt mấy trăm năm.

Nhưng có một khuyết điểm chí mạng là không thể chủ động phóng ra tấn công kẻ địch, phải bố trí như một cái bẫy.

"Một lần được nhiều thế này à?

Không hổ là mồi câu cấp Chúa Tể!

Lúc đó có thể tặng cho người bên cạnh, dùng làm cấm chế hộ sơn.", Hạo Thiên suy tính.

Chớp mắt lại mười ngày trôi qua.

Lại có thu hoạch.

Chương 131

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai thanh Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Tru Tiên Kiếm!", hệ thống nhắc nhở.

"Tốt!", Hạo Thiên suýt nữa cười thành tiếng.

Lần này lợi hại rồi.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang có vô số kiếm tu, cường giả trong Thiên Đình cũng dùng kiếm.

Lỡ như lại câu được Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm, không biết có thể bố trí được bao nhiêu bộ Tru Tiên Trận.

Có chút kích động. 73.

Tru Tiên Trận được mệnh danh là vô thượng trận pháp chủ tể Thiên Đạo sát phạt, phi tứ vị Thiên Đạo Thánh Nhân hợp lực không thể phá!

Thông Thiên Giáo Chủ từng nói: "Kiếm này treo ngược trên cửa, phát ra sấm sét chấn động, kiếm quang lóe lên, dù vạn kiếp thần tiên cũng khó thoát kiếp này!" Nhìn xem, còn lại một trăm chín mươi tám phần mồi câu cấp Chúa Tể, trong lòng Hạo Thiên dâng lên hào tình vạn trượng.

Lần này, nhất định phải kiếm một vố lớn.

Lại mười ngày trôi qua.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai tòa Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!", hệ thống lại lần nữa nhắc nhở. 74.

Hạo Thiên mày rạng mắt cười.

Một chữ thôi, sướng!

Bên bờ Hỗn Độn Linh Tuyền.

Cơn điên cuồng vẫn tiếp tục.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai ao Bàn Cổ Huyết Trì!", hệ thống nhắc nhở.

"Ao Bàn Cổ Huyết Trì!", Hạo Thiên lại một lần nữa bị chấn kinh.

Đây là thứ do máu tim của Bàn Cổ Đại Thần ngưng tụ thành sau khi vẫn lạc, tuyệt đối là chí bảo của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu đã tu luyện trong đó.

Trong truyền thuyết, chỉ cần ngâm mình trong ao Bàn Cổ Huyết Trì, có thể không ngừng cường hóa nhục thân, dần dần đạt đến cảnh giới khủng bố ngạo thị Hồng Hoang.

Mười hai ao Bàn Cổ Huyết Trì, có thể tạo ra bao nhiêu siêu cấp cường giả cấp bậc nghịch thiên?!

Ước tính bảo thủ cũng vượt qua ba con số!

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai luồng Hồng Mông Tử Khí!", hệ thống lại phát ra âm thanh nhắc

nhở vui tai.

Hạo Thiên kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hồng Mông Tử Khí, nhìn khắp cả Hồng Hoang cũng không có mấy luồng, đều đã bị sáu vị Tam Thanh và Nữ Oa tiêu hao hết khi chứng đạo thành Thánh.

Trước đây Hạo Thiên phải rất vất vả mới kiếm được một luồng.

Vạn vạn không ngờ, hôm nay lại được mùa lớn.

Thậm chí trong lòng Hạo Thiên còn nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Tại Thiên Đình, sản xuất hàng loạt một số Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chuyện này, Hồng Quân không thể nào đồng ý.

Nhưng ít nhất nó đã cho Hạo Thiên một mục tiêu mới.

Mục tiêu bá chủ Hồng Hoang cơ bản đã hoàn thành.

Nhìn khắp Hồng Hoang, thế lực có khả năng đối đầu với Thiên Đình chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Vậy thì nhân nhân như long, nhân nhân giai thánh đi!", Hạo Thiên lẩm bẩm.

Sau khi áp đảo Lục Thánh hiện tại, tiếp theo tất nhiên sẽ khiêu chiến Thiên Đạo.

Một mình đơn độc chắc chắn không được, cần phải có một đám thuộc hạ trung thành tận tụy phụ tá.

Hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình kích động, y tiếp tục kiên nhẫn câu cá.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần

thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai cây Đả Thần Tiên!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai lá cờ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai viên tu vi đan một triệu năm!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được một trăm hai mươi triệu điểm khí vận!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai con Lục Sí Kim Tàm!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai cái Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thanh Liên Bồ Đoàn!" … Nhiều hơn, những phần thưởng kinh người hơn nối tiếp nhau đến.

Đúng lúc Hạo Thiên đang bận rộn, Tây Vương Mẫu dưới cây tiên hạnh lặng lẽ mở đôi phượng mâu trong veo quyến rũ.

"Thiên Đế bệ hạ lại đang câu cá à?

Câu cá thật sự thú vị đến vậy sao?", Tây Vương Mẫu lẩm bẩm.

Nàng đã không chỉ một lần thấy Hạo Thiên câu cá.

Cảm giác vị Thiên Đế bệ hạ này, cả ngày không cần tu luyện, chỉ cần chuyên tâm câu cá, thực lực cứ vèo vèo tăng lên.

Thật kỳ lạ.

Căn bản không có cách nào giải thích được.

Nàng chậm rãi đứng dậy, định đi qua xem thử.

Nhưng lại lo lắng tu luyện quá lâu, hình tượng trở nên không được tốt, thế là lại lấy ra một chiếc bảo kính, trang điểm thật xinh đẹp trước gương.

Chương 132

Bước chân nhẹ nhàng, Tây Vương Mẫu đi đến bên cạnh Hạo Thiên.

Thế nhưng, Hạo Thiên dường như hoàn toàn không cảm nhận được, vẫn đang chuyên tâm câu cá.

“Bệ hạ!

Bệ hạ!”, Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng gọi hai tiếng.

Thấy Hạo Thiên hoàn toàn không hay biết, như bị ma ám chìm đắm trong việc câu cá.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu cũng không lên tiếng nữa, ngồi xuống, ngây ngốc nhìn Hạo Thiên.

Không hổ là người đàn ông mà bản cung nhìn trúng, một chữ thôi, đẹp trai!

Càng nhìn càng đẹp!

Chớp mắt năm năm trôi qua.

Cuối cùng, Hạo Thiên đã tiêu hao hết mồi câu cấp Chúa Tể.

“Không tệ!

Lần này kiếm lớn rồi!”, Hạo Thiên vươn vai một cái, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ủa!

Hình như đánh trúng ai đó.

Quay đầu nhìn lại, lập tức cực kỳ xấu hổ.

Hóa ra Tây Vương Mẫu không biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh,

Hạo Thiên vươn tay, đã đánh trúng mặt nàng.

“Muội tử, xin lỗi nhé, trẫm không cố ý.”, Hạo Thiên cười ngượng.

“Không sao, không làm Đế quân bị thương là tốt rồi.”, Tây Vương Mẫu lại không hề để ý, ngược lại còn nở nụ cười.

Thấy vậy, Hạo Thiên cảm thấy áy náy, bèn bồi thường cho nàng.

Không chút suy nghĩ, Hạo Thiên lấy ra một đống hồ lô màu đỏ rực, đặt trước mặt Tây Vương Mẫu.

“Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn Hồ Lô!

Lại có đến mười hai cái!”, Tây Vương Mẫu cả người đều ngây dại.

Thật đáng sợ!

Bản cung có còn nhận ra Hồng Hoang nữa không?

Phải biết rằng, Cửu Cửu Hồng Vân Tán Hồn Hồ Lô ban đầu thuộc sở hữu của Hồng Vân Đạo Nhân.

Trong hồ lô chứa hồng sa, lớn nhỏ không đều, khi phóng ra sẽ hình thành một đám mây đỏ che trời lấp đất, có thể công có thể thủ.

Nhưng sau khi Hồng Vân vẫn lạc, nó đã không rõ tung tích, chuyển thế thành Vân Trung Tử, sau này cũng không tìm lại được bảo vật này.

Vạn vạn không ngờ, nó lại ở trong tay Hạo Thiên, lại còn nhiều đến mức đáng sợ như vậy.

“Ách…”, Hạo Thiên lúc này mới phản ứng lại.

Vô ý làm hỏng việc rồi.

Khoe của rồi!

Năm năm qua, y đều chìm đắm trong không khí vui sướng cứ mười ngày thu hoạch mười hai kiện bảo vật cực phẩm, nhất thời sơ suất.

“Không sao đâu, thiếp thân có thể lập Thiên Đạo đại thệ, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài,” Tây Vương Mẫu phản ứng nhanh, “Trong số những hồ lô này của Đế quân, hẳn chỉ có một cái là thật, còn lại đều là hàng nhái phải không?

Chẳng lẽ là do Vân Trung Tử làm giả?” “Muội tử thông minh như băng tuyết, đoán một cái là trúng ngay!

Lợi hại!”, Hạo Thiên thuận nước đẩy thuyền.

Y thu lại mười một cái hồ lô đỏ, chỉ để lại cho nàng một cái.

Cảm thấy có chút không đủ, Hạo Thiên lại lấy ra một cây trâm vàng tỏa ra thần quang hỗn độn, cũng là cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tặng cho Tây Vương Mẫu.

“Trời ạ!

Lại là Hỗn Độn Kim Trâm, trong truyền thuyết, chỉ cần vạch một đường trong hư không là có thể tạo ra một Ngân Hà, là pháp bảo sắc bén!”, Tây Vương Mẫu vui mừng như điên.

Thiên Đế bệ hạ thật quá chu đáo.

Vật này vừa có thể cài trên tóc làm đồ trang sức, vừa có thể dùng làm pháp bảo thi triển công kích, rất thích hợp cho nữ tu sĩ mang theo bên mình.

Cũng vào lúc này, một tin tức đột nhiên truyền vào tai Hạo Thiên.

“Khải tấu bệ hạ!

Quảng Thành Tử đã lặng lẽ rời khỏi Côn Luân!

Ngoài ra, bảy vị công chúa chưởng quản Bàn Đào Viên cũng đã lén

lút hạ giới!", là tin tức từ Thái Bạch Kim Tinh.

Nghe vậy, Hạo Thiên nhíu mày.

Xem ra, có chuyện sắp xảy ra.

Khả năng lớn là sự kiện Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau.

Thất công chúa Tử Nhi rất yêu thích nữ công, thích dệt các loại y phục, nên còn có mỹ danh là Chức Nữ.

Lần này, Tử Nhi cùng sáu vị tỷ tỷ xuống trần, lập tức bị kẻ có lòng để ý.

Thực tế, theo Hạo Thiên được biết, câu chuyện Ngưu Lang và Chức Nữ, có người nói xảy ra vào thời Tây Chu sau Phong Thần, cũng có điển tịch ghi lại là trước khi Kinh Thi xuất hiện, năm tháng cụ thể không thể khảo chứng.

"Chẳng lẽ vì trẫm xuyên không, người và việc đã xảy ra thay đổi mới, chuyện này cũng theo đó mà đến sớm hơn?", Hạo Thiên suy tính.

Bất kể thế nào, trước tiên cứ đi xem thử đã.

Một tên phàm nhân cỏn con mà cũng đòi cưới con gái của trẫm!

Cửa cũng không có!!

Tại Đông Thổ Hồng Hoang, bên bờ Đông Hải, có một suối nước nóng.

Vì địa thế ẩn khuất, có rừng cây che khuất, nên bảy vị công chúa Thiên Đình thường xuyên xuống đây hưởng thụ.

Chương 133

Không có gì lạ, sau khi theo Hạo Thiên phi thăng lên Thiên giới, các nàng thường hoài niệm cuộc sống ở trần gian, không có việc gì lại thích quay về xem thử.

Tình huống này đã bị mấy phe để ý tới.

Tây phương Nhị Thánh vốn định nhân cơ hội gây chuyện, nhưng xét đến chuyện của Dương Thiên Hữu và Hồng Cẩm, lại thôi.

Chọc giận Thiên Đế, Tu Di Sơn tất sẽ phải đối mặt với cuộc chinh phạt tàn khốc.

Họa diệt giáo không còn xa.

Chỉ có tên Quảng Thành Tử, thù mới hận cũ dâng lên trong lòng, nhân lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn bế quan, đã lén lút chuồn ra ngoài.

"Hạo Thiên!

Ngươi làm mồng một, đừng trách bần đạo làm ngày rằm!

Thù của lão sư và các vị sư huynh đệ, sẽ do Quảng Thành Tử ta báo!", trong mắt Quảng Thành Tử lóe lên một tia âm hiểm.

Cưỡi tường vân, hắn lặng lẽ đến gần suối nước nóng ở Đông Hải.

Trên đỉnh núi ở đó có một thôn nhỏ, chỉ có vài hộ gia đình nghèo khó sinh sống. 75.

Trong đó có một chàng trai chăn trâu, tướng mạo đoan chính, thể hình cũng không tệ, vẻ mặt thật thà chất phác.

"Tiểu tử!

Lần này hời cho ngươi rồi!

Bao nhiêu đạo hữu muốn làm phò mã Thiên Đình, ngươi thì hay rồi, cơ hội tự động dâng đến tận cửa!", Quảng Thành Tử chua lè nói.

Nhân lúc đêm tối, Quảng Thành Tử hóa thành một lão giả tiên phong đạo cốt, lẻn vào giấc mơ của chàng chăn trâu.

"Chàng trai trẻ!

Ngưu Lang!

Muốn có vợ không?

Bây giờ có cơ hội rồi!

Ngày mai sẽ có bảy vị tiên tử đến tắm suối nước nóng, ngươi lặng lẽ đến đó, lấy y phục của các nàng, chỉ cần có một vị không thể trở về Thiên Đình, sẽ chỉ có thể gả cho ngươi.", Quảng Thành Tử nói.

Dứt lời, Quảng Thành Tử lại cho Ngưu Lang một chiếc lá cây, dựa vào vật này có thể tránh được thần niệm tra xét của tu sĩ, xác suất thành công sẽ cao hơn nhiều.

Sáng hôm sau, Ngưu Lang tỉnh dậy, quả nhiên phát hiện trong tay mình cầm một chiếc lá cây xanh biếc.

Thế là, y biết đó là thật, không phải mơ.

"Đa tạ tiên ông thành toàn!", Ngưu Lang mừng như điên, lập tức cầm lá cây chạy vào núi.

Lúc này, Hạo Thiên cưỡi Hoàng Kim Sư Tổ, lặng lẽ đến nơi này, thần niệm lập tức khóa chặt Ngưu Lang đang chạy như điên.

"Tiểu tử vui mừng quá sớm rồi.", Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Kim Sư Tổ lập tức lắc mình một cái, hóa thành một con sư tử chín đầu toàn thân kim quang rực rỡ, hạ xuống từ đám mây, chặn đường Ngưu Lang.

Ngưu Lang vừa nhìn thấy, sợ đến tè ra quần.

Mẹ nó!

Bị lừa rồi!

Vợ chưa lấy được, sắp bị yêu quái ăn thịt rồi.

"Đại vương đừng ăn ta!

Thịt của ta không ngon đâu!

Nếu ngài thật sự đói bụng, ta về nhà dắt trâu đến cống nạp cho ngài.", Ngưu Lang lập tức quỳ rạp trên mặt đất dập đầu, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Tiểu tử nói nhiều rồi," Hoàng Kim Sư Tổ ồm ồm nói, "Nói cho bản lão tổ biết, lá cây trong tay ngươi là sao, phàm nhân không nên có thứ này.

Nếu dám lừa ta, hậu quả ngươi biết rồi đấy." Ngưu Lang sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng kể lại toàn bộ chuyện thần tiên báo mộng.

"Khải bẩm bệ hạ, quả nhiên có kẻ định mưu hại bảy vị công chúa điện hạ…", Hoàng Kim Sư Tổ quỳ xuống tâu.

"Biết rồi," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Dám mưu hại con gái của trẫm, cho dù đối phương là Thánh nhân, trẫm cũng sẽ lấy mạng!

Tất cả những ai liên quan đến chuyện này, một người cũng không được sống!" "Thần lĩnh chỉ!", Hoàng Kim Sư Tổ hiểu ý, cái vuốt sư tử to hơn cối xay đá hung hăng ấn xuống, đập Ngưu Lang thành một đám sương máu.

Làm phò mã Thiên Đình?

Chỉ cần có một ý nghĩ lệch lạc thôi cũng phải chết!!

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ trừng phạt Quảng Thành Tử, dương oai Thiên Đình!

Phần thưởng là hai trăm phần mồi câu cấp Chúa Tể!", hệ thống nhắc nhở.

Cùng lúc đó, trên ba mươi ba tầng trời, hạ xuống một dải mây lành.

Thiên Thọ công chúa, Thiên Dương công chúa, Thiên Vinh công chúa, Thiên Xương công chúa… bảy chị em, vừa nói vừa cười cưỡi mây xuống trần.

Vừa đến bên suối nước nóng, đột nhiên thấy một thân ảnh cao lớn vĩ ngạn, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào tỏa ra ánh vàng rực rỡ, uy nghiêm của Đại Đế lan tỏa.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!", bảy vị công chúa đều hoảng sợ, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Nằm mơ cũng không ngờ, Hạo Thiên lại biết chuyện các nàng lén lút hạ phàm, còn đến chặn người từ trước.

"Haiz, quá tùy hứng rồi," Hạo Thiên than thở, "Xem đi!" Dứt lời, Hạo Thiên ném ra chiếc lá xanh biếc kia, đồng thời thi triển thần thông, tái hiện lại cảnh Ngưu Lang khai báo vừa rồi giữa không trung.

"Cái gì?!

Thật đáng ghét!

Suýt nữa bị người ta làm ô uế thanh danh!", bảy vị công chúa vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Trên đời lại có tiểu nhân hiểm ác như vậy, quả thực là phòng không xuể.

"Nhi thần biết sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuống

trần gian nữa!", Thiên Vũ công chúa Tử Nhi lập tức nghiêm túc nói.

Sáu vị tỷ tỷ còn lại cũng đồng thanh, đều bị dọa sợ.

Chương 134

"Biết sai là tốt," Hạo Thiên ôn hòa cười, "Về trước đi, trẫm gần đây đã cho người khai phá mấy suối nước nóng gần Thiên Hà, đủ cho các con ngâm đến thiên hoang địa lão." Bảy vị công chúa đáp một tiếng tuân chỉ, sau đó theo đường cũ trở về.

Ở phía xa, Quảng Thành Tử hóa thành một tảng đá, đang xem náo nhiệt thì lập tức đứng hình.

Một cảm giác khủng hoảng chưa từng có dâng lên trong lòng.

Chuyện bại lộ, mau chạy!!

Dựa vào địa độn chi thuật, Quảng Thành Tử lặn sâu xuống lòng đất vạn dặm, bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Hắn căn bản không biết khâu nào đã xảy ra sai sót, nhưng Hạo Thiên lại nhìn thấu được!

Chết rồi!

Ầm ầm ầm!

Như trời sụp đất lở.

Cả Hồng Hoang đều chấn động.

Thần quang từ trời giáng xuống, bàn tay của Thượng Thương hạ xuống, mang theo một luồng khí tức vô địch phá diệt vạn vật, chém giết chư thiên cường giả, như kiếp phạt đáng sợ nhất thế gian, hung hăng đâm vào lòng đất.

Một tay bắt lấy Quảng Thành Tử.

Phụt phụt phụt!

Quảng Thành Tử phun ra mấy ngụm máu tươi.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy toàn thân xương cốt đều bị bóp nát, tu vi khổ luyện, lại một lần nữa bị phế bỏ.

Mấy món pháp bảo mang theo bên người cũng như lưu ly dễ vỡ, bị bóp nát.

Sau khi ngất đi, trong lòng Quảng Thành Tử tràn đầy hối hận.

Mất cả chì lẫn chài, sớm biết như vậy, ban đầu không nên chọc vào Hạo Thiên.

Đối thủ như vậy, quả thực là cấp bậc ác mộng.

Đợi khi tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã trở về Côn Luân Sơn, trở về tổ đình Xiển giáo.

Vấn đề là, tứ chi và đầu lâu của hắn đều bị xiềng xích làm từ Hỗn Độn Tinh Kim trói chặt, năm con hung thú Hỗn Độn Đào Ngột, chia thành các hướng khác nhau, kéo căng xiềng xích.

"Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Yêu đạo Xiển giáo Quảng Thành Tử, âm mưu mưu hại bảy vị công chúa Thiên Đình, tội không thể tha, lập tức xử ngũ mã phanh thây!

Để làm gương cho kẻ khác!", từ trong Lăng Tiêu Bảo Điện, giọng nói uy nghiêm lạnh lùng của Hạo Thiên vang lên, truyền khắp Tam Giới.

Trong nháy mắt, Quảng Thành Tử đã ảm đạm vẫn lạc.

Lúc này Côn Luân Sơn vẫn tĩnh lặng, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vị Ngọc Thanh Thánh Nhân từng uy chấn Hồng Hoang dường như đang ngủ say...

Trong sâu thẳm Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung, có một bí cảnh mà

ngay cả Hạo Thiên cũng không biết đến sự tồn tại của nó.

Hoang Thiên Đế đang yên lặng ngồi xếp bằng.

Toàn thân đan xen bởi pháp tắc Đại Đạo, tỏa ra thần quang bất hủ.

Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn như thủy triều, mỗi một lần hô hấp, một phương trời đất đều run rẩy theo.

Sau khi đến Tử Tiêu Cung, Hoang Thiên Đế bị Hồng Quân Đạo Tổ ra lệnh bế quan tại đây.

Điều kiện ở nơi này không hề thua kém Doanh Châu Tiên Đảo với tốc độ thời gian gấp trăm lần hiện tại.

Tu vi cảnh giới không ngừng tiến bộ, lại tiến bộ.

Nếu bị Hạo Thiên nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ kinh ngạc.

Bởi vì Hồng Quân Đạo Tổ thực sự quá sủng ái vị quan môn đệ tử này, lại còn ưu ái riêng, từng luồng pháp tắc Thiên Đạo trực tiếp rót vào thức hải của y.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Hoang Thiên Đế đột nhiên mở mắt.

"Hửm?

Bệ hạ triệu hoán ta!

Đi xem thử!" Hoang Thiên Đế tự nói.

Y đứng bật dậy, một bước bước ra, rời khỏi bí cảnh, thoát khỏi hỗn độn tinh không, trở về ba mươi ba tầng trời.

Chỉ thấy Thiên Đình bao phủ bởi thần hà rực rỡ, hàng tỷ thiên binh thiên tướng hộ vệ, một con Kim Long khí vận dài đến mấy chục triệu dặm, cuộn mình trong sâu thẳm biển mây, tỏa ra ánh sáng rực rỡ hồng xen tím.

Trong Thông Minh Điện, ngoài Hạo Thiên ra, Dao Trì, Dao Cơ, Long Cát công chúa, Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế, Ngao Hắc, Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ, v.v., những chiến lực cốt lõi của Thiên Đình, tất cả đều đã tập trung lại.

"Khấu kiến bệ hạ!

Bái kiến Vương Mẫu!

Bái kiến các vị đạo hữu!", Hoang Thiên Đế lập tức hành lễ.

Tuy thân là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, nhưng y vẫn là người của Thiên Đình, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

"Hoang, đến đây!", Hạo Thiên mỉm cười, vẫy tay với y.

Hoang Thiên Đế gật đầu, nhanh chân bước tới.

Tức thì, xung quanh toàn bộ Thông Minh Điện rủ xuống vô cùng hỗn độn khí, Hạo Thiên dùng đại thần thông, cách tuyệt mọi sự dòm ngó, ngay cả Thánh nhân cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hoang Thiên Đế thấy vậy, lập tức hiểu ra, sắp có sự kiện chấn động Hồng Hoang xảy ra.

"Sư huynh, đến lúc nói cho họ biết rồi.", Dao Trì khóe miệng mỉm cười, khẽ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hạo Thiên.

"Ừm," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Chư vị đều là trụ cột của Thiên Đình, tuyệt đối là những cây cột chống trời.

Vì vậy, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người." Dứt lời, Hạo Thiên vung tay.

Một mảng tiên quang bàng bạc xuất hiện, vô cùng thụy thái phun trào, cả tòa đại điện như muốn bị ánh sáng nhấn chìm, từng món pháp bảo hiện ra trước mắt mọi người.

“Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ!” “Tru Tiên Tứ Kiếm!

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm!” “Thanh Liên Bồ Đoàn!” “Nạp Thiên Đại!” “Vô Cực Trạc!” “Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao!” Mọi người trong lòng chấn động dữ dội.

Toàn bộ đều là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tất cả đều là vật của Thánh nhân.

Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ là của Thái Thanh Lão Tử, có thể hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm, là một món pháp bảo hộ thân cực phẩm.

Chương 135

Tru Tiên Tứ Kiếm mọi người đều biết, công phạt chi lực thiên hạ vô song, phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, thậm chí có thể bố trí ra Tru Tiên Trận, một trong những sát trận mạnh nhất Hồng Hoang, rất thích hợp cho kiếm tu sử dụng.

Thanh Liên Bồ Đoàn là do Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Thông Thiên Giáo Chủ, bình thường dùng để ngồi thiền, cũng có thể dùng để bắt người nhốt người, cùng cấp với Phong Hỏa Bồ Đoàn của Thái Thanh Lão Tử.

Nạp Thiên Đại thì là do Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận được ở Phân Bảo Nham, túi này chứa pháp tắc không gian, có thể dung nạp trời đất, dùng để trữ vật là thích hợp nhất.

Vô Cực Trạc cũng là vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngoại hình như một chiếc vòng tay tròn màu vàng kim, có vô số đại đạo phù lục bao quanh.

Bảo vật này một khi tế ra, chư tà lui tránh, vạn pháp bất triêm, có thể đánh lui, thu lấy tuyệt đại đa số bảo vật và thần binh trong Hồng Hoang.

Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao tương đối hiếm thấy, ban đầu ở trong tay Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, cũng là một bộ pháp bảo uy lực sắc bén vô song.

Chẳng lẽ, Hạo Thiên đã cướp sạch sáu vị Thánh nhân sao?!

Bất kỳ món pháp bảo nào ở đây, nếu mang ra Hồng Hoang, đều sẽ gây ra chấn động cực lớn, vô số tu sĩ nguyện ý liều mạng tranh đoạt.

"Ý của bệ hạ là để mọi người chọn một món sao?", Ngoan Nhân

Đại Đế hỏi.

"Không," Hạo Thiên mỉm cười, "Những pháp bảo này hợp lại mới thành một bộ.

Ở đây, mỗi người đều có một bộ!" "Cái gì?!!", tất cả mọi người đều chấn kinh.

Quả thực không dám tin vào tai mình.

"Mọi người không nghe lầm đâu, cứ yên tâm lấy đi, ai cũng có phần!", Dao Trì vỗ tay cười, "Ý của bệ hạ là cùng nhau nâng cao thực lực của mọi người, đủ để đối kháng với Thiên Đạo và Thánh nhân!" Một câu nói khiến mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Tuy không biết Hạo Thiên lấy từ đâu, nhưng một bộ pháp bảo này đủ để vũ trang mọi người đến tận răng, công phạt và phòng ngự đều vô cùng cân bằng.

Không khoa trương mà nói, từ giờ phút này trở đi, Hoang Thiên Đế, Ngoan Nhân Đại Đế và Diệp Thiên Đế đã trở thành một trong những cường giả đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Quả nhiên, Hạo Thiên không ngừng lấy ra pháp bảo, ban cho tất cả tinh nhuệ có mặt.

"Thần chờ khấu tạ bệ hạ!

Thần tất xả sinh vong tử, vì bệ hạ phân ưu!", mọi người lần lượt tạ ơn.

"Làm tốt lắm," Hạo Thiên mỉm cười, "Chuẩn Thánh đỉnh phong, bán bộ Thánh nhân, không phải là cực hạn của các ngươi!

Trẫm hy vọng nhân nhân như long, nhân nhân giai thánh!" Trong lúc nói, Hạo Thiên lật tay.

Hơn mười luồng tử khí chói mắt xuất hiện, vô cùng linh động, ẩn

chứa bí mật của Thiên Đạo.

Tất cả mọi người lập tức nảy sinh một ảo giác, chỉ cần có được nó, lập tức có thể chứng Đại Đạo.

"Lại là Hồng Mông Tử Khí!!

Trong tay Đạo Tổ cũng không có nhiều như vậy đâu!!", Hoang Thiên Đế trợn tròn mắt.

Thân là quan môn đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, được bổ sung rất nhiều kiến thức về các loại chuyện cũ ở Hồng Hoang, y lập tức nhận ra vật này.

"Hồng Mông Tử Khí không nghi ngờ gì nữa!", Ngoan Nhân Đại Đế cũng kích động.

Đã bước trên con đường tu luyện, phải hướng đến cảnh giới cao nhất mà xông tới.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là giấc mơ trong lòng của tất cả tu sĩ.

Nhưng do điều kiện để trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân quá hà khắc, gần như là không thể.

Hồng Hoang từ khi khai thiên lập địa đến nay, ngoài người chưởng khống Thiên Đạo ra, tổng cộng cũng chỉ xuất hiện sáu vị Thánh nhân.

Hạo Thiên đã cho mọi người hy vọng.

"Nhân nhân như long, nhân nhân giai thánh!

Nói hay lắm!", Diệp Thiên Đế vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng có một mục tiêu rõ ràng, có cơ hội thực hiện nó.

Có Hồng Mông Tử Khí làm cơ sở chứng đạo, tất cả đều sẽ trở

thành có thể.

Một Thiên Đình huy hoàng thịnh vượng gấp trăm nghìn lần so với trước đây đã manh nha xuất hiện.

“Các ngươi đều đến Doanh Châu Tiên Đảo bế quan!

Hoang cũng đi!

Bắt đầu ngay bây giờ!”, Hạo Thiên ra lệnh.

Sức mạnh mênh mông cuốn tới, đưa mọi người đến Doanh Châu Tiên Đảo.

Tây Vương Mẫu không có ở đây, đã trở về Long Nguyệt Thành.

Nhìn động thiên phúc địa đỉnh cấp tràn ngập tiên quang vô tận, mọi người đều kinh ngạc tán thưởng.

Quá lợi hại!

Thiên Đế bệ hạ thật sâu không lường được!

Lại có thể lặng lẽ chiếm cứ một trong tam đại tiên đảo, cải tạo nơi này hoàn thành, tốc độ thời gian còn nhanh hơn trăm lần.

Bước nhanh vào thần điện, chiếm cứ một góc trong đó, Hoang Thiên Đế lập tức bắt đầu tế luyện những món pháp bảo vừa nhận được.

Vút!

Hạo Thiên di chuyển cả tòa tiên đảo vào trong Hỗn Độn Châu.

Dù có xảy ra vô lượng lượng kiếp cũng sẽ không ảnh hưởng.

Lúc này, Cự Linh Thần phụ trách gác Nam Thiên Môn hôm nay đột nhiên truyền tin, Minh Hà Lão Tổ đến cửa cầu kiến...

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên triệu kiến Minh Hà Lão Tổ.

Lần này, Minh Hà Lão Tổ mang theo cả Tứ Đại Ma Vương và Tứ

Sắc mặt khó coi, vừa vào điện đã gào toáng lên kêu la.

“Xin bệ hạ vì bần đạo làm chủ!

Bọn sa môn Tây phương kia đang âm mưu chiếm đoạt sản nghiệp của bần đạo!”, Minh Hà Lão Tổ kêu lên.

Nghe những lời này, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Đã được một thời gian kể từ khi Tây phương giáo thành lập Phật môn.

Chương 136

Một trong những hậu bối, tên là Địa Tạng Vương, đã lập thệ địa ngục không trống thề không thành Phật.

Vì vậy, y đặc biệt chạy đến bên bờ U Minh Huyết Hà, mỗi ngày niệm kinh siêu độ vong hồn.

Một hai ngày thì không sao.

Nhưng mấy chục năm trôi qua, Minh Hà Lão Tổ sao có thể không sốt ruột nhảy dựng lên.

Ban đầu Minh Hà Lão Tổ bắt chước Nữ Oa tạo người, sáng tạo ra tộc A Tu La, nhưng có khuyết điểm lớn là không thể sinh con như vợ chồng bình thường, chỉ có thể dựa vào hồn phách không ngừng chuyển hóa để tăng số lượng tộc nhân.

Hành động này của Địa Tạng Vương chẳng khác nào muốn chặt đứt gốc rễ của tộc A Tu La, Minh Hà làm sao ngồi yên được.

"Minh Hà đạo hữu, lời này sai rồi," Hạo Thiên cười nói, "Vô Biên Huyết Hải kia trước nay vốn tự thành một cõi, không thuộc quyền quản thúc của Thiên Đình.

Hơn nữa, tộc A Tu La binh hùng tướng mạnh, một Địa Tạng Vương cỏn con sao có thể làm khó các ngươi được." Nghe vậy, Minh Hà uất ức muốn chết.

Không sai, Địa Tạng Vương quả thực chỉ có một người, đám đệ tử ngốc nghếch đi theo bên cạnh cũng không nhiều, nhiều lắm cũng chỉ vài trăm.

Hơn nữa, Địa Tạng Vương thân là hậu bối Tây phương, tu vi cảnh giới còn xa mới so được với Minh Hà.

Chỉ là, sau lưng người ta có hai vị Thánh nhân chống lưng, Minh Hà đâu dám tùy tiện động thủ.

"Bệ hạ thánh minh," Minh Hà Lão Tổ lại nói, "Hành động này của Địa Tạng Vương chắc chắn đã được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngầm cho phép, bần đạo dù có ba đầu sáu tay cũng đâu dám đối địch với Thánh nhân?" "Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ giúp Minh Hà một tay, mở rộng bản đồ Thiên Đình, phần thưởng là năm trăm phần mồi câu cấp Chúa Tể!", hệ thống đột nhiên nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức có chủ ý.

"Vậy ý của ngươi là muốn trẫm phát binh chinh phạt, chi viện cho tộc A Tu La?", Hạo Thiên cười nói, "Cũng không khó, điều kiện cũng đơn giản, U Minh Huyết Hải từ nay sáp nhập vào bản đồ Thiên Đình.

Đừng nói là một Địa Tạng Vương, dù là một ngàn, một vạn, trẫm cũng sẽ trấn áp giúp ngươi." Hít!

Minh Hà Lão Tổ hít một hơi khí lạnh.

Một mình bá chiếm U Minh Huyết Hải, tiêu dao tự tại đã mấy chục nguyên hội, quả thực không có ý định thần phục bất kỳ thế lực nào.

Nhưng cục diện trước mắt, quả thực đang ép y phải lựa chọn.

Nếu dám khai chiến với bọn ngốc Tây phương, tuyệt đối sẽ tổn thất thảm trọng, thậm chí Minh Hà cũng có khả năng bị độ hóa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước nay không phải là người hiền lành.

Minh Hà mặt mày ủ dột, lặng lẽ nháy mắt với con gái mình.

Thập công chúa của tộc A Tu La, hiện là Thiết Phiến Công Chúa, lập tức quỳ xuống.

“Xin bệ hạ đại phát từ bi, cứu Huyết Hải một phen!”, Thiết Phiến Công Chúa yếu ớt nói.

Hạo Thiên cười cười, nói: “Cứu một phen hoàn toàn không thành vấn đề.

Mọi chuyện đều phải xem quyết định của Minh Hà đạo hữu, trẫm cũng không vội.” Dứt lời, Hạo Thiên rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía tẩm cung.

Nếu Minh Hà không đồng ý, cứ để y tiếp tục chờ.

Thời gian càng kéo dài, tổn thất của tộc A Tu La càng lớn.

Nhìn Hạo Thiên rời đi, Minh Hà Lão Tổ muốn khóc mà không có nước mắt.

Y không còn là ma đầu cái thế sát khí ngút trời, hô hào giết trời giết đất giết chúng sinh như ngày xưa nữa, đã sớm bị hiện thực tàn khốc mài mòn góc cạnh.

Dù thế nào, cũng không địch lại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần xảy ra xung đột với Địa Tạng Vương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ nhân cơ hội can thiệp, thôn tính Huyết Hải, lớn mạnh thực lực của phe Tây phương.

Khó quá!

Bần đạo khó quá!

Ngồi trên biển mây của Thiên Đình, Minh Hà Lão Tổ phóng ra thần niệm, lại bao phủ hướng của Địa Tạng Vương.

Không ổn rồi, lúc này tín đồ của Địa Tạng Vương lại tăng thêm hơn ngàn, đều bị lý niệm của y cảm động, gia nhập đội ngũ tụng kinh.

Một đám ngốc nghếch tụng kinh oang oang, những vong hồn lang thang trong Huyết Hải, biến mất càng nhanh hơn.

Mẹ nó!

Cứ thế này sao được!

Minh Hà Lão Tổ nhìn mà đau cả ruột.

Thật muốn cầm A Tỳ, Nguyên Đồ đồ sát hết đám gia hỏa đáng ghét này.

Nhưng không dám khinh suất.

"Phu quân, gia nhập Thiên Đình cũng không có gì," lúc này, Thiên phi Ô Ma truyền âm, "Tiên Thiên Tam Tộc đã vào Thiên Đình, cùng hưởng khí vận Thiên Đình, hiện tại phát triển hưng thịnh biết bao.

Thiên Đế bệ hạ tuy đối ngoại mạnh mẽ, nhưng đối với người của mình rất chiếu cố, con gái chúng ta bây giờ sắp tấn thăng Chuẩn Thánh rồi…".

"Phu nhân nói có lý!", Minh Hà mắt sáng lên.

Không chừng sau khi gia nhập Thiên Đình, có thể xin Hạo Thiên một khoản tài nguyên tu luyện, giúp mình nâng cao thêm một bậc thực lực.

Xem ra, gia nhập Thiên Đình có lợi không hại, nhiều nhất là nghe lệnh của Hạo Thiên, cũng không chịu uất ức gì.

Nửa canh giờ sau, Minh Hà lại lần nữa bái kiến Thiên Đế, lập Thiên Đạo đại thệ.

U Minh Huyết Hải từ nay gia nhập Thiên Đình.

Ầm ầm ầm!

Trên ba mươi ba tầng trời, Kim Long khí vận của Thiên Đình lại một lần nữa thân thể tăng vọt, đột phá độ dài hàng trăm triệu dặm.

Bởi vì toàn bộ tộc A Tu La, tuy ẩn cư không ra ngoài, nhưng cũng

có mấy trăm triệu thành viên.

Huyết Thần Tử phân thân của Minh Hà Lão Tổ, được xưng là có bốn trăm tám mươi triệu cái.

Lần này, cả Hồng Hoang lại một lần nữa sôi trào.

Đại sự kiện!

Tuyệt đối là đại sự kiện!

Thiên Đình sao lại trâu bò thế này!

Thế lực ngày càng phát triển hung mãnh!

Chương 137

Tại tổ mạch Tây phương, Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời thân thể chấn động mạnh, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy.

“Không hay rồi!

Mau gọi Địa Tạng Vương về!”, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bấm tay tính toán, mặt đều biến sắc.

“E là không kịp rồi…”, Chuẩn Đề cười khổ.

Lúc này, tiếng tù và chinh phạt đã vang lên, cả Thiên Đình sát khí đằng đằng.

Minh Hà Lão Tổ dẫn theo trăm vạn thiên binh thiên tướng, làm đội tiên phong, đã xông xuống.

“Địa Tạng Vương!

Tên ngốc đáng ghét!

Thật sự coi bản tọa không tồn tại sao?”, Minh Hà Lão Tổ hét lớn.

A Tỳ, Nguyên Đồ nhị kiếm đã hóa thành một luồng lưu quang rực rỡ, lập tức xuyên qua cả trời đất.

Địa Tạng Vương không kịp đề phòng, lập tức bị chém giết.

Những người bên cạnh y, không bị dư ba khủng bố chấn thành sương máu thì cũng hoảng loạn không chọn đường mà chạy trốn.

Theo sau sự vẫn lạc của Địa Tạng Vương, ý chí của Hạo Thiên cũng giáng xuống bầu trời Tây phương.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai ngươi phái Địa Tạng Vương đến đào góc tường của U Minh Huyết Hải, mấy chục năm như một, phải cho

trẫm một lời giải thích.", giọng nói uy nghiêm của Hạo Thiên, như sấm sét nổ vang, lặp đi lặp lại trên bầu trời Tu Di Sơn.

Cả Tây phương, mấy chục tỷ Phật tử lập tức im như ve sầu mùa đông.

Có một cảm giác bất tường như tận thế sắp đến. 77.

"Chuyện này…", Tiếp Dẫn Đạo Nhân cắn răng đứng ra, "Địa Tạng Vương hành sự thế nào chỉ đại diện cho cá nhân y, không liên quan đến Tây phương giáo của ta." Địa Tạng Vương: Cái nồi này bần tăng không gánh!!

"Vậy sao?

Vậy thì trẫm phải hỏi tội quản giáo không nghiêm của ngươi!", Hạo Thiên cười hắc hắc.

Giây tiếp theo, trên bầu trời Tu Di Sơn, xuất hiện một thân ảnh hùng vĩ mặc Tử Kim Cửu Long Đế Vương Bào.

Uy nghiêm của Đại Đế chấn nhiếp Tam Giới!

Hạo Thiên đứng sừng sững giữa hư không.

Tóc đen bay phất phới, thân hình vĩ ngạn, nhìn xuống mặt đất bao la.

Cho dù phương Tây sở hữu mấy chục tỷ Phật tử, có hai vị Thánh nhân tọa trấn, y cũng không hề sợ hãi.

"Tích!

Yêu cầu ký chủ trừng phạt Thánh nhân phương Tây, dương oai hùng phong của Thiên Đình!

Phần thưởng: Nguyên liệu cấp Chúa Tể x1000!

Lượt rút thưởng cấp Chúa Tể x1!" Hệ thống phát ra thông báo. 78.

Minh Hà Lão Tổ và trăm vạn Thiên binh Thiên tướng đứng từ xa nhìn Hạo Thiên, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Thế nào là cái thế vô địch?

Chính là đây!

Trong Thiên Đình, vô số cường giả dõi mắt nhìn về phía này, đều cảm thấy vô cùng vinh dự.

Thiên Đế!

Cường đại vô địch!

Chỉ một mình y lại áp chế đến mức cả phương Tây không thở nổi.

Cho dù Hồng Quân Đạo Tổ đích thân giá lâm cũng không được như vậy.

"Hạo Thiên!

Ngươi khinh người quá đáng!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mở đại trận hộ sơn, chậm rãi bước ra.

Sắc mặt của lão vô cùng âm trầm, mang theo một niềm tin quyết tử.

Lần này, xác suất bị trấn áp là cực lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là tấm gương đi trước, Hồng Quân tuyệt đối không thể ra mặt cầu tình cho Chuẩn Đề.

Vì vậy, Chuẩn Đề một mình ra nghênh địch, giao lại toàn bộ chuyện còn lại của Tây phương giáo cho sư huynh Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Chỉ nghe một tiếng sấm vang, Chuẩn Đề hiện ra một pho tượng Pháp thân bảo tướng trang nghiêm.

Mười tám tay, hai mươi bốn đầu, cầm anh lạc, tán cái, hoa quán,

ngư tràng, gia trì thần xử, bảo tỏa, kim linh, kim cung, ngân kích, phướn...

đủ loại pháp bảo.

Thánh uy mênh mông tràn ngập giữa đất trời, một luồng sát khí khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ai cũng nhìn ra được, vị Thánh nhân phương Tây này đã định liều mạng.

Bị người ta đánh tới tận cửa, nếu còn nhẫn nhịn nuốt giận, Tây phương giáo có thể giải tán ngay tại chỗ rồi.

"Sư tôn, không được a!" Di Lặc suýt nữa khóc ngất trên mặt đất.

Ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc bén, khóa chặt Hạo Thiên.

Lần trước Thất Bảo Diệu Thụ bị phế, lão dứt khoát không dùng nữa, đặt cược hết vào cây Gia Trì Thần Xử.

Giây phút này, rất nhiều ông lớn trong Hồng Hoang đều dùng thần niệm quan sát, căng thẳng chú ý.

Không một ai cho rằng Chuẩn Đề sẽ thắng.

Chắc hẳn nếu Chuẩn Đề Đạo Nhân biết được, e là sẽ lập tức thổ huyết ba đấu.

"Chuẩn Đề quản giáo môn nhân không nghiêm, làm tổn hại lợi ích Thiên Đình, trẫm tuyệt không tha nhẹ." Hạo Thiên trầm giọng nói.

Trong khoảnh khắc, Thiên đạo nổ vang, chấn động cả kim cổ.

Chương 138

Một tòa tiểu tháp mười hai tầng từ đỉnh đầu Hạo Thiên bay ra.

Nó tỏa ra ngàn vạn đạo thần quang hỗn độn, thánh uy hỗn độn chấn động vũ trụ.

Mấy chục tỷ tu sĩ có mặt tại đó lập tức cảm nhận được một áp lực vô hình, pháp lực không thể vận chuyển, linh hồn cũng gần như ngạt thở.

Vút!

Bốn thanh trường kiếm sáng như tuyết hiện ra bên cạnh Hạo Thiên.

Sắc bén vô song, thân kiếm phủ đầy phù văn Đại đạo, vừa xuất hiện đã khiến bầu trời nứt toác, địa thủy hỏa phong gào thét.

"Cái quái gì!

Bần đạo không nhìn lầm chứ!

Đó là Tru Tiên Tứ Kiếm!" Chuẩn Đề đứng hình tại chỗ.

Lão có đánh chết cũng không thể tin được, tại sao cực phẩm Tiên thiên linh bảo trong tay Thông Thiên Giáo Chủ lại lọt vào tay Hạo Thiên.

Lần này khó giải quyết rồi.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên từ trên bồ đoàn.

Chuyện quái gì đang xảy ra?

Lẽ nào Tru Tiên Tứ Kiếm còn có anh em song sinh ở Hồng Hoang hay sao?

Hạo Thiên nhìn Chuẩn Đề, ánh mắt lạnh lùng.

Trải qua nhiều lần câu cá, y đã tích lũy được sức mạnh nhục thân sánh ngang một trăm triệu con Tử Kim Thần Long, có được bản hoàn chỉnh của Pháp tắc Sức mạnh, lại có Tru Tiên Tứ Kiếm bên người, cùng với Giai Tự Bí có thể tăng mười lần chiến lực trong nháy mắt.

Thánh nhân thì đã sao?

Thánh nhân cũng phải giết!

"Hạo Thiên nhãi con!

Chịu chết đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía trước như một con sư tử điên cuồng.

Không hổ là Thánh nhân, một kích toàn lực lập tức phá hủy hư không mấy chục tỷ dặm, bão táp hỗn độn lan tràn, giữa đất trời chìm trong bóng tối.

Chỉ có một pho tượng Pháp thân đáng sợ không ngừng phóng đại trong mắt mọi người, đạt tới mức đầu đội trời, chân đạp đất.

Mười mấy món pháp khí phương Tây đồng thời tỏa ra ánh sáng chói lòa, hung hăng đập về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên không nói gì.

Trên đỉnh đầu y hiện ra một vị thần nhân ôm kiếm thai, dường như không thuộc về thế giới này, xem thường sự trói buộc của thời không, tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã xuyên thủng giới bích, vượt ngang vũ trụ, mang theo một luồng phong mang vô thượng không gì không chém, có thể bổ ra cả trời đất.

Trong khoảnh khắc, thời gian như ngưng đọng, tựa như đang chảy ngược.

Tru Tiên Tứ Kiếm cũng rung lên, bắn ra kiếm quang mãnh liệt che

lấp cả đất trời.

Xoẹt!

Trong một phần ức vạn của cái búng tay.

Chuẩn Đề Đạo Nhân bị đóng đinh trên mặt đất, thánh khu nứt toác, thánh huyết màu vàng văng tung tóe.

"?!!" Cả Hồng Hoang gần như sợ tè ra quần.

Không ai ngờ được.

Hạo Thiên căn bản không hề sử dụng Hỗn Độn Tháp.

Chỉ dựa vào một tay kiếm thuật đáng sợ độc bộ Hồng Hoang, y đã lập tức trọng thương Thánh nhân.

Nếu như, lần đầu tiên đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn là dựa vào Thí Thần Thương và Pháp tắc Thời gian, có chút mưu mẹo.

Thì lần này, y đã quang minh chính đại, đường đường chính chính nghiền ép không chút lưu tình.

Nếu Hoang Thiên Đế có ở đây, lập tức có thể nhận ra tuyệt học tự sáng tạo của mình – Bão Kiếm Sát.

Do Hạo Thiên thi triển, uy lực đã tăng lên đến cực hạn, quả thực thần uy khôn lường.

"Sư đệ... cuối cùng vẫn bại rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không nỡ nhìn thẳng.

Sau đại chiến Vu Yêu, mọi người đều biết, đây đã là thời đại thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cũng là thời đại của Thiên đạo Thánh nhân.

Nhưng bây giờ xem ra.

Thời đại của Thánh nhân sắp đến hồi kết thúc.

Thay vào đó, sẽ là thời đại của Hạo Thiên.

“Tại sao lại như vậy?!

Ta khổ tu mấy chục nguyên hội, lập nên đại giáo kinh thế, gửi gắm nguyên thần vào Thiên đạo, đáng lẽ phải bất tử bất diệt!” Chuẩn Đề phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Lão không cam tâm.

“Vậy sao?

Ngươi đã đánh giá quá cao mình rồi.” Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên.

Y như một thiên thạch rơi xuống từ trời cao, một cước đạp Chuẩn Đề chìm sâu xuống lòng đất mười vạn dặm.

Cả núi Tu Di chấn động như sóng biển, từng mảng rừng trúc ngã rạp, Bát Bảo Công Đức Trì cũng nổ tung, vô số cá chép gấm chết oan.

Hạo Thiên vươn tay bóp miệng Chuẩn Đề, không nói lời nào, nhét một viên Vẫn Thánh Đan vào.

Trong chốc lát, đan dược hóa thành chất lỏng, thấm vào tứ chi bách hài của Thánh nhân.

Chuẩn Đề tối sầm mắt lại, toàn thân pháp tắc Thiên đạo hỗn loạn, tan rã, cắt đứt liên hệ với Thiên đạo, thực lực rơi xuống đáy vực.

Lão không còn duy trì được hình tượng Pháp thân mười tám tay, hai mươi bốn đầu nữa.

Trên đỉnh đầu, đạo quả tượng trưng cho Thánh nhân cũng dần dần khô héo.

Lúc này, trong vũ trụ vang lên tiếng bi thương vô tận.

Chương 139

Trên bầu trời hiện ra từng mảng mây màu máu.

Lộp độp, những hạt mưa dày đặc rơi xuống, tựa như vô số máu tươi vẩy ra, phảng phất như ông trời đang khóc thét.

“Trời xanh đổ lệ máu!

Thánh nhân vẫn lạc rồi!” Cả Hồng Hoang, ức ức vạn sinh linh, đồng thời rùng mình một cái.

Ai cũng không ngờ rằng, trong đời mình lại có thể chứng kiến Thánh nhân vẫn lạc.

Từ đó, thần thoại Thánh nhân vô địch đã tan thành mây khói.

“Sư đệ!

Chết thảm quá!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân phun ra một ngụm máu đen, suýt chút nữa ngã khỏi Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài.

“Hạo Thiên... mạnh hơn ta tưởng!” Thái Thanh Lão Tử cũng hoảng sợ thất sắc.

“Hạo Thiên!

Đệ tử của Đạo Tổ cũng dám giết!

Đúng là làm phản rồi!” Nữ Oa Nương Nương vừa kinh vừa giận.

Duy chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ không nói một lời, dường như đang chìm vào suy tư.

Trình độ kiếm đạo của Hạo Thiên, tuyệt đối kinh diễm vạn cổ.

Chiêu Bão Kiếm Sát vừa rồi trọng thương Chuẩn Đề, Thông Thiên Giáo Chủ tự thấy mình không thể thi triển được.

Thời đại, cuối cùng đã thay đổi...

Hạo Thiên nghịch thiên đồ thánh, chấn kinh cả Hồng Hoang, lật đổ nhận thức của tất cả mọi người.

Mấy chục tỷ Phật tử của Tây phương giáo ngây ngốc nhìn bóng lưng không thể ngăn cản kia, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Nhìn khắp Hồng Hoang, người có thể cùng Hạo Thiên quyết một trận sinh tử, e rằng không còn mấy vị.

Nhưng, bước chân của y vẫn chưa dừng lại.

Hạo Thiên thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm, giơ nắm đấm lên.

Giờ khắc này, toàn thân y bộc phát vô số thần quang, nắm đấm tỏa ra ánh vàng rực rỡ, phảng phất như ngọn lửa đang cháy.

Cả một phương trời đất đều không ngừng run rẩy, dường như không thể chứa nổi chân thân của y.

Ầm một tiếng, núi Tu Di nứt toác, cấm chế hộ sơn dày đặc vững chắc, trực tiếp bị Hạo Thiên một quyền đánh vỡ.

Sóng xung kích kinh khủng tàn phá bốn phía.

Đệ tử Tây phương giáo chết và bị thương vô số.

"Hạo Thiên!

Ngươi muốn đuổi cùng giết tận sao?

Ngươi thật sự không xem nhân quả ra gì sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đại nộ.

"Nhân quả thì làm gì được ta?" Giọng Hạo Thiên lạnh như băng, "Hạn trong ba ngày, giải tán Tây phương giáo.

Nếu không, đại quân Thiên Đình của trẫm, tất sẽ san bằng núi Tu Di." Một câu nói, lại một lần nữa chấn động tam giới.

Cả Hồng Hoang một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người đều chấn động trong lòng, ai nấy đều run sợ.

Tây phương giáo dù sao cũng là một đại giáo kinh thế.

Lại chỉ vì chọc giận Thiên Đế mà trong một đêm phải sụp đổ tan tành.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngây người.

Lão vốn tưởng rằng, sau khi Chuẩn Đề vẫn lạc, có thể dập tắt được lửa giận của Hạo Thiên.

Vạn vạn không ngờ, đối phương căn bản không có ý định buông tha cho Tây phương giáo.

"Cho ta một lý do!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không phục.

"Trẫm chúa tể tam giới, uy áp ức ức vạn chúng sinh," Hạo Thiên cười khẩy, "Ý chí của trẫm, chính là thiên ý.

Tiếp Dẫn dám kháng chỉ, kết cục sẽ giống như Chuẩn Đề." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tối sầm mắt lại, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Vo ve~~ Cũng vào lúc này, không biết từ đâu, đột nhiên bay ra một đàn Lục Sí Kim Tàm.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều giật mình.

Bởi vì đây là đứng đầu trong ngũ trùng của Hồng Hoang, chuyên ăn sinh linh lục đạo, sức ăn như động không đáy, thân trùng có vỏ cứng, không sợ nước lửa đao kiếm.

Ngày xưa Tiếp Dẫn Đạo Nhân đến Côn Luân, từng thu phục một con Lục Sí Kim Tàm phá kén, thuận thế thu làm nhị đệ tử, tên là Kim Thiền Tử, lại dùng kén của nó luyện chế thành Bát Bảo Ca Sa.

Giờ phút này, mấy chục con Lục Sí Kim Tàm xuất động, như thể nhận được chỉ huy, cũng không để ý đến các sinh linh khác, trực tiếp

lao về phía bảo tọa của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Trong chớp mắt, chúng bám lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài, điên cuồng gặm nhấm.

"Nghiệt súc dám làm càn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân tức đến giậm chân, trong lúc vội vã, lão dùng bảo xử đánh rơi mấy con Lục Sí Kim Tàm.

Nhưng những con Kim Tàm còn lại lại tăng tốc, trong nháy mắt đã ăn mất hơn một nửa số cánh sen.

Nhìn thấy khí vận của Tây phương giáo sụt giảm hơn sáu thành.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài không chỉ là pháp bảo phòng ngự, mà còn là vật phẩm quan trọng trấn áp khí vận đại giáo, nếu nó xảy ra chuyện, Tây phương giáo không cần chơi nữa.

Đến khi Tiếp Dẫn Đạo Nhân luống cuống tay chân, dùng pháp lực Thánh nhân cưỡng ép thu phục đám tiểu trùng hung tàn này, Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài chỉ còn lại ba cánh sen, đã tàn phá không chịu nổi.

"Tiếp Dẫn, liệu mà làm." Vút!

Hạo Thiên phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại vị Thánh nhân Tiếp Dẫn đang muốn khóc mà không có nước mắt, cùng các đệ tử Tây phương giáo mặt đầy tuyệt vọng.

Nhìn thấy cảnh này, Minh Hà Lão Tổ toàn thân mồ hôi túa ra như tương, vô cùng may mắn vì đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Nếu không, núi Tu Di phương Tây hôm nay, chính là tấm gương cho U Minh Huyết Hải của lão.

E rằng trước mặt Hạo Thiên, truyền thuyết Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử, cũng chỉ là một trò cười.

Bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử có thể chống đỡ được bao lâu, đó là một vấn đề.

Chương 140

“Tiếp Dẫn đạo hữu, đừng tự chuốc lấy lầm lỡ!

Thiên Đế nói là làm, từ nay về sau không còn Tây phương giáo!” Minh Hà Lão Tổ vội vàng nói.

Trăm vạn Thiên binh Thiên tướng cũng theo đó rời đi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cắn răng, dậm chân một cái, ôm lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài tàn tạ và thi thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân, thẳng tiến về phía sâu trong Hỗn Độn.

Đánh thì không đánh lại Hạo Thiên, chỉ còn một con đường là đến khóc lóc với Hồng Quân Đạo Tổ.

Chỉ là, cửa lớn của Tử Tiêu Cung đóng chặt.

Bất kể Tiếp Dẫn Đạo Nhân khóc lóc gào thét thế nào, bên trong cũng không hề để ý.

“Thôi vậy!

Trời muốn tuyệt ta!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân bất lực lắc đầu, “Lúc sinh thời, sư đệ tốt của ta từng đề xuất ý tưởng sáng lập Phật môn.

Tây phương giáo không còn cũng không sợ, cứ để các đệ tử gia nhập Phật môn hết...” Kỳ hạn ba ngày chưa đến, Giáo chủ Tiếp Dẫn Đạo Nhân, trước mặt toàn thể Hồng Hoang, tuyên bố giải tán Tây phương giáo.

Sau đó, lão một mình rời đi, không ai biết vị Thánh nhân này đã trốn ở đâu.

Những Phật tử vốn đã bái nhập Tây phương giáo, đành phải đổi môn phái, đa số đều gia nhập Phật môn.

Núi Tu Di to lớn nhanh chóng bị bỏ hoang, điện đường sụp đổ thành gò hoang, khắp nơi mọc đầy cỏ dại, chồn hoang và thỏ rừng qua lại.

Sau chuyện này, Hạo Thiên cũng không hề lộ diện, y vẫn luôn bế quan ở tiên đảo Doanh Châu, hoặc là ở bên bầu bạn với vợ con.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã trăm năm. 79.

Một ngày nọ, Hạo Thiên phá quan xuất thế.

"Cuối cùng cũng đến lúc này," Hạo Thiên mỉm cười, "Thương vương Đế Tân ở phàm gian đã lên ngôi, Phong Thần Lượng Kiếp chính thức khởi động." Đế Tân là con trai thứ ba của Đế Ất, ban đầu được gọi là Thọ Vương.

Bởi vì Đế Ất dạo chơi trong ngự hoa viên, cùng các văn võ quan thưởng thức hoa mẫu đơn, thì lầu Phi Vân bị sập một cây xà, Thọ Vương đã đỡ xà đổi cột, thể hiện thần lực cái thế.

Do có công cứu giá, Thọ Vương được lập làm thái tử, sau đó thuận lợi đăng cơ.

Hạo Thiên vững vàng ngồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện, đưa một luồng thần niệm hướng về phàm gian, rơi xuống vương đô triều Thương.

"Nhân Hoàng Đế Tân này, sinh ra cao lớn tuấn mỹ, văn võ song toàn, trời sinh thần lực, có thể một tay kéo ngã chín con trâu, căn bản không phải là Trụ Vương bạo ngược như trong lời đồn hậu thế." Hạo Thiên quan sát một hồi, rút ra một kết luận.

Kỳ thực cũng giống như trong ký ức của y, Đế Tân thực ra đã bị gài bẫy, vô ý đắc tội Nữ Oa. 80.

Tiếp đó, các lộ chư hầu lần lượt nổi dậy, hồ yêu họa loạn triều cương, giang sơn Thành Thang đang yên lành, từng bước một bị chôn vùi.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu ký chủ phò trợ Nhân Hoàng, thay đổi cục diện Phong Thần!

Phần thưởng: Nguyên liệu cấp Chúa Tể x200!" Hệ thống đột nhiên phát ra thông báo.

"Được," Hạo Thiên gật đầu, "Dù sao Nữ Oa sư tỷ cũng không ưa ta, chúng ta cứ chơi một vố cho vui." Nói đoạn, Hạo Thiên gọi Thân Công Báo, hai quân thần lặng lẽ rời khỏi Thiên Đình, nhanh chóng đến Triều Ca. 81.

Lúc này, Đế Tân cũng không rảnh rỗi, y đang cưỡi một con tuấn mã thần tuấn, đi săn trong ngự uyển.

Hạo Thiên và Thân Công Báo quan sát một hồi, phát hiện Đế Tân quả thực giống như trong truyền thuyết, có thể tay không đánh mãnh thú, vô cùng kiêu dũng.

"Thiên Đế giá lâm, Nhân Hoàng còn không mau tới bái kiến!" Thân Công Báo ho khan một tiếng.

Đế Tân đột nhiên giật mình, vội vàng ghìm ngựa nhìn lại.

Quả nhiên thấy Hạo Thiên mặc đế vương bào Cửu Long màu tím vàng, cưỡi tường vân, thụy khí lượn lờ, chậm rãi hạ xuống.

Một luồng uy nghiêm của Đại đế chấp chưởng tam giới, thống ngự tứ hải bát hoang, khiến Đế Tân trong lòng chấn động.

Là Nhân Hoàng, Đế Tân đối với giới tu chân cũng biết đôi chút, Văn Thái Sư trong triều là đệ tử Tiệt giáo, vì vậy y biết đến sự tồn tại

của Thánh nhân và Thiên Đế.

"Nhân Hoàng Đế Tân, bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Đế Tân vội vàng quỳ lạy.

Đại đô vương đô, thành Triều Ca.

Trong ngự uyển, Nhân Hoàng Đế Tân quỳ trên đất, cung kính hành lễ với Hạo Thiên.

Hiện nay, phàm gian chưa có danh xưng Hoàng đế, vì vậy chủ nhân của triều Thương được gọi là Đại vương, tự xưng là cô gia.

Với thân phận như Đế Tân, tự nhiên phải vô cùng cung kính với Thiên Đế.

"Trẫm là chúa tể Tam giới, Hạo Thiên Thượng Đế," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Nhân Hoàng có nguyện ý bái trẫm làm sư, trở thành vị Đại đế trường sinh bất tử không!" Nghe vậy, Đế Tân lập tức kích động vô cùng.

Phải biết rằng, kể từ sau Tam Hoàng Ngũ Đế, phàm gian có một quy tắc ngầm, đó là Nhân Hoàng không được tu luyện.

Nếu không, một vị đế vương nhân gian trường sinh bất tử sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thay đổi của triều đại, gây ra những biến hóa khó lường.

Vì vậy lúc nhỏ, Đế Tân từng muốn học đạo với Văn Thái Sư, nhưng đã bị từ chối ngay tại chỗ.

Bây giờ, Thiên Đế muốn thu y làm đồ đệ, lại hoàn toàn không thành vấn đề.

Lẽ nào cả Tam giới, có ai dám đứng ra, dùng chuyện này để chế tài Thiên Đế?

"Cô vương nguyện ý!

Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của cô vương!" Đế Tân vội vàng nói.

"Tốt," Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Từ nay về sau, ngươi là đệ tử ký danh thứ hai của trẫm, trên ngươi còn có một sư tỷ tên là Bạch Thiển." "Vâng!

Cô vương nhớ kỹ rồi." Đế Tân gật đầu như giã tỏi.

Hạo Thiên lấy ra một quả Hỏa Nguyên Quả là Hậu thiên linh căn, để Đế Tân dùng ngay tại chỗ.

Thân thể phàm nhân không thể chịu nổi dược lực bá đạo của Cực phẩm Tiên thiên linh căn, vì vậy phải tuần tự tiến dần.

Một lát sau, dưới sự giúp đỡ của Hạo Thiên, Đế Tân đã hoàn toàn luyện hóa Hỏa Nguyên Quả, tu vi cảnh giới vọt lên, đạt đến trình độ Kim Tiên.

Đồng thời, toàn thân y như một lò lửa đỏ, chỉ cần tâm niệm vừa động, toàn thân liền có liệt diễm bùng lên, đã tinh thông một số đạo thuật hệ hỏa sơ đẳng.

"Đây là một hồ đan dược, ngoài ra còn có hai quyển đạo thư," Hạo Thiên nói, "Lúc trẫm về Thiên Đình, sẽ do Thân Công Báo truyền đạo cho ngươi..." Sau khi dặn dò một hồi, Hạo Thiên trở về Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Chương 141

Thân Công Báo thì phụng mệnh ở lại, mỗi ngày chỉ điểm cho Đế Tân tu hành.

Thời gian trôi qua, phàm gian đã qua bảy năm.

Vào tiết đầu xuân, đột nhiên có tin tức truyền đến, bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải do Viên Phúc Thông cầm đầu đã làm phản, Thái sư Văn Trọng phụng mệnh chinh phạt phương Bắc.

Đế Tân lên điện tảo triều, nói: "Có tấu chương thì xuất ban, không có việc gì thì bãi triều." Tể tướng Thương Dung lập tức đứng ra, cao giọng hô: "Ngày mai là ngày mười lăm tháng ba, ngày thánh đản của Nữ Oa Nương Nương, xin bệ hạ giá lâm Nữ Oa Cung dâng hương.

Nương nương là thượng cổ nữ thần, có thánh đức.

Khi xưa Cộng Công húc đầu vào núi Bất Chu, trời nghiêng về tây bắc, đất lún về đông nam, Nữ Oa đã luyện đá ngũ sắc để vá trời xanh, do đó có công với trăm họ.

Đây là chính thần phúc quốc an dân, bệ hạ nên đến hành hương!" Đế Tân nghe xong, lòng lập tức xúc động.

Trước đó sư tôn Hạo Thiên từng nhắc nhở, lượng kiếp bắt đầu, tất có yêu nghiệt, ngoài biên cương bất ổn, Nữ Oa Cung cũng có chuyện chẳng lành.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một hồi, y nói: "Chuẩn tấu." Ngày hôm sau, Đế Tân xuất giá ra khỏi cửa nam Triều Ca, ba ngàn thiết kỵ, tám trăm ngự lâm quân theo sau, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ hộ giá, văn võ bá quan tùy hành.

Đến Nữ Oa Cung, Đế Tân xuống xe lên điện, chỉ thấy cung điện

ngay ngắn, lầu các nguy nga.

Bỗng nhiên một trận cuồng phong nổi lên, cuốn bay màn trướng, để lộ ra thánh tượng Nữ Oa.

Chỉ thấy tượng có dung mạo đoan trang, quốc sắc thiên hương, sống động như thật.

Đế Tân thấy vậy lại hơi nhíu mày.

Bởi vì y đã được thấy dung nhan của Nữ Oa từ trước, tôn thánh tượng này hoàn toàn không giống bản tôn.

Dù sao, người thợ điêu khắc cũng chưa từng gặp Nữ Oa, chỉ dựa vào truyền thuyết thượng cổ mà tùy tiện sáng tác, độ tương tự với bản tôn, có lẽ không đến ba thành.

Cũng vào lúc này, một trận yêu phong thổi qua, Đế Tân chỉ cảm thấy thần hồn phiêu đãng, càng nhìn pho thánh tượng kia càng thấy yêu thích, trong lòng có một thứ gì đó không tên đang rục rịch.

Cũng đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ trên trời truyền xuống.

"Tiếp Dẫn!

Mưu hại Nhân Hoàng, lòng dạ thật khó lường!

Đúng là không phải thứ tốt!" Chính là giọng của Hạo Thiên.

Nghe vậy, Đế Tân lập tức tỉnh táo lại.

Trò âm mưu này, ban đầu đáng lẽ do Chuẩn Đề thực hiện, nhưng không may vị Thánh nhân xui xẻo kia đã sớm vẫn lạc, vì vậy Tiếp Dẫn đành phải tự mình ra tay, trốn trong bóng tối, âm thầm thúc đẩy lượng kiếp.

"Không ổn!" Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân biến đổi dữ dội, lập tức bỏ chạy.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang uy nghiêm, mang theo uy thế vô cùng, từ trong biển mây mênh mông hạ xuống.

Nó như có mắt, đột nhiên xuyên thủng lưng của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Mất đi sự bảo hộ của Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài, lực phòng ngự của lão không cao hơn ai là bao.

Hừ một tiếng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân xé rách hư không, trực tiếp biến mất không thấy đâu, chỉ để lại trên mặt đất một ít thánh huyết màu vàng kim.

Giây tiếp theo, Hạo Thiên xuất hiện trong miếu Nữ Oa.

"Bái kiến sư tôn!" Đế Tân mừng rỡ.

Nếu không phải Hạo Thiên ra tay, vừa rồi y suýt chút nữa đã trúng chiêu.

"Ngắn ngủi bảy năm đã tấn thăng Đại La Kim Tiên, không tệ," Hạo Thiên hài lòng, "Theo như dặn dò của vi sư, có thể bắt đầu đề thơ rồi." "Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư!" Đế Tân đáp.

Y sai thị tòng lấy văn phòng tứ bảo, thấm đẫm bút lông, đề một bài thơ lên bức tường trong hành cung.

Đó không phải là câu "Chỉ cần nàng yêu kiều có thể lay động, ta sẽ đưa về cung Trường Lạc hầu hạ quân vương", mà là bài thơ nổi tiếng hậu thế: "Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu…" Đề thơ xong, Đế Tân lập tức bãi giá hồi cung.

Tể tướng Thương Dung cảm thấy bài thơ này không ổn, mang hàm ý trêu ghẹo, từng khuyên Đế Tân sai người dùng nước rửa đi, nhưng đã bị từ chối.

Cùng lúc đó, Nữ Oa đang ở trong Hỏa Vân Cung, nói chuyện cùng Tam Hoàng của Nhân tộc.

Đột nhiên, lòng có cảm ứng, nhìn về phía hành cung của mình, lập tức thấy được bài thơ trên tường.

Một ngọn lửa giận vô danh từ đáy lòng bốc lên.

"Hạo Thiên!

Đồ đệ tốt của ngươi!

Lại dám đề thơ khinh nhờn ta!

Ta xem khí số Ân Thương đã tận, nên mất thiên hạ, phải cho một bài học!" Nữ Oa nổi giận.

Nàng đương nhiên biết chuyện Nhân Hoàng bái Hạo Thiên làm sư.

Ban đầu, Nữ Oa giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu tình, lại còn lôi cả Hồng Quân Đạo Tổ ra, đắc tội với Hạo Thiên, quan hệ hai nhà rất tệ.

Vì vậy, nàng lập tức cho rằng, hành động này của Đế Tân là do Hạo Thiên sai khiến, cố ý làm vậy. 82.

Vừa hay Phong Thần Lượng Kiếp đã khởi động, vừa hay thuận thế mà làm.

Nàng lập tức rời khỏi Hỏa Vân Cung, cưỡi thanh loan đến Triều Ca.

Đợi Đế Tân trở về Thọ Tiên Cung, Nữ Oa cũng vừa đến gần đó.

Nào ngờ, phía trước có hai đạo hồng quang xông lên trời, chặn đường đi của nàng.

Thấy vậy, Nữ Oa hơi kinh ngạc, sau đó bấm ngón tay tính toán.

"Hả?

Thành Thang vẫn còn hai mươi tám năm khí vận?!" Nữ Oa ngây người.

Với thủ đoạn của Thánh nhân, diệt sát một Đại La Kim Tiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng nếu làm vậy, sẽ cưỡng ép thay đổi đại thế trời đất, dính vào nhân quả không cần thiết.

Hết cách, nàng đành tức giận trở về Oa Hoàng Cung.

Càng nghĩ càng tức, Nữ Oa lại gọi Thải Vân đồng tử, bảo nó đi lấy Chiêu Yêu Hồ Lô.

Vật này vốn được sinh ra từ núi Bất Chu, là một trong bảy quả hồ lô trên dây Hồ lô Tiên thiên, được Nữ Oa luyện thành Chiêu Yêu Phiên, dùng để hiệu lệnh quần yêu thiên hạ.

Chương 142

Nữ Oa mở nắp hồ lô, lập tức có một đạo bạch quang bay ra.

Phía trên bạch quang, treo lơ lửng một lá cờ nhỏ, phun ra ánh sáng ngũ sắc, chiếu rọi cả một phương trời đất.

Chiêu Yêu Phiên rung động. 83.

Trong Hồng Hoang, rất nhiều đại yêu nhận được triệu hoán, ùn ùn kéo đến nghe lệnh.

Trong chốc lát, khói đen cuồn cuộn, mây đen giăng kín, yêu phong càn quét khắp trời đất.

Không lâu sau, hàng trăm vạn đại yêu đều quỳ trước Oa Hoàng Cung.

Thấy các yêu quái đến nhanh như vậy, Nữ Oa mỉm cười.

Là Thánh nhân của Yêu tộc, hiệu lệnh quần yêu thiên hạ, sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất vẫn lạc, nàng nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của Yêu tộc hiện nay, có sức hiệu triệu rất lớn.

"Ba yêu quái ở Hiên Viên Phần vào gặp ta, những kẻ khác đều ở ngoài điện chờ lệnh." Nữ Oa thản nhiên nói. 84.

Ba yêu quái ở Hiên Viên Phần, lần lượt là hồ ly tinh ngàn năm, trĩ kê tinh chín đầu và tỳ bà tinh bằng ngọc thạch.

Ba yêu quái nghe vậy, lập tức cảm thấy được sủng ái mà kinh ngạc, vội vàng vào điện bái kiến: "Nương nương thánh thọ vô cương!" "Ba yêu nghe chỉ," Nữ Oa nói, "Ta quan sát thiên tượng, khí số Thành Thang đã tận.

Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn, Tây Chu đã sinh thánh chủ.

Thiên ý đã như vậy, các ngươi hãy ẩn đi yêu hình, tìm cách trà trộn vào Triều Ca, khuấy đảo thiên hạ của Nhân Hoàng.

Nhớ kỹ không được tàn hại chúng sinh, sau khi thành công, các ngươi cũng sẽ thành chính quả.” “Đa tạ nương nương!” Ba yêu mừng như điên, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Cũng vào lúc này, trên bầu trời, đế uy mênh mông, vô số chân long gầm thét.

Cửu tử của Long Vương kéo theo loan giá tám cảnh, tấu lên huyền ca diệu nhạc, ngâm nga vô lượng thần chương, rải hoa báu, phun hương thơm, thẳng đến trước điện.

Theo hầu bên cạnh là công chúa Hồ tộc Bạch Thiển, cũng là đệ tử ký danh của Hạo Thiên, hiện đã tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành một trong những chiến lực cốt lõi của Thiên Đình.

“Hạo Thiên!

Ngươi đến rồi!” Nữ Oa giật mình.

“Sư tỷ, ngươi làm vậy là không đúng,” giọng Hạo Thiên thản nhiên bay tới, “Những lời vừa rồi ngươi dặn dò ba yêu quái Hiên Viên Phần, trẫm đều đã nghe thấy hết.

Giang sơn của đồ nhi trẫm, ngươi cũng dám mưu tính sao?!” Phụt!

Nữ Oa suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Ba yêu quái Hiên Viên Phần cũng run rẩy.

Xong rồi!

Lần này toi đời rồi!

“Thì đã sao?

Lẽ nào ngươi dám trấn áp bản cung?!” Nữ Oa cứng đầu nói.

Tại địa bàn của mình, nàng không sợ Hạo Thiên, huống chi còn có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng.

"Chỉ là chuyện nhỏ, không đến mức phải làm lớn như vậy," Hạo Thiên chậm rãi bước xuống xe, "Nhưng mà, trừng phạt chắc chắn phải có.

Mạo phạm Thiên Đình, Thánh nhân cũng không thể toàn thân rút lui!" Xì!

Nữ Oa hít một hơi khí lạnh.

Thiên Đế này, càng ngày càng ngang ngược bá đạo!

Hắn thật sự nghĩ Hồng Hoang là do nhà hắn mở sao?

Trong nháy mắt, toàn bộ không gian ức vạn dặm quanh Oa Hoàng Cung đột nhiên ngưng trệ, thời gian ngừng lại.

Bao gồm cả Nữ Oa, trăm vạn đại yêu đều ngây ra như phỗng, tuy ý niệm trong đầu vẫn có thể chuyển động, nhưng căn bản không thể cử động.

Hạo Thiên năm ngón tay mở ra, cách không truyền đến một lực hút khổng lồ, một tay nắm lấy Chiêu Yêu Hồ Lô.

Phanh!

Trong tiếng nổ trầm đục, vật này trực tiếp nổ thành bột mịn.

Luồng bạch quang kia cũng dần dần tắt ngấm.

Ngay sau đó, Hạo Thiên tâm niệm vừa động.

Kiếp phạt khủng bố từ trên trời giáng xuống, trong hư không hiện ra ức vạn kiếm quang, như mưa bão trút xuống, mang theo một luồng uy thế diệt thế, bầu trời nứt toác, Đại đạo cũng phải run rẩy.

Trong một phần nghìn của cái búng tay, trăm vạn đại yêu ngoài Oa

Hoàng Cung, trong nháy mắt bị tàn sát, nhục thân và nguyên thần đều bị xóa sổ, không một ai có thể trốn thoát.

Ba yêu quái Hiên Viên Phần còn thảm hơn, bị dư âm của một đợt công kích chạm vào, liền hóa thành tro bụi.

Tu vi cảnh giới của chúng vốn không cao, cùng lắm cũng chỉ ở trình độ Thái Ất Kim Tiên, chỉ là trời sinh có sức quyến rũ, giỏi mê hoặc đàn ông mà thôi.

"Thật đáng sợ!!" Cả Hồng Hoang đều bị kinh động.

Ai cũng không ngờ Thiên Đế lại sát phạt quả quyết như vậy, chỉ trong một ý niệm đã tiêu diệt hết thuộc hạ của Nữ Oa. 85.

Ngoài thực lực ngạo thị Hồng Hoang, tâm thái sát phạt vô tận này quả thực khiến người ta ngạt thở.

"Thằng nhãi ranh dám làm càn!" Nữ Oa xù lông.

Đây quả thực là ấn mặt nàng xuống đất mà chà xát.

Lẽ nào bản cung không cần mặt mũi sao?!

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, trên đỉnh đầu thụy khí lượn lờ, bay ra một tòa tiểu tháp mười hai tầng.

Thần quang hỗn độn cắt nát vũ trụ, thánh uy hỗn độn lay động vạn cổ.

Áp lực vô biên vô tận giáng xuống.

Trong khoảnh khắc, phảng phất như Thiên đạo cũng phải phủ phục dưới chân Hạo Thiên.

Đồng tử Nữ Oa co rụt lại, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Chương 143

Hai bên đã triệt để xé rách mặt nhau, Hạo Thiên dám trấn áp Nguyên Thủy, cũng dám diệt sát Chuẩn Đề, tại sao lại không dám trấn áp nàng?

Huống chi, lần này nàng đuối lý trước.

"Xin Thiên Đế bệ hạ tha thứ cho nương nương!" Đột nhiên, Linh Châu Tử chạy ra, quỳ trên đất dập đầu liên tục.

Trong góc đại điện, Lục Áp sắc mặt tái mét, cũng đành phải bước ra quỳ xuống.

Hắn không ngốc, tình thế ác liệt đến mức này, trốn cũng không trốn được.

Hạo Thiên lạnh lùng liếc nhìn hai người.

Linh Châu Tử không thể giết được, dù sao sau này cũng là Tam Đàn Hội Hải Đại Thần, một trong những chủ lực của Thiên Đình, là người một nhà.

Ngược lại, thái tử Yêu tộc Lục Áp, giữ lại không có tác dụng lớn, mà lại là một ẩn họa.

"Lục Áp, trẫm cho ngươi một cơ hội," Hạo Thiên chậm rãi nói, "Đầu quân cho Thiên Đình, lập tức đi trấn thủ Thái Dương Tinh, trẫm có thể hứa hẹn, bảo đảm cho ngươi một đời an ổn." "Không đi!

Ta thề chết theo Nữ Oa Thánh nhân!" Lục Áp lập tức từ chối, ra vẻ rất có cốt khí.

Hạo Thiên nhìn Bạch Thiển, người sau lập tức hiểu ý, liền lấy ra một cái hồ lô màu đỏ thẫm.

Trong nháy mắt, bên trong hồ lô có một luồng hào quang, cao hơn ba trượng, bay ra một vật, dài bảy tấc, có mày có mắt, trong mắt có hai đạo bạch quang, chiếu ngược xuống, khóa chặt vào nê hoàn cung của Lục Áp.

"Yêu đạo Lục Áp kháng cự pháp chỉ của Thiên Đế, tội không thể tha!

Theo luật phải chém!" Bạch Thiển mở miệng nói, sau đó khẽ cúi người, "Xin bảo bối xoay người!" Bảo bối kia xoay một vòng trên đầu Lục Áp, đầu của người này đã rơi xuống trần ai, đương trường thân tử đạo tiêu.

"..." Nữ Oa Nương Nương đau lòng vô cùng.

Nàng đã tốn rất nhiều công sức mới bảo vệ được Lục Áp, mầm mống duy nhất này, không ngờ lại bị chém giết.

May là Hạo Thiên không làm việc quá tuyệt, để lại một luồng tàn hồn của Lục Áp.

Thực sự bất đắc dĩ, nàng đành phải gửi hắn đến phương Tây chuyển thế đầu thai, gia nhập Phật môn.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi," Hạo Thiên cười ha hả, "Sư tỷ hãy ghi nhớ bài học hôm nay, tuyệt đối không được hành động khinh suất.

Linh Châu Tử có duyên với Thiên Đình ta, mau chóng đưa đến Trần Đường Quan đầu thai, thần vị ở Thiên Đình đã dành sẵn cho nó rồi!" Nói xong, Hạo Thiên cùng Bạch Thiển trực tiếp rời đi.

Nữ Oa nhìn Oa Hoàng Cung trống rỗng, cảnh tượng kinh hoàng với trăm vạn thi thể la liệt ngoài điện, lập tức bi thương dâng trào, suýt chút nữa khóc ngất tại chỗ.

Mẹ nó, Hạo Thiên hung tàn đến thế!

Không trêu vào được!

Làm xong một việc, Hạo Thiên và Bạch Thiển lại đến Triều Ca, gọi Đế Tân theo.

Ba sư đồ cưỡi tường vân, thẳng tiến đến địa giới Bắc Hải.

Nơi đó hiện đang có chiến sự, bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải nổi loạn, Văn Trọng phụng chỉ dẫn binh bình loạn, hai bên đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Khi đến bầu trời Bắc Hải, quả nhiên thấy, từng tòa doanh trại quân đội nối dài không dứt, rất nhiều binh lính hùng tráng như hổ lang đi tuần tra.

Trong doanh trại của địch, có yêu khí ngút trời.

Bắc Hải, trong quân trướng của quân Thương đèn đuốc sáng trưng.

Văn Trọng đang cau mày nhìn bản đồ địa hình, đột nhiên tâm huyết dâng trào, lập tức lệnh cho thuộc hạ đốt hương, sau đó lấy ra ba đồng tiền vàng bắt đầu bói quẻ.

"Hả!

Mau mau tiếp giá!

Đại vương đến rồi!" Văn Trọng đột nhiên kinh hãi.

Quẻ tượng cho thấy, ngoài Thương vương Đế Tân ra, còn có hai vị đại thần thông giả có thân phận kinh thế.

Các tướng lĩnh dưới quyền Thái sư hoàn toàn tin tưởng, bởi vì thuật bói tiền của Văn Trọng vô cùng linh nghiệm, đã sớm nổi danh bên ngoài.

Một lát sau, Hạo Thiên, Bạch Thiển và Đế Tân bước vào quân doanh.

“Bần đạo khấu kiến Thiên Đế bệ hạ!

Khấu kiến Nhân Hoàng!” Văn Trọng giật mình.

Lão vạn vạn không ngờ, sẽ gặp được Hạo Thiên vào lúc này và ở nơi này.

Ban đầu, Văn Trọng tu đạo ở Tiệt giáo năm mươi năm, bái dưới trướng Kim Linh Thánh Mẫu, đã sớm biết uy danh của Thiên Đế.

“Miễn lễ, bình thân!” Hạo Thiên liếc nhìn một cái, “Chỉ một con yêu vượn mà cũng không hạ được, cần thái sư để làm gì?” Hiện nay, mọi người đều đã biết, Viên Phúc Thông vốn là tu sĩ của Yêu Sư Phủ ở Bắc Hải, bản thể là một con yêu vượn có huyết mạch Chu Yếm, tu vi Đại La Kim Tiên.

Kể từ sau khi Yêu Sư Phủ bị phá hủy, Viên Phúc Thông đã đầu quân cho Oa Hoàng Cung.

Tiếp đó, y hóa thân thành một trong tám trăm tiểu chư hầu của Đại Thương, gây rối ở phàm gian.

Kẻ đứng sau chỉ sử Viên Phúc Thông là ai, đã rõ như ban ngày, đương nhiên không thể nào là Côn Bằng Lão Tổ đã vẫn lạc.

“Thần biết tội!” Văn Trọng xấu hổ.

Vị thái sư này là một thiên tài có tiếng của Tiệt giáo, chỉ trong năm mươi năm đã tu thành Đại La Kim Tiên, sau đó lại xuống núi phò tá cho Thương vương tiền nhiệm là Đế Ất, đã hơn ba mươi năm, địa vị cao tột bậc.

Nhưng nếu nói thực lực mạnh, thì cũng không hẳn.

Nếu ở trong một thế lực lớn như Thiên Đình, nơi Chuẩn Thánh nhiều như chó, Đại La Kim Tiên đi đầy đất, Văn Trọng căn bản không có thứ hạng.

Vì vậy đánh không lại Viên Phúc Thông, cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Thực tế, trong quỹ đạo Phong Thần ban đầu, Văn Thái Sư thống lĩnh đội quân bắc phạt, ở Bắc Hải suốt mười mấy năm, mới để cho ba yêu quái Hiên Viên Phần có cơ hội, biến hóa tiếp cận Nhân Hoàng.

"Văn Trọng nghe chỉ," Đế Tân lập tức nói, "Ngươi chinh tiễu bất lực, phụ lòng cô vương giao phó, nay cách chức chờ lệnh, khâm thử!" Văn Trọng không dám làm càn, lập tức giao ra binh phù, lui sang một bên.

Đã có sư tôn của Nhân Hoàng đích thân đến, thì dù là Thánh nhân cũng phải lui tránh, trấn áp một con yêu vượn nho nhỏ không thành vấn đề.

Vì vậy, Văn Trọng không hề lo lắng, cũng không biện giải.

Thực ra, Hạo Thiên đưa người đến đây, chủ yếu là để rèn luyện Đế Tân, để Nhân Hoàng có cơ hội thực sự đấu pháp và chiến đấu với người khác, tích lũy kinh nghiệm mới có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Trong nháy mắt, ba người lại đến trước doanh trại quân phản loạn.

"Viên Phúc Thông ở đâu!

Ra đây cùng cô vương một trận!" Đế Tân trầm giọng nói.

Nghe vậy, mười mấy vạn quân phản loạn lập tức náo loạn.

Chương 144

Mục đích của cuộc nổi loạn là để giết vua đổi triều đại, không ngờ Thương vương lại tự mình đến nộp mạng.

"Đế Tân?

Quả nhiên là ngươi!

Đừng chạy, ăn một gậy của ta!" Một giọng nói trầm hậu vang lên, Viên Phúc Thông mình đầy lông lá, kéo theo một cây côn sắt lao ra.

Người này toàn thân lông lá rậm rạp, mặt mày hung tợn xấu xí, yêu khí lẫm liệt.

"Yêu đạo!

Dám họa loạn giang sơn Đại Thương, cô vương há có thể tha cho ngươi!" Đế Tân dậm chân, trên người hiện ra một bộ chiến y Đại La Tiên Kim, lòng bàn tay lật một cái, đã có thêm một thanh Yển Nguyệt Đao cấp bậc Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Trong nháy mắt, hai người đã lao vào nhau, gần như thế quân lực địch.

Hạo Thiên cũng không vội, quan sát thủ pháp chiến đấu của Đế Tân, đánh giá sự tiến bộ gần đây của vị đệ tử ký danh này.

Bạch Thiển thì cảnh giác, quanh thân hiện ra bảy thanh Thiên Mang Thần Đao, chỉ cần Đế Tân có dấu hiệu bại trận, nàng sẽ lập tức xông lên giải vây.

Nửa nén hương sau, Đế Tân một đao bổ Viên Phúc Thông thành hai nửa.

Toàn quân Thương lập tức sĩ khí tăng vọt, vang lên những tiếng

hoan hô như núi lở biển gầm.

"Sư tôn!

Đệ tử không làm người mất mặt chứ?" Đế Tân thu hồi Yển Nguyệt Đao, lon ton chạy tới.

"Cũng tạm được," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Một thời gian nữa, để sư tỷ ngươi đích thân chỉ điểm, dạy cho ngươi mấy môn đao pháp cao thâm." "Đa tạ sư tôn!" 86.

Đế Tân mừng rỡ khôn xiết.

Bên phía quân phản loạn Bắc Hải, thấy chủ tướng Viên Phúc Thông đã chết, ai nấy đều không còn lòng dạ chiến đấu, nhanh chóng binh bại như núi đổ, bảy mươi hai lộ tiểu chư hầu đều tan tác như chim vỡ tổ.

Đế Tân đích thân dẫn đại quân truy sát một đường, chém giết vô số, bình định cuộc nổi loạn ở Bắc Hải.

Ba sư đồ cũng không nghỉ ngơi, lại đi về phía biên giới Đông Di.

Người Đông Di là hậu duệ của Xi Vưu, không chỉ giỏi thuật bắn cung, tinh thông luyện kim, mà đao binh cũng vô cùng tinh xảo, đúng chuẩn một dân tộc chiến đấu.

Thực tế, những bộ lạc Đông Di này vẫn luôn rục rịch, không chịu nộp cống cho Đại Thương, thường xuyên xâm nhiễu lãnh thổ Đại Thương.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, dường như có ý nuôi giặc tự trọng, đối với các bộ lạc Đông Di khá là buông thả, cũng là nguyên nhân gây ra cuộc nổi loạn của Đông Di sau này.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, đương nhiên phải giải quyết mọi việc một lần cho xong.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở không phải là nhân vật nhỏ, là một trong bốn đại chư hầu của Đại Thương, dưới trướng thống lĩnh hai trăm trấn tiểu chư hầu.

Hơn nữa, lão còn là nhạc phụ của Đế Tân, địa vị vô cùng đặc thù. 87.

Vừa mới đặt chân vào phạm vi Đông Lỗ, trong đầu Hạo Thiên vang lên một âm thanh thông báo êm tai: "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên!

Yêu cầu ký chủ trợ giúp Nhân Hoàng bình định Đông Di, phần thưởng: Nguyên liệu cấp Chúa Tể x200!" "Đến hay lắm!" Hạo Thiên mỉm cười.

Vừa giúp đồ đệ dẹp yên phản nghịch, vừa có thể nhận được phần thưởng, có vẻ không tệ.

Vì vậy, sau khi Đế Tân đến phủ Đông Bá Hầu, lập tức phát ra một đạo chiến thư, yêu cầu các bộ lạc Đông Di quyết chiến sau ba ngày, địa điểm tùy chọn.

Thấy Đế Tân không mang theo một binh một tốt, Khương Hoàn Sở suýt nữa tức ngất.

Tên con rể non nớt này, làm việc quá không đáng tin.

Hắn thật sự nghĩ rằng học được mấy ngày đạo thuật là có thể tung hoành thiên hạ sao?

Ba người đơn đấu với mấy chục vạn tinh kỵ Đông Di, chắc chắn không phải là tự tìm đường chết?

Bên phía các bộ lạc Đông Di, sau khi nhận được chiến thư, cứ ngỡ Đại Thương đang đùa, sai người đi do thám mới biết là thật.

"Tập kết những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của chúng ta!

Thành lập liên quân, lần này không chỉ giết Thương vương, mà còn phải đánh bại Khương Hoàn Sở!" Thương Kiệt Vương, Nguyệt Cơ Vương và Vu Tế Vương, ba vị thủ lĩnh bộ lạc đã đạt được nhất trí.

Ba ngày sau, trên một thảo nguyên rộng lớn.

Lúc mặt trời vừa mọc, tiếng hô của liên quân Đông Di vang như sấm, như thủy triều tràn vào chiến trường.

Những tinh nhuệ của các bộ lạc này, đều tay cầm chiến qua và chiến kiếm bằng đồng, lưng đeo cung mạnh, trông ai nấy đều dũng mãnh vô cùng.

Ngược lại, bên phía Hạo Thiên chỉ có ba người lẻ loi.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, dẫn theo hơn vạn binh mã, đi theo xa xa phía sau, ra vẻ xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

"Sư tôn nói không sai," Đế Tân lạnh lùng nhìn về phía trước, trầm giọng nói, "Đông Di quả thực là một họa lớn, phải sớm trừ bỏ!

Nếu không Đại Thương ta vĩnh viễn không có ngày yên ổn!" "Nhân Hoàng sư đệ, để ta giúp ngươi." Bạch Thiển cười duyên.

Nàng đột nhiên thúc giục pháp lực.

Dưới chân nàng, mặt đất trên bình nguyên lập tức chấn động điên cuồng, từng tôn khôi lỗi ngưng tụ từ đá và đất bùn đứng dậy.

Những con khôi lỗi trông có vẻ đơn sơ này, mỗi con đều cao đến ba trượng, tựa như người khổng lồ, vừa xuất hiện đã có hàng ngàn hàng vạn con.

Ầm ầm!

Một con khôi lỗi đá mạnh mẽ dậm chân, mặt đất nứt toác, xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Nếu một cước này đạp lên người tinh kỵ Đông Di, cả người lẫn ngựa đều sẽ thành thịt nát.

"Trời!

Sao lại có nhiều đạo binh như vậy!

Lần này phiền phức rồi!" Liên quân Đông Di suýt chút nữa sợ tè ra quần tập thể.

Không hề có chút kịch tính nào.

Bạch Thiển và Đế Tân hai người liên thủ, trấn áp hai mươi vạn tinh kỵ Đông Di, giết đến mức các bộ lạc Đông Di run sợ xưng thần.

Khương Hoàn Sở chứng kiến toàn bộ quá trình, sau khi trở về hầu phủ đã tự sát tạ tội.

Con trai của lão là Khương Văn Hoán, kế nhiệm chức Đông Bá Hầu.

Chương 145

Hạo Thiên thấy nhàm chán, liền để hệ thống đổi phần thưởng.

Tổng cộng y tích lũy được một nghìn chín trăm phần nguyên liệu cấp Chúa Tể, và một cơ hội rút thưởng cấp Chúa Tể.

"Hệ thống, sắp xếp cho trẫm rút thưởng." Hạo Thiên phân phó.

Cũng không biết, phần thưởng cấp bậc này sẽ là gì.

Trong chốc lát, trong đầu y xuất hiện từng luồng lưu quang rực rỡ, mỗi luồng quang mang đó, đều như đang bao bọc một thứ gì đó.

Hạo Thiên tâm niệm vừa động, pháp lực hóa thành bàn tay che trời, tóm lấy một luồng lưu quang trong đó.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được Chúa Tể Chi Nhãn!" Hệ thống thông báo.

Giây tiếp theo, Hạo Thiên cảm thấy giữa trán có chút ngứa, dường như có một thứ gì đó thần kỳ đang từ bên trong chui ra.

Y đưa tay lên sờ, đã mọc ra một con mắt thần kỳ dựng đứng. 88.

Đồng thời, một đoạn tin tức tràn vào ý thức của y.

Chúa Tể Chi Nhãn: Có thể quan sát tam giới, nhìn thấu bất kỳ rào cản nào, cho dù đối phương là Thiên đạo Thánh nhân, có thần thông che đậy thiên cơ, cũng khó mà thoát khỏi sự truy tung.

"Lợi hại rồi!" Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Vạn vạn không ngờ, lại có sự tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Y lập tức nảy ra ý định thử một chút.

Chúa Tể Chi Nhãn tỏa sáng rực rỡ, nhìn về phía Bát Cảnh Cung, nhưng kỳ lạ là, Thái Thanh Lão Tử lại không ở đó.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không biết tung tích.

Thậm chí, Oa Hoàng Cung cũng không một bóng người.

"Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hạo Thiên hơi kinh ngạc.

Tình huống này vô cùng kỳ quặc.

Lẽ nào ba vị Thánh nhân đã đến Tử Tiêu Cung?!

Không phải, theo như Hạo Thiên dùng Chúa Tể Chi Nhãn quan sát, Tử Tiêu Cung đã đóng cửa từ lâu.

Cuối cùng, sau một hồi tìm kiếm, Hạo Thiên đã phát hiện ra manh mối. 89.

Ở một phía khác của tinh không hỗn độn, nơi có vô số dòng chảy thời không hỗn loạn, thiên uyên có thể thấy ở khắp nơi, khắp nơi là những đại tinh vỡ nát, trong các khe nứt thời không, bão táp hỗn độn tàn phá.

Một hành tinh giống như Thái Âm Tinh, có một mặt tối, trên đó mờ mờ ảo ảo, thần niệm căn bản không thể xâm nhập.

Chúa Tể Chi Nhãn phát huy uy lực, lập tức nhìn thấu cảnh tượng bên trong.

Hóa ra, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa Nương Nương và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đang bí mật gặp mặt, thương lượng chuyện gì đó.

"Tên nhóc Hạo Thiên, thực sự đáng ghét!" Nữ Oa Nương Nương nghiến răng nghiến lợi, "Hủy Chiêu Yêu Phiên của bản cung, tàn sát

trăm vạn đại yêu dưới trướng bản cung, còn giết hậu duệ duy nhất của Đế Tuấn, quả thực không coi Thánh nhân ra gì!" "Đúng vậy," Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng âm trầm nói, "Hiện nay, Thiên Đình ngang ngược bá đạo, quả thực rất uy phong.

Thế nhân chỉ biết Thiên Đình, không biết Thánh nhân!

Thật là vô lý!" "Theo như đề nghị của sư tỷ vừa rồi, chúng ta nên liên thủ đối phó Hạo Thiên!

Nhân dịp Phong Thần Lượng Kiếp lần này, triệt để lật đổ Thiên Đình, để Hạo Thiên trở thành Đông Vương Công thứ hai!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng nói, "Mối thù diệt giáo của Tây phương giáo, bần đạo nhất định phải báo!" Chỉ có Thái Thanh Lão Tử giữ im lặng, không muốn dính vào tranh chấp.

Phải biết rằng, ái đồ của lão là Đại nguyên soái binh mã Thiên Đình, thiện thi Thái Thượng Lão Quân lại đang ở thường trú tại Thiên Đình, quan hệ hai nhà không tốt không xấu, còn lâu mới đến mức trở mặt động thủ.

"Đại sư huynh, huynh cũng nên bày tỏ thái độ đi chứ," Nữ Oa có chút không vui, "Ba người chúng ta không đủ, thêm huynh vào mới chắc chắn hơn.

Đừng tưởng không lên tiếng là có thể đứng ngoài cuộc." "Đại huynh, nên giúp chúng đệ một tay," Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khuyên, "Hạo Thiên kia lòng lang dạ sói, âm mưu độc chiếm Hồng Hoang, đàn áp chúng ta những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều đó có thể nhịn, thì còn gì không thể nhịn được." "Lượng kiếp đã khởi động, đại sư huynh cũng không thể đứng ngoài cuộc," Tiếp Dẫn Đạo Nhân chen vào một câu, "Lão sư mặc kệ Hạo Thiên, chúng ta phải đoàn kết, nhất trí đối ngoại!

Đánh lên Thiên Đình, trừ khử Hạo Thiên và con vợ của hắn!" Thái

Thanh Lão Tử không nói nên lời.

Ba vị này, đang đặt bản tọa lên lửa mà nướng đây mà.

Hạo Thiên là người bình thường sao?

Lão sư còn không làm gì được hắn, bản tọa không dám nhúng vào vũng nước đục này.

"Xin lỗi, trong giáo có việc, ta đi trước một bước." Thái Thanh Lão Tử đứng dậy, làm bộ muốn đi.

Lại bị Nữ Oa ra hiệu bằng mắt, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn đồng thời đứng lên, chặn đường đi của lão.

"Đại huynh, huynh cứ cho một câu trả lời cuối cùng đi," Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói, "Liên minh phản Thiên Đình không thể thiếu huynh, gia nhập cũng phải gia nhập, không gia nhập cũng phải gia nhập!

Không có lựa chọn!" Xì!

Thái Thanh Lão Tử đầu to như cái đấu.

Làm ơn, các vị tự tìm đường chết, đừng lôi bản tọa theo với.

"Ta không có ý định đối đầu với Thiên Đình," Thái Thanh Lão Tử đành phải nói, "Đương nhiên, cũng sẽ không can thiệp.

Nhìn vào tình nghĩa ngày xưa, nếu ba vị xảy ra chuyện, ta tất sẽ ra tay viện trợ." Nữ Oa, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn, ba người nhìn nhau một cái, cũng chỉ có thể âm thầm chấp nhận.

Dù sao, đại sư huynh luôn theo đạo thanh tịnh vô vi, rất ít tham gia vào các tranh chấp lớn nhỏ của Hồng Hoang, vì vậy cũng không thể ép lão quá chặt.

Bốn vị Thánh nhân thương nghị xong, mới lần lượt giải tán.

Lại không biết rằng, Hạo Thiên đã biết hết mọi chuyện.

“Hay, không tồi,” Hạo Thiên cười ha hả, “Liên minh phản Thiên Đình?

Có chút thú vị!” Đang sầu không có cớ để xử lý mấy vị, không ngờ họ lại lén lút cấu kết với nhau.

Còn về Thông Thiên Giáo Chủ, không cùng một đường với họ, được coi là đồng minh của Thiên Đình, tự nhiên bị Nữ Oa và các Thánh nhân khác loại ra khỏi vòng tròn nhỏ.

Xem ra, Phong Thần Lượng Kiếp lần này, định sẵn sẽ phong vân nổi lên, một trận đại chiến Thánh nhân kinh diễm vạn cổ sẽ được vén màn.

Hạo Thiên bấm ngón tay tính toán, còn một khoảng thời gian nữa Na Tra mới ra đời.

Y dứt khoát đến bên bờ sông Vị Thủy, ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh bên sông, biến cần câu và lưỡi câu cấp Chúa Tể thành lưỡi câu thẳng, sau đó bắt đầu câu cá.

Chương 146

Lúc này, Khương Tử Nha còn chưa xuống núi, chưa bắt đầu màn trình diễn của mình, vì vậy, Hạo Thiên đã đi trước một bước.

"Hệ thống, có thể bắt đầu rồi!" Hạo Thiên nói.

Mười ngày sau, y thu hoạch được mẻ cá đầu tiên.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai viên Tu Vi Đan năm triệu năm!" Hệ thống thông báo.

Không tồi!

Cấp bậc của Tu Vi Đan ngày càng cao, đây là một hiện tượng tốt!

Tu vi cảnh giới của Hạo Thiên hiện đang dừng ở Bán bộ Thánh nhân.

Y cảm thấy muốn đạt đến trình độ Thánh nhân, e rằng cần mấy nguyên hội khổ tu, vì vậy Tu Vi Đan càng nhiều càng tốt.

Lại mười ngày nữa trôi qua.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, ngài nhận được mười hai con Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp!" Hệ thống lại thông báo.

Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp là dị chủng của Hồng Hoang, hình dạng như những con bướm được điêu khắc từ ngọc xanh, trời sinh mang theo Pháp tắc Kiếm đạo, khi gặp nguy hiểm sẽ phát ra kiếm khí, cực kỳ nguy hiểm.

Hạo Thiên cũng cảm thấy nhân phẩm bùng nổ, vận may khá tốt.

Dường như trong nháy mắt, mẻ cá thứ ba đã đến tay.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp sáu lần, ngài nhận được sáu viên Thiên Đạo Châu!" Vãi chưởng!

Lại là loại pháp bảo này!

Thiên Đạo Châu chứa đựng một luồng ý chí Thiên đạo, thậm chí có thể mở rộng thành một Thiên đạo hoàn chỉnh, là một sự tồn tại siêu cấp vượt qua cả Tiên thiên chí bảo.

Trúng mánh rồi!

Trúng mánh lớn rồi!!

Bên bờ sông Vị Thủy, Hạo Thiên bất ngờ nhận được Thiên Đạo Châu.

Phần thưởng kinh người này, khiến cho những thứ trước đó lập tức không còn thơm nữa.

"Hệ thống, đổi phần thưởng cho ta!

Nhanh lên!" Hạo Thiên thúc giục.

Trong nháy mắt, sáu viên châu to bằng nắm tay, xuất hiện trong không gian lưu trữ của hệ thống.

Mỗi một viên châu, đều ẩn chứa pháp tắc Thiên đạo thuần túy nhất, tỏa ra ức vạn đạo thần quang.

Hạo Thiên lấy ra một viên cầm trong tay, còn sợ nó đột nhiên thoát ra bay đi, hòa nhập vào thế giới này.

Trước đó, Hạo Thiên đã có được bản hoàn chỉnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp, bên trong quả thực có ba ngàn pháp tắc Đại đạo, nhưng

duy chỉ thiếu pháp tắc Thiên đạo.

Bởi vì pháp tắc Thiên đạo ở Hồng Hoang là duy nhất, Hồng Quân Đạo Tổ thân hợp Thiên đạo, là hóa thân và người chưởng khống Thiên đạo.

"Hệ thống, luyện hóa Thiên Đạo Châu, cần bao nhiêu Thiên đạo công đức?!" Hạo Thiên hỏi.

"Hai trăm tỷ bộ." Hệ thống lập tức trả lời.

"Phóng đại vậy sao?

Sao không đi cướp luôn đi?" Hạo Thiên có chút tức giận.

"Thiên Đạo Châu đã vượt qua phẩm giai Tiên thiên chí bảo," hệ thống lại đáp, "Nếu luyện hóa hoàn thành, ký chủ có thể ở một phương trời đất khác ngoài Hồng Hoang, trở thành người chưởng khống Thiên đạo mới, sản xuất hàng loạt Thánh nhân.

Ở đó, ngài là tồn tại vô địch." Nghe vậy, Hạo Thiên sững sờ.

Đúng vậy mà!

Nếu nhìn như vậy, hai trăm tỷ Thiên đạo công đức còn là rẻ chán. 90.

Nếu có một ngày, Hạo Thiên thoát khỏi sự trói buộc của Hồng Hoang, khai tích một thế giới mới, Thiên Đạo Châu sẽ có đất dụng võ lớn.

Đột nhiên, trong lòng y lóe lên một tia linh quang.

Bên trong Hỗn Độn Châu, ẩn chứa một thế giới Hồng Mông rộng lớn vô ngần, chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn Hồng Hoang hiện tại.

Một ý tưởng táo bạo từ trong lòng nảy ra.

Càng nghĩ càng kích động, y để lại một đạo pháp thân tiếp tục câu

cá, còn chân thân thì lập tức trở về Thông Minh Điện của Thiên Đình, chui tọt vào trong Hỗn Độn Châu.

"Ta luyện hóa Thiên Đạo Châu, có được tất cả pháp tắc Thiên đạo, trong thế giới Hồng Mông này chưởng khống Thiên đạo, liền có thể thay đổi các quy tắc bên trong, cung cấp tiện lợi cho mọi người, thậm chí giúp họ chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Hạo Thiên tự nhủ. 91.

Ở Hồng Hoang hiện nay, cho dù là Dao Trì, tích lũy đủ tu vi cảnh giới, chém tam thi, có được mười tỷ Thiên đạo công đức, Hồng Quân cũng sẽ không cho phép tấn thăng.

Lùi một bước mà nói, cho dù tấn thăng thành công, một phần nguyên thần cũng sẽ ký thác vào Thiên đạo, trở thành con rối của Thiên đạo, Hồng Quân chỉ cần một ý niệm là có thể chưởng khống sinh tử của họ.

Chuyện này, Hạo Thiên tuyệt đối không chấp nhận.

Y không thể dung thứ cho người thân và bạn bè của mình gặp bất kỳ sự cố nào.

Đã quyết định, Hạo Thiên bắt đầu hành động.

Ba mươi chín tỷ công đức tích lũy trước đó, vì nhiều lý do khác nhau, đã tiêu hao hơn ba phần.

Sau đó lại có một đợt câu cá khoảng bốn mươi năm, lại tích lũy được hơn mười tỷ công đức.

So với con số hai trăm tỷ, vẫn còn rất xa.

"Hệ thống, một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có thể đổi được năm mươi rương công đức không?" Hạo Thiên hỏi.

"Ngài không nhớ nhầm, đúng là như vậy," hệ thống trả lời, "Trong

không gian lưu trữ của ngài, hiện có sáu vạn món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, xin hỏi có đổi hết thành rương công đức không?" "Chọn ra những món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo thuộc về các Thánh nhân, những món còn lại đổi hết thành rương công đức!

Mở hết cho ta!" Hạo Thiên cắn răng, dậm chân, quả quyết đưa ra quyết định.

Y đã cảm nhận được sự bất mãn của Hồng Quân đối với mình.

Chương 147

Nguy cơ đang đến gần. 92.

E rằng sau Phong Thần Lượng Kiếp, Hồng Quân có khả năng sẽ ra tay, phò tá một Thiên Đế mới.

Từ góc độ của người chưởng khống Thiên đạo, Hồng Quân cần một con chó chăn cừu nghe lời, trung thành tuyệt đối, không có hai lòng.

Hạo Thiên hiện nay, đã dần dần thoát khỏi sự khống chế của Hồng Quân, điều này đối với người đứng đầu Hồng Hoang là không thể dung thứ.

Trong nháy mắt, ba triệu rương công đức vàng óng ánh, gần như nhét đầy không gian lưu trữ của hệ thống.

"Tích!

Chúc mừng ngài mở rương công đức, ngài nhận được hai mươi triệu điểm Tiên thiên công đức!" "Tích!

Chúc mừng ngài mở rương công đức, ngài nhận được ba mươi hai triệu điểm Tiên thiên công đức!" "Tích!

Chúc mừng ngài mở rương công đức, ngài nhận được một trăm triệu điểm Tiên thiên công đức!" … Một loạt âm thanh thông báo, liên tiếp vang lên trong đầu Hạo Thiên.

Mấy ngày sau, những âm thanh này mới hoàn toàn biến mất.

Hạo Thiên ra lệnh kiểm kê.

Hệ thống sau khi tính toán, lập tức đưa ra một câu trả lời.

"Chúc mừng ký chủ mở ba triệu rương công đức, ngài tích lũy

được chín trăm bốn mươi lăm tỷ điểm Thiên đạo công đức!" hệ thống nói.

"Sắp xếp luyện hóa viên Thiên Đạo Châu kia!

Càng nhanh càng tốt!" Hạo Thiên lại lần nữa phân phó.

Hai trăm tỷ Thiên đạo công đức, nhanh chóng bị khấu trừ.

Chỉ mất ba tháng, việc luyện hóa đã hoàn thành.

Hạo Thiên dung hợp Thiên Đạo Châu vào thức hải của mình, lập tức có được pháp tắc Thiên đạo hoàn chỉnh.

Một cảm giác hùng vĩ chưởng khống toàn cục tự nhiên nảy sinh.

Ầm ầm ầm!

Hạo Thiên một mình, ngồi xếp bằng ở trung tâm thế giới Hồng Mông.

Thần niệm của y, vô hạn kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, thần niệm đã xâm nhập vào mọi ngóc ngách của thế giới này.

Sau đó, pháp tắc Thiên đạo bắt đầu thuận theo thần niệm, chậm rãi triển khai, từng bước một phủ kín nơi đây.

Hạo Thiên có một cảm giác, thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu, giống như một chiếc máy tính mới ở kiếp trước, còn pháp tắc Thiên đạo giống như hệ điều hành.

Có được pháp tắc Thiên đạo, tương đương với việc nắm giữ quyền hạn quản trị viên, đợi hệ điều hành cài đặt xong, y có thể lợi dụng quyền hạn, điều khiển và thao túng cả thế giới này.

Trong Hỗn Độn Châu, Hạo Thiên là chúa tể tuyệt đối.

Cho dù Hồng Quân đột nhiên xông vào, cũng sẽ bị áp chế ở mức

độ lớn nhất, tuyệt đối không có kết cục tốt.

"Hóa ra là vậy!" Hạo Thiên trong lòng nảy sinh vô số giác ngộ.

Y bắt đầu hiểu được tình cảnh hiện tại của mình, cũng hiểu được tâm thái của Hồng Quân.

Trong Hồng Hoang do Hồng Quân chưởng khống, muốn nghịch Thiên đạo, đó là điều không thể, Hồng Quân chỉ cần một ý niệm, là có thể xóa sổ kẻ nghịch thiên như một loại virus.

Chính vì vậy, Thiên Đình dưới trướng Hạo Thiên, trông có vẻ phồn vinh đến cực điểm, nhưng thực tế lại vô cùng yếu ớt.

Chỉ cần Hồng Quân muốn, xóa sổ cả Thiên Đình cũng không thành vấn đề.

Quá nguy hiểm!

Nguy hiểm đến cực điểm!

Không khác gì người thường ngủ chung với hổ!

Suy nghĩ một hồi, Hạo Thiên bắt đầu đưa ra những bố trí mới.

"Thế giới này đặt tên là Hư Thần Giới!

Tốc độ thời gian chảy nhanh gấp nghìn lần!" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Ở Hồng Hoang, nếu không có tu vi Thánh nhân, cho dù chưởng khống Pháp tắc Thời gian, cũng không có cách nào điều chỉnh tốc độ thời gian chảy của một đạo trường lên gấp nghìn lần trong thời gian dài.

Nhưng trong "Hư Thần Giới", Hạo Thiên là toàn năng, duy trì tốc độ thời gian gấp nghìn lần không thành vấn đề.

Ngay sau đó, y hạ một đạo pháp chỉ, triệu tập tất cả các thành viên cốt lõi của Thiên Đình, cùng với hơn ba trăm triệu Thiên binh Thiên

tướng tiến vào.

Đồng thời dặn dò mọi người lập tức bế quan khổ tu, không cần quan tâm đến những chuyện khác.

“Trước Phong Thần Lượng Kiếp, cố gắng tạo ra một lứa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đến lúc đó xem hươu chết về tay ai!” Ánh mắt Hạo Thiên sắc bén, nói từng chữ một.

Hư Thần Giới xuất hiện, hoàn toàn không một tiếng động.

Hơn nữa Hạo Thiên còn cố ý che đậy, gần như không hề tiết lộ chút tin tức nào.

Tu sĩ tiến vào Hư Thần Giới sẽ không ra ngoài trong một thời gian dài, gần như cách biệt với Hồng Hoang, bên trong dù có lẫn vào gián điệp, tin tức cũng sẽ không lập tức truyền ra ngoài.

Đột nhiên đổi sang một môi trường ưu việt hơn, Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế lại càng liều mạng luyện công hơn nữa, vì mục tiêu của họ hiện tại là chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ở một diễn biến khác.

Đại Thương, Trần Đường Quan, có một chuyện vui xảy ra.

Tối hôm đó, phu nhân Ân thị của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh đang ngủ say sưa, đột nhiên mơ thấy một lão giả râu tóc bạc ph trắng nói: “Phu nhân, mau nhận quý tử!” Ân thị lập tức giật mình tỉnh dậy, đem chuyện trong mộng kể lại cho Lý Tĩnh.

Sau đó, cái bụng mang thai gần ba năm của bà lại có động tĩnh không nhỏ.

“Chắc là sắp sinh rồi,” Lý Tĩnh gật gật đầu, “Lần trước Quốc sư

Thân Công Báo còn đặc biệt đến nói với ta, đứa con này là Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa Thánh nhân chuyển thế, mang thai ba năm sáu tháng mới giáng sinh.

Thời gian bây giờ cũng gần như vậy." Một thời gian trước, Thái sư Văn Trọng cáo lão về quê, Nhân Hoàng Đế Tân lại bái Thân Công Báo làm Quốc sư, thay đổi một loạt triều thần, đội ngũ văn võ bá quan hoàn toàn đổi mới.

Lý Tĩnh là đối tượng Hạo Thiên đặc biệt quan tâm, nên Thân Công Báo không dám chậm trễ, sớm đã đưa ra lời nhắc nhở.

Quả nhiên.

Chương 148

Một lúc sau, cả căn phòng rực sáng hồng quang, hương khí lan tỏa, Ân phu nhân sinh ra một quả cầu thịt tròn vo.

"Yêu nghiệt!" Lý Tĩnh hoảng hốt, theo phản xạ rút đao chém tới.

Quả cầu thịt nứt ra, một cậu bé nhảy ra ngoài.

Đứa trẻ này trông vô cùng đáng yêu, toàn thân mũm mĩm, tay phải đeo Càn Khôn Quyển vàng óng, bụng quấn Hỗn Thiên Lăng.

Hai pháp bảo này đều do Thái Thanh Lão Tử ban cho.

Càn Khôn Quyển có thể thay đổi kích thước theo ý muốn, dùng để ném tấn công, gần như trăm phát trăm trúng, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Hỗn Thiên Lăng là dải lụa đỏ dài bảy thước, tự động trói buộc kẻ địch, hiệu quả tương tự Khổn Tiên Thằng.

"Hù chết bần đạo rồi!" Lý Tĩnh thở phào một hơi, cảm thấy hồn vía vẫn chưa định lại.

Lúc này, một tràng cười sảng khoái truyền đến, Hạo Thiên dáng đi hổ bộ long hành, bên cạnh là Thân Công Báo và Đế Tân, bước vào trong Tổng binh phủ.

"Nghe nói đệ tử của Trẫm ra đời, thật đáng mừng, đáng mừng a!" Hạo Thiên cười tươi rói.

Căn cơ của Linh Châu Tử có thể nói là hiếm có trong Hồng Hoang, tiềm lực vô cùng to lớn, không thu làm đệ tử ký danh thì thật quá đáng tiếc.

"Thiên Đế bệ hạ giá lâm!

Có mất công đón từ xa, mong người thứ tội!" Lý Tĩnh vội vàng quỳ xuống, dập đầu lia lịa.

Y từ nhỏ đã tu đạo, bái Độ Ách Chân Nhân ở Tây Côn Luân làm thầy, học thành Ngũ Hành Độn Thuật.

Sau này vì tiên đạo khó thành, nên xuống núi phò tá Nhân Hoàng.

Vì vậy, Lý Tĩnh là người trong giới tu chân, đối với Thiên Đế vô cùng kính ngưỡng.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu Na Tra làm đồ đệ, bổ sung một viên mãnh tướng cho Thiên Đình ta!

Thưởng năm trăm điểm thức ăn cấp Chúa Tể!

Một lần rút thưởng cấp Chúa Tể!" Hệ thống nhắc nhở.

"Anh của đứa trẻ này tên là Kim Tra và Mộc Tra, vậy nó cứ gọi là Na Tra," Hạo Thiên nói, "Đứa trẻ này Trẫm sẽ mang đi, cho đến Thiên Đình học nghệ, Lý Tổng binh không cần lo lắng.

Đây là một món pháp bảo thưởng cho ngươi." Nói xong, Hạo Thiên lấy ra Linh Lung Hoàng Kim Tháp, đưa cho Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh vừa nhìn, hai mắt liền sáng rực.

Bảo vật này kim quang lấp lánh, có khả năng thu yêu ma, trấn quỷ sát.

Tháp có tổng cộng bảy tầng, mỗi tầng trấn áp một món pháp bảo, lần lượt là Tam Túc Kim Ô, Hôi Tiên Kiếm, Kinh Thần Kích, Càn Khôn Xích, Thiên La Tán, Tịnh Thế Phất Trần và Chiến Thiên Thứ.

Một luồng uy áp của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Cả Trần Đường Quan đều rung chuyển.

"Còn không mau khấu tạ bệ hạ?!" Thân Công Báo thúc giục.

Lý Tĩnh lúc này mới như tỉnh mộng, không ngừng cảm tạ, trong lòng sướng rơn.

Không hổ là Thiên Đế, quả nhiên ra tay hào phóng, vừa ban thưởng đã là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ai mà chịu nổi.

Ngay sau đó, Linh Châu Tử được ban tên, rồi hành lễ bái sư với Hạo Thiên.

Tuy đứa trẻ chỉ mới ra đời, nhưng mang theo ký ức tiền thế, lại ở trong bụng mẹ hơn ba năm, vừa ra đời đã tương đương với một đứa trẻ vài tuổi, rất hiểu chuyện.

Trong Tổng binh phủ một mảnh vui mừng hân hoan.

Bất ngờ, ngoài cửa có một đạo nhân bước vào.

Là Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, đặc biệt đến để thu đồ đệ.

Chỉ là đánh chết y cũng không ngờ, lại bị Thiên Đế nhanh chân đến trước, giành lấy Na Tra đi mất.

"Không ổn!

Bần đạo phải đi!" Thấy tình thế không đúng, Thái Ất Chân Nhân không chút do dự, quay đầu bỏ chạy.

"Đứng lại!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền đến, "Yêu đạo to gan, thấy Thiên Đế lại không bái!

Đại bất kính!

Phạm phải thiên điều!

Theo luật đáng chém!" Thân Công Báo mắt tinh, trực tiếp đuổi

theo.

Chết tiệt!

Thái Ất Chân Nhân sợ đến hồn vía lên mây. 93.

Đây là muốn chỉnh chết người ta mà.

“Thân Công Báo!

Chưởng giáo lão gia chưa truy cứu tội phản giáo của ngươi, ngươi lại đi giúp người ngoài rồi à?” Thái Ất Chân Nhân vừa chửi thầm, vừa phi thân ra ngoài.

“Phì!

Bần đạo sớm đã vạch rõ ranh giới với Xiển giáo, lập lời thề trung thành với Thiên Đế bệ hạ!

Thái Ất Chân Nhân đừng có ý đồ kéo quan hệ!” Thân Công Báo cười lạnh, tế ra một vật.

Thanh Liên Bồ Đoàn gặp gió liền trương to, quấn lấy Thái Ất Chân Nhân và kéo ngã.

Lúc này, Hạo Thiên cũng đã đi ra.

“Tàn dư của Xiển giáo,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Sai Hoàng Cân Lực Sĩ, áp giải đến Trảm Yêu Đài ở Thiên Đình xử trí, tuyệt không thể tha nhẹ!” Thân Công Báo hô một tiếng tuân chỉ, sau đó gọi mấy tên Hoàng Cân Lực Sĩ, khiêng Thái Ất Chân Nhân đi.

Hiện nay, quy củ của Thiên Đình vô cùng nghiêm ngặt, có vô số thiên quy thiên điều, tội đại bất kính là một trong thập đại ác tội phải lên Trảm Yêu Đài.

Cho nên, Thái Ất Chân Nhân xui xẻo rồi.

Đợi đến khi tổ đình Xiển giáo bên kia phản ứng lại, vị đệ tử thân

truyền của Thánh nhân này đã lặng lẽ vẫn lạc.

Phụt!

Chương 149

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn thổ huyết.

"Hạo Thiên khá lắm!

Khinh người quá đáng!

Chúng ta cứ chờ xem, mối thù hôm nay, ngày sau tất trả lại gấp trăm lần!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng tức giận.

Dù sao cũng đã cùng Nữ Oa và Tiếp Dẫn thành lập liên minh chống Thiên Đình, đôi bên đã ước định hỗ trợ lẫn nhau, Nguyên Thủy cảm thấy lá gan lại lớn thêm nhiều, đã có vốn liếng để một lần nữa thách thức Thiên Đình.

"Ồ, Nguyên Thủy đạo hữu lành sẹo quên đau rồi sao?" Hạo Thiên cười khẩy, "Dám gào thét với Trẫm, chắc là trong lòng bất mãn, dám mạnh miệng báo thù, Trẫm tất cho ngươi một bài học." Tiếng nói vừa dứt, một đàn Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp lặng lẽ bay ra, hóa thành một vùng thanh quang mờ ảo, cực nhanh bay đến Côn Luân Sơn.

Vì sự tồn tại đặc thù, chúng hoàn toàn không kích hoạt cấm chế hộ sơn, dễ dàng xâm nhập vào trong.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề phát hiện ra cuộc tập kích.

Trong một thoáng sơ suất, dưới Kỳ Lân Nhai kiếm quang loạn vũ, hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm mang ẩn chứa kiếm đạo chí cao pháp tắc sắc bén cắt chém, rất nhiều đệ tử đời thứ ba và thứ tư của Xiển giáo né không kịp, tại chỗ bị chém chết.

Ầm ầm ầm!

Kỳ Lân Nhai vốn cứng như thép, nay lại giống như đậu hũ, bị cắt

xé không thương tiếc, cả Ngọc Hư Cung mất đi trụ chống, cứ thế sụp đổ xuống.

Đạo trường của Thánh nhân nổi danh Hồng Hoang, cứ thế bị hủy diệt.

Kỳ Lân Nhai sụp đổ?!

Tin tức này chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Dù sao đó cũng là đạo trường của Thánh nhân, đâu phải là bã đậu, sao có thể sụp đổ được.

Phải biết rằng, cho dù trước đó Tây Phương giáo đã giải tán, Tu Di Sơn cũng không bị phá hủy thành ra như vậy.

Huống hồ, lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đang tọa trấn tại Côn Luân.

Lần này, mặt mũi của Xiển giáo lại một lần nữa mất sạch.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nương nương và Tiếp Dẫn đạo nhân dùng thần thông hồi tưởng lại tình hình trước đó, cũng bị kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

"Trời!

Lại là Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp!

Không phải dị chủng Hồng Hoang này đã tuyệt tích rồi sao?!" Nữ Oa nương nương kinh ngạc không thôi.

"Chẳng trách Nguyên Thủy sư huynh không hề đề phòng!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng toát mồ hôi lạnh.

Quá đáng sợ.

Hạo Thiên từ đâu mà có được chúng, lại còn khiến chúng nghe lời như vậy.

Phải biết rằng, Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp có lai lịch phi phàm, bản thân ẩn chứa kiếm đạo chí cao pháp tắc, công kích sắc bén vô song.

Thể hình nhỏ nhắn, hành động nhanh như tia chớp, cực kỳ khó đề phòng.

Xiển giáo trúng chiêu, tự nhiên không khó hiểu.

Dù cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sau đó có giết sạch chúng, cũng không thể cứu vãn được sự thật là hang ổ đã bị hủy.

So với chuyện đó, việc Thái Ất Chân Nhân bị bắt lên Thiên Đình, lên Trảm Yêu Đài vẫn lạc cũng không còn gây chấn động nữa.

Nữ Oa nương nương nhìn quanh bốn phía, lập tức cũng lo lắng, cảm thấy Oa Hoàng Cung của mình cũng chẳng khác gì không phòng bị, tùy thời có thể bị tấn công lén.

"Hạo Thiên năm đó, trông cũng chẳng có gì đặc biệt!

Vì sao bây giờ lại khó đối phó đến vậy!

Chỉ vì có khí vận gia thân thôi sao?" Nữ Oa đầu đau như búa bổ.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà ta tuyệt đối không muốn đối địch với cường giả như vậy.

Ở một nơi khác.

Hạo Thiên đưa Na Tra đến Hư Thần Giới.

Tiểu Na Tra mới đến, nhìn đâu cũng thấy mới lạ.

Nhưng Hạo Thiên không có thời gian dẫn nó tu hành, trực tiếp ném cho Dao Cơ trông nom, bình thường do Long Cát phụ trách quản lý.

Dặn dò vài câu xong, Hạo Thiên cũng ở chính giữa Hư Thần Giới,

xây dựng một tòa thần điện nguy nga, chính thức dọn vào ở.

"Suýt nữa thì quên, trước đó còn có một lần rút thưởng cấp Chúa Tể!" Hạo Thiên vừa ngồi xuống, đột nhiên vỗ đầu, "Hệ thống, mau sắp xếp cho ta!" Lần này, hệ thống lại bày ra trò mới.

Nó biến vô số phần thưởng thành hàng ngàn con hồ điệp nhỏ xinh đẹp linh động, để Hạo Thiên tùy ý bắt một con.

Được thôi, hoàn toàn dựa vào vận may.

Hạo Thiên cũng lười suy nghĩ nhiều, dựa vào trực giác, bắt lấy một con hồ điệp nhỏ ở hướng Tây Nam.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một Hỗn Độn Kiếm Thai!" Hệ thống phát ra âm thanh vui tai.

Gì cơ?!

Hỗn Độn Kiếm Thai!

Nghe có vẻ rất lợi hại!

Trước đây Hạo Thiên chỉ nghe nói đến Đại La Kiếm Thai.

Lần đầu tiên nghe nói đến loại bảo bối này, cơ bản là, trong Hồng Hoang, thứ gì có thể mang danh Hỗn Độn, tuyệt đối là vật khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhanh chóng đổi lấy phần thưởng, Hạo Thiên nhìn vào không gian trữ vật của hệ thống.

Lập tức nhìn thấy, một tiểu nhân màu vàng tỏa ra thần mang hỗn độn, ôm một thanh kiếm, ngồi xếp bằng trong hư không.

Ngũ quan đầy đủ, toàn thân đều do kiếm đạo ý chí hóa thành, lại còn liên thông với hỗn độn bản nguyên trong cõi u minh, mang một

loại uy năng kinh khủng trấn nhiếp chư thiên.

Thậm chí, xung quanh Hỗn Độn Kiếm Thai, không ngừng có các loại kiếm quang với hình dạng khác nhau lóe lên, dường như đang diễn giải những chiêu kiếm cao thâm khó lường, khiến người ta tâm thần rung động, khơi dậy vô số linh cảm.

"Lợi hại!" Hạo Thiên lập tức mừng rỡ.

Do ảnh hưởng của Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, Hạo Thiên cũng đã quen dùng kiếm.

Thảo Diệt Kiếm Quyết, Hoang Vô Kiếm Quyết, Bão Kiếm Sát, quả thực là tiện tay thi triển.

Chương 150

Trực giác mách bảo, chỉ cần tế luyện Hỗn Độn Kiếm Thai này, thực lực chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới, đạt đến cảnh giới độc bá Hồng Hoang.

Sau khi hỏi hệ thống, Hạo Thiên mới biết, để tế luyện hoàn toàn Hỗn Độn Kiếm Thai, cần năm tỷ Thiên Đạo công đức.

Rõ ràng, điều này cũng từ một khía cạnh khác, cho thấy giá trị to lớn của nó.

"Vật này tất sẽ trở thành một trong những át chủ bài siêu cấp của Trẫm để đối kháng với Thánh nhân và Thiên Đạo." Hạo Thiên tràn đầy tự tin.

Dù sao bây giờ y là một đại gia công đức, e rằng công đức mà Hồng Quân bản tôn sở hữu cũng chưa chắc đã nhiều hơn y, phung phí cũng không thành vấn đề.

Vì vậy, y lập tức để hệ thống thao tác.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đợi Hạo Thiên phá quan ra ngoài.

Na Tra đã lớn lên không ít, bản tính ngang ngược, cực kỳ không an phận, ngày nào cũng đòi về Trần Đường Quan chơi.

Hạo Thiên bấm tay tính toán, cũng không từ chối.

Vì vào thời điểm này, đáng lẽ có một chuyện phải xảy ra.

Dẫn theo Na Tra, Hạo Thiên một lần nữa xuống phàm gian.

Về nhà thăm Lý Tĩnh và Ân phu nhân xong, Na Tra lại vì thời tiết nóng nực, đòi ra sông Cửu Loan tắm.

Con sông này nằm ngay cửa biển Đông Hải, nước sông đổ ra biển lớn, cách Thủy Tinh Cung cũng không xa.

"Sư tôn, nóng quá, con xuống nước chơi một lát." Na Tra nói.

"Đi đi, có sư tôn ở đây, không ai làm hại được con đâu." Hạo Thiên cười nói.

Thế là Na Tra đi thẳng đến bên sông, thả Hỗn Thiên Lăng dài bảy thước xuống nước, khuấy nước nghịch chơi.

Trong chốc lát, cả dòng sông bị nhuộm đỏ, sông ngòi rung chuyển, đất trời chấn động, Thủy Tinh Cung của Đông Hải Long Vương bị rung lắc một trận dữ dội.

Tuần Hải Dạ Xoa chạy ra xem, lập tức quay về bẩm báo.

Một lúc sau, Tam thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, cưỡi Tị Thủy Thú, tay cầm Họa Can Kích, rẽ nước xông ra.

Na Tra ngẩn người, cùng Hạo Thiên nhìn sang.

Ngao Bính khoảng chừng mười tuổi, môi hồng răng trắng, trông rất tuấn tú, một thân đạo bào màu bạc lấp lánh, càng tôn lên vẻ phong thần tuấn lãng, tuyệt không phải vật phàm.

Nhưng lúc này, Ngao Bính chỉ có tu vi cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, không thể so sánh với Na Tra.

Dù sao, Na Tra được tài nguyên của Thiên Đình bồi dưỡng dồi dào, trước khi ra đời đã tấn thăng Đại La Kim Tiên, hoa nở thập nhị phẩm, kinh diễm đương thời.

"Tiểu tử kia là ai!

Tại sao lại ở đây gây rối, làm phiền sự thanh tịnh của Thủy Tinh Cung ta!" Ngao Bính quát lớn một tiếng, giọng cũng rất có khí lực.

Hạo Thiên nhìn hai người, không khỏi mỉm cười.

Một đôi oan gia, cuối cùng cũng gặp mặt.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu phục Ngao Bính, tìm cho Na Tra một người bạn chơi.

Thưởng hai trăm phần thức ăn cấp Chúa Tể!" Hệ thống nhắc nhở.

"Tiểu gia ở đây tắm rửa, liên quan gì đến ngươi?" Na Tra lại là một kẻ nóng tính, chạm vào là nổ, "Đừng đi, thử thủ đoạn của tiểu gia xem." Nói xong, Na Tra tung Hỗn Thiên Lăng dài bảy thước lên không trung, tựa như một khối lửa từ trời rơi xuống, tóm chặt lấy Ngao Bính.

Không còn cách nào khác, có pháp bảo do Thánh nhân ban, có thể tùy hứng như vậy đấy.

Thấy Na Tra lại giơ Càn Khôn Quyển lên, định đánh.

Hạo Thiên lập tức giơ tay chỉ một cái, định trụ vị đệ tử ký danh này lại.

"Chậm đã," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Đồ nhi không được lỗ mãng, vị này là Tam thái tử của Đông Hải Long Vương, thuộc quyền quản lý của Vạn Long Sào do Ngao Hắc chấp chưởng, cũng là thuộc hạ của Thiên Đình ta, đều là người một nhà." Nghe lời Hạo Thiên, Ngao Bính ngẩn người.

Na Tra mặt mũi lúng túng, nói một tiếng hiểu lầm, thuận thế thu lại Càn Khôn Quyển.

"Thần Ngao Bính khấu kiến bệ hạ!" Ngao Bính vội vàng xoay người hành lễ.

Lão tổ nhà mình cũng chỉ là thần tử của Thiên Đế, Ngao Bính nào dám chậm trễ.

“Miễn lễ, bình thân!” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Từ hôm nay, Ngao Bính cũng là đệ tử ký danh của Trẫm, về nói với Ngao Quảng một tiếng, sau này cùng Na Tra tu luyện.” “Cẩn tuân pháp chỉ!” Ngao Bính vui mừng ra mặt.

Vạn lần không ngờ, lại có thể nhân họa đắc phúc, bái nhập dưới trướng Thiên Đế, đúng là một bước lên trời.

Phải biết rằng, cho dù Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đích thân đến Thiên Đình bái kiến, Thiên Đế cũng chưa chắc đã chịu gặp, ít nhất phải có lão tổ Ngao Hắc ra mặt mới được.

Sau khi hành lễ bái sư, Na Tra và Ngao Bính nhìn nhau cười, cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

“Sư đệ, sau này có vi huynh che chở!

Kẻ nào dám kiêu ngạo trước mặt chúng ta, cho dù là đệ tử Thánh nhân, cũng đánh cho hắn!” Na Tra huênh hoang nói.

Chết tiệt!

Ngao Bính giật mình, khẩu khí cũng quá lớn rồi.

Nhưng nghĩ đến chiến tích kinh người của Hạo Thiên trấn áp Nguyên Thủy, tru sát Chuẩn Đề, cũng không cảm thấy quá khoa trương.

“Hai sư huynh đệ các con giao lưu nhiều vào,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Đây là một bộ Tử Kim Vạn Long Giáp, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năm xưa Trẫm chinh phạt Vạn Long Sào đoạt được, ban cho Ngao Bính.” Nói xong, một bộ chiến giáp long lân tỏa ra tử khí, được giao vào tay Ngao Bính.

Ngao Bính mừng như điên, lại không ngừng cảm tạ.

Phải biết rằng, loại chiến giáp này cho dù trong toàn bộ Long tộc,

cũng không quá mười bộ.

Chỉ có các Thái Thượng trưởng lão của Long tộc, những lão già bất tử đã tu luyện vô số nguyên hội, mới có tư cách mặc.

"Còn nữa, một trăm viên long châu cấp Đại La Kim Tiên, một trăm viên long châu cấp Chuẩn Thánh, mười quả Thủy Nguyên Quả, mười quả Chu Tước Quả, mười cây Tốn Phong Đằng, mười đóa Băng Phách Chi, mười giọt Mậu Thổ Huyền Minh Thảo, mười phần tử kim thần long bản mệnh tinh huyết, một cây Phương Thiên Họa Kích, bảy thanh Thiên Mang Thần Đao." Hạo Thiên nói xong, lại lấy ra một ít tài nguyên tu luyện.

Đã thu người ta làm đệ tử, không thể nào bạc đãi được.

Ầm!

Ngao Bính toàn thân chấn động, suýt nữa vui đến ngất đi.

Long châu đều là do các đại năng Long tộc năm xưa tập hợp tu vi cả đời luyện thành, sau khi Ngao Bính luyện hóa, tu vi sẽ tăng vùn vụt.

Thủy Nguyên Quả, Chu Tước Quả, Tốn Phong Đằng, Băng Phách Chi và Mậu Thổ Huyền Minh Thảo, toàn bộ đều là cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, có thể giúp Ngao Bính bổ sung đầy đủ ngũ hệ bản nguyên.

Chương 151

Tử kim thần long bản mệnh tinh huyết, thì có thể cải tạo huyết mạch của y, trở thành tồn tại đỉnh cấp trong Long tộc.

Cây kích và mấy thanh đao kia, cũng đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực sát thương kinh người.

Trong truyền thuyết, Hạo Thiên là đệ nhất đại gia Hồng Hoang, bây giờ đã được chứng thực!

Cho dù là Thánh nhân, cũng không có được sự hào phóng như vậy.

"Sư tôn đại ân đại đức, tiểu long suốt đời khó quên!" Ngao Bính vô cùng cảm động, thần sắc thành kính không ngừng dập đầu.

"Chuyện nhỏ," Na Tra cười nói, "Không giấu gì ngươi, theo sư tôn tu hành, cho dù chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thành vấn đề." Hít!

Ngao Bính hít một ngụm khí lạnh.

Na Tra sư huynh là người biết chuyện, lượng thông tin trong câu nói này lớn quá.

Lẽ nào, Hạo Thiên bây giờ đang dần dần muốn siêu việt Thiên Đạo sao?

Nhìn bóng lưng cao lớn vĩ ngạn của Hạo Thiên, trong mắt Ngao Bính tràn đầy sùng bái.

Cũng vào lúc này.

Một đóa mây biếc nhanh chóng tiếp cận, trên mây đứng một đạo cô mặc đạo bào bát quái màu đỏ, đầu đội ngư vĩ quan, tay cầm ma li ti thao.

“Thiên Đế ở đây, yêu đạo nơi nào dám tự tiện tiếp cận!” Na Tra nhíu mày.

“Bần đạo tu luyện tại Bạch Cốt Động trên núi Khô Lâu gần đây, hiệu là Thạch Cơ.” Đối phương tự giới thiệu.

Nghe vậy, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Trùng hợp vậy sao?

Phải biết rằng, trong quỹ tích Phong Thần ban đầu, Na Tra dùng Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn, vô tình bắn chết đệ tử của Thạch Cơ nương nương.

Sau đó, khiến Thạch Cơ nương nương đến cửa tìm thù, lại bị Thái Ất Chân Nhân dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo luyện thành tro bụi.

Suy cho cùng, cũng là một người đáng thương.

Chỉ là, đời này do sự xuất hiện của Hạo Thiên, Hồng Hoang đã xuất hiện nhiều biến số.

Thái Ất Chân Nhân vẫn lạc, Na Tra quanh năm tu luyện ở Hư Thần Giới, cũng không có cơ hội động đến Càn Khôn Cung và Chấn Thiên Tiễn, vận mệnh của Thạch Cơ nương nương, đương nhiên cũng theo đó mà thay đổi.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu nhận Thạch Cơ nương nương, thưởng một trăm phần thức ăn cấp Chúa Tể!” Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên vốn định phớt lờ Thạch Cơ nương nương, nghe được lời nhắc nhở này, lập tức có hứng thú.

Một trăm phần thức ăn có hơi ít, nhưng kiến tha lâu cũng đầy tổ.

Cứu một mạng người, giúp người là niềm vui mà.

“Thạch Cơ đạo hữu từ xa tới, có chuyện gì?” Hạo Thiên nhàn nhạt hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ,” Thạch Cơ nương nương quỳ rạp xuống đất, yếu ớt nói, “Hiện nay lượng kiếp khởi động, tam giới ai nấy đều lo sợ, bần đạo muốn đầu quân cho Thiên Đình để tìm nơi che chở, nhưng đã đến Nam Thiên Môn mấy lần, đều bị từ chối…” Hạo Thiên liếc mắt một cái, trong lòng đã hiểu rõ.

Hiện nay, Thiên Đình tuyển người ít nhất cũng yêu cầu tu vi Đại La Kim Tiên, căn cơ không tồi, thân thế trong sạch mới được.

Thạch Cơ nương nương chỉ là Thái Ất Kim Tiên, do đá cứng thành tinh, đắc đạo mấy nghìn năm, toàn thân yêu khí lẫm liệt, tự nhiên không đủ tư cách.

“Nếu đã như vậy, từ nay về sau, ngươi hãy theo hầu bên cạnh Na Tra và Ngao Bính, phụ trách ăn uống sinh hoạt của hai vị.” Hạo Thiên nói.

Na Tra và Ngao Bính tuổi còn nhỏ, có một bảo mẫu đi theo, cũng đỡ cho sư phụ phải lo lắng.

“Đa tạ bệ hạ!” Thạch Cơ nương nương mừng rỡ.

Bà ta chỉ cầu được gia nhập Thiên Đình để ôm đùi lớn, cho dù làm tạp dịch cũng chịu, có thể hầu hạ hai vị tiểu thiếu gia, đãi ngộ cũng không tồi.

Hạo Thiên phất phất tay, ra hiệu cho Na Tra và Ngao Bính đi chơi.

Hai đứa trẻ nghịch ngợm vui vẻ, đạp sóng đi đến Thủy Tinh Cung, Thạch Cơ vội vàng theo sau, như hình với bóng.

Sau khi đuổi mọi người đi, Hạo Thiên thấy tai mình thanh tịnh hơn nhiều, lập tức ra lệnh cho hệ thống đổi thưởng.

“Tích!

Phần thưởng đang được phát, chúc mừng ký chủ đã tích lũy đủ điểm câu cá, hệ thống được nâng cấp lên bốn sao!

Ngài nhận được một cơ hội rút thưởng cấp Chúa Tể!” Đột nhiên, hệ thống phát ra thông báo.

Đối với thông báo này, Hạo Thiên không hề cảm thấy bất ngờ.

Ngoài việc câu cá sẽ tích lũy điểm, những hành động như mở bảo rương cũng sẽ tạo ra tích lũy.

Trước đó y đã một hơi mở ba triệu bảo rương công đức, ước tính cũng đủ để hệ thống thăng cấp.

“Vậy còn chờ gì nữa, mau rút thưởng!” Hạo Thiên thúc giục.

Trong đầu, lập tức xuất hiện chín chín tám mươi mốt cái vỏ sò, mỗi vỏ sò đại diện cho một phần thưởng.

Hạo Thiên dựa vào trực giác, chọn một trong số đó.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một đạo Khai Thiên Kiếp Quang!” Hệ thống phát ra âm thanh vui tai.

Lại là Khai Thiên Kiếp Quang sao?

Cái này quá mạnh rồi!

Năm xưa Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, một búa bổ xuống, sức mạnh thuần túy hóa thành cửu thải kiếp quang, xé rách trời đất, phá diệt tinh thần vạn vật, vô số Hỗn Độn Thần Ma phải lùi bước.

Quả nhiên người tốt có báo đáp tốt!

Thu nhận Thạch Cơ nương nương, lại kiếm thêm được một mớ nhân phẩm, lần này lời to rồi!

Chỉ cần dung hợp Khai Thiên Kiếp Quang vào Hỗn Độn Kiếm Thai, uy lực quả thực thần cản giết thần, phật cản giết phật, tất sẽ trấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang!

Hạo Thiên bất ngờ có được Khai Thiên Kiếp Quang.

Nhưng, chưa kịp vui mừng, đột nhiên trong lòng sinh ra điềm báo.

Giờ phút này, toàn bộ vũ trụ đều run rẩy, một luồng khí tức hủy diệt lan tỏa.

Hàng chục tỷ đóa kiếp vân nặng trĩu, tỏa ra vô tận hỗn độn khí, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Chương 152

Vạn đạo bi thương, tinh hà vỡ nát, uy áp kinh khủng khiến người ta không thở nổi.

Toàn bộ Hồng Hoang như rơi vào bóng tối, không một tia sáng.

"Chuyện gì vậy?

Trẫm sắp độ kiếp sao?" Hạo Thiên ngẩn ra rồi bật cười.

Vạn lần không ngờ, kiếp số lại giáng lâm vào lúc này.

Nhìn uy lực này, tuyệt đối không phải chuyện đùa, cho dù toàn bộ tu sĩ Thiên Đình tập thể độ kiếp, cũng sẽ không gây ra thiên phạt đáng sợ như vậy.

Cùng lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang đều bị kinh động.

Mọi người đều cảm nhận được một cách nhạy bén, có đại sự kiện sắp xảy ra.

"Thú vị!

Hạo Thiên lại dẫn tới Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp!" Tiếp Dẫn đạo nhân cười toe toét, "Xem ra, lão sư cũng không hài lòng với hắn, muốn nhân cơ hội cho hắn một bài học nhớ đời!" Thiên Đạo chưởng khống kiếp phạt, Thiên Đạo thao túng tất cả.

Hạo Thiên với cảnh giới bán bộ Thánh nhân, lại mạnh mẽ nghiền ép Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sự cường đại của y đã vượt quá phạm vi dung thứ của Thiên Đạo.

Hồng Hoang Thiên Đạo không cho phép dung nạp một dị loại như vậy, cho dù là tam giới chi chủ, cũng phải trừng phạt!

"Ồ?

Lần này hắn phiền phức to rồi.” Nữ Oa nương nương cũng cười lạnh, “Cho dù chứng đạo thành Thánh, cũng không cần phải trải qua kiếp phạt kinh khủng như vậy!

Chỉ cần không chống đỡ được, lập tức thân tử hồn diệt!” “Hạo Thiên xong rồi!

Cho dù có Hỗn Độn Chung cũng không chống đỡ nổi!

Chư Thiên Khánh Vân của ta cũng không được!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vui sướng khi người gặp họa.

“Ôi… Thiên Đế e là sắp gặp chuyện rồi!

Khả năng cao là chết yểu giữa đường!” Thái Thanh Lão Tử có chút rối rắm.

Vừa sợ Hạo Thiên xảy ra chuyện, lại vừa có chút ghen tị với Thiên Đình đang mạnh mẽ đỉnh thịnh lúc này.

Cho dù là Thiên Đạo Thánh nhân, Thái Thanh Lão Tử cũng chưa từng thấy qua kiếp số ở mức độ này, rõ ràng là muốn xóa sổ cả Hạo Thiên và Thiên Đình.

Xem ra, Hạo Thiên đã phạm phải đại kỵ.

“Hử?

Bệ hạ sắp độ kiếp, liệu có chống đỡ được không?” Tây Côn Luân, Long Nguyệt Thành, một bóng hình tiên tư yểu điệu, căng thẳng nhìn về phía Đông Hải.

Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên đứng dậy, trong mắt bắn ra quang mang sắc bén.

“Hạo Thiên sư đệ có nạn!

Ta đi giúp!” Thông Thiên Giáo Chủ tự nhủ.

Xé rách hư không, Thông Thiên Giáo Chủ trong nháy mắt đã đến bên cạnh Hạo Thiên.

Nhìn thấy người bạn tốt này, trong lòng Hạo Thiên ấm áp.

Tuy đối phương không nói rõ, nhưng rõ ràng là đến để chống lưng, muốn cùng nhau đối kháng kiếp phạt.

"Sư đệ, ta có Tru Tiên Kiếm Trận, bây giờ bày ra, có thể giúp đệ chống đỡ uy lực của kiếp phạt." Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng nói.

Y cũng cảm nhận được, đại kiếp lần này không tầm thường, một chút sơ suất, trên đời sẽ không còn Hạo Thiên nữa. 94.

Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân khí tức lẫm liệt, sau lưng phóng ra bốn thanh lợi kiếm phong mang tuyệt thế, vô số cấm chế từ trên trời giáng xuống, giao thoa biến hóa muốn thành một tòa kỳ trận.

"Đa tạ hảo ý của sư huynh!" Hạo Thiên nhàn nhạt cười, "Trời muốn đè ta, ta tất diệt trời!

Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp cỏn con, Trẫm một quyền diệt nó!" Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ chấn kinh.

Chết tiệt!

Tiểu tử này tự tin quá mức rồi!

Lấy đâu ra sự tự tin đó vậy!

Cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có tự tin chống đỡ quá lâu trong Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp.

Vì đây là kiếp số chưa từng thấy, có lẽ chỉ đứng sau Vô Lượng Lượng Kiếp.

Nhìn Hạo Thiên thật sâu, Thông Thiên Giáo Chủ lùi ra xa, định chờ Hạo Thiên chống đỡ không nổi sẽ ra tay cứu viện.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!!

Trong kiếp vân, có hàng vạn bóng hình Hỗn Độn Thần Ma ngưng tụ, toàn thân tràn ngập lôi đình, điện mang rực rỡ bay lượn, tay cầm đao thương phủ kiếm gào thét.

Thấy cảnh này, vô số tu sĩ trực tiếp ngất đi, thất khiếu chảy máu, cảnh giới tụt dốc không phanh.

Quá đáng sợ!

Cho dù kiếp phạt không nhắm vào họ, ở cách xa ức vạn dặm, cũng hoàn toàn không chịu nổi.

Kiếp phạt mênh mông nhanh chóng lan rộng, bao trùm tất cả, vũ trụ biên hoang hóa thành bụi trần, vô số đại tinh vỡ nát, trời đất một mảnh phong vũ phiêu dao.

Trong nháy mắt, cả người Hạo Thiên bị nhấn chìm.

Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp che trời lấp đất.

Hạo Thiên hét dài một tiếng, toàn thân tỏa ra vô cùng thần quang, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào phồng lên, một sợi trật tự thần liên màu đen quấn quanh thân thể y.

Cả người y tựa như một lỗ đen, sâu không lường được, không thể lay chuyển.

“Lại là Thôn Phệ pháp tắc!!

Hạo Thiên hà đức hà năng, lại sở hữu pháp tắc nghịch thiên như

vậy!!" Vô số đại lão Hồng Hoang, ghen tị đến hai mắt đỏ ngầu.

Cho dù có bao nhiêu kiếp phạt giáng xuống, vô số Hỗn Độn Thần Ma hình tia chớp xung kích, lại hoàn toàn không chạm được vào người Hạo Thiên, tất cả đều bị vô tình thôn phệ.

Thực ra, môn pháp tắc này có nguồn gốc từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hạo Thiên sớm đã dung hội quán thông, chỉ là một mực không có cơ hội thi triển.

Chương 153

Thôn thiên, thôn địa, thôn thần ma!

Thôn phệ tất cả mọi thứ trước mắt!

“Lợi hại!” Tây Vương Mẫu kích động run rẩy.

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên không lấy ra một món pháp bảo nào, cứ thế tay không độ kiếp.

Trong lôi quang vô tận, có một bóng hình màu vàng ngạo nghễ đứng thẳng, như một tấm bia thần bất hủ, đối kháng với ý chí Thiên Đạo.

Các Thánh nhân tập thể câm nín.

Người trẻ tuổi!

Không thể xem thường!!

“Hệ thống, giúp ta tế luyện Khai Thiên Kiếp Quang!” Hạo Thiên ra lệnh.

Dù sao Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp cũng sẽ kéo dài một thời gian, không vội.

Soạt!

Trong nháy mắt, hơn mười tỷ Thiên Đạo công đức bị khấu trừ.

Khai Thiên Kiếp Quang trực tiếp dung nhập vào thức hải của Hạo Thiên.

Trong khoảnh khắc, hai mắt y sáng rực, tựa như mặt trời chói lọi, ý chí Đại Đế áp đảo chư thiên vạn giới bùng phát.

Một đạo hỏa quang rực trời, Hạo Thiên xuất quyền.

Khoảnh khắc ấy, vũ trụ bị xé rách, Thiên Đạo pháp tắc đều bị dẫm dưới chân.

Nắm đấm của Hạo Thiên, bùng phát ra từng vòng từng vòng Khai Thiên Kiếp Quang kinh khủng, kịch liệt cắt xé trời đất trước mắt.

Một luồng khí tức Bàn Cổ đại thần chính tông lan tỏa, khiến người ta chấn động vô cùng.

Bất kỳ Hỗn Độn Lôi Kiếp nào chạm vào Khai Thiên Kiếp Quang, đều như băng tuyết bị mặt trời chiếu tan, trực tiếp biến mất không dấu vết.

Hạo Thiên lao lên trời, trong nháy mắt phá diệt ức ức vạn tầng kiếp vân, tiến vào trong hỗn độn tinh không.

"Không thể nào!

Đó là Khai Thiên Kiếp Quang!

Hạo Thiên lấy được từ đâu?!" Các Thánh nhân ngây người.

Lớp tiểu bối ở Hồng Hoang, có lẽ chưa nghe nói đến Khai Thiên Kiếp Quang.

Nhưng Thiên Đạo Thánh nhân lại vô cùng hiểu rõ, vì trong ý chí Thiên Đạo, lưu giữ có ký ức đáng sợ đó.

"Mạnh!

Quá mạnh!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng chỉ có thể thán phục.

Người em nhỏ này, thật sự không đơn giản.

Đáng sợ hơn là, y còn chưa chứng đạo thành Thánh.

Trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ tái mét.

Thân là người chưởng khống Thiên Đạo, ngay cả ông ta cũng không thể sở hữu Khai Thiên Kiếp Quang, vì đó là độc quyền của Bàn

Cổ đại thần. 95.

Vốn định nhân cơ hội này để đàn áp Thiên Đế, để tiểu tử kia thu liễm một chút.

Không ngờ, lại để cho ức ức vạn sinh linh Hồng Hoang, chứng kiến một sự tồn tại siêu cấp mà ngay cả Thiên Đạo cũng không thể áp phục.

Hạo Thiên đạp trên hư không, nhìn về phía sâu trong hỗn độn.

Xem ra ngày y và Hồng Quân hoàn toàn trở mặt, càng ngày càng gần rồi.

"Bệ hạ!

Ngài không sao chứ!" Tây Vương Mẫu vội vã chạy tới, đôi mắt đẹp tràn đầy quan tâm.

"Sư tôn!

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?!" Na Tra và Ngao Bính cũng đã quay lại, hai người vẫn còn kinh hồn chưa định.

Không ngờ, mới rời đi một lúc, đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Không cần lo lắng," Hạo Thiên quay lại, cười nói, "Trẫm không phải vẫn ổn đây sao, chỉ là lôi kiếp thôi mà, có thể làm gì được ta?" Thấy dáng vẻ ung dung của Hạo Thiên, trái tim treo lơ lửng của Tây Vương Mẫu đã hạ xuống.

Không hổ là người đàn ông mà bản cung nhìn trúng, quả thực mạnh vô địch.

Kiếp phạt kinh khủng chưa từng xuất hiện trong lịch sử Hồng Hoang, lại có thể dễ dàng vượt qua như vậy.

Mây kiếp đầy trời tiêu tán, lại khôi phục vạn dặm trời quang.

Mọi thứ dường như chưa từng xảy ra.

“Chốn thị phi, không nên ở lâu,” Hạo Thiên đưa ra lời mời, “Muội tử, Trẫm đưa muội đến một nơi.” “Được!” Tây Vương Mẫu mỉm cười.

Nàng đột nhiên có chút ngượng ngùng, có chút kích động.

Thật mong chờ.

“Đi!” Hạo Thiên vung tay áo.

Mọi người có mặt tại hiện trường tập thể biến mất.

Giây tiếp theo, mọi người tiến vào Hư Thần Giới.

“Mẹ ơi!

Tốc độ thời gian ở đây là sao vậy?

Nhanh hơn ở Doanh Châu Tiên Đảo gấp mười lần!

Lại còn có hỗn độn nguyên khí tràn ngập trời đất, quả thực không thể tin nổi!” Tây Vương Mẫu chấn kinh.

Ngao Bính và Thạch Cơ, cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Nếu trên Hồng Hoang, có một nơi gọi là “Thần giới”, e rằng chính là nơi này.

Chương 154

“Na Tra, mau dẫn sư đệ đi tu luyện, đừng chậm trễ.” Hạo Thiên ra lệnh.

Na Tra tuy không tình nguyện, nhưng cũng đành dẹp bỏ ý định ra ngoài rong chơi, dẫn Ngao Bính đến chỗ Long Cát công chúa.

Thạch Cơ nương nương tự nhiên cũng theo sát phía sau.

“Muội tử!

Chúng ta đi lối này!” Hạo Thiên dẫn Tây Vương Mẫu, bay về phía sâu trong Hư Thần Giới.

Trên đường đi, các loại tinh thần lấp lánh, hỗn độn triều tịch phun trào, tiên quang vô cùng vô tận, kéo dài đến nơi sâu thẳm của tinh không xa xôi.

Trong từng đại tinh, phân tán hàng ức cường giả Thiên Đình, ai nấy đều đang thổ nạp hô hấp, cố gắng lĩnh ngộ đại đạo.

“Nơi này hẳn là bí cảnh của Thiên Đình!

Không ngờ, còn rộng lớn hơn cả Hồng Hoang do Hồng Quân chưởng khống!” Tây Vương Mẫu lòng thầm run rẩy.

Người đàn ông bên cạnh nàng, quả thực bí ẩn đến cực điểm.

Không nhìn thấu, thật sự không nhìn thấu!

Một chút cũng không nhìn thấu!

Ngoài việc ngưỡng mộ, không còn cách nào khác!

Hai người phi độn nửa nén hương.

Đến trước một tinh thần hoang vu, chỉ là, hỗn độn nguyên khí ở

đây khá là nồng đậm.

"Ở đây đi, Trẫm sẽ tạo cho muội một tòa thần cung, sau này muội tu luyện ở đây, mạnh hơn bên ngoài trăm lần." Hạo Thiên nói.

"Vậy thì đa tạ bệ hạ!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết.

Tuy hai người không thể ở bên nhau, nhưng coi nhau là tri kỷ, trân trọng lẫn nhau.

Có thần cung trong Hư Thần Giới, còn tốt hơn Long Nguyệt Thành.

Hạo Thiên tâm niệm vừa động.

Lập tức, vô số Thiên Đạo pháp tắc tranh nhau kéo đến, hóa thành từng tôn người khổng lồ chống trời đạp đất, toàn thân tỏa ra quang hoa rực rỡ.

Những người khổng lồ pháp tắc này lập tức thuận theo ý chí của Hạo Thiên, bắt đầu bận rộn, cải tạo tinh thần này.

Thảo nguyên, rừng rậm, núi sông, khe suối, đại dương và tuyết nguyên, lần lượt xuất hiện.

Các loại thụy thú cũng dần dần hóa hình, thoải mái nô đùa.

Từng con long mạch vây quanh, trong phúc địa tinh thần, thần điện nguy nga mọc lên từ mặt đất, vươn vào sâu trong tầng mây.

Một luồng sức mạnh sáng tạo bao trùm ức ức vạn dặm.

Tây Vương Mẫu tại chỗ xem đến ngây người.

Thần thông này!

Quả thực không thể tưởng tượng!

Chỉ có Thánh nhân mới có thủ đoạn kinh thế tái lập địa thủy hỏa phong, tái tạo Hồng Hoang.

Bây giờ, lại có thể nhìn thấy ở chỗ Hạo Thiên.

Tây Vương Mẫu mới phát hiện, mình lại một lần nữa đánh giá thấp Hạo Thiên.

Thiên Đế không phải Thánh nhân mà hơn cả Thánh nhân, đã sở hữu uy năng tạo ra thế giới, tiềm lực tuyệt đối coi thường Hồng Hoang.

"Được rồi, muội tử hài lòng chứ?" Hạo Thiên thản nhiên nói, "Lát nữa Trẫm sẽ phái người, trước tiên cấy một vạn cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, không đủ chúng ta lại thêm." Tây Vương Mẫu: !!!

Một vạn cây!

Trời đất ơi!

Bần đạo chắc chắn không nghe nhầm chứ?!

Ở chỗ Hạo Thiên, cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn đã trở thành cải trắng rồi sao?

Có vẻ như đang tràn lan thành tai họa.

"Đủ rồi!

Nhiều quá rồi!

Đa tạ bệ hạ chiếu cố!" Tây Vương Mẫu cười không ngậm được miệng.

Hạo Thiên này thật thú vị, mỗi lần đều mang đến những bất ngờ to lớn, vượt xa sự mong đợi của nàng.

Sắp xếp xong cho Tây Vương Mẫu, Hạo Thiên không dừng lại, vẫn quay về khu vực trung tâm của Hư Thần Giới, ở trong phòng luyện công.

Giờ phút này, Ngoan Nhân Đại Đế và những người khác đều đang

bế quan căng thẳng, tài nguyên tu luyện khổng lồ khiến thực lực của mọi người tăng vọt.

Đặc biệt là ba vị Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế.

Thân là chiến lực chủ yếu của Thiên Đình, Hạo Thiên không tiếc bất cứ giá nào, bồi dưỡng riêng cho họ.

Trên đầu ba người, hư không đều mở ra, từng sợi Thiên Đạo pháp tắc rũ xuống, diễn sinh ra đủ loại dị tượng kỳ quái, giúp họ lĩnh ngộ đại đạo.

Trong lúc không hay không biết.

Trật tự thần liên quanh thân ba người đều ngày càng nhiều.

Ầm!

Ngoan Nhân Đại Đế toàn thân chấn động.

Ba bản thể khác nhau, từ trong thân xác bước ra.

Nếu có người trong Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ sợ đến hồn lìa khỏi xác.

Bởi vì Ngoan Nhân Đại Đế, đã đồng thời chém ra tam thi, ác thi, thiện thi và tự ngã thi.

Mỗi một thi đều dung mạo tuyệt đại, thân hình yểu điệu thon dài, trên mặt đeo mặt nạ quỷ, toàn thân bao phủ bởi sương mù hỗn độn, có một loại khí tức xuất trần.

Người khác đi con đường này, đều từng bước một, tốn bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng, vất vả vạn phần mới dần dần chém ra tam thi.

Ngoan Nhân Đại Đế không đi đường thường, một lần giải quyết xong.

Chương 155

“Bần đạo kiến Đại Đế!” Tam thi của Ngoan Nhân, đồng thời mỉm cười hành lễ với bản tôn.

“Không cần đa lễ, chúng ta vốn cùng một gốc sinh ra!

Sau này hãy chiếu cố lẫn nhau.” Ngoan Nhân Đại Đế nhàn nhạt nói.

Lúc này.

Trên không trung thần điện bế quan, đột nhiên bay tới một đám công đức tường vân tỏa ra kim quang mãnh liệt.

Trong chốc lát, lượng lớn Thiên Đạo công đức, hung mãnh đổ xuống.

Ngoan Nhân Đại Đế tắm mình trong kim quang công đức, cảm nhận được một loại ý cảnh đặc thù.

“Đa tạ bệ hạ, ban cho ta một trăm tỷ Thiên Đạo công đức!” Ngoan Nhân Đại Đế hướng về trung tâm Hư Thần Giới khom người.

“Nên làm vậy.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Làm vậy, không có mục đích gì khác.

Chính là sớm tạo ra Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tăng cường thực lực cho Thiên Đình. 96.

Cũng vì đã luyện hóa Thiên Đạo Châu, lại khai tích Hư Thần Giới, nên y mới có thể tự do chuyển giao Thiên Đạo công đức mà mình sở hữu.

Dù vậy, trong quá trình chuyển giao, cũng đã tổn thất hơn một nửa công đức.

Tức là, phải tốn hai trăm tỷ công đức, mới có thể để Ngoan Nhân nhận được lợi ích như hiện tại.

Luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, tích lũy tu vi trên bán bộ Thánh nhân, chém tam thi, sở hữu trăm tỷ Thiên Đạo công đức, Ngoan Nhân Đại Đế chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, xem ra chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là nàng là Thiên Đạo Thánh nhân của Hư Thần Giới, ở trong Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ bị Hồng Hoang Thiên Đạo áp chế, thực lực sẽ bị giảm đi, nhưng cũng vượt xa quá khứ.

Ngay sau đó, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, cũng chém tam thi, nhận được "phần thưởng" trăm tỷ Thiên Đạo công đức.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng mà Hạo Thiên đã định.

Trong Hư Thần Giới, ai nấy đều không hề nhàn rỗi.

Ở Đại Thương, cũng đang có sóng ngầm cuộn trào.

Một hôm, Nhân Hoàng Đế Tân đang ngồi nhàn rỗi trong Long Đức Điện, bất ngờ, Quốc sư Thân Công Báo bước vào, ném cho y một cuốn sách nhỏ. 97.

Trên sách hiển hiện ghi chữ 《Bách Mỹ Đồ》.

Không ngờ lại có người rảnh rỗi sinh nông nổi, lập một bảng xếp hạng cho các nữ tử xinh đẹp của Đại Thương, gây ra một sự chấn động lớn.

Đế Tân cầm lên xem, người đứng đầu bảng, chính là con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ, tên là Tô Đát Kỷ.

Họa sĩ trình độ cao, đã miêu tả Tô Đát Kỷ dung mạo tuyệt đại, nghiêng nước nghiêng thành, vững vàng ngồi trên ngôi vị đệ nhất mỹ nhân Đại Thương.

Liếc qua hai mắt, Đế Tân không cho là đúng.

Bái Hạo Thiên làm thầy, y sớm đã biết, Nữ Oa từng ra lệnh cho Hiên Viên Phần tam yêu, ý đồ để ba con yêu tinh đó trà trộn vào Đại Thương, làm loạn thiên hạ của Thành Thang.

Tô Đát Kỷ chính là mục tiêu của con hồ ly tinh ngàn năm đó.

Nhưng, Hiên Viên Phần tam yêu đêm đó đã tan thành tro bụi.

Sau đó, Thân Công Báo và Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, đã đến Hiên Viên Phần, một mồi lửa thiêu chết toàn bộ yêu tinh lớn nhỏ trong cái hang yêu đó.

Bây giờ lại xuất hiện một cuốn 《Bách Mỹ Đồ》, rõ ràng là để thu hút sự chú ý của Nhân Hoàng.

Rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng?

"Ý của sư tôn là sao?" Đế Tân sờ sờ cằm, nhìn về phía Thân Công Báo.

"Bệ hạ để Đại vương thuận nước đẩy thuyền, kêu Tô Hộ đem con gái dâng lên, xem xem có trò mèo gì." Thân Công Báo cười khẩy nói.

Đế Tân gật đầu, lập tức phái người đi tuyên Tô Hộ.

Cũng thật trùng hợp, đúng vào dịp tám trăm chư hầu triều kiến nhà Thương, tất cả các chư hầu lớn nhỏ đều ở Triều Ca, Tô Hộ nhanh chóng phụng triệu đến.

Trên Cửu Gian Đại Điện, hai bên gặp mặt.

"Tô khanh gia, nghe nói con gái ngươi Đát Kỷ sinh ra xinh đẹp, cử chỉ đoan trang, lại có phẩm đức xuất chúng, quả nhân có ý muốn cho nàng vào cung, cùng hưởng vinh hoa phú quý." Đế Tân không nhanh không chậm nói.

"Vạn vạn lần không được!

Trong cung Đại vương đã có Khương Hoàng hậu, lại có hai vị phi tử.

Huống hồ con gái của thần chỉ là hạng bồ liễu, lại không hiểu lễ số, không lọt được vào mắt xanh của Đại vương." Tô Hộ lúc đó mặt đen lại.

"Nói bậy!" Đế Tân cười đầy ẩn ý, "Cô vương đã nói là muốn nạp nàng làm phi sao?

Tô ái khanh có phải quá tự mình đa tình rồi không.

Quân vô hí ngôn, mau mau đưa con gái ngươi tới." Tô Hộ không nói nên lời.

Không hiểu Nhân Hoàng rốt cuộc muốn giở trò gì.

Kể từ sau sự kiện đề thơ ở Oa Hoàng Cung, trong dân gian đã bàn tán xôn xao, không ít người đều cho rằng, chúa tể Đại Thương là một kẻ háo sắc.

Nhưng, sau khi Tô Hộ tan triều, ở lại dịch trạm suy nghĩ cả đêm, cũng không biết dây thần kinh nào bị chập, lại dẫn theo thân tùy trốn đi trong đêm, đề một bài thơ phản nghịch trên tường thành.

"Quân phôi thần cương, hữu bại ngũ thường, Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương!" (Vua phá cương thường, bại hoại ngũ thường, Tô Hộ Ký Châu, vĩnh viễn không chầu Thương!) Đế Tân cũng không ngờ, phản ứng của đối phương lại kịch liệt như vậy.

Nhưng tạo phản là không thể dung thứ.

Vì vậy, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ phụng mệnh truy đuổi.

Sau một hồi khúc chiết, Tô Hộ binh bại nhận thua, tập hợp năm trăm gia tướng, muốn đích thân hộ tống con gái đến Triều Ca. 98.

Tối hôm đó, đoàn người của Tô Hộ đến dịch quán Ân Châu, cũng

không quan tâm đến lời đồn có yêu tinh xuất hiện ở địa phương, kiên quyết ở lại.

Nửa đêm.

Đột nhiên một trận gió quái thổi qua, thổi tắt hết đèn đuốc trong dịch quán.

Một nữ tử mặc áo bào màu bích, lặng lẽ xuất hiện trên nóc nhà dịch quán.

Chương 156

Lặng lẽ nhìn Tô Đát Kỷ đang say ngủ, trong mắt lóe lên một tia hung ác.

"Xin lỗi nhé, nương nương có chỉ, bảo ta đoạt xá ngươi, sau đó đến Triều Ca mê hoặc Nhân Hoàng.

Muốn trách, chỉ có thể trách ngươi thời vận không tốt thôi…" Nữ tử áo bích lẩm bẩm.

"Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Bích Hà đồng nhi!

Từng hầu hạ bên cạnh Nữ Oa nương nương!" Trên bầu trời, Chúa Tể Chi Nhãn mở ra, sớm đã thu hết cảnh tượng vào mắt.

Hạo Thiên lắc đầu. 99.

Xem ra Nữ Oa sư tỷ dù thế nào cũng không từ bỏ, không gây chuyện là cả người không thoải mái.

Dưới trướng không có yêu quái để phái đi, lại để người bên cạnh mình tự mình ra trận.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên được ban bố, mời ký chủ trấn áp Bích Hà, phá hoại âm mưu này!

Thưởng hai trăm phần thức ăn cấp Chúa Tể!" Hệ thống nhắc nhở.

Ngay khi Bích Hà sắp động thủ, một bàn tay khổng lồ che trời từ trên mây vươn xuống, trong nháy mắt bắt giữ nàng ta.

Ngay sau đó, nữ tử này biến mất một cách bí ẩn.

Lúc này, Tô Đát Kỷ sớm đã đến Triều Ca, sau khi được Đế Tân triệu kiến, cũng không để ý đến nữa.

Lý do đơn giản, Đế Tân thân là đệ tử ký danh của Hạo Thiên, đã đến Thiên Đình mấy lần, thậm chí còn ra vào Hư Thần Giới.

Cảnh tượng lớn nào chưa từng thấy, lại còn quen nhìn các loại nữ tiên xinh đẹp, sao có thể bị một nữ tử phàm tục làm phiền.

Trông có đẹp đến đâu, trăm năm sau cũng chỉ là một đống xương khô.

"Lại thất bại rồi!

Rốt cuộc là sao?

Thiên cơ rõ ràng đã bị che lấp, Hạo Thiên lại tính toán chính xác như vậy!" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nương nương tức đến đập đùi.

Bởi vì bà ta đã dùng thần niệm bao trùm tam giới, điên cuồng tìm kiếm mấy ngày, cũng không thể phát hiện ra tung tích của Bích Hà.

"Sư muội không cần phiền não," bên Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền âm tới, "Bần đạo có một kế, có thể trừ khử Nhân Hoàng đó, hủy đi quân cờ mà Hạo Thiên bố trí ở nhân gian." "Thật sao?

Vậy thì xin chờ tin tốt của sư huynh!" Nữ Oa nửa tin nửa ngờ.

Kể từ khi chứng kiến Hạo Thiên một quyền đánh vỡ Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp, mấy vị Thánh nhân đã bị dọa sợ, không dám chính diện đối đầu với Hạo Thiên, chỉ có thể chơi mấy trò vặt.

Chỉ cần giết được Nhân Hoàng Đế Tân, cũng là xả được một hơi tức.

Nửa tháng sau.

Thành Triều Ca đến một vị đạo nhân, tay cầm thủy hỏa hoa lam, lưng đeo một thanh đại kiếm được đẽo từ cành tùng, miệng luôn nói

có chuyện cơ mật, muốn cầu kiến Nhân Hoàng.

Lúc này, quan Ngọ Môn sớm đã báo lên Cửu Gian Đại Điện.

"Tên đạo sĩ từ đâu tới, dám nói lời yêu ngôn hoặc chúng!

Tuyên vào gặp!

Cô vương muốn xem xem là thần thánh phương nào!" Đế Tân không cho là đúng.

Đế Tân hiện nay, đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh, căn bản không sợ tu sĩ bình thường.

Nhanh chóng.

Đạo nhân đó đi đến trước thềm điện, cầm phất trần chào một tiếng.

Đế Tân thấy y thân hình lùn tịt, tướng mạo xấu xí, lập tức có chút không vui.

"Đạo giả từ đâu tới?" Đế Tân hỏi.

"Bần đạo là tán tu ở núi Chung Nam," đạo nhân đáp, "Vì lên núi hái thuốc, thấy yêu khí trong thành Triều Ca ngút trời, nên đặc biệt đến thay bệ hạ trừ yêu." "Vậy theo ngươi thấy, yêu tinh trốn ở đâu trong thành?

Làm sao để tìm, lại dùng vật gì để trấn áp?" Đế Tân cố ý trêu chọc.

"Yêu tinh trốn trong vương cung," đạo nhân chắc nịch nói, "Ta có một thanh kiếm, tên là Cự Khuyết, xin Nhân Hoàng treo nó ở lầu Phân Cung, trong vòng ba ngày tự sẽ có ứng nghiệm." Nói xong, đạo nhân quả nhiên dâng thanh mộc kiếm trên lưng lên, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Đợi đối phương rời đi, Đế Tân cầm thanh kiếm này, hướng về

phía Lăng Tiêu Bảo Điện bái một cái, nói: "Sư tôn tại thượng, đệ tử đạo hạnh nông cạn, không nhìn ra vật này có huyền cơ gì, xin sư tôn chỉ điểm." "Vật này trông như mộc kiếm, thực ra là một kiếm thai, bị Thánh nhân dùng thủ đoạn che đậy, bình thường không có gì khác lạ, nửa đêm sẽ hóa thành nguyên hình, thực thi ám sát." Hạo Thiên trả lời, "Đạo nhân kia là đệ tử của Câu Lưu Tôn, Kim Tiên Xiển giáo ngày trước, tên là Thổ Hành Tôn, lúc này đã mượn độn địa chi thuật bỏ trốn." "Đáng ghét!" Đế Tân nổi giận.

Chẳng trách vừa rồi nhìn tới nhìn lui, không hề thấy "Cự Khuyết kiếm" có gì khác thường, hóa ra là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giở trò, thật là âm hiểm.

Nếu không có Hạo Thiên nhắc nhở, Đế Tân có thể đã gặp bất trắc trong giấc ngủ, hoặc trong lúc tu luyện.

"Không sao," Hạo Thiên cười ha hả, "Động phủ của Thổ Hành Tôn ở Phi Vân Động, núi Giáp Long, vi sư sẽ truyền cho con một môn thần thông Chỉ Địa Thành Cương, đối phó với hắn thừa sức." vài ngày sau.

Đế Tân cùng Thân Công Báo đến Phi Vân Động trên núi Giáp Long, nhưng không thấy Thổ Hành Tôn.

Sau đó lại tìm đến đảo Tân Lang ở hải ngoại, bất ngờ ra tay giết chết hắn, đối phương thậm chí còn chưa kịp thi triển độn địa thuật.

Gần như cùng lúc đó.

Tại Kỳ Lân Nhai, Khương Tử Nha đang phụ trách trông coi vườn đào, bị Bạch Hạc đồng tử gọi đến Ngọc Hư Cung.

Vừa vào điện, lập tức thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên Bát Bảo Vân Quang Tọa.

"Đệ tử Khương Thượng bái kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Khương Tử Nha vội vàng hành lễ.

"Ngươi lên Côn Luân bao nhiêu năm rồi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Đệ tử ba mươi hai tuổi lên núi, đến nay đã hư độ bảy mươi hai tuổi rồi." Khương Tử Nha lúng túng.

"Ngươi mệnh bạc, tiên đạo khó thành, chỉ có thể hưởng thụ phúc lộc nhân gian." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, "Hiện nay khí số Thành Thang đã tận, nhà Chu sắp hưng thịnh.

Ngươi thay ta xuống núi phò tá minh chủ.

Đi đi, mau thu dọn hành lý xuống núi." Nghe vậy, Khương Tử Nha lập tức van xin mấy câu, cầu lão sư đừng đuổi mình đi.

Nhưng, thực sự không thể lay chuyển được Thánh nhân, cũng đành phải thu dọn cầm kiếm nang, vội vã rời khỏi tổ đình Xiển giáo.

Trước khi đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn có nói, tuy lần này phái xuống núi, nhưng sẽ có ngày được trở lại.

Chương 157

Tiếp đó, do Nam Cực Tiên Ông đưa Khương Tử Nha ra khỏi Kỳ Lân Nhai.

Kỳ Lân Nhai lúc này, sớm đã được Ngọc Thanh Thánh pháp tu sửa lại như cũ, không nhìn ra dấu vết bị Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp phá hoại nghiêm trọng ngày trước.

Sau khi xuống núi, Khương Tử Nha nhớ lại năm xưa từng ở Triều Ca, có một người anh kết nghĩa là Tống Dị Nhân, bèn dùng thuật độn thổ đến đó nương tựa.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên mượn Chúa Tể Chi Nhãn, mật thiết quan sát mọi biến hóa ở nhân gian.

"Hay lắm!

Lão già Khương Tử Nha đó xuống núi rồi!" Hạo Thiên tự nhủ, "Tiếp theo, e rằng ở Tây Kỳ bên kia, sắp diễn ra một màn kịch hay." Tĩnh cực tư động, Hạo Thiên đứng dậy, gọi Cửu Thiên Huyền Nữ đang khổ tu trong Hư Thần Giới đến.

Lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ, đã tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, có Hỗn Độn Tiên Kim chiến y hộ thân, lại có một bộ Tru Tiên Tứ Kiếm, chiến lực vô cùng đáng nể.

"Thần Cửu Thiên Huyền Nữ, bái kiến bệ hạ!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười tươi, hành lễ quỳ bái.

"Miễn lễ, bình thân!" Hạo Thiên thản nhiên nói, "Nghe nói Phượng tộc xuất hiện mấy kẻ phản đồ, quân thần chúng ta hôm nay đi xem thử." "Có chuyện đó sao?" Cửu Thiên Huyền Nữ nhướng mày,

“Tiên Thiên Phượng tộc sớm đã quy thuận Thiên Đình, mấy năm gần đây, tất cả thành viên đều từ Bất Tử Hỏa Sơn ở phía nam trời, di chuyển đến Tam Thập Tam Thiên tu luyện.

Nếu có thành viên còn ở lại phàm gian, e rằng là những nhánh Phượng tộc huyết mạch không thuần khiết.” Hạo Thiên gật đầu, hoàn toàn đồng ý với cách nói của nàng.

Tình hình cụ thể ra sao, phải đích thân đi xem mới biết.

Hai người lập tức khởi hành.

Hướng về phía tây của Đại Thương, thành Tây Kỳ mà đi.

Lúc này.

Trong thành Tây Kỳ, trong phủ Tây Bá hầu, Cơ Xương đang dùng mai rùa để bói toán.

Trong phạm vi toàn bộ Đại Thương, Tây Bá hầu Cơ Xương cũng nổi danh với thuật bói toán linh nghiệm, trình độ không thua kém Thái sư Văn Trọng ngày trước.

“Ồ!

Tướng đại hỷ!” Cơ Xương đột nhiên cười toe toét, “Vào hôm nay, thành Tây Kỳ sẽ có phượng hoàng giáng lâm.

Phượng hoàng hót ở Kỳ Sơn, là điềm lành, có lẽ dòng dõi Cơ thị của ta sắp quật khởi.” “Phượng minh Kỳ Sơn?

Nghe có vẻ phi phàm!” Bá Ấp Khảo và Cơ Phát hai huynh đệ đứng bên cạnh quan sát, cũng đều vui mừng ra mặt.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang có một câu nói, thiên mệnh huyền điểu, giáng sinh nhà Thương.

Huyền điểu chính là phượng hoàng, cũng là thần bảo hộ của triều Thương.

Bây giờ, huyền điểu không ở lại vương đô Triều Ca, mà bay thẳng đến Tây Kỳ.

Chẳng phải là minh chứng, khí vận vương triều đã dịch chuyển về phía tây, Tây Kỳ sắp sinh ra Nhân Hoàng mới sao?

Nếu tin tức này truyền ra dân gian, thực sự sẽ tạo ra ảo giác Tây Kỳ là nơi thiên mệnh sở quy.

Ba cha con, cùng với Tán Nghi Sinh và Nam Cung Thích, leo lên nơi cao nhất trong thành.

Cổ vươn dài ra, nhìn xa xăm.

Nhìn trái nhìn phải, bầu trời trống không, ngay cả một con ruồi cũng không có.

Mấy canh giờ trôi qua, mọi người chờ đến không kiên nhẫn, cho rằng Cơ Xương già cả mắt mờ bói sai.

Cũng vào lúc này, đột nhiên từ hướng chính nam, có mấy bóng hình khổng lồ bay tới, lông vũ hoa lệ lộng lẫy, tiếng cánh đập xa gần đều có thể nghe thấy.

"Phượng hoàng cuối cùng cũng đến rồi!" Cha con Cơ Xương mừng như điên.

Đây là dấu hiệu sắp phát tài rồi!

Tán Nghi Sinh và Nam Cung Thích cũng cười không ngậm được miệng, chủ tử thăng quan tiến chức, họ cũng được hưởng vinh hoa phú quý.

Trên đỉnh núi xa xa, Hạo Thiên và Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn về phía bên này, thu hết mọi thứ vào mắt.

"Khởi bẩm bệ hạ," Cửu Thiên Huyền Nữ quỳ tâu, "Mấy con gọi là 'phượng hoàng' kia, thực ra huyết mạch tạp nham không thuần

khiết, tuy hình dáng giống huyền điểu, nhưng căn bản không có tư cách tiến vào Bất Tử Hỏa Sơn, thuộc về những vai phụ bị rìa hóa." "Hiểu rồi, chỉ là mấy con yêu điểu thôi." Hạo Thiên khẽ gật đầu.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ ngăn cản 'Phượng minh Kỳ Sơn', thưởng hai trăm phần thức ăn cấp Chúa Tể!

Một lần rút thưởng cấp Chúa Tể!" Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên ra hiệu bằng mắt cho Cửu Thiên Huyền Nữ, người sau lập tức hiểu ý, bay lên không trung ngăn cản.

Cửu Thiên Huyền Nữ là đại trưởng lão của Phượng tộc, trong tộc địa vị cao quyền trọng, cực kỳ có khí thế.

Vừa xuất hiện, lập tức dọa mấy con yêu điểu kia sợ đến hồn bay phách lạc.

"Các ngươi vì sao đến đây?" Cửu Thiên Huyền Nữ nhíu mày nói.

Mấy con yêu điểu lần lượt lắc mình biến hóa, hóa thành những đạo cô mặc áo sặc sỡ yêu diễm, thần sắc hoảng sợ đứng túm tụm lại với nhau.

"Hồi bẩm Huyền Nữ đại nhân," đạo cô cầm đầu nói, "Mấy chị em chúng tôi, vốn đang tu luyện trong tổ.

Không ngờ, có một giọng nói vang lên trong đầu, cũng không biết là vị đại thần thông giả nào, bảo chúng tôi đến Tây Kỳ lượn vài vòng, rồi cất lên vài tiếng hót trong trẻo." "Chị em chúng tôi thực lực thấp kém, không dám đắc tội người đó, nên vội vã chạy tới, không ngờ lại đụng phải Huyền Nữ đại nhân." Một đạo cô khác tiếp lời.

Cửu Thiên Huyền Nữ gật đầu, xem ra không nói dối.

Mấy con yêu điểu này, chỉ mới đạt trình độ Kim Tiên, thực lực

yếu đến nực cười.

Thậm chí không cần đại lão Hồng Hoang ra mặt, chỉ cần một Đại La Kim Tiên là có thể xử lý.

"Ở đây không có chuyện của các ngươi nữa, đều về đi," Cửu Thiên Huyền Nữ phất phất tay, "Lần này tha cho, sau này ai dám tự tiện đến Tây Kỳ, kẻ đó là kẻ thù của Phượng tộc.

Từ nay Hồng Hoang tuy lớn, nhưng cũng không có chỗ cho các ngươi dung thân." Mấy con yêu điểu sợ đến mặt tái mét, vội vàng quay về theo đường cũ.

"Chuyện gì vậy?

Phượng hoàng sao lại bay về rồi?" Cha con nhà Cơ thị ngơ ngác.

Rốt cuộc là sao?

Trêu ta à?!

Trọc thể phàm thai, đương nhiên không nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ cố ý ẩn mình.

Đương nhiên cũng không hiểu được, sự tình đã xảy ra biến cố, Phượng minh Kỳ Sơn không thể xảy ra nữa.

Một nén hương thời gian trôi qua.

Chương 158

Bốn phương tám hướng của Tây Kỳ, đột nhiên đều nổi lên mây đen.

Theo sau đó, là những tiếng kêu chói tai kinh thiên động địa.

Hàng trăm vạn con quạ bay đến, che trời lấp đất, vây kín cả thành Tây Kỳ như một cái thùng sắt, phân chim rơi xuống như mưa.

Phụt!

Cơ Xương thấy vậy, trực tiếp phun ra một ngụm máu, tại chỗ ngất đi.

Nói là Phượng minh Kỳ Sơn, lại biến thành quạ đen tấn công!

Mẹ kiếp, xui xẻo quá!

Trăm vạn quạ đen vây quanh thành Tây Kỳ, hơn một tháng sau mới tan đi.

Cả tòa thành trì gần như bị chim chóc nhấn chìm, hôi thối không thể ngửi nổi, dân chúng trong thành ai có thể chạy đều đã chạy hết.

Lúc này, Tây Bá Hầu Cơ Xương nhận được tin từ Triều Ca.

Nhân Hoàng Đế Tân triệu y đến vương đô diện kiến.

Biết được chuyện này, Cơ Xương lòng kinh hãi, lập tức bói một quẻ nữa, lại là điềm đại hung.

Sau đó, y cho gọi trưởng tử Bá Ấp Khảo đến, nói rằng chuyến đi này sẽ có tai ương tù ngục, vì vậy giao phó Tây Kỳ lại cho con trai.

Y còn dặn Nam Cung Thích và Tán Nghi Sinh phò tá Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo nửa tin nửa ngờ, cũng không biết thuật bói quẻ của

phụ thân rốt cuộc có chuẩn hay không, dù sao lần trước đã sai, gây ra một trận ô long.

Nhưng vì Cơ Xương đã trịnh trọng giao phó như vậy, Bá Ấp Khảo chỉ đành cứng rắn nhận lời.

Chẳng mấy ngày, Tây Bá Hầu Cơ Xương lại đến Triều Ca.

Trên Cửu Gian Đại Điện, y một lần nữa diện kiến Nhân Hoàng Đế Tân.

"Biết cô vương triệu ngươi đến là vì chuyện gì không?" Sắc mặt Đế Tân lạnh như băng.

"Thần ngu muội vô tri, nguyện nghe tường tận." Cơ Xương trong lòng giật thót, cảm giác không ổn.

"Vậy hãy xem cái này đi!" Đế Tân ném một bản tấu chương trên bàn xuống trước mặt đối phương.

Cơ Xương nhanh chóng lướt qua hai mắt, lập tức mồ hôi tuôn như mưa.

Bởi vì trong bản tấu chương đó, có người tố cáo Tây Kỳ có lòng bất thần.

Thậm chí, người ta còn ghi lại chi tiết chuyện Cơ Xương ngày đó dự ngôn "Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn".

Nếu là triều đại khác, đây căn bản không phải bằng chứng.

Nhưng Đại Thương thì khác.

Phượng hoàng là thần điểu hộ mệnh của Đại Thương, là biểu tượng của thiên mệnh.

Chạy đến Tây Kỳ cất tiếng gáy, thật đáng suy ngẫm.

Cho nên chỉ cần không phải kẻ ngốc, nghe bốn chữ "Phượng

hoàng gáy ở Kỳ Sơn", lập tức sẽ hiểu ra, Tây Kỳ e là chuẩn bị mưu phản.

"Bệ hạ, lão thần có thể giải thích, ngày đó thực sự là một trận hiểu lầm!

Đến Tây Kỳ không phải phượng hoàng, mà là vô tận quạ đen!

Toàn thể quân dân Tây Kỳ đều có thể làm chứng!" Cơ Xương vội vàng biện giải.

Nghe những lời này, Đế Tân trong lòng thầm vui.

Cô vương lại không biết sao?

Nếu không phải Thiên Đế sư tôn phái người ngăn cản, rất có thể đã thực sự diễn ra cái gọi là "Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn".

Đám quạ đen che trời lấp đất kia cũng là do Cửu Thiên Huyền Nữ cố ý làm ra, để chọc tức nhà họ Cơ một phen.

"Nói nhiều vô ích," Đế Tân nhíu mày, quát lên, "Người đâu, Tây Bá Hầu Cơ Xương đại nghịch bất đạo, có ý mưu phản!

Lôi xuống đánh ba trăm roi, giam vào ngục Dũ Lý." Thị vệ điện tiền hung hãn như lang như hổ lập tức lôi Cơ Xương xuống.

Trên sân luyện võ của vương cung, tức thì vang lên một trận la hét thảm thiết đến xé lòng.

Văn võ cả triều trên Cửu Gian Đại Điện có chút đồng tình với Cơ Xương, nhưng hoàn toàn không dám cầu xin tha thứ.

Bởi vì Đế Tân trước đó đã ám chỉ với mọi người, Tây Kỳ tất phản!

Phía bên kia.

Tuy Khương Tử Nha đã đến Triều Ca, nương tựa vào huynh đệ

kết nghĩa, nhưng cũng tạm thời không có hành động gì.

Dù sao, Khương Tử Nha ở núi Côn Luân, theo Thánh nhân tu đạo, thực tế chỉ làm công việc tạp dịch.

Cả ngày phụ trách gánh nước, tưới tùng, trồng đào, nhóm lửa, quạt lò và luyện đan, không khác gì phó dong, tu vi chỉ là hạng chót, chiến lực là cặn bã.

Ở trên núi còn có thể sống qua ngày, xuống phàm trần lại khó mưu sinh.

Cho nên Tống Dị Nhân bảo Khương Tử Nha đừng vội, cứ thành gia rồi lập nghiệp trước, giúp Khương Tử Nha cưới một bà vợ, là Mã thị, một hoàng hoa khuê nữ sáu mươi tám tuổi.

Những chuyện này, Hạo Thiên đều thấy trong mắt, nhưng cũng không có ý định can thiệp.

Phong Thần Bảng đang ở trong tay Hạo Thiên, sau này người chủ trì Phong Thần Bảng sẽ là Thân Công Báo, không có nửa xu quan hệ với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha quá yếu, yếu đến mức tùy tiện phái một viên chiến tướng Thiên Đình cũng có thể bắt được, Hạo Thiên không hề có hứng thú đối phó.

Trên thực tế, theo quỹ tích Phong Thần ban đầu, cho đến khi Phong Thần hoàn tất, thực lực của Khương Tử Nha gần như dậm chân tại chỗ.

Trong khoảng thời gian này.

Dao Trì và Dao Cơ cũng bế quan trong Hư Thần Giới, tu vi tăng vọt, cũng đã trảm tam thi.

Không chỉ có họ, Khổng Tuyên thiên phú dị bẩm, cũng đã đạt tới

Chuẩn Thánh đỉnh phong, bắt đầu tiến giai Bán Bộ Thánh Nhân.

Các cường giả khác của Thiên Đình, thực lực cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Mặc dù bề ngoài không nhìn ra bất kỳ dị trạng nào, dường như cũng không khác gì trước đây.

Nhưng người có lòng sẽ phát hiện, con Kim Long khí vận của Thiên Đình, thân thể lại phình to ra một vòng lớn, chiều dài ước chừng hai trăm triệu dặm.

Ngược lại là bản tôn Hạo Thiên, gần đây lại rảnh rỗi đến mức hơi đau trứng.

Chương 159

Con đường y đi là dĩ lực chứng đạo, hoàn toàn khác với công đức chứng đạo và trảm tam thi chứng đạo của người khác.

Con đường này trước nay chưa có ai đi thông.

Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng đã thất bại.

Cho nên, vội cũng không được.

"Đúng rồi, lần trước có một lần rút thưởng cấp Chúa Tể, mau sắp xếp cho ta!" Hạo Thiên vỗ vỗ đầu, nhớ ra một chuyện.

Mỗi một lần rút thưởng cấp Chúa Tể đều có thể mang lại cho y đồ tốt.

Hiện tại thứ tốt nhất chính là Hỗn Độn Tháp và Khai Thiên Kiếp Quang.

Một lúc sau, hệ thống biến phần thưởng thành lá rụng đầy trời.

Mỗi một chiếc lá rụng, đại biểu cho một phần thưởng.

Hạo Thiên không hề suy nghĩ, tùy ý chộp lấy một chiếc lá.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được bản hoàn chỉnh Bàn Cổ Nguyên Thần!" Hệ thống nhắc nhở. ?!

Hạo Thiên suýt nữa cười ra tiếng.

Quá đỉnh!

Bản hoàn chỉnh Bàn Cổ Nguyên Thần!

Chẳng phải là Tam Thanh hợp nhất sao?

"Mau đổi thưởng!

Nhanh lên!" Hạo Thiên thúc giục.

Y đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Thật không biết, trong Bàn Cổ Nguyên Thần rốt cuộc có những gì.

Khai thiên công đức chắc chắn có.

Lần trước dung hợp trái tim Bàn Cổ, y đã nhận được một trăm triệu khai thiên công đức, đến nay vẫn chưa động đến.

Chắc hẳn trong Bàn Cổ Nguyên Thần cũng có phúc lợi như vậy.

Trong chốc lát, một luồng thanh khí xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Thanh khí hóa thành một vị đại hán vô cùng vạm vỡ, đầu đội trời, chân đạp đất, tay cầm một chiếc rìu lớn, trên mặt có một loại thần thái bi thiên mẫn nhân.

Lực lượng pháp tắc hóa thành những sợi thần liên trật tự to lớn như cột chống trời, từ giữa trán của vị đại hán phun ra.

Không sai, chính là hình tượng bản tôn của Bàn Cổ Đại Thần.

"Ha!

Dung hợp!" Hạo Thiên xoa xoa tay, thần niệm đột nhiên vươn ra, nuốt chửng luồng thanh khí kia.

Ong!

Đột nhiên, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Bởi vì trong Bàn Cổ Nguyên Thần ẩn chứa quá nhiều thông tin, bao gồm cả vô số huyền bí vũ trụ.

Dù cho Hạo Thiên từng luyện hóa hơn mười cây Dưỡng Hồn Đằng cấp bậc nghìn vạn năm, cường độ thần niệm đứng đầu Hồng Hoang, cũng có chút không chịu nổi.

“Trời ạ!

Hơi đáng sợ!” Trong đầu Hạo Thiên, ký ức của Bàn Cổ Đại Thần chiếu lướt qua như đèn kéo quân, bắt đầu từ trước khi trời đất sơ khai.

Y dường như cũng đã quay trở lại thời điểm trước khi Hồng Hoang nguyên thủy, dùng góc nhìn của Bàn Cổ, bao quát cả thế giới.

Thời điểm đó, vô số Hỗn Độn Thần Ma ngang trời xuất thế, từng người một uy danh vang dội vạn cổ.

Hạo Thiên thậm chí còn thấy được toàn bộ quá trình Hồng Quân Đạo Tổ đản sinh, là do một luồng chính khí trong Hỗn Độn hóa thành, chưởng quản tiên đạo pháp tắc.

Ngoài ra, người chưởng quản Thời gian pháp tắc là Thời Thần Đạo Nhân do một viên thanh thạch hóa thành.

Người chưởng quản Không gian pháp tắc, là một cây Dương Miễu Liễu rỗng ruột trong Hỗn Độn hóa thành, tên là Dương Mi Đạo Nhân.

Người chưởng quản Ma đạo pháp tắc, chính là Ma Tổ La Hầu, do một luồng ma khí trong Hỗn Độn hóa thành, bạn sinh chi bảo chính là Tru Tiên Tứ Kiếm. ...

Hạo Thiên chưởng quản Bàn Cổ Nguyên Thần.

Lập tức nhận được vô số ký ức, phảng phất như chính mình quay trở lại thời đại hồng hoang hỗn độn sơ khai vĩ đại đó.

Rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma cường đại, thân thể cao tới trăm tỷ dặm, hơi thở tựa như bão táp hỗn độn, phá diệt vô số tinh hà, mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng.

Cuộc chiến tranh sát phạt giữa các thần ma cũng khiến Hạo Thiên

nhận được sự khai sáng cực lớn.

Những thần thông và bảo thuật, kiếm pháp và quyền pháp trước đây đã dung hội quán thông, cũng đều chảy xuôi trong lòng, dường như sắp sinh ra một môn sát chiêu mới.

Y cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Tam Thanh trong sáu vị Thánh nhân, thực lực lại mạnh hơn một bậc.

Ngoài việc Hồng Quân Đạo Tổ hơi thiên vị, thì những ký ức quý giá vô số trong Bàn Cổ Nguyên Thần cũng giúp Tam Thanh đề thăng dễ dàng hơn.

Cũng vào lúc này.

Hạo Thiên phát hiện ra một vật trong Bàn Cổ Nguyên Thần.

Tựa như một chiếc rìu nhỏ, bảo quang rực rỡ, toàn thân quấn quanh từng vòng Khai Thiên Kiếp Quang, mang một vẻ sắc bén vô thượng có thể phá diệt vạn vật.

Chỉ cần dùng thần niệm quan sát một cái, Hạo Thiên liền cảm giác như một chiếc rìu lớn từ trên trời giáng xuống, chém y cả người lẫn nguyên thần thành hai nửa.

"Khai Thiên Ấn Ký!!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Lợi hại rồi!

Vạn lần không ngờ tới, trong Bàn Cổ Nguyên Thần lại ẩn giấu thứ này.

Trong chốc lát, trong đầu Hạo Thiên xuất hiện vô số bản thân, đồng thời lao về phía Khai Thiên Ấn Ký.

Chương 160

Bất chấp mọi giá, cũng phải đoạt được bảo vật này. 100.

Chỉ có điều, Khai Thiên Ấn Ký phát ra một mảng kiếp quang lớn, nghiền nát từng "Hạo Thiên" một.

Mỗi một phân thân thần thức bị hủy diệt, Hạo Thiên đều cảm giác như bản tôn đã ngã xuống một lần, cảm giác đó thật khó chịu.

Y lật tay, lấy ra một cây Dưỡng Hồn Đằng năm nghìn vạn năm tuổi, nhanh chóng luyện hóa, bổ sung thần niệm đang tiêu hao kịch liệt.

Cũng không biết qua bao lâu.

Hạo Thiên đã dùng hơn trăm cây Dưỡng Hồn Đằng, mới có một phân thân thần thức tiếp cận được bên cạnh Khai Thiên Ấn Ký, hai thứ dung hợp chặt chẽ vào nhau.

Hù!

Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi xuất đạo đến nay, ngay cả khi đấu pháp với Thánh nhân, cũng chưa từng vất vả như vậy.

Trong chốc lát, Khai Thiên Ấn Ký và nguyên thần Hạo Thiên đan xen vào nhau, đi sâu vào khu vực cốt lõi nhất của thức hải.

Ấn ký tỏa ra một luồng tử khí, diễn hóa thành một Bàn Cổ thu nhỏ, tự động diễn hóa thần thông ở đó.

"...Trong truyền thuyết Khai Thiên Cửu Thức!" Hạo Thiên trong lòng chấn động dữ dội.

Đây chính là công phạt chi thuật đỉnh cấp, mạnh mẽ nhất trong

toàn bộ Hồng Hoang, không có cái thứ hai!

Phối hợp với Lực lượng pháp tắc, quả thực là sở hướng vô địch.

Chỉ có điều, Hạo Thiên không thích dùng rìu, trong tay cũng không có Bàn Cổ Phủ.

Vì vậy, y nghiền ngẫm Khai Thiên Cửu Thức, lại dung hợp Giai Tự Bí, Thiên Đế Quyền, Lục Đạo Luân Hồi Quyền, Diệt Thế Quyền, Khai Thiên Kiếp Quang... cố gắng tạo ra một môn đạo thuộc về mình.

Vụt!

Hạo Thiên ngồi trấn giữ chính giữa Hư Thần Giới.

Thời gian pháp tắc hóa thành thần liên trật tự, quấn chặt lấy y.

Sức mạnh của năm tháng không ngừng tăng lên.

Thời không bên cạnh Hạo Thiên lập tức bị bóp méo, tốc độ dòng thời gian gần như tăng lên một cách cuồng bạo.

Hai trăm lần, ba trăm lần, năm trăm lần...

Một nghìn lần, hai nghìn lần, ba nghìn lần...

Cho đến một vạn lần.

Đây là giới hạn của người chưởng khống thiên đạo Hư Thần Giới.

Nếu ở trong Hồng Hoang, sẽ bị thiên đạo pháp tắc áp chế, một nghìn lần tốc độ dòng thời gian đã là cực hạn.

Cứ như vậy, một ngày bằng một vạn ngày, một năm bằng một vạn năm.

Hạo Thiên ngồi xếp bằng tròn mười năm.

Trong thần điện trung ương của Hư Thần Giới, đã trôi qua mười vạn năm.

Một khoảnh khắc nào đó.

Y cuối cùng cũng mở mắt.

Trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin mãnh liệt.

Thành công rồi!

Khai Thiên Cửu Thức đã được sửa thành Bàn Cổ Thần Quyền, chỉ có vỏn vẹn ba thức, nhưng uy lực vô cùng.

"Bàn Cổ Thần Quyền ba thức, Khai Thiên Thức, Phá Diệt Thức và Tạo Hóa Thức!" Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên.

Cuối cùng cũng có thứ của riêng mình, không cần phải thi triển thần thông bảo thuật của người khác nữa.

Ngoài ra, Hỗn Độn Kiếm Thai cũng đã được luyện hóa, phối hợp với Thảo Diệt Kiếm Quyết, Hoang Vu Kiếm Quyết, Bão Kiếm Sát, Trảm Thiên Đạo và các thần thông bảo thuật khác, lại dựa vào Khai Thiên Kiếp Quang, cải tạo thành kiếm pháp chỉ có một chiêu.

Được gọi là "Thiên Phạt".

Giơ tay nhấc chân, trăm triệu kiếp quang hóa thành kiếm mang rơi xuống, phá diệt tất cả mọi thứ trước mắt, không vật gì không chém.

"Tốt, lần bế quan này thu hoạch lớn!" Hạo Thiên sảng khoái vô cùng.

Sau khi xuất quan.

Y lập tức mở Chúa Tể Chi Nhãn, quan sát tình hình hạ giới.

Phía Đại Thương, biến hóa cũng không nhỏ.

Cơ Xương không chịu nổi ba trăm roi, chưa chịu đựng được mấy năm tù ngục, đã chết trong ngục Dũ Lý.

Trưởng tử Bá Ấp Khảo thương tâm quá độ, ăn không ngon ngủ

không yên, uất ức mà chết.

Người nắm quyền ở Tây Kỳ đã trở thành Cơ Phát.

Khương Tử Nha chạy đến Tây Kỳ, được Cơ Phát bái làm Tướng phụ, âm mưu chống lại Đại Thương.

Phía Triều Ca.

Vì Hạo Thiên đang bế quan, Đế Tân không tiện tự ý quyết định, nên cũng khiêm tốn thu mình, tĩnh quan biến chuyển, không dám dễ dàng thay đổi xu thế Phong Thần.

"Thân Công Báo đâu?!

Mau đến gặp trẫm!" Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ.

Rất nhanh, Đại Thương quốc sư Thân Công Báo đã đến Lăng Tiêu Bảo Điện, vua tôi lại một lần nữa gặp nhau.

"Thần Thân Công Báo, khấu kiến bệ hạ!" Thân Công Báo quỳ rạp xuống đất.

"Phong Thần sắp đến," Hạo Thiên nói, "Trẫm ban cho ngươi ba món pháp bảo, một là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một là Đả Thần Tiên, một là Phong Thần Bảng.

Sau này, ngươi đến Triều Ca, xây một đài Phong Thần, treo bảng lên đó." "Tạ chủ long ân!

Thần tất gan não lót đất, báo đáp bệ hạ!" Thân Công Báo kích động đến run rẩy.

Chương 161

101.

Phải biết rằng, nắm giữ Phong Thần Bảng là mấu chốt của cả lượng kiếp.

Hạo Thiên giao nhiệm vụ này cho y, có thể thấy sự tin tưởng đối với y.

Trong nháy mắt, ba món pháp bảo tỏa ra bảo quang được giao vào tay Thân Công Báo.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ dài khoảng hai trượng, cờ màu vàng sẫm, một khi thi triển, liền có vạn đóa kim liên, không vật gì có thể phá, chư tà lùi bước, vạn pháp bất xâm.

Là một kiện pháp bảo phòng ngự cực phẩm.

Đả Thần Tiên là một cây roi gỗ, dài khoảng ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt, mỗi đốt có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn đạo phù ấn, khắc chế Thiên Đình bát bộ chính thần.

Phong Thần Bảng thì do thiên đạo pháp tắc đan kết thành, phía trên bao phủ bởi ánh sáng hỗn độn mông lung, rõ ràng có tên thần tiên, nhưng lại không nhìn rõ, huyền diệu vô cùng.

Thân Công Báo nhận được bảo vật, lập tức cất giữ cẩn thận.

"Đi, chúng ta đến Đông Hải một chuyến, Phong Thần Bảng còn thiếu một chính thần phụ trách tiếp dẫn du hồn." Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy.

Thân Công Báo vội vàng nói một tiếng tuân chỉ.

Hai người cưỡi tường vân, thẳng xuống ba mươi ba tầng trời, đi

đến Đông Hải ở phàm gian.

Không lâu sau, họ thấy một ngọn núi đá hiểm trở, trên đó mây mù nối liền, vừa vặn gần bờ biển.

Thấy phong cảnh tuyệt đẹp, Thân Công Báo cũng khá cảm thán, nói rằng nếu dứt bỏ hồng trần thế tục, y nguyện ý ở đây an gia, mỗi ngày tĩnh tụng Hoàng Đình.

Lời còn chưa dứt, biển cả lập tức dậy sóng, mây đen giăng kín, sóng lớn trong biển tách ra, xuất hiện một du hồn.

"Đạo hữu là ai?" Hạo Thiên khẽ cười.

"Khải tấu Thiên Đế bệ hạ," du hồn nói, "Bần đạo nguyên là tổng binh quan Bách Giám của Hiên Viên Hoàng Đế, vì đại phá Xi Vưu, bị hỏa khí đánh vào trong biển, nghìn năm chưa thể thoát kiếp, vạn mong bệ hạ cứu vớt, cứu ta một mạng!" Hạo Thiên nhìn sang Thân Công Báo, người sau lập tức hiểu ý, nói: "Ngươi là Bách Giám, nghe pháp điệp của Thiên Đình, đến Triều Ca để được trọng dụng sau!

Trước tiên hãy giám sát việc xây dựng đài Phong Thần!". ...

Nơi sâu trong Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung.

Bốn vị Thánh nhân của liên minh chống Thiên Đình lại một lần nữa tụ họp.

"Đáng ghét!

Tên Hạo Thiên đó giết Bích Hà đồng tử của ta, lại phá hoại Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn, còn để Thân Công Báo đốc thúc xây đài Phong Thần!

Hoàn toàn không coi chúng ta ra gì!" Sắc mặt Nữ Oa nương nương khó coi.

"Thiên Đế quản quá rộng rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng

muốn nhúng tay vào, độ khó của lượng kiếp đã tăng lên không biết bao nhiêu lần, phải làm sao đây.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt mày rầu rĩ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh đột nhiên cười lạnh hai tiếng.

“Nhị đệ vì sao lại cười?” Thái Thanh Lão Tử hỏi.

Phải biết rằng, tình hình của Xiển giáo cũng chẳng khá hơn.

Mười hai Kim Tiên đã bị chém giết mấy người, những người còn sống sót cũng bị phế tu vi.

Thậm chí, Kỳ Lân Nhai còn từng bị tấn công hủy diệt.

Có thể nói, giáo phái mất mặt nhất toàn bộ Hồng Hoang chính là Xiển giáo, không có cái thứ hai.

“Cứ đấu thế này không phải là cách,” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, “Chúng ta hãy nhân danh Tứ Thánh, hẹn tên Hạo Thiên đó ra nói chuyện, định ra quy củ cho lượng kiếp.

Hồng Hoang bây giờ vẫn do lão sư chưởng quản, một tên đạo đồng nho nhỏ sao có thể một tay che trời!” “Thiện!” Nữ Oa và Tiếp Dẫn đều tỏ ý tán thành.

Thái Thanh Lão Tử vốn không muốn tham gia, nhưng bất đắc dĩ phải dĩ hòa vi quý, nên cũng không có ý kiến.

Mặc dù Hạo Thiên mạnh, nhưng bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân ra mặt, xem ra cũng có thể trấn áp được tình hình.

Sau khi thương nghị mấy câu, xác định xong mọi việc.

Nữ Oa đi thẳng đến Tử Tiêu Cung.

“Lão sư tại thượng!

Tên Hạo Thiên kia tùy ý làm bậy, chèn ép chúng con, khống chế xu thế Phong Thần, chúng con muốn cùng y ước pháp tam chương...” Nữ

Oa quỳ tâu.

Hồi lâu sau.

Nơi sâu trong Tử Tiêu Cung, truyền đến một giọng nói già nua: "Chuẩn!" Gần như ngay lập tức, Hạo Thiên cũng nhận được tin tức.

"Cái liên minh chó má này, lại dám đàm phán với trẫm?

Địa điểm ở Tử Tiêu Cung?" Hạo Thiên lập tức bật cười.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ diện kiến Tứ Thánh, dương oai thần uy của Thiên Đình!

Phần thưởng là mồi câu cấp Chúa Tể một nghìn phần, cần câu cấp Hồng Mông một cây!" Hệ thống nhắc nhở. ?

Hạo Thiên suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

Không sai, trên cần câu cấp Chúa Tể, còn có cần câu cấp Hồng Mông.

Cái này lợi hại rồi.

Liếc nhìn phần giải thích, Hạo Thiên lòng như hoa nở.

Cần câu cấp Hồng Mông: Tỷ lệ bạo kích 100%, có thể tăng phần thưởng lên từ hai đến mười lần, và có cơ hội câu được Hỗn Độn Linh Bảo.

Xem ra lần gặp mặt này, nhất định phải đi.

Nếu đã có người ngứa da, thiếu đòn, Hạo Thiên cũng không ngại cho một bài học.

Thật sự cho rằng, ở Tử Tiêu Cung có Thiên Đạo trấn áp, không ai dám động thủ sao?!

Ầm ầm ầm!

Long Vương Cửu Tử kéo Bát Cảnh Loan Dư, lấp lánh kim quang vô tận, đế uy lan tỏa, tiến về phía tinh không Hỗn Độn.

Lần này, Hạo Thiên đi một mình.

Chương 162

Y không mang theo bất kỳ thủ hạ nào.

Nguyên nhân đơn giản, cuộc đấu sức mạnh đỉnh cao của Hồng Hoang, ngay cả Bán Bộ Thánh Nhân cũng không thể nhúng tay.

Dù có mang mấy trăm triệu thiên binh thiên tướng đi cũng vô dụng, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng, khiến Hạo Thiên bó tay bó chân, không dám toàn lực thi triển.

Dù sao, trận chiến cấp Thánh nhân, phạm vi ảnh hưởng quá rộng, động một cái là trăm triệu dặm tinh không vỡ nát, vạn vật hóa thành hư vô.

Phía bên kia, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa và Tiếp Dẫn cũng đang trên đường.

Thái Thanh Lão Tử cưỡi con trâu xanh một sừng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên Cửu Long Trầm Hương Liễn.

Nữ Oa vẫn cưỡi Kim Phượng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thì cưỡi một con hươu mai hoa, Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài ban đầu đã rách nát không thể tả, lấy ra còn thấy mất mặt.

Bốn vị Thánh nhân vừa đến Thiên Uyên trước Tử Tiêu Cung, Bát Cảnh Loan Dư của Hạo Thiên cũng vừa lúc đến.

"Vào cả đi!" Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Cửa lớn Tử Tiêu Cung ầm ầm mở ra, tử quang chói mắt, tỏa ra từng luồng hỗn độn khí.

Bên trong cũng không khác mấy so với điều kiện lần trước.

Hồng Quân tay cầm trúc trượng ngồi trên đài cao.

Dưới đài có một hàng tổng cộng bốn chiếc bồ đoàn, không có chỗ ngồi của Hạo Thiên.

Bốn vị Thánh nhân dùng ánh mắt trao đổi, trong lòng đều thầm vui, chờ xem Hạo Thiên bị bẽ mặt.

Phải biết rằng, Hạo Thiên chỉ có thể đứng bên cạnh Đạo Tổ, Hồng Quân giảng đạo chín nghìn năm, y cũng phải đứng chín nghìn năm.

Chỉ có điều, Hạo Thiên hiện nay là chúa tể Tam Giới, địa vị ngang hàng chư Thánh, nếu phải đứng, đó chính là sỉ nhục trước mặt.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rằng Hồng Quân cố ý làm vậy.

Lần trước trời giáng Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp, Hạo Thiên một quyền phá vỡ, tuyệt đối đã khiến Thiên Đạo khó xử.

Hồng Quân im lặng không nói.

Bốn vị Thánh nhân nhanh chóng bước lên, mỗi người chiếm một chỗ ngồi.

"Thiên Đế còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mời ngồi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân chỉ về phía xa, mặt cười rất tươi.

Nơi đó là sàn nhà làm bằng đá Hỗn Độn, trơn bóng, vô cùng lạnh lẽo.

Vị Tây phương Thánh nhân này có mối thù diệt giáo với Hạo Thiên, Hạo Thiên đã đánh chết sư đệ Chuẩn Đề của lão, lại còn ở miếu Nữ Oa ngoại ô Triều Ca bị một kiếm đâm bị thương.

Cho nên, Tiếp Dẫn Đạo Nhân hận thấu xương Hạo Thiên, nhân cơ hội này, đương nhiên phải mượn gió bẻ măng.

“Tiếp Dẫn đạo hữu khách sáo rồi, ta ở Tử Tiêu Cung cũng đã mấy chục nguyên hội, còn không quen thuộc hoàn cảnh sao?” Hạo Thiên ha ha cười nói.

Dứt lời, Hạo Thiên bước đi oai phong như rồng như hổ, đến phía đối diện Tứ Thánh.

Đồng thời, trên đỉnh đầu y thụy khí lượn lờ, bay ra một đạo pháp tắc, tỏa ra khí tức Thiên Đạo thuần chính nồng đậm, mang một uy lực khó lường thống ngự chư thiên vạn giới.

“Cái gì!

Lại là Thiên Đạo pháp tắc?!” Tứ Thánh đều kinh ngạc đến ngây người.

Cả Hồng Hoang chỉ có một luồng Thiên Đạo pháp tắc, ở trong tay Hồng Quân Đạo Tổ, nếu không lão lấy gì thân hợp Thiên Đạo.

Đánh chết họ cũng không ngờ, trong tay Hạo Thiên lại cũng có.

Càng khiến họ tức hộc máu là, Thiên Đạo pháp tắc dưới ý chí của Hạo Thiên đã hóa thành một tòa Thiên Đế Long Ỷ cao lớn nguy nga, uy thế chí tôn lan tỏa.

Dưới ánh mắt của mọi người, Hạo Thiên không nhanh không chậm ngồi xuống, nhìn xuống mấy người trước mặt.

“Điên rồi!

Hạo Thiên cố ý khoe khoang!

Tiết độc Thiên Đạo!” Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên nhảy dựng lên.

“Sư đệ, ngươi nói không đúng rồi, Thiên Đạo lăng giá trên tất cả, sao có thể đối đãi như vậy!” Thái Thanh Lão Tử cũng sắc mặt âm trầm.

Mặc dù lão không có thù hận gì lớn với Hạo Thiên, nhưng cũng không thể nhẫn nhịn.

"Lớn mật! 102.

Láo xược!

Hạo Thiên trước mặt khiêu khích lão sư, là đại tội!" Nữ Oa nương nương cũng nhíu mày, trong mắt lóe lên tia lửa.

Ngược lại, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ không hề thay đổi, dường như hoàn toàn không nhìn thấy, cũng hoàn toàn không để ý.

Ánh mắt Hạo Thiên chậm rãi lướt qua mấy vị trước mặt, thản nhiên nói: "Trẫm hành sự thế nào, không cần các ngươi chỉ trỏ!

Ai không phục thì cứ việc!" Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến toàn thân run rẩy.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Hạo Thiên, vị Ngọc Thanh Thánh Nhân này không thể kiềm nén được cơn giận trong lòng.

Ba vị Thánh nhân còn lại cũng nhíu chặt mày, tức giận nhìn Hạo Thiên.

Tên nhóc này quả thực kiêu ngạo đến cực điểm!

Dám làm vậy ở Tử Tiêu Cung, nhìn khắp cả Hồng Hoang cũng không tìm ra người thứ hai.

Lúc này, một luồng thanh quang lướt qua, lại một thân ảnh cao lớn dương cương xuất hiện.

Thông Thiên Giáo Chủ cưỡi Khuê Ngưu đến.

Những trường hợp quan trọng như vậy, sao có thể vắng mặt. ...

Thông Thiên Giáo Chủ còn chưa bước vào Tử Tiêu Cung.

Đã cảm thấy bầu không khí bên trong vô cùng căng thẳng.

Chương 163

Đứng ở cửa nhìn kỹ, y cũng bị dọa cho một phen.

Bởi vì Hồng Quân không chuẩn bị chỗ ngồi cho Thiên Đế, Hạo Thiên đã dùng Thiên Đạo pháp tắc làm ghế ngồi.

Đây là vả mặt công khai!

Là chà đạp mặt mũi Hồng Quân trên đất!

Dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dám làm vậy, cũng lập tức toi đời.

"Hạo Thiên lão đệ quả thực gan to bằng trời!" Thông Thiên Giáo Chủ ngượng ngùng.

Cuộc gặp mặt lần này vốn không mời Thông Thiên.

Nhưng y lo lắng Tứ Thánh sẽ bất lợi cho Hạo Thiên, nên đến để chống lưng.

Dù sao, trong trận chiến Phong Thần sắp tới, đệ tử Tiệt giáo cần phải dựa nhiều vào sự che chở của Thiên Đình.

Hồng Quân thấy Thông Thiên đến, vẫn không có bất kỳ biểu hiện gì.

Ngược lại là bốn vị Thánh nhân của liên minh chống Thiên Đình, mặt mày khó chịu.

"Thông Thiên sư huynh từ xa đến, có thất lễ không nghênh đón a!" Hạo Thiên cười tủm tỉm.

Y hiểu rõ ý tốt của Thông Thiên, trong lòng cũng khá cảm kích.

Vào lúc này, có người ủng hộ, quả không dễ dàng.

Lần trước Hạo Thiên sắp độ Cửu Cửu Hỗn Độn Lôi Kiếp, Thông Thiên đã bày Tru Tiên Kiếm Trận tương trợ, phần tình nghĩa này Hạo Thiên vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

"Sư đệ..." Thông Thiên Giáo Chủ cười gượng hai tiếng.

Y cũng không biết nên nói gì cho phải.

Y có thể trở mặt với bốn vị Thánh nhân khác, nhưng đối với Hồng Quân vẫn rất tôn trọng.

Đi đến một góc, Thông Thiên Giáo Chủ lấy ra một chiếc bồ đoàn thanh liên, ngồi xuống, cùng Tứ Thánh và Hạo Thiên, mơ hồ tạo thành một hình tam giác.

"Được rồi, nếu người đã đến đủ, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi." Hồng Quân nhàn nhạt lên tiếng.

Tứ Thánh nhìn nhau, đều không hiểu vì sao lão sư không so đo chuyện Hạo Thiên tiết độc Thiên Đạo.

"Để bần đạo nói đi," Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói, "Hạo Thiên cường thế bá đạo, sinh linh Hồng Hoang bây giờ chỉ biết Thiên Đình, không biết Thánh nhân.

Trong lượng kiếp, bất kể chuyện lớn nhỏ, y đều phải nhúng tay vào, vốn dĩ nên là cuộc đấu tranh giữa các đệ tử nhị đại, tam đại, tứ đại của các giáo, y đều làm thay cả!" "Không sai!

Thiên Đế vươn tay quá dài rồi!

Cứ thế này, mọi người đều không có đường sống!" Tiếp Dẫn cũng theo đó bày tỏ thái độ.

Hạo Thiên ha ha cười, từng chữ một nói: "Trong Tam Giới ta là chí tôn, Thánh nhân cũng phải cúi đầu, ai không phục, cứ việc ra tay." Hít!

Cả hội trường đều kinh ngạc.

Vạn lần không ngờ tới, lời nói của Hạo Thiên lại thẳng thắn như vậy.

Đơn giản thô bạo đến cực điểm.

Thế này thì không còn gì để nói nữa.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, bốn người trao đổi ánh mắt, đều vô cùng bất lực.

Trước đó đã tốn công tốn sức, nghĩ ra không ít điều khoản, định dựa vào người chưởng quản Thiên Đạo để áp chế Hạo Thiên.

Ai ngờ, Hạo Thiên cứng mềm không ăn, thái độ vô cùng cứng rắn.

"Lão sư, người xem nên làm thế nào?" Nữ Oa quay sang cầu cứu Hồng Quân.

"Hạo Thiên, ý ngươi thế nào?" Hồng Quân hỏi.

"Đơn giản," khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên, "Thế nào cũng được, chúng ta cứ tùy vào bản lĩnh.

Dù có lấy bốn chọi một, trẫm cũng nhận lời." Ầm!

Một câu nói đơn giản, đã khiến bốn vị Thánh nhân chấn động không nhẹ.

Hạo Thiên lấy tự tin ở đâu ra?

Lại định dùng sức một mình, đơn độc khiêu chiến bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Từ khi Hồng Mông khai tịch đến nay, chưa từng thấy kẻ cuồng vọng như vậy!

Trong chốc lát, bốn vị Thánh nhân im lặng.

Lại không biết nên nói gì.

“Chuyện này quan hệ trọng đại, xin lão sư định đoạt!” Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ nói.

Y quá hiểu Hạo Thiên.

Thiên Đế tuyệt không phải kẻ lỗ mãng, chắc chắn có nắm chắc tuyệt đối mới dám nói vậy.

Ý là, chỉ cần y muốn, có thể nghiền nát liên minh do Tứ Thánh tạo thành trong phút chốc.

“Xin lão sư định đoạt!” Bốn vị Thánh nhân đồng thanh.

Nghe vậy, Hồng Quân mặt không biểu cảm.

Hồi lâu sau, mới nói một câu: “Chỉ cần không gây ra vô lượng lượng kiếp, các ngươi tự giải quyết ân oán.

Nhưng, phải đợi đến trận chiến Phong Thần cuối cùng.

Trước đó, bất kể là Thánh nhân hay Thiên Đế, đều không được tự mình ra tay.” “Cẩn tuân pháp chỉ!” Bốn vị Thánh nhân vui mừng khôn xiết.

Có câu nói này là đủ rồi, ít nhất có thể ràng buộc Hạo Thiên một thời gian.

Nếu không, ngoài Tiệt giáo ra, môn nhân đệ tử của các giáo phái lớn khác, tuyệt đối không ai sống nổi.

“Trẫm cũng không có ý kiến.” Hạo Thiên ha ha nói.

Bất kể kéo dài thế nào, cuối cùng cũng phải làm một trận.

Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế sắp chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hư Thần Giới.

Đợi họ phá quan, đám đệ tử dưới trướng bốn vị Thánh nhân, dù có mạnh hơn mười lần, cũng chỉ có thể bị càn quét không thương tiếc.

Chương 164

"Cứ quyết định vậy đi!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng vui mừng.

Trước trận quyết chiến, Hạo Thiên không được ra tay, bốn vị Thánh nhân khác cũng không thể ra tay, như vậy xem ra khá công bằng.

Hồng Quân không nói thêm gì nữa, phất tay áo lớn đưa tất cả mọi người ra ngoài cung.

Tử Tiêu Cung lại một lần nữa khôi phục sự thanh tịnh.

Tứ Thánh nhìn Hạo Thiên thật sâu, rồi chia nhau rời đi.

"Sư đệ, có rảnh thì đến Bích Du Cung chơi," Thông Thiên Giáo Chủ lại cười lên Khuê Ngưu, "Vi huynh phải bế quan một thời gian, có chuyện gì cứ nói một tiếng." "Đa tạ mỹ ý của sư huynh." Hạo Thiên chắp tay.

Sau khi hai người chia tay.

Hạo Thiên trở về Hư Thần Giới, ngồi trấn giữ thần điện trung ương, một đạo pháp chỉ truyền ra: "Ngoan Nhân, mau đến gặp trẫm!" Không lâu sau.

Ngoan Nhân Đại Đế phụng chiếu đến, quỳ tâu: "Thần khấu kiến bệ hạ." Hạo Thiên khẽ gật đầu, một luồng thần niệm bao trùm toàn thân nàng.

Tu vi cảnh giới hiện tại của Ngoan Nhân lập tức hiện rõ.

"Điều kiện chứng đạo cơ bản đã chín muồi, chỉ thiếu tu vi một nguyên hội..." 103.

Hạo Thiên bừng tỉnh.

Không chút do dự, Hạo Thiên lợi dụng thân phận người chưởng quản Thiên Đạo, chuyển giao hai nguyên hội tu vi của mình cho Ngoan Nhân.

Giống như chuyển giao công đức, cũng tổn thất một nửa tu vi.

Vừa vặn có một nguyên hội tu vi tăng thêm cho Ngoan Nhân, mái tóc nàng lập tức tung bay, khí tức lại một lần nữa tăng lên, càng lúc càng cao thâm khó lường.

Chỉ dùng nửa ngày thời gian.

Ngoan Nhân đã hoàn toàn tiêu hóa được phần tặng cho, củng cố cảnh giới.

Nhìn Hạo Thiên, trong mắt nàng tràn đầy sự mong đợi. 104.

"Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế chi lệnh: Sắc phong Thiên Đình Tử Vi Đại Đế làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khâm thử!" Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Trong chốc lát, Thiên Đạo pháp tắc trên đỉnh đầu y lặng lẽ mở ra một lỗ hổng.

Ngoan Nhân Đại Đế không do dự, lập tức nguyên thần xuất khiếu, hóa thành một luồng thanh khí, dung nhập vào trong Thiên Đạo pháp tắc, lấp đầy lỗ hổng đó.

Từ đó, nguyên thần và ý chí của nàng ký thác vào Hư Thần Giới, có thể điều động các loại pháp tắc của Hư Thần Giới để sử dụng, thực lực tăng vọt lên nghìn trăm lần.

Nhưng cũng vì thế mà bị Hạo Thiên khống chế, chỉ cần Hạo Thiên động một ý niệm, nguyên thần của nàng sẽ tan thành bột phấn.

“Bần đạo Thiên Đình Tử Vi Đại Đế, hôm nay chứng đạo thành thánh, hiệu Tử Vi Thiên Tôn, Thiên Đạo giám chi!

Hư Thần Giới thương sinh giám chi!” Dung mạo Ngoan Nhân Đại Đế thánh khiết, toàn thân thánh uy lượn lờ.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Chín mươi chín đạo lôi âm kinh thế vang dội khắp Hư Thần Giới, chấn động tất cả các cường giả Thiên Đình.

“Ngoan Nhân Đại Đế thành thánh!!” Vô số người reo hò. ...

Ngoan Nhân Đại Đế chứng đạo thành thánh.

Gây ra chấn động lớn trong Hư Thần Giới.

Mọi người lúc này mới hiểu được câu nói trước đây của Hạo Thiên.

“Trẫm hy vọng người người như rồng, người người đều là thánh!” Hoàn toàn có khả năng thực hiện!

Ít nhất là ở Hư Thần Giới ngoài Hồng Hoang, hoàn toàn không có vấn đề.

Tất cả mọi người đều vui mừng từ tận đáy lòng, gia nhập Thiên Đình quả nhiên là lựa chọn chính xác nhất!

“Tử Vi Đại Đế chứng đạo thành thánh, tiếp theo, chắc chắn là Câu Trần Đại Đế và Hoang Thiên Đế!” Rất nhiều người bàn tán xôn xao, đều thật lòng ngưỡng mộ.

Cấu trúc Tam Thánh của Thiên Đình đã bắt đầu hình thành.

Trên thực tế.

Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đang bế quan ở hai tòa thần điện khác cũng bị kinh động.

"Tử Vi Đại Đế giỏi lắm!

Ta nhất định phải chứng đạo trước Hoang!" Diệp Thiên Đế lẩm bẩm.

Trong lòng dâng lên một luồng ý niệm đuổi theo.

Phía bên kia.

Hoang Thiên Đế cũng ánh mắt sắc bén, tự nói với mình: "Tuy đã gia nhập Thiên Đình, nhưng ta một tấc công lao chưa lập, thật sự hổ thẹn với bệ hạ!

Lần này, cũng phải tranh thủ thành thánh trước Câu Trần Đại Đế." Hai người cũng thu liễm tâm thần, bắt đầu toàn lực đột phá cảnh giới mới.

Tất cả, đều bị Hạo Thiên thấy trong mắt.

"Câu Trần Đại Đế thiếu ba nguyên hội tu vi, Hoang Thiên Đế thiếu ít hơn một chút, cũng thiếu hai nguyên hội tu vi..." Hạo Thiên trong lòng đã có số.

Mặc dù trong Hư Thần Giới, tốc độ dòng thời gian là nghìn lần.

Nhưng năm tháng tu luyện của hai vị này tương đối quá ngắn, không thể so với ngũ thánh Hồng Hoang, người ta đã tích lũy mấy chục nguyên hội.

Cho nên, Hạo Thiên đã đặt ra một mục tiêu nhỏ.

Phải trước trận quyết chiến Phong Thần, đưa cả Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế lên cảnh giới Thánh nhân.

Như vậy cũng để y có thêm át chủ bài khi đối kháng với Thiên Đạo Hồng Hoang.

“Hệ thống, ra đây cho ta!” Hạo Thiên phân phó, “Ở đâu có rương bảo vật ngộ đạo, rương bảo vật công đức, không lẽ không có rương bảo vật tu vi sao?” “Đương nhiên có,” hệ thống trả lời, “Nhưng, ngài cần phải nâng cấp thêm một lần nữa, đưa hệ thống lên năm sao, rương bảo vật tu vi mới được mở khóa.

Giống như rương bảo vật công đức và rương bảo vật ngộ đạo, trong rương bảo vật tu vi, ẩn chứa đan tu vi từ một năm đến một trăm triệu năm đều có.” “Vậy sao?!” Hạo Thiên chìm vào suy tư.

Chương 165

Quả nhiên giống như y suy đoán.

Về cơ bản, chỉ cần có thể nâng hệ thống lên năm sao, vấn đề tu vi thiếu hụt của Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế sẽ được giải quyết.

Vấn đề nằm ở chỗ, hệ thống vừa mới thăng cấp lên bốn sao, e là còn một chặng đường dài phải đi.

Nếu vội cũng không được, Hạo Thiên dứt khoát gọi Ngoan Nhân Đại Đế đến, dặn dò cẩn thận một phen.

"Hiểu rồi, thần sẽ đến phàm gian phò tá Nhân Hoàng!" Ngoan Nhân Đại Đế cung kính nói.

Mặc dù đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng độ trung thành đối với Hạo Thiên vẫn là điểm tối đa.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, nhìn theo nàng rời đi.

Ngay sau đó, Hạo Thiên bắt đầu kiểm kê xem còn lại bao nhiêu mồi câu.

Kể từ lần câu cá ở Vị Thủy lần trước.

Hạo Thiên đã thu nhận Na Tra và Ngao Bính làm đồ đệ, ngăn cản Bích Hà đồng tử đoạt xá Tô Đát Kỷ, phá hoại Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn.

Cộng thêm gần đây gặp mặt Tứ Thánh, dùng Thiên Đạo pháp tắc làm long ỷ, chấn nhiếp mạnh mẽ chư Thánh.

Cho nên, hiện tại y có hai nghìn hai trăm điểm mồi câu cấp Chúa Tể.

Vụt!

Hạo Thiên tâm niệm vừa động, cần câu cấp Hồng Mông xuất hiện trong tay.

Cây cần câu này hoàn toàn khác với trước đây, dài khoảng một trượng, toàn thân quấn quanh hỗn độn khí, trên thân cần điểm xuyết rất nhiều hồng mông tinh thần.

Nhìn qua phi phàm, khiến người ta yêu thích không muốn rời tay.

"Thần khí câu cá a!

Hiệu quả bạo kích 100%, phần thưởng ngẫu nhiên từ hai đến mười lần!

Có cơ hội câu được Hỗn Độn Linh Bảo!" Hạo Thiên trong lòng vui sướng.

Có một cảm giác như chim sẻ đổi súng.

Cần câu cấp Chúa Tể chỉ có thể quang vinh về hưu rồi.

Ngay sau đó, y rời khỏi Hư Thần Giới, tùy tâm sở dục lang thang trong Hồng Hoang.

Tìm kiếm một địa điểm câu cá hợp ý.

Một ngày nọ, Hạo Thiên đến một dãy núi hoang vắng không người.

Chỉ thấy những ngọn núi hùng vĩ tráng lệ, từ nửa sườn núi trở lên phủ đầy tuyết đọng, dưới núi là một khu rừng thông rậm rạp, có một hồ nước trong vắt.

Nước tuyết tan từ trên núi cao, men theo dòng suối hội tụ vào trong hồ.

Tuy chỉ là một cái hồ, nhưng lại lớn hơn rất nhiều so với Trái Đất ở kiếp trước.

“Ở đây đi,” Hạo Thiên hài lòng, “Hệ thống, chuẩn bị câu cá.” Thong dong ngồi bên bờ hồ, Hạo Thiên lắp mồi quăng cần, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Thời gian pháp tắc hóa thành dòng sông năm tháng, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Tốc độ dòng thời gian bên bờ hồ được gia tăng gấp nghìn lần.

Gần như trong chớp mắt, đã có cá cắn câu.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm phần thưởng năm lần, ngài nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ba mươi kiện!” Hệ thống nhắc nhở.

Vãi chưởng!

Hạo Thiên chấn kinh.

Cần câu cấp Hồng Mông quá đỉnh!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là một trong tiên thiên ngũ phương kỳ, thuộc sở hữu của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, phun ra xá lợi hào quang, có công năng ninh tâm tĩnh khí, chư tà lùi bước, vạn pháp bất xâm.

Cũng là một pháp bảo phòng ngự cực phẩm.

Nếu thực sự không dùng đến, để đó sau này đổi lấy rương bảo vật tu vi với hệ thống cũng được.

Ba mươi kiện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đủ để đổi ba nghìn rương bảo vật tu vi, xem ra cũng không tệ.

Vừa mới quăng cần xuống, lập tức lại có cá cắn câu.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm phần thưởng tám lần, ngài nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Bát Cảnh Cung Đăng bốn mươi tám trản!" Hệ thống nhắc nhở.

Ha ha ha ha!

Hạo Thiên cười ra tiếng.

Tuyệt vời!

Ngon!

Bát Cảnh Cung Đăng thuộc sở hữu của Thái Thanh Lão Tử, trong đèn có một ngọn lửa màu tím, tên là Phần Thiên Tử Hỏa.

Trong truyền thuyết, ngọn lửa này uy lực vô cùng, có uy năng mạnh mẽ đốt trời luộc biển.

Nhưng lão ít khi dùng đến, thường chỉ dùng làm đèn chiếu sáng khi Thái Thanh Lão Tử giảng đạo.

Mấy chiếc Bát Cảnh Cung Đăng này có lẽ sẽ không dùng đến, trong lòng Hạo Thiên, chúng tương đương với bốn nghìn tám trăm rương bảo vật tu vi.

Trong chớp mắt, phần cá thứ ba đã vào tay.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm phần thưởng mười lần, ngài nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Hư Vô Hạp sáu mươi kiện!" Hệ thống lại một lần nữa phát ra tiếng nhắc nhở vui tai.

Hạo Thiên cười đến không ngậm được miệng.

Ngon ngon ngon!

Ngon hết sảy!

Hư Vô Hạp là pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu người bị thu vào trong hòm này, chỉ một lát sau sẽ hóa thành máu loãng.

Chương 166

Trong quỹ tích Phong Thần ban đầu, Nguyên Thủy đã dùng bảo vật này để kết liễu tính mạng của Bích Tiêu.

Loại pháp bảo tương đối gân gà này trong mắt Hạo Thiên, tương đương với sáu nghìn rương bảo vật tu vi.

Tiếp tục câu cá, lại nhận được phần cá thứ tư.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng sáu lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm phần thưởng ba lần, ngài nhận được Hỗn Độn Linh Bảo Ngũ Long Luân mười tám kiện!" Hệ thống nhắc nhở.

Hỗn Độn Linh Bảo?

Hạo Thiên lần đầu tiên nhận được phần thưởng như vậy.

Lập tức liếc nhìn phần giải thích.

Ngũ Long Luân: Được chế tạo từ hài cốt của Hỗn Độn Thần Ma, chia thành năm lưỡi, mỗi lưỡi đều có hình rồng.

Một đòn đánh ra, cắt ngang trời đất, phân chia âm dương hỗn độn, phá hủy phòng ngự của cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Bảo bối tốt!

Tuyệt đối là bảo bối tốt! ...

Bên bờ hồ trên núi tuyết.

Hạo Thiên lợi dụng thời gian pháp tắc, điên cuồng câu cá.

Gần như trong chớp mắt, đã nhận được một phần cá.

Hơn hai nghìn phần mồi câu cấp Chúa Tể, nhanh chóng bị vung sạch.

Sau khi kiểm kê, Hạo Thiên cũng bị chấn kinh.

Đan tu vi năm triệu năm, đã có hơn một vạn viên.

Các loại cực phẩm tiên thiên linh bảo, hơn hai vạn tám nghìn kiện.

Các loại cực phẩm tiên thiên linh căn, số lượng tương đương với cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Điều kinh ngạc nhất chính là Hỗn Độn Linh Bảo.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng cũng có một nghìn kiện.

Loại như Ngũ Long Luân, chỉ là hạng chót.

Thậm chí, thi thể của Hỗn Độn Thần Ma, Hạo Thiên cũng nhận được hơn hai trăm cỗ.

Mỗi một cỗ đều hoàn chỉnh, thân cao tới trăm tỷ dặm, yên tĩnh nằm trong tinh không hỗn độn, đều tỏa ra sát khí ngút trời.

Đại năng cấp Chuẩn Thánh nếu tiếp cận trong phạm vi trăm vạn dặm, lập tức sẽ bị độc sát.

Hạo Thiên không chút do dự, thi triển Đại Khôi Lỗi Thuật, nhanh chóng luyện chế thành khôi lỗi Hỗn Độn Thần Ma, đó mới là ý nghĩa tồn tại của chúng.

Sau khi bận rộn xong.

Khoảng thời gian từ lúc thu hoạch phần cá đầu tiên đến nay cũng chỉ mới qua khoảng một tháng.

“Mồi câu à!

Đi đâu tìm mồi câu đây!” Hạo Thiên cạn lời.

Vạn lần không ngờ tới, thứ cơ bản nhất, lại là thứ thiếu thốn

nhất.

Y kiểm tra điểm câu cá tích lũy của hệ thống, còn thiếu một đoạn dài mới có thể nâng hệ thống lên năm sao.

Cho nên hiện tại đang rất thiếu mồi câu.

Muốn có được mồi câu, chỉ có một cách duy nhất.

Đó là hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên do hệ thống ban bố.

Thực sự bất đắc dĩ, Hạo Thiên chỉ đành quay trở lại Thông Minh Điện của Thiên Đình.

Triển khai Chúa Tể Chi Nhãn, tìm kiếm cơ hội thích hợp.

Vào lúc này.

Ngoan Nhân Đại Đế mang theo Dương Tiễn, đã đến vương đô Triều Ca của Đại Thương.

Ngoan Nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hư Thần Giới, nhưng khi đến Hồng Hoang, lại bị Thiên Đạo nơi đây bài xích, nên dứt khoát phong ấn sáu thành tu vi.

Mặc dù như vậy, nàng vẫn có thể dùng một ngón tay tiêu diệt hàng nghìn Bán Bộ Thánh Nhân.

Dương Tiễn lai lịch không rõ, sau khi lập Thiên Đạo đại thệ đầu quân cho Thiên Đình, cũng có được cơ hội vào Hư Thần Giới khổ tu, nhanh chóng thăng cấp lên Chuẩn Thánh.

Thêm vào đó gặp được kỳ ngộ, thể phách chuyển hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, tương đương với việc sở hữu nhục thân cường hãn sánh ngang Thập Nhị Tổ Vu, lại có tư chất tu luyện tuyệt luân, một thân pháp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Lần này, Dương Tiễn toàn thân trang bị, mang theo một cây Đại Hoang Thần Kích cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo, lại dẫn theo Mai

Sơn Lục Huynh Đệ, cùng một nghìn hai trăm Thảo Đầu Thần, cam nguyện làm phó tướng cho Ngoan Nhân Đại Đế.

Không chỉ như vậy.

Toàn bộ thành Triều Ca cũng được cực phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ bao phủ, hư hư thực thực, mây mù phiêu diêu, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tự tiện xông vào.

Kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này, nguyên bản thuộc sở hữu của Nữ Oa nương nương, nhưng trong một lần tình cờ đã trở thành chiến lợi phẩm của Hạo Thiên.

Một lần duy nhất, y đã nhận được tới mười hai tấm.

Giao cho Ngoan Nhân Đại Đế tế luyện, sau đó bố trí ở thành Triều Ca, lập tức khiến giang sơn Đại Thương vững như bàn thạch.

Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, Ngoan Nhân Đại Đế lại tranh thủ chỉ điểm Đế Tân tu luyện.

Nhân Hoàng dưới sự bồi dưỡng của tài nguyên tu luyện khổng lồ, cũng đề thăng tương đối nhanh chóng, tu vi đuổi kịp Dương Tiễn.

Cùng lúc đó.

Tại Kỳ Lân Nhai núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Cũng náo nhiệt chưa từng có.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tìm một cơ hội, triệu tập toàn bộ đệ tử tam đại của Xiển giáo lại.

Có Dương Nhậm, người từng làm quan thượng đại phu của Đại Thương, sau từ quan tu đạo, bái dưới trướng Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Chương 167

Có đệ tử của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Vi Hộ, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ.

Cũng có Long Tu Hổ ngoại hình xấu xí cực độ, thân như cá, chân như hổ, đầu như đà, cổ như nga.

Nguyên là long chủng Bắc Hải, giỏi phát thủ đả thạch, sau được Khương Tử Nha thu nhận vào môn hạ.

Có một con quái vật mặt xanh miệng sấm, sau lưng mọc ra hai cánh phong lôi, tay cầm Phong Lôi Hoàng Kim Côn, tên là Lôi Chấn Tử.

Theo quỹ tích Phong Thần ban đầu, y đáng lẽ ra sau cơn mưa sấm ở Yến Sơn, được Tây Bá Hầu Cơ Xương đi ngang qua nhặt được, thu làm con trai thứ một trăm.

Nhưng ở thế giới này Cơ Xương căn bản không có cơ hội gặp mặt Lôi Chấn Tử.

Sư tôn định mệnh của y là Vân Trung Tử cũng đang làm khổ dịch ở Thiên Đình.

Cho nên do Ngọc Đỉnh Chân Nhân phụng pháp chỉ của Ngọc Hư, đến ôm về núi nuôi dưỡng.

Đợi Lôi Chấn Tử lớn lên, lại ban cho hai quả tiên hạnh ở núi Chung Nam, một tiểu chính thái ngon lành lập tức biến thành một con quái vật mặt mày dữ tợn.

Có đệ tử của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn là Kim Tra.

Đệ tử của Phổ Hiền Chân Nhân là Mộc Tra.

Tổng cộng cũng chỉ có mấy vị này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên Bát Bảo Vân Quang Tọa, sắc mặt có chút không vui.

Không vì lý do gì khác.

Trong số đệ tử tam đại của Xiển giáo ban đầu, đáng lẽ phải có Lý Tĩnh, Hoàng Thiên Hóa, và hai người con trai của Đế Tân là Ân Giao và Ân Hồng.

Nhưng, Lý Tĩnh đã nhận Linh Lung Hoàng Kim Tháp của Hạo Thiên, đầu quân cho Thiên Đình.

Na Tra sau khi sinh ra đã bị Hạo Thiên ôm về Thiên Đình, dẫn đến Thái Ất Chân Nhân ngã xuống.

Hoàng Thiên Hóa lại bị phụ thân là Hoàng Phi Hổ ràng buộc, từ chối bái nhập Xiển giáo, bái sư Thân Công Báo, nên cũng không có ở Côn Luân.

Hai vị vương tử của Đại Thương, từ nhỏ do Đế Tân đích thân dạy dỗ tu hành, thuộc thế hệ đồ tôn của Thiên Đế, cũng không có ở Côn Luân.

Đồ đệ của Câu Lưu Tôn là Thổ Hành Tôn hành thích Nhân Hoàng thất bại, đã sớm bị đánh chết thảm thương.

Vì nhiều lý do, đệ tử tam đại của Xiển giáo còn sót lại rất ít, chỉ có tám vị mà thôi.

"Bái kiến sư tổ!

Nguyện sư tổ thánh thọ vô cương!" Tất cả đệ tử tam đại đồng thời quỳ lạy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, ra hiệu cho mọi người đứng lên nói chuyện.

“Ở đây có một lô tài nguyên tu luyện, các ngươi mang đi chia nhau,” Phó giáo chủ Nhiên Đăng nói, “Sau đó, tám vị cùng nhau đến Tây Kỳ, trợ giúp sư thúc Khương Tử Nha phò trợ minh chủ!” “Cẩn tuân pháp chỉ!” Tám người đồng thanh.

Hiện nay, kiếp số đã khởi động.

Thậm chí bốn vị Thánh nhân và Thiên Đế còn tranh cãi ở Tử Tiêu Cung, tình cảm đối đầu giữa hai bên ngày càng cao trào.

Thêm vào đó, mười hai Kim Tiên của Xiển giáo người bị giết, người bị phế, pháp bảo toàn bộ bị đoạt đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng thất vọng với họ, căn bản không thèm để ý nữa.

Cho nên các đệ tử tam đại đều khổ luyện, lúc nào cũng chuẩn bị xuống núi chinh phạt.

Lần này nhận được pháp chỉ của Thánh nhân, Dương Nhậm, Lôi Chấn Tử, Vi Hộ, đều không cảm thấy bất ngờ, nóng lòng muốn thử sức.

Khổ tu lâu như vậy, cuối cùng cũng đón được cơ hội thực chiến, có cơ hội giao phong với cường giả của các giáo phái lớn khác, quả thực không dễ dàng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân phất tay áo lớn.

Trên mặt đất lập tức xuất hiện tám chiếc hồ lô đựng đầy lục chuyển tiên đan.

Tám tấm Thái Cực Phù Ấn.

Tám thanh bảo kiếm cấp cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Tám phần cực phẩm tiên thiên linh căn, đặc sản của Long Tuyền Động Côn Luân, Long Huyết Thảo mười vạn năm tuổi.

Còn có mấy kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo mà Nguyên Thủy

Thiên Tôn ngày xưa nhận được ở Phân Bảo Nham, Trấn Yêu Tháp, Côn Luân Kính, Càn Khôn Phiến, Hạo Thiên Cầm và Phong Lôi Tiễn.

Mấy vị đệ tử tam đại vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức mừng rỡ.

Xiển giáo không giàu có như Thiên Đình, Dương Nhậm, Lôi Chấn Tử và Vi Hộ, làm sao từng thấy nhiều bảo vật như vậy.

Có thể thấy sư tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần này đã xuống vốn, bất chấp mọi giá đặt cược vào Tây Kỳ. ...

Dương Nhậm, Lôi Chấn Tử, Vi Hộ, Kim Tra, Mộc Tra, Long Tu Hổ, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ.

Tổng cộng tám vị đệ tử tam đại của Xiển giáo, dưới sự hộ tống của phó chưởng giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, cưỡi tường vân bay về phía Tây Kỳ.

Tất cả, đều bị Chúa Tể Chi Nhãn quan sát.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ phái người ngăn cản Xiển giáo chi viện Tây Kỳ!

Phần thưởng là mồi câu cấp Chúa Tể ba nghìn phần!

Rút thưởng cấp Hồng Mông một lần!" Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên vừa nghe, lập tức có hứng.

Nhiều đệ tử Xiển giáo như vậy chi viện cho Tây Kỳ, tất sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Cho nên, phần thưởng hậu hĩnh là điều đương nhiên.

Nhưng điều khiến y mong đợi nhất, chính là lần rút thưởng cấp Hồng Mông.

Cũng không biết, rốt cuộc sẽ nhận được phần thưởng nghịch thiên

đến mức nào.

“Ngoan Nhân!

Đi giết Nhiên Đăng, chặn đám đệ tử tam đại của Xiển giáo lại!

Ngoài ra, lưu ý Kim Tra và Mộc Tra, là huynh trưởng của Na Tra.

Nếu hai người nguyện ý thần phục, thì tha cho một mạng.

Nếu không thì cũng giết không tha!” Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ.

Chương 168

Lập tức nhận được hồi đáp từ phía Triều Ca.

Ngoan Nhân Đại Đế mang theo Dương Tiễn rời khỏi vương đô, theo sự chỉ điểm của Hạo Thiên, tiến đến chặn đường.

Vừa lúc, Nhiên Đăng và những người khác đi đến gần Đồng Quan.

Ngoan Nhân và Dương Tiễn đã đến.

"Phụng pháp chỉ của Thiên Đế!

Trừ diệt yêu đạo Xiển giáo, vì thương sinh mưu thái bình!" Giọng điệu Ngoan Nhân Đại Đế lạnh như băng.

Ầm ầm ầm!

Tựa như sấm xuân nổ vang, hư không vô tận vỡ nát, trực tiếp hất văng mấy người rơi khỏi tầng mây.

Đứng từ góc độ của Thiên Đình, Đại Thương hiện nay đang ở thời kỳ phồn vinh đỉnh thịnh.

Dưới sự hỗ trợ của Thiên Đình, đã dẹp yên tứ di, tám trăm tiểu chư hầu đều đã giao ra binh quyền.

Trong bốn đại chư hầu, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở tự sát, Tây Bá Hầu Cơ Xương chết già trong tù, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ và Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ tạo phản không thành, bị lăng trì xử tử.

Cho nên Đại Thương thực sự thiên hạ thái bình.

Thế mà nhà họ Cơ ở Tây Kỳ lại cậy có Thánh nhân chống lưng, ở đó rục rịch, định khởi binh tạo phản.

Lời của Ngoan Nhân Đại Đế hoàn toàn không có gì sai.

Đứng ở phía đối lập với triều đình, tức là phản nghịch và yêu nghiệt, phải trừ khử càng sớm càng tốt, nếu không sẽ gây họa cho thiên hạ thương sinh.

“Là đại nguyên soái binh mã của Thiên Đình ngày trước!

Đệ tử thứ hai của Thái Thanh Thánh Nhân!” Lôi Chấn Tử kinh hô.

“Là nàng!” Mọi người trong lòng rùng mình.

Nhiều năm trước, Ngoan Nhân Đại Đế trong trận chinh phạt Vạn Long Sào đã tỏa sáng rực rỡ, danh chấn cả Hồng Hoang.

Hiện nay, Ngoan Nhân Đại Đế rõ ràng mạnh hơn ngày xưa rất nhiều.

Đệ tử Xiển giáo khi đối mặt với nàng, cảm nhận được một sự nguy hiểm chưa từng có, thân thể và linh hồn đồng thời ngạt thở.

“Tu vi của Thiên Đình Tử Vi Đại Đế, ít nhất cũng trên Bán Bộ Thánh Nhân!

Vô hạn tiếp cận Thánh nhân!

Chúng ta không phải là đối thủ!” Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng hoảng sợ.

Bởi vì từ trên người đối phương, lão cảm nhận được thánh uy nồng đậm, khí tức thiên đạo lan tỏa.

Nếu không phải vì những năm gần đây Hồng Hoang không có ai thăng cấp Thánh nhân, có lẽ Nhiên Đăng đã cho rằng Ngoan Nhân đã chứng đạo thành thánh.

Vụt!

Phía sau Ngoan Nhân Đại Đế, đột nhiên lao ra một thanh lợi kiếm sắc bén tuyệt thế, cực phẩm tiên thiên linh bảo Tru Tiên Kiếm.

Khí tức sát phạt vô tận, bao trùm cả trời đất, trăm triệu dặm thời không đồng thời ngưng trệ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngoan Nhân Đại Đế giơ tay xuất kiếm.

Một đạo kiếm mang uốn lượn như rồng, mang theo ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt xé toạc bầu trời, chém Nhiên Đăng Đạo Nhân thành hai nửa, ngay cả nguyên thần cũng bị chém nát tại chỗ.

Tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã hình thần câu diệt.

Một vị cự đầu từng lừng lẫy của Hồng Hoang, lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, thời gian chỉ trong một phần nghìn vạn của cái búng tay, khiến người ta chạy cũng không thoát.

"Trời ơi?!" Vi Hộ quỳ xuống.

Lôi Chấn Tử và Dương Nhậm cũng quỳ xuống.

Lạnh từ đầu đến chân, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Đường đường là phó giáo chủ Xiển giáo, đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại không địch nổi một kiếm tùy tay của đối phương, quả thực là tàn sát Thánh nhân như cắt cỏ!

Đột nhiên, hư không sinh điện.

Một kiếm vừa rồi chém giết Nhiên Đăng Đạo Nhân, dư uy vẫn chưa hết, đột nhiên nổ tung, hàng trăm hàng nghìn kiếm mang nhỏ bắn ra như mưa, trực tiếp tấn công tám vị tinh nhuệ của Xiển giáo.

Phụt phụt phụt!

Lại một trận máu tươi văng tung tóe.

Dù có vô số pháp bảo hộ thân, vẫn có sáu người bị giết ngay tại chỗ.

Dương Nhậm, Lôi Chấn Tử, Vi Hộ, Long Tu Hổ, Hàn Độc Long và Tiết Ác Hổ, kết cục không khác gì Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhục thân và nguyên thần đều bị chém nát, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Dù có dùng Tam Quang Thần Thủy cũng không cứu được.

Kim Tra và Mộc Tra run rẩy.

Hai người quỳ trên mặt đất, mặt không còn một giọt máu.

Đối mặt với chiến lực chí cao của Hồng Hoang như Ngoan Nhân Đại Đế, bất kể loại kháng cự nào cũng đều tỏ ra vô lực.

"Hai vị là con trai của Lý Tĩnh, huynh trưởng của Na Tra," Ngoan Nhân Đại Đế chậm rãi nói, "Bệ hạ có chỉ, cho các ngươi cơ hội đầu quân cho Thiên Đình.

Nếu không, giết!" Kim Tra và Mộc Tra nhìn nhau, đều thấy sự do dự trong mắt đối phương.

Phản giáo có thể sống sót.

Nếu không, sẽ có kết cục giống như Nhiên Đăng và các sư huynh đệ.

Ngay lúc này.

Một thân ảnh cao lớn, đột nhiên xé rách hư không. 105.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức giận đến cực điểm vội vã đến.

Bị quy tắc hạn chế, vị Thánh nhân này tạm thời không thể ra tay, nhưng cũng không cản trở việc ngăn cản.

"Kim Tra, Mộc Tra!

Chương 169

Các ngươi nghe cho rõ!

Phản giáo chỉ có một con đường chết!

Chẳng lẽ cho rằng, thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân của bản tọa chỉ để làm cảnh sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét.

Rõ ràng, lão đã bị chọc tức.

"Sư tổ tại thượng!

Huynh đệ chúng con tuyệt không phản giáo, Thiên Đạo giám chi!" Kim Tra và Mộc Tra đánh cược phát thệ.

Ầm ầm ầm.

Bầu trời sấm sét không ngừng, chấp nhận lời thề của hai người.

"Làm người không nên quá ngốc quá ngây thơ!

Bản đế muốn ra tay, Thánh nhân cũng không giữ được!" Ngoan Nhân Đại Đế nhẹ nhàng thở dài.

Lời còn chưa dứt.

Vẫn là một kiếm đâm ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, tế ra Chư Thiên Khánh Vân, hào quang ngũ sắc chiếu rọi chư thiên, tiên nhạc bát âm vang vọng vũ trụ, hàng vạn đóa kim liên rơi xuống, như nước muối nhỏ vào trước mắt không ngừng.

Từng luồng hỗn độn khí rủ xuống, cố gắng bảo vệ Kim Tra và Mộc Tra.

Ra tay giết người không được, ra tay cứu người xem ra không có

vấn đề gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ như vậy.

Tuy nhiên.

Từ dưới đất đột nhiên hiện ra hai thanh lợi kiếm cũng sắc bén tuyệt thế, chém giết Kim Tra và Mộc Tra.

Chính là Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm.

Phụt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến hộc máu.

Đệ tử nhị đại của Xiển giáo đều đã bị phế.

Đệ tử tam đại toàn diệt.

Phó chưởng giáo cũng bị người ta một kiếm chém chết.

Xiển giáo từng danh chấn Hồng Hoang, còn mặt mũi nào để tồn tại.

"Tử Vi Đại Đế!

Ngươi tìm chết à?" Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật, khóe mắt cũng co giật.

Lão hiện tại đã phát điên, hận không thể tế ra Trấn Thiên Quan, chôn vùi vị trước mắt này.

Dù có vi phạm pháp chỉ của Đạo Tổ, lão cũng không tiếc.

"Tu sĩ chúng ta hà cớ gì không chiến!" Ánh mắt Ngoan Nhân kiên định, "Đừng vội, trận quyết chiến Phong Thần, ta tất chém ngươi!" Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho là đúng.

Ngoan Nhân không phải Hạo Thiên, áp lực mà nàng gây ra cho lão không lớn đến vậy.

Nhưng lời nói của đối phương, đã đâm sâu vào lòng tự tôn của

Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sao vậy?

Tùy tiện một người của Thiên Đình, đã dám ức hiếp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi sao?!

Nhưng, không đợi lão trả lời.

Trên ba mươi ba tầng trời, lại vang lên giọng nói của Hạo Thiên: "Ngoan Nhân, đi phá Ngọc Hư Cung!

Trẫm hôm nay muốn san bằng Xiển giáo!

Nguyên Thủy nếu dám ngăn cản, trẫm đích thân diệt sát!" ...

Thiên Đế muốn diệt trừ Xiển giáo?!

Toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động.

Sự kiện lớn!

Lại một sự kiện lớn nữa!

Lần trước Kỳ Lân Nhai bị Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp phá hủy, Ngọc Hư Cung suýt chút nữa sụp đổ.

Mọi người đều đoán rằng Thiên Đình sớm muộn gì cũng sẽ có một trận sinh tử với Xiển giáo.

Nhưng không ai ngờ lại nhanh đến vậy, đột ngột đến vậy.

Thần niệm của vô số đại lão Hồng Hoang từ cách xa ức vạn dặm đều đổ dồn về, căng thẳng quan sát.

"Nếu Nguyên Thủy Thánh Nhân ngay cả hang ổ của mình cũng không bảo vệ được thì còn mặt mũi nào tiếp tục lăn lộn ở Hồng Hoang nữa." "Nói nhảm, Nguyên Thủy Thánh Nhân có bảo vệ được thì sao?

Môn nhân đệ tử của y mới gọi là xui xẻo!

Nhìn Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên, còn có tam đại đệ tử, có ai được kết cục tốt đẹp không?" "Thông tin của ngươi lạc hậu quá rồi, nghe nói trước trận quyết chiến Phong Thần, tất cả Thánh nhân và Thiên Đế đều không được ra tay!

Tổ đình Xiển giáo phen này lành ít dữ nhiều rồi!" "Thiên Đế tự cao tự đại đến thế sao?

Chỉ phái mỗi Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái kiêm Tử Vi Đại Đế đi thôi à?

Ai cho y tự tin vậy?" Vô số tu sĩ hóng chuyện nghị luận sôi nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn lo được nhiều như vậy nữa.

Y thậm chí còn không kịp dọn dẹp chiến trường, chôn cất môn nhân đệ tử, đã vội vã quay về.

Đợi khi y về đến Côn Luân Sơn, Ngoan Nhân Đại Đế cũng đã theo tới.

Sau sự kiện bị đánh lén lần trước, hộ sơn cấm trận của Côn Luân Sơn đã được điều chỉnh lại, Thái Thanh Lão Tử, Nữ Oa nương nương và Tiếp Dẫn đạo nhân đều ra tay giúp đỡ.

Tổng cộng có chín chín tám mươi mốt tầng cấm chế, phòng hộ vô cùng nghiêm ngặt.

Khi đó, Lục Sí Kim Tàm, Thanh Ngọc Kiếm Vũ Điệp, Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn đều không có cách nào xông vào được.

"Ngoan Nhân, nể tình ngươi là đồ đệ của đại huynh, ta không so đo với ngươi, mau chóng rời đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chương 170

Bây giờ y đã thay đổi chủ ý, giới hạn cuối cùng là đối phương đừng công phá Côn Luân, dù sao chuyện này cũng đã thu hút sự chú ý của toàn bộ Hồng Hoang, của ức ức vạn sinh linh.

Chuyện báo thù không vội nhất thời.

Đợi đến quyết chiến Phong Thần sẽ tính sổ một lượt với Thiên Đình.

Nhưng Ngoan Nhân Đại Đế ngay cả nhìn cũng không nhìn, đôi môi đỏ khẽ mở, ngữ khí lạnh lẽo nói: "Phụng pháp chỉ của Thiên Đế!

San bằng Xiển giáo!

Kẻ cản đường, chết!" Hít!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hít một ngụm khí lạnh.

Y cũng không ngờ ý chí của đối phương lại kiên quyết đến vậy, thủ đoạn lại tàn khốc ngoan độc đến thế.

Dám tuyên bố muốn san bằng giáo phái của Thánh nhân!

"Ngoan Nhân!

Dừng tay!

Nếu dám động thủ, đừng trách vi sư trở mặt không nhận người!" Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh Lão Tử cũng không ngồi yên được nữa.

Dù sao Ngoan Nhân Đại Đế cũng là quan môn đệ tử của ông.

Không ngờ nước sông lại phạm nước giếng, người một nhà không nhận người một nhà, muốn hủy đi khoáng thế đại giáo mà nhị đệ đã vất vả gầy dựng.

Ngoan Nhân Đại Đế nghe vậy, lập tức quay về phía Nhân giáo của Thái Thượng.

"Sư tôn tại thượng!" Ngoan Nhân Đại Đế dứt khoát nói, "Nếu bắt buộc phải chọn giữa Thiên Đình và sư tôn, con chỉ có thể chọn Thiên Đình!

Mũi kiếm của Hạo Thiên bệ hạ chỉ đâu, Ngoan Nhân xông pha khói lửa, quyết không từ nan!" Một câu nói vang vọng khắp trời đất, vang dội trong toàn bộ Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều hiểu được lựa chọn của Ngoan Nhân Đại Đế.

Lập trường của nàng vô cùng kiên định.

Vì Thiên Đình mà không tiếc phản giáo.

Thái Thanh Lão Tử tức đến giậm chân.

Tên nhóc Hạo Thiên đó rốt cuộc có mị lực gì.

Lại có thể dỗ ngọt một thiên tài tuyệt diễm như Ngoan Nhân đến mức quay vòng vòng, độ trung thành tăng vọt.

Thái Thanh Lão Tử thậm chí từng cho rằng, Ngoan Nhân có cơ hội trở thành vị Thánh nhân thứ bảy của Hồng Hoang, xác suất chứng đạo còn lớn hơn cả Hạo Thiên.

Bởi vì Hạo Thiên có một khuyết điểm chí mạng, người khác không rõ, nhưng Thái Thanh Lão Tử trong lòng lại biết rõ.

Hồng Quân Đạo Tổ khi bổ nhiệm Hạo Thiên và Dao Trì làm chủ nhân Thiên Đình, đã từng điểm hóa.

Thủ đoạn này vô cùng then chốt.

Tu sĩ bị điểm hóa sẽ có khuyết điểm bẩm sinh, không thể nào thành Thánh được.

Đáng tiếc, Ngoan Nhân Đại Đế đã chọn Thiên Đình...

Đến lúc đó trong trận quyết chiến Phong Thần, sư đồ trở mặt động thủ cũng không có gì lạ.

Lúc này, trong mắt Thái Thanh Lão Tử tràn đầy vẻ mất mát, tính toán một bước, quá thất bại rồi.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng trừng mắt nhìn Ngoan Nhân một cái.

Sau đó lui về Ngọc Hư Cung.

Đại địch trước mắt, không có người chủ trì cấm chế, cho dù phòng ngự có nghiêm ngặt đến đâu, sớm muộn cũng có ngày bị công phá.

Huống chi, Thiên Đình còn có mấy trăm triệu binh mã chưa xuất động, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta rùng mình.

Ù ù ù...

Dưới sự thúc giục của Ngọc Thanh thánh pháp, toàn bộ Côn Luân Sơn bị sương mù hỗn độn bao phủ triệt để, hoàn toàn không nhìn rõ được diện mạo thật sự.

"Động thủ đi!" Giọng của Hạo Thiên truyền đến.

"Vi thần tuân chỉ!" Ngoan Nhân Đại Đế vẻ mặt nghiêm nghị.

Muốn phá vỡ cấm chế do Thánh nhân bố trí, tuyệt đối không hề đơn giản.

Cho nên, nàng cởi bỏ phong ấn trên người, tử khí toàn thân phun trào, khí tức không ngừng tăng vọt.

Thiên đạo pháp tắc hóa thành trật tự thần liên, quấn quanh thân thể nàng, khiến nàng trông siêu phàm nhập thánh, mang theo một loại khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

“Tại sao lại như vậy!

Thánh nhân a!

Nhưng Thiên đạo pháp tắc trên người nàng lại không thuộc về Hồng Hoang!

Rốt cuộc là chuyện gì!” Thái Thanh Lão Tử kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

“Không ổn!

Sắp toi rồi!” Nữ Oa và Tiếp Dẫn đều tim đập thình thịch.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung cũng bật dậy, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Ngoan Nhân lại không phải là Thánh nhân của phương thiên địa này.

Chẳng trách nàng tự tin như vậy.

Thân ở trong Hồng Hoang, thực lực của Ngoan Nhân quả thật sẽ bị Thiên đạo ở đây áp chế, nhưng chỉ cần phát huy ra một phần, cũng đủ để phá vỡ cấm chế của Côn Luân Sơn.

Không đợi mọi người thốt lên kinh ngạc, Ngoan Nhân đã động.

Tóc đẹp bay múa, toàn thân tỏa ra thần quang bất hủ.

Bốn thanh lợi kiếm sau lưng hợp lại làm một, trong khoảnh khắc kiếm mang lóe lên, toàn bộ Hồng Hoang sáng rực như tuyết, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

Vị nữ đế kiêu ngạo xưa nay, đấu với trời, đấu với đất, đấu với người đã trở lại.

Nàng từng chém hết chư vương, đứng sừng sững trên cửu thiên, thần linh cũng không thể cản đường!

Bây giờ vì một đạo ý chỉ của Hạo Thiên, nàng muốn phá diệt khoáng thế đại giáo trước mắt.

Chương 171

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Như thể nghiền nát cành khô mục nát.

Hộ sơn cấm chế của Xiển giáo bị một kiếm đâm xuyên.

Chín chín tám mươi mốt đạo cấm chế, tựa như tám mươi mốt tờ giấy mỏng, không chịu nổi một đòn như vậy.

Trong nháy mắt, Ngoan Nhân Đại Đế đã xông vào phúc địa Côn Luân.

Nàng liếc mắt một cái đã khóa chặt Kỳ Lân Nhai, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tòa thần cung mà Thánh nhân cư ngụ.

"Yêu nữ, ngươi dám!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hoảng sợ.

Đối phương ẩn giấu quá sâu, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Lần này, e rằng tổ đình Xiển giáo khó mà giữ được.

"Nhất niệm hoa khai, quân lâm thiên hạ!" Ngoan Nhân Đại Đế tự lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, từng đóa từng đóa tiên hoa tràn ngập tử khí nở rộ, cánh hoa lấp lánh rực rỡ, bay lượn tung tăng, mỗi một đóa tiên hoa đều hóa thân thành Ngoan Nhân Đại Đế tay cầm lợi kiếm.

Toàn bộ sơn mạch Côn Luân, trong phạm vi mấy chục tỷ dặm, xuất hiện ít nhất hơn vạn bóng dáng tiên tử diệu kỳ của Ngoan Nhân Đại Đế.

Mọi người đều nhìn đến ngây người.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bất lực ngăn cản.

Chỉ có thể nhìn kiếm mang đầy trời, xé nát một phương thiên địa.

Đại nhạc sụp đổ, thần cung hóa thành tro bụi.

Xiển giáo, bị diệt! ...

Xiển giáo toi rồi?!

Cả Hồng Hoang đều trợn mắt há mồm.

Không tin, đánh chết cũng không tin!

Dù có Nguyên Thủy Thiên Tôn tọa trấn, Tử Vi Đại Đế của Thiên Đế vẫn hoàn thành được kỳ tích diệt giáo.

Trong đợt tập kích gần như không có sự khác biệt vừa rồi, Nam Cực Tiên Ông, Bạch Hạc đồng tử, Xích Tinh Tử, Ngọc Đỉnh chân nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, những tinh nhuệ này của Xiển giáo đều đã vẫn lạc.

Loại hình thần câu diệt.

Cho dù dùng thần niệm tìm kiếm thế nào cũng không thể tìm thấy được nữa.

Phổ Hiền, Văn Thù và Từ Hàng thấy tình thế không ổn, đã sớm mượn độn thổ chạy thoát.

Ba con cá lọt lưới này chạy thẳng về phía Tây, cấp tốc gia nhập Phật môn.

Không có cách nào khác, cây đại thụ Xiển giáo đã đổ, Nguyên Thủy tuy quý là Thánh nhân, nhưng kết cục e rằng cũng không mấy tốt đẹp, phải tìm đường thoát thân khác.

Hạo Thiên lòng dạ sáng như gương, cũng không ngăn cản.

Trên thực tế, tàn hồn của Lục Áp sẽ chuyển thế đến Linh Sơn phương Tây, sau này sẽ trở thành Đại Nhật Như Lai.

Sau khi Nhiên Đăng vẫn lạc, cũng sẽ chuyển thế đến phương Tây, hiệu là Nhiên Đăng Cổ Phật.

Phổ Hiền, Văn Thù và Từ Hàng, ba vị này ở Phật môn cũng sẽ dần dần trở thành đại năng.

Nếu giết hết tất cả mọi người, Hồng Hoang cũng quá vô vị.

Cho nên, Hạo Thiên cũng không để Ngoan Nhân truy sát.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức khuôn mặt cũng méo mó.

Ngay trước mặt bản tọa, dám xông vào Côn Luân Sơn, san bằng toàn bộ tổ đình Xiển giáo, giết chết vô số tinh nhuệ Xiển giáo, xem bản tọa là người chết rồi sao.

Cơn giận từ trong lòng dâng lên, ác độc sinh ra từ gan, quy tắc ràng buộc đều bị ném ra chín tầng mây.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện một cái hố đen.

Ma khí cuồn cuộn từ trong hố đen tuôn ra, sát khí vô biên lan tỏa, một cỗ thạch quan đầy vết đao kiếm bay ra.

Thạch quan không hề lớn, nhưng lại có một cỗ khí tức kinh khủng chấn nhiếp thiên hạ, pháp tắc ma đạo vô cùng vô tận đan xen trên thân quan.

Từng ma đạo phù văn uốn éo như ma quỷ, cái nào cái nấy cũng đỏ như máu, bay lượn xung quanh thạch quan.

"Trấn Thiên Quan!

Nhị đệ định liều mạng rồi a!" Thái Thanh Lão Tử cười khổ nói.

Nữ Oa nương nương và Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn thấy, cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vật này chính là đệ nhất hung sát dị bảo của Thiên đạo, cùng chung một nguồn gốc với Lục Hồn Phiên và Vẫn Thánh Đan.

Do nguyên thần, tinh huyết của Hỗn Độn Thiên Ma nguyên thủy biến thành, có thể phong ấn Thiên đạo Thánh nhân.

Thánh nhân chỉ cần vào quan này, thần thông cái thế, pháp lực ngập trời, đều vô dụng.

Đợi sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, Thánh nhân cũng sẽ bị phong ấn vĩnh viễn.

Nhìn thấy quan này, cho dù là Thánh nhân cũng phải chịu áp chế vô hình, thực lực giảm đi rất nhiều.

"Tiểu bối!

Bản tọa trấn áp ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt đỏ ngầu.

Mối thù diệt giáo không thể không báo!

Dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người!

Nếu hôm nay cúi đầu, sau này sẽ không còn ngày ngẩng cao đầu nữa.

Nói cách khác, cho dù sau này bị Đạo Tổ ban cho Hồng Hoàn, Nguyên Thủy cũng quyết tâm ra tay đối phó Ngoan Nhân.

"Vậy sao?" Ngữ khí của Ngoan Nhân Đại Đế bình thản, "Đạo hữu cứ việc thử xem, Thiên Đế bệ hạ sẽ không ngồi yên không quan tâm đâu." Mặc dù Ngoan Nhân Đại Đế đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở Hư Thần Giới, nhưng ở Hồng Hoang bị Thiên đạo trấn áp, không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Chương 172

Nhưng nàng tin chắc, Hạo Thiên sẽ bảo vệ mình.

“Không sai, Nguyên Thủy động, Trẫm động!” Giọng của Hạo Thiên, tựa như cửu tiêu thần lôi, nổ vang bên tai tất cả mọi người.

Ầm ầm!

Mây vàng đầy trời cuồn cuộn, chân long gầm thét, uy nghiêm của đại đế lan tỏa.

Hạo Thiên từ Lăng Tiêu Bảo Điện từng bước đi xuống.

Hai tay trống không, thậm chí không lấy ra Hỗn Độn Tháp.

Nhưng ánh mắt lại rực sáng, có một loại khí thế trấn áp đương thời, có ta vô địch.

Hít!

Đồng tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn co rút lại.

Y không phải kẻ ngốc.

Hai lần trước sau đều ngã trong tay Hạo Thiên, đã tạo thành bóng ma trong lòng vị Ngọc Thanh Thánh Nhân này.

Rõ ràng, Hạo Thiên hiện nay, so với trước đây đã mạnh hơn rất nhiều.

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của thế giới khác như Ngoan Nhân Đại Đế, còn cam tâm tình nguyện bán mạng cho y, đủ để nói lên vấn đề.

Những người có mặt đều là người tinh ranh, không ai là không hiểu.

Vù vù vù!

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Thái Thanh Lão Tử, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, lập tức đến chi viện Côn Luân Sơn.

Hiện giờ là châu chấu trên cùng một thuyền, thiếu đi bất kỳ ai cũng không được.

"Nguyên Thủy đạo hữu!

Nhịn đi!" Tiếp Dẫn đạo nhân lo lắng hét lớn.

Ông ta thật sự sợ Nguyên Thủy ra tay, kết quả công cốc, không bị Hạo Thiên trấn áp lần thứ ba thì cũng bị Hồng Quân ban cho Hồng Hoàn.

Nguyên Thủy toàn thân run rẩy, suýt nữa buông lời tục tĩu.

Nhịn cái búa!

Tình huống này ai mà nhịn được!!

"Nhị đệ!

Quá nóng nảy rồi!" Thái Thanh Lão Tử thở dài lắc đầu, trên đỉnh đầu hiện lên một đồ án âm dương thái cực.

Hào quang năm màu nhuộm cả sơn hà đại địa, thụy khí chín màu chấn nhiếp chư thiên hoàn vũ.

Một cây cầu vàng bằng bạch ngọc từ trong hỗn độn vươn ra, chở y và Nguyên Thủy lại với nhau.

Nữ Oa nương nương cầm Hồng Tú Cầu, tay nắm Thất Tinh Vãn Nguyệt Phiên, trên đầu bay lượn một chiếc Vô Cực Tán, buông xuống từng luồng hỗn độn khí, bảo vệ y vững chắc.

Bốn vị Thánh nhân đứng cùng một chỗ, thánh uy mênh mông lan

đến tận cùng sâu thẳm của tinh không hỗn độn, tử khí vô tận tựa như thủy triều cuồng bạo nhất, dâng lên rồi lại hạ xuống không ngừng.

Bề ngoài, Thái Thanh Lão Tử, Nữ Oa và Tiếp Dẫn đang ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng thực tế sau đó, toàn thân cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên vẻ mặt bình tĩnh, vẫy tay với Ngoan Nhân Đại Đế, ra hiệu nàng đến bên cạnh.

Nữ đế vui vẻ nhận lời, tà áo bay bay, bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh Thiên Đế.

"Lúc đầu ở Tử Tiêu Cung đàm phán, là các ngươi muốn đàm," Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Bây giờ phá vỡ quy tắc cũng là các ngươi, nếu bốn vị Thánh nhân đã không cần mặt mũi, vậy thì cùng lên đi." Vừa dứt lời, một đạo pháp tắc thô to như thiên trụ, từ mi tâm Hạo Thiên lao ra, hóa thành một đạo thần liên khổng lồ, quấn quanh thân thể Hạo Thiên.

Trên đỉnh đầu y thụy khí lượn lờ, lao ra một cái hỗn độn kiếm thai tỏa ra thần quang chín màu.

Kiếm thai này trông giống Hạo Thiên như đúc, trong lòng ôm kiếm, có một loại phong mang tuyệt thế phá diệt vạn vật.

Lúc này, toàn bộ bầu trời Hồng Hoang nứt toác, địa thủy hỏa phong hoành hành, từng mảng từng mảng hư không sụp đổ, ức ức vạn sinh linh run rẩy.

Nếu Tứ Thánh và Hạo Thiên toàn lực khai chiến ở Hồng Hoang, e rằng không cần đến hai ba chiêu, Hồng Hoang rộng lớn như vậy sẽ bị hủy diệt.

"Đạo Tổ đâu?

Hồng Quân cũng không quản một chút sao!" Vô số đại lão Hồng

Hoang quỳ xuống.

Cổng thành cháy, tất sẽ lan đến cá trong ao.

Nếu gây ra Vô Lượng Lượng Kiếp, mọi người đều sẽ toi mạng tập thể, chỉ có Thánh nhân được xưng là vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt mới có thể sống sót.

"Muốn đánh cũng được, lấy một chiêu làm giới hạn!" Một giọng nói hư vô phiêu miểu truyền đến, lúc gần lúc xa, ẩn chứa thần vận của Thiên đạo.

Mọi người đều biết, Đạo Tổ đã lên tiếng.

Tình hình bây giờ, cưỡng ép ngăn cản cũng vô dụng.

Phải để hai bên làm một trận, xả bớt hỏa khí.

Nếu không sau này sẽ xung đột không ngừng.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ nghiền ép Tứ Thánh, dương oai thần uy của Thiên Đình!

Phần thưởng là một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể!" Hệ thống phát ra thông báo.

Một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể, quả thực là phần thưởng chưa từng có.

Nhưng muốn có được nó, độ khó cũng cực lớn.

Nghe thấy thông báo này, Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Phần thưởng này, Trẫm lấy chắc rồi! ...

Trên di chỉ của Xiển giáo, Hạo Thiên và bốn vị Thánh nhân đối đầu.

Thái Thanh Lão Tử vẻ mặt ngưng trọng, lấy ra Bàn Long Biển

Quải.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng lấy ra Tiếp Dẫn Thần Tràng, trên đầu treo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tiếng phạn xướng không ngừng vang vọng khắp trời, đất mọc kim liên.

Chương 173

Hai người họ có lẽ tạm thời không có ý giao thủ với Hạo Thiên.

Nhưng vì một câu nói của Đạo Tổ, không thể không cưỡi lên lưng cọp.

Mặc dù Hạo Thiên vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Tứ Thánh liên thủ, dù sao cũng có sức đánh một trận.

"Tên này quá ngông cuồng, chư vị đạo hữu trợ ta một tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn một tiếng.

Trấn Thiên Quan trên đỉnh đầu đột nhiên lao ra, ma khí mênh mông buông xuống, bao trùm về phía đỉnh đầu Hạo Thiên.

Đệ nhất hung sát chí bảo của Thiên đạo, thậm chí có thể trấn áp Thánh nhân, một Thiên Đế nho nhỏ, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Ba vị Thánh nhân còn lại trao đổi ánh mắt, cũng đồng thời ra tay.

Bàn Long Biển Quải trong nháy mắt hóa thành một con thái cổ thanh long dài ước chừng ức dặm, thân thể nó che kín trời đất, nhe nanh múa vuốt lao về phía Hạo Thiên.

Nơi thái cổ thanh long đi qua, tựa như tận thế giáng lâm, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Tiếp Dẫn Thần Tràng cũng tỏa ra từng luồng thụy khí, rung lắc kịch liệt, phình to ra còn lớn hơn cả ba mươi ba tầng trời, mạnh mẽ trấn xuống.

Tựa như đập chết một con ruồi, muốn đập chết Hạo Thiên.

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa rời tay bay ra, xoay tròn với tốc độ cao,

phình to ra bằng cả Thiên Đình, hồng hà vô biên vô tận xuyên suốt cả vũ trụ.

Ai mà ngờ được, Hồng Tú Cầu bình thường trông vô hại, nhưng trên thực tế, sau khi khai hỏa toàn lực, trong nháy mắt có thể san bằng hàng trăm ngàn ngọn núi Côn Luân.

Tứ Thánh cực kỳ ăn ý, đồng thời tấn công Hạo Thiên.

Toàn bộ Hồng Hoang đều nín thở.

Ai cũng chưa từng thấy cảnh tượng kinh người như vậy.

Bởi vì Tam Thanh, Nữ Oa và Tây phương Nhị Thánh sau khi chứng đạo, rất ít khi ra tay.

Cảnh tượng Tứ Thánh vây công một người, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

"Xong rồi!

Thiên Đế lần này e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn!" Trong lòng nhiều người, nảy ra ý nghĩ như vậy.

Không còn cách nào khác.

Bốn vị Thánh nhân liên thủ, lại còn dùng đến pháp bảo mạnh nhất hiện tại, cho dù phía trước có tập trung mấy trăm triệu tu sĩ, trong nháy mắt cũng sẽ hóa thành tro bụi.

"Chỉ có thế thôi sao?" Hạo Thiên khẽ cười.

Vô cùng ung dung bình tĩnh.

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu Hạo Thiên, lặng lẽ xuất hiện một ấn ký khai thiên hình chiếc rìu nhỏ.

Một cỗ khí tức đáng sợ của Bàn Cổ chính tông, từ trên người Hạo Thiên phun trào bùng nổ.

Khoảnh khắc này, trái tim Bàn Cổ đập thình thịch, tựa như trăm vạn trống trời cùng vang, tinh huyết bản mệnh của Bàn Cổ tuôn trào, ý chí vô địch của Bàn Cổ đại thần đã trở lại trên người Hạo Thiên.

Thân thể y phảng phất cao lớn uy mãnh gấp trăm lần, uy nghiêm của đại đế lan tỏa ức ức vạn dặm, bao trùm mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Khí tức nguy nga, trấn áp chư thiên vạn vực.

Ầm!

Nắm đấm của Hạo Thiên tỏa ra ức vạn tia thần quang, quấn quanh là kiếp quang khai thiên đáng sợ, tung ra một quyền.

Bàn Cổ Thần Quyền, Phá Diệt Thức.

Quyền này vừa ra, cả Hồng Hoang đều tĩnh lặng trong chốc lát.

Mọi người phảng phất như trở về khoảnh khắc Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, đại phủ vung xuống, sát phạt vô tình, chém hết ba nghìn Hỗn Độn thần ma.

Nhìn thấy một quyền này, Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung cũng đột nhiên đứng dậy.

"Quyền pháp thật đáng sợ!

Tựa như Bàn Cổ sống lại!

Bá đạo vô song a!" Hồng Quân lẩm bẩm.

Bùm!

Trấn Thiên Quan nổ tung, vô số mảnh vỡ bắn ra tứ phía.

Thái cổ thanh long do Bàn Long Biển Quải hóa thành, trực tiếp bị quyền kình xé nát.

Tiếp Dẫn Thần Tràng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện,

cũng vỡ thành hàng trăm mảnh, uy lực mất hết.

Hồng Tú Cầu càng bị kiếp quang khai thiên cắt đứt, trong nháy mắt tan nát, hóa thành một đám sương mù màu hồng.

Phụt phụt phụt phụt!

Dù có pháp bảo hộ thân, bốn vị Thánh nhân đều bị quyền kình ảnh hưởng, lần lượt phun ra thánh huyết màu vàng kim, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh hãi.

Bốn người đồng thời bị đánh bay, lùi ra ngoài trăm tỷ dặm mới miễn cưỡng dừng lại.

Chư Thiên Khánh Vân diện tích càng ngày càng nhỏ, chỉ còn lớn bằng nửa mẫu ruộng.

Thái Cực Đồ trở nên ảm đạm vô quang, tựa như một tấm vải rách chôn sâu dưới đất vạn năm.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng mất hết quang hoa, nứt ra từng vết.

Thất Tinh Văn Nguyệt Phiên càng trực tiếp hóa thành tro bụi.

"Thua rồi!

Tứ Thánh lại thua rồi!

Không địch lại một quyền của Thiên Đế!!" Hồng Hoang sôi trào.

Đơn giản là khó có thể tin được.

Hạo Thiên tay không tấc sắt, đối đầu với bốn vị Thiên đạo Thánh nhân liên thủ, lại bị nghiền ép không thương tiếc.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa và Tiếp Dẫn đạo nhân, sắc mặt mỗi người đều cực kỳ bất thường, phun ra từng ngụm máu lớn, tựa như bị thương đến đại đạo bản nguyên.

"Không thể nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức đến mức suýt

chút nữa nguyên thần xuất khiếu.

Chương 174

"Tại sao, trên người Hạo Thiên lại có khí tức của Phụ thần!

Y nhận được truyền thừa của Phụ thần sao?" Thái Thanh Lão Tử bị dọa sợ.

Mặc dù Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Nhưng khí tức mà Hạo Thiên vừa phát ra, còn thuần chính hơn cả Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cộng lại.

Nếu thật sự so sánh, Hạo Thiên mới là hàng chính hãng, ba người họ giống như hàng nhái.

Nữ Oa và Tiếp Dẫn đạo nhân run rẩy.

Không còn dũng khí, đơn độc đối mặt với Hạo Thiên nữa.

"Bệ hạ thần uy!" Ngoan Nhân Đại Đế chân thành nói.

"Bệ hạ thần uy!!" Trên biển mây của Thiên Đình, vang dội tiếng hoan hô của các chiến tướng Thiên Đình.

Không hổ là chúa tể Tam giới, không phải Thánh nhân nhưng lại có thể nghiền ép Thánh nhân.

Theo sau một vị chủ tử như vậy, quả thực là tam sinh hữu hạnh!

"Nể mặt Đạo Tổ, Trẫm tha cho các ngươi một lần," Hạo Thiên ngữ khí thản nhiên, "Nếu muốn động thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Lăng Tiêu Bảo Điện tìm ta.

Ngoài ra, hoan nghênh các vị mang binh mã công đả Thiên Đình, chỉ cần có đủ thực lực, Trẫm sẽ cho các ngươi một cơ hội." Nghe vậy, bốn vị Thánh nhân lại tức gần chết.

Nhưng không thể không thừa nhận, Hạo Thiên nói là sự thật.

Nếu không có Đạo Tổ cản lại, hôm nay bốn vị Thánh nhân sẽ lần lượt vẫn lạc.

Về phương diện diệt trừ kẻ địch, Thiên Đình trước giờ chưa từng nương tay.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Xiển giáo bị diệt, Thái Thượng Nhân giáo cũng chỉ còn Huyền Đô và Chu Phùng Xuân bị giáng xuống trần gian, Tiếp Dẫn Tây phương giáo đã giải tán, trăm vạn đại yêu dưới trướng Nữ Oa cũng đã bị trấn sát cùng lúc.

Báo thù, cũng chỉ có thể là vô ích.

Bốn vị chỉ huy không quân, lấy gì đấu với Thiên Đình.

"Nơi thị phi không nên ở lâu!

Chúng ta đi!" Thái Thanh Lão Tử khẽ quát.

Ba vị còn lại mới như tỉnh mộng, lần lượt xé rách hư không rời đi.

Nếu không thì có thể làm gì, tiếp tục ở lại đây, để cho cả Hồng Hoang xem trò cười sao?

Một cuộc xung đột kết thúc tại đây.

Nhưng, vẫn chưa xong.

Dưới sự ra hiệu của Hạo Thiên, Ngoan Nhân Đại Đế đi sâu vào lòng đất Côn Luân Sơn, cách Long Tuyền Động mười vạn ức dặm, cứu thoát Long Vương bị phong ấn ở đây.

Dù sao Tiên Thiên Long tộc, hiện tại là một phần của Thiên Đình, khẳng định phải cứu thủy tổ của họ.

Lúc này, Long Vương vô cùng già nua, râu tóc bạc trắng rũ xuống đất, cả người mất đi phong thái của ngày xưa, đạo bào trên người

cũng rách nát tả tơi.

Khó có thể tưởng tượng, đây từng là một trong những bá chủ của Hồng Hoang.

"Đa tạ bệ hạ cứu giúp!

Lão long cảm kích đến rơi nước mắt!" Long Vương phịch một tiếng, quỳ xuống trước mặt Hạo Thiên, cảm xúc vô cùng kích động.

Kể từ sau Long Hán đại kiếp, bị giam cầm ở đây, nếu không phải vì Hạo Thiên, Long Vương sẽ tiếp tục bị trấn áp vô thời hạn.

"Chuyện nhỏ thôi," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Long Vương đạo hữu bây giờ hãy lập thệ gia nhập Thiên Đình, hậu duệ của ngài đang chờ đoàn tụ với ngài đó.

Từ nay về sau, chúng ta là người một nhà." ...

Nơi sâu thẳm của Hỗn Độn, trước Tử Tiêu Cung.

Cương phong hỗn độn thổi qua, có một vực thẳm ngăn cách vũ trụ.

Bốn vị Thánh nhân lại lần nữa quay lại, quỳ trước cung.

Ai nấy đều vẻ mặt mệt mỏi, không còn phong thái vô địch Hồng Hoang như trước nữa.

"Xin lão sư vì chúng con làm chủ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kêu lên, "Hạo Thiên quá đáng lắm!

Tử Vi Đại Đế dưới trướng y, tám phần là kẻ vượt biên vào Hồng Hoang, là một trong những Thánh nhân của dị vực!" Bốn người bị Hạo Thiên đánh bại, không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại Tam giới, bèn trốn đến đây.

Họ bàn bạc với nhau, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Hạo Thiên mạnh đến mức vô lý.

Ngoan Nhân dưới trướng y là chuyện gì?

Thánh uy mênh mông đó, hồng mông tử khí quấn quanh người, thiên đạo pháp tắc hóa thành trật tự thần liên hộ thể, rõ ràng là trang bị tiêu chuẩn của Thiên đạo Thánh nhân.

Thiên đạo pháp tắc của Ngoan Nhân, giống với Hồng Hoang, nhưng lại có chút khác biệt, cho nên không thể điều động sức mạnh của Thiên đạo Hồng Hoang, thậm chí còn bị bài xích và áp chế.

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử, cũng cảm thấy mù tịt.

Mặc dù ông đã chỉ điểm Ngoan Nhân tu hành, nhưng hoàn toàn không nhìn thấu được tình trạng của nàng.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lượng kiếp phát động, thiên cơ hoàn toàn hỗn loạn, cũng không có cách nào suy diễn ra được tiền nhân hậu quả cụ thể.

"Ngu ngốc!

Hạo Thiên được khí vận gia thân, không biết từ đâu có được kỳ ngộ, rõ ràng đã khai tịch một giới, trở thành kẻ chưởng khống Thiên đạo của giới đó!" Đột nhiên, một tiếng quát lạnh vang vọng bên tai Tứ Thánh.

Là giọng của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nghe vậy, Tứ Thánh bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Không khỏi nhớ lại ngày đàm phán, Hạo Thiên đã dùng Thiên đạo pháp tắc hóa thành Thiên Đế long ỷ.

Theo lý mà nói, Hồng Hoang lớn như vậy, không nên có luồng Thiên đạo pháp tắc thứ hai, nhưng cảnh tượng không hợp lý đó, lại thật sự xuất hiện.

Nếu thật như Hồng Quân nói, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Trong thế giới tu chân, quả thực có đại thần thông giả, có thể khai tịch một giới, hoặc là làm bí cảnh, hoặc là có mục đích khác.

Chương 175

Trước đây Đông Hoàng Thái Nhất, đã từng khai tịch Thái Nhất bí cảnh, để cho cường giả Yêu tộc lịch luyện, chuyện này mọi người đều biết.

Chỉ là, Tứ Thánh đều không nghĩ tới, lại có thể chơi như vậy.

Ý là, mọi người đều có thể bắt chước.

Cũng có thể biến môn nhân đệ tử dưới trướng, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của dị giới.

Nhưng chuyện này, chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Có được tất cả Thiên đạo pháp tắc, trở thành kẻ chưởng khống Thiên đạo, ngoài ra còn cần Hồng Mông Tử Khí, cần có lượng lớn Thiên đạo công đức, ngưỡng cửa cao vô cùng.

"Lão sư tại thượng, Hạo Thiên là con sói mắt trắng nuôi không thuần, chèn ép chúng con, lại coi thường Thiên đạo, chi bằng nhân lúc y chưa thể trưởng thành triệt để, giải quyết tên này đi." Tiếp Dẫn đạo nhân nói.

"Còn có Thiên Đình đó cũng không thể giữ lại!

Chỉ có Thiên Đình của Hạo Thiên, chứ không phải Thiên Đình dưới trướng lão sư!" Nữ Oa cũng nhân cơ hội thêm dầu vào lửa.

Hồng Tú Cầu và Thất Tinh Vãn Nguyệt Phiên đều bị hủy, bị kiếp quang khai thiên làm tổn thương đến đại đạo bản nguyên, Nữ Oa hận Hạo Thiên đến tận xương tủy, chỉ ước có thể ăn thịt lột da y.

"Các ngươi lui xuống trước đi, việc này bần đạo tự có chủ trương, đợi Phong Thần kết thúc, sẽ tính sổ với y sau." Hồng Quân Đạo Tổ đáp.

Tứ Thánh nghe xong, lập tức mừng rỡ.

Xem ra Đạo Tổ cũng không hài lòng với Hạo Thiên.

Bảo tọa Thiên Đế đổi chủ, xem ra chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ cần Hạo Thiên còn ở Hồng Hoang, không thể nào vòng qua Đạo Tổ được.

Tứ Thánh trao đổi ánh mắt, đều cảm thấy lần này đến đây rất đáng giá, ít nhất đã thăm dò được thái độ của Hồng Quân đối với Hạo Thiên.

Tuyệt đối không phải là dung túng vô điều kiện, khoảng cách đến ngày đôi bên ngửa bài xem ra cũng không còn xa.

"Đi! 106.

Chúng ta tìm nơi trị thương trước, trong tay ta có một ít Tam Quang Thần Thủy, vừa hay có thể dùng đến." Thái Thanh Lão Tử nói.

Ba vị Thánh nhân còn lại mắt sáng lên, lần lượt gật đầu.

Trong nháy mắt, tập thể biến mất, độn vào nơi sâu hơn của tinh không hỗn độn.

Cùng lúc đó, trong Đâu Suất Cung của Thiên Đình, thiện thi của Thái Thanh Lão Tử cũng đứng dậy, hóa thành một đạo lưu quang bay ra ngoài.

Nếu hai bên đã trở mặt, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Không thể nào tiếp tục làm việc cho kẻ thù được.

Thái Thượng Lão Quân ở Thiên Đình đã bao nhiêu năm, gánh vác nhiệm vụ do thám tình báo, vốn tưởng rằng đã rất hiểu rõ vận hành của Thiên Đình.

Mãi đến khi Ngoan Nhân Đại Đế lặng lẽ tấn thăng Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên, trở thành Thánh nhân của Hư Thần Giới, Thái Thượng Lão Quân mới biết, người ta vẫn luôn đề phòng mình, thực tế đối với nội tình Thiên Đình vẫn không biết gì cả.

Thái Thượng Lão Quân bay càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã đến Nam Thiên Môn.

Nhưng không ngờ, hôm nay canh giữ nơi này, căn bản không phải là Cự Linh Thần, Đằng Thanh những nhân vật nhỏ này.

Mà là tọa kỵ của Hạo Thiên, Hoàng Kim Sư Tổ, con sư tử chín đầu toàn thân lông vàng rực rỡ.

Hoàng Kim Sư Tổ lúc này áo giáp chỉnh tề, trên người tỏa ra một cỗ khí tức kinh khủng của Bán bộ Thánh nhân.

Gia nhập Thiên Đình không lâu, nhưng lại nhận được lợi ích to lớn, thực lực tăng vọt đến kinh người.

"Dừng bước!

Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, từ hôm nay, chưa được Thiên Đế phê chuẩn, Nam Thiên Môn chỉ được vào không được ra." Hoàng Kim Sư Tổ ngữ khí lạnh lùng.

"Ặc..." Thái Thượng Lão Quân uất ức muốn chết.

Nếu là ở nơi khác, ông đã sớm chuồn mất rồi.

Nhưng khổ nỗi cả Thiên Đình, có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bảo vệ, Thánh nhân muốn ra vào cũng rất phiền phức, không thể nào không kinh động đến thiên binh thiên tướng canh gác.

Thái Thượng Lão Quân chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, muốn xông vào, độ khó rất lớn.

"Lão quân nghe cho rõ đây, nếu dám trốn, rời khỏi ba mươi ba tầng trời nửa bước, Trẫm lập tức phái Tử Vi Đại Đế chém nát Bát

Cảnh Cung.” Đột nhiên, giọng nói vô cùng uy nghiêm của Hạo Thiên vang vọng trên biển mây.

Phụt!

Thái Thượng Lão Quân suýt chút nữa thổ huyết, quả nhiên bị nhìn thấu ý đồ rồi.

Có vết xe đổ của Xiển giáo bị diệt.

Ông nào dám làm càn.

Ông muốn bịa một lý do, nói rằng ở Đâu Suất Cung quá lâu, muốn ra ngoài hít thở không khí, nhưng lý do như vậy quá gượng ép, người ta cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Thực sự không còn cách nào, Thái Thượng Lão Quân đành phải bất đắc dĩ quay về.

Một lát sau, Thái Bạch Kim Tinh cầm một đạo pháp chỉ của Thiên Đế đến.

Nghe xong nội dung pháp chỉ, Thái Thượng Lão Quân mắt tối sầm lại, cảm thấy cả người đều không ổn.

Bởi vì Hạo Thiên ra lệnh cho ông mỗi ngày luyện đan và luyện khí số lượng trực tiếp tăng lên gấp đôi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị lôi ra Trảm Yêu Đài đánh một ngàn roi.

“Xem bần đạo như khổ sai để bóc lột à!” Thái Thượng Lão Quân khóc không ra nước mắt.

Khó quá!

Bần đạo quả thực khó chồng thêm khó!

Thiên Đế đáng ghét, quả thực không coi người ta là người!!

Mặc dù trong lòng đầy oán giận, nhưng dưới sự giám sát của

chúng tiên Thiên Đình, Thái Thượng Lão Quân cũng chỉ đành ngoan ngoãn bắt tay vào làm việc.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên cũng không hề nhàn rỗi.

Tại Côn Luân Sơn được mệnh danh là quê hương của vạn thần, hắn tìm thấy một con suối nhỏ, thấy phong cảnh xung quanh không tệ, bèn ngồi xuống câu cá.

Dùng Bàn Cổ Thần Quyền nghiền ép Tứ Thánh, giúp Hạo Thiên nhận được trọn vẹn một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể, đủ để hắn có được một khoản thu hoạch khổng lồ.

"Tiêu hao hết số mồi câu này, lại mở một đợt rương báu, hệ thống có thể tăng lên năm sao!

Đến lúc đó, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đều sẽ trở thành Thiên đạo Thánh nhân mới!" Hạo Thiên hí hửng.

Chương 176

...

Quê hương của vạn thần, Côn Luân Sơn.

Hạo Thiên khoanh chân ngồi bên bờ suối.

Tay cầm cần câu cấp Hồng Mông, đang yên lặng câu cá.

Trên đỉnh đầu còn có Tuế Nguyệt Trường Hà trôi nổi, không gian xung quanh vặn vẹo, tốc độ thời gian gấp ngàn lần.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm bốn lần phần thưởng, ngài nhận được hai mươi bốn thanh Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Đạo Kiếm!" Hệ thống thông báo.

Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Đạo Kiếm?

Hạo Thiên nghe xong, lập tức mừng rỡ.

Dấu hiệu tốt a, vừa lên đã là Hỗn Độn Linh Bảo.

Đổi phần thưởng ra xem, lập tức thấy trong không gian trữ vật của hệ thống, đang yên lặng nằm hai mươi bốn thanh tử kiếm, tỏa ra từng vòng hào quang màu vàng xanh.

Những thanh kiếm này trông không hề sắc bén, chiều dài cũng chỉ chưa đến ba thước, nhưng trên thân kiếm có khí tức của Hồng Mông Tử Khí, tựa như khi luyện chế, đã dung nhập một luồng Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh vào Hỗn Độn Thần Kim.

Kiếm này có lẽ uy lực không cao hơn Tru Tiên Tứ Kiếm quá nhiều, nhưng có thể trấn áp khí vận giáo phái, cấp cho đệ tử mang

theo bên người, sẽ giúp ích cho việc lĩnh ngộ đại đạo.

Tiếp tục câu cá, Hạo Thiên nhanh chóng nhận được thành quả thứ hai.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm bảy lần phần thưởng, ngài nhận được bốn mươi hai cây non Thông Thiên Kiến Mộc đời đầu." Hệ thống lại thông báo.

Thông Thiên Kiến Mộc sao?

Hạo Thiên cũng bất ngờ, lại có thể nhận được thứ tốt như vậy ở đây.

Kiến Mộc, mọc ở phía tây nam, Quảng Đô chi dã, cùng với Bất Chu Sơn ở hai phương trời, thông thiên triệt địa, không có cành chỉ có lá, lá của nó như cây mang, vỏ cây như cây gai.

Đây là tồn tại xếp hạng cao trong các cực phẩm tiên thiên linh căn.

Thậm chí từng chứng kiến quá trình thai nghén của Thiên đạo và Địa phủ.

Kiến Mộc đời đầu được trời ưu ái, sinh ra ở Hỗn Độn, lớn lên ở Hồng Hoang, cùng Bàn Cổ chống trời đạp đất, ổn định thiên địa Hồng Hoang, có đại công đức.

Hạo Thiên từng chuyển nhân quả khổng lồ lên một cây Tinh Không Cổ Thụ, cây cổ thụ đó là một trong những hậu duệ của Kiến Mộc, có thể coi là phiên bản thu nhỏ của Kiến Mộc.

Lá, rễ, thân của Kiến Mộc đều có thể luyện chế pháp bảo, có thể đào động phủ trên thân cây, cung cấp cho môn nhân đệ tử tu luyện.

Trồng những cây Kiến Mộc đời đầu này trong Hư Thần Giới, xem

ra cũng là một phong cảnh độc đáo.

Hạo Thiên tiếp tục câu cá.

Trong nháy mắt, thành quả thứ ba đã đến tay.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm tám lần phần thưởng, ngài nhận được bốn mươi tám phần Cửu Chuyển Huyền Công!" Hệ thống lại lần nữa thông báo.

Phần thưởng này, khiến Hạo Thiên có chút dở khóc dở cười.

Cửu Chuyển Huyền Công được mệnh danh là thuật luyện thể mạnh nhất Hồng Hoang, tu luyện đến một trình độ nhất định, có thể đạt đến cảnh giới nhục thân kim cương bất hoại.

Nhưng muốn đi hết con đường này, đó là con đường lấy lực chứng đạo, không có pháp tắc sức mạnh thì không đi được, có pháp tắc sức mạnh cũng chưa chắc đã đi được.

Cho nên, lúc đó hãy truyền những công pháp này xuống, xem cơ duyên của các môn nhân đệ tử ra sao.

Ngay sau đó, thành quả thứ tư đến tay.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt sáu lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm hai lần phần thưởng, ngài nhận được mười hai đóa Ba Mươi Sáu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!" Hệ thống phát ra âm thanh vui tai.

"Bảo bối tốt!" Hạo Thiên cười ha hả.

Vạn lần không ngờ, lại có bảo bối như vậy, một lần nhận được mười hai đóa.

Ban đầu, một hạt sen Tạo Hóa rơi xuống Bất Chu Sơn, nhờ được tổ nguyên của đất nuôi dưỡng, toàn danh là Ba Mươi Sáu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Do không có công đức khai thiên, Tạo Hóa Thanh Liên liền không được thiên địa dung chứa, đúng lúc Thiên đạo chuẩn bị hủy diệt nó, Tam Thanh và Nữ Oa tình cờ đi qua.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên một tiếng hồng hoa, đóa hoa Tạo Hóa Thanh Liên liền hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Thông Thiên Giáo Chủ hét lên một tiếng liên diệp, lá sen liền hóa thành Thanh Bình Kiếm.

Thái Thanh Lão Tử hét lên một tiếng liên ngẫu, ngó sen liền hóa thành Bàn Long Biển Quải.

Nữ Oa hét lên một tiếng hoàng thổ, đất vàng liền hóa thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Hồng hoa, bạch ngẫu, thanh hà diệp, tam giáo vốn là một nhà.

Lúc đó để Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, lần lượt hét vào Ba Mươi Sáu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên một tiếng, xem xem sẽ biến hóa ra cái gì.

Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Chú tâm tiếp tục câu cá.

Thu hoạch ngày càng nhiều, ngày càng kinh người.

Một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể tiêu hao hết, dường như không mất bao lâu, Hạo Thiên thậm chí còn cảm thấy chưa đã ghiền.

"Hệ thống, kiểm kê thu hoạch cho ta!" Hạo Thiên thả lỏng.

Nghe hệ thống báo ra từng con số.

Đơn giản là vui như điên.

Tu vi đan năm trăm vạn năm, đạt sáu vạn viên.

Các loại cực phẩm tiên thiên linh bảo, hơn mười một vạn kiện.

Các loại cực phẩm tiên thiên linh căn, thậm chí còn nhiều hơn linh bảo một vạn phần.

Hỗn Độn Linh Bảo có giá trị cao nhất, đã vượt qua sáu nghìn kiện.

Cộng thêm Hồng Mông Đạo Kiếm, Bàn Hoàng Kiếm, Hồng Mông Đoạn Ngọc Câu, Tam Thiên Đại Đạo Phủ, Âm Dương Phán Sinh Bút, vân vân, đều vượt qua Ngũ Long Luân nhận được lần trước.

Chương 177

Thậm chí, Hạo Thiên còn nhận được hơn một ngàn thi thể Hỗn Độn thần ma.

Có mấy chục bộ di hài của Kịch Độc Thần Ma, thứ này toàn thân quấn quanh độc vụ màu xanh biếc, nơi đi qua, trong vòng thượng ức dặm tất cả sinh linh đều bị độc chết, Bán bộ Thánh nhân cũng khó lòng thoát khỏi.

Cũng có thể dùng để luyện chế khôi lỗi thần ma uy lực kinh khủng.

Bận rộn một hồi lâu, Hạo Thiên quay trở lại Hư Thần Giới, tọa trấn tại Trung Ương Thần Điện.

Hắn biết, thời khắc mấu chốt đã đến.

Việc đầu tiên cần làm, luyện hóa hơn bảy vạn viên tu vi đan năm trăm vạn năm.

Hai lần câu cá ở hồ Tuyết Sơn và suối Côn Luân, cộng lại số lượng cũng kinh người.

Để tăng tốc, Hạo Thiên đã tăng tốc độ thời gian trong Trung Ương Thần Điện lên một vạn lần.

Đợi khi luyện hóa xong, hắn cảm thấy tu vi hiện tại đủ để nâng cấp Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế.

Nhưng, cũng không vội nhất thời.

Thế là hắn kiểm kê một loạt cực phẩm tiên thiên linh bảo không dùng đến, thậm chí cả những Hỗn Độn Linh Bảo vô dụng, tất cả đều dùng để đổi lấy các loại rương báu.

Tu vi bảo tương, ngộ đạo bảo tương, công đức bảo tương đều có.

Một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo có thể đổi được một trăm rương báu.

Một kiện Hỗn Độn Linh Bảo có thể đổi được một ngàn rương báu.

Cho nên, không lâu sau, rương báu đặt trước mặt Hạo Thiên đã vượt quá mấy trăm triệu cái.

"Mở, mở, mở!

Mở hết cho ta!

Tốc độ!" Hạo Thiên ra lệnh một tiếng.

Các loại âm thanh thông báo như thủy triều dâng lên.

Hắn bèn phong bế ngũ quan, cũng được yên tĩnh.

Mỗi khi mở một rương báu, sẽ tích lũy được một điểm câu cá.

Cho nên, khi rương báu đã mở được khoảng hai phần ba, hệ thống phát ra một tiếng thông báo.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ tích lũy đủ điểm câu cá, hệ thống này nâng cấp lên năm sao!

Ngài nhận được một lần rút thưởng cấp Hồng Mông!" Hệ thống thông báo.

Rút thưởng cấp Hồng Mông, nghe có vẻ không tệ.

Nhưng Hạo Thiên gần đây đã chán rút thưởng, cũng đã thấy quá nhiều bảo vật, bèn tạm thời không để ý đến chuyện rút thưởng nữa.

"Diệp Thiên Đế, Hoang Thiên Đế, hai vị mau đến gặp Trẫm!" Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ.

Cơ hội, cuối cùng đã chín muồi. ...

Trong Hư Thần Giới, tại Trung Ương Thần Điện.

Hạo Thiên ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

"Thần khấu kiến bệ hạ!" Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế phụng chiếu đến.

Cả hai đều ánh mắt sâu thẳm, toàn thân thần quang cuồn cuộn, đã sớm tấn thăng Bán bộ Thánh nhân.

"Đều không tệ," Hạo Thiên vui mừng, "Không hổ là mầm tốt mà Trẫm coi trọng!

Hôm nay, Trẫm sẽ giúp các ngươi một tay!" Nghe vậy, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế nhìn nhau một cái, đồng thời trong lòng vui mừng khôn xiết.

Điều này có nghĩa là, hai người cũng sắp theo chân Ngoan Nhân Đại Đế, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hai người lập tức làm theo phân phó, khoanh chân ngồi xuống.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu hai người đồng thời xuất hiện một vòng xoáy, ý chí Thiên đạo hiển hiện, truyền tu vi mà Hạo Thiên tích lũy được sang cho họ.

Chuyện này, ở Hồng Hoang là không thể xảy ra.

Nhưng ở Hư Thần Giới, mọi chuyện đều theo ý chí của Hạo Thiên.

Không mấy ngày sau, tu vi của Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đồng thời tăng trưởng hơn một nguyên hội.

Tất cả khuyết điểm, đều được bù đắp hoàn toàn.

"Tiếp theo là Thiên đạo công đức!" Hạo Thiên tự lẩm bẩm.

Hai đám mây công đức tường vân khổng lồ vô biên bay đến, bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế.

Cột sáng công đức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nhấn chìm hai người.

Không lâu sau, hai người mỗi người đều sở hữu trăm tỷ công đức, đạt tiêu chuẩn chứng đạo.

Trong cả quá trình, tổn thất của Hạo Thiên rất lớn.

Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế nhận được bao nhiêu, Hạo Thiên tổn thất gấp đôi.

Nhưng đều không quan trọng.

Đợt mở mấy trăm triệu rương báu trước đó, đã sớm bù đắp được khoảng trống công đức, thậm chí, Thiên đạo công đức mà Hạo Thiên sở hữu, đã tăng trưởng lên mức chưa từng có là ba trăm tỷ.

Tu vi của bản thân, cũng đạt đến mức kinh khủng là sáu mươi nguyên hội.

Lợi ích từ việc mở ngộ đạo bảo tương, cũng đủ để Hạo Thiên lĩnh ngộ thêm hơn năm trăm loại đại đạo pháp tắc.

Nói một câu, giàu nứt đố đổ vách.

Có thể khẳng định, tích lũy của Hồng Quân, cũng không bằng Hạo Thiên hiện tại.

Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, hai người đã sớm tế luyện Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này, vạn sự đã sẵn sàng.

Hạo Thiên lợi dụng sự tiện lợi của kẻ chưởng khống Thiên đạo, mở ra một lỗ hổng trên Thiên đạo, tạo ra hiện tượng Thiên đạo có khuyết, sau đó để hai người lần lượt ký thác nguyên thần vào trong

Thiên đạo của Hư Thần Giới.

Chương 178

Hầu như cùng một lúc, cả hai người đều toàn thân chấn động mạnh.

Cảm nhận được một loại siêu thoát về mặt tâm linh.

Một phần nguyên thần, có thể tự do ngao du trong một vùng thiên địa rộng lớn vô ngần, rất nhiều Thiên đạo pháp tắc đi kèm bên cạnh nguyên thần, bất cứ lúc nào cũng có thể cung cấp để điều động.

"Thì ra đây là cảm giác ký thác nguyên thần vào Thiên đạo!

Sảng khoái!" Diệp Thiên Đế cười ha hả.

Hắn cảm thấy trước đây, thực lực đã đạt đến bình cảnh, không thể nào tiến bộ được nữa.

Nhưng sau khi có thể điều động sức mạnh của Thiên đạo, thực lực, đã xảy ra một bước nhảy vọt về chất.

Hoàn toàn không phải là mạnh lên gấp một, hai, ba lần đơn giản như vậy.

Mà là ngàn lần, vạn lần, mười vạn lần, trăm vạn lần.

Nếu kẻ chưởng khống Thiên đạo mở ra toàn bộ quyền hạn, Diệp Thiên Đế ở trong Hư Thần Giới, chính là tồn tại vô địch cái thế, nếu Hồng Quân không cẩn thận xông vào, cũng sẽ bị miểu sát trong một chiêu, tuyệt đối không có bất kỳ nghi ngờ nào.

"Ta hiểu rồi!

Đây mới là cảnh giới ở tầng thứ cao hơn!" Hoang Thiên Đế cũng bừng tỉnh ngộ.

Cảm xúc của hắn cũng tương tự như Diệp Thiên Đế.

Đều hiểu được, cho dù tu luyện khổ cực thế nào, cũng không thể mạnh đến cảnh giới tối cao.

Chỉ có lợi dụng sức mạnh của Thiên đạo, mới có thể nhìn xuống chư thiên hoàn vũ.

Cho nên, cái giá phải trả là xứng đáng.

Hạo Thiên tuyệt đối không thể nào hãm hại họ, giữa họ không có bất kỳ lo lắng nào.

Đột nhiên, cả Hư Thần Giới tĩnh lặng trong chốc lát.

Giọng của Hạo Thiên, tựa như cửu tiêu thần lôi, truyền đi khắp mọi ngóc ngách của một giới: "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Thiên Đình Câu Trần Đại Đế Diệp Phàm vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khâm thử!" "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Thiên Đình Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế Thạch Hạo vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khâm thử!" Những cường giả Thiên Đình đang bế quan khổ tu trong Hư Thần Giới, lại một lần nữa bị chấn động.

Lần trước Ngoan Nhân Đại Đế tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thánh uy cuồn cuộn như thủy triều, tiên tư tuyệt thế chiếu rọi chư thiên, khiến người ta cả đời khó quên.

Vạn lần không ngờ.

Mới qua bao lâu.

Câu Trần Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, lại có thể đồng thời tấn thăng.

Thật đáng sợ!

Thần uy của Thiên Đế bệ hạ, gần như sánh ngang với Hồng Quân Đạo Tổ!

Hầu như ngay khoảnh khắc giọng Hạo Thiên vừa dứt.

Trên người Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đồng thời tỏa ra thần quang vô cùng vô tận, hai người thăng hoa đến cực điểm, một loại khí tức siêu phàm nhập thánh lan tỏa ra.

Cùng lúc đó, thiên địa có biến, kim hoa rơi loạn, đất mọc kim liên, vô số dị tượng xuất hiện trong Hư Thần Giới.

Bóng dáng của hai người, khắc sâu vào trong Thiên đạo, Thiên đạo pháp tắc đan xen huyễn hóa ra hình dáng của hai người, xuất hiện trong thần thức của tất cả mọi người.

"Bái kiến Thánh nhân!" Các cường giả Thiên Đình lần lượt đi ra khỏi động phủ, ai nấy đều vẻ mặt vui mừng.

Hiện nay, Thiên Đình cuối cùng cũng có ba vị Thánh nhân.

Cộng thêm Hạo Thiên, vị Thiên Đế có thực lực sâu không lường được.

Lực lượng chiến đấu cốt lõi của Thiên Đình, đã có thể ngạo thị toàn bộ Hồng Hoang.

"Chúc mừng hai vị đại đế!" Ngoan Nhân Đại Đế cũng vội vã chạy đến, mỉm cười nói lời chúc mừng.

Không dễ dàng gì.

Đợi đã lâu, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay.

"Thần khấu tạ bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Diệp Thiên Đế và Hoang

Thiên Đế đồng thời cúi đầu bái lạy.

Mặc dù quý là Thánh nhân, nhưng hai người vẫn một lòng trung thành với Hạo Thiên.

"Miễn lễ!

Bình thân!

Sau này Thiên Đình phải dựa vào ba vị cùng nhau chống đỡ!

Vất vả cho các ngươi rồi!" Hạo Thiên khẽ cười.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng vào lúc này, trong lòng hắn, không khỏi nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Tại sao không nhân cơ hội này, liên hợp sức mạnh của ba vị Thánh nhân, phá vỡ phong ấn tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp?

Phải biết rằng, tầng thứ mười của Hỗn Độn Tháp, đã có thể phong ấn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tầng cao hơn nữa, thì có thể phong ấn Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, tức là kẻ chưởng khống Thiên đạo.

Cho nên, luyện hóa một tầng phong ấn nữa, ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Hạo Thiên nghĩ rồi, liền nói ý tưởng của mình với ba vị Thánh nhân.

"Việc của bệ hạ, chính là việc của chúng thần!

Việc này không nên chậm trễ, bắt đầu ngay bây giờ đi!" Ba người đồng thanh nói, vô cùng ăn ý.

"Tốt!

Làm một lèo cho xong việc này luôn!" Hạo Thiên hai mắt sáng lên.

Bốn người tụ tập tại Trung Ương Thần Điện, kết nối pháp lực thành một khối, thần niệm đan xen vào nhau.

Vút một tiếng, tòa tháp nhỏ mười hai tầng, được Hạo Thiên phóng ra.

Chương 179

Toàn thân tỏa ra hỗn độn thần quang, buông xuống từng luồng hỗn độn khí, có một loại khí tức chí tôn khiến người ta tim đập mạnh.

Mọi người đều thấy, từ dưới lên trên, mười tầng phong ấn phía trước đều đã được gỡ bỏ.

Chỉ riêng phong ấn tầng thứ mười một, vẫn không hề nhúc nhích.

"Chư vị, bắt đầu!" Hạo Thiên ra lệnh một tiếng.

Toàn bộ Trung Ương Thần Điện, lập tức bị thánh huy mênh mông vô hạn nhấn chìm.

Bốn đạo thần niệm mạnh mẽ vô song, mượn sức mạnh của Thiên đạo Hư Thần Giới, cưỡng ép xung kích tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp. ...

Tại Trung Ương Thần Điện, thánh uy mênh mông.

Thánh quang vô tận hóa thành những hạt mưa rơi xuống.

Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, ba vị Thánh nhân liên thủ, giúp Hạo Thiên xung kích phong ấn tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp.

Độ khó cao hơn mọi người tưởng tượng.

Cho dù với tốc độ thời gian gấp ngàn lần của Hư Thần Giới, cũng mất trọn chín chín tám mươi mốt ngày mới hoàn thành.

Tương đương với hơn hai trăm hai mươi năm ở thế giới bên ngoài.

Con số này không quá khoa trương, nhưng nếu xét đến kết quả của ba vị Thánh nhân cộng với Thiên Đế hợp lực, thì thật khủng

khiếp.

Dù sao, Hạo Thiên hiện nay chỉ có tu vi Bán bộ Thánh nhân.

Khi nào có thể lấy lực chứng đạo, vẫn còn xa vời.

Cho nên chỉ dựa vào sức mạnh của hắn, để phá vỡ phong ấn tầng thứ mười một, căn bản là không thể, sẽ bị quy tắc trong cõi u minh ràng buộc.

Có ba trợ thủ đắc lực, Hạo Thiên cuối cùng cũng được như ý.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Sau một loạt tiếng sấm.

Phong ấn tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Một lối vào sâu thẳm hiện ra.

Tựa như hố đen đáng sợ nhất trong Hỗn Độn, có thể nuốt chửng vạn vật.

"Thật đáng sợ!

Tầng này, tuyệt đối sắc bén vô song!" Diệp Thiên Đế kinh ngạc nói, "Ta vừa rồi chỉ liếc nhìn một cái, đã cảm thấy tim đập mạnh, nguyên thần suýt chút nữa bị cưỡng ép hút vào trong tháp." "Không sai, tầng này quả thực có thể trấn áp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!" Ngoan Nhân Đại Đế cũng phân tích, "Nếu ta bị phong ấn vào trong đó, trong một chốc lát sẽ hóa thành máu nước." Tầng thứ mười của Hỗn Độn Tháp, chỉ có thể phong ấn Thánh nhân.

Nhưng không thể giết được Thánh nhân.

Tầng thứ mười một thì không có vấn đề gì, xóa sổ Thánh nhân dễ như trở bàn tay, có thể trấn áp Thiên đạo, đáng sợ đến thế.

"Tốt!

Mạnh mẽ!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Cho dù bây giờ phải đối mặt với sự đàn áp của Hồng Quân, hắn cũng không hề kiêng dè.

Mọi người cứ dùng thủ đoạn của mình, xem xem cuối cùng ai trấn áp ai.

Trước đó, Tứ Thánh Hồng Hoang như Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Tử Tiêu Cung cáo trạng, Hồng Quân Đạo Tổ đã trả lời mấy câu.

Tất cả, đều đã bị Chúa Tể Chi Nhãn nắm bắt.

Hồng Quân đối với Hạo Thiên vô cùng bất mãn, mặc dù chưa động thủ, nhưng ngày đó cũng không còn xa.

Chuẩn bị sớm là điều nên làm.

Cho dù phải trả giá nhiều hơn nữa, cũng đều xứng đáng.

"Vậy đi," Hạo Thiên suy nghĩ, "Ngoan Nhân tiếp tục đến phàm gian phụ tá Nhân Hoàng, mau chóng lấp đầy danh ngạch của Phong Thần Bảng.

Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế tọa trấn Hư Thần Giới, phụ trách chỉ điểm các thành viên cốt lõi của Thiên Đình chúng ta tu hành." "Đến lúc đó, đợi đại chiến Phong Thần bắt đầu, chúng ta sẽ cho mấy vị Thánh nhân kia, cho kẻ chưởng khống Thiên đạo, một bất ngờ lớn." Hạo Thiên lại nói.

"Tuân chỉ!" Ba vị Thánh nhân đồng thời đáp.

Họ chia nhau rời đi, đều đi làm việc của mình.

Hạo Thiên thì bước vào một thần điện khác, bên trong có một mắt suối nước nóng hỗn độn được dời từ Doanh Châu Tiên Đảo đến, hắn vào ngâm mình một lúc, trút bỏ hết mệt mỏi.

Gần đây quá nhiều chuyện, quá bận rộn, cảm thấy có chút mệt mỏi trong lòng.

Độc tự thư giãn vài ngày, Hạo Thiên cảm thấy khá hơn nhiều.

Cũng vào lúc này, hắn đột nhiên khẽ sững sờ.

Bởi vì Tây Vương Mẫu đã lặng lẽ đến, đứng trên bậc thang ngoài cửa Trung Ương Thần Điện, yên lặng chờ đợi.

Bậc thang dẫn đến cửa điện, đều được lát bằng hỗn độn tinh thạch hoàn mỹ và tinh khiết nhất, tổng cộng có một vạn bậc.

Thông thường, đạo gia lấy số chín làm tôn.

Nếu là người khác, nhiều nhất sẽ dùng chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc thang, để biểu thị sự tôn trọng đối với Thiên đạo.

Nhưng Hạo Thiên thì khác, hắn muốn dùng một vạn bậc thang.

Bởi vì hắn là chúa tể chí cao vô thượng của một giới, nắm giữ Thiên đạo trong tay.

Tây Vương Mẫu mặc một bộ chiến y tiên kim hỗn độn, xinh đẹp đứng đó, tuy để mặt mộc, nhưng lại có một vẻ đẹp khiến người ta phải nao lòng.

Dù sao, dung mạo và thân hình của nàng cũng là đỉnh cao của Hồng Hoang, không thua kém Dao Trì.

"Để muội tử đợi lâu rồi, ở đây không có người ngoài, vào đi." Hạo Thiên vội vàng truyền âm đi.

Hắn nghi ngờ nếu mình không lên tiếng, Tây Vương Mẫu sẽ đứng dưới bậc thang cả một nguyên hội.

“Đa tạ bệ hạ!

Thiếp thân khấu kiến bệ hạ!

Chương 180

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Tây Vương Mẫu cúi đầu chào.

Hiện nay, cả Hồng Hoang đều biết, thực lực của Thiên Đế còn trên cả Thánh nhân.

Thánh nhân còn dùng được bốn chữ thánh thọ vô cương, Thiên Đế đương nhiên cũng không thành vấn đề.

"Muội tử quá khách sáo rồi, có lời gì cứ nói thẳng." Hạo Thiên cười ha hả.

Không biết vì sao, đột nhiên, hắn nhớ lại tình hình lúc cùng Tây Vương Mẫu xông vào Doanh Châu Tiên Đảo ngày xưa.

Đó thực sự là một quãng thời gian vui vẻ.

Tây Vương Mẫu bước chân nhẹ nhàng, bước lên bậc thang, đi vào trong thần điện, cửa điện lập tức từ từ đóng lại.

Chỉ còn lại hai người đối mặt một mình.

Phải biết rằng, ở nơi này có Thiên đạo pháp tắc bảo vệ, bất kỳ ai nhòm ngó đều vô hiệu, cho dù là ba vị Thánh nhân của Hư Thần Giới cũng không ngoại lệ.

Tây Vương Mẫu sau khi vào, một đôi mắt đẹp cứ nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên.

"Bệ hạ, thiếp thân có một việc muốn nhờ, không biết có nên nói không." Tây Vương Mẫu từ từ nói.

"Hai người chúng ta cần gì phải khách sáo, cứ nói đi không sao." Hạo Thiên mỉm cười nói.

“Thiếp thân cũng muốn trở thành Thánh nhân, giống như Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.” Tây Vương Mẫu nói thẳng, “Vì việc này, thiếp thân nguyện ý trả bất cứ giá nào.” Vừa dứt lời, nàng từ từ quỳ xuống, một bộ dạng thần phục.

Nghe vậy, Hạo Thiên cảm thấy có chút bất ngờ.

Mặc dù ở Hồng Hoang, ai ai cũng có một trái tim muốn chứng đạo.

Nhưng Tây Vương Mẫu đã ẩn cư ở thành Long Nguyệt của Tây Côn Luân nhiều năm, luôn thanh tịnh vô vi, không thích tranh đấu với người khác, dường như không quan tâm đến phương diện này.

“Nói ra lý do của nàng.” Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Việc này quan trọng, không thể không cẩn thận.

Phải biết rằng, tài nguyên hiện nay vô cùng có hạn.

Chỉ riêng việc bồi dưỡng ba vị Thánh nhân Ngoan Nhân, Hạo Thiên đã hao phí cái giá cực lớn khó có thể tưởng tượng, dùng hết cả sức chín trâu hai hổ.

“Lý do chỉ có một,” Tây Vương Mẫu cười nói, “Thiếp thân muốn bầu bạn bên cạnh bệ hạ, vì bệ hạ chinh chiến, vì bệ hạ san sẻ ưu phiền.” Hạo Thiên “ặc” một tiếng.

Xem ra khó mà từ chối a.

Khó nhất là tiêu thụ ân tình của mỹ nhân, câu nói này không phải là nói bừa.

Cho nên hắn rơi vào trầm tư.

Cũng vào lúc này, Tây Vương Mẫu đột nhiên làm một hành động khiến người ta không ngờ tới.

Nàng để nguyên thần xuất khiếu, cứ thế thản nhiên đối mặt với

Hạo Thiên.

Nguyên thần của Tây Vương Mẫu giống hệt ngoại hình, cũng là một nữ tử xinh đẹp tuyệt thế độc lập, sắc mặt ôn hòa, cao quý đoan trang.

Phải biết rằng, nguyên thần ẩn chứa bí mật lớn nhất của mỗi tu sĩ.

Cho dù là giữa đạo lữ, cũng chưa chắc đã làm vậy, phô bày nguyên thần một cách hoàn chỉnh, bởi vì như vậy rất nguy hiểm.

"Muội tử?" Hạo Thiên có chút không hiểu.

"Nếu bệ hạ không yên tâm, cứ việc lưu lại lạc ấn trong nguyên thần của thiếp thân." Tây Vương Mẫu nói, "Mặc dù thiếp thân chưa từng lập thiên đạo đại thệ, tuyên thệ trung thành với Thiên Đình, nhưng tự nhận mình là người của bệ hạ." Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, Hạo Thiên cũng không khỏi mềm lòng.

Trong lòng có một giọng nói, đồng ý thì có sao đâu.

Lúc này, Tây Vương Mẫu dò xét, để nguyên thần bay về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên thở dài một tiếng.

Hắn cũng để nguyên thần xuất khiếu, nghênh đón.

Hai tôn nguyên thần lập tức hợp lại làm một, bay về phía sâu trong thần điện.

Trên không trung Tử Tiêu Cung, Mắt Chúa Tể mở ra, thu hết mọi tình hình trong cung vào đáy mắt.

Hồng Quân Đạo Tổ vẫn ngồi xếp bằng tĩnh lặng, sắc mặt không vui không buồn, dường như vạn cổ không đổi.

Nhưng pháp tắc Thiên đạo hóa thành thủy triều, dập dờn sóng gợn bên người lão. "Hạo Thiên thằng nhóc này không phải tầm thường, đã

nắm giữ một Thiên đạo khác, bần đạo cũng không thể không ra tay," Hồng Quân lẩm bẩm.

Ngay lập tức, lão đưa tay ra vẫy.

Từ trong hư không vô tận, vèo một tiếng bay ra một giọt thánh huyết hoàng kim.

Pháp tắc Thiên đạo ập tới, bao bọc lấy giọt thánh huyết, hình thành một cái kén chói lòa kỳ diệu, bao phủ bởi sương mù hỗn độn mông lung.

Sinh cơ bàng bạc từ trong cái kén truyền ra. "Chuẩn Đề, còn không mau tỉnh lại!" Hồng Quân Đạo Tổ quát khẽ.

Tức thì, trong Thiên đạo Hồng Hoang, có một phần nguyên thần Thánh nhân bay ra, phần nguyên thần này hóa thành mưa ánh sáng ngọt lành, nhanh chóng dung nhập vào cái kén kia.

Một bóng người cao gầy lập tức xuất hiện.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đã được trọng sinh.

Trên người y khoác một chiếc tăng bào giản dị, đầu trọc lốc, trên người không có một tia pháp lực nào, trông không khác gì một người phàm.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên gửi một phần nguyên thần vào Thiên đạo, được xưng là vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt.

Nay có kẻ nắm giữ Thiên đạo tương trợ, việc nhỏ như nhỏ máu trọng sinh chỉ là chuyện cỏn con. "Bần đạo khấu kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!" Chuẩn Đề phá kén chui ra, cung kính phủ phục trên mặt đất. "Ngươi tự lo liệu cho tốt đi," Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Lão vung tay một cái.

Chuẩn Đề lập tức bị đưa ra ngoài, xuất hiện ở phía sau Tử Tiêu Cung, trong một vùng bóng tối vô tận.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã chờ sẵn ở đó.

Sư huynh đệ hai người gặp lại nhau, đều vô cùng kích động.

Chương 181

"Đi!

Chúng ta đến Oa Hoàng Cung trước!

Thái Thanh sư huynh, Nguyên Thủy sư huynh và Nữ Oa sư tỷ đều ở đó, trước tiên giúp sư đệ khôi phục một phần tu vi," Tiếp Dẫn Đạo Nhân một tay đỡ lấy Chuẩn Đề. "Đa tạ sư huynh!

Đa tạ chư vị!" Chuẩn Đề cảm kích đến rơi nước mắt, kích động run rẩy.

Hai người hóa thành một luồng lưu quang rực rỡ, nhanh chóng biến mất trong tinh không hỗn độn mênh mông.

Nào ngờ, tất cả những cảnh này đều bị Hạo Thiên quan sát được.

Dù đang cùng Tây Vương Mẫu nguyên thần giao dung, y cũng bị kinh động. "Tốt!

Lão già thối tha Hồng Quân, quả nhiên bắt đầu gây sự rồi." Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười lạnh.

Trong Hồng Hoang, Hỗn Độn Thần Ma cường đại không chỉ có thể nhỏ máu trọng sinh, thậm chí có thể dựa vào một tia thần niệm còn sót lại để trọng sinh, cũng chính là nhất niệm trọng sinh trong truyền thuyết.

Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện đến cực hạn, thân thể sánh ngang Hỗn Độn Chí Bảo, cũng có thể đạt được hiệu quả nhỏ máu trọng sinh.

Hạo Thiên trước đó đã lĩnh ngộ được Sinh chi pháp tắc trong ba ngàn Đại đạo, nên đối với những mánh khóe này y nắm rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy, chuyện Chuẩn Đề sống lại, y không hề cảm thấy bất ngờ.

Nhưng chuyện này lại do chính Hồng Quân chủ đạo, ý nghĩa đã khác đi, đại biểu cho việc thầy trò triệt để trở mặt thành thù, hoàn toàn xé rách da mặt. "Xem ra, có lẽ phải triệt để chém giết Thiên đạo Hồng Hoang!

Dùng Thiên đạo do Trẫm nắm giữ để thay thế!

Nếu không, Trẫm giết một tên, lão lại hồi sinh một tên, quả thực không có hồi kết!" Hạo Thiên lạnh lùng hừ nói.

Nhưng giết Hồng Quân, xóa bỏ Thiên đạo Hồng Hoang, nào có dễ dàng, chuẩn bị bao nhiêu cũng không đủ.

Một cảm giác nguy cơ chưa từng có ùa vào lòng, Hạo Thiên cảm thấy vẫn còn thiếu sót, cần phải cố gắng thêm nữa.

Tây Vương Mẫu cảm nhận được sự khác thường của Hạo Thiên, liền ngoan ngoãn dừng lại, thu hồi nguyên thần. "Được rồi, nàng lui xuống trước đi," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Trẫm cho nàng một lời hứa, vị Thánh nhân thứ tư của Thiên Đình, chắc chắn sẽ là nàng." Dứt lời, Hạo Thiên ý niệm khẽ động.

Một luồng Hồng Mông Tử Khí lặng lẽ xuất hiện, bay về phía Tây Vương Mẫu.

Nó tỏa ra thần quang bất hủ, toàn thân bao phủ pháp tắc Đại đạo, tựa như cây cầu kết nối với Thiên đạo. "Thần thiếp khấu tạ bệ hạ!" Tây Vương Mẫu vui mừng khôn xiết.

Hạo Thiên đã để lại dấu ấn trong nguyên thần của nàng, sau này không cần lập Thiên đạo đại thệ, cũng coi như đã chính thức gia nhập Thiên Đình.

Vì vậy, tự xưng thần thiếp không có gì sai.

Thu lấy Hồng Mông Tử Khí, có được cơ duyên chứng đạo, Tây Vương Mẫu lập tức quay về bế quan.

Trong lòng tràn đầy mong đợi.

Có lời hứa của Thiên Đế, ngày chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã ở ngay trước mắt!

Nhìn theo bóng Tây Vương Mẫu rời đi, Hạo Thiên hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi.

Nguyên thần giao lưu, cũng khá thú vị, cảm xúc vô cùng đặc biệt.

Bất chợt, y đột nhiên nhớ ra.

Trước đó có một việc đã quên làm.

Lúc hệ thống nâng cấp lên năm sao, y đã nhận được một cơ hội rút thưởng cấp Hồng Mông. "Hệ thống!

Cho ta quay thưởng!

Nhanh nhanh nhanh!" Hạo Thiên thúc giục.

Trong nháy mắt, trong đầu Hạo Thiên xuất hiện từng quả trứng vàng rực rỡ ánh vàng.

Có tất cả mười tám quả, xếp ngay ngắn chỉnh tề, mỗi quả đều đại diện cho một phần thưởng cấp Hồng Mông.

Hạo Thiên nhìn thấy, liền vui vẻ.

Đây chẳng phải là trò đập trứng vàng thịnh hành ở kiếp trước sao.

Thuận theo ý mình, y tiện tay đập một quả trứng vàng. "Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một khối Bàn Cổ Hỗn Độn Cốt!" Hệ thống nhắc nhở.

Cái gì?

Lại là di cốt của Bàn Cổ Đại Thần?!

Hạo Thiên vui mừng như điên.

Không chút do dự, y lập tức đổi phần thưởng.

Trong không gian chứa đồ của hệ thống, xuất hiện một cái đĩa màu xanh da trời, chính giữa đĩa có một khối xương to bằng lòng bàn tay, bảo quang lấp lánh.

Một luồng khí tức Bàn Cổ vô cùng thuần chính tỏa ra.

Nguyên thần Bàn Cổ, trái tim Bàn Cổ, tinh huyết bản mệnh Bàn Cổ trong cơ thể Hạo Thiên đồng thời rục rịch, vì đã phát hiện ra đồng loại. "Không tệ!" Hạo Thiên mỉm cười.

Khối xương này không phải vật tầm thường, cũng không phải xương cốt bình thường của Bàn Cổ Đại Thần, mà là Hỗn Độn chi cốt mọc trong não, quả thực là chí bảo độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang.

Giống như Chí Tôn Cốt trời sinh từ nhỏ của Hoang Thiên Đế.

Sau khi luyện hóa, tuyệt đối có vô số lợi ích, toàn thân sẽ không còn bất kỳ điểm yếu nào, mạnh mẽ hệt như Bàn Cổ bản tôn tái sinh.

Tay không đỡ Hỗn Độn Linh Bảo, búng tay phá diệt tinh hà, một quyền đánh nát cả một vũ trụ, e rằng đều không thành vấn đề.

Đánh dấu ấn tinh thần lên Hỗn Độn Cốt, sau đó Hạo Thiên bắt đầu kiên nhẫn thi triển thần thông, khảm nó vào trong hộp sọ của mình.

Chương 182

Ong!

Toàn thân Hạo Thiên máu huyết sôi trào, bảo quang ngút trời.

Tinh huyết bản mệnh Bàn Cổ không ngừng gột rửa, nguyên thần Bàn Cổ áp chế sự táo động của Hỗn Độn Cốt, gần như ngay lập tức nó đã thích nghi với hoàn cảnh mới, bắt đầu bén rễ.

Hạo Thiên cũng không hề nhàn rỗi.

Chỉ mất nửa năm thời gian, y đã triệt để luyện hóa khối Hỗn Độn Cốt này.

Thân thể của y cũng trong quá trình này được điều chỉnh và cải tạo lại, trở nên ngày càng cường đại.

Theo tiêu chuẩn của Cửu Chuyển Huyền Công, Hạo Thiên tuy chưa từng tu luyện thuật này, nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Cửu Chuyển Huyền Công. "Lợi hại!" Hạo Thiên đắc ý.

Giờ phút này, chỉ cần y thúc đẩy khí huyết, toàn thân lập tức tỏa ra thần mang bất hủ, ý chí của Bàn Cổ như sống lại.

Dù cho Thiên đạo Thánh nhân đứng trước mặt, y cũng có tự tin một quyền đánh nổ tung.

So với nửa năm trước, y đã mạnh hơn gấp mười lần! ...

Thiên Đình, Ngự Hoa Viên.

Vạn hoa đua nở, hương thơm lạ lẫm phảng phất, bao phủ bởi từng vòng thần quang chín màu.

Long Cát công chúa đi dạo trong vườn cùng Dao Trì.

Long Cát nhìn mẫu thân, muốn nói lại thôi. "Có lời gì cứ nói

thẳng, không cần phải giấu giếm," Dao Trì mỉm cười. "Mẫu hậu," Long Cát công chúa ngượng ngùng nói, "Nhi thần nghe nói, Tây Vương Mẫu không chỉ vào Hư Thần Giới, mà còn một mình đi gặp Phụ hoàng một chuyến..." "Con nghĩ nhiều quá rồi," Dao Trì quả quyết nói, "Phụ hoàng của con nắm giữ tam giới, trấn áp tứ hải bát hoang, thống ngự hàng tỷ vạn sinh linh.

Hiện nay, ngay cả Thánh nhân gặp Phụ hoàng cũng phải đi đường vòng.

Nói không khoa trương, ngài là đệ nhất nhân đương thời, chỉ đứng sau kẻ nắm giữ Thiên đạo." "Có thể gả cho một người đàn ông như vậy, bản cung đã mãn nguyện rồi," Dao Trì lại nói, "Hồng Hoang rộng lớn, nữ tử xinh đẹp vô số, nhiều như sao trên trời.

Nếu bệ hạ muốn nạp phi, đã sớm nạp rồi, không cần đợi đến bây giờ." "Nhưng..." Long Cát công chúa có chút tủi thân. "Không có nhưng gì cả," Dao Trì nói, "Chúng ta không nên nghi ngờ bệ hạ, mà nên vô điều kiện ủng hộ, bảo vệ.

Ngoài ra, ta nói cho con biết một chuyện, Tây Vương Mẫu đạo hữu sẽ trở thành vị Thánh nhân thứ tư của Hư Thần Giới." Ầm!

Như một tiếng sét kinh thiên, chấn động đến mức tâm thần Long Cát công chúa đều run rẩy.

Tại sao?!

Dù có xét về tư cách, Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ, Ngao Hắc, những người gia nhập Thiên Đình trước, cũng đều có tư cách hơn.

Huống hồ, Thiên Đế còn có bốn vị đệ tử ký danh là Bạch Thiển, Na Tra, Ngao Bính và Nhân Hoàng Đế Tân.

Sao lại đến lượt Tây Vương Mẫu chứ?

Bên trong chắc chắn có mờ ám? "Không được, con phải đi tìm Phụ hoàng!

Bản công chúa cũng muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Long Cát công chúa sốt ruột.

Nàng là con gái ruột của Hạo Thiên, không thể so sánh với bảy vị nghĩa nữ Thiên Thọ công chúa kia. "Không được đi," Dao Trì lạnh lùng quát, "Bệ hạ đã nói, ngài hy vọng người người như rồng, người người đều thành thánh.

Trước tiên ngài sẽ tạo ra một trăm vị Thánh nhân trong Hư Thần Giới!

Con sợ không có phần của mình sao?" "Thiên Đình Bách Thánh?!" Long Cát công chúa bị chấn động triệt để.

Khí phách thật lớn.

Thiên Đình hiện có ba vị Thánh nhân đã là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang.

Nếu thật sự có được một trăm vị Thánh nhân, quả thực có thể càn quét cổ kim vị lai, ngay cả Hồng Quân cũng phải run sợ.

Cùng lúc đó, trong Oa Hoàng Cung, bốn vị Thánh nhân đã xong việc.

Chuẩn Đề sau khi trọng sinh, tu vi cảnh giới đã ổn định ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, trong tay cũng có thêm mấy món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo. "Chư vị, ta muốn hóa danh thành Bồ Đề, ẩn mình tu hành trong Phật môn Tây phương, để tránh tai mắt của Hạo Thiên," Chuẩn Đề suy nghĩ rồi nói.

Muốn tiếp tục lăn lộn ở Hồng Hoang, thì phải đổi một thân phận khác.

Trước đây Chuẩn Đề từng chém ra một Thiện thi, cũng có tên này.

Dù sao, sự truy sát của Thiên Đình không phải chuyện đùa. "Bồ Đề Lão Tổ?

Cái này được." Bốn vị Thánh nhân đồng thời gật đầu.

Hiện tại cũng là tình thế bắt buộc, Chuẩn Đề mới nghĩ ra cách táo bạo dùng bản tôn thay thế Thiện thi.

Tức thì, Chuẩn Đề Đạo Nhân được thanh khí bao phủ, dung mạo và y phục đều thay đổi.

Hướng về các Thánh nhân nói lời cảm tạ, "Bồ Đề Lão Tổ" rời khỏi Oa Hoàng Cung, lặng lẽ đi về phía Linh Sơn Tây phương.

Nếu có Tiếp Dẫn Đạo Nhân hộ tống, sẽ rất dễ gây nghi ngờ.

Chuẩn Đề chân trước vừa đi.

Khương Tử Nha chân sau đã đến.

Cùng đi với y, còn có chủ của Tây Kỳ hiện nay là Cơ Phát.

Lần đầu tiên gặp nhiều Thánh nhân như vậy, sắc mặt Cơ Phát không tự nhiên, tay chân đều run rẩy. "Bần đạo Khương Thượng, bái kiến chư vị Thánh nhân!" Khương Tử Nha quỳ xuống dập đầu, vẻ mặt hoảng sợ.

Nghe tin đạo thống Ngọc Hư đã bị diệt tuyệt, phó giáo chủ Nhiên Đăng thậm chí còn là người đầu tiên lên Phong Thần Bảng, chỉ còn lại một mình y là mầm mống duy nhất, Khương Tử Nha sớm đã sợ đến hồn bay phách lạc, cảm thấy sớm tối khó giữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Thiên Đình một chiêu giết chết. "Tiểu tử Cơ Phát, bái kiến chư vị Thánh nhân!" Cơ Phát cũng quỳ theo.

Chỉ là một kẻ phàm nhân, một chư hầu cát cứ một phương, sao dám ở đây làm cao.

Chương 183

Thái Thanh Lão Tử, Nữ Oa Nương Nương đều không lên tiếng.

Ngược lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, liếc nhìn Khương Tử Nha, rồi lại nhìn Cơ Phát. "Khương Thượng," Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, "Tình hình Tây Kỳ, vi sư đã biết, quả thực không mấy lạc quan.

Hơn nữa, Nhân Hoàng Đế Tân kia đã phái Trương Quế Phương thảo phạt Tây Kỳ, đại quân đã trên đường." "Vi sư gọi ngươi đến, chủ yếu là để bàn đối sách," Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói, "Mấy ngày gần đây, vi sư và Thái Thanh Thánh nhân sẽ giúp ngươi nâng cao tu vi cảnh giới, rồi truyền cho ngươi mấy môn thần thông, ngoài ra còn có hai môn tuyệt thế đại trận, để ngăn cản đại quân Ân Thương." "Đa tạ sư tôn!

Đa tạ sư bá!" Khương Tử Nha cảm động đến sắp khóc.

Y có cảm giác được sủng ái mà kinh sợ. "Ngoài ra, vấn đề binh lực Tây Kỳ không đủ, cũng có cách giải quyết," Thái Thanh Lão Tử vuốt râu nói, "Tiếp Dẫn sư thúc đã hứa, hai tỷ Phật tử, Kim Cương, Đầu đà của Tây phương giáo trước đây sẽ lần lượt đến chi viện cho Tây Kỳ.

Hơn nữa, lương thảo các loại không cần Tây Kỳ gánh vác." Nghe vậy, Khương Tử Nha vui mừng như điên.

Hai tỷ viện binh hùng mạnh?

Lần này ổn rồi!

Toàn bộ dân số Đại Thương cũng không có nhiều như vậy.

Cơ Phát đứng bên cạnh nghe xong, cũng há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Không hổ là Thiên đạo Thánh nhân, thật là ra tay hào phóng!

Quân dân Tây Kỳ vốn sắp tuyệt vọng, bây giờ lại thấy được cơ hội lật kèo.

Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử dẫn Khương Tử Nha vào một gian điện phụ, đánh ra một đạo pháp quyết, cách tuyệt mọi động tĩnh.

Hiện trường chỉ còn lại Nữ Oa Nương Nương và Cơ Phát.

Cơ Phát cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn Thánh nhân, sợ làm vấy bẩn vị nương nương nhỏ nhen này.

Phải biết rằng, sự kiện Nhân Hoàng Đế Tân đề thơ trong miếu Nữ Oa cũng chưa qua bao nhiêu năm. "Cơ Phát," Nữ Oa Nương Nương mở lời, "Ngươi vốn có tướng thiên tử, đáng lẽ là vua khai quốc.

Chỉ là hiện nay Thiên Đình thế mạnh, Hạo Thiên nhúng tay vào lượng kiếp, phàm gian ắt sẽ có một trận đại náo động.

Huống hồ, với thân thể phàm nhân, làm sao ngươi có thể đối kháng với Đế Tân?" Câu nói này, quả thực đã nói trúng tim đen của Cơ Phát.

Cả Hồng Hoang đều biết, Nhân Hoàng Đế Tân ngồi ở Triều Ca là đệ tử của Thiên Đế, một thân tu vi kinh thiên động địa, gần đây còn tấn giai lên Chuẩn Thánh.

Có lúc Cơ Phát cũng tự hỏi, mình rốt cuộc nghĩ quẩn cái gì, lại đi đối địch với một cường giả như vậy. "Xin Thánh nhân chỉ giáo," Cơ Phát nghiêm túc nói. "Hạo Thiên thu Nhân Hoàng làm đệ tử, ta thu ngươi làm đệ tử," Nữ Oa quả quyết nói, "Nhân Hoàng là đệ tử ký danh, ngươi sẽ là đệ tử thân truyền, sau này Oa Hoàng Cung sẽ có vị trí của ngươi!

Kẻ nào dám động đến ngươi, bản cung quyết không tha nhẹ!"

Nghe lời này, Cơ Phát hạnh phúc đến sắp ngất đi.

Phất rồi!

Lần này phất rồi!

Có Thánh nhân chống lưng, đối kháng với Đại Thương và Thiên Đình đã có thêm chỗ dựa! "Đệ tử bái kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Cơ Phát một đầu dập xuống đất, lập tức nắm lấy cơ hội bái sư. "Tốt, đứng lên đi," Nữ Oa nói, "Trước tiên hãy để Thải Vân Đồng Tử dẫn ngươi đi làm quen với môi trường nơi đây, sau đó sẽ nói chuyện tu luyện.

Vi sư chỉ có một lời hứa, bất kể tu vi cảnh giới của Đế Tân ra sao, ngươi tuyệt đối sẽ không thua kém y!" ...

Tất cả những gì xảy ra ở Oa Hoàng Cung, đương nhiên không thoát khỏi sự quan sát của Hạo Thiên.

Với sự tồn tại của Mắt Chúa Tể, ngay cả kẻ nắm giữ Thiên đạo cũng không hề hay biết, những gì Thánh nhân làm tự nhiên đều bị ghi lại toàn bộ. "Nữ Oa sư tỷ, quyết tâm đối đầu với Trẫm rồi sao?" Hạo Thiên có chút cạn lời.

Đương nhiên y hiểu vì sao Nữ Oa lại muốn thu Cơ Phát làm đồ đệ.

Trong quỹ tích Phong Thần ban đầu, lượng kiếp chỉ kết thúc hoàn toàn sau khi Trụ Vương băng hà.

Hiện nay, tình thế đã đảo ngược lớn, Cơ thị của Tây Kỳ biến thành phe phản diện, cho nên Cơ Phát không chết, lượng kiếp không xong.

Nữ Oa bồi dưỡng Cơ Phát, đương nhiên là muốn tăng độ khó của lượng kiếp.

Chỉ cần Cơ Phát còn sống một ngày, bốn vị Thánh nhân còn có cơ hội lật kèo. "Tích! 107.

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ trừng phạt Nữ Oa Nương Nương, dương oai thần vũ của Thiên Đình ta!

Thưởng hai mươi Chủ Tể cấp một nghìn phần!

Thẻ thưởng câu cá bảy lần năm tấm!" Hệ thống nhắc nhở.

Thẻ thưởng câu cá bảy lần?

Nghe có vẻ không tệ.

Hạo Thiên đứng phắt dậy.

Nếu mọi người đã triệt để xé rách da mặt, Tứ Thánh lại liên tục bày âm mưu quỷ kế, Trẫm cũng không cần phải kiêng dè gì nữa.

Thánh nhân làm mùng một, Trẫm làm rằm.

Ong!

Trên đỉnh đầu Hạo Thiên xông ra một luồng thần quang hỗn độn.

Một kiếm thai Hỗn Độn toàn thân màu vàng hiện ra, ngũ quan đầy đủ, trong lòng ôm một thanh kiếm sắc bén.

Vật này thuần túy do ý chí kiếm đạo hóa thành, lại kết nối với bản nguyên Hỗn Độn trong cõi u minh, mang một uy năng kinh khủng trấn nhiếp chư thiên vạn vũ.

Trong một phần mười triệu của một cái búng tay, một luồng kiếm quang mênh mông còn rộng hơn mười dải ngân hà, từ Lăng Tiêu Bảo Điện oanh tạc ra ngoài.

Mọi ngóc ngách của cả Hồng Hoang đều bị kiếm quang chói mắt đến muốn mù chiếu rọi, xua tan đi bất kỳ tia hắc ám nào.

Oa Hoàng Cung sau sự kiện bị chém trăm vạn đại yêu lần trước,

đã được Nữ Oa bố trí lại mười vạn trọng cấm chế, lực phòng ngự mạnh mẽ chưa từng có.

Chương 184

108.

Gần đây Tứ Thánh tụ tập tại đây, biến nơi này thành căn cứ điểm tạm thời, lại hợp lực thi triển đại thần thông, bóp méo thời không xung quanh Oa Hoàng Cung.

Cho nên, dù Thiên đạo Thánh nhân có tấn công từ xa, cũng không thể làm tổn hại Oa Hoàng Cung một phân một hào.

Nhưng Hạo Thiên đối với hành động của các Thánh nhân nắm rõ như lòng bàn tay, đương nhiên biết rõ bố trí của họ.

Một kiếm chém ra, tức khắc vươn xa hàng ức vạn dặm, phá diệt vô cùng thời không, như muốn một kiếm chém nổ cả Hồng Hoang. "Không ổn!!" Nữ Oa đột nhiên kinh hãi. "Hỏng rồi!

Hạo Thiên nổi điên rồi!" Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giật mình một cái.

Một kích bất ngờ của Hạo Thiên, dường như muốn giết sạch tất cả mọi người.

Chuyện phá hủy đạo trường của Thánh nhân, Hạo Thiên không phải lần đầu làm.

Tổ mạch Tu Di Sơn của Tây phương và tổ đình của Xiển giáo, đều là những ví dụ điển hình.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Vùng thời không bị bóp méo kia bị xé thành phấn vụn.

Mười vạn trọng cấm chế bảo vệ Oa Hoàng Cung, bị xuyên thủng như chẻ tre.

Kiếm quang tím ngắt nhấn chìm tòa điện đường cổ xưa.

Trong phạm vi mấy ức dặm, tất cả đều bị kiếm quang bao phủ.

Mọi sự tồn tại đều bị nghiền nát không thương tiếc.

Oa Hoàng Cung, không còn nữa.

Thậm chí một chút tro tàn cũng không lưu lại.

Ngay sau đó, giọng nói uy nghiêm của Hạo Thiên vang vọng khắp tam giới: "Muốn đấu với Trẫm, thì cứ đến thẳng Lăng Tiêu Bảo Điện, hà tất phải bày mấy âm mưu quỷ kế đó." Dù không biết nguyên do sự việc, nhưng nghe lời của Hạo Thiên, hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang, đại khái cũng đoán được vài phần.

Bên phía Oa Hoàng Cung cũ, có kẻ tính kế Thiên Đình, kết quả chọc giận Hạo Thiên, chiêu mời đòn tấn công bá đạo vô tình và sắc bén.

Hiện nay, đạo trường Thánh nhân còn sót lại ở Hồng Hoang, chỉ còn Bát Cảnh Cung và Bích Du Cung.

Chứng kiến tất cả, Thông Thiên Giáo Chủ cũng kinh ngạc ngây người.

Lão đại khái biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng không ngờ, Thiên Đế ra tay quyết liệt như vậy, hoàn toàn không nể nang tình cảm.

Một kiếm kia, cách xa như vậy, không thể giết chết Thánh nhân, nhưng phá hủy Oa Hoàng Cung, tương đương với việc dẫm lên mặt Thánh nhân, tát vào mặt Thánh nhân. "Phải làm sao bây giờ..." Trong Hỏa Vân Động, Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy vô cùng khó xử.

Một bên là lão sư, một bên là muội muội.

Thật khó xử.

Bất chợt, giọng nói phẫn nộ của Nữ Oa vang lên: "Hạo Thiên!

Ngươi hủy đạo trường của ta!

Bản cung với ngươi không xong đâu!" "Đừng chỉ nói mà không làm," Hạo Thiên cười hắc hắc, "Có giỏi thì đến Thiên Đình, xem xem rốt cuộc ai trấn áp ai." Nữ Oa lập tức nghẹn lời.

Vừa rồi trong gang tấc, nàng mang theo Cơ Phát, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Khương Tử Nha, liều mạng xé rách hư không, khó khăn lắm mới dịch chuyển ra ngoài, thoát được một kiếp.

Bây giờ bảo nàng đi thách đấu trực diện với Hạo Thiên, nàng không dám.

Lần trước Tứ Thánh cùng xuất trận, cùng Hạo Thiên một chiêu quyết thắng, Trấn Thiên Quan, Thái Cực Đồ, Tiếp Dẫn Thần Tràng, Hồng Tú Cầu, Thất Tinh Vãn Nguyệt Tiên các loại đều bị phá hủy.

Tứ Thánh đều bị tổn thương bản nguyên, buộc phải dùng Tam Quang Thần Thủy để chữa thương.

Một chọi một, căn bản không có cửa thắng.

Vì vậy khí tức của ba vị Thánh nhân, dứt khoát hoàn toàn biến mất.

Cũng không biết lại trốn đi đâu rồi. 109.

Hồng Hoang sinh linh vô tình hóng được một quả dưa lớn, lòng hóng hớt bùng cháy, không ngừng bàn tán xôn xao. "Mẹ ơi!

Không phải thật chứ!

Thiên Đế vậy mà một kiếm chém nổ đạo trường của Thánh nhân!" "Bá khí ngút trời!

Mạnh vô địch!

Thần tượng của tôi!

Tôi muốn lên Thiên Đình bái sư!" "Vạn cổ nhất đế!

Vị ở Lăng Tiêu Bảo Điện kia tuyệt đối là Thiên Đế mạnh nhất trong lịch sử Hồng Hoang!

Không có ai khác!" Cả Hồng Hoang đều sôi trào.

Hồng Hoang trước kia, Thánh nhân là tồn tại vô địch.

Bây giờ Thiên đạo Thánh nhân đã hết thời, mất đi vầng hào quang chói mắt, sớm đã bị Hạo Thiên vượt qua.

Thực ra Nguyên Thủy Thiên Tôn nói không sai.

Ngày nay, Hồng Hoang chỉ biết Thiên Đế, không biết Thánh nhân!

Một trận sóng gió.

Đến nhanh, cũng đi nhanh.

Mấy ngày sau, Hồng Hoang lại khôi phục yên tĩnh, như thể chẳng có gì xảy ra.

Chương 185

Lúc này, ba mươi vạn đại quân chinh phạt Tây Kỳ của Đại Thương đã ra khỏi Ngũ Quan. 110.

Do Trương Quế Phương thống lĩnh, rầm rộ hướng về phía tây. 111.

Hạo Thiên cũng luôn quan sát.

Y không rảnh để ý những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng lỡ như kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, ít nhiều cũng phải kiếm một mớ.

Trương Quế Phương từng bái một tiên nhân của Tiệt giáo làm sư, là đệ tử ngoại môn đời thứ ba của Tiệt giáo, học được một môn bí pháp, có thể hô hoán tên của kẻ địch, khiến đối phương mất hồn ngã ngựa.

Sau khi học thành, Trương Quế Phương vì tinh thông binh pháp, võ nghệ cao cường, được phong làm tổng binh Thanh Long Quan của Đại Thương, dưới trướng cũng có một viên mãnh tướng, tên là Phong Lâm.

Đại quân chinh phạt không nhanh không chậm.

Lại đi được một đoạn thời gian.

Mắt thấy sắp bước vào địa bàn Tây Kỳ.

Phía trước đột nhiên khói mây bốc lên, mông lung mờ mịt, kéo dài mấy chục vạn dặm, cũng không thấy được gì. 112.

Các trinh sát do Trương Quế Phương phái đi, cũng lần lượt mất tích trong sương mù, hoàn toàn mất liên lạc. "Không ổn!

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận của Thái Thượng Nhân giáo!" Trương Quế Phương trong lòng đột nhiên kinh hãi.

Y cuối cùng cũng nhìn ra manh mối.

Vạn vạn lần không ngờ.

Tây Kỳ lại nhận được sự chi viện của Thái Thượng Nhân giáo, bày ra đại trận này để cản đường.

Nếu không phá được trận này, đại quân không thể tiến lên.

Thực sự bất đắc dĩ, Trương Quế Phương chỉ có thể lập tức cầu viện Triều Ca.

Có Thiên Đình Tử Vi Đại Đế trấn giữ Triều Ca, mọi chuyện e rằng đều có thể giải quyết ổn thỏa, hơn nữa, Tử Vi Đại Đế trước đây chính là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Lão Tử. ...

Triều Ca thành.

Vương cung, Long Đức Điện.

Ngoan Nhân Đại Đế đang chỉ điểm Nhân Hoàng tu hành.

Đột nhiên, nhận được tin báo khẩn từ tiền tuyến. "Cái gì?

Sư tôn bố trí Lưỡng Nghi Vi Trần Trận?

Chặn đường của đại quân tây chinh?" Ngoan Nhân Đại Đế hơi sững sờ.

Chuyện này quả có chút khó giải quyết.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận là cấm trận trấn giáo của Thái Thượng Nhân giáo, còn được gọi là đệ nhất huyễn trận Hồng Hoang.

Trong trận Lưỡng Nghi huyễn diệt, sinh sôi không ngừng, một hạt bụi có thể hóa thành vũ trụ Hồng Hoang.

Trận nhãn để bố trí, chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí Phù do Thái

Thanh Lão Tử đích thân tế luyện.

Cho nên, có trận này cản đường, Trương Quế Phương và những người khác tuyệt đối không qua được.

Dù là bậc tôn giả bán bộ Thánh nhân, cưỡng ép xông vào, cũng sẽ lạc lối trong đó, vô số nguyên hội không thể thoát thân. "Có chuyện như vậy sao!" Đế Tân có chút kinh ngạc, "Phiền Tử Vi Đế Quân ra tay, mở đường cho Trương Quế Phương." "Thiện!" Ngoan Nhân Đại Đế khẽ gật đầu.

Nàng cũng không mang theo Dương Tiễn, xé rách hư không, đi thẳng đến địa giới Tây Kỳ.

Quả nhiên nhìn thấy, trong phạm vi mấy chục vạn dặm, sương mù mênh mông vô tận, ẩn hiện tạo thành một đồ án thái cực.

Ba mươi vạn binh mã Đại Thương bị chặn, đã chọn địa điểm thích hợp để an doanh hạ trại. "Khấu kiến Tử Vi Đế Quân!

Nguyện Đế Quân thánh thọ vô cương!" Trương Quế Phương thấy vậy, vội vàng dẫn thuộc hạ quỳ xuống.

Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể che chở cho Đại Thương này, tuyệt đối không được thất lễ.

Ngoan Nhân Đại Đế nói một tiếng bình thân, sau đó phóng ra thần niệm, bao phủ toàn bộ đại trận.

Trước đây ở Bát Cảnh Cung, nàng đã học được thuật luyện đan và thuật luyện khí, cũng như đại đa số thánh pháp của Thái Thanh.

Đương nhiên cũng hiểu được sự cường đại của Lưỡng Nghi Vi Trần Trận.

Chỉ là, Ngoan Nhân Đại Đế đối với trận pháp không mấy hứng thú, nên chỉ tìm hiểu sơ qua, không thể nói là có tâm đắc cao thâm.

Thử dò xét, Ngoan Nhân chập hai ngón tay như kiếm, chém về phía trước.

Vèo!

Kiếm mang như cầu vồng kinh thiên, ánh sáng rực rỡ che lấp cả nhật nguyệt tinh thần.

Nhưng khi vào trong Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, nó biến mất không tăm tích, như trâu đất xuống biển.

Nhắm mắt lại, Ngoan Nhân rơi vào trầm tư.

Một lát sau, nàng phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Nguyên lai trận này đã được sửa đổi rất nhiều, hoàn toàn khác với nhận thức của nàng trước đây.

Hơn nữa, Thái Thanh Lão Tử lúc này đang ngồi trấn giữ trong đó, dùng uy lực Thánh nhân để trấn áp đại trận, kiếm mang mà Ngoan Nhân vừa công vào đã sớm bị lệch hướng, không biết đã chìm vào thế giới do hạt bụi nào huyễn hóa ra, uy lực đã tiêu tan hết.

Nếu Ngoan Nhân Đại Đế bộc phát chiến lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tấn công mạnh vào Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, thì tương đương với việc tấn công lão sư ngày xưa của mình, đó chẳng khác nào vong ân phụ nghĩa.

Cho nên, Ngoan Nhân Đại Đế ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đình.

Trong lòng nàng biết rõ, Hạo Thiên lúc này đang quan sát từ Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 186

"Thần đấu gan xin bệ hạ ra tay cứu viện!" Ngoan Nhân Đại Đế cúi đầu bái lạy.

Ngay lúc này, trong đầu Hạo Thiên vang lên một âm thanh nhắc nhở dễ nghe. "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ trợ giúp Tử Vi Đại Đế phá trận, quét sạch chướng ngại cho đại quân tây chinh của Đại Thương!

Thưởng hai nghìn phần hai mươi Chủ Tể cấp!" Hệ thống nhắc nhở.

Chỉ có hai nghìn phần sao?

Hệ thống có chút keo kiệt quá nhỉ.

Hạo Thiên sờ sờ cằm, tỏ vẻ không hài lòng.

Dù sao, Lưỡng Nghi Vi Trần Trận còn được gọi là một trong tứ đại kỳ trận của Hồng Hoang.

Dù là bậc tôn giả Thánh nhân, cũng chưa chắc có thể công phá.

Giống như Tru Tiên Kiếm Trận vậy, không có bốn vị Thánh nhân thì không thể phá được.

Nhưng việc không thể chậm trễ, Hạo Thiên tâm niệm khẽ động, gọi Bạch Thiển từ trong Hư Thần Giới ra. "Sư tôn tại thượng, không biết triệu hoán đệ tử có việc gì?" Bạch Thiển cung kính phủ phục quỳ lạy. "Đồ nhi vừa hay tinh thông khôi lỗi thuật," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Vi sư có một nhiệm vụ giao cho ngươi..." "Cẩn tuân pháp chỉ!" Bạch Thiển nghe vậy, liền vui mừng như điên.

Nàng bước nhanh ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, hóa thành một đạo bạch hồng, đi thẳng về hướng Tây Kỳ.

Ngoan Nhân nhận ra Bạch Thiển, biết nàng là đệ tử ký danh của Thiên Đế bệ hạ, nhưng không hiểu, Bạch Thiển có cách gì mà có thể đối phó với đại trận trước mắt. "Khấu kiến Tử Vi Đế Quân!

Sư tôn đặc biệt phái ta đến phá trận!

Xin phân phó Trương Quế Phương và những người khác, lùi lại một nghìn dặm," Bạch Thiển hành lễ nói.

Ngoan Nhân sững sờ, tuy không hiểu tại sao lại muốn đại quân tây chinh lùi lại, nhưng trực tiếp vung tay áo, di dời cả doanh trại lớn đi.

Trương Quế Phương và những người khác, tức khắc đã ở ngoài nghìn dặm, ai nấy đều ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thái Thanh Lão Tử ngồi trấn trong Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, trên đỉnh đầu xông ra ba luồng thanh khí, nâng một lá đạo phù quang hoa rực rỡ, chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí Phù.

Nhìn thấy Bạch Thiển đến, Thái Thanh Lão Tử cũng khá bất ngờ.

Hạo Thiên bị úng não à?

Phái một con tiểu hồ ly đến làm gì?

Tiếp theo, đến lượt vị Thánh nhân này thổ huyết.

Bởi vì sau khi dọn trống khu vực gần đó.

Bạch Thiển đứng trên mây, đột nhiên thúc đẩy pháp lực.

Trong nháy mắt, bầu trời trở nên tối đen.

Ầm ầm ầm ầm!

Một bàn chân đen đầy lông lá, hung hăng từ trên mây đạp xuống.

Chỉ riêng bàn chân này đã to hơn cả ngọn Côn Luân mấy chục lần, đầy sát khí cuồn cuộn, thi khí nồng nặc lan tỏa.

Dường như một bước chân xuống, sẽ đạp nát cả Hồng Hoang thành mấy mảnh.

Một bước chân hung tàn vô cùng, hung hăng giẫm vào bên trong Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, liền gây ra một chuỗi vụ nổ liên hoàn, cả Hồng Hoang đều run rẩy.

Từng lớp cấm chế bị phá diệt, bàn chân trực tiếp rơi vào trung tâm trận nhãn, dường như muốn đạp Thái Thanh Lão Tử thành thịt nát. "Hỗn Độn Thần Ma!

Một trong ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma!

Thi thể bị luyện chế thành khôi lỗi, dùng để đối phó đại trận của ta!" Thái Thanh Lão Tử muốn khóc mà không có nước mắt.

Vạn vạn lần không ngờ, Thiên Đình lại có chiêu kỳ lạ như vậy.

Hạo Thiên từ đâu mà có được thi hài Thần Ma?!

Phải biết rằng, những Hỗn Độn Thần Ma ngày xưa, thân thể thậm chí dài đến hàng nghìn ức dặm, dù Bàn Cổ Đại Thần thấy cũng đau đầu, Thánh nhân tuy thực lực cực mạnh, nhưng muốn đối phó cũng rất tốn sức.

Ầm ầm ầm ầm!!

Lại một bàn chân lớn của Thần Ma đạp xuống.

Hỗn Nguyên Nhất Khí Phù chống đỡ không nổi, nứt ra từng đường vân.

Thái Thanh Lão Tử nhìn thấy mà tim đập chân run.

Cứ thế này, căn bản không chống đỡ được bao lâu. "Hay!" Ngoan Nhân Đại Đế mắt sáng rực.

Ngay cả nàng cũng không biết, Hạo Thiên trong tay lại có bảo vật như vậy tồn tại.

Muốn phá loại huyễn trận này, chỉ cần đơn giản thô bạo là đủ.

Hai con Hỗn Độn Thần Ma lên trận giẫm đạp không thương tiếc, nhanh chóng tiêu hao bản nguyên của Lưỡng Nghi Vi Trần Trận.

Chỉ là, Bạch Thiển toàn thân mồ hôi nhễ nhại, tỏ ra vô cùng vất vả.

Dù sao nàng chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh, pháp lực tương đối có hạn.

Đồng thời điều khiển hai Hỗn Độn Thần Ma, suýt chút nữa đã lấy mạng nàng. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!!" Cả Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh, đồng thời cảm nhận được sự rung chuyển như động đất, ai nấy đều tim đập tai ù, hoàn toàn bị dọa sợ. "Thôi bỏ đi!

Trận này không cản được đám nghiệt súc này!" Thái Thanh Lão Tử đau lòng tột độ.

Bất đắc dĩ, lão đành phải từ bỏ Hỗn Nguyên Nhất Khí Phù sắp vỡ nát, tức khắc xé rách hư không, cả người biến mất không thấy, như thể chưa từng xuất hiện. "Thánh nhân đã chạy!

Chương 187

Bạch Thiển có thể thu tay!" Hạo Thiên truyền âm đến.

Sau mấy chục hơi thở.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận bị phá! ...

Tây Kỳ thành.

Sớm đã bị chấn động lúc phá trận trước đó, làm cho nhà sập cửa đổ.

Ngay cả Tây Bá Hầu phủ cũng bị san thành bình địa.

Toàn bộ quân dân Tây Kỳ thương vong vô số, một vùng tiếng la hét thảm thiết xé lòng.

Vút!

Hai luồng tiên quang hạ xuống.

Khương Tử Nha và Cơ Phát trở về.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người mặt mày xanh mét, khó xử đến cực điểm.

Trương Quế Phương còn chưa đến thảo phạt Tây Kỳ, mà thành Tây Kỳ đã biến thành thế này, còn đánh đấm gì nữa, trực tiếp đầu hàng cho xong. "Không biết Tướng phụ có diệu kế gì, để Trương Quế Phương lui binh?" Cơ Phát lòng như lửa đốt. "Hầu gia đừng vội," Khương Tử Nha nhíu mày nói, "Trước đây lão sư có ban cho ta một cái cẩm nang, gặp tình huống nguy hiểm, có thể mở cẩm nang này ra, tự khắc có thuật giải quyết." Dứt lời, Khương Tử Nha quả nhiên từ trong hành trang lấy ra một vật. 113.

Trong cẩm nang có một miếng ngọc giản nhỏ nhắn, tỏa ra thánh

uy nhàn nhạt.

Rõ ràng là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân tế luyện.

Có thể thấy, Ngọc Thanh Thánh nhân đối với trận chiến Phong Thần này vô cùng để tâm, lo lắng đến cực điểm.

Cầm lấy ngọc giản, Khương Tử Nha đưa thần niệm vào trong.

Tức thì, y thấy được một đoạn dặn dò. "Ồ?

Lão sư bảo ta đến đảo Bồng Lai ở Đông Hải, mời Vũ Dực Tiên của Tiệt giáo, có thể phá giải được nạn này." Khương Tử Nha sững sờ.

Không đúng lắm.

Ai cũng biết, Tam Thanh vì chuyện Phong Thần, gần như đã trở mặt.

Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí còn đề hai câu thơ trước cửa Bích Du Cung, răn dạy môn nhân đệ tử không được xuống núi.

Mọi người đều thấy rõ, Phong Thần lượng kiếp về cơ bản có thể định nghĩa là Nhân giáo liên hợp với Xiển giáo, giao tranh với Tiệt giáo và Thiên Đình.

Đã là quan hệ đối lập, Khương Tử Nha sao có thể mời được Vũ Dực Tiên?

Nhưng đã là Thánh nhân phân phó, Khương Tử Nha dù trong lòng đầy nghi hoặc, cũng phải lập tức làm theo. 114. "Hầu gia tạm thời đừng nóng vội, tạm cùng Nam Cung Thích, Tán Nghi Sinh an đốn quân dân Tây Kỳ, bần đạo đi một lát sẽ về," Khương Tử Nha nói. "Tướng phụ đi nhanh về nhanh." Cơ Phát chỉ có thể nói vậy.

Khương Tử Nha cưỡi tường vân, đi thẳng về hướng Đông Hải.

Lúc này, tuy Phong Thần Bảng đã mở, nhưng đệ tử Tiệt giáo vẫn

chưa có xung đột với đệ tử Xiển giáo, Nhân giáo, nên không khí cũng không căng thẳng.

Thậm chí, trên đường có đệ tử Tiệt giáo thấy Khương Tử Nha, sẽ chắp tay hành lễ, gọi một tiếng đạo huynh.

Vội vàng đi, cuối cùng Khương Tử Nha cũng đến đảo Bồng Lai.

Cũng không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, Khương Tử Nha hét lên một tiếng: "Vũ Dực Tiên đạo hữu có ở đây không, bần đạo Khương Thượng của Xiển giáo đặc biệt đến bái hội." Không lâu sau.

Chỉ nghe một tiếng gió rít, một đạo nhân tướng mạo hung hãn đi ra, mũi khoằm mắt sâu, sau lưng mọc một đôi cánh rộng lớn, quả thực yêu khí lẫm liệt. "Đạo nhân này không phải tầm thường!" Khương Tử Nha nhìn thấy, liền hơi kinh ngạc.

Nguyên lai bản thể của Vũ Dực Tiên là Kim Sí Đại Bàng Điểu, dang rộng hai cánh có thể che trời lấp đất, hai cánh vỗ một cái chưa đầy một canh giờ, liền có thể làm cạn nước Tứ Hải. "Khương Thượng!

Ta với ngươi không quen biết, tìm ta làm gì?" Vũ Dực Tiên không có thiện cảm. "Bần đạo phụng Ngọc Hư phù chiếu, đến mời đạo hữu phò tá thánh chủ Tây Kỳ!" 115.

Khương Tử Nha cắn răng nói. "Không hứng thú!" Vũ Dực Tiên quay đầu bỏ đi.

Kim Sí Đại Bàng Điểu là một kẻ nóng tính, căn bản không để ý đến phù chiếu của Thánh nhân.

Tuy nhiên, cũng vào lúc này, giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên vang lên trong đầu Vũ Dực Tiên. "Sư điệt, bản tọa là Ngọc Thanh," Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, "Thiên Đình là đại địch

của sư điệt, đối phó Ân Thương chính là đối phó Thiên Đình, sư điệt đừng tự mình lầm lỡ." Nghe lời này, Vũ Dực Tiên ngây cả người.

Y thực sự không hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể đích thân làm thuyết khách, còn làm ra vẻ thần bí như vậy. "Xin sư bá giảng một chút, tại sao Thiên Đình lại là đại địch của ta?" Vũ Dực Tiên hỏi. "Bản thể của sư điệt là Kim Sí Đại Bàng Điểu, ở Tây phương còn gọi là Già Lâu La Kim Sí Điểu, thần thông quảng đại, lấy rồng làm thức ăn.

Một ngày phải ăn một con đại long vương, cùng năm trăm con tiểu long, đúng không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói. "Không sai!" Vũ Dực Tiên vỗ vỗ đầu, đột nhiên linh quang lóe lên, "Sư bá nói rất đúng!

Hiện nay, Thiên Đình khống chế Vạn Long Sào, gần như đã kéo hết tất cả đại long tiểu long lên ba mươi ba tầng trời.

Lương thực của bần đạo suýt chút nữa đã bị cắt đứt, bây giờ chỉ có thể tìm mấy con cá mập voi trong biển để ăn." Nói đến chuyện này, Vũ Dực Tiên đầy bụng oán khí.

Nếu không phải Long tộc quy thuận Thiên Đình, Vũ Dực Tiên vẫn tiêu dao khoái hoạt, mỗi ngày ăn thịt rồng đến no căng. "Sư điệt cùng Khương Thượng đi, giúp Cơ Phát giải quyết khó khăn của Tây Kỳ," Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói, "Sau khi thành công, bản tọa sẽ truyền cho một môn thần thông, ngoài ra còn có một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo tặng kèm." Nghe lời này, Vũ Dực Tiên liền vui mừng khôn xiết.

Thánh nhân kim khẩu ngọc ngôn, đương nhiên sẽ không lừa gạt.

Chương 188

Nếu đã như vậy, đi một chuyến cũng không sao.

Chỉ cần giúp một việc nhỏ, tự nhiên lại kiếm được một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, món hời này quá ngon.

Bái tạ Ngọc Thanh Thánh nhân, Vũ Dực Tiên hóa thành nguyên hình, thân thể to lớn như núi, toàn thân bao phủ lông vũ, như được đúc bằng vàng.

Chở Khương Tử Nha, nhanh như gió cuốn điện giật bay về phía tây.

Không lâu sau, hai người đã ở trên không trung đại quân do Trương Quế Phương thống lĩnh.

Nhìn thấy doanh trại chỉnh tề khắp núi đồi. "Đạo hữu có ý định thế nào?" Khương Tử Nha hỏi. "Có gì khó," Vũ Dực Tiên cười gằn, "Ngươi có thể lấy một ít rượu, rồi bày mấy bàn thức ăn ngon, chúng ta cùng uống.

Đợi đến đêm khuya, ta sẽ thi triển thần thông, biến nơi này thành một vùng biển cả!" Khương Tử Nha liền đồng ý, hai người trở về thành Tây Kỳ, trong lều trại tạm dựng, bắt đầu ăn uống.

Tất cả những điều này, sớm đã bị Hạo Thiên nhìn thấy ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Rất quen thuộc với quỹ tích Hồng Hoang, Hạo Thiên đương nhiên biết Vũ Dực Tiên định làm gì.

Trên thực tế, trong quỹ tích Phong Thần ban đầu, Vũ Dực Tiên bị Thân Công Báo xúi giục, định dùng cánh vỗ nước Bắc Hải, nhấn chìm thành Tây Kỳ.

Nhưng cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhúng tay, dùng Tam Quang Thần Thủy bảo vệ thành Tây Kỳ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lại ra tay, dùng mưu mẹo để Vũ Dực Tiên nuốt một trăm lẻ tám viên niệm châu, mới thu phục được hung vật này.

Sau đó, Vũ Dực Tiên trở thành môn nhân kiêm tọa kỵ của Nhiên Đăng.

Vạn vạn lần không ngờ, ở kiếp này, vì sự xuất hiện của Hạo Thiên, lượng kiếp đã có thêm nhiều biến hóa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dùng mưu gian, lừa gạt được Vũ Dực Tiên.

Xem ra, Vũ Dực Tiên định nhân lúc đêm tối, dùng nước biển nhấn chìm ba mươi vạn binh mã tây chinh của Đại Thương. "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ phá hoại âm mưu của Vũ Dực Tiên, tránh cho bộ chúng của Trương Quế Phương gặp nạn!

Thưởng một nghìn phần hai mươi Chủ Tể cấp!" Hệ thống nhắc nhở. "Có gì khó," Hạo Thiên cười ha hả.

Một nghìn phần hai mươi cũng phải lấy cho bằng được.

Tuy bị giới hạn bởi quy tắc, y không thể ra tay.

Nhưng, Thiên Đình có nhiều chiến tướng và cường giả như vậy, tùy tiện phái ra một vị là có thể giải quyết vấn đề.

Ý niệm chuyển động, Hạo Thiên đột nhiên nghĩ đến Tam Tiêu. "Vân Tiêu, mau đến gặp Trẫm!" Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ.

Rất nhanh, Vân Tiêu với thân hình yêu kiều, ngũ quan thanh thuần động lòng người đã đến. 116.

Nàng trước đây vẫn luôn bế quan trong Hư Thần Giới, thực lực sánh ngang Cửu Thiên Huyền Nữ, chỉ là chưa có cơ hội thể hiện tài năng. ... "Thần là Vân Tiêu của Tam Tiên Đảo, khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Vân Tiêu cung kính quỳ lạy.

Chuyện Bạch Thiển xuất chiến, điều khiển khôi lỗi Hỗn Độn Thần Ma, đại phá Lưỡng Nghi Vi Trần Trận của Nhân giáo, đã truyền khắp Thiên Đình.

Mọi người đều vô cùng ngưỡng mộ.

Bởi vì, cơ hội tốt như vậy thực sự hiếm có, sẽ nhận được điểm cống hiến khổng lồ, sau đó dùng để đổi lấy tài nguyên tu luyện ưng ý.

Vân Tiêu đương nhiên biết rõ, cơ hội của mình đã đến. "Vân Tiêu, không tệ," Hạo Thiên vui mừng nói, "So với lúc mới vào Thiên Đình, tu vi của ngươi đã tiến bộ rất nhiều.

Trẫm bây giờ lệnh cho ngươi, đến giúp Trương Quế Phương một tay, trừ khử Vũ Dực Tiên của Tiệt giáo." "Cẩn tuân pháp chỉ!" Vân Tiêu kích động.

Nói xong, Hạo Thiên cảm thấy có chút không ổn.

Dù sao, trong quỹ tích Phong Thần ban đầu, Vân Tiêu cuối cùng bị Thái Thanh Lão Tử dùng Càn Khôn Đồ bắt giữ, áp dưới Kỳ Lân Nhai cho đến chết, kết cục tương đối thê thảm.

Cho nên, Hạo Thiên cần phải ngăn chặn khả năng này.

Tâm niệm khẽ động, y lấy ra hai kiện pháp bảo, ban cho Vân Tiêu.

Một kiện là một trong Ngũ Phương Kỳ Tiên Thiên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Có thể che mờ càn khôn, che trời lấp đất, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Vật này Hạo Thiên gần đây câu được, tổng cộng được hai mươi bốn lá cờ, ban cho Vân Tiêu để phòng thân.

Ngoài ra, còn có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, Hồng Mông Đoạn Ngọc Câu.

Nếu gặp phải Càn Khôn Đồ của Thánh nhân, liền có thể dựa vào bảo vật này để cưỡng ép phá đồ mà ra, từ đó thoát được tính mạng.

Nhìn thấy hai món pháp ngọc, trong lòng Vân Tiêu chấn động mạnh.

Ra tay cũng quá kinh người.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thì thôi, kiện Đoạn Ngọc Câu tỏa ra bảo huy Hồng Mông, lại có thêm khí Hỗn Độn rủ xuống kia mới thực sự có giá trị phi phàm.

Hỗn Độn Linh Bảo cấp bậc pháp bảo này, nhìn khắp cả Hồng Hoang cũng hiếm có.

Hạo Thiên thân là Tam giới chi chủ, từng ban thưởng vô số pháp bảo xuống dưới, nhưng đây cũng là lần đầu tiên lấy ra bảo vật đẳng cấp như vậy. "Thần khấu tạ bệ hạ!

Chuyến đi này Vân Tiêu nhất định không làm nhục sứ mệnh!" Vân Tiêu kích động đến tim đập nhanh. "Chậm đã," Hạo Thiên mỉm cười, "Cùng Trẫm đi một chuyến Hư Thần Giới, Trẫm giúp ngươi tế luyện hai món bảo bối.

Nếu không vừa lấy ra, đã bị người ta đoạt mất, há chẳng phải khó xử." Vân Tiêu vội vàng gật đầu đồng ý.

Dù sao cũng là Hỗn Độn Linh Bảo, e rằng Thánh nhân cũng phải thèm thuồng, lén lút ra tay cướp đoạt, nên lo lắng của Thiên Đế là chính xác.

Chương 189

Nhanh chóng, hai người đến Trung Ương Thần Điện.

Một dòng sông thời gian trôi nổi, xuất hiện trên đỉnh đầu Hạo Thiên.

Xung quanh lập tức thời không bị bóp méo, tốc độ dòng chảy thời gian tăng lên một vạn lần.

Trên thực tế, Hạo Thiên làm vậy, chỉ là giả vờ thôi.

Y không muốn để Vân Tiêu biết, công đức Thiên đạo của y hiện nay nhiều đến bùng nổ, trong nháy mắt có thể tế luyện xong cả hai kiện pháp bảo.

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Hồng Mông Đoạn Ngọc Câu, được đặt giữa hai người.

Vân Tiêu căng thẳng đến nín thở.

Rất nhanh, Hạo Thiên đã tế luyện xong hai kiện pháp bảo.

Bởi vì y đột nhiên nghĩ ra một cách khéo léo. "Vân Tiêu, phóng nguyên thần của ngươi ra, Trẫm sẽ để lại dấu ấn trên đó," Hạo Thiên nói, "Đến lúc đó, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Hồng Mông Đoạn Ngọc Câu, cả ta và ngươi đều có thể sử dụng, cũng tiết kiệm được mấy vạn năm khổ công." Vân Tiêu sững sờ, đột nhiên mặt đỏ bừng.

Nàng chưa bao giờ để lộ nguyên thần trước mặt người ngoài, ngay cả hai tỷ muội Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng chưa từng thấy.

Nguyên thần ẩn chứa quá nhiều bí mật cá nhân, nếu có sơ suất, hậu quả sẽ không thể lường được.

Nhưng, chuyện này cũng không có cách nào khác.

Tế luyện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cần hao phí thời gian dài đằng đẵng, Hỗn Độn Linh Bảo càng tốn thời gian và công sức, đó là một quá trình gian khổ.

Mọi người lại biết, đại địch của Thiên Đình là mấy vị Thánh nhân kia.

Vân Tiêu suy nghĩ ra ngoài một chuyến, có thể sẽ rất nguy hiểm, không có pháp bảo mạnh mẽ bên mình, khó khăn đó khó có thể tưởng tượng được.

Do dự trong giây lát, Vân Tiêu thả lỏng tâm thần, từ từ xuất khiếu nguyên thần.

Nguyên thần của nàng cũng giống như bản tôn, cũng xinh đẹp động lòng người, khiến người ta thấy mà thương.

Hạo Thiên liếc nhìn một cái, cũng không tỏ ra gì, phóng nguyên thần ra, tức thì kim quang đầy phòng.

Trong nháy mắt, trong nguyên thần của Vân Tiêu, đã lưu lại một dấu ấn sâu sắc.

Tất cả của nàng, bất kỳ bí mật nào, cũng đều bị Hạo Thiên biết hết. "Đi đi!" Hạo Thiên phất phất tay.

Vân Tiêu gật gật đầu, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thật xấu hổ quá.

Rời khỏi Hư Thần Giới, Vân Tiêu đặt chân lên biển mây Thiên Đình, gọi tọa kỵ thanh loan, hướng về hạ giới.

Lúc này trăng sáng sao thưa, trên bầu trời trôi nổi từng đóa mây hoa sen đẹp mắt.

Phàm gian đã vào đêm khuya.

Vũ Dực Tiên uống đến say khướt, đứng dậy, cũng không để ý đến Khương Tử Nha và Cơ Phát đang ngồi uống rượu bên cạnh, trực tiếp hóa thành bản tướng, bay lên không trung.

Đạo nhân hai cánh dang ra, che khuất cả nửa bầu trời. "Hay!

Tốt quá rồi!

Có dị nhân này tương trợ!

Tây Kỳ ta lo gì không thắng!" Cơ Phát cười toe toét. "Quân Thương xong đời rồi!" Trong mắt Khương Tử Nha, cũng lóe lên một tia sắc lạnh.

Y ngày càng cảm thấy, thủ đoạn của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn cao minh, đúng là mượn dao giết người, không dính nhân quả.

Nếu Kim Sí Đại Bàng Điểu thành công, nhấn chìm ba mươi vạn quân Thương, tạo ra sát nghiệt như vậy, nhân quả chắc chắn không nhỏ.

Đứng trên bầu trời đêm, Vũ Dực Tiên bắt đầu liều mạng vỗ cánh.

Hô hô hô!

Trong phạm vi trăm ức dặm, đều là tiếng gió rít hung mãnh.

Bắc Hải lập tức dâng lên sóng lớn ngàn vạn trượng, bị lực hút kinh khủng kéo đi. 117.

Nhìn từ xa, giống như một con sông lớn hung dữ bay lên mây, vô số tôm cá không ngừng rơi xuống, cảnh tượng hãi hùng. "Vũ Dực Tiên sư đệ, có nhận ra ta không?" Dưới ánh trăng, Vân Tiêu lặng lẽ hạ xuống.

Cùng là đệ tử Tiệt giáo, mọi người đều từng cùng nghe đạo ở Bích Du Cung, tuy quan hệ không thân, nhưng dù sao cũng từng gặp mặt, có tình đồng môn. "Vân Tiêu sư tỷ!" Vũ Dực Tiên ngượng ngùng

chết đi được.

Vạn vạn lần không ngờ, ở đây lại gặp người quen.

Làm chuyện xấu bị bắt quả tang, quả thực khiến người ta xấu hổ. "Sư tôn nghiêm lệnh, đệ tử Tiệt giáo không được tự ý rời khỏi Đông Hải," Vân Tiêu nói, "Ngươi không ở trong động phủ thanh tu, lại chạy ra đây hại người, tội không nhỏ đâu." "Hừ!" Vũ Dực Tiên tức giận, "Ta kính ngươi là tiền bối trong sư môn, khuyên ngươi một câu, mau chóng rời khỏi nơi này, đừng lo chuyện bao đồng!

Nếu không, đừng trách bần đạo thủ hạ vô tình!" "Gỗ mục không thể đẽo được," Vân Tiêu lắc đầu.

Ngọc chưởng lật một cái, bay ra một lá cờ đen sì.

Chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, mang ý huyền hắc, trong ngũ hành thủy đức là màu đen, lá cờ này màu đen nhánh sáng bóng.

Không chỉ lực phòng ngự mạnh mẽ, vạn pháp bất xâm, mà còn có thể khống chế toàn bộ nước trong một vùng thiên địa. 118.

Cho nên, Vân Tiêu vẫy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, từng mảng hắc quang tỏa ra, những dòng nước Bắc Hải đang cuồn cuộn chảy, tức thì ngoan ngoãn cuộn ngược trở lại.

Ngay lập tức phá hỏng kế hoạch của Vũ Dực Tiên. "Yêu phụ tốt!

Phá hỏng chuyện tốt của ta!" Vũ Dực Tiên trong lòng nổi giận, "Đợi ta bắt được ngươi, đoạt lấy pháp lực, trấn áp trong động phủ làm thị thiếp." Đáng tiếc, lời của y chưa nói xong, Vân Tiêu đã tế ra một vật.

Bầu trời rực rỡ kim hà, Hỗn Nguyên Kim Đấu hiện thân.

Chương 190

Chỉ nghe một tiếng vang, liền bắt giữ Vũ Dực Tiên. ... "Lại là Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Khương Tử Nha và Cơ Phát nhìn thấy, suýt chút nữa tức ngất.

Bảo vật này tồn tại từ lúc khai thiên lập địa, được xưng là tịnh dũng đệ nhất thiên địa, huyền diệu vô cùng, có thể chứa hết vạn bảo trời đất.

Có thể nói kim quang vừa xuất, khó thoát kiếp nạn.

Nó được Thông Thiên Giáo Chủ ban cho Tam Tiêu.

Vân Tiêu chặn được nước Bắc Hải, lại bắt giữ Vũ Dực Tiên, liền cung kính hướng về phía Bích Du Cung ở Đông Hải hành lễ. "Sư tôn tại thượng, đệ tử nay phụng pháp chỉ của Thiên Đế, tru sát Vũ Dực Tiên!

Mong được khoan thứ!" Vân Tiêu thần sắc trang nghiêm.

Thần niệm của Thông Thiên Giáo Chủ bao trùm tam giới, đương nhiên biết chuyện gì xảy ra ở đây, cũng bất đắc dĩ, chỉ đành đáp một tiếng: "Vũ Dực Tiên tự chuốc lấy, thằng nhóc này bị kẻ gian lừa gạt, làm bại hoại phong khí của bản giáo, Vân Tiêu mau thay vi sư thanh lý môn hộ!" Vân Tiêu nói một tiếng cẩn tuân pháp chỉ.

Ngay sau đó, nàng úp ngược Hỗn Nguyên Kim Đấu, thả Vũ Dực Tiên đang bị va đập đến chóng mặt trong đó ra.

Chưa kịp mở miệng mắng người, Kim Giao Tiễn đã bay lên không, kim quang chiếu sáng nửa bầu trời.

Chiếc kéo này tế lên không trung, duỗi ra như rồng, đầu giao đầu, đuôi giao đuôi, đột nhiên hạ xuống, cạch một tiếng, cắt Vũ Dực Tiên

làm hai mảnh.

Con Kim Sí Đại Bàng Điểu đáng thương, lập tức thân đầu hai nơi, nguyên thần tan vỡ hết.

Một luồng du hồn phiêu đãng, đi thẳng về Phong Thần Đài ở Triều Ca.

Ngay sau đó, giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ vang lên trên không trung Đông Hải: "Chư vị môn nhân đệ tử xin ghi nhớ, bản giáo ủng hộ Đại Thương, phụng Nhân Hoàng làm chính thống, kẻ nào đối địch với Đại Thương, đều bị coi là phản giáo!

Mọi người đừng noi gương Vũ Dực Tiên!" "Lời dạy của sư tôn, đệ tử nhất định ghi nhớ!" Vạn tiên của Tiệt giáo đồng thời đáp lời, khí thế như hồng.

Không ai ngờ được.

Thông Thiên Giáo Chủ lại nhân cơ hội này, bày tỏ lập trường rõ ràng của mình.

Không sai, Tiệt giáo cùng Thiên Đình và Đại Thương trên cùng một chiến tuyến. "Tại sao lại như vậy?" Khương Tử Nha trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngã quỵ.

Vốn tưởng rằng theo cẩm nang của Thánh nhân, đã mời được viện binh mạnh mẽ.

Nhưng không ngờ, Vũ Dực Tiên hoàn toàn không đáng tin cậy, chưa kịp ra tay, đã bị sư tỷ đồng môn đột nhiên đến miểu sát.

Đúng là người tính không bằng trời tính!

Uống nước lã cũng mắc kẹt kẽ răng! "Ai sẽ giúp ta giải quyết đại quân tây chinh!

Hai mươi bốn ức Phật tử của Tây phương giáo đã hứa đâu rồi?"

Cơ Phát sốt ruột đi đi lại lại.

Tuy đã bái Nữ Oa làm sư, nhưng trong thời gian ngắn, thực lực chưa nâng cao nhanh như vậy, kinh nghiệm đấu pháp lại cực kỳ thiếu thốn.

Bảo y xông ra đối địch với Vân Tiêu, chẳng khác nào dê vào miệng cọp, tuyệt đối có đi không có về.

Cũng vào lúc này, trên bầu trời tiếng phạm xướng không ngừng, từng đóa kim liên rơi xuống.

Tay cầm Đăng Ma Xử, bảo tướng trang nghiêm, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã đến.

Sau lưng Tiếp Dẫn, bụi trần bay mịt mù vô tận, từng đội Đầu đà, Hộ pháp, Kim Cương đang kéo đến, tiếng hô như sấm dậy, chấn động phạm vi trăm vạn dặm.

Khương Tử Nha và Cơ Phát nhìn thấy, liền mừng rỡ khôn xiết.

Đúng là tuyết trung tống thán!

Đến rồi!

Viện binh hùng mạnh của Tây phương, cuối cùng cũng đến!

Tây Kỳ có cứu rồi!

Trương Quế Phương dù có binh lâm thành hạ, thì có gì đáng sợ!

Ba mươi vạn quân Thương, còn không bằng số lẻ của Phật tử Tây phương. "Phải làm sao bây giờ?" Vân Tiêu ở trên không trung nhìn rõ mồn một, liền kinh hãi.

Dư nghiệt của Tây phương giáo, sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Toàn bộ quân dân Đại Thương, tính cả đầu cả đuôi cũng chỉ mấy

chục triệu là cùng, đây là tiết tấu sắp bị đại quân đối phương nhấn chìm.

Hạo Thiên ngồi vững trên Lăng Tiêu Bảo Điện, tầm nhìn rộng lớn biết bao, sớm đã nhìn thấy. "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ ngăn chặn phật binh Tây phương tiến về phía đông, nếu không Đại Thương sẽ có họa diệt vong!

Thưởng hai vạn phần hai mươi Chủ Tể cấp!

Mười tấm thẻ thưởng câu cá bảy lần!

Một lần rút thưởng cấp Hồng Mông!" Hệ thống nhắc nhở.

Hai vạn phần hai mươi Chủ Tể cấp?

Thẻ thưởng câu cá bảy lần?

Còn có một lần rút thưởng cấp Hồng Mông?

Hạo Thiên suýt chút nữa cười thành tiếng.

Quả này hời rồi.

Phải lấy cho bằng được.

Số lượng phật binh Tây phương kinh người, nên phần thưởng cũng tương đối hậu hĩnh.

Mọi thứ đều tương xứng.

Cho nên, Hạo Thiên từ từ đứng dậy khỏi long ỷ: "Vân Tiêu trở về, mọi việc đã có Trẫm lo liệu." Vân Tiêu rất nghe lời, cưỡi thanh loan quay trở lại biển mây Thiên Đình.

Ngay sau đó, Hạo Thiên thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa.

Chương 191

Thân thể lập tức cao lớn uy nghi, vượt xa tất cả các ngọn thần sơn.

Đầu đội tinh không hỗn độn, chân đạp đại địa mênh mông, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào tỏa ra kim quang vô tận, uy áp của Đại Đế bao trùm chư thiên vạn vực.

Hai mươi bốn ức phật binh kia thấy vậy, ai nấy đều sợ đến hồn bay phách lạc.

Không ít người trực tiếp ngã khỏi yên ngựa và tọa kỵ, té sưng cả đầu.

Sắc mặt Tiếp Dẫn cũng tức khắc biến đổi.

Lão thực sự sợ Hạo Thiên đột nhiên ra tay.

Chuyện một kiếm chém Oa Hoàng Cung vẫn chưa qua bao lâu.

Chọc giận vị Đại Đế này không phải chuyện đùa. "Đông, Tây có khác biệt, nước giếng không phạm nước sông," Hạo Thiên trầm giọng nói, "Tu sĩ Tây phương xâm nhập Đông thổ, Trẫm là người đầu tiên không đồng ý.

Ngay hôm nay, Trẫm lập một đạo Bát Thiên Lý Kinh Cức Lĩnh, Phật tử Tây phương tự ý xâm nhập sẽ chết!" Một câu nói, lập tức hóa thành một đạo pháp chỉ, tỏa ra ngàn tầng thụy thái, vạn đạo kim quang. "Tự ý xâm nhập sẽ chết!" Hàng tỷ cường giả Thiên Đình đồng thanh hô vang.

Tức thì, sát khí cuồn cuộn, như khói báo động xông vào sâu trong tinh không hỗn độn, làm vỡ nát vô số đại tinh, cuốn lên cơn bão hỗn độn kinh khủng.

Sắc mặt Tiếp Dẫn cứng đờ, cảm thấy toàn thân phát lạnh, như bị ngâm trong sông băng vạn năm không tan, lạnh từ đỉnh đầu đến gót chân. "Xong rồi!" Hai mươi bốn ức phật binh Tây phương, ai nấy đều run rẩy không ngừng.

Dưới ánh mắt của mọi người.

Men theo phía sau thành Tây Kỳ, mặt đất như có rồng khổng lồ lật mình, rung chuyển dữ dội, hàng ức cành gai từ trong đất chui ra, điên cuồng sinh trưởng, nhanh chóng bao phủ một vùng đất rộng lớn.

Những cành gai này càng mọc càng cao, trên cành mọc ra những gai nhọn ngược, nhanh chóng hóa thành một chướng ngại vật kinh khủng rộng tám nghìn dặm, kéo dài vô tận.

Hai mươi bốn ức phật binh mắt thấy sắp đến Tây Kỳ, lại vì Bát Thiên Lý Kinh Cức Lĩnh, bị ngăn cách sống sờ sờ. "Bệ hạ thần thông vô lượng!" Vân Tiêu thán phục. "Bệ hạ thần thông vô lượng!" Hàng tỷ cường giả Thiên Đình từ đáy lòng tán thưởng.

Quá mạnh!

Quả thực khó có thể tưởng tượng!

Thủ đoạn của Thánh nhân cũng không bằng thế này.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân một mông ngồi phịch xuống đất, trong lòng nghẹn uất.

Tại sao mỗi lần đến thời khắc quan trọng, Hạo Thiên đều đứng ra phá đám.

Bát Thiên Lý Kinh Cức Lĩnh, quả thực chim bay khó lọt, cũng không phải chướng nhãn pháp, mà là tồn tại thực sự.

Chuyện Tây phương chi viện Tây Kỳ, đã hóa thành bong bóng mộng ảo.

Nếu Tiếp Dẫn cứ phải thi triển thần thông, cưỡng ép di chuyển người đi, e rằng Hạo Thiên sẽ lập tức phái binh trấn áp, nhiều thiên binh thiên tướng như vậy, không phải để ăn chay.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương nhìn thấy cảnh này, cũng suýt chút nữa kinh ngạc đến rớt cằm.

Lợi hại!

Thủ đoạn hay!

Hạo Thiên tiểu tử biết chơi thật! "Xin sư thúc nhất định phải cứu ta!" Cơ Phát vội vã lao tới, ôm lấy đùi Tiếp Dẫn. "Đại quân tây chinh của Đại Thương sắp đến rồi, thành Tây Kỳ của chúng ta không chống đỡ nổi đâu," Khương Tử Nha cũng vô cùng đau đầu.

Tiếp Dẫn đảo mắt một vòng, u u thở dài: "Nếu đã như vậy, ta sẽ thi triển thủ đoạn, dùng Tây Phương Bồ Đề Đại Trận bảo vệ toàn bộ Tây Kỳ, lượng Trương Quế Phương cũng không xông vào được." ...

Thành Tây Kỳ.

Một vùng thanh quang bao phủ.

Từng trận hương thơm của cây bồ đề khiến người ta buồn ngủ rũ rượi.

Cả tòa thành trì trong phạm vi vạn dặm đều bị Tiếp Dẫn thi triển thần thông, bao phủ trong Bồ Đề Đại Trận.

Trong trận có một cây bồ đề khổng lồ, dưới cây là một tòa liên đài mười hai phẩm.

Trên tán cây hiện ra một lá cờ màu xanh, chính là một trong Tiên thiên ngũ phương kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Đây vốn là đại trận trấn giáo của Tây Phương giáo, trong trận sinh tử ảo diệu, biến hóa khôn lường, tiếng phạn âm trong trận vang vọng

không dứt, một khi có tu sĩ lạc vào, lập tức sẽ bị mê hoặc độ hóa.

"Sư điệt có lẽ không biết, thành Triều Ca tuy không có trận pháp bảo vệ, nhưng lại được bố trí Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa Thánh nhân, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không dám tùy tiện xông vào." Tiếp Dẫn đạo nhân bố trí xong Bồ Đề Đại Trận, lại nói với Khương Tử Nha.

"Cực phẩm Tiên thiên linh bảo của Nữ Oa sư thúc, tại sao lại ở trong tay Nhân Hoàng?" Khương Tử Nha vô cùng kinh ngạc.

"Không rõ nữa, chỉ có thể nói, trong cả Hồng Hoang này, có lẽ không chỉ có một món Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Tiếp Dẫn lại nói: "Ta trấn giữ ở đây, giúp các ngươi tu sửa thành Tây Kỳ.

Về phần làm sao để Đại Thương lui binh, sư điệt tự nghĩ cách đi." Khương Tử Nha gật đầu. 119.

Có lẽ Tiếp Dẫn đã bị Kinh Thoa Lĩnh tám nghìn dặm lúc nãy dọa cho sợ rồi.

Không dám khiêu khích Thiên Đế lần nữa.

Nếu không, có lẽ sẽ có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra hơn.

"Tướng phụ, phải làm sao bây giờ?" Cơ Phát lo lắng.

"Không sao, ta có một kế, có thể khiến đại quân Ân Thương không đánh mà tan." Trong mắt Khương Tử Nha lóe lên một tia độc ác: "Xin Hầu gia cho người chuẩn bị áo bông, nón lá, than củi và các vật dụng giữ ấm khác, càng nhiều càng tốt, nhanh chóng phân phát xuống." Cơ Phát nghe xong, cả người ngây ra.

Lúc này là tháng bảy, thời tiết cực kỳ nóng nực, mặc một chiếc áo mỏng cũng cảm thấy nóng bức khó chịu, cần áo bông làm gì.

Nhưng Cơ Phát xưa nay luôn nghe theo lời Khương Tử Nha, nên

đã ra lệnh cho thuộc hạ mau chóng đi chuẩn bị.

Bên kia.

Khương Tử Nha lại gọi đệ tử của mình là Vũ Cát.

Vũ Cát vốn là một tiều phu sống bên bờ sông Vị Thủy, do duyên phận mà bái Khương Tử Nha làm thầy, trở thành một trong những võ tướng của Tây Kỳ.

"Đồ nhi, hãy ra sau doanh trại xây một đài đất, cao ba thước, càng nhanh càng tốt." Khương Tử Nha nói.

Chương 192

Vũ Cát không dám chậm trễ, lập tức dẫn người đi làm.

Chốc lát sau, đêm đen qua đi, trời sáng tỏ.

Đại quân của Trương Quế Phương lại lên đường, tiến về phía thành Tây Kỳ.

Nhìn từ xa, thành Tây Kỳ phía xa phun ra ánh sáng xanh bạc, tiếng phạn vang dội, vô cùng kỳ lạ.

"Không ổn, nhất định là tàn dư của Tây Phương giáo đang giở trò." Trương Quế Phương thầm nghĩ.

Buổi tối.

Đại quân áp sát dưới chân thành.

Chỉ thấy trên thành Tây Kỳ treo cao biển miễn chiến, bên trong im phăng phắc, dường như là một tòa thành trống.

Lúc này, Vũ Cát đã xây xong đài đất, đi mời lão sư.

Khương Tử Nha xõa tóc cầm kiếm, leo lên đài đất, hướng về phía Côn Luân bái lạy, rồi lại bày Cương Đấu, vẩy nước bùa, tụng Ngọc Hư phù chú.

Chỉ trong chốc lát, cuồng phong nổi lên, hơi nóng giữa trời đất tan biến hết.

Nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, từ mùa hè nóng nực chuyển sang mùa đông lạnh giá.

Chỉ một hai canh giờ, giữa không trung lất phất rơi xuống những bông tuyết.

Trương Quế Phương và các thuộc hạ nhìn mà không nói nên lời.

Tuyết rơi tháng bảy, quả thực quá hiếm thấy.

Nhưng tướng sĩ Đại Thương áo giáp mỏng manh, lập tức bị cóng đến không nhẹ.

Tuyết càng lúc càng lớn, như lông ngỗng bay lượn, lại như hoa lê múa loạn, trong phạm vi mấy vạn dặm, nhanh chóng biến thành thế giới băng tuyết, tuyết trên mặt đất dày đến bốn năm thước.

Đại quân chinh tây của Đại Thương, toàn bộ đều sắp bị cóng chết.

Trong thành Tây Kỳ, Cơ Phát và những người khác mặc áo bông dày, ai nấy đều vui mừng hớn hở.

Cùng lúc đó.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên cũng đang theo dõi diễn biến của sự việc.

Cảnh tượng trước mắt không hề xa lạ.

Chính là màn kịch Khương Tử Nha đóng băng Tây Kỳ.

Lát nữa, Khương Tử Nha sẽ giở trò mới, trước tiên xua tan mây băng trên trời, tiếp tục để mặt trời chiếu xuống làm tan băng tuyết.

Nước tuyết đó sẽ nhanh chóng tan ra, từ trên cao đổ xuống, toàn bộ tập trung ở những nơi trũng thấp.

Chưa hết, cuối cùng y sẽ lại thi triển phù ấn, lại một trận tuyết lớn nữa, ba mươi vạn quân Thương sẽ bị đông cứng trong băng, không thể động đậy, nếu không chết cóng tại chỗ thì cũng bị đao phủ thủ do Tây Kỳ phái ra giết chết.

Thủ đoạn này không cao minh, nhưng để đối phó với quân đội gồm toàn người phàm thì đã đủ.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ viện trợ quân Thương, cứu mạng ba mươi vạn tướng sĩ.

Phần thưởng là một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể!" Hệ thống nhắc nhở.

"Phần thưởng cũng được." Hạo Thiên khẽ cười.

Liếc mắt một cái, liền thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đang đứng trước điện.

"Huyền Nữ lên nghe lệnh," Hạo Thiên lập tức nói: "Quân Thương bị vây khốn, trong tay Trẫm có một viên Ly Hỏa Chi Tinh, là tinh hoa bản mệnh của thái tử Yêu tộc Lục Áp năm xưa, hãy đến Tây Kỳ một chuyến, cứ như thế này..." "Tuân pháp chỉ!" Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức đáp lời.

Lần trước Hạo Thiên dẫn theo Bạch Thiển đến Oa Hoàng Cung, dùng Trảm Tiên Phi Đao giết Lục Áp, tiện tay mang luôn viên Ly Hỏa Chi Tinh về.

Vật này hình như Kim Ô, lửa cháy bừng bừng, tỏa ra nhiệt lực vô cùng.

Cửu Thiên Huyền Nữ quanh năm ở núi lửa bất tử phía nam Thiên Đình, sớm đã luyện được một thân thần thông khống hỏa xuất sắc, mang Ly Hỏa Chi Tinh bên mình cũng không có vấn đề gì.

Trong nháy mắt, Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thành bản tướng, là một con huyền điểu thần tuấn, lông vũ sáng bóng như sương tuyết, trong miệng ngậm viên Ly Hỏa Chi Tinh.

Bất chợt lao xuống, dùng pháp lực thúc giục Ly Hỏa Chi Tinh.

Trong nháy mắt, khắp trời đầy những mồi lửa, giống như thế gian mọc ra thêm cả ngàn vầng mặt trời nhỏ, nóng rực vô cùng.

Không chỉ nhanh chóng làm tan tuyết, mà còn làm cho nước tuyết trong vòng vài hơi thở trực tiếp bốc hơi sạch sẽ.

“Là Cửu Thiên Huyền Nữ của Thiên Đình!

Nhất định là Thiên Đế bệ hạ phái đến cứu chúng ta!

Bần đạo khấu tạ bệ hạ!” Trương Quế Phương mừng rỡ.

“Tiểu nhân khấu tạ Thiên Đế bệ hạ!

Bệ hạ đại ân đại đức, suốt đời khó quên!” Tướng sĩ Đại Thương cảm động vô cùng.

Thời khắc quan trọng, Thiên Đế vẫn đáng tin cậy.

Có đại lão che chở thật là sướng.

Trên đài đất, Khương Tử Nha vốn cảm thấy thắng lợi đã nằm chắc trong tay, thậm chí còn bảo Vũ Cát chọn ra hàng trăm đao phủ thủ, chuẩn bị nhân lúc bên ngoài thành bị đóng băng mà ra ngoài chém giết Trương Quế Phương.

Ngờ đâu lại thấy Huyền Nữ dùng Ly Hỏa Chi Tinh, dễ dàng giải quyết được kiếp nạn này.

“Hạo Thiên, cũng quản quá rộng rồi đấy!” Khương Tử Nha toàn thân run rẩy, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lòng y tràn ngập cảm giác thất bại.

Thật sự không muốn đối mặt với một đối thủ khó nhằn như vậy nữa, vì căn bản không có chút hy vọng chiến thắng nào.

“Yêu đạo Tây Kỳ giở trò, các ngươi thân xác phàm trần, sao là đối thủ được.

Trẫm sẽ nói với Nhân Hoàng một tiếng, ban chỉ cho các ngươi tạm thời lui binh.” Giọng nói của Hạo Thiên lại một lần nữa vang vọng

khắp trời đất.

Những người phàm này quá yếu, dù số lượng có nhiều hơn một trăm lần cũng không thể công phá thành Tây Kỳ có Thánh nhân Tây Phương trấn giữ và Bồ Đề Đại Trận bảo vệ.

Vì vậy, y cảm thấy nên để Trương Quế Phương và những người khác lui binh trước, tránh cho đôi bên đều phiền phức.

Bên phía thành Triều Ca cũng nhanh chóng có phản ứng.

Chương 193

Nhân Hoàng Đế Tân hạ chỉ, lệnh cho Trương Quế Phương dẫn binh quay về Thanh Long Quan, việc chinh phạt sẽ bàn lại sau.

Nhân cơ hội này, Hạo Thiên đến núi Phổ Đà Lạc Già ở Nam Hải bắt đầu câu cá.

Có nhiều mồi câu cấp Chúa Tể như vậy, cũng đến lúc kiếm thêm một mớ.

Để thực hiện mục tiêu Thiên Đình trăm Thánh, cần tiêu hao một lượng lớn các loại tài nguyên.

Phổ Đà Lạc Già có nghĩa là "hoa sen trắng nhỏ", nơi đây là một hòn đảo trơ trọi ngoài biển, trên đảo trồng đầy trúc tím, đâu đâu cũng thấy hoa sen trắng nhỏ, và cũng chưa trở thành đạo trường của Từ Hàng.

Vì vậy, Hạo Thiên đã nhanh chân đến trước.

"Hệ thống, bắt đầu câu cá!" … Nam Hải.

Rừng trúc tím.

Không có ai quấy rầy, Hạo Thiên thong dong câu cá.

Dòng sông thời gian lững lờ trôi trên đỉnh đầu.

Một phần cá thu hoạch nối tiếp nhau được thu về.

Gần đây, Hạo Thiên đã nhận được ba vạn bốn nghìn phần mồi câu cấp Chúa Tể, và một cơ hội rút thưởng cấp Hồng Mông.

Y quyết định dùng hết tất cả trong một lần.

Không thể không nói, Thẻ thưởng câu cá gấp bảy lần, cộng thêm Cần câu cấp Hồng Mông bạo kích trăm phần trăm, quả thực uy lực

bùng nổ.

Trong mười lần, có ba bốn lần mỗi phần cá thu hoạch chứa bảy mươi phần thưởng.

Nhưng mà, phần thưởng lần nào cũng chỉ có vậy, Hỗn Độn linh bảo nhìn nhiều cũng chán.

"Chán quá, rút thưởng giải khuây đi." Hạo Thiên ra lệnh.

Chỉ trong chốc lát, hệ thống bắt đầu sắp xếp rút thưởng, lần này chỉ là lật bài thông thường, không có trò gì mới.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tòa Bàn Cổ Thần Điện!" Hệ thống nhắc nhở.

Á...

Bàn Cổ Thần Điện!!

Hạo Thiên lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Trong truyền thuyết Hồng Hoang, có người nói Bàn Cổ Thần Điện do trái tim Bàn Cổ hóa thành, nhưng Hạo Thiên đã có được trái tim Bàn Cổ, thậm chí cả Hỗn Độn cốt, lại phát hiện ra hoàn toàn không phải như vậy.

Nhanh chóng đổi thưởng, trong thần niệm của Hạo Thiên xuất hiện một bậc thang đầy ánh sáng của kiếp khai thiên, cuối bậc thang là một tòa thần điện bị bao phủ trong sương mù hỗn độn.

Liếc mắt một cái, liền hiểu ra nó được hóa thành từ đầu lâu của Bàn Cổ.

Ẩn giấu bí mật cực lớn.

Cánh cửa thần điện cổ kính tang thương, khắc đầy hình ảnh của

ba ngàn Đại đạo thần ma, hàng vạn minh văn Đại đạo khắc sâu vào trong đó.

Tỏa ra khí tức mênh mông hoang vu từ thuở xa xưa.

"Thần kỳ thật!" Hạo Thiên thở dài.

Đẩy cửa ra, liền cảm nhận được một luồng ý chí cổ xưa của Bàn Cổ Đại Thần, có âm thanh Đại đạo không tên vang lên, phảng phất như đang ngâm xướng một bản sử thi bất hủ.

Bước vào trong, liền cảm giác như quay trở lại thời đại Hỗn Độn sơ khai.

Trong điện có tổng cộng ba mươi sáu cây cột chống đỡ, mỗi cây cột đều lớn hơn Trái Đất ở kiếp trước một trăm lần, trên đó có vô số cảnh tượng mà Hạo Thiên từng thấy qua, hàng tỷ Hỗn Độn thần ma đang chinh chiến, chư thiên vũ trụ hết lần này đến lần khác bị nghiền nát.

Phải biết rằng, ba ngàn Hỗn Độn thần ma chỉ là một khái niệm chung chung, giống như ba ngàn Đại đạo, ý là nhiều vô cùng vô tận, chứ không chỉ giới hạn ở ba ngàn.

Hạo Thiên đứng trong Bàn Cổ Thần Điện, lập tức cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, nhỏ hơn một hạt bụi rất nhiều. 120.

Nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều là sương mù màu tím, mờ mờ ảo ảo, nhìn không quá rõ, trông vô cùng thần bí.

"Bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì?" Hạo Thiên tò mò.

Y cố gắng phóng ra thần niệm, thăm dò vùng đất vô tận.

Nhưng, trong cõi u minh, ngay cả thần niệm của Thiên Đế cũng bị áp chế, không thể lan ra quá xa.

Mất một thời gian dài, Hạo Thiên mới đến được cuối thần điện.

Nơi đó có một cánh cửa, do một trăm linh tám đạo Đại đạo pháp tắc hóa thành, phun ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, dường như thông đến tinh không hỗn độn thái cổ.

Hạo Thiên linh quang chợt lóe, lập tức hiểu ra.

Bàn Cổ Thần Điện chỉ là một lối vào.

Nó thông đến một bí cảnh cổ xưa.

Tách ra một luồng thần niệm, hóa thành một pháp thân Thiên Đế, để pháp thân này bước vào trong cánh cửa.

Tình hình trước mắt lập tức khiến Hạo Thiên kinh ngạc.

Tốc độ thời gian trôi bên trong nhanh gấp vạn lần bên ngoài.

Hơn nữa, nơi đây còn tràn ngập vô số nguyên thần của Hỗn Độn thần ma, số lượng của chúng khổng lồ đến mức có tới hàng tỷ tỷ, liếc mắt một cái khiến người ta tê cả da đầu.

Mỗi một tôn nguyên thần đều hung thần ác sát, thực lực không thua kém bất kỳ Bán Thánh nào.

Gào... một tôn nguyên thần Hỗn Độn thần ma phát hiện ra pháp thân Thiên Đế, lập tức phát ra một tiếng gầm dài rung chuyển Hồng Hoang, một vuốt cào tới.

Pháp thân Thiên Đế né không kịp, tại chỗ bị phá diệt.

"Thú vị!

Quá thú vị!" Hạo Thiên cười ha hả.

Bấy lâu nay, y vẫn luôn đau đầu không biết làm thế nào để nâng cao thực lực.

Dù sao, muốn chém giết Thiên đạo, với trình độ hiện tại của y, chắc chắn là không đủ.

Nhưng bí cảnh trước mắt lại là một bãi luyện tập tự nhiên.

Chương 194

Chỉ cần có thể sống sót ở nơi này, thực lực sẽ có một bước lột xác mới.

Không chút do dự, Hạo Thiên chân thân lóe lên, xông vào bí cảnh vô cùng hung hiểm này.

"Nhìn kìa!

Khí huyết thật thịnh vượng!

Căn cốt thật hoàn mỹ!

Nhục thân này thuộc về bản tọa!" "Giết chết tên này!

Trên người hắn có khí tức của Bàn Cổ!

Đáng ghét!" "Ai cũng đừng tranh!

Lão tổ ta muốn đoạt xá, mượn nhục thân này thoát khỏi đây!" Các nguyên thần Hỗn Độn thần ma đều trở nên kích động.

Nhục thân của chúng đã sụp đổ, nhưng nguyên thần bị nhốt ở đây, không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội, sớm đã chờ đến mức không còn kiên nhẫn.

"Cũng tốt, Trẫm sẽ ở đây, mài giũa đạo thuộc về mình!" Hạo Thiên tự nhủ.

Trên đỉnh đầu lao ra Hỗn Độn Kiếm Thai, khí tức bá đạo quét ngang tất cả bùng nổ.

Vừa giơ tay, trong hư không sinh ra hàng tỷ kiếm quang, như mưa ánh sáng chém xuống.

Những nguyên thần Hỗn Độn thần ma kia tuy mạnh mẽ vô song, nhưng làm sao chịu nổi một đòn "Thiên Phạt" như vậy, lập tức bị xé

nát.

Nguyên thần phía trước bị chém nát, nguyên thần phía sau lập tức lấp vào, không ai né tránh, đều tranh nhau xông lên.

Trong ý thức của Hỗn Độn thần ma, hậu bối trẻ tuổi trước mắt quả thực mạnh đến mức vô lý.

Nhưng dù mạnh đến đâu cũng chỉ có một người, sẽ có lúc dầu cạn đèn tắt, pháp lực hao hết.

Đến lúc đó, chính là cơ hội tốt để đoạt xá.

Nhưng, những hung vật này hiển nhiên đã tính sai.

Hạo Thiên sở hữu Hỗn Độn Châu tự thành một thế giới, có thể từ trong Hư Thần Giới liên tục rút ra các loại sức mạnh, chiến đấu tiêu hao đối với y là vô hiệu.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Một phương trời đất, hàng tỷ tỷ nguyên thần thần ma đều bị chém diệt.

Trong tầm mắt, khắp nơi đều trống rỗng.

Nhân cơ hội này, trong lòng Hạo Thiên sinh ra nhiều lĩnh ngộ.

Đối với lĩnh ngộ về pháp tắc sức mạnh, đã sâu sắc hơn rất nhiều. 121.

Khi ra chiêu, gần như không có dấu hiệu nào, mọi thứ như trời sinh đã vậy, khiến người ta không thể phòng bị.

Hơn nữa, hàng tỷ tỷ mảnh vỡ nguyên thần Hỗn Độn thần ma cũng bị y thi triển pháp tắc thôn phệ thu thập lại, hóa thành một quả thần lôi lớn bằng mặt trời.

“Quả lôi này một khi nổ tung, có thể giết Thánh nhân, phá hủy

Hồng Hoang, thậm chí uy hiếp cả người khống chế Thiên đạo.” Hạo Thiên tự nhủ.

Y lại có thêm một lá bài tẩy để dành.

Điều khiến y kinh ngạc hơn nữa là.

Sau khi tất cả nguyên thần Hỗn Độn thần ma trong bí cảnh này biến mất, chỉ sau mười hai canh giờ, chúng lại xuất hiện lần nữa, lấp đầy mọi ngóc ngách nơi đây.

“Tốt!

Lại đến!” Hạo Thiên mắt sáng lên: “Điều kiện nơi đây thật được trời ưu đãi, sẽ trở thành bãi luyện tập của các Thánh nhân Thiên Đình!

Bồi dưỡng ra những siêu cấp cường giả có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất.” Ngay sau đó, Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế phụng chiếu, ba người liên thủ khổ tu trong bí cảnh.

Khổng Tuyên thì được phái đến Triều Ca, phụ trách phò tá Nhân Hoàng.

Cùng lúc đó.

Trần Đường Quan cũng có chuyện xảy ra...

Trần Đường Quan, phủ tổng binh.

Đột nhiên có khách không mời mà đến.

Khi Lý Tĩnh nhìn thấy đối phương, quả thực đã giật mình.

Vì kẻ đến lại là Thánh nhân Tây Phương, vị được gọi là Tiếp Dẫn.

“Bần đạo bái kiến Thánh nhân!

Không biết Thánh nhân đại giá quang lâm, có việc gì?” Lý Tĩnh tò mò.

“Đạo hữu có duyên với Tây Phương ta, nên bản tọa đặc biệt đến độ hóa,” Tiếp Dẫn tay cầm một cành hoa sen, mỉm cười nói: “Trưởng tử và thứ tử của ngươi đều bị Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình giết chết.

Hiện tại, Kim Tra và Mộc Tra đã chuyển thế đầu thai, nhập vào Phật môn Tây Phương của ta.” “Cái gì?!

Hai tên nghiệt súc đó sao!” Lý Tĩnh mặt đầy kinh ngạc.

Vạn lần không ngờ, hai người họ lại biến thành như vậy.

Ban đầu, Kim Tra và Mộc Tra thân là đệ tử Tiệt giáo, phụng chiếu Ngọc Hư, định xuống núi phò tá Nhân Hoàng.

Nào ngờ, trên đường lại bị Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình chặn giết.

Hơn nữa, Tử Vi Đại Đế nể mặt Lý Tĩnh, đã đặc biệt cho hai huynh đệ cơ hội, đáng tiếc đối phương ngoan cố không nghe, nên đã bị giết thảm.

Tin tức truyền đến Trần Đường Quan, vợ chồng Lý Tĩnh cũng vô cùng đau buồn.

Nhưng, Lý Tĩnh chịu ơn huệ sâu nặng của Thiên Đình, thậm chí Linh Lung Hoàng Kim Tháp trong tay cũng là do Thiên Đế đích thân ban tặng.

Lý gia xưa nay trung thành với Đại Thương, chưa từng mưu phản, nên Lý Tĩnh đành phải chọn cách chấp nhận số phận.

Dù sao, người con trai thứ ba của y, Na Tra, hiện là đệ tử ký danh của Thiên Đế, là chính thần của Thiên Đình, tiền đồ vô cùng xán lạn.

Chuyện này vốn đã gần như qua đi, không ngờ Tiếp Dẫn lại mượn cớ sinh sự, tự mình đến cửa lôi kéo Lý Tĩnh.

“Kim Tra sau này sẽ hầu hạ Phật tổ ở Linh Sơn, làm tiền bộ hộ pháp, Mộc Tra sau này cũng sẽ theo hầu một vị Bồ Tát, hiệu là Huệ Ngạn Hành Giả,” Tiếp Dẫn lại nói: “Lý đạo hữu hãy cùng ta đến Tây Phương, cũng tốt cho gia đình đoàn tụ.” “Vớ vẩn!” 122.

Lý Tĩnh nổi giận: “Tây Phương giáo sớm đã bị Thiên Đế ra lệnh giải tán, hiện tại hai mươi bốn tỷ phật tử cũng bị Kinh Thoa Lĩnh tám nghìn dặm chặn ở phía sau Tây Kỳ.

Chương 195

Đạo hữu không biết hối cải, lại còn lừa gạt bần đạo, còn có đạo lý gì nữa!" Nghe vậy, Tiếp Dẫn lắc đầu.

Không ngờ, một tổng binh nhỏ bé của Ân Thương lại cứng rắn như vậy.

Nếu đã thế, thì chỉ có thể dùng thủ đoạn.

Tiếp đó, Tiếp Dẫn giả vờ bỏ đi, nhân lúc Lý Tĩnh không phòng bị, tay áo lớn cuộn một vòng, bắt vị tổng binh này đi.

Dù sao Tiếp Dẫn cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, pháp lực không tầm thường, dù cho Lý Tĩnh có kịp lấy ra Linh Lung Hoàng Kim Tháp cũng vẫn có thể bắt y.

Lý Tĩnh bị che mất ngũ quan, trong lúc quay cuồng chóng mặt đã bị đưa đến Tây Kỳ, ném vào trong Bồ Đề Đại Trận.

"Đạo hữu cứ ở đây cho tốt, đừng đi đâu cả." Tiếp Dẫn cười hắc hắc, rồi biến mất không thấy.

Bồ Đề Đại Trận không phải chuyện đùa, bên trong tiếng phạn xướng kinh không ngớt, khiến người ta buồn ngủ rũ rượi, có thể mê hoặc thần trí con người.

Nếu ở trong đó lâu, dễ bị độ hóa, trở thành tín đồ của Tây Phương.

"Vô sỉ!" Lý Tĩnh chửi ầm lên.

Nhưng trong trận lại có trận, xung quanh cây bồ đề lớn có bảy cây bồ đề nhỏ làm hộ trận, trên cây nở đầy hoa vàng, phía trên hoa còn có bảy viên xá lợi tử khổng lồ xoay chuyển không ngừng, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Vì vậy, Lý Tĩnh trong lúc vội vàng căn bản không thể thoát ra.

Trên đài cao ở xa.

Khương Tử Nha và Cơ Phát nhìn cảnh này, đều cười lạnh.

Chiêu này của Tiếp Dẫn không thể nói là không độc ác.

Chỉ cần thời gian đủ lâu, Lý Tĩnh nhất định sẽ bị mê hoặc tâm trí, đợi đến khi bái nhập môn hạ của Tiếp Dẫn, lập tức sẽ trở thành kẻ địch của Thiên Đình.

Đến lúc đó, tìm cơ hội để Na Tra và Lý Tĩnh cha con tương tàn.

Nhất định sẽ khiến Hạo Thiên mất mặt.

Lúc này Na Tra đang cùng Ngao Bính khổ tu trong Hư Thần Giới, căn bản không biết động tĩnh bên ngoài.

Làm xong chuyện này.

Tiếp Dẫn cũng không rảnh rỗi, lén lút đến Đông Hải, nhân lúc Tứ thánh đảo Cửu Long không phòng bị, cũng bắt đi bốn vị này.

Sau đó nữa, đến lượt Thập Thiên Quân của đảo Kim Ngao gặp nạn, người ra tay không phải Tiếp Dẫn, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mười bốn vị đệ tử Tiệt giáo cùng với Lý Tĩnh bị ném vào Bồ Đề Đại Trận, tâm trí lập tức bị mê hoặc.

Mặc dù Hạo Thiên đang câu cá ở Nam Hải.

Nhưng y cũng thông qua Con Mắt Chúa Tể, đã hoàn toàn biết được hành vi vô sỉ của Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy.

"Hiếm thấy," Hạo Thiên cười ha ha: "Trời quang mây tạnh, lại có Thánh nhân Thiên đạo mặt dày vô sỉ, bắt cóc đệ tử ngoại giáo định làm pháo hôi ư?!" Những gì Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy làm, căn bản

không phải để lớn mạnh thế lực dưới trướng.

Chỉ có một ý niệm, đó là mượn dao giết người, độ hóa đệ tử Tiệt giáo để đối kháng với Thiên Đình và Đại Thương.

Đối với tình huống này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng lập tức bị kinh động.

Không ai là kẻ ngốc, chỉ cần suy đoán một chút là lập tức hiểu ra dụng tâm hiểm ác của Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy.

Vút!

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp rời khỏi Bích Du Cung, thi triển kiếm độn chi thuật tự sáng tạo, hóa thành một luồng ánh sáng bay đến Tây Kỳ.

Hạo Thiên nhận ra tình huống này, lập tức truyền âm đi: "Thông Thiên sư huynh xin đừng manh động!

Hiện nay, đệ tử Xiển giáo đều đã lên Phong Thần Bảng, chỉ có ba người thoát được mà thôi!

Số lượng còn lại, chỉ có thể do đệ tử quý giáo lấp vào!

Hơn nữa, Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao và Tứ thánh đảo Cửu Long đều là người ứng kiếp, trên bảng đã có tên họ..." Nghe lời này, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức dừng lại.

Còn ai không hiểu nữa chứ.

Trừ Văn Thù, Phổ Hiền và Từ Hàng ra, các đệ tử đời thứ hai và thứ ba của Xiển giáo đều đã vẫn lạc.

Tập thể lên Phong Thần Bảng, cũng chỉ chiếm khoảng hai mươi danh ngạch.

Số lượng còn thiếu gần ba trăm, chỉ có thể từ trong vạn tiên của Tiệt giáo tìm người lấp vào.

Đúng là tay làm hàm nhai, Thông Thiên Giáo Chủ không nỡ từ bỏ những môn nhân đệ tử mà mình đã khổ công dạy dỗ, nên vẫn luôn do dự không quyết.

"Sư đệ nói rất đúng," Thông Thiên Giáo Chủ thở dài: "Lần này gặp phải kiếp nạn này, xem như là tạo hóa của mỗi người vậy." "Xin sư huynh yên tâm," Hạo Thiên trịnh trọng nói: "Trẫm có thể châm chước, phàm là môn nhân đệ tử Tiệt giáo, không cần vẫn lạc cũng có thể trở thành chính thần của Thiên Đình." "Vậy thì đa tạ sư đệ rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế, trong quỹ đạo Phong Thần ban đầu, có tổng cộng bảy người được gọi là "nhục thân thành thánh".

Không chỉ không lên Phong Thần Bảng, cũng không nhậm chức ở Chu triều, nhưng lại nhận phong thưởng, vẫn hiệu lực cho Thiên Đình.

Nếu đã có tiền lệ như vậy, Hạo Thiên cũng không có gì phải e ngại.

Dù sao, xu thế của lượng kiếp hiện nay là do y chủ đạo.

Quy tắc thế nào, đều do Hạo Thiên định đoạt.

Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy nhận ra Thông Thiên Giáo Chủ lao về phía thành Tây Kỳ, lập tức có chút kinh hãi.

Nhưng thấy vị chưởng giáo Tiệt giáo này lại từ bỏ việc cứu viện, hai vị Thánh nhân lập tức thầm vui mừng khôn xiết.

Tiếp đó, càng nhiều hòn đảo ở Đông Hải bị tấn công, từng đợt đệ tử Tiệt giáo liên tục bị bắt đến Tây Kỳ, ném vào Bồ Đề Đại Trận để độ hóa.

Trong đó bao gồm cả Tứ thánh đảo Hỏa Long, thậm chí có cả Thái Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên.

Mọi chuyện, Hạo Thiên và Thông Thiên đều đang đứng nhìn từ xa.

"Cứ để Tây Kỳ đắc ý một thời gian, đợi Trẫm câu cá xong rồi tính." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Bảo y từ bỏ câu cá là không thể, dù trời có sập xuống cũng không được.

Trước tiên tích lũy một đợt thu hoạch, sau đó phản công mạnh mẽ, dọn dẹp những tên hề có tâm địa hiểm ác kia.

Cũng vào lúc này, hệ thống phát ra thông báo: "Tích!

Chúc mừng ký chủ câu cá thành công, kích hoạt phần thưởng gấp bảy lần, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm phần thưởng gấp mười lần, ngài nhận được bảy mươi giọt tinh huyết bản mệnh của Ma Tổ La Hầu!" ...

Đối với Ma Tổ La Hầu, Hạo Thiên không hề xa lạ.

Thực tế, trong cả Hồng Hoang, tràn ngập rất nhiều truyền thuyết về y.

Chương 196

Năm xưa, La Hầu hấp thu linh khí của đại địa Tây Phương Hồng Hoang, cùng với tinh huyết oán khí của Tiên thiên tam tộc, phá vỡ phong ấn của Bàn Cổ, đoạt được Tru Tiên Kiếm Trận.

Ma Tổ La Hầu sáng lập đạo thống Ma giáo, muốn chứng Sát phạt chi đạo để thành Thánh nhân Thiên đạo, khiến cả thế giới Hồng Hoang chìm trong mưa máu gió tanh.

Sau đó, do bốn người Hồng Quân, Dương Mi, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ dẫn đầu, cùng với rất nhiều đại năng Tiên thiên thần thai khác, tự phát liên hợp lại, hội chiến với La Hầu tại tổ mạch Tây Phương là núi Tu Di.

Cuối cùng La Hầu binh bại thân tử, Ma đạo đã bổ sung hoàn thiện cho Thiên đạo.

Hạo Thiên cũng không ngờ.

Mình lại câu được bảy mươi giọt tinh huyết bản mệnh của Ma Tổ La Hầu.

Chẳng lẽ có thể hồi sinh y, để đối kháng với người khống chế Thiên đạo sao?

Lắc đầu, Hạo Thiên xua đi ý nghĩ này.

Nhưng vạn lần không ngờ.

Tiếp đó, Hạo Thiên lại câu được bảy mươi cỗ thi hài của La Hầu.

Thậm chí, còn có cùng số lượng là bảy mươi tòa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

"Rốt cuộc là sao đây?" Hạo Thiên có chút cạn lời.

May mắn là vào lúc này.

Ba vạn bốn nghìn phần mồi câu cấp Chúa Tể đã tiêu hao hết.

Hạo Thiên cũng lười kiểm kê thu hoạch.

Chỉ chọn ra một phần có giá trị, những thứ còn lại đều đổi thành các loại bảo tương.

Công đức bảo tương, tu vi bảo tương và ngộ đạo bảo tương.

Để thực hiện mục tiêu Thiên Đình trăm Thánh, không hề dễ dàng.

Chỉ riêng lượng Thiên đạo công đức cần tiêu hao đã là một con số thiên văn.

Mở bảo tương, bên tai Hạo Thiên vang lên những âm thanh thông báo dồn dập như thủy triều.

"Tốt!

Tây Vương Mẫu đạo hữu chứng đạo Đại La Kim Tiên, tất cả những gì cần thiết đã đủ cả rồi." Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên: "Tiếp theo, nên chuẩn bị cho sư muội." Nhiều năm như vậy.

Dao Trì vẫn luôn ở phía sau, âm thầm ủng hộ Hạo Thiên.

Mặc dù nàng không đưa ra yêu cầu nào.

Nhưng Hạo Thiên cảm thấy, có cần phải ưu tiên sắp xếp cho nàng.

Dù sao nàng cũng là người phụ nữ thân mật nhất bên cạnh y.

Để Tây Vương Mẫu và Dao Trì cùng lúc thành Thánh.

Chuyện ở Nam Hải đã giải quyết xong.

Hạo Thiên quay trở về Thiên Đình.

Thân Công Báo đã chờ ở đó, lập tức báo tin.

Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao đã đầu quân cho Tây Kỳ, trên con đường quan cách thành Triều Ca hai vạn dặm về phía tây, đã bày ra một tòa Thập Tuyệt Trận, mời các đạo hữu Đại Thương đến phá trận.

"Ồ?

Lại có chuyện như vậy." Hạo Thiên cười.

Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao bị Thánh nhân bắt đến Tây Kỳ, rồi bị Bồ Đề Đại Trận độ hóa là chuyện sớm muộn.

Nhưng Hạo Thiên cũng không ngờ, bọn họ lại chủ động xuất kích, bày ra đại trận nổi danh tam giới này.

"Thập vị đạo hữu của đảo Kim Ngao đã đến rồi." Hạo Thiên cười ha hả, cùng Thân Công Báo xuống phàm gian xem trận.

Chỉ thấy trên con đường quan đó, trong phạm vi vạn dặm, đều bị sương mù bao phủ, mây sầu giăng kín, sát khí ngút trời.

Một tòa đại trận khoáng thế xếp thành hình con rắn dài.

Trận đầu tiên, treo một tấm biển, trên ghi "Thiên Tuyệt Trận"; trận thứ hai ghi "Địa Liệt Trận"; trận thứ ba ghi "Phong Hống Trận"; trận thứ tư ghi "Hàn Băng Trận"; trận thứ năm ghi "Kim Quang Trận"; trận thứ sáu ghi "Hóa Huyết Trận"; trận thứ bảy ghi "Liệt Diễm Trận"; trận thứ tám ghi "Lạc Hồn Trận"; trận thứ chín ghi "Hồng Thủy Trận"; trận thứ mười ghi "Hồng Sa Trận".

"Trận này quả thực hung hiểm!

Không biết ai có thể phá!" Thân Công Báo lo lắng.

"Bình tĩnh đi," Hạo Thiên cười ha ha: "Cứ để Nhân Hoàng điểm đủ binh mã, Trẫm tự có cách." "Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ trợ giúp Nhân Hoàng phá Thập Tuyệt Trận!

Phần thưởng là một vạn phần mỗi câu cấp Chúa Tể!" Hệ thống phát ra thông báo.

Tin tức cũng đã truyền đến Triều Ca.

Nhân Hoàng Đế Tân nhận được pháp chỉ của Thiên Đế, lập tức thân chinh suất lĩnh năm mươi vạn binh mã, do Khổng Tuyên và Dương Tiễn hộ vệ, tiến về phía tây.

Bên kia.

Binh mã Tây Kỳ xuất động, đóng trại ở phía sau Thập Tuyệt Trận.

Thạch Trung Ngọc Quân, một trong Thập Thiên Quân, đang giải thích về "Thiên Tuyệt Trận" cho Khương Tử Nha: "Trận này là do sư phụ ta từng diễn hóa số tiên thiên, đắc được tiên thiên thanh khí, bên trong ẩn chứa bí mật của hỗn độn, có ba lá cờ, ứng với thiên, địa, nhân tam tài, hợp thành một khí." Thạch Trung Ngọc Quân giải thích: "Nếu người nào vào trong trận này, nơi có tiếng sấm vang lên sẽ hóa thành tro bụi.

Tiên nhân nếu gặp phải nơi này, thân thể cũng sẽ bị chấn thành bột mịn." "Lợi hại!" Khương Tử Nha vui mừng hớn hở.

Đại trận hung hiểm như vậy, chỉ nghe thôi đã khiến người ta lạnh gáy, huống chi là tự mình xông trận.

Tiếp đó, chín vị Thiên Quân còn lại lần lượt giới thiệu về cấm chế mà mình chưởng quản.

Chín tòa trận pháp còn lại cũng đều có huyền diệu riêng, nguy hiểm đến cực điểm.

"Nay được các vị đạo hữu bày trận này, Triều Ca sắp bị phá rồi!

Dù có trăm vạn đại quân, ngàn viên mãnh tướng, cũng không làm gì được!

Đây là phúc của Tây Kỳ ta!" Khương Tử Nha vô cùng mừng rỡ.

Chưa đầy mấy ngày, hai quân đối mặt.

Nhân Hoàng Đế Tân, Khổng Tuyên và Dương Tiễn, ngồi trên chiến xa đến.

Chương 197

Phía sau họ, cờ xí che cả mặt trời, toàn là binh lính tinh nhuệ cầm vũ khí sắc bén.

Đột nhiên, Đế Tân chỉ cảm thấy buồn ngủ, dường như mất hồn lạc phách, ngồi cũng không vững.

"Hả!

Nhân Hoàng bệ hạ đã trúng tà thuật của gian nhân!" Dương Tiễn vội vàng đỡ lấy Đế Tân.

"Nhất định là do Diêu Thiên Quân kia," Khổng Tuyên bình thản nói: "Ta nghe nói Diêu Thiên Quân chủ trì 'Lạc Hồn Trận', trận này không phải tầm thường, ẩn chứa lệ khí của trời đất.

Bên trong có một lá cờ giấy trắng, trên có phù ấn.

Bất kể ai vào trong trận, cờ trắng phất lên, lập tức hồn tiêu phách tán, trong khoảnh khắc bị diệt.

Đương nhiên, cũng có thể lập đài trong trận, xõa tóc cầm kiếm thi thuật, cũng có thể đánh tan hồn phách người khác." "Vậy phải làm sao đây?" Dương Tiễn cảm thấy khó giải quyết.

"Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, trước hết giết Diêu Thiên Quân!" Khổng Tuyên quyết đoán nói.

Nói xong, Khổng Tuyên phái người xuống sắp xếp.

Trong quân Thương lập một doanh trại, trong trại có một cái đài, kết một người cỏ, trên người ghi tên húy của Diêu Thiên Quân.

Sau đó, trên đầu một ngọn đèn, dưới chân một ngọn đèn.

Chân bước theo Cương Đấu, viết bùa kết ấn đốt đi, một ngày bái

ba lần.

Chiêu này chính là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trong tay thái tử Yêu tộc Lục Áp năm xưa.

Sau khi được các đại lão Thiên Đình cải tiến, uy lực của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vô cùng khủng bố.

Hầu như bên này vừa bái, bên kia Diêu Thiên Quân lập tức miệng phun máu đen, tại chỗ ngất đi, tà thuật sau đó cũng không thể thi triển được nữa.

Liên tục bái ba ngày, Diêu Thiên Quân đáng thương ba hồn bảy phách đều tan biến, vẫn lạc trong trận.

Một luồng du hồn, thẳng đường bay đến Phong Thần Đài.

"Làm sao bây giờ!

Hai quân còn chưa giao phong, Tây Kỳ đã tổn thất đại tướng!" Mặt Khương Tử Nha đen sì.

Ra quân đã không thuận lợi rồi.

"Không sao, vẫn còn chín trận, xem bên Nhân Hoàng có cường giả nào phá được không!" Thạch Trung Ngọc Quân nghiến răng nghiến lợi.

Y vừa dứt lời.

Khổng Tuyên đã xông vào trận đầu tiên.

Lúc này Khổng Tuyên, trên đỉnh đầu treo một lá cờ Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, rủ xuống vô tận hắc quang, chư pháp bất xâm, chặn đứng vô số sấm sét từ trong trận giáng xuống.

Bản thể của y là con khổng tước đầu tiên của Hồng Hoang, tốc độ tuyệt luân.

Trong nháy mắt, đã mạnh mẽ xông vào "Thiên Tuyệt Trận"...

Khổng Tuyên là người đầu tiên đầu quân cho Thiên Đình.

Vì vậy, y vẫn luôn là tâm phúc của Thiên Đế, những năm nay đã nhận được không ít lợi ích.

Trước đó Hạo Thiên ban thưởng bảo vật trước mặt mọi người, y đã nhận được Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tru Tiên Tứ Kiếm, Vô Cực Trạc, Thanh Liên Bồ Đoàn, Nạp Thiên Đại và bảy thanh Thiên Mang Thần Đao.

Chỉ là, gần đây y lại nhận được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, càng thêm yêu thích món bảo vật này, nên đã dùng nó.

Dù sao, Đại Thương sùng thượng thủy đức, yêu thích màu đen, vương bào của Nhân Hoàng Đế Tân cũng là màu đen tuyền viền chỉ vàng, thêu hình huyền điểu tung cánh.

Khổng Tuyên kế thừa di chí của Nguyên Phượng, là thần hộ mệnh của Đại Thương, nên cũng tương đối yêu thích màu đen.

Giống như bốn lá cờ Tiên thiên ngũ phương kỳ khác, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ngoài việc có thể điều khiển nước của ngũ hồ tứ hải, còn có thể che chở cho tu sĩ, vạn pháp bất xâm.

Dưới ánh mắt của mọi người.

Khổng Tuyên lại liên tiếp xông qua "Địa Liệt Trận", "Phong Hống Trận", "Hàn Băng Trận", "Kim Quang Trận" và "Hóa Huyết Trận".

Địa Liệt Trận ẩn chứa một lá cờ đỏ, khi phất lên, trên có sấm sét, dưới có lửa cháy.

Phong Hống Trận có gió và lửa tiên thiên, nếu có tu sĩ xông vào trận này, lập tức gió lửa nổi lên, vạn lưỡi đao cùng xoay, tứ chi lập tức thành bột mịn.

Hàn Băng Trận ẩn chứa huyền diệu, trong có gió và sấm, trên có núi băng như răng sói, dưới có băng khối như đao kiếm, cũng vô cùng hung hiểm.

Những tuyệt trận còn lại, hầu như đều là những đòn tấn công pháp thuật kinh khủng.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ rủ xuống vô tận hắc quang, dập dờn hơi nước u ám, che chở Khổng Tuyên vững chắc.

"Không ổn!

Chỉ một mình Khổng Tuyên đã có thể phá được cả Thập Tuyệt Trận!" Thập Thiên Quân đảo Kim Ngao trố mắt kinh ngạc.

Tình thế vô cùng bất lợi.

Người của Thiên Đình đều mạnh mẽ như vậy sao?

E rằng sau trận chiến này, Khổng Tuyên sẽ danh chấn Hồng Hoang.

Khương Tử Nha và Cơ Phát thấy vậy cũng vô cùng khó xử.

Đã có được Thập Tuyệt Trận sắc bén vô biên, kết quả căn bản không làm khó được người ta.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Khổng Tuyên lại tiến vào Liệt Diễm Trận.

Trận này do Bạch Thiên Quân trấn thủ, được cho là trong trận ẩn chứa tam hỏa, có tam muội hỏa, không trung hỏa và thạch trung hỏa.

Nếu có người xông trận, ba lá cờ phất lên, tam hỏa cùng bay ra, trong phút chốc hóa thành tro bụi.

Chỉ là, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trời sinh khắc chế hỏa diễm, cũng khiến Khổng Tuyên không hề hấn gì.

"Vị đạo nhân kia dừng bước!" Bạch Thiên Quân bất lực, đành phải hiện thân ngăn cản.

Khổng Tuyên không thèm nhìn, sau lưng Ngũ Sắc Thần Quang bùng phát, xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, trong ngũ hành không vật gì là không quét được, không vật gì là không phá được.

Trong nháy mắt, thần quang thu lại, lập tức bắt giữ Bạch Thiên Quân.

Chương 198

"Thần thông... không ai có thể cản được!" Tướng sĩ Tây Kỳ ai nấy đều run sợ.

Đi qua "Lạc Hồn Trận" không người canh giữ, Khổng Tuyên lại đến "Hồng Thủy Trận", ngẩng mắt nhìn, trong trận có một đài bát quái, trên đài có ba cái hồ lô.

Vương Thiên Quân đang đứng trên đài chờ đợi.

"Đạo hữu dừng bước!

Đừng tự tìm đường chết!" Vương Thiên Quân hét lên: "Đây là Hồng Thủy Trận, chỉ cần ta ném hồ lô xuống, đổ ra hồng thủy trong hồ, lập tức biến thành một biển nước mênh mông.

Nếu nước tiên dính một giọt vào người, trong khoảnh khắc sẽ hóa thành máu nước, dù là thần tiên cũng không có thuật nào thoát được!" Khổng Tuyên lười nhìn, cũng phóng ra Ngũ Sắc Thần Quang, lại bắt giữ người này.

Sau đó, y đã đến trận cuối cùng của Thập Tuyệt Trận, được gọi là "Hồng Sa Trận".

Tất cả mọi người đều căng thẳng theo dõi.

Lúc này.

Giọng nói uy nghiêm của Hạo Thiên chấn động tam giới: "Khổng Tuyên, nếu phá trận thành công, Trẫm sẽ thưởng cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" Nghe lời này, cả Hồng Hoang đều chấn kinh.

Hàng tỷ sinh linh đều tưởng rằng mình nghe nhầm.

Hồng Mông Tử Khí?!

Thứ này là cơ sở để chứng đạo, rất nhiều Tiên thiên thần thai, đại thần thượng cổ tranh giành đến vỡ đầu cũng không có được, e rằng hiện tại trong tay Hồng Quân Đạo Tổ cũng không còn hàng tồn.

Thiên Đế lại có thể dễ dàng lấy ra ban thưởng cho cường giả dưới trướng?

Nghĩ kỹ thật đáng sợ!

"Đa tạ bệ hạ!

Thần nhất định không phụ sứ mệnh!" Khổng Tuyên hướng về phía Lăng Tiêu Bảo Điện bái lạy.

Không chút do dự, y một bước bước vào "Hồng Sa Trận", đối mặt với Trương Thiên Quân đang trấn thủ nơi đây.

"Hồng Sa Trận" được bày theo thiên, địa, nhân tam tài, ở giữa chia làm tam khí, bên trong ẩn chứa ba đấu hồng sa.

Tuy trông giống như cát đỏ, nhưng thực ra là những lưỡi đao sắc bén.

Trước mắt Khổng Tuyên, lập tức xuất hiện đầy trời gió sấm, cát bay cuồn cuộn, hóa thành hàng tỷ lưỡi đao sắc bén.

Lần này, y cũng không dùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, mà giơ tay ném Nạp Thiên Đại ra, toàn bộ gió sấm cát đỏ trong trận đều biến mất không dấu vết, đều bị thu vào trong túi.

"…" Trương Thiên Quân kinh hãi đến vỡ mật, quay người bỏ chạy.

Nào ngờ, sau lưng Khổng Tuyên bay ra một luồng kiếm mang uốn lượn như rồng, ánh sáng rực rỡ xé rách hư không, chỉ cần một kiếm đã chém chết Trương Thiên Quân.

Thập Tuyệt Trận đã bị phá.

Sương mù xung quanh tan biến, các tu sĩ đảo Kim Ngao còn lại tứ tán bỏ chạy.

Không còn cách nào khác, Khổng Tuyên quá mạnh, lúc này không chạy còn đợi đến khi nào.

"Đứng lại, còn chạy đừng trách ta thủ hạ vô tình." Khổng Tuyên quát lớn.

Một tiếng ầm vang, trên đỉnh đầu lao ra từng đoàn thanh khí, nâng bốn thanh kiếm sắc, một luồng uy lực diệt thế lan tỏa, từng luồng kiếm khí cắt xẻ âm dương hỗn độn.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

Phụt!

Thạch Trung Ngọc Quân sắp thổ huyết.

Y vốn là đệ tử Tiệt giáo, làm sao không biết uy danh của Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng pháp bảo trong tay Thông Thiên Thánh nhân, sao lại ở trong tay Khổng Tuyên?!

Bịch!

Bịch!

Thạch Trung Ngọc Quân và những người khác quỳ rạp xuống đất, ai nấy đều run rẩy không thôi.

Khổng Tuyên liếc mắt một cái, lại triển khai Ngũ Sắc Thần Quang, bắt gọn những tu sĩ này.

Nhìn thấy cảnh này, Khổng Tử Nha như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Bốn vị Đại Đế của Thiên Đình, Hạo Thiên, Ngoan Nhân, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đều chưa hiện thân.

Chỉ mới xuất hiện một Khổng Tuyên đã quét ngang tất cả trước mắt.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Ngũ Sắc Thần Quang, cộng thêm Tru Tiên Tứ Kiếm, ai có thể chống lại?! 123.

Thánh nhân cũng phải tránh né nhuệ khí của y.

"Biển miễn chiến!

Mau treo biển miễn chiến lên!" Khương Tử Nha mất hết sĩ diện, như người vừa tỉnh mộng.

Y thật sự sợ Khổng Tuyên nhân cơ hội xông lên, giết sạch bọn họ như thái rau cắt dưa.

"Nhanh!

Treo biển miễn chiến lên!" Cơ Phát cũng gấp đến nhảy dựng lên, lúc này mới biết thế nào là lửa cháy đến lông mày.

Nhìn cảnh hoảng loạn bên phía Tây Kỳ, Khổng Tuyên cũng thầm thấy buồn cười.

Chỉ là một đám gà đất chó sành, dựa vào có Thánh nhân chống lưng mà dám khiêu chiến Thiên Đình, quả thực là tự tìm cái chết.

Lúc này, một luồng Hồng Mông Tử Khí trực tiếp từ ba mươi ba tầng trời hạ xuống, tỏa ra ánh sáng tím mông lung, quấn quanh Đại đạo pháp tắc.

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang đều bị kinh động, vô số người ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét.

Hạo Thiên quả nhiên đã thực hiện lời hứa, ban thưởng Hồng Mông Tử Khí xuống.

Thật là rộng rãi, không hề che đậy.

“Trời ơi!

Hồng Mông Tử Khí!

Là thật!

Chương 199

Đời này có may mắn thấy được vật này, bần đạo chết cũng nhắm mắt!" "A a a!

Ta ghen tị quá!

Không được, ta cũng phải đầu quân cho Thiên Đình!" "Thiên Đế uy vũ!

Cũng quá biết thu phục lòng người rồi, xem ra chuyện Thiên Đình có Thánh nhân mới tấn chức có lẽ không phải là giả!" Hồng Hoang sôi sục, rất nhiều người bàn tán xôn xao.

Ấn tượng của mọi người về Hồng Mông Tử Khí vẫn dừng lại ở thời Tử Tiêu Cung giảng đạo năm xưa, chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy.

Nhưng lần này, quả thực đã tận mắt chứng kiến.

"Tạ bệ hạ ân ban!

Thần vô cùng cảm kích!" Khổng Tuyên cũng rất kích động.

Y biết rằng, mình cũng sẽ có cơ hội chứng đạo thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bất tử bất diệt.

Bây giờ nhìn lại, quyết định đầu quân cho Thiên Đình năm xưa quả thực vô cùng chính xác. ...

Giống như tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa Nương Nương và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều đang căng thẳng theo dõi tiến triển của lượng kiếp.

Từng cảnh Khổng Tuyên đại phá Thập Tuyệt Trận đều lọt vào

mắt họ.

“Không thể để tên này sống!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đập bàn quyết định.

“Đúng vậy, phải giải quyết thái tử Phượng tộc, nếu không, một mình hắn có thể quét ngang cả Tây Kỳ.” Thái Thanh Lão Tử cũng lẩm bẩm.

Nữ Oa Nương Nương nhíu mày, dường như đang nghĩ cách.

Bị ràng buộc bởi lời hẹn ở Tử Tiêu Cung lần trước, Thánh nhân không được tự mình ra tay.

Mấy người họ dù khó chịu đến đâu cũng không có cách nào tự mình đối phó với người của Thiên Đình.

Nhưng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đảo mắt một vòng, trên mặt hiện lên một nụ cười nham hiểm.

“Việc này do bần đạo ra mặt, nhất định thu phục được tên này!

Không phải chỉ là một con khổng tước kiêu ngạo sao?

Vừa hay, bản tọa đang thiếu một con tọa kỵ!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Nói xong, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bước ra khỏi thành Tây Kỳ, hóa thành một con đại bàng điêu, bay về phía nơi giao chiến.

Vừa hay.

Khổng Tuyên vừa nhận được Hồng Mông Tử Khí, đang bước trở về doanh trại quân Thương.

Cũng vào lúc này, trên không trung nổi lên một trận cuồng phong, một con đại bàng điêu từ trên trời hạ xuống, móng vuốt sắc như câu chộp xuống đỉnh đầu Khổng Tuyên.

“Nghiệt súc dám!” Khổng Tuyên nổi giận.

Y nâng mũ giáp trên đầu lên, có một luồng hồng quang xông thẳng lên trời, chắn ngang không trung.

Chỉ nghe thấy tiếng trời sập đất lở, lập tức đánh rơi con đại bàng điêu xuống trần ai.

Sau khi đại bàng điêu rơi xuống, lăn một vòng trên đất, hóa thành một đạo nhân áo xám, da mặt vàng vọt, thân hình cao gầy, tướng mạo vô cùng hung ác.

“Nghe nói đạo hữu có thiên phú thần thông, Ngũ Sắc Thần Quang là tuyệt kỹ đương thời!

Các vị đạo hữu đảo Kim Ngao đều bị ngươi thu rồi!

Bần đạo đứng đây, ngươi có dám thu cả bần đạo không!” Đạo nhân áo xám khiêu khích.

“Có gì khó?” Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng.

Ngũ Sắc Thần Quang bùng phát, thu lại giữa không trung, bắt giữ đối phương.

Thấy vậy.

Ba vị Thánh nhân đang quan chiến cách đó hàng tỷ dặm đồng thời phát ra tiếng cười lạnh.

Tiểu tử đã trúng kế!

Quả nhiên.

Trong phút chốc, mũ giáp trên đầu và áo giáp trên người Khổng Tuyên đều vỡ tan, y chỉ có thể trơ mắt, há miệng, trong Ngũ Sắc Thần Quang vang lên một tiếng sấm, hiện ra một tôn thánh tượng.

Tiếp Dẫn hiện ra pháp thân Tây Phương, mười tám cánh tay, hai

mươi bốn đầu, cầm anh lạc, tán cái, hoa quán, ngư trường, gia trì thần xử, bảo tỏa, kim linh, kim cung, ngân kích, phan kỳ và các vật khác.

"Không ổn!

Khổng Tuyên đã trúng kế của Thánh nhân Tây Phương!" Nhân Hoàng Đế Tân vô cùng kinh ngạc.

Cả quân Thương đều kinh hãi.

Không ai ngờ, Thánh nhân Tây Phương Tiếp Dẫn lại vô sỉ đến vậy, lại giở trò, dụ Khổng Tuyên vào bẫy, rồi nhân cơ hội thi triển thần thông trấn áp.

Cũng trong nháy mắt, Tiếp Dẫn hét lên một tiếng: "Đạo hữu, xin hãy hiện nguyên hình!" Khổng Tuyên khó lòng chống cự, tại chỗ hóa thành một con khổng tước thần tuấn.

Tiếp Dẫn cưỡi trên lưng khổng tước, từng bước đi xuống núi.

Nhân Hoàng Đế Tân á khẩu, nhất thời không biết phải làm sao.

Lúc này.

Trong đầu Hạo Thiên đang trấn giữ Lăng Tiêu Bảo Điện vang lên một âm thanh.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, ký chủ hãy cứu Khổng Tuyên, trấn áp Tiếp Dẫn!

Phần thưởng là một vạn phần mồi câu cấp Chúa Tể!

Thể chất chuyển hóa thành Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên mắt sáng lên.

Cơ hội đến rồi.

Thực tế.

Chương 200

Con Mắt Chúa Tể treo cao trên vũ trụ hỗn độn, vẫn luôn theo dõi sát sao mấy vị Thánh nhân của liên minh chống Thiên Đình.

Mọi hành động của Tiếp Dẫn, Hạo Thiên đều thấy hết.

Luôn luôn vô sỉ, lách bên lề quy tắc, giỏi giở trò tiểu xảo.

Lần này lại còn giở trò ăn vạ.

"Tiếp Dẫn, cho ngươi ba hơi thở để thả người, nếu không đừng trách Trẫm thủ hạ vô tình." Hạo Thiên rời khỏi long ỷ Thiên Đế.

Một tiếng quát lớn, chấn nhiếp chư thiên vũ trụ.

Tiếp Dẫn làm như không nghe thấy, cưỡi trên lưng khổng tước, tăng tốc độ bỏ chạy.

Vút!

Y đột nhiên xé rách hư không, định trốn về Tây Kỳ.

Tuy nhiên, Tiếp Dẫn vừa độn vào hư không, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Hư không đột nhiên co lại, bốn phương tám hướng như biến thành tường đồng vách sắt, Tiếp Dẫn không kịp phòng bị, bị chấn ngược ra ngoài.

"Pháp tắc không gian!

Tên Hạo Thiên này đã nắm giữ môn Đại đạo này!" Tiếp Dẫn trong lòng kinh hãi.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương đều cảm thấy đắng chát trong miệng.

Vạn lần không ngờ.

Hạo Thiên thần thông đến mức này.

Không chỉ nắm giữ pháp tắc thời gian, mà cả pháp tắc không gian cũng đã thu vào tay.

Lần này phiền phức rồi.

Ong!

Hỗn Độn Tháp mười hai tầng xuất hiện.

Nó tỏa ra vạn đạo thần mang, rủ xuống từng luồng hỗn độn khí, một luồng khí tức kinh khủng uy hiếp vũ trụ Hồng Hoang bùng phát.

Tháp này xoay chuyển với tốc độ cao, mạnh mẽ trấn xuống.

Vùng đất mấy vạn dặm bên dưới trực tiếp hóa thành một vùng hỗn độn mênh mông.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân làm sao né được, bị thu vào tầng thứ mười một của thân tháp.

"Lại là Hỗn Độn Tháp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng tử co lại.

Đơn giản là một sự tồn tại như ác mộng.

Lần trước bị phong cấm ở tầng thứ mười của Hỗn Độn Tháp, cảm giác sống không bằng chết.

Bây giờ, Tiếp Dẫn lại bị nhốt vào tầng cao hơn, e rằng hậu quả khó lường.

"Đa tạ bệ hạ cứu giúp!" Khổng Tuyên thoát khỏi trói buộc, lại hóa thành hình người, cung kính quỳ trên mặt đất.

Lần này, y thực sự bị dọa sợ rồi.

Thủ đoạn của Thánh nhân vô sỉ quả thực không thể phòng bị, suýt chút nữa đã bị bắt đi.

“Không sao,” Hạo Thiên bình thản nói: “Tiếp Dẫn Đạo Nhân thân là Thánh nhân Thiên đạo, lại cố ý phá hoại ước định, công khai can thiệp vào Phong Thần lượng kiếp.

Vì vậy, Trẫm ban cho một cái chết!” Lời này vừa ra.

Cả Hồng Hoang lại một lần nữa bị chấn động.

Trời ạ!

Thiên Đế lại muốn giết Thánh nhân!

“Dừng tay!

Có chuyện gì từ từ thương lượng!” Nữ Oa sốt ruột.

Bốn vị Thánh nhân của họ, dù có liên thủ cũng khó lòng chống lại Hạo Thiên.

Nếu lại mất đi một Tiếp Dẫn, thì hoàn toàn rơi vào thế yếu.

“Hạo Thiên sư đệ!

Lần này Tiếp Dẫn không đúng, cố ý dùng kế với thuộc hạ của đệ!

Nhưng, nể mặt lão sư, tha cho y một lần đi!

Cần bồi thường gì, chúng ta đều có thể đáp ứng!” Thái Thanh Lão Tử cũng vô cùng lo lắng.

“Tiếp Dẫn chết chắc rồi, Đạo Tổ cũng không giữ được!

Ta nói đó!” Hạo Thiên cười ha ha.

Ầm ầm ầm ầm!!

Chỉ nghe thấy trong Hỗn Độn Tháp sấm sét không ngừng.

Lực lượng kinh khủng đang tàn phá, Đại đạo pháp tắc đang bị hủy diệt, Tiếp Dẫn phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng, lập tức hóa thành một vũng thánh huyết hoàng kim.

Cả Hồng Hoang lại một lần nữa chìm trong bóng tối, mưa máu dày đặc trút xuống.

Thiên đạo bi ai, vạn vật thương cảm.

Lại một vị Thánh nhân nữa đã vẫn lạc.

Không ai ngờ được.

Hỗn Độn Tháp không chỉ có thể trấn áp Thánh nhân, mà còn có thể trong nháy mắt biến Thánh nhân thành máu loãng.

Quả thực khủng bố như vậy!!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương đồng thời im lặng.

Họ dường như đã thấy được kết cục thảm hại của mình.

Sớm biết như vậy, hà tất phải đối kháng với Thiên Đình!

Chương 201

Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm!

"Tây Phương Nhị Thánh đều vẫn lạc rồi sao?!" Hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang cảm giác như đang ở trong mộng.

Thiên Đế quả thực bá khí tuyệt luân.

Giơ tay trấn sát Thánh nhân, thậm chí không chớp mắt.

E rằng người khống chế Thiên đạo là Hồng Quân cũng không làm được điều này! ...

Thánh nhân vẫn lạc, trời đất cùng bi thương.

Trong cả Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều cảm thấy như chính mình phải chịu, trong lòng buồn bực khó tả, nước mắt lã chã.

Dù sao Thánh nhân Thiên đạo, đại biểu cho một phần ý chí Thiên đạo, là những cự đầu vô thượng có thể ảnh hưởng đến xu thế của cả Hồng Hoang.

Lần trước Chuẩn Đề vẫn lạc, tình hình cũng tương tự.

"Hạo Thiên tùy ý làm bậy, chà đạp quy tắc Thiên đạo, xin lão sư ra tay trừng phạt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng về phía Tử Tiêu Cung, phịch một tiếng quỳ xuống.

"Xin lão sư ra tay!" Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương cũng quỳ xuống.

Không còn cách nào khác.

Nếu Hồng Quân không quản nữa, ba vị họ làm sao đấu lại Thiên Đế.

Sẽ bị Hạo Thiên đè xuống đất mà chà đạp bất cứ lúc nào.

Tiếp Dẫn là hôm nay, họ sẽ là ngày mai.

Sâu trong Hỗn Độn.

Cửa lớn của Tử Tiêu Cung ầm ầm mở ra.

Một lão giả tay cầm gậy trúc, lặng lẽ xuất hiện.

Vóc người không cao, nhưng ánh mắt sâu thẳm vô cùng, trong mắt có nhật nguyệt trôi nổi, cũng có vạn vật sinh diệt, pháp tắc Thiên đạo đan xen trên đỉnh đầu, tỏa ra vạn đạo hào quang.

Chính là người đầu tiên của Hồng Hoang, người khống chế Thiên đạo, Hồng Quân.

Vút!

Hồng Quân vung gậy trúc trong tay, vạch một đường giữa không trung, hư không lập tức nứt ra, cho phép ông dễ dàng bước qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân xuất hiện tại vị trí của Thập Tuyệt Trận lúc trước, cách Hạo Thiên cũng chỉ có không đến nghìn trượng.

Ầm!

Tất cả mọi người đều chấn động kinh hãi.

Có đánh chết cũng không ngờ.

Hạo Thiên trấn sát Tiếp Dẫn, lại chọc ra cả Đạo Tổ.

Chuyện lớn rồi!

Có khi sắp xảy ra chuyện lớn ảnh hưởng đến cục diện Hồng Hoang!!

Hạo Thiên nhìn Hồng Quân, người sau cũng nhìn y.

Hai người đều không mở lời trước.

Nhưng trong lòng đối phương đều hiểu rõ.

“Hạo Thiên, ngươi có biết sai không?” Hồng Quân chậm rãi nói: “Thánh nhân là sự hiển hóa của ý chí Thiên đạo, ngươi liên tiếp giết hai vị Thánh nhân, có đặt Thiên đạo vào mắt không?

Hơn nữa, các ngươi đã có ước định từ trước, Thánh nhân và Thiên Đế đều không được ra tay trước trận quyết chiến Phong Thần.” Lời này vừa ra, hàng tỷ sinh linh mới bừng tỉnh.

Chẳng trách toàn là những nhân vật nhỏ tranh đấu, gần như không thấy cự đầu giao phong.

Trước đó Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng chỉ có thể giở trò âm mưu, đi một vòng lớn mới đối phó được Khổng Tuyên.

“Lão sư nói sai rồi,” Hạo Thiên bình thản nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người.

Tiếp Dẫn là người phá vỡ quy tắc trước, bắt cóc rất nhiều đệ tử Tiệt giáo, dùng Bồ Đề Đại Trận độ hóa, lại còn không biết xấu hổ đối phó với Khổng Tuyên, Trẫm mới ra tay trừng phạt.” “Trừng phạt có thể, nhưng không nên tùy ý giết chóc!” Hồng Quân cao giọng: “Dù ngươi có nắm giữ Đại Nhân Quả Thuật, giết người không dính nhân quả cũng không được!” “Cũng phải, đánh chó cũng phải nể mặt chủ,” Hạo Thiên cười ha ha: “Chuyện này, chung quy là Trẫm làm sai rồi, Trẫm sẽ về bế quan suy ngẫm.” Cả Hồng Hoang trố mắt kinh ngạc.

Không ai ngờ, Hạo Thiên lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Đạo Tổ, dường như khí thế rất đủ, căn bản không sợ Thiên đạo.

Giết Thánh nhân, chỉ cần bế quan suy ngẫm là xong sao?

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt Hồng Quân có chút phức tạp.

Dường như đang do dự không quyết.

Rốt cuộc có nên lật mặt ngay lập tức không.

Cũng vào lúc này.

Hạo Thiên không thèm nhìn.

Trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, đổi phần thưởng cho ta!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Một luồng ánh sáng kỳ lạ từ trên trời hạ xuống, bao phủ toàn thân Hạo Thiên.

Long bào bay phấp phới, trong cơ thể y xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thân thể ngày càng cao lớn hùng vĩ, dường như chống trời đạp đất, da dẻ cũng óng ánh như ngọc, không có một lỗ chân lông nào hơi to, xương cốt càng giống như được chế tạo từ Hỗn Độn chí bảo, từng khúc nặng nề cứng rắn, tỏa ra thần quang bất hủ.

Hạo Thiên khẽ thở ra một hơi, lập tức phá diệt hư không phía trước, hỗn độn khí phun trào, địa thủy hỏa phong tàn phá.

Khí tức kinh thiên động địa, từ xưa đến nay chưa từng có.

"Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể!

Lợi hại rồi!" Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Nói đơn giản, Hỗn Độn Đạo Thể có thể kiêm cả tu vi pháp lực, đồng thời lại có thể dùng sức mạnh chứng đạo.

Hiện nay, loại căn cốt này lại được nâng cao, thực hiện một bước nhảy vọt về chất.

Có thể nói, nhìn khắp cả Hồng Hoang, đều chưa từng xuất hiện loại căn cốt vô thượng hoàn mỹ không tì vết này.

Cảm nhận được sự thay đổi trên người Hạo Thiên, sắc mặt Hồng Quân biến đổi.

Chương 202

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương, ba vị Thánh nhân sắc mặt cũng biến đổi.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng khó lòng tin nổi.

Họ đều không biết, Hạo Thiên từ đâu có được cơ duyên như vậy, chỉ dựa vào một căn cốt này, đã đứng trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Ngay sau đó.

Chuyện khiến người ta rùng mình hơn đã xảy ra.

Ngàn tầng mây lành, vạn đạo kim quang, màu tím xua tan mây đen trên bầu trời, cả Hồng Hoang lại trở nên nắng ấm rực rỡ.

Ong ong ong... từng sợi thần liên trật tự do Đại đạo pháp tắc hóa thành, tỏa ra cửu thải thần quang, từ sâu trong Hỗn Độn bay đến, dày đặc đến mức không thể đếm xuể.

Những thần liên trật tự này bay đến trong phạm vi vạn dặm quanh thân Hạo Thiên, từng cái một hóa thành hình dạng đạo nhân, thành đàn kết đội hướng về Hạo Thiên cúi đầu.

Trong một lúc, ánh sáng hỗn độn chiếu rọi hàng tỷ dặm, thần mang bất hủ chiếu sáng núi sông đại địa.

Hạo Thiên vững vàng đứng trên không trung, thản nhiên tiếp nhận từng đợt cúi đầu dồn dập như thủy triều.

Toát ra một vẻ điềm tĩnh ung dung của một vị bá chủ cái thế đối mặt với vạn tộc triều bái.

"Không thể nào!!" Hồng Quân thấy vậy, cũng sợ đến toát mồ hôi

hột.

Người khống chế Thiên đạo cũng không biết, lại xảy ra cảnh này.

Hạo Thiên tấn thăng Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể, lại có được tam thiên Đại đạo cúi đầu!!

Trong lịch sử Hồng Hoang, chưa từng xảy ra chuyện này.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy chấn động từ tận đáy lòng.

Chuyện này, hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của Hồng Quân.

Dù sao ông cũng chỉ nắm giữ Thiên đạo, cùng với mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, số lượng Đại đạo pháp tắc có thể thống ngự không nhiều, ít nhất không bằng Hạo Thiên hiện nay.

Không ai biết rằng, Hạo Thiên thực tế sở hữu bản Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, ba ngàn Đại đạo đều nằm trong lòng bàn tay.

"Bệ hạ thần uy!" Khổng Tuyên, Nhân Hoàng Đế Tân và Thân Công Báo, lần lượt quỳ xuống.

"Bệ hạ thần uy!!" Trong biển mây Thiên Đình, cũng vang lên âm thanh chấn động Hỗn Độn.

Đó là hàng tỷ cường giả của Thiên Đình đang đồng thanh hô vang.

Họ cảm thấy tự hào từ tận đáy lòng.

Sự tồn tại của Hạo Thiên Đại Đế đã áp chế được cả uy thế của Hồng Quân.

Quả thực không thể tưởng tượng!

Hồng Quân sắc mặt cứng đờ, lại không lên tiếng nữa, trực tiếp quay người rời đi.

"Tên này... thật đáng sợ!" Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy

Thiên Tôn nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Nữ Oa Nương Nương cũng sắc mặt tái mét, âm trầm đến sắp chảy ra nước.

Hạo Thiên ngày càng mạnh, đối với họ, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Huống hồ, bây giờ xem ra, Hồng Quân cũng vô cùng kiêng kỵ Hạo Thiên.

Có lẽ không có sự chuẩn bị vạn toàn, người khống chế Thiên đạo sẽ không muốn xé rách mặt với Hạo Thiên.

Nói một câu, Tiếp Dẫn chết oan.

Cũng không thể nào phục sinh như Chuẩn Đề.

Đừng hòng mong đợi Hạo Thiên sẽ giao ra thánh huyết hoàng kim còn sót lại sau khi Tiếp Dẫn vẫn lạc, đừng có mơ.

"Khổng Tuyên, Đế Tân, nơi này giao cho các ngươi," Hạo Thiên bình thản nói: "Trẫm về bế quan suy ngẫm, nghịch thiên đồ thánh quả thực có chút không thỏa đáng." "Tuân pháp chỉ!" Khổng Tuyên và Đế Tân đồng thời đáp lời. ...

Thành tựu Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể, Hạo Thiên lập tức trở về Hư Thần Giới.

Lúc này, Bàn Cổ Thần Điện đã được di dời đến nơi sâu nhất của Trung Ương Thần Điện.

"Tây Vương Mẫu muội tử, Dao Trì sư muội, mau đến gặp trẫm!" Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ.

Đã muốn bế quan thì tuyệt đối không làm qua loa.

Đã đến lúc để hai nàng chung sống với nhau.

Rất nhanh, hai bóng dáng yểu điệu thướt tha xuất hiện, cả hai đều cao quý đoan trang, dung mạo xinh đẹp vô song.

Nếu chỉ nhìn bóng lưng, không chừng sẽ lầm tưởng hai người là chị em sinh đôi.

"Bái kiến Đế quân!" Hai nàng đồng thanh nói.

Bởi vì tu vi của Hạo Thiên mỗi ngày một tinh tiến, uy nghiêm của Đại đế ngày càng nồng đậm, ngay cả những người thân cận cũng bắt đầu trở nên cẩn trọng, lễ số đầy đủ.

"Hai người hãy làm quen với nhau đi." Hạo Thiên nói.

Tây Vương Mẫu thân là tiên thiên thần thai, cũng là một trong ba ngàn khách trần tại Tử Tiêu Cung, đích thị là một đại thần thượng cổ, sớm đã gặp qua Dao Trì.

Chỉ là, Dao Trì lúc đó chỉ là một tiểu đạo đồng hầu hạ bên cạnh Đạo Tổ, cho dù dung mạo và căn cốt có xuất chúng đến đâu cũng không ai chú ý.

Vì vậy, hai người trước đây tuy đã gặp mặt, nhưng giữa họ không có giao tiếp, không thể nói là quen biết.

"Chào Tây Vương Mẫu tỷ tỷ!" Dao Trì dịu dàng nói.

Nàng tỏ ra là một người có tính tình rất tốt, mang trong mình một tấm lòng rộng lớn của bậc mẫu nghi thiên hạ.

"Chào Dao Trì muội muội!" Tây Vương Mẫu cũng mỉm cười.

Hai người nhìn nhau, có một ảo giác như đang soi gương, đều nhìn thấy chính mình từ trên người đối phương.

Công bằng mà nói, hai người bất luận là căn cốt, tu vi, khí chất, dung mạo, thậm chí cả địa vị, đều vô cùng tương tự.

Vì vậy, ngay lập tức nảy sinh một loại hảo cảm tâm đầu ý hợp.

“Tốt,” Hạo Thiên mỉm cười, “từ nay về sau, hai người cứ xưng hô tỷ muội.

Chương 203

Trong mười vạn năm tới, hai người đều sẽ cùng trẫm tu luyện." "Cẩn tuân pháp chỉ!" Dao Trì và Tây Vương Mẫu đồng thời đáp.

Tuy nhiên, trong lòng cả hai đều có chút băn khoăn.

Hiện tại Phong Thần lượng kiếp còn lâu mới kết thúc, nếu bế quan mười vạn năm, e rằng mọi chuyện đã nguội lạnh từ lâu.

"Theo trẫm." Hạo Thiên chậm rãi đứng dậy, dẫn hai nàng bước vào sâu trong thần điện.

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến cả hai kinh ngạc, họ nhìn thấy Bàn Cổ Thần Điện được hóa thành từ đầu lâu của Bàn Cổ Đại Thần, một luồng ý chí Bàn Cổ thuần túy đan xen lượn lờ, tử khí mông lung phun trào, hỗn độn thần quang chiếu rọi, phảng phất khiến người ta trở lại thuở hỗn độn sơ khai.

"Trời ơi!" Hai nàng đồng thời kinh hãi.

Vạn lần không ngờ tới, Hạo Thiên lại có được cả thần vật bực này.

Thật sâu không lường được!

Thiên Đế quả thực sâu không lường được!

"Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, ba vị ra đây!" Hạo Thiên hạ lệnh.

Đang khổ tu trong Bàn Cổ bí cảnh, ba vị Thánh nhân của Thiên Đình lập tức lui ra.

"Bái kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp

Thiên Đế và Hoang Thiên Đế đồng thời cúi lạy.

Ba người đều thánh uy mênh mông, toàn thân thần quang bành trướng, dường như giẫm cả vũ trụ Hồng Hoang dưới chân, khiến Đại đạo phải thần phục.

Rõ ràng, trong khoảng thời gian này, thực lực của họ đã tăng vọt, tấn thăng đến cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Tây Vương Mẫu và Dao Trì thấy vậy đều vô cùng ngưỡng mộ.

Đây mới là lực lượng chiến đấu cốt lõi nhất của Thiên Đình, là chỗ dựa to lớn để khiêu chiến Thiên đạo Hồng Hoang sau này.

"Tốt," Hạo Thiên khẽ gật đầu, "mười năm tới, Ngoan Nhân Đại Đế thay trẫm trấn giữ Trung Ương Thần Điện, Diệp Thiên Đế thay trẫm trấn giữ Lăng Tiêu Bảo Điện, Hoang Thiên Đế thay trẫm tuần du Hồng Hoang." Ba vị Thánh nhân lên tiếng tuân chỉ, lập tức chia nhau rời đi.

Hạo Thiên dẫn hai nàng bước vào Bàn Cổ Thần Điện, lại tiến vào cánh cửa cổ xưa đó, leo lên bậc thang phủ đầy kiếp quang khai thiên, tiến vào Bàn Cổ bí cảnh.

Vừa bước vào, Dao Trì và Tây Vương Mẫu đều bị chấn động.

Tốc độ thời gian nhanh gấp vạn lần.

Hàng tỷ tỷ nguyên thần của Hỗn Độn Thần Ma.

Đơn giản là hung hiểm đến cực hạn.

Nếu không phải Hạo Thiên dẫn theo, hai vị mỹ nhân tuyệt thế này sẽ lập tức hương tiêu ngọc vẫn.

"Bắt đầu thôi," Hạo Thiên nói, "khổ tu ở đây mười năm, tương đương với mười vạn năm bên ngoài, chúng ta cùng nhau đề thăng một phen.

Đến lúc đó, trẫm sẽ giúp hai người đồng thời tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Thiện!" Dao Trì và Tây Vương Mẫu đồng thời gật đầu.

Ba người kết nối pháp lực và khí tức thành một thể, bắt đầu giao tranh với nguyên thần của Hỗn Độn Thần Ma.

Ở đây, Hạo Thiên không hề có bất kỳ e dè nào.

Y thi triển Bàn Cổ Thần Quyền, Phá Diệt Thức, Khai Thiên Thức và Tạo Hóa Thức, luân phiên sử dụng.

Kiếp quang khai thiên từng mảng từng mảng oanh tạc, nghiền nát vô tận nguyên thần của Hỗn Độn Thần Ma.

Cảm thấy hơi mệt, y lại phóng ra Hỗn Độn Kiếm Thai, thi triển "Thiên Phạt", giữa những lần giơ tay, hư không đã biến thành một vùng đầy kiếp quang, chém diệt mọi thứ trước mắt, không vật gì không chém, không vật gì không giết.

Đi theo bên cạnh Hạo Thiên, Tây Vương Mẫu và Dao Trì thu được lợi ích không nhỏ.

Hai người bình thường sống ẩn dật trong thâm cung, gần như không đấu pháp với ai, kinh nghiệm chiến đấu gần như bằng không.

Tại Bàn Cổ bí cảnh, cuối cùng họ cũng có được sự rèn luyện mạnh mẽ nhất.

Hỗn độn không tính năm tháng, trong bí cảnh cũng vậy.

Năm tháng dài đằng đẵng thoáng chốc trôi qua.

Đột nhiên, Hạo Thiên dừng lại.

Trong tay y, bây giờ đã có mười viên thần lôi được đan kết từ những mảnh vỡ nguyên thần của Hỗn Độn Thần Ma, mỗi viên đều như một vầng thái dương, ẩn chứa uy năng khủng bố.

“Không tệ!” Hạo Thiên tâm trạng vui vẻ.

Lần này, mười viên Hỗn Độn Thần Lôi cùng xuất ra, phá diệt Thiên đạo cũng chỉ là chuyện nhỏ, nếu chỉ dùng để chém giết một hai Thánh nhân thì quá lãng phí.

“Chúc mừng Đế quân!” Dao Trì và Tây Vương Mẫu ngoan ngoãn chúc mừng.

Hai người ở bên cạnh Hạo Thiên lâu như vậy, sớm đã bồi dưỡng được sự ăn ý cao độ, không phải chị em mà hơn cả chị em.

“Chuyện ở đây đã xong, cũng nên ra ngoài rồi.” Hạo Thiên vung tay áo, đưa hai nàng rời khỏi bí cảnh.

Trở lại Trung Ương Thần Điện.

Hạo Thiên vẫn làm theo thông lệ, đem toàn bộ công đức Thiên đạo tích lũy trước đó, cùng với tu vi của hơn mười nguyên hội, một mạch rót vào cho hai nàng.

Y lại để họ gửi một phần nguyên thần vào trong Thiên đạo của Hư Thần Giới.

Thêm vào đó, Tây Vương Mẫu và Dao Trì sớm đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Vì vậy, thời cơ chứng đạo của hai người đã chín muồi.

“Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Dao Trì Kim Mẫu làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khâm thử!” “Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Tây Vương Mẫu làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Khâm thử!" Giọng nói hùng hậu của Hạo Thiên chấn động toàn bộ Hư Thần Giới.

Trong khoảnh khắc, thiên hoa rơi lả tả, dị tượng vô cùng, thánh quang khổng lồ quét qua toàn bộ Hư Thần Giới.

Cảnh giới tu vi của Tây Vương Mẫu và Dao Trì vọt thẳng lên đến cực hạn.

Toàn thân hai người được bao phủ bởi thánh quang, có thể tùy thời liên thông với Thiên đạo Hư Thần Giới, điều động sức mạnh Thiên đạo để đối địch.

So với trước đây, họ đã mạnh hơn gấp trăm lần.

"Lại tấn thăng thêm hai vị Thánh nhân!

Bệ hạ thần uy!" Vô số cường giả Thiên Đình kích động hoan hô.

Quá đáng sợ.

Chương 204

Mới qua bao lâu, Thiên Đình đã sở hữu năm vị Thánh nhân.

Xem ra pháp lệnh "Thiên Đình Bách Thánh" tuyệt không phải là nói suông.

Đến lúc đó, cho dù khai chiến với Thiên đạo Hồng Hoang, cũng nhất định sẽ thể hiện ra thế áp đảo. …… Mười năm trôi qua.

Hạo Thiên lại một lần nữa trấn giữ Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Thần Công Báo ở đâu, mau đến gặp trẫm!" Y phát ra một đạo pháp chỉ.

Rất nhanh, Thần Công Báo vội vã cưỡi mây đến, quỳ lạy trước điện: "Thần Thần Công Báo khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" "Tình hình Phong Thần thế nào rồi, nói một chút đi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Thần Công Báo đáp một tiếng, lập tức bẩm báo sự thật.

Mặc dù Hạo Thiên đưa mỹ nhân đi tu luyện trong Bàn Cổ bí cảnh, nhưng phàm gian vẫn chiến hỏa triền miên, Đại Thương và Tây Kỳ đánh nhau không thể tách rời.

Do Hạo Thiên không có mặt, Hoang Thiên Đế tuy thay mặt Thiên Đế tuần du Hồng Hoang, nhưng cũng không tiện tự mình quyết định, vì vậy đã áp dụng sách lược bảo thủ.

Ngược lại, phía Tây Kỳ, do có ba vị Thánh nhân chống lưng, thế lực bành trướng cực nhanh, qua mấy trận chiến dịch, đã lờ mờ chiếm thế thượng phong.

Thậm chí, đệ tử Tiệt giáo cũng lần lượt tham chiến.

Số người trên Phong Thần Bảng, đã bắt đầu vượt qua con số một trăm.

Đa Bảo Đạo Nhân bất ngờ bị bắt đi, bị Bồ Đề Đại Trận độ hóa, gia nhập Phật môn phương Tây.

Đối với chuyện này, Thông Thiên Giáo Chủ tuy tức giận, nhưng cũng hiểu rằng thiên số không thể trái, Đa Bảo quả thực có duyên với phương Tây, có mệnh cách chưởng quản đại giáo.

Ngoài ra, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại lén lút phản giáo, mang theo một món đại sát khí có thể tru sát Thánh nhân đến Tây Kỳ.

Món đại sát khí đó chính là Lục Hồn Phiên.

"Hửm?

Quỹ tích Hồng Hoang, quả thực đã xảy ra biến hóa rất lớn." Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng.

Y chắc chắn trăm phần trăm, hiện giờ, tên của mình đã vinh dự nằm ở đuôi của Lục Hồn Phiên, trên đó nhất định còn có Ngoan Nhân, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, thậm chí có cả Dao Trì.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đoạt lại Lục Hồn Phiên, phá giải sát kiếp này!

Phần thưởng năm vạn điểm nguyên liệu cấp Chúa Tể bậc hai!

Rút thưởng cấp Hồng Mông một lần!" Hệ thống phát ra âm thanh nhắc nhở.

Hạo Thiên nghe thấy âm thanh này, cảm giác như đã qua một đời.

Quả thực đã lâu không nhận nhiệm vụ của hệ thống.

Hiện giờ, Lục Hồn Phiên chắc chắn đang nằm trong tay Thánh

nhân của địch, muốn đoạt lại, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên, nếu để địch thuận lợi phát động lá cờ này, hậu quả sẽ khôn lường.

Kích hoạt Chủ Tể Chi Nhãn, Hạo Thiên bắt đầu tìm kiếm manh mối.

"Hửm?!

Có ý tứ!!" Đột nhiên, Hạo Thiên sững sờ.

Vạn lần không ngờ.

Nữ Oa đã tái kiến Oa Hoàng Cung trong Thái Nhất bí cảnh, bố trí cấm chế như mê cung, hòng mê hoặc ngoại giới.

Tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia, lúc này đang ở trong Oa Hoàng Cung.

Bản thể của hắn là một con thỏ yêu, vốn là một trong bảy vị tiên thị giả bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, được giáo chủ hết mực tin tưởng.

Không ngờ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại ăn cây táo rào cây sung, trong lúc cục diện chưa rõ ràng, đã phản giáo, chạy đi nương tựa Nữ Oa nương nương, người từng thống ngự vạn yêu thiên hạ.

Thực tế, theo quỹ tích Phong Thần ban đầu, trong trận Vạn Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên thấy Tiệt giáo đã hết thời, bèn trộm Lục Hồn Phiên, đầu tiên tìm đến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Tử, mặt dày mày dạn quỳ xuống đầu hàng.

Cũng chính vì hành động này, đã khiến Thông Thiên Giáo Chủ mất đi cơ hội lật ngược tình thế, dẫn đến Tiệt giáo bị diệt vong.

Loại nhị ngũ tử này, khiến Hạo Thiên căm hận đến tận xương tủy.

Nhìn kỹ lại, trong toàn bộ Oa Hoàng Cung, không hề có sự tồn tại của Lục Hồn Phiên.

Chắc chắn đã bị Nữ Oa cất giấu cẩn thận.

"Nên làm thế nào đây?" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Trực tiếp đến cửa đòi, Nữ Oa chắc chắn sẽ không thừa nhận, không khéo sẽ lập tức lay động Lục Hồn Phiên, ra tuyệt sát trước thời hạn.

Hạo Thiên có Thế Thân Khôi Lỗi, lại từng câu được hàng chục triệu phân thân Huyết Thần Tử, đương nhiên sẽ không vẫn lạc.

Nhưng e rằng sẽ liên lụy đến người vô tội, hại Dao Trì và Ngoan Nhân.

Chuyện này, xem ra có chút khó giải quyết.

Hạo Thiên lại dùng Chủ Tể Chi Nhãn tìm đến Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người này hiện đang ở Thủ Dương Sơn, tuy bế môn không ra, nhưng đã lén lút làm không ít chuyện hãm hại Đại Thương và Tiệt giáo.

Lục Hồn Phiên cũng không ở đó.

"Mặc kệ, cứ đến xem sao đã." Hạo Thiên bật người đứng dậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người đã ở trong hỗn độn tinh không, bước vào phạm vi khe nứt Tam Giới.

Rất nhanh, y đã tìm được lối vào Thái Nhất bí cảnh năm xưa.

Chỉ là, lúc này, Thái Nhất bí cảnh đã bị Nữ Oa động tay động chân, thời không ở lối vào tầng tầng lớp lớp, dường như đã bố trí Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện bước vào.

"Chút thủ đoạn không ra gì, làm sao ngăn được trẫm." Ánh mắt

Hạo Thiên lạnh đi.

Trong khoảnh khắc, không gian bên cạnh y lập tức vặn vẹo, một lỗ sâu uốn lượn khúc khuỷu được mở ra, vòng qua vô số rào cản, thông thẳng đến Oa Hoàng Cung mới xây.

Thời gian trong phạm vi trăm tỷ dặm cũng đột ngột ngưng trệ.

Nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, Hạo Thiên phớt lờ mọi cấm chế và trở ngại, tùy ý xuyên qua thời không, một cái Sơn Hà Xã Tắc Đồ cỏn con, căn bản không ngăn được.

Nhưng để thi triển đồng thời cả Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, cần phải có pháp lực và thủ đoạn nghịch thiên, Thánh nhân cũng chưa chắc làm được.

Chương 205

Trong nháy mắt, Hạo Thiên đã đến Oa Hoàng Cung.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vốn đang ngồi xếp bằng khổ tu, lúc này ngây ra như phỗng, không thể cử động.

“Hạo Thiên!

Ngươi dám tự tiện xông vào cấm địa của bản cung?!” Nữ Oa giận dữ.

Nàng cũng bị biến hóa đột ngột này dọa cho một phen.

Ai có thể ngờ, thần thông của Hạo Thiên lại khủng bố đến mức này, phớt lờ mọi rào cản, đường hoàng xông vào.

Lại còn khống chế hoàn toàn thời gian, khiến vị nữ Thánh nhân này cũng tạm thời không thể động đậy.

Nàng có thể thi triển thánh pháp để cơ thể khôi phục bình thường, nhưng ít nhất cũng cần một hai hơi thở, Hạo Thiên nhanh hơn nhiều.

Bành!

Hạo Thiên không nói hai lời, một bàn tay rực rỡ kim quang, mang theo kiếp quang phá diệt vạn vật đánh xuống.

Trực tiếp đánh nổ Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Nguyên thần của tên phản đồ Tiệt giáo này cũng bị Hạo Thiên tóm lấy.

Y thi triển Sưu Hồn Bí Thuật nhanh như chớp, nắm giữ toàn bộ ký ức của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trước đó, Hạo Thiên đã giao chiến với vô số nguyên thần Hỗn Độn Thần Ma trong Bàn Cổ bí cảnh nhiều năm, thu thập vô số mảnh

vỡ nguyên thần, sớm đã học được không ít bí thuật cực kỳ thực dụng từ những tồn tại tà ác hung sát đó.

Ví dụ như Sưu Hồn Thuật, Linh Hồn Đại Ma Bàn, Ma Thai Ký Sinh Quyết, Đạo Tâm Chủng Ma Bí Pháp, v.v.

"Thì ra là vậy." Hạo Thiên lập tức bừng tỉnh.

Sau khi đọc ký ức của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Hạo Thiên đã xác nhận một chuyện.

Lục Hồn Phiên quả thực đã được đưa cho Nữ Oa, nhưng vị nữ Thánh nhân này suy nghĩ, cảm thấy không giữ được vật này, lại chuyển giao cho Hồng Quân.

Lần này, độ khó của việc đoạt lại lá cờ lập tức tăng lên vô số lần, có thể gọi là độ khó địa ngục.

Bây giờ bảo Hạo Thiên đến Tử Tiêu Cung, đối mặt với Hồng Quân tranh đoạt Lục Hồn Phiên, điều đó không thực tế lắm.

Một là không có thời cơ thích hợp nhất, hai là Hồng Quân cũng sâu không lường được, đánh nhau hậu quả khó lường.

Hạo Thiên chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Vì vậy, trong đầu y, lại lóe lên một tia sáng, nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu.

Lợi dụng Thời Gian Pháp Tắc, quay ngược dòng sông năm tháng, trở về thời khắc Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm cờ phản giáo, trực tiếp bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

"Cách này được!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn. …… Biển Đông mênh mông.

Dưới Tử Chi Nhai, chuông vàng vang vọng, khánh ngọc ngân nga.

Chính là lúc Tiệt giáo triệu tập đệ tử. 124.

Rất nhiều đệ tử Tiệt giáo vội vã kéo đến, các loại lưu quang và kiếm hồng lần lượt xé toạc bầu trời.

Nhưng lúc này, một đạo nhân tướng mạo thanh kỳ, tránh khỏi tai mắt của mọi người, nhân lúc hỗn loạn, lén lút lẻn ra ngoài.

Đó là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong bảy vị tiên thị giả được Thông Thiên Giáo Chủ hết mực tin tưởng.

"Lượng kiếp đã mở, có lời đồn, Tiệt giáo có họa diệt giáo, hiện đã tổn thất gần trăm vị sư đệ và sư muội," Trường Nhĩ Định Quang Tiên lẩm bẩm, "ngay cả đại sư huynh của Tiệt giáo ta, Đa Bảo Đạo Nhân cũng bị độ hóa, đến Linh Sơn phương Tây thành Phật làm tổ, bần đạo cũng phải sớm tính toán!" Lúc này, trong lòng hắn đang giấu Lục Hồn Phiên.

Báu vật này là mấu chốt của lượng kiếp, là lá bài tẩy cuối cùng của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đến lúc đó chỉ cần mang nó ra ở Tây Kỳ, ba vị Thánh nhân bên đó tất sẽ biết giá trị của nó, thu nhận và che chở cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Nếu không, không có bằng chứng, dễ bị người ta nghi ngờ, coi là gián điệp giả vờ đầu hàng.

Vừa nảy ra ý nghĩ đó, bước chân của Trường Nhĩ Định Quang Tiên càng nhanh hơn.

Rời khỏi Tử Chi Nhai, cuối cùng ra đến biển, hắn mới dám cưỡi kiếm quang bay về phía tây.

Mắt thấy đã cách Bích Du Cung mấy vạn dặm, mà không ai phát hiện hắn mất tích, Trường Nhĩ Định Quang Tiên thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chính lúc này, trên bầu trời đột nhiên bị xé toạc một lỗ hổng.

Một bàn tay lớn màu vàng kim, mang theo vô cùng kiếp quang, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào người Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Bành!

Không chút bất ngờ, tên đạo nhân này tại chỗ bị nghiền nát, nhục thân hóa thành tro bụi, nguyên thần biến thành mưa cam lồ rơi xuống.

Một lá cờ rơi xuống, trên cờ sát khí cuồn cuộn, có sáu dải đuôi cờ lay động không ngừng.

"Tốt!" Hạo Thiên lật tay, lập tức thu vật này đi.

Y đã phải trả một cái giá không nhỏ mới có thể quay ngược dòng sông năm tháng, trở về thời khắc này, vừa kịp lúc chặn được Trường Nhĩ Định Quang Tiên đang phản giáo chạy trốn đến Tây Kỳ.

Ong!

Trên đầu Hạo Thiên, khí lành lượn lờ, xuất hiện Hỗn Độn Chung.

Chuông này huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể phản lại mọi công kích của bảo vật thần binh, có thể phớt lờ mọi tổn thương của thần thông pháp thuật.

Đội Hỗn Độn Chung trên đầu, trước tiên đã đứng vào thế bất bại.

Hạo Thiên dùng báu vật này che chở, sau đó giương Lục Hồn Phiên ra.

Quả nhiên thấy, trên sáu dải đuôi cờ, vẫn là một mảng trống không.

Chắc là Thông Thiên Giáo Chủ chưa kịp viết tên ai lên đó.

Hơn nữa, lá cờ này chưa rơi vào tay Nữ Oa, nên không thể có tên của Hạo Thiên và Dao Trì.

Tuy vậy, Hạo Thiên để tránh xảy ra sai sót, đã ra tay độc ác.

Y đặt Lục Hồn Phiên vào lòng bàn tay, khẽ xoa một cái, lực lượng kinh khủng phát động, xé nó thành bột mịn.

Đại công cáo thành, Hạo Thiên lập tức quay về theo đường cũ.

Hành động thay đổi tiến trình Hồng Hoang như vậy, ngay cả y cũng không chắc chắn, rốt cuộc sẽ gây ra biến hóa gì.

Chương 206

Cùng lúc đó, sâu trong Tử Tiêu Cung.

Trong một thiên điện nơi Hồng Quân cất giữ pháp bảo, lá cờ Lục Hồn Phiên nằm im lìm trong góc, trông rất không bắt mắt.

Trên sáu dải đuôi cờ lần lượt viết tên của: Hạo Thiên, Dao Trì, Tử Vi Đại Đế, Câu Trần Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Nhân Hoàng Đế Tân.

Đột nhiên, nó nứt ra từng đường, sáu dải đuôi cờ viết đầy tên tuổi bỗng chốc trở nên ảm đạm, dần dần hóa thành tro bụi.

"Hửm?!" Đột nhiên, Hồng Quân Đạo Tổ bị kinh động.

Ông gần như lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Hạo Thiên khá lắm!

Lại dám làm như vậy!

Mặc dù trong lòng vừa kinh vừa giận, nhưng Hồng Quân không lập tức đi tìm Hạo Thiên hỏi tội.

Ông phát một đạo pháp chỉ, triệu Thông Thiên Giáo Chủ đến.

"Đệ tử khấu kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!" Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng cung kính.

Mặc dù đã trở mặt với mấy vị Thánh nhân kia, nhưng đối với Hồng Quân, ông vẫn vô cùng tôn trọng và kính sợ.

"Giao ra phương pháp luyện chế Lục Hồn Phiên." Giọng Hồng Quân lạnh băng.

Thông Thiên Giáo Chủ sững sờ, nhưng cũng chỉ có thể làm theo.

Dù thế nào, ông cũng không muốn chống lại lão sư.

Trong nháy mắt, Hồng Quân nhận được một chiếc ngọc giản, bên trong ghi chép chi tiết các bước luyện chế Lục Hồn Phiên.

Thậm chí, Thông Thiên còn nói cho Hồng Quân biết ở đâu có thể tìm thấy nguyên thần và tinh huyết của Đại Đạo Thiên Ma.

"Được rồi, về đi, chuyện hôm nay phải giữ bí mật, không được nói với bất kỳ ai." Hồng Quân lại dặn dò.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu đồng ý, lập tức trở về Bích Du Cung.

Trong lòng ông dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng hy vọng không phải như ông nghĩ.

Phía bên kia, Hạo Thiên sau khi trở về cũng đang chú ý động tĩnh của Tử Tiêu Cung.

Nhìn phản ứng của Hồng Quân, y lập tức hiểu ra.

Kẻ khống chế Thiên đạo này tâm cơ thâm sâu, e rằng định luyện lại Lục Hồn Phiên, dùng để đối phó với nhiều biến hóa sau này.

Không cần hỏi, chờ Lục Hồn Phiên mới ra đời, tên của Hạo Thiên chắc chắn sẽ được viết ở vị trí đầu tiên.

"Lão già thối, đã muốn chơi thì chúng ta chơi tới cùng." Hạo Thiên cười ha hả.

Chuyện diễn biến thành thế này, y cũng không lường trước được.

Thực tế, trong tay Hạo Thiên hiện tại có đến hơn trăm lá Lục Hồn Phiên, đều là thu hoạch từ những lần câu cá.

Nhưng, tạm thời y không định dùng, cũng không thể dung túng cho

kẻ địch sở hữu.

Y ngồi xếp bằng trong Thông Minh Điện của Thiên Đình, bắt đầu thi triển Đại Vận Mệnh Thuật và Đại Nhân Quả Thuật, suy diễn tung tích của Đại Đạo Thiên Ma.

Bởi vì đó là dược liệu bắt buộc để luyện chế Lục Hồn Phiên.

Một phần dược liệu khác chỉ có trong Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ cần Hạo Thiên ra lệnh, Vu tộc trấn giữ Địa phủ sẽ lập tức hai tay dâng lên.

Hạo Thiên không định đi hỏi Thông Thiên Giáo Chủ.

Làm vậy dễ bộc lộ ý đồ, đánh rắn động cỏ thì không hay.

Kẻ khống chế Thiên đạo cũng có thần niệm bao phủ Tam Giới, biết hết mọi chuyện trong Bích Du Cung.

"Hửm?

Thì ra là ở đây!" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Hồng Hoang lúc này vẫn còn một số lượng nhỏ Đại Đạo Thiên Ma tồn tại.

Nhưng, chúng chỉ tồn tại ở một cấm địa thượng cổ đã bị phong ấn.

Nơi đó vốn là di chỉ chiến trường của đại chiến tam tộc.

Vì đã có hàng vạn tỷ sinh linh mạnh mẽ vẫn lạc, nên mảnh chiến trường đó đã hóa thành một vùng ma thổ, nếu không có phong ấn, sẽ sinh ra các loại yêu ma khủng bố, tuyệt đối sẽ gây tai họa cho toàn bộ Hồng Hoang.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ tru sát tất cả

Đại Đạo Thiên Ma còn sót lại, ngăn chặn Lục Hồn Phiên mới ra đời!

Phần thưởng một vạn điểm nguyên liệu cấp Chúa Tể bậc hai!

Rút thưởng cấp Hồng Mông một lần!" Hệ thống nhắc nhở.

Vốn đang do dự có nên đến Thái Cổ chiến trường một chuyến hay không, Hạo Thiên lập tức quyết định.

Nhân lúc Hồng Quân chưa hành động, y định ra tay trước để chiếm ưu thế.

Vèo!

Hạo Thiên thi triển thần thông.

Một thông đạo vặn vẹo lập tức kéo dài đến nơi sâu thẳm của hỗn độn tinh không.

Giây tiếp theo, Hạo Thiên xuất hiện trước một khe nứt thời không cực kỳ sâu thẳm.

Khe nứt này được bao phủ bởi hỗn độn phong bạo khủng bố, xung quanh địa thủy hỏa phong phun trào, thời không cực kỳ bất ổn, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên tận mắt nhìn thấy, một ngôi sao lớn hơn trái đất mấy vạn lần bị kéo vào trong khe nứt, lập tức bị nghiền nát thành tro bụi.

Ngay cả bán bộ Thánh nhân cũng không dám dễ dàng lại gần.

Vì vậy, dùng nơi này làm lối vào phong ấn, tương đối an toàn.

"Đi!" Hạo Thiên ý niệm vừa động, cả người chìm vào trong khe nứt.

Chương 207

…… Đi sâu vào khe nứt hơn trăm tỷ dặm.

Nơi này không có bất kỳ tia sáng nào, u ám như địa ngục.

Hạo Thiên lại cảm ứng được, phía trước xuất hiện một phong ấn cổ xưa mạnh mẽ, có khí tức Thiên đạo trấn áp, gần như không thể phá hủy.

"Ra vậy!" Hạo Thiên thầm nghĩ.

Năm xưa chính Hồng Quân đã tự tay phong ấn di chỉ chiến trường này.

Bởi vì lúc đó Hồng Hoang chưa có Lục Đạo Luân Hồi, những sinh linh tiên thiên tử trận không thể chuyển thế, chỉ có thể hóa thành vô số du hồn.

Để tránh những hung vật này gây họa cho Hồng Hoang, Thiên đạo đương nhiên phải có phản ứng.

Lâu như vậy rồi, cũng không biết bên trong đã biến thành bộ dạng gì.

Dựa vào Không Gian Pháp Tắc, Hạo Thiên dễ dàng vòng qua phong ấn, lặng lẽ tiến vào cấm địa.

Địa vực bên trong vô cùng rộng lớn, tuy chỉ là một sơn cốc, nhưng đủ để chứa đựng mười vạn dải ngân hà.

Trên vách núi của sơn cốc, có rất nhiều bức tượng cổ xưa, bị năm tháng ăn mòn, không nhìn ra được diện mạo ban đầu.

Mặt đất đầy đá vụn, các loại mảnh vỡ pháp bảo, thi cốt của cường giả Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chất đống khắp nơi,

khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Có những bộ xương vô cùng khổng lồ, nằm trên mặt đất như một dãy núi.

Cũng có những bộ xương bên cạnh, rải rác những chiếc lông vũ bảy màu, những chiếc sừng kỳ lân lấp lánh, tất cả đều tỏa ra khí tức kinh người.

Những dòng sông rộng lớn do huyết thủy tạo thành, chảy xiết trên mặt đất, mỗi dòng đều rộng mấy vạn dặm, qua vô số nguyên hội, vẫn còn mùi hôi thối xông lên trời.

Gào gào gào gào gào...

Khắp nơi đều có tàn hồn của sinh linh tiên thiên lang thang, phát ra những tiếng gầm gừ không cam lòng.

Hạo Thiên lặng lẽ bước đi giữa chúng, trên đầu lơ lửng Hỗn Độn Chung.

Y cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Cũng chỉ có loại địa vực khủng bố phơi thây hàng vạn tỷ này, mới là nơi ẩn náu hoàn hảo cho Đại Đạo Thiên Ma.

Đương nhiên, số lượng tàn hồn ở đây, so với Bàn Cổ bí cảnh, còn kém một chút, cũng không đủ mạnh.

Thân là Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể, khí tức mà Hạo Thiên tỏa ra khiến những tàn hồn đó vô cùng sợ hãi, không có con nào dám lại gần trong phạm vi vạn dặm.

"Ồ?

Ở kia có mấy gốc tiên thiên linh căn cực phẩm." Ánh mắt Hạo Thiên khẽ động.

Mặc dù tiên thiên linh căn đã thấy nhiều, nhưng sinh trưởng ở nơi

này, lại khá đặc thù.

Đó là những cây đại thụ cao đến ngàn trượng, hoàn toàn do thái âm chi khí ngưng tụ thành, cành lá sáng như sương tuyết, tỏa ra khí lạnh nồng đậm.

Mỗi một gốc tiên thiên linh căn này, đều dễ dàng đóng băng phạm vi vạn dặm.

Ngay cả cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên lại gần, cũng sẽ bị đóng băng trong nháy mắt, nhục thân, nguyên thần, pháp lực toàn bộ đều bị đông cứng.

Hạo Thiên đi tới, trực tiếp thu đi hơn mười gốc linh căn.

Tác dụng của chúng rất lớn, sau khi luyện hóa, có thể giúp tu sĩ tăng cường thái âm chi lực, khi ra chiêu hàn khí bức người, có thể dễ dàng đóng băng kẻ địch.

Mặc dù Hạo Thiên không cần dùng, nhưng có thể ban cho các chiến tướng Thiên Đình dưới trướng.

Tiếp tục đi về phía trước, y nhìn thấy một cái hố cực lớn sâu không thấy đáy.

Bên trong chất đống như rác, đầy các loại long châu và yêu đan đủ mọi phẩm cấp, có đến hơn chục triệu viên, phủ đầy bụi bặm, không ít trong số đó là của cấp Đại La Kim Tiên hoặc Chuẩn Thánh.

Những cái hố lớn như vậy, trong toàn bộ di chỉ chiến trường, có đến mấy vạn cái, cũng không biết là vị tiền bối nào đã thu thập.

"Lợi hại thật." Hạo Thiên thở dài.

Năm xưa, Thủy Kỳ Lân xuất thế ở Bất Chu Sơn, thống lĩnh tẩu thú Hồng Hoang.

Sau đó, Tiên Thiên Long Tộc và Phượng Tộc liên thủ đối phó Kỳ

Lân Tộc, một trận đại chiến quy mô chưa từng có, ảnh hưởng đến hơn mười vạn tỷ sinh linh tiên thiên.

Có thể tưởng tượng, đại chiến lúc đó kịch liệt đến mức nào.

Y bung thần niệm ra, bao trùm phạm vi ngàn tỷ dặm xung quanh, Hạo Thiên bắt đầu tìm kiếm tung tích của Đại Đạo Thiên Ma.

Thứ này rất xảo quyệt, hành tung bất định, cực kỳ giỏi ẩn giấu khí tức.

Vì vậy, muốn tìm ra, cũng không dễ dàng.

Nếu không, Lục Hồn Phiên trong toàn bộ Hồng Hoang hiện nay cũng sẽ không hiếm như vậy.

Trừ những thứ Hạo Thiên câu được, cũng chỉ có vỏn vẹn một lá cờ mà thôi.

Tạm thời chưa tìm thấy Đại Đạo Thiên Ma, nhưng Hạo Thiên lại có thu hoạch khác.

Y tìm thấy một lượng lớn hỗn độn thần thạch tỏa ra tiên quang chín màu.

Đây là loại cực phẩm trong Hỗn Độn Thần Thạch, được gọi là Cửu Thải Hỗn Độn Thần Thạch, vật này là sản phẩm bắt buộc để luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo, Hạo Thiên đã thấy qua đủ loại bảo vật, nhưng đây cũng là lần đầu tiên gặp được.

"Lạ thật, sao lại ở đây?" Hạo Thiên thầm nghĩ.

Y chỉ có thể suy đoán, đây là di bảo của các đại năng Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa, sau khi vẫn lạc trong đại chiến, những viên Cửu Thải Hỗn Độn Thần Thạch này đã trở thành vật vô chủ.

Hạo Thiên không chút khách khí, thu sạch tất cả.

Ngay sau đó, y lại phát hiện ra rất nhiều Tạo Hóa Tiên Thổ.

Loại Tạo Hóa Tiên Thổ này, phải do nhục thân của các đại năng cấp Chuẩn Thánh thuộc lứa đầu tiên của Tiên Thiên Long Tộc, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc chất đống lại với nhau, trải qua ít nhất hai mươi nguyên hội trở lên, mới có thể dần dần hình thành.

Mỗi một hạt tiên thổ này, đều tựa như hỗn độn tiên kim, tỏa ra tiên quang rực rỡ, lượn lờ khí tức tạo hóa.

"Tuyệt vời!" Hạo Thiên phá lên cười ha hả.

Vật này có thể trồng các loại Hỗn Độn Linh Căn hiếm thấy, có tác dụng thúc đẩy sinh trưởng.

Ngay cả cực phẩm tiên thiên linh căn Thông Thiên Kiến Mộc cũng không chịu nổi năng lượng khổng lồ của Tạo Hóa Tiên Thổ.

Vạn lần không ngờ, Đại Đạo Thiên Ma chưa tìm thấy, mà đã có thu hoạch không nhỏ.

Chuyến đi này thật đáng giá.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ toàn thân chấn động.

Chương 208

Dường như đã cảm nhận được điều bất thường.

“Không hay rồi!” Hồng Quân nhíu mày, “Tiểu tử Hạo Thiên, lại dám xông vào di chỉ chiến trường Tiên Thiên Tam Tộc trước!” Trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy.

Hồng Quân đang định đi tìm Đại Đạo Thiên Ma, không ngờ lại bị Hạo Thiên đi trước một bước.

Rõ ràng, mục tiêu của mọi người đều giống nhau.

Đó là giết sạch tất cả Đại Đạo Thiên Ma trước, không cho đối thủ luyện chế Lục Hồn Phiên.

Chỉ là, di chỉ chiến trường quá rộng lớn.

Hạo Thiên nhất thời cũng chưa tìm ra.

Vẫn còn cơ hội.

“Thái Thanh, Ngọc Thanh, Nữ Oa!

Ba vị mau đến Tử Tiêu Cung một chuyến!” Hồng Quân phát ra pháp chỉ.

Rất nhanh, ba vị Thiên đạo Thánh nhân đều đã đến.

Họ cũng hiểu rằng, e là có chuyện khẩn cấp xảy ra.

Thông thường, Hồng Quân gần như không bao giờ triệu kiến mọi người gấp gáp như vậy.

Đóng chặt cửa, Hồng Quân dặn dò một phen, ba vị Thiên đạo Thánh nhân lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thì ra Hồng Hoang bề ngoài sóng yên biển lặng, lại ngầm có sóng

dữ, đã xảy ra chuyện như vậy.

Lục Hồn Phiên có thể giết Thánh nhân, tuyệt đối là đại sát khí sắc bén vô cùng, nắm trong tay, gần như có thể quyết định kết quả của lượng kiếp.

“Đi!

Chúng ta lập tức đến di chỉ chiến trường!

Cho dù phải động thủ khai chiến với Hạo Thiên, cũng phải ngăn cản hắn lấy được khí huyết và tinh hoa của Đại Đạo Thiên Ma.” Thái Thượng Lão Tử nói.

Nơi đó không phải Đông Thổ Hồng Hoang, không tồn tại bất kỳ quy tắc nào, cũng không trực tiếp can thiệp vào lượng kiếp, có thể yên tâm mà chém giết.

“Đi!” Nguyên Thủy và Nữ Oa cũng đáp. 125.

Ba vị Thánh nhân từ biệt Hồng Quân, với tốc độ nhanh nhất vội vã đến đích.

Thánh quang chói lòa xé toạc hỗn độn tinh không, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang bị kinh động. …… Ba vị Thánh nhân tay cầm thiên đạo phù chiếu, dễ dàng giải khai phong ấn. 126.

Họ lách mình tiến vào, cũng bị cảnh tượng kinh người trước mắt làm cho chấn động.

Không ngờ, di chỉ chiến trường Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa, lại biến thành bộ dạng này, đơn giản là tai họa tràn lan, khắp nơi đều là những du hồn hung hãn lượn lờ.

Xem ra, quyết định năm xưa của Đạo Tổ là chính xác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn triển khai thần niệm, lập tức khóa chặt vị trí của Hạo Thiên.

Tương tự, Hạo Thiên cũng có cảm giác, biết có người xông vào.

“Ba vị đạo hữu, thật là trùng hợp.” Hạo Thiên cười hắc hắc.

Phạm vi ở đây lớn như vậy, mọi người đều là cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, không cần phải che che giấu giấu nữa.

Y lập tức hiểu ra ý của Hồng Quân.

Là để Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa nương nương đến đây tranh đoạt với mình.

“Hạo Thiên!

Ngươi đang làm gì ở đây!

Nơi này là thái cổ cấm địa do lão sư tự tay phong ấn, người không phận sự không được tự tiện vào!” Nguyên Thủy Thiên Tôn giả ngu.

“Thôi đi,” Hạo Thiên cười ha hả, “đến đây làm gì, mọi người trong lòng đều biết rõ.

Hay là thế này, trẫm khuyên một câu, từ đâu đến thì về lại đó đi.” “Tại sao?

Chỉ có ngươi được, ta không được sao?” Nữ Oa nương nương hừ lạnh.

“Cũng không phải,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “trong tay trẫm đã có Lục Hồn Phiên, không chỉ một lá, giết các ngươi dễ như trở bàn tay.

Cho nên, ba vị đạo hữu đừng phí sức nữa.” Dứt lời, Hạo Thiên vung tay áo.

Trên mặt đất mênh mông trước mắt, lập tức cắm xuống đủ mười hai lá Lục Hồn Phiên.

Mỗi một lá cờ đều sát khí cuồn cuộn, sáu dải đuôi cờ lay động, tỏa

ra khí tức khủng bố phá diệt Thiên đạo.

Ngay cả là Thiên đạo Thánh nhân, chỉ cần nhìn một cái vào loại cờ này, cũng sẽ thần hồn chấn động, cảm nhận được nguy hiểm chưa từng có.

Phụt!

Ba vị Thánh nhân suýt nữa thổ huyết.

Mẹ nó làm trò gì vậy!

Vốn tưởng rằng, Hạo Thiên định tranh đoạt dược liệu quan trọng để luyện chế Lục Hồn Phiên, không ngờ, trong tay người ta sớm đã có thành phẩm.

Như vậy, mục đích của Thiên Đế vô cùng rõ ràng.

Hạo Thiên chỉ muốn trừ bỏ những Đại Đạo Thiên Ma này, để loại bỏ ẩn họa bất lợi cho Thiên Đình mà thôi.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng trố mắt kinh ngạc.

Không nên như vậy chứ.

Tại sao lại xảy ra chuyện này.

Theo lý mà nói, những thứ như Lục Hồn Phiên và Trấn Thiên Quan, đơn giản là cùng hung cực ác, có thể trấn áp Thiên đạo Thánh nhân, bị Thiên đạo chán ghét, vì vậy mấy chục nguyên hội cũng chưa chắc đã sinh ra được một cái.

Nhưng đến tay Hạo Thiên, lại như hạ phẩm hậu thiên linh bảo, có vẻ hơi bị lạm phát.

Ba vị Thánh nhân chỉ vừa nhìn Lục Hồn Phiên một cái, mỗi người thánh khu run rẩy, thất khiếu chảy máu, đại đạo pháp tắc trong cơ thể đều bị đảo lộn.

Chương 209

Chắc chắn là hàng thật không thể nghi ngờ.

“Hạo Thiên!

Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?!” Thái Thượng Lão Tử cũng sốt ruột.

Nhiều Lục Hồn Phiên như vậy, có thể giết chết họ mười mấy lần.

“Quỳ xuống, gọi trẫm một tiếng Đại Thiên Tôn,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “sau đó lập tức cút, Hồng Hoang có bao xa, các ngươi cút xa bấy nhiêu.” Đại Thiên Tôn?

Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy cũng chỉ dám tự xưng là Thiên Tôn mà thôi.

Ý nghĩa của Đại Thiên Tôn là vượt lên trên Thiên Tôn, siêu việt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là người đứng đầu dưới Thiên đạo.

Nghe vậy, sắc mặt ba vị Thánh nhân biến đổi dữ dội.

Quá đáng!

Quá bắt nạt người!

Nhưng, không đợi họ lên tiếng.

Hạo Thiên chập hai ngón tay như kiếm, vung lên trong không trung như rồng rắn múa lượn.

Trong khoảnh khắc, trên mười hai lá Lục Hồn Phiên, lập tức đầy chữ.

Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa nương nương, Khương Tử Nha và Cơ Phát, tên của năm người đều xuất hiện trên đuôi cờ.

Hít!

Ba vị Thánh nhân đồng tử co rút mạnh, cảm giác như bị nước đá dội vào người, tại chỗ bị dọa sợ.

Tên này quá hung tàn!

Định triệt để đoạn tuyệt mạch của Thánh nhân sao?

Phải biết rằng, Tây phương Nhị Thánh đã vẫn lạc trong tay Hạo Thiên.

Chuẩn Đề tuy tích huyết trùng sinh, nhưng tu vi đã mất hết, phải tu luyện lại từ đầu.

Tiếp Dẫn trực tiếp bị Hỗn Độn Tháp luyện hóa, đến nay vẫn là một vũng hoàng kim thánh huyết, cơ hội trùng sinh cũng không có.

Không ai nghi ngờ, Hạo Thiên rốt cuộc có dám giết Thánh nhân không, câu hỏi này ngu xuẩn đến cùng cực.

Phịch!

Phịch!

Phịch!

Mặc dù ba vị Thánh nhân cực kỳ không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể quỳ xuống, đồng thời hô lên: "Đại Thiên Tôn!" "Lớn tiếng lên," khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch, "bao lâu rồi chưa ăn cơm, trung khí không đủ thế nào, giống như muỗi kêu vậy, trẫm không nghe thấy, không tính!" "Đại, Thiên, Tôn!" Ba vị Thánh nhân cực độ bất đắc dĩ, chỉ có thể gân cổ lên hét.

Ầm ầm!

Toàn bộ di chỉ chiến trường, phạm vi ức vạn dặm đều đang rung chuyển dữ dội.

“Tốt,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “sau này mỗi lần gặp trẫm, đều phải gọi một tiếng Đại Thiên Tôn, nếu không, trẫm sẽ tùy tiện chọn một lá trong mười hai lá Lục Hồn Phiên này mà lay động.” Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa nương nương, lúc đó mặt đều đen lại.

Lẽ nào Thánh nhân ta không cần thể diện sao?

“Đồng ý đi,” Hồng Quân bất đắc dĩ truyền âm, “lát nữa, bản tọa sẽ ban bố một đạo pháp chỉ cho chúng sinh Hồng Hoang, thêm cho Hạo Thiên một cái hư danh, ai gặp cũng phải gọi Đại Thiên Tôn...” Ba vị Thánh nhân nghe vậy, lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lão sư cao minh.

Nếu mỗi người ở Hồng Hoang đều gọi Hạo Thiên là Đại Thiên Tôn, Thánh nhân cũng gọi theo một tiếng cũng không sao, căn bản không ảnh hưởng gì, không tồn tại vấn đề mất mặt.

“Những gì Thiên Đế nói, bần đạo sẽ làm theo.” Thái Thượng Lão Tử đáp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa nương nương cũng đồng ý theo.

“Cút đi,” Hạo Thiên phất tay, “ba vị liên thủ cũng không phải đối thủ của trẫm, bắt nạt các ngươi không có ý nghĩa.

Chúng ta chờ đến trận quyết chiến Phong Thần, rồi so tài mấy chiêu.” Ba vị Thánh nhân mặt mày âm trầm, lập tức rời khỏi nơi này.

Không đi không được, lẽ nào muốn bị Lục Hồn Phiên đánh chết tại chỗ sao?

Đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không tăm tích.

Hồng Quân cách không nhìn thấy cảnh này, thần sắc cũng cực kỳ phức tạp.

Thiên đạo Hồng Hoang đối với Hạo Thiên, đã hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Hai bên đang dần dần đi đến thế đối lập.

Mấy trăm hơi thở sau, từ Tử Tiêu Cung truyền ra một đạo pháp chỉ: "Hạo Thiên Thượng Đế thống ngự Tam Giới Lục Đạo, giáo hóa chúng sinh có công, đặc biệt gia phong làm Đại Thiên Tôn!" Toàn bộ Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh trong lòng đều vang lên nội dung của pháp chỉ.

Mọi người cũng đều hiểu rằng, sau này phải xưng hô với Thiên Đế như thế nào.

Đó là "Đại Thiên Tôn"!

Cao hơn Thiên Tôn một bậc, đứng trên cả Thiên đạo Thánh nhân, địa vị vô cùng tôn quý.

Hạo Thiên nghe thấy pháp chỉ, lập tức hiểu ra ý đồ của Hồng Quân.

Y cũng không quan tâm, tiếp tục lang thang trong di chỉ chiến trường Tiên Thiên Tam Tộc.

Tuy biết Đại Đạo Thiên Ma trốn ở đây, nhưng dù thế nào cũng không tìm ra.

Hạo Thiên cũng không vội.

Thực sự không được, thì phá hủy cả di chỉ là xong.

Một viên Hỗn Độn Thần Lôi là có thể giải quyết.

Nhưng trước đó, y đã triệu hoán Đại Vu Cửu Phượng đang trấn giữ Địa phủ đến.

“Thần Cửu Phượng, bái kiến Đại Thiên Tôn!

Nguyện Đại Thiên Tôn thánh thọ vô cương!” Cửu Phượng trong bộ cung trang, thần sắc cung kính hành lễ, là người đầu tiên thay đổi cách xưng hô. …… “Cửu Phượng,” Hạo Thiên nói, “nhìn xem xung quanh, nên làm gì, trong lòng ngươi có tính toán rồi chứ.” Nghe vậy, Cửu Phượng lập tức nhìn quanh.

Quả nhiên thấy, hàng vạn tỷ tàn hồn của sinh linh tiên thiên.

Con số này vô cùng kinh người, ngay cả khi ngày ngày trấn giữ U Minh Địa Phủ, nàng cũng chưa từng thấy.

Chương 210

“Thần hiểu rồi!” Cửu Phượng gật đầu.

Tiếp đó, nàng từ U Minh Địa Phủ triệu hoán Thập Điện Minh Vương.

Những Minh Vương này hiện nay, đều do các Đại Vu năm xưa đảm nhiệm.

Tất cả các Minh Vương cùng nhau tụng chú, bắt đầu siêu độ cho vô số du hồn trong di chỉ chiến trường.

Đạo âm cuồn cuộn, quét sạch thời không ức vạn dặm.

Bất kỳ du hồn nào tiếp xúc với những đạo âm này, lập tức tiêu tan lệ khí, dần dần hóa thành khói xanh.

Sau đó, từ một thông đạo được mở ra đặc biệt, tiến đến U Minh Địa Phủ chuyển thế đầu thai.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ hạ chỉ siêu độ vong hồn, nhận được công đức Thiên đạo một trăm điểm!” Gần như ngay lập tức, trong đầu Hạo Thiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Tiếp đó, càng nhiều âm thanh nhắc nhở vang lên điên cuồng, gần như chồng chất lên nhau.

Thập Điện Minh Vương mỗi khi siêu độ một du hồn, Hạo Thiên tự động nhận được từ một trăm đến một nghìn điểm công đức Thiên đạo.

Vì tu vi khi còn sống của du hồn khác nhau, nhân quả nghiệp lực tích lũy cũng khác nhau, nên công đức Thiên đạo tương ứng cũng

chênh lệch lớn.

"Không thể nào..." Hạo Thiên sững sờ.

Vạn lần không ngờ, làm như vậy cũng có thể nhận được chỗ tốt.

Nếu siêu độ hết tất cả du hồn ở đây, vậy thì công đức Thiên đạo nhận được, sẽ là một con số thiên văn kinh thiên động địa.

E rằng Hồng Quân nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Ước tính dè dặt, siêu độ một vạn tỷ du hồn, ít nhất sẽ nhận được từ một trăm vạn tỷ đến một nghìn vạn tỷ công đức Thiên đạo.

Lúc này số du hồn tụ tập ở đây, ít nhất cũng hơn mười vạn tỷ.

Xem ra sau này không cần mở rương công đức, cũng đủ tiêu xài rồi.

Lời to!

Lần này lời đậm!

Hạo Thiên trong lòng thầm sướng.

Dần dần, hơn nửa năm trôi qua.

Cửu Phượng, Tướng Liễu, Phong Bá và Vũ Sư, cùng với Thập Điện Minh Vương cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Họ đã dẫn một lượng lớn du hồn vẫn lạc trong Long Phượng Đại Kiếp vào Lục Đạo Luân Hồi.

Toàn bộ di chỉ chiến trường, không còn mây đen bao phủ, khủng bố vô biên.

Trên đầu Hạo Thiên, bay lượn một đóa công đức tường vân lớn hơn cả Hồng Hoang, kim quang vạn đạo, chiếu rọi chư thiên vạn vực, bao phủ hoàn toàn y.

Toàn bộ giá trị công đức Thiên đạo tăng vọt.

“Lợi hại!

Đại Thiên Tôn mạnh vô địch a!” Vô số ông lớn Hồng Hoang kinh hãi.

Ai cũng không ngờ.

Sắp đến giai đoạn cuối của Hồng Hoang, vốn tưởng không còn nơi nào để kiếm công đức nữa, Hạo Thiên lại cho mọi người một bài học sinh động.

Có được lượng công đức này, Thiên Đình sinh ra một nghìn vị Thánh nhân cũng là bình thường.

Cũng chính tại nơi này, di chỉ chiến trường Tiên Thiên Tam Tộc, vô số xương khô bị lật tung, mấy đạo hắc khí xông ra, Đại Đạo Thiên Ma đã hiện thân.

Những Đại Đạo Thiên Ma này tổng cộng có bảy con, mỗi con đều toàn thân đen kịt, đầu sừng răng nanh, thân dài hơn trăm vạn dặm, tà khí lẫm liệt.

Vốn dĩ, khi Hạo Thiên vừa đến, Đại Đạo Thiên Ma đã có cảm ứng, trốn sâu xuống lòng đất mười vạn tỷ dặm, hóa thành những hạt cát không đáng chú ý.

Nhưng chúng tuyệt đối không ngờ.

Hạo Thiên không bỏ đi, mà còn tìm đến các đại năng Địa phủ, triệt để thay đổi môi trường nơi này.

Lần này, Đại Đạo Thiên Ma gặp khó khăn rồi, chúng giống như cá không thể rời nước, thích những nơi âm khí cực nặng.

Vì vậy, bất đắc dĩ, Đại Đạo Thiên Ma chỉ có thể xông ra, hoảng hốt bỏ chạy.

“Cuối cùng cũng đợi được.” Hạo Thiên cười hắc hắc.

Y không thèm nhìn, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Tháp.

Hỗn độn thần quang quét ngang cửu thiên thập địa, biến phạm vi trăm vạn dặm thành một vùng hỗn độn mênh mông.

Lực hút khổng lồ triển khai, tầng thứ chín của Hỗn Độn Tháp mở ra, trấn áp bảy con Đại Đạo Thiên Ma còn sót lại.

Oanh!

Thân tháp khẽ rung, tất cả Đại Đạo Thiên Ma đều hóa thành huyết tương.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, phần thưởng đang được phát!

Ngài nhận được một vạn điểm nguyên liệu cấp Chúa Tể bậc hai!

Rút thưởng cấp Hồng Mông một lần!" Hệ thống nhắc nhở.

"Tốt, mau sắp xếp rút thưởng cho ta!" Hạo Thiên phân phó.

Chuyện câu cá không vội.

Rút thưởng thì có thể.

Trong nháy mắt, trong đầu y xuất hiện bốn mươi chín hư ảnh của Đại Đạo Thiên Ma.

Mỗi một hư ảnh, đại diện cho một phần thưởng cấp Hồng Mông.

Hạo Thiên chỉ tay vào chính giữa.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được Hỗn Độn Linh Căn Vĩnh Sinh Tiên Thụ!" Hệ thống nhắc nhở.

Chương 211

Chà!

Vĩnh Sinh Tiên Thụ sao?!

Hạo Thiên suýt nữa cười thành tiếng.

Lần này lợi hại rồi!

Hỗn Độn Linh Bảo y đã có không ít, ít nhất cũng hơn vạn món.

Nhưng Hỗn Độn Linh Căn là lần đầu tiên có được.

Không chút do dự, Hạo Thiên lập tức đổi thưởng.

Trong không gian trữ vật của hệ thống, lập tức xuất hiện một gốc linh căn khổng lồ, sinh cơ vô cùng thịnh vượng, toàn thân được bao bọc bởi Vĩnh Sinh Pháp Tắc.

Mỗi một chiếc lá cây đều xanh biếc long lanh, mang theo khí tức bất hủ bất diệt vĩnh hằng, được bao phủ bởi hỗn độn thần quang.

Ngay cả người bình thường ăn một chiếc lá cây, cũng sẽ lập tức có được tuổi thọ vô tận, từ đó trường sinh bất tử.

"Bảo bối tốt!" Hạo Thiên tâm trạng kích động.

Y có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, nhưng trong đó không có Vĩnh Sinh Pháp Tắc.

Có được Vĩnh Sinh Tiên Thụ, Hạo Thiên đã bổ sung được một môn Đại đạo.

Hỗn Độn Linh Căn cũng giống như Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, đều có thể trấn áp khí vận của đại giáo.

Vì vậy, Hạo Thiên lập tức di thực nó vào Hư Thần Giới, đặt trong

Trung Ương Thần Điện.

Lúc này, Na Tra và Ngao Bính vừa khéo xuất quan.

Một năm bên ngoài, tương đương với một nghìn năm trong Hư Thần Giới.

Vì vậy, sau khi bế quan lâu như vậy, hai người từ dáng vẻ của những đứa trẻ nghịch ngợm, đã biến thành những tu sĩ trẻ tuổi anh tư bừng bừng.

Và tu vi của họ, đều đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Đệ tử Na Tra bái kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" "Đệ tử Ngao Bính bái kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Hai người đến Trung Ương Thần Điện, cung kính cúi lạy.

"Đều đứng lên đi," Hạo Thiên mỉm cười, "hai con cuối cùng cũng đã lớn rồi, không dễ dàng gì." "Đa tạ sư tôn tài bồi," Na Tra nói, "con nghe nói phụ thân con là Lý Tịnh, đã bị Bồ Đề Đại Trận độ hóa, hiện tại phản bội Đại Thương, trở thành kẻ địch của Thiên Đình ta!

Xin sư tôn hạ chỉ, cho phép đệ tử đến Tây Kỳ, bắt người này về!" Nghe vậy, Hạo Thiên không hề thấy kỳ lạ.

Trong quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, quan hệ giữa cha con Na Tra không hòa thuận.

Thậm chí, Na Tra tính tình cương liệt, từng lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, sau đó nhờ sự giúp đỡ của Xiển giáo Kim Tiên Thái Ất Chân Nhân, mới trở thành liên hoa hóa thân.

Bây giờ Na Tra bái Thiên Đế làm sư, tự coi mình là huyền môn chính thống, đương nhiên không ưa "phản tặc" Lý Tịnh.

“Xin sư tôn cho phép, con nguyện cùng sư huynh đi.” Ngao Bính cũng nói.

Hạo Thiên khẽ trầm ngâm, trong tai vừa hay vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: “Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ giúp đỡ Na Tra thu phục Lý Tịnh, tăng thêm cho Thiên Đình một viên mãnh tướng!

Phần thưởng một nghìn điểm nguyên liệu cấp Chúa Tể bậc hai!” …… Thu phục Lý Tịnh, để hắn làm Thác Tháp Thiên Vương ở Thiên Đình sao?

Cái này được.

“Na Tra, Ngao Bính, hai con cùng đi đi,” Hạo Thiên nhàn nhạt nói, “đem Lý Tịnh về Ba Mươi Ba Tầng Trời!

Nhưng, trước đó, cần phải chuẩn bị một chút.” “Cẩn tuân pháp chỉ.” Na Tra và Ngao Bính phấn khích.

Khổ tu lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài thể hiện tài năng.

Trước đó Khổng Tuyên đại phá Thập Tuyệt Trận, đã gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Na Tra và Ngao Bính vô cùng ngưỡng mộ, cũng đều có ý muốn dương danh lập vạn.

Ngay sau đó, Hạo Thiên truyền cho họ Cửu Chuyển Huyền Công, cùng với mấy môn thần thông.

Trong đó bao gồm Ba Đầu Sáu Tay, Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến, Địa Sát Bảy Mươi Hai Biến, Súc Địa Thành Thốn, Hóa Thân Ngàn Vạn và Định Thân Thuật.

Những thần thông tương tự không dưới mấy vạn loại, đều là thu

hoạch từ những lần câu cá của Hạo Thiên.

Pháp bảo của Na Tra bây giờ, cũng không còn là Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển, Phong Hỏa Luân nữa.

Mà là Thí Thần Thương, Tru Tiên Tứ Kiếm, bảy thanh Thiên Mang Thần Đao, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Nạp Thiên Đại và Thập Nhị Phẩm Luân Hồi Liên Đài.

Pháp bảo của Ngao Bính cũng tương tự, công thủ đều cân bằng, có một món cực phẩm tiên thiên linh bảo là Tử Kim Vạn Long Giáp, và một sợi Phược Long Tác.

Chuẩn bị ổn thỏa, hai sư huynh đệ kết bạn hạ phàm, thẳng tiến Tây Kỳ.

Lúc này, thành trì Tây Kỳ, so với trước đây, đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vì có ba vị Thánh nhân chống lưng, quy mô thành trì đã tăng lên gấp năm, mười lần, dân cư đông đúc, tài vật sung túc, một dáng vẻ binh cường mã tráng.

Hơn nữa, thành trì vẫn được bao phủ bởi Bồ Đề Đại Trận.

Mặc dù Tiếp Dẫn đã vẫn lạc, nhưng Chuẩn Đề đã trùng sinh và đang tiềm tu ở Linh Sơn, Đa Bảo, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền lại gia nhập, làm lớn mạnh thực lực của phương Tây.

Có sự trợ giúp ngầm của những người này, Bồ Đề Đại Trận đương nhiên có thể tiếp tục duy trì.

Lý Tịnh sau khi bị độ hóa, đã trở thành Hộ pháp Thiên Vương của Phật môn, một thời gian, trong giao chiến với quân Thương, đã giết không ít đệ tử Tiệt giáo từng là đồng môn.

Uy danh của Linh Lung Hoàng Kim Tháp cũng theo đó mà vang xa.

Na Tra và Ngao Bính hạ mây xuống, nhìn về phía trong thành Tây Kỳ.

Chỉ thấy một vùng thanh quang, bao phủ phạm vi trăm dặm, tiếng phạn kinh không dứt, hương thơm lạ lùng lan tỏa.

"Lý Tịnh ở Trần Đường Quan!

Ra đây nói chuyện!" Na Tra hét lớn một tiếng.

Cả tòa thành trì đều rung chuyển.

Dù sao cũng là cao thủ cấp Chuẩn Thánh, chút thực lực đó vẫn có.

"Con trai ta Na Tra!

Chương 212

Lâu rồi không gặp!

Sao không đổi phe, đầu quân cho Tây Kỳ.” Lý Tịnh nghe thấy động tĩnh, lập tức tay nâng tháp vàng bước ra.

“Phụ thân nói sai rồi!

Thiên Đình là huyền môn chính thống, Đại Thương là nhân gian chính thống!” Na Tra hừ một tiếng, “Người phản bội Đại Thương, vô cớ gây ra sát nghiệt, tai họa cho bao nhiêu đạo hữu Tiệt giáo?

Hôm nay tiểu gia ta phụng pháp chỉ của Thiên Đế, đặc biệt đến bắt ngươi!” “Tiểu nghiệt súc!” Thấy vậy, Lý Tịnh nhíu mày, hoàn toàn không màng tình cha con, ném Linh Lung Hoàng Kim Tháp lên không trung.

Lập tức kim quang đầy trời, một luồng áp lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống, khiến người ta nghẹt thở.

Linh Lung Hoàng Kim Tháp xoay tròn tốc độ cao rơi xuống, thể tích phồng lên, từng dải tiên quang rủ xuống, có một uy năng khủng bố trấn áp thiên địa.

Tuy nhiên, cũng chính lúc này, một giọng nói vang vọng khắp trời đất: “Lý Tịnh, năm xưa trẫm ban cho ngươi bảo tháp, không phải để ngươi dùng nó tàn sát cha con.” Lời còn chưa dứt, một bàn tay Thượng Thương màu tím pha hồng, từ trên trời ấn xuống, một tay thu lấy Linh Lung Hoàng Kim Tháp.

Chính là thủ đoạn cái thế mà Hạo Thiên dựa vào khí vận Thiên Đình thi triển ra.

Trong nháy mắt, Lý Tịnh chỉ cảm thấy, pháp bảo mà mình khổ

công tế luyện nhiều năm, dấu ấn tinh thần trên đó đã bị xóa đi, không còn cảm giác huyết mạch tương liên thân mật nữa.

Phụt!

Một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, mặt Lý Tịnh đen lại.

Mấy năm nay, sở dĩ hắn có thể hoành hành không kiêng dè, không phải vì pháp lực cao thâm đến đâu, mà là vì Linh Lung Hoàng Kim Tháp quá lợi hại.

Bị thu mất bảo vật này, hắn như con hổ bị bẻ nanh, không còn uy hiếp gì nữa.

Na Tra thấy vậy, lao thẳng tới, vũ khí sáng lên, lập tức đánh Lý Tịnh chui xuống lòng đất.

Ngao Bính lo lắng ra tay không phân nặng nhẹ, vội vàng tiến tới, dùng Phược Long Tác trói Lý Tịnh lại thật chặt.

Cảnh này, bị Khương Tử Nha và Cơ Phát trên tường thành nhìn thấy, hai người đều kinh hãi thất sắc.

Lý Tịnh là chủ lực chiến tướng, lại bị bắt một cách dễ dàng như vậy.

"Thả Lý tướng quân ra!" Đệ tử của Khương Tử Nha là Vũ Cát, cưỡi bạch mã xông ra.

Hắn cầm trường thương, mạnh mẽ đâm về phía Na Tra.

"Như con kiến hôi." Na Tra không thèm nhìn, một thanh Thiên Mang Thần Đao bay ra, chém Vũ Cát cả người lẫn ngựa làm đôi.

"Tiểu tử hung tàn thật!" Khương Tử Nha tim đập thình thịch.

Tuy thực lực của Vũ Cát xoàng xĩnh, nhưng bị miểu sát trong một chiêu, cũng khiến hắn mất mặt.

“Sư huynh!

Đừng ham chiến!

Mau về Thiên Đình giao lệnh đã!” Ngao Bính thúc giục.

Đã bắt được Lý Tịnh, không nên tiếp tục dây dưa, để tránh phát sinh những biến hóa không cần thiết.

Na Tra gật đầu, một tay xách Lý Tịnh bị trói chặt, lập tức cùng Ngao Bính cưỡi mây bay đi.

Trong nháy mắt, hai người đã ở ngoài Nam Thiên Môn.

Khương Tử Nha và Cơ Phát, muốn cứu người cũng không kịp.

“Mau!

Mau báo cho lão sư, sư bá biết!” Khương Tử Nha cuống lên.

Phía bên kia, trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Hạo Thiên tay cầm Linh Lung Hoàng Kim Tháp, ý vị sâu xa nhìn Lý Tịnh, khiến hắn nhìn mà sợ hãi.

Thiên Đình cũng không phải nơi hiền lành, bao nhiêu tinh nhuệ của Xiển giáo đã lên Trảm Yêu Đài, Lý Tịnh biết rõ điều đó.

“Người đã bắt được, xử trí thế nào, xin sư tôn định đoạt!” Na Tra quỳ xuống tâu.

Y tỏ ra một bộ dạng đại nghĩa diệt thân.

Dù sao, Lý Tịnh lúc này đã khác xưa, bị tẩy não đã lâu, trở thành kẻ theo đuôi trung thành của phương Tây.

Thuyết phục là không thể, đó hoàn toàn là lãng phí nước bọt.

“Cứ trấn áp trước, đợi Phong Thần lượng kiếp kết thúc rồi tính.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Ầm ầm!

Hạo Thiên lật tay, Lý Tịnh lập tức bị Linh Lung Hoàng Kim Tháp tóm lấy, nếm trải mùi vị bị pháp bảo trấn áp.

Thiên Đình hiện nay huy hoàng đỉnh thịnh, có năm vị Thánh nhân.

Cũng không thiếu những kẻ tay sai như Lý Tịnh, nên có hay không cũng không sao.

Na Tra không có ý kiến gì, trước đó Lý Tịnh đã giết mấy chục đệ tử Tiệt giáo, nếu không có chút trừng phạt cũng không được.

"Ngao Bính, cầm phù chiếu của trẫm, đến Bích Du Cung ở Đông Hải," Hạo Thiên suy nghĩ nói, "mời Thông Thiên sư bá đến thương nghị chuyện Phong Thần." Dứt lời, Hạo Thiên vung tay đánh ra một đạo kim quang, bên trong có một tấm ngọc phù, giao cho Ngao Bính.

Ngao Bính lên tiếng cẩn tuân pháp chỉ, sau đó hạ giới đi.

Nửa ngày sau, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Thông Thiên Giáo Chủ cưỡi Khuê Ngưu, cưỡi tường vân đến Thiên Đình.

"Đại Thiên Tôn!

Bần đạo có lễ!" Gặp Hạo Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay nói.

"Sư huynh quá khách khí rồi," Hạo Thiên cười ha hả, "mời ngồi!

Chuyện Phong Thần đã kéo dài nhiều năm như vậy, cũng nên kết thúc rồi." …… Thiên Đế mời Chưởng giáo Tiệt giáo đến thương nghị chuyện Phong Thần.

Việc này lập tức gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Theo quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, từ lúc Nhân Hoàng đến miếu Nữ Oa dâng hương cho đến khi nhà Chu thành lập, thay thế giang sơn Thành Thang, tổng cộng có hai mươi tám năm.

Cũng tức là, trận chiến Phong Thần kéo dài hai mươi tám năm. 127.

Nhưng vì Thiên Đình quá áp đảo, chủ đạo hướng đi của lượng kiếp, Thánh nhân gần như không có quyền lên tiếng, nên thời gian cứ kéo dài mãi.

Chương 213

Đến nay đã kéo dài thêm hai năm.

Những tu sĩ được vinh danh trên Phong Thần Bảng có hơn một trăm năm mươi vị, nhưng vẫn còn thiếu khoảng hai trăm vị.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương lại chẳng hề vội vàng.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thời gian càng kéo dài thì càng có lợi cho họ, để họ có thể chuẩn bị nhiều hơn.

Dù sao cũng có người chưởng khống Thiên đạo chống lưng, cơ hội lật kèo vẫn còn đó.

Hạo Thiên và Thông Thiên, hai người ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, vừa uống Vạn Hoa Nhưỡng, vừa thương nghị.

Mãi ba ngày sau mới định ra chi tiết.

Ngay lập tức.

Một tin tức truyền khắp tam giới.

Ngày này năm sau, Phong Thần quyết chiến.

Tiệt giáo sẽ bày ra Vạn Tiên Trận, để ba vị Thánh nhân còn lại dẫn đệ tử đến nghênh chiến.

Đại Thương và Tây Kỳ cũng sẽ triển khai đối quyết, bắt đầu sau trận chiến Vạn Tiên Trận, địa điểm tại Mục Dã.

Tóm lại, một năm sau, Phong Thần lượng kiếp sẽ hạ màn.

Phía Tây Kỳ lập tức đưa ra phản hồi.

Đồng ý định ngày quyết chiến vào hôm đó.

Thật ra.

Tiệt giáo không chỉ có Vạn Tiên Trận, mà còn có Tru Tiên Kiếm Trận được mệnh danh là "phi tứ Thánh bất khả phá".

Chỉ là hiện giờ phía Tây Kỳ không gom đủ bốn vị Thánh nhân, nên hoàn toàn không thể phá trận, bày ra cũng vô nghĩa, lãng phí thời gian của mọi người.

Thương nghị xong, Hạo Thiên lập tức hạ một đạo pháp chỉ.

Tất cả cường giả Thiên Đình đều quay về.

Tiến vào Hư Thần Giới khổ tu.

Do năm vị Thánh nhân của Thiên Đình phụ trách chỉ điểm cho mọi người.

Thậm chí, Nhân Hoàng Đế Tân cũng vào Hư Thần Giới, ở cùng Na Tra và Ngao Bính.

Ngay sau đó.

Hạo Thiên một mình rời đi.

Gần đây, y đã tích lũy được không ít mồi câu cấp Chúa Tể: để Khổng Tuyên đại phá Thập Tuyệt Trận được một vạn điểm; đánh giết Trường Nhĩ Định Quang Tiên đoạt lại Lục Hồn Phiên được năm vạn điểm; tru sát tất cả Đại Đạo Thiên Ma lại được một vạn điểm; còn về Lý Tịnh, chỉ mới bắt giữ chứ chưa thu phục, nên không có phần thưởng.

Tổng cộng có bảy vạn điểm mồi câu cấp Chúa Tể.

Phải câu một mẻ cho thư giãn thân tâm.

Có lẽ đây là lần câu cá cuối cùng trước khi lượng kiếp kết thúc.

Vì vậy, Hạo Thiên đặc biệt chọn Mạnh Tân.

Bởi vì đoạn Hoàng Hà đó có điển cố cá trắng hóa rồng.

Đương nhiên, vì có Hạo Thiên nên chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Bên bờ sông, chỉ thấy sóng trắng ngút trời, một màu vô tận.

Nhìn quanh bốn phía, trong phạm vi ngàn dặm không một bóng người.

"Hệ thống, chuẩn bị câu cá!" Hạo Thiên phân phó.

Trong nháy mắt, một vùng biển năng lượng tỏa ra ánh sáng vàng kim, dung hợp hoàn hảo với môi trường xung quanh.

Hạo Thiên lấy ra cần câu cấp Hồng Mông, lại dùng thêm thẻ thưởng câu cá bảy lần, mới lắp mồi, quăng cần.

Trường hà tuế nguyệt lơ lửng trên đỉnh đầu Hạo Thiên.

Thời không xung quanh vặn vẹo, tốc độ thời gian tăng lên cả ngàn lần.

Dây câu đột nhiên bị giật mạnh, đã có mẻ cá đầu tiên.

"Tích!

Chúc mừng Nâm câu cá thành công, kích hoạt bảy lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm tám lần phần thưởng, Nâm nhận được năm mươi sáu viên Thất Thải Hỗn Độn Thần Thạch!" Hệ thống nhắc nhở.

Thất Thải Hỗn Độn Thần Thạch, tuy phẩm cấp không cao bằng Cửu Thải Hỗn Độn Thần Thạch, nhưng cũng là vật liệu luyện khí khá tốt.

Hạo Thiên tỏ vẻ có thể chấp nhận.

Trong nháy mắt, mẻ cá thứ hai đã tới tay.

“Tích!

Chúc mừng Nâm câu cá thành công, kích hoạt bảy lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm chín lần phần thưởng, Nâm nhận được sáu mươi ba thanh Hỗn Độn Linh Bảo Chư Thiên Nguyên Dương Xích!” Hệ thống nhắc nhở.

“Không tệ!” Hạo Thiên vui mừng.

Dù sao Hỗn Độn Linh Bảo cũng sắc bén hơn Cực phẩm Tiên thiên Linh Bảo rất nhiều.

Tiếp theo, mẻ cá thứ ba cắn câu.

“Tích!

Chúc mừng Nâm câu cá thành công, kích hoạt bảy lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm mười lần phần thưởng, Nâm nhận được bảy mươi cái Hỗn Độn Hồ Lô!” Hệ thống phát ra âm thanh vui tai.

Hạo Thiên nghe vậy, nhất thời mừng rỡ vô cùng.

Hỗn Độn Hồ Lô sinh ra trước khi Hỗn Độn phân chia, toàn thân bao phủ trong sương mù Hỗn Độn.

Chỉ cần một cái là có thể chứa cả trời đất, ức vạn tinh hà, cả Hỗn Độn tinh không.

Nó có thể thu người, thu vật, thu pháp bảo, Thánh nhân thấy cũng phải đi đường vòng, có thể nói là vô cùng lợi hại.

Bảy cái Tiên thiên Hồ Lô mọc ở Bất Chu Sơn so với nó thì chẳng đáng nhắc tới, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chương 214

Hạo Thiên không do dự, lập tức đổi lấy một cái, để hệ thống tiêu hao Thiên đạo công đức tế luyện.

Ngay sau đó, phần thưởng thứ tư.

"Tích!

Chúc mừng Nâm câu cá thành công, kích hoạt bảy lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm ba lần phần thưởng, Nâm nhận được hai mươi mốt cây non Hỗn Độn Linh Căn Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ!" Hệ thống nhanh chóng nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên mừng rỡ không thôi.

Đây là lần thứ hai y nhận được Hỗn Độn Linh Căn sau Vĩnh Sinh Tiên Thụ lần trước.

Không còn nghi ngờ gì nữa, loại thần thụ sinh trưởng trong tuế nguyệt Hỗn Độn này tuyệt đối không tầm thường, nghe nói Nguyên Phượng từng đậu trên Ngô Đồng Thần Thụ.

Hạo Thiên lập tức đổi lấy phần thưởng.

Nhìn vào không gian trữ vật của hệ thống, tim y đập thình thịch.

Tuy chỉ là cây non, nhưng Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ đã cao đến vạn trượng, toàn thân màu vàng sẫm tiên thiên, mỗi chiếc lá đều tựa như một thanh kiếm sắc bén, đồng thời chỉa thẳng lên trời cao.

"Thật thần kỳ!" Hạo Thiên kinh ngạc.

Y thử dùng pháp lực hóa thành bàn tay lớn, hái xuống một chiếc lá Ngô Đồng Thần Thụ.

Chiếc lá dài khoảng một thước, hình giọt nước thon dài, hai bên

mép lá vô cùng sắc bén.

Nhẹ nhàng vung chiếc lá, lập tức vung ra một mảng lớn Hỗn Độn kiếp quang, phá hủy phạm vi trăm dặm.

Nếu chờ nó trưởng thành, có thể sánh ngang với Hỗn Độn Linh Bảo lợi kiếm.

Một cây thần thụ có ít nhất hàng vạn chiếc lá.

Giá trị này thật sự kinh người.

"Quả nhiên đẹp trai, nhân phẩm tốt, mấy vật phẩm hiếm có thế này cũng câu được!" Hạo Thiên tâm tình vui vẻ.

Vấn đề duy nhất là chu kỳ trưởng thành của Hỗn Độn Linh Căn rất dài, động một chút là tính bằng nguyên hội, cho dù có Hỗn Độn Linh Tuyền và Tạo Hóa Tiên Thổ thúc đẩy, cũng không rút ngắn được bao nhiêu thời gian.

Một năm sau, Hạo Thiên và Thông Thiên sẽ liên thủ đối đầu với ba vị Thánh nhân kia, thậm chí còn có thể có người chưởng khống Thiên đạo nhúng tay vào.

Thời gian có hơi không đủ.

Hạo Thiên lắc đầu, gạt bỏ những lo lắng đó.

Tiếp tục câu cá.

Có gia tốc thời gian ngàn lần, quá trình này diễn ra khá nhanh.

Ngay khi chuẩn bị kết thúc việc câu cá.

Đột nhiên, hệ thống vang lên lời nhắc: "Tích!

Chúc mừng Nâm câu cá thành công, kích hoạt bảy lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm hai lần phần thưởng, Nâm nhận được mười bốn khối Hỗn Độn Thời Gian

Tinh Thạch!" Nghe vậy, Hạo Thiên bật dậy.

Lại là kỳ trân nghịch thiên thế này!

Có nó rồi, y có thể dựa vào Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch để xuyên qua khởi nguồn tuế nguyệt, quay về thời sơ khai của thời gian, đạt được lợi ích to lớn.

Cho dù có nắm giữ Thời gian pháp tắc cũng không làm được điều này.

Trước đây, Hạo Thiên chỉ có thể quay ngược thời gian tối đa một trăm năm.

Nhưng nếu đổi lấy phần thưởng này, y thậm chí có thể quay về thời khắc trời đất mới mở, cùng Bàn Cổ luận đạo. ...

Kiểm kê lại thu hoạch từ việc câu cá.

Hạo Thiên tâm tình không tệ.

Một mẻ thu hoạch này vượt xa những lần trước.

Dù sao cũng là bảy vạn điểm mồi câu cấp Chúa Tể.

Thứ có giá trị nhất, ngoài Hỗn Độn Linh Căn và Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch, còn có một lượng lớn Hỗn Độn Linh Bảo.

Cùng với hai mươi sợi Hỗn Độn Ngũ Hành Linh Mạch.

Loại linh mạch này là cấp cao nhất ở Hồng Hoang, chỉ cần một sợi là có thể biến Tây phương cằn cỗi thành động thiên phúc địa đỉnh cấp, bản nguyên Ngũ Hành tinh thuần đầy đủ, sánh ngang với Doanh Châu Tiên Đảo.

Hoàn toàn có thể dùng để tạo ra một đại giáo kinh thế.

Dễ dàng nghiền ép Thái Thượng Nhân giáo, Xiển giáo và Tiệt giáo.

“Lợi hại rồi!” Hạo Thiên cười rạng rỡ.

Lúc mới trọng sinh đến Hồng Hoang, y chỉ là một đồng tử nhỏ bé, muốn gì không có nấy, bây giờ lại trở thành bá chủ Hồng Hoang thực thụ, sự thay đổi có thể nói là nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là, muốn thay thế Thiên đạo Hồng Hoang, cũng không dễ dàng như vậy.

Con mắt Chúa Tể của y vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Tử Tiêu Cung.

Một ngày nọ.

Hồng Quân ngồi cao trên vân sàng, một lần nữa triệu tập ba vị Thánh nhân.

Chẳng mấy chốc, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương đã đến.

“Đệ tử bái kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!” Ba vị Thánh nhân cung kính cúi lạy.

Hồng Quân khẽ gật đầu, ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Ba Thánh vẫn ngồi trên bồ đoàn như trước, ai nấy đều vẻ mặt trang nghiêm.

Trực giác mách bảo họ rằng, một chuyện ảnh hưởng đến đại thế Hồng Hoang sắp xảy ra.

“Các ngươi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã nhiều năm, tu vi cảnh giới vẫn dậm chân tại chỗ,” Hồng Quân chậm rãi nói, “Có biết là vì sao không?” “Đệ tử không biết.” Ba Thánh đồng thời lắc đầu.

Trong truyền thuyết, trên Thánh nhân còn có mười hai tầng cảnh

giới.

Nhưng khổ tu nhiều năm vẫn cứ dậm chân tại chỗ, thực lực của mọi người gần như đều ở cùng một mức.

“Thánh cảnh thập nhị trọng, nhất trọng nhất tầng thiên!” Hồng Quân nói, “Tu vi của các ngươi không hề tiến triển, không phải vì các ngươi không đủ chăm chỉ, mà là Thiên đạo không cho phép!” Ầm!

Chương 215

Ba Thánh đều ngây người.

Thiên đạo không cho phép!

Chả trách!

Họ đã ký thác nguyên thần vào Thiên đạo.

Chịu sự khống chế của Thiên đạo, Thiên đạo đặt ra quy tắc thế nào, họ chỉ có thể tuân theo.

Thiên đạo không mở ra Thánh cảnh thập nhị trọng, bất kỳ Thánh nhân nào cũng không có cách nào đề thăng.

"Bây giờ Hạo Thiên ngang ngược, coi thường Thiên đạo, xem thường Thánh nhân, lão sư có thể mở một con đường tiện lợi không?" 128.

Nữ Oa Nương Nương lấy hết can đảm nói.

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu lia lịa.

Bây giờ họ đúng là không phải đối thủ của Hạo Thiên.

Cho dù ba đánh một cũng hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Nếu Thiên đạo mở ra một con đường, để họ có cơ hội đột phá, mọi chuyện sẽ khác.

"Thiện!" Hồng Quân gật đầu.

Ba Thánh nhất thời vui mừng khôn xiết.

Trong tuyệt vọng, cuối cùng cũng có được cơ hội lật kèo.

Tiếp đó.

Hồng Quân điều khiển Thiên đạo, cởi bỏ một tầng ràng buộc vô

hình.

Ba Thánh đồng thời cảm giác như được tháo bỏ gông xiềng, cảnh giới bắt đầu lỏng ra, có khả năng đề thăng.

"Đa tạ lão sư!" Ba Thánh cảm kích đến rơi lệ.

Hồng Quân không lên tiếng, mà dùng phương thức truyền âm, giảng giải cho họ những điều cần chú ý khi đề thăng cảnh giới.

Ba vị Thánh nhân nghe mà mắt chữ A mồm chữ O.

Quả thực khó mà tin được.

Nếu Hồng Quân không chỉ điểm, không biết họ sẽ phải đi bao nhiêu đường vòng.

Tất cả những điều này, đều bị Hạo Thiên nhìn thấu.

"Cái lão già thối tha này, lại bắt đầu giở trò." Hạo Thiên cười lạnh.

Trước đây, vì sao Thiên đạo không mở ra Thánh cảnh thập nhị trọng?

Nguyên nhân rất đơn giản, Hồng Quân lo lắng đệ tử đề thăng quá nhanh, uy hiếp đến sự tồn tại và địa vị của mình, nên đã cố ý giữ lại một tay.

Còn bây giờ, Hồng Quân đã ở cảnh giới Thánh cảnh thập trọng thiên.

Một ngàn Nguyên Thủy Thiên Tôn gộp lại, cũng chỉ có thể bị nghiền ép không thương tiếc.

Nhưng thân là người chưởng khống Thiên đạo, y luôn không tiện ra tay.

Nên đành phải bí mật mở ra hạn chế, mượn đó để cân bằng cục

diện Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được sự thay đổi nhỏ bé giữa trời đất.

Vị Chưởng giáo Tiệt giáo này nhất thời tâm thần bất an.

E rằng đã xảy ra chuyện lớn!

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, ảnh hưởng sẽ ra sao, bây giờ y vẫn mù tịt.

"Hôm nào phải tìm cơ hội, nói chuyện với Hạo Thiên sư đệ mới được." Thông Thiên Giáo Chủ lẩm bẩm.

Lúc này.

Hạo Thiên bắt đầu giao tiếp với hệ thống.

"Hệ thống, thế nào là Thánh nhân chi đạo?" Hạo Thiên hỏi, "Thánh cảnh thập nhị trọng, phải đề thăng như thế nào?" "Thánh nhân chi đạo chính là kiến tạo," hệ thống trả lời, "muốn đề thăng cảnh giới, cần phải kiến tạo thế giới hoàn toàn mới, mỗi một thế giới, tương ứng với một Hỗn Nguyên Đạo Quả." "Trận chiến cuối cùng giữa các Thánh nhân, nói một cách đơn giản, là so đấu thế giới mà mỗi người kiến tạo, dùng thế giới của mình để đối đầu với nhau," hệ thống bổ sung, "thế giới của ai mạnh hơn, vững chắc hơn, pháp tắc ổn định hơn, người đó sẽ thắng." "Thì ra là vậy!" Hạo Thiên bừng tỉnh.

Xem ra không hề đơn giản.

"Ngưng luyện ra một Hỗn Nguyên Đạo Quả, là có thể thành Thánh cảnh nhất trọng thiên," hệ thống tiếp tục, "nhưng, muốn đề thăng lên Thánh cảnh nhị trọng thiên, Hỗn Nguyên Đạo Quả ngưng luyện ra, phải lớn hơn cái trước đó ít nhất chín nghìn chín trăm chín mươi chín

lần, cứ thế mà suy ra.” Nghe vậy, Hạo Thiên cũng giật nảy mình.

Xem ra Thánh nhân mỗi lần đề thăng một tầng cảnh giới, đều khó khăn vô cùng.

Đạt đến Thánh nhân thập trọng thiên như Hồng Quân, mạnh đến mức không thể tưởng tượng, khiến người ta phải ngước nhìn thán phục.

Hạo Thiên lúc này mới hiểu.

Cách nghĩ muốn thách thức Thiên đạo Hồng Hoang trước đây của mình, có vẻ hơi buồn cười. 129.

Người ta Hồng Quân đã kinh doanh vô số nguyên hội, tâm cơ lại vô cùng thâm sâu, tích lũy hùng hậu đến mức đáng sợ.

Chỉ là, thân là người chưởng khống Thiên đạo, y thường không chịu ra tay, mà phải bồi dưỡng người đại diện.

Nói cách khác, Lục Thánh Hồng Hoang ban đầu, chẳng qua chỉ là những kim bài đả thủ do Thiên đạo lựa chọn mà thôi.

“Xem ra, nhiệm vụ hiện tại là phải tấn thăng cảnh giới Thánh nhân trước trận quyết chiến Vạn Tiên Trận, đồng thời cố gắng hết sức đề thăng thực lực.” Hạo Thiên lẩm bẩm.

Có mục tiêu và phương hướng, y lập tức tràn đầy động lực.

Chỉ là, con đường Dĩ Lực Chứng Đạo này, rốt cuộc phải đi như thế nào mới có thể thông, trong lòng Hạo Thiên cũng không chắc.

Dù đã có nguyên thần Bàn Cổ, xương cốt Hỗn Độn Bàn Cổ, trái tim Bàn Cổ và bản mệnh tinh huyết Bàn Cổ, thậm chí còn có cả Lực lượng pháp tắc, con đường này xem ra vẫn dài đằng đẵng vô tận, hoàn toàn không có điểm cuối.

Nhìn tinh thạch thời gian Hỗn Độn vừa nhận được, y đột nhiên lóe

lên một ý nghĩ.

Hay là, quay về thời điểm sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, trước khi Thiên đạo ra đời, có lẽ có thể tìm được đáp án?

Bàn Cổ khai thiên thân hóa Hồng Hoang, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế thành Tiên thiên Hung Thú, Hung Thú đại kiếp bắt đầu, Thiên đạo mới ra đời.

Sau đó mới đến lượt Tiên thiên tam tộc xuất thế, bắt đầu tranh bá.

Chương 216

Thời đại đó, Hồng Quân chỉ là Đại La Kim Tiên, cách thành Thánh còn xa.

"Chỉ cần không thay đổi quỹ tích Hồng Hoang, quay về xem một chút cũng tốt." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Hiện tại y đã gặp phải bình cảnh, nên ra ngoài đi một vòng, tìm kiếm linh cảm đột phá.

Có lẽ, ở đó y sẽ có được kỳ ngộ, nhất cử đột phá cũng không chừng. ...

Thời đại sau Khai thiên kiếp.

So với vẻ hoang vu lúc ban đầu, Hồng Hoang lúc này đã náo nhiệt hơn rất nhiều.

Vô số Tiên thiên thần thai chỉ đang được thai nghén, vạn linh sinh sôi nảy nở, không ngừng nghỉ.

Những sinh linh kỳ lạ nhiều không kể xiết.

Trong đó số lượng đông đảo nhất, lại là Hung Thú Hồng Hoang được sinh ra từ sự kết hợp giữa máu thịt và sát khí của Hỗn Độn Thần Ma.

Hung Thú Hồng Hoang có khiếm khuyết tiên thiên, không có nguyên thần, linh trí không hoàn thiện, lại không hiểu phương pháp tu hành, con nào con nấy bản tính hiếu chiến, khát máu thành tính.

Các Tiên thiên thần thai chỉ và vạn tộc Hồng Hoang vừa mới ra đời, đã trở thành thức ăn của Hung Thú Hồng Hoang.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn.

Hạo Thiên đạp trên trường hà tuế nguyệt, dựa vào Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch, quay về thời đại sát lục vô tận này.

Bởi vì lập chí muốn dựa vào sức mạnh để chứng đạo, nên y cũng không mang theo gì, đi tay không, thậm chí cả bộ Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào trên người cũng đổi thành một bộ đạo bào màu xanh.

"Ừm?

Nơi này lớn hơn trong tưởng tượng nhiều." Hạo Thiên nhìn quanh, không khỏi cảm thán.

Thế giới Hồng Hoang hậu thế, nhiều nhất cũng chỉ là một góc nhỏ ở đây mà thôi.

Trước mắt, một con Hung Thú hình cá sấu khổng lồ kinh ngạc.

Căn cước của nó rất dày, thân thể to lớn đến mười vạn trượng, một thân da gai phòng ngự cực mạnh, toàn thân tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Nó nhìn Hạo Thiên một cái, trong mắt hung quang lóe lên, nhưng không phát động công kích, bởi vì khí tức của Hạo Thiên khiến nó bản năng cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, hình thể của Hạo Thiên nhỏ hơn nó rất nhiều, không đủ nhét kẽ răng.

Soạt soạt soạt~ Hung Thú hình cá sấu quẫy đuôi, đẩy ra vô cùng Hỗn Độn khí, nhanh chóng rời đi.

Hạo Thiên lúc này mới phát hiện, vị trí của mình vừa rồi, trong số các Hung Thú Hồng Hoang, chỉ có thể xem là một điểm nhỏ, những con Hung Thú to lớn hơn nó nhiều vô số kể.

"Có chút thú vị." Hạo Thiên cười ha hả.

Dạo bước trong Hỗn Độn tinh không, thần niệm cố gắng triển khai, bao trùm một vùng rộng lớn. 130.

Khắp nơi có thể thấy cảnh chém giết tàn khốc, Hung Thú Hồng Hoang thường gầm lên một tiếng, chấn vỡ hàng chục tinh hà, lúc ăn uống thì máu văng tung tóe, cảnh tượng kinh hồn bạt vía.

Bùm!

Hạo Thiên giơ tay đấm một quyền, đánh nổ một con Hung Thú Hồng Hoang chặn đường.

Bởi vì con Hung Thú này thân thể quá lớn, lại nằm ngang trong vũ trụ, che lấp cả triệu dặm tinh không.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ trong vòng một tháng, đánh giết Tứ đại Hung Thú Vương!

Tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang!

Phần thưởng mười vạn điểm mồi câu cấp Hồng Mông!

Thẻ thưởng câu cá tám lần!

Cùng với một phần 'Đại Đạo Chân Giải'!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe lời nhắc này, Hạo Thiên lập tức có hứng thú.

Mồi câu cá cuối cùng cũng từ cấp Chúa Tể nâng cấp lên cấp Hồng Mông.

Mười vạn điểm không phải là ít.

Nhưng "Đại Đạo Chân Giải" rốt cuộc là gì?

Y nhanh chóng lướt qua phần giải thích, lập tức mừng rỡ không thôi.

Đại Đạo Chân Giải: Giảng thuật bí mật Đại Đạo của chư thiên

vạn vực, ba ngàn Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên.

"Hệ thống!

Ta đã giết Tứ đại Hung Thú Vương, nhận phần thưởng rồi, có phải là có thể đi được con đường Dĩ Lực Chứng Đạo không?" Hạo Thiên hỏi.

"Không sai." Hệ thống trả lời.

Hạo Thiên mừng như hoa nở.

Lần này quay về không sai rồi.

Ầm!

Hạo Thiên dùng pháp lực ngưng thành bàn tay khổng lồ che trời, bắt lấy tàn hồn của con Hung Thú Hồng Hoang vừa bị đánh chết.

Sau khi thi triển Sưu Hồn Thuật, y đã hiểu được tình hình nơi đây.

Hiện đang hùng bá Hồng Hoang là Tứ đại Hung Thú Vương, lần lượt là Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột và Hỗn Độn.

Thao Thiết: Hình dạng như thân dê mặt người, mắt ở dưới nách, răng cọp vuốt người, tiếng kêu như trẻ con, tên là Bào Hao.

Cùng Kỳ: Giống cọp, lông er, có cánh, tên là Cùng Kỳ, hiệu là Thần Cẩu.

Đào Ngột: Hình dạng như cọp chó lông dài, dài hai thước, mặt người, chân cọp, miệng heo răng nanh, đuôi dài một trượng tám thước.

Hỗn Độn: Hình dạng như chó, lông dài, bốn chân, giống gấu không có vuốt.

Bốn loại Hung Thú này, mỗi loại đều có thần thông kinh thiên

động địa, vừa ra đời đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Chương 217

Có thể trở thành Hung Thú Vương, tự nhiên là kẻ mạnh nhất trong số đó, mỗi Hung Thú Vương đều thống lĩnh hàng vạn ức Hung Thú.

Vì vậy, đối với tu sĩ bình thường, ngay cả việc tiếp cận cũng khó.

Chỉ là, trong mắt Hạo Thiên, những thứ này chẳng là gì.

Thánh nhân Thiên đạo hậu thế, y đều có thể tùy ý thu thập.

Hung Thú Vương có mạnh đến đâu, liệu có mạnh hơn Thánh nhân?

Trong nháy mắt, Hạo Thiên quay về phía tây Hồng Hoang.

Đó là sào huyệt của "Hỗn Độn".

Hai tay xé rách hư không, thân ảnh Hạo Thiên biến mất không tăm tích.

Giây tiếp theo, y đã đến địa bàn của Hung Thú Vương "Hỗn Độn".

Trong phạm vi trăm ức dặm, tràn ngập khí tức hung lệ, khát máu, kinh khủng.

Ít nhất có hàng chục triệu con Hung Thú "Hỗn Độn", bảo vệ vị vua của chúng.

Những con Hung Thú này hình dạng giống chó ngao, nhưng thân hình to lớn hơn ít nhất hàng vạn lần, một khi gầm lên, cả vũ trụ đều rung chuyển.

Trên một chiếc vương tọa được xây bằng xương cốt thần ma, ngồi chễm chệ một đạo nhân đầu chó thân người.

Đạo nhân này trông bình thường không có gì đặc biệt, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng trí tuệ, toàn thân còn tỏa ra tiên quang bồng

bệnh, là một Chuẩn Thánh đại năng cực kỳ hiếm thấy ở thời đại này.

"Đạo hữu là ai!

Vì sao tự tiện xông vào địa bàn của tộc ta!" Đạo nhân bật dậy, sắc mặt có chút kinh hãi.

Bởi vì từ trên người Hạo Thiên, tỏa ra khí tức Bàn Cổ nồng hậu chính tông, cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Trong ký ức còn sót lại của Hung Thú Hồng Hoang, Bàn Cổ đại thần là kẻ thù định mệnh của chúng.

Hàng chục triệu con Hung Thú "Hỗn Độn" đồng thời dùng ánh mắt khóa chặt Hạo Thiên.

"Bần đạo Hạo Thiên, đặc biệt đến đây tiễn ngươi một đoạn đường." Hạo Thiên mỉm cười.

Trong khoảnh khắc búng tay, thân thể y như cao lớn vĩ ngạn gấp trăm lần, uy thế Đại Đế bao trùm ức ức vạn dặm, khí tức nguy nga, trấn áp chư thiên vạn vực.

Nắm đấm của Hạo Thiên tỏa ra ức vạn tia thần mang Hỗn Độn, xoay tròn những luồng Khai thiên kiếp quang đáng sợ, đấm thẳng về phía trước.

Bàn Cổ Thần Quyền, Phá Diệt Thức.

Cú đấm này vừa ra, cả Hồng Hoang đều tĩnh lặng trong một khoảnh khắc.

Chờ cho thần mang chói lòa biến mất không tăm tích.

Cả sào huyệt của Hung Thú Vương đều biến mất.

Hàng chục triệu con Hung Thú "Hỗn Độn" và vị vua của chúng, đều bị một quyền đánh thành tro bụi.

Một đóa công đức tường vân bay đến, bao phủ trên đỉnh đầu Hạo Thiên.

Ánh sáng vàng của công đức nhanh chóng bao trùm lấy y.

Hạo Thiên lại nhận được hơn mười ức Thiên đạo công đức.

Hung Thú Hồng Hoang gây ra quá nhiều sát nghiệt, nên có phần thưởng này cũng không có gì lạ.

Nhưng, Thiên đạo công đức mà Hạo Thiên hiện có, đủ để tạo ra một ngàn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nên y chẳng có cảm giác gì.

"Tiếp theo!" Hạo Thiên lại quay về phía nam.

Đó là sào huyệt của Hung Thú "Cùng Kỳ".

Tình hình cũng tương tự như bên này.

Đều là vô số Hung Thú bảo vệ một vị vua.

Nửa nén hương sau.

Hạo Thiên một quyền đánh chết hơn ba mươi triệu con "Cùng Kỳ", Cùng Kỳ Vương cũng bị Khai thiên kiếp quang nghiền thành bột mịn.

Chưa đầy một ngày.

Tứ đại Hung Thú Vương bị tàn sát không thương tiếc, hơn trăm ức Hung Thú Hồng Hoang chết thảm.

Chúng sinh toàn Hồng Hoang đều hoan hô reo hò.

Tuy không biết là ai làm, nhưng điều này đã giúp mọi người giảm bớt áp lực, cảm tạ vị đại thần bí ẩn đó.

"Hệ thống!

Đổi phần thưởng cho ta!

Nhanh lên!" Hạo Thiên đứng ở trung tâm Hồng Hoang, khí thế

ngút trời. ...

Giết chết Tứ đại Hung Thú Vương, sẽ không ảnh hưởng đến tiến trình của Hồng Hoang.

Trên thực tế, cho dù Hạo Thiên tiêu diệt toàn bộ Hung Thú Hồng Hoang, vấn đề cũng không quá lớn.

Bởi vì sắp tới sẽ là đại chiến Tiên thiên tam tộc, Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tranh bá.

Trong nháy mắt, hệ thống đã phát phần thưởng.

Mười vạn điểm mỗi câu cấp Hồng Mông chỉ là thứ yếu.

Thứ quan trọng nhất nằm ở phần "Đại Đạo Chân Giải" đó, nó không phải là ngọc giản, cũng không phải là sách, mà là một vầng sáng mông lung, giống như một phần ký ức truyền thừa.

Hạo Thiên không do dự, cầm lấy vầng sáng đó, trực tiếp luyện hóa.

Trong chốc lát, một luồng năng lượng không tên tràn vào trong đầu.

Thần niệm của Hạo Thiên bị kéo vào một thế giới khác.

Một thế giới bị vô lượng lượng kiếp hủy diệt.

Trong chư thiên vạn vực, tồn tại vô số thế giới nhiều như cát sông Hằng, Hồng Hoang chỉ là một trong số đó.

Trong thế giới đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, đã trở nên hoang vu, pháp tắc sụp đổ, ngay cả Thiên đạo cũng tịch diệt.

Chương 218

Tất cả sinh linh đều hóa thành tro bụi.

Chỉ có ở trung tâm thế giới, trong một thần điện cổ xưa giống như Tử Tiêu Cung, có một cái ao tử khí bốc lên.

Trong ao, nằm ngổn ngang rất nhiều thi thể.

Có không ít Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có mấy vị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, cũng là người chưởng khống Thiên đạo, cùng cấp bậc với Hồng Quân.

Cảnh tượng như vậy, khiến Hạo Thiên cũng phải kinh hãi.

Thật là một cảnh tượng đáng sợ!

Ánh mắt lướt qua những thi thể Thánh nhân đó, Hạo Thiên có hứng thú.

Một trong những người chưởng khống Thiên đạo đó, toàn thân không còn chút dao động pháp lực nào, nhưng nhục thân lại cường hãn vô cùng, có một loại khí tức bất hủ bất diệt vĩnh hằng, một sợi Lực lượng pháp tắc tàn phá hóa thành thần liên chín màu quấn quanh người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, vị này đã thành công Dĩ Lực Chứng Đạo.

Là tấm gương để Hạo Thiên học tập.

Tạm thời không cần quan tâm, người ta đã ngã xuống như thế nào.

Trước tiên phải tìm hiểu rõ, vị này đã phá vỡ gông xiềng ra sao đã.

Hạo Thiên thần niệm khẽ động, hóa thành bản tôn, từng bước tiến lại gần vị người chưởng khống Thiên đạo đó.

“Ta muốn đến bờ bên kia, chứng đạo Hỗn Nguyên, xin tiền bối chỉ giáo!” Hạo Thiên chắp tay hành lễ.

Ai ngờ, thi thể của đối phương ầm một tiếng, giữa mi tâm lặng lẽ nứt ra, bay ra một thứ giống như ngọc điệp.

Hạo Thiên đưa tay bắt lấy, ngọc điệp lập tức dung nhập vào thần thức của y.

Một đoạn truyền thừa rót vào trong đầu.

“Thì ra là vậy!!” Hạo Thiên bừng tỉnh.

Y có cảm giác như phía trước là đường cùng, nhưng cơ hội lại ở ngay khúc quanh.

Dĩ Lực Chứng Đạo không phải là không đi được, mà là quá đơn nhất, giống như cô dương bất sinh, độc âm bất trưởng.

Vị tiền bối đã chứng đạo trước đó, thực ra đã dùng một mẹo, kiêm tu các pháp tắc Đại Đạo khác, sau khi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại chém bỏ tất cả các pháp tắc khác ngoài Lực lượng pháp tắc.

Đó cũng không phải là một cách hay.

“Một âm một dương gọi là Đạo!” Hạo Thiên lẩm bẩm, “Chỉ có Lực lượng pháp tắc, đương nhiên không đi được.” Trong lòng y, nảy sinh thêm nhiều sự giác ngộ, trong thế giới ý thức, một mảng rộng lớn sáng tỏ.

Thần niệm rút ra khỏi “Đại Đạo Chân Giải”, nhìn quanh bốn phía.

Nơi đây Hỗn Độn khí bao trùm, Thiên đạo còn chưa ra đời.

Điều này có nghĩa là, cho dù y chứng đạo Hỗn Nguyên trước, cũng không có chút quan hệ nào với Thiên đạo, không cần phải ký thác nguyên thần gì cả.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu thôi.” Trên đỉnh đầu Hạo Thiên, thụy

khí xoay tròn, Hỗn Độn Chung màu huyền hoàng xuất hiện, rủ xuống vô cùng tiên quang, bảo vệ toàn thân.

Tiếp theo, Hạo Thiên bắt đầu sắp xếp lại các pháp tắc Đại Đạo mà mình đã lĩnh ngộ từ trước.

Từng sợi pháp tắc hóa thành thần liên trật tự, quấn quanh bên người Hạo Thiên.

Y lúc này mới phát hiện, trong lúc vô tình, mình đã nắm giữ hơn ngàn môn pháp tắc Đại Đạo.

Lực lượng pháp tắc, Nhân quả pháp tắc, Vận mệnh pháp tắc, Hủy diệt pháp tắc, Sát lục pháp tắc, Thời gian pháp tắc, Không gian pháp tắc, v.v.

Sự tích lũy như vậy, hùng hậu hơn bất kỳ tu sĩ nào ở Hồng Hoang.

Y cứ thế ngồi yên lặng.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên. 131.

Một luồng uy áp kinh người, từ trên người Hạo Thiên tỏa ra, nhanh chóng lan ra bốn phương bát hướng.

Toàn bộ ức ức triệu sinh linh, Hung Thú Hồng Hoang, đồng thời bị áp chế đến mức phủ phục trên mặt đất, không thở nổi.

Hà quang vạn đạo, thụy khí ngàn sợi, chiếu rọi núi sông đại địa.

Giọng nói của Hạo Thiên, đột nhiên truyền khắp Hồng Hoang: "Ta là Hạo Thiên, nay đã thành đạo, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sẽ nắm giữ tứ hải bát hoang, uy áp chư thiên vạn vực!" Một luồng tử khí vô cùng tôn quý, cuồn cuộn mênh mông, kéo dài ức ức vạn dặm.

"Chúc mừng Hạo Thiên đạo hữu!" Chúng sinh Hồng Hoang kinh hỷ xen lẫn.

Ai cũng không ngờ, sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa không lâu, đã có tu sĩ chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lợi hại thật!

Vị Thánh nhân đầu tiên trong lịch sử.

Sau khi âm thanh tan biến, Hạo Thiên cũng biến mất theo.

Y không vội quay về.

Còn một thời gian nữa mới đến trận quyết chiến Phong Thần.

Vì vậy, y bắt đầu bế quan củng cố cảnh giới.

Nửa tháng sau.

Hạo Thiên chém bỏ các pháp tắc khác, chỉ để lại Lực lượng pháp tắc.

Thế giới thần thức cũng được mài giũa trở nên tinh thuần hoàn mỹ hơn, không nhiễm một hạt bụi.

"Tốt!" Hạo Thiên mỉm cười, "Thực lực đề thăng không chỉ một chút. " Cũng vào lúc này, hệ thống phát ra âm thanh nhắc nhở: "Tích!

Chúc mừng ký chủ tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hệ thống đề thăng lên bảy sao, thưởng một lần rút thưởng cấp Hồng Mông!" Ồ?

Lại có phúc lợi à?

Hạo Thiên không do dự, lập tức để hệ thống sắp xếp rút thưởng.

Trong nháy mắt, trong đầu y, xuất hiện vô số Hung Thú Hồng Hoang, mỗi con đều đại diện cho một phần thưởng cấp Hồng Mông.

Chương 219

Bằng vào trực giác, Hạo Thiên chọn một con Hung Thú trong số đó.

"Tích!

Chúc mừng Nâm rút thưởng thành công, Nâm nhận được một Hỗn Nguyên Đạo Quả Thập nhị phẩm!" Hệ thống nhắc nhở.

Hỗn Nguyên Đạo Quả là gì, Hạo Thiên biết.

Thánh nhân mỗi lần tấn thăng một tầng cảnh giới, sẽ có thêm một Hỗn Nguyên Đạo Quả, chia thành cửu phẩm, đại diện cho sự mạnh yếu của cảnh giới.

Nhưng y không biết, lại có đến Thập nhị phẩm cao cấp như vậy.

Xem ra không tầm thường.

Thần niệm khẽ động, Hạo Thiên lấy ra Hỗn Nguyên Đạo Quả đó.

Vật này tròn vo, trên đó hiện ra núi sông vạn vật, vũ trụ tứ phương, ức vạn chủng tộc, cùng với quá khứ và tương lai, dường như cô đọng cả Hồng Hoang.

Mười hai đạo Hỗn Độn âm dương khí, từ đỉnh đạo quả rủ xuống, hình thành nên hình dạng cánh hoa.

"Tốt!

Mạnh mẽ!" Hạo Thiên vui mừng.

Không cần hỏi cũng biết, đây là đạo quả Thánh nhân có phẩm cấp cao nhất trong lịch sử Hồng Hoang.

Những cái mà Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương có, nhiều nhất cũng chỉ là cửu phẩm, không thể so

sánh với nó.

Không chút suy nghĩ, Hạo Thiên luyện hóa vật này vào trong thần thức.

Nhất thời toàn thân chấn động, cả thân thể như không chịu nổi, sắp nứt ra vỡ vụn.

Ngay cả sâu trong linh hồn cũng run rẩy, dường như mọi ký ức đều sắp bị xóa đi.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên cảm giác, trong Hỗn Nguyên Đạo Quả sinh ra một thế giới hoàn toàn mới, bao la vô tận, sinh cơ dồi dào, không thua kém Hư Thần Giới.

Thần thông và bảo thuật có mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi sự nghiền ép của một thế giới hoàn chỉnh.

Hạo Thiên hiểu rằng, thực lực của mình, đã tăng vọt không chỉ ngàn trăm lần. ...

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân ngồi cao trên vân sàng, đột nhiên cảm thấy phiền não vô cớ.

Y mơ hồ cảm giác, lại có chuyện ngoài tầm kiểm soát xảy ra.

Ngay cả đại chiến Đạo Ma năm xưa, khi Hồng Quân tranh phong với La Hầu, cũng không có tâm thần bất an như vậy.

"Chẳng lẽ tên nhóc Hạo Thiên đó, lại giở trò gì mới?" Hồng Quân lẩm bẩm.

Y vận dụng pháp tắc Thiên đạo, lặng lẽ quan sát Thiên Đình.

Lại phát hiện, Thiên Đình một mảnh tĩnh lặng, tất cả tu sĩ đều đang bế quan khổ tu, chỉ có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vẫn duy trì vận chuyển.

Hạo Thiên không có ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Dao Trì cũng không có ở đó.

Thậm chí, Hồng Quân âm thầm triệu hoán quan môn đệ tử Hoang Thiên Đế, cũng như đá chìm đáy biển, không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Có lẽ Hoang Thiên Đế cũng đang bế quan ở một bí cảnh nào đó.

Những bí cảnh chưa biết của Thiên Đình, không ít đại lão Hồng Hoang đã biết, nhưng chi tiết cụ thể thì không ai hay.

Ngược lại, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương, đang ẩn mình sâu trong Tử Tiêu Cung, tranh thủ luyện hóa Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Quân.

Hỗn Nguyên Đạo Quả của ba vị Thánh nhân, tất cả đều hoa nở cửu phẩm, vô cùng hoàn mỹ.

Tiểu thế giới ẩn chứa trong đạo quả, cũng dần dần hình thành quy mô.

"Hạo Thiên!

Cứ để ngươi đắc ý một thời gian!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt lóe lên một tia hung ác, "Đợi đến trận chiến Vạn Tiên Trận, ba Thánh chúng ta đồng thời tế ra tiểu thế giới đập xuống, mặc cho ngươi thần thông cái thế, cũng phải hóa thành thịt nát!" Bị bao phủ dưới bóng tối của Thiên Đình, ba vị Thánh nhân cảm thấy áp lực đến cực điểm, cuộc đời một mảnh u ám.

May mà Thiên đạo thương xót, cho phép đề thăng cảnh giới.

Cho dù trong vòng một năm, chỉ đề thăng một tầng Thánh cảnh, cũng đủ rồi.

Uy lực của thần thông có mạnh đến đâu, cũng có lúc cạn kiệt.

Nhưng một thế giới vô cùng rộng lớn, cho dù không cần làm gì, chỉ dựa vào trọng lượng của bản thân đè xuống, cũng có thể phá diệt vạn pháp, trấn sát tất cả.

Từ góc độ này, ba vị Thánh nhân cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Dường như trong nháy mắt.

Hạn một năm đã đến.

Lúc bình minh.

Chỉ nghe thấy trên không trung tiên nhạc không dứt, hương thơm lan tỏa.

Thông Thiên Giáo Chủ dẫn đầu các đệ tử Tiệt giáo, rời Bích Du Cung, đến Vạn Tiên Trận.

Kim Linh Thánh Mẫu đã chờ đợi từ lâu, cùng nhiều đồng môn nghênh đón.

Thông Thiên Giáo Chủ tiến vào trong trận, lên ngồi trên Bát Quái Đài.

Sau khi vạn tiên khấu đầu xong, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn quanh bốn phía, không khỏi than thở: "Thôi vậy!

Nay trăng khuyết khó tròn.

Đã bày ra Vạn Tiên Trận này, nhất định phải cùng họ phân cao thấp!" Lúc này, Hạo Thiên cũng ngồi trên Bát Cảnh Loan Dư, do Cửu Tử Long Vương kéo xe, bên cạnh có các tướng Thiên Đình, đạp tường vân đến.

Hà quang vàng rực, chiếu rọi chư thiên hoàn vũ, một luồng sát khí ngút trời khuấy động Hỗn Độn thành một mớ hỗn loạn, phá vỡ hàng trăm đại tinh.

Chúng tiên Tiệt giáo nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O.

Thì ra, tinh nhuệ của Thiên Đình hiện thân không chỉ có vài ức, ai nấy đều mặc giáp, tay cầm pháp khí cấp Linh Bảo.

"Đây mới là khí tượng của một đại giáo kinh thế!" Thông Thiên Giáo Chủ cảm thán.

Chương 220

Thiên Đình cũng là một mạch của Huyền môn, sớm đã là một đại thế lực trấn áp một phương, địa vị của Hạo Thiên tương đương với chưởng giáo, mấy trăm triệu cường giả Thiên Đình tương đương với đệ tử đại giáo, nên cách nói của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có gì sai.

"Gặp qua Thông Thiên sư huynh!" Hạo Thiên mỉm cười nói.

"Gặp qua Thông Thiên Thánh nhân!" Dao Trì, Tây Vương Mẫu cũng chắp tay hành lễ.

Trận này, người của Thiên Đình không nhiều, nhưng ai cũng là hạt nhân trong hạt nhân.

Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế, Hoang Thiên Đế, là những cường giả Thiên Đình tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sớm nhất.

Tiếp theo, Long Vương, Ngao Hắc, Khổng Tuyên, Cửu Thiên Huyền Nữ và Hoàng Kim Sư Tổ, cũng mới tấn thăng gần đây, đều là Thánh nhân trong Hư Thần Giới.

Những tiểu bối như Na Tra và Ngao Bính, được đề thăng lên cảnh giới Bán Bộ Thánh nhân, cũng đến tham chiến.

"Thiên Đình binh hùng tướng mạnh, không cần Tiệt giáo, cũng có thể quét sạch Tây Kỳ." Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Đương nhiên y có thể nhìn ra, cộng cả Hạo Thiên, Thiên Đình có tổng cộng mười một Thánh nhân, ai cũng được pháp tắc Thiên đạo bao bọc, tỏa ra thánh uy nồng đậm.

Cũng không hiểu, những người này tu luyện như thế nào.

Lại có thể vòng qua Hồng Quân Đạo Tổ, cũng chứng đạo thành Thánh.

Thiên địa Hồng Hoang có sự áp chế tự nhiên đối với các Thánh nhân bên ngoài.

Nhưng Ngoan Nhân Đại Đế và các Thánh nhân Thiên Đình khác, cho dù chỉ có thể phát huy một nửa thực lực, cũng đủ để nghiền ép vô số tu sĩ rồi.

Đáng sợ nhất là Hạo Thiên.

Lại Dĩ Lực Chứng Đạo, đi thông con đường mà ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng chưa đi được.

Hơn nữa, Hạo Thiên không bị Thiên đạo Hồng Hoang áp chế, hoàn toàn có thể toàn lực khai hỏa.

Thực ra Thông Thiên không biết.

Hạo Thiên quay ngược trường hà tuế nguyệt, chứng đạo trước khi Thiên đạo ra đời, là Thánh nhân bản địa của thế giới Hồng Hoang, tự nhiên không bị trời đất này ràng buộc.

"Sư huynh quá lời rồi," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Phong Thần lượng kiếp lần này, lấy đệ tử Tam giáo làm chủ, Thiên Đình chỉ giúp đỡ." Dứt lời, Hạo Thiên liếc nhìn Vạn Tiên Trận.

Lập tức thấy, trong trận tỏa ra kim quang năm màu, bên ngoài bao phủ bởi sương tím mây hồng.

Trong trận đứng đầy đệ tử Tiệt giáo, trong số Thất Tiên Tùy Thị của Tiệt giáo, chỉ thiếu Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trên Thất Hương Xa là Kim Linh Thánh Mẫu, bên cạnh đứng Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu, thậm chí Bạch Tố Trinh cũng cầm kiếm đứng bên.

Trận này đã bày xong, ẩn chứa vô số sát cơ, chờ đợi ba vị Thánh nhân kia.

Hạo Thiên khen một tiếng tốt, sau đó hạ mây, ngồi cùng Thông Thiên Giáo Chủ.

Không lâu sau.

Bỗng nghe trên không trung có một trận hương thơm tiên nhạc, thụy khí tường vân, bay phấp phới.

Thái Thanh Lão Tử cưỡi thanh ngưu một sừng, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, Nữ Oa Nương Nương cưỡi thanh loan, đồng thời đến.

Huyền Đô, Khương Tử Nha và Cơ Phát, đã sớm dựng sẵn một đài cao, nghênh đón ba vị Thánh nhân vào đó.

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi cùng nhau, từ trên cao nhìn xuống trận.

"Những môn nhân trong giáo của tam đệ, bất kể căn cước sâu cạn, không phân phẩm loại, đều thu nhận bừa bãi, theo ta thấy, sao có thể là hạng thành tiên liễu đạo!" Thái Thanh Lão Tử khinh miệt nói.

"Không thành khí hậu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng nói.

Thông Thiên Giáo Chủ đã nghe thấy từ lâu, nhất thời mặt hiện vẻ giận dữ, thân mặc Đại Hồng Bạch Hạc Hàng Tiêu Y, cưỡi Khuê Ngưu đi ra khỏi trận.

"Hai vị đạo huynh không cần nhiều lời, mau phái đệ tử phá trận đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói.

Nghe vậy, ba Thánh đều lúng túng.

Dưới trướng Thái Thanh Lão Tử bây giờ chỉ có một mình Huyền

Đô.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã thành quang can tư lệnh.

Nữ Oa Nương Nương thống lĩnh trăm vạn đại yêu đã bị Hạo Thiên tru diệt, gần đây có thu Cơ Phát làm đồ đệ, nhưng thực lực của Cơ Phát quá bình thường, còn yếu hơn Khương Tử Nha vài phần, căn bản không thể chống đỡ được.

"Khởi bẩm lão sư, đệ tử nguyện ý xuất chiến." Huyền Đô quỳ xuống.

Dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, nếu lúc này mà sợ hãi, chẳng phải sẽ bị đồng đạo thiên hạ cười chê sao.

"Ngươi nên cẩn thận hành sự!" Thái Thanh Lão Tử bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đồng ý.

Nếu Huyền Đô ngã xuống, lát nữa ông sẽ báo thù cho hắn. ...

Trước Vạn Tiên Trận.

Huyền Đô chủ động xin chiến.

Thái Thanh Lão Tử bất đắc dĩ đồng ý.

Huyền Đô mặc hoàng thường cẩm bào, tay trái cầm một thanh bảo kiếm đỏ rực, tay phải cầm một cây kim thương vàng óng, nhanh chân bước vào trong trận.

Trong Vạn Tiên Trận có trận trong trận, đại trận lồng tiểu trận, thứ hắn gặp phải là Thái Cực Trận.

Trận này do Ô Vân Tiên, người có mặt đen râu dài, mặc tạo phục, trấn giữ.

"Huyền Đô, dám đến đây nộp mạng à?" Ô Vân Tiên nhảy ra hét lớn.

“Ô Vân Tiên, bản thể của ngươi chẳng phải là một con cá ngao vảy vàng sao, hà tất phải khoe khoang, hôm nay là ngày chết của ngươi.” Huyền Đô thúc động kiếm và thương, mạnh mẽ xông lên.

Ô Vân Tiên từ bên hông rút ra Hỗn Nguyên Chùy, cùng Huyền Đô chiến thành một đoàn.

Ba hai hiệp trôi qua, không phân thắng bại.

Nhưng Huyền Đô thâm đắc thánh pháp của Thái Thượng, trong nháy mắt đã áp chế được Ô Vân Tiên, trên người đối phương có mấy chỗ bị thương.

“Ngoan Nhân, đi giúp Ô Vân đạo hữu.” Hạo Thiên thản nhiên nói.

Ngoan Nhân Đại Đế đáp một tiếng tuân pháp chỉ.

Ngay lập tức, vị Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình bước một bước, tiến vào Thái Cực Trận, chắn trước mặt Ô Vân Tiên.

“Sư muội, hà khổ!” Huyền Đô nhíu chặt mày.

Đương nhiên hắn hiểu, Thiên Đế cố ý làm vậy.

Chương 221

Để hai sư huynh muội tương tàn, tiện bề vạch rõ giới tuyến.

"Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, tru sát yêu nghiệt Thái Thượng Nhân giáo!" Ngoan Nhân Đại Đế lạnh lùng nói, "Huyền Đô, không cần nhiều lời, cứ ra chiêu đi." "Không hay rồi!" Thái Thanh Lão Tử kinh hãi hét lên.

Ông quá rõ, Huyền Đô và Ngoan Nhân căn bản không cùng một cấp bậc.

Khi Huyền Đô còn đang bò dưới đất, thì Ngoan Nhân đã bay trên trời, sau này còn trở thành Thánh nhân đầu tiên của Thiên Đình.

Dùng ngón chân cũng biết, Huyền Đô chết chắc rồi.

Quả nhiên.

Chỉ trong một chiêu, Huyền Đô đã bị chém giết.

May mà Ngoan Nhân niệm tình đồng môn xưa kia, giữ lại cho hắn một cái toàn thây.

Một luồng du hồn của Huyền Đô phiêu đãng, bay thẳng về phía Phong Thần Đài.

Ba vị Thánh nhân thấy ra quân bất lợi, sắc mặt đều có chút khó coi.

"Nếu Thập Nhị Kim Tiên còn đây, phá Vạn Tiên Trận này có gì khó." Nguyên Thủy Thiên Tôn than thở.

Khương Tử Nha đứng bên cạnh nghe thấy, nhất thời lúng túng vô cùng.

Chuyện xông trận này, không phải ai cũng có thể đảm đương

được.

Khương Tử Nha tuy là đệ tử còn sót lại của Xiển giáo, nhưng chiến đấu lực đáng lo ngại, đấu pháp một chọi một, thậm chí còn không bằng ba vị thánh mẫu của Tiệt giáo.

Vì vậy, muốn chia sẻ lo lắng cho các Thánh nhân, cũng là có lòng mà không có sức.

Cơ Phát rụt cổ lại, cũng không dám lên tiếng.

Một mình Ngoan Nhân Đại Đế đã đủ uy áp Hồng Hoang, thực lực của Cơ Phát có tăng lên một trăm lần, cũng không phải đối thủ của người ta.

"Ba vị đạo hữu, nếu dưới trướng không có đệ tử đắc lực, chi bằng tự mình xông trận đi." Hạo Thiên mỉm cười.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu.

Tình hình hiện tại, không cần phải kéo dài thời gian nữa.

Trực tiếp đối quyết bằng chiến lực cao cấp.

"Cũng được!

Như các ngươi mong muốn!" Thái Thanh Lão Tử tự tin mười phần, chậm rãi đứng dậy.

Ông đã chờ đợi khoảnh khắc này, có chút không đợi được nữa rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương, cũng đều háo hức muốn thử.

Một năm trôi qua, thực lực của ba Thánh tăng vọt, đều đã đề thăng lên Thánh cảnh nhất trọng thiên, Hỗn Nguyên Đạo Quả tế luyện đến viên dung thông thấu, sớm đã muốn báo thù rửa hận.

Ngày xưa Hạo Thiên một quyền đánh bại Tứ Thánh, khiến họ mất

hết mặt mũi, đến nay vẫn không ngẩng đầu lên được, chắc chắn phải tìm lại thể diện.

"Các ngươi rút về trong trận, nếu không có pháp chỉ của bản tọa, không ai được phép ra ngoài." Thông Thiên Giáo Chủ phân phó vạn tiên Tiệt giáo.

Cuộc đối đầu của các cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang, phạm vi ảnh hưởng cực rộng.

Chỉ một Vạn Tiên Trận, căn bản không chống đỡ nổi một kích toàn lực của Thánh nhân.

Vì vậy, phân phó đệ tử cẩn thận tránh né là cần thiết.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" 132.

Đệ tử Tiệt giáo đồng loạt đáp ứng.

Bên này.

Ba vị Thánh nhân liên thủ trước trận.

Ngay lúc này, trong đầu Hạo Thiên, vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Tích!

Mời ký chủ đánh bại liên thủ của ba Thánh, kết thúc trận chiến Phong Thần!

Phần thưởng ba mươi vạn điểm mồi câu cấp Hồng Mông!

Một cây cần câu cấp Thiên Đạo!" Ba mươi vạn điểm mồi câu cấp Hồng Mông?

Phần thưởng này có thể nói là hậu hĩnh chưa từng có.

Cần câu cấp Thiên Đạo, xem ra cũng rất thơm.

Hạo Thiên cảm thấy, dù thế nào, cũng phải lấy được những phần thưởng này.

Y cũng bật dậy, đi đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, hai người đứng sóng vai.

"Hạo Thiên!

Thông Thiên!

Bản tọa hôm nay sẽ trấn áp các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên.

Dứt lời, y cũng không vòng vo.

Trực tiếp mở Ni Hoàn Cung trên đỉnh đầu, xông ra một đạo thụy khí, nâng một Hỗn Nguyên Đạo Quả tròn vo.

Một hình mẫu thế giới hoàn chỉnh, hiện ra trên bề mặt đạo quả.

Núi sông, trời đất vạn vật, nhật nguyệt tinh thần, đều đầy đủ.

Chín đạo Hỗn Độn âm dương khí, từ trên đạo quả rủ xuống, hình thành nên hình dạng cánh hoa.

Một luồng khí tức kinh khủng trấn áp trời đất vạn vật, lập tức lan tỏa.

"Thật đáng sợ!

Rốt cuộc là vật gì!" Vạn tiên Tiệt giáo có mặt tại đây, đồng thời cảm thấy áp lực vô cùng, áp lực trên người như tăng lên ngàn trăm lần, sắp bị đè chết.

"Sao!

Có thể!" Thông Thiên Giáo Chủ sững sờ.

Tuy y cảm giác được, Hồng Hoang có biến cố xảy ra, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thực sự không rõ lắm.

Vạn vạn không ngờ, nhị ca vốn có quan hệ không mấy hòa thuận với mình, thực lực lại tăng lên đến một cảnh giới khiến người ta phải

ngước nhìn.

Chương 222

Theo bản năng, Thông Thiên tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tiên khí dập dờn, bốn đạo kiếm mang sáng rực, ánh sáng chói lòa chiếu rọi trời đất.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng bình tĩnh, Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm trấn xuống.

Chỉ nghe một tiếng vang trầm như trời long đất lở.

Tru Tiên Tứ Kiếm đương trường vỡ nát, Thông Thiên miệng phun máu tươi, lảo đảo lùi lại hơn trăm dặm.

"Không hay rồi!

Lão sư bại rồi!" Đệ tử Tiệt giáo kinh hồn bạt vía.

Vạn vạn không ngờ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hung tàn như vậy, một kích nghiền nát bốn kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh Bảo, tiện thể, trọng thương chủ nhân của linh bảo.

"Không chỉ có vậy." Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương thần thái phi dương.

Có Hỗn Nguyên Đạo Quả, cần gì Thái Cực Đồ, Bàn Long Biển Quải, Chư Thiên Khánh Vân và Hồng Tú Cầu.

Một thế giới dù nhỏ đến đâu, trọng lượng cũng có hàng ức ức ức ức ức triệu, cho dù là Hỗn Độn Linh Bảo, cũng bị nghiền thành bột mịn.

"Hạo Thiên!

Đến lượt ngươi rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khí thế ngút trời.

Y như trở lại thời đại Thánh nhân huy hoàng vô cùng xưa kia, một lần nữa đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang.

"Nguyên Thủy, ngươi có hơi đắc ý quên hình rồi," Hạo Thiên cười ha hả, "ngươi có Hỗn Nguyên Đạo Quả, chẳng lẽ trẫm không có sao?

Đừng chớp mắt, nhìn cho kỹ đây." "?!" Ba vị Thánh nhân khó tin.

Họ vốn tưởng rằng, việc đề thăng cảnh giới Thánh nhân là chuyện bí mật nhất Hồng Hoang.

Bốn chữ Hỗn Nguyên Đạo Quả, đáng lẽ không có nhiều người biết.

Vạn vạn không ngờ, Hạo Thiên lại như lòng bàn tay.

Tiếp theo, thần sắc của họ cứng đờ.

Bởi vì ngay sau đó, trên đỉnh đầu Hạo Thiên thụy khí xoay tròn, một vầng sáng Hỗn Độn, cũng nâng một Hỗn Nguyên Đạo Quả hoàn chỉnh. 133.

Mười hai sợi Hỗn Độn âm dương khí, từ đỉnh đạo quả rủ xuống, ngưng kết thành hình cánh hoa.

"Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm?!

Không thể nào!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc đến ngây người.

Ầm!

Một tiếng chấn động.

Hỗn Nguyên Đạo Quả của đối phương nghiền ép với tốc độ cao.

Bùm một tiếng, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hình thần câu diệt. ...

Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm, nghiền ép Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm.

Là lẽ dĩ nhiên.

Hơn nữa, Hạo Thiên trước đó, đã đưa cả Hư Thần Giới, cùng với Hạo Thiên Bí Cảnh, tất cả vào trong Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nắm giữ Sáng Tạo Pháp Tắc, y đã thêm vô số cẩm tú sơn hà, phúc địa động thiên, các loại sinh linh vào tiểu thế giới ẩn chứa trong Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Thậm chí, một lượng lớn thái cổ tinh vực, cũng bị Hạo Thiên chuyển hết vào.

Vì vậy, khi hai thế giới va chạm, kết quả là một bên bị nghiền ép.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã xuống, hoàng kim thánh huyết văng tung tóe.

Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm kia nhanh chóng tàn lụi, thế giới bên trong ầm ầm sụp đổ, bão táp hủy diệt kinh khủng quét qua, phá hủy mọi thứ tồn tại.

Trên bầu trời mây đen giăng kín, lại bắt đầu mưa máu.

Thánh nhân ngã xuống, trời xanh khóc máu.

Cảnh tượng này lại một lần nữa xuất hiện.

"Không thể nào!!" Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương kinh ngạc đến ngây người.

Hai người đều kinh hồn bạt vía.

Thánh khu cũng bắt đầu run rẩy.

Cảnh tượng hiện giờ, vô cùng rõ ràng.

Trong tình huống một chọi một, Hạo Thiên có thể miểu sát bất kỳ

vị nào.

"Sao lại thế này!!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng tức giận đến nhảy dựng lên.

Mọi thứ đều đã mất kiểm soát.

Có đánh chết y cũng không hiểu.

Vì sao Hạo Thiên lại có thể đi thông con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, thậm chí còn ngưng tụ ra Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm.

"Hạo Thiên sư đệ mạnh đến vậy rồi sao?!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị chấn động.

Y bị Nguyên Thủy một kích trọng thương, nhưng Hạo Thiên lại một kích nghiền ép Nguyên Thủy, sự chênh lệch trong đó có thể thấy rõ. 134.

Thông Thiên không hiểu, rốt cuộc từ lúc nào lại có sự thay đổi kinh khủng như vậy.

"Hai người cùng lên đi." Hạo Thiên nhìn Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương.

Ánh mắt của y lạnh lùng vô tình, Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm xoay tròn, nhanh chóng phóng to, che lấp tất cả ánh sáng giữa trời đất.

"Cũng được!

Chương 223

Hôm nay cùng ngươi phân sinh tử!" Thái Thanh Lão Tử cắn răng dậm chân, một bộ dạng liều mạng.

"Liều mạng!" Nữ Oa Nương Nương cũng trợn mắt giận dữ.

Vốn tưởng có thể lật kèo ngược gió.

Nhưng bây giờ xem ra, quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Đủ rồi!

Dừng tay!" Đột nhiên, ở hướng chính nam tường vân vạn đạo, thụy khí ngàn sợi, dị tượng lan tỏa, Hồng Quân Đạo Tổ tay cầm trượng tre xuất hiện. 135.

Mọi người thấy vậy đành phải tạm thời dừng tay, lần lượt tiến lên hỏi thăm, miệng xưng nguyện lão sư thánh thọ vô cương.

Hạo Thiên cũng bất đắc dĩ.

Y quả thực muốn nhân cơ hội giải quyết hai vị Thánh nhân này.

Nhưng Hồng Quân đã nhúng tay vào, chuyện khó giải quyết.

Hạo Thiên hiện tại là Thánh cảnh nhất trọng thiên, còn người chưởng khống Thiên đạo Hồng Quân, lại sớm đã tấn thăng thập trọng thiên.

Hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Trước đây Hạo Thiên không biết, nhưng bây giờ đã biết.

Chỉ là Hồng Quân bị Thiên đạo hạn chế, gần như không ra tay mà thôi.

Trên thực tế, từ sau khi thân hợp Thiên đạo, không có ghi chép nào

về việc Hồng Quân ra tay.

Hạo Thiên cũng đã chưởng khống Thiên đạo của Hư Thần Giới, nên rõ những mánh khóe bên trong.

Thực tế, Hồng Quân đã trở thành con rối của Thiên đạo, lời nói hành động đều đại diện cho ý chí của Thiên đạo, mục đích là để Hồng Hoang duy trì cân bằng.

Một khi ra tay, tất sẽ dẫn đến Thiên đạo hỗn loạn, sẽ làm tổn thương bản nguyên Thiên đạo.

Chính vì vậy, Hồng Quân tuy không thích Hạo Thiên, nhưng cũng chỉ có thể bồi dưỡng Thánh nhân, vòng vo đối phó, chứ không tự mình ra tay.

Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, hai vị Thánh nhân nhân cơ hội đứng sau lưng Hồng Quân.

Muốn sống, chỉ có thể như vậy, mất mặt thì mất mặt thôi, dù sao cũng không phải lần đầu.

"Tam giáo cùng bàn, cùng ký Phong Thần Bảng đến nay, đã có ba vị Thánh nhân ngã xuống," Hồng Quân trầm giọng nói, "cái giá đã đủ nặng nề, lượng kiếp đến đây là kết thúc." "Lão sư từ bi!" Mọi người đều gật đầu. 136.

"Thái Thanh, Nữ Oa, hai người theo ta về Tử Tiêu Cung," Hồng Quân lại nói, "Hạo Thiên, Thông Thiên, hai người hãy quản thúc môn nhân đệ tử, không được gây sự nữa." Dứt lời, Hồng Quân lấy ra hồng hoàn, ban cho ba vị Thánh nhân mỗi người một viên, lại ra hiệu cho ba người lập tức nuốt vào bụng.

Duy chỉ không cho Hạo Thiên.

Có lẽ vì Hạo Thiên đã có Vẫn Thánh Đan từ trước, biết rõ tác hại của vật này.

Hơn nữa, Hồng Quân cũng sớm biết, Hạo Thiên là một người chưởng khống Thiên đạo khác, vô cùng khó đối phó, thuộc loại mềm cứng không ăn.

Lão Tử, Nữ Oa và Thông Thiên, cứng rắn nuốt Vẫn Thánh Đan.

Chỉ là, dược lực chưa phát tác ngay lập tức.

Hồng Quân cũng hiểu rõ, nếu trong lòng có ý niệm công phạt lẫn nhau, dược lực của Vẫn Thánh Đan mới có hiệu quả, trong nháy mắt giết chết Thánh nhân.

Trong nháy mắt, Hồng Quân mang theo hai vị Thánh nhân rời đi, tiện thể, cũng thu dọn thi thể của Nguyên Thủy.

Thông Thiên nhìn Hạo Thiên, hai người nhìn nhau cười khổ.

Ai cũng không ngờ.

Lại có một kết quả như vậy.

Bên kia, Khương Tử Nha và Cơ Phát thấy tình thế không ổn, lập tức dùng độn thổ bỏ trốn.

Không có Thánh nhân chống lưng, họ cũng chẳng là gì, chỉ có thể mặc người ta xâu xé.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ tru sát Khương Tử Nha và Cơ Phát, để hoàn thành kiếp số!

Phần thưởng một vạn điểm mồi câu cấp Hồng Mông!" Hệ thống nhắc nhở.

"Thân Công Báo đâu?" Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ, "Đi giết Khương Tử Nha và Cơ Phát, nếu không thể mang đầu của hai người chúng đến gặp trẫm, thì lên Trảm Yêu Đài đi một vòng!" "Thần tuân chỉ!" Thân Công Báo sợ toát mồ hôi lạnh.

Y vội vàng cưỡi hắc điểm hổ, mang theo mấy thuộc hạ đắc lực, vội vàng đuổi theo.

Chưa đầy nửa ngày.

Khương Tử Nha và Cơ Phát tuy chia nhau bỏ trốn, nhưng cũng bị lần lượt đánh giết.

Hai đạo du hồn bay thẳng đến Phong Thần Đài.

Thân Công Báo thắng lợi trở về, lập tức quỳ trước Bát Quái Đài của Vạn Tiên Trận, chờ lệnh.

Hạo Thiên và Thông Thiên đã thương lượng xong.

Trên Phong Thần Bảng còn thiếu gần hai trăm danh ngạch, do đệ tử Tiệt giáo tự nguyện đăng ký, không cần phải ngã xuống, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chờ danh sách xác định xong, qua nghi thức Phong Thần, là có thể trở thành chính thần của Thiên Đình. 137.

Vốn tưởng đệ tử Tiệt giáo chưa chắc đã chịu chủ động đăng ký, nhưng không ngờ, chỉ nửa nén hương sau, tất cả danh ngạch trên Phong Thần Bảng đã đầy.

Một bên khác, Nhân Hoàng Đế Tân ngự giá thân chinh, đối quyết với phản quân Tây Kỳ tại Mục Dã, giành được một trận đại thắng, chém vô số đầu.

Ngay lập tức, quân Thương thừa thắng xông lên, mạnh mẽ công vào thành Tây Kỳ, diệt sạch dòng dõi nhà Cơ.

Từ đó, Tây Kỳ trở thành quá khứ.

Bồ Đề Đại Trận vốn bao phủ thành trì đó, cũng sớm đã bị dỡ bỏ.

Người của Tây phương cũng sợ hãi, nếu không ra tay kịp thời, e rằng sẽ bị liên lụy, chiến hỏa có thể lan đến Linh Sơn ở Tây phương.

“Thân Công Báo, thân mang tướng Phi Hùng, là người ứng kiếp,” Hạo Thiên lại phân phó, “trước đây trẫm đã ban cho ba món pháp bảo, Đả Thần Tiên, Hạnh Hoàng Kỳ và Phong Thần Bảng.

Có thể trở về Triều Ca, phụng ý chỉ của trẫm lập tức Phong Thần, không được chậm trễ!” Thân Công Báo đáp một tiếng thần lĩnh chỉ, rồi vội vàng đi.

Chương 224

Ngày hôm sau.

Trên không trung thành Triều Ca tiên âm không dứt, hương khí lan tỏa, tinh kỳ vũ cái, hoàng cân lực sĩ vây quanh.

Thái Bạch Kim Tinh tay cầm pháp chỉ của Thiên Đế, giáng lâm Phong Thần Đài.

Thân Công Báo nghênh đón ngọc phù, màu vàng, đặt lên bàn hương, hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện tạ ơn xong.

Sau đó tắm gội thay y phục, dâng rượu hiến hoa, đi quanh Phong Thần Đài ba vòng, mới lên đài cao, tuyên đọc cáo sắc của Thiên Đế.

Ngay lập tức, Thân Công Báo lại đặt phù lục lên bàn, ra lệnh cho Bách Giám treo Phong Thần Bảng ra, lệnh cho các vị thần tiên có tên trên bảng tiến lên nhận sắc phong.

Các vị thần lần lượt tiến lên, nghe xong phong hào, khấu đầu tạ ơn, rồi rời khỏi đài.

Giữa trưa, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần của Thiên Đình đều đã được sắc phong xong.

Hạo Thiên ngồi trấn Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn từng cảnh một, trong lòng không có chút dao động.

Y biết rõ.

Phong Thần kết thúc, chỉ là mới bắt đầu.

Muốn chém giết Thiên đạo Hồng Hoang, triệt để thay thế nó, còn một con đường dài phải đi.

Ngàn năm sau, sẽ đón Tây Du lượng kiếp.

Y sớm đã có bố trí cho lúc đó.

Đến lúc đó, sẽ cùng Hồng Quân so tài một phen.

"Trước tiên lập một mục tiêu nhỏ, trong vòng ngàn năm, trẫm phải tấn thăng Thánh cảnh thập trọng thiên trở lên!

Nghiền ép Thiên đạo Hồng Hoang!" Hạo Thiên âm thầm thề. ...

Phong Thần lượng kiếp qua đi, sát khí giữa thiên địa tiêu tán, thiên cơ Hồng Hoang khôi phục bình thường, có thể tiến hành suy tính như thường lệ.

Các đại năng vừa bấm tay tính toán, không khỏi thầm kinh hãi.

Hóa ra, lượng kiếp tiếp theo đã không còn xa.

Hơn nghìn năm sau, cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật sẽ bắt đầu.

Lại một trận thư hùng nữa giữa các cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Hạo Thiên ngồi trấn giữ tại Lăng Tiêu Bảo Điện, bao quát toàn bộ Hồng Hoang, lắng nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ bẩm báo.

Bên phía Đông Hải, Thông Thiên giáo chủ sau khi trải qua trận chiến Vạn Tiên Trận, lại uống Vẫn Thánh Đan, tâm thái đã có biến đổi cực lớn.

Giao phó sự vụ trong giáo cho Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu, sau đó không rõ tung tích, dường như đang tìm nơi khổ tu, mong cầu đột phá đại cảnh giới.

Hiện nay, trong những cuộc đối đầu đỉnh cấp nhất ở Hồng Hoang, không có đạo quả Hỗn Nguyên rõ ràng là không thể đứng vững.

Giữa vạn tiên của Tiệt giáo, lòng người cũng đổi thay.

Không ít kẻ cảm thấy tiếp tục đi theo Thông Thiên Thánh nhân sẽ

không có tiền đồ.

Vì vậy, họ lặng lẽ rời khỏi Tử Chi Nhai, có người trở thành tán tu, có người đầu quân cho Thiên Đình, có kẻ lại đi về Linh Sơn phương Tây.

Thậm chí, ngay cả tọa kỵ trước đây của Thông Thiên giáo chủ là Khuê Ngưu cũng lén lút bỏ đi, trở thành một yêu vương chấn nhiếp một phương.

Bên phía Tây phương, nhân cơ hội này đã ra sức chiêu mộ một nhóm môn nhân đệ tử. "Cho Nhân Hoàng vào gặp trẫm!" Hạo Thiên lên tiếng.

Một lát sau, Nhân Hoàng Đế Tân đến nơi, cung kính quỳ lạy: "Đệ tử ra mắt lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!" Hạo Thiên nhìn chằm chằm người đệ tử ký danh này một lúc lâu. "Đồ nhi, trường sinh bất tử, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, con định tiếp tục ở lại nhân gian sao?" Hạo Thiên hỏi. "Đương nhiên là chứng đạo thành Thánh!" Đế Tân quả quyết đáp.

Được chứng kiến sức mạnh của các vị Thánh nhân trên Thiên Đình, Đế Tân sớm đã vô cùng ngưỡng mộ, nằm mơ cũng muốn trở thành Thiên đạo Thánh nhân, từ đó bất tử bất diệt, tiêu dao vĩnh hằng.

Vương đồ bá nghiệp, phú quý vinh hoa ở nhân gian, xem ra đã có chút nhạt nhẽo. "Tốt lắm," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Cả nhà phi thăng lên thiên giới, cũng tiện cho việc thay đổi triều đại ở hạ giới.

Trẫm hứa với ngươi một lời, chỉ cần ngươi một lòng trung thành với Thiên Đình, trong số trăm vị Thánh của Thiên Đình sau này, ắt sẽ có một chỗ của ngươi!" "Đa tạ lão sư!!" Đế Tân mừng như điên.

Ván này ổn rồi!

Đế Tân chưa từng phản bội Thiên Đình, thân là đệ tử ký danh của Thiên Đế, cũng là một trong những thành viên cốt cán của Thiên Đình, chỉ cần tu luyện theo từng bước, có thể thuận lợi chứng đạo, quả thực là quá mỹ mãn. "Đi đi!

Giải quyết chuyện nhân gian cho nhanh!" Hạo Thiên phất tay.

Thực ra, vừa rồi Hạo Thiên đã thử Đế Tân một phen.

Nếu Đế Tân tham luyến vương vị nhân gian, điều đó cho thấy khí lượng của hắn có hạn, tiền đồ chắc chắn không còn, chứng đạo thành Thánh càng là hy vọng xa vời.

Dù sao, tiến trình lịch sử của Nhân tộc cuồn cuộn chảy về phía trước, không ai muốn thấy nhà Ân Thương cai trị nhân gian một nghìn năm, một vạn năm, hay một ức năm.

Nếu thật sự như vậy, e rằng không cần Hạo Thiên ra tay, các thế lực khác cũng sẽ tìm cách trừ khử Đế Tân.

Nhìn theo bóng Nhân Hoàng rời đi, trong đầu Hạo Thiên đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở: "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thay đổi địa lý nhân gian, phân chia Tứ Đại Bộ Châu!

Chuẩn bị cho lượng kiếp tiếp theo!

Phần thưởng là Mười vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông cấp hai!

Biển câu cá Chí Tôn, thăng cấp thành Biển câu cá cấp Hỗn Nguyên!" Nghe thấy lời nhắc này, Hạo Thiên liền có hứng thú.

Trước đó ta cũng đã suy nghĩ về chuyện này.

Theo quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, sau Phong Thần lượng kiếp, Thông Thiên giáo chủ nổi giận, định hủy diệt Hồng Hoang, tái lập Địa

Thủy Hỏa Phong.

Vì vậy, đại lục Hồng Hoang bị đánh vỡ, hình thành bốn mảng lớn, gọi là Tứ Đại Bộ Châu.

Hiện nay, Thông Thiên giáo chủ đã buồn bã rời đi, Hồng Quân cũng không để ý, dĩ nhiên việc này phải do Hạo Thiên hoàn thành.

Chương 225

Từ từ đứng dậy, ánh mắt Hạo Thiên quét qua giang sơn gấm vóc bên dưới. "Trẫm nhân danh Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Trẫm cảm thấy Bàn Cổ khai thiên tích địa, nhân gian Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế định luân, lại trải qua lượng kiếp gột rửa, diện mạo đã hoàn toàn đổi mới.

Nay đặc biệt đặt tên hạ giới là Địa Tiên Giới, phân thành Tứ Đại Bộ Châu: Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu và Bắc Câu Lô Châu!" Giọng nói uy nghiêm của Hạo Thiên vang vọng khắp Hồng Hoang.

Nghe thấy âm thanh này, hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều ngây người.

Ai cũng không hiểu Thiên Đế đang làm gì.

Nhưng, Tam Giới đều do Thiên Đế cai quản, ngài vui là được.

Ngay lập tức, trên Thiên Đình mây gió cuộn trào, con Khí Vận Kim Long thân dài hơn ba ức dặm, toàn thân tỏa ra ánh tím thuần khiết, phát ra tiếng gầm rung động cả chư thiên vạn vũ.

Dù không nghe được pháp chỉ của Thiên Đế, mọi người cũng đều biết, có đại sự xảy ra.

Hiện nay, Thiên Đình có hơn mười vị Thánh nhân trấn giữ, khí vận vượt xa bất kỳ thời đại nào, nên Khí Vận Kim Long đã trưởng thành đến cực điểm, cách ngày hóa hình cũng không còn xa.

Khí Vận Kim Long của Thiên Đình xuyên qua biển mây, đột nhiên vung một trảo ấn xuống.

Phanh!

Móng rồng vượt qua cửu thiên thập địa, hung hăng giáng xuống đại lục Hồng Hoang.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh vô biên chấn động, đại lục trực tiếp vỡ thành bốn mảnh.

Nhiều Khí Vận Kim Long hơn bay xuống, đẩy bốn mảnh vỡ về những vị trí đã định.

Từ đó về sau, giữa Tứ Đại Bộ Châu đều cách nhau bởi biển lớn vô ngần, không còn thông với nhau bằng đất liền.

Chứng kiến cảnh này, cả Hồng Hoang sôi trào. "Trời ơi!

Chắc chắn không nhìn lầm chứ!

Thiên Đế thậm chí không cần ra tay, chỉ dùng một con Khí Vận Kim Long đã có thể đánh vỡ đại lục Hồng Hoang!" "Thiên Đình thật đáng sợ!

Theo ta thấy, Khí Vận Kim Long kia sắp hóa hình thành Thánh rồi!" "Đại đế thần uy!

Tốt quá, cuối cùng cũng phân đám đầu trọc phương Tây kia đi chỗ khác!

Từ nay phương Tây gọi là Tây Ngưu Hạ Châu, cứ để bọn chúng ngoan ngoãn ở đó đi!" Vô số sinh linh bàn tán xôn xao.

Đây chính là đại sự kiện ảnh hưởng đến cục diện Hồng Hoang.

Phàm gian cuối cùng cũng có tên chính thức: Địa Tiên Giới!

Cùng lúc đó, Hạo Thiên khẽ động tâm niệm.

Dãy Kinh Cức Lĩnh vốn nằm ở phía tây thành Tây Kỳ để ngăn chặn hai mươi bốn ức Phật binh đông tiến, bỗng dần dần biến mất.

Tám nghìn dặm Kinh Cức Lĩnh đã mất đi tác dụng, không cần giữ lại nữa.

Đến khi Phật pháp Tây phương đông truyền, người đi thỉnh kinh sẽ tự có kiếp nạn được sắp đặt.

Linh Sơn phương Tây, Đại Lôi Âm Tự.

Đa Bảo đạo nhân ngồi xếp bằng trên đài sen, Di Lặc, Dược Sư, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền đều ở bên cạnh. "Hành động này của Thiên Đế, đại hữu thâm ý." Đa Bảo chậm rãi nói, "Y định dùng biển cả để ngăn cách Phật môn với Đông Thổ.

Nhưng, cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật tất sẽ diễn ra, chúng ta cứ phái đệ tử đến Nam Thiệm Bộ Châu trước, nghìn năm sau sẽ tính tiếp." "Thiện tai!" Di Lặc và những người khác đều gật đầu đồng ý.

Linh Sơn có động thái mới, tự nhiên không qua được mắt Hạo Thiên. "Trong Địa Tiên Giới, Đông Thắng Thần Châu là nơi nhân kiệt địa linh," Hạo Thiên suy tính, "Nhưng lại không có đại giáo nào của Huyền môn.

Thông Thiên sư huynh nhất thời sẽ không quay lại, nên không có ai chủ trì cục diện, dễ bị Tây phương chui chỗ trống." Thế là, một ý nghĩ táo bạo hình thành trong lòng Hạo Thiên.

Lập ra một khoáng thế đại giáo, cùng Tây phương tranh đoạt khí vận. ...

Một ngày nọ, hai bóng người một nam một nữ từ trên trời giáng xuống.

Người nam cao lớn vạm vỡ, toàn thân dương cương chi khí bao bọc, toát lên vẻ tự tin mạnh mẽ xem thường thiên hạ, chính là Hạo Thiên bản tôn.

Người nữ thì thân hình yểu điệu, tiên tư vô song, khí chất đoan

trang cao quý, chính là Tây Vương Mẫu.

Hai người dùng bước chân đo đạc Địa Tiên Giới, đi dạo trên Đông Thắng Thần Châu.

Đã muốn thành lập khoáng thế đại giáo, thì phải chọn một nơi phúc địa động thiên để làm đạo trường.

Doanh Châu tiên đảo tuy tốt, nhưng lại nằm trơ trọi ngoài biển, không thể chống lại Phật tử Tây phương đông tiến.

Hơn nữa, Hạo Thiên đã dời nó vào Hư Thần Giới, không định để lộ ra ngoài. "Tìm lâu như vậy, không biết Đế quân đã vừa ý nơi nào chưa?" Tây Vương Mẫu mỉm cười hỏi.

Từ khi để Hạo Thiên lưu lại dấu ấn trong nguyên thần, Tây Vương Mẫu đã tự nhận mình là nữ nhân của Đại đế.

Hơn nữa, nàng và Dao Trì thực sự đã trở thành tỷ muội tốt, hai người còn cùng lúc tấn thăng thành Thiên đạo Thánh nhân. "Chọn tới chọn lui, vẫn là Côn Luân đi." Hạo Thiên cân nhắc nói.

Tuy thiên hạ đạo môn có ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa, nhưng đều không hợp ý Hạo Thiên.

Chỉ có Côn Luân Sơn, nơi từng là Vạn Thần Chi Hương, có ưu thế địa lý tốt nhất.

Một con long mạch của Hồng Hoang, ngăn cách cao nguyên mênh mông và Đông Thổ, chính là tuyến phòng thủ đầu tiên ngăn chặn Tây phương đông tiến. "Vậy thì ở Tây Côn Luân, cải tạo Long Nguyệt Thành đi." Tây Vương Mẫu hào phóng nói. "Thiện tai!" Hạo Thiên gật đầu.

Tổ đình của Xiển giáo trước kia đã bị phá hoại không ra hình dạng.

Hạo Thiên cũng không có ý định xây lại Kỳ Lân Nhai.

Vì vậy, đề nghị của Tây Vương Mẫu, y lập tức vui vẻ chấp nhận.

Hai người đến Long Nguyệt Thành.

Nhìn một vùng tiên cảnh nhân gian, họ lại nhớ về những tháng ngày tươi đẹp cùng nhau luận đạo năm xưa.

Chương 226

"Bắt đầu thôi!" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Tâm niệm vừa động, từ đỉnh đầu Nê Hoàn Cung lao ra một luồng hỗn độn khí, Thập nhị phẩm Hỗn Nguyên đạo quả xuất hiện.

Tức thì, một con long mạch to lớn vô cùng bị kéo ra từ tiểu thế giới trong Hỗn Nguyên đạo quả.

Nó như có linh tính, giãy giụa uốn éo như một con rồng lớn, tỏa ra khí tức bản nguyên ngũ hành thuần túy vô cùng.

Thể tích của nó càng dài ra đến mấy chục ức dặm, nhỏ xuống từng luồng hỗn độn nguyên khí. "Hỗn Độn Ngũ Hành Long Mạch!

Trời ơi!" Tây Vương Mẫu đôi mắt đẹp co lại.

Dù thân là Thánh nhân Thiên Đình, nhưng nàng cũng không biết đến sự tồn tại của vật này.

Đây là long mạch đỉnh cấp nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, chỉ cần một con là có thể biến ức vạn dặm đất cằn sỏi đá thành đạo trường thần tiên vô song thiên hạ.

Hạo Thiên thần sắc điềm tĩnh, pháp lực thúc giục, tức thì thu nhỏ Hỗn Độn Ngũ Hành Linh Mạch lại mấy vạn lần, trông như một con rồng nhỏ đầy linh vận, trấn vào lòng đất Tây Côn Luân.

Toàn bộ Tây Côn Luân lập tức bừng lên cửu sắc tiên quang, ánh sáng chói mắt nối liền đến ba mươi ba tầng trời.

Từng luồng đại đạo thần vận lan tỏa trong mỗi tấc không gian. "Lợi hại quá!" Tây Vương Mẫu mừng rỡ.

Thủ đoạn của Đại đế thông thiên, chỉ trong nháy mắt đã nâng cấp

nơi này lên một đẳng cấp khác.

Nhìn khắp Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không làm được. "Chỉ là chuyện nhỏ." Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên.

Tiếp đó, lại có tám con Hỗn Độn Ngũ Hành Linh Mạch bị bắt ra, phong ấn vào lòng đất Tây Côn Luân.

Có chín con linh mạch đỉnh cấp, Tây Côn Luân thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Giống như một Hỗn Độn chí bảo khổng lồ vô song, nó biến phạm vi vạn ức dặm xung quanh thành một vùng hỗn độn mịt mờ.

Từng luồng thần quang phóng lên trời, hỗn độn nguyên khí nồng đậm đến mức hóa thành mưa rơi xuống.

Gần Long Nguyệt Thành, dù là một cọng cỏ, một hạt cát, đều được nuôi dưỡng chưa từng có, lần lượt sinh ra linh trí, sắp trở thành tiên thiên thần thai.

Lần này, toàn bộ Hồng Hoang đều bị kinh động.

Phúc địa động thiên bực này, có thể nghiền ép bất kỳ đạo trường của Thánh nhân nào.

So với nơi này, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng lập tức trở nên ảm đạm thất sắc. "..." Ở Linh Sơn phương Tây, Đa Bảo đạo nhân khóe miệng giật giật, khóe mắt cũng giật theo.

Vốn tưởng rằng Đại Lôi Âm Tự đã rất ra dáng, cực kỳ có sức hấp dẫn.

Nhưng so với Tây Côn Luân thì đúng là không có cửa.

Chênh lệch gần như là gà đất so với phượng hoàng.

Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa nương nương đang ẩn thân trong Tử Tiêu Cung, hai người cũng trố mắt kinh ngạc.

Có đánh chết họ cũng không ngờ, Hạo Thiên lấy đâu ra nhiều Hỗn Độn Ngũ Hành Linh Mạch như vậy, quả thực là cực kỳ xa xỉ!

Quá phá của!

Tiếp đó, Hạo Thiên triệu tập rất nhiều Hoàng Cân Lực Sĩ, đem không ít hỗn độn linh căn và cực phẩm tiên thiên linh căn cấy lên đảo. "Mẹ ơi!

Bần đạo chắc chắn không nhìn lầm chứ?

Đó là hỗn độn linh căn Vĩnh Sinh Tiên Thụ đã tuyệt tích mà!" "Ghê gớm!

Mau nhìn kìa, ta thấy gì đây, lại là Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ, chính là hỗn độn linh căn!

Có đến hai mươi mốt cây?!!" "Thiên Đế đúng là ra tay hào phóng!

Chúng ta chỉ có thể hít khói!

Kia không phải là Thông Thiên Kiến Mộc thời Sơ Đại sao?

Hóa ra vẫn còn tồn tại trong Hồng Hoang?" "Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Ngũ Châm Tùng, Khổ Trúc, Tam Quang Thần Thụ...

Ai tát ta một cái đi!

Nói cho ta biết đây là thật, không phải mơ!" Các tu sĩ chấn kinh đến mức suýt nguyên thần xuất khiếu.

Chắc chắn rồi!

Lời đồn là thật!

Thiên Đế quả thực là thổ hào lớn nhất từ cổ chí kim của Hồng Hoang!

Không có ai sánh bằng!

Các ông lớn Hồng Hoang cũng đều ghen tị đến phát hờn, so với

Thiên Đế, ai nấy đều cảm thấy mình nghèo rớt mồng tơi, chẳng khác gì ăn mày.

Làm xong những việc này, Hạo Thiên lại lấy ra Cửu Sắc Hỗn Độn Thần Thạch, Tạo Hóa Tiên Kim, Hỗn Độn Thất Tinh Nguyên Mộc, những dược liệu đỉnh cấp của Hồng Hoang, ra lệnh cho thuộc hạ chế tạo thần cung.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày trôi qua.

Tây Côn Luân trở thành viên minh châu chói lọi nhất toàn Hồng Hoang.

Hơn nữa, tốc độ thời gian trôi trong Tây Côn Luân nhanh gấp ba trăm sáu mươi lăm lần bên ngoài.

Bất kỳ đạo trường của khoáng thế đại giáo nào, so với Tây Côn Luân, đều giống như hạt gạo so với trân châu, hay hạt trân châu so với vầng trăng sáng.

Chênh lệch lớn đến mức khiến người ta hộc máu.

Ngay cả Thiên Đình hiện tại cũng không có điều kiện tốt như vậy.

Tây Vương Mẫu bị chấn kinh đến không nói nên lời.

Nàng phát hiện dù có đánh giá Hạo Thiên cao đến đâu, cho rằng vị Đại đế này sâu không lường được, kết quả đều bị vả mặt không thương tiếc, vẫn là đánh giá quá thấp.

Hạo Thiên chỉ bằng một tay đã dễ dàng thu hút sự chú ý của toàn bộ Hồng Hoang.

Ngay sau đó, y vững vàng ngồi trên Long Nguyệt Thành, một giọng nói vang vọng khắp trời đất: "Trẫm là Hạo Thiên Thượng Đế, tại Tây Côn Luân mở đạo trường, ba ngày sau sẽ giảng Đại đạo, người hữu duyên trong thế giới Hồng Hoang đều có thể đến nghe!"

Ông!

Chương 227

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều chấn động bên tai, không ít người mừng như điên.

Hóa ra Hạo Thiên vất vả mở đạo trường mới là để tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang.

Vậy thì chắc chắn phải đi nghe giảng.

Dù sao, năm xưa khi Hạo Thiên còn ở Bích Du Cung, đã thay mặt Thông Thiên giáo chủ giảng đạo, truyền xuống một thiên «Nam Hoa Chân Kinh», huyền ảo khôn lường, được cả Hồng Hoang tôn làm kinh điển của Huyền môn.

Lúc này, Hạo Thiên đã dùng sức mạnh chứng đạo thành công, thực lực nghiền ép chư Thánh, trở thành người mạnh nhất dưới Thiên đạo, tích lũy vô cùng hùng hậu.

Nghe y giảng Đại đạo, đó sẽ là một cơ duyên hiếm có. 138.

Gần như ngay lập tức, từ Tứ Đại Bộ Châu của Địa Tiên Giới cũng như từ các ngóc ngách khác của Hồng Hoang, các tu sĩ lập tức hối hả vội vã đến Tây Côn Luân. ...

Hạo Thiên muốn giảng đạo?

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến mọi người đều cảm thấy bất ngờ. "Không ổn!

Hạo Thiên ắt có mưu đồ!

Ai đi xem thử!" Ở Linh Sơn phương Tây, Đa Bảo nhíu mày.

Vô duyên vô cớ, Thiên Đế sẽ không chạy đến Tây Côn Luân mở đạo trường, rồi thuận tiện giảng đạo một phen ở đó.

Đa Bảo có trực giác, đây là nhằm vào Phật môn Tây phương. "Đệ tử nguyện đi!" Mấy người đứng ra. 139.

Đa Bảo trầm ngâm một lúc, rồi để Di Lặc và Dược Sư biến hóa, vội vã đến Đông Thắng Thần Châu.

Hai vị cẩu đà lắc mình một cái, ngoại hình biến thành tán tu Huyền môn, mặc đạo bào giản dị, mỗi người đeo một thanh kiếm, tay cầm phất trần.

Cảnh giới của họ không cao không thấp, đều là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Ném vào đám đông, căn bản không ai chú ý.

Trong Tử Tiêu Cung, Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa nương nương cũng cảm thấy không ổn, e rằng Thiên Đế muốn nhân cơ hội này gây chuyện. "Sư muội, ta có một hóa thân, đến Tây Côn Luân xem sao." Thái Thanh Lão Tử nói. 140.

Tiếp đó, một luồng thanh khí từ đỉnh đầu Lão Tử bay ra, hóa thành một lão giả chống gậy đầu rồng, tự xưng là Lý Đam, cũng cưỡi mây đi đến Đông Thắng Thần Châu.

Trong vòng ba ngày, khu vực gần Tây Côn Luân đã đông như núi, biển người.

Dù là trên đỉnh núi, dưới gốc cây, hay bên bờ sông, đều đứng đầy người, thậm chí trên trời cũng toàn là tu sĩ cưỡi mây chờ đợi.

Nhìn qua dày đặc như kiến, con số nào chỉ có vài trăm ức.

Cường giả từ các giáo phái, vạn tộc Hồng Hoang, đều mộ danh mà đến. "Đông người quá!" Tây Vương Mẫu vừa mừng vừa lo.

Nàng cũng không ngờ, sức hiệu triệu của Hạo Thiên lại lớn đến vậy.

Hiện trường đã chật kín đạo hữu, còn không ít người đang trên đường tới.

Nhiều người thậm chí vì tranh giành một vị trí hơi gần phía trước mà xé rách mặt mũi đánh nhau.

Trước đây Tam Thanh và các ông lớn Hồng Hoang cũng từng mở đàn giảng đạo, nhưng quy mô người nghe đều thua xa Hạo Thiên.

Uy danh của Thiên Đế, vang dội biết bao.

Dù không phải để nghe đạo, chỉ cần được diện kiến vị Đại đế chưởng quản Hồng Hoang này cũng đã tốt lắm rồi.

Cùng lúc đó, Thiên Đình cũng phái hơn một nghìn vạn thiên binh thiên tướng đến để duy trì trật tự hiện trường.

Nếu không, nơi này sớm đã loạn như nồi cháo.

Hạo Thiên vững vàng ngồi trên đài cao, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thực tế, thần niệm của y đã bao trùm toàn bộ khu vực. "Lẫn vào không ít gián điệp nhỉ." Hạo Thiên cười khẩy.

Nhưng y cũng chẳng bận tâm. 141.

Dù có nhiều gián điệp hơn gấp trăm lần cũng không gây ra sóng gió gì được.

Thiên Đình trấn áp Tam Giới, chút tự tin này vẫn có.

Cuối cùng, giờ lành đã đến.

Trên đỉnh đầu Hạo Thiên, thụy khí xoay vần, vô số thần quang nâng đỡ một chiếc đại chung màu hỗn độn huyền diệu.

Đang!

Tiếng chuông vang vọng, vũ trụ mênh mông, càn khôn rung

chuyển.

Các tu sĩ có mặt đều rùng mình, biết điều mà ngậm miệng lại, cả Tây Côn Luân rộng lớn lập tức yên lặng như tờ. "Chư vị," Hạo Thiên chậm rãi mở lời, "Hôm nay trẫm giảng Đại đạo, trong ba ngày, các ngươi có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, hoàn toàn dựa vào ngộ tính của mình." 142.

Các tu sĩ nghe vậy đều kích động, đồng thanh hô lớn: "Bệ hạ từ bi!

Đa tạ bệ hạ vì chúng ta truyền đạo!" "Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh..." Hạo Thiên không nhanh không chậm nói.

Nghe vậy, vô số tu sĩ tinh thần chấn động.

Lợi hại quá!

Bệ hạ đúng là có bản lĩnh! 143.

Chương 228

Lão đạo Lý Đam đang ngồi trên một tảng đá xanh, quả thực không dám tin vào tai mình.

Mẹ nó!

Đây là Đạo Đức Kinh chưa từng xuất thế mà!

Thái Thanh Lão Tử tuy đã có bản thảo, nhưng vẫn chưa công bố ra ngoài.

Ngay cả hai đệ tử Huyền Đô và Ngoan Nhân cũng chưa được truyền thụ.

Hạo Thiên làm sao biết được?!

Lại còn không sai một chữ!!

Nghe tiếp, Lý Đam toàn thân run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong Tử Tiêu Cung, Thái Thanh Lão Tử cũng mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy vì tức giận.

Cụ thể tình hình ra sao, y cũng đang mơ hồ. "Đại sư huynh, sao vậy?" Nữ Oa nương nương ngạc nhiên hỏi, "Tuy bản cung không thích Hạo Thiên, nhưng không thể không thừa nhận, lĩnh ngộ về Thiên đạo của y còn trên cả bản cung!

Như câu 'Thánh nhân chi đạo, vi nhi bất tranh', bản cung cũng vừa mới ngộ ra!" "Còn có một câu," Nữ Oa nương nương lại nói, "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa... quả thực là giảng giải Thiên đạo một cách rõ ràng rành mạch!" Phụt!

Thái Thanh Lão Tử cũng uất ức đến hộc máu.

Hai người có thông đồng với nhau không vậy?

Liên thủ chọc tức bản tọa!

Năm nghìn chữ Thiên đạo đức, ta mới là tác giả gốc có được không?!

Ai mà ngờ, lại bị Hạo Thiên nhanh chân hơn, giảng ra trước mặt trăm ức tu sĩ.

Lần này biết đi đâu mà nói lý?!

Tại hiện trường, Di Lặc và Dược Sư cũng nghe như si như túy, cảm thấy thu hoạch lớn chưa từng có.

Các tu sĩ có mặt, ai nấy đều nghe đến nhập mê, phảng phất chìm đắm trong một loại thần vận huyền diệu khó tả, Đại đạo xa xôi dường như trong tầm tay.

Giờ phút này, trời tuôn hoa loạn, đất vọt kim liên, giữa đất trời mênh mông, vô số dị tượng hiện ra. "Không xong rồi!" Đa Bảo chấn kinh, "Kinh này ắt sẽ trở thành kinh điển của Huyền môn, là Đạo kinh đệ nhất Hồng Hoang!

Hạo Thiên hà đức hà năng, lại có thể dùng văn tự để diễn tả Đại đạo!

Ta không bằng!" "Hạo Thiên quá đáng sợ!

Sau này ắt sẽ là đại địch của Phật môn chúng ta!" Từ Hàng cũng kinh hãi tim đập loạn xạ.

Thế lực Huyền môn càng mạnh, Tây phương càng yếu.

Đó là nhận thức chung của mọi người.

Trước đây Huyền môn Hồng Hoang huy hoàng chưa từng có, Tây phương giáo thảm bại phải giải tán.

Thực ra, đó được xem là một bước ngoặt.

Vì thịnh cực tất suy, Huyền môn đã đạt đến đỉnh phong, tự nhiên sẽ bắt đầu đi xuống dốc.

Chỉ là, vì Hạo Thiên hoành không xuất thế.

Mọi thứ lại trở thành một ẩn số.

Không lâu sau, Hạo Thiên giảng xong năm nghìn chữ Đạo Đức Kinh, lại bắt đầu trả lời câu hỏi của các đạo hữu. 144.

Có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, nắm giữ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, lại từng được truyền thừa của một người chưởng khống Thiên đạo dị thế, nên việc trả lời những câu hỏi này quả là dễ như trở bàn tay.

Thường thường một câu nói ra, có thể khiến mấy nghìn người cùng lúc ngộ đạo.

Tại hiện trường, tu sĩ đột phá bình cảnh và cảnh giới có rất nhiều, trong ba ngày đã vượt qua trăm vạn người.

Quả là một thịnh cảnh chưa từng có, vượt qua bất kỳ lần giảng đạo nào trong lịch sử Hồng Hoang.

Cuối cùng, buổi giảng đạo cũng gần kết thúc.

Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt nói: "Thương thiên tại thượng, trẫm là Tam Giới chi chủ Hạo Thiên Thượng Đế, nay cảm ngộ Đại đạo có thành tựu, lập Đạo giáo để che chở thương sinh, noi theo đạo pháp tự nhiên, dùng chín chín tám mươi mốt cái Hỗn Độn Hồ Lô làm bảo vật trấn giáo, trấn áp khí vận Đạo giáo, Đạo giáo, lập!" Lời này của Hạo Thiên vừa thốt ra, cả Hồng Hoang chấn động.

Oanh long!!

Vô cùng vô tận Thiên đạo công đức, từ sâu trong hỗn độn tinh

không trút xuống, bao trùm toàn thân Hạo Thiên.

Trong phút chốc, tiên âm Hồng Hoang không dứt, dị hương thoang thoảng, trời giáng cam lộ, cửu sắc thụy khí che kín ức ức vạn dặm.

Không ai ngờ được, Hạo Thiên lại nhân cơ hội này mà sáng lập một khoáng thế đại giáo.

Tên giáo phái là "Đạo".

Chỉ là, trong lòng mọi người đều có nghi vấn.

Dùng chín chín tám mươi mốt cái Hỗn Độn Hồ Lô để trấn áp khí vận đại giáo, có thật không vậy?

Đó là Hỗn Độn linh bảo đấy!! ...

Tây Côn Luân.

Hạo Thiên lập Đạo giáo, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Lập giáo truyền đạo có đại công đức.

Hơn nữa, Hạo Thiên còn phát đại nguyện muốn che chở thương sinh, noi theo đạo pháp tự nhiên.

Nhưng một khoáng thế đại giáo như vậy, cần phải có chí bảo trấn áp khí vận.

Nếu không, sẽ giống như Tiệt giáo, chỉ có thể hưng thịnh nhất thời, không thể để khí vận kéo dài.

Thái Thượng Nhân giáo trước đây có Thái Cực Đồ, Xiển giáo cũng có Bàn Cổ Phiên.

Chỉ là, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đều lần lượt bị phá hủy, nên khí vận của hai giáo phái Thánh nhân sa sút nghìn trượng, gần như bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Chương 229

"Hỗn Độn Hồ Lô?

Chín chín tám mươi mốt cái?

Hạo Thiên đúng là biết khoác lác!" Ở Linh Sơn phương Tây, Đa Bảo không cho là đúng. "Không thể nào!

Loại hồ lô này có một cái đã là may mắn lắm rồi!

Lấy đâu ra nhiều thế?" Thái Thanh Lão Tử cũng lắc đầu không ngớt. "Nếu thật sự lấy ra được, vậy thì Đạo giáo này sẽ là vạn cổ đệ nhất giáo, không ai có thể sánh bằng." Nữ Oa nương nương cười khẩy.

Rõ ràng, bà cũng không tin.

Dù sao bảo vật cấp bậc Hỗn Độn linh bảo, đâu phải là linh bảo hạ phẩm đầy rẫy ngoài đường.

Ánh mắt của cả Hồng Hoang đều đổ dồn vào Hạo Thiên.

Không ít người chờ xem trò cười.

Ngay cả Tây Vương Mẫu bản tôn cũng cảm thấy khó tin, sợ Hạo Thiên sơ ý nói nhầm.

Dưới ánh mắt của mọi người, Hạo Thiên lật tay, một cái Hỗn Độn Hồ Lô xuất hiện trong tay.

Toàn thân nó bao bọc bởi sương mù hỗn độn, tỏa ra cửu sắc thụy khí, mang một khí tức cổ xưa xa xăm.

Tuy trông không mấy kinh người, nhưng chỉ cần mở miệng hồ lô ra, liền có thể chứa cả trời đất, ức vạn tinh hà, cả hỗn độn tinh không vào trong. "Đúng là Hỗn Độn linh bảo!" Toàn trường lại một lần nữa

sôi trào.

Điều này cũng không lạ.

Hỗn độn linh căn như Vĩnh Sinh Tiên Thụ, Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ đều đã thấy, Thiên Đế sở hữu Hỗn Độn linh bảo cũng là chuyện bình thường.

Chỉ không biết, y lấy được từ đâu.

Những kẻ nghi ngờ Hạo Thiên, ai nấy đều vô cùng khó xử.

Bởi vì chỉ cần một cái Hỗn Độn Hồ Lô trước mắt này, đã vượt qua tam đại tiên thiên chí bảo lừng lẫy của Hồng Hoang trước đây, trấn áp khí vận đại giáo không thành vấn đề.

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả mọi người trợn mắt muốn rớt ra ngoài.

Bởi vì Hạo Thiên không ngừng lấy ra từng cái Hỗn Độn Hồ Lô.

Cả Tây Côn Luân hoàn toàn bị cửu sắc thần quang phát ra nhấn chìm.

Chín chín tám mươi mốt cái Hỗn Độn Hồ Lô, lơ lửng trên bầu trời Long Nguyệt Thành.

Chúng kết thành trận thế, nhỏ xuống vô cùng tiên quang, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi cổ kim vị lai, khiến tất cả mọi người đều ngây dại.

Trước đây, Hạo Thiên quả thực chỉ có bảy mươi cái Hỗn Độn Hồ Lô.

Nhưng sau khi Phong Thần kết thúc, tích lũy được lượng lớn nguyên liệu cấp Hồng Mông, thế là y lại tranh thủ đi câu một phen, thu hoạch bùng nổ.

Gom đủ tám mươi mốt cái Hỗn Độn Hồ Lô, căn bản chỉ là chuyện nhỏ. "Tại sao lại như vậy!

Tại sao Hạo Thiên lại mạnh đến thế!

Lẽ nào y là con riêng của Thiên đạo?

Toàn bộ khí vận Hồng Hoang đều gia trì trên người y sao?!" Đa Bảo mắt đã đỏ ngầu.

Nhìn thấy tình huống này, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Lòng ghen tị của ai nấy đều mất kiểm soát. "Không phải thật!" Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa cũng sắp phát điên.

Có được một cái Hỗn Độn linh bảo đã là khó như lên trời.

Nhưng ở chỗ Hạo Thiên, y tùy tay lấy ra những cái hồ lô giống hệt nhau, tổng cộng tám mươi mốt cái.

Hoàn toàn không cho người khác đường sống.

Thậm chí, Hồng Quân Đạo Tổ đang trong trạng thái bế quan cũng bị kinh động.

Nhìn những cái Hỗn Độn Hồ Lô lơ lửng trên trời Long Nguyệt Thành, thần sắc của ông phức tạp đến cực điểm.

Lẽ nào thế giới khác mà Hạo Thiên nắm giữ lại giàu có đến vậy sao? 145.

Hỗn Độn linh bảo hóa ra đã trở thành hàng đại trà!

Thật đáng sợ! "Tên nhóc này, có chút bất phàm!" Hồng Quân khẽ than.

Đương nhiên ông biết, Hạo Thiên đang thị uy với tất cả mọi người.

Dám đối địch với Đạo giáo, với Thiên Đình, thì cứ chờ bị trấn áp đi.

Một cái Hỗn Độn Hồ Lô, có thể thu hết cả nhà già trẻ của các

ngươi!

Còn không nghe lời nữa, Linh Sơn phương Tây, Bát Cảnh Cung, Tử Tiêu Cung, thu hết một lượt!

Hỗn Độn Hồ Lô vừa xuất hiện, lập tức trấn trụ toàn trường.

Không ai còn dám nghi ngờ nội tình của Đạo giáo.

Giờ phút này, trên người Hạo Thiên quang hoa chợt lóe.

Một đạo nhân áo xanh bước ra từ trong cơ thể y.

Người này có tướng mạo giống Hạo Thiên đến chín phần, nhưng gương mặt lại uy nghiêm và trưởng thành hơn.

Mọi người đều hiểu ngay, đây hẳn là một thiện thi mà Thiên Đế vừa chém ra.

Dù Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không cản trở việc trảm thi.

Đến cảnh giới này, đã có chút ý vị tùy tâm sở dục.

Chương 230

"Bần đạo Trương Bách Nhẫn, là chưởng giáo của Đạo giáo!" Đạo nhân áo xanh chắp tay với đông đảo tu sĩ, "Hoan nghênh các đồng đạo trong thiên hạ gia nhập bản giáo!

Người thuận theo đất, đất thuận theo trời, trời thuận theo đạo, đạo thuận theo tự nhiên!" Oanh long!

Toàn trường đều chấn động.

Vạn vạn không ngờ, đạo nhân tự xưng Trương Bách Nhẫn này lại là chưởng giáo của Đạo giáo.

Mặc dù thực lực của Trương Bách Nhẫn trông không cao thâm khó lường, nhưng có Thiên Đình chống lưng, ai dám thách thức. "Chưởng giáo đại nhân, tiểu nhân xin bái nhập Đạo giáo!

Không biết có thể thu nhận không!" "Ta ta ta!

Có ta!

Ta cũng muốn gia nhập!" "Có thể trở thành đệ tử đời đầu của Đạo giáo, là vinh hạnh vô thượng của bần đạo!

Xin Trương chưởng giáo nhất định phải thu nhận!" Rất nhiều tu sĩ đứng ra, tranh nhau yêu cầu gia nhập.

Chỉ trong vài hơi thở, đã có hơn mười vạn tu sĩ bái nhập môn hạ Đạo giáo.

Nghe những âm thanh này, càng nhiều cường giả hơn ngồi không yên.

Nhìn tình hình này, Đạo giáo sau này chắc chắn sẽ là giáo phái đệ nhất thiên hạ.

Vạn tiên triều bái của Tiệt giáo, cũng xa không thể so sánh với Đạo giáo.

Chênh lệch quá lớn. "Bần đạo hiệu là Thanh Dương đạo nhân, tiềm tâm khổ tu nhiều năm, với tu vi Bán bộ Thánh nhân, không biết có thể gia nhập Đạo giáo, làm một danh hộ pháp không." Một ông lớn Hồng Hoang mặt mày lạ hoắc đứng ra.

Khí tức toàn thân y tỏa ra, quả thực có cảm giác đã chạm đến ngưỡng cửa Đại đạo, chỉ còn thiếu một bước nữa thôi.

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Bán bộ Thánh nhân đấy!

Bình thường là những ông lớn thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà chỉ cầu được làm một hộ pháp nho nhỏ trong Đạo giáo.

Sức hấp dẫn của giáo phái này, có thể thấy rõ. "Không tệ," Trương Bách Nhẫn gật đầu, "Lập Thiên đạo đại thệ, Thanh Dương đạo hữu sẽ là đệ tử của bản giáo." Thanh Dương đạo nhân nghe vậy mừng rỡ, lập tức lập thệ trước mặt mọi người.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, người này trở thành đệ tử đầu tiên của Đạo giáo.

Vèo vèo vèo!

Một vùng tiên quang rủ xuống.

Bạch Thiển và Cửu Thiên Huyền Nữ đã đến.

Họ đến để giúp Trương Bách Nhẫn thu đồ đệ.

Nửa ngày trôi qua, hơn ba mươi vạn tu sĩ bái nhập Đạo giáo.

Vẫn còn không ít tu sĩ đang xếp hàng.

Ước chừng một phen, số lượng đệ tử của Đạo giáo ít nhất cũng

phải phá vỡ con số mười triệu.

Linh Sơn phương Tây, Đa Bảo ngồi sụp trên đài sen, sắc mặt tái mét vô cùng.

Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù, sắc mặt cũng không khá hơn.

Cứ thế này, không có cách nào đấu với Huyền môn được.

Chỉ cần có Đạo giáo trấn thủ tại Tây Côn Luân, Phật tử nào dám vượt qua một bước!

Cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật chưa bắt đầu, Tây phương đã hoàn toàn bị tụt lại phía sau. ...

Thành lập Đạo giáo xong, Hạo Thiên cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật chắc chắn phải thắng, không còn cách nào khác.

Cứ để Trương Bách Nhẫn đứng mũi chịu sào. 146.

Dù Tây phương có nắm giữ mười tỷ Phật tử cũng có cái mà đấu rồi.

Vì lúc mới sáng lập, các loại sự vụ bận rộn.

Nên Tây Vương Mẫu cũng ở lại giúp đỡ.

Hạo Thiên thì thản nhiên lui về, bên cạnh có thị nữ thân cận La Sát Nữ.

La Sát Nữ là con gái thứ mười của Minh Hà lão tổ, Thập công chúa của tộc A Tu La, vì được Hạo Thiên ra lệnh cho Thái Thượng Lão Quân tặng cho Thái Âm Chi Diệp, nên còn được gọi là Thiết Phiến công chúa.

Lúc này, La Sát Nữ theo hầu Hạo Thiên đã hơn nghìn năm, tu vi sớm đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng là một cường giả không

thể xem thường.

Nhưng ở bên cạnh Hạo Thiên, nàng ngoan ngoãn như một con Chu Trúc Thanh biết nghe lời.

Hai chủ tớ không nhanh không chậm, đi về hướng Đông Hải.

Một ngày nọ, hai người đến Ngạo Lai quốc.

Ngạo Lai quốc giáp biển, trong biển có một ngọn núi nổi tiếng, vách đá cheo leo, núi non kỳ vĩ, tên là Hoa Quả Sơn.

Ngọn núi này vô cùng to lớn, nhưng trước đây Hạo Thiên chưa từng thấy.

Hẳn là sau khi Khí Vận Kim Long của Thiên Đình đánh vỡ đại lục Hồng Hoang thành bốn mảnh, nó mới lặng lẽ xuất hiện.

Giống như Doanh Châu tiên đảo trước kia, tuy mọi người đều biết ngọn tiên sơn này nằm trong phạm vi Đông Hải, nhưng ngay cả Thánh nhân cũng không tìm được, sau này mới bị Hạo Thiên và Tây Vương Mẫu nhanh chân đến trước.

Hạo Thiên dừng bước, tò mò quan sát.

Chỉ thấy phong cảnh cũng không tệ, nơi này tiên khí tràn trề, cỏ lạ hoa thơm khắp nơi, trúc xanh đằng leo, có không ít linh cầm hoạt động. "Ồ?!

Trên đỉnh núi có một tảng tiên thạch!" La Sát Nữ kinh ngạc nói.

Hạo Thiên mỉm cười.

Chương 231

Trẫm đương nhiên biết rõ, cũng chính vì nó mà đến.

Ánh mắt hai người dời đi, liền thấy trên đỉnh Hoa Quả Sơn có một tảng tiên thạch cao ba trượng sáu thước năm tấc, trên có chín khiếu tám lỗ, tỏa ra ngũ sắc hào quang.

Xung quanh không có cây cối che bóng, hai bên có mấy gốc chi lan.

Tảng tiên thạch trông có vẻ tĩnh lặng, nhưng dùng thần niệm bao phủ, liền có thể cảm giác được, trong đá có một sinh linh đang hô hấp, thổ nạp. "Bệ hạ, đây là vật gì?" La Sát Nữ hỏi. "Nói ra dài dòng," Hạo Thiên cười nói, "Chỉ cần biết, đây là hộ pháp đã được Phật môn Tây phương định sẵn là được rồi." La Sát Nữ "ồ" một tiếng, vẻ mặt nửa hiểu nửa không.

Đương nhiên nàng biết, Huyền môn và Tây phương đối lập, nhưng không biết, sau này sẽ xảy ra va chạm thế nào.

Nhìn tảng tiên thạch, Hạo Thiên rơi vào trầm tư.

Cách lúc Tây Du bắt đầu còn sớm.

Hiện tại, vị Mỹ Hầu Vương này vẫn chưa ra đời.

Vì vậy, y có chút do dự không quyết, có nên hủy đi tảng tiên thạch này không.

Dù sao, kiếp trước Hạo Thiên bị ảnh hưởng bởi phim truyền hình Tây Du Ký, Mỹ Hầu Vương là thần tượng thời thơ ấu của y. "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu nhận Mỹ Hầu Vương làm đồ đệ!

Phần thưởng là một vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông cấp

hai!" Hệ thống nhắc nhở.

Đã có nhiệm vụ này, Hạo Thiên liền hiểu.

Dứt khoát giết chết Tu Bồ Đề, đến lúc đó lại thu Mỹ Hầu Vương làm đệ tử.

Tức thì, Hạo Thiên giơ tay lên, một trận pháp cường đại từ trên trời giáng xuống, bao phủ chặt chẽ đỉnh Hoa Quả Sơn.

Y lại để một luồng nguyên thần ấn ký lên trên.

Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, y sẽ lập tức biết được. "Kẻ nào!

Dám tự tiện xông vào động phủ của bần đạo!" Đột nhiên, một tiếng quát lạnh truyền đến. 147.

Một lão đạo sĩ trông tiên phong đạo cốt, tay cầm lợi kiếm tìm đến.

Hai bên vừa gặp nhau, lão đạo sĩ hai chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững.

Người này không ai khác, chính là Chuẩn Đề đạo nhân được Hồng Quân Đạo Tổ trợ giúp, nhỏ máu sống lại.

Hóa danh là Tu Bồ Đề, trốn trong Thủy Liêm Động sau thác nước Hoa Quả Sơn.

Để bảo vệ Mỹ Hầu Vương, phòng ngừa bất kỳ sự cố nào. "Chuẩn Đề, nhận ra trẫm không?" Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên.

Tu Bồ Đề tức thì kinh hãi hồn bay phách lạc.

Không có lý do gì.

Bần đạo đã thay đổi vỏ bọc rồi, sao y có thể nhận ra.

Bộ da này và trước kia hoàn toàn không giống nhau.

La Sát Nữ đứng bên cạnh nghe thấy cũng giật mình.

Ai cũng biết, một trong nhị Thánh Tây phương là Chuẩn Đề đạo

nhân đã sớm bị Thiên Đế giết chết, đều là chuyện cũ từ lâu.

Ai mà ngờ, Chuẩn Đề không những không chết, mà còn trốn trong một góc hẻo lánh này. "Đạo hữu nhận lầm người rồi!

Bần đạo tên là Tu Bồ Đề, không phải Chuẩn Đề!" Lão đạo sĩ giả ngu. "Ngươi tên gì không quan trọng," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Lén lút vào Đông Thắng Thần Châu, lòng mang ý xấu, tội chết một đường." Vừa dứt lời, một bàn tay tỏa kim quang rực rỡ vỗ xuống.

Vô cùng kiếp quang rủ xuống, trong nháy mắt nhấn chìm lão đạo sĩ.

Vị cao thủ cấp Chuẩn Thánh lập tức vẫn lạc, nhục thân và nguyên thần đồng thời hóa thành tro bụi.

Không còn cơ hội sống lại lần nữa.

Đối với điều này, La Sát Nữ tỏ ra không hề ngạc nhiên.

Thiên Đế xưa nay vẫn sát phạt quả đoán như vậy. "Ân?!

Không ổn!" Linh Sơn phương Tây, Đa Bảo mồ hôi như mưa.

Trong thời gian sớm nhất, y đã cảm nhận được sự vẫn lạc của Chuẩn Đề.

Lần này đúng là gậy ông đập lưng ông, vô cớ mất đi một vị đại năng của Tây phương.

Hạo Thiên triển khai thần niệm, dò xét tình hình trong Thủy Liêm Động, quả thực có dấu vết người ở, chính là động phủ mà Chuẩn Đề đã mở ra trước đó. "La Sát Nữ, chúng ta đi." Hạo Thiên thản nhiên nói. 148.

Hai người rời khỏi Đông Hải lại đổi hướng, đi đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Thẳng đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh

Động.

Lúc này, đạo quan này cũng có người trấn thủ, chính là thiện thi của Chuẩn Đề, Tu Bồ Đề thật sự, cũng được gọi là Bồ Đề tổ sư. 149.

Nhưng không đợi Hạo Thiên đến nơi.

Bồ Đề tổ sư nhận được lời nhắc của Đa Bảo, hóa thành một đạo kiếm quang phóng lên trời, bắt đầu chạy trốn về hướng Linh Sơn. "Trốn được sao?" Hạo Thiên cười khẩy.

Chương 232

Y cũng lười thi triển thần thông, trực tiếp lấy ra một cái Hỗn Độn Hồ Lô khác.

Vật này bao phủ bởi sương mù hỗn độn, tỏa ra hỗn độn thần quang vô tận, mang một khí tức khủng bố có thể thu hết vạn vật thiên hạ.

Hạo Thiên mở miệng hồ lô ra, hướng về phía Bồ Đề tổ sư đang chạy trốn.

Tức thì, trong phạm vi trăm ức dặm đều hóa thành hỗn độn mịt mờ.

Lực hút vô cùng vô tận lan tỏa ra.

Đạo kiếm quang đang hoảng hốt chạy trốn, vèo một tiếng, cực tốc lùi lại, bị Hỗn Độn Hồ Lô hút vào trong.

Trong nháy mắt, vị lão đạo hóa thành một vũng máu đặc.

Trong Đại Lôi Âm Tự, Đa Bảo toàn thân chấn động, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi. "Hạo Thiên muốn đuổi cùng giết tận sao?!" Từ Hàng vô cùng phẫn nộ.

Nhưng bà cũng không biết, rốt cuộc là chỗ nào đã để lộ tin tức.

Thiên Đình lại biết rõ như lòng bàn tay những việc mà Tây phương đã bố trí từ lượng kiếp trước, quả thực quá đáng sợ!

Cứ thế này, hộ pháp Phật môn đã định trước đều sẽ mất đi, lấy gì mà đấu với Huyền môn? "Không nên như vậy," Đa Bảo than thở, "Thánh nhân Thiên Đình can thiệp vào lượng kiếp, vậy thì cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật không còn gì hồi hộp nữa.

Không được, bản tọa phải bẩm báo với Đạo Tổ, xin Đạo Tổ hạ một đạo pháp chỉ, ước thúc Hạo Thiên và những người khác!" 150.

Nói rồi, Đa Bảo vội vã đứng dậy, đi đến sâu trong hỗn độn.

Sau vài ngày, giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp trời đất: "Trong thời gian lượng kiếp, Thánh nhân không được xuống Tam Giới!

Nếu không hậu quả tự gánh!" ...

Linh Sơn phương Tây, Đại Lôi Âm Tự.

Các vị Bồ Tát, cẩu đà, kim cương và hộ pháp, ai nấy đều hân hoan.

Bởi vì Đa Bảo đã quay về, và thu hoạch rất lớn.

Không ai ngờ, Đạo Tổ không những đồng ý yêu cầu của Đa Bảo, quy định trong thời gian lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay trong Tam Giới.

Hơn nữa, còn ban cho một kiện chí bảo có thể trấn áp khí vận đại giáo.

Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài!

Trước đây có Thập nhị phẩm Công Đức Liên Đài trấn áp khí vận Tây phương, nhưng đài sen này đã bị hủy trong lượng kiếp trước, chỉ còn lại mấy cánh hoa sen, khiến khí vận Tây phương đại giảm, cuối cùng Tây phương giáo giải tán.

Dù Tây phương đã sinh ra Phật môn, nhưng không có chí bảo tương ứng, khí vận cũng không ổn định.

Chính vì vậy, khi Đa Bảo thấy Hạo Thiên lấy ra chín chín tám mươi mốt cái Hỗn Độn Hồ Lô để trấn áp khí vận Đạo giáo, lòng ghen tị đã mất cả thăng bằng.

Quả là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

May mắn thay, chuyến đi đến Tử Tiêu Cung lại có thu hoạch bất ngờ.

Đa Bảo trong lòng phỏng đoán, Hồng Quân Đạo Tổ tuy là chí tôn của Huyền môn, nhưng cũng không muốn ngồi yên nhìn Thiên Đình tiếp tục lớn mạnh, nên mới ban cho Hỗn Độn Liên Đài.

Về lai lịch cụ thể của bảo vật này, Đa Bảo không truy hỏi, có là tốt rồi. "Có chí bảo này trấn áp khí vận, Tây phương nhất định sẽ đại hưng!" Từ Hàng mặt mày hớn hở. "Tây phương nhất định sẽ đại hưng!

Phật môn nhất định sẽ đại hưng!" Văn Thù, Phổ Hiền cũng tươi cười rạng rỡ.

Bởi vì mọi người đều cảm nhận được, có Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài, khí vận của toàn bộ Linh Sơn và Tây phương lập tức ổn định lại, có một khí tượng hưng vượng bừng bừng.

Chỉ cần liên tục có đệ tử bái nhập Linh Sơn, nơi này nhất định sẽ lại trở thành một khoáng thế đại giáo, không dám sánh với Tây Côn Luân, nhưng ít nhất cũng có thể cát cứ một phương. 151. "Sự bố trí bên Đông Thắng Thần Châu có thể từ bỏ rồi," Đa Bảo than thở, "Chúng ta bây giờ có một kế hoạch khác, phò trợ tân Phật môn hộ pháp.

Dù thế nào, để thắng được cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật, Phật môn phải đông tiến." 152.

Nhóm Từ Hàng liên tục gật đầu.

Bên kia, Hạo Thiên vẫn chưa rời khỏi Tây Ngưu Hạ Châu.

Thực tế, y đang ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Nơi này trống rỗng, hiện tại không có đệ tử, cũng không có một tiều phu biết hát quan kỳ kha lạn, phạt mộc đinh đinh.

Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Hạo Thiên đang suy nghĩ.

Theo quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, sau Phong Thần chi chiến, Hồng Quân hạ chỉ, không cho Thánh nhân xuống Tam Giới.

Nên trong Tây Du, toàn là một đám tiểu bối quậy phá, Chuẩn Thánh cũng hiếm thấy.

Tôn Ngộ Không trước khi được phong Đấu Chiến Thắng Phật, cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Hiện nay, vì ảnh hưởng của Đạo giáo quá lớn, Hạo Thiên lại giết chết nhị thế thân của Chuẩn Đề, Hồng Quân lập tức có phản ứng, ra lệnh Thánh nhân không được ra tay trong lượng kiếp.

Thiên Đình hiện tại số lượng Thánh nhân, bao gồm cả Hạo Thiên, đã hơn mười vị.

Nếu tất cả đều không thể ra tay, ảnh hưởng cũng sẽ không lớn.

Bởi vì Bán bộ Thánh nhân ít nhất cũng có mấy trăm người, đủ để quyết định hướng đi của lượng kiếp. "Sau Tây Du lượng kiếp, trẫm và Hồng Quân quyết đấu, e rằng sẽ gây ra vô lượng lượng kiếp, phải sớm chuẩn bị." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, y liền bảo La Sát Nữ lấy ra một cái bọc.

Vật này là do Chuẩn Đề sau khi vẫn lạc để lại.

Nếu không có gì bất ngờ, bên trong trấn áp một vật, có thể thay đổi cục diện Hồng Hoang một chút.

Quả nhiên, bọc vừa mới mở ra, một đám mây đen bay ra, phát ra tiếng vo vo vo vo. "Một trong ngũ trùng Hồng Hoang, Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn!" La Sát Nữ kinh hô.

Cũng không trách nàng kinh ngạc, vật này quả thực hiếm thấy.

Trước đây Lục Sí Thiên Tàm xuất thế, vây công Thập nhị phẩm

Công Đức Liên Đài của Tây phương giáo, đã chấn kinh cả Hồng Hoang.

Chương 233

Nhưng gần như không ai từng thấy Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn, loại hung vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thực tế đã bị Chuẩn Đề thu phục.

Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn đột nhiên thoát khỏi cảnh khốn cùng, nhưng cảm nhận được một luồng đại đế chi uy mênh mông vô tận, lập tức rùng mình, hóa thành một đạo nhân áo xám thân hình gầy gò. "Bần đạo Văn đạo nhân, khấu kiến Thiên Đế bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Đạo nhân áo xám quỳ xuống đất, thần sắc hoảng sợ vô cùng.

Vị trước mặt này, là cường giả tuyệt đỉnh của Hồng Hoang, người mạnh nhất dưới Thiên đạo, ai dám làm càn.

Giờ phút này, trong đầu Hạo Thiên vang lên một giọng nói. "Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ thu phục Văn đạo nhân, phá hoại khí vận Tây phương!

Phần thưởng là hai vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông cấp hai!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Phật môn Tây phương lúc này, có Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài trấn áp khí vận, tuyệt đối khác xa ngày xưa, độ khó cũng tăng lên rất nhiều. 153.

Văn đạo nhân của trước kia có thể dễ dàng ăn mất ba phẩm của Thập nhị phẩm Công Đức Liên Đài.

Nhưng đối mặt với Hỗn Độn Liên Đài, có lẽ một miếng cũng không cắn nổi. "Văn đạo hữu," Hạo Thiên truyền âm qua, "Trẫm ban

cho ngươi một mối lợi lớn bằng trời, sau đó ngươi phải giúp trẫm làm một việc..." "Bần đạo nguyện vì bệ hạ phân ưu!" Văn đạo nhân mừng rỡ.

Vạn vạn không ngờ, ngày xưa muốn đầu quân cho Thiên Đình mà không có cửa.

Bây giờ lại có một cơ hội ôm đùi có sẵn.

Ngay sau đó, hư không bên cạnh nứt ra, xuất hiện một cánh cửa.

Hạo Thiên dẫn Văn đạo nhân bước vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ xuất hiện tại trung ương thần điện của Hư Thần Giới.

Hạo Thiên lật tay, lấy ra Hỗn Độn Tháp.

Cánh cửa tầng thứ mười một của thân tháp mở ra, một luồng khí tức khủng bố lan tỏa, chín trăm chín mươi chín giọt hoàng kim thánh huyết, tỏa ra kim hà chói mắt. "...Thánh huyết của Tiếp Dẫn đạo nhân!" Văn đạo nhân run rẩy.

Có đánh chết y cũng không ngờ, mối lợi lớn bằng trời mà Hạo Thiên nói, lại là thứ này!

Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn vì khuyết điểm bẩm sinh, không có cách nào dựa vào tu luyện để nâng cao thực lực, chỉ có huyết thực mới có thể giúp y tấn thăng, có thể nói là hút máu để mạnh lên. "Trẫm sẽ hộ pháp cho ngươi, đạo hữu có thể bắt đầu rồi." Hạo Thiên mỉm cười.

Văn đạo nhân mừng như điên, lập tức vươn tay triệu hồi đám thánh huyết kim quang rực rỡ kia, điên cuồng dung nhập vào cơ thể.

Vốn dĩ, dù có nhiều hoàng kim thánh huyết hơn nữa đặt trước mặt, Văn đạo nhân cũng không có cách nào luyện hóa, vì bản thể của y quá yếu ớt, không chịu nổi năng lượng khổng lồ như vậy.

Nhưng có Hạo Thiên hộ trì, mọi thứ đã khác.

Chín chín tám mươi mốt ngày sau.

Hình tượng của Văn đạo nhân thay đổi lớn, toàn thân huyết nhục đầy đặn, khuôn mặt cũng tròn trịa, dáng vẻ không khác gì cẩu đà, trên người thậm chí còn tỏa ra thánh uy nếu có nếu không.

Tu vi cảnh giới cũng tăng vọt lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu người không quen biết nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhầm lẫn người này là đại năng của Phật môn Tây phương. "Đa tạ bệ hạ!

Bần đạo đi đến Linh Sơn phương Tây!" Văn đạo nhân nói.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, đưa y ra khỏi Hư Thần Giới.

Chỉ thấy một đạo kim quang, với tốc độ cực nhanh của Hồng Hoang, bay về hướng Đại Lôi Âm Tự phương Tây. "Ân?!

Ai!

Khí tức quen thuộc quá!" Trên Đại Hùng Bảo Điện, Đa Bảo giật mình kinh hãi. "Không thể nào!

Rốt cuộc là ai!

Dường như có duyên lớn với Tây phương chúng ta!" Từ Hàng cũng mơ hồ.

Trong nháy mắt, Văn đạo nhân đã xông vào phạm vi Linh Sơn, vì khí tức thuần chính mênh mông trên người, ngoại hình đạo mạo nghiêm trang, căn bản không ai dám ngăn cản.

Cộp cộp cộp, Văn đạo nhân đường hoàng bước vào Đại Hùng Bảo Điện. ...

Dưới ánh mắt của mọi người, Văn đạo nhân xông vào trọng địa Phật môn.

Ánh mắt y nhìn quanh bốn phía, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười nham hiểm.

Bởi vì trong Đại Hùng Bảo Điện, không có ai tu vi cao hơn y, ngay cả một Bán bộ Thánh nhân cũng không có.

Đa Bảo, Từ Hàng, Phổ Hiền và Văn Thù, cũng đều chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, tương đương với Văn đạo nhân lúc này.

Di Lặc, Dược Sư và Quang Nhật Bồ Tát, tu vi của những người này còn thấp hơn. 154.

Nguyên nhân đơn giản, Đa Bảo và Từ Hàng khi phản giáo, tu vi cảnh giới vốn không cao, cách lượng kiếp trước cũng không lâu, dựa vào khí vận khổng lồ của Tây phương để tu luyện, tốc độ thăng tiến cũng không thể quá nhanh.

Nhìn Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài, trong mắt Văn đạo nhân lóe lên một tia tham lam.

Bảo bối tốt!

Không biết mùi vị thế nào! "Không ổn!

Là Văn đạo nhân!

Chương 234

Một trong ngũ trùng Hồng Hoang!

Vị từng bị Chuẩn Đề sư thúc trấn áp!" Dược Sư hét lên. "Đúng là y!

Biến hóa lớn quá!" Di Lặc cũng run rẩy.

Cả Đại Hùng Bảo Điện chìm trong kinh hãi.

Không ngờ, Văn đạo nhân không biết từ đâu có được cơ duyên, lại trực tiếp đến Linh Sơn báo thù. "Đa Bảo, có thể cút đi rồi!

Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài là của bần đạo!" Văn đạo nhân không nói nhiều lời, cách không một chưởng vỗ xuống.

Y thi triển chính là thần thông chính tông của Phật môn, Chưởng Trung Phật Quốc.

Hóa ra, Văn đạo nhân không chỉ luyện hóa hoàng kim thánh huyết của Thánh nhân Tây phương, mà còn tiêu hóa luôn hai viên xá lợi tử mà người ta khổ công tế luyện.

Về cơ bản, những thần thông mà Tiếp Dẫn năm xưa nắm giữ, y đều biết được bảy tám phần.

Chưởng Trung Phật Quốc là một trong những đại thần thông của Tây phương, diễn hóa cõi Phật trang nghiêm trong lòng bàn tay, trông như một chưởng, thực chất là dùng cả một thế giới để trấn áp.

Đa Bảo đạo nhân bất ngờ không kịp phòng bị, phanh một tiếng, bị ép rời khỏi đài sen. "Ngăn hắn lại!" Từ Hàng vội vàng.

Pháp lực hóa thành từng bàn tay khổng lồ, đồng thời vỗ về phía Văn đạo nhân.

Đáng tiếc, Văn đạo nhân đã sớm liệu trước, thân hình lắc một cái, hóa thành một đám mây vàng, trực tiếp bao phủ lấy Thập nhị phẩm Hỗn Độn Liên Đài. "Không thể nào!

Hắn dám nuốt Hỗn Độn Liên Đài do Đạo Tổ ban cho!" "Thập nhị phẩm Công Đức Liên Đài đã phòng ngự vô song, Hỗn Độn Liên Đài này lực phòng ngự càng xem thường Hồng Hoang, ai có thể dễ dàng phá hủy?" "Hắn phát điên rồi sao?

Rốt cuộc là ai sai khiến!

Lại phá hoại khí vận Tây phương chúng ta?!" Các cẩu đà, Bồ Tát đều kinh hãi.

Chỉ là, Văn đạo nhân sau khi hiện ra chân thân, một cái miệng nhọn hoắt, đâm vào cánh hoa của đài sen, ra sức hút.

Ông!

Đài sen rung chuyển dữ dội, một cánh hoa tàn lụi, năng lượng tiêu tán hết.

Một làn sóng hư không đáng sợ lan ra bốn phía.

Khí vận Tây phương bắt đầu giảm xuống!

Cánh hoa thứ hai cũng bắt đầu khô héo, Thập nhị liên đài trong nháy mắt đã mất đi hai phẩm.

Đa Bảo và Từ Hàng, dù nóng lòng như lửa đốt, nhưng lại không dám tùy tiện công kích đài sen, sợ hủy hoại vật này.

Nếu như vậy, Tây phương hoàn toàn hết hy vọng. "Một đám phế vật!" Văn đạo nhân cười ha hả.

Chỉ là, với năng lực hiện tại, muốn nuốt trọn cả Hỗn Độn Liên Đài, căn bản không thực tế.

Vì vậy, y chỉ phá hủy ba phẩm liên đài, đã cảm thấy không chịu

nổi nữa, năng lượng trong cơ thể sung mãn đến mức sắp nổ tung. "Dừng tay!" Hai tiếng quát lạnh từ xa truyền đến.

Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa nương nương đều đã chú ý đến tình hình bên này, đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Mặc dù hai vị Thánh nhân là người của Huyền môn, nhưng hiện tại, họ cùng một chiến tuyến với Đa Bảo và Từ Hàng, đứng ở phía đối lập với Thiên Đình.

Phật môn Tây phương suy tàn, đối với hai vị Thánh nhân cũng không phải là chuyện tốt.

Họ còn hy vọng Phật môn có thể đối kháng với Thiên Đình, tranh thủ thời gian cho hai người ngưng luyện ra đạo quả Hỗn Nguyên mạnh hơn. "Được rồi, không thể đuổi cùng giết tận," Hạo Thiên truyền âm qua, "Văn đạo hữu, tự lo liệu đi..." Văn đạo nhân nghe thấy lời nhắc, lập tức buông tha Hỗn Độn Liên Đài, lại hóa thành một luồng lưu quang vàng rực rỡ bỏ đi, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, Đa Bảo ngây người.

Thập nhị liên đài đang yên đang lành, lại bị người ta hủy đi ba phẩm, bây giờ chỉ còn lại chín phẩm.

Không chỉ đơn giản là khí vận giảm sút, tin tức này một khi truyền ra ngoài, sẽ tổn hại nghiêm trọng đến thanh danh của Tây phương, ai còn dám bái nhập vào giáo phái này. "Hạo Thiên!

Nhất định có liên quan đến Hạo Thiên!" Di Lặc quả quyết nói, "Thiên Đế đã giết sư phụ ta, chắc chắn đã lấy được cái bọc chứa Thị Huyết Hắc Nghĩ Văn!

Là y đứng sau giở trò!" "Tám phần là vậy!" Dược Sư cũng nghiến răng nghiến lợi.

Ngay sau đó, giọng nói uy nghiêm của Hạo Thiên vang vọng khắp Tam Giới: "Các đạo hữu Tây phương, những lời các ngươi phỉ báng trẫm, trẫm lần này coi như không nghe thấy!

Tặng các ngươi bốn chữ, 'Phật bản thị đạo'!" Oanh!

Trên bầu trời mây gió cuộn trào, có sấm sét giáng xuống.

Ánh chớp chói lòa, hình thành bốn chữ lớn.

Phật, bản, thị, đạo!

Cảnh này, chấn kinh cả Hồng Hoang.

Mặc dù rất nhiều người không hiểu ý nghĩa của bốn chữ này.

Nhưng, những nhân vật tuyệt đỉnh đứng trên đỉnh Hồng Hoang như Thiên Đế, tuyệt đối sẽ không nói bừa. "Phật bản thị đạo?!" Đa Bảo vô cùng lúng túng.

Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền ba người, cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Không sai, họ vốn là người của Huyền môn, là đệ tử tinh anh trong môn phái, lại phản giáo đầu quân cho Tây phương, loại hành vi gió chiều nào theo chiều nấy này khiến người ta xem thường.

Thiên Đế một câu bình luận, đã là khách khí rồi. "Thôi bỏ đi!

Tạm thời đóng cửa sơn môn, tránh một chút sóng gió rồi tính!" Đa Bảo than thở.

Tốc độ của Văn đạo nhân quá nhanh, lại hiểu rõ tình hình của Phật môn Tây phương như lòng bàn tay, đuổi kịp rất khó.

Chương 235

Dù có bắt được người này, cũng không có cách nào khôi phục hoàn chỉnh Hỗn Độn Liên Đài.

Lần này chỉ có thể nhận thiệt thòi.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Linh Sơn phương Tây thu mình lại, cũng không còn giảng kinh luận đạo, tất cả đệ tử đồng loạt bế quan.

Dưới cây bồ đề, bên ao Bát Đức, đều tĩnh lặng, hoàn toàn không có bóng người.

Giờ phút này, sâu trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ một mình đứng đó, thần sắc phức tạp, không để lại dấu vết mà thở dài một hơi. "Quả nhiên là bùn loãng không trát được tường!" Hồng Quân than thở, "Xem ra, chỉ còn cách tìm người khác." Ông đột nhiên đưa cây trượng trúc ra, vạch một đường vào hư không trước mặt, một thông đạo không gian lập tức được mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân bước vào một vùng đất đáng sợ lửa cháy ngút trời, hoàn cảnh hệt như Thái Dương Tinh.

Trong ngọn lửa vô biên vô tận, thấp thoáng hiện ra một con Tam Túc Kim Ô, thân hình khổng lồ, toàn thân kim quang tỏa ra, mang một khí thế khủng bố xưng bá cửu thiên thập địa. "Lệ!" Một tiếng kêu trong trẻo từ trong ánh lửa truyền ra, vang vọng ức vạn dặm thời không.

Tam Túc Kim Ô cảm nhận có người đến gần, lập tức hóa thành hình người.

Một thanh niên dung mạo anh tuấn, mắt cao hơn đầu, thân thể cao lớn thẳng tắp, giữa hai hàng lông mày toát ra khí tức cao quý của bậc

thiên mệnh hoàng giả. "Đế Tuấn bái kiến Đạo Tổ!

Nguyện Đạo Tổ thánh thọ vô cương!" Thanh niên quỳ lạy nói.

Chúa Tể Chi Nhãn chỉ phát hiện Hồng Quân rời đi, chứ không biết được vị chưởng khống giả Thiên Đạo đó đã đi đâu.

Trong truyền thuyết, vào thời Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm mắt trận để đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Chỉ là, trận chiến khi đó cả hai đều chịu tổn thất nặng nề, Côn Bằng mang theo Hà Đồ Lạc Thư đào tẩu, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá vỡ, Đế Tuấn đại nộ tự bạo thân thể, khiến cho nhục thu, Cú Mang cùng với Xa Bỉ Thi đứng tương đối gần đồng thời vẫn lạc.

Đây là những điều mà sinh linh Hồng Hoang bình thường biết được.

Thực ra, sau đó Thánh nhân Yêu tộc Nữ Oa nương nương đã đến di chỉ chiến trường, thi triển đại thần thông, thu thập huyết nhục tàn hài và nguyên thần vỡ nát của Đế Tuấn, đặt vào một ngôi sao lớn có điều kiện tương tự Thái Dương Tinh để ôn dưỡng.

Vô số nguyên hội trôi qua, Đế Tuấn cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, và dưới sự giúp đỡ của Nữ Oa, đã lặng lẽ bắt đầu tu hành đề thăng.

Lần này, Hồng Quân Đạo Tổ tức giận vì Phật môn Tây phương vô năng, liền tìm đến Đế Tuấn.

Dù sao, năm xưa Đế Tuấn và Thái Nhất cũng là hoàng giả hùng bá tam giới, thả y ra đối kháng với Hạo Thiên, trận đối quyết giữa tân cựu Thiên Đình chi chủ, tất sẽ có vài phần đáng xem.

Trong một biển lửa vô cùng vô tận.

Hồng Quân nhìn Đế Tuấn, chậm rãi kể ra một loạt sự kiện xảy ra gần đây.

"Cái gì!

Hạo Thiên, một tiểu tiểu đạo đồng, lại trở thành tân Thiên Đế!" Đế Tuấn chấn nộ, "Còn giết cả con trai út của trẫm!

Khiến cho Lục Áp bị buộc phải chuyển thế đầu nhập Phật môn, hiệu là Đại Nhật Như Lai!" "Không sai." Hồng Quân gật đầu.

"Thánh nhân Nữ Oa của tộc ta cũng bị Hạo Thiên khi áp, thậm chí Oa Hoàng Cung cũng bị chém nổ tung?

Thật là vô lý!" Lửa giận trong lòng Đế Tuấn bùng cháy.

"Ngươi nên làm gì thì tự mình cân nhắc," Hồng Quân thản nhiên nói, "Lão Tử và Nữ Oa sẽ giúp ngươi." "Đa tạ Đạo Tổ!" Đế Tuấn cung kính cúi lạy, "Trẫm sống lại một đời, nhất định phải báo thù rửa hận, giành lại ngôi vị Thiên Đế!

Chém giết tên đồng tử Hạo Thiên đó!" Hồng Quân không nói gì thêm, quay người rời đi.

Hạt giống thù hận đã được gieo xuống.

Như vậy là đủ rồi.

Ngay lập tức, Đế Tuấn xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, đi thẳng đến tìm hai vị Thánh nhân.

Lão Tử và Nữ Oa đều biết rõ về sự tồn tại của y, ba người tụ lại thương lượng một hồi, sau đó tập thể biến mất.

Chúa Tể Chi Nhãn đã truyền tải từng cảnh tượng thảo luận của ba người vào trong đầu Hạo Thiên.

"Ồ?

Chuyện này bắt đầu thú vị rồi đây.” Hạo Thiên khẽ mỉm cười, “Ta còn tưởng là ai, chỉ là một con Tam Túc Kim Ô!

Hóa ra chưa chết!” Điều này cũng không có gì kỳ quái.

Đế Tuấn có thể ngồi lên ngôi vị Thiên Đế, cũng là kẻ có đại khí vận gia thân, đâu có dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Lùi một vạn bước mà nói, dù có thật sự vẫn lạc, với thủ đoạn của chưởng khống giả Thiên Đạo, phục sinh y chỉ là chuyện trong phút chốc.

Chuyện nhỏ giọt máu trọng sinh, một niệm trọng sinh, thường xuyên xảy ra.

Xem ra Hồng Quân đã quyết tâm, tìm mọi cách để đối địch với Thiên Đình.

Tổ hợp ba người Thái Thanh Lão Tử, Nữ Oa và Đế Tuấn, khí tức của họ đã hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang, nếu không phải đã đi đến một bí cảnh nào đó thì chính là đến một thế giới khác, nhất thời có lẽ sẽ không trở về.

Hạo Thiên cũng không để tâm.

Bởi vì đối thủ đang mạnh lên, thì hắn cũng đang không ngừng đề thăng.

“Lâu rồi chưa đi câu, ra ngoài cho đỡ ghiền tay.” Hạo Thiên vươn vai một cái.

Bước một bước, hắn lại đến Đông Thắng Thần Châu.

Chỉ là, hắn không đến nơi đông người, mà đến một con sông lớn cuồn cuộn.

Con sông này rộng như biển, nhìn không thấy bến bờ.

Bên bờ sông có một tấm bia đá, trên đó có ba chữ phù văn Đạo gia

“Thông Thiên Hà”.

Ngày xưa, Thông Thiên Giáo Chủ từng giảng đạo trên con sông này, thu hút trăm vạn sinh linh Hồng Hoang đến nghe đạo.

“Lâu rồi không gặp Thông Thiên sư huynh.” Hạo Thiên cảm thán.

Hắn ngồi xuống bên bờ, ra lệnh cho hệ thống chuẩn bị câu cá.

Trong nháy mắt, một ao năng lượng hỗn độn khí bao trùm, hoàn mỹ dung hợp với cảnh vật của Thông Thiên Hà.

Biển năng lượng chí tôn trước đây đã hoàn thành nâng cấp.

Hạo Thiên lấy ra cây cần câu cấp Thiên Đạo hoàn toàn mới.

Vật này chỉ dài hai thước, hình dạng như một đoạn trúc xanh, quấn quanh là pháp tắc Thiên Đạo, mang một cảm giác phản phác quy chân.

Chương 236

Không nghi ngờ gì, đây cũng là một kiện chí bảo.

Dù không dùng để câu cá, mỗi ngày cầm trong tay cũng có ích lợi vô cùng, có thể lĩnh ngộ Đại Đạo một cách sâu sắc và trực tiếp hơn.

Hạo Thiên lướt mắt qua phần giới thiệu, tức thì giật nảy mình. [Cần câu cấp Thiên Đạo: Tỷ lệ bạo kích 100%, ngẫu nhiên cộng thêm 10-20 lần phần thưởng, có cơ hội câu được Hỗn Độn Chí Bảo, thậm chí là Hỗn Nguyên Đạo Quả các phẩm giai.] Hỗn Độn Chí Bảo đã là vô giá, đến nay Hạo Thiên cũng chưa từng thấy.

Nhưng Hỗn Nguyên Đạo Quả còn đáng sợ hơn.

Đó là thứ mà chỉ Thiên Đạo Thánh Nhân mới có thể sở hữu.

Công dụng cụ thể, Hạo Thiên tạm thời cũng không biết, cứ câu rồi nói sau.

Vù!

Trên đỉnh đầu Hạo Thiên hiện ra một dòng sông thời gian.

Không thời gian xung quanh tức khắc vặn vẹo, tốc độ dòng chảy thời gian tăng vọt lên một vạn lần.

Trong nháy mắt, đã có cá cắn câu.

Hạo Thiên mạnh mẽ giật cần, câu lên một vầng sáng năng lượng tỏa ra thần mang hỗn độn chín màu.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt 8 lần phần thưởng, kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm 15 lần phần thưởng, ngài nhận được 120 hạt giống Hỗn Độn Thanh Liên!" Hệ thống thông

báo.

"Lợi hại rồi!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Hỗn Độn Thanh Liên còn được gọi là Sáng Thế Thanh Liên, có mười hai lá, hai mươi bốn cánh hoa, trong tâm sen kết thành năm hạt sen.

Cùng sinh ra với nó, chính là Bàn Cổ Đại Thần.

Có thể nói, Hỗn Độn Thanh Liên là nguồn gốc của đa số pháp bảo tại Hồng Hoang, những pháp bảo của Thánh nhân mà sinh linh Hồng Hoang quen thuộc đều do nó diễn sinh ra.

Một trăm hai mươi hạt giống Hỗn Độn Thanh Liên, e rằng cả Hồng Quân cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Ngay sau đó, Hạo Thiên lại có được mẻ cá thứ hai.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt 8 lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm 18 lần phần thưởng, ngài nhận được 144 viên Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Đại Đan!" Hệ thống lại thông báo.

Gì?!

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Đại Đan!!

Hạo Thiên chấn động.

Đây là bảo vật không hơn không kém.

Chỉ cần một viên, có thể nâng một người phàm lên cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân, đồng thời mệnh số của người này sẽ thay đổi, gần như trở thành khí vận chi tử, sở hữu tạo hóa to lớn.

Nói đơn giản, đi dạo một vòng cũng có thể nhặt được Cực phẩm

Tiên thiên linh bảo.

Tùy tiện ra ngoài du lịch, cũng sẽ có linh thảo có linh thức tự tìm đến cửa.

Quả thực là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Hạo Thiên cảm thấy sướng điên rồi.

So với những pháp bảo nghịch thiên câu được trước đây, ngay cả Hỗn Độn linh căn Vĩnh Sinh Tiên Thụ gì đó, dường như cũng không còn thơm nữa.

Chẳng mấy chốc, mẻ cá thứ ba đã vào tay.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt 8 lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm 20 lần phần thưởng, ngài nhận được 160 Hỗn Độn Lôi Trì!" Hệ thống phát ra âm thanh vui tai.

Hạo Thiên nghe xong, nhanh chóng lướt qua phần giới thiệu. 155. [Hỗn Độn Lôi Trì: Sở hữu bản nguyên Hỗn Độn Lôi Đình, ẩn chứa uy năng diệt tuyệt vô tận, có thể dựa vào đó tu thành Vô Thượng Lôi Đế Chi Thân, từ đó nắm giữ kiếp phạt!] Xem ra không phải ngẫu bình thường đâu!

Lợi hại rồi! ...

Bên bờ Thông Thiên Hà.

Hạo Thiên đang câu cá, tâm trạng vui vẻ chưa từng có.

Bởi vì mỗi một lần thu hoạch đều khiến người ta kinh hỉ đến vậy.

Hắn mới biết, trước đây mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Hóa ra trong Hồng Hoang lại có nhiều bảo bối kinh thiên động địa

như vậy.

Thậm chí, hắn còn câu được hàng ngàn viên Tam Thập Lục Phẩm Nguyên Hội Đại Đan.

Mỗi viên luyện hóa có thể bằng một nguyên hội khổ tu.

Nhưng không thể luyện hóa liên tục, phải cách nhau một nghìn năm.

Có mấy trăm kiện Tam Thập Tam Thiên Chí Bảo, nếu luyện vào trong Tam Thập Tam Thiên, sẽ lập tức hình thành cấm chế phòng ngự vô địch, hàng tỷ không gian sắp xếp dày đặc bên trong, tầng tầng lớp lớp, ngay cả chưởng khống giả Thiên Đạo cũng không có cách nào dễ dàng công phá.

Ngoài ra, Hạo Thiên còn nhận được một trăm mười hai tòa Hồng Mông Điện.

Mỗi một tòa Hồng Mông Điện bên trong đều có một vạn gian phòng, đồng thời trấn áp chín mươi chín đạo Hỗn Độn Long Mạch, tốc độ dòng chảy thời gian là một vạn lần, là thánh địa tu luyện ngạo thị cổ kim, nghiền ép bất kỳ đạo trường Thánh nhân nào.

"Không tệ!

Sảng khoái!" Hạo Thiên toàn thân khoan khoái, sảng khoái chưa từng có.

Hắn gần như có thể khẳng định, tất cả bảo vật của Hồng Quân cộng lại cũng không bằng của mình.

Vào một khoảnh khắc nào đó.

"Tích!

Chúc mừng điểm câu cá của túc chủ đột phá một tỷ, thưởng một lần rút thưởng cấp Hồng Mông!" Hệ thống thông báo.

Ách...

Chương 237

Hạo Thiên ngẩn ra, còn có cả vụ thưởng này sao?

Hắn không thèm nhìn, lập tức ra lệnh cho hệ thống sắp xếp rút thưởng.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tấm thẻ triệu hồi Vô Thủy Đại Đế!" Hệ thống lại lần nữa thông báo.

Vô Thủy Đại Đế!!

Nghe cái tên này, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Vị này được mệnh danh là Đại đế mạnh mẽ nhất trong lịch sử Nhân tộc, vị Đại đế đầu tiên chứng đạo bằng Tiên thiên thánh thể đạo thai, trấn áp một thời đại, cả đời đối địch không bại, chấn nhiếp các sinh mệnh cấm khu, từng tạo nên những huy hoàng không thể phai mờ.

Không chút do dự, Hạo Thiên đổi phần thưởng, bóp nát tấm thẻ triệu hồi.

Trong nháy mắt, thẻ triệu hồi hóa thành những đốm tinh quang, ngưng tụ thành một thân ảnh vô cùng vĩ ngạn.

Vô Thủy Đại Đế đứng đó, năm tháng không để lại một chút dấu vết, trông như một thanh niên hai mươi mấy tuổi, anh tư nhiếp người, mái tóc đen dày.

Giữa những cử chỉ giơ tay nhấc chân, thiên địa vạn đạo vì y mà run rẩy, ai oán, phong thái Đại đế cử thế vô song.

"Bần đạo Vô Thủy, bái kiến Thiên Đế bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Vô Thủy Đại Đế cung kính cúi lạy.

Giống như Ngoan Nhân, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, độ trung thành của Vô Thủy đối với Hạo Thiên vĩnh viễn không thay đổi, cũng là điểm tuyệt đối.

"Vô Thủy đạo hữu!

Đã ngưỡng mộ từ lâu!" Hạo Thiên khẽ mỉm cười, "Tiên lộ vẫn đầu thùy vi phong, nhất kiến Vô Thủy đạo thành không!" "Bệ hạ quá khen rồi!" Vô Thủy Đại Đế nói.

"Ở đây có một ít tài nguyên tu luyện, đạo hữu cứ lấy trước," Hạo Thiên lại nói, "Bế quan một thời gian, thích ứng với môi trường Hồng Hoang, bần đạo sẽ giảng giải tình hình ở đây sau." Vô Thủy Đại Đế đáp một tiếng cẩn tuân pháp chỉ.

Ngay lập tức, y mang đi một viên Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Đại Đan, mười viên Nguyên Hội Đại Đan cùng một tòa Hồng Mông Điện, và cả Hỗn Độn linh bảo Bá Thiên Thương, Ẩn Thiên Y, Tôn Thiên Quan, Thôn Thiên Đỉnh.

Hạo Thiên cũng không quan tâm y đi đâu tu luyện.

Chỉ biết rằng, khi Vô Thủy xuất quan, tu vi ít nhất là Bán Bộ Thánh Nhân, toàn thân trang bị Hỗn Độn linh bảo đến tận răng, chỉ với sức một người có thể đồ diệt toàn bộ Linh Sơn Tây phương.

Tiễn Vô Thủy đi, Hạo Thiên tiếp tục bế quan.

Cuối cùng, một đợt mồi câu cấp Hồng Mông cũng tiêu hao hết.

Thời gian dường như không trôi qua quá lâu.

Dù sao, với tu vi Thiên Đạo Thánh Nhân hiện tại, hắn có thể điều chỉnh tốc độ dòng chảy thời gian xung quanh mình lên một vạn lần mà

không có gánh nặng gì lớn.

Hít!

Hạo Thiên thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi đứng dậy.

Cũng đúng lúc này, trong Thông Thiên Hà sóng lớn cuộn trào, mặt nước đột nhiên tách ra, nổi lên một con rùa già to lớn như hòn đảo.

Hạo Thiên ngẩn ra.

Hắn cũng không ngờ lại gặp lão rùa nhanh như vậy.

"Bần đạo Ngoan Đạo Nhân, bái kiến Thiên Đế bệ hạ!" Lão rùa cất tiếng người.

"Đạo hữu có việc gì sao?" Hạo Thiên kiên nhẫn hỏi.

Bình thường mà nói, với địa vị hiện tại của hắn, không cần phải để ý đến những nhân vật nhỏ bé như vậy.

"Khởi bẩm bệ hạ," lão rùa tiếp tục nói, "Bần đạo không cầu tu vi cao thâm khó lường, cũng không dám xa vọng bái nhập Đạo giáo, chỉ mạo muội cầu xin bệ hạ một thuật trường sinh bất tử…" Hạo Thiên không biểu lộ cảm xúc.

Vấn đề không lớn.

Nhưng hắn không có lý do gì để giúp đỡ người khác, vì tu sĩ Hồng Hoang nhiều như lông trâu, nếu ai ai cũng cầu xin như lão rùa, Hạo Thiên cũng chẳng cần làm gì khác.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ giúp rùa yêu thực hiện tâm nguyện, kết một thiện duyên!

Phần thưởng 1000 phần mồi câu cấp Hồng Mông!

Một viên Thập Nhị Phẩm Vĩnh Sinh Đạo Quả!" Nghe thấy âm

thanh này, Hạo Thiên ngây người.

Hắn chỉ biết Hỗn Nguyên Đạo Quả, không ngờ lại có cả Vĩnh Sinh Đạo Quả.

Xem ra phần thưởng này bắt buộc phải lấy.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên từ trong chiếc nhẫn gỗ thần mang theo bên mình, lấy ra một quả bàn đào lớn bằng miệng bát, hương quả lan tỏa khiến người ta thèm thuồng.

"Vật này tuyệt không phải Bàn Đào chín nghìn năm," Hạo Thiên giải thích, "Mà là Hỗn Độn Bàn Đào Quả từ Hỗn Độn linh căn, một vạn hai nghìn năm ra hoa, một vạn hai nghìn năm kết quả, một vạn hai nghìn năm mới chín.

Chỉ cần ăn một quả, sẽ cùng trời đất đồng thọ, có thể sống vô số nguyên hội." Lão rùa vừa nhìn, tức thì cũng nhận ra sự phi phàm của vật này.

Hỗn Độn Bàn Đào Quả toàn thân bao phủ một lớp hào quang ngũ sắc, tỏa ra khí hỗn độn nhàn nhạt, chỉ cần ngửi một hơi hương khí, lập tức sẽ khiến người ta thần thanh khí sảng, bách bệnh tiêu tan, tuổi thọ dường như cũng kéo dài trăm năm.

"Đa tạ bệ hạ ban ơn!

Đại ân đại đức của bệ hạ, bần đạo suốt đời khó quên!" Lão rùa kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Ai nói Thiên Đế bá đạo vô song?

Rõ ràng là một đại thiện nhân mà!

Hạo Thiên đưa Hỗn Độn Bàn Đào Quả cho đối phương, sau đó rời đi.

Kết một thiện duyên là được, không cần thiết phải giao du sâu, đôi

bên không phải là tồn tại cùng đẳng cấp.

“Hệ thống!

Đổi phần thưởng cho ta!” Hạo Thiên thúc giục.

Chẳng mấy chốc, trong không gian trữ vật của hệ thống xuất hiện một quả đạo quả tròn vo.

Pháp tắc Vĩnh Sinh quấn quanh trên đó, dường như tuyên cổ trường tồn, tỏa ra thần quang bất hủ.

Mười hai đạo khí hỗn độn âm dương từ trên Vĩnh Sinh Đạo Quả rủ xuống, ngưng tụ thành một đóa hoa.

Hạo Thiên đem thần niệm bám vào trên đó.

Tức thì cảm nhận được một loại ý cảnh vạn thế trường tồn, vạn kiếp bất ma.

Chương 238

Món đồ này không đơn giản, dù người bình thường có được, dẫu không có một tia pháp lực, cũng có thể tránh được vô lượng lượng kiếp.

"Không tệ!" Hạo Thiên tán thưởng.

Đây cũng là một niềm vui bất ngờ.

Bình thường mà nói, thứ như đạo quả, chỉ sau khi chứng đạo, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể sở hữu.

Nhưng Vĩnh Sinh Đạo Quả có chút đặc thù, không cần chứng đạo cũng có thể dùng được.

Có chút thú vị.

Hạo Thiên định quay về Thiên Đình.

Nhưng không ngờ, bên phía Tây Côn Luân lại có một vị khách không mời mà đến, miệng mồm khăng khăng đòi gặp Thiên Đế.

Đối phương là một người mặc đồ đen mặt lạ, tự xưng đến từ Tây Ngưu Hạ Châu.

Trương Bách Nhẫn không dám tự ý quyết định, ngay lập tức liên hệ với Hạo Thiên.

Hạo Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ, lập tức thi triển Đại Vận Mệnh Thuật để thôi diễn.

Kết quả khiến hắn có chút bất ngờ.

Người này là Hắc Bào Hộ Pháp, thuộc hạ của Vô Thiên Lão Tổ ở Tây phương.

Nếu là người khác đến cửa, Hạo Thiên chưa chắc đã chịu gặp.

Nhưng Vô Thiên Lão Tổ lại không tầm thường.

Y là thân chuyển thế của Ma Tổ La Hầu năm xưa, là kẻ địch không đội trời chung của Phật môn Tây phương.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, Hạo Thiên hiểu rõ điều này.

Vì vậy, hắn lập tức quyết định, gặp Vô Thiên một lần.

Nửa canh giờ sau, Hạo Thiên ở một thung lũng tại Tây Ngưu Hạ Châu, thấy một ngôi miếu nát, Vô Thiên đang ngồi bên trong.

Người này áo đen tóc đen, ngồi trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, ánh mắt sắc bén như kiếm, mang theo sát ý ngút trời.

Minh Hà Lão Tổ sáng tạo Sát Đạo, hiệu xưng muốn giết trời, giết đất, giết chúng sinh, kết quả sát ý trên người cũng không nặng bằng Vô Thiên Lão Tổ.

"Thiên Đế mời ngồi!" Vô Thiên Lão Tổ nói.

"Lai lịch của các hạ không hề nhỏ," Hạo Thiên khẽ mỉm cười, "Trẫm nên gọi ngài là Vô Thiên, hay là La Hầu?" "La Hầu là ai?" Vô Thiên Lão Tổ ngẩn ra, vẻ mặt lại có chút mờ mịt.

Hạo Thiên tức thì hiểu ra.

La Hầu sau khi chuyển thế, đã quên đi rất nhiều chuyện của kiếp trước. 156.

"Kiếp trước của đạo hữu chính là một trong những bá chủ Hồng Hoang năm xưa, Ma Tổ La Hầu của Ma giáo," Hạo Thiên giải thích, "Khi đó Long Hán đại kiếp, La Hầu đại chiến với Hồng Quân, cuối cùng tự bạo mà chết, bản nguyên Ma đạo lẩn trốn, biến mất không tăm tích." "Lúc đó, thứ Hồng Quân lấy đi chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm," Hạo Thiên lại nói, "Nhưng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thí Thần Thương và Thiên Ma Tháp lại không biết tung tích, hẳn đều

đang ở trong tay đạo hữu." Vô Thiên Lão Tổ kinh ngạc đến ngây người.

Vạn vạn không ngờ, Thiên Đế đương kim lại rõ như lòng bàn tay về đoạn quá khứ đó.

Xem ra, kiếp trước của y, dường như có quan hệ cực sâu với La Hầu.

Bởi vì Thiên Ma Tháp và Thí Thần Thương, y vẫn luôn cất giấu, chưa từng cho ai thấy, không ngờ cũng bị đối phương biết được.

"Những lời Thiên Đế nói, có chứng cứ gì không?" Vô Thiên Lão Tổ hỏi.

"Đơn giản," Hạo Thiên tươi cười, "Năm xưa Ma Tổ La Hầu chiếm cứ tổ mạch Tây phương là Tu Di Sơn, hiện nay, đám hậu bối Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại chiếm cứ Tây Ngưu Hạ Châu, môn nhân đệ tử trải khắp toàn bộ Tây phương.

Cho nên đạo hữu nhất định vô cùng căm hận Phật môn, muốn diệt trừ cho hả dạ." "Không sai!" Vô Thiên Lão Tổ gật đầu, "Lời đạo hữu nói cực đúng, bần đạo nhìn thấy đám đầu trọc đó, trong lòng lại bực bội không tên, chỉ muốn giết người!

Giết sạch bọn chúng!" "Vậy là đúng rồi." Hạo Thiên ừ một tiếng.

Ngay sau đó, Vô Thiên Lão Tổ quả nhiên lấy ra Thiên Ma Tháp và Thí Thần Thương, từng luồng ma khí cuồn cuộn như sóng triều, vô cùng đáng sợ.

Y lại kể về những trải nghiệm sau khi xuất thế, nói chung vẫn luôn ẩn thế không ra, vùi đầu khổ tu suốt nhiều nguyên hội, gần như không ra ngoài, thỉnh thoảng mới thu nhận một tên Hắc Bào Hộ Pháp giúp mình chạy việc vặt.

Đương nhiên, Vô Thiên cũng rõ ràng, y trời sinh đã hận Phật môn

Tây phương đến thấu xương, sát ý dù thế nào cũng không thể kiềm chế, cho nên đã đặt ra một mục tiêu, đó là trừ khử đám người Đa Bảo và Từ Hàng.

Chính vì vậy, Vô Thiên đã dò hỏi về sự phân chia thế lực ngày nay, biết được Thiên Đình và Tây phương đối lập, cho nên muốn nói chuyện với Hạo Thiên.

Hạo Thiên đã thôi diễn ra lai lịch của Vô Thiên, cũng sẵn lòng gặp mặt một lần.

"Đạo Phật chi tranh, không biết Thiên Đế định ứng đối thế nào?" Vô Thiên hỏi.

"Đơn giản," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Chưởng quản tam giới, thống ngự tứ hải bát hoang, nếu có kẻ không phục, cứ nghiền nát là được." Kít!

Vô Thiên hít một ngụm khí lạnh.

Tên này giỏi thật!

Vị Thiên Đế này quá bá khí!

Dù sao hiện tại Linh Sơn Tây phương cũng có hơn mười tỷ Phật tử, nói trấn áp là trấn áp.

"Vậy, Vô Thiên đạo hữu có dự định gì?" Hạo Thiên hỏi ngược lại.

"Bản tọa hiện tại chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, vừa mới trảm nhị thi, dù muốn đối phó với Đa Bảo và Từ Hàng cũng là lực bất tòng tâm," Vô Thiên nói, "Cho nên, bản tọa định tiếp tục bế quan, đợi sau khi Đạo Phật chi tranh kết thúc rồi mới ra ngoài." Hạo Thiên nghe vậy, cảm thấy đối phương khá thành thật.

Bởi vì hai ba trăm năm sau Đạo Phật chi tranh, chính là Ma kiếp,

Vô Thiên sẽ thay thế Đa Bảo, trong Phật môn sẽ có một trận ác chiến.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ giúp La Hầu đề thăng thực lực, cùng nhau đối phó với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Phần thưởng 20.000 phần mồi câu cấp Hồng Mông!" Hệ thống thông báo.

Nghe câu này, Hạo Thiên cảm thấy có thể làm được.

Hắn chưa bao giờ đặt đám người Đa Bảo vào mắt, triệt để chém giết Thiên Đạo Hồng Hoang mới là mục tiêu cuối cùng của Hạo Thiên.

Hồng Quân ở Thánh cảnh thập trọng thiên, tuyệt đối là đối thủ vô cùng khủng bố, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta nghẹt thở.

Cho nên, đồng minh càng nhiều càng tốt.

"Vô Thiên đạo hữu, ngài nhìn nhận Hồng Quân thế nào?" Hạo Thiên không nhanh không chậm hỏi.

"Chưởng khống giả Thiên Đạo?

Một tên ngụy quân tử mà thôi, thương sinh thiên hạ đều bị lão ta đùa giỡn!

Chương 239

Nếu có cơ hội, bản tọa không ngại dùng một thương đâm xuyên lão!" Vô Thiên Lão Tổ trầm giọng nói.

Kiếp trước, Ma Tổ La Hầu vẫn lạc trong tay Hồng Quân, cho nên trong lòng Vô Thiên Lão Tổ ẩn chứa oán niệm cực sâu, e rằng chính y cũng không nhận ra, chỉ là bản năng chán ghét Thiên Đạo Hồng Hoang.

"Nếu đã như vậy, trẫm sẽ trợ đạo hữu một tay!" Hạo Thiên nói, "Chỉ cần đạo hữu lập thệ gia nhập Thiên Đình, trẫm sẽ giúp ngài thành Thánh, chúng ta cùng nhau đối phó Phật môn Tây phương và Hồng Quân." Vô Thiên Lão Tổ do dự một thoáng.

Nếu là tính cách trước đây, với sự kiêu ngạo của y, tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nhưng bây giờ, quả thực y đang thế cô lực mỏng.

Một mình y dù có chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó, nói gì đến báo thù rửa hận cho kiếp trước.

"Gia nhập Thiên Đình có thể được, nhưng bản tọa không thích bị ràng buộc." Vô Thiên Lão Tổ nói.

"Vậy đi," Hạo Thiên khẽ mỉm cười, "Đạo hữu có thể trở thành khách khanh trưởng lão của Thiên Đình, loại tự do đi lại, trẫm vẫn sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.

Hẳn đạo hữu cũng biết rồi, Thiên Đình hiện nay không chỉ có một vị Thánh nhân." "Thiện!" Vô Thiên Lão Tổ đồng ý.

Ngay lập tức, vị cự đầu Hồng Hoang này lập thệ gia nhập Thiên Đình.

Nhưng, Hạo Thiên không đưa y vào Hư Thần Giới.

Giống như đối đãi với Vô Thủy Đại Đế, hắn đưa cho Vô Thiên Lão Tổ mấy món đồ, như Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Đại Đan, Nguyên Hội Đại Đan, Hồng Mông Điện. 157.

"…Không ngờ toàn bộ đều là cấp bậc Hỗn Độn linh bảo!

Đặc biệt là Hồng Mông Điện, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng không thể so sánh được!" Vô Thiên Lão Tổ chấn kinh.

Là người biết hàng, y liếc mắt một cái đã nhìn ra giá trị của mấy món đồ này.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Đại Đan có thể giúp y nhanh chóng đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân.

Nguyên Hội Đại Đan có thể giúp y nhanh chóng tăng trưởng pháp lực hùng hồn, tiến gần đến mức tích lũy cần thiết để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng Hồng Mông Điện mới là thứ quan trọng nhất.

Tốc độ thời gian vạn lần trong Hồng Mông Điện, cộng thêm chín mươi chín đạo Hỗn Độn Long Mạch, sẽ lập tức khiến thực lực của y có một bước nhảy vọt.

Nếu không đầu quân cho Thiên Đình, Vô Thiên tuyệt đối không thể có được lợi ích như vậy.

Ngược lại còn dẫn đến sự đề phòng và địch ý của Thiên Đình.

Với tâm tính của một bá chủ tuyệt đối như Hạo Thiên, tuyệt sẽ không dung thứ cho bất kỳ đại thần thông giả nào có thể uy hiếp địa vị của mình tồn tại ở Hồng Hoang.

Nói một câu, chính là ngọa tháp chi tắc khởi dung nhân hàm thụy (giường ta nằm sao dung kẻ khác ngáy bên cạnh).

“Đa tạ bệ hạ ban ơn!

Bản tọa đi bế quan đây!

Ngày nào đánh lên Linh Sơn, chỉ cần thông báo cho bản tọa một tiếng là được!” Vô Thiên Lão Tổ nói.

Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười: “Trưởng lão cứ yên tâm, trẫm bảo đảm sẽ không bỏ sót.” ...

Vô Thiên Lão Tổ gia nhập Thiên Đình không hề gây ra chấn động nào.

Bởi vì vào thời điểm này, không ai biết được lai lịch của y.

Cũng chẳng ai ngờ rằng, Ma Tổ La Hầu đã chuyển thế đầu thai, thậm chí bắt đầu can dự vào lượng kiếp mới.

Một ngày nọ, Hạo Thiên đang trấn tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đột nhiên cảm giác bên phía Hoa Quả Sơn có dị động.

Dưới hạ giới có hai đạo kim quang, bắn thẳng lên Tam Thập Tam Thiên.

Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ phụng chỉ, mở Nam Thiên Môn quan sát, một lát sau liền hồi báo: “Thần phụng chỉ quan sát nơi kim quang, là ở biên giới nước Ngạo Lai nhỏ bé thuộc Đông Thắng Thần Châu, có một ngọn núi Hoa Quả, trên núi có một tảng tiên thạch, trong thạch sinh ra một quả trứng, gặp gió hóa thành một con thạch hầu, đang ở đó bái lạy bốn phương, trong mắt vận kim quang, bắn thẳng đến Đẩu Phủ.

Hiện tại nó đã ăn uống, kim quang sắp tắt rồi.” “Vật ở hạ phương, là do tinh hoa trời đất sinh ra, không có gì lạ.” Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hóa ra Mỹ Hầu Vương đã xuất thế.

Trước đó, Hạo Thiên đã để lại một tay ở Hoa Quả Sơn, bố trí cấm trận, lại còn lưu lại một ấn ký nguyên thần.

Cho nên, dù Mỹ Hầu Vương còn ở trong tiên thạch, mỗi ngày cũng có một giọng nói, dạy y đạo tu hành, dẫn dắt y đến Tây Côn Luân bái sư.

Mặc dù Mỹ Hầu Vương là thần tượng thời thơ ấu của Hạo Thiên ở kiếp trước, nhưng với địa vị và thực lực hiện tại của Hạo Thiên, không thể nào đi nịnh nọt một con khỉ.

Nếu con khỉ bái nhập Huyền môn, vậy thì đối đãi tử tế, nếu không, cứ đánh giết là xong.

Muốn hùng bá Hồng Hoang, không thể có tâm thái của thánh mẫu.

Mỹ Hầu Vương sau khi xuất thế, cùng bầy khỉ trà trộn mấy tháng, sau đó là người đầu tiên nhảy qua thác nước, chiếm cứ Thủy Liêm Động.

Đám khỉ lớn nhỏ tôn y làm vua, từ đó sáng du Hoa Quả Sơn, tối ngủ Thủy Liêm Động, sống những ngày tháng tiêu dao như thần tiên.

Mỗi khi đêm xuống, Mỹ Hầu Vương lại ngồi xếp bằng ở sâu trong Thủy Liêm Động, âm thầm vận chuyển Bát Cửu Huyền Công.

Đó là công pháp được truyền thụ từ khi còn ở trong tiên thạch.

Vì linh khí xung quanh Hoa Quả Sơn dồi dào, nên tu vi của Mỹ Hầu Vương tăng lên rất nhanh.

Từng cảnh tượng đều bị Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ theo dõi, tùy thời báo cáo cho Hạo Thiên.

Bên kia, Linh Sơn Tây phương cũng đang chú ý đến động tĩnh của Hoa Quả Sơn.

Mặc dù Đa Bảo chủ trương từ bỏ bố cục bên này, nhưng Cẩu Đà

và các Bồ Tát vẫn hy vọng sự tình sẽ có chuyển biến, Mỹ Hầu Vương sẽ giống như trong số mệnh, trở thành hộ pháp của Phật môn.

Tuy nhiên, mười năm thời gian vội vã trôi qua.

Mỹ Hầu Tử rời khỏi Hoa Quả Sơn, cưỡi tường vân bay về phía Tây Côn Luân.

Lúc này y đã là cảnh giới Kim Tiên, tự nhiên phải có mục tiêu theo đuổi cao hơn.

Từ khi Hạo Thiên giảng đạo trước mặt trăm tỷ sinh linh, thành lập Đạo giáo, Tây Côn Luân đã trở thành thánh địa của Hồng Hoang.

Không vì gì khác, chỉ riêng vô số Hỗn Độn Ngũ Hành linh mạch, Vĩnh Sinh Tiên Thụ, Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ, cùng với tám mươi mốt hồ lô hỗn độn, đã sớm trở thành thương hiệu của nơi này.

Mỗi ngày đều có tu sĩ không quản ngại ức vạn dặm xa xôi đến đây, muốn bái nhập môn đình.

Mỹ Hầu Vương trà trộn trong đám người, đối với mọi thứ đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

"Không hổ là khoáng thế đại giáo, khí tượng phi phàm!" Rất nhiều tu sĩ đứng ở sơn môn ngước nhìn, đều không khỏi cảm thán.

Chương 240

Chỉ thấy, Long Nguyệt Thành ở Tây Côn Luân, bao phủ trong tường quang thụy khí vô biên vô tận, ức vạn đạo thần mang hỗn độn chiếu rọi chư thiên.

Hư ảnh khổng lồ của tám mươi mốt hồ lô hỗn độn, cắm rễ trên đại địa thương mang, chống đỡ bầu trời cao vời, kéo dài đến tận sâu trong tinh không hỗn độn.

Từng tòa châu cung bối khuyết, thần tiên phủ đệ, trải khắp trên núi dưới núi, điện đường đâu chỉ trăm vạn gian.

Dù cách xa mười tỷ dặm, cũng có thể cảm nhận được sự phi phàm của Đạo giáo.

"Trời ạ!

Hoa Quả Sơn so với nơi này còn chẳng đáng nhắc đến!" Mỹ Hầu Vương trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Lần này đúng là đã mở mang tầm mắt!

Cảm giác như từ một nơi quê mùa hẻo lánh, đến được trung tâm của vũ trụ Hồng Hoang.

Nếu có thể bái nhập Đạo giáo, trở thành đệ tử dưới trướng chưởng giáo Trương Bách Nhẫn, vậy thì quả thật quá may mắn.

"Đạo hữu từ Hoa Quả Sơn đến phải không?

Xin hãy nhanh chóng đến hậu sơn Tây Côn Luân, có người muốn gặp ngươi!" Một giọng tiên âm truyền vào tai Mỹ Hầu Vương. 158.

Y cũng trong lòng sáng tỏ, biết được cơ duyên đã đến.

Thế là y lặng lẽ rời khỏi đám người, không còn xếp hàng cùng

những tu sĩ kia, mà đi vòng ra phía hậu sơn Tây Côn Luân. 159.

Vội vã lên đường, cuối cùng cũng đến nơi, chỉ thấy một vùng tiên quang rực rỡ, bên đó có hai vị đại thần thông giả đang đứng.

Một vị từ mi thiện mục, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, chính là chưởng giáo Đạo giáo danh chấn tam giới Trương Bách Nhẫn.

Vị còn lại, thì là một con khỉ đầu lông vàng óng ánh, thân mặc tử kim vạn long giáp, dáng vẻ thần tuấn, có sáu cái tai.

"Đệ tử Thạch Hầu, bái kiến hai vị tiền bối!" Mỹ Hầu Vương vội vàng cúi lạy.

"Thạch Hầu huynh đệ, cuối cùng cũng chờ được đệ rồi," Lục Nhĩ Mi Hầu tươi cười, "Sau này, chúng ta là người một nhà." Những năm này, Lục Nhĩ Mi Hầu đi theo bên cạnh Diệp Thiên Đế, dần dần trưởng thành, trở thành một trong những chiến tướng chủ lực của Thiên Đình, rất được Hạo Thiên tán thưởng.

Lần này Mỹ Hầu Vương xuất thế, Hạo Thiên cũng đặc biệt chỉ định Lục Nhĩ, dẫn dắt vị tiểu huynh đệ mới này.

Cả hai đều thuộc Hỗn Thế Tứ Hầu, độ tương tự khá cao.

"Đầu khỉ không quản ngại trăm vạn dặm xa xôi đến đây, cũng là một tấm lòng thành," Trương Bách Nhẫn cũng lên tiếng, "Vậy đi, sau này ngươi hãy bái nhập môn hạ của bần đạo, làm thủ tịch đệ tử của Đạo giáo." Mặc dù hiện tại Đạo giáo có hơn sáu mươi triệu môn nhân đệ tử, nhưng dưới trướng Trương Bách Nhẫn lại không có thân truyền đệ tử nào.

Cho nên, sau khi Mỹ Hầu Vương gia nhập Đạo giáo, lập tức trở thành đại sư huynh.

"Đa tạ tiền bối đề bạt!" Mỹ Hầu Vương sướng điên, vội vàng dập đầu không ngớt.

“Còn gọi là tiền bối?” Trương Bách Nhẫn mỉm cười nói, “Ngươi vốn là thạch hầu do trời đất sinh ra ở Hoa Quả Sơn, không cha không mẹ, không danh không tính, vi sư ban cho ngươi một cái tên, gọi là ‘Tôn Ngộ Không’.” “Đa tạ sư tôn!

Từ nay về sau, Lão Tôn ta cũng có tên rồi!” Mỹ Hầu Vương mừng đến gãi tai gãi má.

“Chúc mừng lão đệ!” Lục Nhĩ Mi Hầu cũng thật lòng vui mừng.

Sau khi hành lễ bái sư xong, Trương Bách Nhẫn dẫn Tôn Ngộ Không trở về Long Nguyệt Thành.

Không nói hai lời, trước tiên dọn lên một bàn Hỗn Độn Bàn Đào Quả, một bàn Hoàng Trung Lý, một bàn Nhân Sâm Quả, để Tôn Ngộ Không vừa lấp đầy bụng, lại vừa tăng thêm một bậc tu vi.

Sự thay đổi ở Tây Côn Luân, tự nhiên cũng không qua được mắt Linh Sơn Tây phương.

“Đầu khỉ quả nhiên trời sinh phản cốt, không vào Phật môn ta cũng tốt.” Đa Bảo thở dài nói.

“Nếu đã như vậy, đệ tử sẽ đến Đông Thắng Thần Châu một chuyến, tìm một hộ pháp khác vậy.” Từ Hàng đứng dậy.

“Đi đi, cẩn thận hành sự,” Đa Bảo nói, “Lần này, chọn thêm mấy người dự bị, lỡ có sai sót, chúng ta còn có người thay thế.” Từ Hàng nói một tiếng thiện tai, rồi cưỡi Kim Mao Hống xuống Linh Sơn.

Kim Mao Hống này không phải là Kim Quang Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên của Tiệt giáo, mà là do Từ Hàng tình cờ độ hóa khi truyền giáo ở Tây phương, hiện tại Kim Quang Tiên đang ở Tử Chi Nhai.

Từ Hàng vừa rời đi trăm dặm, sau lưng đã có Di Lặc bụng phệ đuổi theo.

Di Lặc Phật Tổ đưa cho y ba chiếc vòng kim cô, tên là Kim Cô Nhi, Khẩn Cô Nhi và Cấm Cô Nhi, kèm theo chú ngữ, chuyên dùng để thuần phục những đệ tử kiêu ngạo bất tuân.

Từ Hàng cầm lấy kim cô, hướng về Mai Sơn mà đi. ...

Thiên Đình, Thông Minh Điện.

Hạo Thiên ngồi xếp bằng, thần niệm lại kết nối với Chúa Tể Chi Nhãn.

Chuyện Tôn Ngộ Không bái nhập Đạo giáo, là do một tay hắn sắp đặt, hiện tại đã hoàn thành.

Phật môn Tây phương đương nhiên sẽ phải có phản ứng.

Bố trí lâu như vậy, vốn tưởng vạn vô nhất thất, kết quả lại bị Thiên Đình hớt tay trên, cho nên chỉ có thể bị buộc phải chọn một hộ pháp mới.

Nhìn hướng đi của Từ Hàng, Hạo Thiên lập tức hiểu ra, y định làm gì.

Đại ca trong Mai Sơn Thất Quái là Viên Hồng, là một con vượn trắng tu luyện thành đạo, thân cao tám thước, tướng mạo anh tuấn, tinh thông Bát Cửu Huyền Công và nhiều loại yêu thuật.

Y giỏi sử dụng một cây Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, thần thông quảng đại, sinh tính hung tàn, nhưng lại có tài đại tướng.

Nếu theo quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, Viên Hồng khi Triều Ca dán bảng chiêu hiền, đã được Nhân Hoàng Đế Tân phong làm thủ quan tướng quân, trấn thủ tiền tuyến Du Hồn Quan, sau này vẫn lạc trong Phong Thần chi chiến, được phong làm Tứ Phế Tinh Quân.

Nhưng ở kiếp này, vì Hạo Thiên xuất hiện, Thiên Đình chủ đạo Phong Thần lượng kiếp, Nhân Hoàng căn bản không dán bảng chiêu

hiền, cho nên Viên Hồng vẫn ở lại Mai Sơn, cũng không trở thành chính thần của Thiên Đình.

"Có chút thú vị." Hạo Thiên cười ha hả.

Viên Hồng làm hộ pháp dự bị của Phật môn, cũng là chuyện bình thường.

Dù sao, trong Hồng Hoang chưa bị thay đổi, thực lực của Viên Hồng ngang ngửa Dương Tiễn, người sau đánh mãi không thắng, phải dựa vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ do Nữ Oa nương nương ban cho, mới khó khăn bắt được Viên Hồng.

Mọi người đều biết, thực lực của Dương Tiễn lại tương đương với Tề Thiên Đại Thánh.

Do đó, việc Từ Hàng nhắm trúng Viên Hồng không có gì lạ.

Quan trọng nhất, Viên Hồng không môn không phái, xuất thân Yêu tộc, dù có thu phục, cũng sẽ không gây ra phiền phức. 160.

Hạo Thiên ôm tâm thái xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, tiếp tục quan sát.

Không lâu sau, Từ Hàng đã đến Mai Sơn.

Chương 241

161.

Mai Sơn Thất Quái sớm đã bị kinh động, lần lượt cầm pháp bảo binh khí xông ra.

"Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Từ Hàng đạo hữu!" Viên Hồng cười ha hả, "Không ở Linh Sơn niệm phật, chạy đến Mai Sơn làm gì?

Bảy huynh đệ bọn ta, không có duyên với Tây phương đâu." "Đúng vậy!" Mấy con yêu quái Mai Sơn khác trào phúng.

Trước đây Thiên Đế một câu "Phật bản là Đạo", đã khiến không ít tu sĩ Hồng Hoang bừng tỉnh, nhìn thấu bộ mặt thật của đám đầu trọc Tây phương, Mai Sơn Thất Quái đương nhiên cũng hiểu.

"Sai rồi!" Từ Hàng cứng rắn nói, "Viên Hồng sinh ra đã có tuệ căn, cùng Tây phương ta có duyên!

Mau mau bái nhập môn hạ của bản tọa, cũng có thể tu được một kim thân chính quả." "Phỉ!" Viên Hồng khinh thường nói, "Ta là tu sĩ Đông Thắng Thần Châu, tuyệt đối không đến cái nơi khỉ ho cò gáy Tây phương đó.

Thanh quy giới luật của Phật môn nhiều như vậy, không cho uống rượu ăn thịt, không cho đụng vào nữ nhân, bần đạo làm sao chịu nổi?!" "Đúng vậy!

Chẳng bằng ở lại Mai Sơn, ăn thịt miếng lớn, uống rượu bát to cho sảng khoái!" Yêu quái Mai Sơn đồng thanh nói.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Từ Hàng thở dài một hơi.

Thời buổi này, yêu quái con nào con nấy tinh như quỷ, không dễ

lừa gạt.

Y cũng lười nói nhảm, giơ tay bắn ra một đạo kim quang, thẳng đến trán Viên Hồng.

Viên Hồng không kịp đề phòng, trên trán lập tức bị siết chặt một chiếc Kim Cô Nhi.

"Từ Hàng khá lắm, tại sao nói không hợp là ra tay!

Mau cứu đại ca!" Yêu quái Mai Sơn đại nộ.

Nhưng, chưa kịp động thủ, Từ Hàng đã bay lên giữa không trung, miệng lẩm nhẩm, tụng chú ngữ.

"Đau chết ta rồi!" Viên Hồng kinh hãi lấy ra Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, xông lên đánh người, kết quả bị yêu thuật kia tác động, lập tức đầu đau như búa bổ, ngã lăn ra đất.

Hạo Thiên ở Thông Minh Điện, thấy cảnh này, cũng khá là cạn lời.

Người ta Viên Hồng không đồng ý, lại có thể ép buộc sao.

"Bắt lấy tên vô sỉ này!

Báo thù cho đại ca!" 162.

Yêu quái Mai Sơn đồng loạt hiện ra nguyên hình. 163.

Kim Đại Thăng hóa thành một con trâu nước, Đái Lễ hóa thành một con chó, Chu Tử Chân hóa thành một con lợn rừng, Ngô Long hóa thành một con rết, Thường Hạo và Dương Hiển lần lượt hóa thành rắn trắng và dê núi.

Trong chốc lát, cả ngọn Mai Sơn yêu khí cuồn cuộn, sáu con quái đồng thời lao về phía Từ Hàng.

Chỉ là, Từ Hàng tương đối bình tĩnh, lấy ra Tử Kim Chuông, thúc động pháp lực lắc một cái.

Tức thì, từng lớp sóng âm lan tỏa, đồng thời đánh văng sáu con yêu quái.

"Xem ra, Viên Hồng có vẻ sắp bị Phật môn ăn chắc rồi." Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng.

Cũng đúng lúc này.

Một âm thanh thông báo vui tai vang lên bên tai Hạo Thiên.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ giải cứu Viên Hồng, phá hoại bố cục của Tây phương!

Phần thưởng 10.000 phần mồi câu cấp Hồng Mông!" Hệ thống thông báo.

"Trẫm chính có ý này." Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

Không cần quản, cứ đối đầu với đám người Đa Bảo và Từ Hàng là được.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức liên lạc với Trương Bách Nhẫn đang ở Tây Côn Luân. 164.

Trong nháy mắt, Trương Bách Nhẫn bước ra khỏi Long Nguyệt Thành, xé rách hư không tìm đến.

Trong thời gian lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay trong tam giới.

Nhưng Trương Bách Nhẫn chỉ là một thi do Hạo Thiên trảm ra, cũng không phải Thánh nhân, ra tay hoàn toàn không có vấn đề.

"?!?" Đồng tử của Từ Hàng co rút lại, cảm giác không ổn.

"Tại sao không thể là bần đạo?" Trương Bách Nhẫn mỉm cười, "Chính cái gọi là, dưa ép không ngọt, phàm sự đều phải có tình có

nguyện.

Viên Hồng đạo hữu không có ý gia nhập Phật môn, hà tất phải miễn cưỡng, xin đạo hữu tha cho một con đường." "Không được!

Kẻ này ta nhất định phải mang đi!" Từ Hàng quả quyết lắc đầu.

Không lẽ nói thẳng ra là ý của Đa Bảo sao.

"Xin Trương chưởng giáo cứu đại ca của chúng tôi!" Sáu con quái còn lại của Mai Sơn, ai nấy đều nhìn thấy hy vọng.

Bọn họ không địch lại Từ Hàng, nhưng Trương Bách Nhẫn thì khác, vị này có tu vi Bán Bộ Thánh Nhân, lại chưởng quản một khoáng thế đại giáo, dưới trướng có hơn năm mươi triệu đệ tử, tung hoành Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

Nếu có Trương Bách Nhẫn ra tay giúp đỡ, Viên Hồng chắc chắn sẽ không sao.

"Bảy vị đạo hữu Mai Sơn, tuy thân là Yêu tộc, nhưng cũng là một mạch của Huyền môn ta," Trương Bách Nhẫn nói, "Cho nên, chuyện bao đồng này, bần đạo quản chắc rồi." Nói xong, lòng bàn tay Trương Bách Nhẫn hướng lên, nâng lên một luồng thần mang hỗn độn.

Ngay sau đó, một cái hồ lô hỗn độn hiện thân. 165.

Dáng vẻ cổ phác, toàn thân bao phủ sương mù hỗn độn, lan tỏa một khí tức khủng bố trấn áp chư thiên vạn vực.

Dường như miệng hồ lô vừa mở, có thể thu cả một phương thiên địa, ức vạn sinh linh vào trong đó.

"Không ổn!

Hỗn Độn linh bảo!" Từ Hàng hoảng hốt.

Lần trước, thiện thi của Chuẩn Đề bị hồ lô hỗn độn thu vào, tại chỗ hóa thành vũng máu.

Cả Linh Sơn Tây phương đều kinh hãi, ai cũng không muốn đối mặt với loại pháp bảo đáng sợ này.

Y ấn xuống đám mây, một tay chộp lấy Viên Hồng, xé rách hư không định tẩu thoát.

Chương 242

Nào ngờ, hư không vốn đã rách ra một con đường, trong một phần trăm cái búng tay, đột nhiên lại khôi phục nguyên trạng, vững như tường đồng vách sắt.

Rầm!

Từ Hàng vội vã chạy trốn, suýt nữa đâm đầu đến choáng váng.

Y mới phản ứng lại, Thiên Đế chưởng quản vô số Đại Đạo pháp tắc, cũng sở hữu không gian pháp tắc, thiện thi do Thiên Đế trảm ra, đương nhiên cũng tinh thông đạo này.

"Đi?

Ở lại đi!" Trương Bách Nhẫn cười ha hả.

Thân là đại thần thông giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, không hạ được một tên Chuẩn Thánh, quả thực là chuyện cười.

Miệng hồ lô hỗn độn mở ra, phía dưới tức thì hóa thành một vùng hỗn độn mênh mông, vèo một tiếng, thu Từ Hàng vào bên trong. ...

Trong một cái búng tay, Trương Bách Nhẫn đã dùng hồ lô hỗn độn thu lấy Từ Hàng.

Cảnh này khiến vô số người kinh ngạc.

Trận Đạo Phật chi tranh trong truyền thuyết, bây giờ đã bắt đầu rồi sao?

"Trương chưởng giáo, thả người của ta ra!" Đa Bảo sốt ruột, vội vàng truyền âm.

Từ Hàng là cánh tay phải của y, nếu xảy ra chuyện, đối với Phật môn Tây phương đó là tổn thất cực lớn.

“Đa Bảo, ngươi đến đây ta sẽ thả người.” Trương Bách Nhẫn khẽ mỉm cười.

Phụt!

Đa Bảo suýt nữa hộc máu.

Bản tọa dám đến sao?

Trăm phần trăm sẽ bị cái hồ lô hỗn độn kia thu vào!

Đến lúc đó, Tây phương có thể chống đỡ được đến khi lượng kiếp bắt đầu hay không, lại là một chuyện khác.

“Vậy ngươi muốn điều kiện gì?” Đa Bảo tức đến nghiến răng.

“Từ nay về sau, Tây phương không được chạy đến Đông Thắng Thần Châu thu đồ đệ,” Trương Bách Nhẫn nói, “Nếu không, đến một người bản tọa trấn áp một người.” “Không thành vấn đề, chuyện hôm nay, Linh Sơn đã mạo phạm chư vị rồi.” Đa Bảo chỉ có thể nhận thua.

Thái độ tốt một chút, biết đâu người ta sẽ thủ hạ lưu tình.

Nhưng vạn vạn không ngờ.

Trương Bách Nhẫn trực tiếp lắc hồ lô hỗn độn.

Từ Hàng thậm chí không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người lẫn tọa kỵ đều hóa thành vũng máu. 166.

“Thượng thiên có đức hiếu sinh,” Trương Bách Nhẫn lại mở nắp hồ lô, thả hồn phách của Từ Hàng ra, “Mau mau về Tây phương chuyển thế đầu thai đi, ngàn vạn lần đừng đến Đông Thắng Thần Châu nữa, nơi này nguy hiểm lắm.” 167.

Hồn phách của Từ Hàng hoảng hốt không chọn đường, vội vàng độn địa tẩu thoát.

Y cũng sợ vị đại chưởng giáo kia đổi ý, triệt để xóa sổ hồn phách

của mình, vậy thì thật sự là tai ương. 168.

Dù sao hiện tại người cai quản Lục Đạo Luân Hồi là Vu tộc và Bình Tâm nương nương năm xưa, đều thuộc Thiên Đình.

Chứng kiến cảnh này, Đa Bảo muốn khóc mà không có nước mắt.

Khó quá!

Bần tăng khó quá!

Chỉ một Trương Bách Nhẫn đã trấn trụ được mười tỷ Phật tử Tây phương.

Còn chơi thế nào được nữa.

Trên Đại Hùng Bảo Điện cũng là một mảng trầm mặc.

Duy chỉ có Đại Nhật Như Lai mặt mang nụ cười, dường như đã nắm chắc phần thắng. 169.

Đa Bảo tò mò nhìn Đại Nhật Như Lai, lặng lẽ truyền âm tới: "Đại Nhật, có tin gì tốt sao?" "Không giấu gì Phật Tổ," Đại Nhật Như Lai đáp, "Phụ hoàng kiếp trước của bần tăng chưa hề vẫn lạc, hiện tại đang ở cùng hai vị Thánh nhân, trước đó đã truyền lời cho ta, sẽ liên hợp với Phật môn, cùng nhau đối kháng Thiên Đình…" "Vậy thì tốt quá!" Đa Bảo mạnh mẽ vỗ đùi.

Ai có thể ngờ, Thiên Đế của Yêu tộc năm xưa vẫn còn sống, nếu có được viện trợ mạnh mẽ này, lo gì đại sự không thành.

Dù sao, Đế Tuấn cũng là một kiêu hùng bá chủ. 170.

Bất luận tu vi hay thủ đoạn đều thuộc hàng đỉnh cao của Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, hồn phách của Từ Hàng trở về Linh Sơn, được Đa Bảo đích thân dẫn vào Bát Đức Trì, ký thác trên một đóa sen cấp bậc Tiên thiên linh căn, thành liên hoa hóa thân.

“Từ nay về sau, thế gian không còn Từ Hàng đạo nhân, chỉ có Phật môn Quan Âm.” Đa Bảo trịnh trọng nói.

Bên kia, Trương Bách Nhẫn thu lại hồ lô hỗn độn, chỉ một ngón tay về phía đầu Viên Hồng.

Một đạo quang hoa bay ra, lập tức đánh tan chiếc kim cô trên trán Viên Hồng.

Cảm giác đau đầu như búa bổ biến mất, Viên Hồng khôi phục lại sự tỉnh táo.

“Đa tạ Trương chưởng giáo!

Nếu không có chưởng giáo ra tay cứu giúp, Viên mỗ xong rồi.” Viên Hồng lòng còn sợ hãi, vội vàng bái lạy.

Sáu con quái còn lại của Mai Sơn cũng theo đó dập đầu hành lễ, vẻ mặt cung kính.

Vị trước mắt này, quả thực danh bất hư truyền, là đại thần thông giả đứng trên đỉnh phong của Hồng Hoang, một chiêu đã giải quyết được đại năng của Tây phương.

“Các ngươi không cần đa lễ,” Trương Bách Nhẫn tươi cười, “Lần này bần đạo đến đây là phụng pháp chỉ của Thiên Đế, các ngươi nên cảm tạ Thiên Đế!” Nói xong, Trương Bách Nhẫn tay cầm hồ lô hỗn độn, tiêu sái cưỡi gió mà đi.

Mai Sơn Thất Quái nhìn bóng lưng y rời đi, ai nấy đều vô cùng ngưỡng mộ.

“Thôi vậy!

Bảy huynh đệ chúng ta đã đắc tội với Linh Sơn Tây phương, chẳng bằng đến Long Nguyệt Thành đầu quân cho Trương chưởng giáo!

Chương 243

Từ nay nương náu dưới trướng Đạo giáo, dưới cây đại thụ dễ hóng mát!" Viên Hồng nói.

"Toàn bộ nghe theo sắp xếp của đại ca!" 171.

Yêu quái Mai Sơn đồng loạt gật đầu.

Nếu có cơ hội gia nhập một khoáng thế đại giáo như vậy, tất nhiên cũng là chuyện cực tốt. 172.

Sắp xếp một phen, Mai Sơn Thất Quái lập tức đi đến Tây Côn Luân.

Cùng lúc đó, Đa Bảo nhận được tin tức của Thái Thanh Lão Tử, đến hỗn độn tinh không nghị sự.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đa Bảo bị chấn kinh. 173.

Bởi vì Bát Cảnh Cung lại đã được dời vào trong hỗn độn, được một trung thiên thế giới do Thái Thanh Lão Tử khai tích bảo vệ.

Hẳn cũng là để tránh bị đại chiến lan đến, không giống như Ngọc Hư Cung và Oa Hoàng Cung bị phá hủy.

"Đa Bảo bái kiến sư bá!

Nguyện sư bá thánh thọ vô cương!" Đa Bảo cung kính hành lễ.

"Ngươi có biết chân lý của Phật bản là Đạo không?" Thái Thanh Lão Tử hỏi.

"Đệ tử biết sơ một hai." Đa Bảo vô cùng xấu hổ.

"Năm xưa Tây phương nhị thánh hóa Đạo thành Phật, đã biết trước viễn cảnh Tây phương đại hưng," Thái Thanh Lão Tử lại nói, "Hiện nay, nhị thánh liên tiếp vẫn lạc, Thập Nhị Phẩm Hỗn Độn Liên

Đài do Đạo Tổ ban cho cũng chỉ còn lại cửu phẩm.

Hay là, sư điệt ngươi hãy lập ra Tiểu Thừa Phật Giáo, làm giáo chủ một phương!" "Sư bá nói rất đúng!" Đa Bảo như tỉnh mộng.

Trước đây Đa Bảo tuy phản giáo gia nhập Tây phương, nhưng danh không chính, ngôn không thuận, bị tu sĩ thiên hạ chỉ trỏ.

Nhưng không sao, nếu có Thánh nhân khâm điểm, sẽ không ai dám nói ra nói vào.

"Nếu đã như vậy, hãy cùng bần tọa đến Địa Tiên Giới một chuyến!" Thái Thanh Lão Tử lại nói.

Đa Bảo không dám chậm trễ, lập tức theo sát.

Địa Tiên Giới, Hàm Cốc Quan.

Nơi đây là hùng quan của thiên hạ, tường thành cao đến mấy chục trượng, uyển như một con hung thú viễn cổ nằm ngang, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Lúc này, trên đầu thành, một võ tướng tên là Doãn Hỉ, đang dẫn theo rất nhiều thuộc hạ nhìn đông ngó tây.

Chỉ thấy ở phía đông xa xôi, một luồng tử khí mênh mông bay đến, kéo dài đâu chỉ ba vạn dặm.

"Ha ha!

Đây là điềm báo Thánh nhân xuất hành!

Các ngươi mau chóng quét dọn đường phố, chuẩn bị nghênh tiếp Thánh nhân!" Doãn Hỉ vỗ tay cười lớn.

Ngay sau đó, Doãn Hỉ liên tiếp ba ngày tắm gội đốt hương, vô cùng thành kính.

Ba ngày sau, quả nhiên có một lão đạo cưỡi trâu xanh ngược

chiều.

Trông tiên phong đạo cốt, tóc bạc da mồi, có một đạo nhân phụ trách dắt trâu.

Thấy vậy, Doãn Hỉ vội vàng khấu bái, miệng xưng bái kiến Thánh nhân.

Thái Thanh Lão Tử im lặng, không ngờ nhanh như vậy đã bị người ta nhận ra.

Nhưng, y không có ý định thu đồ, chỉ ban cho Doãn Hỉ một quyển Thái Thượng Đạo Kinh, sau đó nhanh chóng rời khỏi Hàm Cốc Quan.

Đi tiếp về phía tây, là một sa mạc hoang vu vô tận.

Thái Thanh Lão Tử nhìn Đa Bảo, nói: "Đa Bảo, chuẩn bị xong chưa?

Chuyến này hóa hồ vi phật, ngươi sẽ triệt để thoát ly Huyền môn, cũng không còn là người của Tiệt giáo nữa." Đa Bảo trịnh trọng gật đầu.

Thái Thanh Lão Tử thở dài một hơi, lập tức đem những điều lĩnh ngộ được từ Đại Thừa Phật Pháp, truyền thụ cho Đa Bảo.

Dần dần, sau gáy Đa Bảo mọc lên một vòng kim luân công đức, từng luồng phật quang màu vàng từ trong cơ thể tỏa ra. 174.

Trong chốc lát, phạm âm thiền xướng không dứt, thiên hoa lả tả rơi xuống, mặt đất trổ kim liên, rất nhiều thiên địa dị tượng liên tiếp không ngừng, chiếu rọi chư thiên hoàn vũ.

"Đa tạ Thánh nhân thành toàn!

Sau này bần đạo pháp hiệu Như Lai, là giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo, Thích Ca Mâu Ni Phật!" Đa Bảo chậm rãi nói.

"Đi đi!" Thái Thanh Lão Tử phất tay.

Giúp Tây phương một tay, quan hệ đôi bên càng thêm khăng khít.

Đến lúc đó, sẽ liên thủ đối kháng Thiên Đình! ...

Lão Tử hóa hồ, Hạo Thiên biết rõ mồn một.

Tuy có chút khác biệt so với quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, nhưng đại khái là tương tự.

Từ đó về sau, Tiểu Thừa Phật Giáo của Tây phương được thành lập, người ngồi trấn tại Đại Hùng Bảo Điện không còn là "Đa Bảo đạo nhân", mà là Như Lai Phật Tổ.

"Đại sư huynh à, công khai nhỏ thuốc mắt cho trẫm sao?" Hạo Thiên cười ha hả. 175.

Đường đường là Thiên Đạo Thánh nhân vậy mà lại đi cấu kết với người của Tây phương, thiếu điều mặc chung một cái quần.

Có chút không coi ai ra gì rồi.

Hoàn thành sứ mệnh, Thái Thanh Lão Tử cưỡi trâu xanh rời đi, trong nháy mắt biến mất không tăm tích.

Hạo Thiên cũng không quan tâm y đã đi đâu.

Bởi vì Thất Tiên Nữ đã đến, và tiến vào Thông Minh Điện nơi hắn đang đả tọa bế quan.

Bảy vị công chúa của Thiên Đình, bình thường phụ trách chăm sóc ngự dược viên, quản lý bàn đào viên, vô cùng bận rộn.

Chương 244

"Nữ nhi bái kiến phụ hoàng!

Nguyện phụ hoàng thánh thọ vô cương!" Thất Tiên Nữ quỳ đầy đất, oanh oanh yến yến vô cùng đẹp mắt.

"Thiên Thọ, Thiên Vinh, các con có việc gì sao?" Hạo Thiên có chút tò mò.

Mặc dù tình cảm với bảy vị nghĩa nữ không tệ, nhưng các nàng đều rất hiểu chuyện, ít khi làm phiền Thiên Đế.

"Thực sự có việc," Thiên Thọ công chúa nói, "Phụ hoàng trước đây lập Phong Thần Bảng, chiêu mộ hơn ba trăm vị chính thần Thiên Đình, nhưng có hơn một trăm vị không phải là 'nhục thân thành thánh', cho nên không có cách nào tu luyện, tu vi đình trệ không tiến." Nghe lời này, Hạo Thiên tức thì hiểu ra.

Là vì những thần tiên đặc thù đó, những thần minh này hầu hết đều đã vẫn lạc trong Phong Thần chi chiến, sau khi chân linh lên Phong Thần Bảng, được Thiên Đình ngưng tụ khí vận tái tạo nhục thân, nhưng lại chịu nhiều ràng buộc, cảnh giới mãi mãi không thể đề thăng.

Thất Tiên Nữ tâm địa từ bi, thấy tình huống như vậy, dù không có thần tiên nào cầu xin, các nàng cũng sẽ chủ động cầu tình.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ ban cho chính thần Thiên Đình cơ hội đề thăng, cho họ một con đường sống!

Phần thưởng 30.000 phần mồi câu cấp Hồng Mông!" Hệ thống thông báo.

Hạo Thiên trong lòng khẽ động, cái này có thể được.

Quá có thể được, hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt của hắn quét qua đám nữ nhi xinh đẹp đang quỳ trên đất, khẽ mỉm cười nói: "Phương pháp khẳng định là có, trẫm cũng không giấu mọi người, thần minh nếu muốn tiếp tục đề thăng, phải dựa vào hương hỏa chi lực." Hương hỏa chi lực!

Nghe bốn chữ này, Thất Tiên Nữ tức thì bừng tỉnh.

Hương hỏa chi lực tương đương với tín ngưỡng chi lực.

Nếu một vị chính thần Thiên Đình tích đức hành thiện, tạo phúc cho chúng sinh Địa Tiên Giới, vậy thì sẽ nhận được sự kính ngưỡng và sùng bái, có người nguyện ý cúng dường hương hỏa.

Càng nhiều người cúng dường hương hỏa cho vị chính thần đó, tương đương với khí vận gia thân, tu vi cảnh giới tự nhiên sẽ tăng trưởng.

Chuyện này thực ra chỉ cần một lời là thông, nhưng để làm được lại không dễ dàng như vậy.

"Phụ hoàng thánh minh!" Thất Tiên Nữ vui mừng nói.

Bởi vì như vậy, đối với Thiên Đình, chúng sinh Địa Tiên Giới, và rất nhiều thần minh, đều là chuyện có lợi cho cả ba bên.

Thần minh Thiên Đình muốn đề thăng, phải tạo phúc cho chúng sinh Địa Tiên Giới, phải cống hiến cho Thiên Đình, Hạo Thiên cũng sẽ vì thế mà được lợi.

"Đi đi," Hạo Thiên phất tay, "Truyền ý chỉ của trẫm xuống, ai nói thần minh không thể tu luyện, cơ hội của mọi người đều bình đẳng!" Thất Tiên Nữ đáp một tiếng cẩn tuân pháp chỉ, rồi rời đi.

Lúc này, Nhân Hoàng Đế Tân cả nhà phi thăng thiên giới, Địa Tiên

Giới lặng lẽ thay đổi, tiến vào thời đại Xuân Thu Chiến Quốc trước thời hạn.

Mặc dù không có nhà Chu, nhưng không ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử.

Bên phía Tây Côn Luân, Tôn Ngộ Không đề thăng rất nhanh, lại có Lục Nhĩ Mi Hầu đồng hành, đã đến Đông Hải Long Cung một chuyến, lấy được Định Hải Thần Châm.

Bởi vì Ngao Bính là đệ tử ký danh của Thiên Đế, Tiên thiên Long tộc lại đầu quân cho Thiên Đình, cho nên Đông Hải Long Vương rất khách khí, không hề làm khó Mỹ Hầu Vương.

Hạo Thiên cũng không buồn để ý nhiều như vậy.

Hắn kiểm kê lại một chút, phát hiện mình lại tích lũy được 31.000 phần mồi câu cấp Hồng Mông.

Ở Thông Thiên Hà giúp lão rùa thực hiện tâm nguyện trường sinh bất tử, được 1000 phần.

Ở Tây Ngưu Hạ Châu giúp Vô Thiên Lão Tổ, được 20.000 phần.

Để Trương Bách Nhẫn đến Mai Sơn giải cứu Viên Hồng, lại tăng thêm 10.000 phần.

"Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, đi câu một chuyến!" Hạo Thiên tự nhủ, "Đệ tử Đạo giáo nhiều như vậy, mỗi ngày tiêu hao tài nguyên tu chân đều là một con số thiên văn.

Ngoài ra, trẫm cũng phải đột phá lên Thánh nhân cảnh giới đệ nhị trọng thiên." Quyết định xong, Hạo Thiên để lại một tôn phân thân trấn giữ Thiên Đình, sau đó lợi dụng Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch, đạp lên dòng sông thời gian, quay về quá khứ.

Hắn cho rằng câu cá trong thế giới Hồng Hoang của quá khứ,

dường như có cảm giác hơn.

Vẫn là quay về thời điểm trước khi Thiên Đạo chưa ra đời, Tiên thiên tam tộc vừa mới xuất thế.

Lần này, Hạo Thiên ngồi xếp bằng dưới gốc Thông Thiên Kiến Mộc đời đầu, thả dây câu vào một vũng thanh tuyền.

"Tích!

Chúc mừng túc chủ câu cá thành công, kích hoạt 8 lần phần thưởng, đồng thời kích hoạt hiệu quả bạo kích, cộng thêm 15 lần phần thưởng, ngài nhận được 120 viên Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Hệ thống thông báo. !!!

Hạo Thiên vừa nghe, tức thì giật nảy mình.

Hỗn Nguyên Đạo Quả có thể trực tiếp câu được sao?!

Hắn vội vàng đổi phần thưởng, liếc mắt nhìn vào không gian trữ vật của hệ thống.

Quả nhiên thấy, Hỗn Nguyên Đạo Quả các phẩm giai khác nhau, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Từ nhất phẩm, tam phẩm, đến lục phẩm, cửu phẩm đều có, nhưng duy chỉ không có thập nhị phẩm.

"Hệ thống, ta có thể dùng những Hỗn Nguyên Đạo Quả này làm gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Đơn giản," hệ thống đáp, "Ngài muốn tấn thăng Thánh nhân nhị trọng thiên, chỉ cần luyện hóa 99 viên Hỗn Nguyên Đạo Quả, bất luận phẩm giai, là có thể thành công.

Đương nhiên, muốn tấn thăng tam trọng thiên, cần 999 viên, tấn thăng tứ trọng thiên, cần 9999 viên, cứ thế mà suy ra." Ông!

Hạo Thiên chỉ cảm thấy đầu óc mình đột nhiên chấn động. 176.

Một cảm giác cuồng hỷ dâng lên trong lòng.

Đây mới là con đường quang minh!

Vốn tưởng rằng, muốn tiến giai đến Thánh nhân thập trọng thiên là vô cùng gian nan, nhưng bây giờ cuối cùng cũng đã thấy được cơ hội.

Lần này đến đúng lúc rồi!

Cố nén tâm tình kích động, hắn tiếp tục bắt đầu câu cá.

Các loại bảo bối tốt không ngừng vào tay.

Nhưng, tỷ lệ trực tiếp câu được Hỗn Nguyên Đạo Quả vô cùng nhỏ.

Theo lời của hệ thống, cơ hội chỉ khoảng một phần mười vạn.

Cho đến khi tất cả mồi câu cạn kiệt, những thu hoạch khác tạm thời không nói, Hạo Thiên lại có được 160 viên Hỗn Nguyên Đạo Quả phẩm giai khác nhau.

Chương 245

Vận khí không tệ rồi.

“Mồi câu!

Ta muốn mồi câu!!” Hạo Thiên bất lực.

Xem ra phải tiếp tục chú ý đến Địa Tiên Giới, chú ý đến tiến triển của lượng kiếp, để có được nhiều mồi câu cấp Hồng Mông hơn mới được.

Có mồi câu, mới có thể liên tục không ngừng nhận được Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Đến lúc đó, vượt qua Hồng Quân mới trở thành có thể.

Tạm không quản những chuyện này, Hạo Thiên trở về trung ương thần điện của Hư Thần Giới, bắt đầu tiêu hao Thiên Đạo công đức để luyện hóa Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Bởi vì nếu đơn độc luyện hóa một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả, ít nhất cần một nguyên hội thời gian.

Dù sao, đó là vật của Thánh nhân, độ khó cao là chuyện bình thường.

Cho nên, hệ thống đưa ra điều kiện, mỗi lần luyện hóa một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả, cần mười tỷ Thiên Đạo công đức.

Hạo Thiên muốn đạt đến Thánh cảnh nhị trọng thiên, cần chín trăm chín mươi tỷ Thiên Đạo công đức.

“Hệ thống!

Nhanh chóng sắp xếp cho ta!” Hạo Thiên quả quyết.

Muốn được bao nhiêu, phải trả giá bấy nhiêu, Thiên Đạo công đức

không có, có thể đổi rương công đức để lấy, nhưng cơ hội tấn giai, phải nắm chắc trong tay.

Thiên địa du du, thoáng chốc đã ba trăm năm trôi qua.

Hạo Thiên đột nhiên toàn thân chấn động.

Trên đỉnh đầu xông ra một luồng khí hỗn độn hung dũng bành trướng. 177.

Lại một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả khổng lồ vô cùng xuất hiện, mười hai đạo khí hỗn độn âm dương rủ xuống, ngưng kết thành hoa.

Thánh cảnh nhị trọng thiên, đạt thành! ...

Tấn giai Thánh Nhân nhị trọng thiên, Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ đề thăng này cũng không quá chậm, cảm giác không hề thua kém Thái Thanh Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương quá nhiều.

"Mấy vạn năm trôi qua, Địa Tiên giới hẳn đã xảy ra không ít biến hóa." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Phóng xuất thần niệm, hắn bao trùm cả Hồng Hoang.

Lúc này, thời đại Xuân Thu Chiến Quốc đã qua.

Phân thân của Thánh Nhân là Khổng Khâu cũng đã phi thăng thượng giới.

Tần Vương Doanh Chính xuất thế, bắt đầu quét sạch Lục quốc, thực hiện bá nghiệp nhất thống thiên hạ.

Cũng vào lúc này, Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Bởi vì hắn cảm nhận được một luồng sát khí ngút trời.

Tuy không bá đạo như Minh Hà và Vô Thiên, nhưng luồng sát khí này vẫn cực kỳ hung tàn, mang theo một vẻ tàn khốc coi thường thiên

hạ thương sinh.

Thậm chí, luồng sát ý đó còn chấn động cả ba mươi ba tầng trời.

"Chỉ là một phàm nhân mà có được sát khí như vậy," Hạo Thiên khẽ nói, "Trẫm hiểu rồi, nhất định là kẻ được gọi là Sát Thần Bạch Khởi đã xuất thế." Quả nhiên, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng chạy tới, quỳ xuống bẩm báo: "Khải tấu bệ hạ, luồng sát khí vừa rồi là do từ Địa Tiên giới truyền ra.

Là do Tần Võ An Hầu Bạch Khởi, người này sát tính cực nặng, lĩnh binh chinh phạt nhiều năm, lại trong trận Trường Bình đã tàn sát bốn mươi lăm vạn quân Triệu, cho nên sát khí ngoại tiết, kinh nhiễu đến bệ hạ…" Ngay lúc này.

Trong đầu Hạo Thiên vang lên một âm thanh nhắc nhở.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ phái người trấn áp Bạch Khởi, tiêu trừ sát khí giữa thiên địa!

Phần thưởng là năm vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai!

Một lần rút thưởng cấp Thiên Đạo!" Hệ thống nhắc nhở.

Năm vạn phần nguyên liệu bậc hai?

Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, biết trẫm đang cực kỳ thiếu nguyên liệu bậc hai.

"Bạch Khởi gây ra sát nghiệt như vậy, gây họa cho nhân gian, thiên lý bất dung." Hạo Thiên trầm ngâm, "Ái khanh thấy, có ai thích hợp hạ giới để bắt giữ kẻ này?" "Thiên Đình binh hùng tướng mạnh, hiện nay cường giả cấp Bán Bộ Thánh Nhân đã vượt quá một ngàn

người, ứng cử viên cụ thể, xin bệ hạ định đoạt!" Thái Bạch Kim Tinh nói một cách lúng túng.

Hạo Thiên nghe vậy, khẽ gật đầu.

Thái Bạch Kim Tinh nói không sai.

Thiên Đình hiện nay so với thời Phong Thần huy hoàng thịnh vượng hơn gấp nhiều lần.

Cường giả nhiều như mây, phái ai đi cũng không thích hợp, phải công bằng với tất cả.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ.

Tại sao không phái Vô Thủy Đại Đế đi nhỉ?

Hắn là một người mới hoàn toàn, cho hắn cơ hội thể hiện thực lực, lập công lao, cũng coi như tặng cho Thiên Đình một món quà ra mắt.

"Vô Thủy!

Mau đến gặp trẫm!" Hạo Thiên phát ra một đạo ý chỉ.

Chưa đến mười hơi thở, Vô Thủy Đại Đế đã lăng không bay tới, quỳ xuống trước Thông Minh Điện.

"Vô Thủy bái kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Vô Thủy Đại Đế cung kính nói.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua, liền cảm thấy tu vi của y đã vượt xa trước kia.

Toàn thân tiên quang bành trướng, pháp lực ba động chấn nhiếp chư thiên, chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước nữa thôi.

Không hổ danh là tồn tại tuyệt thế được mệnh danh "Thà chiến Đại thành viên mãn Thánh Thể, vĩnh viễn không gặp Vô Thủy".

Chương 246

Đương nhiên, cũng có công lao của Hồng Mông Điện và ba mươi sáu phẩm Tạo Hóa Đại Đan.

"Không tồi," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Vô Thủy bế quan đã lâu, bây giờ cũng nên xuất thế làm việc cho trẫm rồi.

Tại Địa Tiên giới, Đông Thắng Thần Châu, Đại Tần có một Võ An Hầu tên là Bạch Khởi, kẻ này gây họa nhân gian, ngươi đi giết hắn đi." "Thần lĩnh chỉ!" Vô Thủy Đại Đế lập tức đáp ứng.

Trong nháy mắt, Vô Thủy Đại Đế xoay người xuống khỏi biển mây.

Chúa Tể Chi Nhãn lập tức ghi lại toàn bộ hành tung của y.

Bạch Khởi sát khí cực nặng, vượt xa người thường, giống như một đống lửa trại được thắp sáng trong đêm tối, rất dễ bị phát hiện.

Hắn mặc ngân khôi ngân giáp, mặt trắng không râu, trông giống một thư sinh, nhưng thực tế toàn thân sát khí như có thực chất.

"Võ An Hầu Bạch Khởi?" Vô Thủy Đại Đế từ trên trời giáng xuống.

"Các hạ là vị nào?" Bạch Khởi cảnh giác.

Đối phương hùng tư cái thế, mang một phong thái vô thượng duy ngã độc tôn, khí tức khủng bố toát ra từ người càng khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Đừng quan tâm ta là ai," Vô Thủy Đại Đế cười lạnh, "Nghe nói ngươi ở nhân gian lạm sát vô cớ, có chuyện đó không?" "Thì sao?"

Bạch Khởi ngữ khí lạnh lùng, “Giết một là tội, giết vạn là hùng, giết được chín trăm vạn, chính là hùng trung chi hùng.” “Vậy ngươi chết chắc rồi.” Vô Thủy Đại Đế nói từng chữ, “Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, tru sát Võ An Hầu Bạch Khởi, vì thiên hạ thương sinh mưu cầu thái bình!” Không, chưa đợi Vô Thủy động thủ, tuyệt thế hung nhân Bạch Khởi đã rút thanh bội kiếm bên hông, hung hăng đâm về phía đối thủ.

Kiếm như cầu vồng trắng, một luồng túc sát chi khí chấn động tam giới.

“Sao có thể!

Bạch Khởi chỉ là phàm nhân mà!” Thái Bạch Kim Tinh cũng bị dọa sợ, “Kẻ này nhất định là đại năng chuyển thế!” 178.

Rất nhiều tu sĩ cũng bị kinh động, đồng loạt đổ dồn ánh mắt quan tâm.

“Thật là một phàm nhân hung hãn!

Chưa tu luyện mà thực lực đã mạnh đến thế, chẳng lẽ là Đại Vu chuyển thế?!” Có người nghi ngờ.

Hạo Thiên mắt không chớp nhìn xuống hạ giới.

Kỳ thực trong lòng hắn đã biết, tiền thế của Bạch Khởi quả thật có liên quan mật thiết với Vu tộc.

Nếu phái thiên binh thiên tướng bình thường, thần tiên bình thường đi, chắc chắn sẽ bị chém như thái rau, uổng công làm mất mặt Thiên Đình.

Nhưng Vô Thủy thì khác. 179.

Vô Thủy Đại Đế từng quét ngang một thời đại Già Thiên, trấn áp hắc ám động loạn, tiêu diệt Bất Tử Thiên Hoàng phân thân, sở hướng

phi mỹ, không một chút huyền niệm, khiến chư thiên đều run rẩy, mọi nguồn gốc họa loạn đều phải cúi đầu.

Kinh nghiệm chiến đấu của y phong phú đến nhường nào, hùng thị thiên hạ, bễ nghễ vạn cổ độc tôn.

Nghiền ép một kẻ chuyển thế của Đại Vu, thì có là gì. 180.

Quả nhiên chỉ thấy Vô Thủy Đại Đế giơ tay lên, thần quang vô tận phát ra, trong phạm vi vạn dặm, mọi thứ đều hóa thành tro bụi.

Bàn tay hạ xuống, Bạch Khởi lập tức nổ tung thành một đám sương máu.

Tuyệt đại hung nhân thân tử.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy, sâu đến mười vạn dặm.

Luồng sát ý ngút trời, sát khí miên man không dứt, lập tức từ từ tiêu tan.

"Chỉ một chưởng nhẹ nhàng mà uy lực khủng bố như vậy!

Thiên Đình lại có thêm một tôn cường giả tuyệt thế rồi!" Rất nhiều người chấn kinh.

Thật đáng sợ!

Thiên Đình liên tục xuất hiện những người tài năng kinh diễm như vậy!

Trước đó có Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế.

Ai nấy đều là đệ tử của Thánh Nhân, Hoang Thiên Đế còn từng bái sư Hồng Quân, ba vị cũng là những cường giả đầu tiên của Thiên Đình chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vạn vạn không ngờ, bây giờ lại có một vị Đại Đế nữa xuất thế.

Lúc này, tại Tây phương Linh Sơn, các vị Già Đà Cẩu Đà và Bồ Tát cũng bị kinh động.

“Không ổn rồi!

Hạo Thiên từ đâu tìm được một vị như vậy! 181.

Khí tức quả thực hoành áp cửu thiên thập địa!” Như Lai Phật Tổ tim đập thình thịch, “Ngay cả bản tọa đến, cũng chưa chắc là đối thủ của y!” “Thật đáng sợ!” Quan Âm Đại Sĩ cũng kinh hãi, “Chưa chứng đạo thành Thánh mà đã mạnh đến mức này sao?

Linh Sơn có ai là đối thủ của y?” ...

Bạch Khởi bị trấn áp, Vô Thủy quay về Thiên Đình.

Đối với Địa Tiên giới, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, Tần Vương Doanh Chính vẫn thống nhất Lục quốc, lập nên hoàng triều, tự xưng Thủy Hoàng Đế.

Hạo Thiên cũng không nhàn rỗi.

Bởi vì, ngoài dự liệu của mọi người, Tây phương Linh Sơn gửi lời mời, Như Lai Phật Tổ mời Thiên Đế và Dao Trì Kim Mẫu đến Đại Lôi Âm Tự tham gia Vu Lan Bồn Hội.

Trong Thông Minh Điện, Dao Trì tiên tư mạn diệu, bước đi nhẹ nhàng.

Tuy đã sinh cho Hạo Thiên một cô con gái, nhưng dung mạo và khí chất của nàng vẫn quan tuyệt Hồng Hoang, da thịt mềm mại như dương chi ngọc, trông như một thiếu nữ.

“Sư huynh, Đa Bảo có ý gì vậy?

Rõ ràng biết Thiên Đình và Tây phương Phật môn đối lập, lại còn gửi lời mời như vậy.” 182.

Dao Trì đôi mày khẽ nhíu, vẻ có chút bối rối.

"Chẳng có ý gì cả," Hạo Thiên cười nói, "Chỉ là thăm dò thái độ của chúng ta thôi.

Lần trước Trương Bách Nhẫn chém giết Từ Hàng, qua ba trăm năm, Tây phương dần dần hưng thịnh, tự tin hơn rồi." Cái gọi là Vu Lan Bồn Hội, không phải là thưởng hoa lan, cũng không phải làm pháp sự, mà tương đương với Bàn Đào Hội, một đám cự đầu Hồng Hoang tụ tập lại uống trà luận đạo.

Theo lý mà nói, Hạo Thiên đối với chuyện này không có chút hứng thú nào.

Bởi vì hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, cho dù Như Lai Phật Tổ tu vi gần đây tăng nhanh, cũng chỉ là Bán Bộ Thánh Nhân.

Chương 247

Nhưng Hạo Thiên hiểu rõ.

Tây phương Linh Sơn bề ngoài tổ chức Vu Lan Bồn Hội, thực tế có mấy mục đích.

Thứ nhất, hòa hoãn không khí căng thẳng với Thiên Đình; thứ hai, nhân cơ hội để người đi lấy kinh là Kim Thiền Tử chuyển thế; sau đó thăm dò thái độ của Thiên Đình, chuẩn bị bước tiếp theo tiến công Địa Phủ.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Phật môn khống chế Địa Phủ, không chỉ có Địa Tạng Vương trấn thủ Luân Hồi giới, Thập Điện Diêm La cũng có người của họ.

Không khoa trương mà nói, Tây phương đại hưng có quan hệ mật thiết với Địa Phủ.

Lục Đạo Luân Hồi quá quan trọng, vong hồn được Phật pháp độ hóa, một khi đầu thai chuyển thế, tất nhiên sẽ có xu hướng thiên về Phật môn, khiến tín đồ của Tây phương ngày càng nhiều.

Nhưng ở đời này, Địa Phủ do Bình Tâm Nương Nương và Vu tộc chưởng khống, thuộc Thiên Đình quản hạt, Phật môn hoàn toàn không có cách nào can thiệp.

Như Lai Phật Tổ cũng đã nhìn ra điểm này, cho nên đang âm thầm chuẩn bị.

Tuy ba trăm năm gần đây, Hạo Thiên vẫn luôn luyện hóa Hỗn Nguyên đạo quả.

Nhưng Chúa Tể Chi Nhãn không hề nhàn rỗi, đã ghi lại mọi biến hóa lớn nhỏ của Tây phương.

Hạo Thiên đối với mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay, chỉ là không cần thiết phải giải thích quá chi tiết cho Dao Trì.

Mọi âm mưu quỷ kế, trước sức mạnh tuyệt đối đều không đáng một đòn.

"Vậy, sư huynh cùng thiếp thân đi nhé?" Dao Trì nói.

"Đương nhiên rồi, không chỉ đi, mà còn phải làm giảm nhuệ khí của Tây phương!" Hạo Thiên mỉm cười, ôm vị tuyệt đại giai nhân vào lòng.

Ôn tồn một phen, hai người mới từ từ khởi hành.

Long Vương cửu tử kéo Bát Cảnh Loan Dư, treo Cửu Quang Bảo Cái, tấu Huyền Ca Diệu Nhạc, vịnh Nga Vô Lượng Thần Chương, tán Bảo Hoa, phun Chân Hương, hướng về Tây Ngưu Hạ Châu mà đi.

Lần này, Thiên Đế và Dao Trì Kim Mẫu không mang theo nhiều tùy tùng, bên cạnh cũng chỉ có Vô Thủy Đại Đế.

Hai người từ xa đã cảm nhận được, tiếng Phạm âm thiền xướng từ Đại Lôi Âm Tự lan tỏa khắp Tây Ngưu Hạ Châu, đối với các tăng chúng của Tây phương mà nói, không khác gì âm thanh của trời, ai nấy đều bình tâm ngưng thần, chìm đắm trong Phật diệu.

Đã có La Hán gác cửa cảm nhận được, lớn tiếng thông báo: "Thiên Đình Đại Thiên Tôn và Dao Trì Kim Mẫu giá lâm!" Trong chốc lát, ức vạn ánh mắt di không, lập tức nhìn thấy một cặp đạo lữ chấn nhiếp tam giới, chỉ cảm thấy một luồng chí tôn khí tức tôn quý vô cùng ập đến. 183.

Như Lai Phật Tổ mặt đầy nụ cười, vội vàng ra đón: "Gặp qua Đại Thiên Tôn, gặp qua Dao Trì Kim Mẫu, có được hai vị đạo hữu giá lâm, Đại Lôi Âm Tự của bần tăng thật vẻ vang." "Gặp qua Đại Thiên Tôn!

Dao Trì Kim Mẫu!" Mọi người đồng thời hành lễ.

Bất kể hai bên đối lập thế nào, trong lòng nghĩ gì, công phu bề ngoài vẫn phải làm.

"Chư vị đạo hữu không cần đa lễ." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hắn liếc mắt nhìn qua, liền thấy không ít người quen.

Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù, Nhật Quang Như Lai, Di Lặc, Dược Sư, v.v.

Bị ánh mắt của Hạo Thiên quét qua, những người này đều cúi đầu, không dám đối diện.

Những người được mời, có không ít đại năng Tây phương, nhưng tu sĩ Đông Thắng Thần Châu không có một ai, e rằng cũng là cố ý biểu thị lập trường, vạch rõ giới tuyến với những người trong Phật môn này.

Ở một góc, Hạo Thiên thậm chí còn phát hiện ra hòa thượng Kim Thiền Tử.

Vị này trong Tây Du lượng kiếp là một nhân vật cực kỳ quan trọng, hộ pháp Phật môn như Tôn Ngộ Không có thể đổi, nhưng Đường Tam Tạng chuyển thế của Kim Thiền Tử thì không thể đổi.

Nhanh chóng, Hạo Thiên và Dao Trì được đón vào Đại Hùng Bảo Điện, ngồi ở ghế đầu.

Trước mặt bày đầy các loại linh quả và đồ chay.

Như Lai Phật Tổ ngồi trên Cửu Phẩm Hỗn Độn Liên Đài, khách sáo vài câu, sau đó niêm hoa vi tiếu, bắt đầu giảng đạo.

Cũng là thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Tuy không có sự oanh động như khi Hạo Thiên giảng đạo, nhưng cũng đạo vận lan tỏa, mang một ý cảnh phổ độ chúng sinh.

Các đại năng Tây phương ai nấy đều nghiêm trang ngồi, đem những gì mình học được, đối chiếu với những điều Như Lai Phật Tổ giảng.

Dao Trì đối với chuyện này không chút hứng thú, lấy tay áo che miệng ngáp một cái.

Nhìn sang Hạo Thiên, phát hiện phu quân cũng đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chìm đắm trong đại đạo.

Thời gian dần dần trôi đi.

Ai cũng không ngờ, cũng vào lúc này, ở phía các đệ tử Phật môn ngồi, có người ngủ gật, truyền ra tiếng ngáy vang dội.

Mọi người đều lúng túng, nhưng cũng không tiện tự ý đi đánh thức.

Bởi vì đó là đệ tử thứ hai của Phật Tổ, Kim Thiền Tử.

Thấy vậy, Như Lai Phật Tổ lập tức nổi trận lôi đình: "Kim Thiền Tử, uổng công là đệ tử thứ của bản tọa, lại khinh mạn đại giáo, nhục ta thánh pháp, ắt trần duyên chưa dứt.

Thôi được, bản tọa hôm nay biếm ngươi xuống hạ giới, tái nhập luân hồi đi!" 184.

Nói xong, Như Lai Phật Tổ cũng không quan tâm Kim Thiền Tử biện giải thế nào, liền khẽ búng ngón tay, một tia kim quang bắn ra, chấn Kim Thiền Tử thành ảo ảnh, một tia du hồn bị cưỡng ép kéo vào lục đạo luân hồi.

Chuyện xảy ra vô cùng đột ngột, các vị khách có mặt đều bị chấn trụ.

Không hiểu Như Lai Phật Tổ vì sao lại nổi giận như vậy.

Chẳng lẽ vì Thiên Đế có mặt, hành động của Kim Thiền Tử đã

làm mất hết mặt mũi của Tây phương?

Ngay cả Dao Trì cũng cảm thấy, hình phạt này có chút quá nặng.

Đệ tử phạm lỗi, phạt diện bích tư quá, tụng kinh trăm năm cũng đã đủ rồi.

Chỉ có Hạo Thiên là rõ, Phật Tổ đang cùng Kim Thiền Tử diễn kịch, nhân cơ hội này sắp xếp người đi lấy kinh.

"Đạo hữu thật dụng tâm lương khổ." Hạo Thiên cười nói.

Như Lai Phật Tổ cười gượng hai tiếng, vẫn tiếp tục giảng Tiểu thừa Phật pháp.

Cũng vào lúc này.

Một luồng khí tức cực kỳ nóng bỏng tiếp cận.

Giống như trên bầu trời có mặt trời rơi xuống, hỏa quang hừng hực che lấp trời đất, muốn thiêu rụi cả Linh Sơn thành tro bụi.

Một vị bá chủ cự đầu cực kỳ mạnh mẽ đã giáng lâm. ...

Chương 248

Ầm!

Cả Linh Sơn đều rung chuyển.

Một người trẻ tuổi mặc đế vương bào, mắt cao hơn đỉnh đầu xuất hiện ở cửa Đại Hùng Bảo Điện.

Thân hình cao lớn hùng vĩ, ngũ quan anh tuấn vô cùng, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức bá đạo của thiên mệnh hoàng giả.

"Là Đế Tuấn!

Hắn còn sống!!" Vô số người chấn kinh.

Vạn vạn không ngờ.

Vị đại đế của Yêu tộc Thiên Đình ngày xưa, lại không hề vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp, mà còn sống đến bây giờ.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, tứ đại Hỗn Độn nguyên linh xuất hiện.

Một trong số đó là Nhật Quang Kim Diễm.

Đợi Bàn Cổ thân vẫn hóa Hồng Hoang, Nhật Quang Kim Diễm rơi xuống cây Phù Tang thần thụ trên Thái Dương Tinh, hấp thụ vô lượng công đức khai thiên mà Đại Đạo ban xuống, khiến uy lực của Nhật Quang Kim Diễm tăng mạnh, rồi nuốt chửng ba loại Hỗn Độn nguyên linh còn lại.

Tiếp đó, Nhật Quang Kim Diễm hóa thành hai con Tam Túc Kim Ô mang mệnh cách cửu cửu chí tôn, một trong số đó là Đế Tuấn.

Chuyện sau đó, sinh linh Hồng Hoang đều thuộc nằm lòng.

Như Lai Phật Tổ và các Già Đà Cẩu Đà, Bồ Tát, ngược lại không

cảm thấy kỳ quái, vì sớm đã biết Đế Tuấn đã đi theo hai vị Thánh Nhân.

"Phụ hoàng!" Nhật Quang Như Lai toàn thân run lên, miệng há hốc, suýt nữa kêu lên.

May mà, y bây giờ là người xuất gia, không phải là thập thái tử của Yêu tộc, mới nuốt lại được lời nói bên miệng.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn, lập tức cười lạnh.

Tên nhóc này sao mà không giữ được bình tĩnh.

Bây giờ dám xuất thế, không sợ trẫm dùng thủ đoạn sấm sét trấn áp sao?

Dao Trì nhìn Đế Tuấn, cũng vô cùng kinh ngạc, đưa bàn tay mềm mại như dương chi bạch ngọc ra, nắm chặt tay Hạo Thiên.

"Không sao, Thánh Nhân dám đối địch với Thiên Đình, trẫm đều trấn áp, huống chi là một con Kim Ô nhỏ bé." Hạo Thiên bình tĩnh ung dung.

Đế Tuấn đột nhiên đến, tuyệt không có chuyện tốt, chắc chắn là đến khiêu khích Hạo Thiên trước mặt mọi người, tuyên cáo sự trở lại của mình trong toàn bộ Hồng Hoang.

Quả nhiên, sau khi Yêu tộc Thiên Đế giáng lâm, ánh mắt căm hận lập tức khóa chặt vào Hạo Thiên.

"Tiểu nhi Hạo Thiên!

Ngày xưa ngươi chẳng qua chỉ là một tên đạo đồng, cũng là gặp vận cứt chó, bất ngờ được Đạo Tổ thương tình, ngồi lên ngôi vị Thiên Đế! 185.

Ngươi thật sự coi mình là Đại Thiên Tôn đứng trên cả Thánh nhân sao?" Đế Tuấn quát lớn.

“Trẫm còn tưởng là ai,” Hạo Thiên cười hắc hắc, “Là Tam Túc Kim Ô à, một nhân vật đã chết từ lượng kiếp trước, ngươi bị người ta đào ra từ quan tài nào thế?” Phụt!

Đế Tuấn uất ức đến mức sắp thổ huyết.

Bản tọa chưa chết!

Cũng không phải bị người ta đào ra!

“Thiên Đế không thể bị sỉ nhục!

Kẻ dám khiêu khích Thiên Đế!

Giết không tha!” Vô Thủy Đại Đế lạnh lùng quát.

Âm thanh như Hỗn Độn thần lôi nổ tung, sóng âm cuồng bạo lan tỏa tứ phía, hư không vô tận lập tức sụp đổ, cả Đại Hùng Bảo Điện đều lung lay sắp sập.

“Thật là một người đáng sợ!

Đúng rồi, chính là vị đã đánh giết Đại Tần Võ An Hầu Bạch Khởi!” Toàn trường đều kinh hãi.

Mọi người lúc này mới nhận ra vị này uy chấn Hồng Hoang.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ phái người trấn áp Đế Tuấn, dương oai Thiên Đình!

Phần thưởng là mười vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai!

Một lần rút thưởng cấp Thiên Đạo!” Hệ thống nhắc nhở.

Mười vạn phần nguyên liệu bậc hai, phần thưởng này không hề nhẹ.

Xét đến thân phận ngày xưa của Đế Tuấn, là Thiên Đế tiền nhiệm,

một kiêu hùng bá chủ của Hồng Hoang, cũng hợp tình hợp lý.

“Là ai!

Không thấy bản tọa đang nói chuyện với Hạo Thiên sao?” Đế Tuấn nổi giận đùng đùng.

“Thiên Đình, Vô Thủy!” Vô Thủy Đại Đế trầm giọng nói.

Y chỉ đứng yên ở đó, tự nhiên có một sự tự tin mạnh mẽ chấn nhiếp cửu thiên thập địa.

“Vô Thủy?

Chưa nghe bao giờ!” Đế Tuấn nghiến răng, “Bản tọa chỉ biết Nguyên Thủy Thánh Nhân, không biết Vô Thủy… Hạo Thiên, nghe cho rõ đây, bản tọa đã trở về, sớm muộn gì cũng đoạt lại ngôi vị Thiên Đế!” Sớm muộn gì cũng đoạt lại ngôi vị Thiên Đế!

Mấy chữ này, trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang.

Có Đạo Tổ và hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân chống lưng, Đế Tuấn tự nhiên tự tin mười phần. 186.

Trong lòng hắn sớm đã đinh ninh, Hạo Thiên dù mạnh hơn gấp mười cũng tuyệt đối không địch lại được sự nghiền ép vô tình của Thiên Đạo Hồng Hoang.

“Vậy sao?” Hạo Thiên cười nói, “Đế Tuấn chắc là cảm thấy, trẫm không có cách nào ra tay trong tam giới, không làm gì được ngươi, cho nên mới ra đây càn rỡ.

Trong tam giới, chỉ có thể có một Thiên Đế, đó chính là trẫm!

Vô Thủy, có thể ra tay rồi!” “Thần lĩnh chỉ!” Vô Thủy Đại Đế lập tức đáp ứng.

“Một tiểu nhân vật mà đòi giết bản tọa?!” Đế Tuấn thần sắc khinh thường.

Chương 249

Lập tức, từ đỉnh đầu Nê Hoàn Cung, xông ra một luồng thanh khí.

Một chiếc chuông lớn mang màu sắc hỗn độn huyền hoàng xuất hiện, chính là Đông Hoàng Chung, có uy năng trấn áp hồng mông, sức mạnh xoay chuyển thời không chư thiên, công năng diễn hóa huyền cơ thiên đạo, năng lực luyện hóa địa thủy hỏa phong.

Đang!

Tiếng chuông vang vọng, trời đất vũ trụ đều mất đi màu sắc.

"Đây là Đông Hoàng Chung!

Bạn sinh và chứng đạo chi bảo của Đông Hoàng Thái Nhất!

Lại bị Đế Tuấn tìm về được!" Như Lai Phật Tổ lẩm bẩm.

Hạo Thiên nhìn vật này, cũng cảm thấy quen thuộc.

Chính là Hỗn Độn Chung bản gốc, cũng gọi là Đông Hoàng Chung, một trong ba đại tiên thiên chí bảo, cùng cấp với Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Có vật này đội trên đầu, Đế Tuấn cảm thấy phòng ngự vô địch, đứng ở thế bất bại.

Lại vì có lời của Hồng Quân, trong lượng kiếp, Thánh Nhân không được ra tay trong tam giới, cho nên hắn mới nhân lúc Vu Lan Bồn Hội đến gây sự.

"Giết ngươi, ta chỉ dùng một chiêu!" Vô Thủy nhàn nhạt nói.

Ông!

Trong nháy mắt, trên người Vô Thủy Đại Đế xuất hiện bốn kiện Hỗn Độn linh bảo.

Thân mặc Ẩn Thiên Y, đầu đội Tôn Thiên Quan, tay cầm Bá Thiên Thương, đỉnh đầu lơ lửng Thôn Thiên Đỉnh.

Toàn thân tỏa ra Hỗn Độn thần quang, giữa cử chỉ giơ tay nhấc chân, thiên địa vạn đạo đều run rẩy ai minh.

"Nhiều Hỗn Độn linh bảo như vậy!!

Đây là người sao?!" Cả Linh Sơn, hơn mười ức tu sĩ đều kinh ngạc rớt cằm.

Từ xưa đến nay, Tây phương chưa có một kiện tiên thiên chí bảo nào, huống chi là Hỗn Độn linh bảo cao hơn một bậc.

Vô Thủy Đại Đế một lần lấy ra bốn kiện, tự nhiên chấn kinh tất cả mọi người.

Hít!

Trong mắt Đế Tuấn, cũng lóe lên một tia hoảng loạn.

Lần này phiền phức rồi!

Vốn tưởng đây là một tiểu nhân vật có thể tùy ý nhào nặn.

Vạn vạn không ngờ, lại là một tôn cự đầu vô thượng bễ nghễ vạn cổ.

Trong tay Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, cũng không có Hỗn Độn linh bảo mà!!

Bước từng bước, Vô Thủy Đại Đế sải bước tiến lên, Bá Thiên Thương đâm về phía trước. 187.

Trường thương đi đến đâu, không gian ở đó trực tiếp vỡ nát, hỗn độn khí vô biên điên cuồng cuộn động tứ ngược.

Một luồng uy năng vô thượng hủy thiên diệt địa, ngưng tụ tại mũi thương.

“Không ổn!” Đế Tuấn gan mật đều vỡ, chỉ đành tế Đông Hoàng Chung chống đỡ.

Một tiếng vang lớn.

Vũ trụ tứ liệt, Đông Hoàng Chung trực tiếp hóa thành hư vô.

Đế Tuấn cả người lẫn chuông nổ tung thành sương máu, nguyên thần mạnh mẽ cũng hóa thành mưa cam lồ, hồn phách cũng hoàn toàn bị xé nát.

Sóng dao động khủng bố lan tỏa tứ phía.

Đại Hùng Bảo Điện không chống đỡ nổi, đồng thời hóa thành tro bụi. ...

Đế Tuấn vẫn lạc rồi?

Bị người ta một chiêu nghiền ép!

Ngay cả tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung cũng bị đánh nát!

Cả Hồng Hoang, ức ức vạn sinh linh run rẩy.

Trong Tử Tiêu Cung, Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương cũng trợn mắt há mồm.

Đánh chết cũng không ngờ, sự việc lại diễn biến đến mức này.

Vị tu sĩ Thiên Đình tên Vô Thủy này, quả thực mạnh đến vô địch!

“Thật đáng sợ!

Một khi người này chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, há chẳng phải dễ dàng nghiền ép chúng ta sao?” Thái Thanh Lão Tử lẩm bẩm.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán ông.

Chiến đấu lực mà Vô Thủy thể hiện, quả thực bá tuyệt Hồng Hoang, có thể sánh ngang với Hạo Thiên ngày xưa.

Đặc biệt là bốn kiện Hỗn Độn linh bảo trên người y, món nào cũng khiến người ta thèm thuồng.

"Trước đây đều nói Thí Thần Thương là công phạt đệ nhất Hồng Hoang, thậm chí có thể làm thương Thánh Nhân!

Bây giờ, cây thương trong tay Vô Thủy, đã vượt xa rồi!" Nữ Oa Nương Nương cũng tim đập thình thịch.

Nàng sâu sắc nhìn chằm chằm vào Vô Thủy ở ức vạn dặm xa, như muốn ghi nhớ thật kỹ thân ảnh hùng tư vĩ ngạn này.

Nơi sâu nhất của Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang trong trạng thái nhắm mắt điều tức, đột nhiên mở mắt ra.

"Hồ đồ!" Trong mắt Hồng Quân, lóe lên một tia kiêng kỵ.

Khó khăn lắm mới đưa Đế Tuấn ra, hy vọng hắn có thể đối kháng với Hạo Thiên.

Ai ngờ, tên nhóc này không giữ được bình tĩnh, lén lút chạy đến Địa Tiên giới khiêu khích Hạo Thiên, kết quả bị người ta miểu sát. 188.

Hạo Thiên thậm chí còn không ra tay, suốt cả quá trình chỉ xem náo nhiệt.

Chương 250

Lại mất đi một quân cờ tuyệt vời.

Vị chưởng khống giả Thiên Đạo này bắt đầu suy nghĩ, liệu có nên tăng độ khó cho Tây Du lượng kiếp, cho cuộc tranh đấu Đạo-Phật hay không.

Trực tiếp nâng cấp lên độ khó địa ngục!

Ít nhất cũng phải kiềm chế Thiên Đình ngày càng mạnh mẽ!

Có vẻ như cách này khả thi!!

Một bên khác.

Như Lai Phật Tổ đứng ngơ ngác trong gió.

Đại Hùng Bảo Điện đường đường, rõ ràng có cả ngàn tầng cấm chế của Phật môn, nhưng vẫn bị hóa thành tro bụi trong một khoảnh khắc, bảo người ta phải làm sao?

Chẳng lẽ Tây phương Linh Sơn không cần mặt mũi sao?!

Quan Âm Đại Sĩ cũng mặt mày khó coi.

Bần tăng thật sự là khó khăn chồng chất!

Vốn định nhân lúc Vu Lan Bồn Hội, đạt được mấy mục đích nhỏ.

Ai ngờ, tên Kim Ô ngu ngốc này nhảy ra gây sự, vẫn lạc thì không nói, còn hại cả Linh Sơn một phen.

Kéo theo đó, khiến Nhật Quang Như Lai cũng bị căm hận.

Nếu không phải Lục Áp chuyển thế thành Nhật Quang Như Lai, Đế Tuấn chưa chắc đã đến Linh Sơn.

Lúc này, Vô Thủy thu hồi Bá Thiên Thương, ánh mắt dời về phía

Nhật Quang Như Lai.

Không cần Hạo Thiên nhắc nhở, y cũng cảm nhận được, khí tức của Nhật Quang Như Lai và Đế Tuấn do Nhật Quang Kim Diễm hóa thành có quan hệ ngàn vạn.

"Bệ hạ, trảm cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc." Vô Thủy nhàn nhạt nói.

"Chuẩn tấu!" Hạo Thiên mỉm cười.

Đã giết Đế Tuấn rồi, thì tiện tay loại bỏ luôn vị này.

Nếu không thật sự sẽ đêm dài lắm mộng.

"Không ổn!" Như Lai Phật Tổ chấn kinh.

Không ngờ, người của Thiên Đình lại càn rỡ như vậy.

Ngay trên địa bàn của Tây phương, giết thuộc hạ của mình.

Nhật Quang Như Lai thấy tình thế không ổn, cũng không quan tâm nhiều nữa, ông một tiếng, hóa thành một luồng hỏa quang sáng chói, cấp tốc độn về phía nam.

Bất kể thế nào, phải chạy trốn đến Nam Thiệm Bộ Châu trước đã. 189.

Chỉ là Vô Thủy cười lạnh một tiếng, Thôn Thiên Đỉnh trên đầu đột ngột lao lên, rơi xuống vô cùng hỗn độn khí, đột nhiên biến khu vực Linh Sơn phương viên mấy chục vạn dặm thành một mảnh hỗn độn mịt mù.

Nhật Quang Như Lai xông trái đột phải, giống như rơi vào vũng lầy, hoàn toàn không thể động đậy.

Chỉ nghe thấy thân đỉnh chấn động, từng vòng thần âm khủng bố khuếch tán, trực tiếp chấn tan đám lửa.

Trong hai ba hơi thở, Nhật Quang Như Lai vẫn lạc, kết cục hoàn toàn giống với Đế Tuấn.

"Như Lai Phật Tổ, trẫm giết yêu tộc dư nghiệt, không có ý kiến gì chứ?" Hạo Thiên cười nói.

Như Lai Phật Tổ thở dài một tiếng, nói một câu A Di Đà Phật, cũng không lên tiếng nữa.

Người cũng đã bị đánh chết rồi, còn có thể làm gì?

Đánh cũng không đánh lại, chỉ đành nuốt giận vào bụng.

Quan Âm, Văn Thù và Phổ Hiền, cũng im lặng không nói.

Quá uất ức.

Nhưng lại có thể làm gì đây.

Nếu bây giờ liều mạng đánh nhau, e rằng không cần đợi đến ngày mai, liền bị diệt giáo.

Cuộc tranh đấu Đạo-Phật căn bản không cần đánh, thắng bại đã phân.

"Vô Thủy, làm tốt lắm," Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Tru diệt yêu tộc dư nghiệt, dương oai Thiên Đình ta, trẫm ban cho ngươi một tòa Hỗn Độn Lôi Trì!

Dựa vào đây có thể tu luyện thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể, từ nay chấp chưởng kiếp phạt, thần lôi vừa ra, ai dám tranh phong!" "Tạ chủ long ân!" Vô Thủy cảm kích nói.

Phụt!

Như Lai Phật Tổ một ngụm máu tươi phun ra.

Hai chủ tớ này quá đáng rồi!

Giết người của bản tọa, lại còn ban thưởng ngay tại đây, thật sự

coi bản tọa là người vô hình sao?

Nhưng, chưa đợi hắn phàn nàn, Hạo Thiên tay áo vung lên, một tòa Hỗn Độn Lôi Trì từ hư không hiện ra.

Tòa lôi trì này rộng mười vạn ức dặm, cao cũng mười vạn ức dặm.

Bên trong chứa đầy hàng trăm ức đạo Hỗn Độn thần lôi, từng đoàn tia chớp màu tím to như cột chống trời điên cuồng nhảy múa, ánh sáng chói lọi chiếu rọi hỗn độn tinh không.

Khí tức hủy diệt vô cùng vô tận khuếch tán ra, cả Hồng Hoang lại một lần nữa run rẩy, trong lòng mọi người đều ngửi thấy khí tức cực độ nguy hiểm.

Không cần đợi Vô Lượng lượng kiếp.

Chỉ một tòa lôi trì này, đủ để hủy diệt Hồng Hoang một trăm lần!

Vô Thủy nhìn qua, cũng cảm thấy vật này phi phàm, lập tức thu lại, trở về động phủ của mình bế quan.

"…" Các đại năng của Phật môn Tây phương, ai nấy đều tuyệt vọng.

Giống như bị nước đá dội vào người, lạnh từ đầu đến gót chân.

Còn chơi cái quái gì nữa!

Đợi Vô Thủy Đại Đế phá quan xuất ra, một mình y có thể quét ngang Tây phương, san bằng Đại Lôi Âm Tự.

Có cường giả như vậy ở Thiên Đình, mọi người đều đừng hòng sống yên, sớm hoàn tục cho xong.

Chương 251

"Như Lai Phật Tổ, chư vị đạo hữu, lần này làm phiền rồi," Hạo Thiên mỉm cười, "Hôm khác rảnh, trẫm lại dẫn Vô Thủy đến bái hội." Bọn người Như Lai Phật Tổ, ai nấy mặt đen như đít nồi.

Bần tăng cầu xin ngươi.

Đừng đến nữa!

Tuyệt đối đừng đến nữa!

Ai mà chịu nổi chứ!!

Vèo!

Dao Trì khoác tay Hạo Thiên, cặp đạo lữ lại trở về Bát Cảnh Loan Dư, thần sắc tự nhiên bãi giá hồi phủ.

Tiễn Thiên Đế và Dao Trì Kim Mẫu đi rồi, chư Phật Tây phương ai nấy như trút được gánh nặng.

"Phật Tổ… chúng ta có công đả Địa Phủ nữa không?" Phổ Hiền nhỏ giọng hỏi.

"Não ngươi bị nước sông Hằng vào rồi à!" Như Lai Phật Tổ khóe miệng giật giật, "Không ai được phép hành động thiếu suy nghĩ!

Chuyện này tạm thời gác lại, sau này hãy nói!" "Hiểu rồi!" Phổ Hiền gật đầu như giã tỏi.

Thảm trạng của Đế Tuấn và Nhật Quang Như Lai, mọi người đều thấy rõ.

Thiên Đình quả thực vô cùng khủng bố, căn bản không thể trêu vào.

Nếu bây giờ cả gan đi công đả Địa Phủ, đó là tự tìm đường chết,

không khác gì đi nộp mạng.

Phải hành sự kín đáo.

Thiên Đình, Thông Minh Điện.

Hạo Thiên đổi phần thưởng.

Gần đây ngoài việc nhận được mười lăm vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai, còn có hai lần rút thưởng cấp Thiên Đạo.

Hạo Thiên cũng tò mò, rốt cuộc có thể nhận được phần thưởng gì.

"Hệ thống!

Mau sắp xếp rút thưởng cho ta!" Hạo Thiên phân phó.

Trong nháy mắt, trong đầu hắn xuất hiện chín chín tám mươi mốt viên xá lợi tử vàng óng, mỗi viên xá lợi tử, đại diện cho một phần thưởng cấp Thiên Đạo. ...

Hạo Thiên điểm một ngón tay.

Lập tức, âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tia Hỗn Độn Thần Hỏa!" Hệ thống nhắc nhở.

Hỗn Độn Thần Hỏa?

Cái quỷ gì vậy!

Có vẻ rất lợi hại.

Hạo Thiên vội vàng đổi phần thưởng, liếc nhìn không gian trữ vật của hệ thống.

Lập tức, hắn thấy một ngọn lửa vô cùng thần dị.

Màu sắc của nó gần như trong suốt, nhưng lại không ngừng biến

hóa thành hình tượng của các Hỗn Độn Thần Ma, dường như có thể thiêu rụi vạn vật, một ngọn lửa có thể thiêu Hồng Hoang thành tro bụi.

Hỗn Độn Thần Hỏa đột nhiên xuất hiện, toàn bộ pháp tắc hỏa hệ của Hồng Hoang đều bắt đầu run rẩy và cộng hưởng, giống như gặp phải hoàng đế trong lửa, không thể không thần phục.

"Lợi hại!" Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Hắn vội vàng xem giải thích.

Hỗn Độn Thần Hỏa là sản vật từ thời đại hỗn độn hồng mông trước khi trời đất khai mở, là bản nguyên của vạn hỏa trong thiên hạ, có thể thiêu rụi chư thiên vạn vực, Thánh Nhân dính phải một chút cũng phải hóa thành tro bụi.

Ngay cả một trong tứ đại Hỗn Độn nguyên linh là Nhật Quang Kim Diễm, cũng không thể sánh bằng Hỗn Độn Thần Hỏa.

Là vật phẩm bắt buộc để luyện chế Hỗn Độn chí bảo.

"Lời rồi!

Lần này lời to rồi!" Hạo Thiên mừng như điên.

Một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu hắn.

Nếu đem Hỗn Độn Thần Hỏa dung nhập vào quyền pháp.

E rằng Hồng Quân cũng phải đi đường vòng.

Đồ sát Thánh Nhân chỉ là chuyện nhỏ.

"Hệ thống!

Cho ta xem, luyện hóa Hỗn Độn Thần Hỏa, cần bao nhiêu thiên đạo công đức?" Hạo Thiên hỏi.

"Một trăm tỷ thiên đạo công đức!

Không trả giá!" Hệ thống đáp.

"Nhiều vậy?" Hạo Thiên hơi kinh ngạc.

Đây quả là một cái giá trên trời.

Nhưng, ai bảo trẫm là đại gia công đức chứ.

Không chút do dự, hắn lập tức để hệ thống sắp xếp luyện hóa Hỗn Độn Thần Hỏa.

Cái giá quả thực cao, nhưng thật sự đáng.

Tiếp đó, Hạo Thiên lại bắt đầu lần rút thưởng Thiên Đạo thứ hai.

Vẫn giống như lần trước.

Lại trong chín chín tám mươi mốt viên xá lợi tử, dựa vào trực giác chọn một viên.

"Tích!

Chương 252

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe có vẻ cũng là đồ tốt, nhưng Hạo Thiên không rõ lắm, vật này rốt cuộc có tác dụng gì.

Hắn liếc nhìn giải thích.

Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm: cấm chế mạnh nhất trong Hồng Hoang, không có cái thứ hai!

Một khi bố trí hoàn toàn, chưởng khống giả Thiên Đạo toàn lực công kích cũng không có cách nào phá vỡ.

Đồng thời, có thể vây khốn và giết chết Thánh Nhân.

Hạo Thiên trong lòng vui mừng, quả thực mạnh vô cùng.

Miểu sát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vạn Tiên Trận, Tru Tiên Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, v.v., những cấm chế nổi danh của Hồng Hoang.

Tương tự, muốn chưởng ác Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm, cũng cần tiêu hao không ít thiên đạo công đức, cái giá tương đồng với việc luyện hóa Hỗn Độn Thần Hỏa.

Hạo Thiên nghiến răng, cũng để hệ thống sắp xếp.

Thấy còn thời gian.

Hắn bèn đến Nam Thiệm Bộ Châu, chọn một bờ sông phong cảnh hữu tình, bắt đầu ngồi xuống câu cá.

Dòng sông năm tháng lơ lửng trên đầu. 190.

Thời không xung quanh đột nhiên vặn vẹo, tốc độ thời gian biến

thành một vạn lần.

Thẻ phần thưởng câu cá tám lần, cộng thêm cần câu cấp Thiên Đạo, lập tức khiến Hạo Thiên thu hoạch lớn.

Chỉ là, bây giờ bất kỳ Hỗn Độn linh căn, Hỗn Độn linh bảo, Hỗn Độn linh mạch, dược liệu luyện khí cực phẩm nào, đều không khiến Hạo Thiên hứng thú.

Thứ duy nhất hắn muốn, chỉ có Hỗn Nguyên đạo quả!

Càng nhiều càng tốt!

Lần này, dường như vận khí không tồi.

Trước khi mười lăm vạn phần nguyên liệu tiêu hao hết.

Hắn đã nghe thấy ít nhất sáu lần nhắc nhở về Hỗn Độn đạo quả.

Sau đó kiểm kê lại, thu hoạch quả thực khiến người ta kinh hỉ.

"Chín trăm hai mươi mai Hỗn Nguyên đạo quả!

Lời rồi!" Hạo Thiên cười ha hả.

Cộng thêm số Hỗn Nguyên đạo quả còn dư trước đó, một lần đủ để đề thăng lên Thánh cảnh tam trọng thiên.

Nhưng.

Chưa đợi hắn khởi hành.

Bên Thiên Đình lại có động tĩnh mới.

Cũng không phải chuyện lớn.

Một đôi trẻ lén xuống trần gian hẹn hò, kết quả xảy ra chuyện.

"Khuê Mộc Lang Lý Hùng và thị nữ Phi Hương Điện…" Hạo Thiên trầm ngâm.

Đối với người thông thạo điển cố Tây Du, chuyện này từ đầu đến

cuối, hắn đều nhớ rõ.

Cũng là một đoạn tình cảm khá kịch tính.

Vốn hắn không định can thiệp.

Nhưng bên trong lại liên quan đến bố cục của Phật môn.

Cho nên, hắn định đi xem một chút.

Để không kinh động hai vị kia, Hạo Thiên lắc mình một cái, biến thành một nho sinh áo trắng như tuyết.

Tung người một cái, hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về một nơi gọi là núi Bạch Hổ.

Nơi đó có một đại yêu Bạch Hổ Tinh tọa trấn, đã ăn vô số người, để lại vô số xương trắng, âm phong lượn lờ, hoàn cảnh dị thường khủng bố.

Lúc Hạo Thiên đến, Khuê Mộc Lang đã chém giết Bạch Hổ Tinh, trong lòng ôm một bộ xương trắng tỏa ra bảo quang, đang ở đó than thở.

"Tích!

Mời ký chủ thành toàn cho Khuê Mộc Lang và thị nữ Phi Hương Điện, phá hoại bố cục của Tây phương Phật môn!

Phần thưởng là năm ngàn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai!" Hệ thống nhắc nhở.

Hạo Thiên đối với người này, có một chút ấn tượng, là đệ tử Tiệt giáo Lý Hùng, vẫn lạc trong Phong Thần, được phong làm một trong Nhị Thập Bát Tú, Khuê Mộc Lang.

"Đạo hữu vì cớ gì mà bi thương?" Hạo Thiên hỏi.

Lý Hùng cảnh giác nhìn, thấy một tu sĩ mặt lạ, toàn thân khí tức

huyền môn chính tông, không giống tà ma ngoại đạo, liền thả lỏng.

"Nói cho ngươi nghe cũng không sao," Lý Hùng thở dài, "Bần đạo là chính thần Thiên Đình, vì có tình cảm với ngọc nữ Phi Hương Điện, hẹn nhau xuống trần gian gặp gỡ. 191.

Nhưng trời không chiều lòng người, nàng gặp phải tam tai cửu nạn.

Bần đạo chỉ đành trở về Thiên Đình cầu tiên đan, đợi lúc quay lại, nàng đã không qua khỏi tai kiếp, hóa thành bộ dạng bây giờ…" "Hóa ra là một đôi uyên ương khổ mệnh." Hạo Thiên gật đầu, "Vậy đạo hữu có dự định gì?" "Chỉ có thể đi một bước xem một bước," Lý Hùng lại nói, "Bần đạo sẽ đưa hồn phách của nàng vào luân hồi, sau đó lại tìm cơ hội xuống trần gian, cùng nàng sớm tối bên nhau." "Vậy bộ xương trắng này phải xử trí thế nào?" Hạo Thiên truy hỏi.

Lý Hùng mặt mày bất đắc dĩ, chỉ đành giữ lại, trên bộ xương trắng khắc bốn chữ: Bạch Cốt Phu Nhân.

Hạo Thiên nhìn xung quanh, nếu di cốt của ngọc nữ được chôn ở đây, năm tháng lâu dài, tất định sẽ hóa thành yêu vật, chính là Bạch Cốt Tinh trong Tây Du.

Nếu không có gì bất ngờ, hồn phách của thị nữ Phi Hương Điện bị đưa đến Địa Phủ, sẽ bị người ta động tay động chân, sau đó vài trăm năm sau, đầu thai vào Bảo Tượng quốc thành công chúa.

Khi đó, Khuê Mộc Lang hạ giới làm yêu, sẽ bắt nàng về sơn động thành thân.

Bố cục của Tây phương Phật môn như vậy, lập tức tạo ra hai kiếp nạn cho người đi lấy kinh, lại khiến Thiên Đình mất mặt, quả thực là một mũi tên trúng ba con nhạn.

Chuyện như vậy, Hạo Thiên tuyệt không cho phép xảy ra.

Trước tiên giải quyết chuyện trước mắt, sau đó giải quyết gián điệp ở Địa Phủ.

Chương 253

Ý niệm vừa động, hình tượng của Hạo Thiên đột biến, lại khôi phục lại dáng vẻ mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, uy thế của Đại Đế lan tỏa.

Lý Hùng giật nảy mình, nhìn rõ tôn dung của vị trước mắt, lập tức hoảng sợ quỳ xuống đất.

"Khuê Mộc Lang, ngươi có biết tội không?" Hạo Thiên cười nói.

...

Thấy Hạo Thiên, Khuê Mộc Lang Lý Hùng suýt nữa sợ tè ra quần.

Vạn vạn không ngờ, chuyện tình cảm nam nữ này, lại bị Thiên Đế bệ hạ phát hiện.

Rốt cuộc là lộ tin tức từ đâu?!

"Thần biết tội!

Xin bệ hạ trách phạt!" Lý Hùng mồ hôi đầm đìa.

Lần này, e rằng phải lên Trảm Yêu Đài một chuyến.

"Thôi được," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Trẫm cũng không phải người lạnh lùng vô tình, chỉ là không hy vọng, ngươi bị người của Tây phương lợi dụng." Nghe vậy, Lý Hùng mặt mày ngơ ngác.

Hắn cảm thấy mình căn bản không quen biết người của Tây phương Phật môn.

Đại sư huynh của Tiệt giáo ngày xưa là Đa Bảo Đạo Nhân, cũng chỉ gặp vài lần, nói chuyện chưa quá ba câu.

Sao lại bị người của Tây phương lợi dụng được?

"Chuyện cụ thể, trẫm không giải thích nữa," Hạo Thiên thản nhiên

nói, “Đây có một ít Tam Quang Thần Thủy, có một nhánh Hỗn Độn Tử Chi, đủ để khôi phục lại đạo lữ của ngươi.” Nghe những lời này, nước mắt Lý Hùng liền tuôn ra.

“Bệ hạ từ bi!” Lý Hùng cảm kích đến rơi nước mắt, dập đầu như giã tỏi.

Tam Quang Thần Thủy có thể giải trừ mọi loại độc, chữa trị mọi vết thương, thậm chí có thể cứu người chết, mọc lại xương trắng, cứu trị mọi linh căn trong thiên hạ!

Nếu lại cộng thêm Hỗn Độn Tử Chi uy năng khó lường, thị nữ Phi Hương Điện đã vẫn lạc, không chỉ có thể miễn phí khôi phục nhục thân, mà căn cước cũng sẽ thay đổi lớn, đề thăng đến mức đáng kinh ngạc.

“Đi đi,” Hạo Thiên đưa cho Lý Hùng một cái hồ lô, “Bảo vật đều ở trong đó, nếu cần giúp đỡ, trẫm sẽ để Thái Bạch Kim Tinh giúp ngươi.” Lý Hùng hai tay nhận lấy hồ lô, vội vàng chạy vào ngọn núi gần đó, tạm thời mở ra một động phủ, ở đó bận rộn. 192.

Hai ngón tay như kiếm, khoét ra một cái rãnh trong đá, lại cẩn thận đổ Tam Quang Thần Thủy vào, đồng thời cũng đặt nhánh Tử Chi cuồn cuộn hỗn độn vụ ải vào. 193.

Trong chốc lát, cửu thải thần quang xông thẳng lên trời, một luồng sinh cơ nồng đậm bao quanh.

Lý Hùng thấy vậy, vội vàng đẩy hài cốt và hồn phách của đạo lữ vào trong ao.

Nửa ngày sau, trong làn sương mù mờ ảo, hiện ra một thân ảnh yểu điệu.

Nàng khẽ mở môi son, gọi một tiếng “Lý lang”.

Lý Hùng lập tức lệ như mưa, vội vàng bước tới, hai người ôm

chặt lấy nhau.

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ!

Nếu không, chúng ta phải đến kiếp sau mới gặp lại!" Thị nữ Phi Hương Điện cũng kích động.

Vừa rồi tuy ở trạng thái hồn phách, nhưng cũng đã chứng kiến toàn bộ sự việc, quả thực là cảm kích Hạo Thiên từ tận đáy lòng.

Thay một bộ y phục, Lý Hùng và thị nữ Phi Hương Điện, cùng nhau quay lại nơi xảy ra sự việc, lại một lần nữa bái tạ Hạo Thiên.

"Hai người vẫn quay về ba mươi ba tầng trời," Hạo Thiên nói, "Trẫm sẽ để Thiên Thọ công chúa tìm cho các ngươi một nơi ở, sau này hãy ở bên nhau, đừng chạy lung tung nữa, nếu không sẽ bị người ta tính kế." "Thần lĩnh chỉ!" Hai người đồng thời quỳ xuống.

An bài xong chuyện này, Hạo Thiên thân hình khẽ động.

Hướng về U Minh Địa Phủ mà đi.

Bên bờ cầu Nại Hà, Bình Tâm Nương Nương đặt chén canh Mạnh Bà xuống, kinh ngạc nhìn ra ngoài, lập tức thấy thân ảnh bá khí mặc Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào.

"Không biết bệ hạ giá lâm!

Có thất viễn nghênh, mong ngài thứ tội!" Bình Tâm Nương Nương lập tức quỳ xuống.

"Nương nương không cần đa lễ, theo trẫm!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Thấy sắc mặt của Hạo Thiên, Bình Tâm lập tức hiểu ra, lần này có đại sự xảy ra, e rằng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ vận hành của Địa Phủ.

Trong khoảnh khắc, hai người đã đến Sâm La Điện.

Mười vị Diêm Vương nghe tin Đại Đế giá lâm, ai nấy đều sợ mất hồn vía, dẫn theo các loại quỷ tốt, phán quan, đầu trâu mặt ngựa, quỳ rạp dưới đất.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua.

Lập tức thấy Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Diêm La Vương, Bình Đẳng Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Biện Thành Vương và Chuyển Luân Vương. 194.

Cửu Phượng của Vu tộc, Tương Liễu, Phong Bá và Vũ Sư cũng ùn ùn kéo đến, cung kính hành lễ quân thần.

Chỉ nhìn bề ngoài, căn bản không thể nhìn ra ai là gián điệp.

Nhưng, Hạo Thiên có cách của mình.

Hắn thi triển Đại Nhân Quả Thuật và Đại Vận Mệnh Thuật, lập tức bắt đầu suy diễn.

Mấy chục hơi thở sau, sắc mặt Hạo Thiên hơi thay đổi.

Không sai, trừ những người thuần túy của Vu tộc.

Những Diêm Vương và quỷ phán còn lại, hầu như đều có quan hệ với Tây phương.

Cũng không biết từ lúc nào, đã bị thẩm thấu vào.

Chẳng trách Tây phương Phật môn trong lượng kiếp bố cục các loại, lại có thể dễ dàng như vậy.

Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao, Tây phương Phật môn hiện tại có Hồng Quân chống lưng, ban đầu ngay cả Thập Nhị Phẩm Hỗn Độn Liên Đài cũng ban xuống, còn có gì không thể cho.

Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, hai vị cũng âm thầm giúp đỡ Tây phương.

Đưa tay vào U Minh Địa Phủ, dường như cũng là bình thường.

"Tích!

Chương 254

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ trừ khử gián điệp trong U Minh Địa Phủ!

Phần thưởng là năm vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy lời nhắc này, Hạo Thiên biết nên động thủ rồi.

Nhưng, hắn cũng không vội, một đạo pháp chỉ truyền đến Tây Côn Luân.

Không lâu sau, Tôn Ngộ Không cưỡi Cân Đẩu Vân đến.

"Đạo giáo đại đệ tử Tôn Ngộ Không, bái kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Tôn Ngộ Không cung kính nói.

"Trương Bách Nhẫn là thiện thi của trẫm, đệ tử của y cũng là đệ tử của trẫm, sao lại gọi là bệ hạ?" Hạo Thiên cười nói.

"Đệ tử kiến sư tôn!" 195.

Tôn Ngộ Không hớn hở ra mặt.

Thật ra, chưởng giáo Đạo giáo Trương Bách Nhẫn quả thực rất giống Hạo Thiên, chỉ là Trương Bách Nhẫn trông thành thục lão luyện hơn, còn Hạo Thiên thì uy nghiêm vô cùng, có một khí chất bá khí chấn nhiếp tứ hải bát hoang.

"Tốt!

Mang Sinh Tử Bạc ra, cho đệ tử của trẫm xem!" Hạo Thiên nói.

Trong Tây Du, chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, cưỡng ép xóa sổ tử tịch, Hạo Thiên nhớ rõ.

Lần này đã đến rồi, thì tiện thể sắp xếp luôn.

Đương nhiên, trong Tây Du từ đầu đến cuối đều là bố trí của Phật môn, lần này, lại là Thiên Đình chủ động trao quyền, tính chất hoàn toàn khác.

Tôn Ngộ Không cầm Như Ý Kim Cô Bổng, bước lên Sâm La Điện, ngồi ở chính giữa phía nam.

Phán quan không dám chậm trễ, lập tức phụng pháp chỉ của Thiên Đế, chạy vào Ty Phòng, lấy ra năm sáu quyển văn thư có mười loại bạc tử.

Tôn Ngộ Không lật xem. 196.

Vượn khỉ thuộc loài giống người, không nhập danh sách người, giống thú bốn chân không thuộc quốc giới, không phục Kỳ Lân cai quản, giống chim bay không thuộc Phượng Hoàng quản hạt, có một bạc tử khác ghi chép.

Tôn Ngộ Không lại lật, ở Hồn tự một ngàn ba trăm năm mươi, có ghi rõ Thiên sản thạch hầu Tôn Ngộ Không, thọ ba trăm bốn mươi hai tuổi, thiện chung.

Từ lúc ở Hoa Quả Sơn xuất thế, đến Tây Côn Luân bái sư, đến nay đã hơn ba trăm năm.

Nếu theo Sinh Tử Bạc, cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Bảo người ta tìm bút mực, Tôn Ngộ Không trực tiếp gạch tên mình đi, lại đem các loại hầu thuộc, có tên có họ đều gạch bỏ.

"Tốt," Hạo Thiên mỉm cười, "Đã thoát khỏi sự trói buộc của Sinh Tử Bạc, thì giúp vi sư làm một chuyện đi!

Trong Thập Điện Diêm La, phàm là không phải xuất thân từ Vu tộc, toàn bộ đánh chết hết!" ...

Hạo Thiên vừa ra pháp chỉ.

Tôn Ngộ Không lập tức động thủ.

Cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân khủng bố, lập tức quét sạch các loại gián điệp.

Một lát sau.

U Minh Địa Phủ trở lại bình tĩnh.

Thập Điện Diêm Vương thiếu đi hơn một nửa.

Đầu trâu mặt ngựa và mấy ngàn quỷ phán, cùng lúc hóa thành tro bụi.

Bình Tâm Nương Nương lạnh lùng đứng xem, không nói một lời.

Thân là cự đầu chấp chưởng Địa Phủ, một trong Lục Ngự của Thiên Đình, đối với tình hình như vậy, nàng có trách nhiệm.

"Xin bệ hạ nguôi giận!" Cửu Phượng, Tương Liễu, Phong Bá và Vũ Sư, ai nấy đều hoảng sợ không thôi.

Thân là Đại Vu trấn thủ Địa Phủ, dưới mí mắt mình, lại xuất hiện nhiều gián điệp như vậy, hoàn toàn không thể nói nổi.

Hơn nữa, kim thì bất đồng vãng nhật.

Trước đây khi Vu tộc đầu quân cho Thiên Đình, Hạo Thiên chưa mạnh như vậy.

Bây giờ lại là cường giả đệ nhất dưới Thiên Đạo, giơ tay là có thể nghiền ép Thánh Nhân.

Thiên Đình tổng thể còn phồn vinh thịnh vượng chưa từng có, vượt xa mọi thế lực trong lịch sử Hồng Hoang.

Tiên thiên tam tộc ngày xưa, Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, tuy đều có thành viên lên đến vạn ức, nhưng tuyệt đối không thể

chống lại Thiên Đình hiện nay.

Thiên Đình chỉ cần xuất động vài vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là đủ để giết sạch tiên thiên tam tộc thời kỳ đỉnh phong.

Vu tộc hiện tại, đã suy tàn đến cực điểm, càng không thể gây sóng gió.

Hạo Thiên ánh mắt lạnh lùng, quét qua mấy vị Đại Vu trước mắt.

Hắn trong lòng biết rõ, mấy vị này quả thực không có ý định phản bội, cũng bị thệ ngôn Thiên Đạo chế ước, hoàn toàn không thể câu kết với Tây phương.

"Chuyện này không liên quan đến các ngươi," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Nhưng, trẫm không hy vọng xuất hiện chuyện tương tự.

Nếu còn có, trấn áp toàn thể Vu tộc mười Nguyên hội!" "Thần lĩnh chỉ!" Cửu Phượng run rẩy.

Bởi vì mọi người đều hiểu, Thiên Đế tuyệt không nói suông, trấn áp mười Nguyên hội, nhất định là trấn áp mười Nguyên hội.

Trấn Nguyên Tử, Địa Tiên chi tổ trước đây, hiện tại bị áp ở bên cạnh Ngũ Trang Quán, trong tam giới không một ai dám đi cứu.

"Sư tôn thật là oai phong!" Tôn Ngộ Không ngưỡng mộ vô cùng.

"Tôn Ngộ Không nghe chỉ!" Hạo Thiên lại nói, "Ngươi thanh trừng gián điệp Địa Phủ có công, do đó phong làm Tề Thiên Đại Thánh!

Từ nay thống lĩnh trăm vạn thiên binh thiên tướng!

Trẫm sẽ lệnh cho người ta ở bên cạnh Bàn Đào Viên, xây một tòa Tề Thiên Đại Thánh Phủ, trong phủ thiết hai ti, một tên là An Tĩnh Ti, một tên là Ninh Thần Ti…" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không vội vàng quỳ xuống, thần sắc vui mừng không thôi.

Lần này đến Địa Phủ, thu hoạch lớn quá, thân phận từ thủ tịch đệ tử Đạo giáo, biến thành nhân vật trung tâm của Thiên Đình.

Tề Thiên Đại Thánh, nghe thật oai phong!

"Sư tôn, quả trong Bàn Đào Viên, đồ nhi có thể nếm thử không?" Tôn Ngộ Không lại hỏi.

Chương 255

"Cái này thì không sao," Hạo Thiên hào phóng nói, "Chỉ cần ngươi thích, cứ việc ăn. 197.

Chỉ là tiên thiên linh căn cực phẩm mà thôi, trong Ngự Dược Viên còn nhiều." Nghe những lời này, Bình Tâm Nương Nương cũng khá cảm thán.

Đại Thiên Tôn thật là tài đại khí thô.

Nhưng cũng không kỳ lạ, các đại lão Thiên Đình sớm đã bắt đầu hưởng thụ Hỗn Độn linh căn, ăn ít nhất cũng là quả Hỗn Độn Bàn Đào ba vạn sáu ngàn năm mới chín, tự nhiên không coi trọng Cửu Thiên Bàn Đào.

Để con khỉ đầu này tùy ý phung phí, cũng không sao.

Xa xa không đến mức thương cân động cốt.

"Bệ hạ, danh ngạch Diêm Vương còn trống, nên điền vào thế nào?" Bình Tâm Nương Nương hỏi.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng không dám tự ý quyết định.

"Từ nay về sau đều do Đại Vu đảm nhiệm, các chủng tộc khác không xét đến, nương nương cứ xem xét mà làm." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Cùng lúc đó.

Tây phương Linh Sơn lại một lần nữa bị chấn động.

"Bố cục của ta ở Địa Phủ, trong một đêm bị phá hoại hết rồi?" Như Lai Phật Tổ khóe miệng giật giật.

Hạo Thiên này, thật quá khó đối phó.

Dường như hắn chẳng thèm quan tâm gì.

Lại có thể từ chuyện tình cảm của một Khuê Mộc Lang Lý Hùng và thị nữ Phi Hương Điện, làm thành đột phá khẩu, thuận thế bứng đi toàn bộ gián điệp của Tây phương ở Địa Phủ.

Như vậy, cuộc tranh đấu Đạo-Phật càng thêm gian nan, các loại kế hoạch và âm mưu không thể thi triển.

Như Lai, Quan Âm, Văn Thù và Phổ Hiền, những người này cũng hiểu rõ.

Nhưng thực lực không cho phép.

"Biết làm sao bây giờ?" Quan Âm cũng lo lắng.

Văn Thù sắc mặt âm trầm, không nói một lời rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện.

Không lâu sau, tọa kỵ của y là Thanh Mao Sư Tử cắn đứt dây cương, một đường xông thẳng, chạy ra khỏi phạm vi Linh Sơn.

Tiếp đó.

Con Thanh Mao Sư Tử này xông thẳng đến Nam Thiên Môn.

Tiếng gầm của nó, lập tức chấn động tam giới.

Hạo Thiên thần niệm bao trùm cả Hồng Hoang.

Gần như lập tức biết chuyện này.

"Lũ lừa ngốc kia tức quá hóa giận, muốn nhân cơ hội gây sự." Hạo Thiên cười nói.

Tọa kỵ của Văn Thù, là một trong Tùy Thị Thất Tiên dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, nguyên tên là Cầu Thủ Tiên.

Vì Thông Thiên Giáo Chủ không biết tung tích, cho nên nhân tâm Tiệt giáo thay đổi, rất nhiều đệ tử rời khỏi Đông Hải Tử Chi Nhai,

Cầu Thủ Tiên là một trong số đó.

Y cũng không phải chủ động phản giáo, mà khi ra ngoài du lịch, vô tình gặp Văn Thù và Phổ Hiền, trực tiếp bị bắt.

Lại bị độ hóa ở Tây phương Linh Sơn, chỉ có thể làm tọa kỵ cho Bồ Tát.

Theo quỹ đạo Tây Du ban đầu, Cầu Thủ Tiên nhân lúc Văn Thù, Phổ Hiền nghe giảng trước tọa của Thích Ca, lén xuống hạ giới bảy năm, từng ở trước Nam Thiên Môn biến hóa pháp thân, mở rộng miệng lớn, tựa như cửa thành, dọa thiên binh thiên tướng không dám giao phong, phải đóng cửa Nam Thiên Môn.

Sau đó, Cầu Thủ Tiên ở Sư Đà Lĩnh làm yêu, lại còn khoác lác, nói đã từng một miệng nuốt mười vạn thiên binh thiên tướng.

Ở đời này, Cầu Thủ Tiên bị Văn Thù xúi giục, chạy đến Thiên Đình gây sự, phần lớn là muốn một miệng nuốt mấy thiên binh, khiến Thiên Đình mất hết mặt mũi.

E rằng trong mắt Văn Thù, Thanh Mao Sư Tử coi như một quân cờ bỏ đi cũng được, quan trọng là phải trút được cơn tức trong lòng.

Quả nhiên.

Thanh Mao Sư Tử đạp trên biển mây, lập tức thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, đầu đội trời, chân đạp đất, miệng máu há rộng, như muốn nuốt chửng mọi thứ trong phạm vi vạn dặm.

Cảnh tượng quả thực rất dọa người.

Cự Linh Thần trấn thủ ở Nam Thiên Môn, lập tức bị dọa sợ.

“Mau đi khải tấu bệ hạ!” Cự Linh Thần hét lớn.

Lúc này, trong đầu Hạo Thiên vang lên một âm thanh nhắc nhở.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đánh giết Cầu Thủ Tiên, duy trì uy nghiêm của Thiên Đình!

Phần thưởng là một vạn phần nguyên liệu cấp Hồng Mông bậc hai!" Hệ thống nhắc nhở.

"Đừng hoảng," đột nhiên, giọng nói của Hạo Thiên vang lên như sấm, "Tề Thiên Đại Thánh ở đâu, thay trẫm đánh giết lão yêu này!" "Đệ tử tuân pháp chỉ!" Tôn Ngộ Không đáp một tiếng.

Một cú lộn nhào lên trời, lập tức biến Kim Cô Bổng thành mấy chục vạn trượng, hung hăng một gậy đánh xuống.

Tội nghiệp cho Thanh Mao Sư Tử, chưa kịp phô trương uy phong, đã bị một gậy đánh nát, nhục thân và nguyên thần đồng thời nổ tung, theo gió hóa thành tro bụi.

Tôn Ngộ Không lúc này, không còn là Thái Ất Kim Tiên trong Tây Du nữa, mà là Bán Bộ Thánh Nhân, đứng ở đỉnh phong của Hồng Hoang, thực lực không thể so sánh.

Đánh chết một con yêu sư thì có là gì.

Phụt!

Văn Thù tại chỗ thổ huyết.

Hộ pháp Phật môn định ra, lại đánh chết tọa kỵ của mình, cảnh tượng quả thực khó mà tưởng tượng.

"Ngộ Không, chúng ta đi Tây phương Linh Sơn một chuyến," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Phạm ta Thiên Đình giả, tuy viễn tất tru!" ...

"Kẻ nào phạm Thiên Đình, dù xa cũng giết!" Hạo Thiên dứt lời, cả tam giới run rẩy.

Nhìn thấy Thanh Mao Sư Tử xông vào Nam Thiên Môn đã chọc giận Đại Thiên Tôn.

Thiên Đình muốn nhân cơ hội này để lập uy!

“Văn Thù!

Chương 256

Đi!

Mau đi mau!" Như Lai thúc giục.

Đại Hùng Bảo Điện đã bị hủy một lần, vừa được chư Phật dùng đại pháp lực xây dựng lại, không thể để nó bị hủy lần thứ hai ngay lập tức.

Văn Thù cũng sợ hãi dựng tóc gáy, vội vàng thúc đẩy pháp lực, vòng công đức sau gáy lóe lên, cả người biến mất không còn tăm hơi.

Không chỉ biến mất không dấu vết, khí tức cũng như hoàn toàn tan biến, tựa như trong tam giới, vốn dĩ không hề có người này tồn tại.

Soạt!

Hạo Thiên và Tôn Ngộ Không vừa đến không phận Linh Sơn.

Văn Thù đã biến mất không còn tăm tích.

"Chạy được sao?" Hạo Thiên cười khẩy, "Như Lai, giao người ra đây.

Chạy được thầy tu nhưng chạy đâu được chùa?

Nếu không, Linh Sơn này cũng không cần phải tồn tại nữa." Dứt lời, trong lòng bàn tay Hạo Thiên bùng lên một ngọn lửa.

Ngọn lửa này gần như trong suốt, nhưng lại không ngừng biến hóa thành hình dạng của vô số Hỗn Độn Thần Ma, dường như có thể thiêu rụi vạn vật, một mồi lửa cũng đủ biến Hồng Hoang thành tro bụi.

Trong nháy mắt, toàn bộ pháp tắc hệ Hỏa của Hồng Hoang đều bắt đầu run rẩy và cộng hưởng, phảng phất như gặp phải hoàng đế

trong các loài lửa, chỉ có một con đường duy nhất là thần phục.

"Hỗn… Độn… Thần… Hỏa!" Chư Phật phương Tây ai nấy đều kinh hãi.

Quá đáng sợ!

Thứ này!

Chỉ cần một tia lửa rơi xuống, đừng nói một Linh Sơn nhỏ bé, cả phương Tây cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

"Còn ngẩn ra đó làm gì?" Hạo Thiên cười khẩy, "Trẫm đếm đến ba, các ngươi liệu mà làm.

Một, hai…" "Dừng lại!" Sắc mặt Như Lai tái mét, lập tức đứng dậy, "Người ta nhất định sẽ giao, xin Thiên Đế thủ hạ lưu tình!" Vừa dứt lời, Như Lai cũng ban một đạo Phật chỉ: "Văn Thù dung túng tọa kỵ gây rối, cả gan mạo phạm Thiên Đình, ý đồ gây ra chiến tranh Đạo-Phật, tội không thể tha!

Lập tức trục xuất khỏi môn phái, Phật tử phương Tây ai cũng có thể tru diệt!" Oành!

Như sét đánh ngang tai.

Ai cũng bị dọa sợ.

Thay đổi nhanh quá rồi.

Phật môn đã đưa ra quyết tâm của tráng sĩ chặt tay.

Nhưng không làm vậy, Linh Sơn sẽ biến mất ngay lập tức.

"Nói miệng không bằng chứng, Như Lai, hãy lập thệ với Thiên Đạo đi." Hạo Thiên nói với vẻ mặt vô cảm.

Như Lai đành bất lực làm theo.

Dù trong lòng tức nghẹn một bụng, nhưng cũng chẳng còn cách

nào.

Ai bảo Văn Thù nhất thời xúc động, làm một hành động đổ thêm dầu vào lửa!

Trong mắt Thiên Đế không thể dung chứa một hạt cát!

"Ngộ Không ở lại đây," Hạo Thiên nói, "Trẫm không tin đám thầy tu này.

Lũ lừa trọc này mà đáng tin thì heo mẹ cũng biết leo cây.

Trong vòng hai mươi bốn thời thần, nếu không thấy Văn Thù, dẫn người san bằng nơi này." "Tuân pháp chỉ!" Tôn Ngộ Không đứng thẳng người.

Một luồng sát khí bao trùm toàn bộ Linh Sơn.

Nơi này, lập tức trở thành tiêu điểm của cả Hồng Hoang.

Hạo Thiên không dừng lại, đi thẳng đến Đông Hải.

Không lâu sau, y đã đến Tử Chi Nhai.

"Sao lại tiêu điều thế này?" Hạo Thiên hơi nhíu mày.

Tiệt giáo lúc này nhân khí kém xa ngày xưa.

Dù trong Phong Thần Lượng Kiếp không bị thương tổn gân cốt, nhưng đã không còn khí thế phồn thịnh của thời Vạn Tiên Triều bái.

Cả sơn môn chỉ có lèo tèo vài người.

Dường như sau khi Thông Thiên Giáo Chủ không còn ở đây, Tử Chi Nhai đã mất đi trụ cột, lại thường xuyên bị phương Tây bày mưu tính kế và lôi kéo, khiến khí vận tổng thể sụt giảm nghiêm trọng.

Dù sao đi nữa, Phật Tổ của phương Tây chính là nguyên Đại sư huynh của Tiệt giáo, Đa Bảo Đạo Nhân.

Nhiều người trong Tiệt giáo dứt khoát chạy sang đó ôm đùi.

Một số đệ tử Tiệt giáo khác lại chạy đến Tây Côn Luân cầu xin thu nhận, Trương Bách Nhẫn không còn cách nào, đành tìm một khu đất cho họ tạm trú, nhưng không thu nhận những người này vào môn phái.

Trương Bách Nhẫn không làm những chuyện bại hoại nhân phẩm như thừa lúc người khác gặp nguy để cướp đoạt đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Không biết Đại Thiên Tôn giá lâm!

Có lỗi vì không ra đón từ xa!

Mong ngài thứ tội!" Kim Linh, Quy Linh và Vô Đương, ba vị Thánh Mẫu ra đón.

"Không cần khách sáo, gọi ta là sư thúc là được rồi," Hạo Thiên thở dài, "Đi, chúng ta vào điện nói chuyện." Bước vào Bích Du Cung, Hạo Thiên nhìn xung quanh.

Có cảm giác vật còn người mất.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn không rõ tung tích, cũng chưa quay về.

Không có một chút tin tức nào, giống như đã hoàn toàn biến mất.

Cũng khó trách lòng người Tiệt giáo hoang mang.

"Vô Đương, tình hình trong giáo hiện nay thế nào," Hạo Thiên trầm ngâm, "Có bao nhiêu đệ tử, đều phân bố ở đâu." Vô Đương Thánh Mẫu trước đây từng ở Thiên Đình một thời gian, giúp Thiên Đình tái thiết, nên quan hệ hai người khá tốt.

"Thưa sư thúc," Vô Đương Thánh Mẫu đáp, "Vì sư tôn không có ở đây, đệ tử đời thứ hai, ba và bốn đã lần lượt rời đi không ít.

Hiện nay, đã đi hơn sáu thành…" Đi sáu thành?!

Hạo Thiên cũng kinh ngạc.

Chương 257

Khó trách Tiệt giáo bây giờ khí vận đã xuống đến cực điểm.

"Dám hỏi sư thúc, sư phụ của chúng ta bao giờ mới quay về?" Kim Linh Thánh Mẫu hỏi.

Hạo Thiên sững sờ, lập tức bắt đầu suy tính.

Trong nháy mắt, đã có kết quả.

"Sau khi cuộc chiến Đạo-Phật kết thúc ba trăm năm, mới quay về." Hạo Thiên đáp.

Nếu thật sự đợi đến lúc đó, cả Tiệt giáo có lẽ không còn ai.

Hạo Thiên dần dần hiểu ra lý do Thông Thiên Giáo Chủ bỏ đi.

Trong trận quyết chiến Phong Thần, Thông Thiên bị đả kích nặng nề, nhìn thấy được sự chênh lệch, nên muốn tìm nơi khổ tu, ý đồ đuổi kịp.

Thêm vào đó, Thông Thiên Giáo Chủ lo lắng mệnh lệnh của Hồng Quân, phải đối địch với Thiên Đình, nên cố tình trốn đi.

Khả năng này hoàn toàn tồn tại.

Nhìn lại toàn bộ lịch sử Hồng Hoang, dù Thông Thiên Giáo Chủ có kiêu ngạo bất tuân đến đâu, ông ta vẫn luôn vô cùng tôn kính người thầy Hồng Quân, không dám vi phạm dù chỉ một chút ý chí của người chưởng quản Thiên Đạo.

Nếu Hồng Quân hạ một đạo pháp chỉ, bắt Thông Thiên dẫn vạn tiên Tiệt giáo đối kháng Thiên Đình, e rằng ông ta cũng chỉ có thể làm theo.

Với giao tình của Thông Thiên và Hạo Thiên, không thể làm

chuyện đó được.

Vì vậy, dứt khoát trốn đi thật xa, tránh xa thị phi và tranh đoan.

"Vậy đi," Hạo Thiên lật tay, lấy ra một pháp bảo được thụy khí bao bọc, "Đây là Hỗn Độn Linh Bảo Vạn Long Ấn, phẩm giai còn trên cả ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, có thể trấn áp khí vận đại giáo.

Vô Đương hãy cầm lấy, thay mặt Thông Thiên sư huynh trấn áp khí vận Tiệt giáo." Thấy vậy, ba vị Thánh Mẫu vô cùng cảm động.

Vị sư thúc này tâm địa từ bi, không muốn ngồi nhìn Tiệt giáo suy tàn, nên đã đặc biệt đến ban bảo vật.

Vạn Long Ấn được luyện thành từ bản mệnh tinh huyết và long châu của vạn con Hỗn Độn Thần Long, tỏa ra long uy vô cùng nặng nề, phát ra ức vạn tia hỗn độn thần quang.

Đừng nói trấn áp khí vận Tiệt giáo, trấn áp khí vận của cả Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

Vô Đương Thánh Mẫu vội vàng cất kỹ bảo vật này, cảm tạ không ngớt.

Dù cho cuộc chiến Đạo-Phật có gay gắt, Đông Hải cũng bị ảnh hưởng, nhưng có Vạn Long Ấn trong tay, đại năng phương Tây cũng không dám tự tiện xông vào Tử Chi Nhai.

Sau khi dặn dò thêm một phen, Hạo Thiên định rời đi.

Nhưng trong lúc vô tình, y nhìn thấy đệ tử của Vô Đương là Bạch Tố Trinh, đang lẳng lặng đứng ở cửa điện.

Hạo Thiên cũng thuận tiện nhớ lại một đoạn chuyện cũ năm xưa, hờ hững nhắc nhở: "Ngàn năm sau, ngươi nên đề phòng một tên thầy tu tên là Pháp Hải." … Hai mươi bốn thời thần trôi qua.

Văn Thù vẫn lạc, địa điểm tại Ngu Uyên ở phương Tây.

Nơi này được mệnh danh là nơi mặt trời lặn.

Người ra tay là Tôn Ngộ Không.

Manh mối không phải do Linh Sơn phương Tây cung cấp.

Chủ Tể Chi Nhãn quan sát toàn bộ Hồng Hoang, bất kỳ manh mối nào cũng không thoát khỏi sự theo dõi.

Vì vậy, Văn Thù bị áp lực vừa mới ló đầu ra đã bị một đòn sấm sét, tại chỗ hình thần câu diệt, đi về thế giới Cực Lạc phương Tây.

Cảnh tượng này khiến vô số ông lớn trong Hồng Hoang phải kinh sợ.

Tất cả mọi người đều phải răn đe môn nhân đệ tử, bao gồm cả tọa kỵ, trong thời gian gần đây nghiêm cấm ra ngoài, càng không được đến Ba Mươi Ba Tầng Trời và Tử Chi Nhai ở Đông Hải.

Lỡ như chọc giận Thiên Đế, mọi chuyện sẽ phiền phức to.

Giải quyết xong chuyện này.

Hạo Thiên để Tôn Ngộ Không tự do hoạt động.

Còn mình thì quay về Trung Ương Thần Điện trong Hư Thần Giới.

Lần câu cá trước đó, vừa nhận được đủ Hỗn Nguyên Đạo Quả, phải lập tức nâng cao thực lực.

"Lần trước dùng tốc độ thời gian vạn lần để luyện hóa chín mươi chín viên Hỗn Nguyên Đạo Quả đã mất ba trăm năm thời gian bên ngoài.

Lần này, số lượng Đạo Quả tăng gấp mười…" Hạo Thiên trầm ngâm.

Nếu tính theo ba ngàn năm thời gian bên ngoài.

Lúc đó hoa cúc cũng đã tàn.

Từ lúc người thỉnh kinh rời khỏi Trường An, cuộc chiến Đạo-Phật kéo dài không chỉ mười mấy năm, có thể xảy ra rất nhiều biến số.

Tình huống mất kiểm soát này, Hạo Thiên không thể chấp nhận được.

Suy nghĩ hồi lâu, trong đầu y đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Trong lòng khẽ động, Hạo Thiên vung tay áo.

Trước mắt loảng xoảng, lập tức xuất hiện một đống Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch, có đến hơn trăm viên.

"Hay là quay về điểm khởi đầu của thời gian và không gian!

Nâng cấp ở đó!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Y đồng thời nắm giữ cả pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian.

Đối với hai đại đạo này, y hiểu rõ như lòng bàn tay.

Ở điểm khởi đầu của thời không, chỉ có một nguyên điểm ban đầu, nhỏ hơn hạt bụi vạn lần, thời gian hoàn toàn tĩnh lặng.

Chỉ có những người có đại thần thông như Hạo Thiên mới có thể ở đó.

Chỉ là, cái giá phải trả vô cùng lớn.

Mỗi lần cần một trăm viên Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch.

Thúc đẩy pháp lực, chân đạp lên Tuế Nguyệt Trường Hà, đi về phía cuối con sông xa xôi.

Mỗi bước Hạo Thiên đi ra có thể xuyên qua trăm ức dặm.

Dù vậy, trong Tuế Nguyệt Trường Hà, y cũng đã đi hơn mười năm, cuối cùng mới nhìn thấy được nguyên điểm ban đầu đó.

"Tốt!

Chương 258

Mạnh quá!" Hạo Thiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Thi triển thần thông Đại Tiểu Như Ý, y mạnh mẽ xuyên qua, xông vào nguyên điểm của thời không.

Nguyên điểm này trông có vẻ nhỏ bé, nhưng bên trong lại tựa như một thế giới riêng, thời gian hoàn toàn ngừng trôi, mọi thứ đều tĩnh lặng vô thanh, như một tử vực.

Hạo Thiên lập tức ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa chín trăm Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Dường như chỉ trong một cái búng tay, y lại xuất hiện trong Tuế Nguyệt Trường Hà.

Lúc này, trên đỉnh đầu Hạo Thiên tỏa ra một luồng Hỗn Độn Khí, lại hiện ra một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả hoàn toàn mới.

Mười hai đạo Hỗn Độn Âm Dương Chi Khí từ đỉnh Đạo Quả rủ xuống, ngưng tụ thành cánh hoa.

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả này, so với Đạo Quả Thánh cảnh nhị trọng thiên trước đó, lớn hơn chín trăm chín mươi chín lần.

Bên trong đã khai tịch ra một thế giới hoàn toàn mới, sông núi đại địa, hồ nước biển cả, chim bay thú chạy, vạn tộc Hồng Hoang, mọi thứ đều có đủ.

Một ý niệm mạnh mẽ chưa từng có dâng lên trong lòng Hạo Thiên.

Thánh cảnh tam trọng thiên, đã đạt được!

"Đáng giá!

Lần này quá đáng giá!" Hạo Thiên kích động.

Đạt đến cảnh giới này, đừng nói một quyền phá diệt ức vạn tinh hà, chỉ cần một ý niệm, Hỗn Nguyên Đạo Quả thứ ba mươi hai phẩm nhẹ nhàng đè xuống, cả Hồng Hoang cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Sức mạnh bá đạo vô song như vậy, ngay cả Hạo Thiên cũng không thể khống chế hoàn mỹ, cần phải tốn một thời gian dài để thích ứng.

Y mới cảm nhận được, Hồng Quân ở cảnh giới Thánh Nhân thập trọng thiên, rốt cuộc mạnh đến mức nào, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Dù cho mười vạn cường giả Thánh cảnh cửu trọng thiên đối đầu với Hồng Quân, cũng sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt, không có khả năng thứ hai.

"Trẫm còn quá yếu, phải cố gắng hơn nữa." Hạo Thiên tự nhủ.

Cũng vào lúc này.

Hạo Thiên đột nhiên cảm nhận được Tuế Nguyệt Trường Hà khẽ dao động.

Hai bóng người thoáng qua, không biết đã đi vào đoạn thời gian nào.

"…" Hạo Thiên hơi sững sờ.

Nhìn khắp Hồng Hoang, người có thể nắm giữ pháp tắc thời gian, không có người thứ hai.

Đương nhiên, người chưởng quản Thiên Đạo là một ngoại lệ.

Nói cách khác, Hồng Quân đã ngầm cho phép có người quay ngược Tuế Nguyệt Trường Hà, cũng không biết họ quay về làm gì.

Bất chợt, Hạo Thiên trong lòng sinh ra điềm báo.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Người chưởng quản Thiên Đạo làm như vậy, mục tiêu không thể là ai khác.

Rất có khả năng là nhắm vào Hạo Thiên của quá khứ.

Hạo Thiên đang trong giai đoạn khởi đầu, chưa hoàn toàn trỗi dậy.

Lợi dụng Đại Vận Mệnh Thuật và Đại Nhân Quả Thuật cùng lúc suy tính, đồng tử của Hạo Thiên co rút lại, hiện lên một tia sát cơ kinh khủng.

Có Thiên Đạo Thánh Nhân mượn Tuế Nguyệt Trường Hà quay về quá khứ, ý đồ xóa sổ Hạo Thiên vừa mới đăng cơ làm Đế!

Như vậy, cả lịch sử Hồng Hoang sẽ bị viết lại.

"Chủ Tể Chi Nhãn!

Mau truy lùng cho Trẫm!" Hạo Thiên hét lớn.

Chủ Tể Chi Nhãn lập tức vận hành tốc độ cao, chìm vào trong Tuế Nguyệt Trường Hà. … Trong Tử Tiêu Cung.

Vẫn vang vọng giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ: "Nay sắc phong Hạo Thiên làm Thiên Đình chi chủ, Dao Trì làm Thiên Đình Vương Mẫu, thay trời chăn dắt chúng sinh!" Một lúc sau.

Hạo Thiên, Dao Trì, và Lục Thánh Hồng Hoang bị đưa ra ngoài.

Hạo Thiên lúc này, từ hình dáng thiếu niên đạo đồng, đã biến thành một người đàn ông trung niên uy vũ hiên ngang.

Dao Trì thì hóa thân thành một mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt đại, khí chất đoan trang cao quý.

Hai người đứng gần nhau.

Dù sao, họ là một đôi đạo lữ do Đạo Tổ đích thân chỉ định, là lương duyên trời ban.

Hạo Thiên và Dao Trì, vốn hy vọng Lục Thánh Hồng Hoang có thể giúp hai người tái thiết Thiên Đình mới.

Nào ngờ, Nhị Thánh phương Tây lại tìm cớ chuồn đi đầu tiên.

Tam Thanh và Nữ Oa cũng nhân cơ hội hứa suông, qua loa cho xong chuyện.

Sáu vị Thánh Nhân lần lượt rời đi, chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ vô cùng lúng túng.

Dao Trì khẽ phàn nàn vài câu, cùng Hạo Thiên đi đến di chỉ của Cổ Thiên Đình.

Cầu người không bằng cầu mình, hai người cũng không thể trông mong quá nhiều.

Hai người rời khỏi Hỗn Độn Tinh Không, cách xa mấy vạn ức dặm, mắt thấy, Cổ Thiên Đình đổ nát vô cùng kia sắp xuất hiện trước mắt.

Lúc này.

Nơi sâu trong Hỗn Độn, hai vị Thánh Nhân bước ra.

Một người chính là Thái Thanh Lão Tử, người còn lại là Nữ Oa Nương Nương.

Cả hai đều có tu vi Thánh Nhân nhị trọng thiên, từ hơn hai ngàn năm sau, đạp lên Tuế Nguyệt Trường Hà quay về, đã đến thời khắc quan trọng này.

Hai vị Thánh Nhân nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên và Dao Trì ở xa, trong mắt lóe lên sát cơ.

"Đại sư huynh, có thể ra tay rồi." Nữ Oa Nương Nương nói.

"Ừm," Thái Thanh Lão Tử gật đầu, "Giải quyết xong cái mầm họa này, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Dù sao lão sư cũng sẽ lập một Thiên Đế mới, sẽ không ảnh hưởng quá sâu xa.” Dứt lời, trên đỉnh đầu Thái Thanh Lão Tử, hiện ra một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm tròn trịa.

Chương 259

Oành!

Hồng Hoang chấn động mạnh!

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả đó, đập thẳng xuống đỉnh đầu Hạo Thiên và Dao Trì. … Mắt thấy.

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm đó nặng nề rơi xuống, chấn động vũ trụ Hồng Hoang, sắp sửa giết chết Hạo Thiên và Dao Trì.

Một giọng nói uy nghiêm vô cùng lập tức vang vọng trong Hỗn Độn Tinh Không: "Hai vị, không phải quá vô sỉ rồi sao?" Chân đạp Tuế Nguyệt Trường Hà, Hạo Thiên cảnh giới Thánh Nhân tam trọng thiên đã kịp thời đến nơi.

Trong phạm vi vạn ức dặm, thời gian lập tức ngừng lại.

Vừa mới đột phá ở nguyên điểm thời không, cảm thấy có điều bất thường, may mà kịp thời quay về, nếu không sẽ hối hận không kịp.

Nếu thật sự để hai vị Thánh Nhân đắc thủ.

Sẽ không có những chuyện sau này.

Hồng Hoang vẫn sẽ là thời đại của Thánh Nhân, Thiên Đế và Vương Mẫu mới được chọn ra chỉ là con rối.

Viên Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm dừng lại giữa không trung, không thể rơi xuống được nữa.

Tự nhiên không gây ra bất kỳ uy hiếp nào.

Để tránh xảy ra bất trắc, Hạo Thiên vung tay, di chuyển bản thân và Dao Trì trong quá khứ đến một nơi an toàn.

Lúc này, ánh mắt y bình tĩnh nhìn Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa

Nương Nương.

Trong lòng không có quá nhiều phẫn nộ.

Đứng trên lập trường của đối phương, làm như vậy cũng không có gì sai.

Hạo Thiên có hệ thống trợ giúp, thăng cấp quá nhanh.

Hai vị Thánh Nhân dù có người chưởng quản Thiên Đạo là Hồng Quân chống lưng, cũng không thể đuổi kịp.

Hiện nay, họ chỉ mới là Thánh cảnh nhị trọng thiên.

Dù dùng thủ đoạn đánh lén, cũng không thể thắng được Hạo Thiên hiện tại.

"Là Hạo Thiên!

Ngươi theo dõi chúng ta?!" "Sao lại thế này!

Thiên Đạo đã che đậy thiên cơ cho ta, không thể suy tính ra hành tung được mà!" Hai vị Thánh Nhân vừa kinh hãi vừa tức giận.

Điều này chẳng khác nào ăn trộm gà không được còn bị bắt quả tang.

Quả thực lúng túng đến cực điểm.

Kế hoạch ám sát vốn tưởng rằng chắc chắn thành công, lại bị ngăn cản.

Hai người họ không giống Hạo Thiên, nắm giữ pháp tắc thời gian, tùy ý khống chế tốc độ dòng chảy của thời gian.

"Đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại đi làm chuyện gà gáy chó trộm này," Hạo Thiên cười khẩy, "Muốn giết Trẫm cứ quang minh chính đại mà đến, Lăng Tiêu Bảo Điện ở đâu trong lòng các ngươi tự có số." Hai vị Thánh Nhân lập tức cứng họng.

Nếu có thể đánh thắng trực diện, cần gì phải mạo hiểm đến thế để ám sát?

"Để chúng ta đi!

Coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Nếu không, lão sư sẽ không tha cho ngươi đâu!" Thái Thanh Lão Tử trầm giọng nói.

"Không sai!" Nữ Oa cũng phụ họa, "Thánh Nhân không nghịch Thiên, nghịch Thiên không phải Thánh Nhân.

Hạo Thiên uổng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại dám ý đồ đối kháng Thiên Đạo, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp!" "Được được được," Hạo Thiên cười khẩy, "Các ngươi đều đúng, Thiên Đạo đứng về phía các ngươi mà.

Nếu đã như vậy, mọi người đều hoàn toàn xé rách mặt nạ, vậy cũng chẳng có gì hay ho, chúng ta tìm một nơi giải quyết ân oán đi." Lúc này.

Trong đầu Hạo Thiên, vang lên một âm thanh nhắc nhở.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, báo thù không để qua đêm, mời ký chủ đối quyết với hai vị Thánh Nhân!

Phần thưởng nguyên liệu cấp Hồng Mông 20 vạn phần!

Rút thưởng cấp Thiên Đạo hai lần!

Hệ thống tăng tám sao!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe vậy, Hạo Thiên có chút cạn lời.

Phần thưởng cho việc đối quyết với Thánh Nhân, chỉ có một chút xíu thế này thôi sao?

Cũng quá rẻ mạt rồi.

Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, sắc mặt cả hai đều thay đổi điên cuồng.

Không ổn rồi!

Hạo Thiên đã động sát tâm!

Số Thánh Nhân vẫn lạc trong tay Hạo Thiên, không chỉ có một vị.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thậm chí, tiền nhiệm Thiên Đế Tam Túc Kim Ô Đế Tuấn, cũng bị thuộc hạ của Hạo Thiên là Vô Thủy Đại Đế một chiêu đánh nổ.

Vị này chính là một sát thủ Thánh Nhân đích thực.

"Lão sư cứu con!" Đột nhiên, Thái Thanh Lão Tử hét dài một tiếng.

Ý chí của ông ta lập tức kết nối với Thiên Đạo.

Hồng Quân đang ở trong Tử Tiêu Cung cũng bị chấn kinh.

Tình hình gì thế này!

Ba đệ tử của tương lai, lại quay ngược Tuế Nguyệt Trường Hà, trở về hiện tại, dường như sắp tiến hành sinh tử đối quyết.

Thấy vậy, Nữ Oa Nương Nương trong lòng thầm vui mừng.

Chương 260

Đại sư huynh đủ thông minh.

Lại nghĩ ra cách này, cầu cứu Hồng Quân của thời không này.

Phải biết rằng, dù ở thời đại nào, trách nhiệm của người chưởng quản Thiên Đạo là duy trì sự cân bằng và ổn định của Hồng Hoang, tránh xảy ra Vô Lượng Lượng Kiếp.

Vì vậy, Hồng Quân tay cầm gậy trúc lập tức xuất hiện.

Gần như một bước, ông ta từ trên giường mây đi xuống, đến bên cạnh hai vị Thánh Nhân.

"Hửm?!" Hạo Thiên cũng khá bất ngờ.

Biết cái lão già khốn nạn kia vô sỉ, nhưng không ngờ lại vô sỉ đến mức này.

Hồng Quân lúc này, bảo thủ ước tính cũng có tu vi ít nhất là Thánh cảnh cửu trọng thiên trở lên, không phải là thứ mà Hạo Thiên hiện tại có thể chống lại.

"Hạo Thiên!

Ngươi định làm gì?" Hồng Quân quát lớn.

Ánh mắt ông ta quét qua, lập tức cũng chấn kinh.

Thánh cảnh tam trọng thiên!!

Sao có thể!!

Với mệnh cách của Hạo Thiên, rõ ràng không có cơ hội thành Thánh!!

Chỉ có thể làm con rối cả đời!!

Cái quỷ gì là Hỗn Nguyên Đạo Quả mười hai phẩm!!

Trên đời lại có thứ nghịch thiên như vậy sao?!

Chỉ là, Hồng Quân không hề biết.

Hạo Thiên từ khi nắm giữ Đại Vận Mệnh Thuật, đã chặt đứt những thứ tiêu cực trong vận mệnh, thành công nghịch thiên cải mệnh, đột phá giới hạn của thiên mệnh.

Thuận tiện, y cũng đã làm điều tương tự cho Dao Trì.

Bởi vì sau khi được Đạo Tổ điểm hóa, trong nguyên thần sẽ có một tầng trở ngại vô hình, khiến hai người không có cách nào chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hồng Quân lại quay đầu nhìn Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, lập tức theo bản năng lắc đầu.

Hai người họ đều chỉ là Thánh cảnh nhị trọng thiên.

Trăm phần trăm không đánh lại Hạo Thiên hiện tại, đừng nói là đánh, ngay cả một phần ức ức triệu khả năng cũng không có.

Chỉ vì, ở giai đoạn này, đều là sức mạnh thế giới đối đầu nhau.

Thế giới của ai to lớn hơn, vững chắc hơn, tất cả các đại đạo pháp tắc hoàn thiện hơn, người đó có thể nghiền ép đối thủ.

Lấy một ví dụ, nếu Hỗn Nguyên Đạo Quả hiện tại của Thái Thanh Lão Tử và Nữ Oa Nương Nương, thế giới Hồng Mông bên trong nó, có lẽ lớn bằng một quả dưa hấu.

Thì thế giới Hồng Mông mà Hạo Thiên hiện đang sở hữu, thể tích lớn bằng cả một đại dương.

Sự va chạm của hai bên, căn bản không có chút hồi hộp nào.

“Đau đầu quá!

Phải làm sao bây giờ!" Hồng Quân cũng cạn lời.

Hoàn toàn không hiểu, tương lai rốt cuộc đã xảy ra tranh đoan đến mức độ nào.

Mâu thuẫn dường như không thể hòa giải.

"Lão sư, Đại sư huynh và Nữ Oa sư tỷ bắt nạt con," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Chẳng lẽ con không được phản kháng sao?

Từ tương lai quay về giết ta, ý đồ tiêu diệt ta lúc mới bắt đầu, tâm địa này đủ hiểm độc chứ!

Ta cho hai người họ một bài học, không hợp tình hợp lý sao?" "…" Hồng Quân không nói nên lời.

Bởi vì lời của Hạo Thiên hoàn toàn không có gì sai.

Hai vị Thánh Nhân Lão Tử và Nữ Oa quả thực đuối lý.

"Lão sư, đừng nghe Hạo Thiên!

Hắn đối kháng Thiên Đạo, tội ác tày trời!

Xin lão sư lập tức trấn áp kẻ này!" Hai vị Thánh Nhân cực kỳ ăn ý, đồng thời hét lớn.

Nghe những lời này, Hồng Quân hơi nhíu mày, dường như đã hiểu ra.

Xem ra Thiên Đế được bổ nhiệm này sẽ mất kiểm soát, đứng về phía đối lập với Thiên Đạo.

Nếu đã như vậy, thì không thể giữ lại được! … Người có thể trở thành cường giả tuyệt đỉnh, không ai là kẻ ngốc.

Hồng Quân dù vội vàng đến nơi, nhưng từ những lời nói rời rạc của Lão Tử và Nữ Oa, đã suy đoán ra rất nhiều điều.

Hạo Thiên này đã đối kháng Thiên Đạo, thay đổi mệnh cách của

bản thân.

Hơn nữa, còn đi thông được con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Càng trong thời gian ngắn, đã thăng lên đến trình độ Thánh Nhân tam trọng thiên.

Phải biết rằng, Hạo Thiên trong thời kỳ vừa được bổ nhiệm làm Thiên Đế, thậm chí chỉ là một con kiến nhỏ ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Tốc độ thăng cấp kinh khủng như vậy, khiến người chưởng quản Thiên Đạo cũng phải kinh sợ.

Vì vậy, đầu óc Hồng Quân xoay chuyển vài vòng, lập tức đưa ra quyết định.

Giết Hạo Thiên ngay bây giờ.

Sau đó tìm kiếm người thay thế mới.

Nếu Thiên Đế không có giác ngộ làm con rối, vậy thì phế đi!

Chỉ là, Hồng Quân bị hạn chế bởi quy tắc Thiên Đạo, không thể toàn lực ra tay, nếu không, Thiên Đạo sẽ lập tức rối loạn sụp đổ.

Nguyên nhân đơn giản, bất kỳ hình thức sức mạnh nào cũng đều có cái giá của nó.

Chương 261

Đứng trước cơn gió lạnh lẽo, Hạo Thiên đứng sừng sững trong hư không, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào phần phật trong gió.

Vì Hồng Quân giá lâm, một vùng thời không được giải cấm, thời gian lại khôi phục dòng chảy.

Y nhìn chằm chằm Hồng Quân, nhìn đối thủ đáng sợ nhất trong đời mình, từ trong ánh mắt của đối phương, y đã thấy được một tia sát cơ thoáng qua.

Tình hình ngày càng phức tạp.

Lần này, Lão Tử và Nữ Oa đột nhiên ám sát, đã thay đổi quá nhiều thứ.

Dù Hạo Thiên hiện tại có thể thuận lợi thoát thân, Hạo Thiên và Dao Trì của thời đại này vừa được bổ nhiệm làm Thiên Đế, cũng sẽ lập tức gặp nạn, gây ra ảnh hưởng sâu xa.

Tất cả mọi thứ của tương lai, đều sẽ trở thành ảo ảnh.

Vì vậy, chạy trốn là vô dụng.

“Hạo Thiên!

Ngươi xong rồi!” Lão Tử cười nham hiểm, “Thiên Đạo lớn hơn tất cả, ai cho ngươi cái gan, dám đối kháng Thiên Đạo!” “Không sai!

Chỉ cần có lão sư ở đây, ngươi hết cửa rồi!” Nữ Oa cũng cười theo, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng.

Hai vị Thánh Nhân nhìn y như nhìn một con sâu đáng thương.

Thậm chí còn không thèm nhấc chân lên để giẫm.

Hồng Quân cũng thở dài một tiếng.

Dù sao, khi Hạo Thiên còn là đồng tử, cũng đã theo hầu ông vô số nguyên hội.

"Thánh Nhân tam trọng thiên, không phải là cảnh giới ngươi nên đạt được," Hồng Quân trầm giọng nói, "Những gì Thiên Đạo cho phép, mới có thể sở hữu.

Những gì Thiên Đạo không cho phép, đó là tiếm việt, là tội còn lớn hơn cả Hồng Hoang!" "Vậy sao?" Hạo Thiên cười khẩy, "Mệnh của ta do ta không do trời!

Trời muốn đè ta, ta chẻ đôi trời!

Đất muốn cản ta, ta đạp nát đất!" "Chậc chậc!" Lão Tử và Nữ Oa đồng thời lắc đầu.

Dưới Thiên Đạo, sao có thể dung túng cho kẻ cuồng đồ như vậy!

Tên nhóc này mạo phạm Thiên Đạo, ngay cả làm Thiên Đế bù nhìn cũng khó!

Trong lúc nói chuyện, toàn thân Hạo Thiên bùng lên Hỗn Độn Thần Hỏa.

Ngọn lửa gần như trong suốt không ngừng lay động, huyễn hóa ra hình dạng Hỗn Độn Thần Ma, một luồng nhiệt độ kinh khủng tỏa ra bốn phía.

Toàn bộ pháp tắc hệ Hỏa của Hồng Hoang, đồng thời bị kích hoạt cộng hưởng.

Ức vạn ngọn lửa hoành hành, Hư Không Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, và những loại tương tự, lần lượt điên cuồng bùng cháy.

Trong khoảnh khắc, Hạo Thiên phảng phất hóa thành vị Đại Đế

tối cao điều khiển lửa.

Chỉ trong một phần ngàn vạn của cái búng tay.

Trên người hai vị Thánh Nhân đã bùng lên ngọn lửa lớn.

Hai người họ hét thảm, trong mắt lộ ra sự kinh hãi sâu sắc.

Hỗn Độn Thần Hỏa như thế này, họ đã từng thấy ở Linh Sơn phương Tây, nhưng không ngờ, lại có uy lực như vậy.

Nó tương đương với tổ tông của các loài lửa, ra lệnh cho vạn lửa Hồng Hoang, không ai dám không tuân theo.

"Phóng túng!" Hồng Quân nổi giận.

Trừ Ma Tổ La Hầu ra, ông chưa từng thấy bất kỳ một tu sĩ Hồng Hoang nào, dám giống như Hạo Thiên, coi thường Thánh Nhân và Thiên Đạo.

Lại còn phóng ra Hỗn Độn Thần Hỏa, muốn hủy diệt cả Hồng Hoang trong phút chốc.

Đây là nhịp điệu muốn liều mạng rồi.

"Cút!" Hạo Thiên tung ra một quyền.

Trong nháy mắt, thân thể y phảng phất trở nên cao lớn vĩ đại gấp trăm lần, uy thế Đại Đế bao trùm ức ức vạn dặm, khí tức nguy nga, trấn áp chư thiên vạn vực.

Nắm đấm của Hạo Thiên tỏa ra ức vạn tia hỗn độn thần quang, xoáy tròn kiếp quang khai thiên đáng sợ, kèm theo vô cùng vô tận Hỗn Độn Thần Hỏa, đánh thẳng về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Cả Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Nơi nắm đấm đi qua, hư không lập tức xuất hiện những vết nứt

đáng sợ vĩnh hằng không phai.

Một quyền này, chính là Bàn Cổ Thần Quyền.

Dung hợp Hỗn Độn Thần Hỏa, lại hợp nhất ba thức của Bàn Cổ Thần Quyền thành Hỗn Độn Thần Quyền.

Đại diện cho uy lực quyền pháp cao nhất của Hạo Thiên hiện tại.

Hồng Quân vung gậy trúc, cắt ngang hư không, vạch ra một dải ngân hà, ngăn chặn một đòn quyền pháp kinh khủng này.

Thành công rồi.

Thiên Đạo Hồng Hoang là của Hồng Hoang, không phải của Hạo Thiên.

Hỗn Độn Thần Hỏa hừng hực lập tức bị tạm thời chặn lại.

Nhưng, hai vị Thánh Nhân bị ảnh hưởng, toàn thân trên dưới đều đang bốc cháy dữ dội.

Thậm chí, Hỗn Nguyên Đạo Quả đại diện cho Thánh Nhân nhị trọng thiên mà họ khổ công luyện ra, cũng đang bốc cháy.

Phải biết rằng, Hỗn Độn Thần Hỏa là sản vật từ thời đại hồng mông hỗn độn trước khi trời đất khai mở, là bản nguyên của vạn lửa trong thiên hạ.

Có thể thiêu rụi chư thiên vạn vực, Thánh Nhân dính phải một tia cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Đừng nói khoảng cách của hai bên gần như vậy, dù cách xa ức vạn dặm, Lão Tử và Nữ Oa cũng sẽ trúng chiêu.

Ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, hai vị Thánh Nhân nhị trọng thiên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trực tiếp vẫn lạc, hình thần câu diệt, đến tro tàn cũng không còn.

Tích huyết trọng sinh, nhất niệm trọng sinh, hoàn toàn không thể.

“Hỏng rồi!” Hồng Quân run rẩy.

Ông cũng không ngờ, Hạo Thiên lại sở hữu Hỗn Độn Thần Hỏa nghịch thiên như vậy.

Chương 262

Trước mặt người chưởng quản Thiên Đạo, cũng có thể ngang nhiên giết chết hai vị Thánh Nhân.

Trong nháy mắt, ý chí Thiên Đạo phát động.

Vô số pháp tắc Thiên Đạo giao thoa, hóa thành cơn mưa lớn cuồng bạo nhất, điên cuồng trút xuống, ý đồ dập tắt Hỗn Độn Thần Hỏa.

Nhưng, tất cả đều là vô ích.

Lửa càng cháy càng lớn, lan khắp tam giới, hư không cũng tràn ngập lửa, như muốn hủy diệt tất cả, Hồng Hoang như rơi vào luyện ngục lửa.

"Chết!" Hồng Quân hoàn toàn nổi giận.

Ức ức triệu đại đạo pháp tắc, đồng thời được điều động, hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời, hung hăng đập xuống đỉnh đầu Hạo Thiên.

Sức mạnh của pháp tắc, sức mạnh khủng bố vô cùng.

Phảng phất như toàn bộ trọng lượng của Hồng Hoang đều tập trung vào bàn tay khổng lồ này, dễ dàng có thể phá diệt vạn vật.

Hạo Thiên tế ra Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh cảnh tam trọng thiên, cũng không hề sợ hãi mà đón đỡ.

Phanh!

Đạo Quả không ngoài dự đoán nổ tung.

Hạo Thiên bị một chưởng đánh bay, lùi lại vạn ức dặm.

"Thoải mái!" Hạo Thiên đứng vững, ánh mắt vẫn kiên định.

Ầm ầm!

Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào trên người không chịu nổi, trực tiếp nổ tung, hóa thành trăm mảnh vụn.

Ngay sau đó, một luồng Hỗn Độn Chi Khí bao phủ lấy thân thể y, lại hóa thành một bộ chiến giáp dữ tợn, bảo vệ y hoàn toàn từ đầu đến chân.

Chiến giáp có màu hỗn độn huyền hoàng, phủ đầy chín đầu Hỗn Độn Thiên Long uy nghiêm lẫm liệt, vai, khuỷu tay và đầu gối đều có gai nhọn chìa ra.

Đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo mà y vô tình nhận được trong lúc câu cá, tên là Hỗn Độn Thiên Long Đế Vương Giáp.

Lực phòng ngự vô song, có thể chịu được đòn tấn công của Thiên Đạo.

"Lại nữa!

Hôm nay chúng ta chiến tới cùng!" Hạo Thiên gầm lớn, vũ trụ tứ liệt. … Một đòn của pháp tắc Thiên Đạo không thể giết chết Hạo Thiên.

Hồng Quân cũng chấn kinh.

Nhìn chằm chằm vào chiến giáp trên người Hạo Thiên, đồng tử cũng khẽ co lại.

Hỗn Độn Chí Bảo!

Là Hỗn Độn Chí Bảo!

Là bảo vật mà ngay cả người chưởng quản Thiên Đạo cũng phải ghen tị.

Vốn dĩ nhục thân của Hạo Thiên đã cực kỳ cường hãn, độ mạnh nhục thân sánh ngang với bản tôn của Bàn Cổ Đại Thần, cộng thêm

Hỗn Độn Thiên Long Đế Vương Giáp này, lại có thể chống đỡ được.

Đòn tấn công vừa rồi, rõ ràng có thể một đòn tiêu diệt hơn mười vạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lại không làm gì được một Hạo Thiên nhỏ bé!

Quả thực khó tin.

Hồng Quân còn tưởng mình nhìn nhầm, trước mắt xuất hiện ảo giác.

Hạo Thiên cũng nhìn chằm chằm Hồng Quân, thở ra một hơi dài.

Thật là một đòn đáng sợ!

Lại đánh nổ được Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh Nhân cảnh giới tam trọng thiên, thậm chí còn ảnh hưởng đến Hư Thần Giới ẩn giấu bên trong.

Trong Hư Thần Giới, chín mươi chín phần trăm các vì sao lớn đều vỡ nát.

Mấy trăm triệu cường giả Thiên Đình bị thương thổ huyết, cảnh giới điên cuồng sụt giảm.

Ngay cả Trung Ương Thần Điện cũng sụp đổ hơn một nửa.

Cái giá phải trả quá lớn.

Đây là thực lực của người chưởng quản Thiên Đạo sao?!

"Hạo Thiên, ngươi chỉ là mệnh cách của một đồng tử, không có Thiên Đạo ưu ái, không thể biến thành Cửu Cửu Chí Tôn mệnh cách," Hồng Quân mở miệng, "Hôm nay, bản tọa sẽ để mọi thứ kết thúc, triệt để trấn áp ngươi." Triệt để trấn áp ngươi!

Sáu chữ này, như có ma tính, không ngừng vang vọng trong lòng Hạo Thiên.

“Nói những lời đó có ích gì?

Một chữ, chiến!” Hạo Thiên siết chặt nắm đấm.

Dù có kéo cả Hồng Hoang vào Vô Lượng Lượng Kiếp, cũng phải đấu với Thiên Đạo đến cùng.

Đây là tín niệm duy nhất trong lòng Hạo Thiên.

Trong nháy mắt, toàn thân Hạo Thiên bùng nổ vô tận hỗn độn thần quang, cả người thăng hoa đến cực điểm, khí thế dường như không ngừng tăng lên.

Vô số Hỗn Độn Thiên Long gào thét xé rách vũ trụ bốn phương, một luồng uy thế Đại Đế trấn áp chư thiên vạn vực, lan tỏa khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Hàng ngàn sợi pháp tắc thần liên hiện ra từ hư không, quấn quanh thân Hạo Thiên, hình thành một loại kết giới.

Mười vầng mặt trời mọc lên từ sau lưng Hạo Thiên, xuất hiện dị tượng kinh khủng.

Mười mặt trời cùng lúc, đây là muốn diệt thế sao!

Ức ức vạn sinh linh đều không nhịn được mà phủ phục run rẩy.

Quá đáng sợ!

Hoàn toàn không thể tưởng tượng!

Đây mới là tuyệt thế Đại Đế hùng bá vạn cổ!

Là cường giả chí tôn duy nhất dám thách thức Thiên Đạo!!

Chương 263

Oành!

Oành!

Oành!

Hỗn Độn Thần Hỏa bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Trong tầm mắt, tất cả đều là ngọn lửa hung dữ.

Hỗn Độn Thần Hỏa không gì không thiêu, ngay cả đại đạo pháp tắc cũng bị bẻ cong và đốt cháy.

Hồng Quân không nói nữa, tiếp tục điều động ức ức triệu lực lượng pháp tắc, hóa thành bàn tay khổng lồ che trời đập xuống đỉnh đầu Hạo Thiên.

Hạo Thiên giơ tay lên, lập tức hư không sinh ra sấm sét, ngàn tỷ đạo kiếm quang rực rỡ, bao bọc vô tận kiếp quang khai thiên hiện ra.

Hồng Hoang rộng lớn phảng phất biến thành thế giới của kiếm.

Kiếm quang chưa kịp rơi xuống, mọi thứ đã bị cắt nát.

Địa thủy hỏa phong hoành hành, hỗn độn phong bạo tấn công.

Tinh hà vỡ thành bụi mịn, nhật nguyệt tinh thần đều hóa thành hư vô.

Không ai nghi ngờ.

Chỉ một đòn này, có thể hủy diệt một nửa Hồng Hoang.

Một kiếm này, không phải Bão Phác, cũng không phải Thiên Phạt.

Là chiêu sát thủ hoàn toàn mới mà Hạo Thiên lĩnh ngộ được sau khi thăng lên Thánh Nhân cảnh giới tam trọng thiên.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu y xuất hiện một tôn Hỗn Độn Kiếm Thai.

Tôn Hỗn Độn Kiếm Thai này có hình dáng giống hệt Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào mà Hạo Thiên đang mặc, đều đầu đội hạo hàn thương khung, chân đạp vô ngân đại địa, toàn thân thánh huy bành trướng, tỏa ra từng mảng kim hà.

Sức mạnh pháp tắc hóa thành hình rồng, nâng đỡ Hỗn Độn Kiếm Thai.

Đột nhiên, Hỗn Độn Kiếm Thai từ trạng thái nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra.

"Giết!" Một chữ dứt khoát, từ miệng hắn vang lên.

Ngàn tỷ đạo kiếm quang rơi xuống.

Chém diệt tất cả.

Phá diệt bàn tay khổng lồ do Thiên Đạo huyễn hóa thành.

Đem Hồng Quân đang đứng đối diện Hạo Thiên, nghiền thành từng mảnh vụn.

Nhưng Hồng Quân tuyệt đối không phải là thân thể máu thịt, chỉ là một hư ảnh mông lung.

"…" Hạo Thiên nhíu chặt mày.

Đương nhiên y không cho rằng, mình đã chém giết được tồn tại tối cao Thánh Nhân cảnh giới thập trọng thiên.

Lúc này, pháp tắc Thiên Đạo xuất hiện rối loạn.

Một mùi vị tai kiếp, bao trùm trong lòng tất cả mọi người.

Ức vạn dặm thời không, bắt đầu từng mảng sụp đổ, hóa thành lỗ đen, quả thực là cảnh tượng của ngày tận thế.

Lại một Hồng Quân khác xuất hiện.

Hình dáng hoàn toàn khác với người cầm gậy trúc.

Không chỉ mặc vũ y tinh quan, mà còn như trẻ ra một trăm nguyên hội, bắt đầu quá trình nghịch sinh trưởng, trông như một thiếu niên có khí tức bình hòa.

"Trước có tiên hữu tạo hóa sau có trời, ta thân tự tại trước cả tạo hóa, sinh không quá mười tám tuổi, một hỗn độn là một năm!" Thiếu niên Hồng Quân mở miệng nói.

Nhìn Hạo Thiên, ánh mắt ý vị sâu xa.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang như thay đổi một thế giới mới.

Hỗn Độn Thần Hỏa đều tắt ngấm.

Tất cả những tổn hại đã gây ra, cũng đều được sửa chữa hoàn toàn.

Như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Soạt soạt soạt!

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Lục Thánh Hồng Hoang cùng nhau đến.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, không thể làm rùa rụt cổ được.

Lục Thánh kinh hãi nhìn Hạo Thiên, quả thực không dám tin.

Hạo Thiên đồng tử ngày xưa không được để mắt tới, đã trưởng thành thành vạn cổ nhất đế, có thể đấu tay đôi với Thiên Đạo.

"Rốt cuộc là chuyện gì?!" Lão Tử kinh hãi.

Hạo Thiên quét mắt qua.

Kinh ngạc phát hiện, sắc mặt của vị Thánh Nhân này xám xịt, trên đầu tử khí quấn quanh, thánh khu cao lớn cũng nứt ra từng đường

nứt.

Có lẽ Thái Thanh Lão Tử từ tương lai đến vẫn lạc, cũng đã ảnh hưởng đến vận mệnh của ông ta.

Tình trạng của Nữ Oa Nương Nương cũng chẳng khá hơn là bao.

Vừa rồi, bà ta đã tận mắt chứng kiến "mình" bị Hạo Thiên một quyền đánh thành tro bụi.

Toàn thân lạnh toát, thánh khu run rẩy không ngừng, sắp đứng không vững.

Nhị Thánh phương Tây, Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng đều vô cùng chấn kinh.

Bởi vì trận chiến ngắn ngủi vừa rồi, đã cho họ thấy một cảnh giới kinh khủng vô cùng.

Trên Thánh Nhân, còn có không gian thăng tiến cực lớn.

"Các ngươi lui xuống đi, ta và Hạo Thiên nói chuyện một chút." Thiếu niên Hồng Quân nói.

Chương 264

“Tuân theo pháp chỉ của lão sư!” Sáu vị Thánh Nhân thức thời lui ra ngoài mười ức dặm.

“Cũng tốt.” Hạo Thiên cười khẩy.

Nếu sáu vị Thánh Nhân ra tay bảo vệ Thiên Đạo, Hạo Thiên cũng không ngại tiện tay chôn vùi họ.

Dù cho Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, cũng vậy.

Lập trường khác nhau, là sinh tử đại địch.

Trong im lặng.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều đang thay đổi chóng mặt.

Hạo Thiên phát hiện ra một Tử Tiêu Cung khác, nằm trong một vũ trụ tịch diệt, một vùng tử khí nặng nề, cảnh tượng hoang vu vĩnh hằng không đổi.

Thiếu niên Hồng Quân ngồi đối diện Hạo Thiên, thần sắc bình tĩnh.

“Hồng Quân vừa rồi, không phải là Hồng Quân.” Thiếu niên Hồng Quân nói.

“Ta biết,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Chỉ là con rối, chỉ là hình chiếu ý chí của Thiên Đạo, không thể đại diện cho Thiên Đạo.” Hồng Quân năm xưa thân hợp Thiên Đạo, nhục thân đã tan biến, chỉ còn lại một đạo tàn hồn, mượn sức mạnh của Thiên Đạo để tái tạo hình tượng, trở thành Đạo Tổ của Hồng Hoang.

Có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo, nhưng không thể sử dụng toàn bộ, vì sức mạnh của Thánh cảnh thập trọng thiên quá đáng sợ,

một khi thi triển, Hồng Hoang sẽ không còn tồn tại.

Thậm chí, Hạo Thiên trong lòng suy đoán.

Cả thế giới Hồng Hoang, bị ẩn giấu trong một Hỗn Nguyên Đạo Quả khổng lồ vô song, cho nên Hồng Quân trước đó, cũng thân ở trong Hỗn Nguyên Đạo Quả thập trọng thiên, đương nhiên không thể dùng Đạo Quả để nghiền ép Hạo Thiên.

Hơn nữa, những gì "Hồng Quân" đã làm, đã vượt quá sự dung nhẫn của Thiên Đạo, sẽ khiến Hồng Hoang sụp đổ, Thiên Đạo đành phải chém bỏ con rối đó, hiện ra chân thân để giao tiếp với Hạo Thiên. … "Không sai, đó không phải là Hồng Quân," Thiếu niên Hồng Quân nói, "Với tầm nhìn ngắn hạn như vậy, không xứng chưởng quản Thiên Đạo Hồng Hoang." Hạo Thiên nhướng mày.

Trong lời nói có ẩn ý.

Hạo Thiên lại nhìn về phía đối phương.

Cuối cùng cũng nhìn ra, thiếu niên Hồng Quân này, hoàn toàn là một nhân vật tuyệt thế được ngưng tụ từ Thiên Đạo Bản Nguyên.

Thực lực vượt xa Thánh cảnh thập nhị trọng thiên.

Cho người ta cảm giác cao thâm khó lường.

Pháp tắc Thiên Đạo so với Thiên Đạo Bản Nguyên, một cái ở dưới đất một cái ở trên trời, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hạo Thiên đột nhiên cảm thấy, việc mình trở thành người chưởng quản Thiên Đạo trong Hư Thần Giới, trong mắt đối phương, có lẽ là một trò hề, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

"Vậy các hạ có dự định gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Mọi thứ vẫn như cũ," Thiếu niên Hồng Quân nói, "Ý chí Thiên Đạo sẽ lại hình chiếu, tạo ra một Hồng Quân khác.

Trong ký ức của mọi người, sẽ không có chuyện xảy ra hôm nay.

Ngươi hãy trở về điểm thời gian của mình, tiếp tục làm việc của ngươi." "…" Hạo Thiên ngạc nhiên.

Hoàn toàn không hiểu đối phương muốn làm gì.

Quả thực cao thâm khó lường.

"Ngươi biết Hỗn Độn không?" Thiếu niên Hồng Quân lại nói, "Mỗi một Hỗn Độn là một lần Vô Lượng Lượng Kiếp, vũ trụ Hồng Hoang triệt để bị phá diệt, sau đó lại lập địa thủy hỏa phong luân hồi." Đột nhiên, Hạo Thiên hiểu ra lời nói trước đó của đối phương.

Sinh chỉ có mười tám tuổi, một hỗn độn là một năm.

Ý là, vũ trụ Hồng Hoang đã có mười tám lần Vô Lượng Lượng Kiếp.

Không đúng.

Điều này hoàn toàn khác với những gì trong ký ức của tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Hạo Thiên trong lòng tính toán.

Thực tế, Hồng Hoang trong ký ức, đã trải qua Khai Thiên Đại Kiếp, Hung Thú Đại Kiếp, Long Hán Đại Kiếp, Đạo Ma Chi Tranh, Vu Yêu Chi Tranh, Bổ Thiên Chi Kiếp, Phong Thần Đại Kiếp và cuộc chiến Đạo-Phật hiện tại, chưa có một lần Vô Lượng Lượng Kiếp nào.

Vậy thì những gì Thiên Đạo Bản Nguyên này nói, nghĩ kỹ lại vô cùng đáng sợ.

"Không có gì lạ," Thiếu niên Hồng Quân dường như nhìn thấu tâm tư của Hạo Thiên, "Sinh linh sinh ra và lớn lên trong thế giới Hồng Hoang, tầm nhìn quá hạn hẹp… Ngươi chỉ cần biết một điều, Hồng

Hoang chỉ là một phương Đại Thiên Thế Giới.

Bên ngoài còn có vô số Đại Thiên Thế Giới, vô số thế giới." Hạo Thiên gật đầu.

Trước đây y từng nhận được Đại Đạo Chân Giải từ hệ thống, kèm theo một đoạn ký ức, đi đến một thế giới đã bị hủy diệt.

Ở trung tâm thế giới đó, có một cái ao đầy tử khí, bên trong đầy thi thể của Thiên Đạo Thánh Nhân, có mấy vị chưởng quản Thiên Đạo đã vẫn lạc ở đó.

Có lẽ đã xảy ra tình huống đáng sợ.

"Ta là một trong những Thiên Đạo Bản Nguyên, chưởng quản một trăm linh tám thế giới tương tự như Hồng Hoang," Thiếu niên Hồng Quân lại nói, "Cho nên, ai nắm giữ thế giới Hồng Hoang, ta không quan tâm, chỉ cần không gây ra Vô Lượng Lượng Kiếp là được." !

Hạo Thiên chấn kinh.

Vị này mới là đại lão thực sự.

Khó trách nhìn không ra, căn bản không thể địch lại.

Nguyên lai mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

"Hạo Thiên, ngươi phải biết một chuyện," thiếu niên nói, "Thế giới bên ngoài rộng lớn, Thánh Nhân chỉ là con kiến mà thôi.

Ngươi về trước đi, nếu ngươi có thể chiến thắng Hồng Quân khác, kẻ là hình chiếu của ý chí Đạo, trong vòng một ngàn năm, ta có thể cân nhắc giúp ngươi một tay, đưa ngươi đến một thế giới cấp cao hơn." "Một lời đã định!" Hạo Thiên gật đầu.

"Làm tốt lắm, ta rất tán thưởng ngươi." Thiếu niên Hồng Quân nói.

Thế giới trước mắt trở nên mơ hồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hạo Thiên phát hiện mình đã quay trở lại thời đại của cuộc chiến Đạo-Phật.

Y vừa tỉnh lại trong tẩm cung của Thiên Đình.

La Sát Nữ Thị đang đứng ngoài cửa.

Những chuyện xảy ra trước đó, quả thực giống như một giấc mơ.

Hạo Thiên ngồi dậy, hít một hơi thật sâu.

Ngay sau đó, thần niệm bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Chương 265

Lập tức xác nhận.

Lão Tử và Nữ Oa đã không còn.

Khí tức của hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân đã hoàn toàn bị xóa sổ.

Tất cả quá khứ, đều bị chôn vùi trong thời kỳ Hạo Thiên vừa được bổ nhiệm làm Thiên Đế.

Chủ Tể Chi Nhãn, quan sát tình hình trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi xếp bằng trên giường mây.

Vị chưởng quản Thiên Đạo Hồng Hoang này, trên đỉnh đầu lơ lửng một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả tròn trịa, chín đạo Hỗn Độn Âm Dương Chi Khí rủ xuống, ngưng tụ thành cánh hoa, tỏa ra khí tức kinh khủng của Thánh cảnh thập trọng thiên.

Hàn toàn khác với vị trước đó.

Một kẻ địch vô cùng kinh khủng.

"Thiên Đạo Bản Nguyên đã tạo cho Trẫm một đối thủ mạnh mẽ." Hạo Thiên cảm thấy áp lực như núi.

Cũng không biết thiếu niên Hồng Quân kia đã động tay động chân gì.

Tóm lại Hồng Quân hiện tại ẩn nhẫn không phát, nhưng thực lực mạnh mẽ đến mức kinh người, tuyệt đối không chỉ đơn giản là hình chiếu ý chí của Thiên Đạo.

Không cần hỏi, Hồng Quân đang tọa trấn Tử Tiêu Cung hiện tại, đang chờ Hạo Thiên trưởng thành, để giữa hai người có một cuộc đối quyết cuối cùng.

Nếu Hạo Thiên thua, tất cả đều vô nghĩa, y cũng sẽ bị xóa sổ không thương tiếc.

Nếu Hạo Thiên thắng, y có thể dẫn theo thuộc hạ của mình, đi đến một thế giới rộng lớn hơn, một thế giới mới mà Thánh Nhân như con kiến.

"Trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ, vượt qua Thánh Nhân thập trọng thiên!

Đè bẹp Thiên Đạo Hồng Hoang!" Hạo Thiên tự nhủ.

Ngay sau đó, y biến mất tại chỗ.

Tiến vào Hư Thần Giới.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ sửa chữa Hư Thần Giới, cứu vớt hàng trăm triệu cường giả Thiên Đình!

Phần thưởng nguyên liệu cấp Hồng Mông một triệu phần!

Rút thưởng cấp Thiên Đạo năm lần!" Hệ thống nhắc nhở.

"Ừm!" Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Dù hệ thống không ban bố nhiệm vụ, y cũng sẽ làm việc này.

Hư Thần Giới cuối cùng cũng là do chính tay y xây dựng, đã bỏ ra vô số tâm huyết, không thể để bị hủy hoại như vậy.

Thần niệm vừa động, cả Hư Thần Giới rung chuyển, hàng trăm triệu cường giả Thiên Đình lần lượt bay ra từ động phủ, tập kết về phía Trung Ương Thần Điện.

Trước khi đám người này đến nơi, Trung Ương Thần Điện đã hoàn toàn được sửa chữa.

Lại khôi phục vẻ huy hoàng nguy nga ngày xưa.

“Thần khấu kiến Bệ hạ!” Cường giả Thiên Đình lần lượt quỳ xuống.

“Miễn lễ!

Bình thân!

Lần này để mọi người chịu khổ rồi!” Hạo Thiên quét mắt qua.

Lập tức phát hiện, tất cả cường giả đều mang thương tích, toàn bộ đều bị thương đến bản nguyên, ít nhất có sáu thành người bị sụt giảm cảnh giới.

Tu vi cảnh giới có thể khôi phục lại, nhưng bị thương đến bản nguyên, là chuyện tương đối phiền phức.

Hạo Thiên nhìn thấy, vung tay áo.

Lập tức có một dải thiên hà phá vỡ hư không bay ra.

Dải thiên hà này, tỏa ra ba loại quang huy của nhật, nguyệt, tinh, tràn ngập khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Lộp độp!

Thiên hà hóa thành những hạt mưa dày đặc rơi xuống, rắc lên người các cường giả Thiên Đình.

Thương thế của mọi người lập tức chuyển biến tốt đẹp nhanh chóng, gần như trong nháy mắt, ai nấy đều khôi phục lại trạng thái trước khi bị thương, người người đều sinh long hoạt hổ.

“Bệ hạ thánh minh!” Trong Hư Thần Giới, một mảnh hoan hỉ cổ vũ.

Không ai ngờ, Hạo Thiên vì chữa thương cho mọi người, lại không tiếc hao phí nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy.

Ngay sau đó, dải thiên hà thứ hai phá vỡ hư không, giáng xuống

đỉnh đầu mọi người.

Lại là Hỗn Độn Linh Tuyền hiếm có, uống một ngụm, có thể nâng cao căn cốt, bù đắp khuyết hãm tiên thiên, cực độ lớn mạnh bản nguyên.

Hàng trăm triệu cường giả Thiên Đình, một lần nữa được hưởng lợi.

Tiếp theo, từng tòa Lôi Trì khổng lồ tràn ngập tử điện lôi quang, lơ lửng trong tinh không.

"Tất cả mọi người lần lượt tiến vào, rèn luyện và nâng cao thể phách!

Không cần lo lắng, Trẫm sẽ bảo vệ mọi người!

Ai ai cũng thành Thánh thì còn xa, nhưng ai ai cũng như rồng thì bây giờ có thể làm được!" Hạo Thiên trầm giọng nói. … Trọn vẹn mấy năm.

Hạo Thiên đều ở trong Hư Thần Giới.

Bộ mặt của nơi này, đã hoàn toàn thay đổi.

Những tổn hại nghiêm trọng, cũng đã được sửa chữa.

Thêm vào đó, Hạo Thiên đã đầu tư vô số tài nguyên cấp Hỗn Độn Linh Bảo, cả Hư Thần Giới phồn vinh chưa từng có.

Từng tòa thần điện nối liền nhau, tỏa ra ức vạn đạo thần quang bất hủ, kéo dài đến sâu trong Hỗn Độn Tinh Không.

Mấy trăm triệu cường giả Thiên Đình trong họa có phúc.

Chương 266

Từng đợt cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, như nấm mọc sau mưa ra đời.

Lại vì đã trải qua lễ tẩy của Hỗn Độn Lôi Trì, tu thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể, có khoảng một trăm người.

Mỗi một tôn đều sánh ngang với cường giả Thánh cảnh nhất trọng thiên, giơ tay là vạn lôi cùng lúc phát ra, hủy diệt tất cả trước mắt.

Những cường giả không thể tu thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể, dưới sự bảo hộ của Hạo Thiên, thể phách cũng hoàn toàn thay đổi, nhục thân cường hãn như cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Có thể nói, sức chiến đấu của Thiên Đình, so với trước đây gần như đã tăng lên mấy lần.

Một ngày nọ.

Trời hiện dị tượng.

Vô tận huyết vũ rơi xuống.

Minh Hà Lão Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hư Thần Giới.

Vị cự đầu Hồng Hoang ngày xưa này, cuối cùng cũng phát hiện ra, mình đã đi sai đường.

Sát đạo tự sáng tạo căn bản không thể đi thông.

Sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, giết sạch cả Hồng Hoang, căn bản không thực tế.

Vì vậy, dưới sự chỉ điểm của Hạo Thiên, Minh Hà Lão Tổ đã từ bỏ Sát đạo trước đây, chuyển sang tu luyện Huyền Môn chính tông,

cuối cùng thuận lợi thành Thánh.

"Đa tạ Bệ hạ!" Minh Hà Lão Tổ cảm kích đến rơi nước mắt, "Từ nay về sau, ta chính là một con chó bên cạnh Bệ hạ.

Bệ hạ bảo ta cắn ai, ta cắn người đó.

Bệ hạ bảo ta yên tĩnh, ta sẽ vẫy đuôi bên cạnh Bệ hạ." Nghe những lời này, Hạo Thiên cũng bị chọc cười.

Lão già này, cũng biết nói đùa.

"Được rồi," Hạo Thiên khẽ cười, "Gọi những người khác đến đây, kế hoạch trăm Thánh của Thiên Đình, đã trì hoãn lâu như vậy, cũng nên thực hiện rồi.

Một vạn năm quá dài, chỉ tranh sớm tối." "Thần lĩnh chỉ!" Minh Hà Lão Tổ toàn thân chấn động.

Quá đáng sợ!

Hồng Quân Đạo Tổ cũng không có khí phách này!

Dù sao, Hồng Hoang đã trải qua bao nhiêu nguyên hội, dưới trướng Hồng Quân thăng cấp cũng chỉ có sáu vị Thánh Nhân nhỏ bé.

Hạo Thiên tuy cũng là Thánh Nhân Hồng Hoang, nhưng y đã đạp lên Tuế Nguyệt Trường Hà, quay về trước khi Thiên Đạo ra đời, hoàn thành Dĩ Lực Chứng Đạo.

Chẳng bao lâu.

Một nhóm tinh nhuệ nòng cốt của Thiên Đình, tập trung tại Trung Ương Thần Điện.

Bạch Thiển, Đẳng Thanh, Nhân Hoàng Đế Tân, Thái Bạch Kim Tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Thủy Đại Đế, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, vân vân.

Còn có một lượng lớn tinh anh Đạo giáo dưới trướng Trương Bách Nhẫn, ví dụ như Viên Hồng.

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, chỉ có thể sốt ruột.

"Sư tôn, dù sao con cũng là bán bộ Thánh Nhân, lại là Tề Thiên Đại Thánh, tại sao không thể thành Thánh?" Tôn Ngộ Không kéo tay áo Hạo Thiên, đáng thương hỏi.

"Ngộ Không, chuyện ngươi thành Thánh là chắc như đinh đóng cột," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Đừng nóng vội, vi sư có sắp xếp khác, muộn nhất là đợi cuộc chiến Đạo-Phật kết thúc, ngươi tất sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" "Đa tạ sư tôn!" Tôn Ngộ Không sảng khoái vô cùng.

Còn sảng khoái hơn cả ăn một trăm quả nhân sâm, cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Phải biết rằng.

Tôn Ngộ Không là đệ tử duy nhất của Thiên Đế.

Bạch Thiển và Đế Tân những người đó, cũng chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.

Có lời hứa của Thiên Đế, ván này chắc kèo rồi.

Trung Ương Thần Điện.

Hạo Thiên ngồi vững trên Thiên Đế Long Ỷ.

Ánh mắt y, từ từ quét qua vô số môn nhân đệ tử bên dưới.

"Nếu mọi người đã đến đủ, vậy thì bắt đầu thôi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Cũng vào lúc này, một âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Hạo Thiên.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đạt thành mục tiêu Thiên Đình trăm Thánh, lớn mạnh thực lực Thiên Đình!

Phần thưởng nguyên liệu cấp Hồng Mông một triệu phần!

Thẻ thưởng câu cá gấp tám một trăm tấm!

Rút thưởng cấp Thiên Đạo năm lần!” Hệ thống nhắc nhở.

Tốt, mạnh mẽ!

Hạo Thiên tâm tình không tệ.

Quả nhiên nhân phẩm tốt, đẹp trai, sẽ có chuyện tốt xảy ra.

Chỉ cần hoàn thành xong việc trước mắt, có thể vui vẻ đi câu cá.

Theo một ý niệm.

Pháp tắc Thiên Đạo của cả Hư Thần Giới lập tức bắt đầu vận chuyển điên cuồng.

Từng đám mây công đức khổng lồ vô biên vô tận chồng chất lên nhau, kim quang rực rỡ chiếu sáng mọi ngóc ngách của Hư Thần Giới.

Oành!

Oành!

Oành!

Phảng phất như động đất, từng cột sáng vàng to hơn cả Thiên Trụ rơi xuống, nhấn chìm Bạch Thiển và những người khác.

“Trời ơi!

Chương 267

Sư tôn đi đâu mà kiếm được nhiều Thiên Đạo công đức như vậy!!" Tôn Ngộ Không mắt tròn mắt dẹt.

Trương Bách Nhẫn bên cạnh thì cười mà không nói.

Thủ đoạn của Thiên Đế cao thâm khó lường, không phải các ngươi có thể tưởng tượng được.

Một trăm ức Thiên Đạo công đức gia thân, Bạch Thiển ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

Trước đó, họ đều đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, sở hữu Đại Đạo Chi Cơ.

Nguyên Hội Đại Đan chất đống như núi, cũng đã nâng tu vi của họ lên một cảnh giới chưa từng có.

Vì vậy, điều kiện đã hoàn toàn chín muồi.

Tiếp theo, Hạo Thiên để mọi người tách ra một đạo nguyên thần, ký thác vào Thiên Đạo nơi đây.

"Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Bạch Thiển làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khâm thử!" "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Đẳng Thanh làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khâm thử!" "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Đế Tân làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khâm thử!" "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng

Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khâm thử!" "Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Vô Thủy Đại Đế làm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khâm thử!" … Từng đạo pháp chỉ liên tiếp được ban ra.

Mỗi một đạo pháp chỉ, lập tức tạo ra một vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong nháy mắt, cả Hư Thần Giới, bị thánh uy mênh mông bao phủ.

Nơi tầm mắt có thể nhìn thấy, một vùng tử khí đậm đặc đến không thể tan ra.

Vô số dị tượng hiện ra, thụy khí bao trùm Hỗn Độn Tinh Không.

Số Thánh Nhân của Thiên Đình cuối cùng đã vượt qua một trăm vị!

"Thần khấu tạ Bệ hạ!

Nguyện Bệ hạ thánh thọ vô cương!" 198.

Bạch Thiển, Đằng Thanh, Đế Tân, Thái Bạch Kim Tinh, Vô Thủy và các Thánh Nhân mới thăng lên lần lượt quỳ xuống.

Ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Đợi đã lâu, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay.

Mơ đã lâu, cuối cùng cũng biến giấc mơ thành hiện thực.

Chỉ có dưới trướng Thiên Đế, mới có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo Hồng Hoang bên kia tuyệt đối sẽ không cho phép.

Hạo Thiên nói miễn lễ, bình thân.

Thiên Đình ngày nay, đã hoàn toàn vượt qua bất kỳ thế lực nào trong lịch sử thế giới Hồng Hoang.

Nhưng, Hư Thần Giới cuối cùng cũng quá nhỏ.

Dung nạp một trăm vị Thánh Nhân, đã là giới hạn hiện tại.

Đương nhiên, nếu đợi Hạo Thiên thăng lên Thánh cảnh thập trọng thiên, có lẽ cục diện sẽ thay đổi, lúc đó Hư Thần Giới sẽ mở rộng ra vô số lần, dung nạp một ngàn vị Thánh Nhân cũng là chuyện bình thường. … Bên trong Hư Thần Giới, một mảnh cảnh tượng phồn vinh.

Có một trăm vị Thánh nhân tọa trấn, toàn bộ thế giới nhanh chóng phát sinh biến hóa long trời lở đất, càng nhiều Hỗn Độn linh mạch bị trấn áp trong tinh không, cải biến Hỗn Độn nguyên khí ở nơi đây.

Hạo Thiên vừa trở về, liền lấy ra tất cả bảo vật đã nhận được trước đó, cái nên thưởng thì thưởng, cái nên ban thì ban, toàn bộ đều dùng hết trong một lần.

"Tiếp theo, nên đi câu cá rồi." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Y gọi Tôn Ngộ Không, hai thầy trò cưỡi tường vân, chạy tới Địa Tiên Giới.

Đi được nửa đường.

Một tin tức đột nhiên truyền đến.

Trương Bách Nhẫn nhận được thiệp mừng, phải đến Tây Hải Long Cung ăn tiệc.

Tiệc đính thân của Tiểu Bạch Long Ngao Liệt và Vạn Thánh Công Chúa.

Trương Bách Nhẫn thân là đại lão số một Địa Tiên Giới, một trong

những lãnh tụ Huyền môn, địa vị vô cùng cao quý, Tây Hải Long Cung tổ chức hỉ sự, tự nhiên không thể thiếu việc mời y đến, chống đỡ mặt mũi cũng là chuyện tốt.

"Phật môn lại muốn gây sự." Hạo Thiên cạn lời.

Quen thuộc với điển cố Tây Du, đương nhiên y hiểu rõ, con gái của Vạn Thánh Long Vương đã sớm có người bên ngoài, lén lút qua lại với Cửu Đầu Trùng.

Càng quá đáng hơn là, đôi cẩu nam nữ này đã bỏ trốn cùng nhau ngay trong ngày hôn lễ, khiến tâm thái của Tiểu Bạch Long bùng nổ, dẫn đến việc sau này bị giáng xuống núi Xà Bàn ở khe Ưng Sầu.

Tây Du chính thức bắt đầu, Tiểu Bạch Long được Quan Âm điểm hóa, trở thành ngựa cưỡi của Đường Tam Tạng.

Tất cả, đều đã sớm được an bài.

Đương nhiên, trong mắt Hạo Thiên, cho dù Tiểu Bạch Long lỡ tay đốt mất minh châu mà Thiên Đế ban cho Tây Hải Long Cung, cũng không đến mức bị trừng phạt, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng phía sau có người của Phật môn nhúng tay, âm thầm bố trí, khiến Hạo Thiên không thể chịu đựng được.

Địa bàn của trẫm, trẫm làm chủ!

Lũ lừa trọc mau cút sang một bên cho mát!

"Tích!

Mời ký chủ giải cứu Tiểu Bạch Long, chém giết Vạn Thánh Công Chúa và Cửu Đầu Trùng, phá hoại bố cục của Phật môn Tây phương!

Phần thưởng là một vạn phần mồi câu cấp Hồng Mông!" Hệ thống nhắc nhở.

"Đồ nhi, chúng ta tạm thời không đi câu cá, đổi hướng đến chỗ

Ngao Nhuận ăn tiệc.” Hạo Thiên mỉm cười nói.

“Tuyệt vời!” Tôn Ngộ Không vui mừng hớn hở.

Hai người đổi hướng, đi về phía Tây Hải Long Cung.

Trước khi đến Long Cung, Hạo Thiên lắc mình một cái, hóa thành hình tượng của Trương Bách Nhẫn, ra dáng một vị chí tôn chưởng giáo của đại giáo khoáng thế.

“Trương chưởng giáo giá lâm!

Có lỗi vì không ra đón từ xa!” Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận đã sớm ra nghênh đón.

Bên cạnh ông ta là con trai Ngao Ma Ngang và con gái Ngao Thốn Tâm, trai thì đẹp, gái thì xinh, nhan sắc đều không thấp.

“Chúc mừng đạo hữu!” Hạo Thiên bình thản nói.

Với thân phận địa vị của “Trương Bách Nhẫn” hiện nay, cao hơn Tây Hải Long Vương cả trăm lần, tự nhiên không cần phải quá khách sáo.

Chương 268

“Chúc mừng!

Lão Tôn ta theo sư phụ đến đây xin một chén rượu mừng.” Tôn Ngộ Không cười hì hì.

Người của Tây Hải Long Cung nhận ra thủ tịch đệ tử của Đạo giáo, nhân vật nổi tiếng nhất Địa Tiên Giới hiện nay, cũng vội vàng lên chào hỏi.

Dưới sự vây quanh của mọi người, hai người bước vào.

Nhìn một cái, đại điện được trang trí vui mừng hớn hở, trong góc có một tiểu mỹ nhân xinh đẹp yếu đuối.

Chính là con gái của Vạn Thánh Long Vương ở Bích Ba Đàm, núi Loạn Thạch.

Nói thật, tướng mạo của Vạn Thánh Công Chúa này cũng có vài phần vũ mị, chỉ là hai bên khóe mắt xếch lên, một bộ dạng kiêu căng ngạo mạn, dường như không phải loại dễ bắt nạt.

Tiểu Bạch Long Ngao Liệt đứng bên cạnh Vạn Thánh Công Chúa, cẩn thận từng li từng tí nói chuyện với vị hôn thê.

Không thể không nói, Ngao Liệt quả thật là một nhân tài kiệt xuất, xứng với Vạn Thánh Công Chúa là thừa sức.

Vấn đề là, sắc mặt Vạn Thánh Công Chúa lạnh lùng, thường thường Tiểu Bạch Long nói mấy câu, nàng ta mới hờ hững đáp một câu.

Hạo Thiên thấy vậy, cũng dở khóc dở cười.

“Làm simp không được đâu, liếm đến cuối cùng cũng chẳng có

gì.” “Quý khách giá lâm!

Tam nhi, sao dám chậm trễ?” Ngao Nhuận ho khan hai tiếng.

“Gặp qua Trương tiền bối!” Ngao Liệt vội vàng kéo vị hôn thê hành lễ.

Nhìn thấy một đại lão, sắc mặt Vạn Thánh Công Chúa mới khá hơn một chút, vẻ mặt đầy nịnh nọt.

Dù sao, hiện nay Đạo giáo như mặt trời ban trưa, chấn nhiếp toàn bộ tam giới, ai dám dễ dàng đắc tội.

Cho dù Vạn Thánh Công Chúa bỏ trốn theo Cửu Đầu Trùng, cũng không dám chọc vào Trương Bách Nhẫn.

Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Vạn Thánh Công Chúa, bình thản nói: “Môn thân sự này, bản tọa không đồng ý.” Oanh!

Giống như ném một tảng đá lớn vào hồ nước tĩnh lặng, dấy lên vô số sóng lớn.

Cả nhà Ngao Nhuận đều rơi vào trạng thái cực kỳ mờ mịt.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Hôn lễ của hai đứa trẻ, sao lại chọc phải đại lão nhúng tay?

Không có lý do gì cả.

Tôn Ngộ Không cũng ngây người.

Chẳng lẽ sư tôn vô lương này lại để mắt đến Vạn Thánh Công Chúa, muốn nạp làm phi tần sao? 199.

Không đúng, trên Thiên Đình mỹ nữ tiên tử nhiều như lông trâu, Hạo Thiên được xem là nhìn qua vô số nữ nhân, dường như cũng không đến mức như vậy.

“Không biết đạo hữu vì sao nói lời này?

Môn thân sự này có chỗ nào không ổn sao?" Ngao Nhuận vội vàng hỏi.

"Đừng vội," Hạo Thiên bình thản nói, "Ngộ Không, cùng vi sư đi một chuyến đến Bắc Hải, bắt con yêu tiên Cửu Đầu Trùng kia về đây." Nghe ba chữ Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh Công Chúa toàn thân chấn động, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Sắc mặt của nàng cũng trở nên trắng bệch không còn giọt máu, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra nàng có vấn đề.

"Cái gì?

Nó qua lại với Cửu Đầu Trùng?" Vạn Thánh Long Vương bên cạnh nổi giận đùng đùng, "Nghiệt súc!

Đúng là đáng chết!" Vạn Thánh Long Vương đương nhiên biết con gái mình quen biết Cửu Đầu Trùng, nhưng tình hình cụ thể thì ông ta không biết nhiều.

Bây giờ "Trương Bách Nhẫn" phản đối hôn sự này, lại sai đệ tử đi bắt Cửu Đầu Trùng, đã đủ để nói rõ vấn đề.

Vị chưởng môn Đạo giáo này nhất định biết nội tình.

Tiểu Bạch Long Ngao Liệt trợn mắt há mồm, cảm giác trên đầu mình xanh mơn mởn.

Y không dám tin chuyện này, nhưng một đại lão Hồng Hoang như "Trương Bách Nhẫn" cũng không đến mức rảnh rỗi sinh nông nổi mà trêu đùa người của Tây Hải Long Cung, e rằng người ta có chứng cứ xác thực.

"Biết làm sao bây giờ!" Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, dường như trời sắp sập.

Mất mặt quá!

Lần này mất hết cả mặt mũi già rồi!

Tôn Ngộ Không vốn cũng không hiểu tình hình, nhưng nhìn phản ứng của mọi người, lập tức đoán được bảy tám phần.

Hắn nói một tiếng tuân theo pháp chỉ, lập tức cưỡi Cân Đẩu Vân, nhanh chóng đi đến Bắc Hải.

Hạo Thiên cũng thuận thế ngồi xuống, thong thả thưởng trà.

Nói thật, Vạn Thánh Công Chúa cũng không phải loại tốt đẹp gì, trong Tây Du, nàng ta từng trộm cửu diệp linh chi thảo của Thiên Đình để nuôi dưỡng phật bảo xá lợi.

Tuy rằng bây giờ chuyện chưa xảy ra, nhưng điều đó khiến Hạo Thiên không thích.

Ngoài ra, trong Chu Thiên có Ngũ Tiên, là Thiên, Địa, Thần, Nhân, Quỷ; có Ngũ Trùng, là Lỏa, Lân, Mao, Vũ, Côn.

Cửu Đầu Trùng thuộc loại Vũ Trùng trong Ngũ Trùng, tức là chim chín đầu, chứ không phải rắn chín đầu.

Gã này giỏi sử dụng nguyệt nha sạn, từng trà trộn trong Yêu Sư Cung ở Bắc Hải, cũng là một trong những tàn dư của Yêu tộc.

Chưa đến nửa canh giờ, Tôn Ngộ Không đã trở về.

Tay hắn xách theo Cửu Đầu Trùng bị đánh cho nửa sống nửa chết, ném thẳng xuống đất.

Thấy vậy, Vạn Thánh Công Chúa xấu hổ không chịu nổi, che mặt khóc thành tiếng.

Mọi người vừa nhìn.

Đã hiểu rõ tình hình, thẩm vấn cũng không cần thẩm vấn nữa, hai người bọn họ tám chín phần mười là không trong sạch.

Phải biết rằng, ở Địa Tiên Giới, phong khí bảo thủ, con gái nhà lành trước khi kết hôn mà xảy ra chuyện như vậy, gần như là không thể tha thứ.

Tây Hải Long Cung cũng quyết không để người phụ nữ như vậy bước vào cửa.

"Hỏi rõ tình hình rồi lập tức đánh chết," Hạo Thiên bình thản nói, "Tiểu Bạch Long, đại trượng phu lo gì không có vợ, Tây Côn Luân, núi lửa bất tử có Vạn Long Sào, đều có không ít nữ tử xinh đẹp, hôn sự của ngươi cứ giao cho bản tọa." ...

Chương 269

Từ Tây Hải Long Cung đi ra, bên cạnh Hạo Thiên có thêm một Tiểu Bạch Long.

Vì Vạn Thánh Công Chúa và Cửu Đầu Trùng đã bị đánh chết, Tiểu Bạch Long tạm thời cũng không còn ý định thành thân, ngược lại bằng lòng đi Tây Côn Luân.

Dù sao, Tây Côn Luân cũng cùng một mạch với Thiên Đình.

Long Vương và Ngao Hắc hiện nay đều ở Thiên Đình.

Tiên Thiên Long Tộc cũng đã đầu quân cho Thiên Đình.

Cho nên thành viên Long tộc đến Tây Côn Luân, cảm giác giống như về nhà.

"Ngộ Không, đưa Ngao Liệt đến Long Nguyệt Thành," Hạo Thiên phân phó, "Đến lúc đó, nó sẽ là đồng môn sư đệ của ngươi, đệ tử thân truyền của chưởng giáo." Tôn Ngộ Không nghe xong, nhất thời cũng khá kinh ngạc.

Không ngờ Tiểu Bạch Long lại có cơ duyên như vậy, có thể trở thành đệ tử thứ hai dưới trướng Thiên Đế.

Phải biết rằng, Nhân Hoàng Đế Tân cũng chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.

Hơn nữa, căn cốt của Tiểu Bạch Long rất bình thường, chỉ có thể coi là trung bình mà thôi.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!

Đa tạ sư tôn đề bạt!" Tiểu Bạch Long mừng như điên, lập tức quỳ xuống đất bái tạ.

Không ngờ lại nhân họa đắc phúc.

Có thể trở thành đệ tử của "Trương Bách Nhẫn", quả thực là một bước lên trời, tung hoành Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

"Đứng dậy đi," Hạo Thiên bình thản nói, "Sau khi nhập môn, Ngao Hắc sẽ chỉ điểm ngươi tu hành, nâng huyết mạch của ngươi lên cấp bậc Bát Trảo Thần Long.

Sau đó, lại vào Hỗn Độn Lôi Trì, không tu thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể thì đừng gặp vi sư!" Tiểu Bạch Long nghe xong, lập tức run rẩy.

Mẹ ơi!

Huyết mạch Bát Trảo Thần Long!!

Đó là huyết mạch vô thượng trong truyền thuyết của Tiên Thiên Long Tộc, nguyện vọng cả đời của thành viên Long tộc bình thường là có thể tấn thăng huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long.

Còn có Hỗn Độn Lôi Đế Thể!

Đó cũng là thể phách cực kỳ đáng sợ, nghe nói sau khi tu thành, lập tức chấp chưởng kiếp phạt, trong một ý niệm có thể giáng xuống ức vạn lôi đình, thực lực sánh ngang Thiên Đạo Thánh nhân.

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh nghe xong, cũng đại khái hiểu ra tình hình.

Hóa ra Hạo Thiên bây giờ, thu đồ đệ không nhìn căn cốt, chỉ nhìn tâm tình mà thôi.

Căn cốt có kém cỏi đến đâu, với tài nguyên mà Thiên Đình hiện có, cũng có thể tạo ra một tuyệt thế thiên tài.

"Chúc mừng sư đệ!

Chúng ta đi thôi!" Tôn Ngộ Không nói lời chúc mừng, sau đó kéo Tiểu Bạch Long đi.

Hạo Thiên nhìn theo hai người rời đi.

Y cũng được một phen thanh tịnh.

“Trước đó hoàn thành hai nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, được mười lần rút thưởng cấp Thiên Đạo, phải tìm chỗ nào đó xử lý thôi.” Hạo Thiên tự lẩm bẩm.

Y cũng tò mò, mười lần thưởng cấp Thiên Đạo sẽ nhận được lợi ích gì.

Tâm niệm vừa động, Hạo Thiên lập tức đã ở cách xa ức vạn dặm.

Dưới đáy một con sông lớn sâu mười vạn dặm, y mở ra một động phủ tạm thời, đặt một tòa Hồng Mông Điện vào trong đó.

Bước vào Hồng Mông Điện, Hạo Thiên phân phó một tiếng.

Hệ thống lập tức bắt đầu rút thưởng.

“Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được mười ức điểm Thiên Đạo công đức!” “Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được Đan Nhất một ngàn viên!” “Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một trong Tứ Đại Hỗn Độn Nguyên Linh, Bí Phong!” “Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một trong Tứ Đại Hỗn Độn Nguyên Linh, Minh Ngục Huyền Băng!” “Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng... nhận được Hỗn Độn linh bảo Tu Di Hoàn!” “Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được Hỗn

Độn Kiếm Kinh!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một trăm viên Hỗn Độn Thời Gian Tinh Thạch!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một tòa động phủ Thượng Cổ Ma Thần ngẫu nhiên!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được chín trăm chín mươi chín viên Hỗn Nguyên Đạo Quả!" "Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một con Thiên Đạo Khôi Lỗi!" Hệ thống phát ra một loạt thông báo.

Hạo Thiên nghe vậy, nhất thời sướng rơn.

Thu hoạch không nhỏ nha.

Nhưng mà, trong số đó, thứ đáng chú ý nhất chính là Hỗn Độn Kiếm Kinh.

Y lập tức đổi phần thưởng.

Hạo Thiên nhìn một cái, trong không gian trữ vật của hệ thống, có thêm một cây cỏ hình kiếm, xanh biếc, mọc ra chín chiếc lá hình kiếm, toàn thân bao phủ bởi sương mù hỗn độn.

Rõ ràng chỉ là một cây cỏ nhỏ, nhưng lại mang theo sự sắc bén vô thượng có thể cắt đứt mọi thứ.

Cho dù với cảnh giới của Hạo Thiên hiện nay, một siêu cấp cường giả Thánh nhân tam trọng thiên, chỉ cần nhìn một cái, nguyên thần lập tức bị thương, dường như sắp tan thành bốn năm mảnh.

"Thật đáng sợ!" Hạo Thiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Cấp bậc Hỗn Độn, vạn vật đều có linh, Hỗn Độn Kiếm Kinh đương nhiên cũng không ngoại lệ, trên thực tế nó có thể biến hóa thành vô số hình dạng.

Y lập tức cảm thấy, sau khi có được Hỗn Độn Kiếm Kinh, thực lực sẽ tăng lên một cảnh giới hoàn toàn mới.

Ngay sau đó, y lại nhìn về phía con Thiên Đạo Khôi Lỗi kia.

Chương 270

Một tu sĩ có ngoại hình y hệt Hạo Thiên, toàn thân đều do Thiên Đạo pháp tắc tạo thành, trên đầu xoay quanh một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả, giữa mỗi cử chỉ hành động đều sở hữu sức phá hoại không thua kém Thánh nhân.

Loại khôi lỗi cấp bậc này, tuyệt đối không phải Đại Khôi Lỗi Thuật có thể chế tạo ra.

Hạo Thiên trong lòng khẽ động, vội vàng xem xét phần giới thiệu.

Thiên Đạo Khôi Lỗi: Khôi lỗi cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương ứng với cảnh giới tu vi của ký chủ, ký chủ ở cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên, nó sẽ sở hữu sức sát thương của Thánh cảnh tam trọng thiên.

Thực lực của ký chủ càng cao, khôi lỗi này càng mạnh, và bất tử bất diệt.

"Lợi hại!" Hạo Thiên vui mừng.

Con Thiên Đạo Khôi Lỗi này giá trị phi phàm.

Thậm chí nó sẽ cùng ký chủ trở nên mạnh mẽ hơn.

Ví dụ, Hạo Thiên tấn giai Thánh cảnh thập trọng thiên, Thiên Đạo Khôi Lỗi cũng sẽ trở nên mạnh như vậy.

Khi đối địch, bất ngờ tung ra, tuyệt đối có thể xoay chuyển chiến cục.

Nhận được hai món bảo vật này, Hạo Thiên vô cùng hài lòng.

Y lập tức ra lệnh cho hệ thống luyện hóa.

Mười ức Thiên Đạo công đức vừa nhận được, trực tiếp tiêu hao

sạch sẽ.

"Cái động phủ Thượng Cổ Ma Thần ngẫu nhiên kia, rốt cuộc là gì?" Hạo Thiên tò mò.

Đổi phần thưởng, y nhận được một lệnh bài bằng ngọc.

Mặt trước lệnh bài là cảnh tượng hồng mông thiên địa sơ khai; mặt sau lệnh bài là một Ma Thần đang gầm thét, viết hai chữ thượng cổ văn tự uốn éo.

"Động phủ Vạn Vật Ma Thần!" Hạo Thiên hứng thú.

Đối với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, y càng hiểu nhiều, càng biết Vạn Vật Ma Thần lợi hại, e rằng trong động phủ có không ít kỳ trân nghịch thiên.

Bóp nát lệnh bài, toàn thân Hạo Thiên lóe lên ánh sáng, thời không theo đó vặn vẹo, y bị truyền tống đến một khu vực xa lạ.

Trước mắt là một ngọn thần sơn bất hủ, so với Bất Chu Sơn trước kia còn lớn hơn gấp mười lần, hỗn độn thần quang rực rỡ.

Xung quanh thần sơn bị ức ức triệu vạn vật thần liên phong tỏa.

Không có lệnh bài, căn bản không thể xâm nhập.

Hạo Thiên bước một bước, lập tức xuyên qua vạn vật thần liên, đến được thần điện trên đỉnh núi.

Ông!

Bầu trời đầy kim quang, chói mắt muốn mù.

Từng cuốn đạo kinh lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng màu vàng sẫm.

Hạo Thiên tiện tay vẫy một cái, bắt lấy một cuốn đạo kinh, sau đó dùng thần niệm xâm nhập vào bên trong, lập tức bắt đầu tham ngộ.

"Ồ, hóa ra là Hỗn Độn Vạn Vật Đạo Kinh!" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Trong những cuốn đạo kinh này, ghi lại bí mật của vô số sinh linh trong chư thiên vạn vực, chúng sinh ra như thế nào, trưởng thành ra sao, sinh sôi nảy nở thế nào, làm sao để hoàn mỹ nâng cao cảnh giới, nhược điểm lại ở đâu.

Có được những thứ này, Hạo Thiên đối với vạn tộc Hồng Hoang, nhất thời có một loại cảm giác nắm giữ thấu triệt vô cùng.

Không chút do dự, y lập tức thu lấy tất cả đạo kinh. ...

Động phủ Vạn Vật Ma Thần có không ít thứ tốt.

Sau khi thu lấy Vạn Vật Đạo Kinh, Hạo Thiên lại phát hiện một mảng lớn đất bùn hình mây, giẫm lên mềm mại, sở hữu tạo hóa kinh khủng.

Hóa ra là Vạn Vật Thần Thổ trong truyền thuyết.

Một sự tồn tại lợi hại hơn cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Không chỉ có thể nặn ra vạn tộc Hồng Hoang, còn có thể dùng để luyện khí, thậm chí có thể tùy tâm sở dục tạo ra con người như Nữ Oa.

"Kia là cái gì?!" Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua, lại có phát hiện mới.

Một góc của động phủ, lơ lửng một lượng lớn đồng xanh, phun ra thụy thái vô tận, cũng ẩn chứa đại tạo hóa, có thể tạo ra vạn vật.

Đó cũng là một thứ trong truyền thuyết, gọi là Vạn Vật Mẫu Đồng.

Là vật phẩm cần thiết để luyện chế Hỗn Độn Chí Bảo, một khối nhỏ bằng nắm tay cũng có giá trị liên thành.

Lượng dự trữ trong động phủ, ít nhất cũng phải có mấy trăm vạn tấn.

Hạo Thiên trong lòng vui mừng, trực tiếp thu lấy.

Ngay sau đó.

Y lại phát hiện một ao Vạn Vật Thần Thủy.

Thứ này tỏa ra ức vạn tầng thần hà, mỗi một giọt đều nặng như đại dương, quấn quanh vạn vật pháp tắc.

"Thứ tốt!" Hạo Thiên vui vẻ, "Vạn Vật Thần Thủy và Tam Quang Thần Thủy tương tự nhau, cũng có thể dùng như linh dược, cải tử hoàn sinh, mọc lại xương trắng.

Nhưng, nó thậm chí có thể cứu sống Hỗn Độn linh căn đang hấp hối, cũng có thể dùng để thúc chín cực phẩm Tiên Thiên linh căn." Về cơ bản, một giọt Vạn Vật Thần Thủy có thể bằng một trăm vạn năm sinh trưởng của cực phẩm Tiên Thiên linh căn.

Một ao Vạn Vật Thần Thủy, ước chừng có khoảng một ngàn vạn giọt.

Đó cũng là một khối tài sản khổng lồ.

Hạo Thiên cũng không ngờ tới.

Chỉ riêng những thu hoạch này đã vô cùng kinh người.

Vận may đến rồi, cản cũng không nổi.

Lập tức.

Y lại tìm thấy trong động phủ hơn mười loại bảo vật nghịch thiên khác.

Có một số là dược liệu luyện khí, có một số là pháp bảo cấp Hỗn Độn linh bảo.

Chẳng hạn như Vạn Vật Nguyên Mộc, Vạn Vật Thần Thiết, Vạn Vật Tiên Kim, Vạn Vật Thần Thạch, Vạn Vật Thần Ấn, Vạn Vật Phù

Triện, Hồng Mông Vạn Vật Đồ, v.v.

Chương 271

Ở nơi sâu nhất của động phủ.

Là một miếng ngọc giản cổ xưa, bên trong ghi lại truyền thừa của Vạn Vật Ma Thần.

Hóa ra vị Ma Thần này không thích tu luyện và tranh đấu, mà lại rất hứng thú với việc tạo ra vạn vật.

Hạo Thiên sau khi nhận được, cũng được khai sáng rất nhiều.

Bởi vì trong truyền thừa, thậm chí có rất nhiều thứ Hạo Thiên chưa từng thấy, đã tuyệt tích từ thời thượng cổ.

Đối với việc hoàn thiện thế giới trong Hỗn Nguyên Đạo Quả, có sự trợ giúp cực lớn.

"Muốn tăng lên Thánh nhân cảnh giới tứ trọng thiên, cần chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên Hỗn Nguyên Đạo Quả!

Bắt đầu câu cá thôi!" Hạo Thiên thầm nghĩ.

Cảnh giới Thánh nhân càng về sau, việc nâng cao càng gian nan.

Nhưng một khi tấn thăng, thực lực lập tức tăng vọt ngàn trăm lần.

Chuyện vượt cấp chiến đấu, trong cảnh giới Thánh nhân, gần như không thể xuất hiện.

Một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh cảnh tứ trọng thiên, so với tam trọng thiên, lớn hơn chín trăm chín mươi chín lần, có thể nghiền ép không chút nể tình.

Phản kháng là không thể phản kháng.

Bởi vì khoảng cách này, lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cho nên, Hạo Thiên lập tức rời khỏi động phủ tạm thời.

Ngồi bên bờ sông, y lập tức bắt đầu câu cá.

Trên đỉnh đầu hiện ra dòng sông thời gian, trong phạm vi trăm dặm, thời không bắt đầu vặn vẹo, tốc độ thời gian được điều chỉnh thành vạn lần.

Hai triệu phần mồi câu cấp Hồng Mông.

Đó là một ưu thế khổng lồ chưa từng có.

Lại có thể thưởng câu cá gấp tám lần, cùng với cần câu cấp Thiên Đạo gia trì.

Thành quả thu được, cũng chắc chắn sẽ là chưa từng có.

Vụt một cái, năm mươi năm đã trôi qua.

Hạo Thiên kết thúc việc câu cá.

"Vận khí không tệ!" Y vui mừng khôn xiết.

Lần này vận khí bùng nổ.

Số lượng Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa vặn vượt qua một vạn viên.

Chỉ cần đi đến điểm khởi đầu của thời không một lần nữa, tuyệt đối có thể tấn thăng Thánh nhân tứ trọng thiên.

Y đứng dậy, duỗi gân cốt.

Hỗn Độn Kiếm Kinh và Thiên Đạo Khôi Lỗi trước đó cũng đã luyện hóa xong, trở thành chỗ dựa khổng lồ.

Một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có tự nhiên sinh ra.

Hạo Thiên thu dọn tâm tình.

Thần niệm trong nháy mắt bao trùm tam giới.

Y xem thử, gần đây đã xảy ra những biến hóa gì.

Bên Linh Sơn phía Tây, phát triển khá nhanh.

Như Phật Tổ và Quan Âm, tuy chưa tấn thăng Thánh nhân, nhưng đã sớm đạt đến Bán Bộ Thánh nhân, thực lực ngày càng sâu không lường được.

Thậm chí, vòng sáng công đức sau đầu chư Phật không chỉ có một, mà là xếp chồng lên nhau mấy cái.

Ở Long Nguyệt Thành, Tây Côn Luân, đệ tử Đạo giáo đã lên tới hàng ức.

Thậm chí, còn phát triển ra mấy chi nhánh.

Không khoa trương khi nói, ngoại trừ Tây Ngưu Hạ Châu, thì Bắc Câu Lô Châu, Nam Thiệm Bộ Châu và Đông Thắng Thần Châu, gần như đều nằm trong sự khống chế của Đạo giáo.

Lúc này, thế thân Trương Bách Nhẫn đang tọa trấn Long Nguyệt Thành, cùng với Tiểu Bạch Long Ngao Liệt.

Ngao Liệt trong thời gian ngắn đã nâng cao huyết mạch Bát Trảo Thần Long, lại luyện hóa thêm nhiều nguyên hội đại đan, tiến vào Hỗn Độn Lôi Trì, tấn thăng Hỗn Độn Lôi Đế Thể.

Đại điện của Đạo giáo, đổi tên thành Vấn Đạo Điện, toàn thân thần quang bành trướng, quấn quanh vô cùng tử điện lôi đình, tiếng gió sấm vang dội.

Ngao Liệt khoanh chân ngồi trong đó, đang nhắm mắt điều tức.

Cảm giác có người dò xét, Ngao Liệt mạnh mẽ mở mắt, cách xa ức vạn dặm, nhìn đối diện với Hạo Thiên một cái.

"Kính kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Ngao Liệt hoảng sợ, lập tức quỳ lạy.

Đến lúc này, y đương nhiên hiểu rõ, người đến Tây Hải Long Cung lúc trước không phải Trương Bách Nhẫn, mà là bản tôn của Thiên Đế.

"Không tệ," Hạo Thiên khẽ cười, "Đợi cuộc chiến Đạo Phật kết thúc, vi sư sẽ giúp ngươi và Ngộ Không cùng tấn thăng Thiên Đạo Thánh nhân." Ngao Liệt mừng rỡ, lại dập đầu như giã tỏi.

Ai cũng biết, Thiên Đình hiện nay sở hữu hơn trăm vị Thánh nhân.

Nhưng bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế, Thánh nhân không được ra tay trong lượng kiếp.

Cho nên bất luận là Tôn Ngộ Không hay Ngao Liệt, đều hiểu rõ, sư tôn bồi dưỡng họ chính là vì cuộc chiến Đạo Phật ngày càng đến gần.

Hạo Thiên lại đưa mắt nhìn về phía Đông Hải.

Tôn Ngộ Không đã trở về Hoa Quả Sơn.

Vị Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương này lập tức quy tụ bảy mươi hai lộ yêu vương gần đó, lại thu phục một Độc Giác Quỷ Vương, sắc phong Mã, Lưu nhị nguyên soái, Băng, Ba nhị tướng quân.

Nhân tiện, Tôn Ngộ Không kết giao với mấy vị yêu vương, kết bái huynh đệ.

Mấy vị yêu vương này đều học theo danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh, tự mình đặt cho một danh xưng uy phong lẫm liệt.

Bình Thiên Đại Thánh, Phúc Hải Đại Thánh, Hỗn Thiên Đại Thánh, Di Sơn Đại Thánh, Thông Phong Đại Thánh, Khu Thần Đại Thánh.

Chương 272

Hoàn toàn trùng khớp với ấn tượng của Hạo Thiên.

Trong đó Bình Thiên Đại Thánh chính là Đại Lực Ngưu Ma Vương, tọa kỵ Khuê Ngưu của Thông Thiên Giáo Chủ ngày xưa.

Nhắc đến Ngưu Ma Vương, Hạo Thiên không khỏi nghĩ đến thị nữ thân cận của mình là La Sát Công Chúa.

Một đời này, hai người đã định sẵn là vô duyên.

"Tạo hóa trêu ngươi a, ha ha." Hạo Thiên cười cười.

Lúc này, tại một nơi gọi là núi Phúc Lăng, đang xảy ra một chuyện.

Trư Bát Giới trở thành con rể ở rể.

Người vợ đầu tiên tên là Noãn Nhị Tỷ, một yêu tinh do chim trĩ biến thành.

Chỉ là, Noãn Nhị Tỷ này không có phúc phận, chưa đầy một năm đã chết yểu.

Cùng với sự việc này xảy ra, Tây Du ngày càng đến gần. ...

Quan sát Hồng Hoang một hồi, Hạo Thiên quay trở về Thiên Đình.

Vừa đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Na Tra lại cầu kiến.

"Đồ nhi, tìm vi sư có việc gì?" Hạo Thiên tò mò hỏi.

"Khải bẩm sư tôn," Na Tra nói, "Phụ thân đệ tử là Lý Tịnh, đã bị trấn áp nhiều ngày, xin sư tôn khai ân, thả ông ấy ra.

Nếu ông ấy vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, đệ tử chỉ có thể đại nghĩa diệt thân.

Nếu ông ấy chịu quy thuận Thiên Đình, xin sư tôn tha cho một con đường sống." "Thôi được, ngươi cũng có lòng hiếu thảo." Hạo Thiên gật đầu.

Na Tra không nhắc đến chuyện này, y cũng gần như quên mất.

Chớp mắt, hai người đã đến Hư Thần Giới.

Hạo Thiên lật tay, lấy ra tòa Linh Lung Bảo Tháp vàng óng ánh.

Y nghiêng thân tháp, Lý Tịnh trực tiếp rơi ra ngoài.

Lúc này cách Phong Thần Lượng Kiếp cũng đã mấy trăm năm, Lý Tịnh không có nhiều thay đổi, vẫn luôn bế quan trong tháp, vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bất ngờ bị thả ra, Lý Tịnh khá kinh ngạc.

Nhìn xung quanh, cả người ông ta đều ngây dại.

Bởi vì biên giới của Hư Thần Giới, trong Hỗn Độn tinh không, đã được một trăm vị Thánh nhân Thiên Đình hợp lực cải tạo, toàn bộ đều bao phủ trong tử khí tường vân.

Vô số thần điện nguy nga sừng sững trong tinh hà, hỗn độn thần quang rực rỡ chói mắt, ánh sáng bất hủ chiếu rọi khắp nơi, thánh uy lan tỏa ức ức vạn dặm.

Ngay cả con trai út Na Tra, lúc này cũng đã tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhận được lợi ích to lớn của Hồng Hoang.

Thiên Đế càng sâu không lường được, mang theo một loại uy nghiêm vô thượng chấp chưởng chư thiên vạn vực.

Hơn nữa, trên người Thiên Đế lúc này không phải là Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào, mà là một bộ chiến giáp được bao phủ bởi chín con Hỗn Độn thiên long, các vị trí vai, khuỷu tay và đầu gối đều nhô ra những gai nhọn, tràn ngập khí tức kinh khủng của Hỗn Độn Chí Bảo.

“Trời ơi!

Sao có thể!!” Lý Tịnh kinh hãi.

Kinh hãi đến mức tim cũng co thắt.

Mới bao lâu mà cục diện đã không thể xoay chuyển rồi sao?

Phật môn Tây phương có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại Thiên Đình lúc này.

“Ảo giác!

Nhất định là ảo giác!” Lý Tịnh lắc đầu nói.

Nhất định là người của Thiên Đình cố ý bày ra trận thế này, hòng dọa dẫm mình.

“Phụ thân,” Na Tra mở lời, “Thiên Đế bệ hạ đặc biệt khai ân, cho người một con đường sống, đó là quy thuận Thiên Đình.

Ngàn vạn lần đừng học theo sự ngu xuẩn của đại ca và nhị ca, người thức thời mới là trang tuấn kiệt.” Nghe những lời này, Lý Tịnh nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

“Tiểu nghiệt súc!

Ngươi còn mặt mũi nhắc đến đại ca và nhị ca!” Lý Tịnh giận dữ quát, “Ngươi rốt cuộc có phải con trai của Lý Tịnh ta không?

Ăn cây táo rào cây sung, giúp đỡ người ngoài?!” Thấy vậy, Hạo Thiên lắc đầu.

Lý Tịnh này, quả thật là cục đá trong hầm phân, vừa thối vừa cứng.

Đổi lại là người khác, Hạo Thiên không nói hai lời, giơ tay trấn áp rồi.

Nhưng xét đến việc, theo quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Lý Tịnh

là một trong Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình, hiệu là Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Cho nên, y không lập tức ra tay.

"Na Tra, đưa Lý Tịnh đến Tây phương, để ông ta nhận rõ hiện thực." Hạo Thiên bình thản nói.

Na Tra cúi đầu thật sâu, nói một tiếng tuân theo pháp chỉ.

Sau đó, Na Tra vươn tay, thần hà rủ xuống, tử khí bao trùm, bắt lấy Lý Tịnh.

Dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi ra tay liền có uy thế như sấm sét, khiến Lý Tịnh căn bản không có cách nào phản kháng.

"Không ổn!

Thằng nhóc này trở nên mạnh quá!" Lý Tịnh hoảng hốt.

Ông ta thà rằng đây là một cơn ác mộng, nhưng ngày càng nhiều chứng cứ cho thấy, đây là sự thật hiển nhiên.

Con trai của mình, giơ tay liền trấn áp được mình ở cảnh giới Chuẩn Thánh, chuyện này trước kia ông ta không dám nghĩ tới.

Vút!

Na Tra mang theo Lý Tịnh, xé rách hư không, đến gần khe nứt của tam giới Hồng Hoang.

Thân hình hắn lại xuyên qua một lần nữa, vậy mà đã đến núi Tu Di của Tây phương.

Chương 273

"Phụ thân, người hãy nhìn cho kỹ," Na Tra nhàn nhạt nói, "Tây Phương Giáo đã bị diệt, hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lần lượt bị Thiên Đế đánh giết.

Vị đã dùng Bồ Đề Đại Trận độ hóa người lúc trước, đã không còn tồn tại." "Cái gì!

Không thể nào!" Lý Tịnh hét lớn.

Nhìn cảnh núi sông đổ nát trước mắt, điện đường mọc đầy cỏ dại, giáo phái huy hoàng đỉnh thịnh ngày xưa đã trở thành thiên đường của thỏ và cáo hoang, quả thực khó có thể tin nổi.

Thánh nhân cũng sẽ chết sao?!

Trong truyền thuyết, Thánh nhân là tồn tại vô địch, vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt!

"Nếu người không tin, chúng ta đi một chuyến đến Linh Sơn." Na Tra nói, "Bên đó là nơi Phật môn Tây phương hiện nay, nói đơn giản là sự tiếp nối của Tây Phương Giáo, Di Lặc và Dược Sư đều còn sống." Lý Tịnh không nói gì nữa.

Mấy trăm năm thời gian, biến hóa lớn đến vậy sao?! 200.

Tây Phương Giáo từng có mấy chục ức phật tử, không địch lại được Thiên Đình do Hạo Thiên cai quản?

Chớp mắt, Na Tra mang theo Lý Tịnh, hạ xuống Linh Sơn.

Tử khí mênh mông ba vạn dặm, uy thế của Thánh nhân trấn áp toàn trường.

Như Lai, Quan Âm, Phổ Hiền đều cảm thấy một trận ngột ngạt

trong tâm hồn.

“Na Tra đạo hữu, sao lại trùng hợp vậy?” Phổ Hiền lúng túng nói.

Xét về bối phận, Hạo Thiên cùng lứa với Lục Thánh Hồng Hoang, đệ tử của Hạo Thiên tự nhiên cũng cùng bối phận với Phổ Hiền.

“Vị này là tổng binh Trần Đường Quan thời Ân Thương, Lý Tịnh, muốn quy y quý giáo, xin hỏi có thu nhận không?” Na Tra cố ý nói.

Ờ...

Rất nhiều la hán và bồ tát đều không dám lên tiếng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Như Lai.

“Lý Tịnh là đệ tử Tây Phương Giáo, không liên quan đến Phật môn.” Như Lai vội vàng nói.

Phụt!

Lý Tịnh thổ huyết.

Không ngờ, mặt mũi của Na Tra lại lớn đến vậy, trấn áp được nhiều la hán và bồ tát trước mắt.

Người ta dù thế nào cũng không dám thu nhận ông ta.

Nếu không sẽ là kẻ địch với Thiên Đình, lập tức trở mặt cũng không có gì lạ.

“Phụ thân, đừng cố chấp nữa, đầu quân cho Thiên Đình mới là con đường đúng đắn!” Na Tra trầm giọng nói, “Nếu người thể hiện tốt, lập nên chiến công hiển hách cho Thiên Đình, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không có gì lạ.” Hít!

Lý Tịnh rơi vào trầm tư.

Có lý!

Chứng đạo thành Thánh là nguyện vọng cả đời của mỗi sinh linh

Hồng Hoang.

Cần gì phải đi theo đám bao cỏ Tây phương này.

“Con trai à, bây giờ con rốt cuộc mạnh đến mức nào?” Lý Tịnh thăm dò hỏi.

“Người cứ mở to mắt mà xem.” Na Tra nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, hắn thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể bỗng nhiên cao lớn đến ức vạn dặm.

Mấy chục ức phật tử Tây phương nhất thời nhỏ bé như hạt bụi.

Rất nhiều la hán cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên.

Bành!

Na Tra nhẹ nhàng dậm chân một cái.

Toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu rung chuyển dữ dội, đại địa nứt nẻ, núi non nhấp nhô như sóng biển, vô số miếu mạo, đại điện, công đức trì của Linh Sơn trực tiếp hóa thành tro bụi.

Tiếng la hét chói tai vang lên không ngớt, tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Lý Tịnh mắt cũng trợn tròn.

Lợi hại quá!

Quả thực không thể tưởng tượng!

Đây là thực lực của cảnh giới Thánh nhân sao?!

Phút mốt có thể hành bạo Tây phương!!

“Na Tra!

Ngươi làm gì vậy!

Đạo Tổ có pháp chỉ, Thiên Đạo Thánh nhân không được ra tay

trong thời gian lượng kiếp!" Sắc mặt Như Lai khó coi.

"Bản tọa không tấn công các ngươi," Na Tra giọng điệu bình thản, "chân ta ngứa, dậm chân một cái không được sao?" Phụt phụt phụt phụt!

Vô số tu sĩ Tây phương trực tiếp thổ huyết. ...

Dưới sự chứng kiến của mọi người.

Na Tra một cước đạp nát Tây Ngưu Hạ Châu, gây ra chấn động tam giới.

Mặc dù mọi người đều biết rõ hắn cố ý.

Nhưng cũng không có cách nào.

Chẳng lẽ cầm thiền trượng và mõ cá ra đánh nhau với Na Tra sao?

Toàn bộ Tây phương không có một vị Thiên Đạo Thánh nhân nào, ai dám làm con bọ ngựa đá xe?!

Phật môn Tây phương tuy có mấy chục ức phật tử, rất nhiều bồ tát, la hán, kim cương, hộ pháp và thiên long bát bộ.

Chương 274

Nhưng, chỉ cần Thánh nhân muốn, trong nháy mắt có thể trấn áp tất cả.

Lý Tịnh nhìn cảnh này, không phục cũng không được.

“Con trai à!

Mau thay vi phụ cầu xin Thiên Đế!

Ta nguyện ý quy thuận Thiên Đình, cầu xin thu nhận!” Lý Tịnh van xin.

Cánh tay không thể bẻ được đùi, không chịu thua không được.

Vốn tưởng rằng tu thành Chuẩn Thánh, đã có vốn liếng để chống lại kẻ địch mạnh.

Nhưng vừa ra ngoài, mới biết mình đã sai lầm lớn.

Trước mặt Thánh nhân, một ức Bán Bộ Thánh nhân cũng bị diệt trong nháy mắt.

Huống chi là Chuẩn Thánh cấp bậc thấp hơn.

Không khoa trương khi nói, Thánh nhân ho một tiếng to hơn một chút, e rằng cũng có thể chấn chết Chuẩn Thánh.

“Không thành vấn đề!

Cha con chúng ta đồng lòng, một nhà hai Thánh cũng không khó!” Na Tra nghiêm túc nói.

Nói xong, hắn mang theo Lý Tịnh, không ngoảnh đầu lại mà rời đi.

Xé rách hư không, đi qua khe nứt tam giới, một lần nữa trở về Hư Thần Giới.

Toàn bộ quá trình diễn ra liền một mạch, khiến Như Lai, Quan Âm và Phổ Hiền hoàn toàn ngây người.

Xem ra Na Tra thật sự không nhằm vào Phật môn.

Chỉ là mượn cơ hội, thể hiện thực lực với Lý Tịnh, để tiện bề thuyết phục một lão ngoan cố mà thôi.

Nhưng, Đại Hùng Bảo Điện lại bị hủy một lần nữa!!

Lần trước, bị hủy trong trận chiến giữa Vô Thủy Đại Đế và Đế Tuấn.

Lần này, lại bị Na Tra một cước phá hủy.

Chẳng lẽ xây lại không cần tốn tài nguyên sao?!

Như Lai phiền muộn muốn chết.

Không được, mắt thấy Tây Du sắp đến gần, không bằng đến Tử Tiêu Cung, kể khổ với Đạo Tổ một phen.

Biết đâu Đạo Tổ sẽ giống như lần trước, giúp đỡ Tây phương một tay?

Nghĩ vậy, Như Lai dặn dò vài câu, để các vị bồ tát và la hán có mặt phụ trách dọn dẹp, sau đó vội vã đi đến Hỗn Độn tinh không.

Một bên khác.

Cha con Na Tra trở về Hư Thần Giới.

Lý Tịnh quỳ xuống đất tạ tội, khóc lóc thảm thiết một hồi.

Hạo Thiên cũng không truy cứu sâu, chỉ sai người kéo ông ta đến Trảm Yêu Đài, chịu phi kiếm xuyên qua người một trăm lần.

Nhục thân của Lý Tịnh mạnh mẽ, vậy mà lại chịu đựng được.

Tình huống này, cũng nằm trong dự liệu của Hạo Thiên.

Dù sao trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Lý Tịnh là một trong

số ít người "nhục thân thành thánh".

Cái thành thánh này không phải chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà là đắc được chính quả, trở thành chính thần.

Giống như Tôn Ngộ Không ban đầu là Đấu Chiến Thắng Phật, cũng là cái gọi là chính quả, chỉ là thành Phật mà thôi, một trong ba mươi lăm vị Phật nổi tiếng của Tây phương, cách xa việc trở thành Thiên Đạo Thánh.

"Na Tra, đưa ông ta xuống chữa thương," Hạo Thiên bình thản nói, "quay mặt vào tường suy nghĩ một trăm năm, sau đó lại nói." "Tuân theo pháp chỉ!" Na Tra vui mừng.

Hắn hiểu rõ, lần này Lý Tịnh phúc lớn mạng lớn, cuối cùng cũng sống sót.

Nếu không, với tính cách sát phạt quả đoán của Thiên Đế, dám đối đầu với Hồng Quân, giết Thánh nhân như giết heo chó, người bình thường tuyệt đối không may mắn như vậy.

Hai cha con họ Lý rời đi.

Hạo Thiên nghịch ngợm tòa Linh Lung Hoàng Kim Tháp, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Trước đó y sở hữu một tòa Hỗn Độn Tháp, tầng thứ mười có thể trấn áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tầng thứ mười một thậm chí có thể trấn áp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, tầng thứ mười hai có thể trấn áp bất kỳ tu sĩ nào dưới Đại Đạo.

Gần đây nhận được quá nhiều pháp bảo, gần như đã quên mất bảo bối này.

Một ý niệm điên cuồng lóe lên trong đầu Hạo Thiên.

"Liên hợp với trăm vị Thánh nhân Thiên Đình!

Mở phong ấn tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp!

Đến lúc đó Thiên Đạo cũng phải run rẩy!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Việc này có thể làm!

Quá có thể làm!

Tuyệt đối có thể thử một lần.

Một khi thành công, Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ không còn là trở ngại của Hạo Thiên nữa.

Nhưng mà, trước đó, phải đến điểm khởi đầu của thời không một chuyến.

Đạp trên dòng sông thời gian, Hạo Thiên quay trở lại nơi tuyệt mật mà thời gian hoàn toàn đình trệ, bắt đầu luyện hóa chín ngàn chín trăm chín mươi chín viên Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Gần như trong nháy mắt, y lại nhảy ra.

Thánh cảnh tứ trọng thiên, đã đạt thành!

"Sảng khoái!" Hạo Thiên toàn thân thoải mái.

Nhưng, không có nhiều thời gian để trì hoãn.

Y gần như lập tức quay trở về Hư Thần Giới.

Chương 275

"Chư vị, mau chóng đến Trung Ương Thần Điện!" Hạo Thiên hạ lệnh.

Trong nháy mắt.

Thánh quang bành trướng, trăm vị Thánh nhân Thiên Đình lần lượt kéo đến.

Từng gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế, Hoang Thiên Đế, Dao Trì, Tây Vương Mẫu, Long Cát, v.v.

"Thần đẳng khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Chư Thánh đồng thanh nói.

"Miễn lễ!

Bình thân!" Hạo Thiên trầm giọng nói, "Mời mọi người giúp trẫm, liên thủ mở phong ấn Hỗn Độn Tháp." Lời còn chưa dứt, tòa tiểu tháp mười hai tầng đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Thân là cường giả cốt lõi của Thiên Đình, mọi người đối với vật này không hề xa lạ.

Phải biết rằng, Hạo Thiên đã dùng tháp này bắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trấn sát Tiếp Dẫn Đạo Nhân, sự tích đã sớm truyền khắp tam giới.

"Tuân theo pháp chỉ!" Chư Thánh lại đáp.

Tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng, lấy Hạo Thiên làm trung tâm, xếp thành từng vòng tròn.

Thiên Đạo ý chí của Hư Thần Giới hiện ra, kết nối pháp lực và ý

chí của tất cả Thánh nhân lại với nhau, đồng thời rót vào cơ thể Hạo Thiên.

Mặc dù Hạo Thiên đã tấn thăng Thánh cảnh tứ trọng thiên, nhưng luồng sức mạnh cuồn cuộn vô tận này khiến y vô cùng kinh ngạc, suýt chút nữa không chống đỡ nổi.

"Không tệ!

Bắt đầu thôi!" Hạo Thiên nói.

Đúng lúc này, trong đầu y vang lên một tiếng thông báo.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ mở lại tất cả phong ấn của Hỗn Độn Tháp!

Phần thưởng là sáu triệu phần mồi câu cấp Hồng Mông!

Hai mươi lần rút thưởng cấp Thiên Đạo!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe phần thưởng này, Hạo Thiên cũng hoàn toàn hưng phấn.

Phần thưởng thật lợi hại!

Không có lý do gì không lấy!!

Sở dĩ có phần thưởng hậu hĩnh như vậy, nguyên nhân cũng đơn giản.

Độ khó thực sự quá cao.

Nếu không có trăm vị Thánh nhân giúp đỡ, Hạo Thiên dù có tấn thăng thêm vài tầng nữa, cũng chưa chắc có thể phá vỡ phong ấn tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp.

Oanh!!

Toàn bộ Hư Thần Giới đều rung chuyển.

Luồng sức mạnh có thể gọi là hủy diệt, điên cuồng xông về phía

tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp.

Nhưng, thân tháp chỉ khẽ rung lên, phong ấn vẫn không hề suy chuyển.

"Lại lần nữa!" Hạo Thiên lạnh lùng hừ, "Một lần không được thì một trăm lần!

Một trăm lần không được thì một ngàn lần!

Một ngàn lần không được thì một vạn lần!

Mười vạn lần!

Trăm vạn lần!

Một ức lần!" Mặc dù Hỗn Độn Tháp không hề suy chuyển.

Nhưng Hạo Thiên hiểu rằng, cơ hội là có, nhưng phải dựa vào công phu nước chảy đá mòn, từ từ tấn công.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Hư Thần Giới liên tục rung chuyển.

Cuộc tấn công vô tận đã bắt đầu.

Hạo Thiên với đại nghị lực, mượn sức mạnh của trăm vị Thánh nhân dưới trướng, lần lượt tấn công vào phong ấn tối cao đó. ...

Hư Thần Giới, Trung Ương Thần Điện.

Hạo Thiên tinh thần tập trung.

Mượn sức mạnh của trăm vị Thánh nhân dưới trướng, liên tục tấn công phong ấn tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp.

Cuối cùng, một trăm năm sau.

Phong ấn xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Lại qua năm mươi năm.

Vết nứt ngày càng lớn, ngày càng rộng, vết nứt thứ hai cũng xuất hiện.

Lại qua mười năm.

Một khoảnh khắc nào đó.

Oanh!

Chương 276

Phong ấn vỡ tan thành bột.

Tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp, phong ấn hoàn toàn được mở ra.

Một luồng khí tức đáng sợ khiến cả Thánh nhân cũng phải ngạt thở lan tỏa ra.

Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn về phía lối vào tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp.

Chỉ thấy tầng tầng lớp lớp kiếp quang.

Loại kiếp quang này không phải là Khai Thiên kiếp quang, nhưng lại hung mãnh hơn Khai Thiên kiếp quang rất nhiều, đó là Thiên Đạo kiếp quang chưa từng thấy.

Oanh!

Hạo Thiên toàn thân chấn động, bị hất bay ra xa ngàn ức dặm.

May mà bên trong Trung Ương Thần Điện rộng lớn vô cùng, thậm chí có thể chứa đựng trăm ức tinh hà, nên y mới không bị chấn văng ra ngoài.

Trăm vị Thánh nhân Thiên Đình cũng bị một luồng khí tức chấn lùi, thảm hại hơn Hạo Thiên.

Tuy vậy, Hạo Thiên lại vô cùng hưng phấn.

Cuối cùng cũng đã thành công!!

Mười hai tầng của Hỗn Độn Tháp đã hoàn toàn mở ra!!

Cũng không uổng phí một trăm sáu mươi năm qua, liên hợp với trăm vị Thánh nhân Thiên Đình, tấn công hơn mấy vạn ức lần, pháp

lực cũng đã hao hết vô số lần.

Cuối cùng đại công cáo thành!

“Chúc mừng bệ hạ!

Hạ hỉ bệ hạ!” Chư vị Thánh nhân cũng mừng rỡ.

Không dễ dàng, thật sự quá không dễ dàng!

Nhiều người như vậy cùng nhau nỗ lực lâu như thế, đổi lại là tu sĩ bình thường, nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Đa tạ chư vị!” Hạo Thiên ha ha cười lớn, “Nếu trấm trấn áp được Hồng Hoang Thiên Đạo, chư vị đều là công thần.” Lần này, y đã thấy được hy vọng.

Muốn triệt để vượt qua Hồng Quân trước khi cuộc chiến Đạo Phật kết thúc, gần như là không thể.

Bởi vì thời gian dành cho y, thật sự quá ngắn.

Hồng Quân lấy thân hợp đạo, khổ tu bao nhiêu nguyên hội, lại có ưu thế khổng lồ của người chưởng khống Thiên Đạo, gần như đã độc chiếm tài nguyên Hồng Hoang, mới tấn thăng Thánh cảnh thập trọng thiên.

Hạo Thiên dù có hệ thống giúp đỡ, nhưng khởi đầu quá muộn, muốn đuổi kịp cũng khó.

Nhưng sở hữu Hỗn Độn Tháp phiên bản hoàn chỉnh, thì lại khác.

Mọi thứ đều trở nên có khả năng.

Hạo Thiên tâm niệm vừa động, thu lại Hỗn Độn Tháp.

Hỗn Độn Tháp không có phong ấn thực sự nguy hiểm, Thiên Đạo kiếp quang sẽ dần dần làm tổn thương bản nguyên của Hư Thần Giới.

Y cũng nhân cơ hội này, nghiên cứu kỹ lưỡng một phen.

Tầng mười hai của Hỗn Độn Tháp có thể trấn áp tất cả tu sĩ dưới Đại Đạo, nguyên nhân chính là ở Thiên Đạo kiếp quang.

Đây là thứ mà thế giới Hồng Hoang không có.

Vút!

Hạo Thiên rời khỏi Trung Ương Thần Điện.

Trăm vị Thánh nhân Thiên Đình cũng trở về vị trí của mình.

Chúa Tể Chi Nhãn đột nhiên mở ra, tuần tra những thay đổi mới nhất trong tam giới.

"Ồ?

Tây Du bắt đầu rồi!" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Một lần bế quan này đã khiến y bỏ lỡ nhiều chuyện.

Người đi lấy kinh đã rời khỏi thành Trường An, đến Song Xoa Lĩnh, thậm chí đã thu nhận đồ đệ đầu tiên.

Tên đồ đệ này cũng là một con khỉ, nhưng không phải Tôn Ngộ Không, cũng không phải Viên Hồng, càng không phải Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đó là một con Thông Tí Viên Hầu, một trong Tứ Đại Thần Hầu dưới trướng Di Lặc Phật, tên là Siêu Thiên Đại Thánh, một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Binh khí trong tay Siêu Thiên Đại Thánh cũng là một cây gậy có lai lịch không tầm thường, gọi là Bột Hải Kình Thiên Trụ.

"Ồ?

Có chút thú vị." Hạo Thiên ha ha nói.

Vạn lần không ngờ, hộ pháp mới của Phật môn lại là vị này, thực

lực cũng tạm được.

Nhưng trước mặt cao thủ chân chính, chỉ có kết cục bị diệt trong nháy mắt.

Ban đầu, ở kiếp trước của Hạo Thiên, y thỉnh thoảng xem một bộ phim, trong đó có Thông Tí Viên Hầu Siêu Thiên Đại Thánh.

Lúc đó, Cửu Thiên Tuế Quy thừa tướng ở Đông Hải Long Cung nói rằng phải có tuyệt kỹ của sáu đại cao thủ mới có thể đánh bại Thông Tí Viên Hầu.

Sáu đại cao thủ là Ngưu Ma Quyền của Ngưu Ma Vương, quạt ba tiêu của Thiết Phiến Công Chúa, mỏ quạ của Ô Nha Tinh, mai rùa của Quy Xác, chân kỳ lân của Thính Đế và kim cô bổng của Tôn Ngộ Không.

Cho nên, Như Lai chọn một vị như vậy làm hộ pháp Phật môn, cũng có lý do.

Người đi lấy kinh tự nhiên là Kim Thiền Tử chuyển thế, Đường Tam Tạng.

Một ngày nọ, hai thầy trò đến khe Ưng Sầu ở núi Xà Bàn.

Thế núi cực kỳ hiểm trở, Đường Tam Tạng cưỡi ngựa đi ven khe.

Đột nhiên, một tiếng nước vang lên, từ trong khe chui ra một con yêu long toàn thân đen nhánh, nuốt chửng con ngựa trắng cả yên cương vào bụng.

Biến cố này lập tức dọa Đường Tam Tạng sợ hãi không nhẹ.

Thông Tí Viên Hầu vội chạy đến, đưa tay lên trán, nhìn xuống dòng nước.

Thấy vậy, Hạo Thiên cười lạnh một tiếng.

Chương 277

Theo thiết kế ban đầu của Phật môn, con rồng nuốt ngựa trắng phải là Tiểu Bạch Long Ngao Liệt. 1.

Nhưng Ngao Liệt đã trở thành nhị đệ tử của chưởng giáo Đạo giáo Trương Bách Nhẫn, tự nhiên không thể lội vào vũng nước đục này.

Cho nên đám lừa trọc không biết từ đâu tìm ra một con yêu long huyết mạch tạp nham, giấu ở khe Ưng Sầu, chuẩn bị làm ngựa cưỡi cho người đi lấy kinh.

Đương nhiên.

Bên cạnh người đi lấy kinh, không chỉ có một mình Thông Tí Viên Hầu bảo vệ.

Trên thực tế, có ba mươi chín hộ vệ ẩn hình, Tứ Trị Công Tào, Ngũ Phương Yết Đế, Lục Đinh Lục Giáp và Hộ Giáo Già Lam.

Những người này đều là tiểu mao thần, không có pháp lực, chỉ có thể làm việc vặt, chạy việc kiêm giám sát.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ đánh giết yêu long ở khe Ưng Sầu, phá hoại bố cục của Phật môn!

Phần thưởng là một ngàn phần mồi câu cấp Thiên Đạo!" Hệ thống nhắc nhở.

Mồi câu cấp Thiên Đạo.

Hạo Thiên nhất thời hứng thú.

Hóa ra mồi câu cũng được nâng cấp vào lúc này.

Vậy thì cần phải lấy ra thử hiệu quả.

Cho nên, một đạo pháp chỉ, gọi Tiểu Bạch Long đến.

"Khấu kiến sư tôn!

Nguyện sư tôn thánh thọ vô cương!" Tiểu Bạch Long quỳ lạy.

"Đứng dậy đi!" Hạo Thiên khẽ cười, "Ta thấy trong khe Ưng Sầu có yêu khí lan tỏa, ẩn náu một con yêu long được Phật môn độ hóa..." Tiểu Bạch Long lập tức hiểu ý.

"Sư tôn, đệ tử đi đánh chết nó!" Tiểu Bạch Long chủ động xin chiến.

"Lén lút thôi, đừng gây ra động tĩnh." Hạo Thiên cười cười, "Đừng để lũ lừa trọc kia phát hiện." Tiểu Bạch Long gật đầu, hóa thành một làn khói xanh, lặng lẽ hạ giới, xâm nhập vào dòng nước.

Dưới đáy khe có một động phủ đơn sơ, con yêu long toàn thân đen sì kia đang ngồi vắt chân chữ ngũ.

Nó xoa xoa cái bụng tròn vo, dường như chỉ ăn một con ngựa, có chút chưa đã thèm.

"Bồ tát bảo ta ở đây chờ người đi lấy kinh!

Trời thương xót, cuối cùng cũng chờ được!

Chỉ là sau này, e rằng phải làm ngựa cưỡi cho người ta, phiền lòng quá." Yêu long lẩm bẩm, vẻ mặt rối rắm.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch Long Ngao Liệt xuất hiện sau lưng nó, đột nhiên tung ra một chưởng, đánh bay cái đầu của nó vào trong lồng ngực.

Yêu long chết ngay tại chỗ, nguyên thần cũng bị bóp nát.

Tiểu Bạch Long lại vung tay, thu tàn khu của yêu long vào hồ lô

tiên thiên mang theo bên người, sau đó lập tức độn đi.

Đợi đến khi Thông Tí Viên Hầu lấy ra Bột Hải Kình Thiên Trụ, sử dụng thần thông phiên giang đảo hải, khuấy nát cả khe Ưng Sầu, cũng không tìm thấy con yêu long đâu.

"Chắc chắn là con yêu long đó biết uy danh Siêu Thiên Đại Thánh của ta nên đã chạy mất rồi." Thông Tí Viên Hầu thầm nghĩ. ...

Ngựa cưỡi của người đi lấy kinh đã bị người ta hớt tay trên.

Về điểm này, Phật môn Tây phương tỏ ra bình tĩnh.

Đây là thao tác cơ bản của Thiên Đình, đã quen rồi không còn thấy lạ.

Phải biết rằng, Đại Hùng Bảo Điện còn bị hủy hai lần, mất một con yêu long thì có là gì.

Quan Âm Đại Sĩ trên đường đến khe Ưng Sầu, nhân tiện mang cho người đi lấy kinh một con thần mã tuấn tú màu đen, cũng là do một con yêu giao biến thành.

Khác với những con ngựa khác, con ngựa đen này không có bốn móng, mà có bốn cái vuốt, trèo non lội suối vô cùng tiện lợi.

Thông Tí Viên Hầu đâu biết bên trong có nhiều khúc chiết như vậy, tính tình lại thẳng thắn, lại hộ tống người đi lấy kinh tiếp tục lên đường.

Hạo Thiên nhìn tất cả, cảm thấy không có gì thú vị.

Theo tính cách của y, chín chín tám mươi mốt nạn trên đường đi lấy kinh quá rườm rà, trực tiếp cử Tôn Ngộ Không và Tiểu Bạch Long đi, hai người có thể san bằng Linh Sơn.

Nhưng, làm như vậy, nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống sẽ không được kích hoạt, phần thưởng sẽ không có.

Không có phần thưởng, thì không có đủ mồi câu để câu cá, lượng lớn Hỗn Nguyên Đạo Quả sẽ không có nguồn thu.

Cho nên, y cũng đành phải kiên nhẫn, từ từ chơi đùa cùng Tây phương.

Xem thử Như Lai rốt cuộc có thể nhẫn nhịn được bao lâu.

Thầy trò Đường Tam Tạng một đường đi về phía tây.

Một buổi chiều tối, hai người đến Quan Âm Thiền Viện.

"Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường, đi đến Tây Thiên Lôi Âm Tự cầu thủ chân kinh, thấy trời đã tối, xin tá túc trong chùa một đêm." Đường Tam Tạng nói với tăng nhân trong thiền viện.

"Thất lễ, thất lễ, cao tăng mau mời vào!" Tăng nhân nghe vậy, nhất thời nhiệt tình.

Chỉ là, tướng mạo của Thông Tí Viên Hầu kỳ dị, lại có con ngựa đen giống yêu quái kia, khiến người ta đều bị dọa sợ.

Đường Tam Tạng đành phải giải thích với người ta, bần tăng mặt lông miệng sấm sét kia là đồ đệ, tuy rằng xấu xí, nhưng thần thông quảng đại, bản lĩnh phi phàm, tính tình có chút nóng nảy, ngàn vạn lần không nên chọc vào.

Sau khi vào thiền viện, phương trượng Kim Trì trưởng lão ra đón, lại sai thị đồng bưng trà ngon đãi khách.

Sau khi chủ khách ngồi xuống, Kim Trì trưởng lão cố ý nói: "Cao tăng từ Đông Thổ Đại Đường đến, chắc chắn mang theo bảo bối chân chính, không ngại lấy ra cho mọi người chiêm ngưỡng." Đường Tam Tạng không thích khoe khoang, bèn thoái thác là không có.

Nhưng Thông Tí Viên Hầu tính tình khoe khoang, thích thể hiện, vậy mà lại giũ một góc bọc hành lý ra, để lộ một góc của cẩm lan ca

sa.

Tức thì, cả phòng rực rỡ ánh sáng, khiến tăng chúng trong chùa đều bị chấn động.

Kim Trì trưởng lão nảy lòng tham, nói thế nào cũng phải mượn Đường Tam Tạng cho ông ta thưởng thức một đêm.

Đường Tam Tạng không lay chuyển được người này, đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Chương 278

2.

Thầy trò Hạo Thiên cũng luôn quan sát.

Quả nhiên, vào ban đêm, Kim Trì trưởng lão muốn chiếm chiếc ca sa làm của riêng, bèn sai thủ hạ ác tăng phóng hỏa.

Thông Tí Viên Hầu tuy rằng tùy tiện, nhưng lúc này cũng cảnh giác, dùng Tị Hỏa Quyết bảo vệ Đường Tam Tạng.

Cùng lúc đó, trên núi Hắc Phong cách thiền viện hai mươi dặm, Hắc Hùng Tinh bị kinh động.

Hắc Hùng Tinh vốn có qua lại với Kim Trì trưởng lão, thấy lửa ngày càng lớn, bèn cưỡi gió đến xem tình hình.

Sau khi Hắc Hùng Tinh đến, phát hiện trong viện hỗn loạn, lại phát hiện trong phòng phương trượng có một cái bọc hành lý tỏa ra bảo quang, bèn lẻn vào, nhét chiếc ca sa vào lòng, quay về động phủ.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ tru sát Hắc Hùng Tinh, đoạt lấy cẩm lan ca sa, phá hoại bố cục của Phật môn Tây phương!

Phần thưởng là hai ngàn phần mồi câu cấp Thiên Đạo!

Rút thưởng cấp Hồng Mông một lần!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, tâm trạng của Hạo Thiên không tệ.

Mồi câu thì không sao, chủ yếu là y thích rút thưởng.

Dù sao, Hắc Hùng Tinh còn có tên là Hùng Bi Quái, tu hành nhiều năm thành tinh, giỏi sử dụng một cây hắc anh thương, giỏi biến hóa,

thủ đoạn cũng lợi hại, sau này bị Quan Âm thu làm thủ sơn đại thần.

Thiên Đình chỉ cần lén lút nhúng tay, chính là kế hay một hòn đá trúng ba con chim.

Một là tịch thu món bảo bối ca sa kia, khiến Phật môn Tây phương chịu tổn thất; hai là xử lý Hắc Hùng Tinh, khiến Tử Trúc Lâm ở Nam Hải thiếu một vị thủ sơn đại thần; ba là khiến Quan Âm Thiền Viện bị vạ lây, Kim Trì trưởng lão gặp bi kịch, Phật môn lại mất một vị đại đức cao tăng.

"Ngao Liệt, đến Hắc Phong Động làm như vầy..." Hạo Thiên phân phó.

Ngao Liệt nói một tiếng tuân theo pháp chỉ, sau đó hóa thành một đạo bạch hồng, biến mất ở chân trời.

Trong nháy mắt, đã đến động phủ của Hắc Hùng Tinh.

Không sai, Hắc Hùng Tinh sau khi nhận được bảo vật, nhanh chóng gọi hai vị đạo hữu đến cùng thưởng thức.

Một là Bạch Y Tú Sĩ do Bạch Hoa Xà Tinh biến thành, một là đạo sĩ Lăng Hư Tử do Thương Lang Tinh biến thành.

Ba huynh đệ vừa uống rượu, vừa hưng phấn bàn luận.

Nguyên lai trên chiếc ca sa có rất nhiều minh châu, mấy trăm món phật bảo, trên dưới có long tu trải gấm, bốn phía có viền gấm đâu la, quả thực phi phàm.

Tiểu Bạch Long đột nhiên hiện thân, không thèm nhìn, pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời vỗ xuống.

Ba con yêu quái đáng thương, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ là ai, đã bị vỗ thành huyết vụ, nguyên thần cũng bị chấn thành tro bụi.

Vút!

Tiểu Bạch Long vẫy tay, thu lấy cẩm lan ca sa, sau đó lại đến Quan Âm Thiền Viện.

Hắn đứng trên không trung, thổi ra một ngụm tiên khí, ngọn lửa lập tức hung mãnh hơn trăm nghìn lần, cả tòa thiền viện đáng thương hóa thành biển lửa.

Trở về Thiên Đình, Tiểu Bạch Long dâng lên chiếc ca sa, hỏi: "Sư tôn, xử lý vật này thế nào?" Hạo Thiên khẽ cười, nói: "Cứ nhìn mà làm, dù là một tờ giấy cỏ cũng có giá trị của nó, huống chi là bảo bối của Tây phương." "Tuân chỉ!" Tiểu Bạch Long nhướng mày, lập tức hiểu ý.

Đợi trời sáng.

Đường Tam Tạng tỉnh giấc, nhất thời ngây người.

Bên ngoài phòng ốc sụp đổ, một mảng đen kịt, cả tòa thiền viện đã bị thiêu rụi.

"Đồ đệ!

Mau đi tìm bảo bối ca sa!

Đó là do Quan Âm Bồ Tát ban cho!

Ngàn vạn lần không được để mất!" Đường Tam Tạng sốt ruột.

Thông Tí Viên Hầu lúc này mới như tỉnh mộng, nhưng tìm mãi không thấy, đành phải chạy đến Nam Hải cầu cứu viện binh.

Quan Âm Đại Sĩ sau khi đến, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Không đúng, kịch bản không phải được sắp xếp như vậy.

Ba con yêu quái ở Hắc Phong Động bị đánh chết, Quan Âm Thiền Viện từ Kim Trì trưởng lão trở xuống, gần như không còn ai sống sót, chiếc cẩm lan ca sa kia cũng không biết tung tích.

Đây là nhịp điệu người và của đều mất!!

Nhất thời tức giận không thôi.

Tám chín phần mười lại là Thiên Đình giở trò sau lưng.

Vấn đề là, hiện nay lượng kiếp đã khởi động, thiên cơ bị che lấp hỗn loạn, dù có bấm ngón tay tính toán thế nào, cũng không ra chi tiết.

"Thôi vậy!

Ta ban cho ngươi một chiếc ca sa khác!

Sau này ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng khoe khoang trước mặt người khác!" Quan Âm bất đắc dĩ nói.

"Bồ tát từ bi!" Đường Tam Tạng và Thông Tí Viên Hầu đều thở phào nhẹ nhõm.

Thân là người trong cuộc, thầy trò họ đương nhiên không biết, Phật môn Tây phương trong một kiếp nạn này, rốt cuộc đã tốn bao nhiêu công sức, liên lụy đến bao nhiêu nhân vật.

Chỉ đại khái biết rằng, lại bị người ta chơi một vố.

Rời khỏi di chỉ thiền viện, Quan Âm thi triển đại thần thông, bắt một con Hắc Hùng Tinh khác, sau đó quay về Nam Hải.

Một bên khác, Tử Tiêu Cung truyền tin đến, bảo Hạo Thiên lập tức đến đó một chuyến. ...

Cửu tử của Long Vương mở đường, xe Loan Bát Cảnh xuất hiện giữa tinh không hỗn độn.

Theo sau xe giá của Thiên Đế là một biển mây lành tử khí dài vô tận, thánh uy mênh mông trải dài ức vạn dặm khiến toàn bộ Hồng Hoang phải run rẩy.

Thiên Đình có trăm vị Thánh nhân!

Đi đầu đội ngũ chính là Ngoan Nhân Đại Đế, Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, sau đó là Vô Thủy Đại Đế, Long Vương, Minh Hà lão tổ.

Chương 279

Trong Tử Tiêu Cung.

Như Lai, Phổ Hiền và Di Lặc đã đến từ trước, sắc mặt đều biến đổi dữ dội.

Tin đồn Thiên Đình có trăm vị Thánh nhân là thật!!

Phen này không đấu lại rồi!

Phật môn Tây phương dù có mạnh hơn bây giờ vạn lần cũng không thể địch lại trăm vị Thánh nhân liên thủ.

Cho dù đối phương bị Thiên đạo Hồng Hoang áp chế, thực lực nhiều nhất cũng chỉ phát huy được năm thành.

Tay cầm trúc trượng, khoanh chân ngồi trên giường mây, Hồng Quân lão tổ cũng hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Người chưởng quản Thiên đạo đương nhiên hiểu rõ, Hạo Thiên đang nhân cơ hội này để thị uy với y.

Vốn dĩ y gọi Phật môn Tây phương và Thiên Đình đến là để mọi người bình tĩnh ngồi lại bàn bạc, định ra quy củ cho cuộc tranh đoạt Đạo - Phật, xem ra bây giờ khó rồi.

Rốt cuộc, nếu Tây Du cứ tiếp diễn theo tình hình hiện tại, Phật môn Tây phương không hề có cơ hội thắng, mỗi một nước cờ đều sẽ bị phá hoại.

Chẳng mấy chốc.

Đội ngũ của Thiên Đình đã đến trước Tử Tiêu Cung.

Vực thẳm thiên uy đáng sợ hoàn toàn bị các Thánh nhân xem như không có gì.

“Kính kiến lão sư!

Nguyện lão sư thánh thọ vô cương!” Hạo Thiên bước xuống xe giá, thản nhiên nói.

Y thậm chí còn không cúi người hành lễ, nhưng Hồng Quân cũng lười so đo.

Bước một bước, Hạo Thiên đã vào trong đại điện.

Có chút khác biệt so với lần trước, lần này trên mặt đất đã đặt sẵn bồ đoàn, chừa lại chỗ ngồi cho Thiên Đế.

Chỉ có điều, Hạo Thiên hoàn toàn không có hứng thú.

Y tâm niệm vừa động, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên Thai hiện ra, từng luồng thần mang hỗn độn bắn ra, hóa thành một chiếc ghế đế vương Cửu Long Tử Kim.

Món đồ này là thu hoạch có được từ việc câu cá trước đó, lực phòng ngự vô song khắp thế gian, có thể bỏ qua mọi đòn tấn công của thần thông và pháp thuật, thậm chí có thể chống đỡ trực diện đòn tấn công của người chưởng quản Thiên đạo.

“...” Như Lai chấn động.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã là của hiếm thấy.

Trong tay Hạo Thiên lại có được chí bảo bực này!

Người so với người, đúng là tức chết người mà!

Ngay sau đó, trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình cũng lần lượt tiến vào.

Ghế ngồi của họ đều thống nhất là Nhị Thập Tứ Phẩm Luân Hồi Liên Đài, cũng là vật phi phàm.

Như Lai sắp thổ huyết đến nơi rồi.

Đúng là khoe của một cách trắng trợn!

Phật môn Tây phương mà có được một phần trăm tài lực của Thiên Đình thì cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh sa sút thế này!!

Ánh mắt Hồng Quân chậm rãi quét khắp toàn trường.

Sự chấn động trong lòng y cũng không hề kém cạnh bất kỳ ai.

Phải biết rằng, Thiên đạo Hồng Hoang là của Hồng Hoang.

Hồng Hoang có bao nhiêu tài nguyên, đủ để tạo ra bao nhiêu vị Thánh nhân, Hồng Quân biết rõ như lòng bàn tay.

Không hề khoa trương khi nói rằng, chín vị Thánh nhân đã là cực hạn.

Thế nhưng Hạo Thiên tiểu tử này lại có được cơ duyên lớn hơn cả Hồng Hoang, không những đi thông con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, mà còn nâng đỡ tạo ra một trăm vị Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Sáu vị Thánh nhân ban đầu của Hồng Hoang, có đến năm vị đã vẫn lạc trong tay Hạo Thiên.

Bất chợt, một ý niệm hiện lên trong lòng Hồng Quân.

Thằng nhãi này không trừ, Hồng Hoang vĩnh viễn không có ngày yên!

"Hạo Thiên," Hồng Quân chậm rãi mở lời, "Thủ đoạn của ngươi quả là phi thường, Thiên Đình trong tay ngươi ngày càng hưng thịnh." "Lão sư quá khen rồi," Hạo Thiên cười ha hả, "Trẫm vì chúng sinh thiên hạ, đây là việc nên làm." Khóe miệng Hồng Quân giật giật.

Tiểu tử này, còn mặt dày nhắc đến chúng sinh thiên hạ.

Sớm biết thế đã để Triệu Công Minh hoặc Lục Áp làm Thiên Đế, ít ra người ta còn ngoan ngoãn nghe lời.

Sẽ không như bây giờ, cục diện hoàn toàn mất kiểm soát.

"Đạo Tổ, chúng ta bắt đầu đi." Như Lai nhân cơ hội nói.

Hồng Quân gật đầu, nói: "Về cuộc tranh đoạt Đạo - Phật, hai bên các ngươi cần phải cùng nhau tuân thủ mấy điểm sau." "Thứ nhất, trong thời gian lượng kiếp, Thánh nhân không được ra tay, càng không được tiến vào Địa Tiên Giới!

Nếu bất kỳ bên nào vi phạm, Thiên đạo sẽ phán định đối thủ của bên đó thắng!" "Thứ hai, trong thời gian lượng kiếp, hai bên đều không được phá hoại trấn giáo chi bảo của nhau; Cửu Phẩm Hỗn Độn Liên Thai của Phật môn, bản tọa sẽ chịu trách nhiệm sửa chữa, giúp nó khôi phục thành Thập Nhị Phẩm." "Thứ ba, Như Lai, Quan Âm, Di Lặc, trong thời gian lượng kiếp có thể lựa chọn ở lại Tử Tiêu Cung, do bản tọa chỉ điểm tu hành." "Thứ tư, người đi thỉnh kinh bắt buộc phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, Thiên Đình không được phá hoại!" "Thứ năm, nếu hai bên Đạo - Phật có tranh chấp, có thể tiến vào tiểu thế giới do bản tọa mở ra để quyết đấu, tránh gây ra vô lượng lượng kiếp." Không ai ngờ được.

Hồng Quân Đạo Tổ lại một hơi nói ra năm điều quy củ.

Hầu như mỗi một điều đều có lợi cho Phật môn Tây phương.

Thậm chí, Tử Tiêu Cung còn trở thành nơi che chở cho Phật môn Tây phương, các đại lão của Tây phương có thể đến đây bất cứ lúc nào để tránh họa diệt giáo.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ cà khịa Đạo Tổ một phen, bảo vệ thể diện Huyền môn!

Thưởng một vạn điểm nguyên liệu cấp Thiên đạo!

Hai lượt rút thưởng cấp Hồng Mông!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên không hề bất ngờ.

Người chưởng quản Thiên đạo vì để đàn áp Thiên Đình, đúng là không từ thủ đoạn.

“Hồng Quân, cái mông của ngươi ngồi cũng lệch quá rồi đấy,” Hạo Thiên quả quyết nói, “Người biết chuyện thì hiểu ngươi là tổ của Huyền môn, một Đạo truyền Tam Hữu, hai giáo Xiển Tiệt phân chia.

Người không biết còn tưởng ngươi là con chó già của Tây phương, cái loại ngày ngày ăn chay niệm Phật ấy chứ!” Phụt!

Chương 280

Hồng Quân suýt chút nữa thổ huyết.

Y vạn lần không ngờ, Thiên Đế lại không nể mặt mình đến thế.

Như Lai thì hai mắt sáng rỡ.

Y chỉ mong hai thầy trò năm xưa đấu đá nội bộ, đánh nhau một trận tơi bời.

Tốt nhất là người chưởng quản Thiên đạo tự mình ra tay, mạnh mẽ trấn áp Thiên Đế và trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình.

"Ý của Hạo Thiên thế nào?" Hồng Quân nhíu mày hỏi.

"Những điều ngươi nói, trẫm một điều cũng không đồng ý," Hạo Thiên trầm giọng nói, "Cũng không cần phiền phức như vậy, lập tức mở ra một tiểu thế giới, để Thiên Đình và Phật môn quyết đấu, trẫm có thể bảo đảm, trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình một người cũng sẽ không ra tay." Nghe vậy, Như Lai hít vào một ngụm khí lạnh.

Chắc chắn là không được rồi.

Hiện tại, khoảng cách giữa Linh Sơn Tây phương và Thiên Đình còn chênh lệch hơn cả trứng chọi đá, nếu không có sự chống lưng của Tử Tiêu Cung, chắc chắn không thắng nổi, không cần phải bàn cãi.

Sắc mặt Hồng Quân cũng ngày càng âm trầm.

Đệ tử do chính tay mình nâng đỡ, lại dám kiêu ngạo đến mức chống đối mình.

Ý chí Thiên đạo, không còn tác dụng nữa sao?!

Pháp chỉ Thiên đạo, không ra khỏi được Tử Tiêu Cung nữa sao?!

"Không được!" Hồng Quân gõ mạnh cây trúc trượng trong tay,

“Tình hình của Tây phương, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Một Thánh nhân cũng không có, làm sao chống lại Thiên Đình?” “Nếu đã như vậy, cũng không cần tranh giành nữa, cũng không cần tốn công đi thỉnh kinh, cứ để họ đầu hàng nhận thua là được,” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Chẳng lẽ lại kéo dài thêm mấy chục năm, đợi thỉnh kinh xong, Linh Sơn có thể đối kháng được Thiên Đình sao?

Tỉnh lại đi!” Một câu nói khiến cả Hồng Quân và Như Lai đều trầm mặc.

Mặc dù Thiên Đế bá đạo đến mức không thể tả, nhưng câu nào câu nấy đều là lời thật.

Đừng nói để Linh Sơn phát triển mấy chục năm, cho dù phát triển thêm mấy chục nguyên hội nữa cũng chưa chắc là đối thủ của Thiên Đình, bởi vì Thiên Đình cũng đang không ngừng lớn mạnh.

“Nếu đã như vậy, vậy thì làm một trận!” Hồng Quân quyết định, “Bản tọa sẽ áp chế tu vi cảnh giới, dùng thực lực Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, quyết đấu với Hạo Thiên một lần!

Nếu ta thắng, mọi chuyện đều theo ý ta!”.

Một tin tức đáng sợ đã làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Người chưởng quản Thiên đạo Hồng Quân, muốn làm một trận với Thiên Đế.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, tu vi cảnh giới của Thiên Đế đã tấn thăng lên Thánh cảnh Tứ Trọng Thiên.

“Thánh nhân cảnh giới Tứ Trọng Thiên?!

Ngươi chắc chắn không đùa đấy chứ?!” Sắc mặt Như Lai tái xanh, cảm thấy cả người đều không ổn.

Thật không ngờ, thực lực của Hạo Thiên đã đạt đến mức độ kinh

khủng như vậy.

Cho dù Hồng Quân có mở một con đường, ban xuống Hồng Mông Tử Khí và lượng lớn công đức, để Tây phương sinh ra một vị Thánh nhân, cũng không đủ cho người ta hành hạ.

"Quá đáng sợ!

Chẳng trách mấy vị Thánh nhân đều vẫn lạc trong tay hắn!" Di Lặc kinh ngạc đến ngây người.

Quan Âm và Phổ Hiền cũng lộ vẻ tuyệt vọng.

Tây phương xem Thiên Đế là đối thủ, nhưng Thiên Đế lại chỉ xem Hồng Quân là đối thủ, khoảng cách quá lớn.

Toàn bộ Hồng Hoang lập tức sôi sục.

Bởi vì trong mắt hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Trận chiến này mới là trận chiến kinh thiên động địa.

Còn hấp dẫn hơn cuộc tranh đoạt Đạo - Phật nhiều.

Rốt cuộc là Thiên đạo nghiền ép Hạo Thiên, hay Hạo Thiên nghiền ép Thiên đạo, tất cả đều là ẩn số.

Trong phe Thiên Đình, các đại lão cấp Thánh nhân lại không có áp lực quá lớn, ngược lại còn rất mong chờ trận đại chiến này.

Bởi vì họ tin tưởng sâu sắc vào thực lực của Hạo Thiên.

Hơn nữa, Hạo Thiên còn có Hỗn Độn Tháp trong tay.

"Sư huynh sẽ thắng!" Dao Trì nắm chặt đôi tay ngọc.

"Thiên Đế mạnh vô địch!

Ta tin huynh ấy có thể làm được!" Tây Vương Mẫu cũng vô cùng kích động.

Vô số ánh mắt đang chăm chú theo dõi sự biến chuyển của tình

hình.

“Tích! 3.

Mời ký chủ đánh bại Hồng Quân, dương oai thần uy của Thiên Đình ta!

Thưởng mười vạn điểm nguyên liệu cấp Thiên đạo!

Năm lượt rút thưởng cấp Hồng Mông!

Hệ thống thăng cấp lên chín sao!” Hệ thống nhắc nhở.

“Được lắm!” Hạo Thiên vui vẻ.

Phần thưởng càng hậu hĩnh, động lực của y càng dồi dào.

Giờ phút này.

Hồng Quân đứng dậy.

Y đưa cây trúc trượng ra vẽ một đường trước người.

Lập tức một vết rách hư không được mở ra, một tiểu thế giới mông lung xuất hiện.

Thế giới này song song với Hồng Hoang, trông vô cùng tàn phá, bên trong là một mảnh tĩnh lặng chết chóc, hoàn toàn không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, diện tích khoảng bằng một nửa Hồng Hoang.

Dùng cho các cường giả đỉnh cấp quyết đấu, đã quá đủ rồi.

Chương 281

Quan trọng nhất là, trong thế giới như vậy, không tồn tại ý chí Thiên đạo, cho nên hai bên đều sẽ không bị áp chế, có thể yên tâm bung hết hỏa lực.

"Đi!" Hồng Quân nói.

Tu vi cảnh giới của y tụt xuống vạn trượng.

Lại thật sự bị áp chế ở mức Thánh nhân cảnh giới Tứ Trọng Thiên.

Hỗn Nguyên Đạo Quả lơ lửng trên đỉnh đầu y, quang hoa cũng ảm đạm đi rất nhiều.

"Mời!" Hạo Thiên cười ha hả.

Hai người lần lượt bước vào tiểu thế giới tàn phá đó.

Họ đứng đối diện nhau từ xa.

Ong!

Một tiếng chấn động, Hỗn Nguyên Đạo Quả trên đỉnh đầu Hồng Quân, đột nhiên bành trướng gấp ức triệu lần, dường như muốn lấp đầy cả tiểu thế giới này.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc đến không nói nên lời, nguyên thần dường như sắp bị chấn nát.

Dưới sức mạnh nghiền ép của thế giới khổng lồ như vậy.

Ai có thể sống sót?!

Thánh nhân cũng phải bị miểu sát!

Tiên thiên chí bảo, hỗn độn linh bảo, trước mặt sức mạnh thế giới

cường đại này, căn bản không đáng để xem, hoàn toàn không thể đặt lên bàn cân so sánh.

Ong!

Bên phía Hạo Thiên cũng có động tĩnh.

Hỗn Nguyên Đạo Quả của y cũng bành trướng dữ dội, xoay tròn với tốc độ cao.

Mười hai đạo khí Âm Dương hỗn độn từ đỉnh đạo quả rủ xuống, ngưng kết thành những cánh hoa.

Chín con thiên long hỗn độn từ trên người Hạo Thiên bay ra, phát ra tiếng gầm rú chấn động vũ trụ.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Chỉ một loạt tiếng vang, đã làm vỡ nát hàng ngàn vạn ngôi sao lớn.

Vô số vết nứt xuất hiện trong hư không, phun ra khí hỗn độn đáng sợ, địa thủy hỏa phong tàn phá bừa bãi.

"Quá đáng sợ!

Đây là cuộc quyết đấu của các cường giả đỉnh cấp sao?!

Chưa hề động thủ đã tạo ra thanh thế như vậy!" "Nếu giao thủ trong Hồng Hoang, e rằng không cần đến hai ba hơi thở, tất cả sinh linh sẽ bị chấn chết hết!" "Khí thế của Thiên Đế, sao lại mạnh mẽ như vậy!

Dường như còn trên cả Đạo Tổ!" Mọi người kinh hãi.

Vạn lần không ngờ, Hỗn Nguyên Đạo Quả của Hạo Thiên là Thập Nhị Phẩm, còn của Đạo Tổ chỉ là Cửu Phẩm, thanh thế do hai bên tạo ra cũng có sự chênh lệch nhất định.

Ngay cả những sinh linh ban đầu cho rằng Hồng Quân chắc chắn

thắng, bây giờ cũng không dám lên tiếng nữa, ai nấy đều im như ve sầu mùa đông.

Công bằng mà nói, cả hai bên giao thủ đều là những cường giả chí tôn đáng được tôn trọng, những người khác thậm chí không bằng một phần trăm của họ.

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục.

Hai Hỗn Nguyên Đạo Quả va chạm mạnh vào nhau.

Một phương thiên địa trước tiên biến đổi trắng đen, ngay sau đó luồng khí chín màu lan tỏa.

Khoảnh khắc tiếp theo, thần mang hỗn độn đồng loạt nổ tung, vô tận kiếp quang loạn vũ, phảng phất như quay trở lại thời điểm thiên địa sơ khai.

Sóng xung kích đáng sợ lan ra như gợn sóng.

Vô số tiểu thiên thế giới sụp đổ nổ tung.

Dù hai bên quyết đấu trong thế giới song song, nhưng hàng ức vạn sinh linh ở Hồng Hoang cũng đồng thời tối sầm mắt lại, thất khiếu chảy ra máu tươi, ai nấy đều bị chấn ngất đi.

"Tình hình thế nào rồi?!" Khóe miệng Dao Trì cũng rỉ máu, thân thể lảo đảo dữ dội, nhưng may mắn vẫn trụ được.

Tây Vương Mẫu cũng đang căng thẳng quan sát động tĩnh.

Không ai ngờ được.

Chỉ một đòn đã tạo ra ảnh hưởng kinh người như vậy.

Như Lai, Quan Âm, Phổ Hiền và Di Lặc, ai nấy mặt đều đen như đít nồi.

Nếu một đòn của Hạo Thiên rơi xuống Tây Ngưu Hạ Châu, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Vất vả bao nhiêu năm, thế lực Phật môn khổng lồ khó khăn lắm mới xây dựng được, e rằng đều sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Ánh sáng chói lòa tan đi.

Thần sắc mọi người ngưng đọng lại.

Bởi vì tiểu thế giới nơi Hồng Quân và Hạo Thiên giao thủ, đã không còn tồn tại nữa.

Đúng vậy, tiểu thế giới đó đã bị một đòn đánh nổ, không còn lại một mảnh vụn.

Hồng Quân và Hạo Thiên, lúc này đều đang đứng sừng sững trong hư không.

Sắc mặt Hồng Quân có chút khó coi, Hỗn Nguyên Đạo Quả trên đỉnh đầu đã thu nhỏ lại như cũ, và xuất hiện những vết nứt.

Hạo Thiên cũng đứng vững vàng, Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả của y cũng bị thương không nhẹ, nhưng những vết nứt lại ít hơn so với đối phương.

Trong một cuộc quyết đấu công bằng, Hạo Thiên đã chiếm thế thượng phong.

Nhưng để nói là đã thắng chắc, thì còn quá sớm.

"Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả, quả thực lợi hại!" Hồng Quân cảm thán một tiếng.

"Nếu người ở cảnh giới Thiên đạo Thập Trọng Thiên đối phó trẫm, trẫm ít nhất cũng sẽ bị trọng thương." Hạo Thiên trầm giọng nói.

Mặc dù chỉ là giao thủ ngắn ngủi, nhưng nó đã giúp y thu hoạch

rất nhiều.

Chương 282

Kết luận là, người chưởng quản Thiên đạo cũng không đáng sợ như vậy.

Nhưng sự áp chế về cảnh giới là không thể giải quyết.

Thập Trọng đối Tứ Trọng, không có cơ hội thắng, chỉ có thể bị nghiền ép.

"Mạnh, mạnh vượt ngoài sức tưởng tượng của bản tọa!" Hồng Quân thản nhiên nói, "Năm xưa, khi bản tọa ở cảnh giới Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, thực lực quả thực không bằng ngươi." Nghe những lời này, Hạo Thiên cười ha hả.

Tâng bốc!

Tuyệt đối là tâng bốc!

Lão già thối này quả là xấu xa.

Muốn làm tê liệt ý chí của trẫm, để trẫm khinh địch đây mà.

Cùng lúc nói chuyện, cây trúc trượng trong tay Hồng Quân đột nhiên biến đổi.

Nó hóa thành một thanh lợi khí sắc bén tuyệt thế.

"Lại đến!

Thắng bại chưa phân!" Trong mắt Hồng Quân ẩn chứa thần quang, mang một phong thái trấn áp đương thời vô địch.

Hồi còn là đồng tử, Hạo Thiên từng ở Tử Tiêu Cung, theo hầu Hồng Quân rất lâu.

Nhưng, y gần như chưa từng thấy Hồng Quân nghiêm túc như vậy.

Kể từ khi dĩ thân hợp đạo, Hồng Quân gần như không ra tay, mà có ra tay cũng không dùng đến thực lực chân chính.

Nhưng lần này, đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ trước nay chưa từng có như Hạo Thiên, chiến ý của Hồng Quân đã bị kích phát.

Vút!

Hồng Quân cầm kiếm sắc, thu Hỗn Nguyên Đạo Quả đã rạn nứt vào trong cơ thể để ôn dưỡng.

Một cỗ kiếm ý đáng sợ đến cực điểm lan tỏa trong hư không.

Các pháp tắc kiếm đạo giữa thiên địa lần lượt được triệu tập.

Giống như một vầng mặt trời rực rỡ được tạo thành từ kiếm mang, sát khí đằng đằng, ánh sáng chói lòa đến cực điểm, không ai dám nhìn thẳng.

"Được!

Như ngươi mong muốn!" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Lúc này, Hạo Thiên lật bàn tay, trong tay xuất hiện một cây cỏ nhỏ hình lá cờ.

Cây cỏ nhỏ xanh biếc, có chín chiếc lá hình kiếm, toàn thân bao phủ trong sương mù hỗn độn, trông có vẻ yếu ớt, nhưng lại sở hữu sự sắc bén vô thượng có thể cắt đứt mọi thứ.

"Không ổn!

Đừng nhìn!" Như Lai kinh hãi hét lên.

Nhưng đã không kịp.

Nguyên thần của đám người Phật môn Tây phương đều bị thương, thân thể như sắp bị xé thành bốn năm mảnh, phật bảo và cà sa trên người lần lượt hóa thành mảnh vụn.

Bọn họ chỉ vừa mới nhìn cây cỏ nhỏ đó một cái mà thôi.

“Hỗn Độn Kiếm Kinh!

Sao ngươi có thể sở hữu vật này!” Khóe miệng Hồng Quân rỉ ra một tia máu tươi, hai mắt cũng bắt đầu chảy máu.

Dù là người chưởng quản Thiên đạo cao quý, y cũng không thể nhìn thẳng vào cây cỏ nhỏ kỳ dị đó.

Đây tuyệt đối là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Ban đầu Hồng Quân cảm thấy, nếu dốc toàn lực, y quả thực có thể cùng Hạo Thiên một trận.

Nhưng khi Hạo Thiên rút ra Hỗn Độn Kiếm Kinh, sự tự tin của y lập tức lung lay.

Dưới cùng cảnh giới, người sở hữu Hỗn Độn Kiếm Kinh có thể càn quét tất cả.

Hồng Quân hoàn toàn không biết, Hạo Thiên lấy được vật này từ đâu, và đã tốn bao nhiêu thời gian để tế luyện và nắm giữ nó.

Bởi vì Hồng Quân tự nhủ, nếu y có được Hỗn Độn Kiếm Kinh, để hoàn toàn luyện hóa nó cũng phải tốn đến mười nguyên hội, toàn tâm toàn ý thực hiện.

Tình hình trước mắt, quả thực không thể tin nổi.

Giống như không hiểu được Hạo Thiên làm thế nào tấn thăng lên Thánh cảnh Tứ Trọng Thiên, lại làm thế nào bồi dưỡng ra trăm vị Thánh nhân cho Thiên Đình, Hồng Quân hoàn toàn mờ mịt.

“Đổi một nơi khác để đánh đi, ở đây không chịu nổi đâu.” Giọng điệu Hạo Thiên bình thản, lòng tự tin tăng vọt.

Hỗn Độn Kiếm Kinh trong tay y, hóa thành một thanh trọng kiếm trông có vẻ bình thường.

Hồng Quân lập tức gật đầu.

Không sai, nếu hai người giao thủ trong thế giới Hồng Hoang, có thể phá hủy nơi đó trong nháy mắt.

Vì vậy, ý niệm của Hồng Quân vừa động, hư không phía trước nứt ra một miệng lớn, hiện ra mấy trung thiên thế giới khác nhau.

Mỗi một trung thiên thế giới đều là một mảnh tĩnh lặng chết chóc, hoàn toàn không có khí tức của bất kỳ sinh linh nào, thích hợp nhất để làm chiến trường.

Hai người đồng thời động thân, hóa thành hai luồng sáng, xông vào một trong những thế giới đó.

Đại chiến bắt đầu.

Hai người vung thanh lợi kiếm trong tay, bắt đầu cuộc quyết đấu điên cuồng.

Kiếm mang đối kiếm mang, hai đại cường giả tuyệt thế mỗi lần giao thủ là từng mảng lớn ánh sáng hỗn độn bắn ra.

Đánh trúng nơi nào, nơi đó liền biến mất hoàn toàn, không chỉ nhật nguyệt vô quang, mà pháp tắc cũng hoàn toàn bị hủy diệt, giống như khải huyền.

Keng!

Kiếm mang lóe lên.

Một trung thiên thế giới bị cắt nát, trực tiếp bắt đầu sụp đổ, địa thủy hỏa phong xoắn lại, bão táp hỗn độn tàn phá.

Keng!

Keng!

Chương 283

Keng!

Càng nhiều kiếm mang đan vào nhau.

Mỗi một đạo kiếm mang đều hồn nhiên thiên thành, phảng phất như sinh ra từ hư không, hoàn toàn không có dấu vết để tìm kiếm.

Mỗi một đạo kiếm mang đều tạo thành một đòn tuyệt sát hoàn mỹ.

Trong mỗi một hơi thở, kiếm mang đã giao phong hơn ức lần.

Từng trung thiên thế giới một, không chịu nổi dư ba từ cuộc giao thủ của hai người, lần lượt sụp đổ hóa thành hắc động.

Đám người Phật môn Tây phương, tập thể bị chấn ngất.

Cảnh giới quá thấp, căn bản không thể nhìn thẳng vào trận chiến cấp độ này.

Trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình xem mà cũng thấy phế phủ chấn động, thánh khu và nguyên thần đồng thời run rẩy.

"Sư huynh đã mạnh đến mức này sao?!" Dao Trì hổ thẹn.

Nàng mới phát hiện, người trong lòng nàng, vị phu quân hoàn mỹ đó, thực lực đã tấn thăng đến cảnh giới mà nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Giao thủ toàn lực với Hồng Quân, lại có thể giữ thế bất bại.

"Mạnh quá!

Quá mạnh rồi!

Mạnh đến khó tin!" Tây Vương Mẫu mừng đến phát khóc.

Không hổ danh là tuyệt thế đại đế dám tranh phong cùng Thiên

đạo.

Bất luận là thực lực, thủ đoạn, đảm lược, hay tầm nhìn, tất cả đều là đỉnh cao nhất.

“Lại đến!

Lại đến!” Hạo Thiên ngửa mặt lên trời hét dài.

Toàn thân y phát sáng, vô tận thần mang bắn ra, Hỗn Độn Kiếm Kinh đã dung hợp làm một với y, hai người hợp nhất.

Keng!

Lại một kiếm nữa!

Hai bên lại một lần nữa giao thủ.

Toàn bộ khu vực xuất hiện một cái hố siêu cấp lớn, bùng nổ chấn động vô tận, sóng xung kích hỗn độn cuồng bạo lan ra tứ phía, ức ức triệu thời không bị hủy diệt thành bụi phấn.

Năm sáu trung thiên thế giới xung quanh hai người đồng thời bị ảnh hưởng, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

“Dừng!” Hồng Quân đột nhiên hét lên.

Hạo Thiên cũng chỉ có thể thu tay.

Bởi vì gần đó, không còn nơi nào thích hợp để hai người có thể bung hết hỏa lực đấu pháp nữa.

“Hòa đi.” Hạo Thiên hít sâu một hơi.

Mặc dù không nhận được phần thưởng của hệ thống, nhưng cũng không có gì hối tiếc.

Không rút ra Hỗn Độn Tháp cũng không hối tiếc.

Thời cơ chưa đến.

Lần trước, Hồng Quân mà y chiến thắng chỉ là hình chiếu ý chí

của Thiên đạo, không thể so sánh với vị Thánh nhân cảnh giới Thập Trọng Thiên trước mắt này được.

"Hòa," Hồng Quân gật đầu, "Nếu đã như vậy, năm điều quy củ trước đó, phải sửa đổi rồi." Mặc dù không thể hoàn toàn áp chế Hạo Thiên, nhưng Hồng Quân cũng sẵn lòng nhượng bộ.

"Ừ." Hạo Thiên thản nhiên nói.

"Thứ nhất, trong thời gian lượng kiếp, Thánh nhân không được xuống Tam Giới, và cũng không được ra tay.

Nhưng, nếu áp chế tu vi cảnh giới, xuất hiện với trình độ Bán bộ Thánh nhân, thì vấn đề không lớn." "Thứ hai, Tử Tiêu Cung sẽ không che chở cho bất kỳ bên nào, cũng sẽ không ra tay sửa chữa trấn giáo chí bảo cho bất kỳ bên nào." "Thứ ba, người đi thỉnh kinh không nhất thiết phải trải qua tất cả tám mươi mốt nạn." Hồng Quân lại một lần nữa mở lời.

Giọng điệu đã hoàn toàn khác với trước đó.

Xem ra y cũng hiểu rằng, Tây phương là bùn nhão không trát lên tường được, dù thế nào cũng không địch lại Thiên Đình.

Vì vậy, y định trực tiếp từ bỏ, không can thiệp vào tranh chấp của hai bên nữa.

Hơn nữa, Hồng Quân cũng là lãnh tụ của Huyền môn, người truyền đạo đầu tiên của Hồng Hoang.

Công khai thiên vị Tây phương, dễ bị người ta đâm sau lưng chửi bới.

"Cũng tạm được." Hạo Thiên khẽ gật đầu, "Trẫm cũng không có yêu cầu gì thêm, đối xử công bằng với hai bên là được." Hồng Quân nhìn Hạo Thiên thật sâu, sau đó quay trở về Tử Tiêu Cung.

Y phất tay áo một cái, thương thế của mọi người đều được hồi phục, những người bị chấn ngất cũng tỉnh lại.

Nghe thấy quy tắc mới, lòng Như Lai và những người khác lạnh đi.

Không ổn rồi, Tây phương lại bị từ bỏ!

Hoàn toàn xong đời, phen này triệt để không có cách nào đấu lại Thiên Đình nữa.

Sớm biết như vậy, cần gì phải làm thế!

Xem ra nhân vật chính của Hồng Hoang thời đại này, tuyệt đối không phải Thánh nhân, cũng không phải Thiên đạo, mà là Hạo Thiên!

Tử Tiêu Cung khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nhưng cả Hồng Hoang lại như ong vỡ tổ.

Mặc dù trước đó khi Hạo Thiên giao thủ với Hồng Quân, hàng ức vạn sinh linh đều bị chấn ngất tập thể.

Nhưng, điều đó không cản trở họ biết được kết quả.

Vạn lần không ngờ, trong tình huống cảnh giới tương đồng, Hồng Quân và Hạo Thiên lại đánh hòa.

Cứ như vậy, cuộc tranh đoạt Đạo - Phật triệt để mất đi sự kịch tính.

Thực ra.

Căn bản không cần Thiên Đình ra tay.

Chương 284

Đạo giáo đang chiếm cứ ở Tây Côn Lôn đã đủ sức nghiền ép toàn bộ Phật môn Tây phương.

Bởi vì một trăm cường giả Thiên Đình đã tu thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể đã đến trấn giữ Long Nguyệt Thành, sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào.

"Ta nói mấy tên đầu trọc Tây phương kia, bây giờ hoàn tục đi!

Dĩ Phật nhập Đạo cũng không thành vấn đề." "Nói đúng!

Chính là đạo lý này!

Đánh không lại thì không bằng gia nhập Thiên Đình!" "Thỉnh kinh, quá vô nghĩa, theo ta thấy đi cho có lệ cũng không cần thiết nữa!

Thỉnh kinh thành công rồi cũng không có cách nào truyền bá giáo nghĩa của Tây phương sang phương Đông a!" Vô số người bàn tán xôn xao.

Lúc này.

Hạo Thiên quay trở về Hư Thần Giới.

Dưới sự bầu bạn của Dao Trì, y bắt đầu tĩnh dưỡng.

Trong cuộc quyết đấu với Hồng Quân trước đó, dù mạnh mẽ như y cũng bị thương không nhẹ.

Ngay cả bộ Hỗn Độn Thiên Long Đế Vương Giáp, một món hỗn độn chí bảo, cũng bị chém ra mấy vết kiếm.

Hơn nữa loại thương thế này tổn thương đến bản nguyên, tam quang thần thủy, vạn vật thần thủy, các loại thần dược chữa thương cũng không có cách nào phục hồi.

“Mẹ nó, ta muốn hoàn toàn hồi phục thương thế, ít nhất cũng phải mất hai ba nguyên hội!

Đến lúc đó, hoa cúc cũng tàn rồi!” Hạo Thiên lẩm bẩm.

Xem ra, đây cũng là kế của Hồng Quân.

Bề ngoài là một cuộc giao thủ công bằng, nhưng lại ngầm làm cho Hạo Thiên bị thương.

Cứ như vậy, Hạo Thiên chỉ có thể dành thời gian chữa thương, tu vi khó có thể tăng tiến.

Kẻ này yếu đi người kia mạnh lên, tình thế dễ dàng phát sinh biến hóa mới.

Lão già thối này, quả thực không đơn giản.

Nhưng, Hạo Thiên cũng không vội.

Bởi vì trước đó, y đã thu hoạch được quá nhiều phần thưởng.

Luyện hóa mười hai tầng phong ấn của Hỗn Độn Tháp, giúp y thu hoạch được sáu triệu điểm nguyên liệu cấp Hồng Mông, mười hai lượt rút thưởng cấp Thiên đạo.

Sau khi Tây Du bắt đầu, y lại thu hoạch được một đợt nguyên liệu cấp Thiên đạo, cùng với ba lượt rút thưởng cấp Hồng Mông.

“Hệ thống, sắp xếp rút thưởng cho ta!” Hạo Thiên phân phó.

Hầu như ngay lập tức, hệ thống bắt đầu bận rộn.

Một chuỗi âm thanh thông báo vang lên liên tiếp.

Không ngờ, y lại thu hoạch được gần hai vạn Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Một lượng lớn Nguyên Hội Đại Đan.

Hơn ba tỷ Thiên đạo công đức.

Cùng với một lô hỗn độn linh căn, Tinh Thần Thụ, Bồ Ma Thụ, Thế Giới Thụ.

Còn có một số hỗn độn linh bảo, Thổ Nguyên Châu, Kim Nguyên Châu và Mộc Nguyên Châu, v.v.

Thậm chí, y còn thu hoạch được mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đạo văn.

"Ừ!

Cái gì đây!" Hạo Thiên khẽ sững sờ.

Y đổi tất cả phần thưởng.

Vô tình, trong kho của hệ thống, y phát hiện ra một đôi vật kỳ dị, một đôi cánh, được gọi là "Hỗn Độn Chi Dực".

Vừa rồi âm thanh thông báo quá nhiều, hoàn toàn chồng chéo lên nhau.

Dẫn đến việc Hạo Thiên đã bỏ qua thông báo phần thưởng này.

Nhanh chóng liếc qua phần giới thiệu, cả người y vui mừng khôn xiết.

Hóa ra, Hỗn Độn Chi Dực phi phàm không nhỏ, cánh trái màu đen ẩn chứa sức mạnh thời gian vô tận, khi vỗ có thể khuấy động thời gian, đưa ký chủ đến bất kỳ điểm thời gian nào muốn đến.

Quay trở lại điểm khởi đầu của thời gian cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa không cần nắm giữ pháp tắc thời gian, cũng không cần tiêu hao hỗn độn thời gian tinh thạch.

Cánh phải màu trắng của Hỗn Độn Chi Dực, phủ đầy vô số phù văn không gian, chỉ cần khẽ động, lập tức cuốn lên bão táp không gian, bất kỳ hư không hỗn độn nào cũng không thể ngăn cản bước tiến

của y.

"Lợi hại rồi!" Hạo Thiên cười ha hả.

Đang lo làm sao kiếm được chút hỗn độn tinh thạch để quay về điểm khởi đầu của thời gian hồi phục thương thế.

Không ngờ lại nhận được chí bảo như vậy.

Luyện hóa, phải lập tức luyện hóa.

Hạo Thiên không nói hai lời, ném vào một con số công đức Thiên đạo khổng lồ.

Dù vậy, cũng phải hơn ba tháng sau, y mới hoàn toàn luyện hóa được Hỗn Độn Chi Dực.

Nhân cơ hội này, y cũng dành thời gian để bầu bạn với Dao Trì.

Bởi vì Dao Trì đã nói, muốn sinh cho y một bé trai, kế thừa đạo thống Thiên Đình.

Trong ký ức của Hạo Thiên, theo quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, dường như chưa từng nghe nói Thiên Đế có con trai, cho nên Thiên Đình không tồn tại thái tử.

Vì vậy y không phục, quyết định thay đổi chuyện này.

Quả nhiên.

Sau khi Hạo Thiên hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chi Dực.

Dao Trì đã có dấu hiệu mang thai.

Chương 285

Hạo Thiên dùng Đại Vận Mệnh Thuật và Đại Nhân Quả Thuật để suy tính.

Phát hiện quả thực là một bé trai.

Cũng có nghĩa là, Thiên Đình đã có người kế vị.

Hạo Thiên tuy không phải kẻ trọng nam khinh nữ, nhưng cũng không có ý định giao Thiên Đình lớn như vậy cho Long Cát công chúa quản lý.

Y cảm thấy, sớm muộn gì cũng có một ngày, y sẽ rời khỏi Hồng Hoang, đi đến một thế giới cấp cao hơn.

Trong thế giới đó, Thánh nhân chỉ là con kiến.

Cho nên, Thiên Đình ở đây, cần có người trấn giữ.

"Được rồi!

Trẫm ra ngoài một chuyến!

Sẽ về ngay!" Hạo Thiên an ủi Dao Trì.

Y bước ra khỏi thần điện trung tâm của Hư Thần Giới.

Phía sau lập tức hiện ra một đôi cánh rộng lớn đen trắng xen kẽ, khí tức hỗn độn bao phủ trên đó, pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian tương hỗ chiếu rọi.

Hạo Thiên tâm niệm vừa động, Hỗn Độn Chi Dực lập tức phá vỡ ức vạn tầng thời gian và không gian, đưa y quay trở về dòng sông tuế nguyệt.

Trong nháy mắt, y đã đến điểm khởi đầu của thời không.

Nơi quen thuộc này, y đã đến mấy lần rồi.

"Sướng!

Lần này nhanh thật!" Hạo Thiên vui vẻ.

Có Hỗn Độn Chi Dực, sau này gặp phải cường địch, cho dù đánh không lại cũng có thể chạy thoát, quả thực là ổn áp.

Tiến vào điểm khởi đầu của thời không, thời gian ở đây hoàn toàn ngừng lại.

Hạo Thiên kiên nhẫn bắt đầu chữa trị thương thế của mình.

Dường như chỉ trong một cái búng tay, y đã hoàn toàn bình phục như cũ và bước ra.

Thương thế không chỉ hoàn toàn khỏi hẳn, mà tu vi lại có thêm tiến bộ.

Lần giao thủ với Hồng Quân trước đó, Hạo Thiên cũng nhận được không ít lợi ích.

Y đã kiểm chứng được kiếm pháp mà mình lĩnh ngộ, tham chiếu theo phương thức chiến đấu của đối phương.

Nếu có cơ hội, Hạo Thiên rất muốn cùng Hồng Quân đánh thêm vài lần.

"Lúc này, Tây Du đang diễn ra chứ nhỉ?" Hạo Thiên tâm trạng không tệ.

Y triển khai ý niệm, bao trùm Địa Tiên Giới.

Lập tức phát hiện ra.

Thầy trò người thỉnh kinh đã đến Cao Lão Trang.

Sắp gặp Trư Bát Giới rồi.

Trư Bát Giới kiếp trước là Chu Phùng Xuân, đệ tử của Thái

Thượng Nhân giáo.

Thiên Đình đã giết sư phụ của Chu Phùng Xuân là Huyền Đô Đại Pháp Sư, lại đánh chết sư tổ của hắn là Thái Thanh Lão Tử, còn trấn áp bản thân Chu Phùng Xuân, đày xuống phàm đầu thai thành yêu lợn.

Cho nên không cần hỏi cũng biết, con yêu lợn này đối với Thiên Đình tràn đầy oán niệm.

"Để Ngộ Không đi xem một chút, nếu không được thì giết chết con yêu lợn đó." Hạo Thiên suy nghĩ.

Ngay sau đó, Tôn Ngộ Không nhận được pháp chỉ, rồi vội vã hạ phàm.

Bởi vì Tôn Ngộ Không chỉ có tu vi Bán bộ Thánh nhân, cho nên không bị quy tắc Thiên đạo hạn chế, có thể tùy ý đi lại trong Địa Tiên Giới.

"Sư tôn bảo ta để ý đến yêu lợn, nhưng lão Tôn ta lại muốn đi gặp con Thông Tí Viên Hầu kia một phen!

Xem xem ai mạnh ai yếu!" Tôn Ngộ Không lẩm bẩm.

Chân đạp tường vân, y đã đến nước Ô Tư Tàng, địa phận Cao Lão Trang.

Đường Tam Tạng và Thông Tí Viên Hầu đến Cao Lão Trang.

Được gia nhân của Cao thái công là Cao Tài mời đến hàng yêu.

Cao thái công nhìn thấy Thông Tí Viên Hầu, lập tức sợ đến run rẩy, túm lấy Cao Tài: "Trong nhà có một con yêu quái chưa đủ sao, lại tìm thêm một con nữa đến hại ta!" Thông Tí Viên Hầu nghe vậy, lập tức có chút không vui: "Lão già, ngươi thích lấy ngoại hình để đánh giá người khác, bản tọa tuy trông có hơi xấu, nhưng bản lĩnh thì có thừa!

Nói cho ta biết nơi ở của con yêu quái đó, ta bắt nó, con gái ngươi sẽ được tự do!" Cao thái công giật mình, vội vàng hạ giọng xin lỗi, rồi kể lại chuyện đã xảy ra.

Hóa ra, Cao thái công có ba người con gái, con gái lớn tên Hương Lan, con gái thứ hai tên Ngọc Lan, con gái thứ ba tên Thúy Lan.

Sau khi hai người con gái đầu đã gả đi, chỉ còn lại con gái út ở nhà, ông bèn tính chuyện kén một chàng rể ở rể.

Không ngờ, lại kén phải yêu lợn.

Ban đầu, yêu lợn tự xưng là người ở núi Phúc Lăng, biến hóa thành một người có tướng mạo đường hoàng, làm việc đồng áng vô cùng chăm chỉ.

Cày ruộng không cần trâu kéo, thu hoạch lúa không cần liềm, sớm tối thu dọn vô cùng tháo vát.

Nào ngờ, ngày tháng trôi qua, yêu lợn hiện nguyên hình, một con quái vật miệng dài tai to, sau gáy còn có một túm lông bờm.

Không chỉ vậy, khẩu vị của yêu lợn cũng lớn đến kinh người, một bữa ăn phải ăn ba năm đấu gạo, bánh nướng một bữa có thể ăn hơn một trăm cái.

Chưa hết, yêu lợn còn hứng chí, cố ý khoe khoang thần thông, suốt ngày làm ra sương mù, cát bay đá chạy, dọa cho hàng xóm láng giềng không dám ra khỏi cửa.

Thậm chí, còn nhốt Cao Thúy Lan ở hậu viện, không cho ai gặp mặt.

Cao thái công đã nửa năm không gặp con gái, cho nên đành phải mời người đến bắt yêu quái.

Thông Tí Viên Hầu vừa nghe, lập tức đến hậu viện, rút Bột Hải

Kình Thiên Trụ ra đập nát ổ khóa đồng lớn khóa cửa, cứu Cao Thúy Lan ra ngoài.

Cô tiểu thư này cũng có vài phần nhan sắc, nhưng bị yêu lợn bắt nạt lâu ngày, lại suốt ngày không được ra ngoài, trông có vẻ tiều tụy khác thường.

“Cao thái công, ông cứ ở đây chờ, bản tọa sẽ đến núi Phúc Lăng, giết chết con yêu lợn đó.” Thông Tí Viên Hầu vỗ ngực bảo đảm.

Nói xong, Thông Tí Viên Hầu tung người một cái, chân đạp tường vân bay về phía núi Phúc Lăng.

Chương 286

Chẳng bao lâu, y tìm được một động phủ, trên bia đá trước cửa có ghi "Vân Sạn Động". 4.

Thông Tí Viên Hầu nhận ra đây là động phủ của yêu quái, liền rút thiết bổng ra, đập nát hai cánh cửa động, lớn tiếng mắng: "Yêu quái, có bản lĩnh thì cút ra đây!" Tuy nhiên, trong động phủ lại truyền ra một tràng cười: "Thiên Đế sắc phong lão Tôn ta làm Tề Thiên Đại Thánh, ngươi lại dám tự xưng là Siêu Thiên Đại Thánh, cứng rắn muốn đè đầu ta, xem ra ngươi chán sống rồi." Dứt lời, Tôn Ngộ Không ung dung bước ra, thân mặc Tử Kim Vạn Long Giáp, tay xách một con yêu lợn đã bị đánh cho cuộn tròn lại.

Hóa ra Tôn Ngộ Không phụng pháp chỉ của Thiên Đế hạ phàm, đã đến nơi này ngay lập tức, giơ tay đã trấn áp được yêu lợn.

Lại không ngờ, Thông Tí Viên Hầu lại đến nhanh như vậy.

"Tôn Ngộ Không!!" Thông Tí Viên Hầu run rẩy.

Hiện tại, cả Tam Giới ai mà không biết đại danh của Tôn Ngộ Không.

Y là bá chủ tuyệt đối của Địa Tiên Giới, đại đệ tử thủ tịch của Đạo giáo, tu vi Bán bộ Thánh nhân.

Thông Tí Viên Hầu cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi, một trong Tứ Đại Thần Hầu dưới trướng Phật Tổ, bất luận là tu vi, cảnh giới hay địa vị đều kém xa đối phương.

Đánh chết hắn cũng không ngờ, lại có thể ở trong một động phủ yêu quái mà gặp phải đối thủ trời sinh của mình.

"Người của Phật môn Tây phương các ngươi, chạy đến đây làm

gì," Tôn Ngộ Không cười ha hả, "Nam Thiệm Bộ Châu không phải là Tây Ngưu Hạ Châu, sao có thể để các ngươi tùy tiện làm càn.

Không cần nói nhiều lời vô ích, chúng ta một chiêu phân định.

Nếu ngươi thắng, ta để ngươi mang yêu lợn đi, nếu thua, thì dập đầu gọi gia gia." Đại Đường hiện nay không ở Đông Thắng Thần Châu mà ở Nam Thiệm Bộ Châu, cho nên lời nói của Tôn Ngộ Không không có gì sai.

"Dám lắm!

Dám bắt nạt bản tọa!" Thông Tí Viên Hầu nghe mà trong lòng bốc hỏa, một ngọn lửa tà ác không sao dập tắt được.

Hắn trực tiếp vung Bột Hải Kình Thiên Trụ, bổ thẳng vào đầu Tôn Ngộ Không.

Một côn này bổ xuống, cho dù là một ngọn núi cao vạn trượng cũng phải bị đánh thành bụi phấn.

Tôn Ngộ Không lại không né không tránh, đứng yên tại chỗ nhận một đòn.

Không những không hề hấn gì, thân thể cũng không hề lay động, không giống như bị một đòn sấm sét vạn quân đánh trúng, mà như được gió xuân thổi qua, ngược lại còn có vài phần dễ chịu.

"Ha, yếu quá." Tôn Ngộ Không lắc đầu, "Sau này đừng gọi là Siêu Thiên Đại Thánh nữa, đổi thành Ăn Đất Đại Thánh đi." Nói xong, Tôn Ngộ Không thậm chí còn không rút binh khí ra, chỉ cong ngón tay búng một cái.

Đang!

Toàn thân Thông Tí Viên Hầu phun ra một màn sương máu, trực tiếp bay lượn như diều đứt dây, cả người bay ngược ra ngoài trăm

vạn dặm.

Ầm ầm ầm ầm, trên đường bay đã đâm xuyên qua không biết bao nhiêu ngọn núi lớn.

Cây Bột Hải Kình Thiên Trụ kia, trực tiếp bị búng nổ tại chỗ, không còn lại một mảnh vụn.

Bên phía Cao Lão Trang cũng cảm nhận được một trận động tĩnh kinh người, nhưng lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Linh Sơn Tây phương.

Trên Đại Hùng Bảo Điện, đám bồ tát và cẩu đà mặt đều đen như đít nồi.

Hộ pháp do chính Phật Tổ chỉ định, lại bị đệ tử thân truyền của Thiên Đế một chiêu phế bỏ.

Thương thế nghiêm trọng như vậy, chỉ có dùng Tam Quang Thần Thủy mới có thể cứu chữa.

Trong bình ngọc của Quan Âm, cũng có một ít Tam Quang Thần Thủy, là do Thái Thượng Thánh Nhân năm xưa ban cho.

Nhưng cứu sống Thông Tí Viên Hầu rồi cũng chẳng để làm gì.

Với thực lực yếu ớt như vậy, căn bản không có cách nào bảo vệ người đi thỉnh kinh.

Nếu Thiên Đình có ý gây khó dễ, chỉ cần phái một tu sĩ hơi lợi hại một chút hạ giới làm yêu, cũng có thể ăn chắc cái gọi là Siêu Thiên Đại Thánh này.

Cho nên trên đại điện, mọi người nhìn nhau, ai nấy đều uất ức không thôi.

Nằm trong một cái hố sâu, Thông Tí Viên Hầu mềm nhũn như bùn, cảm giác xương cốt toàn thân đều bị chấn nát, động một ngón tay

cũng không được.

"Đáng sợ quá!

Đây là thực lực của Bán bộ Thánh nhân sao?!

Có Tôn Ngộ Không cản đường, e rằng không thỉnh kinh được rồi!" Thông Tí Viên Hầu lòng như tro tàn.

Ban đầu Thông Tí Viên Hầu cũng từng có lòng cao hơn trời, tự xưng là Siêu Thiên Đại Thánh.

Kết quả bị hiện thực dạy cho một bài học tàn nhẫn.

Hắn mới bất đắc dĩ phát hiện, so với Tề Thiên Đại Thánh đúng là không nên so.

Siêu Thiên là không thể siêu thiên, cả đời này cũng không có cửa.

Bịch!

Tôn Ngộ Không xách theo yêu lợn, từ trên trời giáng xuống như vậy, một chân đạp lên mặt Thông Tí Viên Hầu.

"Gọi gia gia, nếu không ta lập tức giết ngươi," Tôn Ngộ Không lạnh lùng nói, "Tam Giới là Tam Giới của Thiên Đình, là Tam Giới của Thiên Đế, không phải Tam Giới của các ngươi!

Cuộc tranh đoạt Đạo - Phật, các ngươi không có bất kỳ cơ hội nào!" "Gia gia... ta sai rồi!" Thông Tí Viên Hầu cầu xin.

Sống không bằng chết, hắn tin chắc một trăm phần trăm rằng, Tôn Ngộ Không thật sự dám một chân đạp chết mình.

"Lớn tiếng lên!

Chưa ăn no đào à?

Ta không nghe rõ!" Tôn Ngộ Không hừ một tiếng.

Lập tức, giọng nói của Thông Tí Viên Hầu truyền khắp cả Tam

Giới.

Trong Cao Lão Trang, Đường Tam Tạng cũng thân thể chấn động, mặt xanh mét.

Không ổn rồi!

Đồ nhi hàng yêu không thành, ngược lại bị yêu quái thu thập rồi!

Nghe thấy tiếng kêu của Thông Tí Viên Hầu, Như Lai Phật Tổ mặt đen như đít nồi.

Con khỉ thối này quả nhiên là bùn nhão không trát lên tường được.

Chương 287

Quá không đáng tin!

Chẳng lẽ Đại Lôi Âm Tự của Tây phương ta không cần mặt mũi sao?!

Không được, phải quả quyết đổi một hộ pháp khác thôi.

Như Lai Phật Tổ nhìn Quan Âm, người sau cũng khẽ gật đầu, như thể đã có sự ăn ý, đạt được sự đồng thuận.

Viên Hồng và Thông Tí Viên Hầu đều không đáng tin cậy.

Vậy cũng chỉ có thể tung ra con át chủ bài.

Như Lai phát ra một đạo phật chỉ.

Trong hư không, lập tức gợn lên những gợn sóng nhỏ.

Hiện ra một thông đạo sâu thẳm.

Dường như thông đến một phật quốc bí ẩn.

Giữa ánh sao lấp lánh, một cây bồ đề cổ thụ cao đến mấy trăm vạn trượng, rễ cây thậm chí còn đâm sâu vào tinh không, hấp thụ nguyên khí hỗn độn nồng đậm.

Dưới gốc cây có một con vượn già toàn thân lông vàng óng ánh đang ngồi khoanh chân.

Thân thể nó vô cùng cường tráng, từng khối cơ bắp phảng phất như nham thạch hỗn độn, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Hơn nữa, trên trán nó còn đeo một cái kim cô, sau gáy lại sinh ra một vòng hào quang công đức.

Tu vi cảnh giới của con vượn già cũng phi phàm, không thua kém

Tôn Ngộ Không, có thể sánh ngang với Như Lai Phật Tổ, cũng là tu vi Bán bộ Thánh nhân.

"Thủy Viên Vu Chi Kỳ!!" Có một cẩu đà kinh ngạc nói.

Hóa ra con vượn già đang khổ tu dưới gốc cây bồ đề, chính là vị thủy thần Hoài Thủy đã mất tích từ lâu, tên là Vu Chi Kỳ.

Vạn lần không ngờ, y đã quy y Phật môn, trở thành một thành viên của Đại Lôi Âm Tự.

Xem ra, mặc dù chưa từng đi thỉnh kinh, nhưng đã có thể chứng đắc bồ đề đạo quả.

"Cuối cùng cũng đến lúc bản tọa xuất thế rồi sao?" Vu Chi Kỳ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"A di đà phật!" Như Lai Phật Tổ gật đầu, "Thiên Đình quá hung tàn, Đấu Chiến Thánh Cẩu hãy đi một chuyến, bảo vệ người thỉnh kinh, hộ pháp cho Phật môn chúng ta." Mọi người lúc này mới hiểu, Vu Chi Kỳ đã được phong làm Đấu Chiến Thánh Cẩu, địa vị không thua kém gì các vị đang ngồi đây.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chúa Tể Chi Nhãn đang quan sát mọi động tĩnh ở Địa Tiên Giới.

Chuyện xảy ra trong Đại Hùng Bảo Điện, tự nhiên không qua được mắt Hạo Thiên.

"Ồ, có chút thú vị," Hạo Thiên cười ha hả, "Đấu Chiến Thắng Phật, Đấu Chiến Thánh Cẩu, chỉ chênh nhau một chữ thôi à." Xem ra, Như Lai vì để Phật pháp đông truyền, đã tốn không ít tâm tư.

Chỉ riêng hộ pháp của Phật môn thôi đã có mấy người dự bị rồi.

Thủy Viên Vu Chi Kỳ quả thực là một lựa chọn không tồi.

Ẩn giấu rất sâu.

Có lẽ Phật môn Tây phương vì để bố cục, đã đầu tư không ít tài nguyên tu luyện.

Bên phía nước Ô Tư Tàng, Tôn Ngộ Không sau khi thu thập Thông Tí Viên Hầu cũng không ở lại, trực tiếp xách yêu lợn về Thiên Đình.

Rốt cuộc Chu Phùng Xuân cũng là một trong những thành viên của đội ngũ thỉnh kinh do Như Lai chỉ định, tuyệt đối không phải là một con yêu lợn bình thường, Tôn Ngộ Không cũng không tiện tự ý xử trí.

"Kính kiến sư tôn!

Người xem con mang ai về này?!" Tôn Ngộ Không nói.

Yêu lợn vừa nhìn thấy tình hình xung quanh, suýt chút nữa tè ra quần.

Mẹ nó, lại bị bắt về Thiên Đình, phen này xong đời rồi!

"Lại là tiểu tử nhà ngươi," Hạo Thiên khẽ cười, "Chu Phùng Xuân vốn là đệ tử của Thái Thượng Nhân giáo, từng đảm nhiệm chức Thiên Bồng Nguyên Soái ở Thiên Đình, chỉ vì sau khi say rượu vô đức đã trêu ghẹo Thường Nga tiên tử, nên bị đày xuống phàm.

Không ngờ lại đầu thai nhầm vào bào thai lợn, ở núi Phúc Lăng làm ác một phương, tội không nhỏ a." Thực tế, Trư Bát Giới ở động Vân Sạn núi Phúc Lăng, cũng giống như những yêu quái khác, cũng thỉnh thoảng ăn thịt người, tạo ra không ít nghiệp chướng.

Trong Tây Du, Trư Bát Giới từng nói: "Chẳng thà bắt một người đi đường, béo ngậy mà ăn cho sướng miệng, quản gì hai tội ba tội nghìn tội vạn tội." Cũng có nghĩa là, Trư Bát Giới và Sa Tăng đều ăn thịt người. 5.

"Làm bại hoại thanh danh của Thiên Đình, vậy xin sư tôn hạ chỉ, kéo con yêu lợn này ra Trảm Yêu Đài, thiên đao vạn quả đi." Tôn Ngộ Không cười hì hì.

“Đừng mà!

Tuyệt đối đừng giết lão Trư!” Yêu lợn hoảng hốt, “Xin bệ hạ khai ân, tha cho lão Trư một lần đi!

Lão Trư tái thế làm yêu, đã không còn quan hệ gì với Thái Thượng Nhân giáo kia nữa!

Ở hạ giới hoành hành một phương, cũng là bất đắc dĩ!” “Ồ, ngươi còn có lý lắm,” Hạo Thiên cười ha hả, “Kéo xuống, trước tiên ra Trảm Yêu Đài chịu hai trăm phi kiếm xuyên qua người, nếu không chết, chúng ta lại nói chuyện.” Tôn Ngộ Không tuân chỉ, rồi lôi yêu lợn đi.

Một lát sau, từ phía Trảm Yêu Đài truyền đến tiếng la hét thảm thiết như chọc tiết lợn.

Cùng lúc đó.

Thủy Viên Vu Chi Kỳ lên đường.

Y rời khỏi cây bồ đề tham thiên đã khổ tu từ lâu, một bước đã đến Địa Tiên Giới, sau đó cưỡi mây đến nước Ô Tư Tàng.

“Phật Tổ đã nói, Thông Tí Viên Hầu cứ để bần tăng xử trí,” Vu Chi Kỳ suy nghĩ, “Ngoài ra, con yêu lợn kia cũng không khá hơn, có hay không cũng như nhau, thôi thì cũng từ bỏ luôn.” Vút!

Trong nháy mắt, Vu Chi Kỳ đã đến bên cạnh Thông Tí Viên Hầu.

“Bồ tát cứu ta!

Ta hiện đang bị trọng thương, căn bản không thể động đậy!” Thông Tí Viên Hầu cầu xin.

Vu Chi Kỳ không trả lời, vòng hào quang công đức sau gáy lóe lên, phật quang bảy màu bao trùm tứ phương, trực tiếp thu con yêu này vào.

Lập tức, y quay hướng về phía Cao Lão Trang, đáp mây xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đường Tam Tạng và Cao thái công đều giật mình, vội vàng quỳ xuống nghênh tiếp.

"Người thỉnh kinh không cần đa lễ!" Vu Chi Kỳ đưa tay đỡ Đường Tam Tạng dậy, "Từ nay về sau, sẽ do ta bảo vệ trưởng lão đến Tây phương cầu thủ chân kinh." Thấy y chỉ không hề nhắc đến Thông Tí Viên Hầu, trong lòng Đường Tam Tạng thấp thỏm không yên, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Rốt cuộc, vị trước mắt này, mạnh hơn Siêu Thiên Đại Thánh quá nhiều, bảo tướng trang nghiêm, dường như là một vị cao tăng đắc đạo.

Chương 288

Chắc hẳn là một đại năng được Phật Tổ trọng dụng, không tin y thì còn tin ai.

“Vậy con yêu lợn kia thì sao?

Đã trừ được chưa?” Cao thái công hỏi.

“Lão nhân gia yên tâm đi, trên đời này không còn yêu lợn nữa, ái nữ Thúy Lan của ông không sao rồi, cứ để nàng tĩnh dưỡng một thời gian, ba năm năm nữa, lại tìm một người tốt mà tái giá.” Vu Chi Kỳ nhẹ nhàng an ủi.

Nghe vậy, Cao thái công vô cùng vui mừng.

Vội vàng cho người chuẩn bị trai chay để khoản đãi hai vị cao nhân Phật môn.

Trong bữa tiệc, Vu Chi Kỳ cùng Đường Tam Tạng bàn luận phật pháp, hai người tương hỗ kiểm chứng sở học, có cảm giác như tương kiến hận muộn.

Dù thế nào, danh phận thầy trò đã được định đoạt.

Trên biển mây của Thiên Đình.

Yêu lợn chịu hai trăm nhát phi kiếm xuyên qua người, dù da dày thịt béo, cũng có chút không chịu nổi, cứ ở đó la hét inh ỏi.

“Được rồi được rồi,” Tôn Ngộ Không cạn lời, “Đừng quên đây là đâu, Thiên Đình có hơn trăm vị Thánh nhân trấn giữ, làm phiền đến sự thanh tu của Thánh nhân, cẩn thận bị một chưởng đánh thành bụi phấn.” Nghe vậy, yêu lợn lập tức im bặt.

Còn không phải sao!

Thiên Đình bây giờ, không phải là Thiên Đình ngày xưa, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng đã sinh ra cả đống.

Thật sự mà chọc giận những vị đại lão đó, yêu lợn cảm thấy tuyệt đối không xong rồi.

Một lát sau, Thái Bạch Kim Tinh phụng pháp chỉ của Thiên Đế đến.

Yêu lợn nghe xong nội dung ý chỉ, không khỏi mừng rỡ, liên tục ca ngợi Thiên Đế từ bi.

Hóa ra, Hạo Thiên sắc phong yêu lợn làm Tịnh Đàn Thiên Tôn của Thiên Đình, chuyên đi đến những miếu vũ của đám cẩu đà ở Tây Ngưu Hạ Châu để gây sự, hưởng dụng những đồ cúng dâng cho bọn họ.

Yêu lợn nhận pháp chỉ của Thiên Đế, dưỡng thương một thời gian, sau đó lặng lẽ hạ giới.

Địa Tiên Giới, Nam Thiệm Bộ Châu, Vu Chi Kỳ hộ tống người thỉnh kinh, trên đường đi đã đến Hoàng Phong Lĩnh.

Trên Hoàng Phong Lĩnh có một con yêu quái, tên là Hoàng Phong Quái, một cái miệng có thể phun ra cuồn cuộn gió vàng, khiến cát bay đá chạy, mây đen che khuất mặt trời.

Vu Chi Kỳ mặc dù là Bán bộ Thánh nhân, nhưng cũng không làm gì được nó, bị Hoàng Phong Quái thổi cho không mở nổi mắt, đành phải đi tìm Linh Cát Bồ Tát giúp đỡ.

Sau khi Linh Cát Bồ Tát đến, ném ra Phi Long Bảo Trượng, hóa thành Bát Trảo Kim Long bắt được Hoàng Phong Quái.

Yêu quái hiện nguyên hình, là một con chuột chồn lông vàng. 6.

Vu Chi Kỳ rút thiết bổng ra định đánh chết yêu quái, nhưng bị Linh

Cát Bồ Tát ngăn lại.

Bồ tát giải thích, con yêu này vốn là một con chuột già dưới chân Linh Sơn, do ăn trộm dầu đèn trong chén lưu ly mà có được thần thông, biến thành yêu quái gây loạn ở đây, do bản tọa bắt về giao cho Như Lai xử lý.

Rời khỏi Hoàng Phong Lĩnh, Đường Tam Tạng và Vu Chi Kỳ lại đến một vùng đồng bằng.

Đột nhiên nhìn thấy phía trước sóng vỗ vạn dặm, nước chảy vô cùng xiết.

Bên bờ sông có một tấm bia đá, trên bia có ghi ba chữ: "Lưu Sa Hà".

Không chỉ vậy, trên bia đá còn có một dòng chữ nhỏ, sông rộng tám trăm dặm, lông ngỗng không nổi, hoa lau chạm nước là chìm.

Đường Tam Tạng vừa nhìn thấy, lập tức kêu khổ không ngớt, nhờ Vu Chi Kỳ tìm cách.

Vu Chi Kỳ thân là Bán bộ Thánh nhân, lại là nhân vật cốt cán của Phật môn Tây phương, đương nhiên hiểu rõ, đây là thử thách đối với người thỉnh kinh, có ý để người thỉnh kinh nhân cơ hội này thu nhận đồ đệ.

Cho nên, y giả vờ làm ra vẻ khó khăn, diễn kịch cũng phải diễn cho trọn bộ.

Nếu không, chỉ cần thi triển chút thần thông, trong nháy mắt đã có thể đứng ở bờ bên kia của Lưu Sa Hà.

Một lát sau, trong sông đột nhiên vang lên một trận sóng nước khổng lồ, một con yêu quái tóc đỏ mặt xanh nhảy ra.

Tay cầm bảo trượng, trước ngực đeo một chuỗi vòng cổ đầu lâu,

trông vô cùng hung tàn.

Hạo Thiên ngồi trấn giữ Lăng Tiêu Bảo Điện, cũng đã sớm nhìn thấy cảnh này.

"Sắp đến lúc Sa Tăng xuất hiện rồi sao?" Hạo Thiên cười ha hả.

Ở kiếp trước, hồi nhỏ Hạo Thiên đã xem không ít Tây Du Ký.

Nhân vật gây tranh cãi nhất trong đó tuyệt đối không phải Tôn Ngộ Không, cũng không phải Trư Bát Giới, mà chính là Sa Tăng.

Bởi vì lời thoại của Sa Tăng vĩnh viễn chỉ có ba câu: "Đại sư huynh!

Sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!" "Nhị sư huynh!

Sư phụ bị yêu quái bắt đi rồi!" "Đại sư huynh!

Nhị sư huynh bị yêu quái bắt đi rồi!" Hơn nữa, Sa Tăng canh giữ ở Lưu Sa Hà, đã ăn thịt cả chín đời người thỉnh kinh trước đó, không phải là hung tàn bình thường.

Nhưng không ngờ, Sa Tăng ở thế giới này lại không hề đảm nhiệm chức Quyển Liêm Đại Tướng ở Thiên Đình, cũng không làm vỡ chén lưu ly, mà trực tiếp được Phật môn Tây phương sắp xếp ở đây.

Trong lúc Hạo Thiên hồi tưởng, Vu Chi Kỳ đã đánh nhau với Sa Tăng.

Chỉ có điều, thực lực của Sa Tăng quá yếu, hai ba chiêu đã không chống đỡ nổi, lại trốn về Lưu Sa Hà.

Mặc cho Vu Chi Kỳ khiêu khích chửi mắng thế nào, Sa Tăng sống chết cũng không chịu ra.

Kỹ năng diễn xuất của hai người đều là hàng đầu đương thời, có thể gọi là cấp bậc ảnh đế, dọa cho người thỉnh kinh Đường Tam

Tạng một phen không nhẹ.

“Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ giết chết Sa Tăng, phá hoại bố trí của Phật môn Tây phương!

Thưởng một nghìn điểm nguyên liệu cấp Thiên đạo!

Một lượt rút thưởng cấp Hồng Mông!” Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy thông báo này, Hạo Thiên lập tức nảy sinh sát ý.

Kẻ nào đối địch với Thiên Đình đều đáng giết, huống chi, Sa Tăng này vốn không phải loại tốt lành gì.

“Ngộ Không, đi giết Sa Tăng kia đi!” Hạo Thiên thản nhiên nói, “Nếu làm việc đẹp đẽ, vi sư sẽ để Tử Vi Đại Đế giúp ngươi tế luyện lại Kim Cô Bổng, nâng cấp lên trình độ hỗn độn linh bảo.” “Cẩn tuân pháp chỉ!

Sư tôn lão nhân gia cứ xem cho kỹ!” Tôn Ngộ Không mặt mày hớn hở.

Chương 289

Nói thật, Kim Cô Bổng đúng là dùng rất thuận tay, nhưng phẩm cấp quá thấp rồi.

Phải biết rằng, trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình hiện nay, tất cả đều là hỗn độn linh bảo, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng không thèm ngó tới.

Tôn Ngộ Không dù không cầu tiến, cũng bắt đầu chê cây gậy trong tay mình, thực sự không thể mang ra ngoài được.

Vút!

Tôn Ngộ Không bay ra ngoài, đứng trên mây, trên bầu trời Lưu Sa Hà.

Lập tức, Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng ra, không ngừng niệm chú lớn lớn lớn lớn lớn.

Rất nhanh, Kim Cô Bổng đã trở nên dài ức trượng, còn to hơn cả thần sơn.

Cây gậy này đâm một phát vào Lưu Sa Hà, lập tức khuấy nát động phủ của Sa Tăng, đánh con yêu này thành thịt băm tại chỗ.

Nhìn thấy Kim Cô Bổng từ trên trời giáng xuống, Vu Chi Kỳ đứng hình tại chỗ.

Mẹ nó tình hình gì thế này!

Không chơi kiểu này được đâu!

Đúng là quá bắt nạt người ta rồi!

"Vu Chi Kỳ, đợi lão Tôn ta đổi binh khí xong, sẽ đấu với ngươi một trận." Tôn Ngộ Không thấy tốt thì thu, trực tiếp bỏ đi.

Phổ Đà tiên cảnh, Quan Âm đang cùng mấy vị long nữ ngắm hoa bên ao Bảo Liên, bên cạnh là Mộc Tra chuyển thế Huệ Ngạn hành giả đang đứng.

Đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, lập tức bấm ngón tay tính toán, sắc mặt liền đen lại.

"Quả nhiên không gì qua được mắt Thiên Đế!

Người do Phật Tổ bố trí lại bị đánh chết rồi!" Quan Âm vô cùng bất đắc dĩ.

Sa Tăng vốn dĩ sẽ trở thành đồ đệ thứ ba của người thỉnh kinh, đáng tiếc chưa kịp bái sư đã bị người của Thiên Đình xử lý.

Đúng chuẩn xuất sư chưa thắng thân đã chết.

Một bên khác.

Ngoan Nhân Đại Đế từ Hư Thần Giới bước ra.

Nàng không chỉ là Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình, mà còn là cao thủ luyện khí và luyện đan số một của Thiên Đình.

"Ngộ Không, đưa Kim Cô Bổng của ngươi đây!

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, lại đến tìm bản đế lấy về!" Ngoan Nhân Đại Đế dặn dò.

Trong tay nàng có lượng lớn dược liệu luyện khí cực phẩm, tất cả đều là do Hạo Thiên thu hoạch được trong những lần câu cá, hỗn độn tiên kim, hỗn độn mẫu đồng, vạn vật thần thủy, hỗn độn nguyên mộc các loại, nhiều không kể xiết.

Hạo Thiên lại chưởng khống được hỗn độn thần hỏa, cho nên việc luyện chế hỗn độn linh bảo đã trở thành khả thi.

"Đa tạ Đại Đế!" Tôn Ngộ Không giao Kim Cô Bổng ra, trong lòng vui như mở hội.

Trời cao có mắt, lão Tôn ta cuối cùng cũng có binh khí cấp hỗn độn để dùng rồi.

Đợi Ngoan Nhân Đại Đế rời đi, Tôn Ngộ Không cũng quay về Tề Thiên Đại Thánh Phủ, Hạo Thiên cũng không rảnh rỗi, lập tức đổi phần thưởng với hệ thống.

"Hệ thống, sắp xếp rút thưởng cho ta!" Hạo Thiên phân phó.

Trong nháy mắt, kết quả rút thưởng đã có.

"Tích!

Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công, ngài nhận được một lá Thần Triệu Hoán Tạp!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên sững sờ.

Y còn tưởng mình nghe nhầm.

Liễu Thần!

Là Liễu Thần trong Hoàn Mỹ Thế Giới sao?!

Xem ra Hoang Thiên Đế có bạn rồi!

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên lập tức tiến vào Hư Thần Giới, gọi Hoang Thiên Đế Thạch Hạo đến bên cạnh.

"Thanh Đế, đoán xem, trẫm tìm ai cho ngươi?" Hạo Thiên cười nói.

Hoang Thiên Đế lắc đầu, tỏ vẻ không đoán ra.

Lập tức, trước mắt y là một mảnh sấm chớp vang rền, xung quanh cuồng phong nổi lên.

Một quầng sáng xanh lục dịu dàng đột nhiên xuất hiện.

Ánh sáng phát ra từ một cây liễu thần kỳ.

Cao đến nghìn trượng, thân cây to đến trăm trượng, vỏ cây cháy

đen, từng luồng khói đen bốc lên, ẩn hiện có những con rắn sét chạy qua.

"Liễu Thần!

Là ngươi sao?!" Hoang Thiên Đế vui mừng khôn xiết.

Liễu Thần, cự đầu Vô Thượng Tiên Vương trong Hoàn Mỹ, phong hoa tuyệt đại, thực lực thông thiên, hiệu là Tổ Tế Linh.

Một thân chiến lực chấn cổ thước kim, từng một mình xông vào Dị Vực, chín lần vào chín lần ra, giết cho ma thần Dị Vực nghe tin đã sợ mất mật.

Thuở xưa, trong một đêm sấm sét đan xen, nàng mang theo vạn đạo lôi kiếp giáng lâm Thạch Thôn, sau trở thành tế linh của Thạch Thôn.

Thường ngày, nàng lấy hình thái một cây liễu cắm rễ ở Thạch Thôn, thỉnh thoảng hiển hóa thành hình người, thần bí khó lường, giới tính không rõ.

Hoang Thiên Đế Thạch Hạo đối với Liễu Thần có tình cảm đặc biệt, từ thời niên thiếu, Thạch Hạo vẫn luôn đi theo bước chân của Liễu Thần, hy vọng có một ngày có thể cùng Liễu Thần kề vai chiến đấu.

Cuối cùng, ở kiếp này, hai người đã gặp lại nhau.

"Liễu Thần khấu kiến Bệ hạ!

Nguyện Bệ hạ thánh thọ vô cương!" Liễu Thần hiển hóa ra hình người, thân hình thon dài, khí chất coi rẻ vạn vật, ngạo thị trời đất.

"Đạo hữu miễn lễ!" Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Nhìn thoáng qua, Liễu Thần đứng ngạo nghễ trong bộ tuyết y không tì vết, trong trẻo như trăng, từng luồng sương trắng lượn lờ,

bên cạnh nàng còn có ba ngàn quả cầu ánh sáng, mỗi một quả là một thế giới.

Chương 290

Trong mỗi quả cầu ánh sáng đều có một phương tiểu thiên địa, ẩn chứa vô số cổ quốc, bên trong có vô số thần ma đang hướng về nàng mà cúi đầu bái lạy.

Liễu Thần lại nhìn về phía Thạch Hạo, hai vị cố nhân trùng phùng, mang một cảm xúc khác lạ, liền bắt đầu trò chuyện ngay tại chỗ. 7.

"Thế này đi," Hạo Thiên suy nghĩ một lát rồi nói, "Thanh Đế mang Liễu Thần đến Hư Thần Giới an cư đi, trong tay Trẫm có một ít Hỗn Độn Linh Tuyền, Vạn Vật Thần Thủy, cùng một lượng lớn Nguyên Hội Đại Đan, có thể giúp các ngươi nâng cao thực lực." "Tạ chủ long ân!" Hai người vô cùng vui mừng.

Mang theo vô số bảo vật Hỗn Độn, họ trở về Hư Thần Giới.

Từ đó về sau, Liễu Thần cắm rễ ở nơi sâu nhất của Hư Thần Giới, bắt đầu nhanh chóng tăng cường thực lực.

Bốn mươi chín ngày sau.

Trong Tử Vi Cung, từng luồng khí lành bùng nổ, tỏa ra ức vạn tia thần quang hỗn độn.

Vô số dị tượng xuất hiện, ức vạn ngôi sao lớn rơi xuống, tinh hà hóa thành bụi bặm, một kiện Hỗn Độn Linh Bảo đã ra đời.

"Thành công rồi!

Hỗn Độn Kim Cô Bổng!" Ngoan Nhân Đại Đế khẽ mỉm cười.

Một thời gian trước, nàng vẫn luôn bế quan, giúp Tôn Ngộ Không chế tạo bảo vật cấp Hỗn Độn.

Không chỉ thêm vào vô số dược liệu cực phẩm, mà thậm chí còn

luyện cả thần cấm Âm Dương Hỗn Độn vào trong đó.

Vì vậy, bảo vật này vừa mới xuất thế đã lập tức gây ra dị tượng kinh thiên động địa.

Tôn Ngộ Không vội vàng chạy tới, gần như không thể tin vào mắt mình.

Nguyên bản, Hỗn Độn Kim Cô Bổng đã hoàn toàn khác trước, chỉ riêng về trọng lượng đã đạt tới một trăm ba mươi lăm triệu cân, uy lực so với trước kia gần như tăng lên gấp vạn lần không chỉ.

Tu sĩ thực lực yếu một chút, căn bản không cầm nổi.

"Có vật này trong tay, một gậy đánh nổ Hồng Hoang cũng không thành vấn đề!" Tôn Ngộ Không vui như điên.

"Cẩn thận một chút," Ngoan Nhân Đại Đế cười nói, "Hồng Hoang sau này sẽ là địa bàn của chúng ta, nếu đánh hỏng thì không có cách nào ăn nói với Bệ hạ đâu!" Tôn Ngộ Không gật đầu như giã tỏi, cảm tạ rối rít rồi rời đi.

Một tháng sau.

Tại Nam Thiệm Bộ Châu của Địa Tiên Giới, đội ngũ thỉnh kinh có sự thay đổi mới.

Bởi vì một thời gian gần đây, Thiên Đình dường như đã nới lỏng việc theo dõi.

Vì vậy, Quan Âm lén lút sắp xếp cho người thỉnh kinh hai đồ đệ nữa.

Một người là dã trư yêu, nguyên là một trong Mai Sơn Thất Quái, tên là Chu Tử Chân.

Vốn dĩ Chu Tử Chân đi theo đại ca Viên Hồng, đến Đạo giáo đầu quân.

Ai ngờ lại bị người của Phật môn để mắt tới, chưa đến được Tây Côn Luân Long Nguyệt Thành đã thần bí "mất tích".

Viên Hồng tìm khắp Tam Giới cũng không tìm thấy.

Thực tế, Chu Tử Chân đã bị bắt đến Tây phương địa giới, lén lút độ hóa.

Giống như Vu Chi Kỳ trước đó, đều bị lệnh cho bế quan khổ tu trong một tiểu thế giới, gần đây mới phụng Phật chỉ xuất quan.

Có Quan Âm giới thiệu, Chu Tử Chân tạm thời gia nhập đội ngũ thỉnh kinh, Đường Tam Tạng cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đồ đệ thứ ba của người thỉnh kinh cũng là một yêu quái dưới nước.

Nguyên được nuôi trong ao sen của Phổ Đà Tiên Cảnh, thường xuyên nghe Quan Âm niệm kinh giảng đạo, nên tu thành thần thông, binh khí là một đôi Cửu Biện Xích Đồng Chùy.

Vị này chính là Kim Ngư Tinh Linh Cảm Đại Vương.

Nguyên bản, Phật môn Tây phương định sắp xếp hắn ở Thông Thiên Hà, gây ra một kiếp nạn cho người thỉnh kinh.

Nhưng xét thấy Thiên Đế từng câu cá bên bờ Thông Thiên Hà, lại từng ban cho lão rùa trong sông một quả Trường Sinh Đạo Quả.

Vì vậy, Như Lai sau khi thương nghị với Quan Âm, cảm thấy phải cẩn thận đề phòng, dứt khoát để Linh Cảm Đại Vương thay thế vị trí của Sa Tăng lúc trước.

Dù sao, Linh Cảm Đại Vương là Kim Ngư Tinh, cũng là người nhà Phật môn nuôi dưỡng, là thân tín.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không sau khi nhận được bảo vật, trước tiên bái tạ sư

tôn, sau đó đến gặp Hạo Thiên.

Lúc này, Hạo Thiên cũng thông qua Chúa Tể Chi Nhãn mà biết được những biến hóa mới nhất ở Địa Tiên Giới.

"Ngộ Không, không tìm người đấu pháp sao?" Hạo Thiên mỉm cười nói, "Thủy Viên Vu Chi Kỳ kia, tu vi cảnh giới tương đương với ngươi, lại được xưng là Đấu Chiến Thánh Cẩu của Phật môn, một thân chiến lực rất đáng gờm..." "Đệ tử đi tìm hắn ngay!" Tôn Ngộ Không lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn gần như không thể chờ đợi được nữa, muốn thử uy lực của Hỗn Độn Kim Cô Bổng.

Rời khỏi bảo điện, Tôn Ngộ Không lộn một vòng, đã đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Vừa đúng lúc này, Lê Sơn Lão Mẫu, Quan Âm, Phổ Hiền và Linh Cát biến hóa thành bốn mẹ con, lại dựng lên một trang viên để thử thách ý chí của người thỉnh kinh có kiên định hay không.

Tôn Ngộ Không hạ mây xuống.

Chỉ thấy trang viên kia mây lành bao phủ, tiên vụ lượn lờ, vừa nhìn đã biết là do thần tiên biến hóa ra.

Đường Tam Tạng, Vu Chi Kỳ, Chu Tử Chân và Kim Ngư Tinh đang đứng ở cửa trang viên, thấy cổng lầu chạm trổ tinh xảo, đoán là nhà phú quý, đang định xin một bữa cơm chay.

Tôn Ngộ Không nào quản những chuyện đó, trực tiếp hiện ra chân thân, chặn trước mặt thầy trò bọn họ.

"Tôn Ngộ Không, sao ngươi lại đến!" Vu Chi Kỳ cảnh giác.

Chu Tử Chân và Kim Ngư Tinh lập tức sợ đến mềm cả chân.

Tôn Ngộ Không bây giờ chính là hung nhân nổi tiếng Tam Giới.

Chuyện hắn từ trên mây của Thiên Đình một gậy đánh chết Sa Tăng ở Thông Thiên Hà đã truyền khắp tứ hải bát hoang.

Hàng tỷ sinh linh đều biết, thực lực của vị thủ tịch đệ tử Đạo giáo này không phải tầm thường.

"Sao không thể là lão Tôn ta?" Tôn Ngộ Không cười hắc hắc, "Thủy Viên lão đệ, ra đây làm vài chiêu!

Hai ta đều là loài khỉ, lại thích dùng gậy.

Lão Tôn muốn lĩnh giáo xem, Đấu Chiến Thánh Cẩu của Phật môn, rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" Nghe vậy, Vu Chi Kỳ cũng hết cách.

Người ta đã nói đến nước này, không động thủ cũng không được.

Chương 291

"Được," Vu Chi Kỳ nói, "Nơi này không phải chỗ giao thủ, chúng ta đến Hỗn Độn Tinh Không thử tài đi." Tôn Ngộ Không không có ý kiến.

Hai người đồng thời hóa thành cầu vồng, vượt qua ba mươi ba tầng trời, lại băng qua tầng cương phong thổi bay người, độn nhập vào phạm vi Hỗn Độn Tinh Không.

"Lão đệ, có câu nói khó nghe phải nói trước," Tôn Ngộ Không trầm giọng, "Lão Tôn ta một gậy hạ xuống, ngươi có thể sẽ chết đấy!" Phụt!

Vu Chi Kỳ uất ức đến sắp thổ huyết.

Bị xem thường một cách trắng trợn rồi.

Chẳng lẽ đường đường là Đấu Chiến Thánh Cẩu của Phật môn, lại không đỡ nổi một chiêu của ngươi sao? ... 8.

Trong Hỗn Độn Tinh Không, Tôn Ngộ Không và Vu Chi Kỳ đối đầu nhau.

Hắn không vội lấy binh khí ra, vẻ ngoài như tay không tấc sắt.

Ngược lại là Vu Chi Kỳ bị kích thích, thò tay vào vầng công đức sau gáy, lấy ra một cây tấn thiết côn đầy kinh văn Phật môn.

Cây gậy này trọng lượng cũng kinh người, ít nhất cũng trên mười vạn cân.

Tương đương với Hỗn Thiết Côn trong tay Ngưu Ma Vương, nhưng phẩm cấp lại là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vu Chi Kỳ nắm chắc trong tay, trên mặt hiện lên vẻ tự tin mạnh

mẽ.

"Tên họ Tôn kia!

Nhìn xem, cây gậy trong tay bản tọa thế nào?" Vu Chi Kỳ trầm giọng nói, "Được mài từ di cốt của Hỗn Độn Thần Ma, lại được ngâm trong Bát Đức Trì mười nguyên hội, mỗi ngày chịu sự tẩy lễ tụng kinh của các đại đức Phật môn, lại được chính Phật Tổ khắc kinh văn lên, là trấn giáo chi bảo của Phật môn ta!" "Ồ?" Tôn Ngộ Không khẽ cười, "Nói nhiều thế có ích gì, chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi, hàng không ra gì!" Nói rồi, Tôn Ngộ Không lật tay, lấy ra Hỗn Độn Kim Cô Bổng.

Toàn thân nó có màu vàng sẫm, đan xen hàng trăm ngàn đạo pháp tắc Thiên Đạo, lượn lờ quanh đó là khoảng mười hai vạn phù văn Bát Quái Hỗn Độn, bên trong còn khắc sâu thần cấm Âm Dương Hỗn Độn.

Từng luồng thần quang tỏa ra, sát khí lẫm liệt, chấn động cả Nam Thiệm Bộ Châu.

Áp lực vô cùng vô tận từ trên trời giáng xuống.

Phụt phụt phụt!

Người lấy kinh là Đường Tam Tạng thổ huyết.

Con giao long mã dưới yên trực tiếp nổ thành một đám sương máu.

Chu Tử Chân lăn một vòng trên đất, thảm thiết gào lên hóa thành nguyên hình, một con lợn rừng lông đỏ nặng hơn nghìn cân, cặp nanh già sắc như dao găm.

Con lợn rừng này nằm rạp trên đất, thở không ra hơi, toàn thân run rẩy không ngừng.

Kim Ngư Tinh Linh Cảm Đại Vương cũng không khá hơn Chu Tử Chân là bao, cũng bị đè ép nằm rạp trên đất, toàn thân run như cầy sấy.

"Quá đáng sợ!

Rốt cuộc là binh khí gì!

Sao lại hung hãn đến mức này!" Chu Tử Chân kinh hãi hét lên.

Mặc dù địa điểm giao chiến là ở Hỗn Độn Tinh Không xa xôi, nhưng bọn họ cũng căn bản không chịu nổi.

Nếu đứng gần hơn một chút, e rằng đã nổ tan xác mà chết ngay tại chỗ.

Dù vậy, ba thầy trò cũng cảm giác như có mười vạn ngọn thần sơn đè lên người, không thể động đậy, linh hồn cũng sắp ngạt thở.

Ở một bên khác, Vu Chi Kỳ cũng lảo đảo lùi lại một ức dặm.

Hắn nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không, ghen tị đến hai mắt đỏ ngầu.

Tại sao chứ!

Tề Thiên Đại Thánh lại sở hữu một cây gậy cấp Hỗn Độn Linh Bảo!

Hai bên căn bản không cần so sánh, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Hỏng rồi!

Lần này gặp chuyện rồi!" Tại Linh Sơn Tây phương, vô số La Hán ngồi không yên.

Bởi vì họ cũng cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Áp lực mà Hỗn Độn Kim Cô Bổng mang lại, không khác gì áp lực

của hàng ức thiên binh thiên tướng.

Có thể thấy sát khí và hung uy của vật này.

“Mau để Vu Chi Kỳ chạy đi!

Hắn không phải là đối thủ của Tôn Ngộ Không!” Phổ Hiền vội vàng nói.

“Chạy mau!

Nhanh lên mà chạy! 9.

Còn rừng xanh lo gì không có củi đốt!” Linh Cát Bồ Tát cũng lo lắng đến nhảy dựng lên.

Nếu Thủy Viên Vu Chi Kỳ cũng xảy ra chuyện, đó sẽ là một tổn thất chưa từng có.

Phải biết, để nâng hắn lên Bán bộ Thánh nhân, Linh Sơn Tây phương đã dốc hết vốn liếng, hoàn toàn là một canh bạc được ăn cả ngã về không.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, Như Lai Phật Tổ cũng đã đứng dậy từ đài sen Hỗn Độn.

Ánh mắt lẫm liệt, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Dù thế nào đi nữa, cũng phải bảo vệ Vu Chi Kỳ.

Nếu Đấu Chiến Thánh Cẩu của Phật môn bị người ta miểu sát trong một chiêu, thì cả Đại Lôi Âm Tự sẽ mất hết mặt mũi.

Danh hiệu uy phong lẫm liệt của Vu Chi Kỳ cũng sẽ bị người ta coi như trò cười.

“Chạy?

Không có khả năng!” Khóe miệng Tôn Ngộ Không nhếch lên một đường cong.

Gần đây, ở Tây Côn Luân và Hư Thần Giới, hắn đều được Trương Bách Nhẫn và Hạo Thiên đích thân chỉ điểm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng.

Chương 292

Chỉ cần là đối thủ bị hắn nhắm tới, gần như không có khả năng trốn thoát.

Tiếng nói vừa dứt, Hỗn Độn Kim Cô Bổng giơ cao, hướng về phía đối phương mà đập xuống.

Ầm ầm!!

Vũ trụ nứt toác, cả Hỗn Độn Tinh Không lập tức nổ tung vô số luồng khí hỗn độn.

Từng tầng hư không đều vỡ nát sụp đổ, kiếp quang mênh mông không nơi nào không có.

Cái bóng gậy khổng lồ, phảng phất như bay ra từ thuở sơ khai của Hồng Hoang, che khuất hàng trăm tinh hà.

Trong phạm vi trăm ức dặm, trực tiếp hóa thành một vùng hỗn độn.

"Trời ơi!" Vu Chi Kỳ miễn cưỡng giơ gậy lên chống đỡ.

Nhưng than ôi, chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Trong một phần vạn của cái búng tay, Thủy Viên chỉ có cảnh giới Bán bộ Thánh nhân đã bị đánh nổ ngay tại chỗ.

Huyết nhục, nguyên thần, hồn phách và binh khí, đồng thời hóa thành tro bụi nhỏ nhất.

"Hộ pháp Phật môn vẫn lạc rồi?!" Hàng ức sinh linh Hồng Hoang chấn động.

Ai cũng không ngờ.

Vu Chi Kỳ không đỡ nổi một kích của thủ tịch đệ tử Đạo giáo.

So sánh thực lực hai bên, chênh lệch đến mức này sao?

“Không được!

Yêu hầu này quá đáng sợ!

Ta muốn hoàn tục!” Chu Tử Chân trong lòng ai oán.

Kim Ngư Tinh Linh Cảm Đại Vương cũng mặt như màu đất, cảm thấy thế giới một màu xám xịt.

Bây giờ xem ra, chỉ riêng Tôn Ngộ Không đã có thể nghiền ép cả Phật môn Tây phương.

Những nhân vật nhỏ bé như bọn họ, căn bản không có tư cách động thủ với người ta, chỉ dư chấn từ Hỗn Độn Kim Cô Bổng vung lên cũng đủ để chấn họ thành sương máu.

“Tôn Ngộ Không!

Ngươi khinh người quá đáng!” Như Lai chấn nộ. ‘Ông’ một tiếng, Cửu Phẩm Hỗn Độn Liên Đài nâng đỡ hắn, lao ra khỏi Tây Ngưu Hạ Châu, bay về phía Hỗn Độn Tinh Không.

Ngay cả Hạo Thiên cũng không ngờ.

Như Lai lại không kìm được lửa giận trong lòng, định tự mình đối đầu với Tôn Ngộ Không.

Dù sao, hắn hiện là cao thủ số một của Tây Ngưu Hạ Châu.

Nếu ngay cả hắn cũng không đánh lại Tôn Ngộ Không, vậy thì Đại Lôi Âm Tự nguy trong sớm tối.

Trong chớp mắt, trong hư không vang vọng Lục Tự Chân Ngôn của Phật môn: “Úm!

Ma!

Ni!

Bát!

Mê!

Hồng!” 10.

Kim Phật Chưởng trong chớp mắt bành trướng tới mười ức mẫu, giữa lòng bàn tay hiện rõ chữ Vạn khổng lồ tỏa ra vô tận Phật quang thất thải, ầm ầm giáng xuống Tôn Ngộ Không.

“Ồ?

Cuộc đối đầu định mệnh sao?” Hạo Thiên có chút hứng thú.

Phải biết rằng, trong Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, sau đó bị Như Lai Phật Tổ thi triển thần thông Chưởng Trung Phật Quốc trấn áp.

Kết quả đó không có gì lạ, khi đó Như Lai là Chuẩn Thánh, còn Tôn Ngộ Không chỉ là Thái Ất Kim Tiên, bị đùa giỡn là chuyện bình thường.

Bây giờ, hai người lại đối đầu nhau, xem ra dù thế nào cũng phải phân thắng bại.

Vấn đề là, kiếp này Tôn Ngộ Không và Như Lai Phật Tổ, cả hai đều là Bán bộ Thánh nhân, tu vi cảnh giới không chênh lệch bao nhiêu.

Thậm chí, binh khí của Tôn Ngộ Không còn chiếm ưu thế.

Dù sao, lục soát cả Tây Ngưu Hạ Châu, cũng không tìm ra bất kỳ kiện Hỗn Độn Linh Bảo nào.

Đương nhiên, ngoại trừ Cửu Phẩm Hỗn Độn Liên Đài.

“Sư tôn, đệ tử có nên giao thủ với hắn không?” Tôn Ngộ Không hỏi.

Chuyện này quan hệ trọng đại.

Tôn Ngộ Không cũng lo lắng lỡ tay đánh chết đối thủ, sẽ ảnh hưởng đến tiến trình của cả lượng kiếp.

"Tích!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống được ban bố, mời ký chủ trợ giúp Tôn Ngộ Không trấn áp Như Lai, giành thắng lợi trong cuộc chiến Đạo - Phật!

Phần thưởng: Thiên Đạo cấp Nhị liệu mười vạn phần!

Hồng Mông cấp rút thưởng mười lần!" Hệ thống nhắc nhở.

Nghe thấy âm thanh này, Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

Đã như vậy, vậy thì cứ sắp xếp! ...

Đấu Chiến Thánh Cẩu vẫn lạc, khiến Như Lai Phật Tổ chấn nộ.

Bởi vì Thủy Viên Vu Chi Kỳ, hiện là con át chủ bài của Phật môn Tây phương, là một trong những cường giả hàng đầu.

Vì vậy, trước mặt hàng ức sinh linh Hồng Hoang, Như Lai đột nhiên ra tay.

Chương 293

Chỉ là, Tôn Ngộ Không vì tôn trọng Thiên Đế, nên đặc biệt hỏi một câu, có thể đấu một trận với Phật Tổ hay không.

Hạo Thiên nhận được phần thưởng của hệ thống, tự nhiên phải đồng ý.

"Trấn áp tên này, đè dưới núi, chổng mông ra ngoài!" Hạo Thiên cười hắc hắc.

Tôn Ngộ Không vừa nghe.

Ây da, sư tôn có chút sở thích xấu xa nha.

Đã như vậy, khẳng định không thể để Thiên Đình mất mặt.

Tôn Ngộ Không vốn chỉ mong chờ, sau khi cuộc chiến Đạo - Phật kết thúc, dựa vào điểm cống hiến tích lũy được để tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, hắn vung Hỗn Độn Kim Cô Bổng, không chút lưu tình mà nghênh đón.

Ầm!

Thần chưởng của Phật Tổ và Hỗn Độn Kim Cô Bổng va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bầu trời thế giới Hồng Hoang, trước tiên không còn một tia sáng, ngay sau đó đen trắng biến đổi, thần quang chín màu tỏa ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô tận quang hoa hỗn độn nổ tung, tựa như khoảnh khắc trời đất sơ khai.

Như Lai Phật Tổ và Tôn Ngộ Không đều bị chấn văng ra, hai thân thể đồng thời lùi lại trăm ức dặm, chấn vỡ vô số ngôi sao lớn.

Trong Hỗn Độn Tinh Không, cày ra hai vệt hằn khủng bố vĩnh cửu không phai.

"Hòa nhau?!" Mọi người chấn kinh.

Không hổ là thủ tịch đệ tử của Đạo giáo.

Có thể cùng giáo chủ của thế giới Tây phương ngang tài ngang sức.

Các La Hán và Bồ Tát ở Đại Lôi Âm Tự Linh Sơn cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng.

Tiềm năng của Tôn Ngộ Không này đã hoàn toàn được Thiên Đình kích phát.

Vốn dĩ Linh Minh Thạch Hầu chỉ là một quân cờ, kết quả bây giờ bái nhập dưới trướng Thiên Đế, trở thành một trong những nhân vật chính của một phương trời đất.

Ai cũng không nghi ngờ, một kích toàn lực của Hỗn Độn Kim Cô Bổng đủ để đánh nổ Tây Ngưu Hạ Châu, không còn lại chút cặn bã.

"Nghiệt súc!

Đúng là nghiệt súc!" Như Lai Phật Tổ đau lòng nhức óc.

Thân Phật cao lớn của hắn thực ra đã bị thương, đài sen Cửu Phẩm Hỗn Độn dưới tọa cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Có thể biết, một kích vừa rồi của Tôn Ngộ Không hung hãn đến mức nào.

Vấn đề là, chỉ có người của Phật môn mới rõ.

Nguyên bản Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không là hộ pháp nội định của Phật môn, là bảo tiêu trung thành của người thỉnh kinh.

Thậm chí, quả vị Bồ Đề cũng đã sắp xếp xong cho hắn, là Đấu

Chiến Thắng Phật, cùng với danh hiệu của Vu Chi Kỳ chỉ khác nhau một chữ.

"Như Lai, giải tán Đại Lôi Âm Tự đi, nếu không, gậy của lão Tôn ta không nể tình đâu." Tôn Ngộ Không cười ha ha.

Nghe vậy, toàn bộ La Hán, Bồ Tát, cùng hàng tỷ Phật tử ở Tây phương, ai nấy mặt đen như đít nồi.

Phải biết, trước kia núi Tu Di ở Tây phương từng cực kỳ thịnh vượng, Tây phương giáo có hai vị Thánh nhân Thiên Đạo tọa trấn, cũng phải chịu áp lực của Thiên Đình mà giải tán.

Khi đó, Tây phương giáo có đệ tử lên tới hàng chục tỷ, còn thịnh vượng hơn bây giờ nhiều.

Tôn Ngộ Không cố ý nói vậy, ý là muốn gây áp lực cho Như Lai, ép Đại Lôi Âm Tự đi vào vết xe đổ của Tây phương giáo.

"Hầu đầu, ngươi khinh mạn Phật pháp!

Đánh chết Thánh Cẩu, bản tọa hôm nay quyết không tha cho ngươi!" Như Lai Phật Tổ hét lớn một tiếng, vầng công đức sau gáy lập tức phóng đại gấp ức vạn lần.

Phật quang bảy màu bao trùm vũ trụ, dốc toàn lực tỏa ra.

Vút một tiếng, đã hút Tôn Ngộ Không vào trong.

Môn thần thông này tương tự như thần thông thiên phú Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, nhưng uy lực lớn hơn nhiều, trong nháy mắt nuốt chửng ức vạn ngôi sao lớn cũng không có gì lạ.

Thấy vậy, mọi người ở Linh Sơn đều vô cùng vui mừng, đồng thời chắp tay, miệng niệm Lục Tự Chân Ngôn.

Trong lúc nhất thời, tiếng tụng kinh Phật vang vọng không dứt, vang khắp Tam Giới.

Trên mặt Như Lai cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười.

Dù sao cũng đã trấn áp được con khỉ, vãn hồi được chút mặt mũi cho Phật môn.

Thậm chí, hắn còn làm ra một thế Niêm Hoa Chỉ, ra vẻ bình tĩnh.

Ở Long Nguyệt Thành Tây Côn Luân, và trên biển mây của Thiên Đình, không ít cường giả kinh ngạc.

"Không hay rồi!

Tôn sư huynh bị Phật Tổ bắt rồi!" "Ai mau đi cứu huynh ấy ra!

Nếu không, nhược bằng bị Bồ Đề Đại Trận mê hoặc, e rằng Tôn Ngộ Không sẽ gia nhập Tây phương!" "Dù sao cũng là nhân vật cấp giáo chủ của Tây Ngưu Hạ Châu, ra tay quả nhiên bất phàm, Ngộ Không thua cũng không oan." Mọi người nghị luận sôi nổi.

Tại một trang viên ở Nam Thiệm Bộ Châu, Chu Tử Chân và Kim Ngư Tinh mới thở phào một hơi.

Hai người vội vàng bò dậy, tranh nhau đi đỡ Đường Tam Tạng.

Lúc này Đường Tam Tạng, chỉ là một phàm thai trần tục, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ ngơ ngác ngồi trên bãi cỏ, nhìn con ngựa đã biến thành đống thịt nát.

"Vu Chi Kỳ đâu rồi?

Đồ đệ của bần tăng đâu?" Đường Tam Tạng la lên.

"Sư huynh... bị người ta đánh chết rồi," Chu Tử Chân ngượng ngùng nói, "Nhưng Phật Tổ đã ra tay, báo thù cho Thủy Viên.

Chắc chẳng bao lâu nữa, Đại Lôi Âm Tự sẽ lại phái hộ pháp đến." "Không sai, Phật Tổ là đại năng cấp giáo chủ, chỉ một cái búng tay đã thu phục tên Tôn Ngộ Không hung hăng tác quái kia!" Kim Ngư Tinh Linh Cảm Đại Vương cũng nhân cơ hội nói.

Nghe vậy, Đường Tam Tạng trợn mắt há mồm.

Trước là Thông Tí Viên Hầu gặp nạn, sau đó Thủy Viên cũng vẫn lạc, làm đệ tử hộ pháp của bần tăng nguy hiểm đến vậy sao?

Chương 294

Cùng lúc đó.

Một giọng nói đầy uy nghiêm vang vọng khắp Tam Giới: "Ta muốn trời này, không che nổi mắt ta nữa; ta muốn đất này, không chôn được tim ta nữa; muốn chúng sinh, đều hiểu ý của ta; muốn chư Phật kia, đều tan thành mây khói." Trong chớp mắt, một ý chí vĩ đại kiệt ngạo bất tuân lan tỏa khắp mọi ngóc ngách của thế giới Hồng Hoang.

Theo giọng nói đó, một gợn sóng kỳ dị lan ra từ sâu trong hỗn độn, tựa như thế chẻ tre.

Bốp!

Vầng công đức sau gáy Như Lai, trực tiếp bị giọng nói đó chấn vỡ.

Tôn Ngộ Không rơi ra ngoài.

"Sư tôn!

Nói hay lắm!" Đôi mắt Tôn Ngộ Không bỗng nhiên sáng lên, như sao lạnh trong đêm tối.

Ầm ầm!

Hỗn Độn Kim Cô Bổng lại một lần nữa vung lên.

Cây gậy hỗn độn nặng một trăm ba mươi lăm triệu cân, ma sát kịch liệt với tinh không, bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Nơi nó nghiền qua, từng mảng quang mang hỗn độn bắn ra, trúng vào đâu, nơi đó liền triệt để biến mất.

Cả thế giới Hồng Hoang dường như sắp bị một gậy đánh cho trầm luân, ánh mặt trời, ánh trăng, ánh sao, tất cả đều biến mất không

tăm tích, chư thiên vạn vực phảng phất như rơi vào bóng tối sâu thẳm nhất.

"Không hay rồi!

Tên này quá hung tàn!" Như Lai Phật Tổ kinh hãi tột độ.

Hắn cũng không ngờ, Hạo Thiên sẽ đột nhiên lên tiếng, nói ra một đoạn văn mà ở Hồng Hoang này chưa từng nghe qua.

Gây ra chấn động hư không, chấn vỡ vầng công đức của hắn.

Tôn Ngộ Không thoát khốn, sát tâm bùng cháy.

Không nói hai lời, toàn lực một gậy đập xuống đỉnh đầu Như Lai.

Như Lai bất đắc dĩ, cũng chỉ đành lại một lần nữa xuất chưởng đối kháng.

Đùng!!

Cả thế giới Hồng Hoang rung chuyển.

Nơi hai người giao thủ, từng vòng sóng xung kích hỗn độn bùng nổ, lan tỏa ra bốn phương tám hướng, nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô. ...

Tôn Ngộ Không và Như Lai Phật Tổ giao thủ, khiến chúng sinh Hồng Hoang được mở rộng tầm mắt. 11.

Uy lực quả thực hủy thiên diệt địa.

Dù hai người không phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng ai cũng không nghi ngờ, nếu hai người tiếp tục đánh, có thể dễ dàng hủy diệt cả thế giới Hồng Hoang.

Đến lúc đó, e rằng vị đại lão ở Tử Tiêu Cung cũng phải ra tay ngăn cản.

Nếu không, Hồng Hoang tất sẽ rơi vào Vô lượng lượng kiếp.

“Kết quả thế nào rồi?” Vô số cự đầu Hồng Hoang căng thẳng quan sát.

Chỉ thấy sau khi khói tan mây tạnh, kim thân của Như Lai nứt vỡ từng tấc, khí thế tụt dốc không phanh.

Đài sen Cửu Phẩm Hỗn Độn dưới tọa cũng bắt đầu vỡ nát, khí vận Tây phương giảm mạnh.

Nhưng dù sao cũng là đại năng cấp giáo chủ, tuy thân bị trọng thương, nhưng còn lâu mới đến mức vẫn lạc.

Dù sao, Tây Ngưu Hạ Châu cũng có nền tảng hùng hậu, thần thông Phật môn không ít, đã chuyển một phần uy lực của Hỗn Độn Kim Cô Bổng ra ngoài.

Trong nháy mắt, mấy vạn hòn đảo không xa Tây Ngưu Hạ Châu đồng thời nổ thành bột mịn.

Trên mặt biển, sóng dữ cuộn trào cao hàng ức trượng.

Nước biển hung hãn điên cuồng ập vào Tây Ngưu Hạ Châu.

Trong vài hơi thở, đã nhấn chìm phạm vi ngàn tỷ dặm, vô số sinh linh rơi vào nước biển, đúng là một cảnh tượng diệt thế.

Cũng may Linh Sơn Tây phương có cấm chế hộ sơn cường đại, từng vòng Phật quang phun trào, ức vạn kinh văn hiện ra, ngăn cản nước biển bên ngoài.

“Không thể nào!

Bản tọa không thể thua!” Như Lai vừa kinh vừa giận.

Hắn thừa nhận mình không phải là đối thủ của Thiên Đế, cũng không đánh lại Bách Thánh của Thiên Đình.

Nhưng Tôn Ngộ Không chỉ là đệ tử thân truyền của Thiên Đế, tu vi cảnh giới tương đồng với hắn, chênh lệch thực lực không nên quá

lớn như vậy mới đúng.

Nhưng Tôn Ngộ Không thoát khốn ra, một kích đánh trời rung đất chuyển, một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên, ba Phật niết bàn, bốn Phật viên tịch.

Binh binh binh binh!

Chu Tử Chân bảy khiếu chảy máu, bị dư chấn của đại chiến chấn chết ngay tại chỗ.

Kim Ngư Tinh Linh Cảm Đại Vương cũng lật bụng, hai chân duỗi thẳng, chết không thể chết hơn.

Người thỉnh kinh Đường Tam Tạng, vì có một chiếc Cẩm Lan Ca Sa mới được Quan Âm ban cho hộ thân, chỉ bị chấn ngất đi, nhưng thương thế cũng khá nặng, nếu không có thần tiên ra tay cứu chữa, e rằng cả đời cũng không tỉnh lại.

Quan Âm, Linh Cát, Phổ Hiền và Lê Sơn Lão Mẫu cũng bị chấn đến khóe miệng rỉ máu, ai nấy đều sắc mặt kinh hãi tột độ.

"Bần tăng ở đây có chút Tam Quang Thần Thủy, cứu Kim Thiền Tử lần nữa!" Quan Âm vô cùng bất đắc dĩ.

Đại chiến ở Hỗn Độn Tinh Không, họ không có cách nào can thiệp.

Nhưng dù thế nào, cũng phải bảo vệ người thỉnh kinh.

Ở một bên khác, Tôn Ngộ Không thu hồi Hỗn Độn Kim Cô Bổng, vung tay ném ra một chiếc Hỗn Độn Hồ Lô.

Loại Hỗn Độn Linh Bảo này, ở Long Nguyệt Thành Tây Côn Luân có chín chín tám mươi mốt chiếc, trong tay Hòa Tiểu Bạch Long Ngao Liệt cũng đều có một chiếc.

Trong lúc nhất thời, Hỗn Độn Hồ Lô tỏa ra ức vạn đạo thần quang

hỗn độn, phun trào thần quang chín màu, biến phạm vi ức vạn dặm xung quanh thành một vùng sương mù hỗn độn.

Không chút khách khí trấn áp xuống.

Chương 295

Như Lai bị trọng thương, căn bản không có cách nào chống cự, rơi thẳng xuống ba mươi ba tầng trời.

Lại một tiếng 'đùng' kinh thiên động địa, bị trấn áp trong một ngọn núi hoang.

Rắc rắc!

Hỗn Độn Hồ Lô biến thành một ngọn thần sơn chín màu, bao phủ bởi từng vòng hào quang chói mắt, đè chặt Như Lai.

Dù hắn thi triển thần thông gì, cũng hoàn toàn không thể động đậy.

Dưới lòng đất cũng đầy thần cấm Âm Dương Hỗn Độn, chưa tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không thể thoát khốn.

Đài sen Cửu Phẩm Hỗn Độn trấn áp khí vận đại giáo kia, vốn đã tàn tạ không ra hình dạng, lại bị một kích nặng nề, hoàn toàn vỡ nát.

"Trời!

Ta không nhìn lầm chứ!

Vị giáo chủ của Tây phương bị trấn áp rồi!!" "Tôn Ngộ Không cường đại vô địch!

Không hổ là thủ tịch đệ tử của Đạo giáo!

Với thực lực này, quả thực hùng bá tứ hải bát hoang!" "Dùng Hỗn Độn Linh Bảo trấn áp đại địch?!

Khí phách thiên hạ vô song!

Xem ra Huyền môn đã đè Phật môn một đầu!" Cả Hồng Hoang sôi sục.

Ai cũng không ngờ.

Cục diện lại thay đổi nhanh chóng đến vậy.

Đội ngũ Tây hành thỉnh kinh, ba đồ đệ của Đường Tam Tạng lần lượt vẫn lạc, Vu Chi Kỳ, Chu Tử Chân và Kim Ngư Tinh đều chết ngay tại chỗ.

Người cầm lái của Phật môn lại bị đệ tử của Thiên Đế trấn áp trong một cuộc đối đầu chính diện, đè dưới ngọn thần sơn do Hỗn Độn Hồ Lô hóa thành.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều hiểu.

Tây phương hoàn toàn hết hy vọng.

Nếu Tử Tiêu Cung không can thiệp, đại cục cuộc chiến Đạo - Phật đã định.

Tây Ngưu Hạ Châu bên kia không thể gây ra sóng gió gì nữa.

"Làm tốt lắm." Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

Sự mạnh mẽ của Tôn Ngộ Không, mọi người đều đã chứng kiến, quả thực có năng lực phá vỡ số mệnh.

Câu nói "muốn chư Phật kia đều tan thành mây khói", không phải là một câu khẩu hiệu cuồng vọng.

"Đa tạ sư tôn thành toàn!" Tôn Ngộ Không quỳ xuống giữa không trung, hướng về phía Lăng Tiêu Bảo Điện mà khấu đầu.

Hắn biết rõ tình hình.

Nếu không có Hỗn Độn Kim Cô Bổng và Hỗn Độn Hồ Lô, e rằng kết quả của trận chiến này sẽ ngược lại.

Hơn nữa, trước đó bị Phật quang công đức của Phật môn thu nhiếp, cũng là nhờ Hạo Thiên lên tiếng tương trợ, chấn vỡ những

vầng công đức đó.

"Trẫm xưa nay xử sự công bằng, trước tiên trấn áp vị giáo chủ kia mười nguyên hội!" Hạo Thiên nói.

Tôn Ngộ Không đáp một tiếng cẩn tuân pháp chỉ.

Lời này vừa ra, cả Hồng Hoang lại một lần nữa chấn động.

Kẻ xui xẻo Trấn Nguyên Tử trước đó, vì chọc giận Thiên Đế, đã bị trấn áp mười nguyên hội.

Không ngờ, Như Lai cũng theo đó mà gặp họa.

Không cần nghĩ cũng biết, Đại Lôi Âm Tự rắn mất đầu, e rằng khó qua khỏi cửa ải trước mắt.

"Phật Tổ bị trấn áp!!" Quan Âm trợn mắt há mồm.

Mọi người phảng phất như bị nước đá dội lên người, lạnh từ đầu đến chân.

Ai có thể ngờ, tình thế lại chuyển biến xấu đi nhanh như vậy.

Lại có thể xảy ra chuyện như thế này.

Năm xưa Trấn Nguyên Tử bị trấn áp, đệ tử Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn tan tác như chim vỡ tổ, hai đạo đồng Thanh Phong và Minh Nguyệt cũng đầu quân cho Thiên Đình, thay Thiên Đế trông coi cây Nhân Sâm Quả.

Mặc dù Tây phương hiện tại có hơn chục tỷ đệ tử, nhưng không có nhân vật tuyệt đỉnh tọa trấn, lại mất đi chí bảo trấn giáo, suy tàn dường như là điều tất yếu, không thể ngăn cản.

Cũng vào lúc này, một đạo pháp chỉ của Thiên Đế từ trên trời giáng xuống.

Kim quang chiếu rọi Tam Giới, uy của Đại Đế lan tỏa.

“Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Hòa thượng Như Lai của Đại Lôi Âm Tự coi thường Thiên Đình, đối địch với Huyền môn, từ hôm nay, trấn áp mười nguyên hội!

Kẻ nào dám đến cứu viện, coi như đồng đảng, nhất loạt trấn áp!

Tru diệt thập tộc!” Giọng của Hạo Thiên, như sấm trời chín tầng, vang dội trong cả thế giới Hồng Hoang.

Pháp chỉ vừa ra, cả Hồng Hoang im như ve sầu mùa đông.

Những Phật tử Tây phương vốn đang rục rịch, sợ chết đến mức không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đều dập tắt ý định đi cứu viện.

Thông thường, tru diệt cửu tộc đã là cực hình.

Tộc thứ mười cũng dễ hiểu, chính là thầy của tội nhân, cũng tính là một tộc.

Phụt phụt phụt!

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát và Lê Sơn Lão Mẫu đồng thời thổ huyết, ai nấy mặt mày tái mét, uất ức đến cực điểm.

Đã như vậy, hòa thượng e rằng không làm được nữa, hay là mọi người cùng nhau hoàn tục đi. ...

Như Lai bị trấn áp.

Phía Tử Tiêu Cung hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Dường như Hồng Quân Đạo Tổ sau khi giao thủ với Hạo Thiên đã thay đổi chủ ý, không định can thiệp vào tranh chấp ở Địa Tiên Giới nữa.

Chương 296

Chỉ cần không gây ra Vô lượng lượng kiếp, thì cứ tùy ý gây chuyện.

Thấy vậy, Quan Âm cũng dập tắt ý định đi cầu viện.

Tình hình hiện tại, hoàn toàn không thể xoay chuyển.

Dù cho hai vị giáo chủ Tây phương giáo năm xưa sống lại, e rằng cũng không làm gì được Thiên Đình.

"Quan Âm Đại sĩ, bây giờ phải làm sao?" Lê Sơn Lão Mẫu hỏi.

"Trước tiên trở về, mời Nhiên Đăng Cổ Phật ra, rồi thương nghị cho kỹ." Quan Âm than thở.

Trong chốc lát, bà dùng Tam Quang Thần Thủy trong bình Ngọc Tịnh, đánh thức người thỉnh kinh Đường Tam Tạng.

Nguyên bản Đường Tam Tạng bị dư chấn từ cuộc giao thủ giữa Tôn Ngộ Không và Như Lai chấn thành trọng thương, tổn thương đến bản nguyên, không có Tam Quang Thần Thủy không thể tỉnh lại.

"Bồ Tát!

Đừng bỏ rơi đệ tử!

Đưa đệ tử đến Linh Sơn đi, thực sự không được thì đến Nam Hải cũng được!" Đường Tam Tạng tỉnh lại, lập tức ôm chặt lấy đùi Quan Âm.

Hắn thực sự sợ rồi.

Đường đi thỉnh kinh nguy hiểm như vậy.

Thậm chí còn kéo cả Phật Tổ vào.

Còn chơi thế nào nữa?!

“Bình tĩnh chớ nóng,” Quan Âm than thở, “Bần tăng trước tiên để Huệ Ngạn Hành Giả, Thổ Địa Thần, cùng Ngũ Phương Yết Đế bảo vệ ngươi.

Linh Sơn công việc bận rộn, một khi có tin tức, bần tăng sẽ thông báo cho ngươi.” Huệ Ngạn Hành Giả Mộc Tra, là chuyển thế của nhị ca Na Tra, kiếp này cũng là liên hoa hóa thân.

Không lâu sau, Huệ Ngạn Hành Giả lại gọi thêm mấy vị Thổ Địa Thần gần đó.

Kim Đầu Yết Đế, Ngân Đầu Yết Đế, Ba La Yết Đế, Ba La Tăng Yết Đế và Ma Ha Yết Đế, Ngũ Phương Yết Đế cũng theo đó hiện thân, cùng nhau hộ vệ Đường Tam Tạng.

Thấy xung quanh đứng đầy người, Đường Tam Tạng cuối cùng cũng bớt hoảng sợ.

Hắn liền chỉ huy Huệ Ngạn Hành Giả, chôn cất thi thể của Chu Tử Chân và Kim Ngư Tinh, lại dựng cho Thủy Viên Vu Chi Kỳ một ngôi mộ gió.

Sau một hồi bận rộn, trời đã tối hẳn, Đường Tam Tạng và mọi người dứt khoát ở lại trong trang viên do Quan Âm biến hóa ra, thực chất chỉ là một ngôi nhà tranh đơn sơ, tất cả đều là thuật che mắt.

Quan Âm, Phổ Hiền và Linh Cát, cùng Lê Sơn Lão Mẫu, sắc mặt khó coi trở về Linh Sơn, sau khi tắm rửa đốt hương mới mời Nhiên Đăng Cổ Phật ra.

Nhiên Đăng Cổ Phật là một trong Tam thế Phật, là Quá Khứ Phật, cùng với Hiện Tại Phật Thích Ca Mâu Ni, và Vị Lai Phật Di Lặc tịnh xưng.

Vị đại lão này chính là chuyển thế của Xiển giáo phó giáo chủ năm

xưa, giống như Vu Chi Kỳ, cũng đang khổ tu trong một bí cảnh có cây Bồ Đề cao chót vót.

Thực lực còn mạnh hơn kiếp trước, đã tấn thăng đến cảnh giới Bán bộ Thánh nhân, có một loại khí chất không phá không lập.

"A Di Đà Phật!

Thiện tai thiện tai!" Nhiên Đăng Cổ Phật từ trong bí cảnh đi ra, sau gáy cũng có từng vòng công đức, bảo tướng trang nghiêm vô cùng.

Thấy vị đại lão này, vô số Bồ Tát và La Hán lập tức trong lòng ổn định.

Như Lai không có ở đây, do Nhiên Đăng Cổ Phật chủ trì đại cục, xem ra cũng không có vấn đề gì.

"Chuyện trước đó, bản tọa đều đã biết," Nhiên Đăng ngồi ở vị trí chủ tọa trong Đại Hùng Bảo Điện, chậm rãi nói, "Thiên Đình khinh người quá đáng, cản trở Phật pháp của ta đông truyền, đánh chết hộ pháp Phật môn, trấn áp Như Lai giáo chủ, tội ác tày trời!" Phía dưới, vô số Bồ Tát và La Hán đều gật đầu.

Ai cũng mong ngóng ngài ra chủ trì.

"Đại Lôi Âm Tự và Thiên Đình thế bất lưỡng lập!" Nhiên Đăng lại nói, "Từ hôm nay, do bản tọa thay Như Lai chủ trì Linh Sơn, thề sẽ đấu với tên tiểu tử Hạo Thiên kia đến cùng!" "Tất cả theo sự sắp xếp của Cổ Phật, bần tăng tuyệt không dị nghị!" Quan Âm dẫn đầu nói.

Phía dưới là một tràng tiếng phụ họa.

Xem ra, việc Nhiên Đăng Cổ Phật xuất thế vô cùng kịp thời.

Trong nháy mắt đã ổn định được cục diện.

Nếu không, Linh Sơn lòng người hoang mang, e rằng sẽ có không

ít người nhân đêm trốn đi, không còn muốn làm hòa thượng nữa.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên thông qua Chúa Tể Chi Nhãn, biết được động tĩnh mới ở Linh Sơn.

"Lão già Nhiên Đăng, lại còn dám ra gây chuyện," Hạo Thiên cười ha ha, "Thật sự tưởng rằng co rút ở Linh Sơn, Trẫm không có cách nào với ngươi sao?

Đừng vội, nhất định sẽ sắp xếp cho ngươi rõ ràng minh bạch." Một lát sau, Hạo Thiên trở về Hư Thần Giới.

Trước một tinh cầu tối tăm vô tận, hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Bởi vì đây là nơi Vô Thiên Lão Tổ bế quan.

Theo tính toán của Hạo Thiên, Vô Thiên Lão Tổ cũng sắp đến lúc phá quan.

Quả nhiên.

Chưa đầy ba ngày, cả tinh cầu ma khí phun trào, từng luồng hắc khí tỏa ra, che lấp cả ức vạn dặm thời không.

Ầm ầm ầm!

Tinh cầu vỡ nát, Vô Thiên Lão Tổ trong bộ hắc bào lao ra.

Đầu đội Thiên Ma Tháp, tay cầm Thí Thần Thương, ngồi trên Diệt Thế Hắc Liên mười hai phẩm.

Ánh mắt Vô Thiên Lão Tổ sắc bén như dao, mang một loại sát khí đậm đặc trấn áp đương thế.

Hạo Thiên nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện, tu vi cảnh giới của Vô Thiên Lão Tổ đã leo lên đến trình độ Bán bộ Thánh nhân.

Đương nhiên, tất cả những điều này nếu không có sự hỗ trợ của

Thiên Đình thì không thể nào có được.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, dù cho sau khi Tây Du kết thúc, Phật môn có nội hồng, Vô Thiên Lão Tổ tạm thời áp chế được Như Lai, tu vi của hắn cũng không thấy cao bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

"Bần đạo bái kiến Thiên Đế!" Vô Thiên Lão Tổ trầm giọng nói.

Hắn đã lập thệ gia nhập Thiên Đình, đã là thần tử của Thiên Đế, lễ tiết cơ bản phải có.

"Vô Thiên đạo hữu, tiến bộ nhanh thật, đáng mừng đáng mừng!" Hạo Thiên mỉm cười.

"Đều nhờ Thiên Đế tài bồi," Vô Thiên nói, "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Chương 297

Bây giờ đám lừa trọc kia có đang nhảy nhót lắm không?" "Đạo hữu mời theo Trẫm." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Tay áo lớn vung lên.

Hắn mang theo Vô Thiên Lão Tổ, giáng lâm Nam Thiệm Bộ Châu.

Chỉ thấy trước mắt là một ngọn thần sơn chín màu cao ức vạn trượng, mây che sương phủ, chiếm một vùng đất cực lớn.

Trên đỉnh thần sơn, có một đạo pháp chỉ của Thiên Đế vàng óng đang trấn áp.

Dưới chân thần sơn, Như Lai bị đè chặt, căn bản không thể động đậy.

"Hả?!

Đây không phải là tên kia sao!" Vô Thiên Lão Tổ cũng giật nảy mình.

Lợi hại rồi!

Thủ đoạn của Hạo Thiên thật sắc bén!

Lại có thể trấn áp đại năng cấp giáo chủ của Linh Sơn Tây phương tại nơi này.

"Vô Thiên đạo hữu, ngươi không nhìn lầm đâu," Hạo Thiên khẽ cười, "Như Lai, không, con lừa trọc này, sẽ bị trấn áp mười nguyên hội, không có cách nào đối địch với Thiên Đình." "Ồ?

Vậy thì kẻ đang tọa trấn Đại Lôi Âm Tự là ai?" Vô Thiên Lão Tổ siết chặt Thí Thần Thương trong tay, "Bản tọa muốn giết sạch đám lừa trọc kia, một tên cũng không chừa!

Dám chiếm địa bàn của bản tọa, chết không đáng tiếc!" "Không vấn đề gì," Hạo Thiên cười cười, "Kẻ thay thế Như Lai là Nhiên Đăng.

Đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn Xiển giáo năm xưa, chuyển thế vào Phật môn." "Thế à?" Trong mắt Vô Thiên, sát ý hung hãn bùng lên, "Nguyên lai là tên này, bản tọa còn tưởng là ai!

Bây giờ, bản tọa sẽ đi giết hắn!" Tiếng nói vừa dứt, một đạo hắc hồng xẹt qua bầu trời.

Thẳng tiến về phía Đại Lôi Âm Tự ở Tây phương. ...

Linh Sơn Tây phương, Phật quang như biển.

Một ngôi chùa bảo quang tỏa sáng sừng sững.

Tiếng tụng kinh Phật vang như sấm, nên gọi là Đại Lôi Âm Tự.

Đây là trung tâm của Phật môn Tây phương.

Đại Hùng Bảo Điện tụ tập vô số Bồ Tát, La Hán, đang nghe Nhiên Đăng giảng luận Phật pháp.

Mặc dù Nhiên Đăng gia nhập Phật môn không lâu, nhưng cực kỳ tinh thông Phật pháp, lúc giảng kinh cũng hoa trời rơi rụng, sen vàng mọc dưới đất, hiện ra trượng lục kim thân, các loại dị tượng xuất hiện.

Vô số Phật tử nghe như si như say.

Gần như đã quên cả Như Lai.

Cảm giác có vị Cổ Phật này tọa trấn, dường như cũng không tệ.

Cũng vào lúc này, một luồng ma khí ngút trời bao trùm cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Ngay cả nơi Phật quang thịnh nhất ở Linh Sơn cũng lập tức tối

đen, đèn đuốc toàn bộ tắt ngấm, không còn một tia sáng.

“Ma khí nặng như vậy!

Chẳng lẽ Ma Tổ La Hầu sống lại rồi sao?!” Nhiên Đăng giật mình một cái.

Các Bồ Tát và La Hán cũng run rẩy.

Bởi vì trong luồng ma khí cổ xưa này, tà ý lẫm liệt, tựa như muốn đồ sát hết chúng sinh trong thiên hạ.

Hơn nữa, ma khí còn nhắm thẳng vào Linh Sơn.

Vô số linh căn trên núi, cây Bồ Đề, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Bát Đức Trì, tất cả đều bị ma khí ô nhiễm, toàn bộ biến thành màu đen, hoàn toàn mất đi linh tính, không thể dùng được nữa. 12.

Những Phật tử tu vi yếu, sau khi bị ma khí bao phủ, cả người cũng thay đổi, ánh mắt bắt đầu đỏ ngầu, toàn thân sát ý lẫm liệt, như muốn lập tức rơi vào ma đạo.

“Nhiên Đăng!

Ra đây chịu chết!” Vô Thiên Lão Tổ đã đến.

Một tiếng quát vang, núi non rung chuyển, mặt đất dập dềnh như sóng.

Cấm chế hộ sơn của Linh Sơn, không chịu nổi uy áp này, dần dần vỡ nát, tạo ra từng gợn sóng trong không khí.

Phụt phụt phụt phụt phụt!

Ít nhất có hơn mười vạn Phật tử, bị một đạo ma âm sắc bén chấn chết, bảy khiếu phun máu tại chỗ, ngã gục xuống đất.

Vô số oán hồn bay lên trời, phát ra tiếng gào thảm thiết.

“Trời ơi!

Lại là ngươi!" Nhiên Đăng lập tức đứng dậy.

Hắn đã thấy Vô Thiên Lão Tổ đang nhanh chóng tiếp cận.

Chỉ là hắn không ngờ tới.

Bởi vì sau khi Ma Tổ La Hầu chuyển thế, hóa thân thành Vô Thiên, trốn ở địa bàn Tây phương khổ tu, gần như không ra ngoài.

Hai vị Thánh nhân của Tây phương giáo năm xưa cũng đã chú ý đến sự tồn tại của Vô Thiên, nhưng vì Vô Thiên đóng cửa không ra, cũng không có lý do đến tận cửa gây sự, nên để Vô Thiên tiếp tục tồn tại.

Nhiên Đăng kế thừa y bát của Tây phương giáo, tự nhiên biết Vô Thiên.

Chỉ là vạn vạn không ngờ, Vô Thiên lại thay đổi lớn như vậy.

Nếu đổi một khuôn mặt khác, nói là bản tôn của Ma Tổ La Hầu, cũng có người tin.

"Vô Thiên!" Quan Âm, Phổ Hiền và Linh Cát, cũng đều sững sờ.

Không có lý do gì cả.

Thù oán gì, mà Vô Thiên lại đến Tây phương khiêu khích.

Dường như là thù sâu như biển.

Chương 298

Nhiều Bồ Tát và La Hán cũng đã nhận ra Vô Thiên, biết đây là thổ dân của Tây phương.

Chỉ không biết, tại sao Vô Thiên lại trưởng thành nhanh như vậy, đột nhiên phát điên muốn giết người.

"Nhiên Đăng!

Làm rùa rụt cổ không phải là thói quen tốt đâu!" Vô Thiên Lão Tổ đến gần Linh Sơn, giọng nói lạnh như băng vạn năm.

Nói rồi, hắn giơ Thí Thần Thương lên, đâm mạnh về phía trước.

Một luồng quang hoa gần như cuồng bạo, lập tức lao về phía trước, giống như một con ma long nhe nanh múa vuốt.

Ầm ầm ầm!!

Cấm chế hộ sơn của Linh Sơn, bị Thí Thần Thương một kích đánh xuyên.

Bộ mặt thật của Đại Hùng Bảo Điện lập tức hiện ra.

"Vô Thiên!

Đừng có càn rỡ!" Nhiên Đăng Cổ Phật bất đắc dĩ, chỉ đành ra nghênh chiến.

Hiện tại, hắn không chỉ thay thế Như Lai quản lý Đại Lôi Âm Tự, mà còn là cao thủ số một của Phật môn Tây phương.

Nếu hắn không ra, sẽ bị cả Hồng Hoang cười chê.

"Ồ?

Từ Đạo nhập Phật, sống cũng khá đấy nhỉ." Vô Thiên cười lạnh,

“Ngươi có biết không?

Bản tọa sinh thời ghét nhất là lũ lừa trọc, chỉ hận không thể giết sạch các ngươi!” Nghe những lời này, Nhiên Đăng cũng ngơ ngác.

Hoàn toàn không đoán được, tại sao Vô Thiên lại có thù sâu với Tây phương như vậy, dường như không có lý do gì cả.

“Vô Thiên đạo hữu, cớ sao lại nói vậy?” Quan Âm Đại sĩ nhíu mày hỏi.

“Tiền thế của ta, hùng bá đại lục Tây phương, núi Tu Di là đạo trường của ta!

Thế nào, hiểu chưa?” Vô Thiên Lão Tổ cười lạnh.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Nguyên lai là vậy!

Giống như mọi người đã đoán.

Vị đại lão hắc bào thần bí khó lường này, quả nhiên là chuyển thế chi thân của Ma Tổ La Hầu.

Vì vậy Vô Thiên bản năng căm ghét Tây phương giáo, căm ghét Phật môn sinh ra từ Tây phương giáo.

Trong ý thức của Vô Thiên, cả Tây phương đều nên là của hắn, sao dung người khác xâm chiếm.

“Đã như vậy, vậy thì hôm nay bản tọa phải đồ ma!

Vì thái bình cho chúng sinh thiên hạ!” Nhiên Đăng Cổ Phật trầm giọng nói.

Vừa nói, hắn vừa bước một bước ra ngoài Đại Hùng Bảo Điện.

Cùng lúc đó, Nhiên Đăng Cổ Phật toàn thân tỏa ra Phật quang bảy màu, một trăm lẻ tám hạt niệm châu trên cổ đồng thời vang lên ‘ông

ông’.

Lục Tự Chân Ngôn của Phật môn trực tiếp hiện ra từ hư không, hộ trì bên cạnh Nhiên Đăng.

Kiếp trước, pháp bảo của Nhiên Đăng là Định Hải Châu.

Kiếp này, pháp bảo của hắn đã hoàn toàn khác.

Là hai mươi bốn hạt xá lợi tử lớn hơn cả nắm đấm.

Xá lợi tử tỏa ra kim quang vô tận, xua tan từng mảng ma quang, chấn động cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Phảng phất như biến trời đất đang rơi vào ma ngục, lại hóa thành Sa Bà Tịnh Thổ.

“Ngu xuẩn!” Vô Thiên Lão Tổ hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt hắn, những thứ mà Nhiên Đăng Cổ Phật thể hiện ra chỉ là không đáng một kích.

Sức mạnh phải đơn giản thuần túy, như sấm sét vạn quân, tuyệt không phải là những thứ hoa hòe hoa sói.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên đang thông qua Chúa Tể Chi Nhãn, hứng thú nhìn cảnh này.

Cả Hồng Hoang cũng có vô số sinh linh đang đổ dồn ánh mắt quan tâm.

“Ma Tổ chuyển thế, đánh lên trọng địa của Phật môn?!” “Đùa sao?!

Nguyên lai Phật môn không chỉ có Thiên Đình là một kình địch!

Vô Thiên Lão Tổ xem ra không dễ chọc!” “Có chút thú vị!

Chẳng lẽ sau khi Như Lai gặp kiếp, người tiếp theo là Nhiên Đăng

sao?" Nhiều người nghị luận sôi nổi.

Nhưng mọi người đều chưa thấy Nhiên Đăng Cổ Phật và Vô Thiên Lão Tổ ra tay, nên không dám đoán định, rốt cuộc ai thắng ai thua.

"Đi, chúng ta đến Hỗn Độn Tinh Không một trận!" Nhiên Đăng Cổ Phật đề nghị.

Cuộc chiến của cấp Bán bộ Thánh nhân, sức phá hoại đủ để kinh khủng.

Hủy diệt Linh Sơn mấy chục lần cũng không có gì lạ.

Vì vậy, phải tránh tình huống đó xảy ra.

"Đi đâu cũng vậy, ngươi chết chắc rồi!" Vô Thiên Lão Tổ nói, "Giết ngươi xong, bản tọa sẽ đồ sát sạch sẽ đệ tử dưới trướng ngươi, một tên cũng không chừa!" Nghe vậy, Nhiên Đăng lập tức đại nộ.

Dù là Tam Giới Chi Chủ đang ở thời kỳ đỉnh cao, cũng không dám nói những lời như vậy.

"Đồ ma!

Đồ ma!

Đồ ma!" Cả Linh Sơn, hơn chục tỷ Phật tử đồng thời la hét.

Hiển nhiên, họ cũng đã bị chọc giận.

Chương 299

'Vút' một tiếng, Nhiên Đăng Cổ Phật đã đặt chân lên Hỗn Độn Tinh Không.

Ngay sau đó, Vô Thiên Lão Tổ cũng đến.

Đại chiến sắp nổ ra. ...

Linh Sơn Tây phương.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

La Hán, Bồ Tát và hơn chục tỷ Phật tử, ai nấy đều căng thẳng tột độ.

Bởi vì trong Hỗn Độn Tinh Không, sẽ có một trận đại chiến.

Một trận đại chiến quyết định vận mệnh sinh tử của Phật môn.

Nếu Nhiên Đăng Cổ Phật bại, thì Tây phương mất đi sự che chở, không còn đại năng như trụ cột chống đỡ, sẽ không còn được bao nhiêu ngày yên ổn.

"Ngàn vạn lần đừng chiến bại!

Nhất định phải chống đỡ!" Phổ Hiền trong lòng niệm thầm.

Nhưng mọi người cũng đều rõ, trận chiến này gian nan đến cực điểm.

Vô Thiên Lão Tổ là chuyển thế chi thân của Ma Tổ La Hầu.

Diệt Thế Hắc Liên mười hai phẩm phòng ngự cường hãn, vô thị thần thông pháp thuật oanh kích.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thí Thần Thương càng uy lực vô cùng, thậm chí có thể sát thương Thánh nhân, Kim Cương Bất Hoại

Chi Thân cũng không chống nổi sự sắc bén của nó.

Lúc này, cả Hồng Hoang, ánh mắt của hàng ức vạn sinh linh đều đồng loạt đổ về. 13.

Mọi người đều đang căng thẳng quan sát chiến huống.

Chỉ là, Vô Thiên Lão Tổ không phải là người của Huyền môn, cũng không phải là đệ tử Phật môn, mà là ma đạo lão tổ, một loại khác biệt trong Hồng Hoang.

Cũng gần như không ai biết, Vô Thiên Lão Tổ đã lén lút đầu quân cho Thiên Đình, thực lực mới có thể bành trướng nhanh chóng như vậy.

“Lừa trọc!

Vọng tưởng đồ ma?!

Bản tọa đưa ngươi xuống địa ngục!” 14.

Vô Thiên Lão Tổ hét lớn một tiếng, tỏ ra vô cùng tự tin.

Trong khoảnh khắc, tóc đen tung bay, ma khu từng tấc phát sáng, lượn lờ mây đen, và tỏa ra một luồng dao động khủng bố chấn nhiếp lòng người.

Trong hư không, vang vọng tiếng gầm rú của ức vạn ma thần, quang mang hỗn độn bắn ra, vô số ngôi sao lớn vỡ nát, từng mảng tinh hà hóa thành hư vô.

Cả Địa Tiên Giới hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, không còn một tia sáng.

Cảnh tượng kinh người này, khiến tất cả mọi người cảm thấy ngạt thở.

Xung quanh Linh Sơn, lại có hơn năm mươi vạn Phật tử bị chấn chết tại chỗ, bảy khiếu chảy ra máu đen.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Vô Thiên Lão Tổ hiện tại đã vượt xa thời kỳ đỉnh phong năm xưa.

Dù là Hồng Quân chưa thân hợp Thiên Đạo, đối quyết với Vô Thiên Lão Tổ lúc này, e rằng cũng phải ôm hận tại chỗ.

"Ma đầu, tám phần là bị Hạo Thiên xúi giục, bị người ta dùng làm thương!" Nhiên Đăng Cổ Phật đại nộ, "Không cần nói nhảm nữa, lên đây chịu chết!" Khí thế của vị đại năng Phật môn này cũng đang không ngừng tăng lên, toàn thân Phật quang bành trướng chiếu sáng một vùng, hóa thành Thiên Long Bát Bộ xông thẳng lên trời, pháp lực hùng hồn đó hung dữ như đại dương.

Hai mươi bốn hạt xá lợi tử, trong nháy mắt đã có sự thay đổi mới.

Hóa thành hai mươi bốn Tịnh Thổ Phật môn, mỗi cái đều có thể so sánh với một phương tiểu thiên thế giới, tràn ngập vạn ức tăng lữ, ai nấy đều nhắm mắt tụng kinh, kinh văn bay lượn đầy trời.

Trong lúc nhất thời, thế giới Hồng Hoang tiếng tụng kinh không dứt, bảy màu rực rỡ như mặt trời, khiến người ta không mở nổi mắt.

Chưa nói gì khác, chỉ cần lại gần một chút, e rằng sẽ bị cưỡng ép độ hóa, đừng nói là đối địch với nó.

"Ồ?

Lão già Nhiên Đăng này, không đơn giản nha." Hạo Thiên tấm tắc cảm thán.

Theo quỹ đạo Phong Thần nguyên bản, Nhiên Đăng luyện hóa hai mươi bốn viên Định Hải Châu, diễn sinh ra hai mươi bốn Chư Thiên, đại hưng ở Phật môn.

Nhưng kiếp này, sau khi chuyển thế trọng sinh vào Phật môn, lại làm ra trò mới.

Cũng không biết từ đâu, kiếm được hai mươi bốn hạt xá lợi tử, diễn hóa ra hai mươi bốn tiểu thế giới.

Dưới uy lực nghiền ép như vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thánh cảnh nhất trọng thiên cũng chưa chắc chống đỡ được.

Xem ra Vô Thiên Lão Tổ nguy hiểm rồi.

Chỉ là, Hạo Thiên không vội viện trợ Vô Thiên.

Mặc dù Vô Thiên là thuộc hạ của Thiên Đình, nhưng dù sao ma tính ngút trời, không phải là người cùng đường.

Vô Thiên cũng chưa thực sự thần phục Thiên Đình, Thiên Đạo Đại Thệ đối với hắn chỉ có tác dụng ước thúc nhỏ, không chừng lúc nào đó thi triển thần thông bỏ trốn.

Thậm chí, dù Thiên Đạo giáng xuống trừng phạt, Vô Thiên cũng có thể dựa vào thực lực cường hãn để chống đỡ.

Chính vì vậy, Hạo Thiên định tọa sơn quan hổ đấu.

Trong lúc Hạo Thiên suy nghĩ.

Hai bên đã chính diện va chạm.

Ầm!

Chỉ một kích, Vô Thiên Lão Tổ đã lùi lại mười ức dặm.

Thí Thần Thương xuất hiện những vết nứt.

Diệt Thế Hắc Liên mười hai phẩm dưới tọa cũng đầy những vết nứt như mạng nhện.

Thiên Ma Tháp trên đầu, càng trực tiếp nổ tung, từng luồng ma khí cuồn cuộn, hóa thành từng ma thần hoảng hốt bỏ chạy.

Chương 300

"Thật đáng sợ!" Trong mắt Vô Thiên Lão Tổ, lóe lên một tia kiêng kỵ.

Hắn cũng không ngờ, đối phương dùng xá lợi tử diễn hóa hai mươi bốn tiểu thiên thế giới, uy lực lại kinh khủng như vậy.

Nặng đến mức không thể địch nổi.

Dù là ba đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Vô Thiên Lão Tổ tự mình luyện chế vô số nguyên hội, cũng không chống nổi một kích của đối phương.

Thấy vậy, Nhiên Đăng Cổ Phật ngạo nghễ hừ một tiếng.

Đối với tu sĩ cùng cảnh giới, Nhiên Đăng tự cho rằng mình có thể tùy ý nghiền ép.

Bởi vì phương thức chiến đấu của hắn, mô phỏng theo cách chiến đấu của cảnh giới Thánh nhân, dùng sức mạnh thế giới để nghiền ép.

Một người dù mạnh, cũng có giới hạn.

Hai mươi bốn tiểu thiên thế giới, trọng lượng bản thân đã vượt qua cả thế giới Hồng Hoang, trực tiếp nghiền ép một cách vô lý, đánh bại Vô Thiên chỉ là chuyện nhỏ.

"Đồ ma!

Đồ ma!

Đồ ma!" Mười ức Phật tử hưng phấn kích động.

Tiếng la hét chấn động cả Địa Tiên Giới.

Dù bên ngoài Linh Sơn đang trong tình trạng bị nước biển bao vây, nhưng họ đều cảm thấy thắng lợi đã nắm chắc trong tay, sắp thắng

rồi.

Cùng lúc đó, Quan Âm Đại sĩ cũng đạp mây lành, rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện.

Bà khẽ nghiêng bình Ngọc Tịnh trong tay, miệng bình lặng lẽ mở ra, một lượng lớn nước biển lập tức bị hút vào không trung.

Bình Ngọc Tịnh không chỉ có thể chứa Tam Quang Thần Thủy, mà còn có thể thu hết nước của tứ hải, giải trừ trận hồng thủy trước mắt không thành vấn đề.

Cảnh này, lại khiến sĩ khí của Phật môn Tây phương tăng mạnh.

Có nhiều đại thần thông giả tọa trấn như vậy, còn có gì phải lo lắng chứ.

"Giết!" Vô Thiên Lão Tổ lại hét lớn một tiếng, toàn thân phun trào sát khí khủng bố.

Bên cạnh hắn ma vân cuồn cuộn, xuất hiện từng con rối chỉ lớn bằng ngón tay.

Mỗi một con rối, đều giống hệt Vô Thiên Lão Tổ, chân đạp liên đài tay cầm Thí Thần Thương, tỏa ra khí tức hung hãn tuyệt luân.

"Ồ?!" Nhiên Đăng Cổ Phật cũng sững sờ.

Không sai, thứ mà đối phương thi triển ra, là tuyệt học đã thất truyền, một trong những vô thượng thần thông của ma đạo, Liệt Thần Ngẫu.

Đây cũng là một loại thủ đoạn phân thân vô số, nhưng mỗi một con Liệt Thần Ngẫu thực lực đều không thua kém bản tôn, thể hình cực nhỏ, tốc độ nhanh hơn cả tia chớp, nguy hiểm đến cực điểm.

Chính vì vậy, thủ đoạn như Liệt Thần Ngẫu, trừ phi là lúc liều mạng, căn bản sẽ không thi triển.

Vô Thiên Lão Tổ lúc này, đang tiêu hao kịch liệt ma đạo bản nguyên.

Dù mạnh đến cảnh giới Bán bộ Thánh nhân, một chiêu này cũng chỉ có thể chống đỡ trong ba hơi thở.

Tương đương với việc, phải một chiêu quyết thắng bại.

"Chiêu này không tệ!" Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

Vô Thiên Lão Tổ không hổ là cự đầu ma đạo, loại phương pháp này vừa hay khắc chế chiến thuật của Nhiên Đăng Cổ Phật.

Hai mươi bốn tiểu thiên thế giới, quả thực uy lực bất phàm, nhưng không thể đánh chết tất cả Liệt Thần Ngẫu.

Chỉ cần có vài con Liệt Thần Ngẫu, xông ra khỏi vòng vây, là có thể uy hiếp đến tính mạng của Nhiên Đăng. ...

Tình thế trong Hỗn độn biến ảo trong nháy mắt.

Vô Thiên Lão Tổ vốn đang ở thế hạ phong tuyệt đối, vậy mà lại thi triển ra tuyệt học cả đời, dường như muốn dựa vào chiêu này để xoay chuyển cục diện, triệt để đánh giết Nhiên Đăng lão cẩu.

"Hạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng ư?" Nhiên Đăng lão cẩu cười lạnh.

Hắn chấn động toàn thân, Phật quang toàn thân phun ra như thủy triều, hiện ra một tôn trượng lục kim thân.

Có mười tám cánh tay, hai mươi tư cái đầu, cầm Anh Lạc, Tán Cái, Hoa Quán, Ngư Tràng, Hộ Pháp Thần Xử, Bảo Tỏa, Kim Linh, Kim Cung, Ngân Kích và Phiên Kỳ.

Như vậy, bất kỳ phương vị nào ở bốn phương tám hướng đều nằm ở chính diện của Nhiên Đăng lão cẩu, muốn đánh lén là chuyện không thể thành công.

"Tây phương Bồ Đề pháp thân!

Tây phương Bồ Đề pháp thân!" Vô số sinh linh Hồng Hoang chấn kinh.

Phải biết rằng, trong truyền thuyết, đây là một trong những tuyệt thế thần thông chỉ có Thiên đạo Thánh nhân mới có thể tu luyện thành công, vượt xa ba đầu sáu tay.

Trước đây, cũng chỉ có hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể thi triển ra Tây phương Bồ Đề pháp thân có mười tám cánh tay, hai mươi tư cái đầu.

Không ai ngờ rằng, Nhiên Đăng lão cẩu đã vượt qua tiền nhân.

Chẳng trách hắn hoàn toàn không coi đám Liệt Thần Ngẫu ra gì.

"Đúng là một con lừa ngốc!

Bản lĩnh không nhỏ nhỉ!" Vô Thiên Lão Tổ co rụt đồng tử.

Đối thủ này tương đối khó chơi.

Muốn một đòn đánh chết, e rằng vô cùng khó khăn.

Nếu có thể mượn Thiên Đế bảo vật cấp Hỗn độn, ví dụ như Hỗn Độn Tháp, Hỗn Độn Hồ Lô, thậm chí một Hỗn Độn linh bảo bình thường cũng được.

Hai mươi tư viên Xá Lợi Tử, chẳng qua cũng chỉ tương đương với hai mươi bốn kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà thôi.

Cộng lại, cũng không địch nổi một kiện Hỗn Độn linh bảo.

Nhưng sự tình đã đến nước này, cũng không thể lùi bước.

Trong nháy mắt, Vô Thiên Lão Tổ đành phải cứng rắn xông lên.

Xung quanh bố trí đầy Liệt Thần Ngẫu, đủ đến hơn ngàn cái, tạo thành thế vây quét đối với Nhiên Đăng lão cẩu đang hiện ra Tây phương Bồ Đề pháp thân.

Ong!

Chương 301

Lại một tiếng vang lớn, tựa như hồng chung đại lữ.

Nhiên Đăng lão cẩu cũng thúc đẩy toàn thân pháp lực, Phật quang bảy màu bao phủ ức ức vạn dặm, bản thể cũng hiện ra màu vàng ròng, không có một chút tì vết nào.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Song phương giao thủ lần thứ hai.

Vô Thiên Lão Tổ tựa như một tôn Ma Thần đội trời đạp đất, Thí Thần Thương chỉ một cái, đâm thẳng về phía đối thủ.

Chỉ một kích, liền tạo thành lực phá hoại kinh khủng, toàn bộ thế giới Hồng Hoang dường như đều rơi vào Vô Biên Địa Ngục, chìm vào sự cô tịch và hắc ám tuyệt đối.

Nhiều Liệt Thần Ngẫu hơn nữa, với tốc độ vượt qua cả tia chớp, xông vào trong Phật quang bảy màu, giơ thương đâm tới.

Trong một khoảnh khắc.

Trời đất Hồng Hoang đều mất đi màu sắc.

Vũ trụ vạn vực phảng phất chỉ còn lại đen và trắng.

Thời gian dường như cũng ngưng trệ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, hai mươi bốn tiểu thiên thế giới từ trên trời giáng xuống, Tây phương Tịnh Thổ khuếch trương vô hạn, Phật âm Phạm xướng, cùng với tiếng tụng kinh, khuếch đại hơn trước gấp nghìn vạn lần không chỉ.

Dáng vẻ này, là muốn hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang thành Tịnh Thổ, biến thành Tây phương Cực Lạc thế giới.

Cuộc giao thủ của các đại năng đỉnh cao như vậy, khiến chúng sinh Hồng Hoang xem đến trợn mắt há mồm.

Đơn giản là không dám tin vào cảnh tượng mình đang thấy.

Sức mạnh của con người, có thể đạt đến mức này sao?!

Vô số hư không vỡ nát, sụp đổ thành hắc động kinh khủng vô biên, bão táp Hỗn độn tàn phá, tử khí mịt mù xuyên suốt trời đất.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang như bị đánh nổ, cảm giác bốn bề lọt gió.

Tất cả mọi người đều run rẩy.

Làn sóng dao động đáng sợ tan đi.

Một cảnh tượng càng khiến người ta kinh hãi hơn xuất hiện.

Tất cả Liệt Thần Ngẫu, đều bị đánh nổ tan tành, triệt để hóa thành hư vô.

Vô Thiên Lão Tổ cũng bị đánh bay đi, toàn thân nứt nẻ, chảy ra máu ma đen kịt.

Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lại hoàn toàn vỡ nát.

Hóa thành trăm ngàn mảnh vỡ, như bươm bướm đen bay lượn tứ tán, uy lực hoàn toàn biến mất.

Bên kia.

Nhiên Đăng lão cẩu cũng không khá hơn.

Hắn cũng bị đánh về nguyên hình, mười hai viên Xá Lợi Tử vỡ nát, sinh linh bên trong toàn bộ bị tàn sát một cách tàn khốc, hóa thành

tiểu thiên thế giới chết chóc.

Trên mười hai viên Xá Lợi Tử còn lại, cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Trận chiến này, Nhiên Đăng lão cẩu thắng một cách thảm hại, nhưng đã phải trả một cái giá rất lớn.

Để hoàn toàn sửa chữa hai mươi tư viên Xá Lợi Tử, khôi phục lại uy lực vốn có, thời gian cần thiết ít nhất phải tính bằng nguyên hội.

Ít nhất trước khi cuộc chiến Đạo - Phật kết thúc, thì hoàn toàn không có khả năng.

"Tại sao lại như vậy!

Tại sao!" Nhiên Đăng lão cẩu cực kỳ không cam lòng.

Vốn tưởng rằng, đã nắm chắc Vô Thiên Lão Tổ.

Nhân tiện, có thể lập uy trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, vãn hồi một chút thể diện cho Phật môn đang ngày càng sa sút.

Thế mà không ngờ, chỉ mới đối quyết với Vô Thiên, đã phải chịu tổn thất to lớn.

Nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có cường giả khác giáng lâm, hắn chắc chắn sẽ bị hành hạ.

Không có ai thừa lúc hắn bệnh, đòi mạng hắn, tiếp theo phải làm sao, chẳng lẽ sau này sẽ không có ai đến tìm gây sự sao?

"Sao nào?

Nhiên Đăng lừa ngốc, ngươi cho rằng mình thắng chắc rồi sao?" Vô Thiên Lão Tổ nhếch mép cười gằn, "Đừng vội, thủ đoạn của bản tọa, còn chưa thi triển hết đâu." Vừa dứt lời, trong tinh không Hỗn

động, đột nhiên gợn lên những gợn sóng khổng lồ kinh người.

Một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đạp về phía đỉnh đầu Nhiên Đăng.

Nơi bàn chân đi qua, ánh sáng Hỗn độn bắn ra, tất cả đều nổ tung thành bụi.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy quen thuộc.

"Không hay rồi!

Hỗn Độn Ma Thần chân thân giáng lâm!" Quan Âm Đại sĩ kinh hãi nói.

"Cái gì!

Không thể nào!

Còn có Hỗn Độn Ma Thần sống đến tận ngày nay sao?" Đệ tử Phật môn Tây phương, ai nấy đều run rẩy.

Trước đây.

Trong trận chiến Phong Thần ở lượng kiếp trước.

Thiên Đình đã từng phái ra khôi lỗi Hỗn Độn Ma Thần, một chân đạp nát đại trận do các cường giả Tây Kỳ bố trí.

Vạn lần không ngờ.

Lần này, Vô Thiên Lão Tổ lại triệu hoán chân thân của Hỗn Độn Ma Thần.

Chương 302

Loại ma thần huyết thống thuần chính, khí tức cổ xưa đó, chỉ riêng chiều cao đã đạt ức vạn dặm, toàn thân sát khí ngút trời.

"Có chút thú vị!

Phá Phôi Ma Thần trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần!

Bị Ma Tổ La Hầu lén lút giấu đi, hôm nay mới đột nhiên xuất thế!" Hạo Thiên cười ha hả.

Phá Phôi Ma Thần sở hữu lực phá hoại cực kỳ kinh khủng, vô cùng hung bạo, chỉ thần phục một mình La Hầu.

Nhưng trong đại chiến Tu Di Sơn năm xưa, Phá Phôi Ma Thần hoàn toàn không xuất hiện, cũng không bị Hồng Quân và Dương Mi Lão Tổ đồ sát.

Xem ra, Phá Phôi Ma Thần hẳn là đã ẩn náu trong một tiểu thiên thế giới nhỏ như hạt bụi, khổ tu cho đến tận bây giờ, cũng đã đạt tới cảnh giới bán bộ Thánh nhân.

Chẳng trách Lục Thánh Hồng Hoang trước đây, cũng như các đại năng đỉnh cao như Hạo Thiên, dù dùng thần niệm bao trùm Hồng Hoang, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Bành!

Phá Phôi Ma Thần một chân đạp xuống, trực tiếp giẫm Nhiên Đăng lão cẩu đang bị trọng thương dưới chân.

Nhưng mười hai viên Xá Lợi Tử còn nguyên vẹn kia, trực tiếp nổ tung, Phật quang bảy màu lan tỏa ra lực sát thương đáng sợ, cũng là một đòn phản phệ chí mạng, và trọng thương vị Ma Thần này.

“Chết đi!” Vẻ mặt Vô Thiên Lão Tổ dữ tợn lao tới.

Hai tay của hắn vươn ra, trực tiếp xé nát thân thể được xưng là kim cương bất hoại của Nhiên Đăng. … Nhiên Đăng vẫn lạc.

Hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, lại bị lật kèo ngược gió.

Cảnh tượng này, khiến vô số người chấn động run rẩy.

Hồng Hoang cuối cùng cũng sắp thay đổi rồi.

Tây Ngưu Hạ Châu dường như cũng sắp nghênh đón sự thay đổi hoàn toàn mới.

Mười tỷ Phật tử Tây phương, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, cảm giác như ngày tận thế giáng lâm.

Bởi vì trước đó Vô Thiên đã tuyên bố, sẽ đồ sát tất cả sinh linh Tây phương, san bằng toàn bộ Linh Sơn.

Ha ha ha ha!

Tiếng cười vô cùng dữ tợn, vang vọng trong hư không.

Một cảm giác ma lâm Hồng Hoang tự nhiên sinh ra.

Nơi giao chiến trước đó.

Trực tiếp bị ma khí mịt mù bao phủ.

Vị Phá Phôi Ma Thần bị trọng thương kia, cũng thu nhỏ thân thể, hóa thành một gã khổng lồ cao ba trượng, giáng lâm trong tinh không Hỗn độn.

Ngay sau đó, người cũng không thấy đâu nữa.

Chỉ có Hạo Thiên biết rõ.

Vô Thiên Lão Tổ đã thi triển vô thượng thần thông của Ma môn, thôn phệ Nhiên Đăng và Phá Phôi Ma Thần, thậm chí cả những viên Xá Lợi Tử vỡ nát kia.

Trực tiếp hóa thành một cái kén đen bao bọc bởi ma khí.

Cồ Lỗ Cồ Lỗ!

Bên trong truyền ra những âm thanh kinh người.

Dường như có một tồn tại tuyệt thế, đang nhanh chóng trưởng thành biến hóa.

“Sư huynh, phải làm sao bây giờ?” Dao Trì nhíu mày, “Ta cảm thấy, Vô Thiên này dã tâm cực lớn, e rằng không thể để mặc hắn trưởng thành.” Nghe vậy, Hạo Thiên cười ha hả.

Không thể không nói, lo lắng của Dao Trì có lý.

Ma Tổ La Hầu là kẻ vô pháp vô thiên, không cam lòng chịu dưới người khác, lập tức phản kháng Thiên Đình, cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng, Vô Thiên dù chưởng quản Tây Ngưu Hạ Châu, trở thành giáo chủ mới của Phật môn, cũng không thể trở thành Thiên đạo Thánh nhân của Hồng Hoang.

Hồng Quân sẽ không cho phép.

Hạo Thiên càng không thể để hắn ở Hư Thần Giới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chính vì như vậy, dù Vô Thiên có vùng vẫy thế nào, dã tâm có lớn hơn cả Hồng Hoang, cũng không có tác dụng gì.

Chỉ cần không thành Thánh nhân, thì có thể búng tay nghiền nát.

Lúc này, Phật môn Tây phương lòng người tan rã.

Thậm chí bắt đầu có Phật tử lén lút bỏ trốn.

Muốn thừa dịp kiếp số chưa giáng lâm, chạy khỏi nơi thị phi này.

“Sư muội, nàng lo lắng thừa rồi,” Hạo Thiên mỉm cười, một tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Dao Trì, “Trẫm có cách của mình, để

chưởng khống toàn bộ cục diện.” Cũng chính lúc này.

Một giọng nói nhắc nhở, vang lên trong đầu Hạo Thiên.

“Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ trợ giúp Vô Thiên vào chủ Linh Sơn!

Đưa Tây phương vào bản đồ Thiên Đình!

Thưởng năm vạn phần nhị liêu cấp Thiên đạo!

Mười lần rút thưởng cấp Hồng Mông!” Hệ thống nhắc nhở.

Thật trùng hợp, Hạo Thiên cũng có ý này.

Bởi vì trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Tây Du kết thúc, Phật môn đại hưng.

Nhưng, chỉ được ba trăm năm, Vô Thiên Lão Tổ đã thay thế Như Lai, tạm thời ngồi lên vị trí giáo chủ.

Cho nên nhiệm vụ ngẫu nhiên mà hệ thống ban bố, căn bản không có vấn đề gì.

Ngay lập tức, Hạo Thiên từ từ đứng dậy, bàn tay lớn vung lên, toàn bộ Hồng Hoang khôi phục lại ánh sáng.

“Trẫm lấy danh nghĩa Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế ra lệnh: Nay sắc phong Vô Thiên làm Phật môn chi chủ!

Chương 303

Thay Thiên Đình trấn áp Tây Ngưu Hạ Châu!

Khâm thử!" Giọng nói uy nghiêm đó, lập tức vang vọng khắp nơi.

Nghe được câu nói này, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa ngây người.

Cũng được sao?!

Đương nhiên, với thân phận địa vị của Hạo Thiên lúc này, cùng với thực lực tuyệt đối hùng bá Hồng Hoang, sắc phong một vị giáo chủ cũng không thành vấn đề.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cũng nghe được đạo ý chỉ này, lập tức nhíu chặt mày.

"Đúng là hồ đồ!" Hồng Quân đại nộ, một tay bẻ gãy cây trúc trượng trong tay thành hai đoạn.

Hoàn toàn không ngờ.

Hạo Thiên sẽ có hành động như vậy.

Ý của hắn là, muốn mượn tay Vô Thiên, để dâng Tây Ngưu Hạ Châu cho Thiên Đình.

Sau này Phật môn và Huyền môn là một nhà, không còn phân biệt đôi bên nữa.

Nếu có đấu tranh, cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ.

Bên trong kén đen, Vô Thiên Lão Tổ cũng ngây người.

Sự bổ nhiệm như vậy, khiến hắn cũng kinh ngạc.

Nguyên bản, Vô Thiên Lão Tổ định đồ sát đệ tử Phật môn, phá

hủy Linh Sơn và Đại Hùng Bảo Điện.

Chỉ cần tu vi của hắn hồi phục một chút, sẽ lập tức đi làm chuyện này.

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát, Di Lặc và Dược Sư, cho dù có liên thủ, cũng căn bản không ngăn nổi một mình Vô Thiên Lão Tổ.

Nhưng Vô Thiên Lão Tổ suy nghĩ lại.

Cũng cảm thấy, sắp xếp như vậy cũng không tệ.

Giết sạch người của Phật môn, cũng phải ở trên di chỉ Tu Di Sơn, lập lại một khoáng thế đại giáo, từ từ chiêu thu môn nhân đệ tử, sẽ tốn rất nhiều công sức và thời gian.

Nếu trực tiếp trở thành Phật môn chi tổ, vậy thì mọi phiền phức đều không còn tồn tại.

Với tư lịch và thực lực của Vô Thiên, đủ để đảm nhiệm vị trí giáo chủ.

Hoàn toàn có thể trấn được tràng diện.

"Thần lĩnh chỉ!" Vô Thiên lập tức đáp.

Bên Nam Thiệm Bộ Châu.

Như Lai đang bị trấn áp dưới núi Hỗn Độn Hồ Lô, trực tiếp thổ huyết.

Từng ngụm lớn phun ra, căn bản không ngừng được.

"Hạo Thiên!

Lòng dạ thật độc ác!

Ngươi muốn triệt để đoạn tuyệt mọi thứ của Tây phương sao?!" Như Lai run rẩy không ngừng.

Nếu để Vô Thiên Lão Tổ trở thành Phật Tổ mới, thì không còn

chuyện gì của Như Lai nữa.

Lịch sử Hồng Hoang, cũng sẽ được viết lại.

Cuộc chiến Đạo - Phật ư?

Hoàn toàn không tồn tại.

Thỉnh kinh cũng không còn ý nghĩa.

Hồng Hoang sẽ triệt để trở thành Hồng Hoang của Thiên Đình, cũng là Hồng Hoang của Hạo Thiên.

Mười tỷ Phật tử, trực tiếp trở thành thuộc hạ của Thiên Đình.

Một chiêu này quả thật đủ ác.

"Ngộ Không, Ngao Liệt!

Hai người các ngươi!" Hạo Thiên lại phân phó, "Hai ngươi hãy đến giúp đỡ Vô Thiên, để hắn trở thành Phật Tổ, kẻ nào dám không phục, giết không tha!" Hiện giờ, Hạo Thiên hoàn toàn không còn kiêng kỵ gì.

Không còn quan tâm đến hỉ nộ của Hồng Quân.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải trở mặt, quyết một trận sinh tử, cũng không cần phải bó tay bó chân.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Tôn Ngộ Không và Tiểu Bạch Long Ngao Liệt phấn khích.

Bởi vì chỉ cần dẹp yên Tây phương.

Hai người họ cách việc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng ngày càng gần.

Hai người cưỡi tường vân, trực tiếp lơ lửng trên không trung Linh Sơn Tây phương.

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát, Di Lặc và Dược Sư, cùng với đông

đảo Bồ tát và Già đà, ai nấy đều mặt mày như tro, không biết phải làm sao.

Như Lai bị trấn áp, Nhiên Đăng bị đánh giết, Phật môn không có cường giả đủ thực lực để chống đỡ.

Nếu không tuân theo pháp chỉ của Thiên Đế.

Hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Thiên Đình xuất động mấy trăm triệu thiên binh thiên tướng đến chinh phạt, cũng không có gì lạ.

"Quan Âm Đại sĩ, chúng ta phải làm sao đây?" Di Lặc lo lắng.

Ông ta vốn là người được Phật môn định sẵn sẽ kế vị Như Lai.

Không ngờ, lại có một Vô Thiên Lão Tổ từ đâu nhảy ra.

Điều này khiến Di Lặc làm sao chịu nổi.

"Đừng vội," Quan Âm thở dài, "Chỉ có thể đợi Vô Thiên đạo hữu đến, rồi xem tình hình thế nào.

Nếu mọi thứ vẫn không thay đổi, Linh Sơn đổi một vị chủ nhân mới, dường như cũng không sao." Nghe những lời này, mọi người đều cạn lời.

Chương 304

Nói thì là vậy.

Nhưng, thay đổi cũng quá nhanh, mọi người về mặt tâm lý khó có thể chấp nhận.

"Vì mười tỷ Phật tử Linh Sơn, bần tăng đồng ý với ý kiến của Quan Âm Đại sĩ." Phổ Hiền lập tức nói, "Chúng ta phải lấy đại cục làm trọng, dù sao, tiền thế của Vô Thiên, cũng từng là giáo chủ của đại lục Tây phương." Mọi người thương nghị một hồi, vậy mà đều chỉ có thể cúi đầu nhận thua.

Về nguyên tắc đồng ý để Vô Thiên vào chủ Linh Sơn. … Bành!

Kén đen nổ tung.

Một thân ảnh vĩ ngạn bước ra.

Vô Thiên Lão Tổ vẫn tóc đen xõa vai, một thân ma khí lẫm liệt.

Nhưng thương thế toàn thân đã hồi phục, lại đứng ở trạng thái đỉnh phong.

Hướng về phía Lăng Tiêu Bảo Điện, chắp tay nói một tiếng cảm ơn, rồi từ từ bước đi, bay về phía Địa Tiên Giới.

Vừa đi, dáng vẻ của hắn cũng vừa thay đổi. 15.

Khí tức trở nên nhu hòa hơn, không còn góc cạnh rõ ràng như vậy nữa, sát khí trên người cũng nhạt đi rất nhiều.

Không lâu sau, đã đến Linh Sơn.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt đã chờ sẵn.

"Chúc mừng Vô Thiên đạo hữu!" Hai vị đệ tử thân truyền của Thiên Đế đồng thanh nói.

“Đồng hỷ!” Vô Thiên mỉm cười.

Không sai, từ ma thành phật, làm tổ, thống ngự mười tỷ đệ tử, cảm giác này không tệ.

Phải biết rằng, Ma Tổ La Hầu năm xưa, lập ra truyền thừa Ma đạo, môn nhân đệ tử cũng xa xa không bằng con số này.

Coi như Như Lai vất vả một phen, lại là làm áo cưới cho người khác.

Ba người từ từ hạ xuống, đặt chân vào phạm vi Linh Sơn, trước mắt là Đại Hùng Bảo Điện nguy nga.

Thực tế, bảo điện này đã bị phá hủy nhiều lần, đây là lần thứ ba được xây dựng lại.

“Bản tọa phụng pháp chỉ Thiên Đình, làm chủ nhân Linh Sơn, có ai không phục không?” Vô Thiên trầm giọng nói.

Ánh mắt sắc bén vô cùng, quét về bốn phương tám hướng.

Không ai dám đối diện với hắn.

Ngay cả những Bồ tát và Già đà kia, cũng đều cúi đầu, một bộ dáng thuận tòng vô cùng.

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát, Di Lặc và Dược Sư, khóe miệng bất giác giật giật.

Không còn cách nào khác, tình thế ép người.

Không cúi đầu nhận thua, thì có thể làm gì.

Với sự mạnh mẽ của Vô Thiên, thủ đoạn vô cùng kinh khủng, chỉ cần trong miệng thốt ra nửa chữ “không”, e rằng sẽ lập tức bị đánh giết ngay tại chỗ.

Vô Thiên không ra tay, thì Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt, hai người

này cũng không phải là hạng người nương tay, chắc chắn sẽ ra tay trấn áp.

Trước đây Tôn Ngộ Không đại chiến với Như Lai, trực tiếp dùng Hỗn Độn Hồ Lô trấn áp Như Lai, những cảnh tượng đó vẫn còn hiện rõ mồn một, trở thành ác mộng của tất cả Phật tử Tây phương.

Thậm chí không ít người trong Phật môn cho rằng, thực lực của Tôn Ngộ Không, còn trên cả Vô Thiên Lão Tổ.

Lý do đơn giản, Tôn Ngộ Không có Hỗn Độn Kim Cô Bổng, là đại sát khí có thể nghịch thiên vượt cấp, một đòn có thể đánh vỡ đại lục Hồng Hoang.

"Di Lặc, ngươi có dị nghị gì không?" Vô Thiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hắn trực tiếp nhìn chằm chằm vào vị hòa thượng mập bụng phệ kia.

Bởi vì ông ta là chưởng giáo kế nhiệm đã được Phật môn nội định.

"Bần tăng ra mắt Vô Thiên Phật Tổ!" Di Lặc hoảng hốt nói.

"Tốt!" Vô Thiên hài lòng gật đầu, "Nếu người người ở Linh Sơn đều như ngươi, bản tọa cũng đỡ phiền phức." "Ra mắt Vô Thiên Phật Tổ!" Bên trong Đại Hùng Bảo Điện, vang lên vô số tiếng nói.

Tất cả mọi người đều cúi đầu.

Nếu không thì có thể làm gì?!

"Miễn lễ!" Vô Thiên trong lòng vui như hoa nở.

Vạn lần không ngờ.

Từ lúc phá quan ra, đến khi trở thành chủ nhân một giáo, cũng chỉ mất nửa ngày.

Tốc độ này thật quá đáng sợ.

Nhìn khắp Hồng Hoang cũng là chuyện chưa từng thấy.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt nhìn nhau.

Đều cảm thấy một chuyến đi vô ích.

Nếu có người phản kháng, không phục tùng Vô Thiên, hai người họ cũng có cơ hội ra tay trấn áp, thể hiện thực lực.

Nào ngờ những người này, ai nấy đều ngoan ngoãn như cừu non.

Cũng chỉ trong nháy mắt, Vô Thiên Lão Tổ đã ngồi lên vị trí đứng đầu Đại Hùng Bảo Điện, chính thức trở thành Phật Tổ.

Ong!

Khí vận Tây phương gia thân, sau đầu hắn thậm chí còn xuất hiện một vòng hào quang công đức.

Tiếp theo.

Đông đảo đệ tử Linh Sơn lần lượt bái kiến Phật Tổ mới.

Vô Thiên cũng không nhàn rỗi, triệu tập các thuộc hạ cũ của mình.

Hắc Liên Thánh Sứ, Hắc Bào Hộ Pháp, Cự Hạt Đạo Nhân, Doanh Yêu và Lục Linh Tướng, những người này cũng lột xác, trở thành những cao tăng đắc đạo.

Chương 305

Toàn bộ Linh Sơn Tây phương, khí tượng hoàn toàn đổi mới.

Trăm triệu sinh linh Hồng Hoang, cũng bị một loạt thao tác của Hạo Thiên làm cho choáng váng.

Lượng kiếp đã hứa đâu.

Cuộc chiến Đạo - Phật đã hứa đâu.

Trong một đêm, tình thế đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Bận rộn mấy ngày, Vô Thiên cuối cùng cũng nắm rõ các sự vụ lớn nhỏ ở Linh Sơn, lại sắp xếp tiệc chay các loại, khoản đãi sứ giả Thiên Đình.

Lúc này, Phổ Hiền lén lút đến gần, ghé tai Vô Thiên Phật Tổ nói mấy câu.

Vô Thiên Phật Tổ nghe xong, lập tức cảm thấy có lý.

"Phổ Hiền vừa nói, Tây phương chúng ta tuy là khoáng thế đại giáo, nhưng không có chí bảo trấn giáo, phải làm sao đây?" Vô Thiên Phật Tổ xòe tay.

"Ách..." Những người bên dưới đều không dám lên tiếng.

Chí bảo trấn giáo vốn có.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đã bị phá hủy.

Thập Nhị Phẩm Hỗn Độn Liên Đài do Đạo Tổ ban tặng, trước bị Văn Đạo Nhân ăn mất ba phẩm, phần còn lại cũng bị phá hủy trong trận đại chiến giữa Tôn Ngộ Không và Như Lai.

Cho nên, khí vận Tây phương đại giảm, có một loại khí tượng lung lay sắp đổ.

Thậm chí trước đó, đã từng có nguy cơ diệt giáo.

Ngay cả Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà Vô Thiên Phật Tổ vốn có, cũng vừa mới bị phá hủy, hoàn toàn không có cách nào sửa chữa.

"Có gì khó," Tôn Ngộ Không thẳng thắn nói, "Sư tôn của ta, có vô số Hỗn Độn linh bảo, chỉ cần Vô Thiên Phật Tổ đi cầu xin một chút, sư tôn chắc chắn sẽ đại phát từ bi, ban cho một kiện." "Việc này nên làm sớm không nên muộn." Tiểu Bạch Long Ngao Liệt cũng nói.

Vô Thiên Phật Tổ nghe xong, cũng cảm thấy là như vậy.

Nhưng, hắn không thích đi cầu xin người khác.

Đặc biệt là đi cầu xin Hạo Thiên.

Từ sâu trong nội tâm, Vô Thiên coi Hạo Thiên là hậu bối, nhưng lại luôn bị đối phương đè đầu, cảm thấy không thoải mái.

Cho nên rất bối rối.

Chỉ là, Hạo Thiên cũng không rảnh để ý đến hắn.

Bởi vì sau khi Tây Ngưu Hạ Châu được sáp nhập vào phạm vi quản hạt của Thiên Đình.

Khí vận Thiên Đình, đạt đến đỉnh điểm chưa từng có.

Mỗi tấc đất của Hồng Hoang, đều nằm trong tay Thiên Đình, trở thành lãnh địa dưới trướng của Hạo Thiên.

Thành tựu này, ngay cả tất cả các cự đầu Hồng Hoang ngày xưa, cũng không làm được.

Cho nên, một sự kiện bất ngờ đã xảy ra.

Kim long khí vận Thiên Đình, trực tiếp phình to ra mười tỷ dặm, rồi lập tức hóa hình. 16.

Biến thành một đại hán cường tráng, hình tượng có đến chín phần mười tương tự Hạo Thiên, sau khi hóa hình, nhìn sâu vào Lăng Tiêu Bảo Điện một cái, rồi hóa thành một đạo kim quang chạy trốn.

"Ồ?

Lại có chuyện gì thế?" Hạo Thiên ngây người.

Bấm tay tính toán, Hạo Thiên lập tức hiểu rõ trong lòng.

Nguyên lai khí vận Thiên Đình, kết hợp với bản nguyên Thiên Đình, đã có ý thức của riêng mình.

Hóa thành hình người, chỉ là một trạng thái sau khi tiến giai.

Nếu để đối phương chạy thoát, bản nguyên Thiên Đình sẽ tổn thất, ba mươi ba tầng trời sẽ xuất hiện khuyết hãm lớn.

Cho nên, Hạo Thiên không chút do dự, ý niệm vừa động, phong tỏa bốn bể tám cõi.

Thần niệm của hắn, trực tiếp khóa chặt bản nguyên Thiên Đình đang chạy trốn.

Ong!

Hỗn Độn chi dực xuất hiện sau lưng Hạo Thiên, màu sắc một đen một trắng, ẩn chứa chí cao thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc.

Vút một tiếng, Hạo Thiên bay ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh đối phương, pháp lực hóa thành bàn tay khổng lồ che trời đánh xuống, bắt lấy bản nguyên Thiên Đình đang chạy trốn.

Hầu như ngay lập tức, Hạo Thiên thi triển thôn phệ pháp tắc, bắt đầu luyện hóa bản nguyên Thiên Đình.

Trực giác mách bảo hắn, nếu có thể luyện hóa vật này, toàn bộ ba

mươi ba tầng trời từ nay đều có thể di chuyển đi, hoàn toàn thu vào Hư Thần Giới. … Hư Thần Giới, trung ương Thần Điện.

Hạo Thiên yên tĩnh ngồi xếp bằng.

Thần thức thế giới của hắn, phảng phất như một hắc động sâu không lường được, hoàn toàn thôn phệ bản nguyên Thiên Giới.

Cho dù nó đã mạnh đến mức chưa từng có, bản nguyên Thiên Giới thậm chí đã hóa hình thành công, nhưng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị luyện hóa.

"Hệ thống, luyện hóa bản nguyên Thiên Giới, cần bao nhiêu thời gian?" Hạo Thiên hỏi.

"Nửa nguyên hội," hệ thống đáp, "Ngài có thể lựa chọn tiêu hao năm trăm triệu điểm công đức Thiên đạo, cũng có thể lựa chọn thi triển Hỗn Độn chi dực, đi đến điểm khởi đầu của thời không." "Thôi, chạy tới chạy lui phiền phức quá, mau sắp xếp cho ta!" Hạo Thiên đáp.

Trong nháy mắt, năm trăm triệu điểm công đức biến mất không tăm tích.

Bản nguyên Thiên Giới bắt đầu dần dần dung nhập vào cơ thể Hạo Thiên.

Cấu trúc của ba mươi ba tầng trời, hoàn mỹ hiện ra trong lòng hắn.

Trước đây Hạo Thiên tuy là chủ nhân Thiên Đình, nhưng chỉ có một khái niệm mơ hồ.

Nhưng bây giờ, tương đương với việc có được bản thiết kế của Thiên Giới, đối với mỗi một góc của Thiên Giới, đều rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí có thể tùy tâm sở dục, làm một số điều chỉnh căn bản, ví dụ như, đảo lộn trật tự của ba mươi ba tầng trời rồi tổ chức lại.

Chương 306

“Hử?

Đó là!” Đột nhiên, Hạo Thiên hơi ngẩn ra.

Bởi vì trong bản nguyên Thiên Đình, vậy mà có ba hình chiếu khác nhau.

Hai trong số đó là Tam Túc Kim Ô, còn lại là hình tượng của một tu sĩ, trông giống hệt Đông Vương Công.

Thuở xa xưa khi Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên đã gặp qua tất cả mọi người, ba ngàn hồng trần khách, đông đảo đại thần thượng cổ, đương nhiên cũng bao gồm cả Đông Vương Công, vị Nam Tiên chi thủ đầu tiên.

Nguyên lai, ba vị này đều từng có ý đồ luyện hóa bản nguyên Thiên Giới, để lại lạc ấn nguyên thần bên trong bản nguyên Thiên Giới, chỉ là đều không thành công, không thể triệt để chưởng khống một giới.

Hạo Thiên ý niệm vừa động, hóa thành một thanh thần kiếm chém ra.

Ba đạo thân ảnh lập tức vỡ nát, hoàn toàn biến mất không tăm tích.

Bị triệt để xóa sổ.

Ong!

Ý chí cường đại của Hạo Thiên, mạnh mẽ giáng lâm vào bên trong bản nguyên Thiên Giới, hình thành một hình chiếu hoàn toàn mới.

Một vị Chí Tôn Đại Đế hùng thị chư thiên vạn vực, bễ nghễ cổ kim vị lai.

Giữa mỗi cử chỉ, đều khiến tam giới run rẩy.

Lúc này, bản nguyên Thiên Giới triệt để thần phục.

Hạo Thiên đã chưởng khống tất cả.

"Thu!" Hạo Thiên quát khẽ một tiếng.

Ba mươi ba tầng trời rộng lớn, mạnh mẽ xoay tròn với tốc độ cao, nhanh chóng thu nhỏ thành một hạt bụi, đâm vào lãnh địa Hư Thần Giới.

Toàn bộ Thiên Đình, hoàn toàn được đặt dưới sự che chở của Hư Thần Giới.

Từ nay về sau, cho dù là Thiên đạo Hồng Hoang, cũng không có cách nào tìm ra, càng không thể phá hủy Thiên Đình.

Cuối cùng cũng an toàn rồi!

Hạo Thiên trong lòng đại hỉ.

Chuyện này, làm rất có ý nghĩa.

Ngay sau đó, thần niệm Hạo Thiên lại vận chuyển, tại vị trí cũ của Thiên Giới, tạo ra một Thiên Đình huy hoàng hơn, mọi thứ đều hoàn mỹ không tì vết, ngăn chặn mọi sự dòm ngó của Hồng Hoang.

Thực ra, Thiên Đình đó chỉ còn lại Nam Thiên Môn, một lối đi, chỉ cần phái người đồn trú là được.

Hạo Thiên phát ra một đạo pháp chỉ, Trương Bách Nhẫn rời Tây Côn Luân Long Nguyệt Thành, thay Hạo Thiên trấn giữ "Tân Thiên Đình", có một vị bán bộ Thánh nhân, Huyền môn chí tôn chưởng giáo, đủ để chưởng khống cục diện.

"Đợi sau khi trẫm rời đi, sẽ đề bạt Trương Bách Nhẫn lên cảnh giới Thánh nhân, thay trẫm quản lý tam giới, hiệu là Ngọc Hoàng Đại Đế!" Hạo Thiên suy tính.

Cũng không phải là một sự sắp xếp tồi.

Dù sao, Trương Bách Nhẫn là thiện thi do hắn trảm ra.

Tương đương với một phân thân của Hạo Thiên, tuyệt đối trung thành.

Nhưng do hạn chế của Thiên đạo pháp tắc.

Trong tam thi, bất luận là thiện, ác, hay tự ngã, đều không thể tiến lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhiều lắm cũng chỉ có thể là bán bộ Thánh nhân.

Tuy cảnh giới không thể đề thăng, nhưng Hạo Thiên gần đây đã tìm ra một con đường tắt để đề thăng thực lực.

Tương tự như cách làm của Nhiên Đăng lão cẩu, dùng Hỗn Độn linh bảo diễn hóa hai mươi tư tiểu thiên thế giới, mạnh mẽ nghiền nát đối thủ.

Hiện tại trong tay Hạo Thiên, có ít nhất mấy trăm viên Định Hải Châu.

Nhưng loại cực phẩm Tiên thiên linh bảo này, phẩm giai tương đối quá thấp.

Chỉ là gần đây hắn thường xuyên câu cá, thu hoạch được không ít các loại bản nguyên châu tử cấp Hỗn Độn linh bảo, ví dụ như Thổ Nguyên Châu, Thủy Nguyên Châu và Kim Nguyên Châu.

Tổng số lượng hơn ngàn viên, có thể bắt tay sắp xếp rồi.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên đem các loại châu tử Hỗn độn bản nguyên ngũ hệ, mỗi loại đều ban thưởng cho Trương Bách Nhẫn ba mươi sáu viên.

Trương Bách Nhẫn mừng như điên, cũng bắt đầu bế quan khổ tu, tế luyện những bảo bối khó có được này.

Một thời gian.

Tam giới sóng yên biển lặng.

Ngay cả người thỉnh kinh là Đường Tam Tạng, cũng tạm thời dừng lại trong một trang viên.

Con đường Tây hành vô số nguy hiểm, không có đệ tử pháp lực cao cường hộ tống, hắn không dám đi tiếp.

Huống chi, những Thổ Địa Thần, Ngũ Phương Yết Đế, có cả Huệ Ngạn đồng tử dưới trướng Quan Âm, đều không thể để hắn đi.

Việc có tiếp tục thỉnh kinh hay không, phải xem ý tứ của Phật Tổ mới.

Nếu không, miễn cưỡng đến chùa Đại Lôi Âm Tây phương, cũng là vô ích.

Đường Tam Tạng bất đắc dĩ, đành mỗi ngày ngồi khô tụng kinh, siêu độ cho vong hồn mấy người đệ tử xui xẻo.

Bên kia.

Vô Thiên Phật Tổ trấn giữ Đại Hùng Bảo Điện, cũng có chút như ngồi trên đống lửa.

Không có chí bảo trấn giáo, khí vận Linh Sơn bất ổn, thân là giáo chủ hắn cũng sốt ruột.

Tôn Ngộ Không và Tiểu Bạch Long Ngao Liệt, đã sớm rời khỏi nơi này, đến Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu chơi đùa rồi.

"Quan Âm Đại sĩ, cùng bản tọa đến Thiên Đình, cầu xin Thiên Đế bệ hạ một kiện chí bảo trấn giáo." Thực sự bất đắc dĩ, Vô Thiên chỉ có thể cứng rắn nói.

Một mình, hắn không tiện đi, kéo theo một người bạn, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quan Âm cũng chỉ có thể nhận lệnh cẩn tuân pháp chỉ, cầm Ngọc Tịnh Bình, cùng Vô Thiên lên đường.

Bên cạnh có Hắc Bào Hộ Pháp và Hắc Liên Thánh Sứ đi theo, tổ hợp này trông thật kỳ quặc.

“Hử?

Vô Thiên đến rồi?” Hạo Thiên lập tức cảm ứng được.

Chương 307

Thần niệm của hắn bao trùm toàn bộ tam giới, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, đều không thể giấu được.

Huống chi, Chúa Tể chi nhãn cũng không phải để trưng, thậm chí bên Tử Tiêu Cung cũng luôn bị theo dõi.

Một lát sau, tổ bốn người Tây phương đến Nam Thiên Môn.

Nhưng, Nam Thiên Môn đóng chặt, thiên binh thiên tướng đồn trú ngày xưa cũng không thấy đâu.

"Thần là chủ trì chùa Đại Lôi Âm Linh Sơn Tây phương Vô Thiên, muốn cầu kiến bệ hạ!" Vô Thiên lớn tiếng nói.

Thấy cảnh này, hắn lập tức biết điều mà hạ thấp tư thái.

Nếu không, e rằng không ai để ý, bốn người đứng ở đây cũng không biết phải đợi bao lâu, dễ bị người ta chế giễu.

Tuy mọi người đều không lộ diện, nhưng chắc chắn có không ít cự đầu Hồng Hoang, đã chú ý đến hành động của Vô Thiên và Quan Âm, lén lút quan sát.

Ầm ầm!

Mây mù ở Nam Thiên Môn tan đi, mở ra một cánh cửa huy hoàng.

Lại là Dương Tiễn đang trực hôm nay, ra đón người vào.

Vừa đặt chân vào biển mây Thiên Đình, Vô Thiên và những người khác lập tức bị một luồng pháp lực vô biên bao bọc, khoảnh khắc tiếp theo, bốn người xuất hiện trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngẩng đầu nhìn lên, Vô Thiên xấu hổ muốn chết.

Long ỷ của Thiên Đế trống không, bên cạnh lại ngồi một Trương

Bách Nhẫn.

"Vô Thiên, bệ hạ lệnh cho ta tạm thời xử lý các sự vụ tam giới, có chuyện gì cầu kiến?

Cứ nói thẳng." Trương Bách Nhẫn nhàn nhạt nói. … "Thần muốn cầu một kiện chí bảo trấn giáo, để trấn áp khí vận Tây phương!

Hiện giờ, Tây Ngưu Hạ Châu cũng đã sáp nhập vào bản đồ Thiên Đình, Đạo và Phật đều là một nhà, hà tất phân biệt đôi bên!" Vô Thiên Phật Tổ thành thật nói.

"Ồ?" Trương Bách Nhẫn nhướng mày, "Ngươi cũng biết tính toán nhỉ, nhanh như vậy đã vì Tây phương mưu lợi ích rồi." Vô Thiên Phật Tổ không dám lên tiếng.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tuy người ngồi ở đây là Trương Bách Nhẫn.

Nhưng Thiên Đế tuyệt đối đang nhìn.

Nếu chọc giận vị chí tôn đó, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Có thể trấn áp khí vận của một đại giáo, chỉ có ba đại Tiên thiên chí bảo," Trương Bách Nhẫn lại nói, "Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung, đương nhiên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng miễn cưỡng có thể.

Chỉ là, Thiên Đế có chỉ, chí bảo không thể tùy tiện ban tặng, Phật môn Tây phương tuy đã gia nhập Thiên Đình, nhưng chưa lập được công lao gì, không nên ban thưởng bảo vật." Phụt!

Vô Thiên Lão Tổ uất ức đến mức sắp thổ huyết.

Mọi người đều biết, Hạo Thiên là đại gia số một Hồng Hoang, Hỗn Độn linh bảo cũng có thể tùy ý lấy ra cả đống.

Cấp bậc như ba đại Tiên thiên chí bảo, chỉ là chuyện nhỏ, và trong tay Hạo Thiên, có thể không chỉ có một kiện.

Nhưng người ta không cho, chẳng lẽ hắn có thể lao lên cắn Trương Bách Nhẫn sao?

"Xin Trương chưởng giáo không tiếc lời chỉ giáo, Phật môn Tây phương nên làm thế nào, mới có thể cống hiến cho Thiên Đình?" Quan Âm Đại sĩ hỏi.

"Tín ngưỡng!" Trương Bách Nhẫn thẳng thắn nói, "Hiện giờ, Đạo và Phật là một!

Thiên Đế bệ hạ là chúa tể tam giới!

Nên ở trong Địa Tiên Giới, dựng lên mười vạn tám nghìn tòa tượng vàng Đại Đế, lệnh cho Phật tử và dân chúng mỗi ngày cúng bái!" Ong!

Bốn người Tây phương ai nấy đều chấn động tâm thần.

Lợi hại!

Nguyên lai đây mới là ý tứ thực sự của Thiên Đế.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Vô Thiên đành phải lập tức nói.

"Hãy đi làm chuyện này trước," Trương Bách Nhẫn nói, "Nếu bệ hạ cảm thấy, tín ngưỡng chi lực cuồn cuộn không dứt, tự nhiên sẽ ban cho chí bảo trấn giáo." Dứt lời, Trương Bách Nhẫn cong ngón tay búng ra.

Một luồng ánh sáng rực rỡ xuất hiện, ngưng tụ thành một cái Hỗn Độn liên đài hai mươi bốn phẩm. 17.

Thiên đạo pháp tắc đan xen trên thân nó, trăm ngàn đạo thần mang Hỗn Độn bộc phát, cho dù chỉ nhìn một cái hư ảnh, cũng có thể cảm nhận được uy lực khôn lường.

Hỗn Độn liên đài phẩm giai như vậy, thậm chí có thể chống lại một đòn toàn lực của cường giả Thánh cảnh nhất trọng thiên, lực phòng ngự kinh khủng vô cùng, trấn áp khí vận đại giáo chỉ là chuyện nhỏ.

Thấy vậy, Vô Thiên Phật Tổ sắp chảy nước miếng.

Bất luận là tiền thế hay kim sinh của hắn, đều chưa từng thấy pháp bảo hoàn mỹ như vậy.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, so với người ta thì không cần so, giống như gà đất chó sành, căn bản không đáng nhắc tới.

Quan Âm, Hắc Liên Thánh Sứ và Hắc Bào Hộ Pháp, ai nấy đều kích động khôn nguôi.

Quả nhiên đầu quân cho Thiên Đình, mới có đồ tốt.

"Thần đi làm ngay!

Tối đa một tháng!

Không!

Nửa tháng!

Nhất định sẽ làm tốt chuyện này!" Vô Thiên Phật Tổ nhảy dựng lên, dẫn người đi ra ngoài.

Bất kể thế nào, trước tiên phải lấy được chí bảo trấn giáo đã.

Đồng thời, hắn cũng kinh hãi trước nội tình đáng sợ của Thiên Đình, bắt đầu nghi ngờ, liệu có cả Hỗn Độn liên đài ba mươi sáu phẩm không.

Chênh lệch lớn như vậy, Vô Thiên Phật Tổ dù có lòng phản nghịch, cũng chỉ có thể nén xuống.

Từ tình hình hiện tại, đối địch với Thiên Đình, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Trấn giữ Linh Sơn Tây phương.

Chương 308

Vô Thiên bắt đầu phát hiệu lệnh.

Tất cả Phật tử đều hành động, đi thu thập số lượng lớn vàng tồn tại trong Hồng Hoang.

Từng tòa Thiên Đế miếu được xây dựng, nguy nga tráng lệ.

Mỗi một ngôi miếu, đều có một pho tượng Thiên Đế bằng vàng ròng, ít nhất cao chín trượng chín thước chín tấc, mỗi pho đều sống động như thật.

Tại sao lại là kích thước này?

Bởi vì trong Đạo gia, lấy số chín làm tôn.

Là đãi ngộ mà chỉ có tam giới chí tôn mới có thể hưởng thụ.

Trọn vẹn nửa tháng, Vô Thiên Phật Tổ gần như không ngủ không nghỉ, điên cuồng xây dựng Thiên Đế miếu.

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát, Di Lặc và Dược Sư, cũng đều tự thi triển thần thông, giúp đỡ môn nhân đệ tử xây dựng miếu vũ.

Tất cả mọi người đều run rẩy, không dám có chút lơ là.

Tất cả những điều này.

Đều bị Hạo Thiên nhìn thấy.

"Vô Thiên lão già này, hiệu suất không tệ." Hạo Thiên cười ha hả.

Quả thật chỉ dùng nửa tháng, mười vạn tám nghìn tòa Thiên Đế miếu đã được xây xong, phân bố khắp Địa Tiên Giới.

Nhiều nhất là ở Linh Sơn Tây phương, thứ hai là Côn Luân, và trong lãnh thổ Đại Đường quốc đông dân cư.

Hoàng đế Đại Đường được Vô Thiên Phật Tổ báo mộng, cho nên cũng hạ ý chỉ, toàn lực phối hợp với việc xây dựng của Phật môn Tây phương.

Sau khi miếu vũ được xây xong.

Số lượng lớn Phật tử và dân chúng, lần lượt tắm gội thay quần áo, với tâm thái cực kỳ thành kính, đến Thiên Đế miếu triều bái.

Hoàng đế Đại Đường cũng dẫn văn võ bá quan đến tế bái, cầu xin Thiên Đế che chở, cho nhân gian mưa thuận gió hòa.

Ông!

Ông!

Ông!

Tín ngưỡng chi lực tựa như cuồng triều, điên cuồng đổ về Thiên Đình.

Giữa trời đất, đều là một mảng hào quang đỏ rực.

Đó là tín ngưỡng chi lực tinh thuần nhất.

Nếu đổi thành điểm tín ngưỡng, mỗi ngày đều vượt quá năm tỷ điểm, một con số vô cùng lớn.

"Không tệ!

Từ nay về sau, Địa Tiên Giới chỉ biết Thiên Đế, không biết Vô Thiên!" Hạo Thiên hài lòng.

Không chỉ vậy, tiếp theo, hắn sẽ hạ một đạo pháp chỉ khác.

Ở mỗi một góc của toàn bộ Hồng Hoang, đều xây dựng Thiên Đế miếu.

Tổng cộng một tỷ tám mươi triệu tòa!

Tập hợp càng nhiều tín ngưỡng chi lực hơn.

Bởi vì tín ngưỡng chi lực, tuy không tinh thuần mạnh mẽ như công đức Thiên đạo, nhưng trong hệ thống, có thể dùng tỷ lệ hai đổi một để quy đổi.

Nói cách khác, từ nay về sau, Hạo Thiên sẽ không còn thiếu công đức Thiên đạo nữa.

Cho dù tiêu hao điên cuồng thế nào, cũng có thể nhanh chóng được bù đắp.

Sau khi Vô Thiên Phật Tổ hoàn thành nhiệm vụ.

Thiên Đình phái Na Tra, đem một cái Hỗn Độn liên đài hai mươi bốn phẩm đến Linh Sơn, khiến cho toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu, đều một phen hỉ khí dương dương.

"Vậy thì, Phật pháp đông truyền trước đây, có cần tiếp tục không?" Vô Thiên Phật Tổ lén lút hỏi.

Chuyện này, hắn quả thật không dám tự ý quyết định.

Hiện tại xem ra, dường như không còn cần thiết nữa.

"Ngươi nghĩ sao?" Na Tra cười ha hả, "Bệ hạ có mật chỉ, cuộc chiến Đạo - Phật kết thúc.

Từ nay về sau, Phật môn chỉ có thể truyền giáo ở Tây Ngưu Hạ Châu, không được đặt chân đến Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu và Bắc Câu Lô Châu." "Thần lĩnh chỉ!" Vô Thiên Phật Tổ đáp.

An phận một góc cũng không có gì không tốt.

Ít nhất tránh được nhiều tranh đấu hơn.

"Vậy, người thỉnh kinh phải xử lý thế nào?" Quan Âm ngượng ngùng hỏi.

"Cứ để hắn tự sinh tự diệt đi." Na Tra quay đầu đi.

Quan Âm thực sự bất đắc dĩ, đành để Huệ Ngạn Hành Giả, Ngũ Phương Yết Đế trở về.

Những Thổ Địa Thần đó, cũng lần lượt tan đi.

Nếu không thì có thể làm gì, kháng chỉ là không thể. 18.

Đã là người thỉnh kinh chín kiếp trước đều bị yêu quái ăn thịt, vậy thì kiếp thứ mười tiếp tục bị ăn thịt cũng không có gì lạ.

Cho nên Đường Tam Tạng vừa tỉnh dậy, lập tức ngơ ngác.

Phát hiện mình đang ở trong một túp lều tranh, trên người đắp rơm khô, xung quanh không một bóng người, như thể cả thế giới đã bỏ rơi mình. … Cuộc chiến Đạo - Phật đột ngột kết thúc.

Đường Tam Tạng tự nhiên bị bỏ rơi.

Bị vứt ở nơi hoang dã, trước không có làng, sau không có quán, bên cạnh ngay cả một người bạn đồng hành cũng không có.

Lúc này, hắn chỉ có thể hướng về phía Linh Sơn Tây phương, không ngừng khấu đầu quỳ lạy, cầu xin Phật Tổ và Bồ tát bảo hộ.

Chương 309

Thấy vậy, Quan Âm cũng có chút không nỡ.

Dù sao, người thỉnh kinh là do Như Lai lựa chọn, năm xưa bà lại đích thân đến thành Trường An, nhân cơ hội thủy lục pháp hội, đem cửu tích thiền trượng, tử kim bát vu và cẩm lan ca sa tặng cho người thỉnh kinh.

Thay vì để Đường Tam Tạng ở nơi hoang dã, bị dã thú qua đường ăn thịt, không bằng lén lút sắp xếp cho hắn một nơi chốn.

Nghĩ vậy, Quan Âm lập tức phát ra một đạo pháp chỉ.

Không lâu sau, một đám mây yêu cuồn cuộn, một nữ yêu tinh xinh đẹp bái lạy dưới tòa sen của bà.

Người này không phải ai khác, chính là Kim Tị Bạch Mao Lão Thử Tinh đã từng ở Linh Sơn ăn trộm hương hoa bảo chúc, bị Kim Cương Hộ Pháp bắt được.

Sau này Phật môn Tây phương vì muốn thiết lập kiếp nạn cho người thỉnh kinh, bèn phân phó con yêu quái này, đến Hãm Không Sơn Vô Để Động làm yêu, tự xưng là Địa Dũng Phu Nhân.

"Đệ tử Địa Dũng Phu Nhân, khấu kiến Bồ tát!" Kim Tị Bạch Mao Lão Thử Tinh vô cùng cung kính.

"Yêu quái kia, lại gần đây nghe ta pháp chỉ..." Quan Âm vẫy tay.

Bà ghé tai nói nhỏ với Địa Dũng Phu Nhân một hồi.

Nghe xong những lời đó, Địa Dũng Phu Nhân mắt sáng lên, mừng rỡ vô cùng.

Lời rồi!

Lần này lời to rồi!

Vớ được một món hời lớn! 19.

Địa Dũng Phu Nhân rời Phổ Đà tiên cảnh, nhanh chóng chạy đến hướng người thỉnh kinh đang ở.

Lúc này.

Đường Tam Tạng đã đói mấy ngày, một mình đi loạn xạ, hoàn toàn lạc mất phương hướng, ngất xỉu trong bụi cỏ.

Trong khu rừng xa xa, mấy con sói đất ngửi thấy mùi, lon ton chạy tới.

Chỉ là, Địa Dũng Phu Nhân đã đến kịp, một tay đỡ lấy Đường Tam Tạng, rồi cưỡi mây yêu trở về động phủ.

Lập tức cho tiểu yêu dưới trướng chuẩn bị yến tiệc, đêm đó thi triển thủ đoạn, hạ gục Đường Tam Tạng.

Toàn bộ Hãm Không Sơn Vô Để Động, một phen hỉ khí dương dương.

Bên kia.

Trong Hư Thần Giới.

Cũng có một chuyện vui xảy ra.

Trong hư không, không ngừng xuất hiện dị tượng.

Như là Vạn cổ thanh thiên nhất chu liên.

Nguyên lai Dao Trì đã sinh cho Hạo Thiên một cậu bé mập mạp.

Hạo Thiên biết được ngay lập tức, liền đến xem tình hình.

Bởi vì không dễ dàng.

Dù sao, Dao Trì là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trước đây ở Hồng Hoang, căn bản không có ghi chép về việc Thiên đạo Thánh nhân thành hôn, càng không có ghi chép về việc sinh con.

Dao Trì đã phá vỡ tiền lệ.

Tuy tu vi cảnh giới của nàng cực cao, nhục thân cường hãn đến cảnh giới kinh khủng, lần này cũng nguyên khí đại thương, trông vô cùng yếu ớt.

"Sư huynh xem con của chúng ta này." Dao Trì mặt mày rạng rỡ.

Hạo Thiên ừ một tiếng, nắm lấy tay nàng.

An ủi mấy câu, rồi bế đứa trẻ vào lòng.

Đứa trẻ trông gần như giống hệt Hạo Thiên lúc nhỏ, thể trạng phi thường khỏe mạnh, căn cốt cực kỳ bất phàm.

Sinh ra đã là Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể.

Và một thân pháp lực bành trướng, vừa ra khỏi bụng mẹ đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Thằng nhóc này thật đẹp trai." Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Thiên Đình cuối cùng cũng có người kế vị.

"Sư huynh đặt cho con trai chúng ta một cái tên đi." Dao Trì lại nói.

"Gọi là Hạo Nhất." Hạo Thiên nghĩ rồi, trực tiếp nói.

"Cũng hay," Dao Trì cười nói, "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, cái tên này rất hay." Cậu bé cũng nhếch miệng cười, vô cùng đáng yêu.

Dao Cơ và La Sát Nữ cũng bước vào, chăm sóc Dao Trì đang yếu ớt.

Hạo Thiên ở lại một lúc, rồi bế con trai, đến trung ương Thần Điện.

“Hạo Nhất!

Phụ hoàng sẽ bồi dưỡng con thành cường giả top ba Hồng Hoang!

Thực lực còn trên cả Ngoan Nhân, Diệp Phàm, Thạch Nhật Thiên, Vô Thủy!” Hạo Thiên trầm giọng nói.

Không giống những đứa trẻ khác, căn cốt của Hạo Nhất quan tuyệt Hồng Hoang, sinh ra đã có cửu cửu chí tôn mệnh cách, là Đại Đế Hồng Hoang tương lai.

Trương Bách Nhẫn chỉ là người quá độ, cuối cùng cũng phải truyền đế vị cho Hạo Nhất.

Hạo Nhất gật đầu một cách nửa hiểu nửa không, lại vươn tay ôm chặt phụ thân.

Ngay sau đó.

Hạo Thiên thần niệm vừa động, một cái ao xa hoa đầy phù văn Hỗn Độn Âm Dương, xuất hiện phía trước.

Cái ao rộng đến ngàn mẫu, bên trong chứa đầy chất lỏng màu trắng sữa, là Hỗn Độn Nguyên Nhũ cực kỳ hiếm có.

Vật này là thần vật vô thượng để nuôi dưỡng vạn vật trời đất.

Chương 310

Chỉ cần một giọt, có thể đưa một phàm nhân lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ở đây có đến cả trăm tỷ giọt Hỗn Độn Nguyên Nhũ.

Tỏa ra từng vòng hào quang chín màu, hương thơm ngào ngạt.

Chỉ cần ngửi một hơi, cũng có thể khiến người ta say mê vô cùng, tựa như uống một trăm vò rượu bách hoa.

Hạo Thiên đặt con trai vào trong ao.

Hạo Nhất ngâm mình trong đó, lập tức theo bản năng, uống ừng ực.

Cơ thể nhỏ bé, cũng đang nhanh chóng phát sinh biến hóa, trưởng thành với tốc độ cực nhanh.

Mà căn cơ lại vô cùng vững chắc, chỉ trong trăm hơi thở, cường độ nhục thân đã sánh ngang Hỗn Độn linh bảo.

Nửa năm trôi qua.

Một phần ba Hỗn Độn Nguyên Nhũ đã bị tiêu hao.

Hạo Nhất đã trưởng thành hoàn toàn.

Gần như được đúc ra từ một khuôn với Hạo Thiên thời trẻ.

Thân hình vĩ ngạn, một luồng dương cương chi khí.

Trông, đã gần mười sáu, mười bảy tuổi.

“Con trai, chúng ta lại vào Hỗn Độn Lôi Trì rèn luyện.” Hạo Thiên không cho phép từ chối, ném Hạo Nhất vào một cái ao kinh khủng đầy Hỗn Độn thần lôi.

Nếu là người khác, e rằng không chịu nổi một hơi thở, bắt buộc phải có Hỗn Độn linh bảo che chở.

Nhưng thể phách của Hạo Nhất cường hãn vô cùng, bơi lội trong sấm sét, như cá gặp nước.

Lại nửa năm nữa trôi qua.

Hạo Nhất luyện thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể, toàn thân trên dưới sấm sét lượn lờ, trong một niệm, điều khiển ức vạn Hỗn Độn thần lôi, chấp chưởng kiếp phạt.

Chỉ là, Hạo Thiên còn lâu mới có ý định cho con trai xuất quan.

Hắn lại dẫn con, đến nơi bế quan của trăm Thánh Thiên Đình.

Đông đảo Thánh nhân Thiên Đình thấy Hạo Nhất, đều vô cùng vui mừng, ai nấy đều chủ động chỉ điểm, đem tuyệt nghệ của mình dốc lòng truyền thụ.

Năm mươi năm trôi qua.

Hạo Nhất chưởng khống ít nhất mười môn đại đạo pháp tắc, bất luận là quyền pháp hay kiếm pháp, đều tiến lên cảnh giới tuyệt đỉnh đương thời.

Tu vi của hắn cũng leo lên đến trình độ bán bộ Thánh nhân.

Nếu không phải Hạo Thiên không cho phép.

Cảm thấy con trai còn thiếu một chút lửa.

Dao Trì đã để con trai tiến lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu thật sự như vậy, tốc độ này sẽ khiến Hồng Quân cũng phải kinh ngạc rớt cả mắt.

“Phụ hoàng, nhi thần muốn đến Địa Tiên Giới rèn luyện một phen.” Hạo Nhất nghiêm túc nói.

“Vấn đề này không lớn,” Hạo Thiên cười ha hả, “Phụ hoàng sẽ đi cùng con, đợi con rèn luyện trở về, phụ hoàng sẽ sách phong con làm Thái tử Thiên Đình, sẽ kế thừa đế nghiệp.” “Đa tạ phụ hoàng!” Hạo Nhất đại hỉ.

Hai cha con lột xác, hóa thành hai đệ tử Tây Côn Luân, cưỡi tường vân đến Địa Tiên Giới. … Hạo Thiên và con trai, đã đến Địa Tiên Giới.

Hình tượng của hai người lúc này, một là trung niên đạo nhân, một là chàng trai trẻ ngoài hai mươi, trông tướng mạo ít nhất có bảy phần tương tự.

Hai người đều mặc đạo bào màu xám, đi giày cỏ, sau lưng đeo một thanh phi kiếm bình thường, trong tay cầm phất trần.

Tu vi cảnh giới có vẻ không cao, chỉ mới là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Trong Địa Tiên Giới cường giả như mây, đơn giản là tồn tại như con kiến.

“Địa Tiên Giới!

Thật thần kỳ!” Hạo Nhất vui vẻ nhìn đông ngó tây.

Trong Hư Thần Giới, hắn đã khổ tu quá lâu.

Sớm đã thấy chán ngán.

Lần này có cơ hội ra ngoài, tự nhiên phải chơi cho đã.

Hạo Thiên kiên nhẫn, đi cùng con trai du ngoạn.

Hai người đi đi dừng dừng, ngắm phong cảnh, thưởng thức phong thổ nhân tình ven đường, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Thực tế, Hạo Thiên trước đây cũng đã từng đi cùng Diệp Thiên Đế và Hoang Thiên Đế, đi trên đại lục Hồng Hoang.

Thỉnh thoảng có đại yêu xông ra ăn thịt người, cũng bị Hạo Nhất ra tay giải quyết.

Một ngày nọ.

Hai cha con Hạo Thiên đang nghỉ chân bên một hồ nước.

Đột nhiên, trong đầu Hạo Thiên, vang lên một giọng nói nhắc nhở.

"Tích!

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên!

Mời túc chủ kết thúc Tây Du, diệt trừ những đại yêu mà Phật môn đã bố trí trước đây!

Thưởng hai vạn phần nhị liêu cấp Thiên đạo!

Ba lần rút thưởng cấp Hồng Mông!" Hệ thống nhắc nhở.

Đã lâu không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, Hạo Thiên có chút không quen. 20.

Thực tế, gần đây hắn luôn bận dạy dỗ con trai, cho nên gần như không có thời gian rảnh để câu cá.

Chương 311

21.

Đối với nhu cầu về mồi nhử, cũng đã nhạt nhẽo đi rất nhiều.

"Được thôi!" 22.

Hạo Thiên gật đầu, "Cuộc chiến Đạo - Phật vì ý chỉ của Trẫm mà kết thúc, nhưng việc dọn dẹp hậu quả lại luôn chưa được tiến hành, Vô Thiên Lão Tổ cũng bị hạn chế ở Tây Ngưu Hạ Châu, chắc chắn những yêu quái kia vẫn đang gây họa cho nhân gian." Nghĩ vậy, hắn quyết định nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên do hệ thống ban bố.

Làm việc có đầu có cuối, mới là phong cách nhất quán của Hạo Thiên.

Trầm ngâm một lúc, hắn lại dùng thần niệm bao trùm tam giới, lập tức hiểu rõ trong lòng.

Nhân cơ hội này, để Hạo Nhất được rèn luyện đầy đủ.

Theo lộ tuyến tiến lên của người thỉnh kinh trước đây.

Đã qua phân đoạn Tứ Thánh hí thiền tâm, đã qua sóng gió ở Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn.

Chỉ là, Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn, nay là địa bàn của Thiên Đình, hai vị đồng tử Thanh Phong và Minh Nguyệt cũng đã đầu quân cho Hạo Thiên, ở đó trông coi cực phẩm Tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả Thụ.

Cho nên, ải này bỏ qua.

Tiếp theo, là phân đoạn Tam đả Bạch Cốt Tinh.

Chỉ là, vì Khuê Mộc Lang Lý Hùng và thị nữ Phi Hương Điện đã

kết thành phu thê, Bạch Cốt Phu Nhân căn bản sẽ không tồn tại, bên đó cũng không cần quan tâm.

Hậu tục của Bảo Tượng quốc, Hoàng Bào Quái và công chúa, cũng không còn gì để nói.

Chính vì như vậy, hai cha con Hạo Thiên trực tiếp cưỡi tường vân, đến Bình Đỉnh Sơn.

"Phụ hoàng, nơi này núi cao hiểm trở, yêu khí lan tỏa, sợ là lại có chuyện để làm rồi." Hạo Nhất phấn khích.

Hạo Thiên mỉm cười gật đầu.

Đi chưa được bao xa, thấy trên sườn núi có một tiều phu.

Hạo Nhất tiến lên, lễ phép hỏi: "Xin hỏi lão giả, đây là nơi nào?" Tiều phu đáp: "Nơi này trong vòng sáu trăm vạn dặm, tên là Bình Đỉnh Sơn.

Trong núi có một Liên Hoa Động, bên trong có hai ma đầu, chuyên ăn thịt người qua đường, hai vị đạo trưởng nên đi đường vòng." "Bình Đỉnh Sơn, Liên Hoa Động, hai yêu quái?" Hạo Nhất cười cười, "Không giấu gì lão nhân gia, bần đạo chuyên hàng yêu trừ quái." Tiều phu thấy hắn tuổi còn trẻ, đạo hạnh dường như không cao thâm, lập tức lắc đầu.

"Chàng trai trẻ đừng tự cao," tiều phu lại nói, "Yêu quái đó mang theo năm kiện bảo bối, thần thông quảng đại, có thể lên trời xuống đất, e rằng cũng phải tốn mấy phần công sức." Hạo Nhất nói lời cảm ơn, rồi cùng phụ thân đi thẳng đến nơi yêu khí nồng nặc nhất.

Hạo Thiên trong lòng rõ ràng, yêu quái ở đây không phải ai khác, chính là hai đồng tử dưới trướng Thái Thượng Thánh nhân ngày xưa, ở đây chiếm núi làm yêu, ăn thịt người qua ngày.

"Nếu là dư nghiệt của Nhân giáo Thái Thượng, giết thì cũng giết

thôi.” Hạo Thiên suy tính.

Hai người trèo non lội suối, đột nhiên, thấy được mấy chục tiểu yêu tuần sơn.

Hạo Nhất không suy nghĩ, sau đầu hiện lên một đoàn kiếm quang sáng chói, bay vù vù về phía đó.

Chỉ một kiếm, đã chém giết tất cả tiểu yêu.

“Thật sảng khoái!” Hạo Nhất cười ha hả.

Bên trong Liên Hoa Động, hai yêu vương Kim Giác và Ngân Giác, bị kinh động.

“Tên trâu mũi thối ở đâu ra, dám giết người của bản đại vương!

Không muốn sống nữa à?” Ngân Giác Đại vương nổi giận, một chưởng đánh nát ghế ngồi.

“Hiền đệ bớt giận,” Kim Giác Đại vương một tay kéo hắn lại, lại nói, “Theo ta thấy, hai đạo sĩ kia mặc trang phục, rất giống người của Long Nguyệt Thành Tây Côn Luân!

Không nên chọc vào!

Tuyệt đối đừng chọc vào!” Ngân Giác Đại vương nghe vậy, lập tức cũng bị dọa sợ.

Long Nguyệt Thành Tây Côn Luân, đó là địa bàn của Đạo giáo, là khoáng thế đại giáo duy nhất của Hồng Hoang hiện nay.

Chùa Đại Lôi Âm Linh Sơn, Tử Chi Nhai Bích Du Cung Tiệt giáo, căn bản không có cách nào so sánh với Đạo giáo, chênh lệch lớn đến mức khiến người ta thổ huyết.

Hơn nữa, trong Long Nguyệt Thành, có một trăm vị đại năng đã luyện thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể trấn giữ, ai nấy đều là bán bộ Thánh nhân, thế lực bình thường căn bản không dám chọc vào.

“Vậy phải làm sao?” Ngân Giác Đại vương xòe tay, “Chẳng lẽ Linh Lỵ Trùng và Tinh Tế Quỷ chết vô ích sao?” “Không sai, chết vô ích rồi.” Một giọng nói uy nghiêm, vang dội trong động.

Trong chốc lát, hai cha con Hạo Thiên đã phá vỡ cửa đá, xông vào động phủ của yêu quái.

“Không hay rồi!

Người ta đánh tới cửa rồi!” Hai vị yêu vương đại kinh thất sắc.

Kẻ ngốc cũng hiểu, vừa rồi tuyệt đối đã nhìn lầm.

Hai vị đạo sĩ Tây Côn Luân này, e rằng không phải là nhân vật nhỏ, thực lực đơn giản là kinh người, lần này là chuyên trình đến cửa đối phó họ.

Kim Giác và Ngân Giác hai vị yêu vương, lập tức lấy ra Tử Kim Hồng Hồ Lô và Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, lại cầm Thất Tinh Kiếm trong tay, một bộ dáng như lâm đại địch.

“Yêu đạo kia!

Tên ngươi là gì!

Bản đại vương gọi một tiếng, ngươi có dám đáp ứng không?” Kim Giác Đại vương gào thét.

“Đáp ứng thì thế nào?

Bần đạo họ không đổi tên, ngồi không đổi họ, tên là Hạo Nhất.” Hạo Nhất cười ha hả.

Vút một tiếng, Tử Kim Hồng Hồ Lô phóng ra ánh sáng, thu Hạo Nhất vào trong.

Thấy vậy, Hạo Thiên cũng cạn lời.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, không hiểu giang hồ hiểm ác, cho

hắn một bài học cũng tốt.

Hạo Nhất bị thu vào trong Tử Kim Hồng Hồ Lô, lập tức hiểu rõ trong lòng.

Hắn biết đây là một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Tu sĩ bình thường nếu bị thu vào trong đó, e rằng một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ.

Chỉ là, Hạo Nhất là bán bộ Thánh nhân, căn bản không coi uy lực của kiện pháp bảo này ra gì.

Hắn lắc người, sử dụng thần thông Pháp Tướng Thiên Địa.

Ầm ầm!

Chương 312

Một tiếng vang lớn, Tử Kim Hồng Hồ Lô trực tiếp bị căng nổ, toàn bộ pháp bảo nổ tung.

Kim Giác Đại vương đứng quá gần, ngay tại chỗ bị nổ thành sương máu.

Ngân Giác Đại vương đứng cũng không xa, tức khắc bị trọng thương.

"Mấy con yêu quái này, thực lực không ra sao, chỉ biết âm mưu quỷ kế, như vậy không có tác dụng đâu." Hạo Nhất thở dài.

Sau khi giết chết Kim Giác và Ngân Giác đại vương, hai cha con Hạo Thiên tiếp tục lên đường.

Cách đó không xa, tại Áp Long Sơn, Áp Long Động, có một con cửu vĩ hồ ly già đã thành tinh.

Nó chính là nghĩa mẫu của Kim Giác và Ngân Giác.

Con hồ yêu này cũng có trong tay một kiện bảo bối, gọi là Hoảng Kim Thằng.

Hạo Nhất biết trong động có yêu quái nên cũng chẳng buồn lên tiếng.

Khi đến nơi, y nhìn thấy hai phiến cửa đá, ẩn hiện yêu khí bốc lên.

Không nói lời nào, y dậm chân một cái.

Rầm!

Sau một tiếng động trầm đục, cả ngọn núi trong phạm vi trăm dặm đều sụp đổ.

Thật đáng thương cho con cửu vĩ lão hồ, còn chưa hiểu chuyện gì

đã bị đá vụn đè chết.

Đám tiểu yêu trong động cũng chết ngay tại chỗ, không một con nào sống sót.

Hạo Nhất giơ tay vẫy một cái, Hoảng Kim Thằng lập tức bị hút vào lòng bàn tay.

Chỉ khẽ chấn động một cái, cả sợi dây thừng liền vỡ thành mười mấy mảnh, uy lực hoàn toàn biến mất.

Hai cha con nhìn nhau cười, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Chiều tối, họ đến một ngôi chùa tên là Sắc Kiến Bảo Lâm Tự để nghỉ chân.

Đã là lịch luyện, đương nhiên phải làm cho trọn bộ.

Hạo Nhất ngồi trong thiền phòng, ăn một ít đồ chay, lại cùng hòa thượng trong chùa trò chuyện mới biết, cách đây về phía chính tây bốn nghìn dặm có một nước tên là Ô Kê quốc.

Không hiểu vì sao, Ô Kê quốc đã nhiều năm không mưa, trong nước cỏ cây không mọc, mùa màng cũng chẳng có, mắt thấy dân chúng sắp chết khát, thì xuất hiện một vị Toàn Chân đạo nhân, biết hô phong hoán vũ, lại kết bái với quốc vương, giải quyết được vấn đề.

Sau đó, trong vương đô lại xuất hiện yêu quái, chẳng ai biết rốt cuộc là vì sao.

Hạo Nhất nghe xong liền thi triển Tiên Thiên Đại Diễn Thần Thuật, bắt đầu suy tính.

Sau vài hơi thở, trong lòng y đã hiểu rõ.

“Thì ra là vậy!” Hạo Nhất gật đầu.

Hạo Thiên đứng bên cạnh nhìn, cũng không nói gì.

Hắn đương nhiên biết Ô Kê quốc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã là con trai đi lịch luyện, thì cứ để Hạo Nhất tự tìm cách giải quyết.

Nhân tiện, Hạo Thiên cũng muốn xem thử năng lực làm việc của Hạo Nhất.

Chỉ thấy Hạo Nhất từ trong hành trang lấy ra một tờ phù chỉ, hai ngón tay ngưng tụ pháp lực, viết phù chú lên trên.

Tối hôm đó, thái tử Ô Kê quốc có một giấc mộng kỳ lạ.

Sau khi tỉnh lại, y càng cảm thấy giấc mộng này vô cùng quái đản.

Thế là y mang theo một thân tín, lặng lẽ đeo cung, cưỡi ngựa đến Sắc Kiến Bảo Lâm Tự.

Vị thái tử đẩy cửa xông vào chùa, theo manh mối trong mộng, quả nhiên tìm được vị thần nhân đã xuất hiện trong mơ, biết rằng mọi thứ trong giấc mộng đều là thật, bèn cúi đầu lạy.

"Xin đạo trưởng cứu phụ vương của ta!" Thái tử Ô Kê quốc nước mắt lưng tròng.

"Nể tình ngươi một lòng hiếu thảo, có gì khó đâu," Hạo Nhất mỉm cười nói, "Thái tử cứ nghỉ ngơi ở đây trước, đến tối, bần đạo sẽ cùng ngươi đến ngự hoa viên, lập tức sẽ rõ ngọn ngành." Thái tử Ô Kê quốc tin không chút nghi ngờ, lập tức ở lại.

Đến tối, hai cha con Hạo Thiên cùng thái tử Ô Kê quốc cưỡi tường vân, tránh khỏi tai mắt của mọi người, đến ngự hoa viên.

Chỉ thấy ngự hoa viên đã sớm bị khóa sắt phong tỏa, bên trong là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Hạo Nhất đưa tay chỉ một cái, một luồng quang hoa trực tiếp đánh nát khóa sắt, sau đó đẩy cửa đi vào.

Ngự hoa viên đã lâu không có người chăm sóc, sớm đã cỏ dại mọc

um tùm, nhưng có một cây chuối tây lại sinh trưởng đặc biệt tốt tươi.

"Dưới gốc cây ba bốn thước, có một phiến đá, bên dưới phong ấn một cái giếng nước, phụ vương của ngươi đang ở trong giếng." Hạo Nhất nói.

Thái tử Ô Kê quốc lập tức hành động, tự mình đào đất dưới gốc cây, đào sâu ba bốn thước, quả nhiên tìm thấy một phiến đá.

Lại lật phiến đá lên, liền phát hiện một cái giếng nước.

"Đạo trưởng, phải làm sao bây giờ?" Thái tử Ô Kê quốc khó xử.

"Không sao," Hạo Nhất nói, "Nơi này thông thẳng đến Thủy Tinh Cung của Tỉnh Long Vương, bần đạo đưa ngươi đi một chuyến là được." Nói xong, Hạo Nhất dẫn thái tử Ô Kê quốc nhảy vào trong giếng, thi triển một cái Tị Thủy Quyết, nhanh chóng đến trước một tòa cổng chào.

Chỉ thấy trên cổng chào viết ba chữ, Thủy Tinh Cung.

Thái tử Ô Kê quốc ngẩn người: "Ta tưởng chỉ có dưới biển mới có Long Vương, không ngờ trong giếng cũng có." "Thế giới lớn như vậy, những điều ngươi biết còn quá ít." Hạo Nhất cười cười.

Ba người đi thẳng vào Thủy Tinh Cung, gặp được Tỉnh Long Vương.

Thì ra sau khi quốc vương Ô Kê quốc bị chết đuối, đã được Tỉnh Long Vương đặt vào trong một chiếc quan tài pha lê, lại cho uống một viên Định Nhan Đan, cho nên quốc vương trông không khác gì lúc còn sống.

Thái tử Ô Kê quốc vừa thấy, liền ôm quan tài pha lê khóc lớn.

Hạo Nhất lại không hề vội vã, từ hồ lô mang theo bên mình đổ ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, cho quốc vương Ô Kê quốc uống.

Không lâu sau, vị quốc vương tỉnh lại, hai cha con gặp nhau, đều cảm giác như đã cách một đời.

Đã giải quyết xong chuyện này, Hạo Nhất cũng không ở lại thêm.

Họ trở lại trên bờ, trực tiếp xông vào vương cung.

Gã yêu đạo kia đang ôm tần phi ngủ say sưa, bất ngờ một luồng kiếm quang hạ xuống, cả người bị chém thành hai đoạn.

Đợi yêu đạo hiện nguyên hình, là một con sư tử lông vàng, cũng là tọa kỵ của một vị Phật Đà ở Linh Sơn phương Tây.

Quốc vương và thái tử Ô Kê quốc vô cùng cảm kích Hạo Nhất, dù thế nào cũng muốn giữ họ lại để chiêu đãi tử tế.

Chương 313

Hạo Thiên cũng không để tâm, nhân tiện ở lại vài ngày.

Hơn nửa tháng sau, hai cha con lại lên đường.

Lần này, họ lại gặp một ngọn núi cao hiểm trở.

Trong núi bốc lên một luồng khói đen, trông vô cùng đáng sợ.

"Xem ra trong núi lại có yêu nghiệt!" Hạo Nhất khẽ nhíu mày.

Thấy vậy, Hạo Thiên lại vui vẻ.

Bởi vì dùng thần niệm cảm ứng, phía trước chính là Hào Sơn, Khô Tùng Giản.

Theo quỹ tích Tây Du nguyên bản, đây đáng lẽ là địa bàn của Thánh Anh Đại Vương Hồng Hài Nhi.

Chỉ là, ở thế giới này vì có Hạo Thiên can thiệp, La Sát Nữ không ở cùng Ngưu Ma Vương.

Cho nên, trong Hồng Hoang cũng không có nhân vật Hồng Hài Nhi.

Trên thực tế, Ngưu Ma Vương đã cưới con gái của Vạn Thánh Hồ Vương là Ngọc Diện Hồ Ly Tinh, sinh ra một đứa con trai tên là Hắc Hài Nhi.

Cho nên kẻ chiếm cứ nơi này, tự nhiên là Hắc Hài Nhi.

"Cũng là hậu nhân của một cố nhân," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Nể mặt Thông Thiên giáo chủ, tha cho nó một mạng." Hạo Nhất bấm ngón tay tính toán, lập tức cũng hiểu rõ đoạn quá khứ này.

Ngưu Ma Vương chính là tọa kỵ của Thông Thiên giáo chủ.

Hắc Hài Nhi tương đương với đồ tôn của Thông Thiên giáo chủ.

Với quan hệ của Hạo Thiên và Thông Thiên giáo chủ, cũng không cần thiết phải làm quá tuyệt tình.

Đương nhiên, tiền đề là Hắc Hài Nhi đừng tự mình chuốc lấy phiền phức.

"Thôi được, tạm thời không để ý đến nó." Hạo Nhất gật đầu.

Hiện giờ, Thông Thiên giáo chủ đã mất tích từ lâu, đến nay vẫn chưa trở về Tử Chi Nhai.

Tiệt giáo tuy có trấn giáo chí bảo trấn áp khí vận, nhưng đệ tử vẫn không ngừng thất thoát.

Giáo chủ không có ở đó khiến lòng người hoang mang, chỉ dựa vào Tam Đại Thánh Mẫu chủ trì cục diện, tự nhiên có vẻ không đủ.

Hai cha con trèo non lội suối, vốn sắp đến Khô Tùng Giản. 23.

Vạn lần không ngờ, phía trước lại tràn ra một đám tiểu yêu, vây chặt họ lại.

"Yêu đạo từ đâu tới!

Dám tự tiện xông vào động phủ của đại vương bọn ta!" Tên tiểu yêu cầm đầu quát.

Hạo Nhất lắc đầu, quả thực cạn lời.

Vốn đã định tha cho một con đường sống, thật hay, lại tự mình dâng tới cửa...

Tại Hào Sơn, Khô Tùng Giản, Hạo Thiên và Hạo Nhất bị một đám tiểu yêu chặn đường.

Đối mặt với đám lâu la này, hai cha con đều không có hứng thú đáp lời.

Hạo Nhất tâm niệm khẽ động, tức thì hư không sinh ra điện

quang, điện quang khẽ lóe lên một cái, cả đám tiểu yêu đều hóa thành tro bụi.

Động tĩnh bên này đã kinh động đến yêu vương trong Hắc Vân Động.

"Yêu đạo từ đâu tới!

Dám tự tiện giết hại hài nhi của bản vương!" Một giọng nói có phần non nớt từ trong động truyền ra.

Ngay sau đó, một luồng khói đen cuồn cuộn.

Xuất hiện một đứa trẻ toàn thân đen kịt, trên đầu có một đôi sừng nhỏ, mặc yếm, tay cầm một cây trường thương, toàn thân sát khí lẫm liệt.

Hạo Thiên vừa nhìn, không nghi ngờ gì nữa, chính là tiểu ngưu yêu Hắc Hài Nhi.

"Ngươi, một con ngưu yêu chiếm núi làm vua, cướp bóc thương khách, ăn thịt vô số người, còn có lý lẽ sao?" Hạo Nhất cười ha hả.

Hắc Hài Nhi nghe vậy, lập tức có chút kinh ngạc.

Người bình thường, căn bản không biết lai lịch của nó.

Vậy mà vị đạo nhân trẻ tuổi đẹp trai rạng rỡ trước mắt này lại một mắt nhìn ra bản tướng của nó.

"Ngươi là ai?

Sao lại lạ mặt thế?" Hắc Hài Nhi nhíu mày nói, "Chẳng lẽ ngươi quen biết phụ vương ta Bình Thiên Đại Thánh?" "Cái đó thì không có," Hạo Nhất mỉm cười nói, "Nể mặt Thông Thiên giáo chủ, ta cho ngươi một cơ hội, có bao xa thì đi bấy xa.

Nếu không, đừng trách bần đạo thủ hạ vô tình." Hắc Hài Nhi tuy ngang ngược, nhưng không ngốc.

Vừa nghe những lời này, trong lòng lập tức phản ứng.

Hai vị trước mắt này, e là có giao tình với Tiệt giáo, lại nhìn trang phục của họ, dường như là đệ tử của Long Nguyệt Thành ở Tây Côn Luân.

Hiện nay Đạo giáo đang như mặt trời ban trưa, môn nhân đệ tử trải khắp tam giới, quả thực khiến người người kiêng kỵ.

"Đừng đi!

Giết nhiều hài nhi của ta như vậy, chuyện này chưa xong đâu!" Hắc Hài Nhi cắn răng, "Cho dù Trương Bách Nhẫn đến đây, bản vương cũng phải nói lý lẽ với ngươi một phen." Hai cha con Hạo Thiên nhìn nhau, hoàn toàn cạn lời.

Hồng Hoang là nơi để nói lý lẽ sao?

Đúng là một đứa trẻ thiểu năng.

Ở Hồng Hoang, người ta nói chuyện bằng thực lực.

Kẻ nào thực lực mạnh, kẻ đó nắm quyền lên tiếng.

Giọng Hắc Hài Nhi vừa dứt, càng nhiều tiểu yêu xông ra, đẩy năm sáu chiếc xe nhỏ, xếp thành hàng theo thứ tự Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Trên xe khói đen cuồn cuộn, thậm chí còn mang theo kịch độc, cực kỳ có sức sát thương.

"Thôi được," Hạo Nhất thản nhiên nói, "Cơ hội đã cho ngươi, tự mình tìm chết, thì đừng trách bần đạo." Nói xong, một luồng kiếm quang rực rỡ từ sau lưng Hạo Nhất bay lên.

Kiếm quang sáng chói như mặt trời, cả một phương trời đất vũ trụ đều bị bao phủ dưới ánh kiếm.

Chương 314

"Kiếm tu thật mạnh!" Vô số cường giả bị kinh động.

Kiếm quang lượn lờ như rồng, chém xuống từ trên không, phạm vi ngàn dặm trực tiếp bị san thành bình địa.

Cả Hào Sơn Khô Tùng Giản trực tiếp biến mất không còn tăm tích.

Hạo Thiên thấy vậy, trong lòng cũng khá tán thưởng.

Cường giả tuyệt đỉnh phải có tâm tính của cường giả tuyệt đỉnh, sát phạt quả quyết, chứ không phải là thánh mẫu.

Đừng nói là chém giết một đám tiểu yêu, dù là Thiên đạo cũng phải chém!

Giờ phút này, tại Tích Lôi Sơn, Ma Vân Động, Ngưu Ma Vương đang ôm Ngọc Diện công chúa uống rượu, bàn tay chợt run lên, rượu ngon trong chén đổ hết xuống đất.

"Không hay rồi!

Phu nhân, hài nhi của chúng ta bị hai gã yêu đạo giết rồi!" Ngưu Ma Vương đại nộ, "Đệ tử của Trương Bách Nhẫn, quả thực quá đáng!" "Đệ tử của Trương Bách Nhẫn?

Là người của Long Nguyệt Thành sao?" Ngọc Diện công chúa hoảng hốt, "Phu quân chớ có hành động thiếu suy nghĩ!

Hay là, tìm huynh đệ kết nghĩa của chàng là Tôn Ngộ Không thương lượng.

Dù sao ngài ấy cũng là người của Thiên Đình, đệ tử thân truyền của Thiên Đế, lại là đại sư huynh của Đạo giáo!" Nghe vậy, Ngưu Ma

Vương lập tức gật đầu.

Thế là, y cưỡi tọa kỵ Tị Thủy Kim Tình Thú, thẳng tiến đến Hoa Quả Sơn.

Chỉ là, Băng Ba nhị tướng quân báo lại, Tề Thiên Đại Thánh không ở trong Thủy Liêm Động, mà đang khổ tu ở Thiên Đình.

Ngưu Ma Vương đành chịu, lại hướng về phía Thiên Đình mà đi.

Chỉ là, Nam Thiên Môn đóng chặt, gào nửa ngày cũng không có ai để ý.

"Thôi vậy!

Người huynh đệ này e là không trông cậy được rồi!" Ngưu Ma Vương cắn răng, dậm chân một cái, hạ quyết tâm, "Trước tiên đến Khô Tùng Giản, giết hai tên đệ tử Đạo giáo kia, báo thù cho hài nhi rồi nói sau.

Sau này nếu có nhân quả lớn bằng trời, bản đại vương xin gánh hết." Nghĩ đến đây, Ngưu Ma Vương lập tức quyết định.

Chỉ là, cảm thấy có chút thế cô lực đơn, y lại truyền âm cho đệ đệ là Như Ý Chân Tiên, hai huynh đệ cùng bay về phía động phủ của Hắc Hài Nhi.

Như Ý Chân Tiên cũng là một con ngưu yêu, bình thường chỉ ở Tụ Tiên Am tại núi Giải Dương, phía chính nam của Nữ Nhi quốc thanh tu, trông coi một cái giếng Lạc Thai Tuyền.

Bình thường thu nhận cống phẩm của những người phụ nữ ở Nữ Nhi quốc, bán nước kiếm lời.

Động tĩnh của hai con ngưu yêu đã bị hai cha con Hạo Thiên phát giác.

Hai người dứt khoát dừng lại, chờ đợi đám ngưu yêu đến. 24.

Quả nhiên, không lâu sau, Ngưu Ma Vương thân hình vạm vỡ, tay cầm Hỗn Thiết Côn, khí thế hung hăng lao đến.

Như Ý Chân Tiên cũng cầm Như Ý Kim Câu, mặt mày hung thần ác sát.

"Hai vị đạo hữu có bản lĩnh gì, tại sao lại tự tiện giết con ta!" Ngưu Ma Vương gào thét.

"Hắc Hài Nhi chặn đường, bần đạo một kiếm giết nó," Hạo Nhất thản nhiên nói, "Bần đạo cả đời hành sự, cần gì phải giải thích với người khác, Khuê Ngưu nếu dám chặn đường, bần đạo cũng một kiếm chém đi." Nghe vậy, hai huynh đệ Ngưu Ma Vương đều giật mình.

Tên nhóc này khẩu khí thật lớn!

Đối phương rõ ràng biết lai lịch của y, biết Khuê Ngưu là tọa kỵ của Thông Thiên giáo chủ, mà vẫn dám nói như vậy, xem ra vô cùng tự tin.

Ngưu Ma Vương lại cẩn thận quan sát hai người đối diện.

Ờ, tu vi không cao lắm, chỉ là Đại La Kim Tiên.

Ngưu Ma Vương sớm đã tiến giai Chuẩn Thánh, cảnh giới đã áp chế đối phương.

"Ít nói nhảm!

Chết đi!" Ngưu Ma Vương vung Hỗn Thiết Côn, thẳng vào đỉnh đầu đối phương mà đập xuống.

Hỗn Thiết Côn nặng hơn mười vạn cân, lại thêm man lực của Ngưu Ma Vương, một côn này không phải ai cũng đỡ nổi.

Thậm chí Kim Cang Bất Hoại chi thân cũng sẽ bị đánh hỏng.

Như Ý Chân Tiên cũng không rảnh rỗi, lặng lẽ vòng ra bên cạnh,

cây câu vàng óng vẽ một đường cong trên không trung, tấn công vào hạ bàn của Hạo Nhất.

"Quá yếu." Hạo Nhất lắc đầu.

Y đưa tay ra, năm ngón tay mạnh mẽ mở rộng, một luồng tia chớp rực rỡ bị bắt trong tay, nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh đại kiếm dài ngàn trượng.

Khí tức kinh khủng lan tỏa.

Xoẹt!

Đại kiếm tia chớp quét ngang.

Trong một phần vạn cái búng tay, vũ trụ bị xé nát, trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả đều hóa thành hư vô.

Ngưu Ma Vương và đệ đệ của y đồng thời bị chém giết.

Đến cặn bã cũng không còn.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Hạo Thiên vô cùng bình tĩnh.

Hạo Nhất đã cố ý áp chế sức mạnh, chỉ dùng một phần vạn thực lực đã chém giết hai con ngưu yêu.

Tuy có chút không phải với Thông Thiên giáo chủ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Kẻ mạo phạm Thiên Đình, giết không tha!

Câu nói này không phải để nói suông.

"Hử?!

Kẻ nào to gan như vậy, dám giết nghĩa huynh của ta?!" Trong Hư Thần Giới, Tôn Ngộ Không bỗng mở mắt.

Ngưu Ma Vương vẫn lạc, y lập tức cảm nhận được.

Thế là, y thi triển Phá Vọng Kim Đồng, hai luồng kim quang xuyên

qua vô tận hư không, bao phủ về phía Địa Tiên Giới...

Tại Hư Thần Giới, Tôn Ngộ Không cảm nhận được nghĩa huynh trưởng vẫn lạc, lập tức vô cùng tức giận.

Chương 315

Y liền thi triển vô thượng thần thông, định nhìn thấu lai lịch của kẻ ra tay.

Đối phương mặc đạo bào của đệ tử Đạo giáo, xem ra là người trong môn.

Chỉ là, Tôn Ngộ Không thân là thủ tịch đệ tử của Đạo giáo, gần như đã gặp qua tất cả các sư đệ sư muội.

Trong ấn tượng, y không hề có hai vị trước mắt này.

Hơn nữa trên người hai người họ, dường như đều có pháp bảo đặc thù che giấu khí tức, ngay cả Phá Vọng Kim Đồng cũng không nhìn xuyên được.

"Kỳ lạ!" Tôn Ngộ Không nhíu mày.

Y quyết định đi xem thử một chuyến, làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Vút!

Tôn Ngộ Không xé rách hư không, giáng lâm xuống Địa Tiên Giới.

Giờ phút này, năm vị huynh đệ kết nghĩa khác cũng bị kinh động, từ Đông Thắng Thần Châu bay lên trời.

Có Giao Ma Vương Phúc Hải Đại Thánh, Bằng Ma Vương Hỗn Thiên Đại Thánh, Sư Đà Vương Di Sơn Đại Thánh, Mi Hầu Vương Thông Phong Đại Thánh, và Ngu Nhung Vương Khu Thần Đại Thánh.

Nhờ có ánh sáng của Tôn Ngộ Không, tất cả đều đã tấn thăng Chuẩn Thánh, cũng là bá chủ một phương.

"Thất đệ!

Đại ca bị người ta đánh chết rồi, phải làm sao bây giờ!" Giao Ma

Vương hai mắt đỏ ngầu.

“Báo thù!

Nhất định phải báo thù!

Đạo giáo lại xuất hiện đệ tử sát nghiệt ngập trời như vậy, chúng ta thay Trương Bách Nhẫn thanh lý môn hộ!” Bằng Ma Vương cũng hung tính đại phát.

“Đừng vội, trước tiên đi xem rồi nói!” Tôn Ngộ Không nói, “Ta luôn cảm thấy, chuyện này không hề đơn giản.

Lai lịch hai vị kia thần bí khó lường, ngay cả ta cũng không nhìn xuyên được.” Nghe vậy, năm vị đại thánh đều hít một ngụm khí lạnh.

Tôn Ngộ Không trước đây khi một chọi một đã trấn áp được Phật Tổ của Phật môn phương Tây.

Thực lực của y được công nhận là mạnh, lại có Thiên Đình che chở, quả thực có thể hoành hành trong Hồng Hoang.

Ngay cả y cũng không nhìn xuyên được đối thủ, e là trên thế giới này, tổng cộng cũng không có mấy người.

Sau khi trao đổi vài câu đơn giản, sáu huynh đệ đồng thời hướng về phía Khô Tùng Giản mà đi.

“Phụ hoàng, Tôn Ngộ Không đến rồi.” Hạo Nhất bất đắc dĩ.

“Không sao,” Hạo Thiên cười ha hả, “Tôn Ngộ Không là đệ tử thân truyền của phụ hoàng, cũng là sư huynh của con.

Hai người chưa từng giao thủ, so tài một phen thì có sao.” “Cũng được!” Hạo Nhất lên tinh thần.

Y cũng muốn kiểm nghiệm xem, khổ tu đến nay, thực lực rốt cuộc đã tăng lên đến mức nào.

Trong chớp mắt, sáu vị đại thánh đã đến nơi.

Trên bầu trời phong vân cuộn động, sát ý hung hãn như biển lớn.

"Tiểu tử, ngươi là ai!

Dám giết nghĩa huynh của bọn ta!" Thông Phong Đại Thánh Mi Hầu Vương quát.

"Đúng vậy!

Với thân phận của Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương, chưởng giáo Đạo giáo cũng phải nể mặt ba phần!

Ngươi giết thì giết rồi!

Gây ra họa lớn ngập trời rồi!" Di Sơn Đại Thánh Sư Đà Vương cũng gầm lên.

"Thế à, bần đạo giết người còn phải chọn ngày sao?" Hạo Nhất thản nhiên nói, "Nhìn không thuận mắt thì giết thôi, các ngươi nếu không phục, chúng ta đánh một trận là được." Nghe vậy, sáu vị đại thánh đều khó có thể tin nổi.

Phải biết rằng, Hạo Nhất trông chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đối mặt với sáu vị đại năng cấp Chuẩn Thánh, đáng lẽ phải thở không ra hơi, vậy mà lại dám lên tiếng khiêu khích, muốn một chọi sáu.

Ngươi tưởng ngươi là ai?!

Hạo Thiên đứng bên cạnh xem, trong lòng cũng vui vẻ.

Đứa con trai này, quả thực giống hệt y ngày xưa.

Cũng tự tin bùng nổ, trời không sợ, đất không sợ.

Thiên Đình có người kế vị rồi.

Tôn Ngộ Không khẽ nhíu mày, nhìn vào cảnh tượng đổ nát, Khô

Tùng Giản bị san thành bình địa, lập tức hiểu ra mấy phần.

Đại La Kim Tiên không thể có sức phá hoại kinh khủng như vậy.

Một đòn diệt sát Chuẩn Thánh Ngưu Ma Vương, Đại La Kim Tiên Như Ý Chân Tiên, có thể một kiếm san bằng phạm vi ngàn dặm, e là đối phương thâm tàng bất lộ, là một đối thủ đáng sợ.

Nhìn dáng vẻ của đối phương, tuyệt đối là huyền môn chính tông, không liên quan gì đến bên Vô Thiên Phật Tổ.

Cường giả như vậy, chẳng lẽ từ trong kẽ đá chui ra sao?

"Tiểu tử, hai ta đấu vài chiêu!" Tôn Ngộ không lắc mình một cái, thi triển thần thông ba đầu sáu tay, bay vút lên trên tầng mây.

Tức thì, Hỗn Độn Kim Cô Bổng xuất hiện trong tay y, thần mang hỗn độn bắn ra như mưa, một luồng khí tức đáng sợ trấn áp đương thế lan tỏa.

Thấy vậy, năm vị đại thánh còn lại đều kinh ngạc.

Người trẻ tuổi có thể khiến Tôn Ngộ Không đối đãi thận trọng như vậy, nhìn khắp Hồng Hoang e là cũng không nhiều.

Không nói gì khác, ai đỡ nổi một côn sấm sét vạn quân của y!

"Đi đi." Hạo Thiên bình tĩnh ung dung.

Cho dù Hạo Nhất chiến bại cũng không sao.

Người trẻ tuổi luôn phải chịu chút trắc trở, đi chút đường vòng.

Thực lực quá yếu bị áp chế, cũng chẳng có gì lạ.

Chương 316

Hạo Nhất gật đầu, cũng bay vút lên không trung.

Ong!

Một luồng thụy khí từ Nê Hoàn Cung trên đỉnh đầu y xông ra, một tòa Hỗn Độn Ngũ Hành Tháp xuất hiện.

Hỗn Độn ngũ hành nguyên khí từ đỉnh đầu rủ xuống, tỏa ra ngũ sắc thần quang chiếu rọi chư thiên, cả thế giới Hồng Hoang đều đang chấn động.

Hỗn Độn Ngũ Hành Tháp, không mạnh mẽ như Hỗn Độn Tháp của Hạo Thiên.

Nhưng, nó cũng là một tòa Hỗn Độn chí bảo.

Tổng cộng có mười hai tầng.

Tất cả phong ấn đều đã được mở ra.

Trấn áp Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thành vấn đề.

Thấy bảo vật này, Tôn Ngộ Không lập tức cười.

"Thì ra là sư đệ!

Lão Tôn ta còn tưởng là ai!" Tôn Ngộ Không cười ha hả.

Không có nguyên nhân nào khác.

Hỗn Độn linh bảo cấp bậc này, ngoài Thiên Đình ra, tu sĩ khác gần như không thể có được.

Hỗn Độn chí bảo còn mạnh mẽ hơn vô số lần, trăm thánh của Thiên Đình cũng chưa chắc đã có, người chưởng khống Thiên Đạo là Hồng Quân, trong tay cũng không có một món nào.

Cho nên, lai lịch của chàng trai anh tuấn rạng rỡ trước mắt này cũng đã rõ ràng.

"Xin sư huynh chỉ giáo." Hạo Nhất bình tĩnh ung dung.

Ngay sau đó, Hạo Nhất giơ lòng bàn tay lên.

Trên bầu trời, tức thì hiện ra hàng ức Cửu Tiêu Thần Lôi, điện quang rực rỡ như hàng trăm vạn mặt trời thiêu đốt, biển sấm sét kinh khủng nhấn chìm Tôn Ngộ Không.

Thấy cảnh này, Bằng Ma Vương và những người khác đều run rẩy.

Biết người trẻ tuổi này mạnh, không ngờ lại mạnh đến mức này!!

Lại có thể chưởng khống kiếp phạt!

Trong truyền thuyết là Hỗn Độn Lôi Đế Thể a!

Cũng không biết, Tôn Ngộ Không có thể chống đỡ được không.

Giờ phút này, cả Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh đều bị kinh động.

Cách bao lâu rồi, lại có cường giả tuyệt thế giao đấu sao?

Người trẻ tuổi này trông có vẻ bình thường, nhưng có thể đối quyết với Tề Thiên Đại Thánh, e là cũng đứng ở tầng lớp đỉnh cao nhất của Hồng Hoang!

Hàng ức Cửu Tiêu Thần Lôi nổ vang.

Vốn dĩ, ba động kinh khủng như vậy, trực tiếp có thể chấn vỡ Tứ Đại Bộ Châu, làm bốc hơi tất cả sông ngòi hồ biển của Địa Tiên Giới, xé nát vô số sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng, Hạo Thiên vung tay áo.

Một tấm chắn vô hình chắn ngang giữa hai bên giao thủ và Địa

Tiên Giới.

Luồng uy lực đáng sợ đó lập tức bị cách ly.

Ánh mắt của năm vị đại thánh nhìn Hạo Thiên, từ khinh miệt biến thành kính sợ.

Tu sĩ thật mạnh!

Chỉ một chiêu này, đã có thực lực cấp giáo chủ.

Rầm rầm!

Tôn Ngộ Không tắm mình trong biển sấm sét, trên người hiện ra hàng trăm sợi trật tự thần liên, cửu sắc thụy khí phun trào, miễn cưỡng chống đỡ được đợt tấn công này.

Ban đầu, y cũng đã ở trong Hỗn Độn Lôi Trì, đương nhiên biết cách đối phó với tình huống hiện tại.

"Sư đệ tu luyện năm mươi năm, có thực lực kinh người như vậy, không hổ là tuyệt thế thiên kiêu!" 25.

Tôn Ngộ Không tán thưởng, "Nhưng mà, muốn đánh thắng sư huynh, cần phải lấy ra bản lĩnh thật sự." Tôn Ngộ Không đã nhận ra Hạo Nhất.

Y tự nhiên biết, sư tôn của mình có một người con trai thiên tư tuyệt luân, sinh ra đã là Đại La Kim Tiên, căn cốt còn là Hỗn Độn Vô Thượng Đạo Thể hiếm có.

Chỉ là, Hạo Nhất gần như không hề lộ diện.

Trước đây đều trưởng thành dưới sự chỉ điểm của trăm thánh Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không chưa thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tự nhiên cũng không có duyên gặp mặt.

Cho nên, y cũng không biết, thực lực của Hạo Nhất rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng xem ra, Hạo Nhất vừa xuất ra Hỗn Độn Ngũ Hành Tháp, lực phòng ngự vô song thiên hạ, vượt xa Hỗn Độn Chung trước kia, đã đứng ở thế bất bại.

Cho nên, Tôn Ngộ Không cũng không có chút e ngại nào, từ trong biển sấm sét xuyên ra, vung Hỗn Độn Kim Cô Bổng, mạnh mẽ đánh về phía đối phương.

"Nói hay lắm!" Hạo Nhất cười ha hả.

Một luồng khí thế sắc bén nhìn xuống chư thiên, đương thời vô địch, từ trên người y bộc phát ra.

Tóc đen bay múa, như một vị bá chủ cái thế, phong mang tất lộ, chiến ý sôi trào.

Trong chớp mắt, Hạo Nhất đã động.

Toàn thân tỏa ra từng mảng ráng vàng, cơ thể như được đúc bằng ô kim, đơn giản trực tiếp tung ra một quyền.

Quyền chiêu đại khai đại hợp, vương đạo bá đạo, uy lực tụ vào một điểm, kinh khủng vô cùng.

Một quyền đánh ra, như sóng thần cuồng nộ, mười phương đều diệt.

Thế giới Hồng Hoang phảng phất như rơi vào vực sâu tăm tối, một tia sáng cũng không có.

Không ai có thể hình dung được uy thế của một quyền này.

Chỉ có run rẩy và sợ hãi.

Chương 317

"Quyền này có ý tứ." Tôn Ngộ Không mắt sáng lên.

Y thông thạo Lục Đạo Luân Hồi Quyền, Thiên Đế Quyền và Bàn Cổ Thần Quyền, nhưng chưa từng thấy quyền pháp như thế này.

Dường như là do Hạo Nhất tự sáng tạo ra.

Tôn Ngộ Không vung Hỗn Độn Kim Cô Bổng nghênh chiến.

Binh!

Hai người chỉ vừa giao thủ, lập tức trời long đất lở, phá hủy vô số vực sâu hư không, bão táp hỗn độn lan tràn tứ phía.

Các loại sức mạnh pháp tắc giao phong, trật tự thần liên va chạm kịch liệt.

Hỗn độn quang mang bắn ra, rơi xuống đâu, nơi đó liền hóa thành hư vô, chìm vào bóng tối vô tận.

"Sắp diệt thế rồi a!" Bằng Ma Vương sợ đến mức ngã ngồi trên đất.

Mấy vị đại thánh còn lại cũng run lẩy bẩy.

Ai mà ngờ được, người trẻ tuổi trông có vẻ bình thường này, thực lực lại đáng sợ đến thế.

Đừng nói là đánh chết một Ngưu Ma Vương, mấy người họ cùng xông lên, cũng sẽ bị người ta trong nháy mắt nghiền nát, tuyệt đối không có chút hồi hộp nào.

Địa Tiên Giới này, không thể dùng từ ngọa hổ tàng long để hình dung.

Quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Trong chớp mắt, Hạo Nhất và Tôn Ngộ Không đã giao thủ hơn ba ngàn chiêu.

Hai người đều lấy nhanh đánh nhanh, tốc độ vượt xa tia chớp, sức mạnh thi triển đến cực hạn, đại đạo pháp tắc va chạm điên cuồng, hỗn độn khí cuồn cuộn dâng trào.

Cuộc đối quyết lần này, gần như cuồng bạo.

Nếu không có Hạo Thiên ra tay bảo vệ.

E là cả thế giới Hồng Hoang đã bị hủy hoại cả ngàn vạn lần.

"Được rồi!

Dừng tay đi!" Hạo Thiên nói.

Lần đối quyết này, hai bên gần như hòa nhau.

Nhưng đều thể hiện ra ý chí chiến đấu hung hãn vô cùng.

Tôn Ngộ Không vốn yêu thích đánh đấm, Hạo Nhất cũng là một kẻ cuồng chiến đấu.

Cho nên, hai người vừa gặp, liền liều mạng ra tay.

"Thống khoái!" Hạo Nhất cười ha hả.

Toàn thân tỏa ra thần quang rực rỡ, bao quanh một loại hoàng đạo khí tức cao quý đến cực điểm.

"Sư đệ không tồi." Tôn Ngộ Không tán thưởng không ngớt.

Đối phương chỉ dựa vào một đôi nắm đấm, đã đánh với y bất phân thắng bại.

Thực lực này tuyệt đối có thể coi thường Hồng Hoang.

"Hôm khác lại chiến!

Chúng ta đến Hỗn Độn Tinh Không!" Hạo Nhất đưa ra lời mời.

“Được!” Tôn Ngộ Không gật đầu, dường như có chút chưa thỏa mãn.

Có thể gặp được đối thủ mạnh mẽ như vậy, nếu có thể đánh thêm vài trận, hai bên đều sẽ được tăng tiến cực lớn.

Vút!

Hai người tách ra.

Tôn Ngộ Không mang theo mấy vị huynh đệ kết nghĩa, đi đến Tích Lôi Sơn Ma Vân Động.

Mục đích là để an ủi tẩu tẩu Ngọc Diện công chúa, dù sao cha con Ngưu Ma Vương đều bị đánh chết, không đi xem thì không được.

Bằng Ma Vương, cũng thức thời không nhắc lại chuyện báo thù.

Chỉ nhìn Hạo Nhất ra tay, đã khiến hắn kinh hồn bạt vía, đi tìm chết là không thể.

Hơn nữa, Tôn Ngộ Không và đối phương quan hệ không cạn, xem ra cũng không nên tiếp tục truy cứu.

Gặp phải biến cố như vậy, Ngọc Diện công chúa gần như muốn khóc ngất trong nhà tranh.

Nhưng nàng chỉ là một nữ lưu yếu đuối, thực lực Đại La Kim Tiên, chỉ có thể mặc người nhào nặn.

Hạo Nhất trở lại Địa Tiên Giới, lại đứng bên cạnh phụ thân.

“Phụ hoàng, biểu hiện vừa rồi của hài nhi thế nào?” Hạo Nhất hỏi.

“Mạnh,” Hạo Thiên nói, “Rất mạnh, phụ hoàng ở tuổi của con, còn kém xa.

Nhưng mà, thế giới Hồng Hoang chỉ là một góc nhỏ, ngoài trời còn

có trời, ngoài người còn có người, chúng ta cũng không cần phải tự cao tự đại.” Hạo Nhất gật đầu, chìm vào suy tư.

Hai cha con hơi thay đổi ngoại hình, lại tiếp tục đi trên con đường tây hành thỉnh kinh.

Không lâu sau, một con sông lớn sóng đen ngập trời chắn trước mặt họ.

“Trong sông yêu khí ngút trời, e là có đại yêu chiếm cứ.” Hạo Nhất nói.

Hai người triển khai thần niệm, lập tức phát hiện.

Dưới đáy sông có một tòa cổng lầu, trên đó treo ngang tám chữ, Hành Dương Dục Hắc Thủy Hà Thần Phủ.

Thì ra trong động phủ của yêu quái này, ẩn nấp một con đà long, chuyên môn gây sóng gió, nuốt chửng người qua đường.

Hạo Thiên thông thạo điển cố Tây Du, đương nhiên biết, yêu long trong Hắc Thủy Hà chính là con trai thứ chín của em gái Tây Hải Long Vương.

“Đã là thành viên long tộc, lại là anh em họ của Ngao Liệt, để Tiểu Bạch Long đi một chuyến là được.” Hạo Thiên quyết định.

Một lúc sau, Tiểu Bạch Long Ngao Liệt phụng chiếu, trực tiếp tiến vào thủy phủ, mang con đà long kia đi.

Đám tiểu yêu trong Hắc Thủy Hà Thần Phủ cũng lập tức tan tác như chim vỡ tổ.

Chương 318

Trải qua chuyện nhỏ này, hai cha con Hạo Thiên đã đến Xa Trì quốc.

Một ngày, xuân về hoa nở.

Hai cha con đang đi, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng quát tháo vang trời.

Men theo tiếng động, nhìn từ xa, phía trước có mấy trăm hòa thượng đang ở ngoài thành đẩy gạch chuyển ngói xây dựng cung điện, tiếng la hét chính là của họ.

Thúc giục những người này làm việc, lại đúng là hai vị đạo sĩ.

Hạo Nhất đi lên hỏi thăm.

Một trong hai đạo sĩ giải thích một hồi.

Thì ra nơi này hai mươi năm trước, từng gặp hạn hán, dân chúng lầm than.

May nhờ có sư phụ của hai vị đạo sĩ là Hổ Lực đại tiên, Lộc Lực đại tiên và Dương Lực đại tiên đến hô phong hoán vũ, tạo phúc cho dân chúng.

Quốc vương Xa Trì quốc vô cùng cảm kích, sắc phong ba vị đạo nhân làm quốc sư.

Quốc vương cũng tức giận vì các hòa thượng cầu mưa vô năng, đã phá dỡ chùa chiền, hủy bỏ độ điệp, ra lệnh cho họ làm khổ công ở đây.

Hạo Thiên thấy vậy, cũng không tỏ thái độ gì.

Chỉ là, hiện nay, Đạo-Phật trong thiên hạ đều đã quy thuận Thiên

Đình, náo thành ra thế này cũng không thích hợp.

Hai cha con vòng qua những người này, đi vào trong thành.

Chỉ nghe trong thành phía nam có tiếng động, thì ra ở đó có một tòa đạo quan, đèn đuốc sáng trưng.

Hổ Lực, Lộc Lực và Dương Lực tam vị đại tiên, đang ở đó gõ trống khua chuông, giảng giải kinh văn.

Hạo Nhất thi triển thần thông nhìn một cái, lập tức không vui.

"Phụ hoàng, trong tòa đạo quan đó, đến nay vẫn còn thờ phụng Tam Thanh thánh tượng..." Hạo Nhất nói.

"Thế à?" Hạo Thiên cười lạnh, "Trong Tam Thanh, Thái Thượng Thánh Nhân và Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều chống đối Thiên Đình, tội ác cực lớn!

Đi, chúng ta phá cái đạo quan nát đó đi!" Tại Xa Trì quốc, đạo quan phía nam thành, hai cha con Hạo Thiên nhanh chân bước tới.

Đẩy cửa vào xem, quả thực thấy ba tôn yêu tiên đang giảng đạo.

Ba tôn thánh tượng được thờ phụng trên đại điện, lần lượt là Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nếu là trước kia, làm như vậy hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng hiện nay, Thông Thiên giáo chủ không biết tung tích, Thái Thượng Thánh Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vẫn lạc, Hồng Hoang độc tôn Thiên Đế, lại thờ phụng như vậy là không thích hợp.

"Hai vị đạo hữu, nếu đến nghe đạo, mời sang bên kia." Hổ Lực đại tiên liếc nhìn, thái độ khá khách sáo.

Bởi vì y thấy, trên người đối phương mặc đạo bào của đệ tử Long Nguyệt Thành, Tây Côn Luân, thuộc Đạo giáo.

Không nể mặt không được a.

“Yêu đạo!” Hạo Nhất hừ lạnh một tiếng, lòng bàn chân dậm mạnh xuống đất.

Rầm!

Cả tòa đạo quan trực tiếp sụp đổ.

Không chỉ ba thánh tượng Tam Thanh bị đập nát, Hổ Lực, Lộc Lực và Dương Lực đại tiên cũng bị chôn vùi bên dưới, ba vị yêu đạo đệ tử cũng chết vô số.

Cả vương đô Xa Trì quốc rộng lớn cũng giật nảy mình.

Loảng xoảng!

Ba vị đại tiên từ trong đống đổ nát bò ra, mặt ai nấy vừa kinh vừa giận.

“Đạo hữu vì sao lại hủy đạo trường của ta!!” Hổ Lực đại tiên gào thét.

Tiếng gào quả thực giống như hổ gầm trong núi sâu, xa gần đều chấn động.

“Đơn giản,” Hạo Nhất nói, “Hồng Hoang là Hồng Hoang của Thiên Đế, không phải Hồng Hoang của Thánh nhân!

Trong đạo quan, thờ phụng Thiên Đế thì được, thờ phụng Tam Thanh thì không được!” Một câu nói, lập tức chặn họng ba vị đại tiên.

Lý lẽ chính là như vậy.

Hồng Hoang hiện nay, quả thực không phải thời đại của Thánh nhân.

Mà là thời đại của Thiên Đình, thời đại của Hạo Thiên Thượng Đế.

Cả Địa Tiên Giới Tứ Đại Bộ Châu, tổng cộng có mười vạn tám nghìn tòa miếu Thiên Đế.

Những miếu Nữ Oa, miếu Tam Thanh, gần như đều đã bị san bằng.

Đương nhiên, cũng có những nơi nhỏ bé như Xa Trì quốc, vẫn còn duy trì cách thờ phụng cũ.

"Vậy phải làm sao?" Lộc Lực đại tiên hỏi.

"Ba vị tự sát tạ tội là được rồi," Hạo Nhất thản nhiên nói, "Nếu không, bần đạo không ngại động thủ, giúp một tay." Nghe vậy, ba vị đại tiên đều run rẩy.

Người trẻ tuổi thật hung hãn!

Lời nói quả thực bá đạo vô biên!

Ai mà không có cha mẹ chứ, cho một con đường sống thì sẽ chết sao?!

"Tự sát là không thể!" Ba vị đại tiên đồng thanh.

Trong chớp mắt, một luồng sấm sét to như cung điện từ trời giáng xuống, điện quang rực rỡ chiếu sáng cả một vùng trời đất.

Chỉ một đòn, khu vực này đã hóa thành một cái hố lớn sâu hơn mười dặm.

Hổ Lực, Lộc Lực và Dương Lực tam vị đại tiên, tại chỗ hình thần câu diệt.

"Chúng ta báo cho sư huynh, để Long Nguyệt Thành phái người đến tiếp quản đi." Hạo Nhất đề nghị.

Hạo Thiên khẽ gật đầu đồng ý.

Hai cha con rời Xa Trì quốc, lại gặp Thông Thiên Hà.

Kiếp nạn được bố trí ở đây vốn là Linh Cảm Đại Vương.

Chương 319

Nhưng, do Sa Tăng bị đánh chết, Kim Ngư Tinh đã khẩn cấp chi viện, gia nhập đội ngũ thỉnh kinh, trở thành một trong các đồ đệ của Đường Tam Tạng.

Kết quả, vị này cũng chẳng có kết cục tốt đẹp, vì thực lực bản thân quá yếu, trong trận đối quyết giữa Tôn Ngộ Không và Như Lai lần trước, đã trực tiếp bị dư ba đại chiến chấn chết.

Đứng bên bờ Thông Thiên Hà, Hạo Thiên cũng có chút cảm xúc.

"Không biết Thông Thiên sư huynh khi nào mới có thể trở về Hồng Hoang?" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Y dứt khoát thi triển Đại Nhân Quả Thuật và Đại Vận Mệnh Thuật để suy tính.

Kết quả lại không có chút manh mối nào.

Dùng Chủ Tể Chi Nhãn tìm kiếm hồi lâu, cũng không phát hiện được nơi ẩn thân của ông.

Có lẽ Thông Thiên giáo chủ có kỳ ngộ khác, thậm chí có thể không còn ở trong thế giới Hồng Hoang.

"Thông Thiên sư bá mà không về nữa, Tử Chi Nhai sắp không còn ai rồi." Hạo Nhất cũng bất đắc dĩ.

Tuy Tiệt giáo không gặp vấn đề gì trong Phong Thần Lượng Kiếp, tổn thất đệ tử cũng không nhiều.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ bị đả kích lớn, bỏ lại mấy vạn đệ tử không biết tung tích, bây giờ cũng không biết người ở đâu.

Chuyện này quả thực có chút kỳ quặc.

Nhưng dù Thông Thiên giáo chủ có ở Hồng Hoang, cũng không làm được gì.

Nếu tuân theo pháp chỉ của người chưởng khống Thiên Đạo mà đối kháng với Thiên Đình, chí ít cũng bị trấn áp trong Hỗn Độn Tháp.

Nếu ở trong Bích Du Cung không ra, cũng không ảnh hưởng được đại cục Hồng Hoang.

Cho nên, Hạo Thiên cũng không tiếp tục quan tâm.

Hai cha con bay qua Thông Thiên Hà, nhanh chóng đến dưới chân một ngọn núi khác.

Trước mắt có một khu lầu đài đình tạ, có hương khói, dường như là một tu viện.

Chỉ là, trong tu viện âm khí nặng nề, dường như cũng là do yêu quái thi triển thủ đoạn biến hóa thành.

Hai cha con Hạo Thiên không hề sợ hãi, đi thẳng vào trong.

Xuyên qua đại sảnh và xuyên đường, họ đến một tòa lầu gỗ.

Trong căn phòng bên trong, có một chiếc giường ngà voi.

Hạo Nhất vén rèm nhìn vào, là một bộ xương trắng, trên đó có ba chiếc áo gấm.

Ba chiếc áo gấm này trông bảo quang lấp lánh, vô cùng hấp dẫn.

Nhưng hai cha con Hạo Thiên đều biết, nếu tham rẻ mà mặc vào người, lập tức sẽ xảy ra chuyện, sẽ bị bắt ngay tại chỗ.

Hạo Nhất không động thanh sắc, lòng bàn tay phát ra một luồng lôi quang, chấn nát ba chiếc áo.

Gần như ngay lập tức, động tĩnh này đã kinh động yêu quái trong động.

Thì ra tòa gác lầu này cũng là do yêu quái thi triển thủ đoạn biến hóa ra, thuần túy là thuật che mắt.

Từ bên trong đi ra một con độc giác ngưu yêu, bên cạnh có rất nhiều tiểu yêu vây quanh.

Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua, lập tức bật cười.

Yêu quái này chính là tọa kỵ của Thái Thượng Thánh Nhân, Bản Giác Thanh Ngưu, còn gọi là Độc Giác Hủy, động này tên là Kim Đâu Động.

Từ sau khi Thái Thượng Thánh Nhân vẫn lạc, con bò này không biết tung tích, thì ra là trốn ở đây chiếm núi làm vua.

Bản Giác Thanh Ngưu nhìn thấy hai cha con Hạo Thiên, lập tức thân bò chấn động.

Mẹ nó!

Gặp họa rồi!

Tuy hai vị trước mắt đã thay đổi dung mạo, nhưng y có thể nhận ra đại khái, người trẻ tuổi hơn một chút, chính là vị đạo nhân đã đại chiến với Tôn Ngộ Không trên không trung Khô Tùng Giản trước đó.

Tôn Ngộ Không hiện nay danh chấn tam giới, uy danh của Hỗn Độn Kim Cô Bổng, hàng tỷ tỷ sinh linh đều biết.

Đó là nhân vật tuyệt thế có thể trấn áp đại năng cấp giáo chủ.

Cho nên người có thể đánh bất phân thắng bại với Tôn Ngộ Không, thực lực khủng bố đến vô biên vô tế.

Bản Giác Thanh Ngưu mạnh mẽ dậm móng xuống đất, mượn độn thổ để tẩu thoát.

Cả đám yêu quái trong Kim Đâu Động đều ngây người.

Tình huống gì thế này?

Đại vương nhà mình còn chưa chào hỏi người ta, đã chuồn đi trước rồi.

"Trốn?" Hạo Nhất bật cười, "Có thể sao!

Hoang Thiên Đế đã đặc biệt dặn dò ta, bảo ta sau khi ra ngoài, hãy tìm giúp ngài ấy một vài con đại yêu thịt béo mập, người ta đang chờ để nướng đấy." Nói xong, Hạo Nhất đưa tay chỉ xuống đất, thi triển đại thần thông Chỉ Địa Thành Cương.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, đất đai lập tức cứng như tinh cương.

Dù Bản Giác Thanh Ngưu có liều mạng trốn chạy thế nào, cũng không thể động đậy, bị kẹt cứng dưới lòng đất.

Trong khoảnh khắc, một luồng kiếm quang từ trời giáng xuống, chém con đại yêu thân thủ lìa xa.

"Ngưu yêu cảnh giới Chuẩn Thánh, chắc chắn mùi vị không tệ," Hạo Nhất cười toe toét, "Ngưu Ma Vương và Như Ý Chân Tiên trước đó, có hơi đáng tiếc." Miệng lẩm bẩm, Hạo Nhất đưa tay ra, thu Bản Giác Thanh Ngưu vào trong chiếc nhẫn Thần Mộc trên tay.

Bên trong chiếc nhẫn tự thành không gian, có một lượng lớn huyền băng vạn năm không tan, có thể bảo quản tiên nhục một cách hoàn hảo.

Không có gì bất ngờ.

Tọa kỵ của Thái Thượng Thánh Nhân, Bản Giác Thanh Ngưu, đã trở thành món ngon của Hoang Thiên Đế và Hạo Nhất.

Thịt bò cấp Chuẩn Thánh mùi vị tươi ngon vô cùng, gia vị thừa thãi căn bản không cần cho, chỉ cần nướng sơ qua trên lửa, rồi rắc

thêm chút muối là được.

Hai người ăn ngấu nghiến, miệng đầy dầu mỡ.

Sau đó, Diệp Thiên Đế cũng bị hấp dẫn, vị này cũng là một kẻ sành ăn thâm niên.

Ba người tụ lại một chỗ, chưa đầy nửa giờ, đã ăn hết cả con bò.

Tiếp theo, Hạo Nhất tiếp tục trở về Địa Tiên Giới, cùng phụ thân tiếp tục đi theo lộ trình thỉnh kinh.

Chương 320

Họ đi qua Tây Lương Nữ Nhi quốc, nơi đây toàn là phụ nữ.

Hai người ngoại hình anh tuấn rạng rỡ, thân thể cường tráng thẳng tắp, đã thu hút vô số cô gái si tình theo đuổi.

Thậm chí, quốc vương Tây Lương Nữ Nhi quốc là Khương Nhu cũng triệu kiến hai người, muốn khuyên họ ở lại thành hôn.

Chỉ là, Hạo Thiên và Hạo Nhất đâu có để mắt đến hạng dung chi tục phấn này, trực tiếp cưỡi mây rời đi, khiến những cô gái kia kinh ngạc đến ngây người.

"Hạo Nhất, thân là Thiên Đế tương lai, việc lựa chọn Đế phi nhất định phải thận trọng," Hạo Thiên nói, "Bất kể dung mạo, căn cốt, xuất thân, và nhân phẩm, đều phải là đỉnh cao nhất của Hồng Hoang." "Hài nhi hiểu rồi, phụ hoàng!" Hạo Nhất nghiêm túc đáp.

Lựa chọn theo tiêu chuẩn này, quả thực không dễ dàng.

Phụ nữ bình thường, dù có xinh đẹp đến đâu, căn cốt chưa chắc đã qua được, xuất thân cũng chưa chắc có thể xứng với Thiên Đình, mà nhân phẩm cũng cần phải khảo nghiệm.

Không phải chuyện tầm thường.

Cho nên, Hạo Nhất cũng không vội.

Tuế nguyệt tu luyện của y hiện nay chỉ chưa đầy một trăm năm, so với những đại lão tu luyện vô số nguyên hội thì không thể nào bì được. 26.

Y cũng tỏ ra vô cùng trẻ trung, căn bản không cần vội vã lấy vợ.

Bay được một lúc, phía dưới lại thấy một ngọn núi cao, tĩnh lặng,

như không có một bóng người.

Thực ra hai cha con Hạo Thiên vừa nhìn đã biết, nơi đây yêu khí lan tràn, e là có đại yêu ẩn nấp.

Họ hạ xuống, thấy một vách đá xanh biếc, giống như một tấm bình phong.

Vòng qua tấm bình phong đá, chỉ thấy hai phiến cửa đá, trên cửa có sáu chữ lớn, là "Độc Địch Sơn Tỳ Bà Động".

"Thì ra là động phủ của Hạt Tử Tinh." Hạo Thiên cười ha hả.

"Yêu quái này lai lịch thế nào?" Hạo Nhất tò mò.

Hạo Thiên giải thích: "Con yêu này vốn ở Lôi Âm Tự nghe Phật giảng kinh, Như Lai thấy nó, liền dùng tay đẩy một cái, nó liền quay cái đuôi câu, chích vào ngón tay cái bên tay trái của Như Lai, Như Lai cũng đau đớn khó nhịn, bèn lệnh cho Kim Cang bắt con yêu này, không ngờ nó lại chạy đến nơi này." Hạo Nhất "ồ" một tiếng, lập tức có hứng thú.

Một con yêu bọ cạp nhỏ bé, lại có thể khiến Phật Tổ cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Quả thực có chút ý tứ.

Thực ra, đó cũng là do Phật môn phương Tây cố ý bố trí, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, thuần túy là khổ nhục kế.

Nhưng vì cuộc chiến Đạo-Phật kết thúc sớm, người thỉnh kinh đều bị yêu quái Địa Dũng phu nhân bắt đi, cho nên Hạt Tử Tinh ở lại nơi này, cũng không ai quản, tiêu dao khoái hoạt mấy chục năm.

"Đã là quân cờ do Phật môn bố trí, gọi ra đánh chết là được." Hạo Nhất suy nghĩ.

"Được!" Hạo Thiên gật đầu.

Chuyện thu nhận nữ yêu quái, Hạo Thiên cũng không đồng ý.

Thuần túy là tự cam đọa lạc.

Cùng lúc đó, Hạt Tử Tinh đang ở trong động phủ, ngồi trong hoa đình, cùng mấy nha hoàn áo màu tán gẫu.

Đột nhiên không có lý do mà tâm huyết dâng trào, trên trán mồ hôi lạnh toát ra.

"Không hay rồi!

Có họa đến cửa!!" Hạt Tử Tinh cực kỳ nhạy bén.

Y lập tức cảm nhận được nguy hiểm.

Dù sao, ở gần đây y cũng có tai mắt, đã nghe được chuyện Bản Giác Thanh Ngưu bị đánh chết, ba vị đại tiên Xa Trì quốc chết thảm.

Cho nên, y cũng quả quyết, không nói lời nào liền chui xuống đất, từ đường hầm đã đào sẵn mà tẩu thoát.

Hạo Nhất đưa thần niệm vào trong Tỳ Bà Động, không phát hiện yêu quái.

Sau đó, y mở rộng thần niệm ra.

Không ngờ, Hạt Tử Tinh trốn rất nhanh, trong chớp mắt đã ở ngoài mười vạn dặm.

Có lẽ cảm thấy an toàn hơn một chút, Hạt Tử Tinh lại từ dưới đất chui lên, mặt mày vẫn còn kinh hồn chưa định.

"Nguy hiểm thật!" Hạt Tử Tinh vỗ ngực, tự lẩm bẩm, "Địa Tiên Giới không thể ở được nữa rồi, hay là đến Tây Ngưu Hạ Châu, tìm một nơi gần Linh Sơn để cắm rễ.

Nghe nói Đại Lôi Âm Tự đã đổi Phật Tổ, có lẽ có thể đến đó đầu quân?" "Kế hoạch của đạo hữu tính toán rất tinh vi đấy." Một giọng

nam tử trẻ tuổi truyền đến.

Hạt Tử Tinh giật mình, theo tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy một vị đạo nhân trẻ tuổi đẹp trai rạng rỡ, mặt mang nụ cười đứng trên không trung.

Thân mặc đạo bào màu xám, chân đi giày cỏ, lưng đeo một thanh kiếm, tay cầm phất trần.

Mẹ kiếp!

Không phải là người trong truyền thuyết đó sao?

Hạt Tử Tinh suýt nữa sợ đến ngất đi.

Yêu quái cũng không phải đều là kẻ ngốc, sớm đã nghe tin đồn xôn xao, có hai đệ tử Tây Côn Luân, một đường tây hành trừ yêu, gần như chưa gặp đối thủ.

Trong lời miêu tả của người ta, hai vị đạo nhân hoàn toàn phù hợp với hình tượng trước mắt.

"Tiền bối tha mạng!

Ta và ngài không oán không thù, hà cớ gì phải hại ta!" Hạt Tử Tinh cầu xin.

Nếu đổi lại là người khác, Hạt Tử Tinh đảm bảo sẽ hung tính đại phát, trực tiếp cho một cú "Đảo Mã Độc Thung", chích cho một phát thật mạnh.

Nhưng vị trước mắt này, thực sự quá đáng sợ.

"Ngươi là người của Như Lai, giết không oan uổng." Hạo Nhất nhàn nhạt nói.

Năm ngón tay mở ra, một luồng Cửu Tiêu Thần Lôi giáng xuống, trực tiếp đánh Hạt Tử Tinh thành phấn vụn.

Suốt chặng đường, cũng đã trừ không ít yêu quái.

Hai cha con Hạo Thiên cũng không vội, thả chậm bước chân thong thả tiến về phía trước.

Hạo Nhất biết, Địa Tiên Giới là một trong những khu vực mà Thiên Đế kế nhiệm sau này phải quản lý, cho nên y cũng đặc biệt kiên nhẫn, lưu ý quan sát phong thổ nhân tình các nơi.

Chương 321

Hơn một tháng sau, hai cha con đi qua Hỏa Diệm Sơn.

Nơi đây không phải do lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân bị lật đổ gây ra, mà là thủ đoạn của Như Lai mặt trời trước đây, mục đích là để tạo ra một nan đề cho người thỉnh kinh.

Như Lai mặt trời tiền thế là Yêu tộc thái tử Lục Áp, bản thể là Ly Hỏa Chi Tinh, giỏi khống chế hỏa chủng, bố trí ra Hỏa Diệm Sơn tám trăm dặm cỏ cây không mọc, cũng không có gì lạ.

Đứng trước núi, hai cha con Hạo Thiên nhìn từ xa.

Quả nhiên thấy, khu vực này nóng bức vô cùng, không có xuân không có thu, bốn mùa đều nóng.

Dù có ném một cái đỉnh lớn đúc bằng gang thép vào trong Hỏa Diệm Sơn, chỉ một chốc lát cũng sẽ bị luyện thành nước sắt.

"Hạo Nhất, con xem mà làm đi." Hạo Thiên nói.

Hắn có ý muốn khảo nghiệm con trai.

Muốn dập tắt ngọn lửa lớn của Hỏa Diệm Sơn, không nhất thiết cần đến Quạt Ba Tiêu.

Với cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân, muốn giải quyết vấn đề này, quả thực có mấy loại biện pháp.

Hạo Nhất cúi đầu tuân chỉ, sau đó cả người bay lên trên mây.

Y đưa tay vạch một cái, tức thì gọi đến một dải thiên hà, nước sông chảy xiết, sóng lớn cuồn cuộn, rộng như biển cả.

Dải thiên hà này không tầm thường, trong sông không phải là nước bình thường, mà là Tiên Thiên Nhất Nguyên Trọng Thủy, mỗi

một giọt đều nặng đến vạn cân, ẩn chứa từng sợi thủy hệ pháp tắc, trời sinh khắc chế vạn hỏa của Hồng Hoang.

Rầm!

Thiên hà trút xuống, một luồng thủy khí nhanh chóng lan rộng.

Hỏa Diệm Sơn tám trăm dặm, chỉ trong nửa nén hương, đã bị dập tắt hoàn toàn.

"Tạm được thôi." Hạo Thiên mỉm cười nói.

Rời khỏi Hỏa Diệm Sơn, hai cha con Hạo Thiên tiếp tục lên đường.

Không lâu sau, họ đã đến Tế Tái quốc.

"Phụ hoàng, nghe nói ở đây có một ngôi chùa Kim Quang Tự, từng xảy ra chuyện kỳ lạ." Hạo Nhất nói.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Theo sự sắp đặt của Tây Du nguyên bản, trên đỉnh Kim Quang Tự vốn thờ phụng xá lợi tử Phật bảo, kim quang rực rỡ, ngày đêm sáng tỏ.

Sau khi Cửu Đầu Trùng và Vạn Thánh Long Vương đến, đã thi triển thần thông tạo ra một trận mưa máu, nhân cơ hội trộm đi bảo bối, lại đến Thiên Đình trộm Cửu Diệp Linh Chi Thảo của Dao Trì Kim Mẫu, ôn dưỡng dưới đầm.

Chỉ là, Cửu Đầu Trùng và Vạn Thánh công chúa, đôi cẩu nam nữ này, sớm đã bị đánh chết khi còn ở Tây Hải Long Cung.

Vạn Thánh Long Vương cũng không còn mặt mũi ở lại sào huyệt cũ, đã dời khỏi Bích Ba Đàm ở núi Loạn Thạch.

Theo lý, không nên có thêm trắc trở gì nữa.

Nhưng Hạo Thiên phóng ra thần niệm, bao trùm cả Tế Tái quốc, thậm chí trong phạm vi trăm vạn dặm, cũng không phát hiện bất kỳ xá lợi tử nào.

Trên tháp Kim Quang Tự, sớm đã bị phong tỏa, phủ đầy bụi bặm, căn bản không còn cảnh tượng tường vân bao phủ, thụy khí dâng cao, đêm tỏa hào quang như ngày xưa.

"Đi xem thử đi." Hạo Thiên nói.

Đối với chuyện của Phật môn, hắn trước nay không có hứng thú.

Nhưng tình huống có thay đổi, tự nhiên phải đi làm rõ.

Hai người đi thẳng vào trong chùa, chỉ thấy bên trong căn bản không có hòa thượng, ngọn tháp cao duy nhất bị khóa sắt phong tỏa.

Hạo Nhất đưa tay chỉ một cái, chấn vỡ khóa sắt.

Sau đó hai người leo lên mười bậc thang, trèo lên đỉnh tháp.

Trên tầng thứ mười ba, chính là đỉnh tháp, đáng lẽ không có ai, nhưng lại truyền đến tiếng động oẳn tù tì uống rượu, có yêu khí nhàn nhạt lan tỏa.

Hạo Nhất không động thanh sắc, leo lên đỉnh tháp, bắt lấy hai con tiểu yêu.

Hỏi ra mới biết, một con là niêm ngư quái, tên là Bôn Ba Nhi Bá.

Con còn lại là hắc ngư tinh, tên là Bá Ba Nhi Bôn.

"Hai con tiểu yêu, thực lực không ra sao, tên lại khá buồn cười." Hạo Nhất bị chọc cười.

Hai con tiểu yêu quỳ xuống đất cầu xin tha mạng, khai ra tất cả.

Thì ra hai con là thuộc hạ của Vạn Thánh Long Vương ở Bích Ba Đàm, chỉ vì Vạn Thánh Long Vương bỏ đi, sào huyệt bị đại yêu mới

chiếm đoạt, Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn không muốn rời bỏ quê hương, đành phải đầu quân cho chủ nhân mới.

Chủ nhân mới của Bích Ba Đàm thần bí khó lường, lúc đến là một cơn gió đen, lúc đi thì sỏi đá bay mù mịt, không ai có thể nhìn rõ chân dung của nó.

Con đại yêu này đã bày kế, trộm đi Phật bảo xá lợi trong Kim Quang Tự, lại lệnh cho niêm ngư tinh và hắc ngư tinh ở đây canh giữ.

"Rốt cuộc là tình huống gì?" Hạo Thiên cũng bị làm cho hồ đồ.

Không giống thủ pháp bố cục của Phật môn phương Tây a.

"Đến Bích Ba Đàm thăm dò một phen, mọi chuyện sẽ sáng tỏ." Hạo Nhất nói.

Hai người mang theo Bôn Ba Nhi Bá và Bá Ba Nhi Bôn, nhanh chóng đến núi Loạn Thạch.

Từ trên cao nhìn xuống, quả thực có thể thấy một cái đầm nước xanh biếc sâu không lường được.

"Yêu vương kia, đừng có trốn tránh nữa, ra đây!" Hạo Nhất lạnh lùng nói.

Giọng của y vô cùng sắc bén, từng đạo âm ba nhanh chóng khuếch tán, trong phạm vi hàng ức dặm, núi non đều rung chuyển, nước Bích Ba Đàm trực tiếp nổ tung, dâng lên sóng lớn cao trăm trượng.

Vô số hà giải ngư tinh, ngoan đà quy miết, trực tiếp bị chấn chết.

Trong khoảnh khắc, một bóng đen từ dưới nước lao lên.

Thấy hai cha con Hạo Thiên, nó liền kinh hoảng thất thố, đột nhiên hóa thành một đạo cầu vồng đen tẩu thoát, độn tốc nhanh đến lạ thường, có thể coi là một trong những tốc độ cực nhanh của Hồng Hoang.

“Trốn đi đâu.” Hạo Nhất quát lạnh.

Một luồng kiếm quang màu tím từ phía sau lao tới, trực tiếp chém giết con yêu này.

Thì ra, lại là một con Cửu Đầu Vũ Trùng, hai chân sắc nhọn như câu, chín cái đầu đều quấn vào một chỗ, mọc một đôi cánh lớn đầy uy lực.

Lại là huynh đệ song sinh của Cửu Đầu Trùng.

Chương 322

Trong long cung cũ ở Bích Ba Đàm, bị con đại yêu này bắt rất nhiều giao nữ, bạng nữ thậm chí có cả long nữ, xá lợi tử bị mất cắp của Kim Quang Tự cũng bị giấu ở đó.

"Xem ra, con yêu quái này kế thừa ý nguyện của huynh trưởng, vẫn tiếp tục gây họa một phương." Hạo Thiên cảm thán.

Phật môn phương Tây đương nhiên biết tình trạng này, cũng có ý ngầm thúc đẩy, thuận thế bố trí một kiếp nạn cho người thỉnh kinh ở đây.

Hai cha con rời khỏi Tế Tái quốc, lại tiếp tục đi về phía tây.

Không bao lâu, lại thấy một dãy núi dài tám trăm dặm chắn đường.

Trên dãy núi tuy có dấu vết của đường đi, nhưng hai bên lại toàn là gai góc, dây leo quấn quýt, rắn rết bò lổm ngổm, người bình thường căn bản khó đi được một bước.

Thấy vậy, Hạo Nhất không khỏi cười ha hả.

"Chẳng lẽ đây là Kinh Cức Lĩnh tám trăm dặm trong truyền thuyết?" Hạo Nhất cười, "Ngày xưa trong Phong Thần Lượng Kiếp, phụ hoàng để ngăn cản Phật tử phương Tây chi viện Tây Kỳ, đã dùng tuyệt thế thần thông, lập ra một Kinh Cức Lĩnh tám nghìn dặm, hiệu xưng Phật tử phương Tây tự tiện vào là chết.

Những thủ đoạn này, đều là phụ hoàng đã chơi chán rồi a." Hạo Thiên cũng cười ha hả.

"Không cần quản nhiều như vậy," Hạo Thiên nói, "Trong dãy núi, có một tòa Mộc Tiên Am, bên trong có Cô Trực Công, Lăng Không

Tử, Phất Vân Tẩu và Hạnh Tiên, đều là do cây hòe, cây bách, cây tùng, cây trúc và cây hạnh trong núi thành tinh...” “Ồ?” Hạo Nhất ngẩn người, “Ý của phụ thân là, thu phục những yêu quái này, để chúng đến Ngự Dược Viên chăm sóc các cực phẩm Tiên Thiên linh căn?” “Không sai,” Hạo Thiên nói, “Mẫu thân Dao Trì và cô cô Dao Cơ của con, trước đây phụ trách chăm sóc Ngự Dược Viên, nhưng trong vườn linh căn quá nhiều, đã hơn trăm vạn cây, hai người thực sự không lo xuể.” Hạo Nhất lập tức gật đầu.

Nếu thu phục được đám thụ tinh này, lại điểm hóa một phen, ban cho chút lợi lộc, quả thực có thể chia sẻ nỗi lo cho Dao Trì và Dao Cơ.

Y cũng hiểu, đây lại là một cơ hội phụ hoàng khảo nghiệm mình, xem thử thủ đoạn của y thế nào.

Thế là, Hạo Nhất một mình đi vào Kinh Cức Lĩnh, nơi y đi qua, gai góc đều tự động rẽ ra, mở rộng thành một con đường lớn thênh thang, có thể cho một trăm cỗ xe ngựa đi song song.

Động tĩnh lớn như vậy, lập tức kinh động đám yêu trong Mộc Tiên Am.

Nhưng, Hạo Nhất hòa nhã vui vẻ, ngồi xuống cùng họ uống trà tán gẫu.

Chỉ trong nửa nén hương, Thập Bát Công, Cô Trực Công, Lăng Không Tử, Phất Vân Tẩu, Xích Thân Quỷ, Hạnh Tiên, cùng hai nữ đồng Đan Quế và Tịch Mai, đồng loạt lập lời thề gia nhập Thiên Đình.

Ngay sau đó, Dương Tiễn phụng chiếu, đưa tất cả các vị yêu tiên trong Mộc Tiên Am lên Thiên Đình.

Đã lập Thiên Đạo đại thệ, chính là người nhà.

Mấy vị yêu tiên lập tức được hưởng đãi ngộ vượt xa tưởng tượng, mỗi người một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, một viên

Nguyên Hội Đại Đan, một viên Cửu Chuyển Kim Đan, và cả một hồ lô Lục Chuyển Tiên Đan.

Sau khi bế quan một thời gian, thực lực của Thập Bát Công và Cô Trực Công đều tăng mạnh, đối với Thiên Đình thì trung thành tuyệt đối, sau đó được đưa đến Ngự Dược Viên.

Thấy trong Ngự Dược Viên có vô số linh căn, dược hương nồng nặc, đám yêu tiên này vui mừng như điên.

Bởi vì ở trong Ngự Dược Viên, dù không làm gì, mỗi ngày hít thở linh dược thơm ngát, cảnh giới cũng có thể tăng vùn vụt.

Lúc này, hai cha con Hạo Thiên đã đến Tiểu Tây Thiên.

Phía trước là Thất Tuyệt Sơn, có đại yêu ẩn nấp.

Núi Thất Tuyệt, chu vi tám trăm dặm, khắp núi đều là cây ăn quả.

Cổ nhân có câu, mỗi cây có bảy điều tuyệt diệu: một là ích thọ, hai là nhiều bóng râm, ba là không có tổ chim, bốn là không có sâu bọ, năm là lá sương có thể thưởng ngoạn, sáu là quả ngon, bảy là cành lá sum suê, do đó có tên là núi Thất Tuyệt.

Nhưng nơi đây đất rộng người thưa, lại là rừng sâu núi thẳm, những quả cây đó chín rụng xuống đất, thối rữa bốc mùi, suốt đường đi đều ô uế.

Hạo Thiên và con trai đến nơi này, cũng cảm thấy hoàn cảnh quá ư khắc nghiệt.

Dưới chân núi Thất Tuyệt có một trang tên là Đà La, hơn năm trăm hộ gia đình sinh sống, nhưng mấy năm gần đây lại xuất hiện một con yêu quái, ăn không ít lợn dê bò ngựa, nuốt không ít nam nữ thanh niên trai tráng.

Một lão già họ Lý trong trang cho hay, cũng từng kêu gọi mỗi nhà

góp chút tiền bạc, thuê hòa thượng và đạo sĩ đến hàng yêu, thế nhưng mời mấy vị, đều không địch lại yêu quái kia, bị đánh chết ngay tại chỗ.

Hạo Nhất bèn gọi tất cả dân làng ra, hứa hẹn trong vòng nửa ngày, nhất định sẽ thay mọi người trừ khử yêu quái.

Dân chúng Đà La Trang thấy y còn trẻ, đều nửa tin nửa ngờ.

Hạo Nhất cũng không nhiều lời, trực tiếp phóng ra khí tức của mình. 27.

Pháp lực dâng trào ngút trời, nối liền với ráng mây trên cao.

Trong nháy mắt, yêu quái đang ẩn thân trong núi Thất Tuyệt lập tức bị kinh động.

Vừa chớp mắt, một trận cuồng phong ập tới, thổi bay cả những tảng đá to bằng cối xay lên không trung, ít nhất hơn một ngàn cây đại thụ bị nhổ bật cả gốc.

Bầu trời tối sầm lại, chỉ thấy giữa không trung lờ mờ xuất hiện hai ngọn đèn lồng. "Yêu quái đến rồi!" Dân chúng trong trang sợ đến hồn vía lên mây, vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Hạo Nhất lại nhận ra, đó là một đôi mắt của yêu quái, bản thể của nó là một con đại mãng vảy đỏ, trên đầu thậm chí còn có một cái sừng thịt.

Thân thể con yêu này cực kỳ to lớn, dài đến mấy trăm dặm, nơi nó nằm ngủ có tinh khí ngút trời, lúc hành động lại có mây đỏ bao phủ thân mình.

Khóe miệng Hạo Nhất nhếch lên nụ cười lạnh, năm ngón tay bung ra, bảy luồng kiếm quang tựa như lụa trắng bay vút.

Vèo một tiếng, con đại mãng vảy đỏ bị chém thành hai đoạn,

nguyên thần của đối phương cũng bị chém nát.

Trừ xong yêu quái, Hạo Nhất lại triệu Nhị Thập Bát Tinh Tú của Thiên Đình, dọn dẹp một con đường xuyên qua núi Thất Tuyệt.

Lúc này, Vô Thiên Phật Tổ mới cử Di Lặc đến Tiểu Tây Thiên, bắt Hoàng Mi đồng tử trở về.

Nguyên lai, Hoàng Mi đồng tử nhân lúc Di Lặc không có nhà, đã trộm Kim Nao và túi Nhân Chủng, hạ giới làm yêu.

Dựa vào việc quen thuộc với hoàn cảnh Linh Sơn phương Tây, Hoàng Mi đồng tử thậm chí còn dựng một tòa Lôi Âm Tự giả, lại tìm mấy trăm sơn tinh thụ quái, các loại yêu vật, hóa trang thành A La Yết Đế, thánh tăng đạo giả, Già Đà Bồ Tát và Tỳ Khưu Ni.

Nơi như vậy, Hạo Thiên lười cả vào, trực tiếp phát một đạo pháp chỉ, Vô Thiên Phật Tổ lập tức hưởng ứng.

Tiếp theo, Hạo Thiên và con trai lại đi qua nước Chu Tử.

Có một yêu vương tên là Tái Thái Tuế, bắt đi chính cung nương nương của quốc vương nước Chu Tử, lại tự xưng trú tại động Giải Trĩ núi Kỳ Lân.

Hạo Thiên cũng lười để ý, để Quan Âm Đại Sĩ từ Tử Trúc Lâm ở Nam Hải đến thu phục yêu vương này, nguyên lai là một con Vọng Thiên Hống, cũng là một bố trí của Phật môn khi xưa.

Hai cha con tiếp tục tiến về phía trước.

Một ngày nọ.

Hạo Thiên dừng bước, nói: "Phía trước là Bàn Ti Lĩnh, trong Động Bàn Tơ có bảy con yêu tinh nhện diễm lệ đang ở..." "Nhi thần hiểu rồi." Hạo Nhất lập tức đáp lời.

Đây là kiếp nạn do Phật môn sắp đặt nhằm vào người đi lấy kinh,

vừa hay được Thiên Đế dùng để khảo nghiệm người kế vị của mình.

Hạo Nhất một mình, chậm rãi bước vào Bàn Ti Lĩnh.

Chỉ thấy phía trước có một khu rừng, lờ mờ có thể thấy vài mái nhà.

Chương 323

Tiếp tục đi về phía trước, qua một cây cầu đá, thấy bên cầu có một căn nhà tranh, bên trong có bốn nữ tử trẻ tuổi đang ngồi thêu thùa.

Ngoài ra, bên cạnh nhà tranh có một cái đình nghỉ mát, lại có ba nữ tử đang đá cầu vui đùa.

Nghe thấy tiếng bước chân, bảy nữ tử đồng thời nhìn về phía Hạo Nhất, ai nấy đều sáng mắt lên.

Thật là một thanh niên tuấn tú, toàn thân tỏa ra khí tức Huyền môn chính tông, dáng người dương cương cao ngất, ngoại trừ tu vi cảnh giới hơi thấp một chút, các phương diện khác quả thực không có gì để chê.

Hạo Nhất nhìn sang, lập tức hiểu ra, trước mặt chính là bảy nữ tử do yêu tinh nhện biến thành, đang bày sẵn cạm bẫy để hại người.

Nhưng y không lên tiếng, bảy nữ tử kia lập tức đứng dậy, nhiệt tình tiến lên đón. "Vị công tử này từ đâu đến?

Chắc hẳn đường sá xa xôi, nhất định mệt lắm rồi, hay là vào nhà uống chén trà, nghỉ ngơi một lát." Nữ tử cầm đầu nói. "Mấy vị đạo hữu, không biết xưng hô thế nào?" Hạo Nhất cười ha hả.

Bảy nữ tử ngẩn ra, lập tức hiểu ra đối phương đã nhìn thấu chân thân của mình.

Nhưng cậy mình đông người, cũng không sợ. "Bảy chị em chúng ta đều là dị loại tu thành hình người, phân thuộc thất tình, đại tỷ tên là Hồng Lăng, là Hỉ!

Nhị tỷ là Nộ, tên Chanh Uyển!

Tam tỷ là Ưu, tên Hoàng Hinh!

Tứ tỷ là Tư, tên Lục Doanh!

Lão ngũ là Bi, tên Thanh Dao!

Lão lục là Khủng cụ, tên Lam Yên!

Lão thất tên Tử Ngọc, là Kinh!" Nữ tử cầm đầu giới thiệu.

Hạo Nhất gật đầu, tiếp tục quan sát.

Y kinh ngạc phát hiện, cách ăn mặc của bảy người này cực kỳ giống bảy vị tỷ tỷ của mình.

Đó chính là bảy người con gái nuôi mà Hạo Thiên và Dao Trì nhận ở phàm gian, bảy vị Thiên Thọ công chúa.

Cách ăn mặc của bảy con yêu tinh nhện này cũng theo thứ tự đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, vừa nhìn là có thể nhận ra vai vế lớn nhỏ.

Bảy vị tỷ tỷ của Hạo Nhất cũng giống như vậy.

Cảnh tượng này khiến y cảm thấy có chút quen thuộc. "Đợi đã," Hạo Nhất nhíu mày, "Nơi này chẳng lẽ có một suối nước nóng, thường có bảy vị tiên tử của Thiên Đình đến tắm sao?" "Đạo hữu cũng biết sao?" Bảy yêu quái giật nảy mình.

Hạo Nhất chỉ vào đại tỷ trong số đó, người tên là Hồng Lăng, nói: "Giải thích đi, nếu nói rõ ràng, tha cho các ngươi một mạng cũng không sao.

Nếu dám lừa gạt bần đạo, vậy thì tất cả đều phải chết." Nghe vậy, đám yêu quái lập tức nổi giận, theo bản năng giơ pháp bảo ra định vây công đạo nhân trẻ tuổi dương cương anh tuấn trước mặt.

Nhưng, Hồng Lăng duỗi cánh tay ngọc ra, ngăn các em gái lại. "Đạo hữu đã nhận ra bảy vị công chúa Thiên Đình, lai lịch chắc hẳn không tầm thường," Hồng Lăng nói, "Không sai, các vị Thiên Thọ

công chúa thường xuyên hạ phàm tắm rửa ở một suối nước nóng cách đây ba dặm.

Vừa hay chị em ta cũng có sở thích giống vậy, nên đã làm quen với nhau..." Nguyên lai, bảy con yêu tinh nhện và bảy vị công chúa Thiên Đình cùng dùng chung một suối nước nóng.

Và bảy con yêu quái này vì ngưỡng mộ Thiên Đình, nên cách ăn mặc cũng cố ý bắt chước mấy vị Thiên Thọ công chúa. "Thì ra là vậy." Hạo Nhất chợt hiểu ra.

Chẳng trách y cảm thấy là lạ.

Nếu đã là bạn của bảy vị tỷ tỷ, vậy thì không cần phải xuống tay tàn độc.

Ban đầu y định thi triển thủ đoạn sấm sét, dùng Cửu Tiêu Thần Lôi đánh chết tất cả.

Nếu làm vậy, bảy vị tỷ tỷ chưa chắc đã vui. "Đạo hữu vẫn chưa tự báo danh tính nhỉ." Thanh Dao nói, "Ngài tu hành ở tiên sơn nào, bái sư dưới trướng vị đại năng nào?" "Ngũ muội thật không có mắt nhìn," nhị tỷ Chanh Uyển nói, "Vị đạo hữu này rõ ràng là đệ tử tinh anh của Đạo giáo ở Long Nguyệt thành, Tây Côn Luân, đồ tử đồ tôn của Trương Bách Nhẫn mà." "Cũng tạm coi là vậy," Hạo Nhất mỉm cười nói, "Bảy vị mau chóng rời khỏi nơi này, đừng quay lại nữa, bị người khác lợi dụng không phải là chuyện tốt đâu." Nói xong, một luồng kiếm quang từ sau gáy Hạo Thiên bay ra, nghiền nát cả Bàn Ti Lĩnh thành tro bụi. ...

Hạo Nhất đột nhiên ra tay, dọa cho bảy con yêu tinh nhện một phen khiếp vía.

Chỉ một kiếm mà lại có uy lực như thế!

Phải biết rằng, trong Động Bàn Tơ có rất nhiều tiểu yêu thuộc loài

côn trùng bay, số lượng lên đến hàng vạn, trong nháy mắt cũng bị đánh chết hết.

Thậm chí, con suối nước nóng kia cũng biến mất không tăm tích, bị đá vụn vùi lấp.

Ánh mắt chúng nhìn Hạo Nhất tràn đầy vẻ sợ hãi.

Thật là một người trẻ tuổi đáng sợ!

Quá độc ác! "Chị em, chúng ta đi!" Đại tỷ Hồng Lăng cắn răng, thúc giục. "Đi!" Sáu vị em gái còn lại đồng thời gật đầu.

Hết cách rồi, đối phương quá mạnh, bảy chị em cùng lên cũng không phải là đối thủ.

Bảy yêu tinh nhện lập tức cưỡi yêu vân bỏ chạy, không dám nán lại một khắc.

Mặc dù đã chạy xa hàng vạn dặm, nhưng càng nghĩ càng không cam tâm.

Thế là, chúng lại bàn bạc, chạy đến Hoàng Hoa Quan.

Ở Hoàng Hoa Quan có sư huynh của chúng là Ngô Công Tinh, còn gọi là Bách Nhãn Ma Quân.

Với thực lực của Ngô Công Tinh, dĩ nhiên không thể là địch thủ của Hạo Nhất.

Nhưng, nghe các sư muội oán thán, hắn cũng hận đến nghiến răng, nghĩ cách báo thù.

Vừa hay lúc này, hai cha con Hạo Thiên cũng theo đến.

Ngô Công Tinh lúc đó ngây người.

Người ta có chỗ dựa nên không sợ, hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Chương 324

"Bách Nhãn Ma Quân, gọi sư phụ ngươi là Tỳ Lam Bà ra đây," Hạo Nhất nói, "Đừng tưởng bần đạo không biết, Tỳ Lam Bà nhận mấy người các ngươi làm đồ đệ, cố ý thả xuống núi làm yêu, là để bày đặt kiếp nạn cho người đi lấy kinh." Hít!

Ngô Công Tinh và bảy yêu tinh nhện hít một ngụm khí lạnh.

Hóa ra người ta biết hết cả.

Cách Hoàng Hoa Quan một ngàn dặm, có một ngọn núi Tử Vân, trong đó có động Thiên Hoa, là nơi ở của Tỳ Lam Bà.

Trùng hợp thay, bà ta chính là mẫu thân của Ngang Nhật Tinh Quân trên Thiên Đình.

Tỳ Lam Bà này thực ra đã sớm ngấm ngầm cấu kết với Linh Sơn phương Tây, dưới trướng nuôi một đám tinh quái.

Nhưng do cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật kết thúc sớm, bà ta cũng dứt khoát buông tay không quản nữa. "Muốn gặp sư phụ ta?

Trước hết hãy hỏi thanh bảo kiếm trong tay bần đạo đã!" Ngô Công Tinh nghiến răng, rút bảo kiếm đâm tới.

Hạo Nhất lười cả động thủ với hắn, cách không búng ngón tay một cái, Ngô Công Tinh lập tức nổ tung, hóa thành một đám sương máu. "Tên nhóc con!

Dám giết Bách Nhãn sư huynh!

Chị em, liều mạng với hắn!" 28.

Bảy yêu tinh nhện nổi giận, đồng loạt lấy ra pháp bảo. "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." Hạo Nhất lắc đầu, "Đừng nói

ta không cho cơ hội, tự tìm đường chết." Dứt lời, Hạo Nhất giơ lòng bàn tay lên, trong hư không hiện ra trăm ngàn luồng kiếm mang, vèo một tiếng, chém chết tất cả yêu nghiệt trước mắt.

Cùng lúc đó.

Trong động Thiên Hoa trên núi Tử Vân, Tỳ Lam Bà bị kinh động. "Chạy!

Mau chạy!

Xảy ra chuyện rồi!" Sắc mặt Tỳ Lam Bà kinh hãi, "Bất kể thế nào, trước tiên đến Linh Sơn phương Tây đầu quân cho Vô Thiên Phật Tổ!" Nói rồi, bà ta lập tức hóa thành một luồng sáng, nhanh chóng bay về phía Linh Sơn. "Lão yêu bà này chạy cũng nhanh thật," Hạo Thiên cười ha hả, "Không sao, chạy được hòa thượng, không chạy được chùa.

Đến lúc chúng ta tới Linh Sơn, lại đòi người từ Vô Thiên." Hạo Nhất gật đầu.

Không lâu sau.

Bảy vị công chúa của Thiên Đình vội vã đến, quỳ trước mặt Hạo Thiên, cầu xin khoan thứ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Các nàng đã vi phạm ý chỉ của Thiên Đế, tự ý xuống Địa Tiên Giới tắm suối nước nóng, bị người ta tố giác. "Chuyện không lớn," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Bảy tỷ muội, trở về Hư Thần Giới cấm túc một vạn năm, chuyện này coi như xong." Bảy vị Thiên Thọ công chúa chỉ có thể ngoan ngoãn lĩnh chỉ.

Làm sai thì phải chịu phạt.

Nếu có kẻ nhân cơ hội này lợi dụng để chống lại Thiên Đình, cũng

không phải là không có khả năng.

Dù sao, chuyện tự ý hạ phàm cũng không thể giấu được nhiều đại lão ở Hồng Hoang.

Hạo Thiên và con trai rời khỏi Hoàng Hoa Quan, đi về phía trước nhiều ngày, đột nhiên trên sườn núi đối diện, một lão già tóc bạc phơ bước ra.

Trên cổ lão già treo một chuỗi phật châu, tay cầm gậy đầu rồng, gọi lớn về phía hai người: "Hai vị đạo gia, đừng đi về phía trước nữa, trong núi phía trước có một đám yêu quái, chuyên ăn thịt người qua đường." "Lão nhân gia, lời của ngài có thật không?" Hạo Nhất tò mò hỏi. "Đạo gia không biết đó thôi," lão già lại nói, "Ngọn núi này tên là Sư Đà Lĩnh, giữa núi có một động Sư Đà, trong động có ba tên ma đầu thần thông quảng đại...

Dưới trướng tiểu yêu vô số, nam lĩnh có năm ngàn, bắc lĩnh cũng có năm ngàn, ngay cả tiểu yêu nhóm lửa nấu cơm cũng có tới bảy tám ngàn.

Hai vị đi đến đó, chính là nộp mạng." "Đa tạ lão nhân gia nhắc nhở, chuyện không lớn." Hạo Thiên cười ha hả.

Lão già nghe vậy, cũng sợ không nhẹ.

Kẻ cuồng vọng từ đâu đến, khẩu khí lớn như vậy.

Hạo Thiên và con trai cũng không để ý, tiếp tục đi vào trong núi.

Thực ra trong lòng Hạo Thiên đã rõ.

Sư Đà Lĩnh bị ba ma vương là Thanh Sư, Bạch Tượng, Đại Bằng chiếm cứ, có tổng cộng bốn vạn bảy tám ngàn tiểu yêu, trong bố cục của Phật môn phương Tây, chiếm một vai trò rất quan trọng, trong tám mươi mốt nạn, chiếm tổng cộng bốn nạn.

Nhưng, ở thế giới này, con sư tử lông xanh tự xưng một miệng nuốt chửng mười vạn thiên binh thiên tướng đã bị đánh chết rồi.

Cho nên, Hạo Thiên có chút tò mò, kẻ thay thế sẽ là vị nào. "Phụ hoàng, nơi này địa vực rộng lớn, ít nhất cũng có phương viên tám mươi vạn dặm." Hạo Nhất quan sát bốn phía, "Chẳng trách có thể chứa chấp nhiều yêu ma như vậy." Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Hai cha con cũng lười dây dưa, mỗi người cưỡi một đạo kiếm quang, đánh nát cửa đá động Sư Đà, xông thẳng vào.

Dù có bao nhiêu tiểu yêu quái cản đường, cũng đều bị kiếm quang chém chết. "Ba vị đại vương, xảy ra chuyện rồi!

Có đạo nhân giết vào rồi!" Một tiểu yêu tên là Tiểu Toản Phong, vội vã chạy đi báo tin.

Ở chính giữa tầng thứ ba của động phủ, đang ngồi ba lão yêu mặt mày dữ tợn.

Một con sư tử lông vàng, một con voi già răng vàng, và một con đại bàng điêu mỏ nhọn.

Chúng cũng đã nghe thấy động tĩnh bất thường, sắc mặt kinh nghi bất định.

Nghe tiểu yêu báo tin, ba vị yêu vương lập tức nổi giận. "Yêu đạo từ đâu tới!

Dám tự tiện xông vào động phủ của bản vương, không muốn sống nữa sao?" Lão tượng răng vàng đập bàn. "Chính là kẻ không muốn sống đây." 29.

Giọng Hạo Nhất thong thả truyền vào.

Chớp mắt, Hạo Nhất xòe năm ngón tay, Cửu Tiêu Thần Lôi rơi xuống như mưa.

Tám mươi vạn dặm Sư Đà Lĩnh, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Chương 325

Ba yêu vương kia, cùng với hơn bốn vạn tiểu yêu dưới trướng, toàn bộ bị đánh chết.

Vừa chém giết nhiều yêu nghiệt như vậy, trên đỉnh đầu Hạo Nhất nhanh chóng tụ lại một đám mây công đức vàng rộng trăm mẫu, có công đức giáng xuống.

Đương nhiên, chút công đức này quá ít, ít nhất là xa xa không đủ để Hạo Nhất chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Yêu quái ở đây vừa bị diệt trừ, sắc mặt Phổ Hiền Bồ Tát ở Linh Sơn phương Tây đã thay đổi.

Bởi vì con voi trắng răng vàng kia chính là tọa kỵ của ngài.

Còn con đại bàng điêu mỏ nhọn kia thì có quan hệ rất sâu với Phượng tộc, có dính dáng họ hàng với Khổng Tuyên. "Biết làm sao bây giờ?" Phổ Hiền vô cùng lúng túng.

Ngài không lo lắng cho sự an nguy của tọa kỵ.

Tọa kỵ như vậy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chỉ sợ rằng, đến lúc đó Thiên Đế đến Linh Sơn, sẽ lấy cớ này để trị tội ngài, như vậy thì khó chịu rồi.

Lúc này, Hạo Thiên và con trai đã vượt qua Sư Đà Lĩnh, đến nước Tỳ Khưu. ...

Tình hình ở nước Tỳ Khưu cũng giống hệt như trong trí nhớ của Hạo Thiên.

Có một yêu đạo lừa gạt quốc vương, dùng mỹ nhân kế, gả một nữ tử trẻ trung xinh đẹp cho quốc vương.

Quốc vương ngày ngày chìm đắm trong nữ sắc, sau khi phong nàng làm mỹ hậu, thì ngày đêm vui vầy, hoàn toàn không màng đến triều chính.

Cứ như vậy, quốc vương dần dần gầy gò, ăn uống không ngon.

Yêu đạo kia được phong làm quốc trượng, lừa quốc vương rằng có một phương thuốc tiên từ hải ngoại, có thể chữa khỏi bệnh cho quốc vương, và còn giúp ngài trường mệnh ngàn tuổi.

Chỉ là vị thuốc dẫn có hơi đáng sợ, cần phải bắt một ngàn một trăm mười một đứa trẻ con để hiến tế.

Hạo Thiên và con trai tiến vào nước Tỳ Khưu, thấy trước cửa mỗi cửa hàng đều đặt một cái lồng ngỗng, trên phủ một tấm vải, bên trong truyền ra tiếng khóc của trẻ con. "Phụ hoàng, những đứa trẻ này thật đáng thương, con đi cứu chúng trước." Hạo Nhất nói.

Được Thiên Đế cho phép, Hạo Nhất lập tức thi triển thần thông, vung tay áo, cuộn lên một trận cuồng phong, thu đi hơn một ngàn cái lồng ngỗng.

Tại điện Kim Loan trong vương cung, quốc trượng đang cùng quốc vương uống trà, đột nhiên cảm giác được dị thường, lập tức kinh hoảng thất thố. "Không hay rồi!

Đạo nhân từ đâu tới, muốn phá hỏng chuyện tốt của ta!" Quốc trượng tức giận giậm chân.

Nhưng thấy bộ dạng khó chơi của cha con Hạo Thiên, hắn lập tức sợ hãi, hóa thành một luồng khói đen bỏ chạy.

Hạo Nhất tìm kiếm một hồi, lại không tìm thấy. "Phía nam thành, dốc Liễu Thụ, ở đó có một cây liễu chín chạc, động phủ của yêu quái ở đó." Hạo Thiên bình tĩnh nói. "Phụ hoàng đợi một lát, nhi thần đi trừ yêu." Hạo Nhất nói. "Không vội," Hạo Thiên cười cười, "Yêu quái

này cũng có chút lai lịch, là tọa kỵ của tên dư nghiệt Xiển giáo Nam Cực Tiên Ông, chúng ta bắt con yêu này, rồi đi tìm Nam Cực Tiên Ông tính sổ." Nghe vậy, Hạo Nhất chợt hiểu ra.

Hóa ra còn có chuyện như vậy.

Phải biết rằng, từ sau khi Xiển giáo bị diệt, Nhiên Đăng chuyển thế đầu thân Phật môn, Nam Cực Tiên Ông cũng không rõ tung tích.

Mọi người gần như đã quên mất người này.

Không ngờ, ông ta lại âm thầm cấu kết với Phật môn, thả tọa kỵ của mình ra giúp Đạo Phật chi tranh thiết lập chướng ngại.

Hạo Nhất lập tức lên đường, đi đến dốc Liễu Thụ.

Quốc trượng do lộc yêu hóa thành đang ở trong động cùng mỹ hậu uống rượu vui vầy, bất ngờ bị Hạo Nhất xông vào, pháp lực hóa thành bàn tay khổng lồ đập xuống.

Quốc trượng bị đánh gần chết, hiện ra nguyên hình là một con hươu trắng.

Còn vị mỹ hậu xinh đẹp được dâng cho quốc vương Tỳ Khưu lại là một con hồ ly tinh.

Lúc này, bị một chưởng chấn chết.

Hạo Nhất xách con hươu trắng trở về chỗ cũ.

Hạo Thiên thi triển thuật Sưu Hồn, nắm được ký ức của con yêu này, lập tức biết được nơi ẩn thân của Nam Cực Tiên Ông.

Hóa ra là ở một hòn đảo tiên bị cấm chế bao phủ trong vùng biển phía tây Tây Ngưu Hạ Châu.

Trên đảo rõ ràng có pháp bảo lợi hại trấn giữ, khí tức không hề bị rò rỉ ra ngoài.

Dù thần niệm của Hạo Thiên bao phủ, cũng sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường. "Đi, chúng ta đi tìm người." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hai cha con bay lên trời, hóa thành hai đạo kiếm quang kinh thiên, thẳng tiến về phía Tây.

Nam Cực Tiên Ông đang ngồi dưới gốc cây tùng, thong thả thưởng trà, đột nhiên trong lòng kinh hãi, chén trà trong tay rơi vỡ tan tành. "Sát khí nồng đậm quá!

Hành tung của ta bị lộ rồi!" Nam Cực Tiên Ông hoảng hốt.

Ông ta cũng không còn quan tâm nhiều nữa, trực tiếp mở cấm chế hộ đảo, biến thành một con cá voi, rẽ sóng lặn sâu xuống biển.

Ùng ục!

ùng ục!

Cá voi phun ra những bọt khí khổng lồ, lặn ngày càng sâu.

Mắt thấy sắp đến độ sâu một vạn dặm dưới biển, xung quanh đã tối om, không còn chút ánh sáng nào.

Nhưng.

Cũng chính lúc này.

Một chuyện kinh người đã xảy ra.

Nam Cực Tiên Ông đột nhiên cảm thấy toàn thân trì trệ, bốn phương tám hướng dường như đã hóa thành tường đồng vách sắt, không thể nào bơi về phía trước được nữa.

Chương 326

Đồng thời, nước biển trên đầu tách ra hai bên, ánh sáng vô tận chiếu rọi xuống.

Bóng dáng của Hạo Thiên và Hạo Nhất xuất hiện. "Hai vị đạo hữu!

Chúng ta xưa không oán, nay không thù!

Cớ sao phải ép người quá đáng!" Nam Cực Tiên Ông kinh hãi hét lên. "Phụng pháp chỉ của Thiên Đế, dư nghiệt của Xiển giáo, ai ai cũng có thể tru diệt!

Lão già Nam Cực, ngươi chạy không thoát đâu." Hạo Nhất lạnh lùng nói.

Cũng không nhiều lời, một đạo kiếm quang vạn trượng chém xuống, chém nát Nam Cực Tiên Ông.

Linh Sơn phương Tây.

Quan Âm và Phổ Hiền đều có sắc mặt khó coi.

Bởi vì đã giúp Nam Cực Tiên Ông che giấu, Phật môn phương Tây cũng có phần tham gia.

Thậm chí, thứ che giấu khí tức trên hòn đảo tiên chính là một món chí bảo của Phật môn.

Con hươu trắng kia cũng bị Hạo Nhất bẻ gãy cổ, để dành lần sau gặp Hoang Thiên Đế sẽ làm đồ nướng.

Giải quyết xong chuyện này.

Hạo Thiên và con trai lại quay trở lại con đường đi về phía Tây.

Rời khỏi nước Tỳ Khưu không lâu, tự nhiên đến một khu rừng

tùng đen.

Trong rừng có một ngôi chùa, tên là chùa Trấn Hải Thiền Lâm. "Ngôi chùa này không ổn, yêu khí ngút trời?" Hạo Nhất tò mò.

Vào chùa hỏi thăm mới biết.

Hóa ra nơi này sớm đã có yêu quái xuất hiện, thỉnh thoảng bắt một hai tiểu hòa thượng ăn thịt, bây giờ trong chùa lòng người hoang mang, có rất nhiều sư huynh đệ đã sớm bỏ trốn.

Hạo Nhất gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Tìm một góc không người, Hạo Nhất triệu thổ địa thần của khu rừng tùng đen đến, hỏi thăm tình hình nơi này.

Thổ địa thần không dám giấu diếm, lập tức nói, phía nam cách đây một ngàn dặm có núi Hãm Không, ở đó có một động Vô Để, có một vị Kim Tị Bạch Thử Tinh thần thông quảng đại đang ở.

Thậm chí, người đi lấy kinh năm xưa là Đường Tam Tạng cũng bị yêu quái này bắt về thành thân, bây giờ đã sinh ra mấy tiểu yêu quái. "Ồ?

Đường Tam Tạng ở đó?

Đã theo nữ yêu tinh?" Hạo Thiên lập tức bật cười.

Thú vị, thật sự thú vị.

Trong Tây Du Ký nguyên bản, ông ta không chỉ một lần bị các loại nữ yêu tinh bắt đi, đều là bị ép gả.

Không ngờ, ở thế giới này, Kim Tị Bạch Thử Tinh Địa Dũng phu nhân lại công lược thành công. "Phụ hoàng, chuyện này nên xử trí thế nào?" Hạo Nhất hỏi. "Người đi lấy kinh đã theo nữ yêu tinh, vậy là đã phá giới," Hạo Thiên nói, "Không cần ta ra tay, Vô Thiên cũng sẽ chủ động thanh lý môn hộ.

Cho nên, con chỉ cần giết Địa Dũng phu nhân, mang người đi lấy kinh kia đến Linh Sơn là được." Hạo Nhất đáp một tiếng tuân theo pháp chỉ, rồi đi về phía nam.

Nhìn từ xa, nơi đó có một vách núi, bên vách có một cái cổng chào, trên đó khắc sáu chữ: Hãm Không Sơn Vô Để Động.

Gần đó có một tảng đá khổng lồ, giữa tảng đá có một cái lỗ to bằng cái chum nước.

Nếu hơi lơ là, có thể đi qua mà không thấy.

Hạo Nhất bước chân vào, đi thẳng xuống đáy động.

Quả nhiên thấy đáy động là một không gian rộng mở, rừng tùng che khuất, nhà cửa san sát, có không ít yêu quái biến thành nha hoàn đi lại. "Kẻ nào dám tự tiện xông vào động phủ của ta!" Địa Dũng phu nhân đang cùng mấy tiểu yêu chơi đùa, lúc này cũng bị kinh động.

Hạo Nhất nhìn theo tiếng nói, trong lòng lập tức có số.

Đừng nhìn Địa Dũng phu nhân chân thân là một con chuột bạch mũi vàng, nhưng sau khi biến hóa, cũng có vài phần tư sắc, chẳng trách có thể mê hoặc được Đường Tam Tạng. "Địa Dũng phu nhân?

Vị đã cưỡng ép thành hôn với Đường Tam Tạng?" Hạo Nhất hỏi. "Thì sao nào?!

Ngươi từ đâu tới!

Có thù oán gì với ta?!" Địa Dũng phu nhân tức giận quát.

Lời nàng còn chưa dứt, lại một đạo kiếm quang lóe lên, chém chết nàng ngay tại chỗ. ...

Linh Sơn phương Tây.

Vô Thiên Phật Tổ ngồi ngay ngắn trên Đại Hùng Bảo Điện.

Rất nhiều Phật, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán, Tỳ Khưu Ni đang nghe giảng đạo.

Mặc dù Vô Thiên Phật Tổ nửa đường xuất gia, nhưng thiên phú tuyệt luân, đối với tiểu thừa Phật pháp cũng có kiến giải cực sâu, giảng đến mức hoa trời rơi lả tả, sen vàng mọc dưới đất.

Thậm chí, sát khí nồng đậm trên người ông ta cũng dường như nhạt đi vài phần.

Nhưng, cũng chính lúc này.

Thái Bạch Kim Tinh và Dương Tiễn đến, dẫn theo một hòa thượng tuấn tú mặt trắng không râu. "Vô Thiên tiếp chỉ!

Phụng ý chỉ của Thiên Đế bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh nói, "Đệ tử Phật môn Đường Tam Tạng, không màng liêm sỉ, cấu kết với đại yêu, gây họa một phương, các ngươi nên tự mình xử trí." Đại Hùng Bảo Điện chấn động, tất cả mọi người đều quỳ xuống tiếp chỉ.

Chương 327

Vạn lần không ngờ, Đường Tam Tạng gần như đã bị người đời lãng quên, lại bị lôi ra, đường hoàng đưa đến Linh Sơn.

Đây là vả thẳng vào mặt phương Tây.

Lúc này Đường Tam Tạng, cũng không biết đã bị Địa Dũng phu nhân cho uống linh đan diệu dược gì, vẫn giữ được dung mạo thời trẻ, vô cùng anh tuấn.

Chỉ là, cả ngày ở trong động Vô Để núi Hãm Không, trên người yêu khí nồng hậu.

Lại vì đã phá thanh quy giới luật, ánh mắt dần mất đi sự trong trẻo, cả người cũng không còn linh tính, đứng đó có vẻ ngơ ngác.

Khóe miệng Quan Âm giật giật.

Đại sự không ổn!

Khi xưa, chính ngài đã sắp xếp Địa Dũng phu nhân đi thu xếp cho Đường Tam Tạng.

Không ngờ, sự việc lại bị phanh phui, bị người của Thiên Đình bắt quả tang. "Thần lĩnh chỉ!" Sắc mặt Vô Thiên Phật Tổ âm trầm.

Ông ta liếc nhìn Đường Tam Tạng một cái, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Dù sao, Đường Tam Tạng cũng là đệ tử chuyển thế của kẻ tiền nhiệm.

Vô Thiên lại và Như Lai như nước với lửa.

Cho nên, trong đầu ông ta, lập tức lóe lên mấy chục cách xử trí tàn khốc với Đường Tam Tạng. "Kim Thiền Tử," Vô Thiên Phật Tổ nói,

"Ngươi đã phạm thanh quy giới luật của Phật môn, lại cấu kết với yêu nghiệt, làm ô danh phương Tây.

Lập tức, đày vào địa ngục A Tỳ, vĩnh thế không được siêu sinh." Dứt lời, Vô Thiên Phật Tổ bắn ra một luồng hắc quang.

Đường Tam Tạng lập tức toàn thân kịch chấn, ngay tại chỗ hóa thành tro bụi.

Người bên cạnh không ai dám lên tiếng, càng không ai muốn thay Đường Tam Tạng cầu xin.

Mọi người cũng đều hiểu, phải làm một màn kịch cho Thiên Đình xem, nếu không sẽ không qua được ải này.

Ngay sau đó, ánh mắt Vô Thiên Phật Tổ lại rơi trên người Quan Âm. "Quan Âm Đại Sĩ," Vô Thiên Phật Tổ lại nói, "Những đệ tử bất tài như vậy của Phật môn, còn lưu lạc ở Địa Tiên Giới bao nhiêu?

Hạn cho các ngươi trong ba ngày, toàn bộ mang về Linh Sơn, nghiêm trị!" Quan Âm hết cách, chỉ đành niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Ngài cũng không ngờ, chuyện này lại gây ra phản ứng dây chuyền.

Có lẽ những chuyện xảy ra trước đó, cùng với sự vẫn lạc của Nam Cực Tiên Ông, đã được Vô Thiên Phật Tổ chú ý.

Nếu không muốn chọc giận Thiên Đình thêm nữa, phải mau chóng rút lại toàn bộ những bố trí trước đây, làm một cuộc thanh trừng triệt để.

Quan Âm, Phổ Hiền, Linh Cát cùng một số vị khác, đồng thời rời khỏi Linh Sơn.

Mỗi người phụ trách một khu vực, diệt trừ rất nhiều yêu nghiệt trên con đường đi về phía Tây.

Ngải Diệp Báo Tử Tinh, Cửu Đầu Sư Tử Quái, Tích Hàn, Tích Thử và Tích Trần ba con tê ngưu quái, lần lượt bị đánh chết.

Cho nên, trong hành trình tiếp theo, Hạo Thiên và con trai không còn gặp phải những kiếp số đã được sắp đặt trước trên đường đi về phía Tây nữa. "Ồ?

Tên Vô Thiên này, động tác cũng nhanh thật." Hạo Thiên cười ha hả. "Xem ra, người của Đại Lôi Âm Tự đều hoảng rồi." Hạo Nhất cũng cảm thán.

Theo tình hình hiện tại, đi thẳng đến Linh Sơn cũng sẽ không còn yêu nghiệt nào nữa.

Hai người đang đi về phía trước, bất ngờ, Quan Âm Đại Sĩ cưỡi mây lành đến, quỳ lạy xuống đất. "Thần khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Quan Âm vô cùng cung kính. "Miễn lễ!

Bình thân!" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Ông cũng không có ý định che giấu thân phận nữa.

Trên thực tế, hành tung của Hạo Thiên và Hạo Nhất đã sớm bị rất nhiều đại lão Hồng Hoang để mắt tới.

Không ai là kẻ ngốc, đoán cũng đoán ra được vài phần.

Muốn giấu người của Linh Sơn phương Tây, rõ ràng là không thể. "Khải tấu bệ hạ," Quan Âm lại nói, "Trên đường đi về phía Tây, những bố trí trước đây của Phật môn đều đã được dọn dẹp xong.

Duy chỉ có một yêu nghiệt, là một thành viên của Thiên Đình, thần không dám tự ý quyết định, xin bệ hạ thánh tài." "Ồ?" Hạo Thiên nhướng mày, "Nói tiếp đi, Thiên Đình từ khi nào lại có yêu nghiệt?" "Cách đây tám ngàn dặm, có một nước Thiên Trúc," Quan Âm tiếp tục

giải thích, "Công chúa nước Thiên Trúc, vốn là Tố Nga trong cung Quảng Hàn trên Thái Âm Tinh chuyển thế.

Chỉ vì nhiều năm trước, đã đánh Thỏ Ngọc trong cung Quảng Hàn một chưởng.

Thỏ Ngọc căm hận trong lòng, nhân cơ hội hạ phàm, ném Tố Nga ra ngoài hoang dã, tự mình làm công chúa..." "Còn có chuyện như vậy?" Hạo Nhất cũng cảm thấy mới lạ.

Phải biết rằng, Thái Âm Tinh tuy thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình, nhưng thuộc khu vực rìa, cũng không có cường giả.

Vạn lần không ngờ, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này. "Trẫm biết rồi," Hạo Thiên gật đầu, "Chuyện này không phải là chuyện lớn, cung Quảng Hàn sẽ lập tức có người đến, bắt Thỏ Ngọc về, không để nó tiếp tục làm ác." Rất nhanh.

Nguyệt Lão và Thường Nga đã đến.

Nguyệt Lão này không phải là tên gián điệp ban đầu, mà là người được bổ nhiệm trong Phong Thần Lượng Kiếp, nguyên là một đệ tử Tiệt giáo kỳ cựu.

Thường Nga cũng không phải là Thường Nga ban đầu, "Thường Nga" ban đầu là tên gọi chung của một nhóm nữ tiên trong cung Quảng Hàn, sau này được Hạo Thiên hạ lệnh, chọn ra vị đã từng bị Chu Phùng Xuân trêu ghẹo, nên mới có danh xưng này. "Con Thỏ Ngọc giã thuốc đó ở đâu?" Nguyệt Lão hỏi. "Nếu không ở trong vương cung nước Thiên Trúc, thì ở núi Mao Dĩnh, không chỉ có một hang động, thỏ khôn đào ba hang mà." Thường Nga nói.

Hai người trước tiên bái kiến Thiên Đế, sau đó vội vã đi bắt yêu quái.

Chưa đầy nửa ngày, Tố Nga đã được giải cứu, từ chùa Bố Kim

Thiền trở về vương cung, tiếp tục làm công chúa.

Con yêu tinh Thỏ Ngọc kia thì hiện nguyên hình, bị Thường Nga bắt được.

Chương 328

Vì yêu tinh Thỏ Ngọc ngoài việc trả thù riêng, cũng không gây hại cho quá nhiều phàm nhân, nên Hạo Thiên để Thường Nga mang nó về Thái Âm Tinh, từ nay nghiêm ngặt trông coi.

Hạo Thiên và Hạo Nhất cũng không dừng lại.

Hai người đi thẳng đến Linh Sơn phương Tây.

Hạo Thiên không thích nơi này, nhưng Hạo Nhất cần phải xem qua một chút.

Khi đến gần một phương tịnh thổ, hai người đều hiện ra chân thân.

Hạo Thiên mặc Giáp Đế Vương Thiên Long Hỗn Độn, toát ra khí tượng chí tôn thống ngự tứ hải bát hoang.

Hạo Nhất thì anh tuấn dương cương, ánh mắt kiên định, gần như giống hệt Hạo Thiên ngày xưa, cũng có mệnh cách cửu cửu chí tôn. "Thần khấu kiến bệ hạ!

Nguyện bệ hạ thánh thọ vô cương!" Vô Thiên Phật Tổ dẫn các chư Phật dưới trướng ra đón. 30.

Mười tỷ đệ tử phương Tây cũng đồng loạt quỳ lạy, thần sắc vô cùng thành kính.

Hạo Thiên nói một tiếng miễn lễ bình thân, sau đó ánh mắt lẫm liệt quét nhìn bốn phương.

Hiện nay, cả Tây Ngưu Hạ Châu đều đã rơi vào sự khống chế của Vô Thiên Phật Tổ.

Nhưng, vẫn còn tồn tại một biến số. ...

Vô Thiên giết chết Đường Tam Tạng.

Cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật hạ màn.

Trên thực tế, khi Phật môn phương Tây bị ra lệnh chỉ được truyền giáo ở Tây Ngưu Hạ Châu, cuộc tranh đoạt thế kỷ này đã kết thúc.

Giờ đây Đạo Phật đều là một nhà, đều là thế lực dưới trướng Thiên Đình, cũng không cần phân biệt đôi bên. "Vô Thiên, cùng trẫm đi một chuyến." Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Vô Thiên Phật Tổ trong lòng chấn động.

Điều gì phải đến cuối cùng cũng đến.

Ông ta lập tức bước ra khỏi đám đông, theo sau Hạo Thiên, rời khỏi Linh Sơn phương Tây.

Hai người chủ tớ một trước một sau, bay về phía Nam Thiệm Bộ Châu. "Biết trẫm muốn làm gì không?" Hạo Thiên hỏi. "Chẳng lẽ ngài muốn triệt để xóa sổ Như Lai?

Vĩnh viễn trừ hậu hoạn!" Vô Thiên Phật Tổ hỏi.

Hạo Thiên nhìn sâu vào ông ta một cái.

Không hổ là cáo già, tinh ranh như quỷ. 31.

Thực sự quá biết cách nắm bắt lòng người.

Tây Du Lượng Kiếp kết thúc, theo quỹ đạo của Hồng Hoang, ba trăm năm sau sẽ bắt đầu cuộc nội đấu của Phật môn.

Nếu không có gì bất ngờ, sẽ là Vô Thiên vẫn lạc, Như Lai trở về.

Với thực lực và địa vị hiện tại của Vô Thiên Phật Tổ, dĩ nhiên sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Ông ta cũng đã suy đoán ra được vài manh mối về kiếp số tương lai này. "Vậy thì đi làm đi." Hạo Thiên khẽ gật đầu. "Trừ bỏ Như Lai,

Di Lặc cũng không thể giữ lại!" Trong mắt Vô Thiên Phật Tổ lóe lên một tia sát ý sâu thẳm.

Hạo Thiên hoàn toàn không lên tiếng.

Vô Thiên Phật Tổ làm vậy, tự nhiên có lý do của mình.

Di Lặc là người của Như Lai, Vô Thiên muốn ngồi vững trên bảo tọa Phật Tổ, tự nhiên phải bồi dưỡng thân tín của mình, một ngày nào đó không làm Phật Tổ nữa, người kế vị cũng không thể để Di Lặc làm.

Dưới chân núi Hồ Lô Hỗn Độn, Như Lai đột nhiên tâm huyết dâng trào, một cảm giác tận thế ập đến trong lòng. "Không hay rồi!

La Hầu đã động sát ý!" Như Lai kinh hãi.

Theo lý mà nói.

Thiên Đế đã hạ pháp chỉ, muốn trấn áp Như Lai mười nguyên hội.

Người bình thường căn bản không dám kháng chỉ.

La Hầu chuyển thế thành Vô Thiên Phật Tổ, nếu thật sự dám làm vậy, hẳn là đã được Thiên Đế ngầm cho phép. "Di Lặc!

Mau chạy!

Chạy được bao xa thì chạy!" Như Lai thực sự bất đắc dĩ, chỉ đành truyền tin ra ngoài.

Bản thân bị trấn áp không thể động đậy, bị giết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu Di Lặc có thể trốn thoát, ít nhất có thể giữ lại một chút mầm mống cho phe mình.

Trong Đại Hùng Bảo Điện.

Di Lặc nghe thấy giọng nói hoảng hốt đó.

Toàn thân run rẩy, như rơi vào hầm băng.

Ngài thực sự sợ hãi.

Không ngờ, tình huống từng lo lắng, cuối cùng cũng sắp xảy ra.

Chương 329

Nhưng cả Hồng Hoang bây giờ đều nằm trong tay Thiên Đình.

Dù có ý định trốn chạy, lại có thể trốn đi đâu.

Lấy một cái cớ, Di Lặc lặng lẽ từ thiên điện lẻn ra ngoài.

Nhìn xung quanh, đâu đâu cũng có người, bèn dậm chân một cái, bắt đầu độn thổ bỏ chạy. "Chạy?" Hạo Nhất cười ha hả, "Cứ để hắn chạy một lúc đã, Vô Thiên Phật Tổ thanh lý môn hộ, bần đạo không nên nhúng tay." Mặc dù nói vậy, nhưng thần niệm của Hạo Nhất đã đánh một đạo ấn ký nguyên thần lên người đối phương.

Như vậy, dù Di Lặc có chạy đến chân trời góc bể, hay sâu dưới lòng đất ức vạn dặm, cũng sẽ dễ dàng bị tìm thấy.

Phía bên kia.

Vô Thiên Phật Tổ đã đến dưới chân núi Hồ Lô Hỗn Độn.

Khu vực một ức dặm xung quanh đều bị biến thành khu vực cấm.

Bình thường không ai dám tiếp cận.

Như Lai bị trấn áp dưới đáy núi, bộ dạng vô cùng thảm hại. "Như Lai, hiện nay trong tam giới, có lời đồn bản tọa là ác niệm của ngươi, là ác thi do ngươi chém ra," Vô Thiên Phật Tổ đáp xuống, giọng nói lạnh lùng, "Ngươi nên biết rõ, đó không phải là sự thật." "Ma!

Ngươi là La Hầu chuyển thế!

Không liên quan gì đến bần tăng!" Như Lai nghiến răng nói. "Đúng, không sai, bản tọa là ma," Vô Thiên Phật Tổ cười lạnh, "Ma là gì?

Ma là tự ngã, hành sự theo dục vọng nội tâm, muốn làm gì thì làm,

muốn giết ai thì giết, không hề kiêng kị." "Cho nên, hôm nay bản tọa đến giết ngươi." Vô Thiên Phật Tổ lại nói.

Chớp mắt.

Cả Địa Tiên Giới dường như chìm vào bóng tối vô biên.

Rầm!

Một luồng hắc quang lóe lên, Như Lai bị một thứ giống như hắc động nuốt chửng.

Núi Hồ Lô Hỗn Độn cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, thần mang hỗn độn bắn ra như mưa, vô số đá vụn rơi xuống.

Pháp chỉ của Thiên Đế trên đỉnh núi đột nhiên nới lỏng, rồi hóa thành kim quang bay về Thiên giới.

Cả ngọn thần sơn trong nháy mắt hóa thành nguyên hình, lại biến thành cái hồ lô hỗn độn như trước đây, vèo một tiếng, bay về phía Đông Thắng Thần Châu. "Ồ?

Bảo bối về rồi!" Tôn Ngộ Không mừng rỡ.

Từ trong Thủy Liêm Động hiện thân, nhảy vọt lên mây, đón lấy món linh bảo hỗn độn này.

Vật này đã xuất hiện, vậy thì Như Lai chắc chắn đã xảy ra chuyện, điều này không cần phải nghĩ.

Vô Thiên Phật Tổ ngồi xếp bằng xuống.

Thi triển ma đạo thần thông, sau khi nuốt chửng Như Lai, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa đối phương.

Quá trình này rõ ràng không hề dễ dàng.

Thậm chí, ma khu của ông ta cũng bắt đầu nứt ra, dung mạo cũng không ngừng biến đổi, các loại biểu cảm dữ tợn lần lượt xuất hiện.

Thỉnh thoảng, cả khuôn mặt thậm chí biến thành bộ dạng của Như Lai.

Thấy vậy, Hạo Thiên trong lòng đã có số.

Hai bên đang kịch liệt tranh đoạt, đều nhân cơ hội này chiếm đoạt thân xác của đối phương. "Vô Thiên, trẫm giúp ngươi một tay." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Dứt lời, trong lòng bàn tay Hạo Thiên xuất hiện Tháp Hỗn Độn.

Thân tháp tỏa ra ánh sáng rực rỡ, biến khu vực ức vạn dặm phía dưới thành một vùng hỗn độn mênh mông.

Không đợi Vô Thiên từ chối.

Ông ta đã bị thu vào tầng thứ mười của Tháp Hỗn Độn. "Hạo Thiên!

Thả ta ra ngoài!" Vô Thiên Phật Tổ vừa kinh hãi vừa tức giận.

Không ngờ lại trúng bẫy.

Lại bị tính kế.

Hạo Thiên cố ý tạo ra cục diện này, khiến thực lực của ông ta đột ngột suy giảm, tự lo không xong. "Yên tâm ở trong đó, luyện hóa xong Như Lai rồi hãy ra." Hạo Thiên mỉm cười.

Phong ấn thân tháp khép lại, hoàn toàn giam cầm Vô Thiên bên trong.

Vô Thiên Phật Tổ lúc này vô cùng lúng túng.

Có cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

Tốn công tốn sức, triệt để luyện hóa Như Lai xong, tính mạng lại nằm trong tay người khác.

Chỉ cần Hạo Thiên động một ý niệm, là có thể luyện ông ta thành

một vũng máu đặc.

Nhưng, ngoài dự liệu của Vô Thiên.

Hạo Thiên dường như không định làm vậy ngay lập tức.

Trong chốc lát.

Hạo Thiên lại quay trở lại Tây Ngưu Hạ Châu.

Lúc này, Di Lặc đã chạy rất xa.

Cách Linh Sơn đến mấy chục ức dặm. "Con trai của ta, đi bắt Di Lặc đó về." Hạo Thiên nói.

Chương 330

Hạo Nhất lập tức lên đường.

Hầu như không tốn chút công sức nào, đã bắt được nhân vật mục tiêu.

Di Lặc vì nhiều nguyên nhân, đến nay vẫn chỉ ở cấp độ Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hạo Nhất đã sớm là bán bộ Thánh nhân.

Thực lực hai bên chênh lệch cực lớn, quá trình giao thủ không hề có chút hồi hộp nào.

Chưa đầy nửa nén hương, Di Lặc cũng bị thu vào Tháp Hỗn Độn, trấn áp vững chắc.

Biến cố như vậy khiến cả Linh Sơn phương Tây đều không biết phải làm sao.

Không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng.

Hạo Thiên lại không nán lại ở Địa Tiên Giới, nhanh chóng trở về Hư Thần Giới: "Ngộ Không, Ngao Liệt, hai người các ngươi!

Đánh giết cường địch, có thể tấn thăng thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!". ...

Hư Thần Giới song song với Hồng Hoang. 32.

Người của Phật môn phương Tây thậm chí không một ai từng đến Hư Thần Giới, cũng không thể nào dò xét được động tĩnh bên trong.

Chỉ là, trong lòng mọi người đều rõ.

Lần này, Vô Thiên, Như Lai và Di Lặc, ba người đều lành ít dữ nhiều. "Quan Âm Đại Sĩ, chúng ta nên làm gì đây?" Phổ Hiền có chút tê dại da đầu, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. "Có thể làm gì được," Quan Âm bất đắc dĩ nói, "Hiện nay, chúng ta đều là thần tử của Thiên Đế, quân muốn thần tử chết, thần không thể không chết..." Phổ Hiền lập tức á khẩu không nói được lời nào.

Đúng là có đạo lý như vậy.

Nhưng, không cam tâm.

Phổ Hiền cũng không hiểu được.

Tại sao Hạo Thiên lại quật khởi nhanh đến vậy.

Từ một đạo đồng, trưởng thành thành chí tôn tam giới.

Thậm chí, tru diệt năm vị Thánh nhân, thay đổi cục diện Hồng Hoang, nắm giữ hướng đi của lượng kiếp, phân chia quyền lực với Tử Tiêu Cung.

Dựa vào cái gì?!

Không chỉ Phổ Hiền không hiểu, Linh Cát, Dược Sư và Lê Sơn Lão Mẫu cũng mù tịt.

Hạo Thiên quá bí ẩn!

Bí ẩn đến cực điểm!

Tình hình hiện nay, không phục không được.

Bắt buộc phải làm theo ý chỉ của Thiên Đế.

Phía bên kia.

Trong Hư Thần Giới.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt đã vội vã đến.

Hai người quỳ lạy dưới đất, sắc mặt vô cùng phấn khích.

Phải biết rằng, Hạo Thiên đã sớm hứa hẹn, đợi cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật kết thúc, sẽ để hai người tấn thăng thành Thánh nhân của Thiên Đình.

Nhưng, chuyện này có một điều kiện tiên quyết.

Đó là, phải lập được đại công.

Trước đó trong lượng kiếp, Tôn Ngộ Không đã ra tay một lần, trấn áp Như Lai.

Ngao Liệt thì không có cơ hội gì, về cơ bản chỉ là đi theo cho có.

Chút cống hiến đó, rõ ràng là không đủ.

Không ai ngờ được.

Ở cuối cuộc tranh đấu giữa Đạo và Phật, Hạo Thiên lại có một sự sắp đặt như vậy.

Khiến Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt đều nhìn thấy cơ hội.

Vù!

Tháp Hỗn Độn xoay tròn tốc độ cao, xuất hiện ở chính giữa Hư Thần Giới.

Nó nhanh chóng phóng to lên mấy chục vạn lần, từ kích thước bằng nắm tay, biến thành to lớn hơn cả trăm dải tinh hà cộng lại. "Đi đi!" Hạo Thiên nói.

Phong ấn tầng thứ mười của Tháp Hỗn Độn nhanh chóng được mở ra.

Vô số sương mù hỗn độn hiện ra.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt cảm thấy thân bất do kỷ, bị một luồng lực lớn hút vào.

Trong nháy mắt, hai người đã tiến vào trong tháp.

Đúng vậy, tầng thứ mười của Tháp Hỗn Độn, không gian bên trong không hề chật chội, mà còn lớn hơn cả Tây Ngưu Hạ Châu, lớn hơn đến mấy vạn lần.

Dùng làm chiến trường thì thừa sức.

Hơn nữa, không gian trong tháp đã được Hạo Thiên dùng phù văn âm dương bát quái tái luyện, trở nên kiên cố đến mức khó có thể tưởng tượng.

Dù là chí bảo Hỗn Độn cũng chưa chắc có thể dễ dàng gây ra phá hoại. "!Hai vị!" Khóe miệng Vô Thiên Phật Tổ giật giật, khóe mắt cũng giật theo.

Chương 331

Một dự cảm không lành bao trùm trong lòng.

Di Lặc bên cạnh cũng run rẩy không ngừng.

Dù có chết cũng không ngờ, hai kẻ đột nhiên xông vào lần này lại là Tôn Ngộ Không danh chấn tam giới, và sư đệ của y là Ngao Liệt.

Hai người bọn họ cũng không ngốc, lập tức hiểu ra tình cảnh của mình.

Thiên Đế đã biến họ thành đá lót đường cho Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt tấn giai. "Liều mạng!" Vô Thiên Phật Tổ gầm lên một tiếng.

Trên đầu hiện ra Thiên Ma Tháp, trong tay xuất hiện Thí Thần Thương, dưới tọa đài hiện ra Hỗn Độn Liên Đài hai mươi tư phẩm.

Ma khí vô tận từ trên người ông ta bộc phát ra.

Sát khí cuồn cuộn như triều dâng, gần như nhuộm đen cả tầng thứ mười của Tháp Hỗn Độn thành một đêm đen không thấy năm ngón tay.

Rắc!

Rắc!

Lúc này, Vô Thiên Phật Tổ không còn quan tâm đến việc luyện hóa Như Lai, trực tiếp há miệng phun ra.

Vô Thiên phun ra một luồng phật quang bảy màu, Như Lai lại xuất hiện.

Lúc này Như Lai thiên thủ giương ra, vô lượng phật quang ngưng tụ thành hình, trên đầu có chín ngọn đèn vàng lá bối, hoa cái anh lạc,

chín viên xá lị vàng óng lơ lửng.

Hiện ra kim thân trượng lục hai mươi bốn đầu, mười tám tay, trên đầu có một vầng hào quang công đức khổng lồ như mặt trời, ánh sáng chói lòa. "Vô Thiên đạo hữu, bần tăng cùng ngươi chung sức đối địch!" Như Lai trầm giọng nói.

Tình hình hiện nay, buộc ông ta phải tạm thời biến thù thành bạn.

Vô Thiên Phật Tổ cũng là một kẻ tàn nhẫn tuyệt thế, ngay lập tức đưa ra quyết định.

Tạm thời thả Như Lai, thậm chí không tiếc liên thủ với kẻ địch, trước hết vượt qua kiếp nạn trước mắt đã.

Tình hình trong tháp lại thay đổi.

Hai vị Phật Tổ cộng thêm Di Lặc, đối đầu với Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt. "Ồ?!

Có chút thú vị!" Trăm vị thánh nhân của Thiên Đình đều đổ dồn ánh mắt quan tâm.

Hạo Nhất cũng trở về Hư Thần Giới, hứng thú quan sát. "Ngộ Không sư huynh!

Cố lên nào!" Hạo Nhất cười nói. "Giết!" Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt nhìn nhau một cái, đồng thời giơ binh khí ra.

Hai người đều hiện ra bộ dạng ba đầu sáu tay, hung hăng tấn công về phía trước.

Hỗn Độn Kim Cô Bổng vạch phá không trung, biến không gian này thành hai màu đen trắng.

Ngao Liệt cũng giống Hạo Nhất, đã tu thành Hỗn Độn Lôi Đế Thể, trong một niệm, ức vạn Cửu Tiêu Thần Lôi bùng nổ, nhấn chìm ba người đối phương ngay tại chỗ.

Từng tầng bạo tạc chồng chất lên nhau.

Thời không vỡ nát, bão táp hỗn độn hoành hành.

Cả Tháp Hỗn Độn rung chuyển dữ dội.

Trong một phần vạn của một cái búng tay.

Di Lặc có thực lực yếu nhất đã vẫn lạc, là loại hình thần câu diệt.

Hồn phách đều bị Cửu Tiêu Thần Lôi nổ thành tro bụi.

Vô Thiên và Như Lai cũng vô cùng thảm hại, khó khăn lắm mới chống đỡ được, toàn thân bị nổ đến cháy đen, hộ thể phật quang tan biến, thực lực nhanh chóng suy giảm.

Thậm chí, Hỗn Độn Liên Đài hai mươi tư phẩm dưới tọa đài của Vô Thiên, ánh sáng cũng đã tối đi rất nhiều.

Hoàn toàn không ngờ, điều khiến hai người lúng túng nhất, không phải là Tôn Ngộ Không, mà là Ngao Liệt gần như chưa từng ra tay.

Bùm!

Hỗn Độn Kim Cô Bổng đập xuống.

Lúc này thân gậy gần như đã lấp đầy cả tầng thứ mười, che trời lấp đất như vậy. "Chết mất!" Vô Thiên Phật Tổ kinh hãi hét lên.

Trong nháy mắt, Thiên Ma Tháp trên đầu lại một lần nữa nổ tung, Thí Thần Thương cũng bị nghiền nát ngay tại chỗ, cả người bị đánh bay đi.

Nếu không phải có Hỗn Độn Liên Đài hai mươi tư phẩm bảo vệ.

Chỉ một đòn này, đã không chống đỡ nổi.

Như Lai cũng không khá hơn, lập tức bị trọng thương, pháp thân mười tám tay, hai mươi bốn đầu đều không thể duy trì.

Chín viên xá lị trên đầu gần như đồng thời nổ tung, thay ông ta

chống đỡ đòn tấn công kinh khủng vô biên kia. "Con khỉ này, mạnh hơn trước đây!" Như Lai kinh hãi thất sắc.

Vạn lần không ngờ, Tôn Ngộ Không trong thời gian ngắn như vậy lại có sự đề thăng to lớn, ra chiêu khiến người ta rùng mình, căn bản không thể chống đỡ. "Quá mãnh liệt!

Ngộ Không sau khi tấn thăng, có thể làm Đấu Chiến Thánh Nhân của Thiên Đình ta!" Dao Cơ tán thán. "Đấu Chiến Thánh Nhân?!

Danh hiệu không tồi!" 33.

Chư thánh đồng loạt gật đầu.

Bởi vì Tôn Ngộ Không khi đấu pháp với người khác, cực kỳ hung hãn, phảng phất hóa thân thành thái cổ bạo viên, không đánh chết kẻ địch ngay tại chỗ thề không bỏ cuộc.

Nói đơn giản, trời sinh hiếu chiến, trong xương cốt có một luồng khí hung tàn, gần như là kẻ cuồng chiến bẩm sinh.

Chương 332

Lúc này, Ngao Liệt cũng không chịu thua kém, trên đầu bay ra ba mươi sáu thanh Hỗn Độn Kim Kiếm được luyện thành từ lá của Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ, một mảng kiếp quang lớn vung vãi, chém về phía đối phương. ...

Tháp Hỗn Độn, tầng thứ mười.

Vô cùng kiếp quang huy sái, bao trùm mọi khu vực.

Ba mươi sáu khẩu Hỗn Độn Kim Kiếm hóa thành ức vạn đạo kiếm mang hỗn độn, hung hăng chém xuống.

Một kích này, phá diệt tất cả.

Dù là Thánh nhân đứng trước mặt, cũng sẽ bị đánh chết trong nháy mắt.

Hỗn Độn Liên Đài hai mươi tư phẩm dưới tọa đài của Vô Thiên, huyễn hóa ra từng tầng thần quang chín màu dày đặc cực độ, tạo thành một lớp phòng ngự đáng sợ.

Lại bị một làn sóng kim kiếm chém tới, trực tiếp chém nổ.

Hỗn Độn Liên Đài nổ tung, ngay tại chỗ hóa thành hư vô.

Trên người Vô Thiên Phật Tổ cũng bị thủng rất nhiều lỗ đen ngòm.

Nhưng, lại không hề chảy máu, ngược lại sắc mặt trở nên dữ tợn đến cực điểm, phát ra tiếng gầm rống gần như cuồng bạo. "Hai con nghiệt súc nhỏ!

Muốn giết bản tọa!" Vô Thiên Phật Tổ gầm lên, "Chắc các ngươi không biết, bản tọa đã sớm bất tử bất diệt!

Chút thủ đoạn này làm gì được!" Mặc dù gào thét điên cuồng, nhưng Như Lai bên cạnh đã không chống đỡ nổi, bị thế công sắc bén của Ngao Liệt lấy mạng.

Dù sao, Như Lai chỉ là bán bộ Thánh nhân, còn lâu mới chứng đạo thành Thánh, thực lực có mạnh, thủ đoạn có nhiều cũng có hạn. "Bộ kim kiếm của Ngao Liệt!

Quá sắc bén!" Trăm vị thánh nhân của Thiên Đình đều động dung.

Họ quả thực biết rằng, lá của Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ có thể chế tạo thành bảo kiếm cấp linh bảo hỗn độn.

Nhưng, người đầu tiên sử dụng lại là tiểu tử Ngao Liệt. "Phụ hoàng!

Con muốn một trăm linh tám phiến lá Ngô Đồng Thần Thụ!" Long Cát công chúa lập tức nói. 34.

Một trăm linh tám khẩu Hỗn Độn Kim Kiếm, nếu tổ thành kiếm trận thì quả thực quét ngang trời đất, Thánh nhân cũng phải tránh né mũi nhọn. "Ta cũng muốn!

Ta muốn bảy mươi hai phiến là được!" Dao Cơ nói. "Ta!

Ta!

Ta!

Có ta!

Ta cũng giống Dao Cơ!" Tây Vương Mẫu cũng hùa theo.

Gần như cùng lúc.

Rất nhiều Thánh nhân của Thiên Đình lên tiếng đòi lá của Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ.

Hạo Thiên dĩ nhiên sẽ không từ chối.

Trên thực tế, mỗi cây Thái Sơ Ngô Đồng Thần Thụ có ít nhất mấy vạn phiến lá, đủ để đáp ứng nhu cầu của các Thánh nhân Thiên Đình.

Thánh nhân càng mạnh, đối với Thiên Đình cũng càng có lợi.

Phía bên kia.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt liên thủ vây công Vô Thiên Phật Tổ.

Bóng gậy như núi, thần lôi như biển, kiếm mang hỗn độn cắt xé âm dương vạn vật.

Với thế công lăng lệ như vậy, Vô Thiên Phật Tổ làm sao chống đỡ nổi.

Ma khu của ông ta sớm đã bị đánh thành như cái sàng.

Nhưng, ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Vô Thiên không chết.

Cảnh tượng vô cùng kỳ quái. "Không phải chân thân của hắn!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Nếu là chân thân, dù là Thánh nhân cũng vậy, sớm đã bị đánh chết tại chỗ, gây ra dị tượng trời xanh đổ lệ. "Vậy phải làm sao?" Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt đều ngẩn ra. "Không có cách nào đâu," Vô Thiên Phật Tổ cười gằn không ngớt, "Thôi được, để các ngươi kiến thức, thủ đoạn cuối cùng của lão tổ ta, cùng ta nhập ma đi!" Dứt lời, Vô Thiên Phật Tổ nổ tung thành một đám.

Đám sương đen đó ngưng tụ không tan, bên trong truyền ra tiếng cười khả nghi "kiệt kiệt kiệt kiệt".

Ngay sau đó, một cánh cổng cao lớn được tạo thành từ vô số hài cốt thò ra từ trong sương mù.

Toàn thân nó mọc đầy gai ngược, bộ dạng vô cùng dữ tợn, chính giữa mở ra một cánh cửa sâu thẳm, dường như thông đến một thế

giới song song khác. "Minh Giới Chi Môn, chẳng trách." Hạo Thiên cười ha hả.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

Hóa ra, Vô Thiên Phật Tổ cực kỳ giảo hoạt, đã sớm lưu lại một con đường lui.

Cũng không biết từ khi nào, chân thân của Vô Thiên Phật Tổ đã đến Minh Giới, chinh phục nơi đó, và còn thiết lập một cánh cổng thông giữa Hồng Hoang và Minh Giới.

Ngay sau đó, cánh cổng hài cốt kia phun ra ức ức vạn trọng ma khí ngút trời.

Dường như muốn kéo cả Tháp Hỗn Độn vào Minh Giới.

Chương 333

Nhân tiện, cũng muốn ô nhiễm cả Hư Thần Giới, khiến tất cả sinh linh, trăm vị thánh nhân của Thiên Đình đều tẩu hỏa nhập ma, đọa vào ma đạo tối tăm vô tận. "Ngộ Không, Ngao Liệt, trở về đi." Hạo Thiên lên tiếng.

Chuyện này đã hoàn toàn đi chệch khỏi quỹ đạo dự định.

Vượt qua phạm vi thực lực của Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt.

Hai người đáp một tiếng tuân theo pháp chỉ, rồi lập tức lui ra khỏi Tháp Hỗn Độn.

Chỉ thấy Minh Giới Chi Môn kia vẫn đang lơ lửng, phun ra ma khí, nhanh chóng lấp đầy mọi không gian.

Ngay sau đó, một ác ma Minh Giới cao lớn xuất hiện.

Thân cao của nó đến ngàn trượng, toàn thân khoác áo giáp bằng đồng xanh, trong các khe hở của áo giáp, không ngừng có ngọn lửa đen nhảy múa.

Đó là dung nham đáng sợ của Minh Giới, tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Không chỉ vậy, sau lưng ác ma Minh Giới này còn mọc một đôi cánh xương tàn tạ, trông có vẻ rách nát, nhưng lại bao quanh bởi tử khí đáng sợ.

Chỉ cần bị đầu nhọn của cánh xương khẽ quẹt trúng, dù là đại năng cấp Chuẩn Thánh cũng sẽ lập tức hóa thành một vũng máu đặc hôi thối. "...

Nhiên Thiêu Minh Ma!" Hạo Thiên vô cùng bình tĩnh.

Ác ma Minh Giới trước mắt tỏa ra tà khí Minh Giới đáng sợ, chỉ cần hơi đến gần một chút, sẽ bị định là nhập ma. "Đây là đâu?" Nhiên Thiêu Minh Ma nói tiếng người, "Thế giới Hồng Hoang không giống thế này!

Thả ta ra, ta muốn chinh phục Hồng Hoang!" Rầm!

Nhiên Thiêu Minh Ma hung hăng dậm chân, cả tầng thứ mười của Tháp Hỗn Độn đều rung chuyển nhẹ.

Rất nhanh, càng nhiều ác ma Minh Giới từ cánh cổng hài cốt kia xông ra.

Huyết Minh Ma, Phá Hoại Minh Ma, Hắc Thiết Minh Ma, Thi Hài Minh Ma, Na Già Địa Ngục Cự Xà Ma, Thái Cổ Minh Ma...

Con nào con nấy đều trông dữ tợn đáng sợ, thân thể cao lớn cường tráng, sở hữu sức phá hoại cực lớn.

Những ác ma Minh Giới này nhanh chóng xông ra đến mấy trăm vạn.

Nhìn mà trăm vị thánh nhân của Thiên Đình đều không nói nên lời.

May mà là ở trong Tháp Hỗn Độn.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, bị Vô Thiên Phật Tổ giở trò như vậy, nếu không kịp thời ngăn cản, e rằng sẽ gây ra đại họa. "Phụ hoàng,..." Hạo Nhất khẽ nhíu mày. "Không sao," Hạo Thiên cười ha hả, "Cứ để chúng nó vào, càng nhiều càng tốt!

Trước hết lấp đầy cả mười hai tầng của Tháp Hỗn Độn đã!" Nghe vậy, Hạo Nhất ngẩn người.

Không hiểu phụ hoàng đang làm gì. "Ca, có phải người muốn biến Tháp Hỗn Độn thành Tháp thí luyện Minh Giới, để các cường giả Thiên Đình vào đó lịch luyện không?" Dao Cơ hỏi. "Quả nhiên thông

minh." Hạo Thiên cười ha hả, "Những con Minh Ma này, ít nhất đều ở cấp Đại La Kim Tiên.

Nhưng, vì thể phách của chúng quá mạnh mẽ, thực lực thực tế thậm chí có thể sánh ngang Chuẩn Thánh.

Nếu có được mấy chục tỷ con, vừa hay tạo đối thủ cho đệ tử của chúng ta..." "Phụ hoàng thánh minh!" Hạo Nhất mừng rỡ. "Bệ hạ thánh minh!" Chư thánh của Thiên Đình cũng cảm thán.

Với uy năng của Tháp Hỗn Độn, có thể trấn áp tất cả tu sĩ dưới Đại Đạo.

Dù là trấn áp vạn ức ác ma Minh Giới, e rằng cũng không thành vấn đề.

Nhưng, một khi đạt được điều kiện như vậy, muốn vào đó lịch luyện, không phải người bình thường có thể làm được.

Phải là thành viên cốt cán của Thiên Đình, thậm chí phải là người sắp tấn giai Thánh nhân.

Nếu không, e rằng không chống đỡ được bao lâu.

Hạo Thiên không vội vàng, kiên nhẫn chờ đợi.

Ngày càng nhiều ác ma Minh Giới tràn vào trong tháp, thậm chí bắt đầu xuất hiện cường giả cấp Chuẩn Thánh. ...

Hỗn Độn Tháp có tổng cộng mười hai tầng.

Trừ tầng cao nhất ra, mười một tầng còn lại đều bị vô số ác ma từ Minh Giới tràn vào lấp đầy.

Chúng nhiều đến mức chật ních hang cùng ngõ hẻm, số lượng vượt qua mấy trăm triệu.

Có lẽ ý đồ của Vô Thiên Phật Tổ là dùng một chiêu phá hủy Hỗn Độn Tháp từ trong ra ngoài.

Nhưng lão đã đánh giá thấp thần uy của Hỗn Độn Tháp.

Tất cả tu sĩ dưới Đại Đạo, Hỗn Độn Tháp đều có thể trấn áp.

Dù số lượng có nhiều hơn bây giờ một trăm lần cũng không sao. 35.

Nhiều ác ma Minh Giới như vậy, lại không có ai quản thúc, lập tức gây ra hỗn loạn, đại chiến bùng nổ.

Cảnh tượng hỗn loạn đến cực điểm.

Cả Hỗn Độn Tháp không ngừng rung chuyển.

"Cũng có chút thú vị." Hạo Thiên khẽ cười.

"Phụ hoàng, bây giờ nên xử trí thế nào?" Hạo Nhất hỏi.

Hạo Thiên bình thản nói: "Cứ ở đây chờ, trẫm đi Minh Giới một chuyến." Hạo Nhất lập tức gật đầu.

Trong nháy mắt, thân hình Hạo Thiên khẽ động, cả người đã xuất hiện bên trong Hỗn Độn Tháp.

Lại một cái chớp mắt nữa, y đã xông vào cánh cổng hài cốt kia, tiến vào trong Minh Giới.

Chương 334

Toàn bộ quá trình diễn ra cực ngắn, gần như hoàn thành trong một phần triệu giây.

Vô số ác ma Minh Giới thậm chí còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, liền lần lượt nổ tung thành sương máu.

Hạo Thiên vừa tiến vào Minh Giới, ngay lập tức đã bị Vô Thiên Phật Tổ đang ẩn nấp trong đó cảm nhận được.

Lúc này, Vô Thiên Phật Tổ không còn giữ hình tượng áo bào đen tóc dài, mà đã khôi phục lại dáng vẻ kiếp trước, xuất hiện với thân phận Ma Tổ La Hầu.

Lão đang trấn giữ tại trung tâm Minh Giới, ngồi trên một vương tọa hài cốt lơ lửng, ma khí ngút trời, sát ý gần như ngưng tụ thành thực chất.

Có ít nhất hơn mười vạn ác ma Minh Giới cấp bậc Chuẩn Thánh đang hộ vệ bên cạnh La Hầu.

Nhiều đại năng ác ma tụ tập lại một chỗ như vậy, trong hư không phảng phất như mọc lên một vầng mặt trời màu đen.

"Hạo Thiên!

Ngươi dám đến Minh Giới?" La Hầu cười ngông cuồng, "Đúng là không biết sống chết!

Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!

Nơi này không phải Hồng Hoang đâu!" Hạo Thiên liếc mắt nhìn, lười biếng trả lời.

Chỉ trong nháy mắt, thần niệm của y đã bao phủ toàn bộ Minh Giới.

Vùng đất này vô cùng rộng lớn, tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng cũng phải lớn bằng ba phần tư diện tích thế giới Hồng Hoang.

Nơi đây cũng không phải một màu đen tối, khắp nơi đều có sông núi, khe suối, cây cối cao chọc trời, có cả những dây leo khổng lồ uốn lượn như rồng.

Trên các dãy núi đều điểm xuyết vô số đom đóm đá phát quang, những loài thực vật đông đảo kia cũng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Không chỉ vậy, sản vật ở Minh Giới cũng vô cùng phong phú, khoáng sản nhiều đến kinh người.

Hạo Thiên chỉ liếc mắt một cái đã thấy được ít nhất mười mấy loại dược liệu luyện khí đỉnh cấp, thậm chí có thể dùng để chế tạo Hỗn Độn Linh Bảo.

Ví dụ như Minh Ngọc, Vạn Niên Tử Ngân, Hoàng Tuyền Tinh Thạch, Thiên Thê Văn Cương, v.v… Còn có rất nhiều Hỗn Độn Linh Căn đặc hữu của Minh Giới phân bố khắp nơi, hình dáng kỳ dị, có cái còn giống hệt ác ma, Hạo Thiên vốn kiến thức rộng rãi mà cũng không thể gọi tên.

Chính vì những thứ này mà đám ma vật ai nấy đều trông vô cùng hung hãn, thể phách vượt xa tu sĩ Nhân tộc bình thường.

"Nơi này cũng không tệ." Hạo Thiên cười cười.

Thật lòng mà nói, môi trường ở đây còn tốt hơn U Minh Huyết Hải của Minh Hà lão tổ rất nhiều.

Ít nhất không cần lo về tài nguyên tu luyện.

Nếu không thì cũng chẳng thể sinh ra nhiều đại năng cấp Chuẩn

Thánh như vậy.

Thấy Hạo Thiên hoàn toàn không coi mình ra gì, La Hầu nổi giận.

“Giết!

Dám xông vào địa bàn của bản tọa!

Ta sẽ khiến ngươi có đi không có về!” La Hầu lạnh lùng nói.

Ầm ầm! 36.

Ít nhất có hơn một vạn ác ma cấp Chuẩn Thánh, ngợp trời dậy đất hướng về phía Hạo Thiên tràn tới.

Nếu là Thánh nhân đứng đây, cũng phải giật mình một phen.

Tuy không đến mức đánh không lại, nhưng cũng phải luống cuống tay chân một hồi.

Hạo Thiên không nói hai lời, trên đỉnh đầu xuất hiện hào quang may mắn, một Hỗn Nguyên Đạo Quả bay ra.

Mười hai đạo Hỗn Độn Âm Dương chi khí từ đỉnh đạo quả rủ xuống, ngưng kết thành cánh hoa.

Trong phút chốc, một cỗ áp lực kinh khủng vô biên khuếch tán ra.

Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh nhân Tứ Trọng Thiên vô cùng mạnh mẽ, không phải là thứ mà đám lâu la này có thể tưởng tượng được.

Chỉ nghe “ong” một tiếng, Hỗn Nguyên Đạo Quả khẽ rung động.

Hàng trăm đạo Hỗn Độn thần mang hung mãnh bắn ra, trong phạm vi mười tỷ dặm, tất cả đều hóa thành hỗn độn, mọi thứ đều bị chấn thành bột mịn.

La Hầu và đám hộ vệ bên cạnh thậm chí còn không kịp trốn thoát, đương trường bị chấn thành hư vô.

Cảnh tượng như vậy, quả thực kinh người.

Sau khi Hạo Thiên đột phá cảnh giới này, y đã nắm giữ không ít cách sử dụng Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Y cũng không thể dùng Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh Cảnh Tứ Trọng Thiên để đập người, nếu không, chỉ cần khống chế uy lực không tốt một chút, cả Minh Giới sẽ bị đánh nổ ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, một cỗ ý chí hoảng sợ kinh hãi đang nhanh chóng rời đi.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã ở ngoài ngàn tỷ dặm.

"Hạo Thiên!

Ngươi không giết được ta đâu!

Ta vĩnh sinh bất tử!

Vạn kiếp bất ma!" Giọng nói của La Hầu lại một lần nữa truyền đến.

Thấy vậy, Hạo Thiên cũng đại khái hiểu ra.

Đối phương thân là thủy tổ Ma đạo, tự nhiên có vô số thủ đoạn quỷ dị.

E rằng lão đã dùng phương pháp tương tự như vô số phân thân, chỉ cần một phân thân chưa chết, thì sẽ vĩnh viễn không vẫn lạc.

Giống như Minh Hà lão tổ kia, có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, tự xưng Huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử.

Thậm chí, Hạo Thiên cảm giác được, La Hầu có thể tùy ý đoạt xá bất kỳ một ác ma Minh Giới nào, một ngọn cỏ nhỏ, một tảng đá, một con sâu bọ, từ đó ẩn nấp đi.

Như vậy thì tương đối khó giải quyết.

“Đồ ngu,” Hạo Thiên khẽ cười, “Ngươi nghĩ trẫm sẽ đuổi giết ngươi sao?

Với tu vi cảnh giới của trẫm, cả đời ngươi cũng không theo kịp… Nếu trẫm hủy diệt cả Minh Giới, ngươi nghĩ mình có thể sống sót không?” “Hít!” La Hầu lập tức không dám lên tiếng nữa.

Dựa vào chiêu vừa rồi, La Hầu tin chắc trăm phần trăm, đối phương có thể tùy ý phá diệt một giới.

Chương 335

Quá đáng sợ!

Trên đời sao lại có cường giả như vậy.

Trong lòng La Hầu tuyệt vọng vô cùng.

Nhưng, Hạo Thiên cũng không làm vậy.

Bởi vì y đã phát hiện ra một vấn đề then chốt.

Thế giới này không có người chưởng khống Thiên đạo.

Thậm chí, pháp tắc Thiên đạo cũng không tồn tại.

Một ý tưởng táo bạo chợt nảy ra trong đầu y.

Trước tiên trở thành người chưởng khống Minh Giới, sau đó luyện hóa cả một giới.

Ngay lập tức, Hạo Thiên ngồi xếp bằng xuống.

Một trăm linh tám thanh Hỗn Độn Kim Kiếm từ sau lưng bay ra, từng luồng kiếm mang cắt xé âm dương hư không, bảo vệ toàn thân y.

Mi tâm của y lặng lẽ nứt ra, một luồng pháp tắc Thiên đạo bay ra, hóa thành Thần liên trật tự, bắt đầu cưỡng ép dung nhập vào thế giới này.

"Ngươi!

Ngươi muốn trở thành người chưởng khống Thiên đạo của Minh Giới!" La Hầu trợn mắt há mồm.

Không được, phải ngăn cản!

Nếu không, một khi để Hạo Thiên thành công, La Hầu sẽ chết không có chỗ chôn.

Không chỉ vậy, hàng tỷ tỷ vạn ác ma trong Minh Giới, cùng với vô số sinh linh, cũng sẽ rơi vào tay Hạo Thiên, mặc cho vị Thiên Đế này tùy ý định đoạt.

Theo lệnh của La Hầu, quân đoàn ác ma từ bốn phương tám hướng của Minh Giới, lao về phía vị trí của Hạo Thiên.

Nhìn tình hình trước mắt, La Hầu run lẩy bẩy.

Bởi vì xung quanh Hạo Thiên gần như đã hình thành một vùng chân không hỗn độn, vô số kiếm mang hỗn độn đang cắt xé, nghiền nát.

Hỗn độn quang mang bắn ra như mưa, rơi xuống đâu, nơi đó liền bị phá diệt thành hư vô, bất kỳ sinh linh nào dám đến gần đều lập tức nổ tung, hình thần câu diệt ngay tại chỗ.

Một trăm linh tám thanh Hỗn Độn Kim Kiếm kia, Hạo Thiên đã sớm tế luyện xong, lại còn dung nhập Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm, cùng với mấy tòa Thái cổ sát trận, cho nên uy lực kinh thiên động địa.

Quân đoàn ác ma đông như biển điên cuồng lao tới, giống như rơi vào một cỗ máy xay thịt lớn bằng cả Hồng Hoang.

Gần như mỗi một khoảnh khắc, có hàng triệu ác ma Minh Giới vẫn lạc, nhục thân, nguyên thần, hồn phách đều bị nghiền nát hoàn toàn.

Tổn thất như vậy, cho dù là La Hầu tự cho mình là chủ của Minh Giới, cũng hoàn toàn không thể chịu đựng nổi.

Nội tâm lão đang rỉ máu.

Nhưng, không làm vậy cũng không được.

Vạn nhất ngăn cản được Hạo Thiên, Minh Giới có lẽ còn hy vọng,

bản tôn của La Hầu có lẽ còn hy vọng.

"Liều mạng!

Cho dù hao tổn đến tên thuộc hạ cuối cùng cũng không tiếc!" Đôi mắt La Hầu đỏ ngầu, hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Lão ghen tị với Hạo Thiên, có được thủ đoạn nghịch thiên như vậy.

Lão cũng muốn trở thành người chưởng khống Thiên đạo của Minh Giới, nhưng điều kiện không cho phép.

Minh Giới rộng lớn này, quân đoàn ác ma hàng tỷ vạn này, là lá bài tẩy lớn nhất của La Hầu.

Dựa vào lá bài này, lão cuối cùng sẽ báo thù Hồng Quân, triệt để đoạt lấy Hồng Hoang.

Nhưng sự xuất hiện của Hạo Thiên đã phá tan dã tâm của La Hầu.

Hạo Thiên hoàn toàn không để ý đến động tĩnh bên cạnh, chuyên tâm làm việc của mình.

Mười ngày sau, pháp tắc Thiên đạo đã hoàn mỹ dung nhập vào Minh Giới.

Một đạo pháp tắc này là do Hạo Thiên chưởng khống.

Điều này có nghĩa là, y đã trở thành người chưởng khống sơ bộ của Minh Giới, có thể tùy ý thay đổi các loại quy tắc ở đây.

Ba tháng sau, pháp tắc Thiên đạo từ một, đã sinh ra ba ngàn chi số, tạo thành một tấm lưới vô hình, bao phủ mọi ngóc ngách của Minh Giới.

"Thành công rồi!" Hạo Thiên thở ra một hơi trọc khí.

Lúc này, số ác ma Minh Giới bị một trăm linh tám thanh Hỗn Độn

Kim Kiếm chém giết đã không thể đếm xuể, gần như đã làm giảm số lượng sinh linh của cả Minh Giới đi hơn chín phần, tổn thất của La Hầu lớn chưa từng có.

"Đừng giết ta!

Cầu xin ngài, ta nguyện ý thuần phục, làm chó săn cho ngài!

Bán mạng vì ngài!" La Hầu quỳ xuống đất cầu xin.

Lão thật sự đã đầu hàng.

Đối thủ mạnh mẽ vượt xa sức tưởng tượng của lão.

Thực lực cũng hơn xa lão.

"Không, trẫm từ chối." Hạo Thiên bình thản nói, "Ngươi là ma, trẫm là Huyền môn chính thống, chúng ta thủy hỏa bất dung." Vừa dứt lời, một đạo ý chí Đại đế vô song đã trấn áp cả Minh Giới.

Bùm bùm bùm bùm!

La Hầu nổ tung.

Những ác ma Minh Giới còn sót lại cũng lần lượt nổ tung.

Sinh linh của Minh Giới cũng lần lượt nổ tung thành một đám sương máu.

Trong cả thế giới, mọi sinh cơ đều bị xóa sổ.

Một cỗ tử khí đáng sợ bao trùm mọi ngóc ngách.

Nơi đây phảng phất biến thành Vô Gián Địa Ngục kinh hoàng.

"Phục sinh?

Chương 336

Xin lỗi, ngươi không còn cơ hội nữa đâu.” Hạo Thiên khẽ cười.

Tâm niệm vừa động, cả Minh Giới lập tức co rút nhanh chóng, hóa thành một hạt bụi.

Dung nhập vào Hỗn Nguyên Đạo Quả của Hạo Thiên, trực tiếp trở thành dưỡng chất màu mỡ cho Hỗn Nguyên Đạo Quả trưởng thành.

Đồng thời, Hạo Thiên cũng phát hiện ra.

Ở vị trí ban đầu của Minh Giới, có những vết nứt thời không, có thể thông đến nhiều vị diện hơn.

Ví dụ như Hoàng Tuyền thế giới, Thiên Ma giới, Sa Bà Tịnh Thổ thế giới, Ma Ha Địa Ngục thế giới, v.v… Sinh linh của những thế giới này, số lượng cũng vô cùng khổng lồ, động một cái là tính bằng vạn tỷ, trong đó cũng có Thiên đạo Thánh nhân tồn tại.

“Nếu có cơ hội, có thể đi du ngoạn một phen!” Hạo Thiên có hứng thú.

Bởi vì y cảm giác được, sau khi thôn phệ Minh Giới, Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả trưởng thành càng nhanh hơn, gần như sắp tiếp cận Thánh nhân cảnh giới Ngũ Trọng Thiên.

Đây quả là một con đường tắt.

Suy cho cùng, Hỗn Nguyên Đạo Quả dù nhiều, bên trong không có thế giới hoàn chỉnh, trưởng thành, hiệu quả cũng không rõ rệt.

Minh Giới tương đương với một thế giới nằm giữa Trung thiên thế giới và Đại thiên thế giới.

Cho nên, nó có thể cung cấp sự nuôi dưỡng cực lớn cho Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Chỉ là, con đường này người bình thường căn bản không thể đi.

Bởi vì thôn phệ một thế giới hoàn chỉnh, nhân quả còn lớn hơn Hồng Hoang.

Dù sao, bên trong cũng tồn tại quá nhiều sinh linh.

Ngay cả người chưởng khống Thiên đạo cũng không dám làm như vậy.

Hạo Thiên thì không sao.

Y chưởng khống Đại Nhân Quả Thuật, chỉ cần bỏ ra một chút cái giá là có thể chuyển dời nhân quả.

Vì vậy, sau khi thôn phệ cả Minh Giới, Hạo Thiên đã đến một thế giới hoang vu không người ở, đem tất cả nhân quả đã nhận được trước đó chém đứt, dùng tuyệt thế thần thông phong tỏa ở đó.

Làm xong chuyện này, y mới trở về Hư Thần Giới.

"Bệ hạ đã trở về!" Mọi người reo hò vui mừng.

Bởi vì lần này Hạo Thiên đi, thời gian quả thực rất dài.

Mọi người không lo y không địch lại La Hầu, chỉ lo xảy ra sự cố, gây ra bất ngờ.

"Thế gian không còn La Hầu, cũng không còn Vô Thiên," Hạo Thiên bình thản nói, "Ngộ Không, Ngao Liệt, biểu hiện rất tốt, lên đây đi." Lời còn chưa dứt, Tôn Ngộ Không và Tiểu Bạch Long Ngao Liệt đã chờ đợi từ lâu, bước ra khỏi hàng, phủ phục trên mặt đất.

Hạo Thiên thần niệm vừa động, pháp tắc Thiên đạo lập tức hóa thành hai vòng xoáy, truyền xuống lượng công đức khổng lồ, rót vào cơ thể hai người.

Hô!

Hạo Thiên đưa tay ra, lại chộp lấy hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Theo ý của y, hai đạo Hồng Mông Tử Khí lập tức hóa thành hai giọt nước màu tím thuần túy.

Tí tách!

Giọt nước rơi xuống, bao bọc lấy Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt.

Trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình thấy cảnh này đều không khỏi thầm tán thưởng.

Nếu để Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt tự luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, cần phải mất một thời gian rất dài, e rằng phải mấy ngàn năm.

Hạo Thiên làm như vậy, tức là đã giúp một tay, rút ngắn đáng kể thời gian này.

Quả nhiên, hai người toàn thân chấn động, lập tức có được Đại đạo chi cơ.

Toàn bộ quá trình nhanh đến lạ thường.

"Lợi hại!

Thực lực của sư huynh hình như tăng lên rất nhanh!" Dao Trì vui mừng nói.

"Bệ hạ thần uy!" Tây Vương Mẫu cũng cảm thán.

Tuy mọi người đều là Thiên đạo Thánh nhân, nhưng những gì Hạo Thiên làm được, họ căn bản không làm được.

Thậm chí không hiểu rõ, sự khác biệt rốt cuộc ở đâu.

Chỉ trong nửa ngày, Hạo Thiên đã hoàn thành việc sắc phong.

Thiên Đình lại có thêm hai vị Thiên đạo Thánh nhân.

Về phần Hạo Nhất, cậu không vội thành Thánh.

Bởi vì như vậy, đối với cậu cũng không phải chuyện tốt.

Cậu thiên về việc chờ thời cơ chín muồi, nước chảy thành sông.

"Rèn luyện thêm một chút, thay phụ hoàng chấp chưởng Địa Tiên Giới vài nguyên hội nữa rồi tính." Hạo Nhất nghĩ.

Lúc này, Hạo Thiên một bước ra khỏi Hư Thần Giới.

Ánh mắt của y hướng về nơi sâu thẳm của Hỗn Độn.

Ở đó, Tử Tiêu Cung vẫn sừng sững.

"Hạo Thiên, có thể rồi, đến lúc làm một cái kết!" Giọng nói của Hồng Quân, như tiếng chuông du dương, vang vọng khắp vũ trụ.

Cuộc chiến giữa Đạo và Phật đã kết thúc.

Như Lai vẫn lạc, Vô Thiên cũng vẫn lạc.

Mọi lượng kiếp của Hồng Hoang gần như đã được giải quyết.

Về sau chuyện Thục Sơn Huyết Ma xuất thế, bị Đạo môn và Phật môn liên thủ chém giết, đều là những chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Cho nên, Hồng Quân đã không thể chờ đợi được nữa.

Lão muốn nhân cơ hội này, một lần diệt trừ Hạo Thiên.

Xóa bỏ cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt này.

Chương 337

37.

Sau đó luyện lại địa thủy hỏa phong, lại dựng lên một người đại diện mới.

“Không vấn đề, trẫm tới đây.” Hạo Thiên ung dung bình tĩnh.

Trước khi Tây Du lượng kiếp bắt đầu, Hạo Thiên từng đặt ra một mục tiêu nhỏ.

Đó là trong vòng ngàn năm, phải vượt qua Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên.

Nhưng, thời gian cuối cùng vẫn quá ngắn.

Nếu cho y một nguyên hội, có lẽ có thể làm được.

Nhưng, thách thức đã ở ngay trước mắt, Hạo Thiên cũng không hề sợ hãi.

Vút!

Một mình y, đi đến trong tinh không Hỗn Độn.

Chậm rãi, tiến về phía Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân cũng từ trên giường mây đứng dậy, tay cầm trượng trúc, khí thế hừng hực.

Bởi vì lão đã hoàn toàn nhìn ra, Hạo Thiên bây giờ vẫn là Thánh Cảnh Tứ Trọng Thiên.

Đối thủ như vậy, tuyệt đối có thể dễ dàng nghiền ép.

Chỉ cần Hạo Thiên dám đến, Hồng Quân cảm thấy, một hiệp có thể giải quyết triệt để ân oán.

Suy cho cùng, Hạo Thiên trưởng thành quá nhanh, đã hình thành uy hiếp đối với Thiên đạo.

Chỉ cần cho Hạo Thiên thời gian, Hồng Quân cũng rõ ràng, vị đệ tử ngày xưa này, tuyệt đối có thể vượt qua mình.

"Hôm nay triệt để bóp chết ngươi." Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia hàn quang.

Cuối cùng, Hạo Thiên bước vào Tử Tiêu Cung.

Cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi.

Không còn là những cảnh tượng quen thuộc trước kia nữa, mà biến thành một nơi rộng lớn vô cùng, giống như môi trường sâu trong vũ trụ, không thấy bến bờ, xung quanh bao phủ bởi sương mù hỗn độn.

Hạo Thiên triển khai thần niệm, lập tức phát hiện, tinh bích thời không xung quanh vô cùng kiên cố, cũng không biết được cấu tạo như thế nào.

Có nghĩa là, có thể ở đây, thi triển tất cả sức mạnh, tiến hành cuộc đối quyết kịch liệt nhất, cũng không cần lo lắng Hồng Hoang bị phá hoại.

Lúc này, Hồng Quân lại biến mất một cách quỷ dị.

Cộp cộp cộp cộp… Một trận tiếng bước chân truyền đến, một bóng hình quen thuộc xuất hiện.

Hạo Thiên cũng hơi sững sờ.

Người đó là Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ đã mất tích từ lâu.

Vẫn như trước đây, Thông Thiên Giáo Chủ có gương mặt góc cạnh rõ ràng, mang một phong thái tiêu sái bất kham tuyệt thế.

Hơn nữa, tu vi cảnh giới của y cũng không còn là Thánh nhân nhỏ bé trước kia, mà đã đạt đến Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên đáng sợ, tu vi còn cao hơn cả Hạo Thiên.

Cũng không biết, y đã có được kỳ ngộ ở đâu.

Chẳng lẽ, Thông Thiên đã đến thế giới cấp cao hơn từ trước?

Thế giới mà được gọi là Thánh nhân như kiến hôi kia ư?

Không loại trừ khả năng này!

"Hạo Thiên sư đệ, lại gặp mặt rồi." Khóe miệng Thông Thiên Giáo Chủ nở một nụ cười khổ.

"Hồng Quân bảo ngươi giết ta?

Sau đó, thay ta làm Thiên Đế?" Hạo Thiên phản ứng rất nhanh.

Đối phương đột nhiên xuất hiện, tuyệt đối không phải không có lý do, lại vào thời khắc nhạy cảm như vậy.

"Không sai, đó là yêu cầu của lão sư," Thông Thiên Giáo Chủ thở dài, "Một câu thôi, sư mệnh khó trái!

Có làm Thiên Đế hay không, bần đạo không quan tâm, nhưng pháp chỉ của lão sư, bần đạo phải tuân theo." Hạo Thiên gật đầu.

Có một câu giải thích này là đủ rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ là người trọng tình trọng nghĩa.

Hồng Quân trong lòng Thông Thiên, là sự tồn tại như một người cha hiền từ.

Cho nên, Hồng Quân bảo y làm gì, y nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không dám nổi nóng.

Huống chi, Thông Thiên đã ăn Vẫn Thánh Đan, sinh tử không do mình chưởng khống.

“Vậy thì làm một trận.” Hạo Thiên điềm nhiên nói, “Coi như là sư huynh đệ chúng ta so tài đi.” “Thiện!” Thông Thiên Giáo Chủ đáp.

Thật lòng mà nói, hai người cùng là môn hạ của Hồng Quân, nhưng vẫn chưa có cơ hội giao thủ.

Lần này, phân thắng bại cũng được.

“Giết Hạo Thiên,” giọng nói của Hồng Quân truyền đến, “Sau đó, Thông Thiên sẽ chưởng quản Tam giới, trở thành Thiên Đế mới.

Thậm chí, đợi bản tọa rời khỏi Hồng Hoang, ngươi có thể kế nhiệm làm người chưởng khống Thiên đạo!” Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm lúng túng.

Rõ ràng, y không muốn làm như vậy, mặc dù chiếc bánh vẽ mà Hồng Quân đưa ra rất hấp dẫn.

“Hạo Thiên sư đệ, đắc tội rồi.” Thông Thiên cắn răng.

Vừa dứt lời, bàn tay y lật một cái, xuất hiện một lá cờ hình tam giác đầy sát khí.

Lá cờ có sáu đuôi, trên đó viết tên của Hạo Thiên.

Lục Hồn Phiên!

Đây là pháp bảo có sức uy hiếp nhất trong thời đại Thánh nhân!

Thậm chí có thể một lần đánh chết sáu vị Thánh nhân!

Nhưng trong mắt Hạo Thiên, nó đã mất đi ánh hào quang, không còn quan trọng như vậy nữa, càng không thể quyết định cục diện Hồng Hoang.

Chương 338

Ông!

Thông Thiên lay động Lục Hồn Phiên.

Một cỗ sát khí đáng sợ lập tức cuốn về bốn phương tám hướng.

Cả vũ trụ đều chấn động.

Hàng tỷ tinh hà trực tiếp vỡ nát, vô số ngôi sao lớn nổ thành tro bụi, dao động kinh khủng nhanh chóng lan tỏa.

Giữa trời đất chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Ba ngàn pháp tắc Đại đạo lập tức rối loạn, trực tiếp đảo lộn, biến hóa lớn đến mức khiến người ta hộc máu.

Nếu là Thiên đạo Thánh nhân bình thường, dưới sự biến hóa lớn như vậy, lập tức sẽ pháp lực sụp đổ, tâm linh thất thủ, thực lực đột ngột giảm xuống chỉ còn một hai phần so với trước.

Thế nhưng, thân thể Hạo Thiên không động không rung, dường như không hề bị ảnh hưởng.

Chỉ có trong lòng y mới rõ, một con rối thế thân cấp Hỗn Độn Linh Bảo đang ẩn trong Hư Thần Giới, đã nổ tung ngay tại chỗ.

Rối thế thân như vậy, y có hơn một ngàn cái, đều là thu được trong những lần câu cá.

Cho nên, dù Thông Thiên Giáo Chủ có bao nhiêu cái Lục Hồn Phiên, Hạo Thiên vẫn điềm tĩnh ung dung đến cực điểm.

“Sao!

Sao có thể!!” Thông Thiên kinh hãi thất sắc.

Lá cờ này là do chính tay Hồng Quân giao cho, uy lực tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Vừa rồi cũng đã thể hiện ra uy lực như diệt thế.

"Ừm?

Ta biết không làm gì được ngươi mà!" Hồng Quân cũng phát ra một tiếng thở dài.

Người chưởng khống Thiên đạo Hồng Hoang, sớm đã không nhìn thấu Hạo Thiên.

Lão không biết Hạo Thiên đã có được kỳ ngộ gì, càng không hiểu tại sao Hạo Thiên có thể trong vòng hai ba ngàn năm, từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, một đường đột phá đến trình độ hiện tại.

Phải biết rằng, Hồng Quân để tấn thăng Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên, cũng đã hao phí vô số nguyên hội, gần như hao hết tài nguyên đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Nếu không, dựa vào những tài nguyên này, có thể tạo ra nhiều Thiên đạo Thánh nhân hơn.

"Chỉ là Lục Hồn Phiên thôi mà," Hạo Thiên điềm nhiên nói, "Thông Thiên sư huynh, huynh là kiếm tu, là đại cao thủ dùng kiếm.

Trùng hợp, sư đệ ta ở phương diện này cũng có chút tâm đắc, chúng ta so kiếm đi." "So kiếm?

Được." Thông Thiên gật đầu.

Dù sao cảnh giới cũng ổn định áp chế đối phương một bậc, y cũng không vội dùng Hỗn Nguyên Đạo Quả để nghiền ép.

So kiếm thì so kiếm, xem kiếm đạo tu vi của ai cao minh hơn.

Soạt!

Sau lưng Thông Thiên, đột nhiên bay ra bốn thanh trường kiếm sáng như tuyết.

Từng luồng Hỗn Độn thần mang lập tức chiếu rọi sơn hà đại địa, chấn nhiếp chư thiên vạn vực.

Không sai, Thông Thiên đã tế luyện lại Tru Tiên Tứ Kiếm, và nâng cấp chúng lên trình độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Trận chiến này, có cái để xem rồi.

So với trước kia, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đã tăng lên vô cùng mạnh mẽ.

Thậm chí Hạo Thiên cũng không hiểu, rốt cuộc y đã nhận được lợi ích từ đâu.

Cứ theo tốc độ này trưởng thành, Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí không cần bao lâu cũng có thể tấn thăng Thánh nhân Thập Trọng Thiên.

Trong khoảnh khắc, Thông Thiên Giáo Chủ tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, một cỗ sát ý lạnh lẽo xuyên thấu trời đất.

Kiếm còn chưa ra, tinh bích thời không xung quanh đã bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Pháp tắc Đại đạo, Thần liên trật tự lan tràn trong hư không, lần lượt bị nghiền nát.

Không cần nghi ngờ, nếu Thông Thiên Giáo Chủ ở trong Hồng Hoang, rút ra bốn thanh kiếm này, e rằng chỉ cần một phần ba uy lực là có thể phá hủy cả Hồng Hoang.

“Không tệ!” Hạo Thiên tán thưởng.

“Hạo Thiên sư đệ,” Thông Thiên Giáo Chủ nói, “Bần đạo trước

khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã sáng tạo ra Tiệt Thiên Thất Kiếm.

Hiện nay, lại trên cơ sở của Tiệt Thiên Thất Kiếm hóa phức tạp thành đơn giản, ngưng tụ ra một kiếm duy nhất." "Ồ?" Hạo Thiên khẽ cười, "Nghe có vẻ lợi hại, không biết chiêu này có tên không." "Đương nhiên," Thông Thiên Giáo Chủ giải thích, "Một kiếm này, gọi là Tâm Kiếm!" Tâm Kiếm?

Nghe có vẻ rất lợi hại.

Hạo Thiên cũng hơi kinh ngạc.

"Một kiếm này, vô hình vô tích, tùy tâm phát," Thông Thiên Giáo Chủ nói, "Cho nên khiến người ta không thể phòng bị, Hạo Thiên sư đệ cẩn thận." Nghe những lời này, Hạo Thiên lập tức bật cười.

Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ cũng là một quân tử thẳng thắn.

Lại thẳng thắn nói ra cốt lõi của sát chiêu.

Cái gọi là Tâm Kiếm này, tương đương với Vô Hình Kiếm.

Với uy lực của Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm, cộng thêm Vô Hình Kiếm, quả thực có chút đáng sợ, bị giết cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở!" Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Vừa dứt lời, Nê Hoàn Cung trên đỉnh đầu y mở ra, phun ra khí lành chín màu, một trăm linh tám thanh Hỗn Độn Kim Kiếm bay ra.

Kim quang ngập trời, chói mắt muốn mù.

Trong phạm vi ức vạn dặm, trực tiếp biến thành một vùng hỗn độn.

Những thanh kim kiếm này theo ý của Hạo Thiên, sắp xếp thành

đồ án Hỗn Độn Bát Quái, mang theo vô cùng vô tận Khai Thiên kiếp quang, tựa như hai con cá âm dương một đen một trắng, công phạt và phòng ngự đều được kiêm cố.

"!!" Thông Thiên Giáo Chủ chấn kinh.

"Không thể nào!!" Hồng Quân Đạo Tổ cũng kinh hồn bạt vía.

Quả thực không thể tưởng tượng.

Chương 339

Hạo Thiên một mình có thể thao túng nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy, diễn sinh ra nhiều diệu dụng đến thế.

Ai cũng không dám tưởng tượng, một kích sẽ đáng sợ đến mức nào.

Đánh nổ mấy cái thế giới Hồng Hoang, có lẽ cũng dễ như trở bàn tay.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Thông Thiên Giáo Chủ chảy xuống.

Tâm thần y khẽ động, trên đỉnh đầu cũng bay ra một kiện kỳ bảo.

Đó là một cái lò luyện đỏ rực khí hỗn độn, trên đó khắc đầy cảnh tượng hủy diệt của vô lượng lượng kiếp, đan xen năm loại lôi điện chi quang khác nhau, trông cực kỳ phi phàm.

Xì xì xì xì… Vô số lôi điện đan xen quang hoa rủ xuống, cũng bảo vệ Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện nay, y cũng không thể không cẩn thận.

Nếu không, rất dễ bị đối phương một chiêu miểu sát.

Hạo Thiên nhìn bảo vật này, lập tức cũng có chút kinh ngạc.

Vạn lần không ngờ tới.

Lại là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, tên là Hỗn Độn Ngũ Lôi Thần Lô!

Trong thần lô, lôi đình so với một trăm tòa Hỗn Độn Lôi Trì cộng lại còn đáng sợ hơn.

Có chí bảo này, quả thực có thể đứng ở thế bất bại.

“Đến đây!” Hạo Thiên trầm giọng nói. 38.

Lời còn chưa dứt, xung quanh rung chuyển dữ dội, vô số tia lửa và hỗn độn quang mang bộc phát, như có vật sắc bén vô hình, hung mãnh đâm tới.

Công thế tuyệt không chỉ có một kiếm, mà liên miên không dứt, phảng phất như từng đợt từng đợt, sóng biển vô tận, hung mãnh vỗ vào đá ngầm, muốn đem đá ngầm vỗ thành bột mịn.

Ầm!

Thân thể Hạo Thiên chấn động, lui ra ngoài trăm dặm.

Ít nhất có mười mấy thanh Hỗn Độn Kim Kiếm trên đó, hiện ra vết nứt, bị người ta một chiêu đánh hỏng.

Thấy vậy, ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ trở nên vô cùng ngưng trọng.

Phòng ngự thật đáng sợ!!

E rằng không thua kém Hỗn Độn Ngũ Lôi Thần Lô!!

Một kích ngưng tụ toàn lực của y, không thể làm Hạo Thiên tổn thương một phân một hào.

Thậm chí, còn chưa phá được phòng ngự ngoại vi của đối phương.

Một cảm giác thất bại sâu sắc, hiện lên trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ.

“Thằng nhóc này quả thực bất phàm.” Hồng Quân Đạo Tổ cũng thở dài.

Nếu không phải Thiên đạo Hồng Hoang ngầm trợ giúp Thông Thiên Giáo Chủ, khiến y đạt đến cảnh giới đáng sợ như hiện nay, nếu không, một trăm Thông Thiên cũng không phải đối thủ của Hạo Thiên.

“Thông Thiên sư huynh, ta phải phản kích đây.” Hạo Thiên bình thản nói.

Lời còn chưa dứt, Hạo Thiên đột nhiên vung tay, hư không sinh điện, ức vạn kiếm mang hiện ra, bùng nổ ra từng vòng Khai Thiên kiếp quang, mãnh liệt quét xuống.

Cả một vùng đất, phạm vi ức vạn dặm, toàn bộ đều bị kiếm mang chói mắt chiếu sáng, phảng phất như đột nhiên sáng lên một vạn cái mặt trời.

Tất cả mọi thứ, đều bị nghiền nát hoàn toàn.

Tinh bích thời không tưởng chừng kiên cố vô cùng, cũng lần lượt nổ tung.

Keng keng keng keng!!

Một trận âm thanh dày đặc như mưa rơi trên lá chuối vang lên.

Thông Thiên Giáo Chủ lùi mạnh ra ngoài mười vạn dặm.

Hỗn Độn Ngũ Lôi Thần Lô lơ lửng trên đỉnh đầu bị chém ra một vết nứt, ánh sáng bắt đầu trở nên ảm đạm, cả thần lô nghiêng đi, dường như có thể sụp đổ tan biến bất cứ lúc nào.

Bốn thanh Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm kia cũng mất đi ánh sáng rơi xuống, vô số Hỗn Độn phù văn trên đó liên tiếp biến mất, thân kiếm xuất hiện những vết nứt đáng sợ.

Gần như trong nháy mắt, bốn thanh Hỗn Độn Tru Tiên Kiếm vỡ nát thành một đống, hóa thành mấy vạn mảnh vỡ nhỏ, khiến người ta vô cùng tiếc nuối.

“So đấu kiếm chiêu, ta không bằng sư đệ.” Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ.

Vừa nói, khóe miệng y vừa trào ra thánh huyết màu vàng kim.

Tuy tu vi cảnh giới cao hơn Hạo Thiên không ít, nhưng không có nghĩa là phòng ngự vô địch.

Cho nên trước khi dùng đến Cửu Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả, y không địch lại Hạo Thiên.

"…" Hồng Quân Đạo Tổ không nói nên lời.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hạo Thiên mạnh hơn trong tưởng tượng.

Một kích mà thôi, lại có thể hủy đi Hỗn Độn Chí Bảo.

"Sư huynh thừa nhận rồi." Hạo Thiên nói, "Có muốn so đấu quyền pháp, sau đó dùng Hỗn Nguyên Đạo Quả trực tiếp va chạm không?" "Quyền pháp?" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, "Quyền pháp của sư huynh, thua xa ngươi.

Khi xưa, một cú Bàn Cổ Thần Quyền, đánh bại bốn vị Thánh nhân.

Cảnh tượng đó đủ kinh diễm, sư huynh bây giờ vẫn còn nhớ như in." Thông Thiên Giáo Chủ quang minh lỗi lạc, vô cùng thẳng thắn.

Không bằng là không bằng, không so được là không so được.

Hoàn toàn không miễn cưỡng.

Hạo Thiên thấy vậy, cũng khẽ tán thưởng.

Thừa nhận đối thủ mạnh hơn mình, mới có cơ hội tiến bộ.

Cứ mãi phủ nhận đối thủ, không thấy được điểm sáng của đối thủ, luôn sống trong thế giới nhỏ bé của mình, đáng bị nghiền ép.

Về phương diện này, Thông Thiên Giáo Chủ làm rất tốt.

Nếu xét theo tu vi cảnh giới, Thông Thiên Giáo Chủ là cao thủ đệ nhất dưới Thiên đạo Hồng Hoang, xếp hạng thậm chí còn trên cả Hạo

Thiên.

Chương 340

"Vậy thì, chúng ta so đấu cuối cùng đi." Hạo Thiên thở dài.

Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả, lập tức hiện ra trên đỉnh đầu y.

So đấu xong kiếm chiêu, Hạo Thiên và Thông Thiên Giáo Chủ từ bỏ việc so đấu quyền pháp, trực tiếp tiến vào vòng cuối cùng.

Đó chính là đối đầu trực diện, dùng tiểu thế giới ẩn giấu trong Hỗn Nguyên Đạo Quả của mình, đối đầu trực diện với đối phương.

Tình huống này, gần như một chiêu phân thắng bại.

Cảnh giới cao nghiền ép cảnh giới thấp.

Giống như đá chọi trứng gà, vỡ chắc chắn là cái sau.

Suy cho cùng, mỗi khi cảnh giới Thánh nhân tăng lên một tầng, đều phải trả một cái giá cực lớn.

Cho nên, mạnh mẽ là có lý do.

Trong tình huống này, gần như không tồn tại khả năng lật kèo ngược gió.

Vì vậy, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ, Hạo Thiên gần như sắp vẫn lạc rồi.

Trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là tình huống tương tự.

"Sư đệ, có lời gì muốn dặn dò không?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Y cũng có lòng tốt, muốn thay Hạo Thiên giải quyết một vài di nguyện.

“Cái đó thì không có,” Hạo Thiên điềm nhiên nói, “Sư huynh thì sao, có tâm nguyện nào chưa hoàn thành không?” Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ.

Hạo Thiên này, thật sự tự tin quá mức.

Đã đến nước này rồi, mà vẫn không tỉnh ngộ.

“Đừng quản nữa, ra tay đi.” Hồng Quân lạnh lùng nói, “Giết Hạo Thiên, sau đó san bằng cái Thiên Đình cũ kia, sư đồ chúng ta liên thủ, lại lập địa thủy hỏa phong, tái kiến một Hồng Hoang mới.” Nghe lời của Hồng Quân, Hạo Thiên lập tức cười lạnh.

Thì ra là vậy.

Người chưởng khống Thiên đạo, đang tính toán trực tiếp dẫn phát Vô Lượng Lượng Kiếp, thanh lý toàn bộ Hồng Hoang, sau đó bắt đầu từ đầu tạo ra thế giới mới.

Đến lúc đó, không chỉ trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình không còn tồn tại, mà tất cả thân nhân và đệ tử của Hạo Thiên, cũng sẽ bị xóa sổ.

Suy cho cùng, hiện nay, Địa Tiên Giới bị Đạo giáo nắm giữ, Phật môn cũng đã sáp nhập vào Thiên Đình.

Trong Tam giới, không có bất kỳ thế lực nào có thể chống lại Thiên Đình.

Hồng Quân muốn từng cái một trừ khử, như vậy quá phiền phức.

Dứt khoát làm một cú ác độc, trực tiếp hủy diệt cả thế giới, khôi phục lại trạng thái nguyên thủy hỗn độn.

“Hồng Quân, ngươi không thể được như ý đâu,” Hạo Thiên bình thản nói, “Thôi được, ta trấn áp Thông Thiên sư huynh trước, rồi quyết đấu với ngươi sau.” Nghe những lời này, Thông Thiên Giáo

Chủ cũng ngây người.

Hạo Thiên lấy đâu ra tự tin vậy?!

Thánh Cảnh Tứ Trọng Thiên lại dám nói muốn trấn áp Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên?

Nói ra ngoài có ai tin không?!

"Cuồng vọng vô tri." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng cười khổ lắc đầu, cho rằng Hạo Thiên nhất định là đã quá tự mãn.

Soạt!

Trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ cũng bay ra một Hỗn Nguyên Đạo Quả tròn vo, chín đạo Hỗn Độn Âm Dương chi khí từ đỉnh đạo quả rủ xuống, ngưng kết thành một đóa hoa.

Trên Cửu Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả này, phủ đầy vô số vân văn, có cảnh tượng hỗn độn sơ khai, có vết tích của Đại đạo phù văn, cũng có bóng dáng của Hỗn Độn Thần Ma, thậm chí còn có sông núi, chúng sinh Hồng Hoang.

Hơn nữa, Hỗn Nguyên Đạo Quả này, so với cái của Hạo Thiên, tuy phẩm cấp kém ba phẩm, nhưng kích thước lại lớn hơn chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần.

Hai cái so sánh với nhau, sự khác biệt quả thực quá lớn, giống như một hạt bụi trên mặt đất, và vầng trăng sáng trên bầu trời.

"Sư đệ, ngươi không thể thắng được đâu," Thông Thiên Giáo Chủ nói, "Chống lại lão sư, là tội lớn.

Thánh nhân không nghịch thiên, nghịch thiên phi Thánh nhân." "Nói nhiều vô ích, đến đây!" Hạo Thiên điềm nhiên nói.

Bùm!

Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thông Thiên Giáo Chủ trấn xuống.

Cả vùng đất, tinh bích thời không lần lượt nổ tung, hóa thành một vùng hư vô.

Hạo Thiên cùng với Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả kia, dường như bị đánh vỡ.

Tựa như dưới một kích, cả người hình thần câu diệt.

"Tên tiểu tử gian xảo!

Lại là con rối thế thân!" Hồng Quân Đạo Tổ nhíu chặt mày.

Quả thực không thể tưởng tượng, Hạo Thiên lại có nhiều con rối thế thân cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo như vậy.

Vào thời khắc mấu chốt này, lại cứu y một mạng.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng sững sờ.

Hoàn toàn không ngờ, sẽ xuất hiện cảnh tượng này.

Vốn tưởng rằng, một kích vừa rồi, đã triệt để hủy diệt Hạo Thiên.

Nhưng, có vẻ như không phải.

Khí tức của Hạo Thiên, vẫn còn tồn tại trong thế giới Hồng Hoang.

"Lần nữa!" Giọng nói của Hạo Thiên, phảng phất như thần lôi nổ vang.

Lại một vị chí tôn cường giả xuất hiện.

Dường như là bản tôn của Hạo Thiên, thân thể vĩ đại như thần sơn, ánh mắt sâu thẳm kiên định, mang một phong thái vô thượng bễ nghễ đương thế.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, chỉ đành cắn răng, lại một lần nữa dùng Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên

trấn áp.

Bùm!

Chương 341

Lại một tiếng trầm đục.

Vị "Hạo Thiên" này lại biến mất.

"Rối thế thân!" Thông Thiên Giáo Chủ quả thực khó có thể tin nổi.

Một tia cảnh giác, xuất hiện trong lòng y.

Chẳng lẽ Hạo Thiên dựa vào vô cùng vô tận con rối thế thân, để tiêu hao sức mạnh bản nguyên của Thông Thiên Giáo Chủ sao?

Phải biết rằng, cho dù với tu vi đáng sợ của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này, y cũng nhiều nhất chỉ có thể thi triển chín lần công kích cấp độ này.

Bởi vì đã sử dụng Hỗn Nguyên Đạo Quả, tiêu hao vô cùng đáng sợ.

Dù tích lũy có hùng hậu đến đâu, cũng không thể thi triển vô hạn.

"Cẩn thận!

Hạo Thiên muốn đấu tiêu hao với ngươi!" Hồng Quân Đạo Tổ cũng đưa ra lời nhắc nhở.

Những người có thể đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang, không ai là kẻ ngốc.

Ai cũng tinh ranh hơn ai.

"Nhưng!

Đệ tử không có cách nào tốt hơn!" Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ.

Tình hình hiện nay, chỉ có thể mỗi lần đều toàn lực ra tay.

Nếu không, có khả năng thất bại.

Một khi thất bại, hậu quả khó lường.

Hồng Quân cũng không lên tiếng nữa.

Nếu đổi lại là lão, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bùm bùm bùm bùm!

Cả Hồng Hoang đều đang rung chuyển.

Mỗi một lần Hỗn Nguyên Đạo Quả va chạm mạnh mẽ, đều gây ra tổn thương không thể đảo ngược cho Hồng Hoang.

Trong tinh không Hỗn Độn, không còn một ngôi sao nào.

Tất cả đều bị dao động kinh khủng xé nát.

Địa Tiên Giới cũng bắt đầu bị ảnh hưởng.

Trên mặt biển xuất hiện những con sóng khổng lồ cao mấy chục vạn trượng.

Tứ Đại Bộ Châu trong cơn rung chuyển, xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Tuy không phải là trung tâm của đại chiến, nhưng dao động kia cũng không dễ chịu đựng.

"Địa Tiên Giới sụp đổ, Vô Lượng Lượng Kiếp sắp đến rồi." Thông Thiên Giáo Chủ bất đắc dĩ.

Y không muốn như vậy.

Nhưng, lại không có cách nào.

"Đừng có lòng dạ đàn bà!

Ra tay!

Ra tay nữa đi!" Hồng Quân thúc giục, "Hồng Hoang hủy diệt rồi,

tái kiến lại là được!" Bùm!

Lại một tiếng nổ lớn.

Lại một con rối thế thân cấp Hỗn Độn Linh Bảo, bị Thông Thiên Giáo Chủ một kích phá hủy.

Lúc này, y đã tiêu hao vô cùng lớn.

Thậm chí cảm giác pháp lực hoàn toàn cạn kiệt, có chút không chống đỡ nổi.

"Chín lần," Hạo Thiên như bóng ma, lại một lần nữa hiện thân, "Thông Thiên sư huynh, xin lỗi nhé, trẫm ban cho huynh một trận thua!" Lời còn chưa dứt, trong tay Hạo Thiên, xuất hiện tòa Hỗn Độn Tháp mười hai tầng kia. 39.

Trong một thoáng, ức vạn luồng Hỗn Độn thần mang bộc phát, bao trùm cả chư thiên vạn vực.

Thông Thiên Giáo Chủ chỉ cảm thấy, bốn phương tám hướng, toàn bộ đều hóa thành một vùng đất hỗn độn khổng lồ vô tận.

Trong khoảnh khắc, y bị một lực hút mạnh mẽ, thu vào tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp.

Tầng này, có thể trấn áp người chưởng khống Thiên đạo.

Cho nên, trấn áp một cường giả Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên cỏn con, căn bản không thành vấn đề.

"Cái gì?!

Thông Thiên bại rồi!" Đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ co rút mạnh.

Vốn tưởng là sự sắp xếp vẹn toàn.

Lại bị Hạo Thiên lật ngược thế cờ.

Nhìn Hạo Thiên, trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ hiện lên sự kiêng kỵ sâu sắc.

Tên tiểu tử đáng sợ!

Có thể làm đến bước này!

Bản tọa thật đã xem thường ngươi!!

Nhưng, dù Thông Thiên Giáo Chủ đã thất bại, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không định thay đổi ý định ban đầu.

Lão muốn nhân cơ hội này, triệt để trấn áp Hạo Thiên, vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

“Lão sư, để ngài thất vọng rồi.” Hạo Thiên khẽ cười.

Ánh mắt y nhìn thẳng vào nơi sâu thẳm của Hỗn Độn.

Chương 342

Ở đó, một lão giả tay cầm trượng trúc chậm rãi bước ra, chính là bản tôn của Hồng Quân.

"Hạo Thiên, ngươi thật khiến bản tọa khó xử." Hồng Quân lắc đầu, "Nhưng không sao, hôm nay ngươi không thể ở lại được nữa.

Sự nhẫn nại của Thiên đạo Hồng Hoang đã đến giới hạn." "Hiểu rồi." Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười.

Nhưng thần niệm vừa buông ra, lập tức thi triển tuyệt thế thần thông, đem cả Địa Tiên Giới di chuyển vào trong Hư Thần Giới.

Bởi vì trận đại chiến tiếp theo, tuyệt đối là cấp độ hủy diệt.

Nếu không ra tay cứu vớt Địa Tiên Giới, thế giới này tuyệt đối sẽ toi đời.

Đạo giáo có nhiều môn nhân đệ tử như vậy thì sao?

Tổng không thể bỏ mặc không quản chứ.

Hồng Quân nhìn cảnh này, nhưng cũng không ngăn cản.

Bởi vì lão cảm thấy, đó là việc làm vô ích.

Chỉ cần đánh nổ tất cả Hỗn Nguyên Đạo Quả của Hạo Thiên, mọi thứ đều sẽ không còn tồn tại.

Địa Tiên Giới, hàng tỷ vạn sinh linh, tất cả đều phải hóa thành hư vô.

Bất kể thế nào, dẫn phát Vô Lượng Lượng Kiếp, lại lập địa thủy hỏa phong, là kế hoạch của Hồng Quân đã vạch ra từ lâu.

Mặt khác, Thông Thiên Giáo Chủ bị trấn áp ở tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp.

Lập tức rơi vào vòng vây của vô số ác ma Minh Giới.

Những ác ma có thể bị nhốt vào tầng này, chỉ có cấp bậc Chuẩn Thánh, quả thực vô cùng vô tận, nhiều như sao trên trời.

"Hỗn trướng!

Chết hết cho ta!" Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ.

Bởi vì đồng thời có hơn trăm ác ma Minh Giới nâng chân, đạp xuống đầu y, mắt thấy muốn đạp y thành thịt nát.

Nỗi sỉ nhục lớn như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể nhẫn nhịn.

Trong phút chốc, Thông Thiên Giáo Chủ thu lại Cửu Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả, lại rút ra Thanh Bình Kiếm cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, bắt đầu công phạt hung mãnh.

Cả Hồng Hoang đều biết, Thông Thiên Giáo Chủ là một kẻ tàn nhẫn đích thực.

Khi còn là một nhân vật nhỏ, chỉ là một tiên thiên thần thai, không ai dám chọc vào.

Keng keng keng keng! 40.

Hàng ngàn hàng vạn kiếm mang bộc phát, quét ngang mọi thứ trước mắt.

Hạo Thiên chú ý đến cảnh này, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thực tế, chỉ cần y niệm một cái, có thể khiến Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành máu loãng.

Hỗn Độn Tháp không phải vật tầm thường.

Cho dù chỉ là tầng thứ mười một, cũng tuyệt đối không đơn giản.

Suy cho cùng, tầng này được cho là có thể trấn áp người chưởng

khống Thiên đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không phải người chưởng khống Thiên đạo, thậm chí còn không nắm giữ một chút pháp tắc Thiên đạo nào.

"Sư huynh, phụng pháp chỉ của Hồng Quân, nhiều lần muốn giết ta, ta không cho huynh một chút trừng phạt, có vẻ không được." Hạo Thiên điềm nhiên nói.

Tuy y và Thông Thiên quý trọng lẫn nhau, gần như tình cảm huynh đệ ruột thịt.

Nhưng đến hôm nay, tình cảm trước kia đã không còn tồn tại.

Hạo Thiên cũng tuyệt đối không phải thánh mẫu.

Lập trường khác nhau, đó là kẻ địch.

Cho nên, một đạo thần niệm bao phủ tới.

Tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp, lập tức bao phủ bởi một tầng ánh sáng kỳ lạ.

Thông Thiên Giáo Chủ sững sờ, đột nhiên cảm giác, một thứ vô cùng quan trọng, bị một sức mạnh huyền diệu cắt đi.

Thực lực của y, tức thì giảm xuống điểm băng, nói là một bước rơi vạn trượng cũng không có vấn đề.

"Cửu Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả của ta!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa kinh vừa giận.

Y hoàn toàn không hiểu, Hạo Thiên làm sao có thể làm được.

Nhưng, mọi thứ lại thực sự xảy ra.

Hỗn Nguyên Đạo Quả vốn gắn bó mật thiết với y, chí bảo mà y đã bỏ ra vô số tâm huyết, lại bị người ta hái mất trái đào.

Sự chênh lệch này, quả thực khiến người ta phát điên.

Toàn thân y lạnh buốt, phảng phất như rơi vào hầm băng vạn năm không tan, thân thể, tư duy và linh hồn, dường như đều bị đóng băng.

"Đáng ghét!" "Đáng chết!" "Không thể tha thứ!!" Tiếng gầm thét của Thông Thiên Giáo Chủ, chấn động cả Hỗn Độn Tháp.

Y quả thực như một con sư tử điên cuồng, bắt đầu cuộc tàn sát vô tình.

Vô số ác ma Minh Giới, bị tàn sát dã man, như cắt cỏ bị dễ dàng hạ gục.

Hạo Thiên cũng lười để ý, lại chuyển sự chú ý sang đối thủ mạnh mẽ vô cùng là Hồng Quân Đạo Tổ.

"Hạo Thiên, bất kỳ tâm cơ nào, bất kỳ chiến thuật nào của ngươi, ở trước mặt bản tọa đều là hư ảo," Hồng Quân nói, "Chiến tranh tiêu hao đối với bản tọa vô hiệu, cho dù ngươi có một vạn con rối thế thân cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, cũng vô dụng." "Đệ tử đương nhiên hiểu." Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười.

Hồng Quân Đạo Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ, tuy chênh lệch năm cảnh giới, nhưng thực lực không thể so sánh, đừng nói là so.

Thông Thiên Giáo Chủ trong thời gian ngắn, chỉ có thể sử dụng chín lần Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ, dường như không bị giới hạn này.

Cho dù Hồng Quân có thể sử dụng chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần Hỗn Nguyên Đạo Quả, Hạo Thiên cũng không hề cảm thấy kỳ lạ.

Suy cho cùng, đối thủ này là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Chương 343

Thiên đạo Hồng Hoang cũng đã liều mạng, không tính toán bất kỳ tổn thất nào, chỉ cầu diệt trừ Hạo Thiên và toàn bộ Thiên Đình.

"Vậy thì còn chờ gì nữa, đến chịu chết đi." Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Trong nháy mắt, một Hỗn Nguyên Đạo Quả lớn bằng cả Hồng Hoang, xuất hiện trước mắt Hạo Thiên.

Chín đạo Hỗn Độn Âm Dương chi khí, từ đỉnh đạo quả rủ xuống, ngưng kết thành cánh hoa.

Uy áp vô cùng vô tận khuếch tán ra.

Thế giới Hồng Hoang bắt đầu vỡ nát, ba ngàn Đại đạo hoàn toàn rối loạn.

Nhìn cảnh này, Hạo Thiên hiểu ra.

Tại sao người chưởng khống Thiên đạo không thể dễ dàng ra tay.

Bởi vì nếu Hồng Quân muốn dùng toàn lực, cho dù không làm gì, chỉ cần rút ra Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên, cũng có thể chống đỡ vỡ Hồng Hoang.

Cho nên, cảnh diệt thế xuất hiện.

Giữa trời đất, không còn một tia sáng nào.

Tất cả đều rơi vào bóng tối vô tận.

Sức mạnh hủy diệt đang hoành hành.

Mỗi một khoảnh khắc, đều có hơn ức vạn dặm thời không hóa thành hỗn độn, bất kỳ sinh linh nào cũng không chịu nổi một kiếp, đương trường hôi phi yên diệt.

Khí hỗn độn vô biên, điên cuồng cuộn trào.

Nơi Địa Tiên Giới từng tồn tại, cũng không còn nữa, thời gian, không gian, mọi vật chất, tất cả đều bị bóng tối nuốt chửng.

Vân hải của Thiên Đình cũng bị bao trùm hoàn toàn.

Cổng Nam Thiên Môn giả kia, đương trường biến mất không dấu vết.

Thực tế, Hư Thần Giới sớm đã không còn ở trong Hồng Hoang.

Cho nên, cho dù Hồng Hoang hoàn toàn biến mất, Hư Thần Giới cũng sẽ không có chuyện gì.

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này, hình tượng đã hoàn toàn thay đổi. 41.

Không còn vẻ tiên phong đạo cốt trước kia, mặt mũi dữ tợn, hung tàn đến cực điểm.

“Hạo Thiên!

Ngươi thấy không!

Tất cả đều là vì ngươi, đều do ngươi ban cho!” Hồng Quân trầm giọng nói, “Nếu không có ngươi, căn bản sẽ không có kiếp số như vậy!

Hồng Hoang căn bản sẽ không bị hủy diệt!

Hàng tỷ vạn sinh linh cũng sẽ không gặp tai ương!” “Ồ?

Đổ lỗi cho ta à.” Hạo Thiên khẽ cười, “Lão già chết tiệt, đại khái tưởng rằng ăn chắc ta rồi, đừng vội, hôm nay là tận thế của ngươi!”.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Hồng Quân thể hiện ra thực lực của Thánh nhân Thập Trọng

Thiên.

Cả thế giới Hồng Hoang lập tức sụp đổ.

Không có cách nào, thế giới này hơi mỏng manh, không thể chống đỡ Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên.

Chỉ trong trăm hơi thở, sức mạnh kiếp số đã cuốn qua mọi nơi của Hồng Hoang.

Dao động kinh khủng đang hoành hành.

Hơi thở hủy diệt tràn ngập trời đất, kiếp quang do Vô Lượng Lượng Kiếp sinh ra, như hàng tỷ tỷ vạn lưỡi đao, chém nát từng tấc thời không của Hồng Hoang.

Kiếp hỏa vô hình, kiếp thủy ngút trời, kiếp phong không gì không phá, cả ba đồng thời xuất hiện.

Ngoài Hạo Thiên và Hồng Quân ra, trong tầm mắt, không thấy bất kỳ vật chất hữu hình nào.

Toàn bộ đều là khí hỗn độn mênh mông vô tận.

"Vô Lượng Lượng Kiếp trong truyền thuyết…" Hạo Thiên cảm thán.

Quả thực vô cùng đáng sợ.

Kiếp nạn mức độ này, được cho là chỉ có Thánh nhân mới có thể sống sót.

Xem ra quả không sai.

Kiếp phong, kiếp hỏa, kiếp thủy, cộng thêm kiếp quang, quả thực quá kinh khủng.

Cho dù mười tỷ Bán Bộ Thánh Nhân, liên thủ cũng không thể chống cự.

Sức phá hoại này cực kỳ chí mạng.

Đáng sợ hơn là, Hồng Quân còn chưa ra tay.

Vị chưởng khống Thiên đạo này, đã thể hiện ra thực lực đáng sợ khiến người ta tuyệt vọng.

Có thể nói, Hồng Hoang đã bị chính tay Hồng Quân hủy diệt.

Mục đích là tiêu diệt tất cả, lập lại địa thủy hỏa phong, tái tạo một Hồng Hoang mới.

"Hạo Thiên, ngươi còn chờ gì nữa," giọng nói của Hồng Quân, máy móc băng lãnh, "Đến giết bản tọa đi, ngươi có thể ở đây tạo ra thế giới mới, dung nhập pháp tắc Thiên đạo của ngươi vào đó, do ngươi chưởng khống thế giới mới này." "Vấn đề không lớn," Hạo Thiên mỉm cười, "Cũng không cần vội, tuy ngươi mạnh mẽ, mạnh mẽ chưa từng có, nhưng trấm trấn áp ngươi, vẫn có cơ hội." Nghe vậy, Hồng Quân nhíu mày.

Tên tiểu tử này quá tự mãn rồi.

Cái gì mà có cơ hội.

Có cái cơ hội chó má gì!

Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên nghiền ép Tứ Trọng Thiên, không phải là chuyện hiển nhiên sao?

Chương 344

Bản tọa không phải là Thông Thiên Giáo Chủ!

Chuyện lật kèo ngược gió, đừng có mơ!

"Ngươi lấy đâu ra tự tin vậy?" Hồng Quân cười lạnh, "Thôi được, thế giới Hồng Hoang không còn tồn tại nữa, chúng ta có thể thoải mái ra tay.

Bản tọa sẽ cho ngươi biết, chống lại ý chí Thiên đạo, rốt cuộc sẽ có kết cục gì!" Giờ phút này, cả Hồng Hoang đã hoàn toàn biến mất.

Những kiếp số kinh khủng vô biên kia, cũng đã kết thúc.

Bốn phương tám hướng, đều là bóng tối vô tận.

Bóng tối khiến người ta kinh hãi.

Đen kịt, một tia sáng cũng không có, nửa điểm không khí cũng không, bất kỳ sinh cơ nào cũng không còn tồn tại. 42.

Chỉ còn lại Hạo Thiên và Hồng Quân đang đối đầu.

Hồng Quân cũng không lên tiếng nữa, ý niệm vừa động, mang theo Cửu Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả trên đỉnh đầu, hung hăng nghiền xuống.

Hỗn Nguyên Đạo Quả này, còn to lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang trước kia.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng có thể khiến người ta tim đập không ngừng.

Trong lòng Hồng Quân cũng tràn đầy tự tin.

Tại thời khắc này, lão tin chắc mình là vô địch.

Nghiền ép tên Thiên Đế như kiến hôi trước mắt, hoàn toàn không thành vấn đề.

"Lợi hại a!" Hạo Thiên khẽ cười.

Y cũng quả thực cảm nhận được, áp lực khổng lồ chưa từng có.

Thậm chí, Hỗn Nguyên Đạo Quả kia còn chưa rơi xuống đỉnh đầu, Hạo Thiên đã cảm giác được, Hỗn Độn Thiên Long Đế Vương Giáp trên người, bắt đầu không chịu nổi áp lực, xuất hiện từng đường nứt.

Đó là Hỗn Độn Chí Bảo!

Lại không chịu nổi áp lực mà đối phương phóng ra!!

Có thể biết, Hỗn Nguyên Đạo Quả kia rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Dùng từ miểu thiên miểu địa miểu không khí cũng khó mà hình dung được một phần ức vạn uy lực của nó.

"Hiến tế cho trẫm!

Hiến tế tất cả ác ma Minh Giới!" Hạo Thiên ý niệm vừa động.

Trong thời khắc nguy cấp, y cũng không thể lo nhiều như vậy nữa.

Trước đó y đã dung nhập cả Minh Giới vào Thập Nhị Phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Trong Hỗn Độn Tháp, cũng có hàng trăm triệu ác ma Minh Giới mạnh mẽ.

Đây là tài nguyên có thể lợi dụng.

Bất kể thế nào, trước tiên phải vượt qua cửa ải trước mắt đã.

Chuyện khác, sau này tính tiếp.

Hạo Thiên trước đó, đã chưởng khống Du Thiên Đại Đạo pháp tắc, trong đó có Đại Hiến Tế Thuật.

Về lý thuyết, có thể đem tất cả tài nguyên tu luyện mà tu sĩ nắm giữ, đều chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần nhất.

Trong nháy mắt, hơn trăm tỷ ác ma Minh Giới, đồng thời nổ thành sương máu.

Tất cả tinh hoa sinh mệnh, huyết nhục, nguyên thần, pháp lực, hồn phách, thậm chí cả vô số pháp khí mang theo bên người, tất cả đều hóa thành năng lượng tinh thuần nhất.

Trong hư không, huyết vũ bay lả tả, vang vọng tiếng gào thét của ác ma.

Tất cả năng lượng này, toàn bộ được rót vào trong Hỗn Độn Tháp, khiến cho kiện bảo vật này, như lập tức sống lại.

Ông!

Hỗn Độn Tháp rung chuyển dữ dội, bùng nổ ra ức vạn đạo Hỗn Độn thần mang, như thể đồng thời mọc lên trăm vạn mặt trời.

Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt muốn mù.

Cho dù che mắt lại, chỉ dùng thần niệm quan sát cảnh này, thế giới thần thức e rằng cũng sẽ lập tức bị bỏng nặng, thậm chí trực tiếp xé rách.

"Tiểu tử ngươi điên rồi sao?

Rốt cuộc ngươi đang làm gì?!" Hồng Quân cũng cảm giác được sự khác thường.

Thân là người chưởng khống Thiên đạo, cảm giác của lão vô cùng nhạy bén.

Gần như lập tức biết được, mọi hành động của Hạo Thiên.

Hiến tế trăm tỷ ác ma mạnh mẽ, chuyện này quả thực xưa nay chưa từng có.

Cho dù đã hủy diệt mười tám lần, trải qua mười tám hỗn độn kỷ nguyên của Hồng Hoang, cũng chưa từng xuất hiện.

Hồng Quân cũng không biết, cỗ năng lượng này, rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Lão chỉ biết, tất cả tiềm lực của Hỗn Độn Tháp, trực tiếp bị kích phát ra, và nâng lên một tầm cao chưa từng có.

Hỗn Độn Tháp lúc này, tức thì biến lớn, chống đỡ lớn đến mức có thể sánh với thế giới Hồng Hoang trước kia.

Về kích thước và uy năng, dường như hoàn toàn không thua kém Hỗn Nguyên Đạo Quả của Hồng Quân.

Một cỗ khí tức kinh khủng trấn áp chư thiên vạn vực, ép đến Hồng Quân cũng thở không ra hơi.

Thậm chí khiến cho vị chưởng khống Thiên đạo này, linh hồn cũng đang nghẹt thở, toàn thân run rẩy như bị co giật.

“Tại sao lại như vậy!!” Hồng Quân trong lòng chấn động.

Chuyện không nên như vậy.

Xem ra có xu hướng mất kiểm soát.

Theo kinh nghiệm vô số nguyên hội của Hồng Quân, nếu một chuyện có khả năng mất kiểm soát, thì nó nhất định sẽ mất kiểm soát.

Chương 345

“Ngươi không hiểu cũng không sao,” Hạo Thiên điềm nhiên nói, “Chỉ cần ngươi hiểu một chuyện, tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp, có thể trấn áp bất kỳ tu sĩ nào dưới Đại Đạo.

Ở đây, đương nhiên cũng bao gồm ngươi.” Có một câu, Hạo Thiên không nói.

Muốn trấn áp bất kỳ tu sĩ nào dưới Đại Đạo, chắc chắn phải trả một cái giá cực lớn, tiêu hao năng lượng cực kỳ khổng lồ.

Nếu trước khi thôn phệ Minh Giới, Hạo Thiên tuyệt đối không thể chiến thắng Hồng Quân.

Nhưng, có được điều kiện tuyệt vời như vậy, mọi thứ đã trở thành có thể.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hỗn Độn Tháp và Hỗn Nguyên Đạo Quả của Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên, hung hăng va chạm vào nhau.

Hai bên đều nhanh chóng lùi lại.

Hạo Thiên toàn thân áo giáp nứt toác, miệng phun thánh huyết màu vàng kim, lùi ra ngoài ngàn tỷ dặm.

Hồng Quân cũng không khá hơn, đạo bào trên người lần lượt nổ tung, trượng trúc cũng vỡ nát, thất khiếu chảy máu, chân loạng choạng lùi lại.

Khoảng cách mà người chưởng khống Thiên đạo lùi lại, còn xa hơn khoảng cách mà Hạo Thiên lùi lại.

Trong lần giao thủ đầu tiên, Hồng Quân đã rơi vào thế hạ phong.

Hồng Quân hộc máu.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Vốn dĩ phải là một màn nghiền ép không chút sai sót.

Vốn tưởng một chiêu là định được thắng bại.

Kết quả lại không hề khiến lão hài lòng.

Thậm chí, bộ dạng chật vật của lão còn hơn cả Hạo Thiên. "Hạo Thiên!

Rốt cuộc là bản tọa đã đánh giá thấp ngươi!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi.

Thất khiếu vẫn không ngừng chảy máu.

Pháp lực cũng sắp sửa sụp đổ.

Thậm chí, đạo tâm suýt chút nữa đã thất thủ.

Không còn cách nào khác.

Cú va chạm vừa rồi, uy lực thực sự quá đáng sợ. "Ồ?

Ngươi chỉ có trình độ này thôi sao?" Hạo Thiên nhíu mày.

Tình huống không như y dự liệu.

Hỗn Độn Tháp có mạnh đến đâu cũng phải chống đỡ cú va chạm kinh hoàng từ Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa rồi.

Hơn nữa, đó là Hỗn Nguyên Đạo Quả cửu phẩm Thánh cảnh tầng trời thứ mười.

Mạnh đến mức khiến người ta phải ngước nhìn.

Roẹt!

Thần niệm Hạo Thiên khẽ động, trên người lại có thêm một bộ chiến giáp.

Một món đồ uy phong lẫm liệt, không hề thua kém Hỗn Độn Thiên Long Đế Vương Giáp.

Nó xuất hiện dưới hình dạng Cửu Long Tử Kim Đế Vương Bào.

Khiến Hạo Thiên lại khôi phục dáng vẻ đại đế chấp chưởng tam giới, uy áp tứ hải bát hoang ngày trước. "Lần nữa!

Lần này dù thế nào cũng phải giết ngươi!" Hồng Quân nổi giận thực sự, "Bản tọa không tin, ngươi có thể hiến tế trăm tỷ ác ma Minh Giới!" Ngay cả khi đại chiến với La Hầu ở núi Tu Di, bị vô số cường giả ma tộc vây công, lão cũng chưa từng phẫn nộ đến thế.

Sự mạnh mẽ của Hạo Thiên đã vượt xa tưởng tượng của lão.

Cái gọi là Hỗn Độn Tháp trước mắt cũng thực sự khiến lão cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nếu cảnh giới của lão thấp hơn một chút, dù chỉ là Thánh nhân cảnh giới tầng trời thứ chín, e rằng vừa rồi đã vẫn lạc.

Đúng là mạng treo trên sợi tóc. "Đến đi!" Hạo Thiên thần sắc điềm tĩnh.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Muốn thúc đẩy Hỗn Độn Tháp, phóng ra uy lực mạnh nhất, cần phải tiêu hao một nguồn năng lượng cực kỳ khủng khiếp.

Đợt hiến tế trăm tỷ ác ma Minh Giới vừa rồi đã tiêu hao sạch sẽ.

Minh Giới trên thực tế đã bị vơ vét sạch, không còn lại gì.

Nhưng, trong Hư Thần Giới, trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình cùng với Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt đang nghiêm trận chờ lệnh.

Toàn thân mọi người đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thánh uy cuồn cuộn mênh mông, sức mạnh bàng bạc đều được kết nối lại với nhau.

Thậm chí, trong Hư Thần Giới, mấy trăm triệu cường giả Thiên Đình cũng đồng thời thúc đẩy toàn bộ pháp lực.

Mấy chục triệu đệ tử Đạo giáo, dưới sự chỉ điểm của chưởng giáo Trương Bách Nhẫn, cũng cống hiến toàn bộ pháp lực của mình.

Tất cả sức mạnh hội tụ lại một chỗ, hình thành một dòng lũ năng lượng đáng sợ.

Thiên đạo của Hư Thần Giới ngưng tụ những sức mạnh này thành một luồng sáng tựa cầu vồng từ ngoài trời bay tới, rót vào bên trong Hỗn Độn Tháp. "Ngươi!

Năng lượng của ngươi từ đâu ra!" Hồng Quân trợn mắt há mồm.

Chương 346

Hoàn toàn không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Bởi vì trong đó, rõ ràng có lẫn lộn cả sức mạnh Thánh nhân cực kỳ thuần túy. "Đa tạ chư vị, Trẫm sẽ bồi thường cho các ngươi!" Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Trong nháy mắt, tất cả cường giả trong Hư Thần Giới, toàn bộ pháp lực, tu vi cả đời, đều bị rút sạch, một lần nữa bổ sung cho sự tiêu hao khổng lồ của Hỗn Độn Tháp.

Ong!

Hỗn Độn Tháp lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

Uy áp đáng sợ bao trùm phạm vi hàng tỷ tỷ dặm.

Sắc mặt Hồng Quân biến đổi dữ dội.

Nhưng, không đợi lão thúc đẩy Hỗn Nguyên Đạo Quả nghiền ép đối thủ, Hỗn Độn Tháp đã biến cả một vùng đất thành hỗn độn mịt mờ.

Một lực hút không thể chống cự truyền đến.

Vút một tiếng, chỉ trong nháy mắt, Hồng Quân đã bị hút vào tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp.

Quả Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh cảnh tầng trời thứ mười khổng lồ kia cũng biến mất theo. "Trấn áp!" Hạo Thiên hai mắt sáng lên.

Tốt quá rồi!

Lại một lần nữa trả giá đắt.

Cuối cùng cũng trấn áp được kẻ chưởng khống Thiên đạo Hồng Hoang. "Thả ta ra!

Nghiệt súc Hạo Thiên!" Hồng Quân giận không thể át.

Lần đầu tiên trong đời, lão bị người ta trấn áp.

Tình huống này quả thực không dám tưởng tượng. "Ngoan ngoãn ở yên trong đó đi." Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Tuy Trẫm tạm thời không giết được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng mong trốn thoát!

Không có khả năng đó đâu!" Vừa dứt lời, vô số sợi xích thần trật tự từ đỉnh tháp, từ mặt đất, từ hư không duỗi ra, trong nháy mắt đã trói chặt lấy Hồng Quân.

Bên trong Hỗn Độn Tháp tự thành một giới.

Chủ nhân của tháp tương đương với kẻ chưởng khống Thiên đạo của một giới.

Cho nên, theo ý chí của Hạo Thiên, pháp tắc trong tháp có thể thay đổi bất cứ lúc nào. 43.

Điều này cũng giống như việc Thánh nhân của thế giới khác xâm nhập vào Hồng Hoang, bị pháp tắc Thiên đạo của một phương trời đất áp chế, thực lực chỉ có thể phát huy được một nửa.

Chính vì thế.

Giờ phút này, Hồng Quân kinh hoàng phát hiện.

Lão không những không thể sử dụng Hỗn Nguyên Đạo Quả, mà thực lực còn bị tước đi hơn năm thành.

Lão gần như phát điên.

Lão không ngừng gầm thét, gào rống, liều mạng giãy giụa.

Những sợi xích thần trật tự kia lập tức bị chấn nát tan tành.

Nhưng, càng nhiều sợi xích thần trật tự hơn lại duỗi ra, một lần nữa trói chặt lão. "Hạo Thiên!

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?!" Hồng Quân hoàn toàn hoảng sợ.

Vì lão phát hiện, mình đã rơi vào trong vòng kiểm soát của người khác.

Vận mệnh sinh tử không còn do mình làm chủ.

Tình huống này không thể chấp nhận được! "Chẳng phải ngươi biết rõ còn cố hỏi sao?" Hạo Thiên mỉm cười, "Đừng tưởng rằng tu vi cảnh giới của ngươi cao, lại hợp thân với Thiên đạo là có thể tùy ý làm chủ người khác, ngươi chỉ là ếch ngồi đáy giếng, chỉ là con rối của Thiên đạo Hồng Hoang mà thôi!" "Cho nên, tuy Trẫm tạm thời không giết được ngươi, nhưng tuyệt đối không để ngươi sống tốt!" Hạo Thiên nói tiếp.

Ý chí của y bùng nổ.

Một thanh đại kiếm vô hình vô chất chém xuống.

Hồng Quân chỉ cảm thấy, trên người mình như mất đi thứ gì đó.

Thứ quý giá nhất, thứ pháp tắc Thiên đạo mật thiết không thể tách rời, bản nguyên Thiên đạo Hồng Hoang, đã bị tước đoạt mất. "Đại Bác Đoạt Thuật!

Là Đại Bác Đoạt Thuật trong ba nghìn Đại đạo!" Hồng Quân chấn kinh.

Thủ đoạn của tên Hạo Thiên này, quả thực khó mà lường được.

Đáng sợ đến cực điểm.

Hồng Quân run rẩy.

Toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lão cảm thấy căng thẳng, hoảng sợ chưa từng có. "Chúc mừng bệ hạ!

Hạ hỉ bệ hạ!" Trong Hư Thần Giới, vang lên một trận hoan hô.

Gương mặt ai nấy đều hớn hở.

Lần này, họ đã phải trả một cái giá vô cùng lớn.

Bao gồm cả trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình, toàn bộ tu vi đều bị xóa sạch, không còn một tia pháp lực, cảnh giới lùi về mức phàm nhân.

Nhưng họ tin rằng, chỉ cần Hạo Thiên còn ở đây, họ sẽ nhanh chóng khôi phục.

Chương 347

Mọi người đều có niềm tin tuyệt đối vào Hạo Thiên.

Hơn nữa, Thiên Đình cũng có nguồn tài nguyên tu luyện vô song, một lượng lớn cực phẩm tiên thiên linh căn, có thể giúp họ, ít nhất là nhanh chóng tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh. "Mọi người cứ nghỉ ngơi cho tốt đã," Hạo Thiên nói, "Lát nữa, sẽ do Dao Trì, Dao Cơ, Long Cát, Hạo Nhất bốn người phân phát tài nguyên tu luyện cho mọi người...

Trẫm phải nhân cơ hội này, luyện hóa bản nguyên Thiên đạo Hồng Hoang trước!

Tái lập địa thủy hỏa phong!". .....

Hư Thần Giới.

Trung ương thần điện.

Hạo Thiên ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu lơ lửng quả Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm tròn vo.

Y đang nhanh chóng luyện hóa bản nguyên Thiên đạo Hồng Hoang.

Quá trình này không ai có thể giúp được.

Hệ thống cũng không có cách nào tiêu hao Thiên đạo công đức để hỗ trợ.

Nhưng, tiến triển của Hạo Thiên vô cùng chậm chạp.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hồng Quân ở tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp, gần như không ngừng liều mạng giãy giụa.

Lão dùng đủ mọi cách để thoát khỏi sự trói buộc.

Dù thực lực đã suy yếu một nửa, không còn bản nguyên Thiên đạo, lão vẫn mạnh hơn xa Thánh cảnh tầng trời thứ năm.

Cho nên, một khi lão liều mạng trốn thoát, việc trấn áp trở nên vô cùng phiền phức.

Không hề khoa trương khi nói rằng, Hạo Thiên phải dùng chín thành chín sức mạnh rót vào Hỗn Độn Tháp, mượn uy năng của bảo vật này để áp chế Hồng Quân.

Chính vì vậy, thời gian Hạo Thiên luyện hóa bản nguyên Thiên đạo Hồng Hoang không ngừng kéo dài.

Một nghìn năm trôi qua.

Hai nghìn năm trôi qua.

Năm nghìn năm cũng đã trôi qua...

Cũng không biết đã bao lâu.

Cuối cùng.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm. "Xong rồi!

Cuối cùng cũng giải quyết xong!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Mặc dù lúc này, y vẫn cần tiêu hao hơn chín thành sức mạnh để liên tục áp chế Hồng Quân, nhưng tình hình đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

Ong!

Theo ý chí của Hạo Thiên, toàn bộ Hư Thần Giới bắt đầu mở rộng ra bên ngoài không giới hạn.

Diện tích bỗng chốc mở rộng gấp mấy vạn lần, chiếm lấy vị trí

vốn có của Hồng Hoang.

Ngay sau đó, Hạo Thiên dung nhập bản nguyên Thiên đạo ban đầu của Hồng Hoang vào trong Hư Thần Giới.

Rất nhanh, hai loại sức mạnh pháp tắc tuy cùng một nguồn gốc nhưng lại có sự khác biệt rất lớn đã nhanh chóng dung hợp làm một.

Lúc này, diện mạo của Hư Thần Giới không ngừng thay đổi.

Chỉ là, Hạo Thiên tiêu hao quá lớn.

Pháp lực đã gần cạn kiệt.

Muốn tái lập địa thủy hỏa phong, e rằng nhất thời không thể làm được. "Sư huynh, để muội!" Dao Trì đứng ra.

Khí chất của nàng ung dung hoa quý, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mang một vẻ tôn quý mẫu nghi thiên hạ.

Hạo Thiên nhìn qua.

Tu vi của trăm vị Thánh nhân Thiên Đình đã hoàn toàn khôi phục.

Tuy chưa ngưng tụ ra Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhưng tu vi của mọi người đều tinh tiến hơn trước, pháp lực bàng bạc hùng dũng, thực lực cũng lên một tầm cao mới.

Không chỉ vậy, mấy trăm triệu cường giả Thiên Đình, mấy chục triệu đệ tử Đạo giáo, cũng đã hoàn toàn hồi phục sau lần tiêu hao khổng lồ trước đó. "Phụ hoàng, hãy để nhi thần thay người lo liệu!" Long Cát và Hạo Nhất chủ động đứng ra. "Bệ hạ!

Hãy để thần đẳng thay người lo liệu!" Trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình đồng thanh nói.

Những vị Thánh nhân Thiên Đình này đều ký thác một phần thần thức vào Thiên đạo.

Vì vậy, họ có thể sử dụng sức mạnh Thiên đạo để tự do cải tạo Hư Thần Giới.

Tiền đề là Hạo Thiên, kẻ chưởng khống Thiên đạo này, cho phép. "Tốt!" Hạo Thiên mỉm cười.

Y đột nhiên phát hiện, người thân và đệ tử của mình đều đã trưởng thành và chín chắn.

Đúng là không cần thiết việc gì cũng phải tự mình làm.

Rốt cuộc, trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Thông Thiên Giáo Chủ cũng từng có ý định tái lập địa thủy hỏa phong, thay đổi một thế giới mới.

Bây giờ trăm vị Thánh nhân Thiên Đình, thực lực còn trên cả Thông Thiên Giáo Chủ thời đó. "Tuân theo pháp chỉ!" Mọi người cũng đều vui mừng.

Mọi người thương nghị một hồi, sau đó mỗi người một hướng, bắt đầu xây dựng Hồng Hoang mới.

Chương 348

Rất nhanh, diện mạo của Hư Thần Giới đã thay đổi hoàn toàn.

Tỷ tỷ dải ngân hà xuất hiện.

Rất nhiều sinh linh được sinh ra, thậm chí còn có không ít tiên thiên thần thai đã tuyệt tích.

Càng nhiều pháp tắc, hỗn độn âm dương thần cấm, các loại hỗn độn long mạch, các loại hỗn độn linh căn, lần lượt được bố trí.

Thần điện Thiên Đình nguy nga, kéo dài đến tận sâu trong hỗn độn, số lượng các loại điện đường lên đến mấy chục tỷ.

Địa Tiên Giới đã được di dời vào Hư Thần Giới từ lâu, lúc này cũng đã trải qua sự thay đổi của nhiều triều đại, Phật môn dần dần thay thế địa vị của Đạo giáo.

Rốt cuộc, tất cả môn nhân đệ tử của Đạo giáo đều được tập trung lại một chỗ, được bảo vệ chu đáo.

Nhân lúc các cường giả dưới trướng đang bận rộn, Hạo Thiên liếc nhìn Địa Tiên Giới.

Thay đổi quả thực rất lớn.

Nhưng y không có ý định can thiệp.

Mặc dù Phật môn thịnh hành, nhưng vẫn do Thiên Đình chưởng khống.

Vị trí Phật Tổ vẫn còn trống, Linh Sơn lấy Quan Âm làm tôn, cũng đã sinh ra không ít cường giả, đại năng cấp Chuẩn Thánh nhiều như nấm.

Miếu Thiên Đế ở Địa Tiên Giới không ai dám động vào.

Nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều tín phụng Thiên Đế, mỗi thời mỗi khắc đều có tín ngưỡng lực khổng lồ truyền đến Thiên Đình.

Lại là một nguồn sức mạnh khổng lồ và tinh thuần. "Tốt lắm!" Hạo Thiên khá hài lòng.

Tình hình của Địa Tiên Giới hiện nay, chỉ cần tiếp tục duy trì là được.

Rất nhanh, Trương Bách Nhẫn lại sẽ trở về Tây Côn Luân, trấn thủ Long Nguyệt Thành.

Trước đó, Trương Bách Nhẫn sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có một vị như vậy là đủ để trấn trụ Địa Tiên Giới.

Theo pháp tắc Thiên đạo Hồng Hoang ban đầu, tam thi mà tu sĩ chém ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vì sự xuất hiện của Hạo Thiên, đã khiến Trương Bách Nhẫn từ bán bộ Thánh nhân trước kia trở thành như hiện tại.

Hạo Thiên bây giờ lại nắm giữ hoàn chỉnh Thiên đạo Hồng Hoang, sửa đổi không thành vấn đề.

Nhưng, Trương Bách Nhẫn đời này kiếp này, cũng chỉ có thể bị giới hạn ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí không thể nào tăng lên Thánh cảnh tầng trời thứ nhất.

Trải qua hơn một nghìn năm xây dựng, Hư Thần Giới đã hoàn toàn thay thế và vượt qua Hồng Hoang trước đây.

Không chỉ diện tích lớn hơn thế giới Hồng Hoang trước kia rất nhiều lần, mà tất cả sinh linh cũng dần dần sinh sôi nảy nở đến một con số đáng kinh ngạc, phồn vinh thịnh vượng chưa từng có.

Nhưng, Hạo Thiên vẫn chưa thể trấn áp hoàn toàn Hồng Quân.

Nguyên nhân đơn giản, cảnh giới tu vi hiện tại của y quá thấp.

Nếu y cũng đạt đến Thánh nhân cảnh giới tầng trời thứ mười, e rằng chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể hóa Hồng Quân thành một vũng máu đặc.

Trải qua bao nhiêu năm, Hồng Quân vẫn không ngừng thử trốn thoát, gần như không nghỉ một khắc nào.

Cho nên, Hạo Thiên cũng không thể lơ là.

Cũng vào lúc này, trong đầu Hạo Thiên đột nhiên truyền đến một trận cười.

Ngay sau đó, một thiếu niên lang mặc vũ y tinh quan xuất hiện. "Tiền bối, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Hạo Thiên thở phào một hơi.

Thiếu niên lang này chính là một trong những bản nguyên Thiên đạo, tự xưng đã chưởng khống một trăm lẻ tám đại thiên thế giới tương tự như thế giới Hồng Hoang.

Trước đó đã từng hứa hẹn, nếu Hạo Thiên đánh bại Hồng Quân, sẽ xem xét kéo Hạo Thiên một tay, đưa y đến thế giới có tầng thứ cao hơn.

Ở thế giới đó, Thánh nhân cũng chỉ là con kiến mà thôi. "Hạo Thiên, ngươi làm không tệ," thiếu niên lang nói, "Nhưng, ngươi không nên để Hồng Quân phá hoại thế giới Hồng Hoang, tạo thành vô lượng lượng kiếp." Hạo Thiên nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Cái nồi này, Trẫm không gánh.

Ai mà biết được Hồng Quân lại tung ra Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh cảnh tầng trời thứ mười, làm nổ tung thế giới Hồng Hoang. "Nhưng mà thôi, thế giới trước mắt của ngươi cũng đủ để thay thế

Hồng Hoang ban đầu," thiếu niên lang lại nói, "Cho nên, công tội của ngươi tương đương nhau, ta công nhận ngươi, trở thành kẻ chưởng khống Thiên đạo của một phương thế giới." Thiếu niên lang không hổ là bản nguyên Thiên đạo của tầng thứ cao hơn, một câu nói ra, quả thực có sức mạnh ngôn xuất pháp tùy.

Cho nên, Hạo Thiên lập tức cảm giác, mình và thế giới trước mắt có mối liên hệ càng thêm mật thiết, cảm giác như máu thịt tương liên. "Sau đó thì sao?" Hạo Thiên hỏi. "Sau đó," thiếu niên lang suy nghĩ rồi nói, "Do ngươi không có công cũng không có tội, cho nên không thể trực tiếp đến thế giới tầng thứ cao hơn, vậy trước tiên hãy đến một vùng đệm, dựa vào thực lực của mình, xem có cơ hội đi lên không." "Ồ?

Nơi đó là đâu?" Hạo Thiên hứng thú. "Một trong ba nghìn Hỗn Độn Thành, Phiêu Miểu Thành." Thiếu niên lang đáp. .....

Ba nghìn Hỗn Độn Thành?

Hạo Thiên lần đầu tiên nghe nói.

Trong lòng y tràn đầy tò mò.

Thực ra, ai cũng hiểu, ba nghìn không phải là con số chính xác, mà có nghĩa là vô cùng, rất nhiều.

Ý là, con đường thông đến thế giới cao cấp hơn kia, chỉ riêng thành trì ở vùng trung gian đã có rất nhiều.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi. "Nhớ kỹ nhé, Phiêu Miểu Thành," thiếu niên lang tiếp tục nói, "Đây là một tọa độ, sau khi đến đó, tìm một gia đình họ Cổ, tự nhiên sẽ có người thu nhận ngươi." Dứt lời, thiếu niên lang xòe năm ngón tay, lòng bàn tay hiện ra một quả cầu ánh sáng gần như trong suốt.

Trong quả cầu ánh sáng ẩn chứa tinh không hỗn độn, vạch ra từng

đường đi, trông vô cùng phi phàm. "Ta hiểu rồi." Hạo Thiên gật đầu, "Vậy thì, có giới hạn thời gian không?" "Không có," thiếu niên lang nói, "Ngươi muốn đi lúc nào cũng được." Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, y có thời gian để sắp xếp.

Chương 349

Rốt cuộc, bên phía Hư Thần Giới còn rất nhiều việc. "Đa tạ tiền bối." Hạo Thiên trịnh trọng nói, nhận lấy quả cầu ánh sáng kia.

Trong nháy mắt, quả cầu ánh sáng dung nhập vào lòng bàn tay y, rồi biến mất không thấy đâu.

Trong đầu Hạo Thiên cũng xuất hiện một lộ tuyến kỳ lạ.

Y lập tức xác nhận.

Lập tức cảm thán không thôi.

Nếu không có tọa độ này, có lẽ y phải tốn mấy cái nguyên hội cũng không tìm được con đường chính xác. "Tất cả đều trông vào ngươi," thiếu niên lang lại nói, "Ta mong chờ, một ngày nào đó, chúng ta sẽ có lúc gặp lại." "Đó là điều chắc chắn." Hạo Thiên gật đầu.

Thiếu niên lang vẫy tay chào y, rồi biến mất không dấu vết, như chưa từng xuất hiện.

Hạo Thiên thầm nhẩm lại tên của tòa thành trì đó trong lòng.

Sau đó, y bắt đầu bận rộn.

Đầu tiên triệu kiến Trương Bách Nhẫn, nâng thiện thi này lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay sau đó, Trương Bách Nhẫn được phái đến Địa Tiên Giới, tiếp tục trấn thủ Long Nguyệt Thành ở Tây Côn Luân.

Tôn Ngộ Không và Ngao Liệt cũng đi theo.

Từ đó về sau, Địa Tiên Giới có ba vị Thánh nhân trấn thủ, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì sai sót.

Một ngày sau.

Hạo Thiên ban bố pháp chỉ.

Lập Hạo Nhất làm Thái tử, thay y chấp chưởng triều chính.

Hạo Nhất khấu đầu tạ ơn, cũng được nâng lên cảnh giới Thiên đạo Thánh nhân.

Sau đó nữa.

Trăm vị Thánh nhân của Thiên Đình cũng bắt đầu bận rộn.

Họ tập thể di chuyển đến tầng thứ nhất của Hỗn Độn Tháp, tạm thời ở lại đó.

Sở dĩ làm vậy, một là để liên thủ giúp Hạo Thiên trấn áp Hồng Quân, hai là tiện cho việc ẩn thân, có thể đi theo Hạo Thiên đến thế giới mới.

Ngoài ra, Hư Thần Giới cũng cần được bố trí lại.

Gia trì thêm nhiều hỗn độn âm dương thần cấm, còn nhiều thứ khác nữa.

Cũng là để tránh lúc Hạo Thiên không có ở đây, thế giới mới này bị tấn công.

Từ lời nói của thiếu niên lang trước đó, đã tiết lộ rất nhiều thông tin.

Ở những nơi Hạo Thiên không biết, tuyệt đối có những tồn tại có thể dễ dàng nghiền ép Hồng Quân.

Nếu bị những cường giả như vậy phát hiện ra Hư Thần Giới, nảy sinh lòng tham muốn chiếm làm của riêng, thì sẽ vô cùng đáng sợ.

Y đã tốn trọn vẹn năm trăm năm thời gian.

Hạo Thiên đem toàn bộ Hư Thần Giới tế luyện lại một lần nữa.

Lại biến nó thành hình dạng một hạt cát, cất giấu cẩn thận.

Thậm chí, Hỗn Độn Châu cũng được để lại, thay thế giới này che đậy khí tức và thiên cơ.

Dù có cường giả cấp bậc chưởng khống Thiên đạo đi ngang qua, cẩn thận tìm kiếm, cũng sẽ không phát hiện ra manh mối gì. "Những ngày Trẫm không có ở đây, mọi việc đều phải tốt đẹp." Hạo Thiên nói.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đã đến lúc lên đường.

Ong!

Thân hình Hạo Thiên rung lên.

Sau lưng y duỗi ra một đôi cánh màu đen trắng xen kẽ.

Chí cao thời gian pháp tắc và chí cao không gian pháp tắc quấn quanh trên đó.

Đôi cánh vỗ nhẹ, lập tức cuộn lên một cơn bão thời không.

Nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, y bỗng chốc biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Bắt đầu một hành trình dài đằng đẵng.

Một vạn năm trôi qua.

Hạo Thiên vẫn còn trên đường.

Những năm này, y đã đi qua quá nhiều nơi.

Có những nghĩa địa tinh thần hoàn toàn do hố đen tạo thành, đáng sợ đến cực điểm.

Cũng có vô số đoạn tầng thời không, pháp tắc hoàn toàn hỗn loạn, khắp nơi đều là sương mù hỗn độn, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bị

hư không nuốt chửng.

Có những mê cung khổng lồ đầy ắp hàng tỷ tỷ thiên thạch lơ lửng, ở bên trong hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, rất dễ bị lạc, bị nhốt cả đời trong đó.

Càng có những khu vực tràn ngập diêm phù kiếp thủy, loại kiếp thủy này cực kỳ đáng sợ, dù là Hỗn Độn linh bảo ném vào cũng sẽ bị hòa tan trong nháy mắt. "Nơi này quả thực xa quá..." Hạo Thiên cũng cạn lời.

Y đã phi độn với tốc độ cao như vậy, gần như không nghỉ ngơi chút nào.

Mà mới chỉ đi được một đoạn ngắn, e rằng chỉ được một phần ba quãng đường.

Thậm chí, cảnh giới tu vi của y cũng đã âm thầm leo lên Thánh nhân cảnh giới tầng trời thứ năm.

Y tiếp tục phi độn.

Thỉnh thoảng, Dao Trì cũng ra ngoài bầu bạn với y.

Chương 350

Hai người tay trong tay, vừa trò chuyện vừa đi đường.

Như vậy cũng không đến nỗi quá cô đơn.

Gần như trong chớp mắt.

Lại hai vạn năm trôi qua.

Mặc dù ở thế giới này, thời gian không quá quý giá, nhưng Hạo Thiên cũng cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng, phía trước truyền đến động tĩnh yếu ớt.

Tiên quang bàng bạc, thụy khí ngút trời, khí hỗn độn vô biên vô hạn che lấp hư không.

Mơ hồ có thể thấy được đường nét của một tòa thành trì. "Trời ơi!

Đây chắc chắn là một tòa thành trì sao?" Hạo Thiên nhìn sang, hoàn toàn chấn kinh.

Bởi vì tòa thành trì này, chỉ riêng tường thành đã cao đến trăm tỷ dặm, diện tích lại càng rộng lớn đến mức có thể dọa chết người.

So với toàn bộ Thiên Đình trước đây, ít nhất cũng phải lớn hơn mười vạn lần.

Thực sự không dám tưởng tượng, phải là bàn tay của người nào mới có thể xây dựng nên một tòa thành trì quy mô như vậy.

Quả thực cũng xứng đáng với danh xưng Hỗn Độn Thành. "Kẻ nào, dừng lại!" Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lùng vô tình truyền đến.

Ngay sau đó, hai cường giả thân hình cao lớn như Hỗn Độn thần ma giáng lâm.

Trên người họ khoác chiến giáp dữ tợn, khí tức tỏa ra ít nhất cũng là Thánh cảnh tầng trời thứ sáu.

Thấy vậy, Hạo Thiên lại một lần nữa chấn kinh.

Bởi vì hai kẻ trông như nhân vật nhỏ, chỉ là người tuần tra, mà tu vi cảnh giới đã đạt đến mức này.

Vậy thì thành chủ, cũng như vô số cường giả trong thành, sẽ ở trình độ nào?!

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Xem ra, trước đây mình đúng là ếch ngồi đáy giếng. "Hai vị đạo hữu, phía trước có phải là một trong ba nghìn Hỗn Độn Thành, Phiêu Miểu Thành không?" Hạo Thiên hỏi.

Rõ ràng, ngôn ngữ hai bên không thông, mọi người chỉ có thể dùng thần niệm giao tiếp. "Ngươi từ đâu đến?

Có tư cách gì muốn vào Phiêu Miểu Thành?" Thái độ của đối phương rất tệ.

Một trong số đó, ánh mắt cố ý dừng lại trên người Dao Trì, lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Rốt cuộc, dung mạo và căn cốt của Dao Trì đều không có gì để chê. "Sư huynh!

Hai người này không có ý tốt!" Dao Trì nhíu mày. "Ừm, mọi chuyện cứ giao cho ta." Hạo Thiên trầm giọng nói.

Y cũng lười trả lời câu hỏi của đối phương.

Nê hoàn cung trên đỉnh đầu thụy khí cuồn cuộn, trực tiếp phóng ra Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm, rủ xuống khí hỗn độn âm dương.

Ầm!

Quả Hỗn Nguyên Đạo Quả đột nhiên phóng to đến cực hạn, hung hăng đập xuống. .....

Mặc dù cảnh giới của đối phương cao hơn Hạo Thiên.

Nhưng không ai ngờ, Hạo Thiên lại ra tay không hề báo trước.

Cho nên, trong một phần vạn khoảnh khắc búng tay, hai người đã bị đánh thành bột mịn.

Bất kể là chiến giáp hộ thân, pháp bảo trên người, nhục thân cường hãn, hay nguyên thần căn cơ hùng hậu, tất cả đều bị đánh nổ tung.

Cạch!

Hai quả Hỗn Nguyên Đạo Quả rơi ra, trên đó đều hiện ra những vết nứt vỡ.

Phẩm giai của chúng không cao, một cái tứ phẩm, một cái ngũ phẩm, không thể nào so sánh được với Hạo Thiên. "Sư muội, quay về Hỗn Độn Tháp trốn một chút đi." Hạo Thiên dặn dò.

Thuận tay một cái, y thu lấy hai quả Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Dao Trì gật đầu, lập tức ẩn nấp.

Nơi này là ngoại vi Phiêu Miểu Thành, nếu chọc phải cường giả khác, chút tu vi của Dao Trì cũng không giúp được gì. "Kẻ nào!

Dám ở Phiêu Miểu Thành làm càn?!" Tiếng gầm phẫn nộ chấn động hư không.

Thời không vạn triệu dặm đều rung chuyển dữ dội như mặt biển cuồng phong.

Thân hình Hạo Thiên cũng hơi khựng lại, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Đối thủ thật đáng sợ!

Không dám chắc là Thánh cảnh tầng trời thứ mười, nhưng ít nhất cũng là tầng bảy, tầng tám, vô cùng không dễ chọc!

Roẹt roẹt roẹt!

Một trận cường quang lóe lên.

Ít nhất có mười cường giả thân hình cao lớn giáng lâm.

Họ mặc chiến giáp dữ tợn cùng kiểu dáng, ai nấy đều ngưng thần đề phòng.

Chương 351

Kẻ cầm đầu đội một chiếc mũ giáp kỳ dị, hai bên duỗi ra một đôi sừng cong có gai ngược, trông như ác ma.

Nhân vật giống như tiểu đội trưởng này, dung mạo cực kỳ hung sát, trong mắt hung quang bắn ra. "Tiểu tử, ngươi đã giết người của bản tọa?!" Đối phương cau mày, “Một kẻ như con kiến hôi, không muốn sống nữa sao?!" Ầm ầm!

Những người khác lập tức bao vây, khóa chặt mọi hướng trốn thoát của Hạo Thiên. "Một lũ ngu ngốc..." Hạo Thiên cạn lời.

Nếu đã như vậy, thì không cần khách sáo nữa.

Trong chớp mắt, Hạo Thiên thi triển Đại Hiến Tế Thuật, trực tiếp hiến tế hai quả Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh cảnh tầng trời thứ sáu vừa có được.

Lực lượng kinh khủng hung hăng rót vào Hỗn Độn Tháp.

Như lòng sông khô cạn được dòng lũ xối rửa, Hỗn Độn Tháp lập tức được tưới nhuần vô cùng, bung nở ra hàng tỷ đạo thần mang hỗn độn.

Tòa tháp từ đỉnh đầu Hạo Thiên bay ra, trong nháy mắt đã biến bốn phương tám hướng thành một vùng hỗn độn đáng sợ mà ngay cả thần niệm cũng không thể xuyên thấu.

Lực hút hung tàn được phóng ra.

Mười mấy người không kịp phòng bị, lập tức bị thu vào tầng thứ mười hai của thân tháp, bị giam cùng với Hồng Quân.

Sự việc thay đổi quá nhanh, những người đó hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chỉ cảm thấy, mình bị phong ấn vào một không gian đặc biệt. "Chư vị, để sư phụ của bần đạo chiêu đãi các ngươi." Hạo Thiên cười ha hả.

Thần niệm xâm nhập vào tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp.

Những thủ vệ Phiêu Miểu Thành mạnh mẽ kia lập tức hiểu ý của Hạo Thiên.

Ánh mắt tràn đầy oán niệm của họ đều khóa chặt vào một người.

Hồng Quân bị nhốt trong này đã ba vạn năm, vô số lần cố gắng trốn thoát đều thất bại.

Cả người tâm thái đã sụp đổ, hai mắt đỏ như máu, dung mạo tiều tụy, sắp sửa bùng nổ. "Sư phụ của tên tiểu tử đó?" Đội trưởng thủ vệ chất vấn. "Thì sao?!" Hồng Quân bốc hỏa.

Ở tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp, lão đã chịu đủ rồi, đang tìm chỗ để trút giận, vậy mà lại có mấy con cá tạp không có mắt xông vào.

Dù sao Hạo Thiên đúng là đệ tử của lão, không có gì sai, cũng không cần chối cãi. "Giết lão già thối này trước!" Đội trưởng thủ vệ hét lớn.

Những người này đều là binh lính tinh nhuệ chinh chiến khắp vũ trụ, lại ỷ đông hiếp yếu, lập tức bày ra thế trận vây công.

Hồng Quân làm sao có thể dung thứ, không nói hai lời, cũng tung ra Hỗn Nguyên Đạo Quả Thánh cảnh tầng trời thứ mười, hung hăng trấn áp xuống.

Bùm bùm bùm bùm!

Vô số tiếng nổ lớn đồng thời vang lên.

Tiểu đội mười mấy người lập tức bị diệt gọn.

Lại có hơn mười quả Hỗn Nguyên Đạo Quả rơi xuống đất.

Nhưng, nhanh hơn cả tia chớp, những quả Hỗn Nguyên Đạo Quả này đã bị Hạo Thiên thu đi mất. "Đồ tốt!

Tuyệt đối là đồ tốt!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Đang sầu vì không có cơ hội thăng cấp, những thứ này đã tự dâng đến cửa.

Y lập tức bắt đầu kiểm kê.

Có sáu quả Thánh cảnh tầng trời thứ sáu, sáu quả Thánh cảnh tầng trời thứ bảy, một quả Thánh cảnh tầng trời thứ tám.

Tốt!

Lần thu hoạch này quá lớn rồi!

Những quả Hỗn Nguyên Đạo Quả này không chỉ có phẩm giai cực cao, mà bên trong còn ẩn chứa gần như cả một trung thiên thế giới, núi sông, vô số đại lục, ngân hà vô tận, các loại xích thần trật tự, rất nhiều sinh linh chưa từng thấy, tất cả đều có đủ.

Không chút do dự, Hạo Thiên lập tức vỗ Hỗn Độn Chi Dực.

Vút một tiếng, y khởi động uy năng quay ngược về nguyên điểm thời không.

Vì vậy, Hạo Thiên đã tránh được mọi cuộc truy sát, quay trở lại khu vực gần như trống rỗng, thời gian hoàn toàn ngừng lại.

Cũng tức là, hiện tại y và Phiêu Miểu Thành tuy ở cùng một khu vực, nhưng thời gian hoàn toàn khác nhau, tự nhiên không có bất kỳ nguy hiểm nào. "Nhóc con thối, ngươi lợi dụng bản tọa?!" Hồng Quân cũng không ngốc, lập tức phản ứng lại. "Đừng nói khó nghe như vậy," Hạo Thiên cười ha hả, "Nếu ta không ra tay, lẽ nào họ sẽ tha cho ngươi?

Ngươi cam tâm để họ cưỡi lên đầu làm mưa làm gió sao?" Hồng Quân lập tức không lên tiếng nữa.

Đấu với tên nhóc này quả thực không sáng suốt.

Nhưng, làm áo cưới cho người khác, đúng là quá uất ức.

Hạo Thiên cũng không để ý đến lão nữa.

Y lập tức bắt đầu cưỡng ép luyện hóa tất cả Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Đến lúc phá quan, tu vi cảnh giới của y đã tấn thăng lên Thánh cảnh tầng trời thứ sáu.

Tốc độ này nhanh đến mức khó tin. "Nơi tốt!

Phiêu Miểu Thành tuyệt đối là nơi tốt!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Y cảm thấy, chỉ cần ở đây một thời gian, tấn thăng lên Thánh cảnh tầng trời thứ mười cũng không phải là chuyện khó.

Đến lúc đó, Hồng Quân sẽ hoàn toàn xong đời, không thể gây ra sóng gió gì nữa.

Chương 352

Y cũng không cần phải phân tâm đi trấn áp.

Phá vỡ hư không, Hạo Thiên lại một lần nữa xuất hiện.

Nơi ban đầu đã sớm không còn một bóng người, dường như cũng chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phiêu Miểu Thành nguy nga vô cùng vẫn ở ngay trước mắt.

Đang lúc Hạo Thiên do dự có nên vào thành hay không, đột nhiên nghe thấy một tiếng chuông khiến người ta rùng mình vang lên từ trong thành.

Đang đang đang...

Tiếng chuông tuyệt đối chấn động vũ trụ, uy lực còn mạnh hơn Hỗn Độn Chung không biết bao nhiêu lần.

Hạo Thiên tuy thăng cấp nhanh, nhưng cũng suýt nữa không chịu nổi, ngực tức đến hộc máu. "Tất cả về thành ẩn nấp!

Có địch tấn công!" Một giọng nói cực kỳ uy nghiêm, gấp gáp vang lên.

Giống như mười vạn viên cửu tiêu thần lôi cùng lúc nổ vang.

Thậm chí, luồng khí lưu đáng sợ cuốn ra, lập tức hất bay Hạo Thiên.

Chết tiệt!

Tồn tại thật đáng sợ!

Người nói chuyện này tuyệt đối mạnh hơn Hồng Quân!

Hạo Thiên bỗng chốc lùi ra ngoài trăm tỷ dặm.

Ngay sau đó, y thấy rất nhiều bóng đen khổng lồ vô biên vô tận từ xa xông đến, như thủy triều bao vây Phiêu Miểu Thành. .....

Tình hình của Phiêu Miểu Thành khiến Hạo Thiên kinh ngạc.

Rốt cuộc là chuyện gì, mà lại khiến một tồn tại mạnh mẽ như vậy cũng cảm thấy nguy hiểm.

Trong ấn tượng ban đầu của Hạo Thiên, Hồng Quân Thánh cảnh tầng trời thứ mười đã gần như là tồn tại vô địch.

Vạn lần không ngờ, trong Phiêu Miểu Thành lại có cường giả có thể nghiền ép Hồng Quân.

Vấn đề là, ngay cả cường giả cấp bậc đó cũng có lúc kinh hoảng thất thố.

Có thể thấy, những bóng đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện kia nghịch thiên đến mức nào. "Ghê gớm thật!" Hạo Thiên ngưng thần nhìn kỹ, suýt chút nữa hai mắt chảy máu.

Quá mạnh!

Nguyên lai, thứ đang lao về phía Phiêu Miểu Thành là một bầy Hỗn Độn Cổ Xà có thân dài hơn vạn tỷ dặm.

Thân thể chúng vô cùng to lớn, mỗi một chiếc vảy đều lớn bằng trăm mẫu, độ cứng rắn sánh ngang với Hỗn Độn linh bảo.

Không chỉ vậy, trên đỉnh đầu chúng còn mọc một vòng xương lồi lên, nhìn từ xa giống như đội vương miện.

Có thể lớn đến như vậy, tu vi cảnh giới của chúng có thấp hơn một chút cũng không sao.

Thực tế, bầy Hỗn Độn Cổ Xà mấy ngàn con này đều chỉ ở trình độ Thánh cảnh tầng trời thứ chín.

Nhưng, cường giả Thánh cảnh tầng trời thứ mười ở trước mặt

chúng cũng sẽ bị dễ dàng nghiền ép.

Một là chúng xuất hiện theo bầy đàn, hai là thể hình của chúng quá chiếm ưu thế, lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ, một đợt tấn công hung hãn như vậy, tuyệt đối sẽ gây ra tai nạn khủng khiếp.

Hạo Thiên lặng lẽ lùi lại.

Y nhắm mắt lại, dùng thần niệm quan sát tình hình.

Chỉ thấy bầy Hỗn Độn Cổ Xà hung hăng đâm vào tường thành Phiêu Miểu Thành.

Tường thành vốn trông cực kỳ cao lớn, trong mắt chúng lại như một tờ giấy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Dù có cấm chế mạnh mẽ bảo vệ, tường thành Phiêu Miểu Thành cũng nhanh chóng bị đập ra một lỗ hổng đáng sợ.

Những con Hỗn Độn Cổ Xà này dường như rất có kinh nghiệm, chúng liên thủ phá hủy lỗ hổng ngày càng lớn, sau đó tranh nhau xông vào.

Tu sĩ trong thành lập tức gặp nạn.

Nhanh chóng phát ra những tiếng gào thét xé lòng.

Không ít người bị nuốt chửng trực tiếp.

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên nhìn mà kinh hãi.

Chẳng trách cường giả đánh chuông trước đó lại căng thẳng như vậy, quả nhiên là có lý do.

Đây quả thực là một cuộc đại đồ sát.

Hạo Thiên cũng vô cùng đau đầu.

Không dám tin, rốt cuộc có bao nhiêu người sẽ vẫn lạc trong trận kiếp nạn này.

Vô lượng lượng kiếp e rằng cũng không hung tàn đến thế. 44.

Trong thành, vô số tu sĩ hiển nhiên không cam tâm ngồi chờ chết, đồng loạt bắt đầu phản kích.

Tiếng hò hét giết chóc vang trời, ánh sáng hỗn độn chói lòa đến mức không thể mở mắt.

Rất nhiều pháp bảo uy lực vô song hiện ra, hư ảnh bao trùm phạm vi mấy vạn tỷ dặm.

Càng nhiều Hỗn Nguyên Đạo Quả, lần lượt bùng nổ tiên quang bàng bạc, phồng lên đến cực hạn, sau đó hung hăng bay múa, va chạm, đập xuống.

Hỗn Độn Cổ Xà cũng bị chọc giận, trong đồng tử bắn ra ánh sáng nguy hiểm, miệng kêu xì xì.

Chương 353

Cả thành trì đều rung chuyển dữ dội, thương vong vô cùng thảm khốc.

Mỗi một giây, thành trì đều bị phá hủy nghiêm trọng. "Đáng sợ quá!

Đây là muốn đồ thành sao?" Hạo Thiên bất đắc dĩ.

Đứng ở góc độ trung lập, y cũng có chút không nỡ.

Ai có thể ngờ được, trong vũ trụ lại ẩn giấu những tồn tại hung hiểm như vậy.

Đừng nói là nhiều Hỗn Độn Cổ Xà như thế.

Chỉ cần vài tu sĩ trong Phiêu Miểu Thành cũng có thể dễ dàng hủy diệt thế giới Hồng Hoang ban đầu.

Đột nhiên, Hạo Thiên bắt đầu hiểu ra một vài chuyện.

Trước đó y nhận được Đại đạo chân giải, thần niệm đã đến một khu vực không xác định, đó là một đại thiên thế giới chết chóc.

Trong thế giới đó, rất nhiều Thiên đạo Thánh nhân, có cả mấy vị chưởng khống Thiên đạo đều đã vẫn lạc.

Lúc đó Hạo Thiên rất thắc mắc, không rõ rốt cuộc là làm sao tạo thành tình huống đó.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn thông suốt.

Nguyên lai trong vũ trụ nguy cơ tứ phía, tình huống không thể tưởng tượng nổi đều có thể xuất hiện.

Việc vẫn lạc vài vị Thiên đạo Thánh nhân và chưởng khống Thiên đạo, một chút cũng không kỳ lạ.

Một cảm giác cấp bách dâng lên trong lòng Hạo Thiên.

Y cảm nhận rõ ràng, mình quá yếu đuối.

Tự lo còn không xong, làm sao có thể bảo vệ người thân và thuộc hạ. "Kệ đi, tìm cách sinh tồn trước, nhanh chóng vượt qua Thánh nhân tầng trời thứ mười rồi tính!" Hạo Thiên tự nhủ.

Tình huống này, có vội cũng không được.

Càng không có cách nào chi viện cho Phiêu Miểu Thành.

Chỉ có thể ẩn nấp, tìm kiếm cơ hội.

Trực giác của y mách bảo, trận đồ sát phá thành này, đối với y mà nói, lại là một cơ hội khó có được.

Nếu không hỗn loạn, có lẽ y căn bản không vào được thành.

Có lẽ chỉ cần đến gần một chút là sẽ phải đối mặt với sự tấn công liên thủ của hàng trăm cường giả.

Vì vậy, Hạo Thiên kìm nén tâm trạng bồn chồn, bắt đầu lặng lẽ chờ đợi.

Tình trạng Hỗn Độn Cổ Xà đồ thành kéo dài khoảng nửa canh giờ.

Chúng cũng chịu không ít tổn thương, thậm chí, có một số Hỗn Độn Cổ Xà bị thương rất nặng, toàn thân đẫm máu rút khỏi chiến trường. "Kia..." Hạo Thiên tâm thần khẽ động.

Bởi vì y phát hiện một con Hỗn Độn Cổ Xà bị thương nặng nhất, vảy trên người bị lật ra ít nhất mấy chục vạn mảnh, một cái hố máu lớn bằng vạn mẫu xuất hiện trên thân thể nó, máu màu bạch kim điên cuồng tuôn ra ngoài.

Sinh mệnh lực của nó cũng đang nhanh chóng trôi đi.

Theo phán đoán của Hạo Thiên, con Hỗn Độn Cổ Xà này xông lên

hàng đầu, cũng đã gặp phải sự tấn công liên thủ của tu sĩ trong thành, có thể là mấy vạn kiện pháp bảo cùng lúc đập xuống, mới tạo thành vết thương khủng khiếp như vậy.

Xì! 45.

Con Hỗn Độn Cổ Xà đau đớn đến toàn thân co quắp, chỉ có thể dưới sự yểm hộ của đồng bạn, đi đầu trốn thoát.

Hạo Thiên không chút do dự thi triển thần thông, để lại một dấu ấn nguyên thần trên người đối phương.

Cảnh tượng quá hỗn loạn, dù nhiều người phát hiện nó trốn thoát, cũng không có cách nào ngăn cản.

Bốp!

Một tiếng động kinh thiên động địa.

Con Hỗn Độn Cổ Xà quẫy đuôi, đập nát hư không, trực tiếp tiến vào dòng chảy thời không hỗn loạn, cố gắng trốn tránh. "Truy!" Hạo Thiên phấn chấn.

Nếu có thể giết được con rắn này, tuyệt đối sẽ có lợi ích không nhỏ. 46.

Hai tay xé ra, y cũng xé rách hư không, đuổi theo từ xa.

Con Hỗn Độn Cổ Xà kia rõ ràng đã phát hiện hành tung của Hạo Thiên, thậm chí còn quay đầu nhìn Hạo Thiên một cái, nhưng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Có thể vì vết thương của nó quá nặng, lại có thể vì, nó cảm thấy thực lực của Hạo Thiên quá nhỏ bé, không thể tạo thành uy hiếp.

Hạo Thiên không nhanh không chậm, theo sau đối phương.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, tuyệt đối không thể dễ dàng xuyên qua dòng chảy thời không hỗn loạn như vậy, vì điều đó rất nguy hiểm.

Chỉ vì, Hạo Thiên sở hữu Hỗn Độn Chi Dực, dù đối mặt với thời không hung hiểm đến đâu, hai cánh đen trắng một cái cắt qua, vẫn có thể phá hủy nó, xông ra một con đường.

Con Hỗn Độn Cổ Xà bị thương nặng kia vẫn đang chạy trốn với tốc độ cao.

Nhưng mấy ngày sau, tốc độ của nó rõ ràng đã giảm xuống, vì mất máu quá nhiều, dù có nhục thân nghịch thiên, cũng không có cách nào chữa lành vết thương. "Sắp cạn dầu rồi!

Cuối cùng cũng sắp không trụ được nữa!" Hạo Thiên vui mừng ra mặt.

Bởi vì đã xâm nhập vào nơi cực sâu của dòng chảy thời không hỗn loạn, dù có bạn đồng hành khác cũng không thể tìm thấy nhanh như vậy.

Khoảng cách thời gian này đủ để Hạo Thiên lợi dụng.

Cuối cùng, lại qua mười ngày.

Hỗn Độn Cổ Xà bay càng lúc càng chậm, đột nhiên thân thể cứng đờ, hoàn toàn bất động.

Chương 354

Hạo Thiên không chút do dự đuổi theo, thu lấy con rắn lớn này.

Theo dõi lâu như vậy, đã đến lúc thu hoạch.

Thần niệm xâm nhập vào trong thân rắn, Hạo Thiên lập tức bị chấn kinh.

Đồ tốt!

Tuyệt đối là đồ tốt!

Lời to rồi! .....

Đối đầu trực diện, Hạo Thiên hiện tại tuyệt không phải là đối thủ của Hỗn Độn Cổ Xà.

Dù có dùng Hỗn Độn Tháp cũng phải trả giá rất đắt.

Nhưng, có lẽ được trời cao chiếu cố, nữ thần may mắn ưu ái, y đã nhặt được một món hời lớn.

Con Hỗn Độn Cổ Xà đã chết này, tu vi thực sự là Thánh nhân cảnh giới tầng trời thứ bảy, và cũng sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Quả, lục phẩm, không tệ.

Do nó xông lên hàng đầu, giết chết hàng vạn cường giả Phiêu Miểu Thành và nuốt chửng tất cả vào bụng.

Dịch axit khủng khiếp trong cơ thể Hỗn Độn Cổ Xà, một khi bị nuốt vào, trong nháy mắt sẽ bị tiêu tan máu thịt.

Vì vậy, Hạo Thiên phát hiện ra, bên trong có gần một vạn quả Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Tứ phẩm, ngũ phẩm, lục phẩm, thậm chí có cả cửu phẩm.

Gần như tất cả đều là trình độ Thánh cảnh tầng trời thứ năm trở lên, cái mạnh nhất vừa hay là Thánh cảnh tầng trời thứ chín.

Nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng. "Đa tạ chư vị rồi!

Trẫm sẽ tận dụng thật tốt!" Hạo Thiên hưng phấn.

Những tu sĩ đó vẫn lạc, quả thực rất đáng tiếc.

Nhưng, điều đó tương đương với việc gián tiếp giúp đỡ Hạo Thiên, kéo y một tay.

Mất nửa nén hương thời gian, Hạo Thiên thu hết những quả Hỗn Nguyên Đạo Quả này.

Tiện thể, y lại có phát hiện mới.

Trong hộp sọ của Hỗn Độn Cổ Xà, lại có một viên châu lớn hơn cả cung điện.

Viên châu này có màu bạch kim, ngưng tụ tu vi cả đời của Hỗn Độn Cổ Xà, trên đó thậm chí còn quấn quanh mấy trăm sợi xích thần trật tự, dường như là một tồn tại giống như nội đan.

Hạo Thiên đưa tay ra, lấy nó về bên mình.

Quan sát kỹ một lúc, Hạo Thiên mất đi hứng thú.

Vì y không dùng đến thứ này, chỉ có thể đem đi hiến tế, hoặc ban cho Long Vương và Ngao Hắc, giúp hai người họ thăng cấp. "Đúng rồi, rắn tuy đã chết, nhưng trong hồn phách có ký ức!" Hạo Thiên đột nhiên trong lòng khẽ động.

Suýt nữa đã quên mất thứ này.

Thông qua hồn phách của Hỗn Độn Cổ Xà, Hạo Thiên sẽ có được ký ức của nó, từ đó hiểu biết thêm nhiều bí mật của vũ trụ này.

Rất nhanh, Hạo Thiên câu lấy hồn phách của con rắn này, hình

dạng của nó cũng là một con cổ xà, chỉ cảm thấy như ngày tận thế sắp đến, không ngừng run rẩy.

Không chút do dự, Hạo Thiên thi triển Sưu Hồn Thuật, xem xét ký ức của con rắn này.

Rất nhiều hình ảnh đáng sợ chưa từng thấy xuất hiện trong đầu Hạo Thiên.

Y lập tức bị chấn kinh. "Nguyên lai, thông qua một số thành trì cốt lõi trong ba nghìn Hỗn Độn Thành, có thể có pháp trận truyền tống, trực tiếp đến thế giới tầng thứ cao hơn," Hạo Thiên lẩm bẩm, "Thế giới đó có Thần tồn tại.

Giống như thiếu niên lang kia, chỉ nắm giữ một trăm lẻ tám tiểu thế giới, chỉ có thể là Hạ vị thần ở tầng đáy!" "Ổ của những con Hỗn Độn Cổ Xà này cũng ở trong cái gọi là Thần Giới," Hạo Thiên tự nhủ, "Chẳng trách lại mạnh mẽ như vậy, tu sĩ trong Phiêu Miểu Thành tuy đông nhưng cũng không địch lại một đợt tàn sát." Hạo Thiên nhanh chóng lướt qua ký ức của Hỗn Độn Cổ Xà.

Sau đó lại phát hiện ra một số manh mối hữu ích.

Những con Hỗn Độn Cổ Xà này không chỉ tấn công một tòa thành, trên bản đồ lộ tuyến của chúng, có một tòa thành trì đã chống cự được cuộc vây công của cổ xà.

Trong tòa thành đó, có Hạ vị thần bảo vệ, cũng là một trong những thành trì cốt lõi của ba nghìn Hỗn Độn Thành.

Tên của nó là Thiên Xu Thành.

Hạo Thiên lập tức ghi nhớ lộ tuyến thông đến thành này. "Tốt!

Mạnh mẽ quá!" Hạo Thiên sảng khoái vô cùng.

Quyết định theo dõi con cổ xà này trước đó quả thực quá sáng

suốt.

Quả nhiên đã thu được rất nhiều lợi ích.

Hạo Thiên gọi Hoang Thiên Đế, Diệp Thiên Đế, Ngoan Nhân Đại Đế ra, xử lý xác của Hỗn Độn Cổ Xà.

Thứ này toàn thân đều là bảo vật, thịt có thể ăn, xương và vảy có thể chế tạo pháp bảo Hỗn Độn, tuyệt đối không thể lãng phí.

Đang lúc Hoang Thiên Đế nhóm lửa, hưng phấn bắt đầu nướng thịt, Hạo Thiên lại có phát hiện mới.

Nguyên lai, những con Hỗn Độn Cổ Xà này tại sao lại tấn công các thành trì Hỗn Độn, chỉ vì chúng vừa mới sinh sản xong, thân thể tương đối yếu, cần được bồi bổ lớn.

Địa điểm sinh sản không ở Thần Giới, mà ở một góc khuất nào đó của vũ trụ này.

Trong cái ổ rắn tạm thời đó, có ít nhất năm trăm quả trứng Hỗn Độn Cổ Xà.

Chủng tộc này vì quá mạnh mẽ, nên cứ mười nguyên hội mới có thể sinh sản một lần.

Từ khi đẻ trứng đến khi nở ra, thời gian cần thiết cũng vô cùng kinh người, ít nhất là một nguyên hội.

Cho nên, Hỗn Độn Cổ Xà con sau khi sinh ra, lập tức là tồn tại Thánh cảnh tầng trời thứ nhất, dù vừa mới chui ra khỏi vỏ, thân thể cũng đã dài hơn trăm vạn dặm. "Luyện hóa những quả Hỗn Nguyên Đạo Quả này trước!

Nếu những con rắn ngu ngốc kia không quay lại, ta sẽ đi bứng cả ổ của chúng!" Hạo Thiên suy nghĩ.

Chương 355

Cách này có vẻ không tồi.

Y lập tức vẫy Hỗn Độn Chi Dực, quay trở về nguyên điểm của thời không.

Trước tiên lấy quả Hỗn Nguyên Đạo Quả có phẩm giai và trình độ cao nhất ra luyện hóa.

Sau đó dần dần tiêu hao những quả còn lại.

Cứ như vậy, thực lực của Hạo Thiên tăng vọt, có một đợt thăng cấp mạnh mẽ.

Khi y lại một lần nữa phá quan ra, đã là đỉnh phong Thánh cảnh tầng trời thứ chín, chỉ còn một chút nữa là có thể đạt đến trình độ Thánh cảnh tầng trời thứ mười.

Càng về sau, tiêu hao càng lớn, tài nguyên cần thiết tăng lên theo cấp số nhân. "Tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không tệ rồi." Hạo Thiên tự an ủi.

Cũng không có ai có thể thăng cấp nhanh chóng như vậy.

Cho nên có lúc vận may đến, muốn cản cũng không được.

Roẹt!

Hạo Thiên từ nơi ẩn thân bước ra.

Hoàn cảnh xung quanh gần như không thay đổi.

Những con Hỗn Độn Cổ Xà kia căn bản không ở gần đây, cũng không biết đang ở đâu.

Hạo Thiên tốn chút công sức, xuyên qua dòng chảy thời không hỗn loạn ra ngoài.

Lúc này, thần niệm của y cực kỳ mạnh mẽ.

Bỗng chốc bao trùm ra ngoài, quan sát sự thay đổi của Phiêu Miểu Thành.

Tòa thành trì bị tổn thương nghiêm trọng, nguyên khí đại thương, nhưng lại kỳ tích phục hồi những tổn hại trong thời gian cực ngắn.

E rằng vị thành chủ đại nhân kia cũng sợ bị tấn công bất ngờ lần nữa, nên đã huy động nhân lực làm trước.

Những con Hỗn Độn Cổ Xà đã sớm rút lui, hiện không rõ tung tích. "Đừng vào thành vội, đến ổ rắn xem sao đã." Hạo Thiên suy nghĩ.

Y hóa thành một luồng lưu quang, biến mất trong bóng tối vô biên.

Dọc đường, có thể phát hiện không ít vết máu còn sót lại của Hỗn Độn Cổ Xà, chắc chắn là của những con bị thương.

Đáng tiếc, không biết cụ thể chúng ở đâu.

Lỡ có con nào đi lạc, thì sướng phải biết.

Với tu vi cảnh giới của Hạo Thiên lúc này, cùng với sự hiểu biết thấu đáo về Hỗn Độn Cổ Xà, chỉ một lần đối mặt, y có thể trấn áp Hỗn Độn Cổ Xà cùng cấp.

Đi đường, không ngừng đi đường.

Vòng qua rất nhiều khu vực nguy cơ tứ phía.

Hạo Thiên cuối cùng cũng đến gần ổ rắn.

Nhưng, vừa mới đến.

Thời không gần đó lại có một tia dao động.

Lại có người cũng đồng thời đến. "Ai?" Hạo Thiên nhíu mày, nhìn về phía đó. .....

Hạo Thiên cũng không ngờ.

Hiện ra trước mắt lại là một thanh niên trông như hai mươi tuổi, mặc một chiếc trường bào màu trắng ngà, trên đó đầy những hoa văn sóng biển và mây, eo đeo một đai ngọc, trên đó buộc một cái hồ lô hai màu đen trắng.

Người này mặt không vui không buồn, ánh mắt sâu thẳm, dường như là một nhân vật lợi hại. "Thánh cảnh tầng trời thứ mười!" Hạo Thiên trong lòng chấn động.

Vạn lần không ngờ.

Lại ở đây gặp phải một tồn tại mạnh mẽ sánh ngang với Hồng Quân.

Đối phương còn cực kỳ trẻ tuổi. "Đạo huynh là vị nào?

Bần đạo là Lệ Vũ Vân của Bái Nguyệt Thành." Đối phương cũng đang đánh giá Hạo Thiên.

Bái Nguyệt Thành?

Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Đó cũng là thành trì cốt lõi trong ba nghìn Hỗn Độn Thành, cùng cấp bậc với Thiên Xu Thành.

Cường giả Thánh cảnh tầng trời thứ mười, ở bất kỳ thành trì nào cũng không phải là nhân vật nhỏ.

Cũng không dễ dàng sinh ra được.

Theo Hạo Thiên được biết, Phiêu Miểu Thành mà y định đến trước đó, thành chủ là cường giả lão làng Thánh cảnh tầng trời thứ mười.

Nhưng, vị thành chủ này bị cao thủ trọng thương, cảnh giới tụt xuống mới biến thành như vậy. "Bần đạo Hạo Thiên, một kẻ tán tu." Hạo Thiên không hề che giấu.

Y không thuộc về bất kỳ Hỗn Độn Thành nào, cũng không thuộc về bất kỳ thế lực nào, là một tán tu.

Những nhân vật như vậy nhiều như sao trên trời. "Hạo Thiên?

Chưa từng nghe qua." Đối phương nhướng mày, "Tương phùng tức là có duyên, đây là một viên Hỗn Độn Tinh Nguyên Đại Đan, là do phó thành chủ Bái Nguyệt Thành, thu thập vô số linh căn quý giá, dùng hỗn độn thần hỏa rèn luyện, trải qua mười nguyên hội mới luyện chế ra được, có thể nói là vô cùng quý giá.

Chỉ cần một viên, có thể giúp ngươi tăng lên Thánh cảnh tầng trời thứ mười." Dứt lời, người này quả nhiên lấy ra một viên đan dược.

Lớn chừng nắm tay, trên đó thanh khí lưu chuyển, đầy những phù văn hình chim cổ đại, cùng với dấu vết bị thần hỏa thiêu đốt, ẩn chứa năng lượng khủng khiếp.

Chương 356

Theo Hạo Thiên được biết, phù văn hình chim chính là văn tự thông hành của vũ trụ này.

Bởi vì chim có thể bay cao, có thể giao tiếp với trời cao, nên đại năng thái cổ đã dùng hình chim để sáng tạo phù văn.

Hạo Thiên là nhân vật cỡ nào, lập tức nhìn ra đối phương không hề nói dối.

Nhưng vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Đối phương e rằng có ý đồ khác.

Quả nhiên, người đó tiếp tục nói: "Đạo huynh lấy viên đan này, lập tức đi xa, tuyệt đối không được tiết lộ chuyện hôm nay cho bất kỳ ai." "Đuổi ta đi?" Hạo Thiên cười ha hả.

Y lập tức hiểu ra.

Vị này trước mắt, không biết từ đâu, cũng đã biết được vị trí hang ổ của Hỗn Độn Cổ Xà.

Cho nên, không quản ngại xa xôi, chạy đến đây để mưu đoạt lợi ích.

Trả giá một viên đan dược, để đuổi người đi. "Ừ, đừng có được voi đòi tiên." Khóe miệng đối phương cong lên một nụ cười lạnh, "Cha ta là thái thượng trưởng lão của Bái Nguyệt Thành, vị cao quyền trọng, dưới trướng có hơn trăm vạn cường giả, ngươi không chọc nổi đâu." "Vậy thì sao?" Hạo Thiên cười ha hả.

Bất luận thế nào, năm trăm quả trứng rắn trong ổ rắn kia, y phải có được.

Đó là một nguồn tài nguyên khiến người ta thèm nhỏ dãi, có thể khiến vô số người tranh giành đến vỡ đầu. "Vậy thì đi chết đi!" Sắc mặt đối phương trở nên dữ tợn, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu đen.

Thanh đao này không tầm thường, có một màu sắc yêu dị, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt người ta rơi vào, dường như nguyên thần cũng bị kéo ra, tại chỗ bị xé thành mảnh vụn.

Tương tự, phẩm giai của nó cũng không thấp, ở giữa Hỗn Độn linh bảo và Hỗn Độn chí bảo. "Đồ ngu!" Hạo Thiên cười lạnh.

Y trực tiếp tế ra Hỗn Độn Tháp.

Hàng tỷ đạo thần mang hỗn độn bung nở, bao trùm xung quanh thành một vùng hỗn độn mịt mờ, lực hút vô cùng phúc xạ bốn phía, bỗng chốc phong ấn người này.

Trong nháy mắt, người trẻ tuổi tự xưng là Lệ Vũ Vân này đã bị trấn áp vào tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp.

Hạo Thiên hiện nay, đã luyện hóa hơn vạn loại Hỗn Nguyên Đạo Quả, tích lũy vô cùng hùng hậu, không cần mượn ngoại lực, có thể dễ dàng điều khiển Hỗn Độn Tháp.

Trong chớp mắt thu được đối phương, không có gì kỳ lạ.

Lệ Vũ Vân sở dĩ không lập tức tung ra Hỗn Nguyên Đạo Quả nghiền ép đối thủ, e rằng cũng sợ gây ra động tĩnh quá lớn, thu hút sự chú ý của người có ý đồ, sau đó không thể thuận lợi lấy được bảo vật. "Đây là đâu?!" Lệ Vũ Vân kinh ngạc.

Hắn phát hiện, mình bị nhốt trong một không gian chưa từng thấy.

Không xa, có một lão giả cũng là Thánh cảnh tầng trời thứ mười, cũng bị nhốt trong đó. "Lại một kẻ xui xẻo." Hồng Quân liếc một cái, cũng lười lên tiếng.

Vị từng là kẻ chưởng khống Thiên đạo Hồng Hoang này, đã rút kinh nghiệm từ trước, tuyệt đối không dễ dàng động thủ với người khác, không chịu bị Hạo Thiên lợi dụng.

Hạo Thiên thần niệm khẽ động.

Pháp tắc trong tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp lập tức thay đổi đột ngột.

Rất nhiều sợi xích thần trật tự, giống như dây leo, từ dưới đất chui lên, lập tức trói chặt Lệ Vũ Vân.

Mọi thứ trên người hắn đều bị tước đoạt trong nháy mắt, biến mất không dấu vết. "..." Hồng Quân giật nảy mình.

Lão thấy Hạo Thiên tiến bộ thần tốc, có thể dễ dàng chưởng khống Hỗn Độn Tháp, và còn phát sinh ra nhiều công dụng kỳ diệu hơn. "Khốn kiếp!

Trấn Ma Đao của ta!

Hỗn Độn Hồ Lô của ta!" Lệ Vũ Vân tức giận.

Từ khi sinh ra đến nay, hắn ở Bái Nguyệt Thành hô phong hoán vũ, ai ai cũng kính sợ, nghe theo mệnh lệnh.

Không ngờ, lần này lại thất bại thảm hại như vậy, lại thua trong tay một nhân vật nhỏ không tên tuổi.

Hạo Thiên hoàn toàn không để ý.

Trong chớp mắt, viên Hỗn Độn Tinh Nguyên Đại Đan đã ở trong tay y.

Dùng thần niệm quét qua quét lại, xác nhận không có vấn đề gì.

Hạo Thiên tại chỗ ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện hóa viên đan này.

Năng lượng khổng lồ hung mãnh rót vào cơ thể.

Chỉ trong một hơi thở, Hạo Thiên cảm giác, từ đầu đến chân, từ kinh mạch huyết dịch, từ nhục thân nguyên thần, đều được gột rửa rèn luyện hàng trăm lần.

Cảm giác đó vô cùng sảng khoái.

Người bình thường căn bản không chịu nổi, sẽ lập tức nhục thân tan vỡ, nguyên thần mục nát.

Hạo Thiên lại thản nhiên chịu đựng, mày cũng không nhíu một cái.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Ầm!

Khí tức của y đột nhiên thay đổi.

Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm trực tiếp phồng lên đến cực hạn, lại lớn hơn trước đây chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần. "Lợi hại rồi!

Thánh cảnh tầng trời thứ mười!

Không ngờ, Trẫm cũng có ngày này!" Hạo Thiên vui mừng như điên.

Tốc độ thăng cấp như vậy, căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Dường như lần này, y đã đúng.

Chương 357

"Hả?

Bên ngoài xảy ra chuyện gì?!" Hồng Quân đột nhiên tâm huyết dâng trào, sắc mặt đen như đáy nồi.

Dù mạnh mẽ như lão, cũng không khỏi toàn thân phát lạnh, suýt chút nữa tại chỗ ngạt thở. "Lão già thối, ngày tận thế của ngươi đến rồi," Hạo Thiên lạnh nhạt nói, "Có di ngôn gì thì cứ nói đi." Nghe vậy, Hồng Quân suýt chút nữa tức hộc máu.

Dường như lão đã hiểu, thực lực của Hạo Thiên lại có một bước nhảy vọt chưa từng có.

Y có thể hoàn toàn giải phóng uy lực của Hỗn Độn Tháp, dễ dàng trấn áp lão. "Hạo Thiên!

Ngươi đột phá Thánh cảnh tầng trời thứ mười?" Lệ Vũ Vân hoảng hốt, "Mọi chuyện trước đó đều là hiểu lầm, ta thấy ngươi cũng là một nhân tài.

Hay là thế này, ngươi thả ta ra, hai chúng ta kết làm huynh đệ dị tính, trong Bái Nguyệt Thành tất nhiên sẽ có vị trí của ngươi.

Còn lão già thối này, tiểu đệ ta sẽ thay ngươi đánh giết hắn." .....

“Thật ngại quá, ta không trèo cao nổi.” Hạo Thiên cười ha ha.

Hắn cũng lười nói nhảm thêm nữa.

Nếu sắc mặt Hồng Quân đã âm tình bất định, hoàn toàn không lên tiếng, vậy thì cũng chẳng có gì hay ho.

Đi lại trong một phương vũ trụ, lòng dạ đàn bà là thứ không thể có.

Ầm!!

Hỗn Độn Tháp bỗng rung mạnh.

Cấm chế kinh khủng bộc phát.

Thánh cảnh Thập trọng thiên Hồng Quân và Lệ Vũ Vân tại trận kêu thảm một tiếng rồi hóa thành một vũng máu đặc.

Hai viên Hỗn Nguyên Đạo Quả cấp Thánh cảnh Thập trọng thiên rơi bộp xuống.

"Đồ tốt!" Hạo Thiên sáng mắt lên.

Cho tới nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp được Hỗn Nguyên Đạo Quả phẩm cấp này.

Đúng là hiếm có vô cùng.

Vèo!

Hạo Thiên lập tức thu cả hai đi.

Ở nơi hoang vắng này, căn bản không có ai chú ý.

Hồng Quân, từng là đệ nhất nhân Hồng Hoang, cũng đã âm thầm vẫn lạc.

Cũng không xuất hiện dị tượng trời xanh đổ lệ.

Bởi vì trong một phương vũ trụ, sự tồn tại của Thánh cảnh Thập trọng thiên không dám nói là nhiều như lông trâu, nhưng ít nhất cũng không phải là số ít.

"Thông Thiên sư huynh, Hồng Quân đã vẫn lạc rồi, có định làm gì không?" Hạo Thiên hỏi.

Lúc này, Thông Thiên vẫn đang bị trấn áp.

Trước đó y vẫn luôn âm thầm bế quan khổ tu, cố gắng đề thăng, phá vỡ ràng buộc để thoát ra ngoài.

Nhưng, chưa kịp leo lên cảnh giới mới, tin dữ đã truyền đến.

“Lão sư vẫn lạc rồi sao?” Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân run rẩy.

Y căn bản không thể chấp nhận được.

Nhưng, y cũng đã có dự cảm từ trước.

“Không sai.” Hạo Thiên nói, “Nể tình ngày xưa, ta cũng không giết ngươi, cũng không cần ngươi đầu quân, đi đi!

Có thể sống sót trong một phương vũ trụ này hay không, phải xem vận khí của ngươi.” Tuy rằng trước đó, Thông Thiên đã giao thủ với Hạo Thiên, thậm chí còn dùng đến Lục Hồn Phiên.

Nhưng, đó là do bị Hồng Quân ép buộc.

Điểm này, trong lòng Hạo Thiên hiểu rõ.

Cho nên, trấn áp Thông Thiên trong Hỗn Độn Tháp hơn ba vạn năm, đã đủ rồi.

Thông Thiên hiện tại, trong một phương vũ trụ này, thực lực thuộc hàng thấp nhất, là loại yếu đến cực điểm.

Muốn đề thăng lần nữa, khó như lên trời.

“Cũng được,” Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc một lúc, cuối cùng nói, “Từ nay về sau, ngươi đi đường lớn của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, chúng ta không qua lại nữa.” “Thiện!” Hạo Thiên cười cười.

Như vậy thực ra cũng tốt, mọi người đều bớt phiền não. 47.

Phong ấn Hỗn Độn Tháp mở ra, Thông Thiên hóa thành một luồng khí xanh bay đi, hướng về phía Hồng Quân vẫn lạc, cúi đầu lạy sâu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng cô độc của đối phương, Hạo Thiên cũng không khỏi có chút cảm thán.

Tạo hóa trêu người.

Ai ngờ được, cùng là đồng môn, cuối cùng lại có kết cục thế này. 48.

Hạo Thiên cũng không quản nhiều như vậy, quay đầu bay về phía xa.

Nơi đó có một tinh vực, trong đó có một tinh cầu trông như sa mạc, chính là nơi ở của bầy rắn.

Không lâu sau, Hạo Thiên xông vào tinh cầu đó.

Trong tầm mắt là một cơn bão cát mịt mù, tầm nhìn cực thấp, dù có đứng đối diện nhau cũng khó mà nhìn rõ đối phương.

Trong cơn bão cát, những hạt cát bị cuốn đi có tốc độ cực nhanh, lực phá hoại cực mạnh.

Hạo Thiên tận mắt thấy một thiên thạch còn lớn hơn cả một cung điện rơi vào trong đó, lập tức như bị hàng vạn khẩu súng lửa cùng lúc công kích, tóe ra ánh lửa dày đặc, trực tiếp bị bắn thành tro bụi.

Trong hai ba hơi thở, thiên thạch đó đã bị cơn bão cát kinh khủng nuốt chửng, không còn lại chút cặn.

Chương 358

"Có chút thú vị." Hạo Thiên cười ha ha.

Nơi kinh khủng như vậy, dù là cường giả Thánh cảnh Thập trọng thiên cũng không dám tự tiện xông vào.

Nhưng Hỗn Độn Cổ Xà, dựa vào da dày vảy cứng, lại có thể đi lại không bị cản trở.

Ầm!

Hạo Thiên toàn thân chấn động.

Một tầng Hỗn Độn Thần Hỏa cuồn cuộn lập tức bao phủ toàn thân.

Dù bão cát có hung mãnh đến đâu quét qua, những hạt cát đó cũng bị hòa tan ngay lập tức, không thể gây ra chút thương tổn nào cho hắn.

Hắn thả thần niệm ra, bao trùm một vùng đất rộng lớn, sau đó hướng về phía sào huyệt của bầy rắn.

Tầng khí quyển nơi có bão cát dày ít nhất cũng một tỷ dặm.

Sau khi xuyên qua, tình hình bên dưới tốt hơn nhiều, gió cát vẫn lớn, nhưng dù sao cũng có thể nhìn rõ hoàn cảnh.

Trên một bãi Gobi hoang vu vô tận, có thể lờ mờ nhìn thấy chín mươi chín cái hang động.

Mỗi cái hang đều tối tăm vô cùng, như một lỗ đen.

Hạo Thiên biết rõ, những hang động này thực ra đều là nghi trận, do Hỗn Độn Cổ Xà dùng để đánh lừa kẻ thù.

Sào huyệt thực sự của chúng được giấu ở hướng ngược lại của các hang động, bên dưới một sa mạc vàng óng, sâu khoảng một triệu

dặm.

Hắn lập tức chui vào trong cát.

Nhanh chóng chìm xuống.

Đừng nhìn sa mạc này có vẻ tĩnh lặng, thực tế trong cát lại ẩn náu rất nhiều hung vật.

Nghe thấy động tĩnh, những hung vật đó lập tức lao đến, muốn vây giết Hạo Thiên.

"Bọ cạp cát Hỗn Độn!

Kiến sừng trời Hỗn Độn!

Rết đen Hỗn Độn!

Toàn bộ đều là Thánh cảnh Lục trọng thiên, ít nhất cũng có mấy vạn con!" Hạo Thiên cười ha ha.

Hắn cũng không thèm để ý, chỉ phóng ra khí tức đáng sợ của Thánh cảnh Thập trọng thiên.

Lũ côn trùng trong biển cát lập tức tứ tán bỏ chạy, con nào con nấy chạy nhanh hơn con nấy.

Chỉ vì một cường giả Thánh cảnh Thập trọng thiên, chỉ cần một người, có thể dễ dàng trấn áp toàn bộ chúng.

Cuối cùng, Hạo Thiên đã đến sào huyệt.

Bên ngoài nó có hình thù vô cùng kỳ lạ, trông chỉ như một đoạn da rắn khô.

Nếu không có được ký ức của Hỗn Độn Cổ Xà, Hạo Thiên có thể đã bỏ qua ngay trước mắt.

Thực ra đây chỉ là một pháp thuật che mắt.

Hạo Thiên đưa tay ra, pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ che

trời, trực tiếp hút đoạn da rắn đó từ xa, thu vào trong Hỗn Độn Tháp.

Lần này, sào huyệt rắn đã chấn động.

Một con Hỗn Độn Cổ Xà thân dài vạn ức dặm lao ra.

Đây là cường giả Thánh cảnh Thập trọng thiên được bầy rắn để lại canh gác.

Nó há cái miệng lớn đáng sợ, phát ra tiếng kêu xè xè, vẩy trên người dựng đứng, trông vô cùng phẫn nộ.

Nếu ở bên ngoài, Hạo Thiên tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Thể hình hai bên quá chênh lệch, dù tu vi cảnh giới tương đồng, nhưng không cùng một hạng cân.

Nhưng, ở tầng thứ mười hai của Hỗn Độn Tháp, nó đã định sẵn phải chịu thiệt.

Hạo Thiên thần niệm khẽ động, trực tiếp biến nó thành một vũng máu đặc.

Sau đó, vô số trứng rắn trong sào huyệt hiện ra trước mắt hắn.

Mỗi quả trứng rắn đều có hình bầu dục, bề mặt phủ đầy những hoa văn kỳ dị, nhưng tổng thể lại vô cùng to lớn.

Mỗi quả đều to bằng cả Thiên Đình, khí huyết bên trong cuồn cuộn như biển cả, ẩn chứa sinh mệnh lực khổng lồ.

"Không tệ!" Hạo Thiên vui mừng hớn hở.

Những quả trứng rắn này là tài nguyên tu luyện không tồi.

Có thể mang đến Tam Thiên Hỗn Độn Thành, đổi lấy những thiên tài địa bảo hiếm có.

Hoặc có thể ấp nở toàn bộ, sau đó bị Hạo Thiên luyện thành khôi

lỗi, cũng là một lực lượng chiến đấu không tệ.

Cùng lắm thì cũng có thể dùng để hiến tế, hóa thành một luồng năng lượng kinh khủng, giúp Hạo Thiên chiến thắng đối thủ mạnh mẽ.

Đương nhiên, cũng có thể coi là một món ăn ngon, giúp tu sĩ bồi bổ cơ thể.

"Hoang, Diệp Phàm, đều ra đây!" Hạo Thiên phân phó, "Thiên Đình Bách Thánh, mỗi người một quả trứng rắn, mọi người cứ tận tình hưởng dụng!".

Hưởng dụng xong một bữa tiệc lớn.

Hạo Thiên cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn lại quay trở lại tinh cầu trước đó.

Nơi này không giống những nơi khác.

Trông thì như biển cát, nhưng các loại côn trùng lại nhiều vô số kể.

Số lượng vô cùng khổng lồ.

Tình trạng này vô cùng hiếm thấy.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bất kỳ cường giả nào muốn tấn thăng, đều cần tiêu hao lượng tài nguyên khổng lồ.

Chương 359

Giống như Hồng Quân năm xưa, trực tiếp độc chiếm toàn bộ tài nguyên tu luyện của cả Hồng Hoang, tạo thành cục diện một nhà độc chiếm.

Chỉ có một mình ông ta tấn thăng lên Thánh cảnh Thập trọng thiên.

Những người khác đừng hòng.

Dù là Hồng Hoang Lục Thánh năm xưa, cũng tuyệt đối không có cơ hội đạt tới cảnh giới đó.

Tài nguyên tu luyện không đủ, mọi thứ đều vô ích.

Cho nên, tình trạng của tinh cầu này khiến Hạo Thiên vô cùng hứng thú.

"Trong này, nhất định có thứ gì đó mà người khác không biết." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Hắn lại một lần nữa lặn vào biển cát.

Điên cuồng dùng Hỗn Độn Tháp trấn áp những con bọ cạp cát Hỗn Độn, kiến sừng trời Hỗn Độn và những loại tương tự.

Rất nhanh, Hỗn Độn Tháp vốn trống rỗng lại trở nên náo nhiệt.

Tầng thứ mười một của Hỗn Độn Tháp, bên trong tụ tập hơn mười vạn con các loại côn trùng, con nào con nấy cũng có thân hình vô cùng to lớn, hung hãn tuyệt luân.

Nhưng, bên trong không có sự tồn tại nào vượt quá Thánh cảnh Thất trọng thiên.

Hạo Thiên giết chết một con bọ cạp cát trong số đó.

Sau đó, dùng Sưu Hồn Thuật xem qua ký ức của nó.

Cuối cùng.

Hạo Thiên đã có phát hiện mới.

“Hành tinh này quả nhiên có lai lịch lớn!

Do một vị Thiên Thần đã vẫn lạc hóa thành!” Hạo Thiên chấn kinh.

Trong ký ức của Hỗn Độn Cổ Xà, trước đây thỉnh thoảng có Thiên Thần giáng lâm.

Một phần trong số những Thiên Thần này, vì chiến bại ở Thần Giới, bị trục xuất, hoặc bị trọng thương buộc phải đào vong, mới đến vũ trụ nơi có Tam Thiên Hỗn Độn Thành.

Vị Thiên Thần này là một trong số đó, đến vũ trụ này không lâu thì vẫn lạc, sau đó trong thời gian cực ngắn, hóa thành một tinh cầu khổng lồ với bão tố tứ ngược.

Vô số côn trùng trong biển cát, sở dĩ có thể tấn thăng đến trình độ này, là có nguyên nhân.

Bởi vì chúng định kỳ sẽ tụ tập ở sâu dưới lòng đất trăm ức dặm, nơi đó có một tế đàn, tế đàn tỏa ra thần quang vô tận, chẳng cần làm gì cả, chỉ cần tắm mình trong thần quang, thực lực sẽ tăng vùn vụt.

Nhưng vì một số nguyên nhân đặc biệt, thực lực của chúng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Cũng từng có cường giả Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, mấy người đã đến tế đàn, cố gắng cướp đi luồng thần quang đó, nhưng tiếc là chưa kịp tiếp cận đã bị chấn chết.

Những cường giả dã tâm bừng bừng đó, sau khi chết cũng nhanh chóng bị lũ côn trùng trong biển cát phẫn nộ nuốt chửng, không còn lại chút cặn.

“Luồng thần quang đó tuyệt đối là thứ tốt!

Đợi thực lực của ta đủ mạnh, nhất định sẽ đến xem thử!” Hạo Thiên tự nhủ.

Đã có thu hoạch, hắn cũng không nán lại nữa.

Dù thế nào, trước tiên phải đến Phiêu Miểu Thành một chuyến.

Thiếu niên do một trong những bản nguyên Thiên đạo hóa thành đã chỉ điểm Hạo Thiên đến Phiêu Miểu Thành, tìm một gia đình họ Cổ.

Sau một thời gian đi đường.

Hạo Thiên lại một lần nữa tiếp cận Phiêu Miểu Thành.

Lúc này, tâm thái của hắn đã có sự thay đổi hoàn toàn khác so với trước đây.

Lúc mới đến, thực lực của Hạo Thiên quá yếu, thậm chí bị một đám thủ vệ tuần tra vây công, phải mượn sức mạnh của Hồng Quân để đối phó với cường địch.

Bây giờ hắn đã tấn thăng lên Thánh nhân Thập trọng thiên, dù nhìn khắp cả thành, cũng là cường giả có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Kẻ nào!

Dám tự tiện xông vào Phiêu Miểu Thành!” Lại có hai tên thủ vệ bước ra, lớn tiếng quát.

Có lẽ kiếp nạn chưa từng có trước đây đã khiến tâm thái của những người này mất cân bằng, nên đặc biệt nóng nảy.

Hạo Thiên không thèm nhìn, chỉ phóng ra khí tức.

Ầm ầm!

Uy áp kinh khủng nhanh chóng lan tỏa.

Hai tên thủ vệ trực tiếp nổ tung thành một đám sương máu.

Hít!

Các thủ vệ trên tường thành kinh ngạc đến rơi cả mắt.

Người này sao lại hung tàn đến vậy!

“Hắn!

Hắn lại đến rồi!

Chính là tên tán tu đã giết mười mấy huynh đệ của chúng ta trước đây!” Có người kinh hãi kêu lên. 49.

Mọi người lập tức nhớ lại, cũng đồng loạt gật đầu.

Trước khi Hỗn Độn Cổ Xà tàn sát thành, đã có một tán tu bí ẩn như vậy, lặng lẽ giết chết hơn mười tên thủ vệ.

Khi đó đã gây chấn động, thậm chí thành chủ cũng nổi giận, hạ lệnh phải nghiêm trị hung thủ, để những người chứng kiến vẽ lại chân dung của Hạo Thiên, cho các thủ vệ ghi nhớ.

“Còn không mau tránh ra, bản tọa muốn vào thành một chuyến.” Giọng Hạo Thiên lạnh lùng.

Những người trước mắt này, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Chẳng qua, Hạo Thiên không muốn lạm sát bừa bãi mà thôi.

“Ai cho ngươi lá gan, dám đến Phiêu Miểu Thành làm càn!” Đột nhiên, một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Chương 360

Trên tường thành, lập tức xuất hiện một thiếu nữ áo đen dáng người thướt tha.

Ngũ quan xinh đẹp, thần sắc lạnh lùng, có một vẻ kiêu ngạo coi đàn ông thiên hạ như không.

“Đại tiểu thư đến rồi!

Mọi người mau tránh ra!” Các thủ vệ vô cùng hoảng sợ, vội vàng tránh ra một lối đi.

Hạo Thiên chưa từng gặp qua.

Nhưng từ ký ức của Hỗn Độn Cổ Xà, hắn biết con gái thành chủ, thực lực vô cùng mạnh mẽ, trước đây đã dẫn dắt vô số cường giả Phiêu Miểu Thành, cùng nhau chống lại Hỗn Độn Cổ Xà tàn sát thành.

Thậm chí, vết thương đáng sợ còn sót lại trên người con Hỗn Độn Cổ Xà bị trọng thương vẫn lạc đó, cũng là do cô gái này liên thủ với vô số cường giả cùng gây ra.

Quả thực là một đối thủ đáng sợ, cũng có tu vi Thánh cảnh Thập trọng thiên.

“Con gái thành chủ?” Hạo Thiên lạnh lùng cười, “Bần đạo với ngươi không oán không cừu, tại sao lại nhiều lần cản ta vào thành?

Bức bách ta không thể không động thủ!” Đối phương đang đánh giá hắn, trên mặt lộ ra vẻ trêu tức.

“Để ngươi vào thành, cũng không phải là không thể!” thiếu nữ áo đen nói, “Cho ta một lý do trước đã!” “Thứ này đủ chưa?” Hạo Thiên không đổi sắc mặt.

Hắn trực tiếp lấy ra xà châu bên trong đầu con Hỗn Độn Cổ Xà đó.

Thấy vậy, tất cả mọi người toàn thân chấn động.

Ai nấy đều tỏ ra không thể tin được.

Người này!

Lại có thể dựa vào sức một mình mà đánh giết Hỗn Độn Cổ Xà?!

Thiếu nữ áo đen nhìn thấy, nhất thời cứng họng.

Sắc mặt nàng hơi ửng hồng, giọng điệu dịu dàng hơn không ít.

"Hóa ra là đạo hữu đã đánh giết Hỗn Độn Cổ Xà!

Vậy thì cũng coi như đã giúp bản thành trút một hơi giận dữ, ân oán trước đây xóa bỏ hết!" thiếu nữ áo đen nói, "Tự giới thiệu, ta tên là Liễu Y Y, phụ thân ta là thành chủ hiện tại, Liễu Hà." "Bần đạo Hạo Thiên." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Tình huống hiện tại, hoàn toàn có thể hiểu được.

Phiêu Miểu Thành bị Hỗn Độn Cổ Xà tàn phá, số người chết và bị thương vượt quá mười triệu, tự nhiên hận đến tận xương tủy.

Dù chỉ có thể giết chết một con Hỗn Độn Cổ Xà, cũng là công tích lớn.

Dù sao, tùy tiện một con Hỗn Độn Cổ Xà trưởng thành, cũng đã cực kỳ khó đối phó, cường giả Thánh cảnh Thập trọng thiên gặp phải cũng phải vô cùng đau đầu.

Hạo Thiên đánh giết hung vật như vậy, gián tiếp thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình.

Một phương vũ trụ này rất đơn giản, vẫn là cường giả vi tôn.

Có thực lực, đi đâu cũng có thể giành được sự tôn trọng.

"Mời vào trong," thiếu nữ áo đen Liễu Y Y nói, "Hạo Thiên đạo

hữu không ngại thì đến phủ thành chủ ngồi một lát, uống chén trà nghỉ ngơi, nếu muốn tìm người, ta sẽ phái thủ hạ đi tìm giúp." Phiêu Miểu Thành.

Hạo Thiên đã quang minh chính đại bước vào.

Đi bên cạnh hắn chính là con gái thành chủ, hai người đi sóng vai, vừa đi vừa trò chuyện.

Tức thì, vô số ánh mắt phức tạp đổ dồn về phía họ.

Rất nhiều người ghen tị đến phát điên.

Bởi vì Liễu Y Y chính là nữ thần trong lòng họ, vô số người muốn vào ở rể phủ thành chủ, ôm được mỹ nhân về.

Thông thường mà nói, Liễu Y Y đối với đàn ông bình thường, tuyệt đối là lạnh lùng, không bao giờ cho sắc mặt tốt.

Nhưng, người ngoài tên là Hạo Thiên này, lại đã phá vỡ tiền lệ.

Lúc này, ở xa trong phủ thành chủ, trên một lầu gác cao, có một thanh niên áo gấm hoa lệ, đang chăm chú nhìn về phía này.

Thanh niên này ngũ quan anh tuấn, da dẻ trắng nõn, thân hình cũng vô cùng cao lớn, theo lý, hắn là mẫu người mà nhiều phụ nữ thích.

Nhưng hắn lại trời sinh mang một luồng khí âm nhu, khiến cả người như một con rắn độc ẩn nấp, làm người ta nhìn thấy toàn thân phát lạnh, cảm giác không thoải mái.

"Khốn kiếp!

Tên này thật vô lễ!

Dám đi gần Y Y biểu muội như vậy!

Lát nữa tìm cớ giết hắn!" thanh niên áo gấm lạnh lùng hừ nói.

"Hải Sơn thiếu gia hà tất phải tức giận," một người trông như đội

trưởng thị vệ bên cạnh nói, "Nhân vật có lai lịch không rõ ràng như vậy, trong vũ trụ này không biết có bao nhiêu.

Chi bằng đề nghị với thành chủ đại nhân, cho hắn chút lợi lộc, thậm chí cho một chức vị hữu danh vô thực, để hắn đến Thiên Nguyên Quy Khư chịu chết là được." "Ý kiến hay!" thanh niên áo gấm sáng mắt lên.

Mượn dao giết người, là cách đơn giản nhất.

Cái gọi là Thiên Nguyên Quy Khư, chẳng qua chỉ là một trong vô số đại hung chi địa trong vũ trụ này.

Nói đơn giản, đó là nơi tập trung các hố đen đã hủy diệt trong vũ trụ, được gọi là nghĩa địa hố đen.

Vì hố đen có khả năng nuốt chửng bẩm sinh, nên trong con đường thời không mà hố đen thông tới, có thể tìm thấy bất cứ thứ gì.

Thậm chí, đã từng có tu sĩ nhặt được thần cách tàn phá trong quy khư, một bước lên trời.

Mọi người đều biết, không ngưng tụ được thần cách, thì không thể đi đến Thần Giới cấp bậc cao hơn.

Đương nhiên, trong quy khư cũng có thể có những bảo vật khác, gần như đều là vật vô chủ, lấy được là lời to.

Thiên Nguyên Quy Khư mới được phát hiện gần đây, vẫn chưa có ai xông vào thám hiểm, nhưng rất nhiều cường giả của các Hỗn Độn Thành đều đã chạy đến gần đó, cố gắng kiếm một món hời.

Nguy hiểm thì chắc chắn là nguy hiểm, nhưng cũng ẩn chứa kỳ ngộ.

Phiêu Miểu Thành gần đây bị Hỗn Độn Cổ Xà tàn sát, tổn thất nặng nề chưa từng có, cho nên thành chủ Liễu Hà vốn luôn thận

trọng, cũng quyết định mạo hiểm một lần, chiêu mộ cường giả đến quy khư thử vận may.

Một lúc sau.

Hạo Thiên và Liễu Y Y tiến vào phủ thành chủ.

Trong phủ trống rỗng, trên chiếc ghế lớn ở cuối, ngồi một đại nhân vật mặc chiến giáp màu xanh da trời.

Chương 361

Gương mặt của người này bị che khuất trong bóng tối, không nhìn rõ lắm, nhưng vai rộng như núi, đôi cánh tay còn to hơn cả đùi của người thường, khí tức tinh hãn áp bức.

Dường như chỉ cần giơ tay, là có thể trấn áp mọi mầm mống phản kháng.

"Bái kiến thành chủ." Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Rồng mạnh không áp rắn địa đầu.

Tuy rằng hắn không có nhiều sự kính trọng đối với vị thành chủ này, nhưng cũng không muốn gây thêm phiền phức.

Tu vi của đối phương, chính là chuẩn Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên.

Cũng không khác mấy so với phán đoán trước đó của Hạo Thiên.

"Hạo Thiên?" Thành chủ Liễu Hà hỏi, "Ngươi đã giết con Hỗn Độn Cổ Xà bị trọng thương bỏ chạy đó?" "Chính là bần đạo." Hạo Thiên thản nhiên nói.

"Không tệ," Liễu Hà nói, "Lúc đó thực lực của ngươi, e rằng chưa đạt tới cảnh giới hiện tại, xem ra ngươi cũng là người có đại tạo hóa, đại cơ duyên." Nghe vậy, trong lòng Hạo Thiên khẽ động.

Nhân vật thật đáng sợ.

Tuy chưa từng gặp mặt, lại có thể suy đoán ra nhiều thứ như vậy.

Cộp cộp cộp.

Một trận tiếng bước chân vang lên.

Chính là thanh niên áo gấm hoa lệ đó xuất hiện.

“Hải Sơn, ngươi làm gì vậy?” Liễu Y Y nhíu mày, có vẻ không hài lòng.

“Đương nhiên là đến xem biểu muội của ta rồi,” thanh niên áo gấm cười hì hì, “Nghe nói muội dẫn về một vị cường giả thực lực không yếu, có vẻ không tồi nhỉ, để vị Hạo Thiên đạo hữu này gia nhập phủ thành chủ đi.

Làm một môn khách, đãi ngộ cũng rất hậu hĩnh rồi.” Nghe những lời này, mày của Liễu Y Y nhíu chặt hơn.

Bởi vì nàng biết rõ, người anh họ này, vừa ngu ngốc vừa âm hiểm, dễ bị người khác xúi giục nhất.

Cũng không biết vì lý do gì, lại chủ động đứng ra, nhắm vào Hạo Thiên.

“Môn khách?” Hạo Thiên cười ha ha, “Không vội, ta chỉ tìm người mà thôi, không có ý định ở lại lâu.” “Ý của Hải Sơn không tồi,” thành chủ Liễu Hà nói, “Thực lực của Hạo Thiên đạo hữu, bản tọa cũng rất tán thưởng, gia nhập phủ thành chủ, đối với ngươi có lợi chứ không có hại.

Đầu tiên, mỗi tháng đều có một phần bổng lộc không nhỏ, giá trị tuyệt đối sẽ làm ngươi hài lòng.

Thứ hai, ngươi có thể có được thân phận chính thức, tùy ý đi lại trong Tam Thiên Hỗn Độn Thành, không ai có thể cản trở.” “Vậy sao?” Hạo Thiên hỏi lại, “Vậy ta cần phải làm gì?” “Bình thường cũng không có gì cần làm,” thành chủ Liễu Hà lại nói, “Khi thành trì gặp nguy hiểm, ngươi cần phải ra tay.

Ví dụ như, lần trước Hỗn Độn Cổ Xà tàn sát thành, ngươi phải ra tay.

Ngoài ra, khi phủ thành chủ thỉnh thoảng có nhiệm vụ đặc biệt,

ngươi cũng không được từ chối.” Hạo Thiên “ừm” một tiếng.

Hắn chưa bao giờ cam tâm chịu ở dưới người khác.

Nhưng, bây giờ mới đến, hắn cần một thân phận có thể đi lại không bị cản trở.

“Hạo Thiên đạo hữu, ngươi đồng ý rồi sao?” Liễu Y Y cũng khó có thể tin.

Cũng quá dễ dỗ rồi đi.

Thanh niên áo gấm tên Hải Sơn đó, càng suýt nữa cười thành tiếng.

Đã vào bẫy rồi, thì đừng hòng sống sót mà ra ngoài.

“Môn khách thì môn khách vậy.” Hạo Thiên thản nhiên nói.

“Tốt,” thành chủ Liễu Hà giãn mày ra, lại nói, “Ở đây có một trăm viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, coi như là thù lao trả trước cho ngươi.

Lát nữa, sẽ có người dẫn ngươi đến phủ đệ chuyên thuộc của mình.” Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan?

Hạo Thiên hơi sững sờ.

Không ngờ, đối phương ra tay khá hào phóng.

Thứ này rất nổi tiếng, được cho là phải trải qua một trăm Hỗn Độn, cũng là một trăm lần vô lượng lượng kiếp, dựa vào năng lượng hạo kiếp khổng lồ, cần đến hàng vạn loại Hỗn Độn linh căn, mới có thể luyện thành một viên.

Về cơ bản, nó là đồng tiền cứng trong vũ trụ này.

Còn có giá trị hơn cả tiền tệ.

Bởi vì một viên đan dược loại này, có thể nâng một phàm nhân lên

Thánh cảnh Thất trọng thiên trở lên.

Dù là cảnh giới hiện tại của Hạo Thiên, dùng đan dược này, cũng có lợi rất lớn, tốc độ đề thăng rất nhanh.

Nói xong, thành chủ Liễu Hà ném ra một hồ lô Hỗn Độn tỏa ra hương thuốc nồng nàn.

Hạo Thiên đưa tay ra đỡ, chỉ cảm thấy nặng trịch, như đang nâng hàng trăm tòa Thiên Đình.

"Lợi hại!" Hạo Thiên thầm than.

Trong nháy mắt, hắn đã nghĩ ra cách sử dụng những viên đan dược này.

Giúp Ngoan Nhân Đại Đế, Hoang Thiên Đế, Diệp Thiên Đế, Vô Thủy Đại Đế và những vị thánh khác của Thiên Đình nhanh chóng đề thăng tu vi.

"Hạo Thiên huynh đệ, phát tài rồi!" thanh niên áo gấm Hải Sơn, ngưỡng mộ nói.

Hạo Thiên không có thiện cảm với người này, cũng không thèm để ý.

Nếu dám khiêu khích, hắn sẽ giết ngay.

Dù là đại cao thủ Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, thành chủ Liễu Hà dám nhắm vào Hạo Thiên, Hạo Thiên cũng sẽ lật bàn ngay tại trận.

Cho nên, hắn không thèm cho bất cứ ai sắc mặt tốt.

"Đây là một thẻ bài thân phận!

Sau này, ngươi là người của Phiêu Miểu Thành!

Cánh tay phải của Liễu Hà ta!" thành chủ Liễu Hà nói.

Vèo!

Một miếng ngọc bài sáng loáng bay đến.

Ngọc bài được làm từ Nguyệt Thạch cực kỳ hiếm thấy trong vũ trụ này, dù ở trong đêm tối không nhìn thấy năm ngón tay, cũng có thể chiếu sáng xa gần, như một vầng trăng sáng mọc lên.

Hơn nữa, Nguyệt Thạch có công hiệu đặc biệt, mang theo bên mình, không chỉ có thể điều hòa kinh mạch, mà còn có thể ổn định thần trí của tu sĩ, tránh tẩu hỏa nhập ma.

Chương 362

Hạo Thiên nhận lấy ngọc bài, liếc qua một cái.

Mặt trước của ngọc bài khắc họa bóng tối vô biên, sương mù Hỗn Độn bao quanh một thành trì hùng vĩ, chính là hình ảnh của Phiêu Miểu Thành.

Mặt sau có mấy chữ hình chim, lờ mờ có thể nhận ra chữ Liễu.

Hạo Thiên không do dự, đánh một đạo nguyên thần lạc ấn lên đó.

"Được rồi, Hạo Thiên cứ về phủ nghỉ ngơi trước," thành chủ Liễu Hà lại nói, "Một lát nữa, bản tọa sẽ tìm ngươi có việc." Hạo Thiên gật đầu, quả quyết bước ra ngoài.

Liễu Y Y không đi theo, một tùy tùng khác của nàng, dẫn Hạo Thiên đi tìm nhà mới của hắn.

Tòa phủ đệ này nằm ở phía bắc phủ thành chủ, xa rời khu phố thương mại phồn hoa náo nhiệt.

Diện tích cũng vô cùng rộng lớn, rộng tới nghìn mẫu, kiến trúc bên trong có phong cách rất đặc sắc, mang một hương vị cổ kính tao nhã.

Nhưng có điều, cả phủ đệ trống không, không có bất kỳ người hầu nào.

Hạo Thiên cũng lười tính toán, hắn vốn thích yên tĩnh, không thích có người làm phiền.

Tâm niệm khẽ động, Hạo Thiên gọi Ngoan Nhân Đại Đế ra.

Ở đây, họ có thể xuất hiện tùy ý.

Và cũng sẽ không gây ra sự cảnh giác hay địch ý của bất kỳ ai.

Bởi vì cảnh giới Thiên đạo Thánh nhân, trong Phiêu Miểu Thành,

thực sự quá thấp, tùy tiện bắt một tên thủ vệ, cũng ít nhất là trình độ Thánh cảnh Ngũ trọng thiên trở lên.

"Ở đây có một ít đan dược, mỗi người một viên!

Trẫm sẽ đích thân hộ pháp cho các ngươi!

Mỗi người, đều phải tấn thăng một cách ổn thỏa!" Hạo Thiên nói.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Thiên Đình Bách Thánh vô cùng phấn khích.

Họ đã chờ đợi ngày này, quá lâu rồi.

Dù sao, mọi người đều hiểu, muốn tấn thăng lên cấp độ cao của Thánh cảnh trong thế giới Hồng Hoang, là vô cùng gian nan, vì tài nguyên thực sự có hạn.

Nhưng ở Tam Thiên Hỗn Độn Thành, lại hoàn toàn khác.

Hạo Thiên mở nắp hồ lô Hỗn Độn đó.

Lập tức có vô hạn bảo quang phun ra, hương thuốc nồng nàn thơm ngát, chỉ cần ngửi một hơi, dù là cảnh giới Thánh nhân, cũng phải vui mừng đến múa tay múa chân.

Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, toàn thân vàng óng, trên đó phủ đầy những hoa văn Hỗn Độn, tỏa ra một loại khí tức phức tạp.

Loại khí tức này có khuynh hướng hủy diệt mạnh mẽ, nhưng lại mang theo một chút sinh cơ.

Khiến người ta tiếp xúc, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng kinh khủng của vô lượng lượng kiếp xảy ra, Tam Thiên Đại Đạo sụp đổ, ức ức triệu sinh linh vẫn lạc.

Từ trong cái chết tìm thấy sự sống, sức mạnh của tử vong đạt đến cực điểm, sẽ nảy sinh ra hy vọng sống mãnh liệt.

Hàng trăm lần Hỗn Độn, hàng trăm lần luân hồi, đã tạo ra dược

hiệu độc đáo của Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan.

Hạo Thiên thi triển thần thông, che đậy mọi biến hóa của tòa phủ đệ này, dù có người dùng thần niệm dò xét, cũng sẽ không có bất kỳ thu hoạch nào.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hạo Thiên hiện ra sông dài Tuế Nguyệt.

Thời không lập tức bị bóp méo, thời gian bắt đầu gia tốc.

Đạt tới tu vi cảnh giới hiện tại, và ở trong một vũ trụ độc đáo.

Cho nên, Hạo Thiên có thể tăng tốc độ dòng chảy thời gian lên mười vạn lần.

Và, sẽ không khiến hắn cảm thấy quá tốn sức.

Thiên Đình Bách Thánh mỗi người nhận được một viên Bách Kiếp Kim Đan, lập tức bắt đầu toàn tâm toàn ý luyện hóa.

Bất tri bất giác.

Tu vi cảnh giới của tất cả mọi người đều đang tăng trưởng mạnh mẽ.

Mỗi người, đều ngưng tụ ra ít nhất là Cửu phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng, muốn đạt tới Thập nhị phẩm Hỗn Nguyên Đạo Quả, gần như là không thể.

Ầm!

Dao Trì toàn thân chấn động.

Nàng là người đầu tiên đề thăng lên Thánh cảnh Thất trọng thiên.

"Không tệ!" Hạo Thiên mỉm cười.

"Đa tạ sư huynh!" Dao Trì thần sắc vui mừng.

Nhưng, nàng không hề đắc ý quên mình, cũng không lập tức đứng

dậy, mà tiếp tục duy trì trạng thái luyện hóa.

Bởi vì nền tảng của nàng vững chắc, chỉ cần không có gì bất ngờ, đột phá Thánh cảnh Bát trọng thiên, cũng không có gì lạ.

Ngay sau đó, Ngoan Nhân Đại Đế cũng đột phá.

Tương tự đạt đến Thánh cảnh Thất trọng thiên.

Căn cốt phi phàm, ngộ tính siêu quần, lại được Hạo Thiên sủng ái, nên tiến triển cũng vô cùng nhanh.

Lần lượt, có một phần ba số người, đã đạt đến cảnh giới này.

Cũng vào lúc này.

Ngoài cửa có một người đến.

Một lão giả lưng còng, tóc râu bạc trắng.

"Lão hủ Cổ Thần, bái kiến Hạo Thiên Đại Đế!" lão giả cung kính nói.

Nghe những lời này, Hạo Thiên lập tức phản ứng lại.

Vị này hẳn là người mà chàng thiếu niên kia bảo hắn tìm.

Trước đó Liễu Y Y cũng đã hứa, sẽ giúp Hạo Thiên tìm người, để người ta tự mình đến cửa bái phỏng.

Chương 363

Cho nên, xuất hiện cảnh này cũng không có gì lạ.

“Đạo hữu mời vào!” Hạo Thiên vẫy tay, mở ra một lối đi, dẫn lão giả vào phòng khách.

Trong nháy mắt, hắn cũng xuất hiện trong phòng khách.

Hai người gặp mặt, Cổ Thần cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề: “Đại Đế mới đến, đã gây ra chấn động, quả thực không dễ dàng.

Chủ nhân đã nói, để lão hủ toàn lực hỗ trợ Đại Đế...” “Khoan đã, chủ nhân của ngươi, có phải là thiếu niên do một trong những bản nguyên Thiên đạo hóa thành, kẻ nắm giữ một trăm lẻ tám thế giới tương tự Hồng Hoang không?” Hạo Thiên hỏi.

“Không sai,” Cổ Thần đáp, “Chủ nhân của ta, là Thần tử của Thần Giới, xếp hạng thứ mười chín.

Lão hủ kinh doanh một thương hành, gần như ở Tam Thiên Hỗn Độn Thành đều có cửa hàng, quan hệ khá rộng.

Cho nên, Đại Đế có việc gì, giao cho lão hủ là được.” Hạo Thiên gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Thập cửu Thần tử, lợi hại thật!

Chẳng trách có thần thông kinh thiên động địa như vậy, hoàn toàn không coi Hồng Quân ra gì.

“Loại như phòng đấu giá, có không?” Hạo Thiên suy nghĩ rồi nói, “Ta ở đây có một ít trứng Hỗn Độn Cổ Xà, không biết có thể đổi lấy tài nguyên tu luyện không.” “Trứng Hỗn Độn Cổ Xà?!” Cổ Thần sáng mắt lên, “Đây đúng là một món đồ tốt không hơn không kém!

Mỗi một quả trứng có giá trị bằng mười viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, không biết Đại Đế có trong tay bao nhiêu.” ?!

Đắt giá như vậy sao?!

Hạo Thiên vô cùng vui mừng.

Hiện tại thứ hắn thiếu nhất, chính là tài nguyên tu luyện.

Nếu có thể nâng toàn bộ Thiên Đình Bách Thánh lên Thánh cảnh Thập trọng thiên, đó cũng là một lực lượng viện trợ không yếu.

Thậm chí, vào thời khắc mấu chốt, có thể giúp được việc lớn.

“Ở đây có hai trăm quả, ngươi cứ mang đi trước đi.” Hạo Thiên nói, “Đương nhiên, thù lao cần thiết, cứ khấu trừ từ trong đó.” Nhờ người làm việc mà không trả công, chuyện này không được, Hạo Thiên cũng chưa bao giờ là người keo kiệt.

“Hiểu rồi!” Cổ Thần gật đầu.

Lấy đồ xong, ông ta nhanh chóng rời đi.

Hạo Thiên lặng lẽ, trên người vị lão giả này, đã để lại một đạo nguyên thần lạc ấn.

Nếu có gì bất trắc, hắn có thể trực tiếp tìm đến tận cửa.

Tống tiễn Cổ Thần.

Phủ đệ của Hạo Thiên, lại đón tiếp vị khách mới.

Ngoài dự liệu, lần này, con gái thành chủ Liễu Y Y, đích thân đến cửa bái phỏng.

“Hạo Thiên đạo hữu, đã đến lúc phải ra tay rồi.” Liễu Y Y nói thẳng, “Chuẩn bị đi, chúng ta tập hợp ở phủ thành chủ.

Lần này, chúng ta sẽ đi thám hiểm Thiên Nguyên Quy Khư.” Đồng thời nói, Liễu Y Y cũng giải thích, cái gì gọi là quy khư, cũng như tình

hình của Thiên Nguyên Quy Khư.

Nghe vậy, trong lòng Hạo Thiên cũng khẽ động.

Dường như đây là một cơ hội tốt.

Nơi càng nguy hiểm, cơ hội cũng càng nhiều.

"Được, ta đến ngay." Hạo Thiên nhận lời.

Dù thế nào, cũng phải đi xem thử rồi mới nói.

Có Hỗn Độn Chi Dực bên mình, dù có thâm nhập vào tuyệt địa, cũng có thể thoát ra được, quay trở lại điểm khởi đầu của thời không.

Đợi Liễu Y Y rời đi, Hạo Thiên để Dao Trì và Ngoan Nhân lại quay về Hỗn Độn Tháp.

Sau đó, mới xuất phát đến phủ thành chủ.

Trên đường đi, hắn cũng chú ý quan sát tình hình của tòa thành trì này.

Tuy chỉ là một Hỗn Độn Thành, nhưng thực tế, nó còn lớn hơn cả một đế quốc tu chân.

Số lượng tu sĩ trong thành, vượt quá trăm ức, dù trước đó đã bị Hỗn Độn Cổ Xà tàn sát, cũng còn lại rất nhiều.

Quyền thế mà thành chủ nắm giữ, thậm chí còn vượt xa những vị được gọi là đại đế và chí tôn trong nhiều thế giới.

"Không biết những thành trì trung tâm như Thiên Xu Thành và Bái Nguyệt Thành, sẽ có cảnh tượng gì?" Hạo Thiên thầm cảm thán.

Hắn là sẽ mạnh hơn Phiêu Miểu Thành rất nhiều.

Phủ thành chủ.

Hạo Thiên lập tức nhìn thấy, một đội ngũ gồm năm mươi người.

Tu vi yếu nhất, cũng là Thánh cảnh Cửu trọng thiên.

Người dẫn đầu là một người đàn ông đầu trọc không lông mày, người này mặt mày hung dữ, vai rộng lưng dày, tu vi Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên, là thủ hạ tâm phúc của thành chủ Liễu Hà.

"Hạo Thiên đạo hữu, ở đây!" Liễu Y Y đứng trong đám người, vẫy tay với hắn.

"Hử?

Liễu cô nương cũng đi sao?" Hạo Thiên có chút tò mò.

Theo lý, cành vàng lá ngọc như vậy, không nên thân chinh đến nơi hiểm địa mới phải.

"Đương nhiên rồi, đó là ý của phụ thân, bảo ta cũng đi rèn luyện một phen." Liễu Y Y mỉm cười.

Những người khác nhìn thấy nụ cười của nàng, lập tức cảm thấy vô cùng kinh diễm, ai nấy đều ngẩn ngơ.

Hạo Thiên gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Thực ra trong lòng hắn đã hiểu rõ.

Thành chủ phái Liễu Y Y đi, chỉ để thu hoạch lợi ích ngay từ đầu, chiếm hết những thứ tốt trước.

Bởi vì trong quy khư, luôn có những nguy hiểm khó lường, cả đội bị tiêu diệt cũng không có gì lạ.

Đương nhiên, cũng có trường hợp giành được bảo vật nghịch thiên, rồi nội bộ lục đục, ra tay đánh nhau.

"Chư vị, lần này, thành chủ đã ủy nhiệm ta làm đội trưởng, ai không phục, bây giờ có thể nêu ra!" gã đàn ông đầu trọc không lông mày trầm giọng nói, "Chỉ cần có thể đánh thắng Hình Vô Địch ta đây, để ngươi làm đội trưởng cũng không sao!" Lập tức có người rục rịch.

Chương 364

Bởi vì tên của gã đàn ông đầu trọc Hình Vô Địch này, thực sự quá gây thù hận.

Trong một vũ trụ cường giả như mây.

Lại dám tự xưng là vô địch, không phải là tìm bị đánh sao?

"Ta không phục!" Có người đứng ra.

Một người mặc áo choàng xám, tóc tai bù xù, đeo một chiếc mặt nạ đồng kỳ quái, hoàn toàn không nhìn thấy mặt, thân hình và giọng nói đều có thể là nam hoặc nữ, ngay cả giới tính cũng khó phân biệt.

Nhưng, không ai dám nghi ngờ thực lực của người này.

Bởi vì người này cũng là cao thủ Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên.

Và cũng là một trong những môn khách của phủ thành chủ.

"Ồ?

Có chút thú vị." Hạo Thiên cười ha ha.

"Kinh Vô Bệnh, quả nhiên là có bệnh," Hình Vô Địch lạnh lùng cười, "Đi thôi, chúng ta ra ngoài một chuyến, giải quyết xong chuyện này." Nói xong, hai người lần lượt rời đi.

Chưa đến một trăm hơi thở, Hình Vô Địch đã quay lại.

Trong tay cầm một chiếc mặt nạ đồng dính máu, trên người không một vết thương.

Kẻ ngốc cũng hiểu, tên xui xẻo đó hẳn là đã bị xử lý rồi.

Trong thời gian ngắn như vậy, đã nghiền ép đối thủ cùng cấp, có

thể thấy, gã đàn ông đầu trọc không lông mày này mạnh mẽ đến mức nào.

“Còn ai không phục không?

Cùng lên đi!” Hình Vô Địch ném chiếc mặt nạ đồng xuống đất, một chân giẫm nát bét.

Mọi người đều không lên tiếng, ngầm thừa nhận thân phận đội trưởng của người này.

“Nếu đã như vậy, mọi người đều nghe theo Hình đạo hữu.” Liễu Y Y cũng nói.

Hạo Thiên không đổi sắc mặt.

Bây giờ ra mặt không có ý nghĩa gì.

Cứ đến quy khư rồi tính sau.

Dù thế nào, Hạo Thiên tuyệt đối không cho phép có người cưỡi lên đầu mình ra oai.

Trong chốc lát, một vật khổng lồ đen sì, xuất hiện trên bầu trời phủ thành chủ.

Chính là phi chu độc nhất của vũ trụ này.

Tác dụng lớn nhất của phi chu, đương nhiên là bảo vệ hành khách bên trong, di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Trên thực tế, theo quan sát của Hạo Thiên.

Loại phi chu này được chế tạo từ những vật liệu tương tự như Hỗn Độn Thời Không Tinh Thạch, có thể dễ dàng xuyên qua thời không, rút ngắn hành trình một cách đáng kể.

“Hạo Thiên đạo hữu, chúng ta xuất phát thôi.” Liễu Y Y gọi một tiếng.

Hạo Thiên gật đầu, lập tức theo sau nàng, cùng lên phi chu.

Trên phi chu lại là một tiểu thiên thế giới, mọi người tự chiếm một góc, căn bản không cần lo lắng về vấn đề làm phiền nhau.

Hạo Thiên khá hứng thú với thứ này, nên đã hỏi Liễu Y Y thêm mấy câu.

Không ngờ, trong đầu hắn, đột nhiên vang lên một giọng nói hung ác.

"Nhóc con!

Biết điều một chút!

Giữ khoảng cách với đại tiểu thư!

Nàng không phải là loại tiểu nhân vật như ngươi có thể động vào!

Nếu không bần đạo sẽ bóp nát đầu của ngươi!" Hình Vô Địch truyền âm.

Có lẽ thấy Hạo Thiên và Liễu Y Y quan hệ không tồi, nên cố ý truyền âm cảnh cáo.

Đối với loại ngốc này, Hạo Thiên hoàn toàn không thèm để ý.

Sắc mặt Hình Vô Địch lập tức đen lại.

Con ngươi của hắn đảo vài vòng, dường như đang tính toán, lúc nào thì tìm cơ hội dạy dỗ Hạo Thiên.

Dạy cho tên nhóc mới đến này cách làm người, để hắn biết thế nào là lợi hại.

Mấy ngày sau, phi chu toàn thân chấn động, thời không xung quanh điên cuồng bóp méo, xông vào một khu vực đặc biệt.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Gương mặt Liễu Y Y đầy mong đợi.

Phi chu dừng lại ổn định, mọi người lần lượt đi xuống.

Lập tức nhìn thấy, một cảnh tượng kỳ vĩ khó quên cả đời.

Trước mắt là một vùng đất kinh khủng vô biên.

Ít nhất có một vạn hố đen lớn nhỏ, tập trung lại với nhau, đều đã co rút nghiêm trọng, như những sinh mệnh đang hấp hối, đã đến thời khắc sắp vẫn lạc.

Chín mươi chín phần trăm hố đen, đều đã mất đi lực hút kinh khủng trước đây, bắt đầu tỏa ra khí Hỗn Độn kinh khủng tứ phía, địa thủy hỏa phong và đại đạo pháp tắc đều bị xoắn lại vô cùng hỗn loạn, khí tức hủy diệt tràn ngập từng tấc không gian.

"Chư vị, đây là Thiên Nguyên Quy Khư!" Hình Vô Địch nói, "Xem ra, nửa tháng nữa, nơi này có thể xông vào thám hiểm.

Có thể giành được bảo vật nghịch thiên hay không, phải xem tạo hóa của mọi người." "Không sai," Liễu Y Y nói, "Theo thông lệ, sẽ có cường giả của các Hỗn Độn Thành khác đến tìm bảo vật, khó tránh khỏi sẽ xảy ra xung đột, mọi người đều phải cẩn thận." Giọng nàng vừa dứt.

Càng nhiều luồng sáng xé toạc Hỗn Độn.

Đó là từng chiếc phi chu của các thành trì khác đã đến nơi.

Thiên Nguyên Quy Khư.

Rất nhiều khí tức hùng mạnh đã giáng lâm.

Hạo Thiên nhìn qua, cũng không khỏi hơi nhíu mày.

Chương 365

Bởi vì cường giả đến từ rất nhiều thành trì Hỗn Độn ít nhất cũng có mấy vạn người, ai nấy đều đầu đội trời chân đạp đất, không thể coi thường.

Trong đó, thực lực mạnh nhất, chính là Thánh nhân cảnh giới Thập nhị trọng thiên, hoàn toàn có thể trấn áp một vùng, làm thành chủ một thành.

Hơn nữa, trong số những cường giả này, có rất nhiều dị tộc, hoàn toàn không phải hình người.

Có kẻ đầu sói thân người, tay người thân rồng, đầu voi thân người, vân vân, cũng có kẻ hoàn toàn là hình dạng cây cối, rễ cây hóa thành vô số tay chân.

Càng có những kẻ xấu xí không thể tả, là trùng tộc chưa tiến hóa hoàn toàn.

"Nhiều yêu ma quỷ quái thế." Hạo Thiên cười ha ha.

Xem ra trong vũ trụ này, đúng là không có gì là không có.

Lần này đã mở mang tầm mắt.

"Nhiều người quá!" Liễu Y Y cũng căng thẳng.

Người càng nhiều, tranh đoạt càng kịch liệt.

Phiêu Miểu Thành chỉ là một thế lực nhỏ, tương đối yếu.

Dù có tìm được bảo bối, cũng dễ bị người khác cướp.

Trong một phương vũ trụ này, không có quy tắc và đạo lý, chỉ tuân theo luật rừng trần trụi.

Hình Vô Địch vốn kiêu ngạo trước đó, lúc này cũng không lên

tiếng nữa.

Bởi vì tại hiện trường có người, có thể dễ dàng xử lý hắn.

"Ồ?

Đây không phải là thiên kim của thành chủ Liễu sao!

Nhiều năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp động lòng người rồi!" Đột nhiên, một giọng nói không có ý tốt vang lên.

Ngay sau đó, mấy trăm người đi về phía này, người nói chính là kẻ dẫn đầu, có tu vi Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên.

Người này thân hình vạm vỡ như thiên thần, một thân da màu đồng, từng thớ cơ bắp như những con nghiệt long ẩn mình, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Đi đến đâu, bàn chân rơi xuống giẫm nát từng mảng hư không, ánh sáng Hỗn Độn bắn ra như mưa, cảnh tượng kinh người.

"Lệ Vạn Hư, ngươi muốn làm gì!" Liễu Y Y theo bản năng lùi lại.

"Người này cũng họ Lệ?

Chẳng lẽ có liên quan đến Bái Nguyệt Thành?" Hạo Thiên thầm nghĩ.

"Không làm gì cả," Lệ Vạn Hư cười nham hiểm, "Đưa nàng về Bái Nguyệt Thành, làm thành chủ phu nhân tương lai của ta!" "Bằng ngươi ư?!" Liễu Y Y cười ha hả, "Bái Nguyệt Thành là thành trì trung tâm, thành chủ ít nhất cũng là Thần tử, ngươi cũng xứng sao?

Ngươi chẳng qua chỉ là con nuôi của trưởng lão Bái Nguyệt Thành, xách giày cho Thần tử còn không đủ tư cách!" Nghe đến đây, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Hóa ra đúng như hắn đoán, Lệ Vũ Vân bị đánh chết trước đó, và vị trước mắt này, quả thực là người một nhà.

Xem ra là oan gia ngõ hẹp.

Bị mỉa mai một phen, sắc mặt Lệ Vạn Hư biến đổi dữ dội.

“Cho mặt không biết lấy mặt!” Lệ Vạn Hư nổi giận, “Tin hay không, bản tọa lập tức giết sạch thủ hạ của ngươi, rồi ngay trước mặt mọi người ngủ với ngươi!

Đến lúc đó, ta sẽ tìm cơ hội đánh vào Phiêu Miểu Thành, chặt đầu lão cha Liễu Hà của ngươi xuống làm bô đêm.” Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc.

Không ai ngờ, Lệ Vạn Hư lại nóng nảy đến vậy.

“Ngươi!!” Liễu Y Y tức đến toàn thân run rẩy.

Lệ Vạn Hư trừng mắt, sát ý kinh khủng lan tràn khắp nơi, cả một phương vũ trụ, đều bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Vô số cường giả của Bái Nguyệt Thành, vây lại, bao vây hoàn toàn Hạo Thiên và Liễu Y Y.

Động tác của những người này vô cùng thuần thục, như đã làm không ít chuyện này.

“Bảo vệ đại tiểu thư!” Sắc mặt Hình Vô Địch đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên.

Thân là đội trưởng, hắn có trách nhiệm đứng ra.

Nếu không, hắn cũng không cần quay về Phiêu Miểu Thành nữa, thành chủ Liễu Hà có thể giết chết hắn.

“Hình Vô Địch, một con kiến hôi như ngươi, cũng dám cản đường?!” Nụ cười của Lệ Vạn Hư, càng lúc càng tà dị.

Ầm ầm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa.

Một bàn tay khổng lồ bao quanh bởi khí Hỗn Độn trấn áp xuống.

Tốc độ nhanh đến cực điểm, uy lực bá đạo vô song.

Hạo Thiên nhìn rõ, bàn tay khổng lồ được tạo thành từ vô số pháp tắc Hỗn Độn, là những thứ cao cấp hơn cả pháp tắc Thiên đạo.

Cũng chỉ có đạt tới Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, mới có thể bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc Hỗn Độn.

Cho nên, chỉ trong nháy mắt, Hình Vô Địch đã bị đập thành thịt nát.

"Tên này quả thực bá đạo tuyệt luân!" "Kinh khủng!

Không thể chọc vào!" "Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, quả thực cường đại vô địch!

Thật đáng ngưỡng mộ!" "Xong rồi!

Liễu Y Y lần này, e là khó giữ được trong sạch!" Mọi người bàn tán xôn xao.

"Lần này gay go rồi!" Hạo Thiên nhíu mày.

Chỉ một mình Lệ Vạn Hư, đã vô cùng khó đối phó.

Huống chi, Bái Nguyệt Thành còn đến nhiều người như vậy, những người cùng cảnh giới với Hạo Thiên cũng không ít.

"Dừng tay!" Đột nhiên, lại có một giọng nói trẻ tuổi vang lên, "Nếu Liễu cô nương chịu gả vào Thiên Xu Thành của ta, làm tiểu thiếp phòng thứ hai mươi của Dịch mỗ, đám rác rưởi Lệ Vạn Hư này, Dịch mỗ đều sẽ giải quyết giúp nàng." Nói chuyện là một thanh niên mặc áo bào vàng, lưng đeo một thanh kiếm vàng, tướng mạo anh tuấn không chê vào đâu được, nhưng thần sắc lại kiêu ngạo đến cực điểm, dường như không coi bất cứ thứ gì ra gì.

"Dịch Thiếu Bạch!!" Lệ Vạn Hư nhíu mày, trong mắt tóe ra tia

lửa.

Vạn lần không ngờ, lại xuất hiện thêm một tình địch mạnh mẽ.

Chương 366

Thanh niên áo bào vàng này, tuy lời nói ngông cuồng, nhưng thực lực quả thực cực kỳ xuất chúng.

Tại hiện trường Thiên Nguyên Quy Khư, người có thể làm đối thủ của hắn, không quá năm ngón tay.

“Dịch công tử!

Đa tạ ý tốt của ngài!” Liễu Y Y nói thẳng, “Gia thế của ngài quả thực không tồi, tu vi cũng phi phàm, thậm chí có cơ hội trở thành Thần tử.

Nhưng, ngài phong lưu đa tình, không phải là người chồng lý tưởng nhất, ta tuyệt đối sẽ không cân nhắc ngài.” “Vậy sao?

Thật đáng tiếc.” Dịch Thiếu Bạch cười cười, “Hay là thế này, ngủ với bản công tử một đêm, tên Lệ Vạn Hư này, bản công tử cũng sẽ giải quyết giúp nàng.

Tên vũ phu thô lỗ như vậy, không có tư cách động vào một mỹ nhân tuyệt sắc như nàng.” “Không được!” Liễu Y Y quả quyết lắc đầu.

“Cho mặt không biết lấy mặt, đúng là một con tiện nhân!” Trong mắt Dịch Thiếu Bạch lóe lên một tia tức giận, “Vậy thì được, tự sinh tự diệt đi.” Nói xong, Dịch Thiếu Bạch quay đầu bỏ đi, rời xa khỏi khu vực này.

Thấy vậy, Lệ Vạn Hư mừng rỡ như điên.

Nếu thực sự phải một chọi một, hắn chắc chắn không phải là đối thủ của Dịch Thiếu Bạch.

Người của Bái Nguyệt Thành, cũng không dám đắc tội với tuyệt

thế thiên kiêu như vậy.

“Tiểu ngoan ngoãn, còn chờ gì nữa?

Cởi ra, hay muốn bản đại gia phải tự mình động thủ?” Lệ Vạn Hư hưng phấn xoa tay.

“Một tên ngốc.” Hạo Thiên đột nhiên nói.

Tiếp đó, hắn nắm lấy tay Liễu Y Y, sau lưng bung ra đôi cánh Hỗn Độn hai màu đen trắng.

Sức mạnh thời không đột nhiên bộc phát, hai người lập tức biến mất không tăm tích.

“Ơ...” Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không ai ngờ, sẽ xảy ra chuyện bất ngờ như vậy.

Rõ ràng Liễu Y Y sắp trở thành con cừu non chờ bị làm thịt, lại đột nhiên bị người khác mang đi, căn bản không biết đã đi đâu, khí tức cũng hoàn toàn biến mất.

“Chuyện gì vậy?!

Tìm cho ta!

Dù có đào đất ngàn thước, cũng phải tìm ra cho ta!” Lệ Vạn Hư đại nộ, “Dám vuốt râu hùm, nhóc con ngươi chết chắc rồi!

Bản tọa mà bắt được ngươi, sẽ bóp nát từng tấc thân thể ngươi!”.

Điểm khởi đầu của thời không.

Nơi đây là một khoảng không trắng xóa.

Thậm chí thời gian cũng ngừng trôi.

Hạo Thiên kéo tay Liễu Y Y, đột nhiên đến đây.

“Đây là đâu?!” Nhìn xung quanh, Liễu Y Y chấn kinh.

Nàng có chết cũng không ngờ, lại là Hạo Thiên đã cứu mình.

Dưới tình huống cường địch vây quanh, đã thoát khỏi nguy hiểm trong nháy mắt.

Tuy làm vậy, cũng đồng nghĩa với việc bỏ rơi những cường giả của Phiêu Miểu Thành, nhưng cũng không thể lo được nhiều như vậy, giữ được mạng sống mới là quan trọng.

"Một nơi tốt," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Chúng ta kiên nhẫn đợi một lát, sau đó sẽ đến Thiên Nguyên Quy Khư." Liễu Y Y gật đầu, cũng ngồi xếp bằng xuống.

Đôi mắt đẹp của nàng, chăm chú nhìn Hạo Thiên.

Tên này thật quá bí ẩn, và dường như có đại khí vận gia thân.

Hỗn Độn Chi Dực, đó là thứ trong truyền thuyết!

Dù là thành chủ của các thành trì trung tâm Hỗn Độn, hay vô số Thần tử, cũng chưa chắc có thể sở hữu vật này.

"Hạo Thiên, nói cho ta một chút về lai lịch của ngươi." Liễu Y Y khẽ mở đôi môi đỏ.

"Lai lịch của ta rất đơn giản," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Ta đến từ một vùng đất gọi là thế giới Hồng Hoang, ở đó ta là người nắm giữ Thiên đạo, cũng là Thiên Đế." "Thế giới Hồng Hoang?

Chưa từng nghe qua." Liễu Y Y lắc đầu.

Đối với nàng, cái tên này thực sự quá xa lạ.

Nhưng, những thân phận như người nắm giữ Thiên đạo, đại đế, thì không có gì lạ.

Những người có thể tồn tại ở Hỗn Độn Thành, đều là những người có lai lịch lớn, bá chủ một phương, là con cưng của trời đất.

Nhưng ở thế giới của mình, dù có mạnh mẽ đến đâu, thân phận tôn quý đến đâu, trong phạm vi Tam Thiên Hỗn Độn Thành, lập tức trở nên yếu đi rất nhiều, không thể không cúi đầu.

"Không biết cũng không sao." Hạo Thiên mỉm cười, hoàn toàn không để ý.

Dù sao, Liễu Y Y sinh ra ở Phiêu Miểu Thành, gần như chưa bao giờ rời khỏi vũ trụ này, không biết đến Hồng Hoang cũng không có gì lạ.

Tương đối mà nói, Hồng Hoang chỉ là một góc nhỏ.

"Ngươi đã từng thành hôn chưa?" Liễu Y Y buột miệng hỏi.

Nói xong, mặt nàng lập tức đỏ bừng, tim đập thình thịch, như có con nai nhỏ đang chạy loạn.

Nàng cũng không hiểu, tại sao mình lại hỏi một vấn đề riêng tư như vậy.

"Điều này quan trọng sao?" Hạo Thiên không đổi sắc mặt.

Hắn có thể nhìn ra, vì sự việc lần này, Liễu Y Y đã có thiện cảm với hắn, nhưng chưa chắc đã coi hắn là người chồng lý tưởng, tâm khí và tầm mắt của cô nương này đều rất cao, có lẽ chỉ gả cho những nhân vật cấp Thần tử.

"Ta đường đột rồi." Liễu Y Y lúng túng nói.

Hạo Thiên cũng không nói thêm gì, thuận tay lấy ra một chiếc đồng hồ cát bằng lưu ly, đặt bên cạnh để tính thời gian.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Có lẽ những người đó đều đã xông vào bên trong.

Hạo Thiên mới đưa Liễu Y Y, từ điểm khởi đầu của thời không bay ra.

Quả nhiên, trước mắt là một khoảng không trống rỗng.

Chương 367

Mấy vạn cường giả như một nắm cát ném vào biển cả, căn bản không gây ra sóng gió gì.

"Chúng ta cũng đi thôi." Hạo Thiên nói.

Liễu Y Y "ừm" một tiếng, vô cùng nghe lời thuận theo, dường như đã coi người đàn ông này là trụ cột, là đối tượng có thể dựa dẫm.

Thi triển ra Đại Vận Mệnh Thuật, Hạo Thiên suy tính, trong lòng đại khái đã có số, đưa Liễu Y Y, xông vào một hố đen ở vị trí tương đối phía sau bên tay phải.

Lúc này, hố đen này đã hoàn toàn sụp đổ, tuy không có một tia sáng nào, nhưng trong phạm vi ức ức triệu dặm của nó, trôi nổi rất nhiều thứ.

Thiên thạch, thần điện tàn phá, linh căn, di hài của tu sĩ, tàn chi của hung thú Hỗn Độn, mảnh vỡ pháp bảo, khoáng thạch cấp Hỗn Độn, vân vân, gần như có đủ mọi thứ.

Càng có nhiều thứ khiến người ta bất ngờ tồn tại.

"Lợi hại!" Hạo Thiên triển khai thần niệm, lập tức như xông vào một kho báu.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã phát hiện ra một khối Nguyệt Thạch.

Vật này to bằng cối xay, nhưng bị thiên thạch bao bọc, từ bên ngoài nhìn, căn bản không phát hiện được tình huống, chỉ có dùng thần niệm xông vào bên trong, mới có khả năng phát hiện.

Vút! 50.

Hạo Thiên đưa tay ra, thiên thạch đồng loạt rơi xuống, Nguyệt Thạch hoàn chỉnh hiện ra.

"Không tệ!

Vận may khá tốt!" Liễu Y Y tán thưởng, "Chỉ riêng khối Nguyệt Thạch này, đã đáng giá vé vào cửa." Hạo Thiên cười cười.

Tiếp tục thám hiểm về phía trước.

Rất nhanh, hắn lại có được thu hoạch thứ hai.

Một miếng ngọc giản tàn khuyết, có vẻ đã có từ lâu.

Hạo Thiên đưa thần niệm vào trong, lập tức vui mừng.

Hóa ra, đây là thứ mà một Thần tử ngày xưa dùng để ghi lại những gì mình thấy và nghe, cùng với những tâm đắc tu luyện, niên đại vô cùng xa xưa, ít nhất là từ hàng trăm Hỗn Độn trước.

Thậm chí, trong đó còn ghi lại mấy chiêu sát chiêu uy lực cực lớn.

Giá trị của vật này, đương nhiên vượt xa Nguyệt Thạch.

Liễu Y Y cũng có thu hoạch, nàng thu được một cặp răng nanh của Hỗn Độn Cửu Sí Cự Hổ, mỗi chiếc răng nanh đều to như một con thuyền, là vật liệu luyện khí thượng hạng.

"Hử?!

Kia là gì!" Đột nhiên, Hạo Thiên lại có phát hiện mới.

Hóa ra, trong sương mù Hỗn Độn và bóng tối vô biên, tỏa ra thần quang chín màu, chiếu sáng xa gần, vô cùng bắt mắt.

"Đại Thiên Trọng Lâu!

Lại là bảo bối cỡ này!

Hỗn Độn Chí Bảo a!" Liễu Y Y ngưỡng mộ nói.

Hạo Thiên nhìn kỹ, quả nhiên thấy trong thần quang chín màu, có

một tòa gác lầu ba mươi sáu tầng, đang xoay tròn ở đó.

Vật này không giống Hỗn Độn Tháp, không có uy hiếp, nhưng theo giới thiệu của Liễu Y Y, mỗi tầng gác lầu, đều có không gian tương đương với một đại thiên thế giới, dùng để chứa đồ là thích hợp nhất.

"Không tồi." Hạo Thiên tâm tình không tệ.

Hai người tinh thần phấn chấn, liên thủ tiếp tục thám hiểm.

Rất nhanh, càng nhiều thu hoạch rơi vào túi.

Chẳng hạn như chiến khải Hoang Giác cấp Hỗn Độn Chí Bảo, mấy vạn quả trứng do Hỗn Độn Liệt Thiên Ma Vũ Điệp sinh ra, sào huyệt của Cổ Thái Thần Nghĩ, thậm chí, có một hạt giống vô cùng giá trị.

Hạt giống Hồng Mông Thụ, một loại Hỗn Độn linh căn, sau khi trồng cây trải qua mười tám nguyên hội, sẽ ra hoa kết quả, sinh ra từng quả Hỗn Độn Hồng Mông Quả.

Mỗi quả thực, đều đi kèm với một luồng Hỗn Độn Tử Khí.

Thứ như Hỗn Độn Tử Khí, có thể cung cấp cho Thần tử tu luyện sử dụng.

Dù là cường giả Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, cũng hoàn toàn không có cách nào luyện hóa, chỉ cần cưỡng ép nuốt vào, chắc chắn sẽ nổ tan xác mà chết.

Ngoài ra, còn có một cây Thái Dương Thần Thụ.

Đúng như tên gọi, quả nó kết ra, không phải là quả thông thường, mà là từng quả mặt trời!

Đối với những người tạo ra thế giới, giá trị của Thái Dương Thần Thụ là quá lớn.

“Kho báu!

Tuyệt đối là kho báu!

Bây giờ ta mới biết có nơi tốt như vậy!” Hạo Thiên cảm thán.

Chẳng trách nhiều người đến tranh giành như vậy.

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có vận may tốt như vậy.

Nếu không có Đại Vận Mệnh Thuật, cũng không có duyên với đại tạo hóa, những thứ tốt đều bị Hạo Thiên chiếm hết trước.

Vừa dứt lời, vận may của Hạo Thiên bùng nổ, hắn có được một sợi Trật Tự Thần Liên, bên trong ẩn chứa pháp tắc Hỗn Độn tinh thuần.

Chỉ cần luyện hóa vật này, là có thể cắm rễ trong vũ trụ này...

Bên trong Thiên Nguyên Quy Khư, tâm trạng Hạo Thiên vô cùng vui sướng.

Thu hoạch lần này quả thực rất lớn, hoàn toàn không uổng công.

“Hạo Thiên!

Ở kia có một chiếc phi chu!” Liễu Y Y phát hiện ra điều gì đó.

“Ừm!

Ta cũng thấy rồi, chúng ta qua đó xem sao.” Hạo Thiên nói.

Phía trước, cách mấy chục triệu dặm, có một chiếc phi chu thái cổ tàn phế đang lơ lửng, bị người ta chém làm đôi bằng một kiếm, người bên trong đều bị chấn chết.

Chương 368

Hai người cùng nhau xông vào, lập tức nhìn thấy ít nhất mười mấy bộ di hài của cổ tu sĩ.

Chỉ còn lại chiến giáp phủ đầy bụi trần, đạo bào mục nát, những bộ xương thần dị từng lấp lánh bảo quang đã hóa thành tro bụi dưới sức mạnh của năm tháng.

Liễu Y Y lập tức ra tay, thu lấy mấy món pháp bảo được luyện chế bằng pháp môn thượng cổ, đều là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, có còn hơn không.

Hạo Thiên đoán rằng chiếc phi chu này vừa mới bị phá hủy rồi bị hút vào trong hắc động, cho nên người ta thậm chí còn chưa kịp càn quét.

Nếu không thì làm gì còn thứ gì sót lại.

Ta vươn tay vẫy một cái, một chiếc vòng gỗ được hút vào lòng bàn tay.

Vật này được luyện thành từ một loại ma đằng thượng cổ, bên trong tự thành không gian, tuy không gian không lớn nhưng có thể mang theo một vài bảo vật.

Thần niệm xâm nhập vào trong chiếc vòng, Hạo Thiên lập tức giãn mày ra.

Sướng thật!

Bên trong vậy mà có hơn mười ba vạn bảy ngàn viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan.

Đây là một món của cải khổng lồ không hơn không kém.

Cùng với đó, bên trong còn cất giấu một đoạn chiến qua đen ngòm.

Sát ý mãnh liệt tỏa ra thậm chí khiến cả Hạo Thiên cũng phải động dung.

"Y Y, đây là vật gì?" Hạo Thiên lấy chiến qua ra, đưa cho Liễu Y Y xem.

"Trời ơi!

Đây là Thái Sơ Thần Qua!

Từng được một vị Thần tử lừng lẫy thời xưa nắm giữ, nó được chế tạo từ hàng vạn loại dược liệu như Minh Kim, Xích Lan Đồng, Luyện Tiên Thổ... lại còn dùng thần huyết của Hạ vị Thần để tế luyện, đã từng gây ra vô vàn sát nghiệt trong Tam Thiên Hỗn Độn Thành." Hai mắt Liễu Y Y sáng rực.

"Vậy phẩm giai của nó?" Hạo Thiên hỏi.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, phẩm giai của nó trên cả Hỗn Độn Chí Bảo, tuyệt đối là Thần khí!" Liễu Y Y giải thích, "Nếu mang ra ngoài, nó có giá trị liên thành, có thể đổi được một tòa Hỗn Độn thành cỡ nhỏ!" "Cái gì!" Hạo Thiên kinh hãi.

Y cũng không ngờ, lại vô tình có được bảo vật như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng không có gì kỳ lạ.

Đã có Thần giới thì dĩ nhiên có Thần khí.

Uy lực chắc chắn không phải Hỗn Độn Chí Bảo có thể sánh bằng.

"Thần khí tổng cộng chia làm ba mươi sáu phẩm, quy tắc phân chia cụ thể thì ta cũng không rõ!

Ngươi hãy cất kỹ vật này!

Đừng dễ dàng để lộ ra ngoài, nếu không sẽ rước họa sát thân!"

Liễu Y Y nói.

Tuy ngưỡng mộ nhưng nàng không hề tham lam.

Bởi vì qua quan sát suốt chặng đường, nàng phát hiện Hạo Thiên không tỏ ra khoe mẽ nhưng thực lực lại hơn xa mình, không phải là một người mới ra đời, không dễ đối phó.

Hơn nữa Hạo Thiên còn cứu nàng, nàng không thể lấy oán báo ân.

"Hiểu rồi!" Hạo Thiên gật đầu, cất Thái Sơ Thần Qua đi.

Sau khi ra ngoài, y sẽ tìm cơ hội tế luyện nó một phen.

Bất kể thế nào, vũ trụ này quá nguy hiểm.

Y đoán mình đã bị mấy thế lực khác nhau để mắt tới, đương nhiên là vì duyên cớ của Liễu Y Y.

Hai người tiếp tục tìm kiếm trong phi chu.

Hạo Thiên nhanh chóng lại có phát hiện mới.

Từ trong một viên châu không mấy bắt mắt, y phát hiện ra mấy khối thần lôi còn lớn hơn cả cung điện, toàn thân có màu vàng đen.

"Không tệ nha!

Táng Tiên Thần Lôi!" Liễu Y Y giới thiệu, "Uy lực của mỗi một viên đều tương đương với mười lần Vô Lượng Lượng Kiếp, một khi bộc phát sẽ bao trùm phạm vi hàng trăm triệu dặm, cho dù là người có tu vi Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên cũng sẽ lập tức bị trọng thương." "Mẹ nó..." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Vận may không tệ!

Lại được bảo bối tốt!

Lần này thì không cần lo lắng về đám người Lệ Vạn Hư và Dịch Thiếu Bạch nữa.

Không cần phải giết chết bọn chúng, chỉ cần trọng thương là có cơ hội bổ đao, Hạo Thiên tuyệt không chê nhiều.

Ngay cả Liễu Y Y cũng tò mò, rốt cuộc người đi trên chiếc phi chu này là ai mà lại sở hữu nhiều thứ tốt đến vậy.

Lại là thần thánh phương nào có thể một kích giết chết bọn họ.

Nhưng đã qua vô số năm tháng, có lẽ đây cũng là một vụ án bỏ ngỏ.

Cũng vào lúc này.

Liễu Y Y toàn thân cứng đờ, vẻ mặt cảnh giác.

"Không hay rồi!

Có người bám theo vào đây!" Liễu Y Y kinh hãi nói.

Hạo Thiên gật đầu, nhìn về con đường lúc đến.

Xem ra kẻ đến không có ý tốt.

Chẳng mấy chốc, một gã đàn ông to lớn như thiết tháp xuất hiện, bên cạnh là mấy trăm cường giả.

Liễu Y Y đồng tử co rút, sợ hãi trốn sau lưng Hạo Thiên.

Bởi vì người này không phải ai khác, chính là Lệ Vạn Hư của Bái Nguyệt thành.

Cũng không biết kẻ này đã dùng thủ đoạn gì mà có thể nắm được hành tung của hai người.

"Tiểu mỹ nhân, không phải tính tình ngươi nóng như lửa sao?

Chương 369

Dám từ chối bản tọa!

Ta xem lần này ngươi chạy đi đâu!" Lệ Vạn Hư cười gằn.

"Bắt lấy hai người chúng!

Tuyệt đối đừng để chúng chạy thoát!" Các cường giả của Bái Nguyệt thành gào thét.

Trước đó Hạo Thiên đã ngay trước mặt mọi người mà trực tiếp đưa Liễu Y Y đi, tự nhiên khiến bọn họ mất hết mặt mũi.

Vì vậy bọn họ đều nén một cỗ tức giận, nhất định phải bắt được người.

"Một lũ ngu ngốc!

Chết đến nơi mà không biết!" Hạo Thiên lắc đầu.

Y vòng tay ôm lấy vòng eo thon của Liễu Y Y, sau lưng hiện ra Hỗn Độn Chi Dực.

Cùng lúc đó, một viên Táng Tiên Thần Lôi được ném ra, pháp lực khẽ thúc đẩy, trời đất lập tức biến thành hai màu đen trắng.

Uy lực tương đương mười lần Vô Lượng Lượng Kiếp bộc phát, từng tầng thời không vỡ nát, sức mạnh hủy diệt khổng lồ điên cuồng tàn phá.

Lệ Vạn Hư lập tức ngây người.

Hắn nào ngờ được đối phương lại có đại sát khí lợi hại như vậy, muốn giết sạch tất cả mọi người cũng không phải là vấn đề lớn.

Trước khi vụ nổ xảy ra, Hạo Thiên đã mang theo mỹ nhân quay về Thời không nguyên điểm, đợi đến khi xuất hiện trở lại, toàn bộ cái

hắc động sụp đổ đã bị phá hủy hoàn toàn.

Mấy trăm cường giả của Bái Nguyệt thành gần như đều vẫn lạc tại chỗ.

Cũng có mười mấy người dựa vào pháp bảo hộ thân mạnh mẽ mà gắng gượng qua một kiếp.

Nhưng bao gồm cả Lệ Vạn Hư, ai nấy đều không dễ chịu, thương thế vô cùng nặng, kinh mạch đứt đoạn, pháp lực cũng không thể vận chuyển.

"Tên nhóc nhà ngươi rốt cuộc là ai!!" Lệ Vạn Hư run rẩy.

Lúc này hắn toàn thân đầy máu, nằm bò trên mặt đất, cảm giác mọi xương cốt đều đã vỡ nát.

Muốn mở miệng nói chuyện cũng hoàn toàn không làm được.

Chỉ có thể dựa vào thần niệm mà phát ra câu chất vấn cuối cùng.

"Ta ư?

Ta là người giết ngươi." Hạo Thiên ung dung điềm tĩnh.

Y giẫm chân xuống, đạp nát đầu của kẻ này.

Ầm!

Hạo Thiên lại tung ra một quyền, Khai Thiên Kiếp Quang bắn ra tứ phía, thần mang hỗn độn cắt xé hư không.

Những người trước mắt đều bị quyền lực bao phủ, không một ai sót lại, toàn bộ bị chấn chết.

Liễu Y Y trong vòng tay y hoàn toàn ngây người.

Người đàn ông này quá mạnh!

Hoàn toàn là sát thần chuyển thế!

Trong nháy mắt đã tàn sát sạch sẽ các cường giả của Bái Nguyệt

thành!

Không chừa một ai! ...

“Thật đáng tiếc.” Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, không khỏi cảm thán.

Táng Tiên Thần Lôi không chỉ trọng thương mấy trăm cường giả của Bái Nguyệt thành, mà còn phá hủy hoàn toàn cả cái hắc động sụp đổ này.

Mọi thứ đều bị nổ thành bột mịn, tất cả đều không còn tồn tại.

Sau khi Lệ Vạn Hư vẫn lạc, chỉ còn lại một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả và một chiếc đai lưng bằng ngọc có khắc hình hung thú hỗn độn.

Các cường giả khác cũng để lại Hỗn Nguyên Đạo Quả và vài món pháp bảo trữ vật.

Hạo Thiên không chút khách khí, vung tay một cái, thu hết mọi thứ trước mắt.

Vèo!

Y mang theo Liễu Y Y, tức thì rời khỏi nơi này.

Bởi vì động tĩnh vừa rồi quá kinh người, chắc chắn sẽ thu hút các cường giả của thế lực khác đến.

Mấy trăm hơi thở sau.

Hai người đã ở trong một hắc động khác không liên quan.

Nơi đây tĩnh lặng, tựa như một vùng đất chết, dường như không có ai tiến vào.

“Nguy hiểm quá!

Hạo Thiên đạo huynh, đa tạ ngươi.” Liễu Y Y ôm ngực, kinh hồn

chưa định.

“Chuyện nhỏ thôi.” Hạo Thiên mỉm cười.

Hai người tìm một góc không người, ẩn nấp.

Tiếp đó, Hạo Thiên lấy ra đai lưng của Lệ Vạn Hư, dùng thần niệm xâm nhập vào trong.

“Ồ?

Không ít đồ tốt nhỉ!” Hạo Thiên vui mừng ra mặt.

Bởi vì bên trong chiếc đai lưng này cũng chứa đầy các loại bảo vật thái cổ khác nhau, dường như đều là những món hời khổng lồ có được từ một hắc động khác, hoặc là do cướp bóc của người khác.

Chỉ riêng Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, thứ tiền tệ cứng này, đã có hơn ba mươi vạn viên.

Điều này khiến Hạo Thiên có cảm giác phất lên sau một đêm.

Trong đó, có một bình ngọc nặng trịch.

Hạo Thiên lấy ra xem, càng vui mừng khôn xiết.

Chương 370

Trong bình ngọc này chứa Hỗn Độn Thiên Lộ, có đủ mười giọt.

Cái gọi là Hỗn Độn Thiên Lộ, là do một đại năng đỉnh cấp của vũ trụ chém giết một con tà ma hỗn độn cực kỳ mạnh mẽ, sau đó tế tự thần linh mà nhận được chúc phúc.

Mỗi một giọt Hỗn Độn Thiên Lộ đều nặng vô cùng, nặng đến mấy trăm vạn cân.

Sau khi luyện hóa, lập tức có thể sở hữu tích lũy hùng hậu, tinh lọc nhục thân và nguyên thần, khiến cho cường giả Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên cũng có thể tiến thêm một bước.

Bởi vì theo Hạo Thiên được biết, cảnh giới vượt qua Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên không phải là Thần tử, mà là tồn tại được gọi là Thánh nhân vương.

Cảnh giới Thánh nhân vương có cửu chuyển, mỗi một chuyển, thực lực đều đột phá mạnh mẽ, mạnh đến không thể tưởng tượng, sau đó mới có thể nâng lên đến tiêu chuẩn của Thần tử.

Có thể nói, không có Hỗn Độn Thiên Lộ, sẽ không có Thánh nhân vương.

Chỉ chăm chăm khổ tu là không được, sẽ gặp phải bình chướng không thể vượt qua.

Phải có những bảo vật như vậy mới có thể xây dựng cây cầu siêu việt.

Ngoài ra, Hạo Thiên còn phát hiện ra một thanh đại kiếm hung uy lẫm liệt.

Thanh kiếm này toàn thân đen sẫm, phía trên khắc hình hung thú

hỗn độn, chuôi kiếm còn phủ đầy vảy màu thiên thanh, tỏa ra khí tức kinh khủng chấn động chư thiên vạn vực.

Hỗn Độn Chí Bảo bình thường không thể nào so sánh được với nó.

Vừa xuất hiện, nó lập tức nuốt chửng mọi ánh sáng, phảng phất như cả một vũ trụ đều sắp sửa chìm đắm, rơi vào vực sâu vô tận.

"Thái Cổ Bát Hung Kiếm!

Lại là nó!" Liễu Y Y cũng kinh hãi, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên trắng bệch không còn giọt máu.

"Lợi hại!" Hạo Thiên cũng kinh ngạc.

Bởi vì uy lực của vật này dường như không thua kém Thái Sơ Thần Qua mà y có được lúc trước.

Lời to rồi!

Lại kiếm được một món hời lớn!

"Vài trăm Hỗn Độn kỷ nguyên trước," Liễu Y Y giải thích, "có Thái Cổ Bát Hung tàn phá một phương vũ trụ, hung uy ngút trời, cho dù là Thánh nhân vương cửu chuyển cũng sẽ bị xé xác giết chết, vô số Hỗn Độn thành bị hủy diệt.

Sau đó, Thần giới đã giáng lâm một vị đại năng, tốn mấy nghìn năm thời gian mới chém giết hoàn toàn Thái Cổ Bát Hung.

Hơn nữa, còn dùng di hài của chúng tế luyện trong thời gian dài, lại nhỏ thêm thần huyết, mới chế tạo ra thanh kiếm này." "Còn có chuyện như vậy." Hạo Thiên gật đầu.

Xem ra, giá trị của thanh kiếm này không hề tầm thường, hoàn toàn có thể luyện hóa để sử dụng.

"Hạo Thiên đạo huynh, hãy bảo quản cho tốt, tuyệt đối đừng dễ

dàng để lộ ra ngoài, nếu không, cho dù là Thần tử cũng sẽ đến tranh đoạt!" Liễu Y Y trịnh trọng nói.

"Yên tâm." Hạo Thiên cười ha ha, "Nếu đã như vậy, chúng ta tìm một nơi tu luyện rồi hãy nói.

Nếu không, thực lực quá yếu, không dễ đi lại trong vũ trụ này." "Cũng được, thu hoạch của chúng ta trong chuyến đi này đã đủ rồi, nếu quá tham lam, lòng người không đủ rắn nuốt voi, cũng không phải là chuyện tốt." Liễu Y Y đồng ý.

Nàng cũng là một người phụ nữ hiểu chuyện.

Hạo Thiên không chút do dự, mang theo nàng quay về Thời không nguyên điểm.

Tại đây, hai người tựa lưng vào nhau, bắt đầu khổ tu.

Hạo Thiên đem số lượng lớn Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan phân phát xuống dưới, ban thưởng cho Thiên Đình Bách Thánh.

Tất cả những việc này đều được làm một cách lặng lẽ, Liễu Y Y không hề hay biết.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tu vi cảnh giới của Thiên Đình Bách Thánh đã được nâng lên một bậc.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên bắt đầu tế luyện Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

Thái Sơ Thần Qua thì đưa cho Ngoan Nhân Đại Đế, do vị thiên kiêu tuyệt thế kinh diễm vạn cổ này nắm giữ.

Ngoài ra, hai giọt Hỗn Độn Thiên Lộ được đưa cho Liễu Y Y.

Vị thiên kim thành chủ này vô cùng cảm kích.

Bởi vì giá trị của Hỗn Độn Thiên Lộ quá cao, hai giọt bảo dịch này có thể tạo ra hai vị Thánh nhân vương, Hạo Thiên hoàn toàn có thể không đưa cho nàng.

Suy cho cùng, việc chém giết đám người Lệ Vạn Hư hoàn toàn là công sức của một mình Hạo Thiên.

Cùng lúc đó.

Tại Bái Nguyệt thành, trên đỉnh một ngọn tháp cao tới hàng trăm triệu dặm, tỏa ra những dao động nguyên khí kinh khủng.

"Ai!

Ai đã giết nghĩa tử của bản tọa!

Không muốn sống nữa sao?!" Một lão già tóc râu bạc trắng phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Vị đại lão này chính là Thái Thượng trưởng lão của Bái Nguyệt thành, một tồn tại cấp bậc Thánh nhân vương, tên là Lệ Thất Tuyệt.

Trước đó, Lệ Thất Tuyệt đang khổ tu.

Đột nhiên, trong phòng luyện công, hai ngọn hồn đăng lần lượt tắt ngấm, đại biểu cho sự vẫn lạc của hai đệ tử Lệ gia thân cận.

Là một Thánh nhân vương, Lệ Thất Tuyệt nắm giữ hơn trăm đạo Hỗn Độn pháp tắc.

Lão thi triển thần thông cái thế, chỉ cần suy tính một chút là lập tức biết được đại khái sự việc.

Thậm chí, Lệ Thất Tuyệt còn búng ngón tay một cái, phía trước không xa, thần quang chín màu như thác nước rủ xuống, hiện lên vô số hình ảnh như đèn kéo quân.

Trong những hình ảnh đó, hiện ra rõ ràng hình tượng của Hạo Thiên và Liễu Y Y.

Cùng với quá trình Hạo Thiên lần lượt tru sát Lệ Vũ Vân và đám người Lệ Vạn Hư.

“Tiểu bối tìm chết!!” Lệ Thất Tuyệt đại nộ, gân xanh trên trán nổi lên từng sợi, “Lần này, nhất định phải nghiền xương hai ngươi thành tro!

Sau đó xuất binh công đả Phiêu Miểu thành, bắt sống tên thành chủ họ Liễu kia!” Tuy không biết Hạo Thiên từ đâu xuất hiện, nhưng chỉ cần thấy Liễu Y Y là lão biết được vị nữ tử có dung mạo xinh đẹp này chính là mỹ nhân nổi danh khắp Tam Thiên Hỗn Độn Thành.

“Lão tổ tông vì sao lại nổi giận?!” Dưới tháp, rất nhiều đệ tử Lệ gia vội vàng chạy đến.

Thậm chí, gia chủ Lệ gia hiện tại, Lệ Khiếu Thiên, cũng hoảng sợ quỳ rạp trên mặt đất.

“Tự mình xem đi!

Lần này, ta và nhà họ Liễu không chết không thôi!” Lệ Thất Tuyệt đập bàn quyết định.

Chương 371

Nói rồi, lão truyền từng màn hình ảnh vào trong đầu của các đệ tử Lệ gia.

"Cái gì!!

Tên này gan to bằng trời!

Dám giết tinh nhuệ của tộc ta!

Chả trách Lệ Vũ Vân mất tích đã lâu!" Lệ Khiếu Thiên chấn nộ.

"Giết chết tên này!

San bằng nhà họ Liễu!" Các đệ tử Lệ gia đều nổi giận. ...

Thời không nguyên điểm.

Hạo Thiên không hề biết những biến hóa xảy ra bên ngoài.

Y vẫn chuyên tâm tế luyện Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

"Thanh kiếm này quá hung hãn!

Không hổ là bảo bối dính máu của thần!" Hạo Thiên thầm kinh thán.

Trong lúc tế luyện, mỗi một giây, y đều cảm giác như đang một mình chiến đấu với Thái Cổ Bát Hung, áp lực không ngừng ập đến, nhục thân và linh hồn cùng lúc ngạt thở, bất cứ lúc nào cũng có thể không chịu nổi.

Suy cho cùng, Thái Cổ Bát Hung trong truyền thuyết có thể dễ dàng đánh chết Thánh nhân vương cửu chuyển, hủy diệt vô số Hỗn Độn thành trì.

Liễu Y Y cũng dựa vào rất nhiều tài nguyên tu luyện có được

trước đó, một hơi đột phá đến Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên.

Vì quan tâm đến Hạo Thiên, nàng lặng lẽ mở mắt, liếc nhìn đối phương một cái.

Chỉ cảm thấy người này trầm ổn như thần sơn, đường nét ngũ quan cứng rắn như đao khắc búa đục, có một loại hào tình và bá khí chỉ tay che trời.

Một luồng khí tức nam nhân hùng hồn truyền đến, khiến gương mặt xinh đẹp của Liễu Y Y hơi ửng hồng, có chút ngây ngẩn.

Hạo Thiên này tuyệt đối có sức hút hơn nhiều so với loại công tử bột phong lưu đa tình như Dịch Thiếu Bạch.

Trong lòng Liễu Y Y, thậm chí còn nảy sinh ý niệm lấy thân báo đáp.

Trong số rất nhiều nam nhân nàng từng gặp, Hạo Thiên là người đáng tin cậy nhất, có thực lực nhất, tính cách cũng dương cương mạnh mẽ nhất.

Loại khí chất độc đáo này, cho dù là trên người các thành chủ của Hỗn Độn thành trung tâm cũng chưa chắc đã thấy được.

Hạo Thiên không hề hay biết.

Y tiếp tục tế luyện Thái Cổ Bát Hung Kiếm, mồ hôi lạnh lặng lẽ túa ra, nhưng lại bị nhiệt độ cơ thể nóng như lò luyện bốc hơi hết.

Cuối cùng.

Vào một khoảnh khắc nào đó.

“Thành công rồi!” Hạo Thiên giãn mày.

Thái Cổ Bát Hung Kiếm kịch liệt rung động mấy cái, hóa thành một luồng sáng, dung nhập vào cơ thể Hạo Thiên. 51.

Y cũng từ từ đứng dậy, sống lưng thẳng tắp như giáo mác, một sự tự tin "có ta là vô địch" từ trong mắt bộc phát ra.

Mặc dù tu vi chỉ mới Thánh cảnh Thập trọng thiên.

Nhưng, tay cầm thanh kiếm này, y có tự tin chiến với Thánh nhân vương.

“Hạo Thiên đạo huynh, ngươi tế luyện xong rồi sao?

Cũng quá nhanh rồi!” Liễu Y Y khá kinh ngạc.

Phải biết rằng, nếu đổi lại là nàng, e rằng cần mấy nghìn năm, thậm chí là một nguyên hội thời gian.

Lẽ nào chênh lệch giữa hai người lại lớn đến vậy sao?

“Chuyện nhỏ.” Hạo Thiên cười ha ha.

Y sẽ không nói cho Liễu Y Y biết.

Y đã đồng thời sử dụng sức mạnh của hệ thống, tiêu hao một lượng lớn công đức.

Kể từ khi đến Tam Thiên Hỗn Độn Thành, Hệ thống câu cá tối thượng gần như không phát huy tác dụng.

Hạo Thiên đã quen dựa vào bản thân hơn.

Đương nhiên, để hệ thống nhàn rỗi cũng không hợp lý.

Cho nên, lúc cần dùng thì phải dùng.

Trong thời gian qua, y liên tiếp đánh giết Hỗn Độn Cổ Xà, cường giả Bái Nguyệt thành, cũng nhận được không ít công đức.

Nhưng vì vũ trụ này không có Thiên Đạo tồn tại, nên không thấy được những thứ tương tự như công đức tường vân.

“Nếu đã như vậy, chúng ta ra ngoài đi.” Liễu Y Y nói, “Nếu tình hình không ổn, chúng ta trực tiếp về Phiêu Miểu thành.” “Nào có đơn

giản như vậy.” Hạo Thiên cười ha ha.

Trực giác mách bảo y, nhà họ Lệ tuyệt đối sẽ đến.

Lần này, e rằng không phải chỉ mấy trăm người, mà là tinh nhuệ dốc toàn bộ lực lượng.

Mỗi Hỗn Độn thành trung tâm có hàng trăm tỷ tu sĩ, có thể trở thành đại gia tộc lừng lẫy trong đó, tuyệt không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, hai người không thể trốn, nếu không sẽ liên lụy đến Phiêu Miểu thành.

Điểm này là chắc chắn.

“Vậy theo ý đạo huynh, chúng ta nên làm gì?” Liễu Y Y lo lắng hỏi.

“Không sao, thần cản giết thần, phật cản giết phật!” Hạo Thiên điềm nhiên nói.

Nghe vậy, thân hình mềm mại của Liễu Y Y chấn động, không khỏi động lòng.

Đây mới là nam nhân chân chính!

Hai người một lần nữa xuyên qua không gian, quay lại nơi vừa rồi.

Chương 372

Vùng đất bị Táng Tiên Thần Lôi phá hủy quả nhiên đã tụ tập không ít người.

"Ừm?!" Một tiếng kinh ngạc vang lên.

Đối phương là cường giả của Thiên Xu thành, thuộc hạ của Dịch Thiếu Bạch, có đủ cao thấp mập ốm mười mấy người, kẻ yếu nhất cũng là Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên.

"Tại sao chúng ta không thể ở đây?" Liễu Y Y hỏi lại.

"Đứng lại, không được đi!" Đối phương nhíu mày nói, "Nói mau!

Các đạo hữu của Bái Nguyệt thành rốt cuộc chết như thế nào?" "Ta giết, thì sao?

Nhiều chuyện?" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Xì!

Người của Thiên Xu thành đều kinh hãi.

Mỗi người đều vẻ mặt ngây dại.

Một con kiến nhỏ bé Thánh cảnh Thập trọng thiên, lại giết sạch mấy trăm người của Bái Nguyệt thành, thậm chí bao gồm cả cao thủ lớn như Lệ Vạn Hư.

Nói ra ngoài cũng không ai tin.

"Là ngươi giết, không sai." Giọng nói của Dịch Thiếu Bạch từ xa truyền đến.

Vị công tử phong lưu áo bào vàng kiếm vàng lại một lần nữa xuất hiện.

Hắn nhìn chằm chằm Hạo Thiên, như lâm đại địch.

“Dịch Thiếu Bạch!

Ngươi muốn thế nào?” Liễu Y Y hoảng hốt.

Tuy Dịch Thiếu Bạch thích lượn lờ trong bụi hoa, nhưng thực lực thật sự cũng vô cùng mạnh mẽ.

Thậm chí, hắn còn được gọi là người có cơ hội đột phá Thánh nhân vương, trở thành ứng cử viên Thần tử.

Thực tế, thế lực của nhà họ Dịch ở Thiên Xu thành vượt xa địa vị của nhà họ Lệ ở Bái Nguyệt thành.

Cũng vì vậy, hắn vừa đứng ra, không ai dám nhảy ra gây sự.

“Không sao cả,” Dịch Thiếu Bạch cười cười, “Vị bằng hữu này của ngươi khá thú vị, ta sẽ đấu với hắn vài chiêu, bắt hắn lại.

Tin rằng nhà họ Lệ ở Bái Nguyệt thành sẽ sẵn lòng bỏ ra một cái giá nào đó để đổi lấy người này.

Nhân tiện, ta sẽ đưa đại mỹ nhân Y Y về Thiên Xu thành.” Nghe câu này, các cường giả của Thiên Xu thành đều vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân bộc phát tiên quang cuồn cuộn.

“Thế à?

Ghi nhớ, vũ trụ này không phải do ngươi làm chủ!” Hạo Thiên cười ha ha.

“Giết!” Vẻ mặt Dịch Thiếu Bạch lạnh đi.

Lời hắn còn chưa dứt, phạm vi hàng tỷ tỷ dặm đều biến thành một biển vàng.

Những thanh kim kiếm đó tỏa ra ánh sáng chói mắt, lấp đầy mọi ngóc ngách, tràn ngập từng tấc thời không.

Trong phút chốc, hàng vạn đạo kim kiếm chém xuống.

Tựa như muốn chém giết tất cả mọi thứ trước mắt, hoàn toàn đánh nổ tung.

Thế nhưng.

Cũng vào khoảnh khắc này.

Một tiếng gầm khiến linh hồn người ta run rẩy vang vọng khắp đất trời.

Tám bóng hình khổng lồ cao ngất vô tận từ từ hiện ra.

Thời gian và không gian trực tiếp bị gầm nổ, trong tầm mắt chỉ còn lại một mảng hỗn độn mênh mông.

Kiếm chiêu tưởng chừng sắc bén vô cùng của Dịch Thiếu Bạch bị cưỡng ép hóa giải, trực tiếp tan biến vào hư vô.

Không chỉ vậy, cơ thể hắn rung lên dữ dội, thất khiếu đều chảy máu.

"Thái Cổ Bát Hung Kiếm!

Không ngờ, ta lại có cơ hội nhìn thấy nó trong đời!" Dịch Thiếu Bạch quỳ rạp trên đất, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Hắn có chết cũng không ngờ, một món bảo vật cấp Thần khí lại rơi vào tay Hạo Thiên.

Khi Thái Cổ Bát Hung hoành hành một phương vũ trụ, chúng gần như cái thế vô địch, tường thành kiên cố đến đâu cũng bị gầm một tiếng là vỡ nát, hàng tỷ cường giả thái cổ bị giết chết, Thánh nhân vương cũng không biết đã vẫn lạc bao nhiêu người.

Cho dù chỉ là một chút uy thế còn sót lại, cũng đủ để áp chế Dịch Thiếu Bạch.

“Cho nên, ngươi có thể nhắm mắt rồi.” Hạo Thiên điềm nhiên nói.

Y nhấc tay vung kiếm. 52.

Kiếm quang chỉ là một đường thẳng, nhưng nhanh đến cực hạn, cuốn theo cơn bão kinh người, cả vũ trụ đều đang dao động.

Dịch Thiếu Bạch và những người khác lập tức bị cơn bão nghiền nát, không còn lại chút tro tàn. ...

Thái Cổ Bát Hung Kiếm vừa ra.

Lập tức quét ngang mọi thứ trước mắt.

Cho dù là đại cao thủ Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên cũng phải uất hận mà chết.

Trên thực tế, Hạo Thiên chỉ xuất một kiếm đã chém giết sạch sẽ tất cả mọi người trước mắt.

“Bá đạo!

Quá bá đạo!

Hạo Thiên đạo huynh mạnh hơn ta tưởng gấp mười lần!

Không!

Chương 373

Mạnh hơn một trăm lần!" Liễu Y Y chấn động.

Nàng phát hiện, cho dù đánh giá Hạo Thiên cao đến đâu, cũng đều là xem nhẹ y.

Dịch Thiếu Bạch, Lệ Vạn Hư ở trước mặt y, quả thực không đáng nhắc tới.

"Đi thôi." Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

"Đi đâu?" Liễu Y Y hơi ngẩn ra.

"Khách đến rồi, chúng ta đi nghênh tiếp." Hạo Thiên khẽ cười.

Quả nhiên.

Thời không bên ngoài dao động như thủy triều.

Một bóng đen khổng lồ xuyên qua với tốc độ cao.

Lại một chiếc phi chu khổng lồ vô song giáng lâm.

Keng keng keng keng...

Rất nhiều cường giả của Lệ gia ở Bái Nguyệt thành xuất hiện như một bầy châu chấu.

Số lượng đã vượt qua năm vạn.

Người dẫn đầu chính là gia chủ hiện tại của Lệ gia, một Thánh nhân vương nhất chuyển, Lệ Khiếu Thiên.

Trong số đó, cường giả Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên có ít nhất ba ngàn người.

Cường giả Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên càng nhiều đến hai vạn.

Những người còn lại đều là Thánh cảnh Thập trọng thiên.

Điều này tương đương với việc Lệ Khiếu Thiên đã phái ra tất cả các trụ cột, tất cả tinh nhuệ của gia tộc.

Một sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Thậm chí có thể phái đi công đánh một Hỗn Độn thành cỡ nhỏ.

"Tình hình gì đây?" Lệ Khiếu Thiên nhíu chặt mày.

Bởi vì hắn cảm giác được, giữa đất trời này tràn ngập sát ý nồng đậm, dường như có khí tức của hung thú thái cổ đang lượn lờ, mùi máu tanh lan tỏa trong hư không.

Nhưng, trước mắt là một khu mộ hắc động, hàng vạn hắc động sụp đổ nằm rải rác, giống như lối vào của các hầm mỏ sâu thẳm.

Tình hình cụ thể không rõ lắm.

Nơi Hạo Thiên và Dịch Thiếu Bạch giao thủ vừa rồi nằm trong một hắc động sụp đổ.

Cho nên động tĩnh tuy lớn, nhưng những người đang tìm kiếm ở các khu vực khác không biết tình hình cụ thể.

Vèo!

Hạo Thiên và Liễu Y Y xuyên không ra ngoài.

Hai người đối mặt với năm vạn cường giả của Lệ gia.

"Trời ơi!" Hai chân Liễu Y Y mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Cho dù nàng có kiêu ngạo đến đâu, cũng chưa từng bị áp bức như thế này.

Tình hình trước mắt quả thực nguy hiểm đến cực điểm.

"Không sao, trời sập xuống có ta chống." Hạo Thiên ôm lấy vòng eo thon của nàng.

“Ngươi!

Hạo Thiên, ngươi đã giết Lệ Vũ Vân?!” Lệ Khiếu Thiên trầm giọng hỏi.

“Thì sao?” Hạo Thiên không đổi sắc mặt.

Y liếc nhìn đối phương.

Người này thân hình trung bình, mặc áo choàng màu bạc nguyệt, nhưng gương mặt uy nghiêm, trong đôi mắt dường như có nhật nguyệt mọc lặn, có tinh thần sụp đổ.

Khí tức của Lệ Khiếu Thiên vượt xa Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên, có một loại vương đạo ý cảnh.

Nhìn hắn, dường như đang đối mặt với một vị vương giả. 53.

Hàng trăm đạo Hỗn Độn pháp tắc đan xen trên đỉnh đầu Lệ Khiếu Thiên, ẩn ẩn có một loại xu thế khiến người khác phải thần phục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này rất mạnh.

Là cường giả mạnh nhất Hạo Thiên từng gặp, không có ai sánh bằng.

Thành chủ của Phiêu Miểu thành như Liễu Hà, quả thực không có cách nào so sánh với Lệ Khiếu Thiên.

Đương nhiên, những nhân vật tàn nhẫn như Lệ Khiếu Thiên cũng không có ý định đến một Hỗn Độn thành nhỏ làm lão đại.

Trên đường đến đây, nhà họ Lệ đã nắm được rất nhiều tình báo.

Thậm chí biết được Hạo Thiên vì tru sát một con Hỗn Độn Cổ Xà bị trọng thương, nên mới được tiến vào Phiêu Miểu thành, trở thành một trong những môn khách của thành chủ.

Theo lý, một nhân vật như con kiến thế này, lẽ ra không có năng

lực gây ra sóng gió như vậy.

Vấn đề là, sự việc lại cứ thế xảy ra, thậm chí còn khiến lão tổ tông nhà họ Lệ đại nộ.

Lệ Khiếu Thiên nhìn chằm chằm Hạo Thiên, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu người này.

"Không cần nói nhảm nữa, ra tay đi." Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Nếu ta nhíu mày một cái, ta không phải nam nhân." Xì!

Các cường giả Lệ gia hít một ngụm khí lạnh.

Tên nhóc này lấy đâu ra tự tin!

Lại cuồng vọng đến mức này.

Cho dù là Thánh nhân vương, đối mặt với nhiều tinh nhuệ như vậy của Lệ gia, cũng phải đi đường vòng, không dám xung đột đắc tội.

Một nhân vật nhỏ bé Thánh cảnh Thập trọng thiên, khẩu khí lại lớn đến đáng sợ.

Chương 374

“Lệ Vũ Phong, Lệ Vũ Lâm, Lệ Vũ Sơn, ba người các ngươi đi bắt tên này lại!

Sau khi thành công, bản tọa sẽ thưởng mỗi người một giọt Hỗn Độn Thiên Lộ!” Lệ Khiếu Thiên nói.

Ầm ầm!

Lập tức có ba thanh niên Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên đứng ra.

Mỗi người, khí tức đều cực kỳ tinh nhuệ và áp bức, toàn thân cơ bắp và xương cốt đều vô cùng sung mãn, giữa mỗi cử động đều có sức mạnh to lớn.

Rõ ràng, thực lực của ba người này còn trên cả Lệ Vạn Hư, thuộc về những đệ tử cốt lõi mà Lệ gia dốc lòng bồi dưỡng.

Tu sĩ bình thường chỉ cần nhìn một cái là sợ đến run lẩy bẩy như cầy sấy, từ đó đạo tâm sụp đổ, tu vi không còn tiến thêm được nữa.

“Mỗi người một giọt Hỗn Độn Thiên Lộ?!

Trời ơi!!

Vận may chó ngáp phải ruồi à?” Rất nhiều người ghen tị đến phát điên.

Đó là thứ tốt tuyệt đối.

Sau khi có nó, lập tức có khả năng rất lớn tấn thăng thành Thánh nhân vương.

Không ngờ, để bắt Hạo Thiên, Lệ Khiếu Thiên lại chịu chi lớn như vậy, lấy ra vật quý giá như thế.

Nhưng nghĩ lại, Lệ Vũ Phong, Lệ Vũ Lâm và Lệ Vũ Sơn, ba

người đều là dòng chính trong dòng chính, bất kể huyết thống xuất thân, đều xếp hạng đầu trong tất cả mọi người.

"Hạo Thiên!

Ngươi giết huynh đệ ta, tội không thể tha!

Hôm nay tiễn ngươi về tây thiên." Lệ Vũ Phong, người đứng đầu, lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn rất khó nghe, có một vị kim loại, giống như lưỡi dao sắc cạo vào tấm thép, khiến người ta không thể chịu nổi.

"Buông Liễu Y Y ra!

Mỹ nhân tuyệt thế như vậy, không nên do ngươi chiếm hữu!" Lệ Vũ Lâm cũng lớn tiếng quát, dường như vô cùng ghen tị.

"Không," Hạo Thiên lắc đầu, "Ba người các ngươi không đủ xem, tất cả cùng lên đi." Một câu nói lập tức chấn động toàn trường.

Năm vạn cường giả Lệ gia đều tưởng mình nghe nhầm.

Sao có thể!

Trên đời lại có kẻ cuồng vọng như vậy!

Muốn một mình địch năm vạn?!

Ngươi tưởng ngươi là ai?

Là thần giáng lâm sao?!

Liễu Y Y cũng ngây người.

Nàng phải thừa nhận, Hạo Thiên là người đàn ông độc đáo nhất, mạnh mẽ nhất nàng từng thấy.

Dù y có Thái Cổ Bát Hung Kiếm, nhưng để đối phó với tình hình trước mắt, dường như vẫn chưa đủ.

"Ngươi chắc chứ?" Lệ Khiếu Thiên nhướng mày, vẻ mặt đầy

hứng thú.

Lần này, hắn mang theo nhiều tinh nhuệ như vậy, không phải vì muốn dùng nhiều người để nghiền ép một người, cũng không phải để phô trương thanh thế.

Hắn lo Hạo Thiên sẽ trốn thoát, xuyên qua Thiên Nguyên Quy Khư, khó bắt, nên phải chuẩn bị đủ nhân lực.

Nhưng Hạo Thiên lại lên tiếng muốn thách đấu tất cả mọi người, điều này nằm ngoài dự liệu của Lệ Khiếu Thiên.

Cho dù là một Thánh nhân vương nhất chuyển, đối mặt với tình cảnh như vậy, cũng không có dũng khí đó.

"Đương nhiên," Hạo Thiên cười ha ha, "Chẳng lẽ ngươi tưởng, ta chỉ có hai người?" Nói rồi, một bóng dáng áo trắng của Ngoan Nhân Đại Đế xuất hiện, trên mặt mang mặt nạ, thân hình thon dài, phong thái tuyệt thế, tay còn cầm một cây thần qua đen ngòm. ...

Ngoan Nhân Đại Đế xuất hiện.

Nàng muốn cùng Hạo Thiên nghênh địch.

Bởi vì trong thời gian qua, tu vi cảnh giới của nàng nhờ có rất nhiều Hỗn Nguyên Đạo Quả, Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan và Hỗn Độn Thiên Lộ đã tăng lên Thánh cảnh Thập nhất trọng thiên, tu vi còn cao hơn Hạo Thiên.

Đồng thời, Thái Sơ Thần Qua cũng đã tế luyện xong.

"..." Liễu Y Y kinh ngạc đến ngây người.

Nàng hoàn toàn không biết Hạo Thiên từ đâu triệu hồi ra một viện binh mạnh mẽ như vậy, dường như cả ngoại hình, thân hình, thiên phú căn cốt đều hơn hẳn mình.

Trong phút chốc, Liễu Y Y cảm thấy bị đả kích.

Chả trách Hạo Thiên không có ý gì với mình.

Hóa ra đã sớm kim ốc tàng kiều.

Không chừng, ở một nơi nào đó không biết, còn có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp tương tự như vậy.

“Thái Sơ Thần Qua!

Gan to thật, lại sở hữu Thần khí như vậy!” Ánh mắt Lệ Khiếu Thiên sáng lên, hiện ra một tia tham lam.

Thần khí đâu phải là cải trắng.

Ngay cả Thần tử, trong tay cũng không có nhiều.

Trong các Hỗn Độn thành trung tâm, cũng không có mấy món.

Tùy tiện một món Thần khí, cho dù là phẩm giai thấp nhất, cũng có thể được dùng làm bảo vật trấn tộc.

Thậm chí, trấn áp khí vận của cả một Hỗn Độn thành.

Cho nên, Lệ Khiếu Thiên lập tức nảy sinh ý định chiếm làm của riêng.

Cho dù phải trả giá lớn hơn nữa, cũng đáng.

“Y Y, lùi lại.” Hạo Thiên nói, “Nơi này giao cho ta và nàng ấy.” Liễu Y Y gật đầu, lập tức trốn sau lưng Hạo Thiên.

Chương 375

Trận chiến cấp độ này, nàng không thể xen vào, ngược lại còn gây thêm phiền phức cho Hạo Thiên.

Trong tay Hạo Thiên ánh sáng lóe lên, xuất hiện thanh Thái Cổ Bát Hung Kiếm hung uy lẫm liệt.

"Cái gì!!" Rất nhiều cường giả Lệ gia lập tức bị chấn động.

Họ có chết cũng không ngờ.

Trong tay Hạo Thiên lại có một thanh Thần khí.

Thanh hung kiếm đã tạo nên uy danh lừng lẫy trong thời đại thái cổ, nhưng sau đó lại không rõ tung tích.

"Tên nhóc tốt, hóa ra đây là chỗ dựa của ngươi!" Đồng tử Lệ Khiếu Thiên co rút, cả người hưng phấn.

Đương nhiên hắn đã nghe qua uy danh của thanh kiếm này.

Nó tập hợp di cốt, ý chí, sự hung lệ của Thái Cổ Bát Hung, thậm chí còn trấn áp một phần hồn phách của chúng, khiến cho thanh kiếm này không xuất thì thôi, một khi xuất ra sẽ chấn động thế gian.

"Không ổn!" Ba huynh đệ Lệ Vũ Phong lập tức sợ hãi.

Đùa gì thế!

Đây là thanh tuyệt thế hung kiếm có thể dễ dàng giết chết Thánh nhân vương.

Không phải là thứ mà đám kiến hôi Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên có thể chống cự.

Năm vạn cường giả Lệ gia cũng đều run rẩy, hai chân run lẩy bẩy, suýt nữa quỳ rạp trên đất.

Trước mắt là hai thanh Thần khí, không phải rau cỏ.

Ai có thể không sợ.

Chỉ cần tỏa ra một tia uy áp, cũng khiến người ta tim gan lạnh buốt, chỉ muốn tìm đường chạy trốn.

"Không sai," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Dám truy sát ta, thì một người cũng đừng hòng trốn." Nói xong, Hạo Thiên dốc toàn lực thúc đẩy Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

Vật này phảng phất như một hắc động, trong nháy mắt hút cạn pháp lực, sức mạnh nhục thân, sức mạnh thần thức của Hạo Thiên.

Y cũng lập tức cảm thấy một trận trống rỗng, phảng phất như cơ thể bị rút cạn.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, tám bóng hình hung thú thái cổ nhe nanh múa vuốt từ sau lưng Hạo Thiên hiện ra.

Cơ thể của chúng khổng lồ đến mức hàng tỷ dặm, một mắt nhìn không thấy điểm cuối, đen tối, hung tàn, lạnh lùng vô tình.

Một loại khí tức diệt thế đáng sợ khuếch tán ra.

Cả một vũ trụ đều đang kịch liệt dao động run rẩy.

"Đây là hình dạng thật sự của hung thú thái cổ sao?" Mọi người của Lệ gia đều ngây người.

Không nói gì khác, chỉ riêng thân thể khổng lồ như vậy, cộng thêm sức mạnh sánh ngang thần linh, chả trách có thể dễ dàng tàn sát Thánh nhân cửu chuyển.

Cho dù là đại cao thủ như Lệ Khiếu Thiên, đứng trước mặt hung thú thái cổ, cũng nhỏ bé hơn cả hạt bụi vạn lần.

“Đừng ngây ra đó nữa!

Mau kết thành trận thế phòng ngự!!” Lệ Khiếu Thiên gấp đến độ giậm chân.

Nhưng, đã quá muộn.

Tám đầu hung thú thái cổ đồng thời gầm lên.

Từng đợt âm thanh gào thét bắn ra tứ phía, giải phóng sức mạnh phá hoại kinh khủng, những bức tường thời không tinh tú kiên cố đến đâu cũng lập tức hóa thành tro bụi.

Những hắc động sụp đổ, những vì sao lớn rải rác trong hư không, trực tiếp bị cuốn đi không thương tiếc, bị nghiền thành vô số mảnh vụn nhỏ.

Rất nhiều cường giả Lệ gia là những người đầu tiên chịu trận.

Ngay khoảnh khắc sóng âm ập đến, có chín phần chín người, nhục thân bị thổi tan, nguyên thần bị vặn vẹo xé nát, vô số Hỗn Nguyên Đạo Quả rơi ra.

Ba huynh đệ Lệ Vũ Phong, Lệ Vũ Lâm, Lệ Vũ Sơn càng bốc hơi biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Bởi vì lần này, Hạo Thiên đã dùng toàn lực, thúc đẩy uy lực của Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

So với lúc chém giết Dịch Thiếu Bạch trước đó, uy lực mạnh hơn rất nhiều.

“Thật đáng sợ!!

Còn chưa xuất chiêu mà!!” Liễu Y Y sợ đến hồn bay phách lạc.

Trong lòng nàng thầm mừng, may mà mình không phải là kẻ địch của Hạo Thiên.

Hơn nữa, trước đó nàng luôn tỏ ra thiện ý với Hạo Thiên.

Nếu không, ngày hôm nay, e rằng Phiêu Miểu thành cũng sẽ bị san bằng.

"Trảm Thiên Đạo!" Ngoan Nhân Đại Đế cũng xuất chiêu.

Thái Sơ Thần Qua tỏa ra vô tận thần mang hỗn độn, phối hợp với sát chiêu sở trường nhất của Ngoan Nhân Đại Đế, có một loại phong mang tuyệt thế xuyên thấu trời đất vạn vật.

Trong nháy mắt, công phạt chi lực của Ngoan Nhân Đại Đế toàn diện tăng lên, toàn thân phun ra ánh sáng rực rỡ, hình thành hàng vạn đạo chiến qua, có cái hóa thành thần hoàng, có cái hóa thành hình rồng, loạn thiên động địa, gặp vật liền chém.

Keng keng keng keng!

Một loạt tiếng kim loại va chạm kịch liệt.

Chỉ một đợt tấn công điên cuồng, đã thu hoạch tính mạng của những người may mắn sống sót của Lệ gia.

Nhìn khắp toàn trường, chỉ còn lại một mình Lệ Khiếu Thiên chống đỡ được.

"A a a!

Ngươi sẽ phải trả giá đắt cho việc này!" Lệ Khiếu Thiên phát điên. 54.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, trên trán và cổ nổi lên gân xanh như giun đất, quả thực tức giận đến điên cuồng.

Tổn thất thảm trọng như vậy, hắn không có cách nào trở về giải thích.

Lão tổ tông Lệ gia sẽ không tha cho hắn, rất nhiều thành viên trong gia tộc cũng sẽ bắt hắn hỏi tội.

Chương 376

55.

Lý do hắn có thể chống đỡ được một đợt tấn công là vì Lệ Khiếu Thiên đã dùng các Hỗn Độn pháp tắc mình nắm giữ, đan xen thành hàng trăm lực trường tồn tại, từng lớp từng lớp cách ly.

Dù vậy, hắn cũng toàn thân đẫm máu, trong khoảnh khắc vừa rồi, đã mất đi ít nhất hơn trăm đạo Hỗn Độn pháp tắc.

"Thánh nhân vương nhất chuyển?

Chịu chết đi!" Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Y không thèm nhìn, nhấc tay vung kiếm.

Kiếm quang tựa như một sợi chỉ mỏng, nhưng nhanh hơn tia chớp vạn lần, cả vũ trụ tràn ngập mùi vị phá diệt, phảng phất như Vô Lượng Lượng Kiếp lại một lần nữa giáng lâm.

Hơn nữa là một trăm Vô Lượng Lượng Kiếp đồng thời bộc phát uy lực.

Trong một phần mười vạn của một cái búng tay, phá diệt phòng ngự quanh người Lệ Khiếu Thiên, phá hủy hơn ba trăm bốn mươi đạo Hỗn Độn pháp tắc.

Khắc sau đó.

Trên người gia chủ Lệ gia, phảng phất như một món đồ sứ bị ném mạnh xuống đất, đầu tiên xuất hiện những vết nứt nhỏ như mạng nhện, sau đó cả người nổ tung, hóa thành hàng trăm mảnh vỡ.

Cỗ khí tức vương giả kia cũng chìm vào tĩnh lặng.

Thánh nhân vương, vẫn lạc!

“Lợi hại!” Liễu Y Y kinh thán không thôi.

Trước đó nàng còn lo lắng, cảm thấy khó đối phó với cục diện hiện tại.

Nhưng không ngờ, Hạo Thiên lại dễ dàng như vậy mà xóa sổ tất cả cường giả Lệ gia trước mắt.

Đơn giản như một thần tích. ...

Từ lúc xuất hiện đến lúc tập thể vẫn lạc.

Năm vạn cường giả bao gồm cả Lệ Khiếu Thiên, chỉ tốn chưa đến nửa nén hương thời gian.

Sau khi Thánh nhân vương vẫn lạc.

Nguyên thần hóa thành một trận mưa ánh sáng bay lả tả.

Trong hư không, lập tức xuất hiện vô số tiếng quỷ thần khóc gào, nghe thê thảm vô cùng, khiến thần hồn người ta dao động.

Cho dù là cảnh giới như Liễu Y Y, nghe xong cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, dường như lập tức sắp mất đạo tâm, cảnh giới thụt lùi.

“Nguy hiểm thật!” Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Dốc toàn lực xuất chiêu, tiêu hao thực sự quá lớn.

Nếu không phải tích lũy vô cùng hùng hậu, vừa rồi đã bị Thái Cổ Bát Hung Kiếm hút thành xác khô.

Có thể tưởng tượng được, thanh kiếm này cũng lựa chọn chủ nhân, thực lực yếu một chút, căn bản không xứng nắm giữ nó, sẽ bị âm thầm hút cạn giết chết, xảy ra chuyện không lành.

Y trực tiếp dung nhập một giọt Hỗn Độn Thiên Lộ vào cơ thể.

Hạo Thiên nhanh chóng bù đắp lại sự tiêu hao khổng lồ.

Đồng thời, hóa pháp lực thành bàn tay khổng lồ, cướp lấy năm

vạn viên Hỗn Nguyên Đạo Quả rơi ra trước mắt.

Ngoài ra, cũng có không ít pháp bảo, pháp khí trữ vật các loại, bị Hạo Thiên đoạt vào tay.

Không cần hỏi cũng biết, đây sẽ là một khoản thu hoạch khổng lồ chưa từng có.

Đủ để Hạo Thiên trở thành một cự phú ở Hỗn Độn thành trung tâm.

Sau khi Lệ Khiếu Thiên bị một kiếm chém nổ, cũng rơi ra mấy món đồ.

Trong đó có một bình ngọc, chứa mười giọt Hỗn Độn Thiên Lộ.

Ngoài ra, còn có mấy quả Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào, quả đào này lớn hơn cả cối xay, toàn thân vừa giống đào lại vừa giống ngọc, nửa trong suốt như hổ phách, xung quanh mây mù bay lượn, ẩn chứa năng lượng kinh khủng.

"Thần quả!

Tuyệt đối là đồ tốt!

Giá trị không thua kém Hỗn Độn Thiên Lộ." Liễu Y Y nói.

Vẻ mặt nàng vô cùng ngưỡng mộ.

"Thế nào?" Hạo Thiên hỏi.

"Loại Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào này, điều kiện trồng trọt cực kỳ hà khắc," Liễu Y Y giải thích, "Phải dùng nhục thân của thần linh hoặc thần thú làm phân bón, dùng thần huyết tưới tiêu, mỗi mười Hỗn Độn kỷ nguyên mới ra hoa một lần, lại mười Hỗn Độn kỷ nguyên mới kết quả, cuối cùng phải thêm mười Hỗn Độn kỷ nguyên mới khó khăn lắm mới chín." "Dữ dằn vậy!" Hạo Thiên cũng giật mình.

Thật không ngờ.

Xem ra, dưới điều kiện bình thường, căn bản không có cách nào trồng được loại thần quả này.

“Sau khi dùng và luyện hóa, mỗi một quả Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào có thể giúp Thánh nhân vương tăng lên một chuyển tu vi cảnh giới.” Liễu Y Y lại nói.

“Chả trách Lệ Khiếu Thiên lại mang theo bên người.” Hạo Thiên lập tức cất đi.

Loại đồ tốt này, cường giả Thánh cảnh bình thường căn bản không có phúc hưởng.

E rằng chỉ cần ngửi một chút, cũng sẽ bị hương thơm của quả làm cho say.

Bây giờ Liễu Y Y và Ngoan Nhân Đại Đế, sắc mặt đều bắt đầu trở nên ửng hồng, giống như một hơi uống cạn cả vò Bách Hoa Tửu, có chút không kham nổi.

Hạo Thiên thì không có cảm giác gì.

“Mạnh quá!

Người của Phiêu Miểu thành!” “Mẹ ơi, chắc chắn không nhìn nhầm chứ!

Người đàn ông bên cạnh nàng ta, lại diệt sạch năm vạn cường giả Lệ gia!!

Thậm chí giết cả Thánh nhân vương!!” “Thánh nhân vương cũng vẫn lạc?

Tên nhóc này thật sâu không lường được!!” Rất nhiều giọng nói kinh hãi đến cực điểm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Những người trước đó đi sâu vào Thiên Nguyên Quy Khư thám

hiểm, đều bị kinh động, thả thần niệm ra tra xét, ai nấy đều sợ đến tè ra quần.

Chương 377

Trong số đó, không thiếu cường giả cấp bậc Dịch Thiếu Bạch.

Nhưng, họ xa xa không thể sánh bằng Thánh nhân vương như Lệ Khiếu Thiên.

"Chết chắc rồi!

Tên này xong đời rồi!

Nắm giữ Thần khí cũng vô dụng, phong mang quá thịnh, sẽ bị người của tất cả các Hỗn Độn thành truy sát." Có một cường giả Thánh cảnh Thập nhị trọng thiên lẩm bẩm.

Ai mà không muốn có Thần khí?

Ai sở hữu nó, là tội lớn ngập trời, là con đường tìm chết.

Chỉ cần tin tức truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ bị hàng tỷ tỷ cường giả để mắt tới, trở thành con mồi trong lòng mọi người.

Hạo Thiên đương nhiên lòng dạ biết rõ.

Y từng chấp chưởng Tam giới, thống ngự hàng tỷ vạn sinh linh, đối với nhân tính biết rất sâu.

Trước mặt lợi ích đủ lớn, bất kỳ ai cũng sẽ biến thành mãnh thú tham lam hung tàn.

Thậm chí, vào lúc này, đã có người đang truyền tin ra ngoài.

Nhưng Hạo Thiên không quan tâm.

Giấy không gói được lửa.

Không thể nào giết sạch tất cả những người này, cũng không cần thiết phải làm vậy.

Cũng vào lúc này.

Xoẹt.

Một tiếng vang nhẹ.

Hư không như bị dao nóng cắt qua bơ, xuất hiện một khe hở khổng lồ.

Một lão già tóc râu bạc trắng đến nơi.

Sắc mặt âm trầm, toàn thân không ngừng run rẩy, trong mắt tràn ngập phẫn nộ và sát ý.

"Lệ Thất Tuyệt!

Lão tổ tông của Lệ gia, cũng là Thái Thượng trưởng lão của Bái Nguyệt thành, cấp bậc Thánh nhân vương tam chuyển!" Liễu Y Y kinh ngạc nói.

Rõ ràng.

Lệ Thất Tuyệt đã luôn chú ý đến sự thay đổi ở đây.

Chỉ là không ngờ, đám người Lệ Khiếu Thiên lại vô dụng như vậy, vừa lên đã bị người ta tàn sát sạch sẽ, một người cũng không thoát được.

Lần này, Lệ gia nguyên khí đại thương, khó mà đứng vững ở Bái Nguyệt thành nữa.

Suy cho cùng, thế lực trong Hỗn Độn thành trung tâm rất phức tạp, Lệ Thất Tuyệt tuy là Thái Thượng trưởng lão, cũng có mấy kẻ tử thù, thực lực hoàn toàn không thua kém Lệ gia.

"Đánh xong con nhỏ, lại đến con già à?" Hạo Thiên cạn lời. 56.

Cả nhà này thật là khó chơi.

"Giao ra hai món Thần khí, sau đó tự sát tạ tội." Giọng nói của Lệ

Thất Tuyệt phảng phất như lưỡi dao cắt qua không khí, nghe cực kỳ khiến người ta sợ hãi.

"Ngu xuẩn." Hạo Thiên cười ha ha, "Ngươi thật sự cho rằng, ta sẽ nghe lời ngươi sao?" "Vậy thì tất cả đi chết đi!" Lệ Thất Tuyệt nghiến răng, "Chỉ có con bé xinh đẹp kia có thể ở lại, lão tổ ta vừa hay thiếu một thị nữ ấm giường!" Ánh mắt đầy ý xấu, khóa chặt lấy Liễu Y Y.

Cho dù tuổi tác đã lớn, Lệ Thất Tuyệt vẫn ở trạng thái sung mãn, còn có sức sống hơn cả thanh niên hai mươi tuổi.

"Chiến!" Ngoan Nhân Đại Đế nói.

"Đương nhiên, chiến!" Hạo Thiên cũng gật đầu.

Hai người đều có tính cách mạnh mẽ thà chết không chịu khuất phục.

Đối phương là Thánh nhân vương tam chuyển thì sao.

Không thử một lần, ai cũng không biết rốt cuộc sẽ thế nào.

"Không có cơ hội thắng đâu," Lệ Thất Tuyệt thẳng thừng nói, "Không vì cái gì khác, chỉ vì, lão tổ ta cũng có một món Thần khí hộ thân." Nghe câu này, tất cả mọi người đều kinh hãi động dung.

Xem ra lão già này giấu nghề khá sâu.

Nếu thật sự như lời lão nói.

Thái Sơ Thần Qua và Thái Cổ Bát Hung Kiếm đều chưa chắc đã công phá được phòng ngự.

Lão hoàn toàn có thể rảnh tay phản kích.

Hạo Thiên và Ngoan Nhân Đại Đế tuy mạnh mẽ, nhưng tu vi cảnh giới chung quy vẫn quá thấp.

Nói xong, trên người Lệ Thất Tuyệt tỏa ra từng vòng thần quang bất hủ, một loại khí tức chí cao vô thượng từ từ khuếch tán ra, nặng nề, cao quý, khiến người ta chỉ có thể cúi đầu ngưỡng vọng.

Trên cổ tay phải của lão, đột nhiên xuất hiện một chiếc vòng có màu sắc sẫm, giống như điểm xuyết rất nhiều vì sao.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một món Thần khí.

Nó giải phóng ra thần lực chí cao vô thượng, hình thành một lực trường hình bong bóng, hoàn toàn bảo vệ Lệ Thất Tuyệt. ...

Thiên Nguyên Quy Khư, không khí căng như dây đàn.

Lệ Thất Tuyệt có thần khí hộ thể, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Lão thần sắc lẫm liệt, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không trì hoãn nữa.

Lần này, bất kể thế nào cũng phải trút một hơi giận dữ.

Trong lòng lão, Thái Sơ Thần Qua và Thái Cổ Bát Hung Kiếm đã là vật trong túi.

Thậm chí, dựa vào hai món thần khí này, lão có thể quét ngang Bái Nguyệt thành, sau này tấn giai thành Thần tử.

Muốn trở thành Thần tử, tuổi tác tuyệt không phải vấn đề.

Chương 378

Chỉ cần có thần cách, được Thần giới thừa nhận, lập tức một bước lên trời, không liên quan đến tuổi tác.

Trên thực tế, có rất nhiều Thần tử đã tu luyện hàng trăm Hỗn Độn kỷ nguyên, thậm chí có người tồn tại hàng nghìn Hỗn Độn kỷ nguyên, tuyệt đối là cấp bậc lão cổ đổng.

Đến lúc đó, ít nhất có thể chấp chưởng một Hỗn Độn thành trung tâm, hàng trăm Hỗn Độn thành vừa và nhỏ, quả thực có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, còn tiêu dao hơn cả hoàng đế trăm lần.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Lệ Thất Tuyệt trong lòng nở hoa.

“Bất kể thế nào!

Nhất định phải bắt được hai người chúng!” Lệ Thất Tuyệt tự nhủ.

Thế nhưng.

Chưa kịp ra tay.

Trong hư không không xa, đột ngột xuất hiện một bóng dáng già nua tương tự.

Đó là người Hạo Thiên đã gặp một lần, thuộc hạ của Thập cửu Thần tử, vị Cổ Thần kinh doanh thương hành ở Hỗn Độn thành.

“Hạo Thiên đạo hữu, ngươi ở đây, làm lão hủ tìm mãi.” Cổ Thần nói.

Lão nhìn Hạo Thiên, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Lệ Thất Tuyệt.

“Ngươi?” Hạo Thiên có chút bất ngờ, “Có việc gì?” “Thập cửu

Thần tử bảo ta mang cho ngươi một thứ," Cổ Thần cười cười, "Nhân tiện xem xem, ai dám bắt nạt ngươi." Nghe vậy, Lệ Thất Tuyệt hít một ngụm khí lạnh.

Rất nhiều cường giả có mặt cũng đều bị chấn kinh.

Có chết cũng không ngờ.

Hạo Thiên lại là người của một vị Thần tử.

Lần này phiền phức rồi.

Khóe miệng Lệ Thất Tuyệt co giật, khóe mắt cũng co giật.

Trên thực tế, toàn thân lão đều đang co giật.

Rõ ràng, một Thánh nhân vương tam chuyển xa xa không thể chống lại một Thần tử.

Nếu lời Cổ Thần nói không phải là hư, lão không có cách nào báo thù.

Cho dù không nghe lời khuyên, cưỡng ép đánh giết Hạo Thiên và Ngoan Nhân Đại Đế, chiếm đoạt Liễu Y Y, cũng sẽ vì vậy mà đắc tội Thần tử, rước lấy sự báo thù đáng sợ.

Hiện tại trấn giữ Bái Nguyệt thành chính là Tứ Thần tử.

Mặc dù các Thần tử cũng trong trạng thái cạnh tranh lẫn nhau.

Nhưng, Tứ Thần tử rất có khả năng sẽ chủ động giao nộp Lệ Thất Tuyệt để duy trì uy nghiêm của Thần tử.

Trên thực tế, chuyện như vậy không phải lần đầu xảy ra.

Các Thần tử thông thường đều nể mặt nhau, thậm chí có lúc còn chủ động giúp đỡ, giống như một tiểu đoàn thể.

"Người của Cổ thị thương hành?

Bản lão tổ từng gặp ngươi!" Lệ Thất Tuyệt chế giễu, "Ngươi tự

xưng là người của Thập cửu Thần tử, có bằng chứng không?" "Cần bằng chứng sao?" Cổ Thần khẽ cười, "Cổ thị thương hành chúng ta, chú trọng một chữ tín.

Nếu không có sự cho phép của Tứ Thần tử, Cổ thị thương hành có thể có chi nhánh ở Bái Nguyệt thành không?" Nghe lời này, Lệ Thất Tuyệt trầm mặc.

Dường như đúng là như vậy.

Trên thực tế, gần như ở tất cả các Hỗn Độn thành trung tâm, đều có sản nghiệp của Cổ thị thương hành.

Chỉ là không ai biết, đại lão đứng sau lại là Thập cửu Thần tử.

"Nếu ngươi không tin, vậy cũng không có cách nào." Cổ Thần thở dài một hơi, "Lão hủ không thể ngồi yên nhìn Hạo Thiên đạo hữu bị giết, cho nên, đành phải thay mặt Thần tử ra tay, chém Lệ đạo hữu vậy." Lời này vừa ra, ngay cả Hạo Thiên cũng khó tin.

Bởi vì Cổ Thần trông rất bình thường, tu vi cảnh giới cũng chỉ là loại phổ thông, bình thường trông hiền lành vô hại, đương nhiên cũng không phải Thánh nhân vương.

Nhưng, Lệ Thất Tuyệt nghe lời này, lại lập tức lông tóc dựng đứng.

Lão cũng không còn kiêu ngạo nữa, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Ầm ầm!

Xé rách hư không, Lệ Thất Tuyệt lập tức biến mất không tăm tích.

"Chạy?

Chạy được sao?" Cổ Thần cười hắc hắc, "Thần chưởng khống tất cả, Thần sáng tạo thế gian!

Thần muốn hủy diệt, ngươi sẽ không tồn tại!" Lời còn chưa dứt.

Cổ Thần chậm rãi, từ trong lòng lấy ra một cuộn giấy.

Cuộn giấy trông rất tầm thường, vỏ ngoài bẩn thỉu, giống như nhặt được ven đường, nhưng lại đầy phong ấn, trên đó viết đầy chữ hình chim.

"Vậy cũng được sao?" Liễu Y Y tò mò.

Tiếp đó, Cổ Thần không nhanh không chậm, mở cuộn giấy ra.

Một đạo thần quang bất hủ xông thẳng lên trời.

Sau đó biến mất không thấy.

Mặc dù chỉ là một thoáng, nhưng Hạo Thiên cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

"Thật đáng sợ!

Sức mạnh của thần!" Hạo Thiên trong lòng kinh hãi.

Không ngờ, một đạo thần quang lại ẩn chứa năng lượng kinh khủng vô cùng, mặc dù rõ ràng chỉ là một bộ phận, nhưng đã vượt qua tiêu chuẩn hỏa lực toàn khai của Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

Đánh giết Thánh nhân vương, dường như chỉ là chuyện nhỏ.

Quả nhiên.

Lệ Thất Tuyệt được thần khí bảo vệ, điên cuồng phá vỡ từng tầng hư không bỏ chạy.

Tình huống bất ngờ xuất hiện.

Thời không xung quanh đột nhiên biến thành một khối sắt, bất kể thế nào cũng không thể động đậy.

Chương 379

Khắc sau đó.

Một ngón tay tỏa ra thần quang chín màu từ trên đỉnh đầu ấn xuống.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", Lệ Thất Tuyệt cả người lẫn pháp bảo đồng thời nổ tung.

Tại chỗ hóa thành hư vô.

Tất cả đều giống như bong bóng mộng ảo.

"Lệ lão tổ vẫn lạc rồi!!" Tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc.

Bởi vì vào khoảnh khắc đó, mọi người đều cảm giác được, trong thời không song song đã xảy ra tình huống dị thường.

Khí tức của Lệ Thất Tuyệt, trong vũ trụ này, đã hoàn toàn biến mất.

"Lệ gia xong đời rồi!" Liễu Y Y cũng vui mừng như điên.

Lệ Thất Tuyệt vẫn lạc, Lệ Khiếu Thiên và năm vạn trụ cột vẫn lạc, Lệ gia rắn mất đầu, tất nhiên sẽ bị kẻ thù tàn khốc đàn áp, ngày tháng chắc chắn sẽ không dễ dàng.

Thậm chí, diệt tộc cũng không có gì lạ.

"Đa tạ Cổ lão ca!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Y cũng như nhận thức lại vị Cổ Thần có vẻ ngoài không kinh người này.

"Không sao, đều là phụng ý chỉ của Thần tử." Cổ Thần nói, "Thần tử nói, bảo ngươi mau chóng tăng lên Cửu chuyển Thánh nhân vương, ngài ấy sẽ giúp ngươi." "Không vấn đề." Hạo Thiên gật đầu.

Cổ Thần lại ném cho y một chiếc vòng tay trữ vật, trong đó chứa lô tài nguyên tu luyện mà Hạo Thiên đã giao cho lão để đổi, tất cả đều đã được đổi thành Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan.

Chỉ là, lúc này, Hạo Thiên đã không còn coi trọng những thứ này nữa.

Loại đan dược cấp bậc này, trong tay Hạo Thiên có mấy chục vạn viên, tuyệt đối là một cự phú.

"Vậy được, nơi thị phi không nên ở lâu, chúng ta về Phiêu Miểu thành trước." Hạo Thiên nói.

"Ừm!" Liễu Y Y nhìn quanh bốn phía, có vẻ hơi bất đắc dĩ, "Chỉ đáng tiếc, những người bạn đồng hành như Hình Vô Địch, lúc đi mấy chục người, lúc về chỉ còn hai chúng ta." "Đây không phải là chuyện bình thường sao?" Cổ Thần nói, "Vũ trụ này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, thực lực yếu, sẽ bị nghiền ép không thương tiếc." "Đã được chỉ giáo." Hạo Thiên nói.

Y nhìn lão già này với ánh mắt khác xưa.

Dưới ánh mắt của mọi người, Hạo Thiên bắt đầu hành trình trở về.

Thành Phiêu Miểu, phủ thành chủ.

Hạo Thiên và Liễu Y Y trở về.

Lần này, đại điện của phủ đệ không còn trống rỗng mà đã đứng đầy người.

Toàn bộ là cường giả dưới trướng của thành chủ Liễu Hà, có Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên, Thập Nhất Trọng Thiên, nhưng không có Thánh Nhân Vương.

Liễu Hà ngồi ngay ngắn trên cao, ánh mắt phức tạp nhìn Hạo

Thiên.

Bởi vì từ Thiên Nguyên Quy Khư, không ngừng có tin tức truyền về, gây chấn động cả thành Phiêu Miểu.

Tiểu đội mà Liễu Hà phái đi gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Hạo Thiên thu hoạch được hai kiện thần khí, đắc tội với Lệ gia của thành Bái Nguyệt, Dịch gia của thành Thiên Xu, thậm chí còn khiến Lệ Thất Tuyệt vẫn lạc, tất cả mọi chuyện thực sự quá chấn động.

"Phụ thân, lần này Hạo Thiên đạo huynh đã cứu nữ nhi, hy vọng thành Phiêu Miểu có thể đối xử tốt với huynh ấy." Liễu Y Y nói.

Liễu Hà mỉm cười, nói: "Con gái ngoan của ta, chắc hẳn đã kinh hãi rồi, mau xuống nghỉ ngơi trước đi, bản tọa đương nhiên sẽ không bạc đãi người có công." Liễu Y Y gật đầu, nhìn Hạo Thiên một cách sâu sắc, rồi dưới sự vây quanh của đông đảo thị nữ, quay về phòng riêng.

Đừng thấy Liễu Y Y ở bên ngoài phải chịu sự tính kế, bị người khác dòm ngó, một vẻ đẹp khiến bao kẻ thèm muốn.

Nhưng ở trong thành, nàng là một thiên kim đại tiểu thư đúng nghĩa, đãi ngộ còn cao hơn cả công chúa của một đế quốc thông thường.

Liễu Hà nhìn Hạo Thiên, lại nói: "Hạo Thiên đạo hữu, lần này ngươi đã lập đại công, muốn thưởng thứ gì?" "Thưởng thì không cần đâu." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Lần này thu hoạch rất phong phú, tích lũy được một khối tài sản khổng lồ đến kinh người, không còn ở trong tình trạng thiếu thốn, giật gấu vá vai như lúc mới đến nữa.

Liễu Hà chắc chắn không thể lấy ra thứ gì quá tốt để ban thưởng.

Cho nên, hắn không có hứng thú.

“Không không không, bản tọa xưa nay thưởng phạt phân minh,” Liễu Hà trầm ngâm nói, “Có công mà không thưởng, sau này khó mà phục chúng.

Thế này đi, ngươi cũng đừng làm môn khách nữa, trực tiếp thăng nhiệm làm khách khanh trưởng lão của bản thành, đãi ngộ ngang với bản tọa.” Lời này vừa thốt ra, cả đại điện đều xôn xao.

Phải biết rằng, trong số các thành chủ của vô số thành Hỗn Độn, Liễu Hà không phải là người nổi tiếng hào phóng.

Lần này, xem ra đã hạ vốn gốc.

Có lẽ là muốn giữ Hạo Thiên lại.

Trong một tòa thành trì, không thể tưởng tượng được nếu không có nhân vật mạnh mẽ trấn giữ.

“Đa tạ thành chủ.” Hạo Thiên cũng không từ chối nữa.

Có thêm một thân phận, cũng không có hại.

“Phủ đệ của ngươi, ở tòa thứ nhất bên tay trái phủ thành chủ,” Liễu Hà lại nói, “Như vậy cũng tiện đi lại, có thời gian rảnh thì hãy cùng tiểu nữ luận bàn đạo pháp.” Nghe vậy, rất nhiều cường giả có mặt ở đây đều ghen tị đến đỏ cả mắt.

Vạn lần không ngờ, Liễu Hà lại làm như vậy.

Ý tứ đại khái là muốn hai người gần gũi nhiều hơn, có ý muốn chiêu mộ Hạo Thiên làm rể.

Không ai là kẻ ngốc, đều hiểu rõ ý tứ này.

Chuyện này cũng khá bình thường.

Hạo Thiên chỉ có tu vi Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên, đã giết chết Nhất Chuyển Thánh Nhân Vương Lệ Khiếu Thiên, lại còn giết năm vạn cường giả của Lệ gia.

Thực lực như vậy, tuyệt đối khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hạo Thiên cũng tất sẽ trở thành Thánh Nhân Vương trong tương lai, lúc này không lôi kéo, còn đợi đến khi nào.

"Thành chủ, hành động này không ổn!" Một người trung niên dáng vẻ quân sư đứng ra.

Gương mặt gầy gò, gò má nhô cao, con ngươi đảo liên tục, dường như chứa đầy một bụng âm mưu quỷ kế.

"Ồ?

Tả sư gia, có gì dị nghị?" Liễu Hà hỏi lại.

"Xin thành chủ thu hồi pháp chỉ!" Tả sư gia nói, "Theo ý của tại hạ, nên lập tức bắt giữ Hạo Thiên!

Chương 380

Tước đoạt thần khí trong tay hắn!

Sau đó áp giải người này đến thành Thiên Xu, giao cho Dịch gia xử trí.

Dù sao, Dịch gia ở thành Thiên Xu đang như mặt trời ban trưa, có vô số minh hữu hùng mạnh, bản thân họ cũng từng xuất hiện một vị Thần Tử, chúng ta không thể chọc vào." "Sư gia nói có lý!" Rất nhiều người lập tức hùa theo.

Từng ánh mắt hả hê nhìn về phía hắn.

Liễu Hà lập tức im lặng, sắc mặt có vẻ do dự.

Hắn không phải không có chủ kiến, nhưng lo lắng rằng tất cả mọi người ở đây cộng lại, cũng không đối phó được Hạo Thiên, ngược lại còn dẫn đến sự phản kháng như vũ bão.

Trong lời đồn, sau lưng Hạo Thiên còn có Thập Cửu Thần Tử đứng sau.

"Việc không nên chậm trễ, xin thành chủ mau chóng quyết định," Tả sư gia thúc giục, "Theo tin tức tại hạ nhận được, sau khi Dịch Thiếu Bạch vẫn lạc, gia chủ Dịch gia đã vô cùng tức giận, tuyên bố rằng dù thế nào cũng không tha cho tên Hạo Thiên này!" Hít!

Tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Vô số cường giả có mặt, ai nấy đều mặt mày xám xịt, rõ ràng là bị dọa sợ.

Dịch gia ở thành Thiên Xu cường thịnh hơn Lệ gia ở thành Bái Nguyệt rất nhiều, mấu chốt nằm ở chỗ, các đời gia chủ của gia tộc này đều tuân theo một sách lược đặc biệt, không ngừng bồi dưỡng

những nữ tử có dung mạo và căn cơ tuyệt hảo để liên hôn với các gia tộc thế lực hùng mạnh khác.

Điều này tạo nên vị trí vô cùng vững chắc của Dịch gia ở thành Thiên Xu, nói là hô một tiếng trăm người hưởng ứng cũng không ngoa.

Huống chi, trong gia tộc này, hiện tại có đến mấy vị Thánh Nhân Vương trấn giữ.

Nói không ngoa, một mình Dịch gia cũng đủ để san bằng thành Phiêu Miểu.

Thành Phiêu Miểu vừa trải qua một lần bị đồ thành, nguyên khí tất nhiên đại thương, tuy cũng có trăm tỷ cường giả, nhưng không có cấp bậc Thánh Nhân Vương, chỉ có thể bị nghiền ép một chiều.

"Để bản tọa suy nghĩ." Liễu Hà vô cùng đau đầu.

"Không cần đâu," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Một người làm một người chịu, ta rời khỏi thành Phiêu Miểu, để Thánh Nhân Vương của Dịch gia, cứ việc tìm ta." "Đi?!

Vạn lần không được!!" Tả sư gia cười lạnh một tiếng, "Người đâu, phong tỏa tất cả các lối ra!

Nếu không, sau khi đại nhân vật của Dịch gia giáng lâm, hỏi ta người thì phải làm sao?!" Nghe lời này, cả phủ thành chủ đều răm rắp hành động, ít nhất hơn mười vạn cường giả, chặn kín các lối ra.

Thấy vậy, Hạo Thiên bất đắc dĩ cười.

Một lũ ngu ngốc.

Tưởng thế này mà cản được Trẫm sao?

"Hạo Thiên huynh đệ, xin lỗi." Liễu Hà xoa xoa thái dương, dường như cũng đã bị Tả sư gia thuyết phục.

Nếu Dịch gia thật sự gây khó dễ, Liễu gia căn bản không chống đỡ nổi, bị nhổ cỏ tận gốc cũng không có gì lạ.

"Chuyện này không trách ngươi," Hạo Thiên khẽ cười, "Muốn trách thì trách thực lực quá yếu, yếu đuối là tội lỗi nguyên thủy." "Nói hay lắm, yếu đuối quả thực là tội lỗi nguyên thủy!

Hạo Thiên, ngươi cũng vậy!" Một âm thanh lớn hơn sấm sét trăm lần, đột nhiên vang vọng khắp đất trời.

Một người trẻ tuổi mặc kim bào, đội kim quan, tựa như một công tử thế gia phong trần giáng lâm.

Mấy trăm đạo pháp tắc Hỗn Độn, đan xen trên đỉnh đầu thành một vương miện.

Tướng mạo người này có bảy phần tương tự Dịch Thiếu Bạch, vừa nhìn đã biết là người có huyết thống gần gũi.

"Dịch Thái Bạch!

Tam Chuyển Thánh Nhân Vương! 'Thái tử gia' hiện tại của Dịch gia!

Người ứng cử cho vị trí gia chủ kế nhiệm!

Cũng là anh ruột của Dịch Thiếu Bạch!" Sắc mặt Liễu Hà ngưng trọng, đột nhiên đứng dậy.

Không ngờ, người của Dịch gia lại đến nhanh như vậy.

Nhanh hơn tất cả mọi người tưởng tượng.

Xem ra kênh tin tức của Tả sư gia rất hiệu quả, và ông ta cũng thực sự lo cho thành Phiêu Miểu.

"Ồ?

Có chút thú vị." Hạo Thiên bình tĩnh ung dung. ...

Sự xuất hiện của Dịch Thái Bạch đã thúc đẩy sự thay đổi thái độ của Liễu Hà.

Vốn dĩ thành chủ còn do dự không quyết, bây giờ lại kiên định, muốn bắt giữ Hạo Thiên.

Không vì gì khác, thành Phiêu Miểu quá yếu, không thể đối kháng với Dịch gia.

Cho nên, chỉ có thể từ bỏ Hạo Thiên.

"Tam Chuyển Thánh Nhân Vương!!" Các cường giả trong phủ thành chủ, ai nấy đều run rẩy.

Dù có mười vạn người, cũng không đủ cho Dịch Thái Bạch giết.

Chênh lệch cảnh giới quá lớn, hoàn toàn là sự nghiền ép không chút hồi hộp.

"Hạo Thiên!

Ngươi giết đệ đệ ta, mối thù này không đội trời chung!" Giọng Dịch Thái Bạch lạnh lẽo, "Quỳ xuống tự sát, ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây." "Quỳ là chuyện không thể nào, nam nhi gối hạ có hoàng kim," Hạo Thiên cười ha ha nói, "Ngươi có lẽ cho rằng, dựa vào thực lực có thể ăn chắc ta?

Nói thật cho ngươi biết, chỉ cần ta muốn đi, không ai cản được!" "Nói khoác không biết ngượng!" Dịch Thái Bạch lắc đầu, "Đừng tưởng rằng, sau lưng có Thần Tử, ta sẽ không làm gì được ngươi.

Không sợ nói cho ngươi biết, tổ tiên Dịch gia cũng từng có Thần Tử, bây giờ cũng có minh hữu cấp bậc Thần Tử!" "Vậy thì sao?" Hạo Thiên cười cười.

Phía sau lưng hắn tức thì xuất hiện một đôi cánh hai màu đen trắng, đan xen pháp tắc thời không tối cao.

“Hửm?!

Hỗn Độn Chi Dực!!” Dịch Thái Bạch kinh ngạc, “Một con kiến hôi như ngươi, sao lại có thứ này!” “Đoán xem.” Hạo Thiên nói.

Đôi cánh chấn động, lập tức cuốn lên một cơn bão.

Cả người hắn biến mất không tăm tích.

Thế nhưng, thứ còn lại ở nguyên tại chỗ, lại là mấy viên Táng Tiên Thần Lôi tròn vo, pháp lực khổng lồ đè nén bên trên, điên cuồng thúc đẩy chúng vận chuyển.

Chương 381

“Không hay rồi!!” Liễu Hà giật nảy mình.

Lần này phiền phức rồi.

“Khốn kiếp!!” Dịch Thái Bạch vừa kinh vừa giận.

Lần này, không những đả thảo kinh xà.

Mà còn gây ra tai họa.

Ai cũng không ngờ.

Hạo Thiên lại có nhiều Táng Tiên Thần Lôi như vậy.

Cũng chỉ trong một phần vạn khoảnh khắc búng tay.

Hạo Thiên xuất hiện trong phòng của Liễu Y Y.

Tuy Liễu Hà đối phó hắn, nhưng Liễu Y Y vô tội, cho nên Hạo Thiên muốn mang nàng đi.

Lúc này, Liễu Y Y đang được thị nữ hầu hạ thay y phục.

“Ta tâm thần bất an, chẳng lẽ lại sắp xảy ra chuyện?” Liễu Y Y chau mày.

Trực giác mách bảo nàng, e rằng sẽ có chuyện xảy ra.

Nhưng, Hạo Thiên lại đột ngột xuất hiện, một tay ôm lấy nàng đang y phục không chỉnh tề, sau đó đưa nàng vào Thời không nguyên điểm.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Vụ nổ thảm khốc đã xảy ra.

Tựa như uy lực của mấy chục lần vô lượng lượng kiếp, đột nhiên chồng chất lên nhau.

Dịch Thái Bạch tuy đã cố hết sức trấn áp một phần uy lực.

Nhưng, cả phủ thành chủ đã không còn tồn tại.

Bao gồm cả Liễu Hà, tất cả mọi người đều tan thành tro bụi, không một ai sống sót.

Tên Tả sư gia kia, cùng vô số môn khách và trưởng lão cũng không ngoại lệ.

Ngay trung tâm thành Phiêu Miểu, xuất hiện một cái hố đen ngòm khổng lồ, đường kính vượt quá mười tỷ dặm.

Số cường giả bị ảnh hưởng cũng không ít.

Trong thành một mảnh quỷ khóc sói gào.

"Người đâu?!

Người chạy đi đâu rồi?!" Dịch Thái Bạch giận không thể át.

Lúc này, thất khiếu của hắn cũng đang chảy máu, bị thương không nhẹ.

Nhưng, thực lực tổng thể, cũng không bị suy yếu bao nhiêu, dù sao cũng là Tam Chuyển Thánh Nhân Vương.

"Đừng tìm nữa, không tìm được đâu," Lại một thanh niên Dịch gia mặc kim bào đội kim quan giáng lâm, "Thập ca, ngươi làm việc không xong, lại để mục tiêu chạy thoát ngay trước mắt.

Ta xem lúc về, ngươi ăn nói thế nào với lão tổ tông!" Người này là em trai cùng cha khác mẹ của Dịch Thiếu Bạch, tên là Dịch Phạm, tuy còn rất trẻ, nhưng cũng đã tấn thăng Thánh Nhân Vương.

Hơn nữa, Dịch Phạm bình thường cùng Dịch Thái Bạch thế như nước với lửa, chỉ cần gặp mặt là châm chọc đối đầu.

"Cút!

Chuyện của ta không cần ngươi quản!" Dịch Thái Bạch mất hết mặt mũi, vô cùng tức giận, "Có Hỗn Độn Chi Dực, tên Hạo Thiên đó về lý thuyết, có thể trốn đến bất kỳ một nút thời gian nào!

Làm sao mà tìm được?!" "Biết sai là tốt rồi." Dịch phạm cười hắc hắc nói, "Xem ra, ngươi định giành trước Thái Cổ Bát Hung Kiếm và Thái Sơ Thần Qua, hy vọng có vẻ mờ mịt rồi.

Chỉ có điều, tiểu nương tử Liễu Y Y kia hương tiêu ngọc vẫn, thật đáng tiếc." Vừa rồi vụ nổ kinh hoàng kia, đã càn quét cả phủ thành chủ, Dịch Phạm cũng không tin, Liễu Y Y có thể sống sót.

Hai người đồng thời bắt đầu suy diễn.

Nhưng không có bất kỳ manh mối nào.

Hạo Thiên như thể biến mất khỏi không trung.

Một chút khí tức cũng không còn.

Hơn nữa khí tức của Liễu Y Y kia, cũng không tồn tại trong vũ trụ này.

"Phát lệnh truy sát ở tất cả các thành Hỗn Độn!" Dịch Thái Bạch tức giận ngút trời nói, "Chỉ cần Hạo Thiên xuất hiện, ta muốn đầu hắn rơi xuống đất!" Vút!

Dịch Thái Bạch trực tiếp rời đi, thuận tiện mang theo vô số Hỗn Nguyên Đạo Quả lơ lửng trên không, cùng với những bảo vật còn sót lại của Liễu gia.

Tuy không vui, nhưng cũng không thể làm gì được.

Dịch Phạm thân là Thánh Nhân Vương, tiềm lực cũng vô cùng lớn,

đáng để gia tộc dốc toàn lực bồi dưỡng.

Cho nên, Dịch Thái Bạch muốn ra tay trấn áp người anh em này, cũng không dễ dàng.

Dịch Phạm đứng tại chỗ, thần niệm tỏa ra hết mức.

Nhưng cũng không bắt được bất kỳ dấu vết nào.

"Tên Hạo Thiên này cũng thú vị đấy!" Dịch Phạm cười cười, cũng xoay người rời đi.

Thời không nguyên điểm.

Nơi này là một thế giới trống rỗng, trắng xóa.

Thời gian hoàn toàn ngừng trôi.

"Xin lỗi." Hạo Thiên nhìn Liễu Y Y, nói một tiếng.

Vừa rồi hắn thi triển thần thông, biến tất cả những gì vừa xảy ra, thành hình ảnh, cho Liễu Y Y xem.

"Cũng không trách huynh… đều là do phụ thân ta không tốt, còn có tên Tả sư gia và Dịch gia kia." Liễu Y Y muốn khóc mà không có nước mắt.

Lần này, thực sự quá thảm liệt.

Chương 382

Trực tiếp hủy diệt cả Liễu gia.

Nhưng nàng vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Đứng ở góc độ của Hạo Thiên, hắn bắt buộc phải làm như vậy.

"Từ nay về sau, hãy ở bên cạnh ta đi." Hạo Thiên thở dài nói, "Ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt." Liễu Y Y gật đầu, không còn lựa chọn nào khác.

Vút!

Hạo Thiên đưa nàng vào trong Hỗn Độn Tháp.

Ngay sau đó, Hạo Thiên bắt đầu ngồi xếp bằng, lặng lẽ tiêu hóa vô số lợi ích đã có được trước đó.

"Tu vi cảnh giới quá thấp rồi, phải mau chóng đề thăng lên cấp Thánh Nhân Vương." Hạo Thiên tự nhủ.

Đối thủ ngày càng mạnh, thế lực ngày càng lớn, chỉ với Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên, còn lâu mới đủ để đối phó.

Nhân cơ hội này, hắn quyết tâm đề thăng một phen.

Trong nháy mắt.

Hàng ngàn Hỗn Nguyên Đạo Quả cấp Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên, xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Không cần suy nghĩ, hắn trực tiếp thi triển Đại Thôn Phệ Thuật, toàn bộ nuốt vào, cưỡng ép dung nhập vào Hỗn Nguyên Đạo Quả thập nhị phẩm của bản thân.

Năng lượng khổng lồ như vậy rót vào cơ thể, Hạo Thiên cảm nhận được sự gia trì chưa từng có, cả cơ thể phồng lên như quả bóng

bay.

Vốn dĩ, nếu hắn dám làm như vậy, lập tức sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng trong cơ thể hắn có Thái Cổ Bát Hung Kiếm trấn áp tất cả, hung uy cái thế tuyệt luân, lực phá hoại đáng sợ hơn nữa, cũng phải bị áp chế, biến thành sự mềm mại như tơ, hóa thành năng lượng hiền lành như cừu non.

Không lâu sau, tu vi cảnh giới của Hạo Thiên tăng vọt. ...

Thánh Cảnh Thập Nhất Trọng Thiên đạt thành.

Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên cũng sắp đạt thành.

Mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng Hạo Thiên hiểu rằng, tất cả đều nhờ công của Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

Nếu không phải nó gánh chịu rất nhiều áp lực, hắn căn bản không thể đề thăng nhanh như vậy.

"Hỗn Độn Thiên Lộ!" Hạo Thiên đưa tay ra hiệu.

Lập tức có một giọt nước long lanh rực rỡ bay tới, tỏa ra ánh sáng thần thánh chín màu, như thể nén vô số pháp tắc Hỗn Độn vào trong đó.

Hạo Thiên dung hợp vật này vào cơ thể.

Lập tức cảm nhận được, mấy loại nguyên khí tinh thuần khác nhau, đang cọ rửa kinh mạch và thức hải của hắn, lúc lạnh lúc nóng, xoa bóp các khiếu huyệt của hắn, toàn thân dâng lên một cảm giác thoải mái như gió xuân phơi phới.

Sự tích lũy hùng hậu trước đó, tan ra như băng tuyết, chuyển hóa thành một loại năng lượng hoàn toàn mới.

Một loại năng lượng ở tầng thứ cao hơn, thuần túy hơn.

Nhưng, như vậy vẫn còn xa mới đủ.

Hạo Thiên đưa tay ra tóm.

Vô số pháp tắc Hỗn Độn đang bị phong tỏa trong Hỗn Độn Tháp, bị hắn cách không hút tới.

Gặp Thái Cổ Bát Hung Kiếm, chúng cũng bị trấn áp gắt gao, không dám làm càn.

"Luyện hóa!" 57.

Hạo Thiên khẽ quát một tiếng.

Đồng thời luyện hóa hàng trăm loại pháp tắc Hỗn Độn.

Hiện tại hắn đã dung hợp làm một với Thái Cổ Bát Hung Kiếm, người chính là kiếm, kiếm chính là người, pháp tắc Hỗn Độn hung hãn đến đâu, cũng phải ngoan ngoãn thần phục.

Muốn trở thành Nhất Chuyển Thánh Nhân Vương.

Ít nhất phải dung luyện một trăm loại pháp tắc Hỗn Độn, đây chỉ là một trong những điều kiện.

Sau đó cần có Hỗn Độn Thiên Lộ.

Có lẽ có cường giả Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên, tốn mấy chục nguyên hội, có thể luyện hóa đủ số lượng pháp tắc Hỗn Độn.

Nhưng, Hỗn Độn Thiên Lộ thì vạn lần không thể có được.

Thứ này quá hiếm.

Liễu Hà ở thành Phiêu Miểu trước đây, tuy là thành chủ, nhưng cũng không có.

Chỉ có những thế gia lớn, thế lực cấp bá chủ khổng lồ, mới có thể sở hữu.

Hạo Thiên cũng là do cơ duyên xảo hợp, mới có được một ít.

Dường như chỉ trong nháy mắt.

Một trăm loại pháp tắc Hỗn Độn khác nhau, đã bị Hạo Thiên hoàn toàn nắm giữ.

Thân thể hắn, hoàn toàn bị ánh sáng thần thánh chín màu bao phủ, lan tỏa một loại khí tức thần thánh, bất hủ, tuyên cổ, cao quý xa xưa.

Hoàng kim thánh huyết ban đầu, dần dần biến đổi màu sắc, ngày càng thuần túy, hoàn mỹ, hóa thành màu bạch kim.

Hơn nữa, mỗi một giọt ngày càng nặng, đạt đến một cảnh giới khủng bố chưa từng có, nặng đến hàng trăm triệu cân.

Cả người Hạo Thiên, cũng nặng đến mức vượt qua bất kỳ ngọn núi thần cổ đại nào, một loại ý chí vương đạo bá đạo toát ra từ cơ thể.

Hắn đã hiểu, vì sao Thánh Nhân Vương lại mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ một thân thể thôi, cũng đủ để nghiền ép bất kỳ linh bảo Hỗn Độn nào, một bước chân đạp ra, thậm chí có thể hủy diệt cả một tòa thành Hỗn Độn.

"Tấn thăng!" Hạo Thiên ý niệm khẽ động.

Toàn thân trên dưới, tất cả sức mạnh đều ngưng tụ thành một điểm, hung hăng đột phá bình cảnh vô hình.

Ù!

Chương 383

Toàn thân chấn động.

Trong hư không, lập tức vang lên những tiếng ngâm vịnh tuyệt mỹ, như hàng tỷ thiên sứ, đang ca ngợi thánh ca.

Tất cả pháp tắc Hỗn Độn, ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn thành một vương miện.

Nhất Chuyển Thánh Nhân Vương, đạt thành!

Hạo Thiên từ từ đứng dậy.

Thế giới trước mắt, đã hoàn toàn khác.

Hắn biết, mình đã vượt qua cảnh giới trước đây, từ nay biển rộng trời cao, tầm mắt đã được nâng lên vô số lần.

Lúc này lại cầm Thái Cổ Bát Hung Kiếm, không còn tốn sức như vậy nữa.

Liên tục xuất chiêu mấy chục lần, cũng không thành vấn đề.

Không giống như trước đây, toàn lực xuất thủ một lần, đã cảm thấy cơ thể bị rút cạn, tiêu hao cực kỳ lớn.

"Chưa đủ!

Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào!!" Khóe miệng Hạo Thiên khẽ cong lên.

Bảo bối hắn có được trước đó, lập tức hiện ra trước mắt, lớn hơn cả cối xay, vừa giống đào vừa giống ngọc, trong suốt như hổ phách, hương quả nồng nàn say lòng người.

Hạo Thiên vẫn dựa vào Thái Cổ Bát Hung Kiếm, mạnh mẽ thôn phệ vật này.

Chỉ cần một quả tiên đào, đã bổ sung đầy đủ cho cơ thể vừa mới tấn thăng, còn hơi trống rỗng của hắn.

Một bên khác.

Ngoan Nhân Đại Đế, cũng đang điên cuồng đề thăng cảnh giới của mình.

Có hơn năm vạn quả Hỗn Nguyên Đạo Quả cao cấp, mấy chục vạn viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, tu vi của các nàng cũng lên như diều gặp gió.

Tất cả đều đã đề thăng lên Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên.

Mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều.

Nhưng, muốn đề thăng lên Thánh Nhân Vương, lại không dễ dàng như vậy.

Không lâu sau.

Hạo Thiên đã luyện hóa hết tất cả Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào.

Cùng lúc đó, hắn cũng đã đề thăng lên cấp Nhị Chuyển Thánh Nhân Vương.

Chỉ cần luyện hóa thêm một trăm đạo pháp tắc Hỗn Độn nữa, là có thể đạt đến đỉnh phong Nhị Chuyển Thánh Nhân Vương.

Hạo Thiên tiếp tục khổ tu.

Hắn cảm nhận sâu sắc sự thiếu sót của mình.

Còn có không gian đề thăng rất lớn.

Đúng rồi.

Hạo Thiên lấy ra miếng ngọc giản kia.

Đây là thứ hắn thu được ở Thiên Nguyên Quy Khư, một vị Thần

Tử đã ghi lại vô số tâm đắc và mấy thức sát chiêu uy lực phi phàm.

"Hửm?

Chiêu này không tồi!" Hạo Thiên dán ngọc giản lên trán, thần niệm xâm nhập vào trong, lập tức có phát hiện.

Thứ khiến hắn hứng thú, được gọi là Ma Ha Thần Chưởng.

Chính là chủ nhân của ngọc giản, từng trấn áp Ma Ha địa ngục, mỗi ngày đối mặt với vô số tà ma hung tàn chém giết, đã lĩnh ngộ ra một chiêu chưởng pháp uy lực cực lớn giữa lằn ranh sinh tử, vừa chính vừa tà, thích hợp cho cao thủ cấp Thánh Nhân Vương thi triển.

Ma Ha địa ngục không giống với địa ngục trong lục đạo luân hồi của Hồng Hoang, địa ngục này khủng bố vô biên, là nơi Thần Giới lưu đày tà ma và các thần linh sa ngã.

Cho nên, người có thể đi lại trong đó, ít nhất cũng là Thần Tử, thậm chí là thần linh thực sự.

Toàn tâm toàn ý, Hạo Thiên bắt đầu khổ tu.

Lần bế quan này, thời gian vô cùng dài.

Tương đương với việc đã qua mấy nguyên hội.

Đợi đến khi Hạo Thiên có lĩnh ngộ, phá quan ra ngoài, vũ trụ này đã xảy ra một chút biến hóa.

Hạo Thiên lóe mình, hai tay xé toạc hư không.

Lại lần nữa xuất hiện.

Lúc này, đã có thành chủ mới nhậm chức, thay thế vị trí của Liễu gia, trấn thủ thành Phiêu Miểu.

Hạo Thiên cũng không quan tâm những chuyện này.

"Dịch Thái Bạch, ra đây chịu chết!" Một đạo thần niệm của Hạo

Thiên, dao động kịch liệt như thủy triều.

Trong nháy mắt truyền đến thành Thiên Xu xa xôi.

"?!" Dịch Thái Bạch đang yên lặng bế quan, đột nhiên kinh tỉnh.

Đạt đến cấp Thánh Nhân Vương, chỉ cần thần thức đủ mạnh, một ý niệm, có thể bao phủ cả một vũ trụ, truyền ý chí của mình đến bất kỳ thành trì nào.

Rõ ràng, đối thủ mà ngày trước hắn khổ sở truy lùng, lại nhanh đến vậy, đã vượt qua Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên, cũng đã tấn thăng Thánh Nhân Vương.

"Ồ?!

Hạo Thiên!!

Ngươi lại xuất hiện!!

Ta biết ngươi chưa chết mà!!" Dịch Phạm cũng tỉnh táo lại.

Bấm ngón tay tính toán.

Hóa ra mới chỉ qua mấy chục ngày.

Hạo Thiên đã đạt đến cảnh giới này.

Chương 384

Tốc độ đề thăng đáng sợ như vậy, quả thực là truyền thuyết trong truyền thuyết, cũng chỉ có những Thần Tử mạnh mẽ kia mới có thể làm được.

Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm, gần như đồng thời bước ra khỏi động phủ, ánh mắt xa xa hướng về thành Phiêu Miểu.

Lần này, trong mắt hai người, không còn bất kỳ sự khinh miệt nào, thay vào đó là sự ngưng trọng vô cùng.

Tên Hạo Thiên này, tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ đáng được tôn trọng! ...

Cả thành Thiên Xu, đều nghe thấy giọng nói của Hạo Thiên.

Rất nhiều người vì thế mà kinh ngạc.

Đùa gì thế.

Lại có người thách thức Thánh Nhân Vương!

Sống chán rồi sao?!

Phải biết rằng, Dịch Thái Bạch thiên tư tuyệt luân, sớm đã nổi danh một phương vũ trụ, nhưng mấy nguyên hội gần đây đều bế quan, danh tiếng bị em trai Dịch Thiếu Bạch vượt qua.

Nhưng, Dịch gia vẫn luôn coi Dịch Thái Bạch là người kế nhiệm gia chủ để bồi dưỡng, loại dốc hết tài nguyên.

Hắn cũng không phụ lòng, không đến mười nguyên hội, đã tấn thăng Tam Chuyển Thánh Nhân Vương, thực lực ngạo thị đồng bối.

Hiện giờ, lại có một tên tiểu tử vô danh, công khai khiêu khích Dịch Thái Bạch.

Mọi người theo bản năng cho rằng, tên này nhất định điên rồi.

Chỉ có Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm biết rằng, lần này đã gặp phải phiền phức.

Bởi vì theo tình báo chính xác mà họ nắm được, Hạo Thiên trước đó, chỉ là Thánh Cảnh Thập Trọng Thiên.

Hiện tại tu vi cảnh giới, lại tăng vọt điên cuồng, đạt đến một trình độ đáng sợ.

Hai người cũng thực sự không hiểu, Hạo Thiên làm thế nào được.

Trong cùng điều kiện, Dịch Thái Bạch cho rằng, thiên tài như hắn, cũng căn bản không làm được.

"Đi!

Đi xem thử!" Dịch Thái Bạch nói.

"Ngày càng thú vị rồi!" Dịch Phạm cười ha ha, "Nói trước nhé, lát nữa giao thủ với Hạo Thiên, ta tuyệt đối không giúp đâu." Dịch Thái Bạch lạnh lùng liếc hắn một cái, trực tiếp xé rách hư không bắt đầu lên đường.

Cảnh giới Thánh Nhân Vương, nắm giữ rất nhiều pháp tắc Hỗn Độn, một phương vũ trụ tùy ý ngao du, dù cách xa ức ức triệu dặm, cũng có thể đến trong nháy mắt.

Như hai luồng sao băng rực rỡ nhất, hai anh em nhà họ Dịch điên cuồng lên đường.

Hạo Thiên từ từ bay ra ngoài thành.

Vừa ra khỏi thành, phía trước đã xuất hiện Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm.

"Hửm?!

Nhị Chuyển Thánh Nhân Vương!!" Dịch Thái Bạch kinh ngạc.

"Không thể nào!

Kỳ tích!

Chẳng lẽ là Thần Tử chuyển thế?!" Dịch Phạm cũng kinh ngạc đến không ngậm được mồm.

Trong truyền thuyết, Thần Giới có Thần Tử vì lý do nào đó mà vẫn lạc, chuyển thế đầu thai xuống hạ giới, nhưng sau khi sinh ra, thức tỉnh ký ức tiền thế, tu luyện như bật hack, toàn bộ quá trình đều tăng vọt, một đường nghiền ép đối thủ.

"Bớt nói nhảm đi," Hạo Thiên thản nhiên nói, "Cùng lên, thế nào?" "Không không không, ta không có ý định làm địch với ngươi." Dịch Phạm lập tức lùi lại, trong nháy mắt đã ở ngoài trăm triệu dặm, đạt đến một khoảng cách tương đối an toàn.

Hắn phát hiện, hoàn toàn không nhìn thấu Hạo Thiên, tên này quả thực bí ẩn đến cực điểm.

"Vậy được, hôm nay cùng ngươi tính sổ cũ!

Dù thế nào, em trai ta Dịch Thiếu Bạch không thể chết vô ích!" Dịch Thái Bạch trầm giọng nói.

Hắn giơ tay lên, năm ngón tay đột nhiên mở ra, trong tay lập tức xuất hiện một thanh huyết sắc trường đao.

Thanh đao này vô cùng tà tính, trên đó như có vô tận tiên huyết cuộn trào, hiện ra rất nhiều gương mặt oan hồn dữ tợn, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng, khiến người ta tâm thần chấn động, hồn phách dường như cũng muốn lập tức bị chấn tan.

Cả thành Phiêu Miểu, phạm vi ức triệu dặm, đều bắt đầu ầm ầm rung chuyển, hư không bị một sức mạnh vô danh bóp méo nén lại, bão

Hỗn Độn lan tỏa khắp nơi, có một hương vị đáng sợ như trước lúc lượng kiếp giáng lâm.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Thanh đao này tuy không phải thần khí, nhưng khoảng cách đến thần khí cũng không xa.

Chẳng trách Dịch Thái Bạch trước đó dám một mình tiến đến, đối kháng với Thái Cổ Bát Hung Kiếm.

"Mơ mộng hão huyền!" Hạo Thiên không đổi sắc mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng xung quanh Hạo Thiên đột nhiên tối sầm lại, một luồng sức mạnh khổng lồ chưa từng có, từ trong cơ thể bộc phát.

Một bàn tay khổng lồ che trời bao phủ ức ức triệu dặm, đột nhiên xuất hiện.

Bàn tay này lấp lánh hắc quang, đan xen vô số phù văn hình chim cổ đại, có một loại ý cảnh đương thời vô địch, trấn áp Ma Ha địa ngục.

"Ma Ha Thần Chưởng!!" Vô số người kinh ngạc.

Đây chính là tuyệt thế sát chiêu từng nổi danh một thời.

Chỉ có một vị Thần Tử nắm giữ.

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên lại có thể thi triển ra.

Chỉ một chưởng, có thể xóa sổ chư thiên vạn vực, dễ dàng đánh nổ cả thành Phiêu Miểu.

Giết chết Thánh Nhân Vương, chỉ là chuyện nhỏ.

"Không!" Trong mắt Dịch Thái Bạch, lóe lên một tia tuyệt vọng.

Hắn phát hiện, mình đã quá xem thường đối thủ.

Người ta căn bản không thèm lấy ra thần khí.

“Xong rồi!

Chương 385

Dịch Thái Bạch lần này chết chắc rồi!" Dịch Phạm cũng mặt mày xám xịt.

Bàn tay khổng lồ che trời kia trấn xuống.

Khóa chặt vô số thời không, dù Dịch Thái Bạch xé rách hư không bỏ chạy, cũng căn bản không làm được.

Vị thiên tài này bị một chưởng đánh chết ngay tại chỗ.

Cùng với thanh huyết sắc trường đao tà dị phi thường kia, cũng hóa thành tro bụi.

Thậm chí, nguyên thần của Dịch Thái Bạch, còn chưa kịp hóa thành mưa ánh sáng, đã bị bóng tối đi kèm Ma Ha Thần Chưởng nuốt chửng.

"Thánh Nhân Vương vẫn lạc rồi!

Đại sự kiện a!!" "Trời ơi!

Không thể nào, vạn lần không ngờ, Dịch Thái Bạch mang vầng hào quang thiên tài, lại không địch nổi một chiêu của người ta!" "Người này là ai?!

Ma Ha Thần Chưởng quả nhiên mạnh vô địch!

Quá bá đạo!" Cả thành chấn kinh.

Tất cả mọi người đều run lẩy bẩy.

May mắn một chưởng kia không rơi xuống đầu mình.

"....." Thành chủ mới nhậm chức, cũng từ trên bảo tọa tuột xuống.

Dịch Thái Bạch vẫn lạc tại thành Phiêu Miểu, Dịch gia tuyệt đối

không chịu để yên, vị thành chủ này e rằng cũng phải gặp tai ương, bị liên lụy vô tình.

Vút!

Ánh mắt Hạo Thiên, khóa chặt vào Dịch Phạm.

“Ngươi cũng muốn thử không?” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

“Không!

Tuyệt đối không!

Tiền bối xin tha mạng!” Dịch Phạm lập tức sợ hãi, “Tin rằng ngài cũng nhìn ra được, ta tuy họ Dịch, nhưng không cùng một loại với Dịch Thái Bạch.

Sự thật là, ta từ nhỏ là một đứa con riêng, phiêu bạt bên ngoài mấy nguyên hội, sau này mới được lão tổ Dịch gia phái người tìm về.

Ta đối với Dịch gia, không có tình cảm.” “Ngươi nghĩ ta sẽ tin?” Hạo Thiên cười ha ha.

Dù Dịch Phạm không có ý định giao thủ với Hạo Thiên, nhưng chỉ cần Dịch gia ra lệnh, hắn nào dám không tuân theo.

Cho nên, hắn cũng là một kẻ địch tiềm tàng.

Đã là kẻ địch, Hạo Thiên từ trước đến nay chỉ có thể vô tình xóa sổ.

Dứt lời, Ma Ha Thần Chưởng lại lần nữa vỗ xuống, cũng trấn sát Dịch Phạm ngay tại chỗ.

Huyết dịch màu bạch kim vẩy ra.

Lại một cao thủ cấp Thánh Nhân Vương nữa vẫn lạc.

Các cường giả thành Phiêu Miểu, quả thực sắp chấn kinh đến tê dại.

Bởi vì bình thường, gặp được Thánh Nhân Vương một lần đã vô cùng khó khăn, cao thủ cấp bậc này, như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Nhưng bây giờ, chỉ trong nháy mắt, hai Thánh Nhân Vương họ Dịch, đã vẫn lạc bên ngoài thành trì.

Tội lớn thiên đình.

Thành Phiêu Miểu không gánh nổi!

"Nhiều pháp tắc Hỗn Độn vậy sao?!" Hạo Thiên nhướng mày.

Bởi vì sau khi giết chết Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm, rơi ra tại chỗ, có đến hơn năm trăm đạo pháp tắc Hỗn Độn.

Pháp tắc thuộc về sức mạnh đặc thù, không phải sức người có thể phá hủy.

Chỉ có đạt đến cảnh giới thần, mới có thể phân giải.

Cho nên, Hạo Thiên không có gì cố kỵ, trực tiếp thu lấy những pháp tắc này.

Chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ luyện hóa hết chúng, đây cũng là một món hời.

Soạt!

Rất nhiều tài nguyên tu luyện, cũng theo đó rơi vãi trong hư không.

Pháp bảo trữ vật của Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm, sau khi bị đánh nổ, đồ vật bên trong cũng không bị hủy diệt, tất cả đều rơi ra ngoài.

Không hổ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của đại gia tộc.

Tài sản mà hai người mang theo bên mình, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Ngoài hàng trăm vạn viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan, còn có mấy chục miếng ngọc giản ghi lại công pháp và sát chiêu, cũng có một bình chứa hơn trăm giọt Hỗn Độn Thiên Lộ.

Thứ quý giá nhất, lại là một vật thể được bao bọc trong một vầng sáng chín màu. ...

Hạo Thiên chém giết Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm.

Thu hoạch được lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Nhưng, thứ quan trọng nhất trong đó, lại là một bộ hài cốt được bao bọc bởi một vầng sáng thần thánh chín màu.

Vật này đã không còn là xương cốt, trông giống như thủy tinh, tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất, toàn thân tỏa ra bảo quang màu bạch kim, và phát ra khí tức thần thánh.

"Trời ơi!

Lại là Lưu Ly Ngọc Thân, di cốt sau khi thần vẫn lạc!!

Tuyệt đối là bảo bối!!" Thành chủ mới nhậm chức kinh hô.

"?!

Lưu Ly Ngọc Thân trong truyền thuyết?!

Chương 386

Sau khi luyện hóa, lập tức có được thần thể, dù ở cảnh giới thấp, cũng có thể đối kháng với sự tồn tại kinh khủng của Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương ư?!" Rất nhiều người chấn kinh.

Nghe những lời này, Hạo Thiên nhớ lại, trước đó trong ngọc giản ghi lại Ma Ha Thần Chưởng, có đề cập đến vật này.

Món bảo bối này đáng lẽ do Dịch Thái Bạch nắm giữ, nhưng chưa kịp luyện hóa, hoặc là, cảm thấy điều kiện chưa chín muồi, cho nên mang theo bên mình.

Không ngờ, lại làm lợi cho Hạo Thiên.

Vút!

Hạo Thiên không chút do dự, trực tiếp thu lấy nó.

Cảnh giới Thánh Nhân Vương, Hỗn Nguyên Đạo Quả đã hoàn toàn tế luyện đến cực hạn, không có khả năng đề thăng nữa.

Cho nên, khi đối chiến, gần như sẽ không lấy ra để đối đầu.

Ngược lại, lại quay về phương thức chiến đấu như khi còn ở dưới cảnh giới Thánh Nhân.

Nhục thân cường hãn là quan trọng nhất.

Có Lưu Ly Ngọc Thân, Hạo Thiên cảm thấy cường độ nhục thân của mình, có thể đề thăng đến một mức độ cường hãn chưa từng có.

"Bỏ vật này xuống!" Đột nhiên, một giọng nói phẫn nộ, tựa như cơn bão Hỗn Độn cuồng bạo nhất ập đến.

Rầm rầm rầm!!

Bức tường thành cao lớn của thành Phiêu Miểu, bị một giọng nói,

chấn sập một phần ba.

Thời không trăm tỷ dặm, trực tiếp sụp đổ vỡ nát.

Vô số cường giả lập tức thổ huyết từng ngụm lớn.

Bởi vì họ căn bản không chịu nổi uy áp cỡ này.

Ngay cả Hạo Thiên cũng bị chấn lui mấy ngàn dặm.

"Gặp phải một nhân vật cứng cựa rồi!" Hạo Thiên nhíu chặt mày.

Trong vũ trụ này, tuy hắn đã nhanh chóng đề thăng đến cấp Nhị Chuyển Thánh Nhân Vương.

Nhưng, vẫn còn vô số đại lão và cự đầu.

Thậm chí Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương và Thần Tử, cũng không hề hiếm thấy.

Từ góc độ này mà xem, thành Phiêu Miểu chỉ là một nơi nhỏ bé ở nông thôn, loại không thể bước lên sân khấu lớn.

Chỉ riêng cường giả phát ra giọng nói kia, không phải là người Hạo Thiên hiện tại có thể đối kháng.

Xoẹt!

Một thân ảnh cao lớn vạm vỡ, đột nhiên xé toạc bóng tối vô biên, giáng lâm nơi đây.

Một lão giả mặc đạo bào màu đỏ, tóc và râu đều đỏ, nhưng đồng tử lại có màu xanh băng u u, mấy ngàn đạo pháp tắc Hỗn Độn, ngưng tụ trên đỉnh đầu người này thành một vương tọa.

Thấy vậy, Hạo Thiên trong lòng đã có tính toán.

Ít nhất là Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương.

Bởi vì từ Nhất đến Tứ Chuyển Thánh Nhân Vương, pháp tắc Hỗn Độn trên đỉnh đầu ngưng tụ thành vương miện.

Từ Ngũ đến Bát Chuyển Thánh Nhân Vương, pháp tắc Hỗn Độn trên đỉnh đầu ngưng tụ thành vương tọa.

Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương thì pháp tắc Hỗn Độn trên đỉnh đầu, lại là một thần tọa tỏa ra ánh sáng chiếu rọi chư thiên.

"Xong rồi!

Hạo Thiên chết chắc rồi!

Nhân vật số hai của Dịch gia!

Anh em của gia chủ Dịch gia!

Dịch Trần Tử!" Thành chủ mới nhậm chức cảm thán nói.

"Lần này, Hạo Thiên chạy cũng khó." Vô số người kinh hãi tột độ.

Bởi vì từ khi họ biết chuyện đến nay, từ khi xuất đạo đến giờ, những cường giả của thành Phiêu Miểu, chưa từng thấy Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương.

Nói không ngoa, thành chủ hiện tại xách giày cho người ta cũng không xứng.

"Dịch Trần Tử!

Ngươi phải nghĩ cho kỹ!

Sau lưng Hạo Thiên đạo hữu là Thập Cửu Thần Tử!" Giọng nói của Cổ Thần, cũng u u vang lên.

Hóa ra, lão giả kinh doanh thương hành này, vẫn luôn âm thầm quan sát.

Ngay sau đó, thân ảnh của Cổ Thần, xuất hiện trên tường thành.

Dáng vẻ của ông ta không già nua như vậy, ngược lại mắt sáng như đuốc, ít nhất là xa xa không uy phong bằng Dịch Trần Tử.

"Vậy sao?! 58.

Chẳng lẽ hắn giết đệ tử Dịch gia của ta, ta phải trăm phương nghìn kế nịnh bợ lấy lòng?" Dịch Trần Tử hừ lạnh một tiếng.

"Hình như là vậy." Giọng Cổ Thần bình tĩnh.

Toàn trường im phăng phắc.

Ai nấy đều nín thở, sợ làm phiền hai người đang đối đầu nhau.

"Ngươi rốt cuộc có biết đang nói chuyện với ai không?" Trong mắt Dịch Trần Tử, lập tức lóe lên một tia sát ý.

Trong mắt Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương, nhân vật như Cổ Thần, còn ti tiện hơn con kiến vạn lần.

"Không biết sống chết," Cổ Thần lắc đầu, "Không vì ngươi, cũng phải vì gia tộc sau lưng ngươi, chẳng lẽ ngươi không sợ Dịch gia bị diệt tộc sao?" Dứt lời, Cổ Thần lấy ra một tấm bài tử lưu chuyển ngân quang, trên đó phun ra ánh sáng thần thánh chín màu, một loại khí tức bản nguyên của thiên đạo lan tỏa, thuần túy thuần khiết, bốn chữ hình chim cổ đại hiện ra.

Rõ ràng là bốn chữ "Như Ngô Thân Lâm".

Thấy tấm bài tử này, toàn thân Dịch Trần Tử run lên như bị co giật.

Chương 387

Tám vạn bốn ngàn lỗ chân lông trên người, đồng thời toát ra mồ hôi lạnh.

Rầm rầm rầm!

Cả thành Phiêu Miểu, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, ai nấy đều không dám ngẩng đầu, sợ xúc phạm thần uy.

Phịch!

Dịch Trần Tử cũng quỳ xuống.

Dù quý là Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương, cũng không thể đối kháng với Thần Tử.

Một trăm gia tộc Dịch cộng lại, cũng không bằng một ngón tay của Thần Tử.

Thấy vậy, Hạo Thiên dường như đã hiểu ra.

Hắn đương nhiên biết đây là vật gì, được gọi là Thần Tử Lệnh.

Tấm bài này tương tự như tín vật "Như Trẫm Thân Lâm" mà hoàng đế ban cho khâm sai đại thần.

Hơn nữa, trong đó thậm chí còn ẩn chứa một luồng ý niệm, một phân thân của Thần Tử.

Chỉ cần người trước mắt có bất kỳ hành động phản kháng nào, phân thân của Thần Tử sẽ lập tức xuất hiện, thực thi sự trừng phạt tàn khốc vô tình, giết đến máu chảy thành sông.

Dịch Trần Tử sao dám phản kháng.

"Tốt rồi," Cổ Thần lại nói, "Dịch đạo hữu, biết nên làm gì rồi chứ?" "Ta tự sát tạ tội!

Chỉ cầu Thần Tử không giáng tội lên Dịch gia!" Dịch Trần Tử nhục nhã nói.

Nghe lời này, toàn trường lại lần nữa chấn kinh.

Vị này cũng là một nhân vật cứng cựa.

Nhưng đứng ở góc độ của ông ta, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nếu không, Dịch gia rất có khả năng đi theo vết xe đổ của Lệ gia ở thành Bái Nguyệt, mấy chục nguyên hội tích lũy bị xóa sổ, từ đó suy tàn.

"Hạo Thiên đạo hữu thấy thế nào?

Xử trí như vậy có công bằng không?" Cổ Thần lại hỏi.

"Miễn cưỡng đi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

"Vậy được, Dịch đạo hữu có thể động thủ rồi." Cổ Thần nói.

Dịch Trần Tử bất đắc dĩ, chỉ đành làm theo.

Trong nháy mắt, sắc mặt ông ta trở nên xám xịt vô cùng, pháp tắc Hỗn Độn trên đỉnh đầu lần lượt vỡ tan, đạo bào màu đỏ trên người cũng đầy vết bẩn, một luồng mùi hôi thối từ trên người bay ra.

Chỉ trong hai ba hơi thở, nguyên thần của Dịch Trần Tử xuất khiếu, tại chỗ hóa thành mưa ánh sáng cam lồ, thân thể của ông ta nhanh chóng khô héo, cả người hóa thành tro bụi.

Hít!

Vô số người im như ve sầu mùa đông.

Quá đáng sợ!

Tên Hạo Thiên này không thể chọc vào!

Có cường giả cấp Thần Tử che chở, ai dám động vào?!

Đương nhiên, Dịch Trần Tử cũng để lại một pháp bảo trữ vật

hình hạt châu, dùng làm bồi thường chuộc tội.

Hạo Thiên nhìn cũng không thèm nhìn, thu lấy hạt châu này.

Không cần nghĩ cũng biết, tài nguyên tu luyện trữ trong đó, tuyệt đối vượt xa tài sản của Dịch Thái Bạch và Dịch Phạm.

"Hạo Thiên đạo hữu, đã đắc tội nhiều rồi!

Từ nay Dịch gia sẽ phụng đạo hữu làm quý khách, muốn gì được nấy!" Cách xa ức triệu dặm, lão tổ tông của Dịch gia lên tiếng. 59.

Trong giọng nói toát ra vẻ khiêm nhường và thấp kém.

Dịch Trần Tử tự sát, lão tổ tông Dịch gia cúi đầu xin hòa.

Một cuộc khủng hoảng chưa từng có đã xảy ra đảo ngược.

Hạo Thiên cũng có chút khó tin.

"Thần Tử quả nhiên phi phàm…" Hạo Thiên suy nghĩ. 60.

Vậy thì trước tiên đột phá Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, sau đó tìm cách trở thành Thần Tử, đi đến thế giới ở tầng thứ cao hơn.

Hắn nhớ rất rõ.

Vũ trụ này chỉ là khu vực trung gian, còn xa mới là Thần Giới.

"Hạo Thiên đạo hữu, hay là chúng ta tìm một nơi uống chén trà." Cổ Thần thu lại Thần Tử Lệnh, mỉm cười nói.

Hạo Thiên không từ chối.

Hắn biết, đối phương đang tìm cơ hội để nói chuyện với mình.

Hai người quay trở lại thành Phiêu Miểu.

Ngoài thành một mảnh tĩnh lặng.

Không ai dám tìm hắn gây phiền phức nữa.

Kết cục của Dịch gia, mọi người đều đã thấy, không ai ngu ngốc

đến mức đi chọc giận Thần Tử.

Cổ Thị Thương Hành chiếm diện tích rất lớn, có đến trăm vạn mẫu, xây dựng phú lệ đường hoàng, hoàn toàn không thua kém phủ thành chủ.

Hai người đi vào trong đó, vào một căn phòng đặc biệt.

Bốn bức tường, trần nhà và sàn nhà ở đây, đều được bố trí thần cấm đặc biệt, cách ly mọi sự dòm ngó của cường giả.

Cổ Thần đích thân pha trà, rót trà, vô cùng khách khí.

Chương 388

“Đa tạ.” Hạo Thiên trầm giọng nói.

Thực ra, vừa rồi Cổ Thần không xuất hiện cũng không sao.

Hắn hoàn toàn có thể dựa vào Hỗn Độn Chi Dực để trốn thoát.

Nhưng làm như vậy, chỉ gây ra phiền phức không dứt.

May mà Cổ Thần lại lần nữa ra mặt, giúp hắn một tay.

“Không cần cảm tạ ta,” Cổ Thần cười nói, “Thập Cửu Thần Tử coi trọng ngươi, cho nên lão hủ cũng không thể để ngươi xảy ra chuyện.” “Thần Tử ở đâu?

Có gì phân phó không?” Hạo Thiên hỏi.

“Thần Tử hành tung bất định,” Cổ Thần nói, “Ngươi cũng biết, ngài ấy nắm trong tay vô số đại thiên thế giới, chỉ riêng việc đi tuần du mỗi thế giới một lần, đã rất phiền phức rồi, không có nhiều thời gian rảnh rỗi.” Hạo Thiên ừ một tiếng.

Đây cũng là sự thật.

Theo như hắn biết, Thập Cửu Thần Tử, thế giới lớn như Hồng Hoang, dưới trướng có đến một trăm lẻ tám cái.

Không biết, bây giờ có tăng thêm không.

Cần phải lo lắng nhiều như vậy, chẳng trách Thập Cửu Thần Tử không có thời gian.

“Ý của Thần Tử là, để Hạo Thiên đạo hữu, gia nhập một thế lực tông môn để tìm kiếm sự che chở.” Cổ Thần nói, “Nếu đạo hữu không có ý kiến, lão hủ sẽ đưa ngươi đến Chúng Thánh Điện, điện chủ là bạn tốt của Thập Cửu Thần Tử, đối phương sẽ chăm sóc ngươi.”

“Chúng Thánh Điện?” Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Cái tên này hắn có ấn tượng.

Trong ngọc giản ghi lại Ma Ha Thần Chưởng, có giới thiệu về thế lực này.

Theo đó, thế lực của Chúng Thánh Điện, tương đương với một trăm thành Hỗn Độn hạt nhân, có thể nói là cực kỳ hùng mạnh.

Người có thể tiến vào đó, cũng đều là những tuyệt thế thiên kiêu nổi danh một phương, không có một kẻ yếu nào.

Đệ tử nhập môn, ít nhất phải đạt cấp Nhất Chuyển Thánh Nhân Vương.

Hơn nữa cần có người giới thiệu, không thể tự mình đi.

Nếu có thể tiến vào Chúng Thánh Điện, dù là Thần Tử bình thường, cũng không thể dễ dàng bắt nạt hắn.

“Ngươi luyện hóa Lưu Ly Ngọc Thân trước, rồi hẵng đi.” Cổ Thần lại nói.

“Không vấn đề.” Hạo Thiên gật đầu.

Lão già Cổ này quả thực cũng lo cho hắn.

Tại Cổ Thị Thương Hành, Hạo Thiên mở ra một phủ đệ tạm thời, tiến vào đó bắt đầu bế quan.

Trước tiên lấy ra hạt châu trữ vật của Dịch Trần Tử.

Thần niệm xâm nhập vào trong, lập tức mừng rỡ.

Hóa ra, bên trong có đến mười quả Hỗn Nguyên Tử Ngọc Tiên Đào.

Hơn ba trăm giọt Hỗn Độn Thiên Lộ.

Một trăm năm mươi vạn viên Vô Lượng Bách Kiếp Kim Đan.

Hàng ngàn đạo pháp tắc Hỗn Độn các loại.

Vô số thần thông và sát chiêu mà Dịch gia khổ công thu thập.

Một tòa thần điện làm bằng Hỗn Độn tiên kim.

Hai chiếc thái cổ phi chu.

Còn có vô số bảo vật gần cấp thần khí, đỉnh, côn, kiếm, phủ, cung, chùy, chiến giáp, gần như có đủ cả.

Hạo Thiên lập tức gọi Dao Trì và Ngoan Nhân Đại Đế ra, phân phát những bảo vật này xuống, thực lực của Thiên Đình Bách Thánh, lại bước lên một tầm cao mới.

"Không đột phá Nhất Chuyển Thánh Nhân Vương, không được xuất quan." Hạo Thiên phân phó.

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Thiên Đình Bách Thánh lần lượt đáp lời.

Tiếp đó, Hạo Thiên lấy ra Lưu Ly Ngọc Thân.

Vật này không hổ là hài cốt của thần, nếu không có Thái Cổ Bát Hung Kiếm bên người, Hạo Thiên thậm chí không thể tiếp cận trong phạm vi một vạn dặm.

Ánh mắt rơi trên Lưu Ly Ngọc Thân, Hạo Thiên cẩn thận quan sát.

Nó mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, bên trong ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố, đó không phải là năng lượng thuộc về hạ giới.

Thậm chí chỉ cần một chút xíu, cũng có thể trấn áp Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương.

Hạo Thiên thúc đẩy Thái Cổ Bát Hung Kiếm, toàn lực chém ra một kiếm.

Chỉ tóe ra ngàn vạn tia lửa, nhưng không để lại một chút dấu vết

nào.

"Quá mạnh!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Hắn gần như không cần suy nghĩ, thi triển Đại Chuyển Giá Thuật, dung hợp Lưu Ly Ngọc Thân vào cơ thể, thay thế xương cốt ban đầu.

Quá trình này, vô cùng nguy hiểm.

Nhưng, Hạo Thiên đã trải qua quá nhiều trận chiến lớn, chút khó khăn này không thể làm khó được hắn.

Vốn dĩ, muốn luyện hóa Lưu Ly Ngọc Thân, gần như là không thể.

Nhưng Dịch gia để bồi dưỡng Dịch Thái Bạch, đã phải trả một cái giá rất lớn, chém đi ý chí thần linh còn sót lại trên Lưu Ly Ngọc Thân.

Lần này, lại vô tình làm lợi cho Hạo Thiên.

Rầm!

Hạo Thiên chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, mồ hôi lạnh to như hạt đậu tuôn ra, suýt nữa ngất đi.

"Chống đỡ!" Hạo Thiên cắn răng kiên trì.

Muốn đứng vững ở Chúng Thánh Điện nơi cường giả như mây, chỉ bằng thực lực hiện tại của Hạo Thiên là không đủ.

Một Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương, có thể dễ dàng bắt nạt hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Chương 389

Vô số lần hắn cảm thấy, nhục thân sắp sửa vỡ tan.

Bởi vì Lưu Ly Ngọc Thân thực sự quá mạnh mẽ, bài xích nhục thân tương đối yếu ớt của hắn.

Cuối cùng, sau hàng trăm triệu lần ma sát, Lưu Ly Ngọc Thân đã ổn định lại.

Lúc này, Lưu Ly Ngọc Thân bắt đầu phóng ra năng lượng mạnh mẽ, âm thầm thay đổi, cải tạo thân xác của Hạo Thiên.

Quá trình này cũng vô cùng gian nan.

Nhưng thu hoạch lại lớn chưa từng có.

Đợi đến khi Hạo Thiên phá quan.

Hắn phát hiện, thân xác của mình, đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

Trở nên sáng bóng như ngọc, không có một lỗ chân lông thô nào, da dẻ như hổ phách, có thể nhìn thấy kinh mạch và huyết quản bên trong, cùng với hàng tỷ phù văn uốn lượn ẩn dưới da, loại phù văn này chuyên thuộc về thần linh, có một hương vị thánh khiết bất hủ.

Trọng lượng cơ thể, nặng hơn trước đây ngàn lần.

Lúc này, hắn thậm chí có thể dùng tay không bắt lấy một nhát chém của thần khí, đã có được thần thể không thuộc về cảnh giới này.

"Cũng tạm được rồi." Hạo Thiên hài lòng.

Hắn cảm thấy, bây giờ hợp thân lao tới, có thể đâm thủng cả thành Phiêu Miểu thành một cái hố lớn.

"Chúc mừng Hạo Thiên đạo hữu!" Cổ Thần tươi cười rạng rỡ.

Tuy đã đợi rất lâu.

Nhưng, trên mặt Cổ Thần không có một chút gì là không kiên nhẫn.

Ngược lại còn vui mừng từ tận đáy lòng, như thể chính ông ta đã luyện hóa Lưu Ly Ngọc Thân vậy.

"Có thể xuất phát rồi." Hạo Thiên mỉm cười nói.

Cổ Thần gật đầu, cùng Hạo Thiên đồng hành.

Hai người đi thẳng ra khỏi thành Phiêu Miểu, bắt đầu một cuộc hành trình dài.

Hóa ra, khoảng cách đến Chúng Thánh Điện, xa xôi dị thường, cách xa cả vũ trụ này.

Mất đến hai vạn năm.

Phía trước xuất hiện một vùng mây lành rực rỡ huy hoàng, làm nổi bật một tòa điện đường khổng lồ tựa như thần vực. ...

Phía trước là Chúng Thánh Điện.

Hạo Thiên nhìn một cái, cũng cảm thấy phi thường.

Lúc mới đến, hắn cảm thấy thành Phiêu Miểu đã rất lớn rồi, nhưng quy mô của Chúng Thánh Điện, còn lớn hơn thành Phiêu Miểu gấp mười vạn lần.

Một mắt hoàn toàn không nhìn thấy hết.

Dù có phóng ra thần niệm, cũng cần đến nửa ngày, mới có thể bao phủ hoàn toàn nơi đây.

Thỉnh thoảng có người ra vào từ cửa lớn của điện đường.

Ai nấy đều tốc độ tuyệt luân, khí tức khủng bố vô cùng.

Ngũ Chuyển Thánh Nhân Vương ở đây, chỉ là nhân vật bình

thường.

Thậm chí còn có tinh anh Thất Chuyển, Bát Chuyển.

"Đến rồi," Cổ Thần nói, "Sau khi vào, tự báo gia môn, qua được khảo hạch, có thể trở thành đệ tử trong đó." "Chỉ là đệ tử?" Hạo Thiên nhướng mày.

"Đương nhiên rồi," Cổ Thần cười cười, "Sau này ngươi sẽ biết, Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, mới có thể trở thành thân truyền đệ tử, dưới Ngũ Chuyển, đều chỉ là ngoại môn đệ tử." Hạo Thiên ừ một tiếng.

Khi còn trên đường, hắn nghe Cổ Thần nhắc đến, nơi đây là học phủ cao nhất chuyên cung cấp nhân tài cho Thần Giới.

Đại diện cho nền văn minh mạnh nhất của vũ trụ này.

Từ biệt Cổ Thần, Hạo Thiên đi thẳng về phía cổng lớn của Chúng Thánh Điện.

Cánh cổng này, to lớn đến mức đáng sợ.

Hạo Thiên cảm thấy, đây hẳn là cánh cổng số một thiên hạ, bởi vì chiều dài cổng đã vượt quá mười vạn dặm, cao năm mươi vạn dặm.

Hơn nữa, xung quanh còn điêu khắc vô số thần thú mạnh mẽ của Thần Giới, trông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Vút!

Hạo Thiên trực tiếp xuyên qua.

Nhưng, lại bị một tầng bình chướng vô hình ngăn lại.

"Đứng lại!

Người từ đâu đến, dám tự tiện xông vào Chúng Thánh Điện!" Một giọng nói trầm hùng vang lên.

Trong chốc lát, một vệ binh tựa như Cự Linh Thần xuất hiện.

Toàn thân mặc giáp trụ, tay cầm thần qua, pháp tắc Hỗn Độn trên đỉnh đầu hóa thành một vương tọa, là một Thất Chuyển Thánh Nhân Vương.

"Thập Cửu Thần Tử tiến cử bần đạo, đến gia nhập Chúng Thánh Điện." Hạo Thiên trầm giọng nói.

"Vậy sao?

Thập Cửu Thần Tử tiến cử!

Đạo hữu mời vào!" Vệ binh lập tức cho đi, vẻ mặt lạnh lùng cũng trở nên hòa nhã hơn rất nhiều.

Hạo Thiên trong lòng hiểu rõ.

Thập Cửu Thần Tử trước đây, e rằng đã đến đây, và danh tiếng rất vang dội.

Nếu không, sẽ không đến mức cả vệ binh cũng phải cung kính.

Phải biết rằng, trong vũ trụ này, số lượng Thần Tử có đến mấy ngàn, không phải ai cũng có thể giành được sự tôn trọng.

Hạo Thiên đi vào trong, lập tức thấy rất nhiều hòn đảo lơ lửng trên không trung.

Chương 390

Mỗi một hòn đảo đều bị sương mù Hỗn Độn bao phủ, không nhìn rõ tình hình, nhưng loáng thoáng có thể thấy được hình dáng của thần điện.

“Đạo hữu trông lạ mặt, chắc là người mới đến!

Hoan nghênh!” Có một vầng sáng dịu dàng bay tới.

Trong vầng sáng, một nữ tử mặc y phục lụa xanh, dung mạo xinh đẹp, khóe miệng nở nụ cười, trên mặt có hai lúm đồng tiền nhỏ, trông rất đáng yêu.

“Ta muốn đi tham gia khảo hạch nhập môn.” “Không vấn đề, đạo hữu mời đi bên này!” Nữ tử áo xanh cười nói.

Dưới sự dẫn đường của nàng, Hạo Thiên mất một nén nhang, đã đến một hòn đảo lơ lửng gần cổng lớn nhất.

Khoảnh khắc đặt chân lên đảo, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Phía trước cỏ xanh mơn mởn, không có bất kỳ thần điện nào, nhưng có một tấm bia thần đen kịt, trên đó đầy những vết dao, lỗ kiếm, nhưng nhìn kỹ, không có vết nào có thể tạo thành dấu tích quá sâu.

“Hạo Thiên đạo hữu, chỉ cần trên tấm bia thần này, để lại một dấu tích, bất kể là dấu tay, vết quyền, lỗ kiếm hay gì khác đều được.” Nữ tử áo xanh giải thích, “Chỉ có cấp Thánh Nhân Vương, mới có thể gây tổn hại cho bia thần.

Thánh Cảnh Thập Nhị Trọng Thiên, hoàn toàn không được.” Nghe đến đây, Hạo Thiên khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đây cũng là một cách hay.

Đơn giản mà rõ ràng.

Nhưng, chưa đợi hắn động thủ.

Lại có người đến.

"Nhường đường!

Ta có việc, để ta trước!" Người nói là một thanh niên tay đeo chiếc nhẫn ngọc lục bảo của bà, mặt trắng không râu, dáng vẻ vô cùng cao ngạo, dường như là con cháu thế gia.

Tu vi của người này, là Tam Chuyển Thánh Nhân Vương, đặt ở bên ngoài cũng không yếu.

Hắn liếc Hạo Thiên một cái, vẻ mặt có chút khinh miệt, đi thẳng ra phía trước.

"Cút!" Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn là người nóng tính, không nể nang ai cả.

"Hửm?!" Sắc mặt thanh niên trầm xuống, "Báo tên của ngươi ra, bản tọa bảo đảm sẽ khiến ngươi không sống yên ổn được." Hạo Thiên không đổi sắc mặt, đột nhiên vung bàn tay.

Trong nháy mắt, một cái tát vung ra, nhanh đến cực hạn.

Đối phương không kịp né tránh, trực tiếp bị đánh nổ, thân xác hóa thành một đám sương máu, nguyên thần vỡ tan thành mưa ánh sáng cam lồ.

Keng!

Chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia rơi xuống, hóa ra là một pháp bảo gia truyền.

"....." Nữ tử áo xanh dẫn đường cho Hạo Thiên ngây người.

Trong Chúng Thánh Điện trừ một số nơi đặc biệt ra, nghiêm cấm đánh nhau.

Hạo Thiên lại mạnh mẽ vô cùng, vừa đến đã tát chết một người không tôn trọng mình.

"Không sao, mọi chuyện do ta gánh." Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Loại cố ý mạo phạm này, tuyệt đối không thể tha thứ, một chưởng đánh chết đã là nể mặt hắn rồi." Nữ tử áo xanh lập tức không dám lên tiếng.

Tên này quá hung tàn.

Tuyệt đối không thể dùng lời lẽ chống đối.

Nhưng vì trách nhiệm, nữ tử áo xanh âm thầm truyền tin, báo cáo sự việc xảy ra ở đây cho trưởng lão quản lý ngoại môn đệ tử.

Hạo Thiên cũng không quan tâm nhiều, đi thẳng lên phía trước.

Hắn nhìn cũng không thèm nhìn, một quyền tung ra, trực tiếp đấm lên bia thần, tạo ra một cái hố lớn có đường kính hơn ba trượng, sâu cũng ba trượng.

Cả tấm bia thần không hề rung lắc, vẫn vững như núi.

Hạo Thiên ước tính, muốn phá hủy hoàn toàn tấm bia thần này, e rằng cả Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương cũng không làm được.

"Trời ơi!" Nữ tử áo xanh quay đầu lại, lập tức kinh ngạc đến không ngậm được mồm.

Gây ra sự phá hoại khủng khiếp như vậy.

Trong gần mười nguyên hội gần đây, Hạo Thiên là người đầu tiên.

Những chuẩn đệ tử khác tham gia khảo hạch, nhiều lắm cũng chỉ để lại trên đó những vết tích mờ nhạt, giống như gãi ngứa vậy.

Nguyên nhân đơn giản, chất liệu của tấm bia này phi thường, là một loại khoáng thạch cứng rắn của Thần Giới luyện chế thành, người hạ giới làm sao có thể dễ dàng phá hủy.

Có thể để lại dấu vết trên đó, thực lực đã không tồi rồi.

"Sao, thành tích không đủ sao?

Vậy ta thêm một chút sức nữa." Hạo Thiên hỏi.

"Ngươi… chưa dùng hết toàn lực?" Hai chân nữ tử áo xanh mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Khủng bố như vậy!

Quả thực khủng bố như vậy!

Hạo Thiên quan sát biểu cảm của nàng, hiểu rằng mình đã qua khảo hạch.

Nguyên nhân đơn giản, những dấu ấn khác trên bia thần, mức độ phá hoại đều xa không bằng hắn.

Đúng lúc này.

Một thân ảnh mạnh mẽ khiến người ta kinh sợ giáng lâm.

Tiếng gầm như sấm sét đột nhiên nổ vang.

"Kẻ nào to gan!

Dám giương oai ở Chúng Thánh Điện!" Lão giả gầm lên, "Chẳng lẽ không biết quy củ ở đây sao?

Nếu không phải lên sinh tử đài, không được động thủ trong phạm vi học phủ." "Ồ?

Ngươi muốn trấn áp ta?" Hạo Thiên cười ha ha.

"Đó là Phù trưởng lão quản lý ngoại môn đệ tử!

Chương 391

Đạo hữu cẩn thận lời nói!" Nữ tử áo xanh vội vàng khuyên can.

"Trưởng lão ngoại viện, Phù trưởng lão?" Hạo Thiên đánh giá đối phương.

Đối phương cũng đang đánh giá hắn.

Cả hai đều nhìn nhau không vừa mắt.

"Kẻ nào phá vỡ quy tắc, bản trưởng lão sẽ trấn áp kẻ đó!" Phù trưởng lão mặt lạnh như băng, hiển nhiên cũng là một kẻ nóng tính.

"Vậy thì cứ thử xem." Hạo Thiên cười ha hả.

Nghe vậy, thanh y nữ tử sợ đến ngây người.

Nàng chưa từng thấy tân nhân nào kiêu ngạo như vậy.

Ai cũng biết Chúng Thánh Điện hùng mạnh, lúc mới đến, ai nấy đều phải kẹp đuôi lại, làm người khiêm tốn, sợ bị đàn áp đột ngột rồi không có cách nào xoay người.

Thế mà Hạo Thiên vừa đến đã giết tân nhân cùng lứa, lại còn chống đối trưởng lão ngoại viện, quả thực là không coi ai ra gì.

Trong mắt Phù trưởng lão cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Lão đã gặp nhiều tân nhân, nhưng kẻ như Hạo Thiên quả thực không nhiều.

Có thể lăn lộn ở ngoại viện, Phù trưởng lão cũng không phải kẻ đơn giản thô bạo, trong thô có tinh, gặp chuyện sẽ không làm căng.

"Thanh La, nói lai lịch của tên nhóc này xem!" Phù trưởng lão đảo mắt, trầm giọng phân phó.

“Vâng!” Nữ tử thanh y tên Thanh La lập tức cung kính đáp.

Chỉ dùng hai ba câu, nàng đã nói rõ lai lịch của Hạo Thiên.

“Cái gì!

Người của Thần tử thứ mười chín!” Sắc mặt Phù trưởng lão lập tức thay đổi.

Vẻ tức giận phừng phừng lúc trước lập tức chuyển thành ngưng trọng.

“Sao, có vấn đề gì à?” Hạo Thiên cười ha hả.

“Hôm nay ta không đến, cũng không thấy, không biết gì cả.” Phù trưởng lão dứt khoát, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Thấy vậy, Hạo Thiên lập tức hiểu ra, đối phương đã bị dọa sợ.

Xem ra chiêu bài của Thần tử thứ mười chín ở đây cũng hữu dụng đấy.

“Chúc mừng đạo hữu đã thông qua khảo hạch,” Thanh La nói, “Tiếp theo, ngài đã trở thành đệ tử ngoại viện của Chúng Thánh Điện.” “Chỉ là ngoại viện thôi sao?

Giới thiệu cho ta một chút, toàn bộ cấu trúc của học phủ, có những phân chia cụ thể nào.” Hạo Thiên trầm ngâm nói.

“Đương nhiên là được,” Thanh La lập tức giải thích, “Thánh Nhân Vương từ Nhất chuyển đến Tứ chuyển, tự động được xếp vào ngoại viện.

Thánh Nhân Vương từ Ngũ chuyển đến Bát chuyển, thăng lên nội viện.

Cửu chuyển Thánh Nhân Vương, có thể trở thành ứng cử viên

Thần tử, thậm chí trở thành đệ tử thân truyền của viện chủ đại nhân." Hạo Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hóa ra bọn họ phân chia thân phận đệ tử dựa theo cảnh giới tu vi, chứ không phải thực lực chân chính.

"Vậy ngoại viện có bao nhiêu người, bình thường phải làm những gì?" Hạo Thiên lại hỏi.

"Hiện tại, ngoại viện là nơi đông người nhất trong toàn bộ Chúng Thánh Điện," Thanh La lại nói, "Tổng cộng có hơn hai mươi tỷ Thánh Nhân Vương, mấy vạn đường khẩu khác nhau, trưởng lão có khoảng một nghìn vị.

Dựa theo quyền hạn cao thấp, phân thành từ một sao đến bốn sao." Hạo Thiên nhớ lại, trước ngực đạo bào của Phù trưởng lão vừa rồi có một ngôi sao nhỏ, xem ra là trưởng lão cấp thấp nhất, chẳng trách không dám dễ dàng gây sự.

"Nhiệm vụ bình thường là nghe giảng đạo, tham gia các loại lịch luyện và khảo hạch, hoàn thành các nhiệm vụ mà học phủ giao phó." Thanh La nói, "Để báo đáp, học phủ sẽ che chở cho mỗi đệ tử, bảo vệ lợi ích của họ.

Đồng thời, đúng hạn phát tài nguyên tu luyện tương ứng." Hạo Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Cũng không khác mấy so với tưởng tượng của hắn.

Ngay sau đó, Hạo Thiên được dẫn đến một hòn đảo lơ lửng, nhận lấy một bộ đạo bào đệ tử màu thiên thanh.

Trên hòn đảo lơ lửng này trồng một cây đại thụ chọc trời, cây cao đến mức ức triệu dặm, vòng eo của nó to bằng cả trăm Thiên Đình, cành cây và rễ cây đều đâm sâu vào hư không, trông vô cùng tràn đầy sức sống.

Từng tòa phủ đệ của tu sĩ được đục khoét trên thân cây, nhìn qua chi chít, căn bản không đếm xuể.

"Cô Hoạch Thần Thụ," Thanh La giải thích, "là một giống loài của Thần Giới, nhưng đã được điện chủ đời đầu mang về đây, sau đó dần dần thích ứng với môi trường nơi này, từng bước trưởng thành thành bộ dạng mà ngài thấy." "Hóa ra là thần thụ, thảo nào." Hạo Thiên ừ một tiếng.

Trước đây hắn cũng nhận được rất nhiều Hỗn Độn linh căn, nhưng đều thua xa cây trước mắt này.

"Động phủ cần phải lựa chọn," Thanh La lại nói, "Trên cây này càng lên cao, môi trường tu luyện càng tốt, tranh đoạt cũng càng kịch liệt, Hạo Thiên đạo hữu tự mình quyết định nhé." "Đa tạ." Hạo Thiên chân thành nói.

Đối phương kiên nhẫn giải thích lâu như vậy cũng không dễ dàng.

Thần niệm vừa tỏa ra.

Hắn lập tức cảm nhận được, rất nhiều động phủ đều phun ra quang hoa nhàn nhạt, bố trí cấm chế, hiển nhiên đều là nơi đã có chủ.

Càng lên trên, động phủ gần như đã có người ở hết, không còn một chỗ trống nào.

Gần đỉnh cây, động phủ càng ngày càng thưa thớt, nhưng mỗi một cái đều đã bị người chiếm giữ.

"Thôi vậy, tùy tiện tìm một chỗ ở là được." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Dù sao đây cũng chỉ là ngoại viện, không cần phải tính toán nhiều như vậy, vả lại bây. giờ hắn cũng không thiếu tài nguyên tu luyện. 61.

Đến khi thăng lên nội viện mới cần tìm một động phủ tuyệt hảo.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên lập tức tìm một động phủ gần gốc cây, trực

tiếp dọn vào ở.

Bên trong động phủ trống không, cực kỳ rộng lớn, so với Trung Ương Thần Điện ở Hư Thần Giới trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Hạo Thiên nhìn một lượt, tiện tay bố trí mấy tầng Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm, sau đó ném ra một tòa Hồng Mông Điện, nhẹ nhàng thoải mái vào ở.

Bên trong Hồng Mông Điện có đủ mọi thứ, cũng đỡ cho Hạo Thiên phải tạo ra lại.

"Ngoan Nhân, mọi người tu luyện thế nào rồi?" Hạo Thiên khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp hỏi.

Chương 392

Trước đó hắn đã phân phát tài nguyên tu luyện, để Thiên Đình bách thánh bế quan cho tốt, đến nay đã hai vạn năm trôi qua, cũng nên có thành tựu rồi.

"Khởi bẩm bệ hạ, tất cả đạo hữu đều đã tập thể tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân Vương, nhưng đa số chỉ là Nhất chuyển." Ngoan Nhân giới thiệu, "Chỉ có Liễu Y Y muội tử, tấn thăng Nhị chuyển Thánh Nhân Vương." "Vậy cũng không tệ rồi." Hạo Thiên hài lòng.

Liễu Y Y sinh ra và lớn lên ở một phương vũ trụ này, hiểu rõ các quy tắc và bí mật ở đây hơn Thiên Đình bách thánh, thăng cấp đương nhiên sẽ nhanh hơn một chút.

Thiên Đình bách thánh so với trước kia, quả thực là thay da đổi thịt, hoàn toàn không thể so sánh.

Lúc rời khỏi Hồng Hoang thế giới, tu vi của mọi người còn quá thấp.

Trưởng thành luôn cần có quá trình, vội cũng không được.

Hạo Thiên suy nghĩ một chút, chiếc nhẫn trữ vật đoạt được trước đó, lập tức lấy ra, thần niệm xâm nhập vào trong.

"Ồ?

Đồ đạc không ít nha." Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Bởi vì gã xui xẻo bị hắn một chưởng đánh chết kia, đồ đạc chứa trong pháp bảo trữ vật không hề ít hơn Dịch Trần Tử, thậm chí chủng loại còn nhiều hơn.

Trong đó có một vài tín vật, cho thấy thân phận của kẻ đó.

Là một đệ tử thế gia trong một tòa Hạch tâm Hỗn Độn thành, Thuần Dương thành, họ Kỷ.

Hạo Thiên cũng không quan tâm những thứ này.

Đã đắc tội với gia tộc này, cũng chẳng sao cả, nếu họ tìm đến báo thù, cứ trực diện đối đầu là được.

Tình cờ, trong quá trình kiểm kê tài nguyên tu luyện, hắn phát hiện một thứ vô cùng thần dị.

Một chút cũng không thua kém Lưu Ly Ngọc Thân mà hắn có được trước đó.

"Kỷ gia ở Thuần Dương thành, sao lại có thứ này?!" Hạo Thiên cũng kinh ngạc.

Bởi vì trước mặt hắn, là một tấm bản mệnh đạo phù.

Thuộc về một vị thần linh.

Nói đơn giản, bản mệnh đạo phù có thể ký thác một giọt máu, sau đó giấu vật này đi, nếu chủ nhân thân tử đạo tiêu, bất kể khoảng cách bao xa, đều có thể dựa vào giọt máu này để lập tức hồi sinh.

Thần linh đương nhiên không phải vĩnh hằng bất diệt, cũng sẽ bị người khác giết chết trong tranh đấu.

Nhưng không biết vì sao, vị đại năng này lại không thể thông qua bản mệnh đạo phù để hồi sinh.

Tỷ lệ này, quả thực thấp đến cực điểm.

Hạo Thiên suy đoán, nếu mình gặp phải tình huống tương tự, bị buộc phải tiến hành tích huyết trọng sinh, cũng không đến mức thất bại.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, tình huống lúc đó xảy ra thảm liệt đến mức nào.

Hoặc là, đối thủ của vị thần linh đó, biết sự tồn tại của bản mệnh đạo phù, đã thi triển thủ đoạn đặc thù, ngăn cản chuyện này xảy ra.

Do đó, bản mệnh đạo phù còn lưu lại một giọt thần huyết, vậy mà không bị tiêu hao hết.

Không hiểu sao, lại rơi vào tay gã xui xẻo kia.

"Kệ đi, dù sao cũng tiện cho ta." Hạo Thiên tâm niệm vừa động.

Lập tức dùng thần niệm bao bọc lấy đạo phù chú màu vàng sậm, trong nháy mắt phá vỡ vô số cấm chế ẩn chứa bên trong, thấy được giọt thần huyết kia.

Một giọt thần huyết, còn nặng hơn một triệu đại dương cộng lại.

Vây quanh là thần quang chín màu thần thánh, màu sắc gần như trong suốt, hiện ra hình dạng hoàn mỹ không tì vết, bên trong dường như ẩn chứa vô số Trung Thiên thế giới, số lượng lên đến mấy nghìn.

Thấy vậy, Hạo Thiên chấn động.

Đây mới là cảnh giới của thần.

Một giọt máu, ẩn chứa ba nghìn thế giới.

Sự cường đại này quả thực không dám tưởng tượng.

Từ góc độ này mà nói.

Một phương vũ trụ, dù có hàng tỷ tỷ tu sĩ, gặp phải một vị thần chân chính, e rằng đều sẽ bị nghiền ép trong nháy mắt, không chút hồi hộp.

Chẳng trách chỉ là Thần tử, đã không ai dám chọc.

"Vận may tới rồi, cản cũng không nổi!" Hạo Thiên mừng rỡ.

Không chút suy nghĩ, hắn thi triển Đại Thôn Phệ Thuật, trực tiếp thôn phệ một giọt thần huyết.

Nếu là trước kia, hắn không dám làm vậy, có một trăm triệu cái mạng cũng chết chắc.

Nhưng bây giờ, Hạo Thiên sở hữu Lưu Ly Ngọc Thân, thân thể của thần.

Sức chịu đựng mạnh hơn trước kia vô số lần.

Dù vậy, Hạo Thiên cũng cảm thấy trong nháy mắt, toàn thân trên dưới, sắp bị một luồng sức mạnh vô hình nghiền thành trăm nghìn mảnh vụn.

"Lòng người không đủ, rắn muốn nuốt voi!

Tiểu bối, lá gan của ngươi quá lớn rồi!" Một ý chí cổ xưa, phảng phất như sống lại.

Trong thần niệm của Hạo Thiên, lập tức hiện ra một vị thiên thần, thân thể vô cùng vĩ ngạn, trên người phủ đầy thần văn huyền ảo khó lường, tay trái quấn độc xà, tay phải quấn thương long, dưới chân đạp lên vô số ác ma địa ngục.

"Cưu Bàn Thiên Thần!" Không biết vì sao, trong lòng Hạo Thiên lại xuất hiện cái tên này.

Một vị thần linh cường đại trong Thần Giới, thành danh từ trước thời Thái cổ, đến nay ít nhất đã một vạn Hỗn Độn kỷ nguyên.

"Ngươi đã sớm vẫn lạc!

Chỉ còn lại một đạo ý chí tàn lưu, đừng có ở đây làm mưa làm gió!" Hạo Thiên trầm giọng nói.

Khi nhận được bản mệnh đạo phù, Hạo Thiên đã biết điều này, cho nên, hắn không hề bị lay động, căn bản không sợ uy áp của đối phương.

"Hỗn xược!

Ngô bất tử bất diệt, bất kỳ ai cũng không thể giết được ngô!" Cưu Bàn Thiên Thần đại nộ, không muốn thừa nhận sự thật này, "Tiểu bối, ngươi khinh nhờn thần linh, tội đáng muôn chết!" Vừa nói, ý chí của Cưu Bàn Thiên Thần hung hăng giơ chân đạp xuống, dường như muốn một cước đạp nát thế giới thần niệm, thậm chí cả nhục thân của Hạo Thiên.

Ầm ầm!

Trong thế giới thần niệm của Hạo Thiên, cũng chiếu rọi ra hình tượng của hắn.

Chương 393

Dương cương anh tuấn, thân hình cao lớn, đầu đội Bình Thiên hoàng quan, mình mặc Cửu Long tử kim đế vương bào, chưởng quản chư thiên vạn vực, uy áp tứ hải bát hoang.

Hình tượng này, không hề thua kém ý chí của Cưu Bàn Thiên Thần.

Hai bên lập tức đại chiến.

Sự thật chứng minh, dù chỉ là một tia thần niệm của thần linh, cũng vô cùng đáng sợ.

Ý niệm của Hạo Thiên, bị nghiền nát trọn vẹn mười tỷ lần.

Cuối cùng, thần niệm của Cưu Bàn Thiên Thần, đã hao hết năng lượng cuối cùng, dần dần trở nên quang mang ảm đạm, cuối cùng quy về tĩnh lặng.

"Thôn phệ!" Hạo Thiên cảm thấy chóng mặt, đầu đau như muốn nứt ra làm đôi.

Sức mạnh thần niệm gần như cạn kiệt.

Nếu không có vô số tài nguyên tu luyện chống đỡ, ý thức của hắn đã sớm hoán tán sụp đổ, trở thành người thực vật.

Tuy vậy.

Thần huyết của Cưu Bàn Thiên Thần, cùng với một tia thần niệm còn sót lại, đều bị Hạo Thiên dung nhập vào cơ thể.

Hắn lập tức cảm thấy, một sự căng trướng chưa từng có!

Đúng vậy, chính là cảm giác này.

Thân thể, pháp lực, thần niệm, tất cả đều căng trướng gấp mấy

trăm lần.

Giống như một quả bóng bay, đột nhiên đạt đến điểm giới hạn.

"Quá tốt rồi!" Hạo Thiên mừng như điên.

Bởi vì hắn cảm giác được, bản thân đã có được một nền tảng cực kỳ đáng sợ.

Mấy nghìn Trung Thiên thế giới, đều do Cưu Bàn Thiên Thần tự tay tạo ra, bây giờ đã nằm trong sự khống chế của hắn.

Tất cả những Trung Thiên thế giới này, đều phồn vinh đỉnh thịnh, tổng cộng có hàng tỷ tỷ tỷ tỷ sinh linh, nhiều đến không đếm xuể.

Vì thế.

Thực lực của hắn đã được tăng lên một cách kinh người.

Cảnh giới tu vi dường như không có thay đổi.

Nhưng một khi ra tay, quả thực có thể đánh nổ cả một phương thiên địa.

Hù!

Hạo Thiên thở ra một ngụm trọc khí, cả người hưng phấn vô cùng.

Thu hoạch lần này, thực sự quá lớn.

Hắn trăm phần trăm khẳng định, gã xui xẻo ở Thuần Dương thành kia, không có cách nào luyện hóa được một giọt thần huyết.

Vài năm sau.

Thân thể Hạo Thiên đã khôi phục lại nguyên trạng.

Hắn đã hoàn toàn tiêu hóa được luồng năng lượng kinh khủng kia.

Đồng thời, hắn cũng truyền bá ý chí của mình trong mấy nghìn Trung Thiên thế giới, thay thế cho đạo thống của Cưu Bàn Thiên

Thần trước kia.

Sinh linh trong vô số thế giới này, lần lượt tín ngưỡng Hạo Thiên Thượng Đế, tín ngưỡng chi lực mỗi thời mỗi khắc đều cuồn cuộn như thủy triều.

Mỗi phút mỗi giây, Hạo Thiên đều đắm mình trong tín ngưỡng chi lực vô cùng vô tận, tu vi tăng lên đều đặn.

"Đây mới là cách tu luyện đúng đắn!" Hạo Thiên ha ha cười lớn.

Thần sở dĩ là thần, là vì họ đã khống chế vô số tiểu thiên, trung thiên và đại thiên thế giới, tất cả sinh linh bên trong đều tín phụng họ, cống hiến tín ngưỡng thuần túy và thành kính.

Một người dù có khổ tu thế nào, tiến bộ cũng có hạn.

Nhưng hàng tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ, vô số sinh linh cùng lúc giúp đỡ tu luyện, dù là góp gió thành bão, cũng là một luồng trợ lực vô cùng kinh khủng.

Lại một trăm năm nữa trôi qua.

Hạo Thiên tấn thăng Tam chuyển Thánh Nhân Vương.

Một tốc độ không thể tưởng tượng.

Nhân tiện, hắn cũng lĩnh ngộ được một môn thần thuật trong truyền thừa của Cưu Bàn Thiên Thần.

Con đường mà Cưu Bàn Thiên Thần đi, thực ra nằm giữa con đường tu luyện của Vu tộc và Yêu tộc, có vẻ không chính thống lắm, không phải chính tông Đạo môn, nhưng không thể phủ nhận, nó vẫn vô cùng cường đại.

Lại tốn thêm năm mươi năm.

Hạo Thiên tu thành "Thần Chi Nhãn".

Môn thần thuật này vừa xuất hiện, lập tức trong hư không hiện ra một con mắt khổng lồ vô song.

Bất kỳ sinh linh nào tiếp xúc với ánh mắt của nó, lập tức sẽ rơi vào trạng thái mơ màng, nhục thân cứng đờ, pháp lực không thể điều động, ý niệm hỗn loạn trì trệ, chỉ có thể mặc người chém giết.

Tu thành "Thần Chi Nhãn", lại tấn thăng cảnh giới mới.

Hạo Thiên cảm thấy, mình có thể ra ngoài đi dạo rồi.

Nếu không, cả ngày ngồi bế quan khô khan, cũng thực sự quá dày vò.

Xoạt!

Cấm chế mở ra, cửa lớn động phủ rộng mở.

Một luồng khí lưu trong lành tràn vào.

"Hạo Thiên!

Cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi!

Ra đây chịu chết!" Bên ngoài truyền đến một tiếng gầm thét.

Giọng nói vừa dứt.

Năm bóng người cường đại giáng lâm.

Chương 394

Bọn họ đều mặc đạo bào màu đen vàng, ai nấy khí tức tinh nhuệ áp bức, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

"Các ngươi là ai?

Chúng ta đã gặp nhau sao?" Hạo Thiên hỏi.

Mấy người trước mắt, quả thực mặt mũi xa lạ.

Sau khi Hạo Thiên đến Chúng Thánh Điện, tổng cộng cũng chỉ gặp thủ vệ, Thanh La tiên tử, vị trưởng lão ngoại viện họ Phù kia, và gã xui xẻo bị một chưởng đánh chết.

Những người này hắn thực sự không có ấn tượng.

"Ngươi đã giết Kỷ Cừu!

Bọn ta đến báo thù!" Mấy người đó nói.

Lúc này.

Một trận kinh hô, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Nhìn kìa!

Là mấy vị Kỷ sư huynh của nội viện!

Toàn bộ đều là Lục chuyển Thánh Nhân Vương!" "Chậc chậc chậc, tân nhân tên Hạo Thiên này, thực sự không có mắt, lại chọc vào Kỷ gia ở Thuần Dương thành!

Lần này sợ là ăn không nổi phải gói mang về rồi!" "Xem ra người của Kỷ gia đã nổi giận thật, dù trưởng lão ngoại viện ra mặt, e rằng cũng khó mà dẹp yên, nên tân nhân này chết chắc rồi." Mọi người nghị luận sôi nổi.

Ai nấy đều hả hê.

Bởi vì họ cũng là lần đầu gặp Hạo Thiên, không rõ lắm ân oán giữa hai bên.

"Báo tên của các ngươi đi," Hạo Thiên nhàn nhạt nói, "Ta không giết kẻ vô danh." Phụt!

Năm vị tu sĩ họ Kỷ, tức đến suýt hộc máu.

Họ gia nhập Chúng Thánh Điện, ít nhất đã một nguyên hội, năm người luôn đoàn kết, làm gì cũng có nhau, nên sớm đã nổi danh, người bình thường căn bản không dám trêu chọc.

Bây giờ, một tân nhân như con kiến, lại dám không nhận ra huynh đệ Kỷ thị bọn họ.

Không thể nhịn được!

"Bản tọa Kỷ Thuần!" "Bản tọa Kỷ Dương!" "Bản tọa Kỷ Chân!" "Bản tọa Kỷ Tiên!" "Bản tọa Kỷ Thần!" Năm người lần lượt đáp.

Ai nấy đều tỏ ra giận không thể át.

"Ồ ồ ồ," Hạo Thiên cười ha hả, "Tiểu đệ của các ngươi, quả thực là ta giết, thế nào, muốn báo thù, vậy thì chọn một địa điểm đi." Thực ra Hạo Thiên lòng dạ biết rõ.

Năm người này tất nhiên sẽ đến.

Chính là vì tấm bản mệnh đạo phù của thần linh kia.

Giá trị của một giọt thần huyết, quả thực còn lớn hơn trời.

Một tòa Hạch tâm Hỗn Độn thành cũng không đổi được.

"Cái gì?!" Toàn trường đều kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không ai ngờ được, Hạo Thiên lại to gan như vậy.

Chỉ là Tam chuyển Thánh Nhân Vương, lại dám khiêu chiến năm vị Lục chuyển Thánh Nhân Vương.

Chúng Thánh Điện thiên tài tụ tập.

Người có thể vượt cấp khiêu chiến không phải là ít.

Nhưng, cảnh tượng chênh lệch thực lực như thế này, thực sự không nhiều.

Kỷ thị ngũ huynh đệ nhìn nhau, cũng đều bị làm cho ngơ ngác.

Xem ra, đối phương bình tĩnh ung dung đến cực điểm, căn bản không sợ hãi, ngược lại giống như có thể một lần hạ gục năm huynh đệ bọn họ.

"Nếu đã như vậy, vậy cũng đừng nói nhảm nữa!" Kỷ Thuần lớn tiếng nói, "Theo quy củ của học phủ, không được động thủ trong học phủ, trừ phi lên sinh tử đài!

Chúng ta đến sinh tử đài quyết một trận thắng thua!" "Nếu ngươi chết, tất cả mọi thứ của ngươi, bao gồm cả động phủ, đều thuộc về năm huynh đệ chúng ta!" Kỷ Dương bổ sung.

Nghe lời này, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể đoán ra được đại khái.

Trên người Hạo Thiên, có thứ mà năm huynh đệ Kỷ thị thèm muốn.

Cho nên dù thế nào, cũng phải đoạt lại.

"Như các ngươi mong muốn." Hạo Thiên thản nhiên nói, "Năm vị nếu có tử chiến, tất cả mọi thứ, bao gồm cả động phủ, đều thuộc về ta." Ha ha ha ha ha!

Một trận cười cợt bừa bãi vang lên.

Không chỉ năm huynh đệ Kỷ thị, toàn bộ ngoại viện Chúng Thánh

Điện, hơn hai mươi tỷ đệ tử, đều bật cười tại chỗ.

Bây giờ tân nhân, đều tự tin bùng nổ như vậy sao?

“Hạo Thiên!

Ngươi dám thật à!” Kỷ Chân cười hắc hắc, “Nếu năm huynh đệ chúng ta vẫn lạc trong tay ngươi, vậy thì tất cả của chúng ta đều là của ngươi.

Nếu có ai không tin, chúng ta có thể thề trước thần tượng sư tổ.” “Đúng!

Có thể đến chỗ sư tổ thề!” Mấy huynh đệ Kỷ thị khác nói.

Ở một phương vũ trụ này, không có Thiên Đạo.

Cho nên, muốn lập thệ có tác dụng, phải đến trước thần tượng của khai sơn tổ sư của học phủ mà thề.

Vị khai sơn tổ sư này, đã sớm phi thăng Thần Giới, dù ở Thần Giới, cũng đã tạo dựng được danh tiếng, thường xuyên dùng phân thân giáng lâm Chúng Thánh Điện, ban thưởng cho hậu bối đủ loại lợi ích.

Đây là một vị thần linh chân chính.

Cho nên, địa vị của Chúng Thánh Điện ở một phương vũ trụ này căn bản không thể lay chuyển.

Mọi người cũng đã quen, có tranh chấp, liền đến trước thần tượng sư tổ thề.

“Không vấn đề, nhanh một chút!

Chương 395

Kiên nhẫn của ta có hạn!" Hạo Thiên mỉm cười.

"Đi!

Mời bên này!" Kỷ Tiên đi trước dẫn đường.

Bốn người còn lại cũng vây quanh Hạo Thiên, như sợ hắn chạy trốn.

Chuyện này, lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Các loại tiếng nghị luận vang lên, tựa như từng trận sấm sét vang vọng chân trời.

Một đoàn sáu người, đi thẳng đến trung tâm Chúng Thánh Điện.

Lập tức thấy được, trên một hòn đảo lơ lửng khổng lồ, sừng sững một pho tượng được đúc bằng thần thiết.

Vị khai sơn tổ sư của học phủ, tay cầm trúc trượng, lưng đeo một thanh trường kiếm, eo treo một quả hồ lô, một bộ dạng tiên phong đạo cốt.

Ánh mắt của ông kiên định, trên khuôn mặt lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân, giáo hóa chúng sinh thiên hạ, dường như lòng dạ rộng lớn, khiến người ta kính nể.

Hạo Thiên nhìn một cái, lập tức cảm thấy vị khai sơn tổ sư này rất quen mắt, có cảm giác như đã từng quen biết.

Nhưng lục tìm trong ký ức, lại không có thu hoạch gì.

Chuyện này kỳ quái rồi.

"Ngẩn ra làm gì, mau lập thệ!

Xong rồi, bọn ta tiễn ngươi một đoạn!" Kỷ Thần thúc giục.

"Đừng vội!

Cứ từ từ!

Để ngươi hưởng thụ một chút thời gian cuối cùng trong đời đi!" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Nghe vậy, năm huynh đệ Kỷ thị lập tức lửa giận bốc cao.

Mẹ nó!

Tên nhóc này lại dám xem thường bọn ta!

Thật sự cho rằng, một Tam chuyển Thánh Nhân Vương quèn, có thể đánh giết năm vị Lục chuyển Thánh Nhân Vương sao?

Một lát sau, sáu người lập thệ xong, liền đi đến sinh tử lôi đài.

Ở đó có một vị trưởng lão, phụ trách ghi chép mọi thứ.

"Hạo Thiên!

Ta nghe nói ngươi là người của Thần tử thứ mười chín!

Sao lại lỗ mãng như vậy!" Vị trưởng lão đó trách mắng.

Dường như cũng không xem trọng Hạo Thiên.

Cũng sợ Hạo Thiên vẫn lạc ở đây, sẽ bị Thần tử thứ mười chín trách tội.

"Không sao," Hạo Thiên nói, "Chỉ là Lục chuyển Thánh Nhân Vương thôi, lại không phải thần linh chân chính, ta sợ gì." Vị trưởng lão đó vô cùng bất đắc dĩ, đành phải cho qua.

Trong nháy mắt, Hạo Thiên đã đứng trên lôi đài.

Tòa lôi đài này, cũng là một hòn đảo lơ lửng, nhưng bốn phía được đúc bằng dược liệu Thần Giới, tương tự như tấm thần bia gặp phải lúc thí luyện, muốn phá hoại không dễ.

“Lên đi!

Năm người cùng lên!” Hạo Thiên vẫy tay về phía đối phương.

Chúng Thánh Điện, sinh tử lôi đài.

Nơi giải quyết ân oán cá nhân.

Bởi vì toàn bộ học phủ có quá nhiều cường giả, đến từ bốn phương tám hướng, kinh nghiệm và tính cách đều khác biệt lớn, khó tránh khỏi xảy ra ma sát.

Nếu học phủ cứ một mực cấm tư đấu, sẽ gây ra hỗn loạn.

Có sinh tử lôi đài, mọi thứ đều có thể giải quyết ở đây, ít nhất có một kênh để phát tiết.

Lôi đài này kiên cố vô cùng, tu sĩ dưới Thần tử, gần như đều không thể gây ra phá hoại quá lớn.

Bốn phương tám hướng, rất nhiều thần niệm quét tới, hứng thú quan chiến.

Bởi vì trận sinh tử đấu này, thực lực chênh lệch quá lớn.

Nhưng Hạo Thiên thực lực yếu hơn, lại bình tĩnh ung dung, kẻ ngốc cũng cảm nhận được, trong đó không hề đơn giản.

Hoặc có thể sẽ có kỳ tích cũng không chừng.

Kỷ Thuần, Kỷ Dương, Kỷ Chân, Kỷ Tiên và Kỷ Thần, năm huynh đệ đứng cùng nhau.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần một người lên, là có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng vạn vạn không ngờ.

Hạo Thiên lại đồng thời hẹn chiến cả năm người.

Cảnh tượng kinh người.

Một Tam chuyển Thánh Nhân Vương quèn, cũng dám bành trướng như vậy sao?

"Ngươi chắc chắn không?" Kỷ Thuần nhíu chặt mày, "Năm huynh đệ chúng ta một khi lên sinh tử lôi đài, ngươi căn bản không có cơ hội thắng, một tia hy vọng cũng không có." "Bớt nói nhảm đi, có phải đàn ông không?" Hạo Thiên cười ha hả.

Một câu nói, lập tức chọc giận năm huynh đệ.

Vút!

Năm người thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên lôi đài, đồng thời lấy ra pháp bảo đắc ý của mình.

Có đao, có kiếm, có đàn, có kích, cũng có búa.

Đều là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, tỏa ra hung uy cái thế.

Một thế gia lớn trong một Hạch tâm Hỗn Độn thành, có thể sở hữu nền tảng như vậy, đã không dễ dàng rồi.

Chương 396

"Vậy được rồi, có thể lên đường được rồi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Trong chớp mắt, ý niệm vừa động, trên đỉnh đầu trong hư không, lập tức hiện ra một con mắt dọc khổng lồ.

Con mắt này không tầm thường, chỉ có hai màu đen trắng, từng vòng từng vòng thần quang vô địch lấp lánh.

Năm huynh đệ Kỷ thị, vừa nhìn thấy "Thần Chi Nhãn" này, lập tức cảm thấy thân thể cứng đờ, ý thức mơ màng, pháp lực vận chuyển không thông, phảng phất như bị người ta thi triển định thân thuật.

"Không ổn!" Kỷ Thuần kinh hãi kêu lên.

Hắn bản năng cảm nhận được nguy hiểm.

"Hỏng rồi!

Thân thể ta không cử động được!" Kỷ Dương cũng kinh hãi thất sắc.

Lúc này.

Một bàn tay khổng lồ che trời hạ xuống, biến toàn bộ lôi đài thành ma ha địa ngục, vô cùng hỗn độn khí tứ ngược.

Hạo Thiên nhân cơ hội thi triển Ma Ha Thần Chưởng, thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi.

Bùm bùm bùm bùm!

Năm người đồng thời bị đánh nổ.

Hóa thành từng đám sương máu.

Nhưng Kỷ Chân, người xếp thứ ba, lại dựa vào một loại pháp bảo thế thân, thoát được một kiếp.

Ma Ha Thần Chưởng đánh nổ, chỉ là thế thân của hắn.

Bản tôn, trong nháy mắt xuất hiện ở nơi xa, cả khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu, toàn thân run lẩy bẩy.

Đánh chết hắn cũng không ngờ, lại xảy ra tình huống như vậy.

Chỉ là, hắn cũng phát hiện "Thần Chi Nhãn" đã mất hiệu quả với mình, bây giờ hắn vẫn ở trạng thái toàn thịnh.

Dường như môn thần thuật này, chỉ có hiệu quả một lần.

"Ồ, thoát được một người sao?" Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh.

Tình hình trước mắt, hắn cũng không cảm thấy xa lạ.

Bởi vì hắn nắm giữ Đại Khôi Lỗi Thuật, cũng sở hữu thế thân khôi lỗi.

Chư thiên vạn vực cường giả như mây, tu sĩ càng đỉnh cao, tỷ lệ sở hữu thế thân khôi lỗi càng lớn, điều này một chút cũng không kỳ lạ.

"Trời ơi!

Tên nhóc Hạo Thiên kia đã đánh chết bốn Lục chuyển Thánh Nhân Vương!!" Những người quan chiến không ai không kinh hãi.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, Hạo Thiên lại sở hữu thần thuật nghịch thiên như vậy, quét ngang toàn trường cũng là bình thường.

Vị Vạn trưởng lão quản lý sinh tử lôi đài, mặc dù đã quen thấy cảnh lật kèo ngược gió, nhưng cũng phải bật dậy, hoàn toàn bị chấn kinh.

"Tên nhóc này chẳng lẽ là Thần tử chuyển thế?!

Hay là, đã nhận được truyền thừa của thần linh!" Vạn trưởng lão

lẩm bẩm.

Thiên tài có thể vượt đại cảnh giới giết địch có rất nhiều, nhưng giống như Hạo Thiên, quả thực là có một không hai.

Thần thuật là bí mật không truyền.

Không phải ai học cũng được.

Chúng Thánh Điện tuy xưng là học phủ cường thịnh nhất trong một phương vũ trụ, nhưng cũng không có truyền thừa thần thuật.

Bên kia.

Hạo Thiên nhìn chằm chằm Kỷ Chân, nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, là tín điều trước sau như một của hắn.

Cho nên, tha cho người này là không thể nào.

"Ngươi đã giết bốn huynh đệ của ta!

Ta với ngươi không đội trời chung!" Kỷ Chân bị mùi máu tanh kích thích, hai mắt trở nên đỏ ngầu, tóc tai dựng đứng từng sợi, hiển nhiên đã giận đến cực điểm.

Trong nháy mắt, trong tay Kỷ Chân lại xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen vàng.

Một chiêu kiếm kỳ lạ được thi triển, vô số ý cảnh hiện ra.

Có xuân vũ như tơ của mùa xuân, có nắng gắt của mùa hè, cũng có trời cao mây nhạt của mùa thu, càng có sự lạnh lẽo túc sát của mùa đông.

Bốn loại ý cảnh thay đổi luân phiên, khiến người ta nhìn vào cực kỳ khó chịu, muốn hộc máu tại chỗ.

Không chỉ vậy, sau khi Kỷ Chân xuất kiếm, sau lưng còn có mười

mặt trời cùng xuất hiện, nhiệt lực kinh khủng lan tỏa, như muốn thiêu đốt tất cả.

"Ngũ Quý Kiếm Pháp!

Chân truyền của Kỷ gia, kiếm pháp cường đại vô hạn tiếp cận thần thuật!" Có người kinh hô.

Tương truyền, thời Thái cổ không chỉ có bốn mùa, mà có năm mùa.

Mùa thứ năm, mười mặt trời cùng xuất hiện, thiêu đốt trời đất, làm khô cạn sông hồ, biến đại địa thành đất cháy, vô số sinh linh không thể sinh tồn.

Cho nên, bộ kiếm pháp này tương đối tàn khốc, uy lực cực kỳ bá đạo.

"Kiếm thuật cũng tàm tạm thôi." Hạo Thiên cười ha hả.

Hiển nhiên, vị trước mắt này cũng là cao thủ kiếm đạo.

Nhưng so với Hạo Thiên, còn kém quá xa.

Huống hồ, bây giờ hắn sở hữu thần thể, luyện hóa một giọt thần huyết của Cưu Bàn Thần, cả người gần như thay da đổi thịt, vượt xa trước kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hạo Thiên biến mất tại chỗ, không né không tránh đi về phía đối phương.

Hắn không thèm nhìn, tiện tay hái một cái, đã phá vỡ kiếm thế của đối phương, đoạt lấy thanh trường kiếm đen vàng trong tay hắn.

Sau đó, bàn tay nhẹ nhàng thản nhiên nắm lấy thân kiếm, như nắm lấy một khúc gỗ mục, hoàn toàn bóp nát thanh kiếm này.

Chương 397

Thấy vậy, Kỷ Chân hoàn toàn ngây người.

Tay không bóp nát Hỗn Độn Chí Bảo!!

Đây là người sao?!

Hắn biết rõ, một kiếm toàn lực của mình, đủ để phá diệt mười mấy Trung Thiên thế giới.

Nhưng, lại bị đối phương dễ dàng hóa giải.

Kiếm cũng bị người ta bóp thành bột vụn.

Quả thực không thể tưởng tượng!

E rằng Cửu chuyển Thánh Nhân Vương cũng không làm được điều này!!

"Hạo Thiên thật sự chỉ là Tam chuyển Thánh Nhân Vương sao?!" Cả Chúng Thánh Điện chấn động.

Không ai tưởng tượng được, sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Thực lực của Hạo Thiên, mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của bất kỳ ai.

"Tên nhóc Hạo Thiên này, thực lực sánh ngang Thần tử." Cuối cùng, một vị cự đầu đã lên tiếng.

Lời còn chưa dứt.

Hạo Thiên giơ nắm đấm, đánh nổ đối thủ trước mắt.

Toàn bộ quá trình gọn gàng dứt khoát, đơn giản bạo lực đến cực hạn.

Không hề dây dưa dài dòng.

“Còn vị nào muốn cùng ta giao lưu, cứ việc lên!” Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, giọng điệu lãnh đạm.

Mặc dù trước mắt chỉ có một vị Vạn trưởng lão, nhưng Hạo Thiên biết, ít nhất có mấy chục tỷ thành viên Chúng Thánh Điện đang theo dõi.

Trong đó không thiếu những kẻ xem thường, trào phúng, hạ thấp hắn.

Hạo Thiên lần này xuất quan, chính là để lập uy trước công chúng, đứng vững gót chân ở đây.

Lời này vừa ra.

Chín phần mười người đều im lặng.

Bởi vì mọi người đều nghe thấy, có cự đầu học phủ đánh giá, Hạo Thiên tuy chỉ là Tam chuyển Thánh Nhân Vương, nhưng thực lực không thua kém Thần tử.

Thật đáng sợ.

Phải biết rằng, Cửu chuyển Thánh Nhân Vương cũng chỉ có cơ hội trở thành ứng cử viên Thần tử.

Thực lực không đủ, ai dám lên nộp mạng?

“Một đệ tử ngoại viện quèn, cũng dám kiêu ngạo?” Đột nhiên, một giọng nữ cao vút vang lên.

Một nữ tiên mặc áo giáp màu trắng ngà đi ra.

Mày mắt tuấn tú, nhưng mặt lạnh như sương, ánh mắt băng giá khóa chặt lấy Hạo Thiên.

“Ồ?

Thú vị rồi!

Là một vị sư tỷ của nội viện, tên là Băng Ngữ Yên, trình độ Thất chuyển Thánh Nhân Vương, có hôn ước với Kỷ Thuần!" "Hóa ra là vậy!

Hạo Thiên giết vị hôn phu của người ta, không liều mạng mới là lạ!

Ai muốn chưa qua cửa đã thành góa phụ chứ!" "Băng Ngữ Yên không đơn giản đâu, đã bái nhập môn hạ của một trong bảy đại trưởng lão học phủ, Tịch Vô trưởng lão, chỗ dựa vô cùng vững chắc, người bình thường không dám trêu chọc!" Rất nhiều người nghị luận sôi nổi, lòng hóng hớt bùng cháy.

Lập tức, khắp nơi đều một mảnh huyên náo.

Dù sao Băng Ngữ Yên này vô cùng xinh đẹp, tuy đã có hôn ước, nhưng người theo đuổi cũng rất đông.

Trong đó không thiếu những tuyệt thế thiên kiêu nổi bật, những tài tuấn trẻ tuổi nổi danh của nội viện.

"Băng sư muội, hay là thế này đi," một cường giả mặc chiến giáp màu xanh đen, vĩ ngạn như thiên thần bước ra, "Nếu vị hôn phu đã chết rồi, hoàn toàn có thể chọn phu quân khác.

Ta thay muội nghiền nát tên nhóc này, rồi theo ta thì thế nào?" Thấy vậy, cả học phủ như muốn sôi trào.

Bởi vì đây là một vị sư huynh xếp hạng rất cao trong nội viện.

Chúng Thánh Điện có một bảng xếp hạng, gọi là "Hồng Mông Bảng", chỉ lấy một nghìn cường giả đứng đầu.

Trong số hàng trăm tỷ đệ tử của Chúng Thánh Điện, có thể chen chân vào bảng xếp hạng này, gần như có thể nói, đã đặt một chân vào ngưỡng cửa Thần tử.

Thanh niên mặc chiến giáp màu xanh đen này, lại xếp trong top một trăm, là một cường giả cái thế thực thụ.

"Ngạo Thương Thiên, thực lực của ngươi không tệ, nhưng không phải kiểu mà bản tiên tử thích, có thể lui xuống rồi." Băng Ngữ Yên nói.

Nàng giống như một con công kiêu ngạo, lại giống như nữ thần băng sơn, cự tuyệt người khác từ ngàn dặm.

"Vậy sao?" Khóe miệng Ngạo Thương Thiên hơi nhếch lên, "Tuy là vậy, nhưng bản tọa cũng không thể nhìn muội đi nộp mạng được!

Người này nhìn như con kiến, thực lực thực ra lại sánh ngang Thần tử, cho nên, không cần biết muội có đồng ý hay không, ta phải thay muội ra tay." Ầm ầm!

Một câu nói, lại lần nữa chấn động toàn trường.

Tất cả mọi người lại lần nữa nhìn về phía Hạo Thiên, như thể đang nhận thức lại vị tân nhân này.

Có thể được cường giả top một trăm Hồng Mông Bảng đánh giá cao như vậy, thực lực tuyệt đối kinh khủng.

Phải biết rằng, Ngạo Thương Thiên tuy chỉ là ứng cử viên Thần tử, nhưng thứ hạng này không phải chuyện đùa, thực lực thậm chí còn vượt qua Thần tử bình thường.

"Hả!" Băng Ngữ Yên ngây người.

Nàng không ngờ, đối phương lại vô liêm sỉ đến vậy.

Dám làm như vậy trước mặt tất cả mọi người.

Dường như nhất định phải chiếm được nàng mới thôi.

"Đồ ngốc," Hạo Thiên cười ha hả, "Kẻ liếm chó đến cuối cùng sẽ chẳng có gì, nếu đã muốn nộp mạng, ta không ngại tiễn ngươi một

đoạn.” Bị mắng như vậy trước công chúng, Ngạo Thương Thiên cảm thấy mất hết mặt mũi, khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

“Tên nhóc ngông cuồng!

Chương 398

Tìm chết!!" Ánh mắt Ngạo Thương Thiên lạnh đi, nặng nề hạ xuống.

Nhưng, Băng Ngữ Yên rõ ràng không để Ngạo Thương Thiên giành trước, đã ra tay trước.

Nàng giơ tay chỉ trời, miệng không biết lẩm bẩm gì đó.

Trong nháy mắt, một môn thần thuật được thi triển.

Toàn bộ sinh tử lôi đài, lập tức bị một sự lạnh lẽo cực độ bao phủ, nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống một mức độ đáng sợ.

Gần như trong nháy mắt, lớp băng trên mặt đất dày đến ba trượng, hàn khí xâm nhập vào tận xương tủy, dù là người có Thuần Dương chi thể, tu luyện thần thông hệ hỏa, cũng phải chịu không nổi.

"Thật đáng sợ!

Thần thuật Băng Phong Thiên Hạ!

Không ngờ, nữ tử Băng Ngữ Yên này, đã nhận được truyền thừa của một vị thần linh băng tuyết!" Ngạo Thương Thiên lạnh đến rùng mình.

Chiến giáp màu xanh đen trên người hắn, đều bị đông cứng hoàn toàn, nứt ra từng đường vân.

Không chỉ vậy, pháp lực, nhục thân và nguyên thần của hắn đồng thời bị đông cứng, cứng đờ không thể cử động.

Chỉ cần có người ra tay, dù là một kẻ yếu Thánh cảnh nhất trọng thiên, cũng có thể nhân lúc này giết chết hắn.

Tình huống như vậy, chấn kinh toàn trường.

Tất cả mọi người mới hiểu ra, thực lực của Băng Ngữ Yên cũng cực kỳ mạnh, thậm chí không thua kém cường giả trên Hồng Mông Bảng.

Nắm giữ một môn thần thuật, tiền đồ vô lượng.

Một chiêu này, không hề thua kém Thần Chi Nhãn của Hạo Thiên.

Trực tiếp đông cứng đối thủ cũng không có gì lạ.

Toàn thân Hạo Thiên trên dưới, cũng đều bị băng sương bao phủ.

Lớp băng vô cùng dày, thậm chí không nhìn thấy được bóng dáng của hắn.

Thấy vậy, trên mặt Băng Ngữ Yên hiện lên một tia đắc ý.

"Thần thuật Băng Phong Thiên Hạ của chúng ta, khi tu luyện đến cảnh giới đại thành, trong nháy mắt có thể đóng băng mấy nghìn Trung Thiên thế giới, giết một con kiến nhỏ, lại có gì khó." Băng Ngữ Yên lạnh lùng nói.

Trong mắt nàng, Hạo Thiên lúc này, không có sức phản kháng.

Hoặc có thể, đã bị đông chết trực tiếp, toàn thân sinh cơ đều diệt.

"Vậy sao?" Giọng nói lãnh đạm của Hạo Thiên vang lên.

Toàn bộ sinh tử lôi đài, tất cả băng tuyết bị một đạo thần văn vô hình chấn động, trực tiếp hóa thành bột mịn.

Bóng dáng của hắn, lại lần nữa hiện ra trước mặt mọi người.

Vẫn cao lớn ngang tàng như vậy, sống lưng thẳng tắp như giáo mác.

"Ta không nhìn nhầm chứ!

Lại là thần văn!!" Ngạo Thương Thiên kinh hãi.

"Thần văn!

Không phải thật đâu!" Băng Ngữ Yên cũng kinh hãi, theo bản năng nhanh chóng lùi lại.

Bởi vì thần văn chỉ thuộc về Thần Giới.

Dù là Thần tử của một phương vũ trụ, cũng không thể sở hữu vật này.

Nó tương đương với phù chú chuyên thuộc của thần linh, là sự hiển hóa sức mạnh của thần linh.

Tu sĩ bình thường dù thiên tư tuyệt luân, sở hữu thần thuật, cũng không có cách nào hình thành thần văn, trừ phi sau khi phi thăng Thần Giới.

"Trốn à?" Hạo Thiên cười ha hả, "Hôm nay, hai người các ngươi đều phải chết." Dứt lời, Hạo Thiên ý niệm vừa động.

Thần Chi Nhãn lại lần nữa hiện ra.

Băng Ngữ Yên và Ngạo Thương Thiên đồng thời run rẩy, bị định chặt tại chỗ, thân thể cứng đờ, pháp lực ngưng trệ, như bị thi triển định thân chú.

Cùng lúc đó, trong hư không hiện ra ức vạn đạo kiếm quang, như mưa bão trút xuống.

Từng đợt nối tiếp nhau, căn bản không ngừng nghỉ.

Hai người bị vạn kiếm xuyên thân, vẫn lạc tại chỗ.

Thấy vậy, vô số cường giả đều im lặng.

Hạo Thiên này, mạnh hơn trong tưởng tượng.

Sở hữu thần văn, địa vị của hắn tăng vọt ngàn trượng, thậm chí còn vượt lên trên vô số ứng cử viên Thần tử.

Chỉ là, họ đều không biết, thần văn của Hạo Thiên từ đâu mà có.

Kỳ thực, tất cả mọi người đều không biết.

Hạo Thiên không chỉ sở hữu một đạo thần văn.

Hắn sở hữu mấy chục đạo.

Hắn vất vả luyện hóa thần huyết của Cưu Bàn Thiên Thần, thân thể dung nhập vô số Trung Thiên thế giới, bên trong có vô số thần miếu của Cưu Bàn Thiên Thần.

Trong một số thần miếu đó, có lưu lại thần văn của Cưu Bàn Thiên Thần, vị thần linh này năm xưa lưu lại vật này, là để uy hiếp vô số sinh linh trong Trung Thiên thế giới, tăng cường tín ngưỡng của họ.

Hạo Thiên sở hữu Lưu Ly Ngọc Thân, thân thể của thần, lại sở hữu thần huyết, thu lấy những thần văn này là lẽ đương nhiên.

Hắn cũng từ ngọc giản do các Thần tử tiền bối để lại, tham ngộ được vô số cách dùng thần văn, biết rằng đây là vật chí cường.

Cho nên, thần văn xuất hiện ngoài dự liệu, lập tức phá diệt thần thuật của Băng Ngữ Yên.

Ngạo Thương Thiên trước đó bị thần thuật Băng Phong Thiên Hạ ảnh hưởng, chưa kịp hồi phục, lại bị uy lực của Thần Chi Nhãn bao phủ, chẳng khác nào một cái bia thịt không thể di chuyển, bị đánh nổ chỉ là vấn đề thời gian.

Băng Ngữ Yên vốn không có nắm chắc phá giải Thần Chi Nhãn, chỉ dựa vào thần thuật tự mình lĩnh ngộ, ra tay trước để chiếm ưu thế.

Như vậy, vừa có thể báo thù cho vị hôn phu, lại có thể tạo dựng danh tiếng, trực tiếp chen chân vào Hồng Mông Bảng.

Chỉ tiếc, tính toán của nàng đã sai.

Chương 399

Vẫn lạc cũng không có gì lạ.

“Còn ai nữa không?” Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, giọng điệu vẫn bình tĩnh ung dung.

Không có ai lên tiếng.

Vô số đại lão và cự đầu của Chúng Thánh Điện, lần lượt im lặng.

Một tân nhân kinh khủng như vậy, một khi trưởng thành hoàn toàn, tuyệt đối sẽ mạnh mẽ leo lên đỉnh Hồng Mông Bảng, trở thành người chói mắt nhất toàn bộ học phủ.

Có thể không trêu chọc, thì cố gắng đừng trêu chọc.

Mấy kẻ đã vẫn lạc, có mắt không tròng, đáng đời xui xẻo.

Rất nhiều thần niệm lập tức rút lui, biến mất không dấu vết.

Cuộc sinh tử đấu công bằng công khai như vậy, theo quy củ sau đó không được truy cứu, nếu không sẽ không có hồi kết.

Cho nên dù là những người có liên quan đến năm huynh đệ Kỷ thị, Băng Ngữ Yên, Ngạo Thương Thiên, bạn bè, huynh đệ, sư môn trưởng bối của họ, cũng đều không lộ diện.

“Hạo Thiên, biết điểm dừng đi.” 62.

Vạn trưởng lão khuyên bảo, “Người trẻ tuổi, sắc sảo quá mức không phải chuyện tốt.” Hạo Thiên cười hắc hắc hai tiếng.

Ý niệm vừa động, hắn thu lấy toàn bộ gia sản của năm huynh đệ Kỷ thị, thuận tiện, lại thu lấy những vật còn sót lại của Băng Ngữ Yên và Ngạo Thương Thiên.

Lần này, tuyệt đối thu hoạch lớn.

Ngay khi Hạo Thiên chuẩn bị rời khỏi sinh tử lôi đài.

Ầm ầm một tiếng.

Lại có mấy bóng người từ trên trời giáng xuống.

Xem ra, toàn bộ đều là cường giả cấp trưởng lão, thậm chí có vài người tu vi cảnh giới, ngay cả Hạo Thiên cũng không nhìn thấu.

"Hạo Thiên, đi theo ta." Người đi đầu nói, "Ta là phó viện chủ của nội viện, tên là Bắc Minh Đạo Nhân.

Thực lực của ngươi có thể gia nhập nội viện, hoan nghênh ngươi gia nhập." Thấy vậy, Hạo Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bất kể ở đâu, đều lấy thực lực làm đầu.

Thực lực mạnh, có thể giành được địa vị, giành được sự tôn trọng, nhận được vô số lợi ích.

Thực lực yếu, chỉ có thể bị nghiền ép.

"Được." Hạo Thiên gật gật đầu.

"Căn cứ vào biểu hiện vừa rồi của ngươi, mấy vị trưởng lão chúng ta đã thương nghị quyết định, miễn trừ bài kiểm tra nhập viện của ngươi," Bắc Minh Đạo Nhân lại nói, "Ngươi có thể trực tiếp tiến vào nội viện, thay thế động phủ của Ngạo Thương Thiên, cũng như thứ hạng trên Hồng Mông Bảng." "Không vấn đề." Hạo Thiên gật gật đầu.

Cách xử lý như vậy, xem ra rất công bằng.

"Mời bên này!" Bắc Minh Đạo Nhân khách khí nói, "Cố gắng tu luyện, có lẽ không lâu nữa có thể gặp được Thần tử thứ mười chín." Hạo Thiên không lộ vẻ gì.

Những người này ai cũng tinh ranh cực kỳ, sớm đã dò hỏi lai lịch của hắn, biết hắn do Thần tử thứ mười chín tiến cử.

Ngay sau đó, Hạo Thiên nhận được một bộ đạo bào đệ tử nội viện.

Tên của hắn cũng lóe lên trên bầu trời, dường như đã được ghi vào một bảng danh sách khổng lồ vô cùng.

Nhưng điều khiến Hạo Thiên kinh ngạc là.

Động phủ mới, trực tiếp là một hòn đảo lơ lửng hoàn chỉnh.

Bên trong có đủ mọi thứ, còn hoàn thiện hơn cả Hồng Mông Điện của hắn, nhưng không một hạt bụi, thậm chí không có dấu vết người ở.

Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Ngạo Thương Thiên tuy nhận được tòa động phủ này, nhưng chắc chắn có nơi đi tốt hơn, cho nên căn bản chưa từng vào ở, khiến động phủ bị bỏ trống.

"Kệ đi, trước tiên kiểm tra thu hoạch." Hạo Thiên thầm nghĩ.

Hắn đi thẳng vào trung tâm phủ đệ.

Thi triển Hỗn Độn Âm Dương Thần Cấm, bố trí vô số cấm chế, phòng ngừa có người đột nhiên xông vào.

Sau đó, hắn lấy ra vô số bảo bối vừa thu hoạch được.

Từ trong đai lưng trữ vật của Băng Ngữ Yên, Hạo Thiên nhận được không ít tài nguyên tu luyện, số lượng tuy nhiều, nhưng không đáng kể.

Nhưng, trong đó có một miếng ngọc giản đơn sơ.

Trong ngọc giản, chỉ có một tấm bản đồ tinh vực rách nát.

Ghi lại một lộ tuyến đặc thù.

Điểm cuối của lộ tuyến khúc khuỷu vô cùng, là một tòa thần miếu

băng tuyết tinh khiết.

Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Đây là nơi Băng Ngữ Yên gặp kỳ ngộ, nhận được thần thuật Băng Phong Thiên Hạ, nếu có cơ hội, cũng có thể đi xem thử.

Biết đâu lại có thu hoạch.

Ngoài ra, Hạo Thiên lại từ nhẫn trữ vật của Ngạo Thương Thiên, nhận được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, một lượng lớn Hỗn Độn linh căn.

Những thứ này, toàn bộ bị Hạo Thiên ban thưởng cho Thiên Đình bách thánh.

Đang lựa chọn đồ đạc bên trong, tình cờ, hắn phát hiện một tấm truyền tống đạo phù cổ xưa.

Vật này là độc nhất của một phương thế giới, có thể bất chấp ức triệu dặm, truyền tống đến khu vực khác trong nháy mắt.

Nhưng Ngạo Thương Thiên dường như rất coi trọng nó, cất giữ rất cẩn thận.

Hiển nhiên, vật này có chút bất phàm.

"Chẳng lẽ, nó sẽ đưa người ta đến một khu vực đặc thù?" Hạo Thiên hơi sững sờ.

Rất có khả năng.

Ngạo Thương Thiên người này tâm cao khí ngạo, đồ vật bình thường, chắc chắn không lọt vào mắt hắn.

Hạo Thiên đem ý niệm, bao phủ lên tấm truyền tống đạo phù cổ xưa kia.

Chương 400

Không hề có thu hoạch gì.

Nhưng.

Cũng vào lúc này, hỗn độn nguyên khí bên ngoài hơi dao động.

Có người đến, rất khách khí gọi tên hắn.

"Hạo Thiên sư đệ, vi huynh có việc tìm, xin mời ra gặp mặt." Đối phương nói.

Hạo Thiên hơi nhíu mày, trực tiếp đứng dậy, bước lớn đi ra ngoài.

Lập tức thấy, một vị cường giả cấp bậc Cửu chuyển Thánh Nhân Vương, đang đứng trên hư không, cách hòn đảo lơ lửng của hắn rất gần.

"Vị nào?" Hạo Thiên hỏi.

"Tự giới thiệu," đối phương nói, "Ta tên Ba Lâm, cũng là đệ tử nội viện, xếp hạng trên Hồng Mông Bảng, cao hơn sư đệ một chút.

Nhưng không lâu nữa, sư đệ sớm muộn cũng sẽ vượt qua ta." "Nói trọng điểm." Hạo Thiên thẳng thừng nói.

"Nếu đã như vậy, ta cũng không vòng vo nữa," Ba Lâm lại nói, "Hạo Thiên sư đệ đã nhận được nhẫn trữ vật của Ngạo Thương Thiên, ta muốn mua lại một món đồ trong đó với giá cao." "Ồ?" Hạo Thiên nhướng mày.

Không lẽ là tấm truyền tống phù cổ xưa kia.

Vừa nói, Ba Lâm vung tay áo, một luồng thần quang chín màu hiện ra.

Bên trong có một vật, phủ đầy thần văn, tỏa ra dao động kinh

người.

“Vật gì đây?” Hạo Thiên sững sờ.

Vật mà Cửu chuyển Thánh Nhân Vương Ba Lâm này lấy ra, là một quả trứng khổng lồ vô song, trên đó tỏa ra thần quang chín màu, trông vô cùng thần dị.

“Thần thú có biết không?” Ba Lâm tươi cười, “Đây là trứng của thần thú Ô Kim Dực Giao, giá trị vô cùng lớn.

Phải biết, ở Thần Giới, tọa kỵ của rất nhiều thần linh chính là loại thần thú này.” “Thật hay giả?” Hạo Thiên có hứng thú.

Hắn quả thực từ quả trứng này, cảm nhận được khí tức của giao long, nhưng cao quý và cường đại hơn hỗn độn giao long rất nhiều, e rằng vừa sinh ra, đã có trình độ Thánh Nhân Vương.

“Ta lấy danh nghĩa sư tổ lập thệ, lời ta vừa nói, không hề có nửa điểm giả dối.” Ba Lâm trịnh trọng nói.

“Thôi được, vậy tin ngươi một lần,” Hạo Thiên cười ha hả, “Thứ ta cần, thực ra ngươi cũng không có.

Ba Lâm sư huynh chịu lấy trứng thần thú để trao đổi tấm truyền tống phù kia, tất nhiên giá trị của truyền tống phù, còn cao hơn vật này rất nhiều.” Sắc mặt Ba Lâm, lập tức vô cùng lúng túng.

Dù sao, có thể ở Chúng Thánh Điện, toàn là thiên tài trong thiên tài, tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Tuy mọi người kinh nghiệm và tính cách không giống nhau, nhưng không có ai ngu ngốc cả.

“Thôi vậy, ta thử một chút thôi, mua bán không thành thì còn tình nghĩa, chúng ta kết bạn nhé.” Ba Lâm ngượng ngùng nói.

Dứt lời, hắn xoay người định đi.

“Đợi một chút,” Hạo Thiên nói, “Nếu sư huynh có thể cho ta biết, giá trị của tấm truyền tống phù này, vậy thì ta sẽ tặng ngươi đai lưng trữ vật của Băng Ngữ Yên, đồ đạc bên trong, nguyên phong bất động tặng hết.” Nghe vậy, Ba Lâm do dự một lúc, như đã hạ quyết tâm.

“Thôi được, dù sao sư đệ sớm muộn cũng sẽ hỏi ra,” Ba Lâm than thở, “Tấm truyền tống phù đó, thực ra là phần thưởng mà Ngạo Thương Thiên nhận được.

Nguyên hội trước, học phủ tổ chức đại bỉ, hắn chen chân vào Hồng Mông Bảng, sau đó ngẫu nhiên rút thưởng, nhận được tấm phù này.” “Một tấm truyền tống phù, thực ra không đơn giản,” Ba Lâm lại nói, “Nó có thể đưa ngươi vào một ngôi mộ của thần linh, có thể nhận được lợi ích gì, hoàn toàn dựa vào tạo hóa cá nhân.” Hả?!

Thần Mộ Truyền Tống Phù!!

Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Chẳng trách đối phương chịu trả giá lớn như vậy.

Ngay cả trứng thần thú cũng lấy ra trao đổi.

“Sư đệ cũng đừng mừng quá sớm,” Ba Lâm lại nói, “Nơi đó thông thường hung hiểm khó lường, ngay cả Thần tử cũng không dám tùy tiện xông vào.

Ngoài ra, loại truyền tống phù này, không chỉ có một tấm, tổng cộng có sáu tấm.

Tức là, một khi thần mộ mở ra, đối thủ của ngươi ít nhất sẽ có sáu người, toàn bộ đều là siêu cấp cường giả xếp hạng hàng đầu trên Hồng Mông Bảng.” “Thụ giáo rồi.” Hạo Thiên bừng tỉnh.

Hóa ra bên trong, nước sâu như vậy.

Theo ước định trước đó, Hạo Thiên đưa đai lưng trữ vật của Băng

Ngữ Yên cho đối phương.

Trao đổi thông tin như vậy, cũng là đáng giá.

Thần niệm của Ba Lâm, xâm nhập vào đai lưng trữ vật, kiểm tra một lượt, sắc mặt khá hài lòng.

Dù sao hắn cũng không bỏ ra thứ gì, chỉ động miệng một chút, bán đi một thông tin mà không ít người đã biết, hắn vẫn lời.

"Sư đệ bảo trọng." Ba Lâm trực tiếp rời đi.

Hạo Thiên nhìn bóng lưng của người này, cảm thấy đối phương cũng khá thú vị.

Tiếp theo.

Lần lượt.

Lại có mấy vị sư huynh sư tỷ đến mua tấm Thần Mộ Truyền Tống Phù kia.

Nhưng không cần biết thế nào, đây là một cơ hội.

Dù mạo hiểm, cũng đáng giá.

Hạo Thiên đương nhiên từ chối.

Hắn định đi thử vận may một lần.

Đóng chặt cửa, Hạo Thiên bắt đầu bế quan.

Cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, quá thấp.

Cần phải tăng mạnh một phen.

Hiện tại, Hạo Thiên là đệ tử nội viện, biểu hiện ở sinh tử lôi đài kinh diễm, thậm chí có người đánh giá thực lực của hắn sánh ngang Thần tử.

Cho nên khi phát hiện hắn bắt đầu bế quan, lập tức không có ai làm phiền.

Thời gian vội vã.

Thời gian là thứ không đáng tiền nhất trong Hỗn Độn.

Chương 401

Chớp mắt đã qua vạn năm.

Tu vi cảnh giới của Hạo Thiên, lặng lẽ tăng lên Tứ chuyển Thánh Nhân Vương.

Nếu phân chia theo tu vi, hắn vẫn nên thuộc về đệ tử ngoại viện.

Một ngày nọ.

Hạo Thiên vẫn đang khoanh chân ngồi.

Nhưng, xung quanh thân thể hắn, lại có hơn trăm đạo thần văn bay múa.

Từng đạo thần quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi xa gần.

Sau khi trở thành thần thể, hắn lại cảm ngộ được thủ đoạn tạo ra thế giới của thần linh, dần dần mô phỏng ra, không khác gì thần văn chân chính.

Tu vi của hắn sở dĩ tăng chậm.

Là vì phải phân tâm mô phỏng những thần văn này.

Lần trước đối chiến với Băng Ngữ Yên, hiệu quả của thần văn, mọi người đều đã chứng kiến.

"Đem thần văn dung nhập vào quyền pháp, uy lực nhất định sẽ kinh khủng." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Nghĩ là làm.

Hắn lập tức triển khai thử nghiệm mới.

Quả thực như hắn mong muốn.

Thần văn không chỉ có thể dung nhập vào quyền pháp, cũng có thể

dung nhập vào sát chiêu, dung nhập vào pháp bảo, thậm chí có thể trấn áp trong cấm chế, công dụng vô cùng rộng rãi.

Rất nhanh, trên cơ sở quyền pháp ban đầu, Hạo Thiên đã suy diễn ra một môn quyền pháp hoàn toàn mới.

Gọi là Đế Bá Quyền.

Có đế vương chi đạo, có sự bá đạo hùng bá chư thiên, lại có thần lực vĩ ngạn gia trì, uy lực không thể so sánh với trước kia.

Thử nghiệm uy lực.

Hạo Thiên tương đối hài lòng.

"Một quyền hạ xuống, dù là Cửu chuyển Thánh Nhân Vương, cũng phải trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Thần tử bình thường đến, cũng chỉ có một chữ chết!" Hạo Thiên trong lòng đã có tính toán.

Thực lực của hắn đã vượt qua cảnh giới hiện tại.

Thậm chí không có giới hạn.

Cũng vào lúc này.

Trong nhẫn trữ vật, đột nhiên có một tia dị động.

Tấm truyền tống phù dẫn đến thần mộ, quang hoa lưu chuyển, hơi rung động.

"Ồ?

Thần mộ mở ra rồi!

Cơ hội hiếm có!" Hạo Thiên phấn chấn.

Cứ mỗi mười tám Hỗn Độn kỷ nguyên.

Cấm chế của thần mộ đó, sẽ vận hành sắp xếp lại, là lúc uy lực yếu nhất.

Chỉ cần có uy lực sánh ngang Thần tử, có thể mạnh mẽ xông vào.

Tức là, cơ hội xông vào thần mộ của Hạo Thiên đã đến.

Hạo Thiên đứng dậy, không chút do dự bóp nát truyền tống phù.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng đại lực không rõ truyền đến, thời không xung quanh từng trận vặn vẹo, phảng phất như bị kéo vào một hố đen.

Sau đó trong nháy mắt, tình hình trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Trong tầm mắt, là một tinh vực mênh mông.

Lớn hơn cả Chúng Thánh Điện.

Hơn nữa, không cùng một thế giới với phương vũ trụ trước đó.

Nơi này phảng phất như một đoạn tầng thời không.

Duy nhất khác biệt là, tinh vực trước mắt tử khí trầm trầm, có một sắc thái u ám, và bị cấm chế kinh khủng bao phủ.

"Vị thần linh đó, e rằng được chôn cất trong đó." Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Hắn thử, muốn đánh vỡ cấm chế bảo vệ tinh vực, kết quả một kiếm chém ra, phảng phất như trâu đất xuống biển, căn bản không có hiệu quả.

Dường như không thể vội vàng, phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Dù là chờ mấy trăm năm, thậm chí mấy nghìn năm, cũng không có gì lạ.

Tìm một góc, Hạo Thiên tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chờ đợi mòn mỏi. 63.

Nửa ngày sau, lại có người dựa vào truyền tống phù chạy đến.

"Có người tới à?!" Hạo Thiên quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương mặc đạo bào đen viền vàng, gương mặt vuông vức, thân thể dị thường vạm vỡ, trong tay cầm một cây trường kích màu vàng sẫm.

"Hạo Thiên?" Đối phương cũng chú ý tới hắn, "Ta là đệ tử nội viện, tên là Ứng Đông Lâm, xếp hạng tám mươi hai trên Hồng Mông Bảng." "Ồ?

Thì ra là Ứng sư huynh." Hạo Thiên nói với giọng không mặn không nhạt.

"Biết ngươi thì chắc chắn là biết," Ứng Đông Lâm cười cười, "có vẻ thực lực cũng không tệ, có đại lão đánh giá rằng thực lực của ngươi sánh ngang Thần tử.

Nơi quỷ quái này hung hiểm khôn lường, hay là chúng ta lập đội đi." Hạo Thiên dứt khoát lắc đầu.

Đó không phải phong cách của hắn.

Chương 402

Trâu bò mới đi thành bầy, mãnh thú luôn độc hành.

Bị từ chối, sắc mặt Ứng Đông Lâm lập tức trở nên khó coi.

"Cho mặt mũi mà không biết điều, thật sự xem mình là nhân vật lớn à?" Y hừ lạnh một tiếng.

"Đồ ngốc." Hạo Thiên khinh khỉnh nói.

Không thèm nhìn lấy một lần, Hạo Thiên trực tiếp tung ra một quyền.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một vị thần linh, tay trái quấn cự xà, tay phải trói thương long.

Hàng trăm triệu đạo thần văn hiện ra xung quanh vị thần linh đó.

Một quyền của Hạo Thiên giống như Bá Vương tái thế, mang theo khí thế kinh khủng hùng bá khắp chư thiên vạn vực.

Lại như một vị đế vương vạn cổ nổi cơn thịnh nộ sấm sét, giáng xuống hình phạt.

Nắm đấm của hắn không ngừng phóng đại trong mắt đối phương, trên cánh tay rắn chắc, vô số thần văn như sống lại, tỏa ra thần uy khiến người ta kinh hãi.

"Dám động thủ?!" Ứng Đông Lâm chấn nộ.

Y có đánh chết cũng không ngờ.

Đối phương lại hung tàn đến mức độ này, một lời không hợp đã động thủ giết người.

Nhưng, một quyền này quá nhanh.

Nó khóa chặt mọi đường lui, thậm chí khóa cả hành động của y.

Bùm!

Trong chớp mắt, vị Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương đã nổ thành một đám sương máu.

Nguyên thần cũng bị chấn nát, hóa thành mưa ánh sáng cam lồ rơi lả tả.

Cây trường kích cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo kia cùng với một pháp bảo trữ vật là Hỗn Độn Thủy Hỏa Hồ Lô rơi vào tay Hạo Thiên.

Giết chết người này, thần sắc Hạo Thiên vẫn điềm tĩnh như cũ.

Cố ý mạo phạm, giết không tha!

Vút!

Vút!

Vút!

Cũng đúng lúc này. 64.

Càng nhiều tu sĩ hơn kéo tới.

Trong lời đồn, tổng cộng có sáu tấm truyền tống phù.

Ngoài Hạo Thiên và Ứng Đông Lâm, đáng lẽ phải còn bốn người nữa.

Nhưng xuất hiện trước mắt Hạo Thiên lại chỉ có ba người.

Hai người đều là Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, một người thậm chí còn là hậu bổ Thần tử.

“Hử?

Vừa rồi có người vẫn lạc sao?

Đông Lâm!” Vị hậu bổ Thần tử kia cảm giác rất nhạy bén.

Ánh mắt của cả ba người đều gắt gao nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Bởi vì những cường giả xếp hạng trên Hồng Mông Bảng đều quen biết nhau.

Thậm chí, không ít người còn cùng một sư phụ, nên quan hệ khá thân thiết.

"Giết rồi thì sao?" Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Dám mạo phạm ta, chỉ một chữ, giết!

Các ngươi cũng vậy!" Hít!

Ba người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tên tân binh này lấy dũng khí từ đâu ra vậy!

"Hạo Thiên!

Ngươi quá ngông cuồng rồi!" Hậu bổ Thần tử nhíu mày, "Đúng là không coi ai ra gì!

Kẻ không biết còn tưởng ngươi là đệ nhất Hồng Mông Bảng đấy!" "Ha!

Ngạo mạn cuồng vọng, đúng là con đường tự tìm cái chết!" Hai Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương còn lại cũng hùa theo.

Thân là những cường giả đỉnh tiêm của Chúng Thánh Điện, tự nhiên ngạo khí mười phần, hoàn toàn không ưa những gì Hạo Thiên đã làm.

"Báo tên của các ngươi đi, ta không giết kẻ vô danh." Hạo Thiên chậm rãi đứng lên.

Toàn thân trên dưới tỏa ra một loại khí vị khó tả, bá đạo tuyệt luân, coi rẻ thiên hạ.

“Mạnh Đô Sơn!

Hậu bổ Thần tử!

Từng đứng trong top ba Hồng Mông Bảng!” “Ngu Ứng Long!

Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương!

Hạng năm mươi trên Hồng Mông Bảng!” “Bộ Như Phong!

Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương!

Hạng sáu mươi bốn trên Hồng Mông Bảng!” Ba người lần lượt lên tiếng.

Người nào người nấy tiên thể dồi dào, thần sắc nghiêm nghị, đã chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

“Chư vị đừng vội,” đột nhiên, một giọng nói khác truyền đến, “bây giờ không phải lúc đánh nhau, tranh giành vì tức giận là không nên!

Chương 403

Đợi vào trong thần mộ rồi, lúc đó ai có bản lĩnh gì thì cứ tranh đoạt cũng không muộn.” Một đạo nhân trẻ tuổi toàn thân nồng nặc mùi rượu xuất hiện, mặt mày đỏ bừng, mày kiếm xếch vào thái dương, sau lưng đeo chéo một đôi trường kiếm.

Nhưng, cảm giác y mang lại cho người khác là hoàn toàn dung hợp với đại đạo của một phương thiên địa, có một cảm giác hoàn mỹ của thiên nhân hợp nhất.

Cường giả cấp bậc này Hạo Thiên cũng đã từng gặp.

Khí tức của Thập Cửu Thần Tử cũng tương tự người này.

“Ra là Thiếu Viêm Thần Tử!” Hậu bổ Thần tử Mạnh Đô Sơn lập tức cung kính hành lễ.

Không còn cách nào khác, chưa tấn thăng Thần tử thì chung quy vẫn bị áp chế.

“Kính kiến Thiếu Viêm Thần Tử!” Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong cũng vội vàng hành lễ, khí thế thu liễm đi rất nhiều.

Hạo Thiên nghe vậy.

Xưng hô Thần tử không nhất định phải theo thứ tự trước sau.

Bởi vì vũ trụ nơi Chúng Thánh Điện tọa lạc có đến hàng nghìn Thần tử.

Cho nên, hơn chín thành Thần tử đều dùng đạo hiệu của mình, hoặc trực tiếp dùng bản danh.

Vị Thiếu Viêm Thần Tử trước mắt chính là một trong số đó.

Nhìn qua, y giống như một tên bợm rượu say khướt.

Nhưng lời nói lại rất có trật tự.

“Hạo Thiên, ta nghe nói về ngươi rồi,” Thiếu Viêm Thần Tử nói, “ngươi là người của Thập Cửu Thần Tử, nên ta không động vào ngươi, nhưng ngươi cũng đừng gây sự.” Hạo Thiên cười cười, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Tuy đối phương rất mạnh, nhưng Hạo Thiên cảm thấy mình cũng có sức đánh một trận.

“Hạo Thiên, ngươi thoát một kiếp rồi đấy.” Mạnh Đô Sơn nhíu mày nói.

“Có lẽ ngươi nhầm rồi, người thoát một kiếp là các ngươi.” Hạo Thiên khẽ cười, “Chỉ cần các ngươi động thủ, ta tùy thời phụng bồi.” Nghe những lời này, Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong đều ngẩn người.

Tên nhóc này đúng là bành trướng đến cực điểm.

Đừng tưởng giết được một tên già yếu như Ứng Đông Lâm là có thể đối kháng với hậu bổ Thần tử.

Chênh lệch giữa hai bên đúng là một trời một vực!

“Được rồi, đừng cãi nữa, kiên nhẫn chờ một chút, cấm chế sắp suy yếu đến cực điểm rồi.” Thiếu Viêm Thần Tử lấy một quả hồ lô màu đỏ từ bên hông xuống, lại nốc một ngụm vào miệng.

Tiếp đó, trên mặt y hiện ra vẻ say sưa.

“Rượu, thơm quá!” Mạnh Đô Sơn nuốt nước bọt.

Hai vị Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương còn lại cũng lộ vẻ hâm mộ.

“Cũng không phải rượu ngon gì, là do Thần giới ban thưởng, dùng mấy chục loại thần quả ủ thành, uống một giọt bằng tu vi mười

nguyên hội.” Thiếu Viêm Thần Tử cười hắc hắc.

“Hả!

Lại có loại thần tửu như vậy!” Mạnh Đô Sơn vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Một hồ lô thần tửu, không biết có mấy nghìn cân, thậm chí còn nhiều hơn, đổi thành tu vi thì quả thực kinh khủng.

Chẳng trách Thiếu Viêm Thần Tử nổi danh tửu lượng như biển mà lại say thành bộ dạng này.

“Không cần hâm mộ ta, trong thần mộ này, hẳn là có thần tửu tốt hơn, chính là Vô Thượng Âm Dương Thần Nhưỡng trong truyền thuyết,” Thiếu Viêm Thần Tử nói, “bởi vì chủ nhân của ngôi mộ này, Xích Minh Thần Ma, là một đại nhân vật từng tung hoành Thần giới, cũng là một người ham mê chén rượu, có thể xưng là Tửu Thần.” Nghe vậy, Hạo Thiên cũng có chút động lòng.

Xem ra nơi này hẳn là có vài thứ tốt đây...

Thần Mộ.

Thiếu Viêm Thần Tử dường như đã uống say.

Y cứ đứng đó thao thao bất tuyệt.

Hạo Thiên, Mạnh Đô Sơn, Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong chỉ có thể kiên nhẫn lắng nghe.

Nhưng, Thiếu Viêm Thần Tử kiến thức quảng bác, trong lời nói thường xuyên tiết lộ một vài tin tức.

Những loại tin tức quan trọng khiến người ta giật mình.

Thậm chí, y còn biết không ít về cuộc đời của Xích Minh Thần Ma, một nhân vật có tiếng tăm ở Thần giới, tuyệt không phải hạng tầm thường.

“Nói một câu thôi, không vào Thần giới, chung quy vẫn là con kiến.” Thiếu Viêm Thần Tử lại nốc một ngụm rượu lớn.

Câu nói này khiến Hạo Thiên cảm thấy vô cùng quen thuộc, tựa như đã từng nghe ở đâu đó.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Cũng tương tự như vậy thôi.

Chỉ là, cảnh giới Thánh nhân của Hồng Hoang quá thấp so với Thần giới.

Cho dù trở thành Thần tử của một phương vũ trụ, địa vị cũng chỉ là tầng đáy của Thần giới, một vai diễn nhỏ mà thôi.

“Mình còn kém xa quá.” Hạo Thiên cảm thán.

Hắn vô cùng may mắn vì đã lấy được một tấm truyền tống phù.

Đại tạo hóa dường như đang vẫy gọi hắn.

“Chờ chút nữa, ta chợp mắt một lát, đợi thần mộ mở ra rồi gọi ta dậy.” Thiếu Viêm Thần Tử ợ một cái, giọng nói lơ mơ lẩm bẩm.

“Thần tử cứ tự nhiên.” Mạnh Đô Sơn rất khách sáo.

Tuy Mạnh Đô Sơn là hậu bổ Thần tử, nhưng trong lòng y biết rõ, tuyệt đối không phải đối thủ của Thiếu Viêm Thần Tử.

Người ta trông có vẻ hòa nhã, nhưng không có nghĩa là dễ chọc.

Một khi lật mặt động thủ, trong nháy mắt có thể bị người ta trấn áp.

Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong hung hăng trừng mắt nhìn Hạo Thiên.

“Tiểu tử ngươi đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu.” Ngu Ứng Long truyền âm nói.

Hạo Thiên cũng lười để ý, tay phải nắm quyền, ngón cái giơ lên, sau đó lật ngược cổ tay.

Mặc dù hai vị Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương trước mắt chưa từng thấy qua thủ thế này, nhưng ý tứ hàm chứa trong đó, cả hai đều hiểu rõ.

Chương 404

“Hạo Thiên, ngươi tìm chết!

Ta xin thề với tổ sư, ngươi sẽ không thể sống sót rời khỏi đây!” Bộ Như Phong hận thù truyền âm.

Hạo Thiên đi thẳng sang một bên.

Hoàn toàn không để ý đến hai người kia.

Giống như Ứng Đông Lâm đã khiêu khích trước đó, trong lòng Hạo Thiên đã liệt hai người này vào danh sách phải giết.

Ta là Thiên Đế, phải trấn sát tất cả kẻ địch trên thế gian!

Bất kỳ sự khiêu khích nào đều là tự tìm diệt vong.

“Được rồi, mọi người bớt nóng giận đi, có Thiếu Viêm Thần Tử ở đây, ai dám làm càn.” Mạnh Đô Sơn nói giọng âm dương quái khí.

Mọi người đều chọn một chỗ, ngồi xếp bằng chờ đợi.

Khoảng nửa tháng sau.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Thiếu Viêm Thần Tử đột nhiên lật người, từ tư thế nằm nghiêng ngồi dậy.

Y dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, lại ngáp một cái.

“A, cũng sắp rồi.” Thiếu Viêm Thần Tử nhìn xung quanh.

Hạo Thiên cũng cảm nhận được, lập tức mở mắt ra.

Thần mộ vốn không có gì khác thường.

Bỗng nhiên, vô cớ nổi lên từng trận bão hỗn độn.

Từng luồng khí loạn cuồng bạo hoành hành.

Cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Không còn nhìn thấy tinh vực phía trước nữa.

"Quả nhiên không sai!" Hạo Thiên đứng dậy.

Phóng ra thần niệm, lập tức cảm nhận được sự khác thường.

Cấm chế mạnh mẽ bên trong thần mộ đang bị suy yếu nghiêm trọng, lại tiếp tục suy yếu, uy lực đã giảm hơn sáu thành, và vẫn đang tiếp tục giảm xuống.

Chắc hẳn là giống như trong lời đồn.

Thần cấm cứ cách mười tám hỗn độn kỷ nguyên sẽ phải bố trí lại một lần, tạo cơ hội cho người khác.

"Nhanh nhanh nhanh!

Thời gian lần này chỉ có nửa ngày!

Một khi bỏ lỡ, chỉ có thể đợi thêm mười tám hỗn độn kỷ nguyên nữa!" Thiếu Viêm Thần Tử hưng phấn.

Tinh thần phấn chấn, hai mắt sáng rực.

"Đi!" Hậu bổ Thần tử Mạnh Đô Sơn cũng phấn khích.

Nhưng, tuy y nóng lòng muốn thử, nhưng không dám đi trước Thiếu Viêm Thần Tử, nếu không sẽ dễ xảy ra chuyện.

Biết người biết mặt không biết lòng, những kẻ có thể trở thành Thần tử đều là những kẻ tàn nhẫn vô tình, những cự đầu xem thường chúng sinh.

Giơ tay trấn sát ba năm tiểu bối, căn bản không phải chuyện gì to tát.

Thiếu Viêm Thần Tử liếc nhìn Hạo Thiên, sau đó bước một bước, vung quả Hỗn Độn Thủy Hỏa Hồ Lô bên hông, hung hăng đập vào

cấm chế thần mộ.

Bốp!

Một tiếng động nhẹ.

Gợn sóng vô hình nhanh chóng khuếch tán.

Sương tím lan ra xa hàng trăm triệu dặm.

Một vết nứt xuất hiện.

Chỉ cao chừng hai ba thước, rộng bằng một nắm đấm.

Nhưng Thiếu Viêm Thần Tử hóa thành một luồng sáng, mạnh mẽ xuyên vào.

Nếu là bình thường, tuyệt đối không thể làm được điều này.

Nhưng uy lực của thần cấm đã giảm quá mạnh, tạo ra cơ hội.

"Ta cũng đi!" Mạnh Đô Sơn hét lớn một tiếng.

Vút!

Tốc độ của y cực nhanh, tựa như một luồng kiếm quang, trong nháy mắt xuyên vào.

Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong dường như khá ăn ý, cũng làm theo, nhanh chóng xông vào trong thần mộ.

"Cơ hội không thể bỏ lỡ!" Ánh mắt Hạo Thiên lóe lên.

Sau lưng hắn đột nhiên mở ra đôi cánh Hỗn Độn hai màu đen trắng, cũng xông vào trong vết nứt.

Cảnh tượng phía trước hoàn toàn thay đổi.

Từng luồng ma khí cuồn cuộn ngút trời.

Trong đó dường như có vô số thần ma tám tay đang gào thét, dường như muốn tìm một thân xác tươi sống để trực tiếp đoạt xá.

Theo như lời Thiếu Viêm Thần Tử miêu tả.

Hình tượng của Xích Minh Ma Thần là một thần ma tám tay, tay trái nâng mặt trời, tay phải nâng mặt trăng, dưới chân đạp một tấm bia trấn thế.

"Sao lại thế này?!" Hạo Thiên nhíu mày.

Mức độ nguy hiểm của nơi này vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa, một luồng uy áp cực kỳ khổng lồ đang lan tỏa trong không gian.

Tuyệt đối là ý chí của thần linh.

Chương 405

Là ý chí đáng sợ còn sót lại sau khi Xích Minh Thần Ma vẫn lạc.

Hạo Thiên lập tức cảm thấy toàn thân cứng đờ, như rơi vào vũng lầy vô tận, không thể động đậy. 65.

“Khặc khặc khặc khặc!” Thân thể thật mạnh mẽ!

Thần thể!

Đúng là trời giúp ta!” Cơn cuồng phong ập tới, bên trong truyền ra tiếng gào thét hung tợn.

Ầm ầm!

Ý chí đáng sợ đó giáng xuống đỉnh đầu Hạo Thiên.

Với tốc độ nhanh như chớp, nó điên cuồng chui vào thiên linh cái của hắn.

“Đoạt xá ta?

Nằm mơ đi!” Hạo Thiên khinh khỉnh nói.

Bên cạnh thân thể hắn, đột nhiên hiện ra hàng trăm đạo thần văn, trong nháy mắt đan thành một chiếc lồng giam, trực tiếp khóa chặt luồng ý chí kia lại.

Ánh sáng thần thánh vô lượng gợn sóng như đại dương, luồng ý chí kia điên cuồng giãy giụa, nhưng cũng không có cách nào thoát ra.

Hạo Thiên nhìn sang hai bên.

Lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Mạnh Đô Sơn, Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong đều bị từng đoàn hắc khí bao bọc, phát ra những tiếng hét thảm thiết xé lòng.

Chỉ có Thiếu Viêm Thần Tử không biết đã đi đâu.

Ba tên xui xẻo kia cũng bị ý chí đáng sợ nhắm trúng, muốn chiếm đoạt thân xác.

"Hiểu rồi!

Ta hiểu rồi!" Trong đầu Hạo Thiên lóe lên một tia sáng.

Thiếu Viêm Thần Tử đã nói.

Dưới trướng Xích Minh Thần Ma có bảy mươi hai vị thần linh, đều là những kẻ giết chóc tà ác, nhưng khi Xích Minh Thần Ma vẫn lạc, bảy mươi hai vị thần linh cũng đồng thời biến mất.

Xem ra bây giờ, căn bản không phải là biến mất không dấu vết, tám phần là bị chôn cùng ở đây, oán niệm, tàn hồn, ý chí lởn vởn không tan, lúc nào cũng âm mưu đoạt xá trọng sinh.

Thậm chí, tình trạng cấm chế ở đây cứ mười tám hỗn độn kỷ nguyên lại bị suy yếu, rất có thể là do đám tà ma này gây ra.

Mục đích là để dụ người vào, tiện bề ra tay! .....

"Giết!" Hạo Thiên tâm niệm vừa động. 66.

Chiếc lồng giam thần văn trên đỉnh đầu hắn đột nhiên co rút lại.

Xì xì xì xì...

Giống như nước lạnh dội vào đống lửa, phát ra một tràng âm thanh kỳ quái.

Luồng ý chí khủng bố âm mưu đoạt xá Hạo Thiên lập tức bị trọng thương, nhưng chưa hoàn toàn tiêu tan, chỉ hóa thành một làn khói nhẹ, yếu ớt trôi nổi trong không trung.

Chỉ cần cho nó thời gian, tuyệt đối có thể hồi phục.

Hạo Thiên cũng lười để ý.

Bởi vì lúc này.

Thực lực của hắn quá yếu, căn bản không thể triệt để tiêu diệt ý chí còn sót lại của thần linh.

Nếu có thể làm được, cũng phải tiêu tốn một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Hoàn cảnh xung quanh căn bản không cho phép làm như vậy.

Lúc này.

Hậu bổ Thần tử Mạnh Đô Sơn, toàn thân trên dưới đều bị hắc khí bao bọc, cả người điên cuồng run rẩy, trên da trong nháy mắt phủ đầy ma văn, ánh mắt cũng trở nên xanh lè, trông vô cùng đáng sợ.

Tình trạng của Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong cũng không khá hơn là bao.

Cả hai bị đoạt xá ngay tại chỗ, toàn thân trên dưới, các khớp xương mọc ra những thứ như vảy, khuỷu tay và vai đều mọc ra gai xương, lòng bàn tay và bàn chân cũng hóa thành móng vuốt kinh khủng, hoàn toàn không còn hình người.

"Lũ ngu!

Vừa rồi còn muốn giết ta!" Hạo Thiên khinh khỉnh nói.

Lúc này, không thể ngồi xem kịch vui được.

Nhân lúc chúng chưa hoàn toàn nhập ma, ra tay trước là thượng sách.

"Đế Bá Quyền!" Hạo Thiên không chút do dự, giơ tay tung ra một quyền.

Hư không chấn động, thần quang như biển, ba người phía trước trực tiếp bị nhấn chìm.

Một luồng sức mạnh xưng bá thế gian.

Dung hợp với uy thế của đại đế coi rẻ thiên hạ, chấn động mạnh mẽ thần huyết, thúc đẩy tiềm năng của Lưu Ly Ngọc Thân, tung ra một quyền chí mạng.

Trong nháy mắt, hắn đã đánh ba người kia thành tro bụi.

Bị thần quang bao phủ, ba đạo ý chí đoạt xá thất bại lập tức vừa kinh vừa giận, bản nguyên bị trọng thương, nhưng không dám lại gần Hạo Thiên, đành phải lần lượt rút lui.

Lúc này, toàn thân Hạo Thiên tỏa ra thần quang bất hủ, trên đỉnh đầu hiện ra hình ảnh Cưu Bàn Thiên Thần, tay trái nắm cự mãng, tay phải trói thương long.

Hắc khí trong phạm vi mười vạn dặm lập tức bị quét sạch. 67.

Những ý chí còn sót lại kia đồng loạt không dám lại gần, từ xa rút lui.

Bởi vì lúc này những ý chí còn sót lại này không bằng một phần vạn sức mạnh của thần ma thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên sợ hãi uy lực của thần văn.

Chương 406

Ở một vùng đất khác.

Cũng là thần quang như biển, phạm vi khuếch tán còn lớn hơn cả bên Hạo Thiên, trong đó mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của Thiếu Viêm Thần Tử.

"Ha ha ha ha!

Hạo Thiên, bản tọa quả nhiên không nhìn lầm ngươi!" Thiếu Viêm Thần Tử cười cười, "Mạnh hơn ba tên phế vật kia nhiều." "Tiền bối quá khen!" Hạo Thiên không biểu lộ cảm xúc.

"Nếu ngươi có thể sống sót ra ngoài, hay là đầu quân dưới trướng bản tọa làm việc, đừng quan tâm đến Thập Cửu Thần Tử nữa!

Hắn bây giờ đã rơi vào nguy cục, tự thân khó bảo toàn!" Thiếu Viêm Thần Tử cười hắc hắc.

"Hử?

Thập Cửu Thần Tử gặp chuyện?!" Hạo Thiên khẽ giật mình.

Hắn cũng không dám chắc lời đối phương là thật hay giả.

Nhưng tình trạng này cũng không hiếm thấy.

Cuộc tranh đoạt giữa các Thần tử cũng rất khốc liệt.

Bởi vì mỗi một hỗn độn kỷ nguyên mới có một suất tấn thăng Thần giới.

Cho nên, để tranh đoạt suất này, các Thần tử không từ thủ đoạn.

Hạo Thiên trong lòng cũng hiểu rõ, lý do Thập Cửu Thần Tử nâng đỡ mình, chỉ là vì tiềm lực của hắn.

Vạn nhất Hạo Thiên trưởng thành, có thể trở thành trợ thủ của Thập Cửu Thần Tử.

Nếu không trưởng thành, Thập Cửu Thần Tử cũng không mất mát quá nhiều, bởi vì chắc chắn ông ta không chỉ nâng đỡ một hậu bối.

"Không sai, tự lo cho mình đi." Thần tử biến mất trong nháy mắt.

Vùng thần quang mênh mông kia cũng biến mất không dấu vết.

Thay vào đó là một vùng bóng tối, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Thu lại pháp bảo trữ vật của Mạnh Đô Sơn, Ngu Ứng Long và Bộ Như Phong, Hạo Thiên phóng ra thần niệm, không nhanh không chậm đi tiếp.

Vào đây thử vận may.

Nếu không có thu hoạch gì thì cũng thôi, cẩn thận hành sự là tốt nhất.

Dù sao, nơi này nguy hiểm đến mức không thể tưởng tượng.

Chỉ riêng những ý chí thần linh lởn vởn xung quanh cũng có thể xóa sổ rất nhiều cường giả dám xông vào.

Vài canh giờ sau.

"Nơi này, thật sự quá lớn!" Hạo Thiên cảm thán.

Một vị đế vương bình thường, nhiều nhất cũng chỉ chiếm một long mạch làm mộ địa.

Những cường giả khác cũng chỉ chiếm một góc.

Nhưng Xích Minh Ma Thần lại lấy cả một tinh vực làm mộ địa.

Muốn tìm được lối vào chính xác, độ khó thật sự quá lớn.

Hạo Thiên lại không quen thuộc tình hình bên trong, nên đến bây

giờ vẫn chưa có thu hoạch gì nhiều.

"Á...

Kia là!" Đột nhiên, Hạo Thiên sững sờ.

Bởi vì hắn nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Chín con thi long thân dài đến mười tỷ dặm đang chậm rãi kéo một cỗ quan tài bằng gỗ thần, cứ lặng lẽ như vậy, như một bóng ma lướt qua bầu trời.

Cỗ quan tài kia cũng to lớn đến đáng sợ, còn lớn hơn cả chín con thi long cộng lại, nói nó nghiền nát mấy nghìn ngôi sao lớn cũng không có gì lạ.

Trong nháy mắt, Hạo Thiên hiểu ra.

Kẻ có thể dùng cỗ quan tài này tuyệt không phải nhân vật bình thường.

Rất có thể chính là Xích Minh Thần Ma.

"Thiên Đạo Khôi Lỗi!

Hiện thân!" Hạo Thiên ra lệnh một tiếng.

Lập tức, một con rối thế thân có ngoại hình y hệt hắn xuất hiện.

Hơn nữa tu vi cảnh giới cũng đạt tới Tứ Chuyển Thánh Nhân Vương, không hề yếu chút nào.

Thiên Đạo Khôi Lỗi này hắn đã có từ lâu.

Nhưng, vẫn chưa có cơ hội sử dụng.

Tình hình hiện tại có chút phức tạp, Hạo Thiên không dám mạo hiểm xông lên.

Cho nên, hắn mới thả thứ này ra để dò đường.

"Kính kiến bản tôn!" Thiên Đạo Khôi Lỗi lại còn hành lễ.

“Đi đi!” Hạo Thiên phất phất tay.

Thiên Đạo Khôi Lỗi lập tức hóa thành một luồng kiếm độn, thẳng tiến về phía trước.

Nhưng.

Thiên Đạo Khôi Lỗi còn chưa đến gần, cách đó tới cả vạn dặm.

Chín con thi long như có thần trí, đồng thời quay đầu lại, trong hốc mắt đen ngòm, những ngọn lửa xanh u u nhảy múa.

Gầm!!

Thi long đồng thời há miệng.

Luồng khí cuồng bạo vô hình phun ra.

Gần như không có chút hồi hộp nào, nó đã nghiền nát Thiên Đạo Khôi Lỗi.

Chương 407

Hạo Thiên tuy ở rất xa, nhưng cũng như bị cơn bão hỗn độn kinh khủng nhất tông thẳng vào mặt, bay ngược ra xa mười vạn dặm.

Toàn thân trên dưới đều đau nhức không thôi.

"Thật đáng sợ!" Hạo Thiên kinh hãi.

Nếu không có thần văn hộ thể, đợt công kích vừa rồi đã thổi bay cả người hắn rồi.

Bây giờ nên làm gì đây?

Cưỡng ép xông lên, hậu quả tuyệt đối khó lường.

Cho dù là thần linh đã vẫn lạc, để tránh cho thi hài bị xâm phạm, cũng sẽ bố trí những thủ đoạn cực kỳ đáng sợ.

Hạo Thiên khẳng định một trăm phần trăm.

Thiếu Viêm Thần Tử mà tới đây, cảnh tượng cũng sẽ không khá hơn là bao. 68.

Giống như hổ nuốt trời, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đúng lúc đang do dự, chín con thi long kéo cỗ quan tài khổng lồ kia nhanh chóng rời đi.

Dường như đang di chuyển theo một quỹ đạo đặc định.

Cứ di chuyển không ngừng.

Cứ như vậy, cho dù có người xông vào, nhắm vào nó, cũng chưa chắc có cơ hội động thủ.

Thời gian còn lại không nhiều.

Độ khó địa ngục à!

Tuyệt đối là độ khó địa ngục!

Muốn có được lợi ích to lớn, không hề dễ dàng.

Cũng đúng lúc này, một vùng thần quang rực rỡ tiến lại gần, là Thiếu Viêm Thần Tử đang đuổi theo...

"Ngẩn người ở đây làm gì?" Thiếu Viêm Thần Tử liếc nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

Nếu có thể, hắn muốn mang cả chín con thi long và cỗ quan tài kia đi.

Không nói gì khác, chỉ cần dùng Đại Khôi Lỗi Thuật luyện hóa chín con thi long, có lẽ có thể quét ngang cả Chúng Thánh Điện, thậm chí nghiền ép vô số Thần tử.

Bởi vì Hạo Thiên cũng đã nhìn ra, khi còn sống, những con thi long này cũng là những sinh vật mạnh mẽ của Thần giới, toàn thân đều là bảo vật.

"Thôi được, ta đi đuổi theo cái kia, cho ngươi một tọa độ, ban cho ngươi một chỗ tốt." Thiếu Viêm Thần Tử suy nghĩ rồi nói.

Dứt lời, Thiếu Viêm Thần Tử vung tay, đưa cho hắn một miếng ngọc giản.

Hạo Thiên cười khổ một tiếng, nhận lấy ngọc giản.

Trong lòng hắn hiểu rõ.

Đối phương có ý chiêu mộ.

Cho nên mới cho chút lợi lộc, nhân cơ hội lôi kéo lòng người.

Xem ra Thiếu Viêm Thần Tử vừa rồi đã phát hiện ra thứ gì đó khá có giá trị.

Hạo Thiên đưa thần niệm vào trong ngọc giản.

Lập tức nhìn thấy một bản đồ lộ tuyến đơn giản, ngoằn ngoèo, dẫn đến một vùng đất chưa biết cách đây hàng trăm tỷ dặm.

"Đi!" Hạo Thiên quyết đoán.

Không mất nhiều thời gian, hắn đã đến nơi.

Hiện ra trước mắt là một tế đàn cổ xưa tang thương.

Tế đàn này cũng cực kỳ khổng lồ, đường kính hơn năm nghìn dặm.

Nhưng lại là một vùng tĩnh lặng, trống rỗng.

Dường như không có gì đặc biệt.

Hạo Thiên ngưng thần nhìn kỹ.

Lập tức mừng rỡ như điên.

Thì ra trên mặt đất của tế đàn có vẽ từng bức đồ hình thần ma tám tay đang ngồi tu luyện, tay bắt sao nắm trăng, trăm triệu đạo thần văn vây quanh, các loại động tác sống động như thật.

"Xích Minh Cửu Thiên Đồ!

Truyền thừa của Xích Minh Thần Ma!

Đây là công pháp tu luyện của Thần giới!" Hạo Thiên sướng rơn.

Lần đầu tiên hắn tiếp xúc với thứ này.

Cao cấp chưa từng có, trước đây chưa từng thấy.

Chắc chắn Thiếu Viêm Thần Tử cũng đã phát hiện, chỉ là vì đuổi theo chín con thi long kéo quan tài mà bỏ qua nơi này.

Y đoán rằng công pháp của thần linh không dễ luyện như vậy, đoạt lấy di vật của Xích Minh Thần Ma sẽ hời hơn.

Hạo Thiên hành động nhanh chóng, lập tức dùng phương thức nguyên thần lạc ấn, khắc ghi lại những cảnh tượng trước mắt vào trong thức hải của mình.

Càng xem nội dung công pháp này, hắn càng cảm thấy không thể tin nổi.

Xích Minh Thần Ma này không hổ là đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy ở Thần giới, công pháp mà ông ta sáng tạo ra quả thực thiên mã hành không.

Cho dù chỉ nhìn một cái, Hạo Thiên cũng cảm thấy thần hồn được tưới nhuần, tu vi bất tri bất giác tăng lên.

Nhưng, hắn không vội tu luyện.

Bởi vì muốn tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ, không hề đơn giản như vậy.

Người có cảnh giới thấp chắc chắn không được.

Chương 408

Ít nhất phải trở thành Thần tử mới có thể thử.

Nếu không, nổ tan xác mà chết ngay tại chỗ cũng không có gì lạ.

Dù sao, năng lượng của Thần giới mạnh mẽ đến không thể tin nổi.

Hạo Thiên hiện tại khống chế được hàng trăm đạo thần văn, miễn cưỡng có thể.

Nhưng nếu lên đến vài nghìn đạo, vạn đạo, mười vạn đạo, trăm vạn đạo thì không chịu nổi nữa.

Hình tượng trong Xích Minh Cửu Thiên Đồ đã nói rõ, khi tu luyện, một thần linh bình thường e rằng cũng không thể làm được, không chịu nổi luồng năng lượng khổng lồ như vậy rót vào.

Bộp!

Hạo Thiên đáp xuống trước tế đàn.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với tiền bối thần linh, hắn chắp tay hành lễ.

"Tiền bối, đã làm phiền rồi!" Hạo Thiên nói.

Hắn thành tâm thành ý cảm tạ.

Bởi vì một bộ công pháp tu luyện của thần linh một khi bị người khác biết đến, tuyệt đối sẽ có vô số người đổ xô tới, liều mạng tranh đoạt.

Nếu Hạo Thiên cẩn thận hành sự, ngày sau tuyệt đối sẽ thành tựu phi phàm.

Lời cảm tạ cũng là điều cần thiết.

Lập tức, một luồng thiện ý lan tỏa ra.

Tế đàn dường như có cảm ứng, đột nhiên rung lên một tiếng, sau đó chính giữa lặng lẽ nứt ra, một thông đạo sâu như giếng xuất hiện.

“Chuyện gì vậy?” Hạo Thiên ngẩn người.

Hắn không ngờ.

Một hành động vô ý của mình lại gây ra sự thay đổi như vậy.

Hạo Thiên nhảy xuống giữa tế đàn.

Bên tai truyền đến tiếng gió gào thét.

Cảm giác như đang rơi xuống vô tận.

Tốc độ nhanh đến cực điểm.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Dường như đã rơi xuống sâu cả trăm triệu dặm, cuối cùng hắn mới đặt chân lên mặt đất vững chắc.

Trước mắt là một vùng sáng.

Thứ phát ra ánh sáng là những viên long châu được khảm trên vách tường.

Những viên long châu này không giống ở Hồng Hoang, mỗi viên đều có đường kính hơn trăm vạn dặm, to lớn đến mức khó tưởng tượng, nhìn từ xa có người tin đó là mặt trăng.

Hạo Thiên đếm thử.

Có tổng cộng bảy mươi hai viên long châu.

Trong mỗi viên long châu đều có một bóng dáng hiên ngang, tuy đã vẫn lạc từ lâu, nhưng vẫn tỏa ra khí tức kinh người.

“Ồ?

Nơi này chôn cất bảy mươi hai vị thần linh dưới trướng Xích Minh Thần Ma!" Hạo Thiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Hắn vạn lần không ngờ.

Vị cự đầu của Thần giới ngày trước lại dùng cách này để an trí những thuộc hạ tinh nhuệ của mình.

Hơn nữa, sự sắp xếp của những viên long châu này rất có quy luật, mơ hồ kết thành một cấm chế.

Chính cấm chế này đã khiến cho khí lưu ở đây trong lành, khiến cho thi hài trải qua trăm triệu năm, vô số hỗn độn mà vẫn không bị mục nát.

Hạo Thiên nhìn quanh.

Trong lòng chấn động vô cùng.

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy nhiều thần linh như vậy.

Tuy đã vẫn lạc, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Ồ!

Kia lại là gì!" Đột nhiên, Hạo Thiên lại có phát hiện mới.

Chính giữa tòa cấm chế có một vầng sáng chín màu, bên trong lơ lửng vô số vật thể hình thoi.

Hạo Thiên nhíu mày, nhanh chân bước tới.

Càng đi về phía trước, áp lực trên vai càng lớn.

Chỉ mới đi được mười bước, hai chân Hạo Thiên đã lún sâu vào mặt đất.

Cảm giác trên vai như đang gánh cả thế giới Hồng Hoang.

"Những thứ phía trước tuyệt đối là đồ tốt!

Bất kể thế nào, nhất định phải lấy được vào tay!" Hạo Thiên

nghiến răng, từng bước tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, áp lực trên người càng lớn, nặng nề đến mức hắn không thở nổi.

Ngày xưa, Hạo Thiên từng đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn có uy áp ý chí của Bàn Cổ đại thần, cho nên càng vào vùng trung tâm, áp lực càng lớn, sinh linh bình thường căn bản không dám đến gần.

Tình hình bây giờ cũng giống như lúc đó.

Nhưng áp lực còn lớn hơn gấp trăm vạn lần.

Nếu không phải là thần thể, không luyện hóa thần huyết của Cưu Bàn Thiên Thần, hắn đã sớm bị ép thành một bãi thịt nát, nguyên thần cũng bị ép nổ tung.

Dần dần, da Hạo Thiên nứt ra, chảy ra thánh huyết màu bạch kim.

Chương 409

Máu chảy như suối, không thể cầm lại được.

Nhưng, điều đó cũng không ngăn được bước chân của hắn.

Hắn vẫn kiên định tiến về phía trước.

Từng bước từng bước.

Cho dù ý thức dần mơ hồ, hắn cũng không từ bỏ.

Ầm!

Vô số thần văn bay ra, bảo vệ xung quanh thân thể hắn.

Chúng đã chia sẻ không ít áp lực cho hắn.

Nhưng dù vậy, bước chân của Hạo Thiên cũng trở nên ngày càng chậm.

Loáng thoáng, hắn nghe thấy Thiếu Viêm Thần Tử đang gọi.

Nhưng, lúc này, hắn ngay cả sức để nói cũng không có.

Toàn thân trên dưới, tất cả năng lượng dường như đều bị vắt kiệt.

Cuối cùng, Hạo Thiên đưa tay chạm vào vầng sáng chín màu đó...

Trong tế đàn.

Hạo Thiên tốn bao công sức, cuối cùng cũng chạm tới vầng sáng chín màu kia.

Trong đó có tổng cộng bảy mươi hai viên tinh thể hình thoi.

Mỗi một viên tinh thể đều lan tỏa ý chí của thần linh, tỏa ra uy áp khủng bố.

"Thần cách!

Lại là loại bảo vật này!" Hạo Thiên vui mừng như điên.

Cái gọi là thần cách chính là bản nguyên của thần linh.

Nó là sự kết hợp của nguyên thần, ý chí, tinh hoa, sức mạnh, địa vị, ký ức của thần linh, là hạt nhân của mọi hạt nhân.

Rõ ràng.

Những thần cách trước mắt chính là những gì còn sót lại sau khi bảy mươi hai vị thần linh dưới trướng Xích Minh Thần Ma vẫn lạc.

Sau khi có được chúng, lợi ích sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng.

Hạo Thiên thần niệm vừa động, thu toàn bộ vào trong Hỗn Độn Tháp.

Nhân tiện, Hạo Thiên bắt đầu hồi phục thương thế.

Sau khi luồng uy áp khổng lồ kia tan đi, Hạo Thiên cảm thấy khá hơn nhiều, chỉ trong vài trăm hơi thở, thân thể bị thương nặng đã hồi phục lại trạng thái đỉnh phong.

"Bây giờ làm gì đây?" Hạo Thiên suy nghĩ.

Hắn phóng thần niệm ra ngoài.

Kinh ngạc phát hiện, bên ngoài đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Cấm chế thần mộ đã hoàn toàn hồi phục.

Thiếu Viêm Thần Tử đã rời đi.

Nhưng chín con thi long vẫn kéo quan tài lơ lửng trong hư không, dường như vẫn bình an vô sự.

Xem ra Thiếu Viêm Thần Tử cũng không thu được lợi ích gì lớn.

"Ta sẽ bị nhốt ở đây mười tám hỗn độn kỷ nguyên sao?" Hạo Thiên cười khổ.

Tuy ở một phương vũ trụ, thời gian căn bản không đáng tiền.

Nhưng mười tám hỗn độn kỷ nguyên có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Xem ra cứ như vậy, hắn chỉ có thể bị nhốt trong thần mộ, phải đợi đến đợt cấm chế suy yếu tiếp theo mới có thể ra ngoài.

Hoặc là, Hạo Thiên ở đây trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức đủ để phá vỡ cấm chế.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên lại thấy thoải mái.

Có thể ở đây, lặng lẽ bế quan tu luyện, không ai quấy rầy, cũng không tệ.

"Trước tiên luyện hóa một viên thần cách đã!" Hạo Thiên lẩm bẩm.

Trước đó qua lời kể của Thiếu Viêm Thần Tử.

Hạo Thiên đã hiểu.

Thần linh cũng có sự khác biệt, dựa theo thực lực và thần vị, chia thành hạ vị thần, trung vị thần, thượng vị thần, chủ thần, thần vương và cuối cùng là chúa tể.

Mỗi khi vượt qua một giai tầng, đều phải trả một cái giá rất lớn, và phải được thần vương sách phong.

Xích Minh Thần Ma là thượng vị thần.

Bảy mươi hai thuộc hạ đắc lực của ông ta là trung vị thần.

Cho nên, lô thần cách mà Hạo Thiên có được tuyệt đối có giá trị kinh thiên động địa.

Ít nhất trong Chúng Thánh Điện, không ai có thể sánh bằng.

Hiểu rõ điểm này, hắn không vội ra ngoài nữa.

Điên cuồng tăng cường thực lực một phen đã.

Nếu không, đi đâu cũng bị đàn áp, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

Chọn ra một viên thần cách, Hạo Thiên ý niệm vừa động.

Đầu ngón tay rỉ ra một giọt máu, nhỏ lên thần cách.

Thần cách khẽ rung động, như có sinh mệnh, trực tiếp nuốt chửng giọt máu kia.

Như được tưới nhuần, nó dần sáng lên, tỏa ra ánh sáng mông lung.

Chương 410

Hiện nay, Hạo Thiên sở hữu thần thể và một giọt thần huyết, đã vượt qua cả Thần tử bình thường, là một bán thần.

Cho nên, máu của hắn có thể dùng để tế luyện thần cách.

Nếu không, với trình độ của tu sĩ bình thường mà làm việc này, thần cách vừa vào cơ thể, cả người sẽ nổ thành tro bụi.

Hàng nghìn giọt máu thấm vào thần cách, khiến nó hoàn toàn thích ứng với khí tức của Hạo Thiên, Hạo Thiên rạch một đường trên lòng bàn tay, trực tiếp dung hợp thần cách vào.

Vút!

Vết thương lập tức lành lại, thần cách tiến vào cơ thể hắn.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi tỉnh lại lần nữa.

Trên mặt đất xung quanh, nước bẩn chảy lênh láng, một mùi tanh hôi bốc lên.

Thì ra, sau khi thần cách vào cơ thể, nó đã âm thầm cải tạo thân xác của Hạo Thiên, một lần nữa tẩy kinh phạt tủy, trục xuất ra những tạp chất hậu thiên, tiên thiên còn sót lại.

Một khắc này, hắn mới thần thể đại thành.

Hắn cúi đầu nhìn, da dẻ tinh khiết như thần ngọc, bên trong ẩn chứa vô số thần văn, chỉ cần khẽ thúc giục khí huyết, thần văn sẽ hiện ra, giống như hình xăm.

“Thật mạnh!” Hạo Thiên nội thị, lập tức vui mừng khôn xiết.

Thần văn hắn sở hữu bây giờ, bất tri bất giác đã đạt tới hơn năm vạn đạo.

Vượt qua trước đây hàng trăm lần.

Thực lực cũng tăng vọt như tên lửa.

Lật xem ký ức của mình, Hạo Thiên phát hiện trong đó có thêm rất nhiều nội dung về Thần giới, bao gồm cả ký ức hoàn chỉnh của vị thần linh đã vẫn lạc kia.

Viên thần cách này thuộc về một vị thần tướng tên là Đại Phạn Thiên, vốn được Xích Minh Thần Ma bồi dưỡng, trung thành tận tụy đi chinh phạt cho chủ nhân.

Trong cuộc chinh chiến kéo dài hàng trăm hỗn độn kỷ nguyên, Đại Phạn Thiên Thần Tướng từng bước trưởng thành, tấn thăng thành trung vị thần.

Nhưng Xích Minh Thần Ma bị số mệnh ám hại, trước khi vẫn lạc đã chạy trốn đến đây, sau đó cưỡng ép giết chết bảy mươi hai thần tướng để chôn cùng.

Cho nên vị Đại Phạn Thiên Thần Tướng này cũng chết khá oan uổng.

Đồng thời, Hạo Thiên cũng thuận lý thành chương, nắm giữ hai tuyệt chiêu của Đại Phạn Thiên Thần Tướng.

Một chiêu tên là Sát Thần Chi Mâu.

Một chiêu tên là Linh Hồn Đại Ma Bàn.

Uy lực đều cực kỳ đáng sợ.

Giết chết Thần tử trong nháy mắt không thành vấn đề.

Ngoài ra.

Toàn thân Hạo Thiên nhẹ bẫng.

Cảm giác như không thuộc về một phương thiên địa này.

“Tiếp tục!” Hạo Thiên tự nhủ.

Dọn dẹp xung quanh một phen, Hạo Thiên bắt đầu tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ.

Thực tế, Đại Phạn Thiên Thần Tướng cũng tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ, tất cả bảy mươi hai vị thần tướng đều tu luyện môn công pháp thần linh này.

Chỉ là, trình độ của mọi người có cao có thấp, không có cách nào đạt đến cảnh giới viên mãn.

Nếu không dung hợp thần cách.

Hạo Thiên tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ gần như là không thể.

Bây giờ thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu hắn hiện ra một hư ảnh thần linh, một vị thần ma tám tay, tay nâng nhật nguyệt, thần uy lẫm liệt.

Ầm!

Trên đỉnh đầu Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Dường như đã kết nối với Thần giới trong cõi u minh.

Một luồng thần quang chín màu rủ xuống.

Bị dẫn vào trong cơ thể Hạo Thiên.

“Trời ơi!” Hạo Thiên kích động.

Sức mạnh tinh thuần như vậy.

Vượt xa trước đây hàng vạn lần.

Hỗn độn nguyên khí trước đây so với nguyên khí Thần giới, căn bản không thể so sánh.

Giống như một tảng đá so với một viên kim cương cùng thể tích, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Sau khi thần quang chín màu vào cơ thể, Hạo Thiên cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Toàn bộ cơ thể lại được cải tạo thêm một bước.

Cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối sẽ vượt xa trước đây.

Hắn tĩnh tâm, tiếp tục tu luyện.

Sự lĩnh ngộ đối với Xích Minh Cửu Thiên Đồ cũng ngày càng sâu sắc.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Hạo Thiên cũng không biết mình đã tu luyện bao lâu, trải qua bao nhiêu hỗn độn kỷ nguyên.

Chỉ biết rằng, hắn đã tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ đến tầng thứ năm.

Tu vi cảnh giới cũng đột phá Bát Chuyển Thánh Nhân Vương.

Chương 411

Lúc này, Hạo Thiên rõ ràng cảm thấy mình đã hoàn toàn khác trước, mang một tâm thái của thần linh, coi rẻ hàng tỷ tỷ chúng sinh. ...

Đã lâu lắm rồi.

Hạo Thiên cảm thấy mình đã tu luyện ít nhất ba hỗn độn kỷ nguyên.

Điều này trước đây là không thể tưởng tượng.

Nhưng thu hoạch cũng lớn chưa từng có.

Thần văn hắn sở hữu bây giờ đã vượt quá hai mươi bốn vạn đạo.

Hơn nữa còn tu luyện hoàn tất cả Sát Thần Chi Mâu và Linh Hồn Đại Ma Bàn.

Khi ra chiêu, cả một phương vũ trụ đều run rẩy.

"Thu!" Hạo Thiên ý niệm vừa động.

Bên trong tế đàn, bảy mươi hai viên long châu Thần giới hoàn toàn bị thu vào không gian trữ vật.

Trong những viên long châu Thần giới này, mỗi viên đều phong ấn một thần tướng đã vẫn lạc, tất cả đều từng là trung vị thần.

Hạo Thiên tốn một phen công sức.

Luyện hóa bảy mươi hai cỗ thần khu thành khôi lỗi Thần giới.

Bởi vì bên trong không có thần cách, nên uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng vì thần khu của trung vị thần vô cùng mạnh mẽ, nghiền ép bất kỳ Thần tử nào cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa khi vẫn lạc, chiến giáp và binh khí của họ vẫn còn nguyên vẹn, cũng đều là cấp bậc thần khí.

Có được bảy mươi hai cỗ khôi lỗi Thần giới, Hạo Thiên cảm thấy mình hoàn toàn có thể quét ngang Chúng Thánh Điện, tự tin không gì sánh bằng.

"Ra ngoài dạo một vòng." Hạo Thiên đứng dậy.

Lúc này.

Hắn đã nắm rõ toàn bộ thần mộ như lòng bàn tay.

Chỗ nào nguy hiểm, chỗ nào an toàn, đều thuộc lòng.

Thậm chí, lộ tuyến của chín con thi long kéo quan tài cũng rõ như ban ngày.

Vút!

Hạo Thiên rời khỏi tế đàn.

Hắn quay đầu nhìn lại, đối với nơi này sinh ra một tia quyến luyến.

Dù sao cũng đã ở đây lâu như vậy.

Không lâu sau.

Hạo Thiên đáp xuống một ngôi sao lớn.

Quen đường quen lối, hắn xông vào một cánh cổng.

Bên trong là một số vật bồi táng.

Do Đại Phạn Thiên Thần Tướng vận chuyển trước đó.

Vừa mới vào trong, lập tức bị từng tầng cấm chế ngăn cản.

Nhưng, Hạo Thiên không thèm nhìn, giơ tay tung ra một quyền.

Hơn hai mươi vạn đạo thần văn đồng thời phát uy.

Bùm một tiếng, chấn nát tất cả cấm chế.

Hiện ra trước mắt.

Đầu tiên là một vạn vò rượu.

Mỗi vò nặng nghìn cân, bên trong toàn là Âm Dương Thần Nhưỡng, được ủ từ hàng trăm loại linh quả của Thần giới và linh tuyền Thần giới, ẩn chứa pháp tắc Thần giới, còn có một biệt danh là "Ly Hận Thần Tửu", cho dù thần linh uống vào cũng có được lợi ích không nhỏ.

Tu sĩ bình thường uống một giọt, thậm chí có thể bằng tu vi mười nguyên hội.

Nhưng, tu sĩ bình thường tích lũy tu vi nhiều đến đâu mà không có thần cách cũng vô dụng.

Cho nên, rượu này đối với Hạo Thiên không có tác dụng gì.

Hắn có Xích Minh Cửu Thiên Đồ, có thể hấp thu năng lượng từ Thần giới rót xuống.

Nguyên khí Thần giới và nguyên khí của một phương vũ trụ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, không thể đánh đồng.

Pháp tắc Thần giới cũng có thể thông qua kênh đó mà thu được.

Hắn đang cân nhắc dùng rượu này để đổi lấy lợi ích từ những người khác trong Chúng Thánh Điện.

Mặc dù, trong mắt Hạo Thiên, Hồng Mông Bảng và những cường giả đỉnh cấp của Chúng Thánh Điện lúc này, không có một ai đáng để hắn ra tay.

Nhưng không chắc trong tay họ có những thứ tốt tương tự như truyền tống phù thần mộ.

Không chút do dự, Hạo Thiên trực tiếp thu hết toàn bộ "Ly Hận

Thần Tửu".

Tiếp đó, hắn tiến vào tầng thứ hai của cánh cổng.

Bên trong có rất nhiều ngọc giản, công pháp Thần giới, tuyệt chiêu, v.v.

Cũng đều rất có giá trị.

Hạo Thiên tiện tay chộp lấy, thần niệm thấm vào một miếng ngọc giản.

Lập tức phát hiện, trong đó ghi lại mấy loại tuyệt chiêu, nhưng đều là do hạ vị thần sử dụng.

Ví dụ như, Đại Hoang Thần Chỉ, Trảm Đạo Kiếm Thuật, Bắc Minh Đại Đống Kết Thần Quyền, v.v.

"Không tệ!" Hạo Thiên hài lòng.

Hắn đoán sẽ phải tốn chút thời gian để chọn ra những thứ có giá trị, truyền cho Dao Trì, Tây Vương Mẫu.

Không nói gì khác, ít nhất phải cung cấp cho họ thứ mà trung vị thần có thể sử dụng.

Chương 412

Để tránh quá mất mặt.

Tầng thứ ba của cánh cổng.

Thì chất đầy các loại thần khí, ánh sáng chói lòa của thần quang gần như ở khắp mọi nơi, giống như đã mở ra kho binh khí của Thần giới.

Thần khí tổng cộng chia làm ba mươi sáu phẩm, nhất phẩm thấp nhất, ba mươi sáu phẩm cao nhất.

Thần khí bên trong tuy nhiều, nhưng phẩm cấp đều không cao, xem ra cao nhất cũng chỉ là ngũ phẩm thần khí, dù chất đống như núi, Hạo Thiên cũng cảm thấy không có gì thú vị.

Nếu muốn dùng, chắc chắn phải dùng thứ tốt nhất.

"Ồ?

Lại có một thanh lục phẩm thần kiếm, tên là Ngọc Hoàng Kiếm!" Hạo Thiên khẽ giật mình, đột nhiên có phát hiện mới.

Hắn đưa tay ra, chộp lấy thanh kiếm này.

Cảm giác thanh kiếm này như được chế tạo riêng cho hắn.

Thân kiếm kim quang rực rỡ, rộng bản nặng nề, chuôi kiếm thì thuần đen, mang một khí tức trấn áp chư thiên vạn vực.

Trong Ngọc Hoàng Kiếm dung nhập ít nhất mười vạn đạo thần văn, thêm vào mấy nghìn pháp trận công kích của Thần giới, khiến cho uy lực của nó cực kỳ lớn.

Hạo Thiên thử vung kiếm, quả thực có cảm giác vô cùng thuận tay.

“Không tệ!

Tạm thời dùng nó đi!” Hạo Thiên nói.

Không cần suy nghĩ, hắn nhỏ máu tế luyện, dựa vào vô số thần văn mình sở hữu, luyện hóa Ngọc Hoàng Kiếm ngay tại chỗ.

Với cảnh giới hiện tại, luyện hóa một thần khí bình thường không cần tốn quá nhiều công sức.

Sau đó, Hạo Thiên thu toàn bộ mấy chục vạn kiện thần khí vào không gian trữ vật.

Đây đều là những gì Xích Minh Thần Ma tích lũy qua nhiều năm chinh chiến, đủ để trang bị cho một thế lực kinh thiên động địa.

“Ồ?

Ở đây có một chiếc Giới Nạp Tu Di Thần Giới, bên trong có thể chứa ba nghìn đại thiên thế giới, cũng là một pháp bảo trữ vật không t tệ, trung vị thần cũng phải thèm nhỏ dãi.” Ánh mắt Hạo Thiên lóe lên, đeo nó lên ngón tay.

Làm xong tất cả, Hạo Thiên tiếp tục càn quét nơi này.

Hắn gần như đã dọn sạch mọi thứ.

Tâm trạng của hắn rất tốt.

Cho dù bị nhốt ở đây mười tám hỗn độn kỷ nguyên, cũng đáng.

Bởi vì thu hoạch vượt xa sức tưởng tượng.

Hắn vốn nghĩ, có thể thu được ba năm kiện thần khí đã là không tệ rồi.

Nhưng một lần thu hoạch này, ngay cả Thiếu Viêm Thần Tử cũng không có được.

Hạo Thiên khẳng định một trăm phần trăm.

Không có một Thần tử nào sở hữu thực lực và sự tích lũy hùng hậu như hắn bây giờ.

"Thiếu Viêm, ta nợ ngươi một ân tình." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Hắn nhanh chân bước ra ngoài.

Lại đến một vùng đất khác.

Ở đó, hắn thu hoạch được một chiếc Tuyên Cổ Thần Hạm.

Một chiếc chiến hạm vô địch màu vàng đen, chỉ dài nghìn dặm, nhưng có thể chính diện chịu đựng công kích của thượng vị thần, một Thần tử bình thường dù dốc toàn lực, công kích vào chiến hạm cũng chỉ như gãi ngứa, khó mà gây ra bất kỳ sát thương nào.

Hạo Thiên tốn mấy ngày công phu.

Cuối cùng cũng luyện hóa được Tuyên Cổ Thần Hạm.

Thân hình lóe lên, trực tiếp tiến vào bên trong thần hạm.

Rõ ràng, đây là một kiệt tác do một nền văn minh cao cấp tạo ra.

Thao tác rất đơn giản, thậm chí có thể theo ý chí của chủ nhân mà biến hóa thành vạn hình, cũng có thể ẩn hình.

Cho dù là thượng vị thần đến, cũng chưa chắc đã phát hiện được.

"Lợi hại như vậy!" Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Chỉ cần có đủ năng lượng.

Tuyên Cổ Thần Hạm thậm chí có thể đâm thủng cấm chế thần mộ, trực tiếp xuyên ra ngoài. .....

Muốn khởi động Tuyên Cổ Chiến Hạm, cần tiêu hao rất lớn.

Cần có linh thạch Thần giới, cũng chính là thần thạch trong truyền thuyết.

Hạo Thiên tiếp tục tìm kiếm ở đây.

Không lâu sau.

Hắn đã tìm thấy mấy vạn túi da đựng linh thạch.

Mỗi túi da đều lớn hơn cái sọt, trên đó phủ đầy phong ấn, vẽ đầy những phù chú hình chim.

Hắn mở một túi ra.

Tiếng gió vù vù vang lên.

Hơn một nghìn viên thần thạch bay lên.

Mỗi viên đều lớn hơn nắm đấm, tinh khiết như kim cương, bên trong chảy xuôi năng lượng khổng lồ, thậm chí hình thành cả thần văn, toàn thân còn tỏa ra thần quang chín màu rực rỡ.

"Toàn bộ đều là cực phẩm thần thạch!" Hạo Thiên vui mừng.

Thần thạch cũng có phân cấp, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Chương 413

Không nghi ngờ gì, thứ mà một thượng vị thần như Xích Minh Thần Ma từng thu thập, ít nhất cũng phải là cực phẩm thần thạch.

Hạo Thiên cầm một viên trong tay.

Lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái, nguyên khí xung quanh cộng hưởng, như sắp đột phá tại chỗ.

"Không tệ." Hạo Thiên nhìn xung quanh.

Nhiều cực phẩm thần thạch như vậy quả thực là một thu hoạch khổng lồ, năng lượng ẩn chứa trong đó lớn đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Tâm niệm vừa động, hắn thu toàn bộ những túi da linh thạch này vào trong Giới Nạp Tu Di Thần Giới.

Một cảm giác giàu sang bất ngờ dâng lên.

Nhưng, chỉ với số thần thạch này, không đủ để Tuyên Cổ Chiến Hạm sử dụng lâu dài.

Dùng ngắn hạn thì không sao.

Ngay sau đó, Hạo Thiên lại tìm thấy một bảo vật khác.

Vật này rất đặc biệt.

Một thứ giống như giường mây, tỏa ra hàng tỷ tia sáng sao, tinh thần chi lực nồng đậm lan tỏa ra.

Hạo Thiên nhìn kỹ.

Phát hiện trên vật này khảm ít nhất một vạn lẻ tám trăm viên tinh hạch của các vì sao Thần giới, trên đó điêu khắc vô số cự long Thần giới, tên là Tinh Thần Long Sàng.

Chỉ cần ngồi trên đó tu luyện, lập tức sẽ nhận được lợi ích cực lớn, chuyển hóa thành Chí Tôn Tinh Thần Thể hiếm có ngay cả ở Thần giới.

Hạo Thiên tâm niệm vừa động, cũng thu vật này lại.

Hắn không ngừng xuyên qua các nơi trong thần mộ.

Thu được các loại lợi ích.

Thực lực tăng vọt kinh người.

Nhưng, dù vậy, hắn cũng biết.

Lúc này muốn tiếp cận chín con thi long kéo quan tài vẫn là không thể.

Xích Minh Thần Ma khi còn sống có vô số kẻ thù, để phòng có người đào mộ, ông ta đã bỏ không ít công sức, mấy chục thượng vị thần liên thủ e rằng cũng không làm gì được chín con thi long kéo quan tài kia.

Hạo Thiên trước đó từng dùng Thiên Đạo Khôi Lỗi đi thăm dò, bây giờ nghĩ lại, thật nực cười.

Thiếu Viêm Thần Tử không biết sâu cạn, cũng chạy đi thử, đoán chừng đã chịu thiệt lớn.

Thu hoạch càng không thể bằng hắn, những gì hắn thu được đều là những thứ y không cần.

Hiểu rõ điểm này.

Hạo Thiên trong lòng cũng thấy thoải mái.

Huống chi, hắn cũng không nhất thiết phải có được thân xác của Xích Minh Thần Ma, thu hoạch của chuyến đi này đã vượt xa dự kiến vô số lần.

“Nên đi rồi.” Hạo Thiên tự nhủ.

Lên Tuyên Cổ Chiến Hạm, Hạo Thiên lấy ra vô số cực phẩm thần thạch, dốc sức thúc đẩy con quái vật khổng lồ này.

Vút!

Một luồng sáng màu vàng đen lướt qua.

Tuyên Cổ Chiến Hạm đâm thủng từng tầng cấm chế, nhảy vọt qua vô số rào cản thời không.

Rất nhanh, hắn đã rời khỏi thần mộ.

“Thú vị đây, ta có thể tùy ý ra vào thần mộ...” Hạo Thiên suy nghĩ.

Không cần nhớ tọa độ của nơi này, bởi vì nó nằm ở một đoạn gãy của thời không, chỉ có thể thông qua truyền tống phù mới đến được.

Tâm niệm vừa động, Hạo Thiên thu lại Tuyên Cổ Chiến Hạm, sau lưng xuất hiện đôi cánh Hỗn Độn, ánh sáng hai màu đen trắng chiếu rọi hư không.

Lại một lần lóe lên, Hạo Thiên vượt qua thời không, trở về vũ trụ nơi Chúng Thánh Điện tọa lạc.

Không mất nhiều thời gian, hắn lại trở về Chúng Thánh Điện.

Lại nhìn thấy cánh cổng khổng lồ nguy nga đáng sợ kia.

“...Hạo Thiên sư đệ, ngươi còn sống?!” Vị thủ vệ to như Cự Linh Thần kinh hãi.

“Hử, kỳ lạ lắm sao?” Hạo Thiên nhướng mày.

“Không,” thủ vệ giải thích, “trước đó Thiếu Viêm Thần Tử, cùng Mạnh Đô Sơn, Ngu Ứng Long, Bộ Như Phong xông vào thần mộ, đều đã vẫn lạc.

Thêm nữa, ngươi đã biến mất suốt ba hỗn độn kỷ nguyên, học

phủ mặc định ngươi đã vẫn lạc, đã xóa tên ngươi, động phủ phân cho ngươi cũng đã bị thu hồi.” “Ồ?” Hạo Thiên dở khóc dở cười.

Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Nhưng cũng không thể trách người ta.

Nếu không tìm được Tuyên Cổ Chiến Hạm, Hạo Thiên cũng không thể trở về nhanh như vậy.

Ba hỗn độn kỷ nguyên là một khoảng thời gian cực kỳ dài. 69.

Đủ để xảy ra hàng nghìn lần biến hóa bãi bể nương dâu.

Chỉ bị Chúng Thánh Điện xóa tên là hoàn toàn bình thường.

“Hít!” Thủ vệ nhìn Hạo Thiên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, “Sư đệ nhanh vậy đã tấn thăng Bát Chuyển Thánh Nhân Vương rồi sao?

Đợi đã, ta lập tức thông báo cho trưởng lão nội viện.” Hạo Thiên không biểu lộ cảm xúc, cũng không ngăn cản.

Thực tế, với thực lực hiện tại của hắn, không cần sự che chở của Chúng Thánh Điện nữa.

Cho nên, có tiếp tục ở lại đây hay không, hắn vẫn chưa quyết định.

Dù sao, muốn phi thăng Thần giới không đơn giản như vậy.

Cứ mỗi mười tám hỗn độn kỷ nguyên, cũng chỉ có một suất mà thôi.

Chương 414

Đương nhiên, cũng có cách khác, đó là vượt biên trái phép.

Chỉ là, vượt biên có một vấn đề rất lớn, sẽ bị cả Thần giới truy sát, tuyệt đối là được không bù mất, cũng không cần thiết.

"Xem tình hình đã rồi tính, tìm cách tranh đoạt suất tấn thăng." Hạo Thiên suy nghĩ.

Bởi vì suất duy nhất, tuyệt đối sẽ gây ra cuộc tranh đoạt đổ máu, huynh đệ tương tàn, cha con trở mặt cũng không có gì lạ.

Nhưng gần như chỉ có người đạt đến trình độ Thần tử mới có tư cách cạnh tranh.

Cũng có nghĩa là, Thập Cửu Thần Tử cũng sẽ trở thành đối thủ của Hạo Thiên.

Cũng không còn cách nào khác.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, tuyệt không phải nói suông.

Trong nháy mắt, thủ vệ đã thông báo tình hình Hạo Thiên trở về cho nội viện.

Các trưởng lão nội viện đều chấn động, lập tức truyền chỉ, muốn gặp Hạo Thiên.

"Sư đệ, vào đi, Bích La sư muội sẽ đưa ngươi đi gặp trưởng lão." Thủ vệ nói.

Hạo Thiên gật đầu.

Lần đầu đến Chúng Thánh Điện, người dẫn đường cho hắn là một người tên là Thanh La tiên tử.

Nhưng đã đi lâu như vậy, đổi người cũng không có gì lạ.

Lập tức có một nữ tử xinh đẹp mặc đạo bào màu xanh biếc, dẫn Hạo Thiên bay về phía khu vực trung tâm của học phủ.

Bởi vì khu vực trung tâm phủ đầy vô số cấm chế, là nơi không được tự tiện xông vào, phải được cho phép, và phải có người dẫn đường.

Bích La tiên tử cầm lệnh bài, dẫn Hạo Thiên xuyên qua hơn mười tầng cấm chế, cuối cùng đến trước một hòn đảo nổi khổng lồ. 70.

Trên đảo cỏ xanh như thảm, chỉ có một ngôi thần miếu cổ kính.

Có mấy vị đại năng cấp trưởng lão đã bước ra khỏi thần miếu, đứng trên bậc thềm đá, ánh mắt tò mò đánh giá Hạo Thiên.

"Đệ tử Hạo Thiên, kiến chư vị trưởng lão." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hắn không hành lễ.

Bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết.

Giống như mãnh hổ sẽ không cúi đầu trước con mồi nhỏ bé.

"To gan!" Vị trưởng lão đứng đầu, sắc mặt trầm xuống, "Thấy sư trưởng học phủ mà không hành lễ, kiêu ngạo như vậy, có muốn bị nhốt vào Tù Long Ngục không?" Tù Long Ngục là nơi Chúng Thánh Điện trừng phạt đệ tử phạm lỗi, nghe nói vô cùng nguy hiểm, vào đó rồi thì thập tử vô sinh. .....

Sâu trong Chúng Thánh Điện.

Trước đại điện của nội viện.

Hạo Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy vị trưởng lão trước mặt.

Mấy người này đều là Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương lâu năm, vì tích lũy được công huân, lại không thể tấn thăng lên Thần tử, nên chỉ có thể ở lại học phủ phục vụ.

“Vì chút chuyện nhỏ mà muốn trấn áp ta?

Có thể thử xem.” Hạo Thiên thản nhiên nói.

Vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, không hề nhìn ra vui giận, cũng không có một tia sợ hãi.

“Hỗn xược!” Các vị trưởng lão đều tỏ vẻ khó chịu.

Chưa từng thấy đệ tử hậu bối nào kiêu ngạo cuồng vọng đến thế.

Ở một nơi quan trọng như thế này mà lại có thái độ đó.

“Vậy sao?” Vị trưởng lão dẫn đầu cười gằn: “Theo ta thấy, Hạo Thiên thật đã vẫn lạc rồi, đây là một tà ma ngoại vực giả mạo, âm mưu trà trộn vào Chúng Thánh Điện gây rối.” “Rất có khả năng!

Cứ bắt hắn lại trước, sau đó thẩm vấn kỹ càng!” Một vị trưởng lão khác phụ họa.

“Trưởng lão Hắc Mộc, trưởng lão Vụ Dương nói đúng!

Bản tọa cũng tán thành!” Một trưởng lão mặt đỏ gay gắt giọng.

“Tìm chết.” Hạo Thiên khẽ cười: “Tại sao không biết điều?

Sống không tốt sao?” Nghe vậy, ngay cả vị trưởng lão trước đó không lên tiếng, trên mặt cũng hiện lên vẻ giận dữ: “Hạo Thiên, ngươi cũng là một thiên kiêu có tiềm lực khổng lồ, nhưng cuồng vọng như thế, học phủ há có thể dung thứ!” “Vậy à?

Đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội, cùng lên cả đi.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Trưởng lão Hắc Mộc, trưởng lão Vụ Dương và mấy người còn lại lập tức bị kích động.

Tên Hạo Thiên này điên rồi sao?

Dù là Thần tử cũng không dám ngông cuồng như vậy.

“Cũng tốt!

Chắc ngươi tự cho mình có mấy phần thực lực nên không coi ai ra gì!

Vậy hãy lĩnh giáo Âm Dương Sinh Tử Luân của bản tọa!” Trưởng lão Hắc Mộc nổi giận.

Ngay sau đó, vị Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương kỳ cựu này giơ hai lòng bàn tay lên, hai luồng sát khí đen trắng rõ rệt bốc lên dữ dội, tựa như hai vầng trăng tròn, một sinh một tử, một âm một dương, trực tiếp tạo thành một đòn sát chiêu kinh khủng.

Hạo Thiên khẽ cười, đột nhiên tung ra một quyền.

Hàng vạn đạo thần văn hiện ra trên nắm đấm.

Ánh sáng thần thánh chín màu tức thì chiếu rọi khắp phạm vi ức vạn dặm, mỗi tấc không gian đều hiện ra rõ mồn một.

Ầm!

Không hề có chút bất ngờ nào, trưởng lão Hắc Mộc bị một quyền đánh nổ tung.

Lần này, không có bất kỳ huyết vụ nào, cũng không có nguyên thần vỡ nát, không thấy ánh sáng cam lâm sau khi nguyên thần bạo liệt.

Cả người như thể bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất hoàn toàn.

Chương 415

Thân thể, pháp lực, nguyên thần, ý chí, tất cả đều biến mất không dấu vết.

Mấy vị trưởng lão còn lại trực tiếp bị hất bay, ai nấy đều đứng không vững, khuôn mặt vặn vẹo điên cuồng vì cơn gió kinh hoàng.

"Ai?!" "Không thể nào!

Trưởng lão Hắc Mộc bị giết trong nháy mắt!!" "Tà ma!

Tên Hạo Thiên này tuyệt đối là tà ma!

Dám giết sư trưởng của học phủ!

Mau gọi người đến trấn áp!" Mọi người đều run rẩy.

Không ai là kẻ ngốc.

Kẻ có thể một quyền miểu sát Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương không phải là nhân vật tầm thường, e rằng ngay cả Thần tử cũng không thể làm được dễ dàng như vậy.

Mấy người bọn họ cùng xông lên cũng chưa chắc là đối thủ.

"Hét cái gì, là đàn ông thì ra tay đi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Trưởng lão Vụ Dương mặt mày xanh mét.

Vừa kinh vừa giận.

Muốn ra tay nhưng lại không có can đảm, vì đó tuyệt đối là tự tìm đường chết.

"Hạo Thiên, đừng cuồng vọng!

Ta sẽ gọi viện chủ!" Trưởng lão Vụ Dương quát lớn: "Chúng Thánh Điện không phải nơi ai cũng có thể giương oai, chắc ngươi

không biết, nơi này đã từng xuất hiện bao nhiêu vị Thần tử, có bao nhiêu vị thần linh chân chính!" "Cứ gọi đi, gọi xong ta lại giết, giết ngay trước mặt viện chủ của ngươi." Hạo Thiên thản nhiên đáp.

Hít!

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Tên này sát tính thật nặng.

Chẳng lẽ là Sát Thần chuyển thế sao?

"Được!

Ngươi cứ chờ đấy!" Trưởng lão Vụ Dương giận dữ, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn.

Lão đã hoàn toàn bị chọc giận.

Từ khi tiến vào Chúng Thánh Điện đến nay, lão chưa từng chịu sự sỉ nhục nào như thế này.

Từng luồng thần niệm dao động khẩn cấp nhanh chóng lan ra.

Cả Chúng Thánh Điện đều chấn động.

Lại có đệ tử dám ngang nhiên giết trưởng lão ở nơi sâu trong học phủ, muốn nghịch thiên sao?!

"Ai to gan vậy?" Bất chợt, một giọng nói uy nghiêm vô cùng vang lên như sấm.

Trong chớp mắt, một đại nhân vật đã giáng lâm.

Chỉ thấy người này mặc cẩm y, đội ngọc quan, tay cầm trường kiếm, quanh thân khí hỗn độn cuồn cuộn, vô số thần văn vờn quanh.

Vị đại nhân vật này từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bãi cỏ, cả hòn đảo lơ lửng bỗng nhiên chìm mạnh xuống, cảnh tượng quả thực kinh người.

“Đây là viện chủ nội viện, cũng là một vị Thần tử, dưới trướng nắm giữ hàng chục thành Hỗn Độn trung tâm, hiệu là Đông Hư Kiếm Tổ, Hạo Thiên, ngươi chết chắc rồi!” Trưởng lão Vụ Dương nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hạo Thiên vẫn bình tĩnh như cũ.

Nếu là trước đây, có lẽ hắn sẽ bị dọa sợ.

Dù sao, trước đây hắn thậm chí còn chưa làm thành chủ thành Hỗn Độn.

Nhưng vị Đông Hư Kiếm Tổ trước mắt này nắm giữ hàng chục thành Hỗn Độn trung tâm, e rằng địa vị còn cao hơn cả Thần tử thứ mười chín.

Thực tế, có thể ngồi vững ở vị trí viện chủ nội viện, đã cho thấy thực lực của người này tuyệt đối có thể trấn áp một vùng, trở thành một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ cho suất thăng lên Thần Giới.

Ánh mắt Đông Hư Kiếm Tổ sắc như kiếm, nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên.

Khi nhìn rõ hình dáng của Hạo Thiên, y cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Bởi vì Hạo Thiên tuy chỉ là Bát Chuyển Thánh Nhân Vương, nhưng thực lực chân chính e rằng đã vượt qua rất nhiều Thần tử, trên người thậm chí còn có khí tức của thần linh chân chính, tuyệt không thua kém Hạ vị thần.

“Bớt nói nhảm, muốn giết ta thì ra tay đi!” Giọng Hạo Thiên lạnh lẽo.

“Thôi được!

Hôm nay nếu không bắt được ngươi, cái chức viện chủ này ta cũng không cần làm nữa!” Đông Hư Kiếm Tổ mặt lạnh đi, trường

kiếm lập tức ra khỏi vỏ.

“Sát chiêu thành danh của viện chủ gọi là Lê Thiên Kiếm Trận, một kiếm xuất ra, kiếm du vạn vực, phá diệt hàng trăm triệu tinh hà!” Trưởng lão Vụ Dương nói.

Nói xong, lão ta dùng một ánh mắt như nhìn người chết mà nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

“Đa tạ giải thích,” Hạo Thiên khẽ cười, “Vừa rồi ta đã nói, sẽ giết ngươi ngay trước mặt viện chủ của ngươi, chuẩn bị xong chưa?” Lời còn chưa dứt, Hạo Thiên đã tung ra một quyền.

Trong nháy mắt.

Trưởng lão Vụ Dương cũng bị một quyền đánh thành tro bụi, không còn sót lại chút cặn nào.

Toàn bộ quá trình nhanh như gió giật sấm sét.

Đông Hư Kiếm Tổ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, hoàn toàn không kịp ngăn cản.

“Giết người của ta ngay trước mặt ta!

Tên nhóc con, ngươi tìm chết!” Đông Hư Kiếm Tổ lập tức mặt đỏ bừng, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Y trực tiếp ra tay.

Chỉ một kiếm, lập tức hóa thành ức vạn tia kiếm, vô số thần văn chấn động hư không, như muốn san phẳng cả một vũ trụ.

“Kiếm thuật hơi kém một chút.” Hạo Thiên bình luận.

Trong lúc nói, Hạo Thiên lấy ra Ngọc Hoàng Kiếm, vung một đường trên không.

Toàn bộ kiếm thế của đối phương lập tức tan rã.

Chương 416

Xoẹt!

Trên trán Đông Hư Kiếm Tổ xuất hiện một đường máu.

Ngay sau đó, cả người nổ tung thành một đám huyết vụ.

Cả Chúng Thánh Điện, vô số người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Thần tử cũng bị miểu sát!

Thế giới này thay đổi rồi sao?! ...

Viện chủ nội viện, Đông Hư Kiếm Tổ bị miểu sát.

Cả Chúng Thánh Điện đều bị kinh động.

Vô số người tròng mắt rơi đầy đất, cằm cũng rớt xuống chân.

Không thể nào!!

Đông Hư Kiếm Tổ là một Thần tử, thành danh đã lâu, thế lực dưới trướng khổng lồ, sở hữu hàng chục thành Hỗn Độn trung tâm.

Ngay cả mấy vị điện chủ hiện tại của Chúng Thánh Điện khi gặp y cũng phải khách sáo.

"Chạy!

Mau chạy!

Tên này quả thực là ác ma!" Mấy vị trưởng lão nội viện khác sợ mất mật.

Ở lại đây, tuyệt đối là một chữ "chết".

Thế nhưng, chưa kịp xé rách hư không bỏ chạy.

Một đạo kiếm quang hạ xuống.

Cũng dứt khoát gọn gàng chém giết mấy vị trưởng lão xui xẻo này.

Đối với kẻ có địch ý với mình, Hạo Thiên chỉ có thể giết ngay tại chỗ, nhổ cỏ tận gốc.

Lúc này, vô số người kinh hãi.

Một Bát Chuyển Thánh Nhân Vương lại có thể mạnh đến mức này.

Ngay cả mấy vị xếp hạng đầu trên Bảng Hồng Mông, nếu ở đây, cũng khó tránh khỏi vận mệnh vẫn lạc.

"Ta không phục!" Bất chợt, một giọng nói phẫn uất chấn động chư thiên vạn vực.

Chớp mắt, trước mặt Hạo Thiên hiện ra một người trẻ tuổi da trắng nõn.

Người này ngũ quan tinh xảo, khí chất âm nhu, ăn mặc rất trung tính, nhìn qua không biết là nam hay nữ.

Nhưng ánh mắt Hạo Thiên sắc bén như đuốc, lập tức nhận ra đây là một nữ nhân giả nam trang, và thực lực đối phương không yếu, kinh ngạc thay đã ở cấp Thần tử.

"Báo danh đi, ta không giết kẻ vô danh." Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

"Đồ Sơn Phi Tuyết, đứng đầu Bảng Hồng Mông." Đối phương đáp.

"Ồ," Hạo Thiên gật đầu, "Xem ra ngươi là thần linh chuyển thế, thảo nào tự tin như vậy." "!" Đồ Sơn Phi Tuyết trong lòng chấn động.

Lá bài tẩy lớn nhất của mình đã bị đối phương nhìn thấu.

Là người đứng đầu Bảng Hồng Mông, Đồ Sơn Phi Tuyết nhận được sự chú ý rất lớn, nhưng người bình thường chỉ nghĩ rằng cô là Thần tử chuyển thế.

Thực ra cô là một vị thần linh ở Thần Giới vẫn lạc, chuyển thế đầu thai ở một phương thế giới, âm mưu đoạt được suất thăng lên Thần Giới, một lần nữa quay trở lại.

Không ngờ, giữa đường lại xuất hiện một Hạo Thiên, lập tức khiến cô khó chịu.

Dựa vào đâu, một nhân vật như con kiến, lại dám kiêu ngạo ở đây.

"Không cần kinh ngạc, kinh nghiệm của ta không phải thứ ngươi có thể tưởng tượng." Hạo Thiên thản nhiên nói: "Ở Thần Giới, ngươi cùng lắm cũng chỉ là một Hạ vị thần, có tư cách gì làm đối thủ của ta." Một câu nói ra, Đồ Sơn Phi Tuyết toàn thân lạnh toát, cảm giác như bị ai đó dội một thùng nước đá từ đầu xuống.

Ánh mắt của đối phương quá sắc bén.

Lại có thể nhìn ra cả điều này.

Vẻ mặt tự tin không hề sợ hãi, lòng tự tin bùng nổ.

Đối thủ như vậy thật đáng sợ!

Thế nhưng, dù Đồ Sơn Phi Tuyết cố gắng nhìn thấu đối phương thế nào, cuối cùng đều thất bại.

Nền tảng của đối phương, tuyệt đối sâu không lường được.

Nghe cuộc đối thoại của hai người.

Cả Chúng Thánh Điện, hàng trăm tỷ đệ tử, đều toát mồ hôi lạnh.

Nếu thật như Hạo Thiên nói.

Đồ Sơn Phi Tuyết là Hạ vị thần của Thần Giới chuyển thế.

Vậy thì, trong tay cô ta nhất định có chỗ dựa kinh khủng, sẽ chiếm vị trí dẫn đầu trong việc tranh đoạt suất thăng lên Thần Giới lần này.

Ánh mắt của rất nhiều Thần tử nhìn Đồ Sơn Phi Tuyết đều hoàn toàn thay đổi.

Tên nhóc này, lại dám giả heo ăn thịt hổ, ẩn giấu thật sâu.

Dù lần này Đồ Sơn Phi Tuyết không giao thủ với Hạo Thiên, hoặc thuận lợi trốn thoát, cũng sẽ gặp phải sự liên thủ đàn áp của các Thần tử khác.

Dù sao, không ai hy vọng bỗng dưng xuất hiện một đối thủ đáng sợ.

"Nói năng ngông cuồng!

Ngươi nghĩ ngươi là ai?!" Đồ Sơn Phi Tuyết kích động đến run rẩy: "Phương vũ trụ này đã bị nguyền rủa, dù là thần linh chân chính cũng không thể giáng lâm.

Vì vậy, ngươi không thể là thần!

Ngươi giả vờ cái gì?!" "Biết cái quái gì." Hạo Thiên khẽ cười.

Giơ tay chém ra một kiếm.

Chương 417

Một kiếm nhanh đến cực hạn.

Uy lực lại có thể sánh với cơn bão Hỗn Độn đang tàn phá vũ trụ.

Trong nháy mắt, Đồ Sơn Phi Tuyết vẫn lạc.

Sau khi hóa thành tro bụi, trong phạm vi ức vạn dặm, lập tức bắt đầu có địa thủy hỏa luân phiên phun trào bùng nổ, một cảnh tượng tận thế.

Một viên tinh thể hình thoi rơi xuống đất.

Vật này khiến Hạo Thiên cảm thấy quen mắt, kinh ngạc thay chính là thần cách.

Không ngờ, Đồ Sơn Phi Tuyết này không biết đã dùng cách gì, lại mang cả thần vị của Hạ vị thần theo.

Vừa rồi Hạo Thiên chính là cảm nhận được khí tức của thần cách, mới dám mạnh dạn đoán định, người bí ẩn ăn mặc không ra âm không ra dương trước mắt này, là thần linh chân chính chuyển thế.

"Thần cách!

Lại là thần cách!!" Hàng trăm Thần tử gào thét.

Với kiến thức của họ, tự nhiên biết sự tồn tại của thần cách.

Thông thường, chỉ khi phi thăng lên Thần Giới mới có thể sở hữu thứ này.

Nhưng bị giới hạn bởi pháp tắc trong cõi u minh, thần cách sẽ không xuất hiện ở một giới, nếu không sẽ gây ra hỗn loạn.

Vô số người kích động.

Như thể được tiêm máu gà.

Ai nấy ánh mắt đỏ ngầu, một luồng ý niệm tham lam chiếm cứ toàn bộ não hải.

Bất luận thế nào, cũng phải đoạt được thần cách!

Vút vút vút!

Cùng lúc đó.

Trước mặt Hạo Thiên, xuất hiện thêm mấy chục cao thủ trên Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, và còn có người đang liên tục kéo đến.

"Hạo Thiên, ta và ngươi không có mâu thuẫn, giao viên thần cách này cho ta, ta đảm bảo ngươi sẽ không sao.

Bên phía điện chủ đại nhân, do ta đi nói giúp.

Giết mấy tên trưởng lão quèn, một viện chủ nội viện, không là gì cả." Một người trẻ tuổi mặc áo bạc có khí tức đáng sợ, cao giọng nói.

Người này có vẻ đã quen với việc mạnh mẽ bá đạo, trong giọng nói có một hương vị khiến người ta không thể từ chối.

"Ngươi lại là vị nào?" Hạo Thiên cười cười.

"Tất nhiên là Thần tử," người trẻ tuổi áo bạc nói: "Có thể gọi ta là Phương Phù Cư, điện chủ hiện tại là sư phụ ta, trước đây ta cũng từng liên tục đứng đầu Bảng Hồng Mông, suốt mấy kỷ nguyên Hỗn Độn." "Ra là vậy." Hạo Thiên khẽ cười: "Nếu ta không chịu đưa thì sao?

Thần cách của Hạ vị thần, tuy là thứ rác rưởi, nhưng ta không cho, ai cũng không thể lấy đi." Lời này vừa ra, Phương Phù Cư lập tức biến sắc.

Quá không nể mặt!

Hắn nghĩ hắn là ai?!

Lại có thể đứng trên cả Chúng Thánh Điện sao?!

“To gan!

Hạo Thiên, ngươi muốn gây thù chuốc oán với mọi người sao?” Lại có người gào thét: “Ta là Thần tử thứ bảy!

Nể mặt lão Thập Cửu, giao viên thần cách ra đây, ta có thể không truy cứu những gì ngươi đã làm.” “Cùng lên đi!

Mãnh hổ cũng không địch lại bầy sói!” Càng nhiều người xôn xao.

Dù sao đó cũng là thần cách.

Thứ mà hàng trăm kỷ nguyên Hỗn Độn cũng chưa chắc đã thấy được.

Sau khi có được nó, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt.

Ngay cả khi không có được suất thăng lên Thần Giới, cũng không có gì phải hối tiếc.

“Không biết sống chết.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói: “Nếu Thần tử thứ mười chín ở đây, viên thần cách này có thể tặng cho hắn.

Những người khác, đừng mơ.

Nếu không tin, có thể hỏi thanh kiếm trong tay ta.” 71.

Nói xong, Ngọc Hoàng Kiếm rung lên một tiếng, mấy vạn đạo thần văn phảng phất như sống lại, bộc phát ra vô cùng vô tận ánh sáng chín màu.

Uy áp kinh khủng bao trùm toàn trường, các Thần tử lập tức cảm thấy ngạt thở.

“Lục phẩm thần khí!

Trong tay ngươi là lục phẩm thần khí!

Trời ơi!

Mau giao ra đây!" Các Thần tử đều phát điên.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Dù biết rõ Hạo Thiên mạnh hơn họ tưởng tượng, nhưng vẫn phải liều một phen! ...

Hạo Thiên tay cầm Ngọc Hoàng Kiếm.

Vẻ mặt lạnh lùng nhìn đám Thần tử trước mắt.

Những người này đều bị viên hạ phẩm thần cách rơi ra sau khi Đồ Sơn Phi Tuyết vẫn lạc thu hút.

Dù là hạ phẩm thần cách, nghe có vẻ cấp thấp.

Nhưng ở một phương vũ trụ, đây lại là bảo vật tối cao không thể với tới, đáng để liều mạng tranh đoạt.

Ngoài ra, dù trong lòng xem thường, họ cũng cảm thấy có thể ra tay cướp đoạt trước, sau đó dùng để trao đổi các loại lợi ích.

Vì vậy, trong nháy mắt, số lượng Thần tử kéo đến ngày càng nhiều.

Chương 418

Những cường giả khác trên Bảng Hồng Mông, tuy cũng rục rịch, nhưng cũng tự biết thân biết phận, biết mình không có tư cách tranh đoạt, dù chỉ lộ mặt cũng cực kỳ nguy hiểm, e rằng sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ.

"Ta nói lại lần nữa, giao thần cách ra đây!" Thần tử thứ bảy Phương Phù Cư quát lớn.

Người trẻ tuổi áo bạc này không dùng kiếm, cũng không phải đao, càng không phải các loại Hỗn Độn chí bảo thường thấy, mà là một cây cung cong được mài từ xương sống của thần thú, từng dải thần văn dao động, tỏa ra uy năng đáng sợ.

"Giao ra!

Nếu không thì chết!" Càng nhiều Thần tử, ánh mắt kích động.

Theo lý, họ đều là cường giả nắm giữ một vùng, đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, cảnh tượng nào chưa từng thấy.

Lẽ ra phải cực kỳ bình tĩnh, trầm ổn.

Nhưng, đối mặt với sự cám dỗ to lớn của thần cách, không ai có thể giữ được lý trí.

Cướp được nó trong tay là một bước lên trời.

Vượt qua hàng trăm, hàng ngàn kỷ nguyên Hỗn Độn khổ tu.

"Ồn ào." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Thanh Ngọc Hoàng Kiếm trong tay hắn đột nhiên đâm về phía trước.

Khoảnh khắc này.

Dường như trời đất đảo lộn, vũ trụ sụp đổ.

Một kiếm Hạo Thiên tiện tay đánh ra, dẫn động hàng vạn đạo thần văn, bao trùm ức vạn dặm hư không.

Thần lực khổng lồ bùng nổ.

Trong nháy mắt, Thần tử thứ bảy Phương Phù Cư, người trẻ tuổi áo bạc đang hăng hái kia, cả người lẫn pháp bảo bị chém thành hai mảnh.

Khi ánh sáng của kiếm mang biến mất.

Hắn cũng hóa thành tro bụi.

Như thể chưa từng xuất hiện trong vũ trụ này.

Hít!

Tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Tất cả mọi người đều bị chấn động.

Trong một phương vũ trụ, có hơn một nghìn Thần tử, mấy vạn Thần tử dự bị.

Thần tử thứ bảy Phương Phù Cư trong số những người này, thực lực đủ để xếp vào top năm mươi.

Vậy mà lại bị Hạo Thiên một kiếm chém chết.

Ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Quả thực kinh khủng đến thế!

Nhìn từ một góc độ khác.

Thực lực của Hạo Thiên, tuyệt đối vượt xa rất nhiều Thần tử có mặt tại đây.

“Hạo Thiên, dừng tay đi, đừng sai lại càng sai.” Đột nhiên, một Hồng Quân phiên bản trẻ tuổi xuất hiện.

Mặt như ngọc, thần thái phóng khoáng, lưng đeo một thanh trường kiếm lấp lánh ánh sao, chính là Thần tử thứ mười chín.

Thần tử thứ mười chín bước ra khỏi đám đông, từng bước đi tới.

Hắn đưa tay ra, hướng về Hạo Thiên: "Đưa thần cách cho ta, những chuyện khác, bản tọa sẽ thay ngươi dàn xếp." "Không hay rồi!

Lão Thập Cửu ra mặt rồi!

Lần này để hắn hời rồi!" "Thần tử thứ mười chín Quý Ngọc!

Đến thật đúng lúc, không phải hắn đang tìm bảo vật ở một bí cảnh nào đó sao?" "Nghe nói lão Thập Cửu có ơn dìu dắt Hạo Thiên, trước đó Hạo Thiên cũng nói, sẽ đưa thần cách cho lão Thập Cửu, không có phần của bản tôn rồi." Mọi người vừa ghen tị vừa căm hận.

"Ồ, lâu rồi không gặp." Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên.

Nhìn thấy người bạn cũ đã lâu không gặp, tâm trạng Hạo Thiên dường như không tệ, cũng nhanh chân bước lên đón, trong tay nắm viên thần cách hình thoi, đưa thẳng về phía trước.

Trông như thể thật sự nghe theo lời khuyên của Thần tử thứ mười chín, hoặc có lẽ là chịu ơn người khác, dũng tuyền tương báo, quyết định nhường thần cách ra.

Cũng vào lúc tất cả mọi người, đều cho rằng Thần tử thứ mười chín Quý Ngọc đại thắng.

Hạo Thiên bàn tay nắm lại, hóa thành nắm đấm đánh ra.

Trên nắm đấm từng dải thần văn tỏa sáng, bộc phát ra uy lực kinh khủng tuyệt luân.

Hai người vốn chỉ cách nhau gang tấc, Thần tử thứ mười chín lập tức không kịp phòng bị, bị một quyền đánh vào ngực.

"Ngươi... lấy oán báo ân!" Sắc mặt Thần tử thứ mười chín kinh

hãi, toàn thân run rẩy như bị động kinh.

Bởi vì một quyền này, ẩn chứa Đế Vương chi đạo, Hùng Bá Thiên Hạ chi đạo, cùng với sức mạnh vĩ đại đến từ Thần Giới.

Gần như trong nháy mắt, thân xác của Thần tử thứ mười chín đã phải chịu sự phá hủy nghiêm trọng, thương thế không thể cứu vãn.

"Sắp chết đến nơi rồi, còn giả vờ?" Hạo Thiên khẽ cười.

Nghe câu này, mọi người đều sững sờ.

Nhìn kỹ lại, hình tượng của Thần tử thứ mười chín đã thay đổi, biến thành một người khác, tuy không phải đầu trộm đuôi cướp, nhưng cũng có một khí chất âm hiểm gian trá.

Không ai là kẻ ngốc.

Lập tức hiểu ra.

Người này âm hiểm xảo trá, giỏi về biến hóa chi đạo, dường như cũng từng gặp bản tôn của Thần tử thứ mười chín, nên nhân cơ hội biến thành dáng vẻ của hắn, đến để lừa gạt Hạo Thiên.

Không ngờ, gần như tất cả các Thần tử đều bị lừa.

Nhưng Hạo Thiên lại nhìn thấu ngay từ đầu.

Cặp mắt này tuyệt đối phi thường.

Chương 419

Ầm!

Tên giả mạo này, trực tiếp nổ thành tro bụi.

Trước khi vẫn lạc, hắn phát ra tiếng gào thét không cam lòng: "Không thể nào!

Thuật biến hóa của ta là truyền thừa của Thần Giới, ngay cả Trung vị thần cũng chưa chắc nhìn thấu!

Ngươi làm sao làm được!" "Đoán xem." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Chuyện này, hắn lười giải thích.

Nếu có kẻ ác ý giả mạo, trực tiếp giết là được.

Ngay sau đó.

Lại có người bước ra.

Người này mặt đỏ bừng, toàn thân nồng nặc mùi rượu, bên hông treo một cái hồ lô thủy hỏa.

Lại là Thần tử Thiếu Viêm đã lâu không gặp.

Hạo Thiên liếc mắt qua.

Kinh ngạc phát hiện.

Khí tức của Thần tử Thiếu Viêm, mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Hắn là trong thần mộ của Xích Minh Thần Ma, đã nhận được không ít lợi ích, lại trải qua ba kỷ nguyên Hỗn Độn tiêu hóa, chuyển hóa thành thực lực của bản thân.

Và đây không phải là hàng giả, mà là bản tôn thật sự.

"Hạo Thiên tiểu hữu, lâu rồi không gặp." Thần tử Thiếu Viêm nhe

răng cười: “Ta còn tưởng ngươi đã vẫn lạc ở bên trong đó, không ngờ lại trốn thoát được.” “May mắn thôi.” Hạo Thiên thản nhiên đáp.

“Ở đây không ai là kẻ ngốc,” Thần tử Thiếu Viêm lại nói: “Tu vi kinh thế hãi tục của ngươi, e rằng cũng đến từ thần mộ.

Nhưng mà, ta khuyên ngươi một câu, chúng nộ nan phạm.

Tuy ngươi mạnh, nhưng còn lâu mới vô địch, nên biết điểm dừng.” “Viên thần cách này, ta cũng không tranh giành của ngươi, cứ ra giá đi, mọi người sẽ dùng tài nguyên tu luyện để trao đổi.” Thần tử Thiếu Viêm tiếp tục nói.

“Đúng đúng đúng, Thiếu Viêm nói đúng!

Nên làm như vậy!

Mua thần cách xong, chúng ta lại thương lượng phân chia.” Không ít người sáng mắt lên.

Với thực lực mà Hạo Thiên thể hiện, quét ngang toàn trường cũng dễ như trở bàn tay.

Đối đầu với hắn, thực sự là ngu ngốc.

Chẳng bằng nhân cơ hội này xuống thang, dùng đồ vật trao đổi.

Chuyện này truyền ra ngoài, cũng dễ nghe hơn nhiều.

Ít nhất sẽ không bị người ta chỉ vào xương sống mà mắng, những lời khó nghe như cậy đông hiếp yếu.

“Thần tử Thiếu Viêm, đề nghị của ngươi không tệ,” Hạo Thiên mỉm cười nói: “Nhưng mà, ta không chấp nhận.” “?!” Thần tử Thiếu Viêm ngây người.

Tại sao lại thế? ...

Sau khi bị từ chối.

Thần tử Thiếu Viêm vẻ mặt ngơ ngác.

Theo y thấy, đề nghị vừa rồi đối với Hạo Thiên có lợi chứ không có hại.

Cũng tránh được việc xung đột leo thang thêm.

Nếu cứ tiếp tục đánh nhau, không phải là chuyện tốt.

Không chỉ Chúng Thánh Điện sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Hạo Thiên e rằng cũng phải trả một cái giá nào đó, hoặc là bị trọng thương, hoặc là vẫn lạc.

"Việc ta không muốn làm, không ai có thể ép buộc ta," Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Tuy viên thần cách Hạ vị thần này đối với ta chỉ là rác rưởi, nhưng ta không định dùng nó để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Hơn nữa, ngươi cho rằng, với thực lực và cảnh giới của ta hiện tại, những tài nguyên tu luyện trong tay các ngươi, ta có để vào mắt không?" Một câu nói, khiến mọi người cứng họng.

Hình như cũng có lý.

Nếu những thứ Hạo Thiên có, cũng giống như của mọi người.

Vậy thì tu vi và thực lực của hắn, cũng tuyệt đối không thể cao đến thế.

Nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy, Hạo Thiên nói hơi quá.

Thần cách của Hạ vị thần, lại không lọt vào mắt xanh của hắn?!

Đây là lời mà một Bát Chuyển Thánh Nhân Vương có thể nói ra sao?!

"Hạo Thiên lão đệ, nói như vậy, chẳng lẽ ngươi là Trung vị thần, hay là Thượng vị thần?" Thần tử Thiếu Viêm rõ ràng không vui, lập tức trêu chọc.

“Cái rắm!

Một con kiến còn chưa đạt tới Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương!

Cũng không biết gặp được kỳ ngộ gì, mà dám ngông cuồng trước mặt nhiều đại năng như vậy!” Trong đám đông, có người mỉa mai.

“Ngu ngốc.” 72.

Hạo Thiên khẽ cười: “Những người này tầm nhìn và phong thái quá nhỏ hẹp, định sẵn không thể trở thành thần linh chân chính.” Ặc… Rất nhiều Thần tử mặt đỏ bừng, trong mắt lóe lên vẻ giận dữ.

Hạo Thiên một phát “bắn bản đồ”, phạm vi ảnh hưởng quá rộng, khiến các Thần tử này cảm thấy mất mặt.

Thần tử Thiếu Viêm há miệng, muốn đáp lại Hạo Thiên một câu, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Dù Hạo Thiên kiêu ngạo, nhưng thực lực bày ra đó, mọi người đều đã chứng kiến.

“Bớt nói nhảm đi, kẻ nào muốn giết ta thì bước lên một bước, bất kể bao nhiêu người, ta đều tiếp.” Hạo Thiên thản nhiên nói: “Dù cả một phương vũ trụ, mấy trăm tỷ cường giả cùng ta đối địch, cũng không sao.” Ầm ầm!

Một câu nói, hung hăng kích thích tất cả mọi người có mặt.

Chương 420

Chết tiệt!

Tên Hạo Thiên này lấy đâu ra tự tin, lại coi thường tập thể như vậy.

"Được!

Đã cho mặt mũi mà không cần!

Hôm nay bản tọa phải dạy dỗ ngươi!" Thần tử Thiếu Viêm đại nộ.

Y mở hồ lô thủy hỏa, hung hăng tu một ngụm rượu, sau đó rút ra binh khí.

Lại là một cây trường thương, cấp bậc Ngũ phẩm thần khí, tỏa ra khí tức trấn áp chư thiên vạn vực, khiến cả một phương vũ trụ đều chìm vào bóng tối.

"Ra là thu hoạch được trong thần mộ." Hạo Thiên khẽ cười.

Nếu là trước đây.

Hạo Thiên có thể khó lòng đấu với Thần tử Thiếu Viêm.

Nhưng sau khi sở hữu thần cách, tu luyện Xích Minh Cửu Thiên Đồ, lại tế luyện Ngọc Hoàng Kiếm, thực lực của Hạo Thiên đã tăng vọt một cách đáng sợ.

Y cũng không biết, sức bùng nổ mạnh nhất của mình hiện tại đáng sợ đến mức nào.

"Lại một món thần khí tuyệt hảo nữa!" Vô số Thần tử mắt đỏ ngầu.

Với thân phận địa vị của họ.

Thần khí không khó kiếm.

Vấn đề là, trong tay họ chỉ có thần khí Nhất phẩm, Nhị phẩm.

Bình thường có thể lấy ra, khoe khoang trước mặt Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương.

Nhưng gặp phải thần khí mạnh hơn, lập tức yếu thế.

Cây trường thương trong tay Thần tử Thiếu Viêm, khiến vô số người thèm nhỏ dãi, nằm mơ cũng muốn đoạt lấy.

"Thế này?

Không đủ xem!

Còn ai cùng lên không?" Hạo Thiên liếc đối phương một cái, lập tức lắc đầu.

Nghe vậy, Thần tử Thiếu Viêm tức muốn nổ tung.

Bị coi thường một cách trắng trợn.

Lúc trước, khi gặp nhau gần thần mộ, Hạo Thiên chỉ là một nhân vật nhỏ, một đệ tử ngoại viện của Chúng Thánh Điện.

Dù chỉ là một Thần tử dự bị, hai Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, cũng dám công khai nhắm vào hắn.

Nhưng bây giờ, Hạo Thiên dường như đã đủ lông đủ cánh, đứng trên cả rất nhiều Thần tử.

Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, trưởng lão nội viện, có thể trấn áp trong nháy mắt.

"Quá kiêu ngạo!

Ta không ưa cái vẻ ngông cuồng này của ngươi!" Lập tức có mấy chục vị Thần tử liên thủ đứng ra.

Nếu một chọi một, quả thực không có tự tin đó.

Nhưng nhiều người cùng lên như vậy.

Họ cho rằng có thể dùng số lượng để đè bẹp đối phương.

Lúc này.

Những người đối đầu với Hạo Thiên.

Ít nhất có sáu mươi Thần tử, mỗi người đều là nhân vật truyền kỳ uy chấn một phương.

Thế nhưng, Hạo Thiên vẫn lắc đầu.

"Yếu quá!

Còn ai không?" Hạo Thiên vẫn nhìn quanh.

Lộp cộp lộp cộp, một trận tiếng bước chân vang lên.

Lại có hơn hai trăm Thần tử đứng ra.

Mọi người đều coi Hạo Thiên là công địch.

"Chư vị, nghe ta khuyên một câu, mọi người giải tán đi, Hạo Thiên không dễ chọc đâu." Cũng vào lúc này, một giọng nói tang thương vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh.

Vạn lần không ngờ.

Đại điện chủ đã không lộ diện suốt mười kỷ nguyên Hỗn Độn lại xuất hiện.

"Tham kiến Đại điện chủ!" Vô số âm thanh như vậy vang lên không ngớt.

Ngay cả những Thần tử lòng cao khí ngạo, đối với vị Đại điện chủ này, rõ ràng cũng rất nể phục.

Bởi vì Đại điện chủ là người của Thần Giới, có thể giao tiếp với Thần Giới, thỉnh cầu Thần Giới ban tặng bảo vật và con đường tấn

thăng.

Thực tế, Chúng Thánh Điện tồn tại, chính là để chiêu mộ và tuyển chọn nhân tài cho Thần Giới.

Đại điện chủ mà không có quan hệ với Thần Giới, không ai tin.

Nhưng để phi thăng lên Thần Giới, điều kiện cũng vô cùng hà khắc.

Mỗi mười tám kỷ nguyên Hỗn Độn, chỉ có duy nhất một suất.

Vì vậy, trong một phương vũ trụ, hàng ngàn Thần tử cũng phải nịnh nọt và kết giao với Đại điện chủ.

"Gặp Trường Thanh điện chủ!" Hạo Thiên cũng nhàn nhạt nói.

Nhưng, y vẫn không hành lễ.

Vị Đại điện chủ tên Trường Thanh này, dường như cũng không để ý, chỉ khẽ mỉm cười, nghe vậy là được.

Chương 421

Cùng với Đại điện chủ xuất hiện, còn có hai vị Phó điện chủ, cùng mười mấy vị Thái thượng trưởng lão, mỗi một đại năng đều vượt xa Thần tử bình thường.

Đội hình này, dường như có thể trấn áp được cục diện.

Ngay cả Thần tử Thiếu Viêm đang giận sôi máu, muốn ra tay lấy lại thể diện, cũng phải bình tĩnh lại.

Xúc phạm Hạo Thiên, y không quan tâm, nhưng không nghe lời Đại điện chủ, vẫn cố chấp làm theo ý mình, sẽ không có tư cách nhận được suất phi thăng Thần Giới.

Vì vậy, nội tâm Thần tử Thiếu Viêm dao động trong chốc lát, rồi cũng bình tĩnh lại.

"Nếu Đại điện chủ đã phân phó, vậy ta tha cho tên này một lần," Thần tử Thiếu Viêm nói, "Chỉ là, tên Hạo Thiên này ngang ngược vô pháp, tàn sát đồng môn, khi sư diệt tổ, xin Đại điện chủ dựa theo quy củ của học phủ mà nghiêm trị!" "Đúng!

Xin Đại điện chủ dựa theo quy củ của học phủ mà nghiêm trị!" Rất nhiều Thần tử đồng thanh.

Họ mong sao Đại điện chủ ra tay, đích thân trấn áp Hạo Thiên.

Sau đó tước đoạt toàn bộ tài nguyên tu luyện của Hạo Thiên, buộc hắn giao ra thần cách Hạ vị thần, Lục phẩm thần khí Ngọc Hoàng Kiếm.

"Hạo Thiên, ý của ngươi thì sao?" Trường Thanh điện chủ, đầy ẩn ý nhìn Hạo Thiên. ...

Không ai ngờ được.

Vào thời khắc mấu chốt, Đại điện chủ của Chúng Thánh Điện lại xuất hiện.

Chỉ là, Đại điện chủ ra mặt, là để ngăn cản cuộc tranh chấp này.

Nếu không cứ đánh tiếp, không biết sẽ gây ra bao nhiêu thương vong.

Dù sao, thực lực của Hạo Thiên sâu không lường được.

Các Thần tử khác cũng không phải kẻ yếu.

Đối mặt với câu hỏi của Đại điện chủ, Hạo Thiên ung dung bình tĩnh.

"Trừng phạt?

Ta không chấp nhận." Hạo Thiên chậm rãi nói: "Kẻ nào muốn chết, cứ việc ra tay.

Ta không quan tâm ngươi là ai, thân phận địa vị ra sao, hôm nay tất cả đều phải chôn vùi tại đây!" "?!" Đại điện chủ cười khổ.

Lão cũng không ngờ, Hạo Thiên lại không nể mặt như vậy.

Vẫn muốn xử lý đám Thần tử trước mắt này.

"Hạo Thiên, ngươi làm vậy, kiêu ngạo bất tuân như thế, còn muốn phi thăng lên Thần Giới không?" Phó điện chủ bên trái lạnh lùng nói.

"Ồ, ta có thể phi thăng Thần Giới hay không, phải xem ý của ngươi?

Phải nịnh nọt ngươi?" Hạo Thiên khẽ cười: "Ngại quá, ta quen tự mình nắm giữ vận mệnh, không chấp nhận sự đàn áp của bất kỳ ai." Hít!

Toàn trường hít vào một hơi khí lạnh.

Vạn lần không ngờ.

Dù ba vị điện chủ, cùng nhiều Thái thượng trưởng lão đã đến, Hạo Thiên vẫn giữ thái độ kiêu ngạo vô pháp vô thiên.

“Hạo Thiên!

Ngươi xong đời rồi!

Thêm mấy trăm kỷ nguyên Hỗn Độn nữa, cũng đừng mơ phi thăng Thần Giới!” Thần tử Thiếu Viêm cười lớn, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra: “Đúng là não tàn, lại dám cãi lại điện chủ!” “Ha!

Suất phi thăng duy nhất, phải được Đại điện chủ đồng ý!” Lại có người nhân cơ hội nói: “Lùi một vạn bước mà nói, dù ngươi có được suất đó, chỉ cần Đại điện chủ phản đối, Thần Giới cũng sẽ không cho phép thông qua.” “Hạo Thiên, bản điện chủ vì yêu quý một nhân tài tuyệt thế nên mới cho ngươi cơ hội, không ngờ, ngươi lại không biết thời thế.” Đại điện chủ lập tức lắc đầu: “Ta vốn đem lòng ta chiếu trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu mương ngòi.” Lão dùng một ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên, như nhìn một đệ tử ngu xuẩn không nên thân, bùn nhão không trát được tường.

“Không cần ngươi thương hại,” Hạo Thiên trầm giọng nói: “Vẫn câu nói đó, mạng ta do ta không do trời!

Không ai được phép làm chủ vận mệnh của ta!

Kẻ nào dám làm vậy, tất cả đều phải xuống địa ngục!” Đại điện chủ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quay người bỏ đi.

Dường như không quan tâm đến chuyện ở đây nữa.

Mặc cho đám hậu bối trẻ tuổi này đánh sống đánh chết.

Hai vị Phó điện chủ, cùng nhiều Thái thượng trưởng lão, lập tức hiểu ý, ai nấy mặt lạnh như sương.

Nhìn chằm chằm Hạo Thiên, như nhìn một người chết.

“Huynh đệ!

Còn ngẩn ra đó làm gì!

Giết cho ta!” Thần tử Thiếu Viêm nhân cơ hội hô lên một tiếng.

Lập tức, đám Thần tử vừa mới bình tĩnh lại, lại bắt đầu xôn xao.

Dù là những Thần tử trước đó giữ thái độ quan sát, không tham gia vào cuộc tranh chấp, cũng bắt đầu tỏ ra địch ý với Hạo Thiên.

Ai cũng hiểu.

Nếu có thể giết được Hạo Thiên, lập tức sẽ được Đại điện chủ nhìn bằng con mắt khác.

Khi đó, e rằng có khả năng rất lớn, sẽ giành được suất tấn thăng duy nhất đó.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Hư không tứ liệt.

Càng nhiều Thần tử, càng nhiều cường giả trên Bảng Hồng Mông.

Cùng với lượng lớn Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, có tới hàng vạn người.

Họ đều coi Hạo Thiên là con mồi phải giết.

“Muốn phi thăng, trước hết phải giết Hạo Thiên!” Không biết là ai, đã hô lên một câu khẩu hiệu.

“Giết!!” Tiếng gào thét kinh hoàng vang vọng khắp một phương vũ trụ.

“Hạo Thiên, cần gì phải khổ như vậy?!” Ở một góc nào đó, Thần tử thứ mười chín lúng túng nói.

Chương 422

Hắn không có ý định đối đầu với Hạo Thiên, cũng không ngờ, tính cách của Hạo Thiên lại mạnh mẽ đến thế, vừa mới quay về học phủ đã trở thành công địch của tất cả mọi người.

Thậm chí, ngay cả Đại điện chủ cũng không ưa.

"Tốt," Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên, mỉm cười: "Đám ngu xuẩn này, không biết chữ 'chết' viết thế nào.

Đừng đi, hôm nay ta tiễn tất cả các ngươi lên đường." Chớp mắt.

Hạo Thiên thần niệm vừa động.

Vút vút vút vút!

Đầy đủ bảy mươi hai con rối Thần giới, xuất hiện bên cạnh hắn.

Mỗi một con rối Thần giới đều trông dữ tợn kinh khủng, các khớp xương trên người mọc đầy gai xương sắc nhọn, khoác trên mình chiến giáp đầy vảy, tay cầm các loại thần khí hung uy bùng nổ.

Trên mỗi một con rối Thần giới, đều có hơn mười vạn đạo thần văn hiện ra, dao động, phập phồng, chấn động.

Ánh sáng thần thánh chín màu chiếu rọi khắp chư thiên vạn vực.

Soi sáng mọi ngóc ngách đến từng chi tiết.

"Không!

Không thể nào!!" Thần tử Thiếu Viêm suýt nữa sợ hãi ngã quỵ.

"Trời ơi!" Vô số người chân run lẩy bẩy, đứng không vững.

Cảnh tượng đáng sợ trước mắt, nói là Thần Giới xâm lăng cũng có người tin.

“Chạy!

Mau chạy!

Tên Hạo Thiên này căn bản không phải người!” 73.

Những người phản ứng nhanh đồng loạt hét chói tai rồi tháo chạy.

Có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

Ai nấy đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng như thế này, dù sống thêm một ngàn kỷ nguyên Hỗn Độn nữa, e rằng cũng không thấy được.

“Chạy được sao?” Sắc mặt Hạo Thiên bình tĩnh: “Kẻ đối địch với ta, giết không tha!” Trong lúc nói.

Hắn thi triển một môn thần thuật.

Thần thuật sở trường nhất của Đại Phạm Thiên Thần Tướng lúc sinh thời, rất phù hợp với cảnh tượng hiện tại.

Trong im lặng.

Trên đầu tất cả mọi người, xuất hiện một vòng xoáy màu đen kịt.

Vòng xoáy này, bao trùm cả Chúng Thánh Điện.

Một lực hút không rõ, từ trong vòng xoáy tỏa ra.

Chỉ trong một phần vạn của cái búng tay.

Thần tử Thiếu Viêm như cành hoa khô héo, cả người sắc mặt vàng vọt, tinh hoa trong cơ thể đều bị hút đi, ngã phịch xuống đất.

Nguyên thần, ý chí và hồn phách, bị vòng xoáy đen kịt trên đầu hoàn toàn nuốt chửng.

Người không có nguyên thần và hồn phách, chẳng khác nào cái xác biết đi.

Cùng chung tình trạng với Thần tử Thiếu Viêm, có gần vạn cường giả tại hiện trường, tình trạng của ai cũng như nhau, hoàn toàn không thể chống lại một đợt tấn công gần như bạo lực này.

"Không!

Thần thuật chỉ Trung vị thần mới có thể thi triển!

Linh Hồn Đại Ma Bàn tà ác vô cùng!

Nguyên thần, ý chí và hồn phách của con người, một khi bị hút vào, lập tức bị ma bàn nghiền nát!" Đại điện chủ run rẩy.

Thấy cảnh tượng này, lão hối hận đến xanh cả ruột.

Sớm biết như vậy, cần gì phải làm thế.

Trước đó không nên đối đầu với Hạo Thiên, mà nên hòa nhã cầu xin người ta.

"Giết giết giết!" Bảy mươi hai con rối Thần giới động thủ.

Vung vẩy thần khí trong tay, quét ngang toàn trường.

Bất cứ nơi nào thần văn dao động đi qua, tất cả đều hóa thành bụi phấn.

Như chém dưa thái rau.

Những Thần tử, cường giả trên Bảng Hồng Mông, Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương chưa kịp chạy trốn, tất cả đều vẫn lạc.

Nhóm đệ tử tinh nhuệ và mạnh nhất của Chúng Thánh Điện, biến mất không còn dấu vết ngay tại chỗ.

Thậm chí, hai vị Phó điện chủ, mười mấy vị Thái thượng trưởng lão, cũng bị con rối Thần giới nghiền ép, không còn một ai bị đánh nổ tung.

"..." Thần tử thứ mười chín kinh hồn bạt vía.

Suýt nữa sợ đến tè ra quần.

Bây giờ Hạo Thiên, đã mạnh đến thế sao?!

Thảo nào trước đó, hắn hoàn toàn không để thần cách Hạ vị thần vào mắt.

Cả Chúng Thánh Điện, cũng không thể có ai là đối thủ của hắn, ngay cả Đại điện chủ ra mặt, cũng chỉ có một chữ "chết".

"Trường Thanh điện chủ, ngươi có thể ra đây chịu chết rồi." Giọng nói lạnh lùng của Hạo Thiên, vang vọng khắp một phương vũ trụ. ...

Chúng Thánh Điện, một cảnh tượng phong vũ phiêu dao.

Không ai ngờ được, Hạo Thiên hoành không xuất thế, trong nháy mắt trấn sát vô số Thần tử, cường giả Bảng Hồng Mông và Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương.

Chương 423

Không ai hoài nghi, chỉ cần hắn muốn, có thể dễ dàng tiêu diệt cả nội viện, với hàng trăm tỷ đệ tử.

Dù sao, bảy mươi hai con rối Thần giới không phải để trưng bày.

Thứ này, không nên xuất hiện ở một phương vũ trụ.

"Ngươi!

Ngươi muốn giết ta?!" Trường Thanh điện chủ run rẩy.

Là Đại điện chủ, lẽ ra phải đứng ra, dẹp tan mọi ẩn họa, dập tắt mọi ngọn lửa phản đối.

Nhưng chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, lòng tin của vị điện chủ này đã lung lay.

Lão tự nhận mình, có thực lực tương đương với Hạ vị thần.

Đủ để kiêu hãnh trong phạm vi vô tận ức ức ức triệu triệu triệu dặm.

Sự xuất hiện của Hạo Thiên, đã phá tan sự tự tin của Trường Thanh điện chủ.

Con rối Thần giới nhiều như vậy, nghiền ép mười Hạ vị thần cũng không thành vấn đề.

"Hiểu lầm!

Tất cả đều là hiểu lầm!" Trường Thanh điện chủ vội vàng nói: "Thực lực của Hạo Thiên phi phàm, lại bị mọi người coi thường, trong lòng có oán khí cũng không lạ.

Trước đó thái độ của ta không tốt, thiếu sự tôn trọng cần có đối với ngươi, chúng ta có thể ngồi xuống, nói chuyện tử tế.

Có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra.” Thái độ của Đại điện chủ, không hề gây ra sự kỳ lạ nào.

Bởi vì cả học phủ, ai nấy đều sợ mất mật.

Cũng không thể trách Trường Thanh điện chủ gió chiều nào che chiều ấy.

Thái độ này, quả thực là một trăm tám mươi độ thay đổi.

Ai cũng biết, nếu ngồi ở vị trí đó, cũng phải lập tức cúi đầu.

Nếu không, cả Chúng Thánh Điện có thể bị quét sạch, thậm chí từ đó bị xóa tên.

“Bây giờ mới biết hối hận?

Vừa rồi làm gì?” Hạo Thiên khẽ cười.

Từ tận đáy lòng, hắn coi thường vị Đại điện chủ này.

Là nam nhân, thà đứng chết, quyết không quỳ sống.

“Xin lỗi!” Trường Thanh điện chủ nghiến răng, lập tức cúi đầu nói: “Ta có mắt không tròng, Chúng Thánh Điện đã bạc đãi ngươi.

Hạo Thiên có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra, ta tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn làm theo.

Dù là muốn giết ta, muốn cướp sạch bảo khố của cả học phủ, thậm chí muốn chiếm hữu tất cả các nữ đệ tử xinh đẹp, đều không thành vấn đề.

Chỉ cầu ngươi tha cho mọi người một con đường sống.” Ầm ầm!

Một câu nói ra, mọi người đều nản lòng.

Không sai.

Sự việc đúng là như vậy.

Hạo Thiên mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Tự nhiên có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

"Ta hành sự thế nào, cần ngươi sắp đặt?" Hạo Thiên khẽ cười: "Chẳng lẽ ngươi nghĩ, ta coi trọng những điều kiện đó của ngươi sao?" Ặc… Trường Thanh điện chủ lập tức cứng họng.

Hình như đúng là vậy.

Với thực lực mà Hạo Thiên thể hiện ra bây giờ, nói là Trung vị thần từ Thần Giới giáng lâm, e rằng cũng có người tin.

Những thứ được một phương vũ trụ coi như trân bảo, tự nhiên hắn không coi ra gì.

"Hay là thế này, ta tự vẫn!

Nhường lại vị trí điện chủ cho ngươi!

Các đệ tử mặc cho ngươi xử trí!" Trường Thanh điện chủ nghiến răng, như thể đã đưa ra một quyết định khó khăn.

Nghe vậy, rất nhiều người sáng mắt lên.

Cũng không phải là một cách hay.

Với tình hình hiện tại, Đại điện chủ chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Nhưng nếu để Hạo Thiên kế nhiệm, điện chủ mới nhậm chức, không lẽ lại đại khai sát giới, tàn sát cả Chúng Thánh Điện chứ.

"Trường Thanh điện chủ lấy lùi làm tiến a." Thần tử thứ mười chín gật đầu.

"Thần tử thứ mười chín, cũng đừng trốn nữa, nên ra mặt đi thôi." Trường Thanh điện chủ lại gọi một tiếng.

Ai cũng hiểu, đây là muốn đánh bài tình cảm.

Để Thần tử thứ mười chín ra mặt, dựa vào giao tình ngày xưa để ngăn cản Hạo Thiên.

Đến bây giờ, rất nhiều người đều biết, Hạo Thiên là do Thần tử thứ mười chín giới thiệu, mới gia nhập Chúng Thánh Điện.

Quả nhiên.

Bất đắc dĩ, Thần tử thứ mười chín một bước bước ra hư không, xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

“Hạo Thiên!

Ngươi trưởng thành quá nhanh!

Vượt xa tưởng tượng của ta!” Thần tử thứ mười chín cảm thán.

“Không còn cách nào,” Hạo Thiên ừ một tiếng: “Ta cũng bị ép thôi, nếu không, vừa rồi đã vẫn lạc cả vạn lần rồi.” “Dừng tay đi, lần này ngươi giết đủ người rồi,” Thần tử thứ mười chín nói: “Cứ xử lý theo lời Trường Thanh điện chủ vừa rồi, Đại điện chủ mới sẽ do ngươi đảm nhiệm.” “Không!” Hạo Thiên nhìn chằm chằm hắn, quả quyết lắc đầu: “Ta muốn đến Thần Giới, không làm cái chức điện chủ chó má này.” Toàn trường đều kinh ngạc.

Ai nấy đều câm nín.

Hạo Thiên nói không sai.

Chương 424

Mục tiêu của mọi người, đều là đến Thần Giới.

Nếu có cơ hội đi, tự nhiên sẽ không tham luyến vị trí điện chủ.

Phụt!

Một ngụm máu tươi, từ miệng Trường Thanh điện chủ phun ra.

Thật sự là uất ức chết đi được.

Vạn lần không ngờ, lại để một tên nhóc không tên tuổi trà trộn vào, một lần quyết định vận mệnh của lão.

Vị trí Đại điện chủ của Chúng Thánh Điện, không có chút thể diện nào sao?

"Được rồi, ta giết tên này trước, rồi nói chuyện với ngươi sau." Hạo Thiên nói với Thần tử thứ mười chín.

Giọng điệu vô cùng thoải mái.

Như thể nói với người ta, ta đi giết con gà rồi nói chuyện tiếp.

"Khốn kiếp!" Sắc mặt Trường Thanh điện chủ đen sì.

Lão tâm cao khí ngạo như vậy, chỉ chấp nhận tự vẫn, không thể chấp nhận bị người ta đánh chết tươi.

"Đại điện chủ, chúng ta đấu một trận." Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Một chọi một, không chơi trò gian trá, ta cũng không dùng con rối Thần giới." Câu nói này, lập tức khiến Trường Thanh điện chủ mừng rỡ như điên.

Nếu bị bảy mươi hai con rối Thần giới vây công, chắc chắn chỉ có một chữ "chết".

Nhưng chỉ cần đối mặt với một mình Hạo Thiên, áp lực không lớn đến thế.

"Không thành vấn đề." Trường Thanh điện chủ lập tức đáp: "Đánh ở đâu?

Ngoại vực tinh không, sinh tử lôi đài, hay là trực tiếp tại đây." "Không cần phiền phức như vậy, bắt đầu bây giờ đi," Hạo Thiên thản nhiên nói: "Ngươi có một hơi thở để sống." Hít!

Nghe câu này, tiếng hít khí lạnh lại vang lên.

Nghe ý này, Hạo Thiên muốn miểu sát Trường Thanh điện chủ?!

Độ khó không nhỏ đâu!

Bởi vì Đại điện chủ được công nhận là cường giả mạnh nhất một phương vũ trụ, là đại diện của thần linh ở hạ giới, rất nhiều người đều đoán rằng, Đại điện chủ thực tế ít nhất là Hạ vị thần.

Phàm nhân muốn giết thần, độ khó có thể thấy được.

"Chết đi, kẻ cuồng vọng!" Trường Thanh điện chủ giận dữ gào thét.

Ngay sau đó.

Một sự việc chấn động chư thiên vạn vực xuất hiện.

Hình bóng Hạo Thiên biến mất.

Thay vào đó, là một chiến hạm khổng lồ dài khoảng ngàn dặm, hình dạng như con thoi, toàn thân ánh lên sắc vàng đen, tỏa ra khí tức tang thương xa xưa.

"Tuyên Cổ Chiến Hạm!" Thần tử thứ mười chín thất thanh.

Trong số hàng trăm tỷ cường giả quan chiến, cũng chỉ có hắn nhận ra lai lịch của vật này. 74.

Trong chớp mắt, Tuyên Cổ Chiến Hạm mạnh mẽ hướng về phía trước đâm tới.

Ầm!

Như thể bắn pháo hoa.

Đại điện chủ trực tiếp bị đâm nổ tung.

Phải biết rằng, Tuyên Cổ Chiến Hạm từng được sử dụng trong các cuộc chiến tranh thần linh trong lịch sử, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Nghiền ép một Hạ vị thần, đó là chuyện cực kỳ đơn giản.

"Thật đáng sợ!

Trên đời lại có người như vậy!" Vô số đệ tử Chúng Thánh Điện ngạt thở. ...

Mọi người đều dự cảm được.

Đại điện chủ có thể sẽ bại.

Nhưng, lại không ngờ, bị một chiếc Tuyên Cổ Chiến Hạm đâm nổ tung.

Cách vẫn lạc này, quả thực quá tàn khốc.

Cả Chúng Thánh Điện, ai nấy đều câm như hến.

Bây giờ Hạo Thiên mạnh mẽ đến mức không thể tả, ai dám làm châu chấu đá xe.

"Được rồi," Giọng nói của Hạo Thiên, lại vang vọng bên tai mọi người: "Còn ai không phục, cứ việc đứng ra, ta ban cho cái chết." Không một ai dám lên tiếng, một người cũng không có.

Cường giả có thực lực sánh ngang Hạ vị thần, đều bị một đòn miểu sát.

Còn ai xứng làm đối thủ của Hạo Thiên?

“Hạo Thiên, ngươi gây họa rồi.” Thần tử thứ mười chín cười khổ nói: “Trường Thanh điện chủ là người của Thần Giới, vẫn luôn có liên hệ với Thần Giới, ông ta vừa vẫn lạc, Thần Giới lập tức sẽ triển khai báo thù.” “Ồ, ngươi nói không sai.” Hạo Thiên gật đầu.

Điểm này, hắn lòng dạ biết rõ.

Đoán cũng đoán được.

Chúng Thánh Điện chịu trách nhiệm vận chuyển nhân tài cho Thần Giới.

Đại điện chủ mà không có quan hệ gì với Thần Giới, ai cũng không tin.

“Vậy mà ngươi dám làm?” Thần tử thứ mười chín vô cùng bất đắc dĩ.

Thậm chí bắt đầu hối hận.

Sớm biết như vậy.

Không nên đưa Hạo Thiên đến phương vũ trụ này.

Chương 425

"Có gì mà không dám?" Hạo Thiên thản nhiên nói: "Thần linh thì sao?

Thần đến cũng phải chém!" Chết tiệt!!

Vô số người run rẩy.

Sững sờ một lúc, sau đó bắt đầu tứ tán bỏ chạy.

Tên Hạo Thiên này quả thực là một kẻ điên.

Lại dám tuyên bố muốn giết thần.

Nếu Thần Giới thật sự giáng xuống trừng phạt.

Hoặc có lẽ, có thần linh giáng lâm.

Bây giờ không chạy sẽ bị liên lụy, đến lúc đó chết cũng không hiểu tại sao.

Ầm ầm!

Hàng trăm tỷ đệ tử, chạy sạch không còn một mống.

Không ai dám tiếp tục ở lại đây nữa.

Chứng kiến tất cả, Hạo Thiên cũng không ngăn cản.

Những người này đi đâu về đâu, cũng không có quan hệ gì với hắn.

Những nhân vật yếu ớt như vậy, dù có đến Thần Giới, cũng chỉ làm bia đỡ đạn, hoàn toàn không có ý nghĩa.

"Ngươi tên là Quý Ngọc?" Hạo Thiên nhìn Thần tử thứ mười chín, nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không ngại, cùng ta đến Thần Giới một chuyến." "Nhưng, mười tám kỷ nguyên Hỗn Độn, mới có một

suất tấn thăng mà.” Thần tử thứ mười chín nhún vai, vẻ mặt u uất.

Với tình hình hiện tại, không ai tranh được với Hạo Thiên, bao gồm cả Thần tử thứ mười chín.

Dù Thần Giới không giáng xuống trừng phạt, suất tiếp theo, cũng chắc chắn là của Hạo Thiên.

Không có chuyện của Thần tử thứ mười chín Quý Ngọc.

“Không, cơ hội đến rồi.” Hạo Thiên chỉ lên đầu.

Thần tử thứ mười chín sững sờ, vội ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Một cột sáng thần thánh vô cùng, tràn ngập ánh sáng chín màu, từ đó xuyên xuống.

Khoảnh khắc này, trong hư không, như có những thiên thần nhỏ có cánh, đang ngâm xướng những bài thánh ca.

Ca ngợi sự vĩ đại của thần linh.

Ca ngợi sự toàn năng của thần linh.

Trong chớp mắt, Thần tử thứ mười chín mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tiêu rồi.

Giết Trường Thanh điện chủ, quả nhiên hậu họa vô cùng.

Lập tức kinh động đến Thần Giới.

Dường như có thần linh sắp giáng lâm.

“Hạo Thiên, ngươi tự xem mà làm.” Thần tử thứ mười chín lùi sang một bên.

Thần tử và Hạ vị thần, chênh lệch cực kỳ lớn.

Thần tử thứ mười chín Quý Ngọc không cho rằng, mình có thể chiến thắng Trường Thanh điện chủ, càng không thể chiến thắng vị thần giáng lâm.

"Yên tâm." Hạo Thiên khẽ cười.

Trong một phương vũ trụ, vô số người cảm nhận được sự khác thường.

Bất kể lúc nào, thần linh giáng lâm đều là một chuyện lớn.

Thậm chí, có lúc một trăm kỷ nguyên Hỗn Độn trôi qua, cũng không có thần linh giáng lâm.

Chỉ vì Hạo Thiên giết chết đại diện của họ, nên sự tồn tại mạnh mẽ ở Thần Giới đã bị chọc giận.

Trong cột sáng thần thánh đó, nhanh chóng xuất hiện một bóng dáng mạnh mẽ vô song.

Một tồn tại toàn thân bao phủ trong chiến giáp, khí tức kinh khủng, xung quanh thân thể y, cuồn cuộn khí hỗn độn nhàn nhạt, xám xịt, khiến người ta không nhìn rõ được diện mạo thật sự.

Nhưng dù không dùng mắt để nhìn.

Chỉ dùng thần niệm để cảm nhận.

Sẽ nhận được một kết quả kinh người.

Đây là một vị thần linh mạnh vô địch!

Sự mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người.

Trường Thanh điện chủ trước mặt vị thần linh này, quả thực nhỏ bé như hạt bụi.

"Ai đã giết Trường Thanh điện chủ!

Đứng ra!" Một ý chí đáng sợ, nổ tung trong đầu tất cả mọi người.

Tu sĩ dưới Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, tập thể bị chấn đến ngất đi.

Trừ Hạo Thiên, tất cả mọi người đều thất khiếu chảy máu, bị thương không nhẹ.

Không ai ngờ, cơn giận của thần lại đáng sợ đến thế.

Thậm chí chưa động thủ, đã có thể gây ra hậu quả như vậy.

"Chỉ là một Hạ vị thần, cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta." Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Thực tế, vị giáng lâm này, quả thực là Hạ vị thần.

Nhưng trong số các Hạ vị thần, thực lực cũng chênh lệch trời vực.

Vị trước mắt này, rõ ràng là người xuất chúng trong số đó, thuộc về chiến lực đỉnh phong trong các Hạ vị thần.

Chương 426

Ầm ầm!

Hạ vị thần đáp xuống mặt đất.

Cả một phương vũ trụ, đều chìm mạnh xuống.

Vô số hư không phát ra tiếng nứt vỡ.

Tất cả các ngóc ngách của Chúng Thánh Điện, đều truyền đến tiếng động không chịu nổi sức nặng, răng rắc vang lên.

Như thể phải chịu một áp lực không thể tưởng tượng.

Hạo Thiên cũng phải thừa nhận.

Vị trước mắt này, là đối thủ mạnh nhất hắn từng gặp, không có một trong.

Nhưng, trong lòng lại bùng lên ý chí chiến đấu chưa từng có.

Hôm nay, hắn muốn giết thần!

"Kẻ bất kính với thần, miệt thị thần, cuối cùng sẽ bị hủy diệt." Hạ vị thần trầm giọng nói.

"Khoan đã, trước khi chết, báo danh đi." Hạo Thiên ngáp một cái: "Theo thông lệ, ta không giết kẻ vô danh." "Được!

Vậy để ngươi chết được minh bạch!

Bản thần tên là Đông Kỳ Thiên Thần!" Đối phương nói.

Không hổ là thần linh.

Mỗi một từ thốt ra, đều gây ra cơn bão Hỗn Độn vô biên, từng vòng thần văn nổ tung, những dao động kinh khủng tỏa ra tứ phía.

"Đông Kỳ Thiên Thần?

Tốt, ta tiễn ngươi lên đường.” Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên.

Thấy vậy, Thần tử thứ mười chín chỉ có thể lùi lại rồi lại lùi, lùi ra ngoài ngàn ức dặm.

Cuộc đối đầu của các cường giả đỉnh cao như thế này, một chiêu có thể đánh nổ ba ngàn đại thiên thế giới, đứng quá gần là tìm chết.

“Nói năng ngông cuồng!” Đông Kỳ Thiên Thần hừ một tiếng.

Y cũng tự biết.

Hạo Thiên có thể dễ dàng giết Trường Thanh điện chủ, nhưng chưa chắc đối phó được y.

Nếu không, Thần Giới cũng không phái y giáng lâm.

Những vị đại lão đó cho rằng, một mình Đông Kỳ Thiên Thần, có thể giải quyết mọi vấn đề.

Ông!

Đột nhiên.

Xung quanh một trận dao động.

Bảy mươi hai con rối Thần giới đồng thời hiện thân, bao vây Đông Kỳ Thiên Thần.

“Cái gì?!

Tại sao lại như vậy!!” Đông Kỳ Thiên Thần kinh hãi.

Với nhãn lực của y, làm sao không nhìn ra, những con rối này được chế tạo từ bảy mươi hai thân xác của Trung vị thần.

Nhiều con rối như vậy hợp lực một đòn.

Sẽ kinh khủng đến mức nào?!

Đáp án sắp được tiết lộ.

“Giết!” Theo tiếng hét trầm của Hạo Thiên.

Tất cả các con rối xông lên, nghịch thiên giết thần. ...

Trong nháy mắt, bảy mươi hai con rối Thần Giới đồng loạt ra tay.

Đông Kỳ Thiên Thần hoàn toàn không thể chống cự, trực tiếp bị chém giết.

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài chưa đến hai ba hơi thở.

“Báng bổ thần linh!

Thần Giới sẽ giáng tội!!” Trước khi vẫn lạc, nguyên thần của Đông Kỳ Thiên Thần phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Hạo Thiên cười ha hả hai tiếng, căn bản không hề để tâm.

Từ khi có được thần cách của Đại Phạn Thiên Thần Tướng, Hạo Thiên đã có một sự hiểu biết thấu đáo và toàn diện về tình hình Thần Giới.

Thực tế, những vùng vũ trụ như thế này nhiều như cát sông Hằng, đếm không xuể.

Vì vậy mỗi thời mỗi khắc đều có thần linh mới tấn thăng.

Chỉ là, một phương vũ trụ cần cách nhau mười tám kỷ nguyên hỗn độn mà thôi.

Những thần linh chưởng quản việc tấn thăng căn bản không quản xuể nhiều như vậy.

Lần này phái Đông Kỳ Thiên Thần hạ phàm, mưu toan thực thi trừng phạt cũng chỉ là một hành động ngẫu nhiên.

Những kẻ đại diện như Trường Thanh điện chủ cũng nhiều không đếm xuể.

“Trời ơi!” Thập Cửu Thần Tử tâm thần chấn động mạnh.

Hóa ra Hạo Thiên còn mạnh hơn trong tưởng tượng.

Uy lực của bảy mươi hai con rối Thần Giới cũng cần phải được đánh giá lại.

Dường như dưới sự điều khiển của Hạo Thiên, bảy mươi hai con rối Thần Giới đã phát huy ra uy lực vượt xa tầm thường.

Một kích đánh nổ Đông Kỳ Thiên Thần cũng không có gì kỳ lạ. *Bộp!* Một viên thần cách hình lăng trụ rơi xuống.

Chương 427

Hạo Thiên khẽ vươn tay ra tóm lấy, nắm nó trong lòng bàn tay, sau đó nhìn về phía Thập Cửu Thần Tử.

"Muốn không?" Hạo Thiên hỏi.

"Thôi!" Thập Cửu Thần Tử sợ đến kinh hồn bạt vía.

Trong tình huống này, y nào dám nhận món hời khó kiếm như vậy.

Hạo Thiên thực lực mạnh, gánh được sự trừng phạt của Thần Giới, nhưng Thập Cửu Thần Tử thì không gánh nổi.

Lúc này, những tiểu thiên sứ đang ra sức ngâm xướng thánh ca tán mỹ đều đã biến mất không còn tăm hơi.

Lối đi thông tới Thần Giới vừa mở ra cũng đang nhanh chóng thu hẹp và biến mất.

"Cơ hội khó có!

Đi thôi!" Hạo Thiên đưa ra lời mời.

Chết tiệt.

Thập Cửu Thần Tử rối rắm.

Y thực sự hướng về Thần Giới, nằm mơ cũng muốn tấn thăng.

Vấn đề ở chỗ, nếu tấn thăng bằng cách này, e rằng sẽ trở thành kẻ thù chung của Thần Giới, bị vô số thần linh cường đại truy sát.

Nhưng, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, không biết phải đợi đến bao lâu.

Quan trọng hơn, nếu lùi bước vào thời điểm mấu chốt, đạo tâm sẽ thất thủ, căn cơ dao động, tương lai sẽ có hạn.

"Đi!" Cắn răng một cái, dậm chân một cái, Thập Cửu Thần Tử

quyết định.

Hai người đồng thời hóa thành một luồng sáng, chui vào lối đi đến Thần Giới.

Chỉ trong một phần vạn của một cái búng tay, lối đi đó đã hoàn toàn biến mất không còn tung tích.

“Thế mà cũng được à?!

Hạo Thiên Thần Tử vậy mà đã phi thăng rồi?!” “Trời ơi!

Đông Kỳ Thiên Thần bị xử lý!

Lối đi thông tới Thần Giới lại bị lợi dụng ư?” “Sớm biết như vậy, ta cũng nên thử một lần!

Nếu tất cả mọi người cùng xông lên, có lẽ đã có thêm vài cơ hội tấn thăng Thần Giới rồi!” Cả một phương thế giới lập tức như ong vỡ tổ.

Tất cả mọi người đều bị cú thao tác bất ngờ này làm cho kinh ngạc.

Hạo Thiên có thể giết thần đã đủ gây ngạc nhiên.

Nhưng Hạo Thiên lại nhân cơ hội này để đến Thần Giới, điều đó quả thực không thể tưởng tượng nổi, phá vỡ tư duy cố hữu của tất cả mọi người.

Thông thường, muốn tấn thăng Thần Giới có hai cách.

Một là thông qua nỗ lực để giành được suất tấn thăng duy nhất.

Hai là đến những vùng không thời gian bất ổn định, vượt biên đến Thần Giới.

Con đường tấn thăng chính thống, người bình thường gần như không có cơ hội.

Còn vượt biên đến Thần Giới sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, nên người bình thường cũng không làm như vậy.

Không bao giờ ngờ được, Hạo Thiên lại bày ra cách thứ ba ngay trước mặt mọi người.

Lại còn thành công.

Nhưng thành công kiểu này căn bản không thể sao chép.

Ở một phương vũ trụ, không có ai thực lực có thể sánh bằng y.

Hơn nữa, nói giết thần đâu phải là có thể giết thần, cường giả ở một phương vũ trụ muốn gặp được thần linh đã khó như lên trời, làm sao có thể cả gan giết thần, không bị phản sát đã là may mắn rồi.

Ở một nơi khác, Hạo Thiên và Thập Cửu Thần Tử Quý Ngọc đã đến được Thần Giới.

"Quả nhiên…" Hạo Thiên cảm thán.

Trong ký ức của Đại Phạn Thiên Thần Tướng, y đã vô số lần hồi tưởng lại cảnh tượng ở Thần Giới.

Nhưng vừa mới đến nơi, y đã bị chấn động triệt để.

Bởi vì phạm vi của Thần Giới lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Một khe núi nhỏ trước mắt còn lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang, muốn đi xuyên qua cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đơn giản mà nói, Thần Giới trông có vẻ giống với Hồng Hoang trước đây, nhưng tổng thể diện tích lại lớn hơn vô số lần, lớn đến mức hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Hạo Thiên phóng thần niệm ra ngoài, cũng chỉ có thể dò xét được một vùng đất nhỏ trước mắt, vỏn vẹn chưa đến mười dặm.

Hơn nữa, pháp tắc Thần Giới ở đây vô cùng mạnh mẽ.

Hạo Thiên và Thập Cửu Thần Tử Quý Ngọc vừa đến đã phải chịu một sự áp chế vô hình.

Thập Cửu Thần Tử trực tiếp bị áp lực vô biên vô tận đè bẹp dí xuống đất, thở cũng không ra hơi.

Hạo Thiên trong lòng hiểu rõ nguyên nhân gây ra tình trạng này.

Chỉ vì Thập Cửu Thần Tử tấn thăng bằng con đường bất thường, không sở hữu thần cách, nên mới bị pháp tắc Thần Giới đè nén.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thập Cửu Thần Tử chết ngay tại chỗ cũng không có gì lạ.

"Cứu ta!

Hạo Thiên lão đệ, cứu ta!" Thập Cửu Thần Tử khó khăn nói.

Giọng y hoàn toàn run rẩy, bởi vì y cảm nhận rõ ràng cái chết đang ở ngay trước mắt.

"Yên tâm đi." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Giữa mi tâm của y, một luồng thần quang chín màu tỏa ra, bao trùm một vùng đất nhỏ.

Đồng thời, thần cách Đại Phạn Thiên Thần Tướng đã luyện hóa trước đó bắt đầu vận chuyển điên cuồng.

Một luồng sức mạnh mênh mông khuếch tán ra, trực tiếp bao phủ lấy Thập Cửu Thần Tử, xua tan áp lực khổng lồ trên người y.

Chương 428

"Đa tạ!" Sắc mặt Thập Cửu Thần Tử đỏ bừng, khó khăn bò dậy.

Y nhìn quanh bốn phía, không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì bốn phương tám hướng đều tràn ngập nguyên khí Thần Giới đậm đặc, chất lượng và độ tinh khiết vượt xa bất kỳ loại nguyên khí hỗn độn nào.

Ở đây, dù chỉ là một cọng cỏ dại cũng ẩn chứa hàng chục đạo thần văn, nếu mang xuống hạ giới thì chính là một kiện chí bảo, đủ để trấn áp khí vận của một đại giáo.

Thỉnh thoảng có một con chim bay ngang qua, thân thể nó cũng to lớn như Côn Bằng.

Một thế giới thần kỳ vô cùng.

Một thế giới mênh mông vô biên, khiến người ta kinh ngạc đến run rẩy.

"Muốn sống sót, trước tiên hãy luyện hóa viên thần cách này đi." Hạo Thiên nói.

Không đợi trả lời, y đã đưa viên thần cách hình lăng trụ của Đông Kỳ Thiên Thần đến trước mặt Thập Cửu Thần Tử.

"Chỉ có thể như vậy!" Thập Cửu Thần Tử thở dài.

May mắn là, khi họ tấn thăng qua lối đi, vì lối đi co rút và tan biến quá nhanh, nên đã có một sự sai lệch nhỏ so với tọa độ ban đầu.

Chính sự sai lệch này đã giúp hai người họ, khiến họ hạ cánh xuống một vùng hoang dã.

Ít nhất xung quanh không có đồng bọn của Đông Kỳ Thiên Thần

đang rình rập.

"Yên tâm, ta sẽ hộ pháp cho ngươi." Hạo Thiên bình tĩnh nói.

Y cũng đang cố gắng thích nghi với môi trường hoàn toàn mới ở đây.

Y cũng hiểu rõ, tuy mình có thần cách Trung vị Thần và bảy mươi hai con rối Thần Giới, nhưng ở Thần Giới nơi đại năng xuất hiện khắp nơi này, y chỉ là một sự tồn tại nhỏ bé như con kiến.

Phải tìm cách nhanh chóng trở nên mạnh mẽ mới được… Cuối cùng cũng đã đến Thần Giới, Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Mọi chuyện đã diễn ra sớm hơn dự kiến rất nhiều.

Y vốn nghĩ rằng phải tiếp tục chờ đợi thêm mấy chục kỷ nguyên hỗn độn nữa.

Không ngờ, chuyện xảy ra ở Chúng Thánh Điện đã thay đổi quỹ đạo vận mệnh của y.

Có thể mạnh mẽ giết chết thần linh hạ phàm như vậy, sau đó mượn lối đi không thời gian để cưỡng ép tiến vào Thần Giới, e rằng không có mấy ai làm được.

Thập Cửu Thần Tử bất đắc dĩ, chỉ đành lập tức luyện hóa thần cách Hạ vị Thần.

Nếu không làm vậy, một khi mất đi sự che chở của Hạo Thiên, y căn bản không sống nổi đến ngày mai. *Vụt!* Thập Cửu Thần Tử biến mất, bị Hạo Thiên thu vào trong Hỗn Độn Tháp.

Luyện hóa thần cách là một quá trình cực kỳ dài.

Nếu Thập Cửu Thần Tử tốn một kỷ nguyên hỗn độn cũng không có gì lạ.

Vì vậy, Hạo Thiên không định chờ đợi.

“Đã đến rồi, mục tiêu tự nhiên là tấn thăng thành Chúa Tể cuối cùng.” Hạo Thiên tự nhủ.

Trong mắt y ánh lên dã tâm mạnh mẽ.

Y cũng biết, nơi này hội tụ chư thần, còn được gọi là vị diện Chư Thần.

Chỉ là, những tồn tại tối cao đó không ở trên vị diện này.

Hạo Thiên cũng không thể tiếp xúc với những tồn tại cao cấp như vậy. 75.

Vừa mới đến, một mình phiêu bạt rất nguy hiểm.

Thực lực của y tuy miễn cưỡng có thể đối đầu với Trung vị Thần, nhưng nếu gặp phải tồn tại mạnh hơn, đó chính là một con đường chết.

Vì vậy bây giờ phải hết sức khiêm tốn, không thể lại kiêu ngạo như lúc ở Chúng Thánh Điện. *Vụt!* Hạo Thiên vẫy tay.

Một miếng ngọc giản bay ra, trong đó ánh sáng phun trào, hiện ra một bản đồ khổng lồ.

Bản đồ này là dạng lập thể, hiển thị toàn bộ môi trường xung quanh không sót một chi tiết.

Điều đặc biệt nhất là, trong đó có một điểm màu đỏ, chính là đại diện cho vị trí của Hạo Thiên.

Thực ra, đây là một miếng ngọc giản có nguồn gốc từ Thần Giới, đã được thần linh cải tạo, tương đương với một bản đồ sống.

Trong tình hình hiện tại, nó có thể giúp đỡ Hạo Thiên rất nhiều.

Hạo Thiên nghiêm túc nhìn bản đồ, lại đối chiếu với ký ức của Đại Phạn Thiên Thần Tướng trong đầu, dần dần hiểu rõ tình hình nơi này.

Gần nhất là một thế lực tên là Hắc Bạch Kiếm Cung, cung chủ là Thượng vị Thần, dưới trướng có mấy nghìn đệ tử.

Xa hơn một chút là địa bàn của Thập Nhị Yêu Thần, nơi đó vô cùng nguy hiểm.

Trong truyền thuyết, Thập Nhị Yêu Thần đều là Thượng vị Thần, sớm đã kết bái huynh đệ, danh tiếng lẫy lừng trong một vùng.

"Trước tiên đến Hắc Bạch Kiếm Cung nương tựa, đứng vững gót chân rồi mới đến thế lực lớn hơn." Hạo Thiên thầm tính toán.

Ngày tháng còn dài, cũng không vội nhất thời. *Lộp cộp…* Hạo Thiên cất bước, hướng về phía Hắc Bạch Kiếm Cung mà đi.

Lần đầu đến Thần Giới, y cũng cần một quá trình để thích nghi.

Kiếp trước xem tiểu thuyết Hồng Hoang, có người viết một bước đi mười mét, bị đông đảo độc giả chế giễu.

Bây giờ, Hạo Thiên bị pháp tắc Thần Giới áp chế, cảm giác như đang gánh một trăm triệu ngọn núi lớn mà chạy, tốc độ căn bản không thể tăng lên được.

"Quá chậm!" Hạo Thiên cười khổ.

Bây giờ một bước đi ra, tối đa cũng chỉ vượt qua trăm dặm, đó đã là cực tốc của y rồi.

May là y có thần thể, nếu không thì ngay cả một bước trăm dặm cũng không làm được.

So với trước đây, một ý niệm ngao du khắp Hồng Hoang, quả thực không thể so sánh.

Nhưng tình trạng của vị diện Chư Thần hiện nay, lại vô tình chứng minh từ một góc độ khác, không thời gian tinh bích và các loại pháp tắc ở đây vô cùng mạnh mẽ, cực kỳ khó phá hủy.

Chương 429

Nửa ngày sau, Hạo Thiên dừng lại nghỉ ngơi.

Dưới chân y là một vùng tuyết sơn không dấu vết, khí lạnh thấm vào tận xương tủy.

Hạo Thiên chỉ có thể phóng ra Hỗn Độn Thần Hỏa, toàn thân lửa cháy bừng bừng mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Nếu Thập Cửu Thần Tử bây giờ ra ngoài, dù có Hạo Thiên che chở, cũng chắc chắn sẽ bị đông cứng. *Ầm ầm!* Như thể trời sập đất lở.

Đột nhiên, một bóng đen khổng lồ che trời lấp đất.

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn, thấy rõ một con hồ ly toàn thân lông trắng như tuyết, dài mấy vạn dặm, coi y như con mồi, hung hăng bổ nhào tới.

Tứ chi, mắt và chín cái đuôi của con Thần Giới Tuyết Hồ này đều chi chít thần văn, tổng cộng có đến mấy chục vạn đạo.

"Thần thú có thể so với Trung vị Thần?" Hạo Thiên cười ha hả.

Không nghi ngờ gì, đối thủ vô cùng mạnh mẽ.

Đối với Hạo Thiên hiện tại cũng tạo thành uy hiếp không nhỏ.

Con hồ ly này không phải là nhân vật nhỏ như Đại điện chủ của Chúng Thánh Điện hay Đông Kỳ Thiên Thần, nếu không cũng không sống được đến bây giờ.

Hạo Thiên khẽ động tâm niệm.

Bảy mươi hai con rối Thần Giới đồng thời xuất hiện, bao bọc và bảo vệ y.

Thần Giới Tuyết Hồ linh trí khá cao, thấy tình hình này lập tức kinh hãi kêu lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Nếu không chạy, nó sẽ phải đối mặt với kết cục bị vây công giết chết.

"Chạy được sao?" Hạo Thiên thản nhiên nói.

Năm ngón tay mở ra, đột nhiên vươn lên không trung tóm lấy.

Trong tay y tức thì xuất hiện một cây trường mâu sát khí đằng đằng.

Cây mâu này vừa xuất hiện, dường như đã thổi vang khúc hiệu chiến tranh, xung quanh lập tức hóa thành hoàng hôn, khúc ai ca của chư thần cũng vang vọng.

Đây chính là Mâu Giết Thần mà Hạo Thiên học được từ Đại Phạn Thiên Thần Tướng.

Trong truyền thuyết, khi chư thần sắp vẫn lạc, sẽ xuất hiện cảnh tượng hoàng hôn, bi thương vô hạn.

Một mâu ném ra, nhanh hơn tia chớp một trăm vạn lần. *Vèo* một tiếng, trên thân thể Thần Giới Tuyết Hồ lập tức xuất hiện một lỗ máu.

Toàn thân nó cứng đờ, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, trong vòng hai ba hơi thở đã nặng nề rơi xuống đất, đã vẫn lạc.

Tuy một kích đồ sát đối thủ mạnh mẽ, nhưng Hạo Thiên tiêu hao cũng cực lớn.

Mâu Giết Thần thực ra là một môn bí thuật do Xích Minh Thần Ma tự mình truyền thụ.

Nó ép kiệt tiềm lực của tu sĩ, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh vào một điểm, bùng nổ hung tàn, uy lực trực tiếp tăng lên ngàn trăm lần.

Cũng vì vậy, với thực lực hiện tại của Hạo Thiên, y có thể miểu

sát Thần Giới Tuyết Hồ cấp bậc Trung vị Thần.

Nhưng y cảm giác cơ thể như bị rút cạn.

Các loại thần văn vất vả luyện ra vậy mà đã bị đòn công kích vừa rồi tiêu hao hết.

“Không được rồi!

Chiêu này không thể tùy tiện sử dụng!” Hạo Thiên cảm thán.

Y tiến lên thu lấy thi thể Thần Giới Tuyết Hồ, sau đó phát động độn thuật, độn vào lòng đất, ẩn nấp.

Y lặn sâu xuống lòng đất mấy nghìn dặm, sau đó nhanh chóng di chuyển đến vài nơi khác.

Không còn cách nào khác, phải nhanh chóng hồi phục, nếu không không thể tiếp tục lên đường.

Hạo Thiên vừa biến mất khỏi vị trí cũ, lập tức có vài luồng thần niệm quét qua.

“Ủa?!

Người đâu rồi?!

Trốn rồi à?” “Rõ ràng có dấu vết chiến đấu, đây có một vũng máu, kết quả lại chạy khá nhanh!” “Rốt cuộc là ai, dám săn bắn ở đây!

Dám đồ sát thủ hạ của Thập Nhị Yêu Thần!

Không muốn sống nữa à?” Vài luồng thần niệm âm thầm trao đổi với nhau, khiến Hạo Thiên đang ở dưới lòng đất kinh hãi toát một thân mồ hôi lạnh.

May mà trốn nhanh, nếu không đã bị phát hiện.

Chỉ cần người có mắt nhìn, lập tức có thể nhận ra y đã đến Thần Giới bằng con đường bất thường.

Những nhân vật như vậy, một khi bắt được giao cho Đại Tế Ti của thần miếu, có thể lĩnh thưởng.

Ở vị diện Chư Thần, người nắm giữ quyền lực địa phương chính là Đại Tế Ti của các thần miếu lớn, thường cần tu vi Thượng vị Thần, thậm chí cao hơn mới có thể đảm nhiệm.

Tất cả Đại Tế Ti đều do Thần Vương đích thân bổ nhiệm, nên quyền lực rất lớn.

Đợi mấy luồng thần niệm kia biến mất, Hạo Thiên cũng yên tĩnh ngồi xếp bằng, tay cầm thần thạch bắt đầu hồi phục… … Hơn một tháng trôi qua, Hạo Thiên mới hồi phục.

Đó là trong điều kiện có lượng lớn tài nguyên tu luyện trợ giúp.

Dù sao, hơn hai mươi vạn đạo thần văn, muốn hoàn toàn hồi phục như cũ cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Cứ thế này không được." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Nếu tiếp tục lên đường như trước, e rằng trên đường sẽ gặp phải rất nhiều đối thủ mạnh, đánh cũng không được, chạy cũng không xong, vậy thì phiền phức rồi.

Y cũng cảm nhận sâu sắc rằng thực lực không đủ.

Tuy có thể xưng vương xưng bá ở Chúng Thánh Điện, nhưng đến Thần Giới, y lại thuộc loại vai vế thấp nhất.

Lúc này, Thập Cửu Thần Tử ở trong Hỗn Độn Tháp cũng không có tiến triển gì lớn.

Dù sao thần cách không dễ luyện hóa như vậy.

Trước đây Hạo Thiên có được thân thể Lưu Ly Ngọc, lại thêm một giọt thần huyết của Cưu Bàn Thiên Thần mới miễn cưỡng thành công.

Chương 430

“Phải làm sao bây giờ?” Hạo Thiên cau mày.

Đột nhiên, linh quang lóe lên.

Chết tiệt!

Trước đó đúng là đầu óc có vấn đề.

Sao lại quên mất Chiến hạm Tuyên Cổ!

Có vật này, dù là Thần Giới Tuyết Hồ cũng phải bị đâm thành phấn vụn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một chiếc Chiến hạm Tuyên Cổ xuất hiện trên bầu trời.

Hạo Thiên cũng không nói nhảm.

Trực tiếp đi đến Hắc Bạch Kiếm Cung.

Thực lực quá yếu, không thể trà trộn vào những nơi quá cao cấp, trước tiên ở lại một góc nhỏ cũng không có vấn đề gì.

Một luồng sáng màu vàng đen nhanh chóng xé toạc bầu trời.

Trong nháy mắt, đã đi được cự ly ức vạn dặm.

Rất nhiều thần linh chứng kiến cảnh này, đều vô cùng ghen tị, đố kỵ, căm hận.

Độ khó để có được Chiến hạm Tuyên Cổ quá cao, tiêu hao cực lớn, thần linh bình thường căn bản không dùng nổi.

Ít nhất phải có địa vị Thượng vị Thần mới có thể miễn cưỡng sở hữu.

Lý do rất đơn giản.

Tài nguyên ở Thần Giới cũng không phải vô tận.

Hơn nữa, tuyệt đại đa số tài nguyên đều bị Chủ Thần, Thần Vương và Chúa Tể cuối cùng chưởng khống.

Số lượng tài nguyên còn lại cho các thần linh bên dưới rất ít.

Lúc này, cách đó ức triệu dặm, sừng sững một ngọn thần sơn khổng lồ hai màu đen trắng.

Thế núi như kiếm, thẳng tắp đâm vào bầu trời, chính là Hắc Bạch Kiếm Cung danh chấn một vùng.

Trên đỉnh thần sơn là một dãy thần điện liên miên bất tuyệt.

Lúc này, rất nhiều người đã bị kinh động.

"Trời!

Có một chiếc Chiến hạm Tuyên Cổ đang lao về phía chúng ta?!" "Không thể nào!

Chẳng lẽ có Thượng vị Thần nào đó đến gây sự?!" "Mau mau báo cáo chưởng giáo đại nhân!

Nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!" Các đệ tử của Hắc Bạch Kiếm Cung ai nấy đều như lâm đại địch.

Giết họ cũng không hiểu nổi, Hắc Bạch Kiếm Cung luôn khiêm tốn, vì sao lại bị người ta nhắm đến.

Bởi vì Hạo Thiên không tiếc tiêu hao lượng lớn thần thạch, đi theo đường thẳng, trong mắt quần chúng không rõ chân tướng lập tức đã gây ra suy đoán.

Người của Hắc Bạch Kiếm Cung căn bản chưa từng thấy thứ gì cấp bậc Chiến hạm Tuyên Cổ, tưởng rằng đã đắc tội với đại lão nào đó, dẫn đến bị thảo phạt. *Ầm!* Một khu vực ẩn mật trong Kiếm Cung đột nhiên nổ tung, đá vụn bay tứ tung, một người đàn ông trung

niên mặc áo đen, tóc và râu đều bạc trắng bước ra.

Lưng y đeo mấy thanh thần kiếm, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm.

Đó chính là chưởng giáo của thế lực này, tên là Chuyên Thủy Thiên Thần, một đại cao thủ cấp bậc Thượng vị Thần, tu luyện đã mấy vạn kỷ nguyên hỗn độn, thực lực sâu không lường được.

"Vị đạo hữu nào đến bái phỏng?

Xin chỉ giáo!" Chuyên Thủy Thiên Thần sắc mặt ngưng trọng.

Y cũng không rõ tình hình, chỉ là đang bế quan thì bị đệ tử dưới môn khẩn cấp gọi ra.

Dường như đã có đại lão đến.

Cuối cùng, Chiến hạm Tuyên Cổ dừng lại, lơ lửng bên ngoài sơn môn của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Hạo Thiên chậm rãi bước ra.

Nhưng không ai chú ý đến y, ai nấy đều nhìn vào cửa ra đen ngòm kia, mong chờ vị Thượng vị Thần trong tưởng tượng hiện thân. *Vèo! * Chiến hạm Tuyên Cổ biến mất trong không trung, bị Hạo Thiên thu lại.

"Thế nào, ta đến bái sư học nghệ, không được sao?" Hạo Thiên nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi.

Đương nhiên y đã thấy Chuyên Thủy Thiên Thần, biết đó là rắn đầu đàn xưng bá một phương.

"Ách… Hoan nghênh!

Vô cùng hoan nghênh!" Chuyên Thủy Thiên Thần phản ứng rất nhanh.

Y bắt đầu nghiêm túc đánh giá Hạo Thiên.

Đối phương thực lực yếu, thần thể cũng còn lâu mới hoàn thiện, nhưng lại sở hữu thần cách Trung vị Thần, toàn thân tỏa ra khí tức viễn cổ.

Dường như là một người trẻ tuổi nhận được truyền thừa của đại năng.

Hơn nữa, khí tức kiếm đạo nồng đậm trên người Hạo Thiên cũng khiến Chuyên Thủy Thiên Thần vô cùng tán thưởng.

Người như vậy, bái nhập Hắc Bạch Kiếm Cung là quá đủ.

"Không vấn đề, hoan nghênh đạo hữu!" Các trưởng lão của Hắc Bạch Kiếm Cung lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Thì ra không phải là cự đầu đại lão, cũng không phải Thượng vị Thần, mà là một tân nhân có gia sản không tầm thường.

Tuy rằng lai lịch của Hạo Thiên không rõ, dường như không phải thông qua con đường chính thống để tiến vào Thần Giới, nhưng thế lực Hắc Bạch Kiếm Cung đủ để che chở y.

"Ta tên Hạo Thiên, muốn ở lại đây một thời gian." Hạo Thiên thẳng thắn nói.

"Hạo Thiên đạo hữu, muốn ở bao lâu cũng được, Hắc Bạch Kiếm Cung chúng ta có thể sở hữu một đệ tử thiên kiêu như vậy, bản thân đã là một vinh dự." Chuyên Thủy Thiên Thần mặt mày tươi cười.

"Có điều, môn phái chúng ta có quy tắc, không cần khảo hạch, chỉ cần nộp một vạn thần thạch là đủ." Chuyên Thủy Thiên Thần lại bổ sung, ra vẻ tham tiền.

"Vấn đề không lớn." Hạo Thiên gật đầu.

Chương 431

Điều này ngược lại lại tiết kiệm thời gian.

Y vốn nghĩ rằng sẽ phải truy cứu lai lịch, tiến hành trắc thí nhập môn, có các loại khảo hạch, không trả một cái giá đủ lớn thì không được.

Hắc Bạch Kiếm Cung này quả thật kỳ lạ.

Hạo Thiên cũng không nói nhảm, tiện tay ném ra mười túi da đựng thần thạch.

Chuyên Thủy Thiên Thần nhận lấy xem, mắt liền sáng rực.

Đúng là thổ hào!

Mười nghìn thần thạch cực phẩm!!

Thân là chưởng giáo mà y cũng không có gia sản như vậy.

Giá mà Chuyên Thủy Thiên Thần đưa ra ban đầu là một vạn thần thạch hạ phẩm, đó đã là một con số kinh người rồi.

Nhưng Hạo Thiên vừa ra tay đã vượt xa tưởng tượng của y.

Mở từng túi da đựng thần thạch ra, Chuyên Thủy Thiên Thần lòng vui như hoa nở.

Những luồng thần quang chín màu kia quả thực khiến y sướng đến tận xương tủy.

"Xong!

Sau này ngươi chính là đệ tử thân truyền của bản chưởng giáo!" Chuyên Thủy Thiên Thần cất kỹ những túi da đựng thần thạch, lập tức hứa hẹn.

Cái gì?!

Cả Hắc Bạch Kiếm Cung đều bị chấn kinh.

Phải biết rằng, Chuyên Thủy Thiên Thần xưa nay mắt cao hơn đầu, điều kiện thu đồ đệ vô cùng hà khắc.

Đến nay một đệ tử thân truyền cũng không có, chỉ thu ba đệ tử ký danh.

Không bao giờ ngờ được, Hạo Thiên vừa đến đã trực tiếp dựa vào "cống hiến" nổi bật mà vinh thăng làm đệ tử thân truyền của chưởng giáo.

Nhiều đệ tử ghen tị muốn chết.

Nhưng không còn cách nào khác.

Ai có thể tranh được với Hạo Thiên?

Người ta tiền nhiều của lắm mà.

"Bái kiến sư tôn." Hạo Thiên mỉm cười.

Xem ra Thượng vị Thần cũng không khác người thường là mấy, cũng có thất tình lục dục, có lòng tham lam, không thể làm được việc coi thường mọi thứ.

"Ngoan đồ nhi, mau theo vi sư vào động phủ, vi sư sẽ truyền thụ cho ngươi tuyệt học của bản môn." Chuyên Thủy Thiên Thần thúc giục, ra vẻ nhận tiền làm việc rất nghiêm túc.

"Đa tạ sư tôn." Hạo Thiên cảm thấy không tệ.

Hai thầy trò trực tiếp tiến vào khu vực trung tâm của Hắc Bạch Kiếm Cung, bắt đầu bế môn giao lưu… … Tại Hắc Bạch Kiếm Cung, Hạo Thiên vừa đến đã trở thành đệ tử thân truyền của chưởng giáo, được chưởng giáo Chuyên Thủy Thiên Thần đích thân chỉ điểm.

đãi ngộ này quả thực khiến vô số đệ tử ghen tị, đố kỵ, căm hận.

Y trực tiếp trở thành ngôi sao đang nổi của cả môn phái.

Dù sao, không phải ai cũng dùng được Chiến hạm Tuyên Cổ.

Dù có đem thứ đó tặng cho người khác, người ta cũng nuôi không nổi, vì nó tiêu hao thần thạch như cái động không đáy.

Mà thần thạch ở vị diện Chư Thần đều là tài nguyên khan hiếm.

Đệ tử bình thường, đãi ngộ mỗi tháng được hưởng tối đa cũng chỉ là một trăm thần thạch hạ phẩm.

Cấp bậc trưởng lão cũng chỉ là tám trăm thần thạch hạ phẩm mỗi tháng.

Vì vậy, Hạo Thiên vừa ra tay đã là một vạn thần thạch cực phẩm, trực tiếp chấn kinh chưởng giáo đại nhân.

Cho chút ưu đãi cũng là điều tất nhiên.

Vì vậy, các đệ tử ghen tị thì ghen tị, nhưng cũng hiểu rằng không thể so sánh với Hạo Thiên. 76.

Nếu họ cũng có thể lấy ra một vạn thần thạch cực phẩm, chưởng giáo cũng sẽ tươi cười chào đón.

Thần thạch cực phẩm, thứ này không ai chê nhiều.

Chuyên Thủy Thiên Thần rất sảng khoái, trực tiếp truyền thụ《Hắc Bạch Kiếm Điển》, 《Bản Nguyên Kiếm Quyết》, 《Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận》 cho Hạo Thiên.

Đây đều là những thứ tốt mà chỉ Thượng vị Thần mới dùng được.

Hạo Thiên lúc này mới phát hiện, vị sư tôn hời của mình tuy tham tiền, nhưng lại có tài thực học.

Nếu không cũng không thể trấn giữ được một thế lực lớn như

vậy.

“Hạo Thiên!

Ta không quan tâm ngươi từ đâu đến!

Tóm lại, sau này sống là người của Hắc Bạch Kiếm Cung, chết là ma của Hắc Bạch Kiếm Cung, vi sư sẽ bảo kê ngươi!” Chuyên Thủy Thiên Thần cười híp mắt.

Trong cuộc giao lưu vừa rồi, y cũng phát hiện, đệ tử này của mình có kiến giải về kiếm đạo cực sâu, đã ngộ ra một số kiếm đạo độc quyền của cá nhân, thiên phú vượt xa tất cả các đệ tử của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Dù không mở lớp riêng, không cho đặc cách, để Hạo Thiên bắt đầu từ đệ tử tạp dịch thấp nhất, y cũng có thể nhanh chóng nổi bật, trở thành ngôi sao sáng nhất.

“Đa tạ sư tôn!” Hạo Thiên cũng cười híp mắt.

Đương nhiên y hiểu, vị sư tôn hời trước mắt này có lẽ đã đoán ra lai lịch của y, nhưng lại không muốn giúp y giải quyết ổn thỏa chuyện đó.

Dù sao Hắc Bạch Kiếm Cung cũng đã tồn tại ở vị diện Chư Thần mấy trăm kỷ nguyên hỗn độn, chút nội tình vẫn có.

Nói cách khác, bất kể Hạo Thiên đã giết Đông Kỳ Thiên Thần, cưỡng ép xông vào Thần Giới, là kẻ vượt biên, chỉ cần Chuyên Thủy Thiên Thần có cách, có thể khiến y danh chính ngôn thuận, chính thức trở thành một thành viên của Thần Giới.

Về phần Thập Cửu Thần Tử, thân phận cũng khá nhạy cảm.

Đợi Hạo Thiên đứng vững gót chân, mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa.

“Đúng rồi, Hạo Thiên bây giờ dùng kiếm gì?

Chương 432

Phẩm giai chắc hẳn rất cao nhỉ." Chuyên Thủy Thiên Thần đột nhiên hỏi.

Y hoàn toàn coi Hạo Thiên như một nhị thế tổ giàu có, loại có tiền tùy hứng.

"Lục phẩm thần khí, Ngọc Hoàng Kiếm." Hạo Thiên cũng thản nhiên.

Y lấy ra thanh kiếm thường dùng.

"Phẩm giai quả thực hơi thấp một chút," Chuyên Thủy Thiên Thần ánh mắt khẽ động, "Hắc Bạch Kiếm Cung chúng ta thực ra có một bí cảnh, gọi là Vạn Hóa Long Trì, có thể giúp ngươi tăng phẩm giai của kiếm." "Vạn Hóa Long Trì?" Hạo Thiên nhướng mày, mặt tỏ vẻ mờ mịt.

Bởi vì trong ký ức của y không có thứ này.

"Thực ra nơi này là một nơi tuyệt mật," Chuyên Thủy Thiên Thần giải thích, "Tổ sư khai phái chính là biết được sự tồn tại của Vạn Hóa Long Trì, mới đặc biệt xây dựng môn phái ở đây để che đậy." "Vậy bên trong rốt cuộc có gì?" Hạo Thiên tò mò.

Đừng có làm ra vẻ thần bí như vậy, giải thích một chút thì chết à.

"Theo vi sư là được." Chuyên Thủy Thiên Thần nói, "Có điều, đợi kiếm của ngươi tăng phẩm giai xong, phải có chút cống hiến cho môn phái…" Nghe đến đây, Hạo Thiên hiểu ra.

Vị sư tôn vô lương này lại nhân cơ hội kiếm chút lợi, kiếm chút thần thạch cực phẩm để tiêu xài.

Có điều, xét đến việc người ta nghiêm túc truyền đạo, bỏ ra chút

lợi ích cũng không thành vấn đề.

Nếu phẩm giai của Ngọc Hoàng Kiếm có thể được nâng cao, lại phối hợp với những kiếm chiêu mà chỉ Thượng vị Thần mới có thể sử dụng, lực sát thương sẽ rất đáng sợ.

"Được, thần thạch không thành vấn đề." Hạo Thiên búng tay một cái.

Từ trong mộ của Xích Minh Thần Ma, y đã lấy được rất nhiều túi da đựng linh thạch, nhất thời cũng không dùng hết.

Lấy ra để nâng cao thực lực cũng là điều nên làm.

Muốn được bao nhiêu, phải trả bấy nhiêu, đó luôn là tín điều nhân sinh của Hạo Thiên.

"Theo ta!" Trong mắt Chuyên Thủy Thiên Thần lóe lên một tia kích động.

Vị chưởng giáo đại nhân này quả thực đã nhìn ra Hạo Thiên không phải là người keo kiệt.

Đứng dậy, Chuyên Thủy Thiên Thần dẫn Hạo Thiên đi sâu vào trong Hắc Bạch Kiếm Cung.

Vòng qua một khu rừng kiếm phong sừng sững, một kiếm trủng đã chôn vùi hàng chục triệu thanh trường kiếm, đến bên cạnh một khe nứt.

Không thời gian xung quanh cực kỳ bất ổn định, bao quanh là hàng trăm đạo tử điện Thần Giới, lơ lửng những tấm bùa do chính tay các đời chưởng giáo Hắc Bạch học cung chế tác, hoàn toàn trấn áp nơi này.

Vì vậy, lối vào này ai cũng biết, nhưng không ai dám tự tiện xông vào.

Bởi vì chỉ cần phá hủy một tấm bùa trong đó, Chuyên Thủy Thiên Thần sẽ lập tức biết được.

Lúc này, Chuyên Thủy Thiên Thần sắc mặt nghiêm túc.

Y lẩm bẩm mấy câu, đầu ngón tay nhỏ ra mấy giọt thần huyết, bay về phía những tấm bùa kia.

Thấy vậy, Hạo Thiên khẽ cau mày.

Y quá rõ uy lực của thần huyết.

Cưu Bàn Thiên Thần nhiều nhất cũng chỉ là Trung vị Thần, chỉ một giọt thần huyết còn sót lại cũng đủ để giúp Hạo Thiên cải tạo thân thể.

Bây giờ chưởng giáo sư tôn là Thượng vị Thần, uy lực của thần huyết càng đáng sợ hơn, phóng ra nhiều giọt như vậy, có thể nói đã trả một cái giá không nhỏ.

Hạo Thiên cũng cảm thấy, nếu là mình, cũng không thể mở được Vạn Hóa Long Trì thần bí khó lường này.

Những tấm bùa lơ lửng không ngừng, hấp thụ no thần huyết của Chuyên Thủy Thiên Thần, sau đó lần lượt lùi sang bên cạnh, nhường ra một con đường.

"Chúng ta đi!" Chuyên Thủy Thiên Thần kéo lấy Hạo Thiên, thân hình lóe lên.

Hai người biến mất tại chỗ, xông vào trong khe nứt đó.

Sau khi đi vào, trước mắt cũng không nhìn thấy gì, toàn là một vùng sương mù xám xịt, phảng phất như tiến vào trung tâm hỗn độn.

Hạo Thiên phóng thần niệm, định dò xét môi trường xung quanh, nhưng cũng thất bại.

Pháp tắc ở nơi này thập phần kỳ lạ, thần niệm mạnh mẽ của y

thậm chí không thể mở rộng ra ngoài ba trượng.

Tình trạng này khiến Hạo Thiên cũng vô cùng kinh ngạc.

Rõ ràng, Vạn Hóa Long Trì tuyệt đối không đơn giản như vậy, e rằng ẩn giấu bí mật to lớn.

Chuyên Thủy Thiên Thần lại như biết đường, dẫn Hạo Thiên không ngừng xuyên qua bên trong, loanh quanh cả buổi trời, cũng không biết đã đi bao nhiêu đường.

Cuối cùng, y dừng lại.

Phía trước là một vực sâu.

Nhưng không hề u ám, mà huyết khí ngút trời, dường như bên dưới là một đại dương thần huyết.

"Nhanh!

Lấy Ngọc Hoàng Kiếm ra!" Chuyên Thủy Thiên Thần thở phào một hơi, "Ngươi có biết ở đây từng xảy ra chuyện gì không?

Từng có một vị Thần Vương ở đây đồ sát một vạn con Cửu Trảo Tử Kim Thần Long, mỗi một con thần long đều là cấp bậc Thượng vị Thần, con mạnh nhất thậm chí đã đạt đến cảnh giới Chủ Thần!" "Lợi hại!" Hạo Thiên gật đầu, đưa Ngọc Hoàng Kiếm vào tay sư tôn.

Chỉ cần uống no thần huyết, Ngọc Hoàng Kiếm có thể tấn thăng đến phẩm giai kinh người… … Sâu trong Hắc Bạch Kiếm Cung, tại Vạn Hóa Long Trì, Hạo Thiên đứng bên vực sâu, cúi đầu nhìn xuống.

Cảnh tượng trước mắt quả thực kinh tâm động phách, một đại dương do thần huyết hội tụ thành.

Toàn bộ thần huyết của một vạn con Cửu Trảo Tử Kim Thần Long đều được tập trung tại đây.

Dù chỉ là một hòn đá cứng ném vào, được thấm đẫm huyết dịch có

thần tính, không bao lâu cũng sẽ hóa thành thần long.

Tất nhiên, chuyện này không thể xảy ra.

Bởi vì các đời chưởng giáo của Hắc Bạch Kiếm Cung đã không tiếc công sức, từng lớp từng lớp gia cố cấm chế cho Vạn Hóa Long Trì.

Thời gian trải dài mấy trăm kỷ nguyên hỗn độn, một quãng năm tháng dài đằng đẵng đến tuyệt vọng.

Những cấm chế này mạnh đến mức dù Thần Vương giáng lâm cũng chưa chắc có thể dễ dàng phá vỡ.

Vì vậy, về lý thuyết, chỉ cần Chuyên Thủy Thiên Thần không cho phép, không thứ gì có thể rơi vào Vạn Hóa Long Trì.

"Sư tôn, nếu con ngâm mình ở dưới đó một lát thì sẽ thế nào?" Hạo Thiên thăm dò hỏi.

"Ta khuyên ngươi nên bỏ ý nghĩ đó đi," Chuyên Thủy Thiên Thần nói, "Trước đây không phải không có người làm như vậy, nhưng tất cả đều tẩu hỏa nhập ma, chết ngay tại chỗ.

Lý do đơn giản, không phải ai cũng có thể chịu được sự bồi bổ khổng lồ như vậy.

Chương 433

Thứ hai, oán niệm của Cửu Trảo Tử Kim Thần Long quá khủng bố, dù là người cấp bậc Chủ Thần cũng không dám tự tiện xông vào, nếu không sẽ có nguy cơ vẫn lạc." Nghe đến đây, Hạo Thiên hiểu ra.

Dường như đúng là như vậy.

"Vậy ta không tham lam như thế, chỉ cần mười vạn giọt máu thần long, thế nào?" Hạo Thiên lại hỏi.

"Cái này…" Chuyên Thủy Thiên Thần do dự.

Lập tức, y lại tươi cười rạng rỡ, bởi vì Hạo Thiên rất hào phóng, ném ra năm trăm túi da đựng linh thạch, bên trong toàn là thần thạch cực phẩm.

Mỗi túi có một nghìn thần thạch cực phẩm.

Không ngoa khi nói, số tiền này đủ để mua cả Hắc Bạch Kiếm Cung.

"Tùy ngươi đi," Chuyên Thủy Thiên Thần nói, "Tuy các đời tổ sư đã dặn dò, không được dễ dàng tiết lộ thông tin, càng không được vô cớ tiêu hao thần huyết, nhưng ngươi là đệ tử thân truyền của bản chưởng giáo, là trụ cột tương lai của môn phái, lấy một ít thần huyết cũng không quá đáng.

Nhưng, phải cẩn thận đấy." Hạo Thiên cười cười, lập tức gật đầu.

Hắc Bạch Kiếm Cung tuy hùng bá một vùng, nhưng không thể tranh đấu với Chủ Thần, Thần Vương, nên chỉ có thể là một thế lực nhỏ.

Việc sở hữu thông tin về Vạn Hóa Long Trì quả thực không thích

hợp để tiết lộ ra ngoài, nếu không dễ bị kẻ có lòng nhắm đến, từ đó rước họa diệt giáo.

Chính vì vậy, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng cực kỳ cẩn thận.

Tiếp đó, Chuyên Thủy Thiên Thần phong cấm Ngọc Hoàng Kiếm, từ từ thả xuống Vạn Hóa Long Trì.

Pháp bảo đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo có thể dễ dàng sinh ra khí linh, huống chi là Ngọc Hoàng Kiếm cấp bậc Lục phẩm thần khí.

Chìm vào đại dương thần huyết, nó lập tức hưng phấn đến rung lên bần bật, không ngừng hấp thụ thần huyết, bài xích ra những vật bẩn đen ngòm.

Thậm chí, trong thanh trường kiếm còn vang lên tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc, như thể có thể hóa thành hình rồng bất cứ lúc nào.

Từng lớp thần quang chín màu từ Ngọc Hoàng Kiếm phun ra.

Phẩm giai của nó tăng lên nhanh chóng, thẳng đến Thập phẩm.

Sau đó vẫn tiếp tục tăng lên.

Nhưng, do hạn chế về dược liệu luyện khí được sử dụng khi rèn đúc Ngọc Hoàng Kiếm, phẩm giai của nó sau một nghìn năm đã đáng tiếc định hình ở Thập ngũ phẩm thần khí.

Dù vậy, Ngọc Hoàng Kiếm cũng đã có sự thay đổi thoát thai hoán cốt.

Thân kiếm phủ đầy vảy sắc bén, lớp lớp chồng chất, dường như cứng rắn đến cực điểm, chuôi kiếm cũng hóa thành vuốt rồng chín ngón màu tím vàng.

Hơn năm trăm vạn đạo thần văn chi chít trên Ngọc Hoàng Kiếm.

Hạo Thiên cầm kiếm vung lên, ảo ảnh Cửu Trảo Tử Kim Thần

Long đầy trời, dưới một kích toàn lực, dù là Chuyên Thủy Thiên Thần cũng phải lùi bước.

Uy lực này so với trước đây, quả thực đã mạnh hơn trăm lần.

Nếu là con Thần Giới Tuyết Hồ chặn đường trước đó, Hạo Thiên bây giờ một kiếm là có thể chém giết, mà tiêu hao cũng không quá lớn.

Trên đường đến Hắc Bạch Kiếm Cung, Hạo Thiên vì để giết Thần Giới Tuyết Hồ, đã phải dùng đến Mâu Giết Thần, tiêu hao hết tất cả tích lũy, sau đó cũng phải mất thời gian để hồi phục.

Bây giờ sẽ không còn xảy ra tình trạng như vậy nữa.

"Không tệ." Hạo Thiên mỉm cười.

Trong thời gian chờ đợi, y cũng không hề nhàn rỗi.

Dù sao Chuyên Thủy Thiên Thần cũng ở bên cạnh, y liền nhân cơ hội tu luyện 《Hắc Bạch Kiếm Điển》, 《Bản Nguyên Kiếm Quyết》 và 《Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận》 vừa học được.

Trong đó, 《Hắc Bạch Kiếm Điển》 y đã nắm vững hơn năm thành.

Hai bộ kiếm chiêu còn lại quá thâm sâu, Hạo Thiên chỉ nắm vững được ba thành.

Nhưng tốc độ này đã là chưa từng có, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng tấm tắc khen ngợi.

Bởi vì, ba bộ kiếm chiêu đều là thứ mà Thượng vị Thần mới có thể sử dụng, thâm sâu huyền diệu đến cực điểm, vượt xa bất kỳ một môn công pháp và thần thông nào mà Hạo Thiên từng biết.

"Sư tôn, được rồi, mười vạn giọt máu của Cửu Trảo Tử Kim Thần Long!" Hạo Thiên nhắc nhở.

"Không vấn đề, đều ở trong này rồi." Chuyên Thủy Thiên Thần

lấy ra một cái hồ lô hóa long đã chuẩn bị sẵn, cầm trong tay khẽ lắc.

Có một loại cảm giác như biển xanh triều dâng, quả thực khiến người ta chấn động.

Trong một lúc, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng đã âm thầm thu đủ thần huyết.

Hạo Thiên khẽ chắp tay, nhận lấy hồ lô hóa long.

Chỉ cảm thấy nặng trĩu, như thể cầm cả Chúng Thánh Điện, mấy trăm ức đệ tử cùng lúc trong tay, nặng đến mức suýt không cầm nổi.

"Cáo từ!" Hạo Thiên thẳng thắn nói.

"Đừng vội," Chuyên Thủy Thiên Thần vội nói, "Con gái ta Hòa Hạnh Thiên Thần đã đến rồi, nó sẽ đưa ngươi đến động phủ của đệ tử thân truyền." "Vậy đa tạ." Hạo Thiên ừ một tiếng.

Hai người lại rời khỏi nơi này, trở về phạm vi của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Ở Thần Giới, nghìn năm thời gian cũng chỉ bằng một cái búng tay.

Vì vậy biến hóa của thế giới bên ngoài không lớn.

Đã sớm có một nữ tử y phục trắng hơn tuyết, mày thanh mắt đẹp đứng bên ngoài chờ đợi.

Nàng cũng là kiếm tu, nhưng đã đạt đến cảnh giới Trung vị Thần, có một vẻ anh tư hiên ngang, trong ánh mắt ẩn chứa phong mang.

Dung mạo của nữ tử này rất giống với Chuyên Thủy Thiên Thần, độ tương tự ít nhất cũng hơn chín phần, rõ ràng là Hòa Hạnh Thiên Thần.

"Bái kiến đại sư huynh!" Nàng lập tức hành lễ.

"Gọi ta?" Hạo Thiên nhất thời không phản ứng lại.

Đệ tử thân truyền của chưởng giáo, tự nhiên là người đứng đầu trong các đệ tử, chắc chắn là đại sư huynh.

"Chẳng lẽ không phải Hạo Thiên đại sư huynh sao?" đối phương hỏi lại.

"Được rồi, ngoan nữ nhi, mau đưa đại sư huynh đến động phủ đi, nó có việc gấp cần bế quan." Chuyên Thủy Thiên Thần nói.

Dùng ngón chân cũng nghĩ ra được, Hạo Thiên có được mười vạn giọt thần huyết, chắc chắn sẽ luyện hóa ngay lập tức, nhanh chóng tăng tiến một phen.

Vì vậy thời gian không thể trì hoãn.

"Được!

Chương 434

Đại sư huynh mời theo con!" Hòa Hạnh Thiên Thần nói, thuận tiện làm một tư thế mời, lễ số vô cùng chu đáo.

"Ừm!" Hạo Thiên cũng không khách khí, đi theo sau nàng.

Chỉ cảm thấy hương thơm thoang thoảng, rất dễ chịu… … "Đại sư huynh, động phủ của huynh tên là Dao Quang Thần Phủ, do tổ sư khai phái tự mình khai phá, lão nhân gia đã ở trong đó suốt mười kỷ nguyên hỗn độn." Hòa Hạnh Thiên Thần giải thích, "Bên trong động phủ, các công trình đều có đủ, thứ gì cần có đều có.

Nếu huynh cần bổ sung gì, có thể trực tiếp nói với muội." Trong lúc nói chuyện, Hòa Hạnh Thiên Thần đã đưa Hạo Thiên đến một ngọn thần sơn khác cũng có hình dạng như một thanh kiếm.

Trên đỉnh núi chỉ có một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn Thiên Đình trước đây.

Trên cửa cung điện treo một tấm biển, viết bằng chữ điểu hình thái cổ, lờ mờ có thể nhận ra hai chữ "Dao Quang".

"Đa tạ sư muội." Hạo Thiên bình tĩnh ung dung.

Hòa Hạnh Thiên Thần giúp Hạo Thiên mở động phủ, nhìn sâu vào y một cái, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Thì ra, động phủ của nàng cách chỗ Hạo Thiên không xa, cũng ở ngay đối diện, là hàng xóm hai bên.

Hạo Thiên cũng không phân tâm, sau khi vào động phủ liền khống chế cấm chế, sau đó bước vào phòng luyện công.

Phòng luyện công này rất rộng rãi.

Nhưng không vừa ý Hạo Thiên.

Y dứt khoát lấy ra Tinh Thần Long Sàng đã có được từ trước, ngồi xếp bằng trên đó, toàn thân tinh quang lượn lờ, như một vị thần của các vì sao.

"Dao Trì!" Hạo Thiên gọi một tiếng.

Đạo lữ của y, Dao Trì, nhanh chóng từ trong Hỗn Độn Tháp bay ra.

"Sư huynh!

Gọi muội có việc gì?" Dao Trì tò mò hỏi.

Nàng và các thánh nhân của Thiên Đình đều đang âm thầm bế quan, không ngờ lại đột nhiên bị gián đoạn.

"Đây là vị diện Chư Thần, cũng là Thần Giới trong truyền thuyết," Hạo Thiên nói, "Bây giờ, mỗi người mười giọt thần huyết, tu luyện cho ta!

Loại thần huyết này là cấp bậc Thượng vị Thần, có nguồn gốc từ Cửu Trảo Tử Kim Thần Long…" "Tốt quá rồi!" Dao Trì vui mừng như điên.

Vạn vạn không ngờ lại có được cơ duyên như vậy.

Thần huyết cũng có thể có được.

Thượng vị Thần!

Xem ra đúng là đã theo đúng người.

"Mọi người đừng vội," Hạo Thiên lại nói, "Tất cả mọi người tụ tập lại, trước tiên để một bộ phận người luyện hóa, nếu giữa chừng gặp nguy hiểm, những người khác phụ trách cứu chữa!" "Ý kiến hay!" Dao Trì gật đầu.

Lấy một nghìn giọt thần huyết, Dao Trì trở về Hỗn Độn Tháp.

Với uy tín và địa vị của nàng, trực tiếp ra lệnh, không ai dám không nghe.

Quá trình luyện hóa căng thẳng lập tức bắt đầu.

Phía Hạo Thiên cũng không hề nhàn rỗi.

Y trực tiếp từ trong hồ lô hóa long rút ra một giọt thần huyết, dung nhập vào mi tâm.

Lần này, y không phải chịu áp lực quá lớn.

Dù sao cũng đã ở Thần Giới một thời gian, sớm đã thích ứng với tình hình ở đây.

Huống chi, y bây giờ sở hữu thần cách Trung vị Thần, luyện hóa một giọt thần huyết Thượng vị Thần cũng không phải là chuyện quá khó khăn. *Ong!* Hạo Thiên dùng thần niệm nội thị.

Chỉ cảm thấy, kinh mạch toàn thân đều tràn ngập năng lượng khủng bố, như một nghìn con Cửu Trảo Tử Kim Thần Long gào thét xông vào.

Trong nháy mắt, dưới da y hiện ra những thứ giống như vảy, lấp lánh ánh sáng tím vàng.

Trán y cũng hơi ngứa, dường như muốn mọc ra sừng rồng.

"Có chút thú vị." Hạo Thiên cười ha hả.

Y cũng không áp chế luồng sức mạnh đó, mặc cho nó tuôn trào trong cơ thể, âm thầm cải tạo y.

Sâu trong thần niệm của Hạo Thiên, viên thần cách vốn thuộc về Đại Phạn Thiên Thần Tướng rung lên dữ dội, hút sạch chín thành sức mạnh của giọt thần huyết vào trong.

Lập tức, nó lại như phản hồi, trả lại hơn vạn đạo thần văn.

"Tốc độ thật nhanh!" Hạo Thiên trong lòng vui mừng.

Trước đó Chuyên Thủy Thiên Thần đã từng chỉ điểm, bảo y lợi dụng thần cách để áp chế sức mạnh của thần huyết, như vậy tốc độ luyện hóa sẽ kinh người.

Hạo Thiên thử nghiệm, quả nhiên không tệ. 77.

Thần cách Trung vị Thần không ngừng phản hồi, nhả ra càng nhiều thần văn.

Mười năm trôi qua, viên thần huyết đó đã được luyện hóa hoàn toàn.

Số thần văn Hạo Thiên sở hữu cũng đạt đến con số một triệu, tăng mạnh gấp mấy lần so với trước.

Đồng thời thần cách cũng bị thần huyết tẩy rửa, triệt để xóa đi ý chí còn sót lại của Đại Phạn Thiên Thần Tướng, hoàn toàn thuộc về Hạo Thiên.

"Tiếp tục!" Hạo Thiên lại lấy ra giọt thần huyết thứ hai.

Y quyết định, sẽ nâng thực lực hiện tại lên đến cực hạn mới thôi.

Nâng đến mức không thể nâng được nữa.

Lần này, thời gian đã rút ngắn rất nhiều, chỉ mất sáu năm.

Sau đó là giọt thần huyết thứ ba, thứ tư, thứ năm… Hạo Thiên không ngừng tăng tiến, hiệu suất ngày càng cao, ngày càng nhanh.

Cảm giác không thể dừng lại được.

Cuối cùng, y dùng nửa năm thời gian, luyện hóa giọt thần huyết thứ một trăm.

Đây là cực hạn hiện tại của Hạo Thiên.

Chương 435

Y cảm giác mỗi một tấc cơ bắp trên người đều căng tràn vô cùng, thần thể so với trước đây mạnh mẽ hơn không chỉ nghìn lần, thân thể Lưu Ly Ngọc hóa thành thân thể Lưu Ly Vàng, tỏa ra thần quang bất hủ.

Thần cách tuy vẫn là Trung vị Thần, nhưng số thần văn đã đạt đến con số năm mươi triệu đạo kinh khủng.

Với trình độ này, đối mặt giết chết Thượng vị Thần cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Không chỉ vậy, Hạo Thiên khẽ động tâm niệm, toàn thân lập tức phủ đầy vảy tím vàng cứng rắn, lực phòng ngự lại lên một tầm cao mới.

Y vô cùng quen thuộc với mọi thứ của Cửu Trảo Tử Kim Thần Long, có thể hóa thân thành rồng bất cứ lúc nào, cũng có thể thi triển thần thông của Long tộc Thần Giới còn sót lại trong thần huyết.

"Tạm được." Hạo Thiên lắc đầu.

Kế hoạch ban đầu là phải luyện hóa một nghìn giọt thần huyết, nhưng sự việc không như ý muốn.

Y chỉ đạt được một phần mười mục tiêu.

Nhưng cũng không có gì lạ.

Bởi vì y chưa được sách phong, không phải là thần linh thực sự của Thần Giới, nên trong cõi u minh đã phải chịu rất nhiều hạn chế.

Trong Hỗn Độn Tháp, Dao Trì miễn cưỡng luyện hóa được giọt thần huyết đầu tiên, đã phải trả một cái giá rất lớn.

Nhưng dù sao cũng có tiến bộ.

Dù sao không phải ai cũng có điều kiện như Hạo Thiên.

“Ra ngoài trước đã.” Hạo Thiên đứng phắt dậy.

Tâm niệm khẽ động, áo khoác trên người biến thành hai màu đen trắng, ngực trái thêu một thanh tiểu kiếm màu đỏ.

Hoàn toàn là trang phục tiêu chuẩn của đệ tử Hắc Bạch Kiếm Cung.

Nhập gia tùy tục mà.

Ai bảo Hạo Thiên là đại sư huynh của thế lực này chứ. *Vụt!* Hạo Thiên một bước đi ra, bước ra khỏi động phủ.

Trên trời mây cuộn mây bay, nắng vàng rực rỡ.

Tâm trạng Hạo Thiên không tệ.

“Hạo Thiên đại sư huynh!

Cuối cùng huynh cũng xuất quan rồi!” một giọng nói kinh hỉ vang lên.

Lập tức, Hòa Hạnh Thiên Thần xuất hiện.

Nàng vẫn như trước, trang phục đó, áo trắng hơn tuyết, anh khí bức người.

“Để sư muội đợi lâu rồi.” Hạo Thiên ngại ngùng nói.

Xem ra đối phương đã chờ đợi suốt, không biết có chuyện gì.

“Đây là một bản sách phong của Thần Vương!

Phụ thân ta đã xin Đại Tế Ti!

Sau khi tiếp nhận, thân phận của huynh sẽ không còn vấn đề gì nữa!” Hòa Hạnh Thiên Thần nói.

Đại Tế Ti?

Sách phong của Thần Vương?

Hạo Thiên ngẩn người.

Lập tức nhớ lại những lời trước đó của Chuyên Thủy Thiên Thần. 78.

Thần Vương chưởng quản một vùng, dưới trướng có rất nhiều Đại Tế Ti phân bố ở các nơi, việc sắc phong thần linh mới lẽ ra phải do Thần Vương lộ diện, nhưng trên thực tế chỉ cần qua Đại Tế Ti là được.

Bởi vì Thần Vương cũng thường xuyên bế quan, lại có nhiều việc khác, căn bản không có thời gian quản những chuyện nhỏ này.

Dường như Chuyên Thủy Thiên Thần đã bỏ ra một cái giá nhỏ, giúp Hạo Thiên lo xong thần vị chính thức.

Đây là một tin tốt! … Sách phong cho Hạo Thiên là một bản thủ dụ, trên đó còn lưu lại một tia ý chí của Thần Vương.

Nhưng lại do Đại Tế Ti ban phát.

Nhận lấy bản thủ dụ này, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Tuy trông như một tờ giấy, nhưng thực tế lại được cấu thành từ pháp tắc Thần Giới.

Hòa Hạnh Thiên Thần thông hiểu văn tự Thần Giới, đọc cho Hạo Thiên nghe một lượt.

Thì ra vị Đại Tế Ti đó sách phong Hạo Thiên làm Hạ vị Thần.

Điều này không có gì lạ.

Người vừa mới tấn thăng, tất cả đều là Hạ vị Thần.

Dù là Chúa Tể cuối cùng hiện nay cũng đều từ Hạ vị Thần mà tấn

thăng lên.

“Sau khi luyện hóa bản thủ dụ này, huynh sẽ là người của Thần Giới rồi.” Hòa Hạnh Thiên Thần nói.

“Không vấn đề.” Hạo Thiên mỉm cười.

Lòng bàn tay khép lại, toàn bộ thủ dụ bùng phát từng lớp quang hoa mãnh liệt.

Chỉ trong nháy mắt, những pháp tắc Thần Giới đó đã bị y luyện hóa.

Tốc độ nhanh như vậy khiến Hòa Hạnh Thiên Thần cũng khá kinh ngạc.

“Hạo Thiên đại sư huynh, dường như so với trước đây đã mạnh hơn không ít.” Hòa Hạnh Thiên Thần lẩm bẩm.

Giờ phút này, Hạo Thiên cảm giác mình đã được một loại cho phép nào đó trong cõi u minh.

Toàn thân đều nhẹ nhõm đi rất nhiều, dường như đã chính thức dung nhập vào vị diện Chư Thần.

“Cũng tạm ổn.” Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Chương 436

Cảm giác bị áp chế đến cực điểm trước đây đã biến mất không còn tăm hơi.

Lúc mới đến sở dĩ gian nan như vậy, chủ yếu là vì chưa được sách phong, không được một phương thiên địa công nhận.

Giống như toàn thân bị trói chặt, cuối cùng cũng được cởi trói.

Vì vậy làm gì cũng là việc gấp đôi công nửa.

Bây giờ thì tốt rồi, tuy chỉ là Hạ vị Thần, nhưng cuối cùng cũng đã trở thành một phần tử ở đây, trong lòng đã có chút cảm giác thuộc về.

"Chúc mừng Hạo Thiên đại sư huynh!" Hòa Hạnh Thiên Thần thật lòng vui mừng.

Tuy Hạo Thiên chỉ là Hạ vị Thần, nhưng thực lực không thể nghi ngờ.

Hòa Hạnh Thiên Thần thậm chí cảm thấy, thực lực của Hạo Thiên đã vô hạn tiếp cận với phụ thân Chuyên Thủy Thiên Thần, trở thành cao thủ hàng đầu của Hắc Bạch Kiếm Cung.

"Không có gì." Tâm trạng Hạo Thiên không tệ.

"Hay là, chúng ta tìm một nơi, so tài kiếm pháp một chút?" Hòa Hạnh Thiên Thần đề nghị.

"Không cần thiết lắm đâu nhỉ." Hạo Thiên cười cười.

Thực lực của y tăng vọt quá nhanh, nhất thời không thể khống chế hoàn mỹ.

Y cũng sợ một cái không cẩn thận làm bị thương đối phương.

"Không không không, rất cần thiết," Hòa Hạnh Thiên Thần nói,

“Mọi người cũng nên gặp mặt đại sư huynh, làm quen một chút.” Hạo Thiên không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Dù sao, không có sự giúp đỡ của Chuyên Thủy Thiên Thần, y cũng không có được ngày hôm nay.

Đi gặp các sư đệ sư muội trong môn phái một chút, vấn đề cũng không lớn lắm.

Được sự đồng ý của Hạo Thiên, Hòa Hạnh Thiên Thần liền đi trước dẫn đường, đưa y đến một nơi gọi là Cửu Khúc Kiếm Nhai.

Đây là nơi giao lưu tỷ thí trong môn phái.

Giờ phút này, số lượng đệ tử đứng ở Cửu Khúc Kiếm Nhai đã vượt qua bốn con số.

Ai nấy đều nghển cổ, nóng lòng muốn xem thử vị ngôi sao đang nổi, hồng nhân trước mặt chưởng giáo này.

“Bái kiến đại sư huynh!” Rất nhiều người đồng thanh nói.

“Miễn lễ!” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Y quét mắt một vòng, phát hiện những người có mặt đều đã tấn thăng Trung vị Thần.

Ít nhất có hơn sáu thành đệ tử đã đạt đến cảnh giới này.

Không ít thiên tài khí tức kinh thiên động địa trà trộn trong đám đông.

Tuy bề ngoài lễ số chu đáo, nhưng trong mắt những người này rõ ràng ánh lên vẻ không phục, không cam lòng.

Hạo Thiên nhìn thấy, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Bất kể ở đâu cũng vậy, đều tồn tại những kẻ không sợ chết, đầu óc non nớt.

Quả nhiên, trong nháy mắt, có một thanh niên thân hình cao ráo như ngọc bước ra khỏi đám đông, ngũ quan anh tuấn, khóe miệng hơi nhếch lên, thần sắc dường như mang theo một tia trào phúng.

“Đại sư huynh!

Nghe nói Tàn Nguyệt Đại Tế Ti vừa mới sách phong huynh làm Hạ vị Thần.” Thanh niên nói, “Hắc Bạch Kiếm Cung chúng ta dù sao cũng có mấy nghìn đệ tử, một Hạ vị Thần nho nhỏ mà có thể làm đại sư huynh!

Chuyện này truyền ra ngoài, e rằng sẽ bị người ta cười chê.” “Đúng vậy!

Sẽ bị người ta cười nhạo!” Không ít người hùa theo.

“Hàn Vũ Thiên Thần!

Ngươi dám bất kính với đại sư huynh?” Hòa Hạnh Thiên Thần tú mi khẽ nhíu, trên mặt hiện lên vẻ tức giận nhàn nhạt.

“Không dám,” thanh niên cười hắc hắc, “Ta lại nghe nói, chưởng giáo đã truyền thụ Hắc Bạch Kiếm Điển và các sát chiêu trấn giáo khác cho đại sư huynh.

Hay là, ta xin đại sư huynh biểu diễn một chiêu, xem thử uy lực thế nào?” “Không sai!

Mọi người đều ở đây, hãy cho chúng ta kiến thức thần uy của Hắc Bạch Kiếm Điển!” Càng nhiều người la ó.

Những người này đều là loại kiêu ngạo bất tuân, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Ừm, vậy như các ngươi mong muốn.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói.

Trong khoảnh khắc, mọi người chỉ cảm thấy trời đất đột nhiên biến đổi, hóa thành hai màu đen trắng.

Trong hư không, mấy chục triệu đạo thần văn trồi sụt, như sóng cuồng trên biển giận.

Mỗi một đạo thần văn đều hóa thành một thanh tiểu kiếm hai màu đen trắng.

Thần quang chín màu khủng bố chiếu rọi ức ức triệu dặm.

Mỗi một người có mặt đều cảm giác vô tận tiểu kiếm đen trắng, mũi kiếm đang chĩa vào mình.

Tất cả mọi người run rẩy không thôi, linh hồn như muốn ngạt thở.

Mấy ngọn thần sơn hình kiếm gần đó cũng rung chuyển, dường như cũng không chịu nổi uy áp như vậy.

"Trời ơi!

Hắc Bạch Kiếm Điển cấp bậc đại viên mãn!

Một kiếm chém giết mười mấy Thượng vị Thần cũng không có gì lạ!" Hòa Hạnh Thiên Thần kinh hô.

Uy lực kiếm chiêu mà Hạo Thiên thể hiện rõ ràng đã vượt xa tưởng tượng của y.

Hàn Vũ Thiên Thần sợ đến tè ra quần, mặt mày tái mét như đất, hai chân run rẩy như cầy sấy.

Không nói gì khác, y tự phụ mình mạnh mẽ, nhưng cũng còn lâu mới làm được đến trình độ này.

Dù Hạo Thiên chỉ là Hạ vị Thần, cũng có thể dễ dàng miểu sát y.

"Đại sư huynh tha mạng!

Tiểu nhân vô ý mạo phạm!

Xin thứ tội!" Hàn Vũ Thiên Thần lập tức quỳ xuống.

Chương 437

Sự cao ngạo, khinh thị trước đó đã hoàn toàn bị vứt ra sau đầu.

Chỉ cầu có thể sống sót.

"Nếu theo tính cách trước đây của ta, ngươi đã chết một trăm lần rồi," Hạo Thiên lạnh lùng nói, "Bây giờ, tự chặt hai tay, sau đó có thể đi.

Sau này ai dám cố ý mạo phạm, đừng trách ta thủ hạ vô tình." Một câu nói ra, lập tức chấn động toàn trường.

Ai cũng không ngờ Hạo Thiên lại lạnh lùng vô tình như vậy.

Hòa Hạnh Thiên Thần mấp máy môi, vốn định cầu tình cho Hàn Vũ Thiên Thần, nhưng suy nghĩ lại, đã bỏ đi ý nghĩ đó.

Đây là một cơ hội tốt để lập uy.

Hạo Thiên không thể nào bỏ qua.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ chấn động cả môn phái.

"Hiểu rồi!" Hàn Vũ Thiên Thần cắn môi, sắc mặt vô cùng cay đắng.

Vừa rồi nhất định là đầu óc có vấn đề, mới đứng ra khiêu khích Hạo Thiên.

Chưởng giáo coi trọng Hạo Thiên như vậy, dường như không chỉ vì Hạo Thiên gia sản phong phú, sở hữu Chiến hạm Tuyên Cổ và lượng lớn thần thạch.

Làm theo lời dặn của Hạo Thiên, Hàn Vũ Thiên Thần dùng một đoàn nguyên khí bao bọc hai cánh tay của mình, sau đó sắc mặt tái mét rời đi.

Y không về động phủ, mà đi thẳng ra khỏi sơn môn, chắc là không còn mặt mũi nào quay lại nữa.

"Có vị nào muốn khiêu chiến ta không?" Ánh mắt Hạo Thiên từ từ quét qua toàn trường… Tại Hắc Bạch Kiếm Cung, không một ai dám nhìn thẳng vào Hạo Thiên.

Tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Vạn lần không ngờ, Hạo Thiên vừa mới bái nhập môn phái không bao lâu, thực lực đã tiến đến mức này.

Phải biết rằng, điển tịch cốt lõi của môn phái là 《Hắc Bạch Kiếm Điển》, tuy ai cũng tu luyện, nhưng người có thể tu luyện đến đỉnh cao, đạt tới cảnh giới Đại viên mãn, quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi người đều là truyền kỳ.

Trong ấn tượng của mọi người, cũng chỉ có các đời chưởng giáo của môn phái mới có thể đạt tới tầng thứ đó.

Các đệ tử khác, cho dù thiên tư cao đến đâu, cũng tuyệt đối không thể. 79.

Chính vì vậy, khi Hạo Thiên vừa thi triển chiêu kiếm, Hàn Vũ Thiên Thần đã phải quỳ xuống, dù phải đáp ứng điều kiện nhục nhã cũng phải giữ lại mạng sống.

"Đại sư huynh thần uy!" Hòa Hạnh Thiên Thần tán thán.

Thân là con gái chưởng giáo, là tinh anh của cả môn phái, nhưng nàng cũng thua xa Hạo Thiên.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi Hạo Thiên đã tu luyện như thế nào.

Vì sao chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã hoàn toàn vượt qua tất cả mọi người.

Một Hạ vị thần như vậy, quả thực đáng sợ.

“Hạo Thiên, không tệ, đã làm vẻ vang cho vi sư!” Chuyên Thủy Thiên Thần xuất hiện.

Lão dường như không hề bất ngờ, biết rõ Hạo Thiên có thể đạt tới trình độ hiện tại.

Đệ tử này quả thực không có gì để chê.

“Đa tạ sư tôn tài bồi!” Hạo Thiên cũng biết điều.

Dù sao đi nữa, vị chưởng giáo này cũng đã nâng đỡ mình.

“Thế này đi,” Chuyên Thủy Thiên Thần suy nghĩ rồi nói, “Con theo ta ra ngoài một chuyến, tham gia yến tiệc của Đại Tế Ti, chính là vị đã sắc phong cho con.

Có mấy vị chưởng giáo và đệ tử chân truyền của các môn phái khác cũng sẽ đến, mọi người so tài với nhau một phen.” Nghe đến đây, Hạo Thiên không hề ngạc nhiên.

Xem ra bài kiểm tra thực sự đã đến rồi.

Sắp phải bước vào cuộc va chạm của các siêu cấp thiên tài.

“Không vấn đề.” Hạo Thiên trầm giọng nói, thân hình thẳng tắp, tự tin mười phần.

“Phụ thân, con có thể đi không?” Hòa Hạnh Thiên Thần xen vào một câu.

“Đương nhiên có thể, đi mở mang tầm mắt cũng tốt.” Chuyên Thủy Thiên Thần sảng khoái đáp, “Nhưng cẩn thận một chút, tên Yếm Chu Thiên Thần kia cũng ở đó.” Trong nháy mắt, sắc mặt Hòa Hạnh Thiên Thần hơi biến đổi.

Bởi vì Yếm Chu Thiên Thần cũng là một thiên kiêu tuyệt thế, đệ tử chân truyền của Chiên Thần Điện, có một vẻ ngoài ưa nhìn, phong

lưu cao ngạo, vẫn luôn khổ sở theo đuổi Hòa Hạnh Thiên Thần.

Nhưng Hòa Hạnh không có thiện cảm với hắn, nên đã từ chối đối phương mấy lần.

Lần này lại phải gặp mặt, e rằng sẽ sinh chuyện.

Hạo Thiên nhìn sắc mặt Hòa Hạnh, cũng không để tâm.

Chẳng có gì to tát.

Kể cả là ai, dám gây sự thì chỉ có một chữ, chết.

"Đi!" Chuyên Thủy Thiên Thần vung tay.

Một đoàn ba người đi về một hướng khác trong môn phái.

Nơi đó có một truyền tống trận.

Bởi vì Chư Thần Vị Diện không phải là một khối liền mạch, từ tám ngàn hỗn độn kỷ nguyên trước, đã bị một vị Tối Chung Chúa Tể phân chia thành mấy vạn tiểu vị diện, qua lại với nhau bằng truyền tống trận.

Nếu không có truyền tống trận, vạn lần không thể đến được nơi khác.

Cho dù tấn thăng thành Chủ Thần và Thần Vương cũng không được.

Hạo Thiên đứng trước truyền tống trận, cẩn thận đánh giá vật này, cảm thấy có chút mới lạ.

Nhưng hắn cũng nhìn ra.

Thần văn ẩn chứa bên trong truyền tống trận hoàn toàn là một dạng khác, một dạng cao cấp hơn, phức tạp hơn rất nhiều, ngay cả Thượng vị thần cũng không thể nắm giữ hết.

"Chẳng lẽ, để xây dựng loại truyền tống trận này, tiến hành dịch

chuyển vị diện, cần thực lực từ Thần Vương trở lên sao?" Hạo Thiên suy đoán.

"Ngẩn ra đó làm gì." Hòa Hạnh Thiên Thần kéo nhẹ vạt áo Hạo Thiên, hai người cùng bước vào chính giữa truyền tống trận.

Ong!

Chương 438

Ánh sáng rực rỡ lóe lên.

Thân hình Hạo Thiên vặn vẹo một cái, biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Hắn đã đến một vị diện khác, một vị diện phồn hoa hơn, trước mặt là một tòa thành trì khổng lồ vô song.

Chúng Thánh Điện, Hạch Tâm Hỗn Độn Thành, so với tòa thành này thì không đáng nhắc tới, một phần vạn cũng không bằng.

Bởi vì đây là Thần thành.

Từng giây từng phút được bao bọc bởi ánh sáng thần thánh, vô số tiểu thiên sứ ngâm xướng những bài thánh ca, thần giới nguyên khí nồng đậm đến mức lúc nào cũng hóa thành mưa ánh sáng rơi xuống.

Cho dù không làm gì, chỉ yên lặng đứng đó, được thần giới nguyên khí nuôi dưỡng, thực lực cũng sẽ được tăng lên đáng kể.

So với nơi này, Hắc Bạch Kiếm Cung quả thực không phải là nơi cho người ở.

"Lợi hại!" Hạo Thiên hơi kinh ngạc.

Vị diện này rõ ràng cao cấp hơn một chút.

Chắc chắn cũng có một tồn tại siêu cấp trấn áp.

"Đại Tế Ti là cấp bậc Chủ Thần, một trăm triệu thần linh mới có thể sinh ra một người!

Cần Thần Vương tự mình sắc phong!" Hòa Hạnh Thiên Thần giải thích.

“Hiểu rồi!” Hạo Thiên gật đầu.

Hắn bắt đầu có một cái nhìn đại khái về Thần giới.

Tối Chung Chúa Tể nắm giữ tất cả.

Bên dưới là một trăm linh tám vị Thần Vương phân chia quyền lực.

Mỗi một vị Thần Vương đều nắm giữ vô số vị diện, ý chí của Thần Vương chính là quy tắc của những vị diện đó.

Muốn tấn thăng lên tầng thứ cao hơn, phải được sự cho phép.

Nếu không, dù thực lực đủ, cũng không thể thuận lợi tấn thăng.

Cái gọi là sắc phong, tương đương với một quá trình mở khóa.

Giải trừ gông cùm vô hình trên người, mới có thể thuận lợi tấn thăng, nếu không thì không được, cả đời sẽ trì trệ tại cảnh giới đó.

Nhưng, mọi thứ không phải là tuyệt đối.

Thật ra, Hạo Thiên không thích tình trạng này.

Hắn quen với việc nắm giữ vận mệnh của mình hơn.

Không để người khác chi phối sinh tử và cơ duyên của mình.

Chuyên Thủy Thiên Thần dẫn Hạo Thiên và Hòa Hạnh đi trong tòa Thần thành, tiến về phía phủ đệ của Đại Tế Ti.

Hạo Thiên nhìn một vòng.

Lập tức thấy được cường giả từ vô số chủng tộc khác nhau như chư thiên vạn vực, nhưng bất luận hình dạng trước kia là gì, khi đạt đến cảnh giới thần linh, đều tự động hóa thành hình người.

Bởi vì hình người mới là hình thái cuối cùng của thần linh, cũng là hình thái thích hợp nhất để tu luyện, hoàn mỹ phù hợp với thần giới nguyên khí.

“Nhiều Thượng vị thần quá!” Hạo Thiên thầm nhủ.

Đúng vậy, hơn một nửa người trong thành đều là cường giả cấp bậc Thượng vị thần, cũng tức là cùng cảnh giới với Chuyên Thủy Thiên Thần.

Nhưng đạt đến cảnh giới này, không có nghĩa là mạnh mẽ, điểm này Hạo Thiên hiểu rất rõ.

Ngay cả trong số các Thượng vị thần, cũng có thể dựa vào thực lực mà phân chia ra mười mấy đẳng cấp.

Tuy đều là Thượng vị thần. 80.

Nhưng không ai dám bay lượn trên không, cũng không ai dám lớn tiếng ồn ào, người người đều tuân thủ quy củ, giống như những con cừu non hiền lành.

Rõ ràng, uy nghiêm của vị Đại Tế Ti này rất nặng, không ai dám làm càn.

Ngay cả bước chân của Chuyên Thủy Thiên Thần cũng trở nên nặng nề hơn nhiều.

“Đại Tế Ti tên là Vô Nhai Tử, nghe đồn, ngài ấy đến từ một đại thiên thế giới tên là Hồng Hoang...” Hòa Hạnh Thiên Thần thì thầm với Hạo Thiên.

“Hả?!” Hạo Thiên hơi sững sờ.

Không ngờ.

Ở nơi này lại có thể gặp được đồng hương.

Thật quá hiếm có.

Mang theo sự tò mò, Hạo Thiên theo sư tôn và sư muội đến phủ Đại Tế Ti.

Người tụ tập ở đây nhiều hơn Hạo Thiên tưởng tượng mấy lần.

Ít nhất có mấy chục thiên tài trẻ tuổi cao ngạo, gần như đều là Thượng vị thần, chỉ có vài người là Trung vị thần.

Hiển nhiên, những người này đều là đệ tử chân truyền của các môn phái khác. ...

Lúc ba người Hạo Thiên vào cửa.

Rất nhiều ánh mắt quét tới, mang theo vẻ khinh miệt nồng đậm.

Cũng có vài ánh mắt rơi trên người Hòa Hạnh Thiên Thần, dừng lại một chút, như thể thèm nhỏ dãi vẻ đẹp của nàng, nhắm vào vị mỹ nhân này.

"Xin chào chư vị." Chuyên Thủy Thiên Thần hành lễ, dáng vẻ không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Hạo Thiên và Hòa Hạnh cũng làm theo.

"Nghe nói Chuyên Thủy lão đệ mới thu một đệ tử đắc ý, là vị này sao?

Hừm, Hạ vị thần, không tệ!" Có người cố ý trêu chọc.

Chương 439

Lập tức, gây ra một trận cười ồ.

Hạo Thiên cảm nhận rõ ràng, tất cả mọi người trong sảnh đều đang chú ý đến mình.

Nhưng sắc mặt Hạo Thiên vẫn bình tĩnh vô cùng, phảng phất như không hề nghe thấy.

Kẻ dẫn đầu chế nhạo cũng là một Thượng vị thần kỳ cựu, địa vị dường như tương đương với Chuyên Thủy Thiên Thần, cũng là chưởng giáo của một môn phái.

"Bặc Anh đạo huynh, huynh quá coi thường Hạo Thiên rồi, hắn sẽ cho huynh một bất ngờ đấy." Chuyên Thủy Thiên Thần nói.

"Hạo Thiên sư huynh, người chế nhạo huynh là Bặc Anh, chưởng giáo của Liệt Thiên Thần Tông, là tử đối đầu của chúng ta." Hòa Hạnh Thiên Thần nhắc nhở.

"Ừ." Hạo Thiên khẽ gật đầu. *Lão tử tên Hạo Thiên, ngươi tên Liệt Thiên, đúng là muốn chết mà.* "Vậy sao?

Vậy ta chờ xem." Bặc Anh cười lạnh không ngớt.

Hắn là một thần linh cao lớn vạm vỡ, trong mắt có trùng đồng, sau lưng có từng vòng hào quang lấp lánh, mặc một bộ thần bào màu đỏ thẫm, tay cầm một cây quyền trượng, khí thế vô cùng.

Lúc này.

Lại có một Thượng vị thần trẻ tuổi bước tới.

Ngũ quan tuấn lãng, đuôi mắt xếch lên, có một vẻ phong lưu tự thưởng.

“Yếm Chu!

Ngươi làm gì!

Ta không muốn gặp ngươi!” Hòa Hạnh Thiên Thần lập tức trốn sau lưng Hạo Thiên.

Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức hiểu ra, vị trước mắt chính là kẻ theo đuổi Hòa Hạnh sư muội, đệ tử chân truyền của Chiên Thần Điện.

Nghe vậy, Yếm Chu lại không cho là đúng, tiếp tục tiến lại gần, dường như coi Chuyên Thủy Thiên Thần và Hạo Thiên như không khí.

“Hòa Hạnh!

Hà tất phải như vậy!

Ta biết, trong lòng nàng luôn có vị trí của ta!” Yếm Chu Thiên Thần cười híp mắt nói, “Nàng chỉ có thể trở thành nữ nhân của ta, không thể có nam nhân khác!

Nếu không, những kẻ đó, ta gặp một kẻ giết một kẻ!” Ầm!

Một câu nói, lập tức chấn động toàn trường.

Ai cũng không ngờ, Yếm Chu Thiên Thần vì một người phụ nữ, lại không tiếc làm như vậy.

Phải biết rằng, trong Chư Thần Vị Diện có quá nhiều đại năng.

Sơ suất một chút, chọc phải một tồn tại đáng sợ, sẽ chết không có chỗ chôn.

Lời của Yếm Chu chẳng khác nào chủ động gây thù chuốc oán, vô cớ rước lấy không ít đối đầu.

“Cút ngay!

Đừng lại gần ta!” Hòa Hạnh Thiên Thần sắc mặt tức giận.

Nhưng Yếm Chu Thiên Thần lại mặc kệ, thậm chí trước mặt mọi người, đưa tay ra kéo.

Dường như muốn bắt Hòa Hạnh đi ngay trước mặt tất cả.

Vút!

Không ai ngờ được.

Một vệt kiếm quang lóe lên.

Yếm Chu Thiên Thần trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Thần huyết bay tung tóe giữa không trung.

"Vãi chưởng!!" Toàn trường chấn kinh.

Bởi vì người ra tay, chính là Hạo Thiên đang bị mọi người khinh thường.

Không ai thấy được hắn đã ra kiếm như thế nào.

Chỉ thấy Yếm Chu Thiên Thần bị một kiếm chém nát.

Một Thượng vị thần mạnh mẽ, cường giả đỉnh cao của môn phái, lại không có chút sức chống cự nào.

"Quấy rầy Hòa Hạnh sư muội, đây là kết cục." Giọng nói lạnh như băng của Hạo Thiên vang vọng khắp phủ Đại Tế Ti.

"Xong rồi!

Tiểu tử ngươi xong rồi!

Đại Tế Ti có lệnh, không được động thủ trong thành!

Huống chi, ngươi lại dám giết người trong phủ đệ của ngài ấy!

Ngươi chết chắc rồi!" Bặc Anh la lớn, vẻ mặt hả hê.

Hạo Thiên sớm đã đoán được quy tắc này, nên Yếm Chu Thiên Thần mới dám quấy rầy không kiêng nể.

Nhưng ngay cả Chuyên Thủy Thiên Thần cũng không ngờ, Hạo Thiên lại quyết đoán như vậy, một lời không hợp đã động thủ.

"Hạo Thiên!

Hôm nay ngươi đừng hòng bước ra khỏi viện này!" Vị điện chủ của Chiên Thần Điện gầm lên hung ác.

Đệ tử đắc ý bị người ta một kiếm chém chết, không chút sức chống cự, vị điện chủ này cũng cảm thấy mất hết mặt mũi, mất mặt đến cực điểm.

Nếu không giết chết Hạo Thiên, hắn cũng không cần tiếp tục lăn lộn ở Chư Thần Vị Diện nữa.

Mọi người đều thấy rõ, Hạo Thiên chỉ là một Hạ vị thần!!

"Bắc Sơn Huyền, không cần gào," Chuyên Thủy Thiên Thần hừ lạnh, "Nếu muốn đánh, bản tọa phụng bồi tới cùng!" Hiển nhiên, Bắc Sơn Huyền là tên của điện chủ Chiên Thần Điện.

"Hai thầy trò các ngươi đều phải chết!" Bắc Sơn Huyền hai mắt đỏ ngầu.

"Ai dám động thủ ở đây?!" Đột nhiên, một giọng nói hung hãn vô cùng chấn động hư không.

Chương 440

Ngay sau đó, chủ nhân của giọng nói xuất hiện.

Một gã tráng hán mặc áo giáp sắt đen kịt, từ đầu đến chân đều được bao bọc kín mít, thân thể hắn vô cùng to lớn, đứng đó như một bức tường dày không thể vượt qua, to khỏe hơn Hạo Thiên gấp mười lần không chỉ.

Hạo Thiên chú ý, trên áo giáp của đối phương, có một huy hiệu trăng khuyết.

Bởi vì khi Đại Tế Ti được Thần Vương sắc phong làm Chủ Thần, hiệu là Tàn Nguyệt Chủ Thần.

Thực tế, Đại Tế Ti tên là Vô Nhai Tử, từng thống trị một Hạch Tâm Hỗn Độn Thành tên là Tàn Nguyệt Thành, nên thuộc hạ của ngài, nhất loạt dùng huy hiệu trăng khuyết.

Trên thực tế, cả tòa thành và phủ Đại Tế Ti, đâu đâu cũng có thể thấy loại huy hiệu độc đáo này.

"Đây là thuộc hạ tâm phúc của Đại Tế Ti, cũng là thống lĩnh hộ vệ của phủ này, tên là Hạ Thương!" Chuyên Thủy Thiên Thần nhắc nhở, "Cẩn thận một chút, kẻ này lòng dạ độc ác, hung tàn đến cực điểm!

Không ít Thượng vị thần bị hắn tóm được thóp, trực tiếp bị hành hạ đến chết!" "Ừm, con biết rồi." Hạo Thiên gật đầu.

Xem ra kẻ đến không thiện.

Nhưng hắn cũng không chút sợ hãi.

Ánh mắt hung tàn của Hạ Thương, khóa chặt vào Hạo Thiên.

Trong mắt vị thống lĩnh hộ vệ này, lóe lên vẻ nghi hoặc và khó

hiểu.

Chỉ là một Hạ vị thần, lại có thể mạnh mẽ như vậy sao?

Một kiếm có thể giết Yếm Chu Thiên Thần?!

Chắc chắn không phải đùa chứ?!

"Hạ thống lĩnh!

Bắt lấy tên này!

Hắn đã phá vỡ quy củ của Đại Tế Ti!" Bắc Sơn Huyền chỉ vào Hạo Thiên, hung ác nói.

Có Hạ Thương ra tay, sẽ đỡ việc hơn nhiều.

"Đúng vậy!

Yếm Chu bị giết, chỉ vì thực lực yếu!

Nhưng một Hạ vị thần, cũng dám kiêu ngạo ở đây!

Chẳng lẽ mấy vị diện chúng ta, không có cường giả nào ra hồn sao?!" Bặc Anh của Liệt Thiên Thần Tông nói.

Vị chưởng giáo này cũng đổ thêm dầu vào lửa.

Mong sao Hạ Thương lập tức ra tay, tại chỗ đánh chết Hạo Thiên.

"Tiểu tử!

Lập tức quỳ xuống tự sát!

Dùng cái chết để rửa sạch tội nghiệt của ngươi!

Ngươi đã xúc phạm vinh quang của Chủ Thần, không ai cứu được ngươi đâu!" Hạ Thương trầm giọng nói.

"Nói chuyện với ta sao?" Hạo Thiên cười ha hả, "Ngại quá, bảo ta giết người thì ta động thủ, còn tự sát thì không thể nào." "Ồ?

Tiểu tử có chút thú vị." Đột nhiên, một bóng người hơi gầy gò,

xuất hiện ở cuối hành lang.

Hắn mặc một bộ thần bào màu đỏ sậm, trước ngực có một huy hiệu trăng khuyết bằng vàng, chính là cường giả cấp bậc Chủ Thần, Đại Tế Ti Vô Nhai Tử.

Đại Tế Ti đột nhiên xuất hiện, toàn trường lập tức im phăng phắc, không ai dám dẫn dắt nhịp điệu, cố ý gây mâu thuẫn.

Bởi vì một vị Chủ Thần, chỉ cần búng tay là có thể giết hết tất cả mọi người. ...

Đại Tế Ti xuất hiện, nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Thông thường, Đại Tế Ti thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn gặp một lần cũng khó.

Rất nhiều người không phải lần đầu đến phủ Đại Tế Ti, nhưng vẫn chưa từng thấy bản tôn.

Nhưng bây giờ, bóng dáng của Đại Tế Ti đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Bái kiến Đại Tế Ti!" Những người có mặt, lần lượt quỳ xuống.

Hạo Thiên cũng đành phải hành lễ theo.

Bởi vì hắn cảm nhận được.

Bất luận thực lực mạnh đến đâu, cho dù có thể búng tay tiêu diệt Thượng vị thần, nhưng khoảng cách với thực lực của Chủ Thần vẫn còn rất xa.

Xa đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Đại Tế Ti bước đến, ngồi trên thần tọa.

Ánh mắt của ngài, từ trên cao nhìn xuống, rơi trên người Hạo Thiên.

“Quả nhiên không tệ!

Đến từ Hồng Hoang!” Đại Tế Ti lại mở miệng nói.

“Đúng vậy.” Hạo Thiên gật đầu, “Nhưng mà, Hồng Hoang ban đầu đã bị hủy diệt, ta đã tái lập địa thủy hỏa phong, xây dựng lại một cái mới.” “Ừm,” Đại Tế Ti khẽ cười, dường như đã quá quen với chuyện này, “Vậy thì, bây giờ người nắm giữ Hồng Hoang là ngươi, không phải Hồng Quân nữa sao?” “Đương nhiên không phải, Hồng Quân đã vẫn lạc, chết trong tay ta.” Hạo Thiên nói thẳng.

Hắn cảm thấy, không có gì phải che giấu.

“Tiểu tử, khá lắm!” Đại Tế Ti cười ha hả, “Giết hay lắm!

Giết tuyệt lắm!

Giết đến mức oa oa kêu!” Nghe vậy, Hạo Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Đại Tế Ti không những biết sự tồn tại của Hồng Quân, mà còn không ưa gì lão.

Có khi Đại Tế Ti và lão là tu sĩ cùng thời đại.

Hồng Hoang một nơi nhỏ bé như vậy, lại có thể bước ra một vị Chủ Thần.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chương 441

“Đại nhân, xử trí tên này thế nào?” Hạ Thương hỏi.

Hắn cũng nhìn ra, Đại Tế Ti dường như không hề ác cảm với Hạo Thiên.

“Không vội,” Đại Tế Ti cười cười, “Ân oán của bọn chúng, cứ để bọn chúng tự giải quyết.

Đương nhiên, quy củ cũng không thể bỏ, Tàn Nguyệt Thành không thể động thủ.” Người bình thường nghe vậy, chắc chắn sẽ không hiểu gì.

Nhưng Hạ Thương đã theo Đại Tế Ti nhiều năm, lập tức hiểu ra.

“Các ngươi!!

Hạo Thiên, ra ngoài giải quyết ân oán!

Giải quyết xong rồi quay lại!” Hạ Thương giơ tay chỉ, lập tức chỉ định.

Hắn chỉ vào Bắc Sơn Huyền của Chiên Thần Điện, Bặc Anh của Liệt Thiên Thần Tông, và Hạo Thiên.

Về cơ bản, Hạ Thương cũng là cường giả tuyệt đối trong số các Thượng vị thần, thực lực miểu sát vô số cường giả.

Có Đại Tế Ti chống lưng, người bình thường không dám đối đầu với hắn.

Chỉ cần Đại Tế Ti không có mặt, Hạ Thương có thể đưa ra quyết định.

“Chính có ý này!” Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh nhìn nhau một cái.

Bắc Sơn Huyền hận Hạo Thiên đến tận xương tủy.

Bặc Anh cũng rất không ưa Hạo Thiên.

Nếu không bị nghiêm lệnh của Đại Tế Ti hạn chế, hai người đã sớm ra tay trấn áp Hạo Thiên.

"Không vấn đề." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Hắn hiểu rằng, Đại Tế Ti đã ưu ái mình.

Có lẽ là vì mọi người đều đến từ Hồng Hoang.

Hạ Thương vung tay.

Ba người trước mắt lập tức bị dịch chuyển ra ngoài thành.

Nơi đây là một vùng biển, nước biển màu đen, sâu không lường được.

Hơn nữa, diện tích biển cả rộng lớn vô biên, có lẽ phải lớn bằng mười vạn tỷ cái Hắc Bạch Kiếm Tông.

Hạo Thiên nhìn quanh.

Hoàn toàn không thấy bóng dáng của Tàn Nguyệt Thành.

Gần đó được bao phủ bởi một lớp hào quang bảy màu, dường như được dùng chuyên để giải quyết ân oán, có thể cách ly sức phá hoại khủng bố.

Nếu không, cao thủ cấp Thượng vị thần va chạm, sức hủy diệt quả thực kinh thiên động địa.

"Hạo Thiên sư huynh!

Nhất định phải sống sót trở về!" Hòa Hạnh Thiên Thần có chút lo lắng.

Mặc dù nàng có lòng tin với Hạo Thiên, nhưng cũng không cho rằng, Hạo Thiên có thể đồng thời chống lại hai vị Chủ Thần cấp chưởng giáo, bởi vì Hạo Thiên chỉ là một người mới.

“Xong rồi!

Một người mới mà cũng dám thể hiện tài năng, đúng là tự tìm đường chết!” “Hạo Thiên chết chắc rồi!

Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh đều là những đại năng thành danh đã lâu!” “Nếu là một chọi một, còn có cái để xem!

Một chọi hai thì không cần xem nữa, không có gì bất ngờ!” Mọi người bàn tán xôn xao.

Không ai coi trọng Hạo Thiên.

Ngay cả Chuyên Thủy Thiên Thần cũng sắc mặt nghiêm túc, căng thẳng chưa từng có.

“Thế này đi,” Đại Tế Ti đột nhiên lại mở miệng, “Bản tọa rất tán thưởng những người trẻ tuổi như Hạo Thiên, nếu như có thể trấn sát đối thủ, lập tức có thể tấn thăng thành Trung vị thần!

Hơn nữa, bản tọa sẽ có thưởng thêm!” Nghe vậy, rất nhiều người ngẩn ra.

Ai cũng biết, Hạo Thiên vừa mới được sắc phong làm Hạ vị thần.

Sắp tấn thăng Trung vị thần rồi sao?

Tốc độ này cũng quá nhanh, quả thực nghiền ép tất cả kỷ lục trước đây.

Nhưng, độ khó cũng không nhỏ.

Hai vị chưởng giáo không phải là đối thủ dễ đối phó.

“Đại Tế Ti đại nhân, e rằng ngài phải thất vọng rồi!” Bắc Sơn Huyền cười nham hiểm, “Tên Hạo Thiên này dám giết đệ tử của ta, ta sẽ lăng trì xử tử hắn!

Cắt đủ ba vạn sáu nghìn năm trăm nhát, nhát cuối cùng mới cho

hắn tắt thở!

Sau đó rút nguyên thần ra, ném vào U Hồn Luyện Ngục chịu hành hạ!" "Nếu đã như vậy, ta sẽ giúp Bắc Sơn chưởng giáo một tay!" Bặc Anh cũng cười toe toét.

Là Thượng vị thần lão làng, trên con đường thăng tiến, hắn cũng đã đánh giết vô số đối thủ mạnh mẽ, cảnh tượng lớn nào chưa từng thấy.

Cho nên, một người mới như Hạo Thiên, hắn thật sự không coi ra gì.

Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh, như giếng cổ không gợn sóng.

Keng!

Đột nhiên, trong tay hắn xuất hiện Ngọc Hoàng Kiếm.

Lúc này Ngọc Hoàng Kiếm, sau khi uống no long huyết của Cửu trảo tử kim thần long, đã tấn thăng thành thần khí thập ngũ phẩm.

Hơn nữa, ngoại hình thay đổi cực lớn, thân kiếm phủ đầy vảy màu tím vàng, chuôi kiếm càng giống như vuốt rồng.

Nhìn qua, Ngọc Hoàng Kiếm như thể được hóa thành từ một đoạn thân thể của Cửu trảo tử kim thần long.

Thanh kiếm này vừa xuất hiện, bầu trời vang vọng tiếng gầm của thần long.

Biển cả đen kịt, dâng lên những con sóng cao ức vạn trượng.

Dường như Long thần giáng lâm, uy chấn một vùng.

Chương 442

"Hả?!

Trong tay tiểu tử ngươi, sao lại có thần kiếm phẩm cấp như vậy!!" Mắt của Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh đều trợn thẳng.

Thần khí thập ngũ phẩm!

Phẩm cấp này, ngay cả bọn họ cũng chưa từng thấy.

Hắc Bạch Kiếm Tông một nơi nhỏ bé như vậy, sao có thể sinh ra thần kiếm như thế.

Ý nghĩ tham lam, lập tức dấy lên trong lòng hai người.

Giết người!

Đoạt bảo!

Hai người nhìn Hạo Thiên, như thể nhìn thấy một con cừu béo mập.

"Hỏi nhiều làm gì, lên chịu chết đi." Hạo Thiên lạnh lùng nói.

Hắn giơ Ngọc Hoàng Kiếm trong tay lên.

Từng lớp kiếm trận, lập tức bao phủ quanh thân.

Mấy chục triệu đạo thần văn chấn động hư không, hóa thành vô số ngọn Cửu Thiên Yên Phong có thể thổi tan cả người.

Loại gió này cực kỳ đáng sợ, cho dù Thượng vị thần gặp phải, cũng sẽ tan xương nát thịt tại chỗ, nguyên thần cũng bị ăn mòn tan vỡ.

"Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận?!

Cũng là cảnh giới viên mãn!" Chuyên Thủy Thiên Thần cũng kinh ngạc.

Lão hoàn toàn không ngờ.

Hạo Thiên không chỉ tu luyện Hắc Bạch Kiếm Điển đến cảnh giới viên mãn.

Ngay cả tuyệt học như Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận, cũng đạt đến trình độ cực cao.

Đâu chỉ là thiên tài!

Quả thực là yêu nghiệt!

"Thần khí thập ngũ phẩm?!

Trời ơi!" Hòa Hạnh Thiên Thần cũng kinh ngạc không thôi, "Cộng thêm kiếm trận viên mãn như vậy, Hạo Thiên sư huynh thật sự có khả năng thắng!" ...

Ngoài thành Tàn Nguyệt.

Trên mặt biển đen vô tận.

Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh đều kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ đều là chưởng giáo của môn phái, Thượng vị thần kỳ cựu, tự cho mình rất cao.

Ban đầu tưởng rằng, một nhân vật nhỏ bé như Hạo Thiên, chỉ là một người mới cấp Hạ vị thần, một ý niệm là có thể trấn áp.

Vạn lần không ngờ, đối phương lại lấy ra thần khí thập ngũ phẩm, thi triển ra 《Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận》 cảnh giới viên mãn.

Thật sự là đáng sợ!

Ngọc Hoàng Kiếm cấp thần khí thập ngũ phẩm, cộng thêm 《Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận》, uy lực lập tức tăng lên vô số lần, tuyệt không đơn giản như một cộng một bằng hai.

Đồ sát Thượng vị thần, đơn giản như ăn cơm uống nước.

“Hả?!

Tiểu tử này có chút bản lĩnh!” Thống lĩnh hộ vệ của phủ Tế Ti, Hạ Thương, cũng co rụt đồng tử.

Rõ ràng, Hạo Thiên vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Chả trách vừa rồi một kiếm đã chém chết Yếm Chu Thiên Thần.

“Hạo Thiên có chút thú vị, người từ Hồng Hoang của ta ra, đều không thể coi thường.” Đại Tế Ti cũng mỉm cười nói.

Những vị chưởng giáo, đệ tử chân truyền của môn phái, cao thủ cấp Thượng vị thần có mặt, ai nấy đều sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người đều đang tính toán.

Nếu đổi lại là Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh, liệu có thể chống đỡ được không.

Kết quả suy tính, khiến lòng mọi người chùng xuống.

Đối mặt với tình huống như vậy, tuyệt đối sẽ bị Hạo Thiên chém giết, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Chiên Thần Điện xong rồi!

Liệt Thiên Thần Tông e rằng cũng có kết cục đáng lo!” Có người thở dài nói.

Bên kia.

Giữa chiến trường, Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh trao đổi ánh mắt, lập tức bắt đầu bùng nổ toàn lực.

Bọn họ cũng không muốn chết trong tay một người mới.

Lúc này không liều, thì còn đợi đến lúc nào!

Ầm ầm!

Sau lưng Bắc Sơn Huyền, hiện lên một bức Chiến Thần Đồ Lục khổng lồ vô song, dường như rất nhiều Chiến Thần từ thời kỳ viễn cổ của Chư Thần Vị Diện, lần lượt hiện thân, khiến khí thế của hắn đột nhiên tăng vọt. 81.

Một luồng chiến ý thảm liệt vô cùng, phảng phất như ngọn lửa bùng cháy, toàn thân Bắc Sơn Huyền tỏa ra thần quang chín màu, thân thể càng hiện ra cao lớn vạm vỡ, như Chiến Thần tái thế.

Sau lưng Bặc Anh, vũ trụ nứt toác, hóa thành cảnh tượng tận thế đáng sợ, phảng phất như chư thần đang chinh chiến tàn khốc, muốn hủy diệt triệt để một vùng.

Hắn há miệng phun ra, thần cách cấp Thượng vị thần bay vút lên, bùng phát ra ánh sáng chói lòa.

Năng lượng khổng lồ, truyền vào cơ thể Bặc Anh, khiến cả người hắn phình to lên.

Hạo Thiên lạnh lùng nhìn từng cảnh tượng.

Trong lòng hắn hiểu rõ.

Chương 443

Đối phương đang trong tình thế cấp bách liều mạng, thậm chí không tiếc dùng đến át chủ bài.

Nhưng Hạo Thiên sẽ không cho hai người cơ hội.

Thần niệm vừa động, Cửu Thiên Yên Phong khủng bố vô cùng, lập tức hung mãnh quét ngang, bao phủ ức ức vạn dặm.

Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh thậm chí còn chưa kịp ra chiêu, đã bị nhấn chìm hoàn toàn.

Tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Hai người tan xương nát thịt, nguyên thần tan vỡ, ngay cả hồn phách và thần cách cũng biến thành một vũng nước đục.

Gió lớn gào thét.

Mọi thứ đều biến mất không dấu vết.

Ngay cả thần khí trên người Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh, cùng vô số pháp bảo, đều bị Cửu Thiên Yên Phong hủy diệt.

"Trời ơi!!" Toàn trường chấn kinh.

Mặc dù đã dự đoán được kết quả này.

Nhưng khi nó thực sự hiện ra, lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Người trẻ tuổi này, quả thực quá mạnh bạo!

"Sư tôn!" Đệ tử chân truyền của Bặc Anh, một Thượng vị thần tên là Ngõa Cùng, vừa kinh vừa giận.

Mặt hắn đỏ bừng, mồ hôi không ngừng tuôn ra, hai tay hai chân không ngừng run rẩy.

Mắt thấy sư tôn bị người ta vô tình xóa sổ, mà mình lại không có năng lực báo thù, thật quá khó chịu.

“Khốn nạn!

Chiên Thần Điện sẽ không tha cho ngươi!

Hắc Bạch Kiếm Cung, nhất định sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này!” Một vị trưởng lão của Chiên Thần Điện tên là Thiết Mặc, cũng gào thét.

“Hửm?” Đại Tế Ti khẽ nhíu mày, “Chơi không lại à?” Một câu nói, lập tức khiến Ngõa Cùng và Thiết Mặc cứng họng.

Đúng vậy.

Vừa rồi quả thực đã thất thố.

Cuộc đối đầu giữa Hạo Thiên, Bắc Sơn Huyền và Bặc Anh trước đó, đã được Đại Tế Ti phê chuẩn, là một cuộc so tài công bằng chính đáng.

Sau đó la hét đòi đánh đòi giết, âm mưu báo thù tàn nhẫn, chẳng khác nào không nể mặt Đại Tế Ti, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Tiểu nhân biết sai rồi!” Ngõa Cùng quỳ xuống.

Thiết Mặc cũng lập tức phủ phục trên đất, mồ hôi lạnh không ngừng chảy.

“Biết sai là được sao?” Đại Tế Ti ra hiệu cho thống lĩnh hộ vệ.

Hạ Thương mặc giáp sắt lập tức bước lên, lôi Ngõa Cùng và Thiết Mặc ra khỏi phủ Tế Ti.

Hai tiếng hét thảm thiết truyền đến, khí tức của hai người hoàn toàn biến mất.

Bọn họ đã bị trực tiếp bóp chết.

Những người có mặt, ai nấy đều sắc mặt nghiêm nghị, không dám làm càn nữa.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên cảm giác vua gần như cọp.

Không biết lúc nào sẽ chọc giận Đại Tế Ti, mất mạng như chơi, công sức tu luyện khổ cực mấy chục thậm chí hàng trăm hỗn độn kỷ nguyên đổ sông đổ biển.

Hạo Thiên chứng kiến tất cả, trong lòng không chút gợn sóng.

Thậm chí, hắn còn tán thưởng Đại Tế Ti làm đúng.

Cũng chỉ có thủ đoạn sắt đá như vậy, mới có thể trấn áp được những Thượng vị thần kiêu ngạo bất tuân này.

"Đồ nhi, làm tốt lắm!" Chuyên Thủy Thiên Thần mặt mày hớn hở. 82.

Dường như tổ sư hiển linh, lại bất ngờ thu được một đệ tử chân truyền mạnh mẽ như vậy.

Đạo thống Hắc Bạch Kiếm Cung, tất nhiên sẽ được phát dương quang đại.

"Đại sư huynh giỏi quá!" Trong mắt Hòa Hạnh Thiên Thần cũng tràn đầy sùng bái.

"Không có gì." Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh, lại quay về phủ Đại Tế Ti.

Đến lúc này.

Không còn ai dám coi thường hắn.

Cho dù là chưởng giáo của một phái, nắm giữ mấy vạn thiên thần, có lẽ cũng không địch lại Hạo Thiên.

Cứ như vậy, Hạo Thiên lập tức nhận được sự coi trọng chưa

từng có, rất nhiều thế lực âm thầm đề phòng.

Cường giả trẻ tuổi như vậy đã bộc lộ tài năng, nếu không bị vẫn lạc giữa chừng, tất nhiên sẽ trở thành nhân vật lớn.

Tấn giai Chủ Thần cũng không có gì lạ.

Bởi vì mỗi một Chủ Thần, đều đi con đường không tầm thường, là tồn tại khủng bố độc đoán vạn cổ.

Đại Tế Ti nhìn chằm chằm Hạo Thiên, từ trên người vị đồng hương này, dường như cũng thấy được bóng dáng của mình ngày xưa.

Cùng là thực lực nghịch thiên, ý chí kiên định, mang trong mình niềm tin tất thắng có ta vô địch.

"Hạo Thiên!

Vừa rồi bản tọa đã nói, nếu ngươi chiến thắng hai danh Thượng vị thần, sẽ ban cho ngươi thần vị Trung vị thần!" Đại Tế Ti mở miệng nói.

Nói xong, ngài búng ngón tay.

Một luồng sáng bay ra, hóa thành một đạo sắc phong ý chỉ, ẩn chứa ý chí của Thần Vương.

Cách đây không lâu, Hạo Thiên đã tiếp nhận sắc phong, chính thức tấn thăng thành Hạ vị thần.

Hắn biết, bên trong ý chỉ sắc phong, có tinh thần lạc ấn của Thần Vương.

Chương 444

Thần Vương nắm giữ vô số vị diện, không có thời gian xử lý những chuyện nhỏ nhặt này, nên việc sắc phong Thượng vị thần, Trung vị thần và Hạ vị thần, đều giao cho Đại Tế Ti xử lý, hoàn toàn được ủy quyền.

Tinh thần lạc ấn của Thần Vương còn sót lại trong ý chỉ, tương đương với việc đóng ngọc tỷ, có hiệu lực chính thức, không ai có thể làm giả.

Đương nhiên, tồn tại vượt qua Thần Vương, có thể dễ dàng làm được điều này.

Nhưng thực sự đến cảnh giới đó, lại không thèm làm vậy.

Bùm!

Đột nhiên, toàn thân Hạo Thiên chấn động, dường như đã giải khai một loại phong ấn nào đó, khí tức tăng vọt. ...

Dưới ánh mắt của mọi người.

Hạo Thiên tấn thăng Trung vị thần.

Hắn cảm nhận rõ ràng, độ thân mật với Chư Thần Vị Diện, lại tăng thêm không ít.

Nói cách khác, hắn có thể điều động sức mạnh bản nguyên của Thần giới, giới hạn lại cao hơn một bậc.

"Đạt đến Trung vị thần, ta ít nhất có thể luyện hóa năm ngàn giọt thần huyết!" Hạo Thiên suy nghĩ.

Cứ như vậy.

Thực lực sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Thượng vị thần bình thường, cho dù tổ đội lại, cũng không đủ cho hắn giết.

Nhưng gặp phải cấp bậc Chủ Thần, ví dụ như Đại Tế Ti, thì sẽ bị trấn áp.

Không vì gì khác, thực lực thật sự của Đại Tế Ti, Hạo Thiên hiện tại, dù thế nào cũng không thể nhìn thấu.

Hắn đang thầm đoán.

Thần văn mà Đại Tế Ti luyện hóa, e rằng đã lên tới hàng chục tỷ.

Một khoảng cách tạm thời không thể vượt qua.

Ngay cả thống lĩnh hộ vệ của phủ Tế Ti là Hạ Thương, thực lực cũng vượt xa Hạo Thiên hiện tại.

Nói tóm lại, Chư Thần Vị Diện ngọa hổ tàng long, tuyệt đối không thể đại ý.

"Hạo Thiên, ngươi có biết lần này, bản tọa vì sao lại gọi các ngươi đến không?" Đại Tế Ti đột nhiên hỏi.

"Không phải chỉ đơn thuần là dự tiệc sao?" Hạo Thiên tò mò hỏi.

"Ngươi thông minh như vậy, sao không thử đoán xem?" Đại Tế Ti cười đầy ẩn ý.

Hạo Thiên quả thực cạn lời. *Ta là một manh tân non nớt, mới đến nơi này, hoàn cảnh còn chưa quen thuộc, ta biết cái búa.* Lắc lắc đầu, Hạo Thiên tỏ vẻ không đoán được.

"Là thế này," Đại Tế Ti đành nói, "Thần Vương định tổ chức một cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện, muốn tuyển chọn những thiên tài có thực lực xuất chúng, làm ứng cử viên cho chức vị Chủ Thần tương lai.

Cho nên, bên ta, cũng phải cử người đi." Nghe vậy, mọi người

đều chấn kinh.

Cơ hội này quả thực hiếm có.

Nhưng, cuộc thi đấu khiêu chiến này không phải ai cũng dám tham gia.

Nếu đi, có khi mười phần chết chín.

Bởi vì trong Chư Thần Vị Diện, thiên tài nhiều như lông trâu, giống như Hạo Thiên, rõ ràng cảnh giới thấp, nhưng lại có thể vượt đại cảnh giới giết địch, không phải là số ít.

Cho dù đối với thực lực bản thân cực kỳ tự tin, cũng không dám liều lĩnh.

Nếu không tham gia, có lẽ có thể tiếp tục sống sót mấy trăm, thậm chí hàng ngàn hỗn độn kỷ nguyên.

Nhưng nếu đầu óc nóng lên xông về phía trước, có khi chưa được mấy ngày đã vẫn lạc, tất cả đều hóa thành bong bóng mộng ảo.

Người có tư cách tham gia, đều là tinh anh tuyệt đối một trong ức vạn, đạt đến thân phận và địa vị này, muốn tài nguyên có tài nguyên, muốn phụ nữ có phụ nữ, muốn gì có nấy, đi đâu cũng được người ta săn đón như sao quanh trăng, so với đế vương trần thế còn sung sướng hơn ngàn vạn lần.

Tại sao lại phải đi tìm chết.

Không phải ai cũng có cái mệnh đó, trở thành Chủ Thần.

Trước đây.

Cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện, đã được tổ chức rồi.

Mỗi lần đều thương vong thảm trọng, chỉ có vài người ít ỏi có thể sống sót.

Cho dù trả giá đắt như vậy, cũng chỉ trở thành ứng cử viên Chủ Thần mà thôi, không phải là chắc chắn, sẽ được sắc phong làm Chủ Thần.

Cho nên lời của Đại Tế Ti vừa nói ra, toàn trường đều im phăng phắc, không ai dám lên tiếng.

Hạo Thiên nhìn quanh, lập tức đoán ra được đại khái.

Nếu là chuyện tốt, chắc chắn một đống người tranh nhau giành giật, đánh vỡ đầu cũng phải giành được lợi ích.

Nhìn bộ dạng này, tuyệt đối là một cái hố lớn.

"Bây giờ, bản tọa đã định ra ba suất," Đại Tế Ti nói, "Một là Hạo Thiên của Hắc Bạch Kiếm Tông, một là Hứa Ly của Huyền Nguyên Minh, và một là Mông Phường của Ngọc Thiềm Điện." Nghe vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì ngoài Hạo Thiên có mặt, hai vị còn lại không ở đây, nhưng thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, sớm đã nổi danh bên ngoài.

"Hạo Thiên!

Đại Tế Ti có ý đề bạt ngươi!

Còn không mau tạ ơn!" Thống lĩnh hộ vệ Hạ Thương trầm giọng nói.

"Đừng mà!

Tuyệt đối đừng đi!

Đi là chết chắc!

Cuộc thi đấu đó quá nguy hiểm!" Hòa Hạnh Thiên Thần lo lắng, vội vàng truyền âm.

Hạo Thiên lại sắc mặt bình tĩnh vô cùng, dường như không hề để

tâm.

Chương 445

"Yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu!" Hạo Thiên trịnh trọng nói.

Cả đời này, bất luận gặp phải tình huống nào, hắn chưa bao giờ có ý định lùi bước.

Cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện, bị tất cả mọi người sợ hãi, tránh không kịp.

Nhưng trong mắt Hạo Thiên, đó lại là một cơ hội tuyệt vời.

Cho dù bên trong có âm mưu, có cạm bẫy, thì đã sao.

"Hạo Thiên!

Phải thận trọng đấy!" Chuyên Thủy Thiên Thần cũng nhíu mày, cũng truyền âm, "Ta định, sẽ truyền vị trí chưởng giáo cho con, thậm chí để Hòa Hạnh trở thành đạo lữ của con!" Trải qua những chuyện này, Chuyên Thủy Thiên Thần sớm đã coi Hạo Thiên là người kế nhiệm chưởng giáo không ai có thể thay thế.

Lão cũng có ý tác hợp cho Hạo Thiên và Hòa Hạnh.

Bởi vì hai người trông, quả thực rất xứng đôi.

"Không sao!

Sư tôn yên tâm đi, con trong lòng có tính toán." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Bước lên phía trước, Hạo Thiên hành lễ với Đại Tế Ti, tại chỗ nói lời cảm tạ.

"Không tệ!" Đại Tế Ti tán thưởng, "Năm xưa, khi bản tọa ở tuổi ngươi, còn lâu mới mạnh mẽ như vậy.

Thế này đi, ở đây có một viên 'Tạo Hóa Thần Đan', do một vị

Thần Vương thượng cổ tự tay luyện chế.

Sau khi luyện hóa, có thể nhận được lợi ích không nhỏ.” Nói xong, Đại Tế Ti để Hạ Thương lấy ra một cái bình ngọc tinh xảo.

Bình ngọc nặng trịch, bên ngoài phủ đầy thần văn, bên trong ong ong chấn động, dường như đang phong ấn một vật sống.

“Tạo Hóa Thần Đan?!

Trời ơi!” Toàn trường đều kinh ngạc.

Ai nấy đều ghen tị không thôi.

Loại đan dược này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tương truyền chỉ cần một viên, có thể khiến thần thể trở nên viên mãn không tì vết, mạnh mẽ sánh ngang thần khí thập phẩm.

Hơn nữa, còn giúp tăng mạnh tu vi của người luyện hóa, miễn đi công sức tu luyện khổ cực mấy chục hỗn độn kỷ nguyên.

Đồng thời cũng có thần hiệu chữa thương, cho dù tu sĩ chỉ còn một tia hồn phách, bám vào Tạo Hóa Thần Đan, cũng sẽ nhanh chóng hồi phục, đạt đến cảnh giới ban đầu.

Không khoa trương khi nói, trong cả Tàn Nguyệt Thành rộng lớn này, có lẽ không tìm ra được viên thứ hai.

Xem ra Đại Tế Ti thực sự coi trọng Hạo Thiên, mới không tiếc đặt cược lớn.

Nếu Hạo Thiên có thể một đường xông lên, tấn giai lên vị trí Chủ Thần, Đại Tế Ti cũng tương đương với việc, có thêm một đồng minh sắt son.

Thực ra từ góc độ này mà xem, Đại Tế Ti đã đánh một ván cờ hay, đặt cược trước vào Hạo Thiên.

“Đa tạ Đại Tế Ti!” Hạo Thiên cảm kích từ tận đáy lòng.

Mặc dù không biết, Tạo Hóa Thần Đan rốt cuộc có lợi ích lớn đến đâu.

Nhưng từ sắc mặt của những người xung quanh, viên đan dược này quả thực phi phàm, cực kỳ hiếm có.

Nếu không cũng không cần đến Thần Vương tự tay luyện chế.

“Về trước đi,” Đại Tế Ti nói, “Bản tọa sẽ tìm Hứa Ly và Mông Phường nói chuyện sau, ngoài ra, chuyện của Chiên Thần Điện và Liệt Thiên Thần Tông, ngươi cũng không cần lo lắng, Hạ Thương sẽ thay ngươi giải quyết phiền phức.” Câu nói này vừa ra, ai nấy đều trong lòng chấn động mạnh.

Xem ra Chiên Thần Điện và Liệt Thiên Thần Tông, sắp bị Đại Tế Ti phái người mạnh mẽ xóa sổ.

Vì để diệt cỏ tận gốc, không để Hạo Thiên bận tâm.

Quả thực đáng sợ! ...

Phủ Đại Tế Ti phái hộ vệ, đưa ba người Hạo Thiên, trở về Hắc Bạch Kiếm Cung.

đãi ngộ như vậy, vô cùng hiếm thấy.

Dù sao, ấn tượng của mọi người về Đại Tế Ti, luôn là lạnh lùng tàn bạo, không thèm tỏ ra thân thiện với bất kỳ ai.

“Đại sư huynh!

Xem ra Đại Tế Ti rất coi trọng huynh!” Hòa Hạnh Thiên Thần lo lắng nói.

“Ai mà không thấy chứ?

Nhờ vậy, môn phái chúng ta cũng được thơm lây.” Chuyên Thủy

Thiên Thần cảm thán.

Hạo Thiên khẽ cười, không nói gì.

Hắn đang nghĩ, sau khi trở về, rốt cuộc nên làm gì.

Chuyện thứ nhất, luyện hóa Tạo Hóa Thần Đan.

Chuyện thứ hai, luyện hóa một nghìn giọt thần huyết của Cửu trảo tử kim thần long, cố gắng luyện hóa ra thêm một ít thần văn, ít nhất phải vượt qua con số mười triệu.

Bất kể thế nào, nâng cao thực lực trước đã.

Nếu không, tuyệt đối sẽ vẫn lạc trong cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện đó.

Thấy Hạo Thiên im lặng, cha con Chuyên Thủy Thiên Thần cũng ý tứ không nói nữa.

"Hạo Thiên!

Vạn Hóa Long Trì luôn mở cửa cho con!

Con muốn xử lý thế nào cũng được!

Cho dù con luyện hóa hết tất cả thần huyết, ta cũng tuyệt đối không nhíu mày." Sau khi trở về môn phái, Chuyên Thủy Thiên Thần cam đoan.

Nếu Hạo Thiên thật sự có cơ hội, tấn thăng thành cường giả cấp Chủ Thần.

Vậy thì lợi ích đối với Hắc Bạch Kiếm Cung, là không cần phải nói.

Vạn Hóa Long Trì mà các đời tổ sư để lại, cũng là để bồi dưỡng nhân tài cho môn phái.

Chương 446

Cho nên, Chuyên Thủy Thiên Thần cảm thấy, nhất định phải nắm bắt cơ hội lần này.

Bất luận thế nào, cũng phải dốc toàn lực giúp đỡ Hạo Thiên.

Đánh cược một phen.

Vạn nhất có kỳ tích thì sao.

"Cần bao nhiêu cực phẩm thần thạch?" Hạo Thiên hỏi.

"Đùa sao!

Không cần!

Số thần thạch con đưa cho vi sư trước đây, trả lại hết cho con!" Chuyên Thủy Thiên Thần mặt già đỏ bừng, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

Lúc này, Hòa Hạnh Thiên Thần cũng mặt cười ửng đỏ, nàng biết rõ cha mình có chút tham tài, thuộc loại nổi tiếng.

Dù sao trước đây cũng không ít lần tống tiền Hạo Thiên.

"Vậy thì không cần thiết." Hạo Thiên cười ha hả, "Con đi bế quan đây, sư tôn, sư muội, bảo trọng." Vút!

Hạo Thiên biến mất trước mắt hai người.

Hắn lại một lần nữa tiến vào Vạn Hóa Long Trì vẫn chưa đóng cửa.

Tấn giai thành Trung vị thần, cảm giác của Hạo Thiên đối với Vạn Hóa Long Trì, lại hoàn toàn khác.

Lòng kính sợ trước đây, đã lặng lẽ tiêu tan đi một chút.

Hắn từng bước đi đến trước vực sâu, cảm nhận khí tức thần

huyết dồi dào kia.

Trước mắt dường như hiện ra rất nhiều hình ảnh, một vị Thần Vương cái thế, bằng sức một mình, đồ sát vô số Cửu trảo tử kim thần long cấp Thượng vị thần.

“Không chỉ là Chủ Thần!

Ta muốn tấn thăng Thần Vương!” Hạo Thiên tự nhủ.

Hắn lấy ra bình ngọc phủ đầy thần văn, đổ ra Tạo Hóa Thần Đan.

Từng tia thần quang tỏa ra, cút kít, không có viên đan dược nào lăn ra, mà lại xuất hiện một đứa trẻ mũm mĩm.

“Cầu xin ngài, đừng giết ta!

Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho tiền bối!” Đứa trẻ mũm mĩm lập tức quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, dáng vẻ vô cùng hoảng sợ.

Hiển nhiên, Tạo Hóa Thần Đan qua năm tháng dài đằng đẵng, sớm đã hóa hình, biến thành hình dạng đứa trẻ, âm mưu giành lấy sự đồng tình.

“Vô dụng thôi.” Hạo Thiên sắc mặt lạnh tanh.

Nếu là trước đây, có lẽ hắn sẽ có chút mềm lòng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Chỉ cần có thể nâng cao thực lực, hắn sẽ không mềm lòng.

Pháp lực ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ, mạnh mẽ chấn xuống, “bụp” một tiếng, hình ảnh đứa trẻ mũm mĩm tan biến, hóa thành một viên đan dược tinh khiết tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Một luồng tạo hóa thần lực vĩ ngạn vô cùng, dao động trong viên đan dược.

Trước đây, Hạo Thiên cũng đã nắm giữ tạo hóa pháp tắc, nhưng so với tạo hóa thần lực trước mắt, quả thực một trời một vực, khoảng cách lớn đến mức khiến người ta hộc máu.

"Sức mạnh của Thần Vương!" Hạo Thiên kinh ngạc thốt lên.

Hắn chấn động từ tận đáy lòng.

Không chút do dự, Hạo Thiên nắm Tạo Hóa Thần Đan trong lòng bàn tay, dùng thần lực bao bọc lấy, lập tức bắt đầu cưỡng ép luyện hóa.

Ong ong ong!

Tạo Hóa Thần Đan không ngừng giãy giụa, âm mưu thoát khỏi vận mệnh.

Hạo Thiên trong nháy mắt cũng cảm thấy có chút áp lực.

Nhưng, thần cách của hắn rực sáng, bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Mấy chục triệu đạo thần văn hiện ra từ hư không, hóa thành một luồng hồng lưu, mạnh mẽ xông vào bên trong Tạo Hóa Thần Đan.

Tạo Hóa Thần Đan lập tức bị trọng thương, sức giãy giụa giảm đi hơn một nửa.

"Tốt!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Cơ hội cuối cùng cũng đến.

Một luồng tạo hóa thần lực, được rút ra, truyền vào kinh mạch của hắn.

Toàn thân Hạo Thiên phun ra thần quang, kinh mạch, xương cốt, thần huyết, hồn phách, đồng thời gây ra cộng hưởng.

Trong nháy mắt, hắn có cảm giác đã ăn no.

Chỉ vì dược lực của Tạo Hóa Thần Đan quá mạnh, chỉ cần một chút xíu, là có thể lấp đầy tất cả kinh mạch của Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhân cơ hội này, nhanh chóng chuyển hóa luồng sức mạnh dồi dào kia thành rất nhiều thần văn.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hơn mười vạn đạo thần văn xuất hiện.

Con số này đang tăng lên chóng mặt.

"Nhanh quá!" Hạo Thiên kinh hỉ không thôi.

Trong nửa nén hương, số thần văn hắn luyện hóa đã vượt qua mười triệu.

Nén lại sự kích động trong lòng, Hạo Thiên tiếp tục không ngừng luyện hóa thần đan.

Tại một thời điểm nào đó.

Tất cả dược lực của thần đan, đã được tiêu hóa hết.

Lúc này Hạo Thiên, toàn thân tỏa sáng rực rỡ, phát ra một loại ánh sáng gần như thần thánh, chiếu rọi chư thiên vạn vực.

Thần cách, nhục thân, đều đã viên mãn đến cực điểm, bất luận là sức mạnh hay độ bền bỉ, đều vượt xa trước đây.

Hắn tùy tiện lấy ra một kiện thần khí ngũ phẩm, nhẹ nhàng bẻ một cái, lập tức bẻ thành hai nửa.

Chương 447

Trước đây, điều này gần như không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, lúc này, số thần văn Hạo Thiên sở hữu, đã đạt đến con số một tỷ, là cực hạn hiện tại.

"Thần thể đại thành!" Hạo Thiên vui mừng không thôi.

Ngay sau đó, hắn tung người lên, trực tiếp nhảy vào trong Vạn Hóa Long Trì.

Nếu là trước đây, hắn dám làm vậy, sẽ nổ tan xác tại chỗ, vì thân thể quá yếu ớt, không thể chịu đựng nổi.

Nhưng sau khi thần thể đại thành, Hạo Thiên đối với những giọt thần huyết gần như sôi trào này, có thể hoàn mỹ thích ứng.

Chỉ dùng một hơi thở, Hạo Thiên đã luyện hóa hoàn toàn một giọt thần huyết.

"Tiếp!" Hạo Thiên cười ha hả.

Hắn cảm thấy phải nâng cao mục tiêu.

Trước tiên luyện hóa một vạn giọt thần huyết đã.

Trong nháy mắt, toàn thân Hạo Thiên phủ đầy vảy màu tím vàng, hoàn toàn hóa thành Cửu trảo tử kim thần long, ung dung bơi lội trong Vạn Hóa Long Trì.

Chẳng bao lâu, một nghìn giọt thần huyết đã dung nhập vào cơ thể hắn.

Tiếp theo là hai nghìn giọt.

Ba nghìn giọt.

Bốn nghìn giọt...

Vượt ngoài dự liệu của Hạo Thiên.

Hắn đã luyện hóa đủ hai vạn giọt thần huyết, mới cảm thấy đến cực hạn.

Lúc này, thể phách của Hạo Thiên, lại đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới, cho dù dùng Ngọc Hoàng Kiếm cấp thần khí thập ngũ phẩm chém, cũng không hề hấn gì.

Thân thể Hạo Thiên, cũng nặng đến cực hạn hiện tại, hắn cảm giác, mỗi một giọt máu trong cơ thể, đều nặng ngang với cả một thế giới Hồng Hoang.

Ngoài ra, số lượng thần văn lại tăng thêm gần năm phần, đạt đến con số mười lăm tỷ.

Thành quả này, quả thực không thể tưởng tượng được.

Cho dù hàng trăm Thượng vị thần cộng lại, cũng thua xa.

"Không tệ, nên xuất quan rồi!" Hạo Thiên tinh thần phấn chấn.

Hắn tràn đầy mong đợi vào tương lai.

Tiện thể, hắn thu lấy một trăm vạn giọt thần huyết, để lại cho bách thánh của Thiên Đình trong Hỗn Độn Tháp. ...

Thực lực tăng mạnh một phen. 83.

Hạo Thiên cuối cùng cũng phá quan xuất thế.

Ở bên ngoài, đã qua hai nghìn năm.

Thời gian của cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện, đã đến gần.

"Cung nghênh đại sư huynh!" Rất nhiều người kinh ngạc vui mừng.

“Đại sư huynh xuất quan rồi!” Hòa Hạnh Thiên Thần cũng vội vàng chạy đến, khuôn mặt tươi cười đầy vui mừng.

Không uổng công chờ đợi lâu như vậy.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, Hạo Thiên bây giờ càng trở nên sâu không lường được, xung quanh cơ thể hắn lan tỏa những dao động thần văn vô hình, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Thậm chí, chưởng giáo Chuyên Thủy Thiên Thần, cũng không mang lại cho mọi người cảm giác áp bức mạnh mẽ như vậy.

Mặc dù chỉ là Trung vị thần, nhưng không ai dám coi thường Hạo Thiên.

Ai cũng biết, trước đây ở Tàn Nguyệt Thành, Hạo Thiên một kiếm chém nát Yếm Chu Thiên Thần, đánh chết hai vị chưởng giáo của Chiên Thần Điện và Liệt Thiên Thần Tông, càng giành được sự tin tưởng của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti không chỉ ban cho suất tấn thăng, còn để Hạo Thiên tham gia cuộc thi đấu khiêu chiến thiên tài giữa các vị diện.

Đây là một vinh dự vô thượng.

Đại diện cho việc Hạo Thiên có cơ hội trở thành ứng cử viên Chúa Tể.

Thượng vị thần bình thường, cũng không dám đắc tội.

Hơn nữa, Chiên Thần Điện và Liệt Thiên Thần Tông, cũng đã bị Đại Tế Ti phái thống lĩnh hộ vệ trấn áp, cả môn phái bị nhổ cỏ tận gốc, mấy vạn người lần lượt vẫn lạc.

Cả vị diện, hoàn toàn chấn động.

Không ai không biết, tên của Hạo Thiên.

Ngay cả những người trước đây không ưa Hạo Thiên, cũng hoàn

toàn không dám làm càn.

Thậm chí, danh tiếng của chưởng giáo, cũng bị Hạo Thiên che lấp.

Dù sao, Hắc Bạch Kiếm Cung thành lập đã mấy trăm hỗn độn kỷ nguyên, lần đầu tiên xuất hiện một thiên tài tuyệt thế tài năng xuất chúng như Hạo Thiên.

Vạn nhất có kỳ tích thì sao?

Vạn nhất Hạo Thiên xông qua cuộc thi đấu thiên tài, tấn giai thành Chủ Thần thì sao?

Khả năng này tuy nhỏ, nhưng vẫn tồn tại.

"Chư vị không cần đa lễ!" Hạo Thiên nhìn quanh, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ban đầu đối với môn phái này, hắn không có cảm giác thuộc về, chỉ coi mình là một lữ khách qua đường.

Nhưng đến bây giờ, hắn cảm thấy, mình đã trở thành một thành viên của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Trên vai cũng gánh vác trọng trách.

Không dám nói nhiều, ít nhất phải thay đổi hiện trạng của môn phái, đưa môn phái lên một địa vị cao hơn.

Một môn phái mấy nghìn người, quả thực có vẻ hơi suy tàn.

Chương 448

Hạo Thiên thậm chí không thể tưởng tượng được, các đời chưởng giáo đã chống đỡ môn phái như thế nào.

Dù sao, trong một vị diện cũng có không ít thần tông có đến mười vạn đệ tử trở lên, nghiền ép Hắc Bạch Kiếm Cung chỉ là chuyện nhỏ.

"Hạo Thiên, con đến đây, vi sư có chuyện muốn tìm con." Chuyên Thủy Thiên Thần cũng hiện thân.

Lão mỉm cười, như một người cha già hiền từ, nhìn đứa con đã đủ lông đủ cánh, vẻ mặt mãn nguyện.

"Con hiểu rồi!" Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Thân hình hắn khẽ động, đã đến bên cạnh sư tôn, bước vào đại điện cốt lõi của kiếm cung.

Đại điện trống rỗng, không có ai khác.

Nhưng, Chuyên Thủy Thiên Thần vung tay, trên không trung xuất hiện rất nhiều màn sáng.

Trên mỗi màn sáng, đều có hình ảnh, hiện ra bóng dáng những nữ tử sống động như thật.

Những nữ tử này ai nấy đều có dung mạo và thân hình hạng nhất, có người trưởng thành, có người lạnh lùng kiêu ngạo, có người dịu dàng xinh đẹp, có người e thẹn đáng yêu, mỗi loại hình đều có, quả thực khiến người ta hoa cả mắt.

Hơn nữa, họ mặc trang phục của các môn phái khác nhau, hiển nhiên đến từ các thế lực khác nhau.

"Ở đây có hai trăm vị nữ tử trẻ trung xinh đẹp," Chuyên Thủy

Thiên Thần nói, "Đều là do các đại môn phái, vì muốn kết giao, chủ động dâng tặng.

Không cầu trở thành đạo lữ của con, chỉ cầu có thể hầu hạ, đi theo, làm thị nữ cũng được." "Hơn nữa, ít nhất đều là Trung vị thần, thậm chí có cả Thượng vị thần, tiềm lực vô cùng lớn." Chuyên Thủy Thiên Thần lại nói, "Người ta đã bảo đảm rồi, tất cả mọi người, đều là thân trong trắng, thuần khiết như một tờ giấy trắng.

Con xem ưng ý ai, cứ việc chọn." "Ách..." Hạo Thiên ngẩn người.

Hắn hoàn toàn không ngờ, lại có chuyện như vậy.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Ai mà không muốn ôm đùi.

Cống hiến một nữ đệ tử trẻ trung xinh đẹp, để kết giao với một Chủ Thần tương lai, quả thực là chuyện lấy bốn lạng địch ngàn cân, vốn nhỏ lời to.

Nếu Hạo Thiên có thành tựu, các môn phái đó cũng được thơm lây.

Nếu Hạo Thiên giữa đường bỏ mạng, tổn thất của họ cũng không lớn, ít nhất không giống như Chiên Thần Điện và Liệt Thiên Thần Tông, cả môn phái bị xóa sổ.

"Đại sư huynh diễm phúc không cạn a." Hòa Hạnh Thiên Thần bước vào, giọng điệu chua loét.

Rõ ràng nàng biết tình hình hiện tại.

Hạo Thiên dương cương anh tuấn, thực lực phi phàm, tự nhiên thu hút rất nhiều người theo đuổi.

"Đương nhiên, nếu con ưng Hòa Hạnh, cũng không vấn đề gì," Chuyên Thủy Thiên Thần lại nói, "Gần nước được trăng trước, có thể

để nó trở thành một trong những đạo lữ của con.

Hòa Hạnh đứa trẻ này, từ nhỏ đã hiểu chuyện, sẽ không gây phiền phức cho con." Lúc này, Hòa Hạnh cũng một mặt e thẹn nhìn Hạo Thiên, sắc mặt có chút mong đợi.

"Nếu đã như vậy," Hạo Thiên trầm ngâm, "Vậy để Hòa Hạnh đi theo bên cạnh con đi, sau đó gọi hai trăm nữ tử kia đến, để Hòa Hạnh thống lĩnh họ." Hít!

Chuyên Thủy Thiên Thần và Hòa Hạnh Thiên Thần đều chấn kinh.

Tên nhóc này!

Khẩu vị lớn thật!

"Không cần hiểu lầm," Hạo Thiên lại nói, "Nếu các vị chưởng môn đã nhiệt tình như vậy, ta cũng không tiện từ chối, để những Trung vị thần, Thượng vị thần đó trở thành đội thân vệ của ta, như vậy chắc không có vấn đề gì chứ." "Hiểu rồi!

Bản tọa đi sắp xếp!" Chuyên Thủy Thiên Thần cười đầy ẩn ý.

Theo góc độ của lão, Hạo Thiên thuần túy tìm cớ, để che giấu sự ngượng ngùng.

Nhưng mà, đó cũng không phải là chuyện xấu.

Những nữ tử trẻ trung xinh đẹp đó, nếu được hợp nhất, cũng là một lực lượng tinh nhuệ, nghiền ép tất cả đệ tử cốt lõi của Hắc Bạch Kiếm Tông cũng không thành vấn đề.

Hòa Hạnh Thiên Thần nghe vậy, trong lòng có chút không vui.

Nhưng nàng cũng không có yêu cầu quá cao, chỉ cần có thể ở bên cạnh Hạo Thiên là được.

Làm thống lĩnh đội thân vệ, xem ra không thành vấn đề.

Ngay sau đó.

Hạo Thiên ngồi xuống.

Lúc này, hắn bất ngờ nhận được một tin nhắn.

Thuộc hạ Thần Giới Thập Cửu Thần Tử Quý Ngọc, lại luyện hóa được thần cách, thích ứng với hoàn cảnh của vị diện này.

"Ra đây đi!" Hạo Thiên thần niệm khẽ động.

Quý Ngọc lập tức xuất hiện trong chủ điện của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Hòa Hạnh Thiên Thần thấy vậy, tuy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Đây là đâu?" 84.

Quý Ngọc nhìn trái nhìn phải, tỏ ra có chút lo lắng.

"Hắc Bạch Kiếm Cung, sau này là nơi ngươi phải ở lâu dài," Hạo Thiên nói, "Sắc phong chính thức cho ngươi, chỉ cần chưởng giáo một câu là có thể làm được.

Tiếp theo, ngươi sẽ là đệ tử của Hắc Bạch Kiếm Cung, bắt đầu từ Hạ vị thần đi.

Còn có thể trưởng thành đến đâu, thì phải xem tạo hóa của bản thân ngươi." "Hiểu rồi!

Đa tạ huynh đệ!" Quý Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không ngốc, một mắt đã nhìn ra, Hạo Thiên đã trở thành nhân vật có quyền lực trong môn phái này.

Sắp xếp thân phận cho hắn, chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là, Quý Ngọc nhìn kỹ lại, lập tức sợ đến ngã xuống đất.

Tên nhóc này!

Đã thành Trung vị thần rồi!

Tốc độ nhanh quá!

Quý Ngọc hoàn toàn chấn kinh.

Chương 449

Trong cùng một khoảng thời gian, hắn chỉ mới luyện hóa được một cái thần cách, trở thành Hạ vị Thần, vô cùng gian nan.

Hạo Thiên lại hoàn thành một bước siêu việt cực lớn.

Không những giành được sắc phong chính thức, từ Hạ vị Thần tấn thăng lên Trung vị Thần, mà Hạo Thiên còn sống sung sướng ở Hắc Bạch Kiếm Cung.

Khoảng cách như vậy, quả thực lớn đến mức khiến người ta hộc máu. "Quá kinh khủng!

Ta không bằng!" Quý Ngọc cười khổ nói.

Mới mấy nghìn năm không gặp, Hạo Thiên đã trở thành đối tượng mà hắn cần phải ngước nhìn.

Ngay sau đó, Hạo Thiên dặn dò Hòa Hạnh Thiên Thần vài câu.

Hòa Hạnh Thiên Thần lập tức đưa Quý Ngọc đi.

Hắc Bạch Kiếm Cung không thiếu đệ tử, thêm một người hay bớt một người cũng chẳng sao cả.

Thân phận của Quý Ngọc cũng dễ giải quyết, cứ tham chiếu theo cách làm của Hạo Thiên trước đây là được.

Ở một bên khác, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng bận rộn không ngừng.

Lão nhanh chóng liên lạc với các môn phái khác, thông báo cho những vị chưởng giáo kia đưa các nữ đệ tử trẻ tuổi xinh đẹp đã hứa hẹn tới.

Tranh thủ thời gian này, thần niệm của Hạo Thiên tiến vào trong

Hỗn Độn Tháp.

Y muốn kiểm tra tiến độ tu luyện của Dao Trì. "Không tệ!

Toàn bộ đều là Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương!" Hạo Thiên hài lòng.

Trong đó có một nửa đã luyện hóa thần cách Trung vị Thần.

Lần này, thực lực của họ đã tăng lên vô cùng đáng kể, không thể so với ngày xưa.

Tranh thủ lúc không có ai, Dao Trì, Dao Cơ, Long Cát đều đi ra. "Sư huynh, tu vi cảnh giới của huynh, muội hoàn toàn không nhìn thấu được nữa." Dao Trì dùng ánh mắt sùng bái nhìn Hạo Thiên. "Trung vị Thần thôi," Hạo Thiên cười ha hả nói, "Yên tâm đi, đợi ta tấn giai thành Chủ Thần sẽ lần lượt sắc phong cho mọi người, tất cả đều có thể thành thần!" Nghe vậy, mọi người vui mừng như điên.

Có thể đứng vào hàng ngũ thần linh ở các vị diện, ai nấy đều vô cùng kích động.

Có cơ hội trở thành thần linh chân chính, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đây quả là tạo hóa nghịch thiên!

Sau đó, Hạo Thiên đưa mười vạn giọt thần huyết cho Dao Trì.

Ngoài ra, còn có năm mươi cái thần cách Trung vị Thần.

Trong Hỗn Độn Tháp, một cuộc đua tu luyện điên cuồng lập tức bắt đầu, ai nấy đều tràn đầy nhiệt huyết.

Mười ngày sau, đội thân vệ của Hạo Thiên đã được thành lập xong.

Tất cả đều là mỹ nhân, dung mạo của nhiều người thậm chí còn hơn cả Hòa Hạnh. "Nếu đã đến rồi thì chính là người của ta!

Sau này đều nghe lời Hòa Hạnh Thiên Thần, ý chí của nàng ấy chính là ý chí của ta!" Hạo Thiên tuyên bố trước mặt mọi người.

Các cô gái nhìn nhau, dù trong lòng có chút chống cự nhưng cũng không còn cách nào khác.

Vốn định hiến thân cho Hạo Thiên để mưu lợi cho môn phái, kết quả lại bị Hạo Thiên thuận thế thu nhận, thành lập một đội thân vệ tinh nhuệ.

Không ngoa khi nói, ngay cả bên cạnh Chủ Thần cũng không có đội hình xa hoa như vậy. "Ta biết các ngươi ai cũng lòng cao khí ngạo, không phục!

Nhưng, ai dám không nghe lời, trực tiếp đày vào Hàn Băng Kiếm Ngục, mỗi giờ mỗi khắc chịu nỗi khổ vạn kiếm xuyên tâm!" Hòa Hạnh thần sắc ngưng trọng.

Nghe thấy bốn chữ "Hàn Băng Kiếm Ngục", rất nhiều người tái mặt.

Đó là tuyệt thế hung địa mà Hắc Bạch Kiếm Cung dùng để trừng phạt đệ tử phạm lỗi, cho dù là Thượng vị Thần đi vào cũng phải lột mấy lớp da, chịu đựng vô cùng khổ sở.

Không ai dám lấy thân thử hiểm.

Dù sao mục đích của họ là kết giao và lấy lòng Hạo Thiên, chứ không phải tùy tiện đắc tội người khác, rước họa cho môn phái.

Thấy các thành viên đội vệ trước mắt ai nấy đều im như ve sầu mùa đông, Hòa Hạnh Thiên Thần rất hài lòng. "Đi!

Ta đưa các ngươi đến một nơi!" Hạo Thiên vung tay.

Cảnh tượng oanh oanh yến yến trước mắt lập tức biến mất sạch sẽ.

Hai trăm cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bị thu thẳng vào tầng cao nhất của Hỗn Độn Tháp.

Nơi đó có đủ không gian cho họ tu luyện và bế quan. "Hạo Thiên, Đại Tế Ti có lệnh, bảo ngươi đến Tàn Nguyệt Thành một chuyến, chuẩn bị xuất phát!" Chuyên Thủy Thiên Thần truyền tin. "Không vấn đề." Hạo Thiên gật đầu.

Y thầm tính toán, cũng đã đến lúc rồi.

Thông qua trận pháp truyền tống, Hạo Thiên lại một lần nữa đến Tàn Nguyệt Thành.

Tình hình ở đây không thay đổi nhiều so với lần trước, vẫn phồn hoa vô cùng.

Khắp nơi có thể thấy Thượng vị Thần đi lại.

Nhưng lần này, phủ Tế Ti đã phái hộ vệ ra nghênh đón Hạo Thiên.

Thấy vậy, Hạo Thiên cũng không lấy làm lạ.

Y hiểu rõ, Đại Tế Ti rất coi trọng mình, không hy vọng xảy ra bất kỳ sự cố nào trước cuộc thi đấu. "Hạo Thiên?!

Chương 450

Một tên Trung vị Thần quèn!

Cũng có mặt mũi đại diện cho Tàn Nguyệt Thành à?" Đột nhiên, một giọng nói khiêu khích chấn động hư không.

Mấy con phố đều nghe thấy âm thanh vang dội cực độ này. "Ai?!" Hạo Thiên nhìn theo tiếng nói.

Lập tức thấy một gã cao lêu nghêu như cây sào tre bước ra từ trong đám đông.

Người này ăn mặc như một thư sinh, tay cầm quạt xếp, nhưng sau lưng lại có một vầng sáng tựa như ngọn lửa, vô cùng bắt mắt. "Huyền Nguyên Minh!

Hứa Ly!" Đối phương tự giới thiệu.

Nghe cái tên này, Hạo Thiên trong lòng khẽ động.

Y có ấn tượng với hai chữ Hứa Ly.

Dường như Đại Tế Ti đã từng nhắc tới.

Hắn cũng là một trong những người được chọn đại diện cho Tàn Nguyệt Thành tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.85.

Tập trung nhìn lại, Hạo Thiên đã hiểu thêm về Hứa Ly này.

Một cao thủ trẻ tuổi cấp bậc Thượng vị Thần, khí tức toàn thân kinh khủng vô biên, số lượng thần văn ít nhất phải trên một tỷ, cũng là một đối thủ khá mạnh.

Ở Tàn Nguyệt Thành, Hạo Thiên chưa gặp Đại Tế Ti đã gặp Hứa Ly của Huyền Nguyên Minh trước.

Rõ ràng, Hứa Ly không ưa Hạo Thiên, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

E rằng hắn cũng đã nghe nhiều lời đồn đại về Hạo Thiên, trong lòng vô cùng khinh thường. "Hứa Ly?" Hạo Thiên cười ha hả: "Ta không biết ngươi lấy tự tin từ đâu ra.

Chỉ cần Đại Tế Ti không có ý kiến, ta bây giờ có thể trấn sát ngươi." Xì!

Toàn trường đều kinh hãi.

Không ai ngờ thái độ của Hạo Thiên lại cứng rắn đến vậy. "Thằng nhãi cuồng vọng!" Sắc mặt Hứa Ly biến đổi, sau lưng bùng lên một ngọn lửa hừng hực như mặt trời, hiển nhiên đã nổi giận thật sự.

Hắn vạn lần không ngờ, Hạo Thiên dường như có thừa tự tin, không sợ bất kỳ khiêu chiến nào.

Hứa Ly vừa nổi giận, nhiệt độ nửa Tàn Nguyệt Thành đột ngột tăng lên, thần dịch trong nhiều ao hồ trực tiếp bốc hơi, người người đều nóng nực không chịu nổi. "Hai vị bình tĩnh, trong Tàn Nguyệt Thành không được làm càn!" Giọng của thống lĩnh hộ vệ Hạ Thương vang lên ầm ầm. "Hừ!

Hôm nay tha cho ngươi một lần!" Hứa Ly nghiến răng, thu lại khí thế. "Thứ không biết sống chết, sống được đến hôm nay à?" Hạo Thiên lắc đầu, cảm thấy bất đắc dĩ.

Nhân vật như Hứa Ly, tính cách quá trương dương, rất dễ đắc tội người khác.

Cũng may là chưa gặp Hạo Thiên, nếu không đã sớm bị đánh chết rồi.

Trong mắt Hứa Ly lóe lên tia lửa, trên lòng bàn tay nổi lên mấy đường gân xanh, nhẫn nhịn vô cùng khổ sở.

Nhưng bị Hạ Thương nhìn chằm chằm, Hứa Ly hít sâu mấy hơi, không dám bộc phát. "Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi, không ai cứu

được ngươi đâu!

Đại Tế Ti cũng không được!

Ta nói đó!" Hứa Ly âm thầm truyền âm. "Quá coi trọng mình rồi," Hạo Thiên cười lạnh, "Loại vai phụ như ngươi, nếu thật sự động thủ với ta, sống không quá một hơi thở." Hứa Ly lại một lần nữa bị kích động, hung hăng trừng mắt nhìn Hạo Thiên.

Hai người đi vào phủ Đại Tế Ti từ hai hướng khác nhau.

Mông Phường của Ngọc Thiềm Điện đã đợi sẵn ở đó.

Người này mặc một bộ áo bào xám, sắc mặt cũng xám xịt, đôi mắt cũng u ám vô quang, cả người đứng đó phảng phất như một khúc gỗ mục.

Nhưng, thần sắc Hạo Thiên lại bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Bởi vì trực giác mách bảo y, người này cực kỳ nguy hiểm, không nên dễ dàng đến gần.

Rõ ràng, Mông Phường này thâm tàng bất lộ, thực lực có lẽ có thể sánh ngang với Hạo Thiên, đủ sức đánh cho tên Hứa Ly chỉ biết kêu la như chim sẻ kia bầm dập.

Nghe thấy tiếng bước chân, Mông Phường từ đầu đến cuối không ngẩng đầu, thậm chí không nhìn Hạo Thiên và Hứa Ly.

Dường như hắn chìm đắm trong thế giới của riêng mình đến quên cả trời đất, hoàn toàn không để ý đến những thay đổi xung quanh. "Đến rồi thì tìm chỗ ngồi đi." Đại Tế Ti ngồi ngay ngắn trên thần tọa cao cao, giọng điệu bình tĩnh, không một chút gợn sóng. "Tuân lệnh!" Ba người đồng thanh.

Đã có hộ vệ mang ba chiếc ghế làm bằng thần mộc tới, mời ba người ngồi xuống.

Ánh mắt Đại Tế Ti chậm rãi lướt qua.

Khi nhìn Hạo Thiên, Đại Tế Ti tỏ ra có chút kinh ngạc.

Thằng nhóc này tiến bộ cũng quá nhanh đi!

Quả thực khó mà tin nổi. "Đều không tệ." Đại Tế Ti trầm giọng nói: "Nhưng, ta phải báo cho các ngươi một tin không may, lần này tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, có ba mươi bảy vị diện có siêu cấp cường giả tham gia, trong đó top ba, số thần văn đều vượt qua con số mười tỷ." "Cái gì?!" Hạo Thiên cũng chấn kinh.

Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

So với những cường giả vốn sinh ra ở Chư Thần Vị Diện, thời gian quật khởi của Hạo Thiên quá ngắn.

Có thể sở hữu số lượng thần văn lên đến mười tỷ, bản thân đã có thể áp đảo tất cả Thượng vị Thần, vô hạn tiếp cận tiêu chuẩn của Chủ Thần. "Trời đất!" Hứa Ly cũng toát mồ hôi lạnh, rõ ràng là bị dọa sợ.

Nếu thật sự đối mặt với cường giả cấp bậc đó, e rằng vừa lên đã bị miểu sát, không có chút hồi hộp nào.

Chương 451

86.

Mông Phường cũng chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt xám xịt bộc phát ra chiến ý mãnh liệt.

Thực lực tuy không chênh lệch với Hạo Thiên bao nhiêu, nhưng hùng tâm tráng chí thì có thừa.

Dù đánh không lại cũng phải thử một lần. "Đương nhiên, các ngươi vẫn có thời gian để đuổi kịp," Đại Tế Ti nói, "Lát nữa, bản tọa sẽ tự mình đưa các ngươi đến một bí cảnh, nơi đó vô cùng hung hiểm, nhưng cũng đầy kỳ ngộ.

Nếu có thể sống sót trở ra từ đó, có lẽ sẽ có thực lực để cùng cường giả sánh ngang Chủ Thần một trận!" Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu.

May mà không phải đường cùng, hy vọng ở ngay khúc quanh.

Đại Tế Ti đã sớm cân nhắc chu toàn cho ba người. "Rốt cuộc là nơi nào?" Hứa Ly kinh hãi, giọng nói có chút run rẩy. "Nói cho các ngươi cũng không sao," Đại Tế Ti nói, "Nơi đó, gọi là Thất Hỏa Thần Vực, có bảy loại hắc sắc hỏa diễm hoàn toàn khác nhau, trừ phi Chủ Thần xông vào, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Đương nhiên, Thất Hỏa Thần Vực không đơn giản như vậy, nó được một vị Tối chung chúa tể năm xưa tự tay tạo ra, thời gian hoàn toàn ngưng đọng.

Nếu các ngươi có thể sinh tồn bên trong, và nhận được chút lợi ích, thực lực sẽ có bước nhảy vọt." "Đáng sợ đến vậy sao?" Hạo Thiên nhíu mày.

Nghe Đại Tế Ti trần thuật, dường như đó là một tuyệt thế hung địa.

Cơ hội chắc chắn có, nhưng phải sống sót được đã.

Bất luận thế nào, y chắc chắn phải đi.

Thần sắc Hứa Ly âm tình bất định, dường như chưa hạ quyết tâm.

Mông Phường lại lập tức bày tỏ thái độ, tỏ vẻ không thể chờ đợi được nữa để tiến vào Thất Hỏa Thần Vực.

Phanh!

Đại Tế Ti đột nhiên ra tay, búng một ngón tay, tại chỗ đánh chết Hứa Ly.

Vị đệ tử tinh anh của Huyền Nguyên Minh này, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến người ta chết lặng. "Kẻ tâm chí không kiên định, không có bất kỳ cơ hội nào!

Muốn tấn thăng Chủ Thần, phải có tâm thái của cường giả!

Do dự là chết!" Đại Tế Ti lạnh lùng nói.

Tại phủ Đại Tế Ti ở Tàn Nguyệt Thành.

Hạo Thiên cũng không ngờ, chỉ vì một chút do dự của Hứa Ly mà bị Đại Tế Ti đánh chết.

Nhưng, lời của Đại Tế Ti cũng không sai.

Không có niềm tin một đi không trở lại, thứ phế vật đó cũng đừng mơ tưởng tấn thăng Chủ Thần.

Không biết liệu việc này có liên lụy đến Huyền Nguyên Minh nơi Hứa Ly thuộc về không. "Hạo Thiên, ý của ngươi thì sao?" Ánh mắt lạnh lùng của Đại Tế Ti chiếu tới. "Thất Hỏa Thần Vực, ta chắc chắn

phải đi, cơ hội khó có được." Hạo Thiên trầm giọng đáp.

Đại Tế Ti lại nhìn về phía Mông Phường của Ngọc Thiềm Điện, thấy đối phương gật đầu trịnh trọng. "Tốt, không nên chậm trễ, bản tọa đưa các ngươi đi." Đại Tế Ti nói.

Bàn tay to lớn vươn ra, như mây đen che đỉnh, trong nháy mắt bao trùm đỉnh đầu Hạo Thiên và Mông Phường.

Một đạo thần quang chín màu lóe lên, hai người biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hạo Thiên phát hiện, trên người được bao bọc bởi một quả bong bóng khí tỏa ra ánh sáng chín màu rực rỡ, hình thành một lớp bảo vệ vững chắc không thể phá vỡ.

Trên người Mông Phường cũng có tình trạng tương tự.

Cả hai đều được bảo vệ chu đáo.

Cảnh tượng trước mắt, quả thực rung động lòng người.

Từng lớp từng lớp tinh bích thời không không ngừng bị xé rách, mở ra những lối đi tạm thời.

Hai người được một luồng thần lực đẩy đi, xuyên qua các tinh bích thời không, vượt qua hết vị diện này đến vị diện khác.

Dường như cái gọi là Thất Hỏa Thần Vực, khoảng cách vô cùng xa xôi. "Bích lũy thời không của Thần Giới vô cùng kiên cố, nếu chưa tấn thăng Chủ Thần thì không thể làm được gì!

Nếu cưỡng ép xuyên qua vị diện, đó là tìm chết!" Giọng của Đại Tế Ti vang lên bên tai hai người, dường như đưa ra lời cảnh báo. "Hiểu rồi!" Hạo Thiên lập tức đáp.

Cứ như vậy, không biết đã vượt qua bao nhiêu vị diện, hai người cuối cùng cũng dừng lại.

Phía trước là một vùng hỗn độn thần vực, khắp nơi tràn ngập

sương mù xám xịt.

Thấp thoáng hiện ra một cánh cửa cổ xưa tang thương.

Trên cánh cửa, vẽ đầy những ký tự màu đen, dường như đang lay động không ngừng, tỏa ra uy lực kinh khủng.

Từng lớp cấm chế chồng chất được gia cố bên trong cánh cửa, hoàn toàn cố định tinh bích thời không.

Dù cánh cửa đóng chặt, Hạo Thiên cũng cảm giác được bên trong cực kỳ nguy hiểm.

Chẳng trách xung quanh không có một bóng người, dường như ai cũng sợ hãi nơi này.

Vút!

Đột nhiên, Đại Tế Ti từ trên trời giáng xuống.

Lão bước tới, đưa tay vuốt ve vòng đồng trên cửa.

Trong nháy mắt, một làn khói xanh bốc lên, ngưng tụ thành một thiên thần uy vũ, ăn mặc giống hệt Đại Tế Ti.

Cũng không biết Đại Tế Ti đã nói gì với đối phương, tóm lại, đối phương do dự một lúc rồi mở hé cánh cửa ra một khe hở.

Chương 452

"Ngây ra đó làm gì!

Mau vào đi!

Bên trong là cấm địa, bị người khác phát hiện sẽ xảy ra chuyện lớn đó!" Đại Tế Ti thúc giục.

Hạo Thiên và Mông Phường đồng thời xông vào trong cửa.

Trong tầm mắt, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Giống như trong lời đồn, trong Thất Hỏa Thần Vực, có bảy loại hắc sắc hỏa diễm thuộc tính khác nhau, tuy đều là màu đen nhưng độ đậm nhạt không đồng nhất, uy năng tỏa ra cũng không hoàn toàn giống nhau.

Loại hỏa diễm màu đậm nhất tràn ngập hàn khí nồng đậm, cho dù ném Thập phẩm thần khí vào cũng sẽ lập tức ngưng kết băng sương, đông thành lưu ly dễ vỡ.

Loại hỏa diễm màu nhạt nhất thì gần như không đâu không vào được, bay lượn đầy trời, có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Nhiệt độ của loại hỏa diễm này cao đến đáng sợ, Hạo Thiên ước tính, nếu ném thần cách của Thượng vị Thần vào cũng sẽ lập tức hóa thành một vũng nước.

Ở một nơi kinh khủng như vậy, việc sinh tồn đã là chuyện vô cùng gian nan.

Chẳng trách Đại Tế Ti nói, chỉ có Chủ Thần mới có thể xông vào Thất Hỏa Thần Vực. "Hạo Thiên, chúng ta tách ra đi." Mông Phường quả quyết nói. "Cũng được." Hạo Thiên hơi chắp tay.

Rõ ràng, Mông Phường cũng có bí mật lớn, không muốn bị người khác theo dõi.

Vừa hay, Hạo Thiên cũng đã quen với việc một mình xông pha.

Hai người hướng về hai phía khác nhau, trực tiếp độn đi.

Hạo Thiên có cách của mình.

Y lấy Ngọc Hoàng Kiếm ra, người và kiếm hợp nhất, cẩn thận tiến về phía trước.

Ngọc Hoàng Kiếm đã đạt đến cấp bậc Thập ngũ phẩm thần khí, cho dù ở trước mặt Đại Tế Ti cũng là một vật hiếm có.

Hơn nữa, bề mặt của nó phủ đầy vảy màu tím vàng, có thể cung cấp cho Hạo Thiên sự bảo vệ tốt nhất.

Vừa bay về phía trước, Hạo Thiên vừa quan sát nơi này. 87.

Rõ ràng, nơi đây ban đầu là một thế giới hoàn chỉnh, có sông núi, hồ nước, biển cả, hải đảo.

Dường như được cường giả trên cấp Chủ Thần tạo ra, pháp tắc vô cùng vững chắc.

Cũng không biết từ lúc nào, nơi đây bị bảy loại hắc sắc hỏa diễm chiếm cứ, trở thành một địa ngục hỏa diễm vô cùng kinh khủng.

Nhưng, dù là nơi đáng sợ đến đâu cũng có sinh vật tồn tại.

Hạo Thiên từ xa cảm giác được không ít khí tức mạnh mẽ đang ẩn nấp trong hỏa diễm, dường như có sinh linh đã thích nghi với môi trường cực kỳ khắc nghiệt này.

Nhưng không có gì lạ, để có thể sinh tồn trong Thất Hỏa Thần Vực, ít nhất cần có thực lực cấp Chủ Thần.

Hạo Thiên hiểu ra ý của Đại Tế Ti trước đó.

Có thể sống sót ra khỏi nơi này, mới có tư cách tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Hơn nữa, tốc độ thời gian trôi ở đây hoàn toàn ngưng đọng, quả thực là một nơi tốt để bế quan tu luyện.

Ầm!

Biển lửa cuộn sóng trào dâng, một thân ảnh hùng vĩ như núi chặn đường đi của Hạo Thiên. "Thứ gì đây?" Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Bởi vì thứ chặn đường trước mắt là một con cự thú ngưng tụ từ hắc sắc hỏa diễm, hình dáng vô cùng kỳ dị, có sừng dê, thân rồng và móng ngựa.

Thân thể nó chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn, ước chừng to bằng Ngọc Kinh Sơn ở Hồng Hoang ngày trước.

Nhắc đến Ngọc Kinh Sơn ở Hồng Hoang, lại gợi lên một đoạn ký ức của Hạo Thiên.

Thời Long Hán đại kiếp, đạo trường của Hồng Quân ở Ngọc Kinh Sơn, bao gồm cả Tử Tiêu Cung cũng ở đó, lúc Hạo Thiên còn là đồng tử, y đã trải qua những năm tháng dài đằng đẵng ở nơi ấy.

Sau đại chiến Tiên thiên tam tộc, Hồng Quân liên hợp với Dương Mi Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ và những người khác cùng nhau đối phó La Hầu.

La Hầu bất đắc dĩ tự bạo, hủy đi toàn bộ Tây phương đại lục cùng Tu Di Sơn, Hồng Quân nhận được lợi ích to lớn, sau đó lấy thân hợp đạo, tấn thăng thành người chưởng khống Thiên đạo.

Lúc đó, Tử Tiêu Cung ở Ngọc Kinh Sơn đã chuyển đến nơi sâu thẳm của Hỗn Độn.

Đương nhiên, ký ức là ký ức, việc cấp bách bây giờ là giải quyết

con thú chặn đường trước mắt.

Đối phương tuy ở hình thái hỏa diễm cự thú, nhưng thực lực quả thực không yếu, khí tức có vài phần tương tự Đại Tế Ti, toàn thân thần văn lưu chuyển.

Thần niệm Hạo Thiên khẽ động, lập tức hiểu rõ.

Thần văn trên người đối phương đạt đến con số hai tỷ, mạnh hơn Hạo Thiên hiện tại rất nhiều.

Nhưng, Hạo Thiên bây giờ đã hợp nhất với Ngọc Hoàng Kiếm, hình thái hoàn toàn thay đổi, thủ đoạn ứng phó tự nhiên cũng nhiều hơn.

Gàoooo...

Cự thú hỏa diễm cấp Chủ Thần mở miệng gầm thét.

Ánh mắt nó đầy hưng phấn.

Trực giác mách bảo nó, nếu có thể nuốt chửng món thần khí hình thanh kiếm trước mắt, thực lực sẽ lại tăng lên một bậc.

Dù sao, Thất Hỏa Thần Vực không thiếu gì, chỉ không thiếu hỏa diễm, ngoài hỏa diễm ra, gần như không thấy vật gì khác.

Cùng với tiếng gầm thét của cự thú hỏa diễm, trời lửa cuộn trào, tứ phía tám hướng đều tuôn ra hỏa diễm vô biên vô tận, bao bọc Hạo Thiên lại.

Có một khoảnh khắc, y thậm chí cảm thấy mình sắp bị tan chảy. "Lại dám khống chế lửa trước mặt ta." Hạo Thiên cười ha hả.

Những ngọn lửa đáng sợ này thuộc về hỏa diễm Thần Giới, không thể dùng Thôn Phệ pháp tắc để đối phó.

Vì vậy, trong nháy mắt, Hạo Thiên như một tia tinh quang, tốc độ nhanh đến cực hạn, thoát khỏi vòng vây của biển lửa.

Ngay sau đó, thần niệm khẽ động, vô cùng vô tận kiếm mang hiện ra.

Chương 453

Những kiếm mang này mang hai màu đen trắng, hung mãnh chém xuống.

Uy lực của kiếm mang tầng tầng lớp lớp, chồng chất lên nhau, quả thực có một cảm giác triền miên bất tuyệt, sinh sôi không ngừng.

Chiêu này gọi là 《Bản Nguyên Kiếm Quyết》, là bảo vật trấn phái của Hắc Bạch Kiếm Cung.

Uy lực của nó còn trên cả 《Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận》.

Đây cũng là lần đầu tiên Hạo Thiên thi triển.

Hàng tỷ kiếm mang như bão táp rơi xuống.

Cự thú hỏa diễm lập tức bị thương, khí thế bị suy yếu đi không ít.

Ánh sáng trên người nó cũng trong nháy mắt ảm đạm đi rất nhiều.

Nhưng, kiếm mang vẫn không ngừng tấn công.

Dù cự thú hỏa diễm vội vàng phun ra hắc sắc hỏa diễm để chống cự, hiệu quả cũng không lớn.

Mấy chục hơi thở sau, hình thể của cự thú hỏa diễm ít nhất đã bị gọt đi một phần ba.

Đối với nó, điều này hoàn toàn không thể chấp nhận.

Do dự một thoáng, nó chui xuống lòng đất, biến mất không dấu vết. "Tiếc quá..." Hạo Thiên có chút cạn lời.

Chỉ trách thực lực hiện tại quá yếu, không có cách nào một đòn đánh chết đối phương.

Sau khi con cự thú hỏa diễm này chui xuống lòng đất, Hạo Thiên

cũng không có cách nào truy sát, dù sao mặt đất cũng tuôn ra hỏa diễm cao vạn trượng, cho dù Ngọc Hoàng Kiếm chỉ hơi tiếp cận cũng có cảm giác sắp tan chảy.

Tiếp tục phi độn, Hạo Thiên điều chỉnh lại sách lược.

Y bắt đầu tìm kiếm những đối tượng có hình thể nhỏ hơn, thực lực yếu hơn một chút, dễ ra tay hơn.

Mấy nghìn ngày sau, Hạo Thiên đánh chết một con hỏa nha có thân hình dài khoảng trăm dặm.

Con yêu nghiệt này vậy mà cũng ở cấp bậc Chủ Thần, sở hữu thần văn trên một tỷ, nhưng thực lực quả thực kém xa con cự thú hỏa diễm lúc trước.

Nó không thể được sắc phong, nên không thể có thứ như thần cách.

Nhưng sau khi vẫn lạc, nó sẽ rơi ra vật tương tự, hình dạng như một viên tinh thể màu đen tuyền, bên trong ẩn chứa năng lượng Thần Giới mênh mông hơn nhiều.

Hạo Thiên đưa tay ra, nắm lấy viên thần tinh trong tay.

Chỉ cảm thấy nó nóng bỏng vô cùng, trong viên tinh thể gần như trong suốt, có những tia lửa màu đen đang lay động. "Thử luyện hóa vật này xem sao, nếu thành công, ta có thể hiện thân trong Thất Hỏa Thần Vực, có thể chống đỡ được sự rèn luyện của thần hỏa." Hạo Thiên lẩm bẩm.

Không nghi ngờ gì, đây là phương thức tăng cường trực tiếp nhất.

Chỉ là, người bình thường không làm được, độ khó vô cùng cao.

Hạo Thiên trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong một không gian nhỏ bằng hạt cát, y mở ra một đạo trường,

sau đó cầm thần tinh, bắt đầu thử luyện hóa.

May mắn là, thời ở Hồng Hoang, y đã có được Hỗn Độn Thần Hỏa, có kinh nghiệm tương tự.

Vì vậy, y vô cùng cẩn thận, rút ra một phần trăm triệu sức mạnh của thần tinh, từ từ dung nhập vào thần khu.

Ầm!

Toàn thân Hạo Thiên bùng lên ngọn lửa hừng hực, thiêu hủy hoàn toàn y giáp.

Y buộc phải hiện ra hình thái Cửu Trảo Tử Kim Thần Long, toàn thân phủ đầy vảy màu tím vàng, gắng gượng chống đỡ ngọn lửa đen thiêu đốt. "Vãi chưởng!

Đây căn bản không phải thứ con người có thể chịu đựng!" Hạo Thiên kinh hãi.

Dù đã cẩn thận hết mức, y vẫn bị một luồng hỏa diễm thiêu đốt đến thần huyết sôi trào, kinh mạch và khiếu huyệt phảng phất như lập tức khô cạn bốc khói, sắp bị đốt cháy.

Nhưng y cũng hiểu rằng, chỉ cần nghiến răng chịu đựng, sẽ nhận được lợi ích vượt xa tưởng tượng.

Cũng giống như ở Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất ở Thần Giới cũng chính là thời gian.

Huống hồ, trong Thất Hỏa Thần Vực, tốc độ thời gian trôi là ngưng đọng.

Nói cách khác, dù Hạo Thiên và Mông Phường ở bên trong bao lâu, đối với thế giới bên ngoài, cũng chỉ là một cái búng tay.

Hạo Thiên kiên nhẫn, gắng gượng chịu đựng đợt rèn luyện thân thể bằng thần hỏa đầu tiên.

Toàn bộ quá trình vô cùng gian khổ.

Thậm chí còn gian nan hơn nhiều so với cả quá trình từ lúc còn là đồng tử tu luyện đến Cửu Chuyển Thánh Nhân Vương, sau đó phi thăng lên Thần Giới. "Tiếp tục!" Hạo Thiên tự nhủ.

Y không ngừng thử nghiệm, hướng tới giới hạn của bản thân.

Dần dần, cả viên thần tinh đã được luyện hóa một phần mười, rồi đến một phần ba, một nửa, ba phần tư.

Lúc này, Hạo Thiên về cơ bản đã không còn sợ bị thần hỏa thiêu đốt, tốc độ luyện hóa ngày càng nhanh, hiệu suất vượt xa trước đây.

Cuối cùng, viên thần tinh hoàn toàn biến mất, bị luyện hóa triệt để. "Không tệ!" Hạo Thiên vui mừng khôn xiết.

Giờ phút này, trong cơ thể y đã có một loại hỏa chủng của hỏa diễm thần vực, hoàn toàn thích ứng với môi trường nơi đây.

Mặc dù thần tinh của hỏa diễm thần nha chỉ giúp thần văn của Hạo Thiên tăng thêm hai trăm triệu, nhưng điều quan trọng nhất chính là nó đã giúp Hạo Thiên thích ứng với Thất Hỏa Thần Vực.

Như vậy, y có thể thỏa sức tung hoành.

Hạo Thiên thu lại Ngọc Hoàng Kiếm, lại xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Y dứt khoát tâm niệm vừa động, trực tiếp hóa thành một con hỏa diễm thần nha, toàn thân bao bọc bởi hắc sắc hỏa diễm, tùy ý bay lượn ở nơi này.

Giờ phút này, y cảm giác mình đã hòa làm một với vùng đất này, chính thức trở thành một phần tử nơi đây.

Biển lửa trước đây tưởng chừng kinh khủng vô cùng, giờ cũng trở nên thuận mắt hơn nhiều, y có thể không chút e dè mà xuyên qua.

Chương 454

Quác quác!

Phía trước truyền đến một tràng tiếng kêu giống như của loài chim.

Hạo Thiên nhìn kỹ, hóa ra là một đàn hỏa diễm thần nha đang bay tới, số lượng có đến hơn hai mươi con. "Bám theo!" Hạo Thiên quyết định, nhân cơ hội trà trộn vào đàn quạ.

Mặc dù khí tức của Hạo Thiên có chút không chính thống, nhưng những con hỏa diễm thần nha kia nhìn tới nhìn lui, cũng không biết điểm bất thường ở đâu.

Thế là, chúng đành phải mắt nhắm mắt mở chấp nhận người bạn đồng hành mới.

Cứ như vậy, Hạo Thiên trà trộn vào đàn quạ bay khắp nơi, được chứng kiến nhiều nơi khác của Thất Hỏa Thần Vực.

Hạo Thiên tuy trong lòng đắc ý, nhưng cũng không ra tay, vì y đang chờ đợi thời cơ.

Một lúc nào đó, đàn quạ dường như đã mệt, dưới sự dẫn dắt của con thần nha đầu đàn, chúng bay về một hẻm núi.

Nơi đó có một cái tổ quạ cực kỳ lớn.

Hạo Thiên từ xa đã nhìn thấy ít nhất mấy trăm viên thần tinh lấp lánh ánh sáng.

Những viên thần tinh này lớn nhỏ không đều, dường như đến từ các sinh vật khác nhau trong thần vực, có lẽ đã bị hỏa diễm thần nha săn giết rồi vứt bỏ bên cạnh tổ.

Chúng cũng cần phải ăn, nuốt chửng các sinh linh Thần Giới khác, chỉ là việc luyện hóa thần tinh tốn thời gian tốn sức, cảm giác như gân gà, nên dứt khoát vứt đi. "Phát tài rồi!

Lần này kiếm lớn rồi!" Hạo Thiên trong lòng mừng như điên.

Vận khí dường như thật sự không tệ.

Quả thực là được ông trời chiếu cố.

Tiết kiệm được rất nhiều thời gian, không cần phải mạo hiểm nhiều như vậy.

Theo đàn quạ hạ xuống, Hạo Thiên nhân cơ hội lẻn ra ngoài tổ, nhanh chóng thu thập những viên thần tinh vương vãi khắp nơi.

Vút vút vút!

Rất nhanh, mấy trăm viên thần tinh biến mất không dấu vết.

Nhưng, hỏa diễm thần nha trong tổ dường như cũng không để ý.

Bởi vì những thứ này, đối với chúng không có giá trị gì.

Một lúc nào đó, Hạo Thiên nhân lúc những người bạn này không chú ý, lại lặng lẽ biến mất.

Giống như lúc đầu, y độn vào hư không, mở ra một động phủ tạm thời.

Sau đó lấy ra rất nhiều thần tinh vừa thu hoạch được, cẩn thận quan sát. "Lợi hại rồi!" Hạo Thiên suýt nữa cười thành tiếng.

Bởi vì những viên thần tinh này đến từ ít nhất hai mươi mấy chủng tộc sinh linh Thần Giới khác nhau, trong đó cũng có một nhóm thuộc về hỏa diễm cự thú, chính là loại đã chạy thoát khỏi kiếm của Hạo Thiên lúc trước.

Tất cả đều sánh ngang cấp bậc Chủ Thần, tụ tập lại một chỗ, tỏa

ra dao động kinh khủng.

Chọn ra một viên thần tinh lớn nhất, Hạo Thiên lập tức bắt đầu luyện hóa.

Có kinh nghiệm từ trước, căn bản không cần đi đường vòng, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều.

Ước chừng chỉ dùng mất một vạn năm thời gian, Hạo Thiên đã luyện hóa xong viên thần tinh, số thần văn của y lại tăng thêm năm trăm triệu.

Đồng thời, y lại nắm giữ thêm một loại hắc sắc hỏa diễm khác.

Bảy loại hắc sắc hỏa diễm của Thất Hỏa Thần Giới, Hạo Thiên đã có được hai loại. "Nếu tập hợp đủ bảy loại thần hỏa khác nhau, dung nhập vào quyền pháp và kiếm pháp, uy lực sẽ quá kinh khủng." Hạo Thiên suy nghĩ.

Nếu thật sự như vậy, đừng nói là càn quét Thượng vị Thần, càn quét Chủ Thần cũng không có gì lạ.

Thu liễm tâm thần, y tiếp tục chuyên chú luyện hóa viên thần tinh thứ hai.

Thời gian vội vã trôi qua.

Hạo Thiên nín một hơi, đem tất cả thần tinh luyện hóa hết.

Giờ phút này, tâm niệm y vừa động, trên người lập tức hiện ra bảy loại hắc sắc hỏa diễm có màu sắc đậm nhạt khác nhau.

Thần văn xung quanh, số lượng cũng đạt đến cảnh giới cực kỳ kinh khủng, vượt qua ba mươi tỷ, chỉ một dao động nhỏ cũng như sóng thần dâng trào, khiến người ta khiếp sợ.

Hơn nữa, thân thể của Hạo Thiên cũng đã có sự lột xác hoàn mỹ, chỉ cần y muốn, lập tức có thể hiện ra hiệu quả như một thân lưu ly

ngọc.

So với lúc thần thể đại thành trước đây, đã mạnh hơn gấp ngàn trăm lần. "Được rồi, ra ngoài dạo một vòng!" Hạo Thiên tâm trạng không tệ.

Nghe nói Thất Hỏa Thần Vực là do một vị Tối chung chúa tể sáng tạo ra, cũng không biết có để lại thứ gì tốt không.

Thất Hỏa Thần Vực vô cùng rộng lớn.

Hạo Thiên trà trộn vào các tổ của các loại hỏa diễm thần thú khác nhau, luyện hóa hơn ngàn viên thần tinh, khí tức thần hỏa trên người cực kỳ nồng đậm. "Nhặt của rơi như vầy tuy số lượng nhiều, nhưng chỉ là thần tinh nhỏ, luyện hóa tốn thời gian tốn sức, những viên thần tinh bị vứt bỏ đã quá lâu, năng lượng đã tiêu tán không ít." Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, những con hỏa diễm thần thú nhỏ bé này không thể thỏa mãn y.

Vì thế, y hóa thành một con hỏa diễm thần nha được bao bọc bởi ngọn lửa đen, dang rộng đôi cánh, hướng về nơi sâu thẳm của Thất Hỏa Thần Vực.

Bởi vì y phát hiện, nơi đây phổ biến nhất chính là hỏa diễm thần nha.

Loại hỏa diễm thần thú này nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng lại tụ tập đi săn, lại có cánh, rất ít hỏa diễm thần thú nào thèm để ý đến hỏa diễm thần nha.

Xuyên qua rừng cây khô héo cháy đen, đi qua lãnh địa của mấy con hỏa diễm thần thú mạnh mẽ, nhưng chúng cũng chỉ lười biếng ngẩng đầu liếc nhìn Hạo Thiên đang biến thành hỏa diễm thần nha một cái rồi không có động tĩnh gì.

Hạo Thiên cũng không muốn gây thêm phiền phức.

Men theo từng luồng khí tức mạnh mẽ, y tìm đến nơi sâu thẳm của Thất Hỏa Thần Vực.

Nơi đây có một vùng lớn những bức tường đổ nát, nhìn không thấy điểm cuối, loáng thoáng có thể từ trong một đống phế tích nhìn ra dấu vết của một tòa thần điện hùng vĩ.

Giữa những cây cột khổng lồ, treo một nửa tấm biển làm bằng thần mộc, chữ viết trên đó đã mờ không ra hình thù, nhưng lại có khí tức vô cùng huyền diệu truyền ra.

Khí tức uy thế của Tối chung chúa tể ở đây vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Chương 455

Vì vậy nơi này, trừ những đốm lửa đen kịt lơ lửng trong hư không như đom đóm, không hề có thần thú do bảy ngọn lửa dung hợp hình thành.

Hạo Thiên đi về phía di tích, nhưng khi kinh ngạc nhìn tấm biển trên đầu, đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ. "Hừ, chưa có gì có thể cản được đường của ta." Sau lưng y, từng đạo thần văn tỏa ra hào quang, có đến ba mươi tỷ, đối đầu trực diện với luồng áp lực bài xích, trong nháy mắt cảm thấy nhẹ bẫng.

Thong dong đi vào sâu trong di tích, Hạo Thiên nhìn thấy một cánh cửa khổng lồ, thần văn đen kịt bao phủ toàn bộ cánh cửa, ẩn hiện có những ngọn lửa đen như gợn nước lăn tăn trên cửa đá, mơ hồ toát ra vẻ uy hiếp.

Đã đến đây, Hạo Thiên không thể tay không trở về.

Y đặt tay lên cánh cửa, thuận theo lực bài xích, từ từ đẩy cửa vào trong.

Vô số ngọn lửa đen kịt như thể đã phát hiện sự tồn tại của kẻ ngoại lai, trong nháy mắt đối kháng với Hạo Thiên.

Nhìn bảy loại thần hỏa khác nhau dung hợp lại trước mắt, Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, cũng không vội đối kháng, mà nhìn vào quỹ đạo dung hợp của chúng, dần dần tiến vào trạng thái cảm ngộ.

Một vạn năm, ở nơi này, phảng phất chỉ là một khoảnh khắc dừng lại.

Đợi đến khi Hạo Thiên mở mắt, cánh cửa đã mở rộng trước mặt.

Không một chút do dự, Hạo Thiên bước vào cánh cửa đó.

Trước mắt y, là một màu đen kịt, có những đốm lửa màu xám trắng từ trên nóc đại điện rơi xuống, chiếu sáng một khoảng không gian rộng lớn. "Đây là loại thần hỏa gì." Hạo Thiên như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên, nhưng đó chỉ là một đốm lửa màu xám trắng, chỉ còn lại uy thế kinh khủng, thực tế chỉ là ảo ảnh, xuyên qua tay y, trước khi rơi xuống đất đã biến mất không còn gì.

Sự xâm nhập của y dường như đã kinh động sự tồn tại đáng sợ trong đại điện này, từng luồng khí tức kinh khủng từ bảy phương dâng lên.

Bảy đạo thần hỏa màu đen.

Nhìn những ngọn lửa đen kịt như cát sỏi nhưng lại lơ lửng trong hư không như những vì sao trước mắt, Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Những thần hỏa này có phần tương tự như thần tinh trong cơ thể hỏa diễm thần thú mà y đã luyện hóa trước đó, chỉ là, chúng mạnh hơn vô số lần!

Chủ Thần đến đây, có lẽ cũng chỉ có thể luyện hóa được hai trong số chúng, rồi không thể tiếp tục nữa.

Ngẩng đầu nhìn thần hỏa màu đen trên đỉnh đầu, Hạo Thiên giơ tay, hút đạo có màu đậm nhất vào lòng bàn tay.

Cái lạnh cực độ như thể có thể đóng băng cả thế gian, rồi nghiền nát nó, truyền từ thần hỏa trong tay, khiến Hạo Thiên hít một hơi khí lạnh.

Y nghiến răng, cưỡng ép bao bọc lấy đoàn thần hỏa này, luyện hóa!

Tuy nhiên, Hạo Thiên phát hiện, khó khăn lớn nhất khi luyện hóa đoàn thần hỏa mang hàn ý cực hạn này, lại đến từ những thần hỏa khác nhau mà y đã luyện hóa từ thần tinh trong cơ thể hỏa diễm thần

thú.

Trong cơ thể y, vốn có một đoàn quang diễm do hàng ngàn thần hỏa khác nhau tụ lại, khi y cố gắng luyện hóa cực hàn thần hỏa trong tay, đoàn quang diễm này lại đang xung đột với nhau.

Chúng như thần phục trước cực hàn thần hỏa trong tay, lại như không chịu yên phận, trong lúc xung đột, người khó chịu nhất chính là Hạo Thiên.

Hoặc là, xua tan những thần hỏa hỗn tạp vốn có trong cơ thể, chuyên tâm luyện hóa đoàn thần hỏa trong tay, có thể nhận được hỏa chủng của một trong bảy ngọn lửa mạnh nhất.

Nhưng như vậy, y cũng sẽ không còn duyên với những thần hỏa khác.

Hạo Thiên ngẩng đầu, nhìn đại điện đen kịt trước mắt, nơi này tên là Thất Hỏa Thần Vực.

Bảy loại thần hỏa, vốn đều là vật của vị Tối chung chúa tể kia, vậy ông ta đã làm thế nào để thu phục được bảy ngọn lửa?

Có khả năng, chỉ là không biết phương pháp trong đó!

Hạo Thiên cố gắng tách những thần hỏa tụ thành một đoàn nhưng lại không dung hợp với nhau trong cơ thể ra.

Việc luyện hóa chúng vào cơ thể cũng không khó khăn như bây giờ!

Trong đại điện sâu thẳm của Thất Hỏa Thần Vực, có một tiểu thế giới như hạt cải, trong tiểu thế giới đó, có một bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Bên cạnh y, bảy đoàn u quang sáng tối khác nhau đang xoay quanh.

Hạo Thiên gắng gượng tách những thần hỏa có cùng thuộc tính

với hỏa chủng cực hàn thần hỏa ra khỏi cơ thể, thử dung hợp những đốm thần hỏa li ti này vào hỏa chủng.

May mắn là, bước này đơn giản hơn y nghĩ.

Làm xong bước này, y đặt đoàn thần hỏa trong cơ thể sang một bên, chuyên tâm luyện hóa hỏa chủng cực hàn thần hỏa trong tay.

Sau không biết bao nhiêu lần thử nghiệm, Hạo Thiên cuối cùng cũng luyện hóa và thu phục được đoàn thần hỏa đó, bóng dáng y lại một lần nữa xuất hiện trong đại điện.

Bây giờ, trên nóc đại điện, có sáu đoàn hỏa chủng thần hỏa đang trôi nổi trong hư không.

Tiếp tục không?

Đương nhiên!

Hạo Thiên chưa bao giờ có tính cách thấy khó mà lùi.

Y giơ tay, trực tiếp thu hai đoàn hỏa chủng vào lòng bàn tay, trong khoảnh khắc hai đoàn thần hỏa tiếp xúc, chúng vẫn bình hòa, nhưng khi y cố gắng dung hợp hai đoàn quang diễm lại, uy thế kinh khủng có thể lật trời lật đất liền kích động ra.

Không thể nào.

Đây là thông điệp mà hai đạo thần hỏa trong tay truyền đến Hạo Thiên.

Trừ phi cả hai đều bị xóa sổ khỏi trời đất, nếu không tuyệt đối không thể dung hợp lại với nhau! "Được thôi, vậy thì xóa sổ." Hạo Thiên dựa vào việc đã luyện hóa được một đạo hỏa chủng thần hỏa mạnh mẽ nhất, đặt hai hỏa chủng từ chối dung hợp vào trong đó.

Có thể thấy, cực hàn thần hỏa có lực áp chế cực mạnh đối với các thần hỏa khác.

Trong cực hàn thần hỏa, hai đạo thần hỏa đen kịt sáng tối khác nhau dần dần ảm đạm, trong đó đạo thần hỏa màu nhạt hơn, trong lúc bị đóng băng, dần dần ảm đạm đi, sắp sửa bị xóa sổ.

Đạo còn lại cũng không khá hơn, khổ sở chống đỡ, không muốn tan biến như vậy.

Chúng đã mất chủ nhân không biết bao lâu, không phải không muốn nhận chủ, mà là không muốn dung hợp!

Nhưng ai mà ngờ được, lại có một người, sau khi thu phục được cực hàn thần hỏa, lại không chịu buông tha, ép buộc dung hợp.

Ánh mắt Hạo Thiên chăm chú nhìn hai đạo thần hỏa trong cực hàn thần hỏa, ánh mắt lạnh lùng.

Nếu không chịu dung hợp, thì thật sự sẽ thiêu hủy chúng!

Động tĩnh giãy giụa của hai đoàn hỏa chủng dần dần yếu đi.

Hạo Thiên nhìn chúng trước khi bị xóa sổ, dần dần dung hợp lại với nhau, cuối cùng trở thành một đoàn hỏa chủng yếu ớt, có hai luồng khí tức hoàn toàn khác nhau lưu chuyển.

Lúc này mới luyện hóa, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Luyện hóa xong ba đạo hỏa chủng thần hỏa, Hạo Thiên lại nhìn bốn đạo hỏa chủng còn lại, lần lượt thu vào tay.

Chương 456

Bảy đạo hỏa chủng thần hỏa, trong cơ thể Hạo Thiên, hóa thành hai đoàn quang diễm màu đen. "Không dung hợp?" Hạo Thiên nhìn đoàn cực hàn thần hỏa kia.

Dường như có một chút giãy giụa nhỏ, nhưng cuối cùng không còn chống cự nữa, hai đoàn thần hỏa dần dần dung hợp.

Quá trình này vô cùng chậm chạp, Hạo Thiên cũng phải chịu đựng nỗi đau của sự dung hợp, nếu là người khác, có lẽ trong nỗi đau đó, đã sớm mất đi thần trí.

Hạo Thiên nhắm mắt, mày nhíu chặt, lúc cuối cùng mở mắt ra, lại là một vẻ nhẹ nhõm như mây tan thấy trời quang.

Trong đại điện, y đưa tay ra, một đoàn quang diễm thần hỏa màu xám trắng từ trong tay y hiện ra, trong đó khí tức tử tịch bao trùm, vạn vật chỉ cần dính phải một tia, dường như đều sẽ bị thiêu rụi hết mọi sinh cơ.

Cúi mắt nhìn thần hỏa trong tay, y thu tay lại, mỉm cười.

Thu phục được vật này, mới thật sự không uổng chuyến đi này!

Nhận được truyền thừa của một vị Tối chung chúa tể.

Đứng trong đại điện, thần thức của Hạo Thiên trong nháy mắt lan tỏa ra, bao trùm toàn bộ Thất Hỏa Thần Vực.

Nơi này không có chủ, bảy đạo hỏa chủng thần hỏa chính là chúa tể của nơi này, bây giờ, Hạo Thiên đã thu phục chúng, vậy thì nơi này, liền lấy Hạo Thiên làm tôn.

Cảm nhận được một bóng dáng quen thuộc ở một nơi, ý niệm của Hạo Thiên khẽ động, đã đến được điện vũ bị phế tích chôn vùi.

Mông Phường dường như có kỳ ngộ khác, trước khi y thu phục bảy đạo thần hỏa, khí tức tăng trưởng của y ở đây dường như cũng không bằng Mông Phường.

Hiện tại, Mông Phường đang cố gắng phá vỡ một lớp mê chướng trước mắt.

Sau lớp mê chướng là một thư phòng, một nửa đã bị hư vô nuốt chửng, chỉ còn lại một nửa.

Sách vở tùy ý chất đống, vương vãi trên đất, trên bàn đặt chén trà.

Trong thư phòng không nhiễm một hạt bụi, phảng phất như thời gian bị đóng băng tại thời khắc này, chủ nhân của thư phòng vừa mới ra ngoài.

Hạo Thiên coi lớp mê chướng như không có gì, trực tiếp từ một bên khác bước vào thư phòng.

Mông Phường bên ngoài mê chướng dừng động tác, nhíu mày, lạnh lùng nhìn bóng dáng Hạo Thiên.

Hạo Thiên chậm rãi đi đến bên bàn, như đi trong nhà mình, ngước mắt nhìn Mông Phường một cái, rồi cúi xuống nhặt một cuộn giấy trên bàn. "Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp." Nhìn chữ viết trên cuộn giấy, y có chút không nói nên lời.

Hóa ra, Mông Phường lại đi trước một bước, tìm được cửa đột phá của Thất Hỏa Thần Vực.

Nhưng... xin lỗi nhé, hình như ta đã đi đường tắt rồi? "Ngươi vào bằng cách nào?" Mông Phường vẫn không thể xuyên qua lớp mê chướng trước mắt, dừng động tác, chỉ có thể trầm mặt nhìn Hạo Thiên tùy ý đi lại, lật xem trong thư phòng, nắm chặt nắm đấm có chút phẫn nộ.

Đương nhiên hắn cũng phát giác ra, lúc này, hắn vẫn không nhìn

thấu được Hạo Thiên.

Trong thư phòng, Hạo Thiên ngước mắt thản nhiên nhìn Mông Phường một cái.

Mông Phường đột nhiên phản ứng lại, thu liễm nộ ý.

Ở Ngọc Thiềm Điện, hắn luôn được tung hô, ở Thần Giới cũng là thiên chi kiêu tử, cảm thấy trong đồng bối không ai có thể vượt qua mình.

Hiện tại Hạo Thiên, hắn không nhìn thấu, không thể không thừa nhận, người sau bây giờ mạnh hơn hắn.

Người này là kình địch!

Mang theo suy nghĩ này, Mông Phường lại cách một lớp mê chướng không thể phá vỡ trước mặt, chắp tay với Hạo Thiên nói: "Hạo Thiên huynh, sau khi ta vào Thất Hỏa Thần Vực, có chút kỳ ngộ, biết được cung điện ở đây.

Khó khăn lắm mới đến được đây, lại không vào được cửa, vô cùng uất ức, mong huynh giải đáp." "Ồ." Hạo Thiên nhìn Mông Phường trong nháy mắt đã điều chỉnh thái độ, lại càng đánh giá cao hắn thêm vài phần.

Ý niệm khẽ động, chướng ngại trước mặt Mông Phường tan biến hết.

Mông Phường bước vào thư phòng, nhưng nhất thời không dám manh động, thấy Hạo Thiên không lấy đi cuộn giấy bắt mắt trên bàn, mà đi đến giá sách xem xét.

Do dự một lúc, hắn đến bên bàn, nhìn về phía cuộn giấy kia. "Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp?!" Trong khoảnh khắc nhìn rõ chữ viết trên cuộn giấy, ánh mắt Mông Phường lập tức nóng rực.

Nếu không nhầm, cuộn giấy này chính là vật do Tối chung chúa tể sáng tạo ra nơi này để lại!

Nơi này vừa hay có bảy ngọn lửa, trong cơ thể hỏa diễm thần thú ở Thất Hỏa Thần Vực kết thành thần tinh, có thể luyện hóa được một tia khí tức thần hỏa trong đó... "Hạo Thiên huynh." Tuy Mông Phường tìm thấy nơi này trước, nhưng Hạo Thiên lại phát hiện và lấy cuộn giấy trước, trong lòng có động, nhưng vẫn cố gắng kìm nén, ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Thiên.

Khi Hạo Thiên nhìn lại, Mông Phường lấy ra một viên thần tinh trong suốt cực lớn, trong đó có năm đốm lửa màu đen đang lay động.

Nhìn thấy vật này, Hạo Thiên cũng có chút bất ngờ.

Y chưa bao giờ thấy một viên thần tinh lớn như vậy, càng đừng nói bên trong có năm loại thần hỏa khác nhau.

Hỏa diễm thần thú sinh ra viên thần tinh này, sẽ là một tồn tại đáng sợ đến mức nào?

Mông Phường có được nó mà chưa luyện hóa, ở trước mặt y, không sợ y giết người đoạt bảo sao?

Hạo Thiên nhướng mày, chờ Mông Phường mở lời. 88. "Sau khi ta vào Thất Hỏa Thần Vực, dọc đường tìm vài con hỏa diễm thần thú nhỏ, giết chúng rồi lấy được một ít thần tinh, rồi cứ thế luyện hóa.

Mấy ngày trước, cũng là vận khí tốt, gặp hai con hỏa diễm thần thú cực kỳ mạnh mẽ tranh đoạt địa bàn, đánh nhau ở một hẻm núi." Nghe lời của Mông Phường, Hạo Thiên hiểu ra, vận khí của người sau thật sự tốt.

Mông Phường hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Cuối cùng thần tinh của hai con hỏa diễm thần thú đều rơi vào tay ta, ta đã luyện hóa một viên, còn một viên không thể luyện hóa, muốn cùng Hạo Thiên huynh làm

một cuộc trao đổi, mượn xem cuộn giấy trên bàn." "Được thôi, vậy ta cũng mượn xem thần tinh trong tay ngươi." Hạo Thiên vừa dứt lời, Mông Phường không do dự ném viên thần tinh trong suốt trong tay cho y.

Nhìn Mông Phường cầm cuộn giấy trên bàn trong tay, chìm thần thức vào đó, Hạo Thiên cẩn thận nhìn viên thần tinh trong tay.

Trong thần tinh, quả thực có năm loại thần hỏa, nhưng chúng chưa dung hợp, giống như khi y luyện hóa thần hỏa trong thần tinh trước đó.

Nhìn một lúc, y mất đi hứng thú.

Trong cơ thể y bây giờ có thần hỏa do bảy đạo hỏa chủng thần hỏa dung hợp lại, có thể sinh sôi không ngừng, thần hỏa non nớt trong thần tinh so với hỏa chủng, giống như sao trời so với trăng sáng.

Đối với y vô dụng.

Cuộn giấy trên bàn, y đã xem qua, trong đó một đạo thần niệm do Tối chung chúa tể để lại đã nhập vào thần thức của y.

Truyền thừa đã sớm thuộc về tay y, Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp, để Mông Phường xem cũng không sao.

Chương 457

Mông Phường có được cuộn giấy, tìm hiểu nội dung trong đó, vô cùng vui mừng.

Cũng không để ý Hạo Thiên vẫn còn đó, Mông Phường để lại một chút phòng bị, bắt đầu luyện hóa thần hỏa trong cơ thể.

Không biết qua bao lâu, Hạo Thiên không rời đi, cầm một cuộn giấy trên giá sách bên cạnh xem say sưa.

Mỗi cuộn giấy trên giá sách đều có cấm chế cực mạnh, chỉ là đối với Hạo Thiên, không phải là thứ có thể vung tay là phá được.

Đợi Mông Phường mở mắt, ánh mắt Hạo Thiên lướt qua người hắn, thản nhiên nói: "Chúc mừng." Người mặc áo bào xám, vẫn mặt mày xám xịt, một đôi mắt vô quang u ám, nhưng khí thế trên người lại theo cảm xúc kích động, sau lưng hiện ra ba mươi tỷ thần văn.

Trước khi Hạo Thiên luyện hóa bảy đạo hỏa chủng thần hỏa, cũng không bằng như vậy.

Quả thực là thiên tài trời sinh.

Mông Phường thu liễm khí thế, lắc đầu, "Ta làm theo phương pháp ghi trên cuộn giấy, mới chỉ dung hợp được hai loại thần hỏa yếu nhất." Giơ tay, trong tay có một đạo thần hỏa màu đen dâng lên, trong đó có uy thế cực mạnh.

Bên cạnh một đóa thần hỏa, còn có năm đạo thần hỏa đen kịt vây quanh.

Khí tức khác nhau, nhưng cuối cùng không còn xung khắc nữa.

Mông Phường thu lại thần hỏa trong tay, có chút háo hức muốn thử, nhưng không quên nói với Hạo Thiên: "Phải đa tạ Hạo Thiên

huynh, chịu cho ta mượn xem dung hợp chi pháp, ta sẽ không ở lại đây nữa." Dung hợp thần hỏa quả thực khó khăn, với năng lực của hắn, đã không thể tiếp tục dung hợp.

Mông Phường định ra ngoài, săn đủ thần tinh trong Thất Hỏa Thần Vực, luyện hóa thần hỏa trong đó, để bảy ngọn lửa trong tay mình mạnh mẽ hơn, sau đó mới từ từ dung hợp.

Mông Phường đặt cuộn giấy trong tay về lại bàn sách, nhưng cảm nhận có một vật bay về phía mình, không có sát ý, liền đưa tay đón lấy, thấy đó là viên thần tinh đã đưa cho Hạo Thiên, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. "Bây giờ ngươi hắn là có thể luyện hóa viên thần tinh này." Hạo Thiên nói một câu. "Ngươi không cần?" Mông Phường không hiểu tại sao, nhưng lại nắm chặt vật trong tay thêm vài phần.

Hạo Thiên nói không sai, bây giờ hắn quả thực có thể luyện hóa viên thần tinh này, lợi ích đối với hắn cực lớn.

Quan sát sắc mặt Hạo Thiên, Mông Phường lật tay cất viên thần tinh đi, dứt khoát hành lễ với Hạo Thiên. "Đa tạ, tuy ở thế cạnh tranh, nhưng ta nợ ngươi một ân tình, nếu có cơ hội, cứ việc mở lời." Nói xong, hắn quay người rời đi.

Đã có được Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp, hắn đã thỏa mãn, nơi này lại không phải hắn vào trước, không muốn dính dáng đến những cơ duyên khác trong điện.

Hạo Thiên nhìn Mông Phường rời đi, cuộn sách trong tay khép lại, giơ tay đưa lên, cuộn sách liền trở về giá.

Chỉ còn một mình trong thư phòng, Hạo Thiên búng tay một cái, một đốm thần hỏa màu xám trắng xuất hiện trên đầu ngón tay, sáng như ánh nến.

Uy thế thiêu diệt tất cả truyền ra từ đốm hỏa chủng đó, ý hủy diệt

vô tận.

Nếu Mông Phường có thể nhìn thấy thần hỏa trong tay Hạo Thiên, e rằng sẽ kinh hãi tột độ.

Bảy loại thần hỏa trong tay hắn dung hợp lại, cũng không địch lại được thần hỏa do bảy đạo hỏa chủng thần hỏa của Hạo Thiên dung hợp thành.

Đây mới là truyền thừa chân chính của Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp! "Ai..." Trong điện truyền ra một tiếng thở dài tang thương.

Đôi mắt Hạo Thiên sáng lên, phản chiếu đốm thần hỏa màu xám trắng đó, nhìn thấy trong điện đã có thêm một người.

Hoặc, không phải người, mà là một đạo thần niệm do vị Tối chung chúa tể đã dung hợp bảy ngọn lửa, sáng tạo ra Thất Hỏa Thần Điện để lại. "Tiền bối." Hạo Thiên nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, tóc tai đều trắng, giọng nói tang thương, nhưng dung mạo lại trẻ trung, ít nhất là trông như vậy.

Tuy chỉ là một đạo thần niệm, nhưng lại có khí thế vô song dâng lên, bảy đạo thần hỏa màu đen trong lòng bàn tay người đàn ông trung niên, bắt đầu từ màu nhạt nhất, lần lượt dung hợp trong tay ông ta.

Đây chính là Thất Hỏa Dung Hợp Chi Pháp.

Hoàn toàn khác với phương pháp của Hạo Thiên.

Có lẽ không ai sẽ cùng lúc thấy được bảy đạo hỏa chủng thần hỏa, lại dám khiêu chiến thu phục đạo mạnh nhất, rồi lần lượt áp chế, thôn tính những đạo còn lại.

Một bước đi sai, có thể bị thần hỏa phản phệ thiêu diệt, đến một mẩu tro cũng không còn.

Nhưng Hạo Thiên đã làm như vậy.

Nhìn thấy thần hỏa màu xám trắng không khác gì của mình trong tay người đàn ông trung niên, Hạo Thiên vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, hư ảnh của vị Tối chung chúa tể đó sau khi biểu diễn dung hợp bảy đạo hỏa chủng thần hỏa, từ từ giơ tay lên. "Tiểu tử, đã có duyên vào Thất Hỏa Thần Vực, lại có thể dung hợp bảy đạo thần hỏa, ta liền truyền cho ngươi một đạo cơ duyên." Hư ảnh điểm một cái trên không, một tia u quang bay đến trước mặt Hạo Thiên.

Y vui vẻ tiếp nhận, đó là một đạo chỉ quyết, tên là Bất Hủ Hỏa Quyết, trong đó ý tịch diệt vô biên, khiến Hạo Thiên thở ra một hơi dài.

Mở mắt ra, Hạo Thiên chắp tay với hư ảnh trước mắt, "Đa tạ tiền bối." Hư ảnh gật đầu, rồi tan biến.

Từ đó, không biết đã qua bao nhiêu vạn năm.

Thư phòng trước mắt Hạo Thiên, cùng với sự tan biến của hư ảnh đó, cũng dần bắt đầu rung chuyển, đại điện vốn đã bị hư vô nuốt chửng một nửa, lúc này lại dần dần biến mất trước mắt.

Những cuộn giấy trên giá sách tỏa ra từng đạo hào quang màu vàng, lao về phía nơi hư ảnh tan biến, như muốn đuổi theo bóng dáng đã tan biến đó.

Hạo Thiên cảm nhận được, bên ngoài đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Bình chướng cảnh giới vốn vững chắc, lúc này lại xảy ra sụp đổ.

Toàn bộ Thất Hỏa Thần Vực, thu nhỏ lại hơn một nửa!

Những hỏa diễm thần thú không kịp chạy trốn khỏi sự thôn phệ của hư không phát ra tiếng ai oán, hàng ngàn hàng vạn con, đạp những bước chân làm trời băng đất nứt hướng về phía đại điện quỳ lạy, nhưng đều vẫn diệt.

Nơi này vốn là một mảnh di tích, dựa vào đạo hư ảnh thần niệm đó và bảy đạo hỏa chủng thần hỏa sâu trong thần điện chống đỡ đến nay, bây giờ theo hư ảnh trao đi truyền thừa, hỏa chủng thần hỏa cũng mất, liền bắt đầu lung lay sắp sụp.

May mắn là, cuối cùng đã cân bằng lại ở một điểm, Thất Hỏa Thần Vực không hoàn toàn sụp đổ.

Trên bầu trời, Hạo Thiên đột nhiên nghe thấy tiếng kinh nộ của Đại Tế Ti truyền xuống. "Chuyện gì vậy!" Đã đến lúc phải rời đi.

Hạo Thiên thở dài một hơi.

Trước mắt hạ xuống một cánh cửa đồng khổng lồ, Hạo Thiên giơ tay chạm vào vòng đồng trên cửa, trong nháy mắt đã thay đổi trời đất.

Ra khỏi Thất Hỏa Thần Vực, Hạo Thiên liền thấy Mông Phường ở bên cạnh, gật đầu với hắn một cái.

Y tiếp nhận truyền thừa của hư ảnh cường giả Tối chung chúa tể đó, đã mất mấy vạn năm, Mông Phường trong mấy vạn năm đó, ở Thất Hỏa Thần Vực cũng thu hoạch lớn.

Khí tức trên người so với trước đây đã ngưng đọng hơn, càng ngày càng mạnh mẽ đáng sợ.

Hạo Thiên quan sát, cảm nhận được bảy loại thần hỏa trong cơ thể Mông Phường, trong vạn năm đã dung hợp được sáu loại!

Chương 458

Chỉ còn thiếu loại cuối cùng là hắc sắc thần hỏa mạnh nhất, nếu có thể thuận lợi dung hợp, thực lực e rằng có thể tăng lên gấp bội.

Cũng khó trách khí thế bây giờ lại dâng lên nhanh như vậy.

Mông Phường cũng đưa mắt nhìn Hạo Thiên, vẫn không nhìn thấu được người sau, nhưng có thể cảm giác được sự đáng sợ của người sau, đôi mắt xám xịt thoáng gợn sóng.

"Đã làm gì trong Thất Hỏa Thần Vực!" Chẳng đợi Hạo Thiên và Mông Phường, người cùng xuất hiện bên ngoài Thanh Đồng Cự Môn, kịp nói câu nào, Đại Tế Ti đã bước ra từ hư không.

Rõ ràng lão không hề chuẩn bị, vội vã chạy tới đây.

Đối mặt với cơn thịnh nộ ngút trời của Đại Tế Ti, Mông Phường thu lại áo bào xám bên người, mi mắt hơi cụp xuống, che đi một nửa đôi con ngươi u ám vô quang, rồi lắc đầu.

Y không biết.

Dù có cảm nhận được sự chấn động của Thất Hỏa Thần Vực, nhưng lúc đó y vừa hay dung hợp được loại thần hỏa thứ sáu, sau đó liền thấy Thanh Đồng Cự Môn xuất hiện trước mắt.

Cho rằng cũng đã đến lúc kết thúc việc rèn luyện ở đây, y liền đẩy cửa đi ra.

Vốn tưởng Thất Hỏa Thần Vực xảy ra chuyện gì, Đại Tế Ti cảm nhận được nên mới ra đón.

Nhưng nhìn dáng vẻ Đại Tế Ti cũng không biết biến cố bên trong, Mông Phường liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Y mơ hồ cảm thấy chuyện này, nếu thật sự là do con người gây ra, thì tám chín phần mười không thoát khỏi liên quan đến Hạo Thiên.

Người này đã làm gì trong Thất Hỏa Thần Vực?

Đối diện với ánh mắt dò xét của Đại Tế Ti, Hạo Thiên chậm rãi nói: "Ta cũng không biết, chỉ là ở trong Thất Hỏa Thần Vực, ta đã có được một cơ duyên cực lớn…" Lúc này Đại Tế Ti cũng đã nén lại được phần nào lửa giận, liếc nhìn hai người.

Lão tự nhiên nhìn ra được, khí thế trên người hai kẻ này giờ đây ngưng trọng đáng sợ, bây giờ mới có sức tranh tài trong cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện!

Đặc biệt là Hạo Thiên.

Ánh mắt Đại Tế Ti dừng lại trên người hắn một lúc lâu.

"Về rồi nói sau!" Đại Tế Ti thở ra một hơi dài, ngước mắt nhìn Thanh Đồng Cự Môn tiến vào Thất Hỏa Thần Vực, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Theo Đại Tế Ti trở về Tàn Nguyệt Thành, trên đại điện, Đại Tế Ti từ trên cao nhìn xuống hai người đang ngồi phía dưới.

Không thể không nói, tiềm lực của người trẻ tuổi hiện nay quả thực rất lớn, thấy hai người tiến bộ vượt bậc, lão không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

Nhưng vừa nghĩ đến biến cố trong Thất Hỏa Thần Vực, sắc mặt Đại Tế Ti lại âm trầm đi mấy phần.

"Các ngươi có biết, sau khi hai người tiến vào Thất Hỏa Thần Vực, khí tức trong Thần Vực trước tiên suy giảm, sau đó cả Thất Hỏa Thần Vực đều bị hư không nuốt chửng quá nửa không!" Đại Tế Ti biết, rốt cuộc Thất Hỏa Thần Vực đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nơi đó, tai mắt của lão không thể dò xét được!

Vừa rồi, lúc cánh cửa mở ra, lão liếc nhìn một cái, lại phát hiện trong Thất Hỏa Vực đại loạn.

Vô số hỏa diễm thần thú vì tranh đoạt địa bàn mà lao vào chém giết, một mảnh hỗn loạn.

Không biết bao nhiêu năm tháng nữa, sự hỗn loạn này mới có thể lắng xuống, khôi phục lại phần nào… Hoặc cũng có thể từ đây về sau, Thất Hỏa Thần Vực sẽ hoàn toàn biến thành một vùng đất chết.

Khí tức thần hỏa trong Thất Hỏa Thần Vực dường như cũng vì trận chấn động này mà trở nên ảm đạm đi mấy phần.

Toàn bộ Thần Vực dường như đã thiếu mất một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Đại Tế Ti cũng sợ hai người xảy ra chuyện bên trong, nên mới đưa ra sớm.

Vốn dĩ, Đại Tế Ti định để họ rèn luyện thêm một thời gian nữa.

Nhưng nhìn khí tức thần hỏa trên người hai người lúc này đã vô cùng nồng đậm, thu hoạch không nhỏ, tiếp tục ở lại cũng không khác gì tu hành bình thường.

Đưa hai người ra trước, cũng không phải chuyện xấu.

Mông Phường trả lời rất dứt khoát: "Không biết." Tự hỏi lòng, y cũng không làm gì.

Hạo Thiên thì đối diện với Đại Tế Ti, chậm rãi lấy ra một quyển trục.

Đó chính là pháp dung hợp Thất Hỏa mà hắn có được trong Thất Hỏa Thần Vực.

Thấy Hạo Thiên lấy vật này ra, mí mắt Mông Phường cũng giật

giật, nhưng không nói gì.

Y càng để ý hơn là, Hạo Thiên chắc cũng đã tu luyện pháp này, không biết đã dung hợp được mấy loại thần hỏa.

"..." Đại Tế Ti không có ý định tiếp xúc với vật Hạo Thiên lấy ra, chỉ quét thần thức qua nó, trong mắt lập tức có thêm mấy phần kinh ngạc, rồi liếc nhìn Mông Phường bên cạnh.

"Hai người đều đã tu luyện pháp này?" "Phải." Hạo Thiên trả lời dứt khoát.

Mông Phường lại có thêm mấy phần lo lắng, do dự nói: "Pháp này, có gì không đúng sao?" Đại Tế Ti thở ra một hơi dài.

Không đúng?

Nếu có gì không đúng, sao vận khí của hai kẻ này lại tốt đến thế!

Nhìn quyển trục kia, Đại Tế Ti như có điều suy nghĩ, dường như đã hiểu ra, dừng lại một lúc rồi mới mở miệng: "Vậy thì, trong hai người, ai đã nhận được truyền thừa của Thất Hỏa Thần Vực?" Lời này của Đại Tế Ti như một tiếng sét đánh xuống.

Mông Phường lập tức ngẩng đầu, cảm nhận sáu loại thần hỏa đã dung hợp trong cơ thể, do dự nhìn về phía Hạo Thiên.

Quyển trục ở trong tay Hạo Thiên, cũng không cần hỏi nhiều nữa, Đại Tế Ti phất phất tay.

"Truyền thừa của Thất Hỏa Thần Vực đã có chủ, khí tức của vị kia tự nhiên tan đi, cũng khó trách lại xảy ra chấn động lớn như vậy, đáng tiếc cho một nơi rèn luyện tốt." Nhìn hai người, ngoài vẻ hài lòng trên mặt, trong lòng Đại Tế Ti lại có chút cảm giác nghẹn uất.

Nếu như trong cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện mà họ không có tiếng tăm gì, chẳng phải chính tay lão đã tặng đi một đạo truyền

thừa của chúa tể tối cao sao!

Nghĩ đến đây, Đại Tế Ti đứng dậy: "Có ba ngày thời gian, hãy tiêu hóa cho tốt những gì đã có được trong Thất Hỏa Thần Vực, ba ngày sau, ta sẽ đưa các ngươi đến cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện." Hạo Thiên và Mông Phường nghiêm mặt: "Vâng." "Đừng phụ lòng kỳ vọng của ta." Lời này của Đại Tế Ti đã có mấy phần uy hiếp, ngón tay khẽ gõ lên thần tọa, "Kẻ nào không tiến ắt sẽ lùi, cứ nhìn kết cục của Hứa Ly là biết." … Hạo Thiên bước ra khỏi điện, đang định rời đi thì bị Mông Phường gọi lại.

Vốn tưởng Mông Phường mở miệng hỏi chuyện truyền thừa, lại thấy y do dự một lúc rồi mới nói: "Ta vốn khá thân với Hứa Ly, biết tính nết của hắn, cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện này vốn dĩ ta định toàn lực ứng phó, nhưng xem ra, ta nghĩ ta có thể có một đồng minh." Nghe lời Mông Phường, Hạo Thiên hơi nhướng mày, có chút bất ngờ.

Hắn đã quen độc hành, vốn thấy Mông Phường cũng không thích liên thủ với người khác, không ngờ đối phương lại chủ động tìm đến mình.

"Được." Hạo Thiên trực tiếp gật đầu đồng ý.

Chuyện liên thủ này, nếu đổi thành Hứa Ly, có lẽ Hạo Thiên sẽ cười như không cười nhìn một lúc, rồi quay người bỏ đi.

Thực lực đúng là quan trọng, nhưng loại người như Hứa Ly, thuận gió thì cuồng như chó, nghịch gió thì bán đứng đồng minh.

Không thể giao phó sau lưng, Hạo Thiên sợ lúc đó không chỉ phải diệt địch, mà còn phải giết cả đồng minh.

Nhưng bây giờ đồng ý với Mông Phường, cũng không phải vì cảm thấy người này có thể tin tưởng, chẳng qua là xem tình hình mà hành

động thôi.

Thấy Hạo Thiên đồng ý, Mông Phường ngước đôi mắt u ám vô quang lên nhìn hắn một cái, gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, quay người bỏ đi.

Đại Tế Ti cho ba ngày, chuẩn bị nhiều một chút vẫn hơn.

Chương 459

Hạo Thiên đứng ngoài điện một lúc rồi trở về Hắc Bạch Kiếm Cung.

Đệ tử Kiếm Cung chợt thấy bóng dáng Hạo Thiên, đều cúi người hành lễ, tiễn vị đại sư huynh này đến đại điện chưởng môn.

Trong điện, Hạo Thiên triệu Hòa Hạnh Thiên Thần ra khỏi Hỗn Độn Tháp.

"Đại sư huynh?" Hòa Hạnh Thiên Thần đang tu luyện trong Hỗn Độn Tháp, sau khi ra ngoài, theo bản năng liếc nhìn xung quanh.

Thấy mình đang ở trong chủ điện của Hắc Bạch Kiếm Cung, Hòa Hạnh thu lại mấy phần tâm thần, tuy có chút nghi hoặc nhưng không mở miệng hỏi, chỉ nhìn Hạo Thiên.

Chuyên Thủy Thiên Thần xuất hiện trong điện, ánh mắt lập tức rơi vào người Hạo Thiên.

"Mới có mấy ngày ngắn ngủi, khí tức trên người con lại mạnh lên rồi!" Trong Thất Hỏa Thần Điện, dòng thời gian gần như ngưng trệ.

Hạo Thiên ở trong đó vạn năm, nhưng đối với thế giới bên ngoài, chỉ là một hai ngày ngắn ngủi mà thôi.

Khi Chuyên Thủy Thiên Thần biết ba ngày sau phải lên đường tham dự cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện, sắc mặt không khỏi ngưng trọng mấy phần, gật gật đầu.

Hạo Thiên lại ở lại Hắc Bạch Kiếm Cung.

Trong ba ngày, hắn làm quen với đạo truyền thừa có được từ Thất Hỏa Thần Điện.

Bất Hủ Hỏa Quyết.

Thần hỏa màu trắng xám trong lòng bàn tay đã thập phần thuần thục.

Ba ngày sau, Hạo Thiên cùng Mông Phường đứng trước mặt Đại Tế Ti.

Hạo Thiên như có điều cảm nhận, liếc nhìn Mông Phường một cái: "Ngươi đã dung hợp bảy loại thần hỏa rồi?" Thấy Hạo Thiên nhìn ra, Mông Phường dừng lại một chút, gật đầu, trong tay một đoàn thần hỏa màu xám bốc lên.

Ngay cả Đại Tế Ti cũng phải liếc nhìn.

Hạo Thiên nhìn xem, lại cảm thấy đoàn thần hỏa này so với của mình, dường như thiếu đi chút gì đó.

Chỉ có khí tức tương đồng, có hình vô thực, lại như có lẫn tạp chất gì khác, nhưng cũng vô cùng đáng sợ.

"Tổng không thể để hắn bị tụt lại phía sau." Mông Phường lật tay thu lại thần hỏa, thần tình từ đầu đến cuối không thay đổi, có vẻ hơi âm trầm nhưng lại rất thận trọng.

Chỉ là, Hạo Thiên cũng có pháp dung hợp Thất Hỏa, Mông Phường liền thuận miệng hỏi: "Ngươi sớm đã dung hợp bảy loại thần hỏa rồi phải không?

Ở trong Thần Vực ấy." Y không nhìn thấy, chỉ là trực giác.

Hạo Thiên gật đầu.

Không những không nói, mà hắn còn dung hợp bảy loại thần hỏa… trước cả khi có được pháp dung hợp Thất Hỏa.

"Truyền thừa của Thất Hỏa Thần Điện chắc cũng có liên quan đến việc dung hợp thần hỏa nhỉ." Mông Phường thở dài một hơi, cũng

không để ý, chỉ cảm khái.

Y quả thực không làm được, cho dù có thêm mấy vạn năm thời gian ở lại trong di tích, y vẫn không làm được!

Bây giờ có thể thuận lợi dung hợp thất hỏa, là sau khi trở về Ngọc Thiềm Điện, mấy vị tộc lão ra tay, mới có thể kịp trước cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện, trong mấy ngày ngắn ngủi dung hợp được loại thần hỏa cuối cùng.

"Được rồi, giờ lành sắp đến rồi." Đại Tế Ti hôm nay, từ trên thần tọa bước xuống, dừng lại trước mặt Hạo Thiên và Mông Phường.

Nhìn hai người, Đại Tế Ti gật gật đầu.

Tàn Nguyệt Thành, ngoài điện, bỗng truyền đến một tiếng chuông ngân, liên tiếp ba tiếng.

"Đợi các ngươi thuận lợi trở về, cũng sẽ có tiếng chuông ngân chào đón, ta hy vọng lúc đó có thể vì một trong hai người mà mở tiệc." Đại Tế Ti giơ tay, trên bầu trời xuất hiện một thông đạo.

Một điểm kim quang từ trong tay áo Đại Tế Ti bay ra, mang theo Hạo Thiên và Mông Phường, trực tiếp tiến vào thông đạo, ánh sáng bao phủ lên hai người, kết thành một lớp lá chắn bảo vệ.

Sau đó đáp xuống một chiếc hạm lớn, hư không vô biên từ hai bên hạm thuyền lùi về phía sau, không biết đã vượt qua bao nhiêu vị diện, cuối cùng dừng lại ở một nơi.

Hạo Thiên từ trên boong tàu nhìn ra ngoài, nơi này tụ tập không ít cường giả.

Trước mặt họ là những bậc thang bằng bạch ngọc thẳng tắp lên tận trời, có không ít người đang bước lên đó, hóa thành một chấm đen nhỏ, hướng về phía cuối bậc thang xa xôi, nơi có tòa tiên cung lơ lửng.

“Đoạn đường tiếp theo, phải do hai ngươi tự đi.” Đại Tế Ti giơ tay, đặt lên vai Hạo Thiên và Mông Phường, đưa họ từ trên hạm thuyền xuống. … Đáp xuống điểm bắt đầu của bậc thang bạch ngọc, Hạo Thiên nhìn những người xung quanh, đều đi thành nhóm hai ba người, cũng có nhóm năm sáu người.

Vừa quan sát những người xung quanh như thường lệ, vừa bước lên bậc thang bạch ngọc thông thẳng lên trời.

Mông Phường nhìn về phía Hạo Thiên, thấy hắn dường như không rõ tình hình, liền mở miệng nói: “Hạo Thiên huynh, nơi này tên là Vạn Kiếp Thành.” “Ồ?” Hạo Thiên mới thăng lên Thần Giới không lâu, quả thực không hiểu rõ lắm.

“Nơi này chẳng có gì khác, chỉ có cường giả là nhiều nhất.” Mông Phường nói một câu như vậy, rồi theo bước chân của Hạo Thiên, hai người men theo bậc thang bạch ngọc đi lên.

Đi đến cuối bậc thang, là một khoảng đất trống cực kỳ rộng lớn, nhưng lúc này lại đứng đầy cường giả từ các vị diện khác nhau.

Người muốn tham gia cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện, trước tiên phải đến chỗ Tử Y Thiên Thần ngoài cửa tiên cung để nhận một khối ngọc bài.

Hạo Thiên ghi lại xuất xứ và tên họ, đưa một tia khí tức vào trong ngọc bài, cũng nhận được ngọc bài thuộc về mình.

Bên kia, Mông Phường cũng làm tương tự.

Bởi vì hai người đều đến từ Tàn Nguyệt Thành, tự nhiên được phân ở cùng một chỗ.

Tử Y Thiên Thần chỉ vào pháp trận truyền tống bên trái: “Bên đó là lối vào vòng sơ tuyển, tối đa có thể sáu người một tổ, sơ tuyển cũng là vòng loại, nếu không có đồng bạn nào khác, có thể cân nhắc chờ

đợi, tạm thời kết minh với các đội ngũ không đủ người." Trong ngọc bài có quy tắc của vòng sơ tuyển.

Hạo Thiên cầm ngọc bài, chìm ý thức vào trong, chốc lát liền hiểu ý của Tử Y Thiên Thần.

Nơi khảo hạch của vòng sơ tuyển là một huyễn cảnh.

Trong vòng sơ tuyển, tranh đoạt ngọc bài của người khác, một ngọc bài ba điểm, thu thập Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, một cây một điểm, trước khi trời tối đến được đích được hai mươi điểm.

Dưới một trăm điểm sẽ bị loại.

Lập đội cũng không nhất định phải đủ sáu người, ít người cũng có cái lợi của ít người.

Bởi vì sau khi lập đội, số điểm có được sẽ được chia đều cho mỗi người.

Sau khi tiến vào huyễn cảnh sẽ không thể lập đội nữa, nhưng có thể hợp tác, tự mình tính điểm.

Mông Phường nắm chặt ngọc bài, một lúc sau nhìn về phía Hạo Thiên: "Ta cảm thấy hai người chúng ta là đủ rồi, sau khi tiến vào huyễn cảnh có thể sẽ bị phân tán, lập đội có thể dựa vào ngọc bài để biết vị trí của đối phương, có thể truyền tin… Hạo Thiên huynh thấy thế nào?" Hạo Thiên gật đầu, kết nối với ngọc bài trong tay Mông Phường.

Hai người đồng thời bước vào trong trận pháp, khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt Hạo Thiên thay đổi, hắn đang ở trong một khu rừng.

Không may là, hắn và Mông Phường đã bị phân tán.

Nhưng đại khái có thể dựa vào ngọc bài cảm nhận được đối

phương cách khá xa.

Ra quân bất lợi, Mông Phường vội truyền tin: "Hạo Thiên huynh, đã phân tán rồi, vậy chúng ta tự hoạt động, tìm cơ hội hội hợp." Hạo Thiên tự nhiên không có dị nghị, chỉ là… nhìn một đám người từ trong rừng cây đi ra trước mắt, hắn lật tay thu lại ngọc bài, cầm Ngọc Hoàng Kiếm trong tay.

Chương 460

Một đội sáu người, mặc y bào màu vàng nhạt giống nhau, sáu Trung vị thần.

Người dẫn đầu là một thanh niên có ánh mắt âm u, y bào màu vàng nhạt thêu kim văn dị thú, ánh mắt tham lam quét qua Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên.

Chỉ tiếc nơi này là huyễn cảnh, tất cả đều là ảo ảnh, cướp đoạt đồ vật của người khác ở đây, ra ngoài cũng là tay trắng.

Thật đáng tiếc cho một thanh thần khí phẩm cấp không tầm thường.

Nhìn Hạo Thiên, gã thở dài một tiếng: "Gặp phải bọn ta, ngươi xui xẻo rồi." Gã không chút do dự hạ lệnh: "Giết hắn, một kẻ đi lẻ!" "Muốn nhặt của hời của ta, cũng phải xem các ngươi có nuốt nổi không!" Kiếm quang lóe lên, Hạo Thiên đã dùng kiếm chém chết hai Trung vị thần lao lên đầu tiên.

"Hít!" Bốn người còn lại dừng lại, kinh nghi bất định nhìn Hạo Thiên.

Cùng là Trung vị thần, tại sao người này lại mạnh như vậy!

Chúng không động, nhưng Hạo Thiên lại ra tay trước, lại một Trung vị thần nữa chết dưới kiếm của hắn.

Thi thể ngã xuống, ngọc bài bị cắt đứt liên kết, hóa thành một đạo lục quang, nhập vào ngọc bài của Hạo Thiên.

Thấy vậy, hai người còn lại bảo vệ thanh niên dẫn đầu, đã nảy sinh ý định rút lui.

Thanh niên kia lại như không biết sống chết, mở miệng nói: "Ta là

thiếu chủ Thịnh Kinh Môn, nếu ngươi giết ta, sau khi ra ngoài cứ chờ chết đi!" Thịnh Kinh Môn?

Chưa từng nghe qua.

"Vòng sơ tuyển quả nhiên cá mè một lứa, khó trách lại là vòng loại đầu tiên." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, kiếm trận đã thành, bao vây ba người vào trong.

Diệt.

Thấy ba điểm lục quang bay về phía mình, Hạo Thiên đi qua bên cạnh mấy cỗ thi thể trước mắt, vừa lấy ngọc bài ra xem một cái.

Tám điểm?

Hạo Thiên nhướng mày.

Vừa mới gặp sáu người, tốc độ giải quyết không thể nói là chậm, số điểm được chia đều cho mỗi người trong đội, đáng lẽ chỉ có ba điểm thôi mới đúng.

Lẽ nào Mông Phường bên kia cũng có thu hoạch?

Nghĩ vậy, Hạo Thiên thông qua ngọc bài hỏi một tiếng.

"Hạo Thiên huynh?

Bên ta không gặp ai, nhưng thu hoạch được mười cây Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo." Mông Phường dường như cũng vì lời của Hạo Thiên mà nhìn điểm số trên ngọc bài một cái.

"Hạo Thiên huynh gặp rắc rối rồi à? 89.

Có cần ta chạy qua không?" Hạo Thiên bay lượn trong rừng, hướng về phía Mông Phường, liếc nhìn ngọc bài: "Giải quyết rồi." Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo dễ kiếm vậy sao?

Hạo Thiên đặt một dấu hỏi trong lòng.

Hắn đã bay được một đoạn khá xa, nhưng vẫn còn cách Mông Phường rất xa… … Bên ngoài huyễn cảnh, trong một đại điện, lác đác có vài bóng người đứng.

Xung quanh mỗi bóng người đều có khí tức cực kỳ mạnh mẽ đáng sợ bao bọc, lúc này, vốn đang theo dõi tiểu bối trong gia tộc mình trên màn sáng, thỉnh thoảng chú ý đến đối tượng mà người bên cạnh để ý, khen ngợi nhau vài câu.

Nhưng lúc này, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào màn sáng chính giữa, im lặng trong giây lát.

Nội dung trên màn sáng này sẽ được chiếu ra bên ngoài cung điện, cho mọi người cùng xem.

Lúc này, trên màn sáng hiển thị hình ảnh cuối cùng khi Hạo Thiên một mình dễ dàng giải quyết sáu người.

Nhìn bóng người áo đen xách kiếm đi xa, một lão giả trong cung điện khẽ "Hửm" một tiếng, vuốt râu dài: "Đứa trẻ này từ đâu đến?

Cũng không tệ." "Đằng Lão, ngài là chủ sự của cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện lần này, mà cũng không biết sao?" Bên cạnh một vị thiên thần mặc váy màu vàng nhạt lên tiếng, nhưng sắc mặt âm trầm, hai quyền hơi siết chặt.

Nhìn kỹ, trên đai lưng của y, rõ ràng cũng có hoa văn dị thú giống như trên y bào của đội ngũ tự xưng là thiếu chủ bị Hạo Thiên chém giết.

Nghe y lên tiếng, lão giả "Ồ" một tiếng, như thể mới phản ứng lại.

"Thịnh Kinh Môn lần này có bảy suất nhỉ, Hi Ngọc Thiên Thần thật sủng ái trưởng tử, lại để năm người hộ tống thiếu chủ Thịnh Kinh Môn." Nghe vậy, Hi Ngọc Thiên Thần nhíu chặt mày, hận không

thể phất tay áo bỏ đi.

Để năm người hộ tống ấu tử, ai ngờ vừa bắt đầu đã bị một người giết sạch, bị loại khỏi vòng sơ tuyển?

Toàn là một đám phế vật vô dụng!

Ngước mắt, y mang theo mấy phần thâm ý nhìn bóng Hạo Thiên đi xa trên màn sáng.

Đáng hận nhất là, tên tiểu tử không biết sống chết kia, đã báo danh hiệu Thịnh Kinh Môn, lại còn giết cả sáu người, không coi Thịnh Kinh Môn ra gì!

Lão giả được gọi là Đẳng Lão phất tay áo, hình ảnh mấy cỗ thi thể nằm trước mặt Hi Ngọc Thiên Thần, biến thành một bóng người mặc váy màu vàng nhạt khác.

Thiếu nữ kia, giữa mày có mấy phần ôn uyển, dung sắc nhàn nhạt, đang đi cùng mấy bóng người.

"Ha ha, Tô Dung của Thịnh Kinh Môn cũng là Trung vị thần rồi nhỉ, có mấy phần khả năng thắng." Lão giả nhàn nhạt nói một câu: "Nghe nói y thuật của tiểu nữ Hi Ngọc Thiên Thần rất tuyệt vời." "Thần Giới thực lực vi tôn, một tay y thuật thì có ích gì cho người khác?" Hi Ngọc Thiên Thần linh cảm thấy Đẳng Lão đang cố tình chọc vào chỗ đau của y, bực bội nói.

Cuộc đối thoại bên ngoài, Hạo Thiên tự nhiên không thể biết được.

Hắn đang nhìn một cây linh thảo tỏa ra linh khí nhàn nhạt trước mặt.

Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, tên là cửu chuyển, loại cỏ này phải nở hoa chín lần, sẽ kết ra một quả màu xanh, chỉ lúc này mới trưởng thành.

Nếu gặp được cây Cửu Chuyển Diệp kết quả may mắn, có thể lấy đi trực tiếp.

Nhưng như cây mà Hạo Thiên gặp, phải chờ một chút.

Hạo Thiên yên lặng đứng bên cạnh linh thảo, hắn đã cảm nhận được, bên trái có một đạo khí tức ẩn nấp.

Có một người, đang rình rập trong bóng tối.

Chỉ là, kẻ đó tưởng rằng mình ẩn nấp rất tốt, Hạo Thiên không hề phát hiện.

Hạo Thiên đang chờ linh thảo trưởng thành, thực ra, cũng là đang chờ kẻ đó ra tay.

Một lúc sau, bông hoa màu trắng trên đỉnh linh thảo bay xuống đất, trong linh hoa, chậm rãi kết thành một quả.

Khí tức bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tung một đòn về phía Hạo Thiên.

"Thượng vị thần." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Kẻ đó nghe vậy, nhếch khóe môi.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười liền cứng lại bên môi.

Chương 461

Một đạo kiếm quang lướt qua cây Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trên đất, cũng xuyên qua thân thể y.

Mười mấy đạo quang mang màu xanh lướt vào ngọc bài treo bên hông Hạo Thiên.

Hạo Thiên liếc nhìn điểm số trong ngọc bài, rồi nhìn thi thể hư ảo trên đất.

Trước đó giết đội sáu người kia, chỉ tăng được sáu điểm, bởi vì lúc đó mới bắt đầu, đội đó là người đầu tiên mà hắn gặp.

Người này, trước khi gặp hắn, đã có được hơn mười điểm, cho nên khi hắn giết y, số điểm y có được cũng được chuyển vào ngọc bài của hắn.

Nói như vậy… sau này tìm Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, còn lâu mới bằng giết người lấy điểm.

Hơn nữa, Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo cũng không dễ tìm.

Hạo Thiên nhìn mảng xanh biếc chỉ còn lại rễ cây trên đất, bất đắc dĩ lắc đầu, ít nhất đi một đoạn đường, chỉ gặp được một cây này, bên cạnh còn có người rình rập.

"Hạo Thiên huynh, có thể thoát thân đến đây không?" Trong ngọc bài truyền đến một tin nhắn của Mông Phường: "Bên ta có một mảnh linh thảo nhỏ, nhưng… sau ta, lại đến hai đội người, ta trốn trong bóng tối không ra được." Mông Phường bị hai đội người chặn lại, trong lòng đang phiền muộn.

Bây giờ, linh thảo không thể lấy được, một lát nữa có khi mạng cũng không giữ được.

Nếu chỉ có một đội, y còn có thể giải quyết, nhưng hai đội, trong đó có một cường giả, chỉ có Hạo Thiên cũng đến, kìm chế được cường giả kia, mới có khả năng kiếm được một số điểm không nhỏ ở đây.

Hạo Thiên tìm đến vị trí của Mông Phường theo chỉ dẫn, từ trên cao nhìn xuống, nhìn tin nhắn trong ngọc bài mới hiểu rõ tình cảnh của Mông Phường lúc này.

Mông Phường đã vào một hang động dưới chân núi, mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo kia ở trong động.

Mông Phường trốn ở sâu trong động, hai đội người đối đầu bên ngoài động, cũng không có ý định ra tay vội, cứ thế giằng co… … Phía sau Tử Y Thiên Thần ngoài điện, lúc này có mấy màn sáng khổng lồ, lần lượt hiển thị hình ảnh tranh đấu trong mấy huyễn cảnh.

Trong một màn sáng, hiển thị hình ảnh hai đội sáu người đối đầu bên ngoài hang động.

Không thể không chú ý, bên cạnh hai luồng sáng khác màu, có hai chấm nhỏ cùng màu đang khẽ nhấp nháy.

Đó chính là Mông Phường và Hạo Thiên.

"Hai người này điên rồi à?

Người của Thủy Ngọc Cung và Ngự Phong Kiếm Môn thần tiên đánh nhau, dám ở bên cạnh xem?" Trên khoảng đất trống ngoài tiên cung, lúc này có một số người đang dừng lại, những người này đều là thiên tài từ các vị diện khác bị loại khỏi huyễn cảnh.

Cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện lúc này quả thực không còn duyên với họ, chỉ là có đồng môn vẫn còn trong huyễn cảnh, ở lại cũng là để thăm dò những nhân vật lợi hại trong đó.

Thậm chí có người còn nghiêm túc, cầm bút giấy ghi chép, chỉ là

trên giấy thường viết một đoạn dài, rồi lại bị một vệt mực đen gạch đi.

Cuộc tranh đấu trong huyễn cảnh thực sự quá kịch liệt, người vừa mới thoát khỏi vòng vây của ba người, giây sau đã bị người khác một kiếm chém chết, biến thành mấy điểm lục quang rơi vào ngọc bài của người khác.

Có mấy người tụ lại một chỗ ghi chép, trao đổi thông tin với nhau.

Tử Y Thiên Thần thấy vậy cũng không ngăn cản, chỉ trông coi màn sáng.

Thậm chí có người tiến lên, nếu không phải yêu cầu quá đáng, nàng cũng sẽ đáp ứng.

Lúc này có một người đi đến bên cạnh Tử Y Thiên Thần, dâng lên một hộp ngọc nhỏ trong tay, khẽ nói mấy câu, làm Tử Y Thiên Thần che miệng cười.

Nàng phất tay áo, hình ảnh trong hang động được phóng to.

Mọi người trên khoảng đất trống mới nhìn thấy, trong hang động lại mọc um tùm một mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, nhìn sơ qua, sợ rằng có đến sáu bảy mươi cây!

Một trăm điểm có thể qua vòng sơ tuyển, nơi này đã có thể được sáu bảy mươi điểm.

Lúc này, cả mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo đều nở đầy hoa trắng nhỏ, chẳng bao lâu nữa là có thể trưởng thành thu hái.

Cũng khó trách hai đội bên ngoài hang động đều đang chờ, không lập tức ra tay.

Bởi vì nhất thời, họ đều không thể giải quyết được đối phương.

“Nhìn sâu trong hang động…” Bỗng có một người nhìn màn sáng

lên tiếng.

"…" Mọi người mới nhìn thấy, sâu trong hang động, ở một góc khuất, từ cửa động nhìn vào, góc thứ ba có thể thấy đó là một ngã rẽ không có lối ra.

Trên đỉnh ngã rẽ này, có một tảng đá dài kẹt vào vách đá.

Lúc này, trên tảng đá có một bóng người áo xám.

"Khó trách hai đội người bên ngoài hang động, là có tồn tại này, sợ rằng người trong hang động đã phát hiện trước mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo chưa trưởng thành, chờ rồi lại chờ, chờ đến hai đội người." "Vậy trên đỉnh núi kia có đồng đội của hắn?" Tử Y Thiên Thần nể mặt mà chuyển hình ảnh trên màn sáng sang người Hạo Thiên.

Phía dưới là hai đội người, một mình hắn đứng trên đỉnh núi ẩn nấp, trông có vẻ hơi tiêu điều.

"Ha ha ha ha ha." Người bên ngoài không nể mặt mà cười phá lên.

Trong tiếng cười, có một giọng nói yếu ớt vang lên: "Ta cảm thấy, người áo đen trên núi kia có chút quen mắt?" Lúc này, pháp trận truyền tống của huyễn cảnh có một vầng sáng lóe lên.

Lại có người bị loại khỏi huyễn cảnh.

Vốn cũng không thu hút sự chú ý, nhưng lần này ra nhiều người một chút, đủ một đội, sáu người, mặc y bào màu vàng nhạt thống nhất.

Sau khi hoàn toàn bước ra, họ cảm thấy ánh mắt nhìn mình có chút nhiều.

Trong đám người, loáng thoáng có tiếng nói.

"Thịnh Kinh Môn?

Cả một đội đều bị loại?" Có một giọng nói: "Bị loại từ sớm rồi, không nên ra chậm như vậy." Nghe câu này, thanh niên dẫn đầu bước ra nắm chặt hai tay, ánh mắt âm u hung hăng quét về phía đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bị giết trong huyễn cảnh, ý thức rút ra, có thể ra khỏi huyễn cảnh rồi.

Nhưng hắn và mấy người Thịnh Kinh Môn lại không làm vậy, chọn cách nằm im không động đậy trên đất, hận không thể đó không phải huyễn cảnh, mà là thật, thật sự chết ở đó.

Không thông qua được, càng cảm thấy mất mặt.

Vì cuộc thi khiêu chiến thiên tài tuyển chọn này, không biết đã chuẩn bị bao lâu, môn phái cũng đã dốc không ít tâm huyết vào người hắn, kết quả vòng sơ tuyển đã bị loại, toàn quân bị diệt!

Cả một đội người, bị một người giải quyết!

"Thiếu chủ…" Tô Nghiêm Quắc nghe lời của người phía sau, quay đầu nhìn màn sáng sau lưng Tử Y Thiên Thần dưới bậc thềm tiên cung.

Trên màn sáng, một bóng hình khắc cốt ghi tâm không thể quên!

Hắn đứng yên, định chờ Hạo Thiên ra khỏi huyễn cảnh, nhưng lúc này, trong đám người có một giọng nói run rẩy vang lên.

"A, ta nhớ ra rồi!

Người mặc áo bào đen trên núi kia, chính là người một mình đã loại cả sáu người của Thịnh Kinh Môn!" Giọng nói của người này không lớn cũng không nhỏ.

Nhưng những người có thể đứng ở đây, tuy bị loại, nhưng ai mà không phải là thiên tài một phương?

Chương 462

Ánh mắt nhìn về phía đội Thịnh Kinh Môn càng nhiều hơn, công khai có, ngấm ngầm có, Tô Nghiêm Quắc muốn nổi giận cũng không được.

Chỉ có thể nuốt ngược cơn giận vào trong, liếc nhìn bóng Hạo Thiên trên màn sáng, nghiến răng nghiến lợi: "Đi!" … Hạo Thiên trên đỉnh núi nắm chặt ngọc bài, nhìn cảnh tượng bên dưới thở dài một hơi, nhưng lại nhếch khóe môi, truyền tin cho Mông Phường: "Vận khí của ngươi quả thật tốt." Một khối ngọc bài một điểm lục quang ba điểm, số điểm trong tay hắn và Mông Phường chia đều, nhưng với những người bên dưới và Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trong hang động, trực tiếp có thể đảm bảo hai người Hạo Thiên và Mông Phường qua vòng sơ tuyển, thừa sức.

"Hạo Thiên huynh, đừng đùa nữa." Mông Phường có chút yếu ớt.

Nếu Hạo Thiên không mạo hiểm, y chỉ có thể đợi những người ngoài hang động đánh xong, hái hết Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trong hang động rồi rời đi, mới có thể thoát khốn.

"Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trong hang động còn bao lâu nữa mới kết quả?" Hạo Thiên hỏi một câu.

Mông Phường lấy lại tinh thần: "Một tuần trà!" "Vậy thì chờ đi." Hạo Thiên nghe vậy, trực tiếp ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, nhưng vẫn âm thầm quan sát những người bên dưới.

"Chờ?

Chờ gì?" Mông Phường có chút ngẩn người, chẳng lẽ thật sự để những người bên ngoài kia đánh xong, lấy xong rồi vỗ mông bỏ đi? 90.

Y đã bị vây ở đây gần nửa canh giờ rồi.

"Đợi họ tiến vào hang động, ngươi ra tay, ta ở bên ngoài, một người cũng không thoát được." Mông Phường nghiêm mặt: "Hạo Thiên huynh, có nắm chắc không?" "Ngươi có sợ chết không?" Hạo Thiên cực kỳ kiên nhẫn nhếch khóe môi.

"Lúc đầu chỉ có một người vào hang động, đi một vòng bị Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trên đất thu hút sự chú ý, sau đó chạy ra ngoài báo tin cho đội thứ hai, hai bên ở ngoài động không vào nữa.

Ta sợ thêm hai người nữa vào là ta bị phát hiện rồi." Rốt cuộc cái hang động này, thật sự không dễ trốn người.

Mông Phường có sợ chết không?

Y nghiến răng: "Khả năng ta bị phát hiện quá lớn, dù sao cũng khó thoát khỏi cái chết, Hạo Thiên huynh nếu dám làm, ta cũng dám!" Hai phe người bên dưới, rốt cuộc không đánh nhau, đều là những đội ngũ hiện tại vẫn còn nguyên vẹn, trong tay đã có không ít điểm tích lũy, không muốn hy sinh hai đồng đội để đổi lấy một mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo.

Cho nên, cuối cùng họ quyết định chia đều số điểm trong hang động.

Mỗi bên cử một người vào hái, sau đó rút lui, tự mình phân tán.

Mông Phường nghe được tin này, vội vàng truyền tin cho Hạo Thiên.

Trên màn sáng ngoài tiên cung, mọi người thấy Hạo Thiên thu lại tư thế, xách Ngọc Hoàng Kiếm, thẳng từ trên đỉnh núi rơi xuống, thẳng hướng về phía hai đội ngũ kia.

"Đi nộp mạng à?" Ngoài tiên cung, mọi người chợt đồng thanh thốt lên một câu.

“Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận.” Kiếm trận từ trên trời rơi xuống, giữa không trung hóa thành một đạo kiếm trận cực kỳ mạnh mẽ, trung tâm kiếm trận lơ lửng một thanh thần khí thập ngũ phẩm!

Uy thế vô biên đè xuống, hai đội bên dưới phản ứng gần như đồng thời, một tay vung uy thế về phía bóng người chưa nhìn rõ, một mặt tiến vào hang động.

Mông Phường trong hang động: “…!” Hạo Thiên muốn hại chết y!

Chỉ là, Mông Phường rốt cuộc vẫn ôm một tia tin tưởng, ra tay ngay lúc những người đó chen vào.

Dưới áo bào xám, một thanh ám nhận màu đen vô quang từ trong tay áo bay ra, nhanh chóng thu gặt hai mạng người, sau đó quay trở lại tay Mông Phường.

Hai đội người vừa vào hang động, phát hiện hai người đã ngã xuống, quay mắt nhìn về phía Mông Phường ở sâu trong hang động.

Mông Phường đã bị lộ.

Sau đó, có những điểm sáng màu trắng xám tràn vào trong hang động, trong chốc lát, khắp nơi đều là xương trắng.

Mông Phường không ra tay, lòng còn sợ hãi nhìn Hạo Thiên từ ngoài hang động đi vào vẫy tay, mười mấy khối ngọc bài trên đất hóa thành một mảng lục quang lớn, tràn về phía Hạo Thiên.

“Thần hỏa không đốt cả ngươi thành tro là may rồi.” Hạo Thiên nửa đùa nửa thật.

Sắc mặt Mông Phường hơi tái nhợt, thanh hắc nhận vô quang trong tay tỏa ra ánh sáng màu xám, đó chính là thần hỏa có được từ pháp dung hợp Thất Hỏa trong Thất Hỏa Thần Vực.

Lúc này, chỉ cảm nhận được khí tức thần hỏa chưa tan của Hạo

Thiên trong hang động, hỏa quang màu xám trên lưỡi đao cũng đang khẽ run rẩy.

"Quả nhiên phải có được truyền thừa của Thất Hỏa Thần Vực, mới có thể thể hiện ra uy thế thực sự của thần hỏa dung hợp sao?" Mông Phường lẩm bẩm một câu.

Trong đại điện tiên cung, mấy vị tồn tại đáng sợ không nghe được cuộc đối thoại của Hạo Thiên và Mông Phường, nhưng có thể thấy được vô biên đạo văn hiện ra sau lưng Hạo Thiên, và thần hỏa màu xám của hai người như xuất phát từ cùng một nguồn!

Trong đại điện, hình ảnh của Hạo Thiên và Mông Phường lúc này đã trở thành tâm điểm.

Lão giả tóc bạc trắng ngẩn người một lúc, sau đó cười lên.

"Lại có được truyền thừa của Thất Hỏa Thần Vực, hai người này, thật thú vị." "Tàn Nguyệt Thành, Đại Tế Ti." Hi Ngọc Thiên Thần mặc váy màu vàng nhạt như thể nắm được thứ gì đó quan trọng, nhìn chằm chằm vào hai người trong màn sáng, âm trầm nói.

"Thiên tài tung hoành thì sao?

Bao nhiêu thiên tài chẳng phải chết yểu khi vừa mới vươn lên sao?" "Hi Ngọc Thiên Thần." Lão giả nhìn y, nhàn nhạt cảnh cáo: "Nơi này tập trung các thiên tài từ các vị diện tham gia sơ tuyển, đều là khách của Vạn Kiếp Thành, ta sẽ không để những tiểu bối này xảy ra chuyện ở đây." "Hừ." Hi Ngọc Thiên Thần lộ vẻ bất mãn, nhưng rốt cuộc bị khí thế của lão giả áp chế, chỉ cười lạnh một tiếng: "Cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp, Đằng Lão thật sự cho rằng chỉ bằng hai người họ, có thể đi đến cuối cùng sao?" … Trong đại điện, màn sáng nhàn nhạt ẩn đi thành những hình ảnh khác, lão giả liếc nhìn Hi Ngọc Thiên Thần chưa từ bỏ ý định, trầm ngâm nói một câu.

“Không đi đến cuối cùng thì sao?

Lão hủ quyết định thu hắn làm đệ tử.” Lời này vừa dứt, không chỉ Hi Ngọc Thiên Thần, mà mấy đạo khí tức mạnh mẽ khác trong điện cũng chấn động.

Đằng Lão là ai?

Lão thành chủ của Vạn Kiếp Thành, trở thành Chủ Thần không biết bao nhiêu năm tháng, sớm đã ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, nghe nói nhiều năm trước đã có thể sắc phong Thần Vương.

Chỉ không biết vì sao, vẫn luôn ở lại nơi này.

Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai thấy Đằng Lão ra tay, nhưng không ai dám xem thường vị lão giả vẫn luôn vững vàng trên ngôi vị thành chủ Vạn Kiếp Thành.

Bây giờ, Đằng Lão lại nói, đã nhìn trúng một tiểu bối mới nổi lên trong vòng sơ tuyển của cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện?

Không thể tin được!

Lúc này, trong đại điện lại truyền ra một tiếng cười sảng khoái của một nam tử, mặc y bào hai màu huyền hắc đứng ở góc, nếu không lên tiếng, sợ rằng không ai nhìn về phía đó.

Nhưng điều đó không có nghĩa là thân phận của y không có tiếng nói ở đây, ngược lại, ngoài Đằng Lão và Hi Ngọc Thiên Thần, đệ tử Cổ Huyền Tông dưới trướng y là đông nhất ở Vạn Kiếp Thành.

Là tông chủ, thực lực của y thậm chí còn mạnh hơn Hi Ngọc Thiên Thần một bậc.

Lúc này, y chắp tay với Đằng Lão: “Ta vốn cũng nhìn trúng tiểu tử này, định chiêu mộ vào tông môn, hợp ý ta, nhưng Đằng Lão đã mở lời trước, ta tự nhiên không dám tranh đệ tử với Đằng Lão.” Cổ Mạch

Thiên Thần vuốt cằm, trầm ngâm: “Ta thấy đồng bạn của tiểu tử này cũng không tệ, thanh ám chủy trong tay đã dung hợp thần hỏa, sợ rằng là thần khí siêu việt thập phẩm rồi, nếu có thể ở lại Vạn Kiếp Thành, ta định sẽ dẫn nhập vào tông môn.” Nam tử vừa dứt lời, bên cạnh có một tiếng hừ nhẹ, ý vị không rõ: “Cổ Mạch Thiên Thần động tác cũng nhanh thật.” Thấy Hạo Thiên sắp thành đệ tử của Đằng Lão, vội vàng kết giao với đồng bạn của tiểu bối kia, chỉ là thu vào tông môn, chứ không phải thu làm đệ tử, Cổ Mạch tính toán một tay thật hay.

Cổ Mạch Thiên Thần chỉ cười không nói.

Hi Ngọc Thiên Thần lúc này đã tức không nhẹ, nhắm mắt lại, rốt cuộc không nói thêm gì vào lúc này.

Y tự nhiên không ngu ngốc đến mức đi làm mất mặt Đằng Lão lúc này, nhưng nhìn kẻ đã loại trưởng tử của mình, cắt đứt khí vận của Thịnh Kinh Môn, y sẽ buông tha sao?

Mơ đi!

Trong hang động của huyễn cảnh, Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo trên đất, những bông hoa trắng run rẩy bị một trận gió thổi vào hang động làm rụng lả tả, trên đất ngổn ngang mười mấy thi thể, một mảnh hỗn độn, nhưng linh thảo lại không hề bị ảnh hưởng mà kết ra từng quả màu xanh.

“Thành rồi!” Mông Phường giơ tay, thu lấy một mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, nhìn số điểm tăng vọt trong ngọc bài, lòng đầy thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên đang dựa vào vách đá.

Chương 463

“Hạo Thiên huynh, số điểm của hai ta đã đủ, còn hai canh giờ nữa mới trời tối, chúng ta đến đích kết thúc vòng sơ tuyển chứ?” “Không vội.” Hạo Thiên chậm rãi mở miệng, rồi đột nhiên làm một động tác ra hiệu im lặng với Mông Phường.

Mông Phường phản ứng cực nhanh thu liễm khí tức, thân hình áo xám lùi về sau, dựa sát vào vách đá như Hạo Thiên.

Vừa đứng vững, đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đến gần, kèm theo tiếng nói chuyện.

“Kỳ lạ thật, huyễn cảnh này rõ ràng cũng không lớn, không biết tại sao, người lại không nhiều, đi gần hết nửa huyễn cảnh rồi, điểm số vẫn chưa đủ.” Là giọng của một thanh niên.

“Ai, không phải người ít, ta thấy…” Tiếp theo, lại là một giọng thiếu nữ trong trẻo, mơ hồ là người dẫn đầu đội ngũ.

Lời của nàng chưa dứt, lại dừng lại.

Bởi vì người bên ngoài, đã thấy dấu vết kiếm trận để lại ngoài hang động.

Trên mặt đất gồ ghề, một mảng màu xám, cỏ cây không biết bị hất đi đâu, trên đất có từng cái hố lớn, trông như hàng ngàn thanh kiếm mang theo uy thế ngút trời rơi xuống.

Quy mô kiếm trận không lớn, chỉ vừa đủ bao phủ một mảnh trời đất nhỏ ngoài động, nhưng uy thế không tan, vô cùng đáng sợ.

Một đội sáu người.

Hạo Thiên nghe thấy tiếng bước chân của một người đi đến ngoài hang động.

Nhìn thấy mười mấy cỗ thi thể trong động, người đó lại không quay đầu bỏ đi, mà bước một bước vào trong động.

Một bóng hồng y xinh đẹp lập tức soi sáng một góc trời đất nhỏ, dung mạo của chủ nhân giọng nói trong trẻo của thiếu nữ còn kinh diễm hơn cả giọng nói của nàng, hàng mi dài che phủ một đôi mắt như vầng trăng sáng.

Điều khiến Hạo Thiên ngạc nhiên hơn là, đối phương liếc nhìn hắn đang ẩn nấp khí tức, sau đó lại chuyển ánh mắt sang người Mông Phường ở sâu trong hang động, rồi lại quay về người hắn.

"Những người này, là ngươi giết sao?" Thấy Hạo Thiên không nói gì, nàng cong mắt cười: "Ta không tìm phiền phức, chỉ chào hỏi một tiếng, làm quen, ta là Ninh Hạo Nguyệt của Khuynh Sơn Thành." Thiếu nữ trong tay cầm một chiếc quạt xương màu trắng ngà, cực kỳ mỏng nhẹ, nhưng lại có khí tức nặng nề chồng chất lên trên, một thanh thần khí thập tứ phẩm.

"Hạo Thiên." Đối phương đã tỏ ra thiện ý, Hạo Thiên đơn giản báo tên họ.

Ninh Hạo Nguyệt khẽ mở miệng, nhưng thoáng chốc lại nở một nụ cười, lui ra ngoài, dẫn người rời khỏi nơi này. … "Đại sư tỷ!" Người bên cạnh Ninh Hạo Nguyệt khẽ hỏi một câu, giọng điệu có sự giãy giụa bất mãn tinh vi: "Người quen sao?" Ngoài hang động, Ninh Hạo Nguyệt dẫn người đi chậm rãi, đầu cũng không quay lại: "Mới gặp, không quen." "Vậy tại sao lại đi?" Một đội sáu người, trong hang động hai kẻ đi lẻ, không nên… Ninh Hạo Nguyệt khẽ cười một tiếng, giọng không lớn không nhỏ, cũng không sợ đi chưa đủ xa, lời bị Hạo Thiên nghe thấy.

"Ngươi không thấy trong những người ngã trên đất có người của Thủy Ngọc Cung và Ngự Phong Kiếm Môn của Vạn Kiếp Thành

sao?" Những tông môn lớn đều có phục sức và đồ văn thống nhất, rất dễ nhận ra.

Giọng của thanh niên rõ ràng dừng lại, nhưng lại khẽ hừ một tiếng: "Vậy thì sao?" "Vậy ngươi có thấy những người ngã trên đất ngoài người của Thủy Ngọc Cung và Ngự Phong Kiếm Môn không?" Giọng của Ninh Hạo Nguyệt cực nhạt, gần như không mang theo cảm xúc.

Thanh niên mở miệng cuối cùng cũng hoàn hồn, không nói nữa, trong lòng chấn động.

Phải rồi, chết mười mấy người, sống sót chỉ có hai người.

Hắn không hỏi thêm những câu như "Biết đâu những người đó không phải do hai người trong hang động giết, mà là do hai đội tự tàn sát lẫn nhau, hai người kia chỉ ở bên cạnh nhặt của hời" nữa.

Hắn tin tưởng phán đoán của Ninh Hạo Nguyệt, không động thủ với hai người kia là đúng.

Hạo Thiên và Mông Phường từ trong hang động ra ngoài, liếc nhìn đội ngũ đi xa, không dừng lại mà đi về một hướng khác.

Mông Phường loáng thoáng phân biệt được phương vị, quay đầu nói với Hạo Thiên bên cạnh: "Hạo Thiên huynh, chúng ta bây giờ đang đi ngược hướng với đích đến." "Đích đến?" 91.

Hạo Thiên dường như cười, cực nhẹ cực nhạt nói một câu khiến Mông Phường da đầu tê dại: "Ngươi có tin, những người chạy đến đích mà ngọc bài chỉ hướng trước khi trời tối sẽ phải chờ một trận công cốc không?" "Tại sao?" Mông Phường ngạc nhiên.

Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Bởi vì nội dung vòng sơ tuyển có hai mục cộng điểm, một là cướp đoạt ngọc bài và Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, hai là đến đích, không sai chứ?" Mông Phường gật đầu, nhưng

vẫn không có manh mối, không đoán ra được.

Hạo Thiên nắm chặt ngọc bài, trong nháy mắt đã bay được một đoạn xa trong huyễn cảnh. 92.

"Ngươi tưởng đây là kỳ khảo thí gia tộc, đưa cho đệ tử vài món pháp khí rồi xoa đầu, tộc trưởng vẻ mặt hài lòng vì hậu kế hữu nhân sao?" "…Không phải." Mông Phường nén một hơi, có chút phiền muộn.

Hạo Thiên nói: "Ngươi cũng thấy rồi, vòng tuyển chọn là vòng loại, rõ ràng là muốn loại càng nhiều người càng tốt, vậy tại sao lại cho chúng ta điểm?" "Cho điểm?" Hạo Thiên nhất thời không nói gì.

Mông Phường nhớ lại nội dung quy tắc trong ngọc bài, hình như, trước khi trời tối đến đích được cộng hai mươi điểm?

Đủ một trăm điểm, hai mươi điểm cuối, hình như, đúng là giống như cho, cho có vẻ hơi hào phóng?

Đúng là có chút kỳ lạ, vòng loại vốn là để loại càng nhiều người càng tốt, tại sao lại cho hai mươi điểm để giữ lại thêm một số người.

Mông Phường không nói gì.

Bước chân của Hạo Thiên lại dừng lại, lúc này, hai người gần như đã đến rìa huyễn cảnh, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay quét ngang vào không trung, dùng sức mạnh kinh thiên động địa vung ra một đạo kiếm quyết, uy thế khuấy động trong hư không, lại phản hồi lại từng đợt gợn sóng.

"Hít…" Hạo Thiên nghiến răng, bức tường ở đây cũng quá vững chắc, nhất thời không phá được.

Nhưng vốn dĩ hắn cũng chỉ định thử một chút, không có ý định thực sự phá vỡ huyễn cảnh này.

Đó sẽ làm loạn quy củ, phá hỏng quy tắc.

Cho nên chỉ thăm dò một chút thôi.

Nhìn hàng vạn đạo văn quang vựng hiện ra trước mắt trong nháy mắt, nếu là người khác, dù là cao thủ chuyên về lĩnh vực này, cũng sợ nhất thời đầu óc choáng váng không tìm ra manh mối.

Hạo Thiên lại trong khoảnh khắc đã nắm được quỹ tích, lộ ra ý cười.

"Tìm thấy rồi!" Mông Phường có thể có tạo nghệ cao như vậy, tự nhiên không phải là kẻ si ngốc chỉ biết tu hành.

Hạo Thiên làm rõ ràng như vậy, y hiển nhiên đã nhìn ra manh mối, mở miệng nói: "Chẳng lẽ, huyễn cảnh này là một đại trận, đích đến, là sinh môn của trận pháp, không phải là hướng mà ngọc bài chỉ?" "Ồ, ngươi thử xem." Hạo Thiên để Mông Phường thử.

Mông Phường giơ tay, chạm vào hư không, cẩn thận thăm dò đại trận này.

Thử vài lần, một lúc sau, mới thở ra một hơi, nhìn về phía Hạo Thiên: "Ta thử suy diễn biến hóa trong đại trận, có chút khó khăn… nhưng nơi cuối cùng chỉ đến, quả thực không phải là hướng lối ra trong ngọc bài." Nhưng Mông Phường có mấy phần do dự: "Nhưng nếu, quy tắc yêu cầu ta đi theo hướng ngọc bài chỉ, thì phải làm sao?" "Trong quy tắc có nói nơi ngọc bài chỉ đến chính là đích đến không?

Ta không tin lại cho điểm trắng trợn như vậy." Hạo Thiên lắc đầu: "Con đường đại đạo, mỗi người có con đường riêng, nếu ngươi có con đường muốn đi, ta không ngăn cản." Mông Phường lại trả lời rất nhanh: "Ta tin lời ngươi." Khi Hạo Thiên chỉ ra sinh môn của đại trận, y đã tin. 93.

Chỉ là hướng cẩn thận, tính cách là vậy, nhưng khi cần đưa ra

quyết định, Mông Phường sẽ không bao giờ do dự không quyết. … Trong huyễn cảnh, bàn tay lơ lửng giữa không trung của Mông Phường nắm chặt thành quyền thu về bên người, nhìn về phía Hạo Thiên: "Ta đi cùng ngươi." Khóe môi Hạo Thiên khẽ nhếch lên.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Hạo Thiên phảng phất như một linh hồn lão giả dung hợp trong thân thể của một thanh niên, nhưng lúc này, lại sinh ra mấy phần khí phách thiếu niên.

Theo sự suy diễn của Hạo Thiên, họ nhanh chóng tìm được sinh môn của đại trận.

Đó là một cánh cửa ánh sáng khổng lồ màu vàng.

Trước cánh cửa ánh sáng, mọi thứ dường như trở nên nhỏ bé.

Có thể phát hiện ra điều không ổn, hiển nhiên không chỉ có hai người họ… Bên cạnh cánh cửa ánh sáng, lúc này có một đội người đang đứng, chỉ là không đủ số, chỉ có năm người.

Trong đó bốn người mặc y bào màu xanh nhạt, hiển nhiên là đồng môn.

Chương 464

Đối diện bốn người, ở khoảng cách rất gần, đứng một nữ tử mặc váy màu vàng nhạt ôn uyển.

Đội người này đang dừng chân trước cửa ánh sáng, nói chuyện.

"Vân sư huynh, thật sự phải làm như vậy sao?" Giọng nói dịu dàng của nữ tử theo gió nhẹ, bất đắc dĩ mà bi thương truyền vào tai Hạo Thiên.

Hạo Thiên và Mông Phường chưa đến gần, chưa bị đội người kia phát hiện, nghe tiếng, lúc này dừng bước. 94.

Đối diện nữ tử mặc váy màu vàng nhạt, một nam tử trông cực kỳ ôn hòa nhìn nữ tử đầy tình cảm, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng vực sâu, thiếu kiên nhẫn, hạ thấp giọng nói: "Tô Dung, ngươi cũng vậy, không nên góp vui vào cuộc thi tuyển chọn thiên tài này. 95.

Bây giờ góp vui cũng xong rồi, nghe lời sư huynh, sau này nguy hiểm quá nhiều, sư huynh không nhất định bảo vệ được ngươi.

Kết thúc ở đây rồi ra ngoài đi!" "Vân sư huynh!" Nữ tử được gọi là Tô Dung dùng thêm mấy phần sức lực siết chặt ngọc bài trong tay, mím môi, ánh mắt quật cường: "Còn một canh giờ nữa, ta quay lại lấy đủ điểm rồi ra ngoài không được sao?" Trong đội ngũ, có một tiếng cười khẩy rất nhẹ, nói nhỏ với Tô Dung: "Ngươi tưởng đại trận dễ suy diễn lắm à?

Bọn ta bây giờ vận khí tốt, tình cờ tìm được, mấy khắc sau cánh cửa này không biết còn ở đây không." "Vân sư huynh bây giờ khách sáo bảo ngươi giao điểm số ra, ngươi có gì không vui à?" "Không phải vì ngươi vô dụng, một mình làm ảnh hưởng đến điểm số của cả đội ngũ." Tô Dung nghe những lời này, nhìn Vân sư huynh đang mặc y

phục, cắn chặt môi, bị ép đến mức run rẩy rút trường kiếm ra khỏi vỏ, chậm rãi đưa về phía người trước mặt.

Đưa được một nửa, cổ tay Tô Dung như thể bị sức nặng của kiếm làm chùng xuống, lùi lại hai bước.

Lắc đầu, nàng dùng nắm đấm đang cầm chuôi kiếm chỉ vào người nói năng gay gắt nhất trong bốn người đối diện: "Điểm số của ta, là phát hiện một mảnh Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo mà có, ta quan sát số điểm của ngươi, đóng góp chắc cũng là vô dụng nhất, ngươi đưa ngọc bài của mình ra đi!" "Nực cười!

Lời của Tô Dung, nếu không có ta, một mình ngươi giữ được mảnh linh thảo đó sao?" "Dám nói!

Lục Lục sư tỷ khăng khăng muốn cùng một đội với ngươi tranh chấp mới chết!" "Nếu không thiếu Lục Lục sư tỷ, lại có ngươi vô dụng nhất, bốn người Thiên Hành Tông chúng ta đến mức không đủ điểm sao?" Tiếng oán trách của mọi người Thiên Hành Tông vang lên không ngớt.

"Được rồi." Lục Vân vẫn mang bộ mặt ngụy thiện ôn hòa, có mấy phần bất đắc dĩ đưa tay về phía Tô Dung: "Đừng quậy nữa, Tô Dung, giao ngọc bài cho ta." Tô Dung cầm kiếm trước người, lùi về sau, ánh mắt có chút lạnh lẽo, cũng cảm thấy buồn cười.

"Lục Vân, vì bốn mươi điểm mà ngươi vung kiếm với vị hôn thê của mình!

Suất tham gia cuộc thi khiêu chiến thiên tài vị diện là ta cho ngươi, không phải Thiên Hành Tông vừa hay thiếu một người, ta nghĩ đến quan hệ của chúng ta mới cùng ngươi tổ đội, ngươi tưởng, ta là gì của ngươi?" Tô Dung thật sự hận đến cực điểm.

Lục Vân suốt đường đi quan tâm nàng hết mực, thậm chí còn ra vẻ

bảo vệ nàng sau lưng.

Cuối cùng đụng đến điểm số, cân nhắc lợi hại xong liền quay đầu hy sinh nàng!

Xem kịch đến đây, Hạo Thiên nhìn Mông Phường bên cạnh thần tình không động, vỗ vỗ vai y: "Đi." Nghe vậy, Mông Phường không do dự cùng Hạo Thiên đi ra, hai người lộ diện trước mắt đội người kia.

Bỗng nhiên thấy có người, bốn người Thiên Hành Tông ánh mắt lạnh lùng.

Chỉ là, thấy chỉ có hai người, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm.

Một người trong Thiên Hành Tông hơi nâng trường kiếm trong tay, nhếch khóe môi, định ra tay, lại bị Lục Vân ngăn lại.

"Đừng gây thêm chuyện vào lúc này, nơi này, không biết có còn người nào đến không." Lời của Lục Vân hàm súc, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tô Dung đối diện.

Rõ ràng, có lựa chọn đơn giản hơn trước mắt, giết Tô Dung, bốn người Thiên Hành Tông đủ điểm, việc gì phải đi mạo hiểm?

Thấy vậy, mắt Tô Dung đỏ hoe.

Ánh mắt Hạo Thiên nhàn nhạt lướt qua người nữ tử, nhưng bước chân không ngừng đi về phía cửa ánh sáng.

Mông Phường tưởng Hạo Thiên không định xen vào chuyện bao đồng, không do dự xuyên qua cửa ánh sáng.

Hạo Thiên lại dừng bước trước cửa ánh sáng, xách Ngọc Hoàng Kiếm quay người.

Lục Vân nhíu mày, cảnh cáo, cũng khiêu khích liếc Hạo Thiên một cái: "Nếu là ta, lập tức đi, sẽ không quay đầu lại." Lúc này, Tô Dung

lại đột nhiên động, trong tay một đạo bích mang lao về phía Hạo Thiên, như thể được ăn cả ngã về không mà lớn tiếng hô: "Nghiền nát ngọc bài, đi!" … Trong khoảnh khắc ném ra ngọc bài, trường kiếm trong tay Tô Dung vung ra một đạo kiếm quang, nàng trì hoãn ngăn cản bốn người Thiên Hành Tông một lúc, để Hạo Thiên có thời gian rời đi.

Thà cho điểm người khác, cũng không muốn rơi vào tay Lục Vân, để rồi ghê tởm cả đời!

Hạo Thiên lưng dựa vào cửa ánh sáng khổng lồ, dễ dàng bắt được ngọc bài Tô Dung ném tới, không khỏi khẽ nhướng mày.

Hắn không chọn nghe lời nữ tử nghiền nát ngọc bài, nắm chặt khối ngọc bài còn hơi ấm, ánh sáng màu trắng xám theo kiếm quang của nữ tử cùng lướt ra, thẳng tay lấy mạng một người.

Tô Dung thấy một đạo kiếm quang đã trực tiếp giết chết một đệ tử Thiên Hành Tông, trong lòng kinh hãi, nhưng cũng theo ngọc bài vỡ nát, phản ứng lại với lục quang bay về phía người sau lưng.

Người lạ sau lưng đã ra tay.

Lại đáng sợ như vậy!

Vô biên thần văn hiện ra sau lưng Hạo Thiên, số lượng kinh khủng, chỉ liếc một cái đã khiến người ta kinh hãi.

Hạo Thiên không thu tay sau khi giết một người, giơ tay, ra tay với Lục Vân!

Giờ phút quan trọng, Lục Vân kéo một đệ tử bên cạnh, nhanh chóng lao về phía cửa ánh sáng, vừa hay đụng phải trước mặt Hạo Thiên.

Môi Lục Vân mấp máy, dường như có lời muốn nói.

Kiếm quang của Hạo Thiên lướt đến trước mặt Lục Vân, nhưng một vầng sáng màu xanh từ trên người Lục Vân đột nhiên bung ra, một mảnh hoa văn mai rùa che trước người Lục Vân, bị kiếm thế của Hạo Thiên đánh nứt, vỡ tan.

Chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng cũng đủ cho Lục Vân tranh thủ thời gian.

Sắc mặt hắn lúc gần Hạo Thiên không đẹp lắm, nhưng không do dự một khắc nào, một tay xuyên qua lồng ngực đệ tử Thiên Hành Tông bị vội vàng kéo tới.

Ngọc bài vỡ nát của đệ tử Thiên Hành Tông đã chết hóa thành lục quang, đuổi theo bóng Lục Vân may mắn xuyên qua cửa ánh sáng, vừa hay đủ điểm số, lại để hắn thuận lợi xuyên qua cửa ánh sáng trốn thoát.

"Chậc." Hạo Thiên hơi ngước mắt, nhìn mảnh vỡ mai rùa hộ thân cuối cùng của Lục Vân trước mắt.

Thứ có thể đỡ được một đòn của hắn, tự nhiên không thể là thứ mà Lục Vân với tu vi Trung vị thần có thể chống đỡ, ít nhất cũng là một đạo hộ thân phù do người có tu vi Chủ Thần để lại.

Ở đây, thứ này lại có thể phát huy tác dụng, cứu Lục Vân một mạng.

"Xin lỗi." Tô Dung ở một bên, nhìn Lục Vân chạy thoát, ánh mắt lại ảm đạm đi mấy phần, nhưng lại nghiêm túc xin lỗi Hạo Thiên: "Thiên Hành Tông không dễ chọc… là do ta, sau khi ra ngoài, ta sẽ giải quyết chuyện này, không gây phiền phức cho ngươi." Hạo Thiên giơ tay, ném ngọc bài của nữ tử trong tay lại cho đối phương.

Ánh mắt liếc qua một bên Tô Dung một cách có ý tứ, nơi có đệ tử Thiên Hành Tông cuối cùng đang ngây người tại chỗ.

Tô Dung dường như không ngờ Hạo Thiên sẽ trả lại ngọc bài, một lúc sau mới phản ứng lại.

Hạo Thiên lại không quan tâm nữa, giơ chân bước ra khỏi cửa ánh sáng của huyễn cảnh.

Trước mắt đột nhiên sáng lên, sân sau của tiên cung trên đỉnh núi mây mù hiện ra trước mặt.

Khí tức đại đạo vô biên từng sợi từng sợi giáng xuống người, dày đặc dẫn dắt khí tức trên người Hạo Thiên, mơ hồ trong đó, lại có phần tăng ích.

Mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt những hạt mưa li ti rơi xuống, mưa nhỏ đến mức gần như không thể cảm nhận được, trong gió nhẹ, ngưng kết thành từng đám sương trắng.

Mông Phường cũng cảm nhận được sự phi thường của cơn mưa nhỏ, nhìn những công trình kiến trúc hoa lệ trải dài trên dãy núi, khẽ cảm thán.

"Lại là linh vũ!" Nơi này, giống như thung lũng sau núi của tiên cung, một quảng trường hình tròn cực lớn.

Từng cánh cửa ánh sáng màu vàng tọa lạc bên rìa quảng trường, bao vây một phương trời đất, từng tu sĩ một từ trong cửa ánh sáng đi ra, có đến mấy ngàn người, đều dừng lại ở đây.

Chương 465

Những người này đều đã vượt qua khảo hạch sơ tuyển, tìm ra sinh môn của đại trận.

"…" Mông Phường đợi Hạo Thiên một lúc ngoài cửa ánh sáng, mới thấy hắn ra, không khỏi mở miệng hỏi một câu.

Nhưng sau hắn một bước, lại có một đệ tử Thiên Hành Tông vừa rồi còn dương oai diễu võ trước cửa ánh sáng huyễn cảnh lảo đảo đi ra.

Mông Phường quay mắt, đối diện với ánh mắt mang sát ý thực chất của Lục Hành cách đó không xa, đại khái biết Hạo Thiên đã làm gì. 96.

Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, giọng không lớn không nhỏ, vừa hay Lục Hành có thể nghe thấy: "Vốn đã chuẩn bị rời đi rồi, nhưng đã làm thì ai lại chê điểm nhiều chứ, quay lại kiếm thêm điểm rồi mới ra." Nghe lời này, Lục Hành cuối cùng cũng không nhịn được nữa, xách kiếm ra tay với Hạo Thiên.

Thấy vậy, Hạo Thiên nhếch khóe môi, một thân hắc bào đứng yên, lại không hề động đậy trước công thế của Lục Hành.

Lục Hành chưa chạm được một góc áo của Hạo Thiên, đã bị một đạo thần uy khủng bố cưỡng ép trấn áp tại chỗ, những dây đàn màu vàng trói lại, giam cầm hắn tại chỗ.

Trong vòng tròn những cánh cửa ánh sáng màu vàng, một bậc thang dài được tách ra, Tử Y Thiên Thần ôm đàn chống dù từ từ đi lên khoảng đất trống, nhàn nhạt liếc Lục Hành một cái, lạnh giọng quát: "Phủ thành chủ là nơi có thể đánh nhau sao?

Vạn Kiếp Thành đãi khách, mong các vị cũng thiện tâm.” Hạo Thiên nhìn Lục Hành đang bị giam cầm, tức không chịu nổi, lại cúi đầu ủ rũ như chó rơi xuống nước, không chút lưu tình cười một tiếng. … Nghe thấy tiếng cười khẽ của Hạo Thiên, Lục Hành hít sâu một hơi, giữa ánh mắt soi mói của mọi người, y thu liễm khí tức, lặng lẽ đứng tại chỗ, ra vẻ điềm nhiên ôn hòa, mở miệng nói với Thiên thần áo tím: “Tại hạ vong hình thất lễ.” Trong mưa bụi mông lung, linh khí ngưng kết thành sương mù, Thiên thần áo tím cầm cây đàn, khẽ xoay cán ô, nhưng ánh mắt không hề liếc về phía Lục Hành.

Hoàn toàn bị phớt lờ.

Nàng đang chờ đợi.

Một lúc sau, cánh cổng ánh sáng vàng sau lưng Hạo Thiên khẽ gợn sóng, một khắc sau, một nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt bước ra.

Chính là Tô Dung.

Thấy nàng xuất hiện, Lục Hành trừng mắt giận dữ.

Tô Dung lại đi đến bên cạnh Hạo Thiên, giữ một khoảng cách nhất định, cúi đầu, không ai thấy rõ sắc mặt của nàng.

Lúc này, Thiên thần áo tím dường như thở phào nhẹ nhõm, thu lại thần khí, giơ tay vẫy một cái, một cuộn trục khổng lồ rơi vào tay nàng.

“Lúc này, sắc trời trong huyễn cảnh đã tối, cũng đến giờ rồi.” Khóe miệng Thiên thần áo tím mang theo một tia cười, chậm rãi tuyên bố: “Hiện tại những người có mặt ở đây đều đã qua vòng sơ tuyển, có thể ở lại trong thành Vạn Kiếp.” Nghe lời của nàng, đa số mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Không biết vòng thứ hai bắt đầu từ khi nào?” Có người chắp tay hỏi một câu.

"...Đã bắt đầu rồi." Nụ cười trong mắt Thiên thần áo tím càng sâu hơn, "Vòng khảo sát sau sơ tuyển là khảo nghiệm tâm tính, khảo nghiệm đã bắt đầu từ lúc các vị bước vào thành Vạn Kiếp!" Lời này vừa dứt, Lục Hành vừa mới thoát khỏi sự giam cầm khi Thiên thần áo tím thu hồi thần khí, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thiên thần áo tím nhẹ giọng nói: "Nhưng các vị cũng không cần quá lo lắng, vòng khảo nghiệm thứ hai có thời gian khá dài, kéo dài ba năm, tất cả đều phải ở lại trong thành Vạn Kiếp.

Thực lực vi tôn, điểm này dù thế nào cũng sẽ không thay đổi, vì vậy mong các vị đừng lười biếng." Nàng vỗ tay, cuộn trục khổng lồ trong tay được ném ra, trải rộng trên bầu trời.

Trên cuộn trục, ghi lại rất nhiều tên họ và số điểm đạt được trong huyễn cảnh.

Trong lúc mọi người đang xem, Thiên thần áo tím bổ sung bên cạnh: "Trong phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành, có một trăm ngọn núi độc lập, một trăm tu sĩ đứng đầu có thể lần lượt tự mình chọn một ngọn núi để tạm trú, có thể mang theo ba người hầu hạ.

Có việc có thể tìm ta, việc lớn bẩm báo thành chủ..." Thiên thần áo tím liệt kê rất nhiều lợi ích, nói một lúc lâu, sau đó dừng lại, giọng điệu chuyển sang hơi lạnh lùng: "Những người ngoài trăm hạng đầu, xin mời tự nhiên, bây giờ có thể rời khỏi phủ thành chủ, bảo quản tốt ngọc bài." "....." Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn cuộn trục lớn trên bầu trời, tên mình ở vị trí thứ mười, Mông Phường xếp ngay sau đó.

Thứ hạng cũng không tệ.

Thực sự là do điểm số của hai đội sáu người trong sơn động quá cao, mỗi ngọc bài đều có khoảng bốn năm mươi điểm, trực tiếp đẩy thứ hạng lên.

Chỉ là, ánh mắt Hạo Thiên men theo cuộn trục tìm kiếm, lại thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần từng gặp một lần trong huyễn cảnh, tên xếp sau năm mươi hạng đầu, nghĩ một lát, liền có chút hiểu ra.

Bởi vì những thế lực có thể bồi dưỡng ra thiên tài, sau lưng đa phần đều hùng mạnh, đa số lập đội sáu người, điểm số chia đều, rất khó để một người kéo cả đội đạt được điểm số cao.

Nếu thực lực mạnh mà vận khí không tốt, không tìm được người cũng không tìm được Cửu Chuyển Diệp Linh Thảo, ở trong huyễn cảnh đi một ngày miễn cưỡng qua được cửa, chứ đừng nói đến thứ hạng.

Những người sau hạng một trăm, do dự một hồi, cuối cùng ba ba hai hai rời khỏi nơi này.

Hạo Thiên thấy Tô Dung chuẩn bị rời đi, bèn nhìn thêm một cái, mở miệng hỏi: "Có nơi nào để đi không?" Tuy rằng cuối cùng nữ tử này đã ném ngọc bài cho mình, khiến mình vô cớ rước lấy tai họa.

Nhưng y cũng không có ý trách tội nàng, bởi vì y biết nàng không dễ dàng, việc nàng ở lại vốn là để quay lại giúp y một tay, giải quyết đám người Thiên Hành Tông.

"Có." Tô Dung nhìn về phía Hạo Thiên, khẽ mím môi, "Ta vốn là người của Thịnh Kinh Môn ở thành Bất Hủ." "....." Thịnh Kinh Môn?

Hạo Thiên cảm thấy có chút quen tai.

Tô Dung nói: "Lần này đa tạ, ta nợ ngươi hai lần nhân tình." Một là Hạo Thiên ra tay diệt sát đệ tử Thiên Hành Tông, hai là Hạo Thiên tặng ngọc bài cho nàng.

Nếu không, nàng đã không thể vượt qua vòng sơ tuyển.

Nói xong, Tô Dung tháo viên ngọc tua kiếm treo trên trường kiếm xuống, đưa cho Hạo Thiên: "Nếu có cơ hội để ta trả lại nhân tình, có

thể đến Thịnh Kinh Môn tìm ta." Làm xong chuyện này, Tô Dung xách kiếm, đi thẳng xuống bậc thang dài.

Mông Phường trước khi đi ra ngoài, đã nghe được bảy tám phần ân oán giữa đám người Thiên Hành Tông và nữ tử kia, lúc này, y liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Không biết nghĩ gì, y đột nhiên mở miệng nói: "Hạo Thiên huynh, huynh là người tốt." "Ta cảm ơn." Hạo Thiên mặt không biểu cảm.

Bỗng nhiên y hiểu ra vì sao Thịnh Kinh Môn lại quen thuộc như vậy.

Đó chẳng phải là đội sáu người mà y gặp phải ngay khi vừa vào huyễn cảnh sao?

Thanh niên cầm đầu từng lớn tiếng uy hiếp, tự xưng là người của Thịnh Kinh Môn.

Cuối cùng bị toàn diệt.

Nghĩ kỹ lại, y phục trên người Tô Dung cũng là màu vàng nhạt, chỉ là kiểu dáng của nữ tử, lại không có thêu hoa văn dị thú, chỉ là một bộ y phục đơn giản, nên y không nghĩ đến phương diện đó.

"Hạo Thiên." Đang lúc thất thần, Thiên thần áo tím đột nhiên gọi tên y. .....

Thiên thần áo tím mỉm cười với Hạo Thiên: "Chỗ ở của ngươi khoan hãy vội, đại nhân nhà ta muốn gặp ngươi." "Ồ?" Hạo Thiên hơi sững sờ, nhìn Thiên thần áo tím đang giơ tay thu hồi cuộn trục treo trên không, có thể là người của phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành, mà nàng gọi là đại nhân.

Thành chủ Vạn Kiếp Thành tìm mình?

Y tiến một bước về phía Thiên thần áo tím, thấy nàng cũng liếc

nhìn Mông Phường sau lưng mình: "Ngươi cũng đi cùng đi, cũng có người muốn gặp ngươi." Đi bên cạnh Thiên thần áo tím, Hạo Thiên mở miệng hỏi một câu: "Không biết thành chủ đại nhân vì sao muốn gặp ta." Nghe lời của y, Thiên thần áo tím không phủ nhận.

"Không cần căng thẳng, là chuyện tốt, ngươi cũng là hắc mã vượt ra từ vòng sơ tuyển lần này... một trong số đó." Thiên thần áo tím cười đẩy cánh cửa đại điện trước mặt ra, mời Hạo Thiên và Mông Phường vào trong.

Trong đại điện bài trí đều cổ kính, từng tấm bình phong đám mây chạm rỗng dày nặng được khảm trên một bức tường, xuyên qua đó có thể thấy được cảnh hoa cỏ cây cối bên ngoài.

Ở gần bình phong, đặt một chiếc bàn gỗ vuông, bày hai chiếc ghế thái sư.

Có một lão giả và một nam tử mặc y bào hai màu đen huyền đang ngồi đối diện nhau, chính là đang đánh cờ.

Nghe tiếng động, lão giả quay đầu, ánh mắt dừng trên người Hạo Thiên, không quên gõ xuống một quân cờ trắng.

Chương 466

“Lão phu là người quản sự của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này, cứ gọi ta Đẳng Lão là được.

Gọi ngươi đến, là muốn hỏi, ngươi có ý bái ta làm sư không.” Hạo Thiên ngẩn ra, suy nghĩ một lát, lại nói: “Ta ở Thần Giới đã có sư phụ.” Lão đầu của Hắc Bạch Kiếm Cung tuy có chút không đáng tin, nhưng đối xử với y thật lòng, điều đó y có thể thấy được.

Nghe vậy, Mông Phường đang cúi đầu liền ngẩng lên, kinh ngạc nhìn Hạo Thiên một cái.

Cổ Mạch Thiên Thần ngồi đối diện Đẳng Lão cầm quân cờ đen, khẽ vê mấy cái, cũng chuyển tầm mắt sang nhìn tiểu bối này, có chút hả hê.

“Ngươi có nghe rõ không, Đẳng Lão là người quản sự của cuộc tuyển chọn lần này, ngươi không sợ bị mang giày nhỏ sao?” Hơn nữa, đệ tử vượt qua sư phụ là chuyện thường tình, không vượt qua được chỉ có thể nói là tư chất của đệ tử quá kém.

Một vị sư phụ dù biết nhiều đến đâu cũng có giới hạn.

Vai trò người dẫn đường, một người không bao giờ là đủ, nào có ai chê nhiều.

Đẳng Lão quan sát kỹ thần sắc của Hạo Thiên, thấy y nói thật, không bị từ chối mà nổi giận, ngược lại còn cười.

“Vậy thì thôi.” Mông Phường kéo áo Hạo Thiên.

Trên khuôn mặt nghiêng của y, trong mắt rõ ràng bày ra năm chữ lớn: “Ngươi đang nghĩ gì vậy?” Hạo Thiên chắp tay hành lễ, đầu không ngẩng, nghe Đẳng Lão nói: “Ngươi với ta tuy có duyên, nhưng

thứ ta có thể dạy ngươi không nhiều, ta cũng nhìn ra được, ngươi học nhiều, nhưng lại tạp nham, cũng cần thời gian để dung hội quán thông." Lời của Đẳng Lão dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói: "Nhưng ngoài thân phận quản sự cuộc tuyển chọn, lão phu cũng là thành chủ Vạn Kiếp Thành, tiểu tử, ta hỏi ngươi, có nguyện làm Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành không?" Câu hỏi này, đừng nói là Mông Phường, ngay cả nụ cười trên khóe miệng Cổ Mạch Thiên Thần cũng cứng lại, y nhíu mày, nhìn Hạo Thiên một lần nữa.

Dường như không nhìn ra được điểm đặc biệt nào trên người y.

"Ta nguyện ý." Lần này, Hạo Thiên lại không từ chối nữa, đáp ứng.

"Tốt." Đẳng Lão vuốt râu dài nhìn Hạo Thiên, một vẻ vui mừng, gọi Thiên thần áo tím đang đợi ngoài cửa, nói với nàng: "Dẫn Thiếu thành chủ đến trắc điện, Hạo Thiên, sau này cứ ở trắc điện đi." Cổ Mạch Thiên Thần vốn định nhân lúc Đẳng Lão thu đồ đệ, thuận miệng hỏi Mông Phường có muốn gia nhập Cổ Huyền Tông không, nhưng lúc này lại bị Đẳng Lão phong cho một tiểu bối tham gia cuộc thi thân phận Thiếu thành chủ làm cho chấn động, ngẩn người chưa kịp mở miệng.

Ngay cả Thiên thần áo tím cũng kinh ngạc, nghi ngờ mình có nghe lầm không.

"Thiếu thành chủ?" 97.

Thiên thần áo tím đối với Hạo Thiên thêm vài phần cung kính.

Hạo Thiên gật đầu.

Thiên thần áo tím biết chuyện này e là không phải hiểu lầm.

Trắc điện, ở một bên của chủ điện, bên cạnh nơi ở của Đẳng Lão.

Phủ thành chủ vốn ở trên cao, nhìn ra xa, đều là những ngọn núi bị

đẽo bằng đỉnh để xây dựng những cung điện hoa lệ, vây quanh chủ cung.

Cung điện nơi Hạo Thiên ở lại là nơi cao chót vót, có thể bao quát cả ngàn ngọn núi.

Sau khi đưa người đến nơi, Thiên thần áo tím dường như thấy Hạo Thiên và Mông Phường có chuyện muốn nói, hơn nữa sau vòng sơ tuyển, e là có chút mệt mỏi, liền nhanh chóng lui xuống, cũng không dặn dò quá nhiều, chỉ nói.

"Thiếu thành chủ, lát nữa ta sẽ đến một chuyến." Thiên thần áo tím vừa đi, Mông Phường không nén nổi tò mò: "Hạo Thiên huynh, tại sao huynh biết rõ từ chối bái sư, thành chủ Vạn Kiếp Thành sẽ đề xuất vị trí Thiếu thành chủ?" Hạo Thiên lắc đầu: "Không biết." Mông Phường hít một hơi khí lạnh: "Vậy tại sao huynh lại từ chối thành chủ Vạn Kiếp Thành?" Chẳng lẽ thật sự là vì đã có sư phụ?

"Ta sợ một khắc sau ông ta sẽ nói với ta 'đồ nhi ngoan, vi sư có một việc, cần ngươi tương trợ'." Hạo Thiên thở dài, nhìn trời.

"Vậy tại sao sau đó lại không từ chối?" Mông Phường miễn cưỡng tin vào lời giải thích của Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhún vai: "Bởi vì ngay cả vị trí Thiếu thành chủ cũng được đề xuất, càng khiến ta tin rằng việc này nhất định có phiền phức, đã không biết chuyện gì, vậy không bằng cứ nhận lời xem sao đã." Cũng không biết, Đẳng Lão coi trọng điểm nào ở y, còn gọi cả Mông Phường đi cùng.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, nhớ lại dung hợp chi hỏa lấy được từ Thất Hỏa Thần Vực. .....

Trong trắc điện của chủ cung Vạn Kiếp Thành, Mông Phường suy nghĩ một hồi, không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nữa, chủ yếu quan

tâm đến chuyện Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Đó mới là mục đích chính của y khi đến đây.

"Hạo Thiên huynh." Mông Phường mở miệng nói: "Ta để ý rồi, những người qua vòng sơ tuyển, e là có đến ba ngàn người, nhưng..." Cách thức tổ đội, khiến cho một số người tư chất không cao, cũng có thể thông qua vòng sơ tuyển, chỉ cần có người thực sự đầu óc tỉnh táo, tu vi cao thâm dẫn đội.

Mông Phường không hiểu lắm.

Cuộc tuyển chọn lần này, không phải nên giữ lại cao thủ sao?

Hạo Thiên hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, khẽ nhíu mày, lắc đầu: "Vòng sơ tuyển, dùng phương thức loại trừ, xem ra nghiêm ngặt, cũng quả thực đã loại bỏ rất nhiều người, nhưng xem kỹ lại, lại có khả năng đi đường tắt." Như đội người của Thiên Hành Tông, lúc sắp rời khỏi huyễn cảnh, điểm số không đủ, có thể dùng cách giết đồng đội để gom đủ điểm ra ngoài.

Đội sáu người, có lúc, đối với những đội không đủ người, cũng có chỗ không công bằng.

Cứ như thể, đã mở một cửa sau cho một số thế lực lớn vậy. 98.

Nhưng không có quy tắc tiền đề, số lượng danh ngạch mà các thế lực lớn chiếm giữ vốn đã nhiều, quan hệ trong đó càng chồng chéo phức tạp.

Trong vòng sơ tuyển, cũng sẽ xảy ra chuyện các thế lực quen biết hợp tác với nhau, các thế lực đối địch tìm thù oán nhau.

Không thể tránh khỏi.

"Vòng sơ tuyển, không giống như muốn giữ lại một thiên tài thực sự nào đó, mà giống như mấy phe thế lực tranh đấu, tán tu ở trong đó

tìm cách sinh tồn.” Mông Phường ở bên cạnh thở dài một hơi.

Hạo Thiên liếc nhìn y một cái, như có điều suy nghĩ: “Cứ xem tiếp đã, bây giờ đưa ra phán đoán, còn quá sớm.” Lát sau, Thiên thần áo tím quả nhiên như đã nói, lại đến một chuyến.

Thái độ đối với Hạo Thiên vô cùng cung kính: “Thiếu thành chủ, bằng hữu của ngài, có ở lại trắc điện cùng ngài không?” “Ta thế nào cũng được.” Mông Phường lúc này đáp một tiếng.

Hạo Thiên gật đầu, trắc điện rất lớn, có phòng trống.

Thiên thần áo tím giơ tay, một màn sáng hiện ra trước mặt Hạo Thiên, hiển thị một tấm bản đồ của phủ thành chủ.

Đầu ngón tay của nàng, trên bản đồ vạch ra một phạm vi nhỏ nhưng ở vị trí trung tâm, nói với Hạo Thiên: “Không chỉ trắc điện, mà cả mấy ngọn núi liền kề trắc điện cũng là của chủ nhân, Thiếu thành chủ có thể có bảy người hầu, một trăm hộ vệ, mọi quy cách quyền hạn chỉ đứng sau thành chủ.” Nghe vậy, Hạo Thiên nhướng mày, thì ra không chỉ là một cái hư danh thôi, mà thực sự lập y làm Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành?

Nhưng, sắc mặt Hạo Thiên có chút bình thản nhìn mọi thứ, cũng không bị những thứ này mê hoặc, chỉ một lát sau đã ngẩng mắt lên.

Nhìn về phía Thiên thần áo tím trước mặt, trầm ngâm một lát, mới nói: “Có thể nói cho ta biết về quan hệ của mấy tông môn trong Vạn Kiếp Thành không?” “Thiếu thành chủ nói đến Thịnh Kinh Môn phải không, không cần lo lắng, Thiếu thành chủ bây giờ thân phận khác xưa, môn chủ Thịnh Kinh Môn gặp Thiếu thành chủ, cũng phải cung kính cúi đầu.” Lời nói này của Thiên thần áo tím, không khỏi có ý kiêu ngạo.

Nàng nhìn Hạo Thiên, bình tĩnh nói: “Thành chủ trong một thành,

là tồn tại chí cao vô thượng, bất luận thế lực trong thành mạnh mẽ đến đâu, thành chủ đều có quyền trục xuất!" "Ồ?" Hạo Thiên ngược lại có hứng thú với điều này.

Thiên thần áo tím giải thích: "Thành chủ có quyền trục xuất bất kỳ ai trong thành ra khỏi biên giới, đây là do Thần đạo ban cho." "Thần đạo." Hạo Thiên lẩm bẩm hai chữ này.

"Ừm." Thiên thần áo tím khẽ đáp một tiếng, sau đó nói: "Đội hộ vệ của Thiếu thành chủ, có thể bắt đầu thành lập từ bây giờ, không biết Thiếu thành chủ có yêu cầu gì không?" "Không cần phiền phức." Hạo Thiên cười: "Ta có một đội thân vệ." Lời vừa dứt, Hạo Thiên triệu hồi Hòa Hạnh Thiên Thần, cũng triệu hồi hai trăm vị nữ thần.

Trong đại điện, trong phút chốc, đã đứng đầy người.

Ánh mắt của Thiên thần áo tím trong chốc lát bị dung mạo của những nữ thần này làm cho kinh ngạc, sau khi phản ứng lại, càng phát hiện ra, tu vi của họ đều không tầm thường!

Ánh mắt của nàng, nhìn trên người Hạo Thiên rất lâu.

Thật sự chỉ là một tán tu ở thành Tàn Nguyệt?

Ra tay hào phóng như vậy, thế tử của gia tộc ở Thượng Thần Giới, e là cũng không hơn gì!

Thiên thần áo tím kinh ngạc một hồi lâu, mới dần dần hoàn hồn, thái độ đối với Hạo Thiên càng thêm nghiêm túc mấy phần: "Thiếu thành chủ, vậy ta an trí họ vào ở trắc phong nhé?" "Đi đi." Hạo Thiên nói một câu, đối với Thiên thần áo tím, cũng đối với hai trăm vị nữ thần xinh đẹp.

Chương 467

Khẽ cười một tiếng, làm rõ nơi mình đang ở: "Ta đã đến Vạn Kiếp Thành, hiện là Thiếu thành chủ của thành này, các ngươi là đội hộ vệ của ta." "Vâng!" Hai trăm vị nữ thần, bây giờ nghe Hòa Hạnh Thiên Thần nói, biết sau này người mình đi theo chính là Hạo Thiên.

Nghe tin Hạo Thiên trở thành Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, càng thêm chấn động.

Bước chân của người sau thực sự quá nhanh, các nàng cũng không thể cứ mãi dừng chân tại chỗ, phải theo kịp Hạo Thiên mới được!

"Đại sư huynh, ta đã từ Hỗn Độn Tháp ra rồi, sẽ đi theo bên cạnh huynh một thời gian." Hòa Hạnh Thiên Thần nhìn bóng lưng Hạo Thiên, mím môi, nhẹ nhàng nói một câu.

Nàng luôn cảm thấy, đứng bên cạnh Hạo Thiên, có thể nhìn thấy nơi cao hơn, tiến bộ hơn nhiều so với việc bế quan tu luyện, đó cũng là một trong những lý do Chuyên Thủy Thiên Thần bảo nàng đi theo Hạo Thiên.

Chỉ có kết bạn với kẻ mạnh, mới có thể trở nên mạnh hơn. .....

Nghe lời của Hòa Hạnh Thiên Thần, Hạo Thiên nghĩ một lát, dù sao một thời gian tới đều phải ở lại Vạn Kiếp Thành, Hòa Hạnh Thiên Thần nguyện ý đi theo bên cạnh tự nhiên không có vấn đề gì.

"Được." Y cười đáp.

Thiên thần áo tím hành lễ với Hạo Thiên, dẫn hai trăm nữ thần thân vệ đội lui ra ngoài, đi sắp xếp chỗ ở cho họ.

Mông Phường từ lúc Hạo Thiên triệu hồi hai trăm nữ thần, đã sững sờ tại chỗ, mãi đến lúc này mới hoàn hồn, thở ra một hơi dài:

“Hạo Thiên huynh, hai trăm người này...” “Là quà tặng của các thế lực ở thành Tàn Nguyệt muốn lôi kéo ta.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu: “Tặng, ta đều nhận hết.” Các thế lực mỗi người từ tông môn chọn ra mấy người, đưa cho Hạo Thiên, liền gom đủ hai trăm người.

Hòa Hạnh Thiên Thần che miệng cười, nhìn Hạo Thiên: “Lúc đại sư huynh giữ lại tất cả các nàng, ngay cả ta cũng giật mình đó.

Nhưng mấy ngày nay, ta và các nàng đều đã hiểu ra rồi.

So với việc trở thành đồ chơi cấm luyến bên cạnh vị đại nhân vật kia, các nàng đều nguyện ý đi theo đại sư huynh hơn.” Hạo Thiên chỉ cười không nói.

Mông Phường lắc đầu, nói: “Ra tay hào phóng, Hạo Thiên huynh khẩu khí cũng lớn.” Sau khi an trí cả hai người xong, nghỉ ngơi một đêm, một phong thư mời được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn ở trung tâm đại điện của Hạo Thiên, một vị trí vừa nhìn đã thấy.

Lúc y cầm phong thư mời lên, Thiên thần áo tím từ bên ngoài đi vào, hành lễ với Hạo Thiên, vẫy tay, trên bàn lại thêm một chồng thư mời các loại.

“Ách.” Hạo Thiên còn chưa mở phong thư trong tay, nhìn chồng thư trên bàn mà ngẩn người.

“Đây đều là?” “Thiếu thành chủ, đây đều là các đại tông môn trong Vạn Kiếp Thành bày tiệc, mời Thiếu thành chủ dự tiệc.” Thiên thần áo tím cười đáp một câu: “Nếu Thiếu thành chủ có hứng thú, đi xem cũng không sao, không đi, từ chối cũng không có chuyện gì.” Hạo Thiên cúi đầu, trước tiên mở phong thư trong tay.

Là của phòng đấu giá đứng đầu Vạn Kiếp Thành gửi, kèm theo một chiếc nhẫn vàng, mặt nhẫn là một viên thủy tinh tím, lại là Biển Sâu Thần Tinh vạn kim khó cầu ở Thần Giới.

Biển Sâu Thần Tinh có nhiều loại, thần tinh được khảm trên chiếc nhẫn trong tay Hạo Thiên, được lấy từ trong cơ thể một loại thần thú bá chủ dưới biển, lại được làm thành đồ trang sức, quả thực rất hào phóng.

Thể hiện rõ gia thế hùng hậu của phòng đấu giá này.

Trong một đống thư mời của các tông môn gia tộc, chỉ có một phần này là thể hiện bản lĩnh.

Hạo Thiên có chút hứng thú.

Trong phong thư mời, có một cuộn trục nhỏ, Hạo Thiên chậm rãi mở cuộn trục ra, liếc qua mười mấy món vật phẩm đấu giá trên đó, trong lòng càng có cơ sở.

Buổi đấu giá này, phải đi.

Trên cuộn trục, ngoài việc viết ra các vật phẩm đấu giá, còn có hơn mười món vật phẩm đặt ở phía sau được liệt kê một chuỗi chữ "bảo mật", càng khơi dậy mấy phần tò mò của Hạo Thiên.

Đặt thư mời của buổi đấu giá sang một bên, Hạo Thiên lật xem những thư mời của các gia tộc kia.

Thấy trong đó có một phong thư màu vàng tươi, có vẻ là thư mời của Thịnh Kinh Môn, Hạo Thiên không khỏi nhướng mày.

Loại một đội sáu người của Thịnh Kinh Môn, lại cứu Tô Dung, không biết là kết thù hay kết oán đây.

Vậy mà Thịnh Kinh Môn lại mời y.

Ngoài phong thư mời này, Hạo Thiên từ trong một đống thư, chọn ra thư mời của Thiên Hành Tông, Thủy Ngọc Cung, Ngự Phong Kiếm Môn, đặt cùng một chỗ.

Trí nhớ của y trước nay không tệ, dựa theo y bào và hoa văn thêu

của mấy đội đã kết thù trong huyễn cảnh, y đã nhận ra mấy môn phái này.

Thấy vậy, Thiên thần áo tím trầm ngâm một lát, tò mò hỏi Hạo Thiên: "Thiếu thành chủ, mấy phong thư mà ngài chọn ra, không phải là chuẩn bị đi dự tiệc sao?" "Không phải." Hạo Thiên cười, "Mấy nhà này, ta có thể sẽ đi." "Thực ra..." Thiên thần áo tím suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Ý nghĩa của việc các gia tộc này gửi thư mời, thực ra là để lôi kéo nhân tài trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, thu nạp vào tông môn, đặc biệt là những tán nhân như Thiếu thành chủ, không có nhiều gốc gác." Hạo Thiên bây giờ là Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, ý nghĩa của việc dự tiệc có lẽ không lớn?

"Đến lúc đó rồi nói." Hạo Thiên đặt tất cả sang một bên, khẽ lưu ý thời gian bày tiệc trong các thư mời.

Chủ yếu là Thịnh Kinh Môn, Cổ Huyền Tông, Thiên Hành Tông, thời gian bày tiệc của ba đại tông môn, đều là ba ngày sau.

Không thể cùng lúc tham dự.

Những tông môn còn lại, hẳn là đều dưới ba đại tông môn, là mười ngày sau.

Y lờ mờ nhìn ra được một chút manh mối, cũng mất hứng thú, thu lại phong thư mời của phòng đấu giá đứng đầu.

Buổi đấu giá diễn ra vào hôm nay, y chuẩn bị đi xem thử.

"Ta đi một chuyến, chào hỏi thành chủ một tiếng." Nghe lời của Hạo Thiên, Thiên thần áo tím tự nhiên không có dị nghị, dừng lại, trong tay nàng có thêm một cái khay, trong khay là một bộ y phục thanh y tử bào, mang theo vài đường thêu bạc uy nghiêm, còn có một cây trâm ngọc đen.

Hạo Thiên liếc nhìn một cái, lại liếc qua y bào trên người Thiên

thần áo tím, lập tức hiểu ra.

Trang phục này, hẳn là tượng trưng cho phủ thành chủ.

Thay xong y phục, Thiên thần áo tím khẽ cúi người, trên ngọc bài bạch ngọc ở eo Hạo Thiên, chồng lên một khối ngọc bài đen cổ kính.
.....

Sau khi buộc xong ngọc bài cho Hạo Thiên, Thiên thần áo tím lùi lại mấy bước, cúi tay nói: "Ngọc bài tượng trưng cho thân phận Thiếu thành chủ, mang theo ngọc bài, Thiếu thành chủ có thể đi lại tự do trong phủ thành chủ." "Ừm." Hạo Thiên cúi đầu nhìn ngọc bài ở eo một cái, ngẩng đầu, để Thiên thần áo tím dẫn đường.

Trên đường đi, Hạo Thiên đột nhiên mở miệng nói: "Ta có thể, mượn thần khí của ngươi xem một chút không?" Y vẫn nhớ ngày đó sau khi ra khỏi huyễn cảnh trên vân đài, cây kim huyền cổ cầm mà Thiên thần áo tím ôm bên người, chỉ khẽ gảy dây đàn, liền hạ xuống bảy cột sáng vàng bên cạnh Lục Vân, trấn áp y.

Nghe vậy, Thiên thần áo tím không do dự một giây, liền giơ tay gọi cây đàn ra, hai tay dâng lên trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không đưa tay chạm vào, chỉ cúi mắt quan sát cây đàn.

Cây đàn này là thần khí nhị thập phẩm, Ngọc Hoàng Kiếm của y cũng chỉ là thập ngũ phẩm.

Có lẽ nhìn ra được nghi hoặc của Hạo Thiên, Thiên thần áo tím mở miệng nói: "Thần khí này tên là Kim Huyền Cầm, là vật của thành chủ, ta chỉ tạm thời bảo quản." Hạo Thiên gật đầu, bảo nàng thu lại cây đàn, tiếp tục đi về phía trước.

Hôm qua Hạo Thiên lần đầu gặp Đẳng Lão, ông đang đánh cờ với người khác.

Lần này, không có ai bên cạnh, Đằng Lão đứng trong sân, trước mặt là một cây thần đồng mộc khổng lồ.

Giữa những tán lá hoa màu vàng, len lỏi từng tia sáng đạo huy, có một con phượng hoàng bảy màu đang cúi đầu, đặt chiếc cổ dài lên cổ tay dang ra của Đằng Lão, nghe tiếng động liền nghiêng đầu, đôi mắt thú lấp lánh như lưu ly nhìn về phía Hạo Thiên.

Giữa những cành cây khổng lồ, có chín dải lụa trắng mang theo vân bảy màu sáu màu rủ xuống.

Mãi đến khi phượng hoàng bảy màu rời khỏi tay Đằng Lão, dang cánh bay lên trời, Hạo Thiên mới phát hiện, chín dải lụa kia chính là lông đuôi của phượng hoàng bảy màu.

Cây cổ thụ, thần phượng, vốn đều là những vật khổng lồ, nhưng ở trong thiên cung rộng lớn của phủ thành chủ, lại giống như chỉ là một góc cảnh vật bình thường.

"Đằng Lão." Hạo Thiên chắp tay với lão giả, khẽ cúi đầu.

Chương 468

"Đến rồi." Đằng Lão gật đầu, đi đến bên bàn đá ngồi xuống, làm một động tác "mời ngồi" với Hạo Thiên.

Hạo Thiên ngồi xuống đối diện Đằng Lão, Thiên thần áo tím liền lấy ra trà cụ, giơ tay pha trà.

Chiếc chén nhỏ trong suốt như lưu ly, đựng trà nước màu xanh biếc được đặt trước mặt Hạo Thiên, khẽ đưa đến trước mặt, liền cảm thấy tai mắt thanh tỉnh.

"Muốn đến phòng đấu giá đứng đầu?" Ông ung dung nói một câu.

Hạo Thiên gật đầu, cũng không hỏi Đằng Lão vì sao biết.

"Ừm, vậy thì tiện thể mang vật về giúp ta đi." Đằng Lão giơ tay, một chiếc nhẫn vàng khảm tử tinh mà Hạo Thiên lấy ra từ trong thư mời xuất hiện trước mặt.

Chỉ là, trên chiếc nhẫn này lại là một viên thần tinh toàn thân màu đen, không thể dò ra được có điểm đặc biệt gì, nhưng lại có khí tức cổ xưa bao quanh.

Trên chiếc nhẫn vàng còn có thêm rất nhiều hoa văn phức tạp, so với chiếc nhẫn mà Hạo Thiên nhận được còn dày dặn hơn một chút.

"Phòng đấu giá đứng đầu, ở mấy thành lớn trong Thần Giới đều có, giao dịch trong phòng đấu giá chia làm ba đẳng cấp, giao dịch bằng linh thạch là vật phẩm đấu giá hạ và trung phẩm, lấy vật đổi vật giao dịch vật phẩm đấu giá thượng phẩm, đẳng cấp nhất là lấy lời hứa đổi vật." Lời của Đằng Lão nói rất chậm rãi.

Loại thứ nhất và thứ hai Hạo Thiên đều có thể hiểu, nhưng, "Lấy lời hứa đổi vật?" "Đúng." Đằng Lão thưởng trà gật đầu, "Một lời

hứa, có thể không đáng một xu, cũng có thể giá trị ngàn vàng." Hạo Thiên như có điều suy nghĩ.

Đẳng Lão lại nói: "Phòng đấu giá đứng đầu nợ ta một lời hứa, dùng chiếc nhẫn này, đem Cổ Hoàng Thần Mạch Đan đấu giá về đây." Nghe vậy, Hạo Thiên hơi ngẩn người.

Thì ra không chỉ có thể nợ phòng đấu giá một lời hứa, Đẳng Lão lại có thể khiến phòng đấu giá nợ ông một lời hứa.

Cổ Hoàng Thần Mạch Đan.

Hạo Thiên nhớ lại con phượng hoàng bảy màu đang nghỉ ngơi trên cây thần đồng mộc khổng lồ lúc nãy, gật đầu nhận lời việc này.

Tuy nhiên, chưa đợi Hạo Thiên đứng dậy rời đi, Đẳng Lão lại nói thêm một câu: "Ta chỉ cần một viên Cổ Hoàng Thần Mạch Đan, thù lao đã trả, chiếc nhẫn không cần mang về." Hạo Thiên dừng lại, gật đầu bước ra.

Không biết vì sao, y luôn cảm thấy trong lời nói của Đẳng Lão, dường như có ý không thích phòng đấu giá đứng đầu.

Y lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Phải ra ngoài, Hòa Hạnh Thiên Thần tự nhiên phải đi theo, Mông Phường nghe được chuyện phòng đấu giá, cũng lấy ra một phong thư mời.

Hạo Thiên nhìn phong thư mời mà Mông Phường nhận được, có chút khác với của mình.

Trong phong thư mời đó, chỉ có một chiếc nhẫn đồng cổ, cũng không có chỉ dẫn đặc biệt, chỉ gửi cho các vị tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ở Vạn Kiếp Thành.

Trong đó chỉ ra, có thể dùng điểm số trong ngọc bài để giao dịch

với phòng đấu giá.

Thứ mà phòng đấu giá muốn cũng không phải là điểm số, mà dựa vào số lượng điểm số, để phân chia số tiền có thể ghi nợ.

Ngược lại có chút tương tự với việc lấy lời hứa đổi vật của Đằng Lão.

Thời gian diễn ra buổi đấu giá, là sau khi trời tối, Hạo Thiên và Mông Phường bước vào phòng đấu giá, được dẫn vào một căn phòng, lần lượt đưa ra hai phong thư mời khác nhau.

Người tiếp đãi sau khi xem xong, cung kính nói với Hạo Thiên: "Hai vị có thể đi cùng nhau không?" Hạo Thiên gật đầu, lại nhìn về phía Hòa Hạnh Thiên Thần: "Nàng không có thư mời, nhưng..." Hạo Thiên mở lòng bàn tay, hai chiếc nhẫn lặng lẽ nằm trong tay y.

"Thiếu thành chủ, bằng hữu của ngài tự nhiên cũng có thể vào trong." Thấy chiếc nhẫn, người tiếp đãi cúi người, trực tiếp mở một đạo truyền tống trận trong phòng: "Đại nhân từ truyền tống trận là có thể vào trường." .....

Hạo Thiên gật đầu, dẫn hai người bước vào truyền tống trận.

"Không ngờ buổi đấu giá này, lại dùng cả truyền tống trận." Mông Phường lúc tầm mắt bị ngăn cách, mở miệng nói một câu.

Nhưng chỉ một thoáng, trước mắt đã sáng bừng.

Nơi họ đang ở là một hành lang cầu rất cao, từ trên hành lang nhìn xuống, là một hội trường hình tròn ba tầng, phía dưới có không ít bóng người đã ngồi vào chỗ, không khí sôi nổi.

Tầng thứ hai là những phòng bán khép kín, cũng đã đứng đầy người.

Tầng thứ ba là chín căn phòng hoàn toàn cách biệt.

Nơi Hạo Thiên đang đứng, là tầng thứ tư, có không ít hành lang cầu giao nhau, thông đến những nơi khác nhau, Hạo Thiên có thể thấy trên hành lang có mấy bóng người đi lại, nhưng không nhìn rõ mặt, người khác nhìn y cũng vậy.

Một bóng dáng nữ tử mặc trường bào màu vàng nghệ chậm rãi đi về phía Hạo Thiên và mọi người, đầu cúi thấp, vành mũ che đi dung mạo, đi không nhanh không chậm, nhưng lại vô cùng đẹp mắt, có thể thấy được đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Trên ngực đeo một tấm đồng bài của phòng đấu giá đứng đầu, nàng giơ tay lên trước mắt Hạo Thiên.

Nữ tử vô cùng xinh đẹp, khẽ cười một tiếng, tựa như có thể mê hoặc lòng người: "Thiếu thành chủ, ta dẫn ngài vào chỗ ngồi." Hạo Thiên nhìn nàng, đột nhiên nói một câu: "Trong Thần Giới, có tồn tại không phải tu sĩ sao?" Nghe tiếng, thân hình nữ tử khẽ run lên, nhưng chỉ một thoáng, cũng không ngạc nhiên, cười khẽ, nhẹ nhàng nói: "Thiếu thành chủ có từng nghe qua Thiên Khuyết Chi Nhân không?" Trong Thần Giới, trẻ sơ sinh vừa ra đời, rơi xuống thế gian này, liền có thể có tu vi Hạ Vị Thần, đó là trời ban.

Tuy nhiên, cũng có những tồn tại mà ngay cả ông trời cũng không thương xót.

Thiên Khuyết Chi Nhân chính là như vậy, vừa sinh ra đã không thể bước vào con đường tu luyện, có thể yếu ớt sống như cỏ cây, nhưng lại như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, thoáng qua rồi biến mất.

Đứa trẻ như vậy, không khác gì chết yểu.

Tu sĩ có tuổi thọ rất dài, tính bằng hàng chục triệu năm, Thiên Khuyết Chi Nhân, chỉ có vỏn vẹn mấy chục năm, trong đó có mười năm thơ ấu, mấy chục năm già nua.

Thời gian kiều diễm nhất, không quá hai mươi năm.

Bởi vì ngắn ngủi, nên vẻ đẹp và phẩm chất tốt nhất trong thời gian đó, ngược lại lại rất đắt giá.

Trở thành một loại biểu tượng tồn tại của phòng đấu giá đứng đầu, để tiếp đãi quý khách.

Nữ tử dẫn Hạo Thiên và mọi người vào một phòng ở tầng ba, rồi lặng lẽ đứng sang một bên.

Trên màn sáng trước mặt Hạo Thiên, là một món vật phẩm sắp được đấu giá, trước mặt, nữ tử mở ra một cuộn trục, trên đó ghi chi tiết tất cả các vật phẩm đấu giá.

"Thiếu thành chủ mang theo thân phận của thành chủ đại nhân đến đây, phòng đấu giá không dám lơ là, tất cả vật phẩm đấu giá đều đã có trên cuộn trục này, nếu Thiếu thành chủ có thứ gì cần, trong hai mươi món vật phẩm đầu tiên, ta có thể tự quyết định trực tiếp rút khỏi danh sách, giao dịch trước." Nghe lời của nữ tử, Hạo Thiên liếc qua cuộn trục, một cái đã thấy được Cổ Hoàng Thần Mạch Đan mà Đẳng Lão dặn dò.

Thấy vật mà Hạo Thiên chỉ, nữ tử lại có vẻ hơi khó xử, một lúc sau mới nói: "Thiếu thành chủ, vật này là do một người ký gửi, không phải là vật của phòng đấu giá, ta chỉ có thể sắp xếp cho Thiếu thành chủ gặp người ký gửi một lần." "Ồ?" Hạo Thiên ngược lại không nghĩ tới.

Nếu vậy, chiếc nhẫn của Đẳng Lão đã mất tác dụng rồi.

"Sắp xếp đi." Nữ tử thấy Hạo Thiên không làm khó, khẽ thở phào nhẹ nhõm, giơ tay vẽ ra một đạo trận pháp trong hư không.

Hạo Thiên khẽ liếc nhìn, nữ tử quả thực không có tu vi, chỉ là trên tay đeo một chiếc nhẫn, dường như là một kiện pháp khí không tầm

thường, mới có thể ở trong phòng đấu giá dẫn ra trận pháp.

Không mang theo Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường, Hạo Thiên một mình bước vào trận pháp, trước mắt liền đổi sang một căn phòng khác.

Trong phòng có một bóng người mặc áo choàng màu xám bạc, ngẩng mắt lên, giọng nói có chút quen thuộc: "Hử?" Hạo Thiên giơ tay, xua tan lớp bình phong mà phòng đấu giá thiết lập, bóng người trước mắt cũng trở nên rõ ràng.

Một đôi tay thon dài vén chiếc mũ áo choàng lên, lộ ra khuôn mặt, quả thực là người Hạo Thiên đã gặp.

Tô Dung nhìn Hạo Thiên đối diện, có chút kinh ngạc: "....." Chỉ một lát, Tô Dung đã hoàn hồn, chuyện Hạo Thiên đã trở thành Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành nàng cũng biết, nàng giơ tay đặt bình ngọc trong tay lên bàn trước mặt, cười một tiếng.

"Nếu đã là ngươi, vậy thì không cần nhiều lời, vật này cho ngươi là được." Hạo Thiên mở miệng: "Ngươi ký gửi Cổ Hoàng Thần Mạch Đan, để đổi lấy cái gì?" Tô Dung có thể lấy ra được thứ mà ngay cả Đằng Lão cũng coi trọng, chắc hẳn thân phận ở Thịnh Kinh Môn không hề đơn giản, theo Hạo Thiên thấy, nàng có lẽ không thiếu linh thạch.

Vậy thì là lấy vật đổi vật.

"Ta muốn đổi vài đan phương." Tô Dung cúi đầu, nhíu chặt mày.

Chương 469

Ở Thần Giới, cũng có đan sư, chỉ là đều luyện một số đan dược đơn giản, bán cho tu sĩ tu vi thấp, giá trị thấp kém, đan sư có tu vi cao, không còn mấy người.

Rất nhiều đan phương đã thất lạc trong dòng chảy dài của năm tháng, những đan dược có giá trị khó tìm, đều xuất phát từ di tích.

Viên Cổ Hoàng Thần Mạch Đan trong tay nàng cũng vậy.

Tô Dung sợ Hạo Thiên không lấy ra được đan phương, một lát sau, lại nói tiếp: "Không sao, dù sao đan dược ở trong tay ta cũng vô dụng, tặng ngươi cũng không sao." Nàng không hề nhắc đến nhân tình đã nợ trong huyễn cảnh, xua tay, sau khi đặt đan dược xuống liền chuẩn bị rời đi.

"Đan phương?" Hạo Thiên hình như thực sự có. .....

Nghe thấy giọng của Hạo Thiên, Tô Dung hiển nhiên có chút hiểu lầm ý của y, thân hình cứng đờ.

"Ta không phải vì linh thạch... chỉ là có hứng thú với đạo này." Từ nhỏ đến lớn, Tô Dung không biết đã nghe bao nhiêu người sau khi biết nàng quan tâm đến việc nhận biết dược liệu, luyện đan, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí là khinh bỉ.

Thực sự, đạo này đã suy tàn.

Bao nhiêu đan phương đều đã thất lạc, chỉ còn lại những trang sách rách nát.

Bao nhiêu đan sư, dựa vào những đan phương không hoàn chỉnh mà luyện chế ra đan dược, đã hại bao nhiêu tu sĩ, không thể đếm xuể.

Không có bao nhiêu người tin rằng đan dược do đan sư hiện nay

luyện chế ra có thể cứu người.

Thà luyện hóa linh thảo để được chút lợi ích.

Trừ khi đi vào đường cùng, thà chết chứ không uống đan dược.

“Trong tay ta có một cuộn trục, ghi lại một đan phương, ngươi xem đi.” Hạo Thiên lấy ra một cuộn trục.

Vật này, y nhận được từ thư phòng trong Thất Hỏa Thần Vực.

Những cuốn sách trên giá sách đều có cấm chế, y chỉ lấy được một cuộn, sau đó thư phòng bị hư không nuốt chửng, cuộn trục vốn đã được đặt lại trên giá sách, lại không biết vì sao lại rơi vào tay y, được mang ra ngoài.

Một cuộn đan phương, ghi lại một loại đan phương tên là Thần Mạch Đan.

Hạo Thiên xem qua, dược liệu để luyện chế đan này e là cả đời cũng khó tìm đủ, đan này chỉ có ích cho người mang huyết mạch thượng cổ.

Tô Dung mở cuộn trục ra, trong chốc lát, đôi mắt sáng rực, nhìn về phía Hạo Thiên.

“Nếu đã như vậy, vậy thì dùng đan phương này để trao đổi đi.” Lúc Hạo Thiên từ truyền tống trận trở về phòng, buổi đấu giá đã gần kết thúc.

Những vật phẩm đấu giá phía trước, đều được đấu giá theo nhóm bốn món, chiếc búa nhỏ màu vàng của phòng đấu giá rơi xuống rất nhanh, gần như chớp mắt đã định xong.

Người đấu giá được vật phẩm có thể chọn ở lại chờ buổi đấu giá kết thúc, cũng có thể lập tức tìm người của phòng đấu giá, đến phòng giao dịch xong rồi rời khỏi.

Lúc này, trên tay nữ tử mặc áo màu nghệ trên đài, trong khay là ba mảnh mai rùa màu xanh.

"Vật này tên là Thanh Giáp, nhiều người có lẽ đã nghe qua, là do khách khanh trưởng lão của Thiên Hành Tông luyện chế, có thể chống lại một đòn của Chủ Thần trở xuống, tổng cộng có bốn mảnh, rất khó có được." Chẳng mấy chốc, mảnh đầu tiên đã được bán với giá bốn mươi vạn linh thạch.

Bốn mươi vạn, mua một cơ hội bảo mệnh cho tiểu bối trong gia tộc, theo họ thấy, rất đáng giá.

"Khách khanh trưởng lão của Thiên Hành Tông, e là tu vi đã đạt đến cảnh giới Chủ Thần." Hạo Thiên khẽ suy tư nói một câu.

Mông Phường ngược lại không hứng thú với vật này, nghe vậy liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Sao vậy?" Hạo Thiên chậm rãi lắc đầu: "Trong huyễn cảnh, Lục Vân đã dùng vật này để chống lại một chút dung hợp chi hỏa, mới từ quang môn trốn thoát ra ngoài." Mông Phường có chút xúc động, ngẩng mắt nhìn hai mảnh thanh giáp cuối cùng trên đài, lại nhíu mày: "Trong vòng sơ tuyển, lại không bị coi là gian lận sao?" "Dùng ngoại vật để chống đỡ, chẳng qua là đầu cơ trục lợi thôi, chắc cũng vì là vòng sơ tuyển, nên đối với việc này không quá nghiêm ngặt." Hạo Thiên cười: "Hơn nữa, có thể chống được một đòn, có thể chống được mười lần trăm lần sao?

Nếu có người dùng thanh giáp làm áo giáp, hỏng một chỗ kịp thời vá lại, ta cũng có ngàn cách để đập nát nó." Nói thì nói vậy, giá của mấy mảnh thanh giáp vẫn tăng vọt.

Mảnh cuối cùng, bán được một trăm sáu mươi vạn linh thạch.

Quy tắc của phòng đấu giá, có chút khác với những nơi khác, vật phẩm áp trục không được đặt ở cuối cùng, mà phải trước hai mươi món vật phẩm, được đưa ra xen kẽ ở đoạn giữa và sau.

Sau khi mang thanh giáp xuống, nữ tử trên đài mang ra vật phẩm tiếp theo.

"Vật phẩm áp trục cuối cùng của buổi đấu giá lần này." Trong tay nữ tử, là một chiếc hộp rất dài, sau khi mở ra, một vũ khí hình dạng như trường đao được lấy ra.

Ánh sáng đặc biệt trên vũ khí, đủ để chứng minh giá trị của nó.

Một món thần khí siêu thập phẩm!

"Trong Thần Giới, còn có thần khí siêu thập phẩm sao?" Hạo Thiên kinh ngạc, cảm thấy Ngọc Hoàng Kiếm thập ngũ phẩm của mình cũng không còn thơm nữa.

"Không nhiều." Mông Phường liếc nhìn Hạo Thiên một cái, "Ta chỉ biết, thần khí có thể lấy ra trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, sẽ không vượt quá năm món, giới này xuất hiện thần khí đã là nhiều nhất rồi." Hòa Hạnh Thiên Thần càng bất đắc dĩ với lời của Hạo Thiên: "Đại sư huynh, đại đa số thần khí đều đã định phẩm giai lúc ra đời, dù có hao phí bao nhiêu trên đó, cũng nhiều nhất chỉ có thể tăng lên ba phẩm!" "Thần khí đều là vật gia truyền của gia tộc tông môn, không biết là thần khí của ai, lại rơi vào phòng đấu giá trở thành vật phẩm đấu giá." Mông Phường nhìn món thần khí không rõ vũ khí kia trên đài, đáy mắt có chút xúc động.

Phong Hỏa Ám Nhận trong tay y cũng là một món thần khí gia truyền, chỉ có gia chủ mới có thể sở hữu, y là gia chủ đời tiếp theo, mới miễn cưỡng mang nó ra ngoài được.

"Bảy ngàn bốn trăm vạn linh thạch." Trên đài cao, giá của món thần khí này đã được đẩy lên một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Sau năm mươi triệu linh thạch, mỗi lần ra giá, đều không được thấp hơn một triệu linh thạch.

Lúc này, giá này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Chín căn phòng trên tầng ba của phòng đấu giá, đều đã ra giá, có hai người đang không ngừng tăng giá tranh giành, ngược lại khiến cho bên Hạo Thiên trở nên yên tĩnh một cách khác thường.

Khi giá đạt đến tám mươi triệu linh thạch, không khí sôi nổi lúc này, ngưng trệ trong giây lát. .....

Mấy người vừa rồi còn đang tranh giành ra giá, lúc này lại không hẹn mà cùng dừng lại.

Hạo Thiên tự nhiên không cho rằng họ đã đến giới hạn.

Sự yên tĩnh lúc này, hẳn là để cho những người đang cứng đầu tăng giá, có một khoảnh khắc để bình tĩnh lại đầu óc.

Có người đã nảy sinh ác niệm dưới cái giá trên trời này.

Chỉ nghe lúc này, có người ở một góc tầng một, nhẹ nhàng gọi ra một cái giá, truyền lên đài cao.

"Chín mươi triệu linh thạch, nếu có ai cao hơn tôi, tôi sẽ không gọi nữa." Tất cả ánh mắt dường như đều đổ dồn về phía bóng người đó trong khoảnh khắc này.

Đó là một bóng người cực kỳ cao gầy, có chút giống một nữ tử, mặc áo choàng, che khuất dung mạo, trên người có lớp bình phong của phòng đấu giá ngăn cách mọi sự dò xét.

Người này, trước đó chưa từng ra giá một lần, vừa mở miệng, đã trực tiếp tăng thêm một mươi triệu linh thạch!

Trong phòng đấu giá một phen xôn xao.

Phải biết rằng, vừa rồi thanh giáp có thể chống lại một đòn của Chủ Thần trở xuống cũng chỉ bán được giá cao một trăm sáu mươi vạn linh thạch.

Những người tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ở Vạn Kiếp Thành, một trăm điểm tích lũy trong ngọc bài, chỉ có thể đổi được mười vạn linh thạch ở đây.

Sau khi bóng người kia hô ra giá đó, phản ứng của nhiều người không phải là người có tiền đã lên tiếng, mà là...

Chương 470

cảm thấy người đó không phải bị điên rồi, thì cũng là nói năng lộn xộn.

Xem chín mươi triệu linh thạch là chín mươi vạn, chín trăm vạn sao?

Ngay cả nữ tử cầm vật phẩm đấu giá trên đài cao, lúc này cũng có một thoáng sững sờ.

Tiếng hét giá trong trường đấu hoàn toàn im bặt, ngay cả mấy phòng trên tầng ba, cũng không tiếp tục ra giá nữa, chỉ truyền ra một tiếng hừ lạnh, khiến người ta sống lưng lạnh toát.

"Chín mươi triệu linh thạch, thần khí thập nhị phẩm đã có chủ." Chiếc búa nhỏ gõ xuống một tiếng, trên đài cao, món thần khí kia được thu vào hộp dài, được người đưa vào truyền tống trận, ở một căn phòng nào đó trong phòng đấu giá, chờ đợi chủ nhân của nó lấy ra linh thạch để mang đi.

Hạo Thiên ánh mắt lướt qua tầng một, bóng người đấu giá được thần khí đã biến mất, trong các phòng trên tầng ba, cũng đã biến mất mấy đạo khí tức.

"Đi thôi." Hạo Thiên nhìn cảnh này, đáy mắt lại lộ ra một tia cười khó hiểu.

Vật phẩm áp trục cuối cùng đã được bán đi, những vật phẩm còn lại đều được ghi rõ trên cuộn trục trên bàn, không có gì lọt vào mắt y.

Mông Phường đi theo người của phòng đấu giá, lấy được hai món vật phẩm đấu giá trước đó, cùng chờ Hạo Thiên và Hòa Hạnh Thiên Thần bước vào truyền tống trận.

Cửa ra của truyền tống trận của phòng đấu giá đứng đầu, không ở cửa phòng đấu giá, mà ngẫu nhiên rơi xuống một nơi nào đó trong Vạn Kiếp Thành.

Mấy người rơi xuống một con hẻm nhỏ trong Vạn Kiếp Thành.

Lúc vào phòng đấu giá, trời đã tối, bây giờ càng về đêm.

Vạn vật đều im lặng, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có.

Tiếng xé gió, lúc này đặc biệt rõ ràng.

Một bóng người màu đen mặc áo choàng của phòng đấu giá lăn đến trước mặt Hạo Thiên, trong lòng ôm chiếc hộp dài, người đó nhanh chóng ngẩng đầu, chiếc mũ áo choàng tuột ra sau, lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của một nữ tử.

Nàng mặt đầy kinh ngạc, nhanh chóng liếc nhìn Hạo Thiên một cái, sau đó liền đưa tay ra nắm lấy ống tay áo của y.

"Cứu ta..." Sau lưng nàng, có mấy chục đạo khí tức khác nhau đang đuổi theo, nhanh chóng tiến gần về phía này.

"Người đấu giá được thần khí trong phòng đấu giá, lại là một nữ tử." Mông Phường lên tiếng, nhưng rất nhanh đã ẩn mình vào bóng tối bên cạnh chân tường, giấu đi thân hình, cũng kéo dãn khoảng cách với nữ tử đang quỳ trên mặt đất.

Hiển nhiên, y không muốn gây chuyện.

Hòa Hạnh Thiên Thần ngược lại kiên định đứng sau lưng Hạo Thiên, cũng không mở miệng, chờ đợi phản ứng của Hạo Thiên.

"Ồ." Hạo Thiên cười cười, giơ tay lên, không để nữ tử nắm được ống tay áo của mình.

Dưới sự chú thị của dung mạo tuyệt mỹ của nữ tử, Hạo Thiên nói: "Không cứu, ta mặc kệ ngươi sống chết." Đôi mắt sáng của nữ

tử dưới ánh trăng mát lạnh trợn to, ánh sáng nhàn nhạt dường như cũng trở nên ảm đạm trong mắt nàng, nàng cắn răng, xách kiếm, quay người đối mặt với mấy chục hắc y nhân sau lưng.

Đám hắc y nhân nhìn Hạo Thiên, lại ngoài dự đoán thấp giọng nói: "Một tên cũng đừng để thoát!" "Nhìn cho rõ đây!

Ta không hề dính dáng vào chuyện của các ngươi!" Hòa Hạnh Thiên Thần thấy Hạo Thiên đỡ một thanh trường kiếm đâm tới, không thể nhịn được nữa, cũng ra tay một chưởng đánh bay một người, rút kiếm của mình ra.

Hạo Thiên lại nhàn nhạt nói: "Chắc là thù oán đã kết từ trước rồi." Y nhìn thoáng qua vạt áo màu xanh lam dưới áo choàng của tên hắc y nhân ngã trước mặt, hai đội ngã xuống trong sơn động, Ngự Phong Kiếm Môn?

Không giống.

Thực lực của nữ tử không mạnh, nhưng thân pháp lại có chút quỷ dị, sống sượng né tránh được mấy người chặn trước mặt, quay người ôm hộp dài chạy về hướng ra khỏi thành.

Đám hắc y nhân truy đuổi không chiếm được lợi thế bên Hạo Thiên, tổn thất sáu bảy người.

Đi tìm Mông Phường, cũng đều chết dưới ám chủy của Mông Phường, thi thể bị thần hỏa thiêu thành tro.

"Rút lui." Kẻ cầm đầu cắn răng gầm nhẹ một tiếng.

Hướng về phía nữ tử đào tẩu mà đuổi theo, gần như là chạy trối chết khỏi tay Hạo Thiên.

"Thực lực đều không mạnh." Mông Phường liếc nhìn Hòa Hạnh Thiên Thần một cái, dưới tay nàng, cũng đã lấy đi tính mạng của hai người.

Những người này, nếu là người của tông môn trong Vạn Kiếp Thành, chẳng lẽ những người tu vi cao đều không hạ mình làm chuyện này sao?

Không giống a. .....

Dưới ánh trăng, trong một con hẻm nhỏ của Vạn Kiếp Thành, mùi máu tanh đã bị gió thổi nhạt đi một chút, trên mặt đất nằm mấy cỗ thi thể.

"Đi thôi." Hạo Thiên liếc nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Hòa Hạnh Thiên Thần thu kiếm về vỏ, theo kịp bước chân của Hạo Thiên, bối rối hỏi một câu: "Đại sư huynh, nữ tử đấu giá được thần khí kia có gì không ổn sao?" Nàng không cảm thấy người đó đáng cứu, chỉ là bị câu nói thẳng thừng "Không cứu, ta mặc kệ ngươi sống chết" của Hạo Thiên làm cho nghẹn lời.

Người không biết, còn tưởng y có thù với nữ tử kia.

"Có chút không ổn." Hạo Thiên chậm rãi đi, nhưng lại không có ý nói tiếp.

Ở nơi có thể nhìn thấy phủ thành chủ, một bóng người gầy yếu mặc áo choàng đen lại xuất hiện, vẫn ôm chiếc hộp dài của mình, cách một khoảng xa, sắc mặt tái nhợt nhìn Hạo Thiên.

Nếu là người khác nhìn, một nữ tử kiều mị ôm chí bảo, yếu đuối đáng thương, e là hận không thể ôm nàng vào lòng che chở.

Tuy nhiên, Hạo Thiên nhàn nhạt liếc nhìn một cái, mở miệng: "Âm hồn không tan." 99.

Nghe lời của y, bàn tay ôm vật nặng của nữ tử rõ ràng run lên, trên mặt hiện rõ vẻ hận không thể trừng chết Hạo Thiên, nhưng lại cố gắng kiềm chế cảm xúc, "Ta đã cắt đuôi được những người truy đuổi ta rồi!" "Ồ." Hạo Thiên dẫn Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường

đi qua bên cạnh nàng.

"Đợi đã!" Nữ tử một tay nắm lấy ống tay áo của Hạo Thiên, ngẩng đầu nhìn y, "Chúng ta đều tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không thể ra khỏi Vạn Kiếp Thành, ta nhờ ngươi giúp ta bảo quản vật này." Nữ tử đưa ra một khối ngọc bài, sau đó đưa hộp dài cho Hạo Thiên, nhanh chóng nói: "Ngươi là Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, không ai dám động đến ngươi..." "Ta vì sao phải giúp ngươi?" Hạo Thiên nhìn chiếc hộp dài được đẩy hé ra trước mặt mình, nheo mắt, nhưng không hề động lòng.

"Ta không giữ được, ngược lại sẽ rước lấy tai họa." Nữ tử cúi đầu, gần như sắp khóc, cắn răng, gần như quyết đoán nói: "Năm nghìn linh thạch, ta bán nó cho ngươi!" Hít!

Đầu ngón tay Mông Phường khẽ động, nhìn về phía Hạo Thiên, nhưng khi chạm phải sắc mặt của người sau, lập tức bình tĩnh lại.

Chuyện này không ổn.

Hạo Thiên cười cười: "Nếu ta không cần, có phải câu tiếp theo ngươi sẽ nói là tặng không thần khí cho ta không?" "....." Nữ tử sững sờ.

Nhưng chỉ một lát đã phản ứng lại, mở miệng mấy lần, nhưng không thể nói ra lời.

Nàng khẽ run, không biết là vì bị thương, hay là vì tức giận với lời nói của Hạo Thiên.

"Cho ngươi!" Nữ tử hít sâu một hơi, nhưng kiên định không dời mà nhét chiếc hộp dài vào tay Hạo Thiên, "Giữ gìn nó cho ta!

Sau này, ta... sẽ dùng trọng kim để đổi lại từ tay ngươi!" "Thật sự tặng ta?" Hạo Thiên cười, nhưng không mở hộp dài ra.

Thần khí có linh, chưa nhận chủ, lại không thể thu vào không gian

trữ vật.

Cũng khó trách nữ tử phải ôm hộp dài trốn đông trốn tây.

Bước chân rời đi nhanh chóng của nữ tử khựng lại, nhưng nhanh hơn, có hai bóng người rơi xuống nơi này, nhìn nữ tử hai tay trống không và Hạo Thiên đang cầm hộp dài, trong chớp mắt đã phát động công kích, hướng về phía Hạo Thiên.

Chương 471

Giọng nói trầm thấp: "Đồ vật ở đâu!" Ám chủy trong tay Mông Phường bay ra, nhưng lại quay về tay y, ngay cả y bào của hai người phía sau cũng không chạm tới.

Hai người này, khác với đám hắc y nhân truy đuổi nữ tử trước đó, trong đó, có một cường giả Chủ Thần!

Ý thức được điều này, Mông Phường có chút kinh ngạc nhíu mày.

"Giao đồ vật ra, hôm nay tha cho ngươi một mạng." Giọng nói trầm thấp kia có chút cao lên mấy phần, lại khiến Hạo Thiên nghe ra được mấy phần sắc bén.

Vị cường giả Chủ Thần này, giọng nói nghe, giống như một nữ tử lớn tuổi.

"Được thôi." Hạo Thiên ngoài dự đoán, chậm rãi trả lời một câu.

Trong khóe mắt, nữ tử giao hộp dài vào tay y không đi xa, khóe miệng lộ ra một tia cười đắc ý lọt vào mắt y.

Hạo Thiên đột nhiên mở hộp dài, hướng về phía cường giả Chủ Thần trước mặt ném cây thần khí màu đen không ánh sáng không lưỡi bén như trường đao trong hộp.

Nữ tử ẩn thân trong góc dường như có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng dưới sự chú thị của Hạo Thiên, nhíu mày, rút lui khỏi nơi này. 100.

Cường giả Chủ Thần đối diện Hạo Thiên một tay nắm lấy thần khí, vung tay, linh lực hùng hậu điên cuồng tràn vào thần khí trong tay, "Biết điều chút đi!" Một khắc sau, rìa của thần khí dường như lóe lên một tia sáng đen lạnh lẽo như gió lạnh, trong chớp mắt đã hút người

đang cầm nó thành một đống xương cốt!

"Tông chủ!" Người đi cùng cường giả Chủ Thần ngẩng đầu, khuôn mặt của người đàn ông trung niên dưới áo choàng lộ ra vẻ kinh hãi, đưa tay ra, nhưng chỉ nắm được một mẩu xương trắng đang sụp xuống.

"Xoẹt." Ám nhận trong tay Mông Phường lúc trong mắt y dấy lên sát ý, đã xuyên thủng lồng ngực của y.

Nhìn hai đống xương trắng trước mắt, và món thần khí nặng nề rơi xuống đất, Mông Phường thần sắc phức tạp nhìn Hạo Thiên: "Hạo Thiên huynh." "Thần khí có vấn đề, có người cố tình đưa vào tay ta." Hạo Thiên khẽ cúi người, nhặt cây thần khí kia lên, giũ sạch tro trắng trên đó, thu vào hộp dài.

Hòa Hạnh Thiên Thần không kịp ngăn tay Hạo Thiên, thấy y không sao, cũng không nói gì, im lặng nhận lấy hộp dài. .....

Hạo Thiên dứt khoát cúi người xuống, vén chiếc áo choàng che trên đống xương trắng lên, trong chiếc y bào màu xám, nhặt ra một miếng ngọc bội kiếm tròn.

Miếng ngọc bội kiếm này có chút cũ kỹ, màu xanh biếc mờ ảo, lờ mờ có thể thấy được hoa văn dị thú được khắc trên đó.

Miếng ngọc bội kiếm tròn như vậy, trong tay Hạo Thiên cũng có một miếng, là do Tô Dung đưa cho y.

So sánh hai miếng, thân phận của nữ tử xương trắng, đã có chút rõ ràng.

"Thịnh Kinh Môn, tông chủ." Hạo Thiên rất khẽ thở dài một tiếng, quay sang nói với Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường: "Hai người trước tiên mang đồ trong hộp về phủ thành chủ đi, ta có việc, chờ ta về." "Ừm." Hòa Hạnh Thiên Thần nhìn Hạo Thiên đáp một

tiếng.

Mông Phường không hiểu tại sao, nhưng trực tiếp gật đầu, một lát sau lại do dự: "Hạo Thiên huynh muốn đi tìm Thịnh Kinh Môn gây phiền phức?" "Không, ta đi báo tin." Hạo Thiên vẫy tay, tro cốt trên mặt đất đều bị chiếc áo choàng đen bao bọc lại, rơi vào tay y.

Hồn của bà ta, không còn nữa, Hạo Thiên nhìn cây thần khí tà tính kia, lắc đầu.

Trên đường đi, Hạo Thiên gặp mấy tên hắc y nhân đang tìm kiếm thần khí khắp nơi trong Vạn Kiếp Thành, bắt một tên trong số đó hỏi vị trí của Thịnh Kinh Môn.

Rơi vào trong phủ đệ, Hạo Thiên tránh né tai mắt của Thịnh Kinh Môn, đi thẳng về phía nội viện.

Trong Thịnh Kinh Môn, có một mảnh linh điền được trồng ở sâu trong nội viện, sau linh điền là một tiểu viện, rơi vào trong đó, Hạo Thiên cảm nhận được khí tức linh mộc nồng đậm.

Trong phòng đèn nến sáng trưng, ánh sáng rực rỡ xuyên qua cửa sổ gỗ điêu khắc, ẩn hiện bóng dáng nữ tử trong phòng.

Lúc y rơi xuống sân, người trong phòng ngẩng đầu, nhưng không đứng dậy, cũng không động, chỉ mở miệng hỏi một câu: "Người nào?" Hạo Thiên đẩy cửa, thấy được Tô Dung đang lười biếng dựa trên giường, tay cầm một cuộn trục.

"Hạo Thiên?" Tô Dung theo bản năng sững sờ, nhìn ra sau lưng y, không có ai, y đến một mình.

Nhưng...

đây là Thịnh Kinh Môn.

Hạo Thiên vào bằng cách nào?

Còn vào ban đêm!

Hạo Thiên nhẹ nhàng đặt vật được bọc trong áo choàng đen trong tay lên bàn vuông, sau đó là một miếng ngọc bội kiếm tròn cũ.

Tô Dung nhìn miếng ngọc bội kiếm tròn đó, sắc mặt biến đổi, một cái đã nhận ra, không phải là miếng của mình.

"....." Tô Dung ba hai bước từ trên giường xuống, cầm lấy miếng ngọc bội kiếm kia, lại nhìn bọc đồ trên bàn, hơi thở có chút nặng nề.

"Hài cốt của tông chủ Thịnh Kinh Môn." Hạo Thiên rất nhẹ nhàng nói một câu, quay sang hỏi Tô Dung: "Ngươi có biết, trong Vạn Kiếp Thành, có một món thần khí trường đao không ánh sáng không lưỡi bén không." "Món thần khí cuối cùng của phòng đấu giá đứng đầu?" Tô Dung ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, cố gắng xâu chuỗi lời nói của y, nhưng lại nhíu chặt mày, không thể hiểu được!

Bàn tay nàng khẽ đưa ra, lơ lửng trên bọc màu đen, nhưng không hạ xuống được, không dám mở nó ra.

Tô Dung nhẹ giọng nói với Hạo Thiên: "Ta không biết." Hạo Thiên gật đầu, quay người ra khỏi cửa.

Phía sau y, có ba bốn đạo khí tức trong chớp mắt rơi xuống tiểu viện của Tô Dung, là mấy vị trưởng lão trấn thủ Thịnh Kinh Môn.

Nhìn Tô Dung một cái, có người nhíu mày mở miệng: "Ta đi bắt tên tiểu tử đó về hỏi cho rõ." "Không cần." Tô Dung lúc này, dường như mới hạ quyết tâm, nhẹ nhàng mở bọc ra, liếc nhìn vật bên trong, nhắm mắt lại: "Không cần đuổi theo, chuyện này không liên quan đến y, y là người tốt bụng." "Tông chủ có tu vi Chủ Thần, sao có thể xảy ra chuyện ở Vạn Kiếp Thành, mà ta lại không hề hay biết?" Một trưởng lão trong đó nổi giận.

"Tan đi." Tô Dung chống bàn mở miệng, ngọn nến trong phòng

sáng tối một thoáng, ngẩng mắt nói: "Đi gọi Thiếu tông chủ đến." Sau khi đưa đồ xong, Hạo Thiên trở về phủ thành chủ.

Khi nhìn thấy bóng dáng Thiên thần áo tím trên bậc thang dài, bước chân của Hạo Thiên dừng lại, có chút kinh ngạc: "Tại sao Thiên thần áo tím lại ở đây?" "Đợi ngươi." Thiên thần áo tím liếc nhìn Hạo Thiên một cái, quay người, đi trước dẫn đường.

Hướng đi, hiển nhiên là chủ điện của phủ thành chủ.

Gặp Đằng Lão, Hạo Thiên lấy Cổ Hoàng Thần Mạch Đan ra.

Đằng Lão xua tay, hiển nhiên chuyện ông quan tâm lúc này, không phải là Cổ Hoàng Thần Mạch Đan.

Đằng Lão ngồi trên cao, đã già đi, những nếp nhăn trên mặt chồng chất, che khuất cả mắt, nhưng lúc này, ông lại ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, trong mắt có sự sắc bén đầy áp bức.

Hạo Thiên lặng lẽ đứng trong điện, không né không tránh, cũng không hề bị lay động.

Rất lâu sau, Đằng Lão mới mở miệng: "Ngươi đã mang cái thứ hình dạng giống thần khí kia về." Hạo Thiên truyền một tin nhắn cho Hòa Hạnh Thiên Thần, không bao lâu, Hòa Hạnh Thiên Thần liền ôm hộp dài bước vào điện.

Hộp dài được đặt trong điện, chưa mở ra hoàn toàn, những người có mặt đã cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo bao phủ lên da thịt.

Đặc biệt là Hạo Thiên và Hòa Hạnh Thiên Thần đã từng tận mắt chứng kiến nó trong chớp mắt biến một cường giả Chủ Thần thành một đống xương cốt, ngay cả thần hồn cũng không tìm thấy, càng thêm mấy phần lạnh lẽo trong lòng.

Đằng Lão giơ tay, hoàn toàn mở hộp dài ra, để lộ ra diện mạo của cây trường đao bên trong.

Trong lúc búng ngón tay, một giọt máu của Đằng Lão rơi lên trường đao, xèo xèo bốc lên một làn khói trắng, máu từ thân đao từ từ trượt xuống mũi đao, chưa đến nơi, đã biến mất không thấy. .....

Nhìn vệt máu tan chảy trên trường đao, Hạo Thiên khẽ nhướng mày.

"Thần khí, dùng để thế chấp?" Y ngước mắt nhìn Đằng Lão trên cao tọa, trong đáy mắt ẩn chứa một tia suy ngẫm.

Mọi thứ đều được sắp đặt một cách công phu để đưa đến tay y.

Chương 472

Ban đầu Hạo Thiên không biết Phòng đấu giá đứng đầu có lai lịch gì, nhưng giờ xem ra, có lẽ bắt đầu từ buổi đấu giá đó, tất cả đã là một ván cờ.

Chỉ có điều, y không bị một món thần khí mê hoặc đến mờ mắt.

Nếu không, kết cục chưa chắc đã không giống như tông chủ Thịnh Kinh Môn, bị trường đao trực tiếp biến thành một đống xương trắng?

Ánh mắt Đằng Lão nhìn chằm chằm vào thanh trường đao trong hộp lại u ám sâu xa, một tia kiêng kỵ lướt qua đáy mắt.

Lão ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Hạo Thiên, liền thu lại vẻ mặt rồi khẽ thở dài: "Ngươi có thể đi tra xem vật này xuất từ tay ai, nhưng không cần tìm Phòng đấu giá đứng đầu, ta biết vật này không nên xuất hiện trên đời, cũng sẽ không vì lợi ích mà khuất phục!" "Đằng Lão." Hạo Thiên nhìn người trên cao tọa, tự nhiên hiểu rõ rằng lão đang che giấu điều gì đó.

Y ngước nhìn Đằng Lão, một lát sau mới gật đầu.

Hộp kiếm tạm thời được để lại chỗ Đằng Lão, lão cử Tử Y Thiên Thần tiễn Hạo Thiên về.

Nhìn bóng dáng Tử Y Thiên Thần phía trước, Hạo Thiên đột nhiên nhớ lại một vài lời đồn về Đằng Lão, liền bước nhanh lên mấy bước, đi song song với nàng.

"Tử Y Thiên Thần, ngươi luôn ở bên cạnh Đằng Lão, có biết vì sao nhiều năm trước lão lại từ chối sắc phong Thần Vương không?" Tử Y Thiên Thần liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Đằng Lão từng nói, mọi câu hỏi của Hạo Thiên đều có thể trả lời.

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, ở Vạn Kiếp Thành, các tông chủ, trưởng lão của mấy tông môn lớn đều biết chuyện này.

"Đằng Lão mấy năm trước bị trọng thương, tu vi dừng lại ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, không thể tiến thêm." Tử Y Thiên Thần nhẹ nhàng nói một câu, rồi nhìn Hạo Thiên: "Ngươi mới tấn thăng Thần Giới không lâu, có lẽ không biết, trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, người đứng đầu có thể khiêu chiến, nếu thắng thì có thể trở thành thành chủ một thành." Hạo Thiên hiểu ra, hỏi: "Vậy nếu không thắng thì sao?" "Nếu người đứng đầu cuộc thi không thắng, có thể đổi sang một thành chủ khác để phát lệnh khiêu chiến, nhưng cuối cùng chỉ có thể tiếp quản một thành." Tử Y Thiên Thần vừa nói, bước chân vẫn không dừng, nhìn người bên cạnh: "Thần Giới có bảy mươi tư chủ thành, Vạn Kiếp Thành là một trong số đó.

Nếu ngươi thật sự giành được hạng nhất, cũng có thể khiêu chiến Đằng Lão để trở thành thành chủ Vạn Kiếp Thành." "Tất nhiên, bây giờ ngươi là thiếu thành chủ, dù bị loại khỏi cuộc thi, chỉ cần Đằng Lão nguyện ý giao Vạn Kiếp Thành cho ngươi, ngươi cũng có thể trở thành thành chủ Vạn Kiếp Thành… chỉ cần ngươi giữ được nó." Ý trong lời nói là, nếu Hạo Thiên giành được hạng nhất cuộc thi rồi trở thành thành chủ Vạn Kiếp Thành, rất có thể ngay sau đó sẽ phải đối mặt với lời khiêu chiến từ người hạng nhất cuộc thi tiếp theo.

Nếu thua, sẽ mất Vạn Kiếp Thành.

Tử Y Thiên Thần cũng không biết vì sao Đằng Lão lại nhìn trúng Hạo Thiên, để y trở thành thiếu thành chủ.

Nhưng, một khi Hạo Thiên đã là thiếu thành chủ, Tử Y Thiên Thần cảm thấy, Đằng Lão có ý muốn để Hạo Thiên làm thành chủ.

Hạo Thiên hiểu ra, nói một tiếng "đa tạ" với Tử Y Thiên Thần.

Ba ngày sau, vốn là ngày ba tông môn đứng đầu là Thịnh Kinh

Môn mở tiệc, chiêu mộ những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện ở Vạn Kiếp Thành.

Nhưng Thịnh Kinh Môn lại đột ngột tung tin tức, vị trí tông chủ Thịnh Kinh Môn sẽ do trưởng nữ kế vị.

Nghe được tin này, Mông Phường ngước mắt nhìn Hạo Thiên một cái.

Mông Phường vốn không định dự tiệc.

Ban đầu y còn có chút tự tin sẽ giành được hạng nhất, nhưng sau khi trải qua một vài chuyện, lại có một đối thủ sâu không lường được như Hạo Thiên ở trước mắt, bảng xếp hạng sau khi ra khỏi huyễn cảnh cũng đủ để nói lên vấn đề.

Người mạnh hơn mình không phải không có.

Lại như các cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện trước đây, xuất hiện một hai kiện thần khí siêu thập phẩm đã đủ kinh thế hãi tục.

Phụ thân y đã giao cả vật gia truyền là thần khí thập nhất phẩm Phong Hỏa Ám Nhận cho y.

Nhưng khóa này, chỉ trong vòng sơ khảo đã xuất hiện hơn bốn kiện thần khí siêu thập phẩm, thực tế có thể là năm kiện, hoặc nhiều hơn.

Ngay cả Hạo Thiên, Mông Phường cũng không dám chắc có thể giành được vị trí đứng đầu, hơn nữa, y không dám nghĩ sâu hơn, chuyến đi này chỉ có thể cố gắng hết sức.

Vì vậy y không có ý định ở lại Vạn Kiếp Thành sau cuộc thi, tự nhiên cũng sẽ không đến dự tiệc của mấy tông môn lớn ở đây.

Nghe Mông Phường nói, Hạo Thiên thản nhiên đáp: “Các tông môn ở Vạn Kiếp Thành không phải đều có đệ tử tham gia cuộc thi

tuyển chọn thiên tài các vị diện sao?" Mông Phường tức thì tỉnh ngộ, tia do dự cuối cùng cũng tan biến.

Đúng vậy, ngay cả Thịnh Kinh Môn, bị Hạo Thiên loại một lúc sáu người, vẫn có một người vượt qua sơ khảo.

Các tông môn khác vượt qua sơ khảo cũng có không ít người, chưa nghe nói tông môn nào không có người nào qua vòng này.

Tài nguyên của tông môn, tự nhiên sẽ nghiêng về thiên tài của tông môn, các suất được tông môn đưa ra, đều giống như Thịnh Kinh Môn, dành cho thiếu chủ Thịnh Kinh Môn.

Hoặc dành cho các tiểu bối có quan hệ thân thích.

Những người được chiêu mộ vào tông môn sau này, nếu có thể tiếp tục tiến xa trong cuộc thi, tất sẽ trở thành vật phụ trợ cho những người kia.

Nếu không thể, e rằng sẽ bị các tông môn coi như quân cờ bỏ đi.

Muốn dựa vào những người này để đi xa hơn trong cuộc thi, e rằng không trả một cái giá nào đó là chuyện không thể.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mông Phường lại rơi vào người Hạo Thiên.

Mông Phường không thể không cảm thán vận khí của Hạo Thiên, được thành chủ Vạn Kiếp Thành coi trọng.

Thân là thành chủ một thành, tự nhiên có nội tình sâu hơn những tông môn kia.

Hạo Thiên đối diện với ánh mắt của Mông Phường, lại nói: "Ta đi Thiên Hành Tông một chuyến." "Vì sao?" Mông Phường không hiểu.

Y tự nhiên không cho rằng Hạo Thiên đi để chấp nhận sự chiêu mộ của Thiên Hành Tông.

Hơn nữa, sau lưng Hạo Thiên bây giờ là thành chủ Vạn Kiếp Thành, Thiên Hành Tông chắc chắn cũng không dám tranh người với thành chủ.

Chẳng phải Hạo Thiên và Lục Vân của Thiên Hành Tông đã kết thù lúc ra khỏi huyễn cảnh sao?

"Đi xem một vở kịch hay." Hạo Thiên mỉm cười.

Mông Phường nhìn y một cái, biết vở kịch hay của Hạo Thiên chắc chắn không đơn giản, liền gật đầu, cũng có vài phần tò mò.

Lần này Hạo Thiên ra ngoài, Tử Y Thiên Thần đã thì thầm vài câu bên tai Hòa Hạnh Thiên Thần, kết quả là lúc ra khỏi cửa, sau lưng Hạo Thiên có thêm hai mươi vị nữ thần hộ vệ xinh đẹp.

Những người này đều do Hòa Hạnh Thiên Thần chọn ra, tu vi đều ở cảnh giới Thượng Vị Thần.

Đây là kết quả sau khi Hạo Thiên xem xét và giảm đi một nửa số người.

Hòa Hạnh Thiên Thần ngước mắt nhìn y, vô cùng nghiêm túc: "Đại sư huynh bây giờ là thiếu thành chủ, ra ngoài tự nhiên phải mang theo hộ vệ.

Hơn nữa, Thiên Hành Tông đã kết oán với đại sư huynh…" "Cũng không đến mức phải dẫn người đi đập phá sân bãi của họ." Hạo Thiên bật cười.

Tông chủ Thiên Hành Tông đã gửi thiệp mời cho Hạo Thiên, cũng là muốn gặp mặt tiểu bối đã nổi bật trong vòng sơ khảo, đạp lên Thiên Hành Tông rồi được thành chủ thu làm thiếu thành chủ.

Nhưng lão cũng không ngờ Hạo Thiên không đến Thịnh Kinh Môn mà lại thật sự đến Thiên Hành Tông.

Thân là thiếu thành chủ, vị trí mà tông chủ Thiên Hành Tông sắp xếp cho Hạo Thiên tự nhiên không tệ.

Trên yến tiệc, trưởng lão Thiên Hành Tông ngồi bên trái, Hạo Thiên ngồi đầu bên phải, ngước mắt là có thể thấy được tông chủ Thiên Hành Tông.

Nhưng, Hạo Thiên không cho tông chủ Thiên Hành Tông cơ hội hàn huyên, ánh mắt lướt qua bàn tiệc, cầm chén rượu lên mở lời: "Sao không thấy Lục Vân đâu." Sắc mặt tông chủ Thiên Hành Tông cứng lại, nhíu mày.

Nếu là thành chủ đến đây, lão còn nể mặt Đằng Lão vài phần, nhưng Hạo Thiên, dựa vào cái gì?

Lão không tính đến chuyện Hạo Thiên đả thương Lục Vân, dù sao cũng là trong huyễn cảnh, ra ngoài cũng không bị thương, nhưng Hạo Thiên lại nhắc đến chuyện này ngay trước mặt, là đến cửa tìm phiền phức sao?

Chương 473

"Trưởng tử ta trước nay không quan tâm những chuyện này, chỉ chuyên tâm tu hành." Giọng điệu của tông chủ Thiên Hành Tông trầm xuống mấy phần.

"Hóa ra Lục Vân là trưởng tử của tông chủ." Hạo Thiên thản nhiên đáp một câu, dường như không có gì ngoài ý muốn, "Ta nghe nói y có hôn ước với Tô Dung của Thịnh Kinh Môn?" Tông chủ Thiên Hành Tông tự nhiên biết chuyện Hạo Thiên cứu Tô Dung trong huyễn cảnh.

Lão dừng lại một chút, có vài phần tỉnh ngộ mà lắc đầu: "Hôn sự đã hủy bỏ…" Lão cũng có chút kêu khổ, Tô Dung là trưởng nữ của tông chủ Thịnh Kinh Môn, nhưng trước nay không được coi trọng.

Tông chủ Thịnh Kinh Môn lại cưng chiều con út, lập con út làm thiếu chủ.

Lục Vân trước nay không thích Tô Dung, nhưng cũng không phản đối hôn sự, nên lão cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Trong huyễn cảnh, lão cũng cảm thấy việc Lục Vân để Tô Dung rút lui không có gì không ổn.

Nhưng ai ngờ Hạo Thiên lại xen vào chuyện này, ngược lại khiến Thiên Hành Tông có vẻ bất nghĩa.

Tông chủ Thịnh Kinh Môn bị mất mặt trước Đằng Lão, chuyện liên quan đến thể diện, đâu còn là chuyện nhỏ giữa con trẻ nữa.

Hi Ngọc Thiên Thần đương trường tuyên bố hủy bỏ hôn ước!

Nhưng ai ngờ, chưa đầy một ngày, tông chủ Thịnh Kinh Môn không rõ tung tích, vị trí tông chủ không rơi vào tay thiếu chủ Thịnh

Kinh Môn, mà lại rơi vào tay Tô Dung… Bây giờ Tô Dung đã là tông chủ Thịnh Kinh Môn rồi.

Nghĩ đến đây, tông chủ Thiên Hành Tông liếc nhìn Hạo Thiên một cái, nheo mắt, chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Nếu Hạo Thiên có ý với Tô Dung.

Thật đáng tiếc cho trưởng tử của lão!

Nhưng chuyện này, trong mắt tông chủ Thiên Hành Tông, vẫn còn đường cứu vãn.

Bởi vì sau ngày hôm nay, e rằng sẽ không còn người nào tên Hạo Thiên nữa.

Chờ yến tiệc kết thúc, tông chủ Thiên Hành Tông vào lúc Hạo Thiên chuẩn bị đứng dậy rời đi, đột nhiên lên tiếng giữ y lại.

Hạo Thiên cũng nể mặt, không nhanh không chậm nhấp chén trà trong tay, đưa mắt nhìn những người trên tiệc dần dần tan đi.

"Đại sư huynh." Hòa Hạnh Thiên Thần ở bên cạnh Hạo Thiên, vội truyền âm: "Ta cảm thấy tông chủ Thiên Hành Tông không có ý tốt, chúng ta thật sự phải ở lại sao?" "Đương nhiên là không có ý tốt." Hạo Thiên nói với Mông Phường: "Món thần khí siêu thập phẩm ở buổi đấu giá kia, là của Thiên Hành Tông." Lúc này, tông chủ Thiên Hành Tông thấy trong điện chỉ còn lại đám người Hạo Thiên, giọng điệu vẫn như cũ, nhưng sắc mặt lại không chút biểu cảm: "Thiếu thành chủ đã có được một món thần khí siêu thập phẩm?" "Đúng vậy." Hạo Thiên nói thẳng.

Tông chủ Thiên Hành Tông nhíu mày, có vài phần khó hiểu nhìn y, nhưng vẫn nói ra lời đã chuẩn bị sẵn: "Ta có ý muốn có món thần khí đó, cũng biết thiếu thành chủ đã có một thanh kiếm siêu thập phẩm, muốn cùng thiếu thành chủ làm một giao dịch." "Được thôi." Hạo

Thiên nói thẳng: "Chín mươi triệu linh thạch." Đó là giá mà thanh trường đao được bán đấu giá, không hơn không kém một phân.

Hạo Thiên thấy rõ sắc mặt tông chủ Thiên Hành Tông đen sầm lại.

"Tông chủ Thiên Hành Tông chẳng lẽ cảm thấy, thần khí không xứng với giá này sao?" Hạo Thiên ra vẻ suy tư, "Vậy thêm một mươi triệu linh thạch?" "Tiểu tử, món thần khí trong tay ngươi cũng đâu có tốn một đồng nào." Một lão già áo xanh đứng sau lưng tông chủ Thiên Hành Tông, trên áo có hai đường viền vàng.

Khách khanh của Thiên Hành Tông.

Trong đại điện Thiên Hành Tông, uy thế của Bặc Giáp Thiên Thần đè xuống, nghiền ép về phía Hạo Thiên, nhưng khi chạm vào y, lại bị chặn lại.

Hạo Thiên đứng vững không động, dường như không hề hay biết, mỉm cười như thường: "À, thần khí đó là một nữ tử tặng ta." Tông chủ Thiên Hành Tông bóp nát tay vịn ghế, đứng dậy, nhìn Hạo Thiên từ trên cao xuống.

"Thiếu thành chủ chưa luyện hóa món thần khí đó?" Cũng phải, người thường có được chí bảo như vậy, sao không vội vàng luyện hóa thu vào cơ thể?

Nhưng Hạo Thiên vẫn đứng đó bình yên vô sự, tông chủ Thiên Hành Tông tự nhiên không cho rằng Hạo Thiên đã áp chế được tà tính của món thần khí đó, vậy thì là chưa luyện hóa rồi.

"Món thần khí đó có chút tà khí, có thể hút một tu sĩ cảnh giới Chủ Thần thành xương trắng trong nháy mắt, hồn phách không còn." Hạo Thiên nói nhẹ như không, ngẩng đầu nhìn tông chủ Thiên Hành Tông: "Như vậy, tông chủ còn muốn món thần khí đó không?" "Tự nhiên." Tông chủ Thiên Hành Tông gần như không cần suy nghĩ.

Tuy nhiên, đối diện với ánh mắt như cười như không của Hạo Thiên, lão âm thầm nhíu mày.

Lão luôn cảm thấy Hạo Thiên biết điều gì đó.

Nhưng… trường đao được cất giữ ở Thiên Hành Tông, chưa từng xuất thế, ngay cả Đẳng Lão cũng không biết trong Thiên Hành Tông có giấu vật này.

Hạo Thiên làm sao biết được?

Tông chủ Thiên Hành Tông có chút suy đoán, đã động sát tâm, lời nói cũng không còn khách khí nữa: "Mang thần khí ra đây đi." Lão nhìn Hạo Thiên: "Vật này, hôm nay ta nhất định phải có, nếu thiếu thành chủ ngay cả việc lấy ra cho ta xem một cái cũng không chịu, đừng trách Thiên Hành Tông không có đạo đãi khách!" "Ồ?" Hạo Thiên chậm rãi mở miệng, "Đáng tiếc." "Đáng tiếc?" Tông chủ Thiên Hành Tông trong lòng dâng lên điềm chẳng lành.

"Đáng tiếc ta đã giao món thần khí có chút kỳ quái đó cho thành chủ rồi." Lời Hạo Thiên vừa dứt, tông chủ Thiên Hành Tông gần như ra tay trong tích tắc, hai tay chụm lại, một đạo công thế đánh thẳng về phía y.

Y chỉ điểm một ngón tay, ngọn lửa dung hợp đốt cháy công thế trước mắt.

Hạo Thiên rút Ngọc Hoàng Kiếm ra, kiếm trận màu vàng kim, trong khoảnh khắc đã lấy chân y làm điểm, vẽ ra một kiếm trận, bao trùm cả một góc đại điện vào trong.

Lão già áo xanh bên cạnh tông chủ Thiên Hành Tông ra tay, một tấm mai rùa ảo ảnh hiện ra trước mặt hai người, trên đó những đường vân hình thoi lóe lên ánh vàng, trông như hư ảo nhưng lại vô cùng cứng rắn.

Đó là thần khí cửu phẩm của Bặc Giáp Thiên Thần, phẩm cấp có vẻ hơi thấp, nhưng lại được luyện hóa từ mai lưng của một con thần thú.

Chỉ có điều lúc luyện hóa có chút sai sót, thần khí này mỗi lần dùng sẽ bị hạ một ít phẩm giai.

Dưới một đạo kiếm quang của Hạo Thiên, trên mai rùa từ từ xuất hiện mấy vết nứt.

Sắc mặt Bặc Giáp Thiên Thần đại biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại có mấy đạo kiếm quang chém lên đó, làm cho mấy vết nứt kia lan rộng ra, cuối cùng vỡ thành nhiều mảnh.

Thần khí của Bặc Giáp Thiên Thần bị vỡ, lão rên một tiếng, bị thương không nhẹ.

Mấy luồng khí tức ẩn nấp trong đại điện cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà hiện thân.

Trên ngực họ có một miếng đồ văn dị thú, tổng cộng có năm vị trưởng lão Thiên Hành Tông.

Trong đó ba vị ở cảnh giới Thượng Vị Thần đỉnh phong, hai vị đã được sắc phong Chủ Thần, người đứng đầu là cảnh giới Chủ Thần trung kỳ.

Lão cũng ra tay, giơ tay chặn lại một đạo kiếm quang của Hạo Thiên, ngay cả Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận sắp thành hình, cũng bị khí tức của lão áp chế mà đình trệ.

"Đại trưởng lão!" Mắt Bặc Giáp Thiên Thần sáng lên, hít sâu một hơi, từ từ thu thế, bình ổn linh khí hỗn loạn trong cơ thể.

"Tiểu tử, ngươi không nên đối địch với Thiên Hành Tông." Lão già mặc một bộ áo vải, tóc trắng búi sau gáy, đôi tay khô héo thu trong

tay áo rộng, phảng phất như một cành cây khô.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, một mắt nhắm hờ, lờ mờ lộ ra tròng trắng, mắt còn lại bị màu đen bao phủ, phản chiếu rõ ràng mọi thứ trong đại điện.

"Đại trưởng lão." Tông chủ Thiên Hành Tông thấy người này xuất hiện, cũng cúi người hành lễ.

Hạo Thiên bật cười: "Ta còn chưa nói gì, cũng chưa làm gì, Thiên Hành Tông đột nhiên gây khó dễ, sao đây?

Muốn tiêu diệt ta ngay tại Vạn Kiếp Thành sao?" Đại trưởng lão ngước mắt, con ngươi đen như mực lạnh lùng liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Ngươi đã lấy thứ không nên động vào, giao ra đây, nếu không hôm nay dù Đẳng Lão đích thân tới cũng không cứu được ngươi." "Thứ đó ở chỗ Đẳng Lão, các người muốn, sao không đi tìm Đẳng Lão mà lấy?" Lời nói của Hạo Thiên có vài phần chế nhạo.

Rõ ràng, đại trưởng lão Thiên Hành Tông cũng cực kỳ kiêng kỵ Đẳng Lão, liền giơ tay, đánh một chưởng về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên xoay người, nhân cơ hội lui lại, ra khỏi đại điện.

Mông Phường và Hòa Hạnh Thiên Thần theo sát phía sau.

Người của Thiên Hành Tông trong đại điện cũng đuổi theo ra ngoài.

Sau lưng đại trưởng lão đột nhiên bung ra mười hai cánh, cánh nối liền với xương sống, nửa trên trắng như tuyết thánh khiết, được từng chiếc lông vũ ánh sáng bao phủ.

Chương 474

Nửa sau lại không biết bị thứ gì ăn mòn, đen kịt một mảng, chỉ còn lại xương cánh, đầu cuối treo lơ lửng những mảnh xương sắc nhọn, kéo lê đôi cánh rũ xuống đất.

"Nửa ma." Mông Phường đứng sau lưng Hạo Thiên lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng ghê tởm.

Hạo Thiên có chút kinh ngạc đánh giá đại trưởng lão trước mắt, thấy trong mắt lão có hồng quang lướt qua, giống như đã mất đi lý trí, lại giống như rơi vào một loại cảm xúc cực độ khát máu bạo tàn.

Tuy nhiên, khí thế của đại trưởng lão lại vào lúc cánh bung ra, từng bước tăng lên, mãi đến Chủ Thần đỉnh phong mới bị Đại Đạo kiềm chế, dừng lại.

"Tiểu tử, ngươi không nên đối địch với Thiên Hành Tông." Đại trưởng lão nặng nề thở dài một hơi, lặp lại câu nói vừa rồi.

Lúc này, lão không giống một cường giả, mà giống một món vũ khí giết người nghe lệnh của Thiên Hành Tông.

Hạo Thiên nhìn về phía tông chủ Thiên Hành Tông.

Lúc này, ánh mắt của tông chủ Thiên Hành Tông đã không còn ở trên người y, mà nhìn đại trưởng lão, trong mắt có sợ hãi, có kinh nghi bất định, cuối cùng lại trầm xuống thành sát ý sâu sắc, nhìn về phía y.

"Giết!" Bốn vị trưởng lão còn lại của Thiên Hành Tông, bao gồm cả Bặc Giáp Thiên Thần, trong tay đều lộ ra một miếng ngọc giản đã nắm chặt từ lâu, truyền linh khí vào trong đó.

Từ sớm khi Hạo Thiên bước vào Thiên Hành Tông, họ đã triển khai đại trận, phong tỏa toàn bộ khí cơ của nơi này!

Bất kể hôm nay xảy ra chuyện gì, chỉ cần Hạo Thiên và những người khác chết ở đây, họ đều có thể xóa sạch mọi dấu vết.

Đằng Lão?

Họ không tin, Đằng Lão sẽ vì một tiểu bối chỉ có vài lần gặp mặt, không có căn cứ mà gây khó dễ cho Thiên Hành Tông.

Dù có gây khó dễ, họ cũng có thể rời khỏi Vạn Kiếp Thành!

Có bí mật trong người, họ vốn không có gốc rễ quá sâu ở Vạn Kiếp Thành.

Nơi này dù sao cũng là một trong những chủ thành của Thần Giới, nếu ở nơi khác, chỉ là một thành nhỏ của Thần Giới, đại trưởng lão cũng không đến mức bị áp chế lợi hại như vậy.

Cánh xương bung ra, đại trưởng lão cao nhất có thể nâng cảnh giới lên Thần Vương cảnh.

"Giao… thần khí ra, ta… tha cho ngươi rời đi." Trên không trung, đại trưởng lão đưa ra một bàn tay khô héo, chỉ về phía Hạo Thiên.

Đầu của đại trưởng lão đã ngửa ra sau với một tư thế cực kỳ vặn vẹo, Hạo Thiên không nhìn thấy được đôi mắt của lão, nhưng nghe được lời của lão, có chút bất ngờ.

Đại trưởng lão vậy mà vẫn còn có chút tỉnh táo.

"Ầm ầm." Tông chủ Thiên Hành Tông quay đầu, thấy đại điện phía sau sụp đổ, tung lên bụi mù khổng lồ.

Chính là Cửu Thiên Yên Phong Trận của Hạo Thiên đã thành, nghiền nát chủ điện của Thiên Hành Tông.

Lão tức giận trừng mắt nhìn Hạo Thiên, tóc gáy dựng đứng khi thấy Hạo Thiên giơ tay, một đạo kiếm thế sắp thành hình, chỉ thẳng về phía hậu điện của Thiên Hành Tông.

Nơi đó, là nơi tụ tập của đệ tử tông tộc Thiên Hành Tông, cũng có từ đường của Thiên Hành Tông, con trai lão cũng ở trong đó!

"Chết đi!

Ngươi dám!" Lão tự nhiên không tin Hạo Thiên có thể một kiếm chém giết hết các đệ tử Thiên Hành Tông ở cảnh giới Trung Vị Thần, thậm chí Thượng Vị Thần, nhưng từ đường là nơi chứa đựng khí vận của một tông môn!

Cũng là nơi thờ cúng thiên cơ!

Nếu trận pháp bị phá, dẫn Đằng Lão và người của mấy tông môn Vạn Kiếp Thành tới… Tông chủ Thiên Hành Tông cuối cùng cũng ra tay, triệu hồi Thiên Hành Ấn Tỳ, úp tay trấn áp về phía Hạo Thiên.

"Ha." Hạo Thiên trước giờ chưa thấy tông chủ Thiên Hành Tông ra tay, không ngờ lão không phải là quá mạnh, cũng không phải vì nể mặt mà không động thủ, mà là vì, tông chủ Thiên Hành Tông, vậy mà chỉ có cảnh giới Thượng Vị Thần.

Vô số thần văn từ sau lưng Hạo Thiên tuôn ra, như một biển sao mênh mông, trong nháy mắt che lấp đi những đạo thần văn xuất hiện sau lưng tông chủ Thiên Hành Tông.

Một mảnh mai rùa màu xanh từ tay áo tông chủ Thiên Hành Tông rơi ra, hóa thành một màn sáng mai rùa trong nháy mắt, liền bị nghiền nát thành bột.

"Một tông chủ, lại mang theo hộ thân phù mà tiểu bối dùng để hộ thân." Hạo Thiên lắc đầu nhìn Bặc Giáp Thiên Thần đã bị tổn hại thần khí.

Mảnh mai rùa màu xanh kia chắc chắn được luyện chế từ thần khí của Bặc Giáp Thiên Thần, tuy thần khí đã tổn hại, nhưng Bặc Giáp Thiên Thần vẫn còn đó, thứ này vẫn có tác dụng, chỉ là sau này sẽ

không xuất hiện cái mới nữa.

Tông chủ Thiên Hành Tông nhìn thần văn vô biên vô tận sau lưng Hạo Thiên, sắc mặt cũng có một thoáng sụp đổ.

Không ngờ một tiểu bối, cảnh giới Trung Vị Thần, lại có tu vi sánh ngang với Chủ Thần!

Đại trưởng lão vào lúc Hạo Thiên nghiền nát chủ điện Thiên Hành Tông, không hề ra tay, vì lão không cảm nhận được sát cơ từ Hạo Thiên.

Nhưng vừa rồi lúc mai rùa vỡ nát, đại trưởng lão lại ra tay cứu tông chủ Thiên Hành Tông.

Nếu không, tông chủ Thiên Hành Tông đã chết trong tay Hạo Thiên rồi.

Chủ điện sụp đổ, đệ tử Thiên Hành Tông phụng mệnh không được tiếp cận tiền điện, nhưng năm vị trưởng lão Thiên Hành Tông đều ở tiền điện, không ai cản được Lục Vân.

Cảm nhận được đạo kiếm ý trên đầu trong nháy mắt, Lục Vân ra khỏi từ đường.

Vừa nhìn đã thấy Hạo Thiên, lại bị khí tức mạnh mẽ đáng sợ trên người y chấn nhiếp, vậy mà trong tích tắc đã nảy sinh ý định lui về.

Đợi khi phản ứng lại, nhìn thấy đại trưởng lão trên không trung, khí lực mới trở lại, nắm chặt nắm đấm, từng bước đi về phía tông chủ Thiên Hành Tông sau lưng Bặc Giáp Thiên Thần.

Bên cạnh Lục Vân có một nữ tử áo xanh nhạt.

Hạo Thiên liếc nhìn một cái, nhướng mày.

"Là cô ta." Mông Phường nhìn nữ tử kia, có chút quen thuộc.

Bởi vì nữ tử đó, chính là người đã dùng chín mươi triệu linh thạch

mua thần khí ở buổi đấu giá, rồi lại tốn bao công sức đưa đến tay Hạo Thiên.

"Vân nhi, lui xuống!" Tông chủ Thiên Hành Tông ngẩng đầu, cố nén thương thế, nhìn Lục Vân xuất hiện, nhíu chặt mày.

Lục Vân cũng thấy sắc mặt tông chủ Thiên Hành Tông khó coi, liếc nhìn Hạo Thiên một cái, lùi sang một bên, nhưng không rời đi, trong mắt có vài phần âm u, liếc nhìn nữ tử đi theo sau mình một cái.

Trong tay nữ tử đột nhiên hiện ra một thanh chủy thủ, đâm về phía Hạo Thiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, kiếm phong ngưng tụ thành thế trong tay Hạo Thiên, không hướng về hậu điện Thiên Hành Tông, mà vung thẳng về phía mặt nữ tử.

"Lục Lục sư tỷ!" Sắc mặt Lục Vân biến đổi.

Nhưng y không ra tay, nữ tử ở quá gần, không thể tránh né, bị kiếm mang xuyên qua.

Nữ tử áo xanh nhạt đột ngột chết dưới kiếm của Hạo Thiên, cuối cùng cũng kích động sự phẫn nộ của Thiên Hành Tông.

"Tìm chết!" Vốn dĩ chỉ cần Hạo Thiên giao ra thần khí, đại trưởng lão đã mở lời có thể tha cho y một mạng, Hạo Thiên lại tự tìm đường chết, dám ra tay với đệ tử Thiên Hành Tông, không chút lưu tình mà chém giết!

Mấy vị trưởng lão đồng loạt ra tay, mấy đạo quang hoa bắn về phía Hạo Thiên, uy thế đáng sợ.

Tuy nhiên, không đợi Hạo Thiên ra tay, mấy đạo công thế đều bị mấy vị thiên thần xinh đẹp mặc y phục hộ vệ phủ thành chủ bên cạnh y chặn lại.

Hai mươi nữ tử vốn chỉ như đám đông theo sau Hạo Thiên, lúc này đột nhiên bộc phát khí thế, vậy mà lại áp chế được mấy vị trưởng lão bên phía Thiên Hành Tông.

Chương 475

"Hai mươi vị Thượng Vị Thần!" Bặc Giáp Thiên Thần nắm chặt tay bên người, nhìn về phía tông chủ Thiên Hành Tông đang được mình bảo vệ.

Mặc dù hai mươi vị Thượng Vị Thần này đều chỉ là tiểu bối mới bước vào cảnh giới Thượng Vị Thần, nhưng vẫn không thể xem thường!

Lần này Thiên Hành Tông, chẳng lẽ đã đá phải tảng đá không động được?

Chẳng lẽ điều tra của họ có sai sót, Hạo Thiên căn bản không phải là tiểu bối không gốc gác không rễ, vừa mới tấn thăng Thần Giới?

Không!

Dù Hạo Thiên có lai lịch lớn, hôm nay cũng không thể ra khỏi Thiên Hành Tông.

Tông chủ Thiên Hành Tông liếc nhìn đại trưởng lão một cái, rồi nhìn Hạo Thiên, xoa xoa Thiên Hành Tỳ trong tay để trấn an sự bất an.

"Đằng Lão ngược lại rất coi trọng ngươi, sắp xếp nhiều Thượng Vị Thần làm hộ vệ như vậy." Hạo Thiên không nói, nhưng Hòa Hạnh Thiên Thần bên cạnh lại rút kiếm, rạch một đường trên cổ tay mình.

Máu tươi thấm đẫm thanh trường kiếm trong tay, từng tia từng sợi huyết mạch chi lực kéo động thiên địa.

Mí mắt tông chủ Thiên Hành Tông giật một cái, thấy huyết khí kia trực tiếp xuyên qua đại trận bao phủ Thiên Hành Tông, bay về một hướng, rồi biến mất không thấy!

Trên bầu trời, mơ hồ có một con phượng hoàng đen dang cánh, đôi

mắt phượng hoàng rực rỡ ánh vàng dường như mở ra trong thoáng chốc, bị con ngươi dọc đó quét qua, những người có mặt tại hiện trường đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, phượng hoàng đen hóa thành một tia sáng đen pha vàng, nhanh chóng thu lại, lướt vào một khe nứt nhỏ.

Ngay cả Hạo Thiên cũng bất ngờ nhìn Hòa Hạnh Thiên Thần một cái.

"Đại sư huynh, sư phụ thường để ta ra ngoài lịch lãm.

Người tự nhiên có để lại cho ta pháp bảo mệnh.

Ta bây giờ đã truyền tin tức ra ngoài rồi.

Thiên Hành Tông, không giữ được ta!" Trong mắt Hòa Hạnh Thiên Thần có sự kiên định.

"Chỉ là một Thiên Hành Tông mà thôi." Hạo Thiên cười lớn, một đoàn linh khí bao phủ cổ tay Hòa Hạnh Thiên Thần, bao bọc vết thương của nàng, từ từ hồi phục.

Ngọc Hoàng Kiếm được dẫn động, chỉ thẳng vào đại trưởng lão có đôi cánh ma sa đọa đang lơ lửng, chiến ý dâng trào.

"Chủ Thần đỉnh phong thì đã sao?" Trước khi tấn thăng Thần Giới, y đã có thể cưỡng ép chém giết Thượng Vị Thần.

Bây giờ tu vi đã có thể sánh ngang với cường giả Chủ Thần, đại trưởng lão Chủ Thần đỉnh phong thì có gì đáng sợ!

"Cuồng vọng." Đôi cánh sau lưng đại trưởng lão vỗ một cái, tạo ra mấy vết nứt trên mặt đất như trời sụp, một đoàn quang diễm màu đen tụ tập trong tay lão, theo thế giơ tay, hung hăng đập xuống Hạo Thiên, như đang nghiền một con kiến.

Hạo Thiên đối mặt trực diện với màu đen kịt phóng đại vô hạn

trước mắt, lại có một điểm đốm lửa màu xám trắng từ tay y nghênh đón.

Ý tịch diệt từ ngọn lửa dung hợp màu xám trắng tuôn ra, áp chế cả một phương trời đất đến mức có chút lung lay sắp đổ.

Ngọc giản trong tay mấy vị trưởng lão Thiên Hành Tông, vậy mà ánh sáng cũng tối đi mấy phần, vội vàng ngưng tụ linh lực lên đó, bảo vệ chặt chẽ ngọc giản.

Bọn họ không bao giờ ngờ, chỉ là một tiểu bối trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, lại khiến đại trưởng lão phải ra tay.

Đại trận có chút không chống đỡ nổi uy thế của hai người, chỉ có thể toàn lực chống đỡ trận pháp!

Chỉ cần chống đỡ một khắc, đợi đại trưởng lão giết Hạo Thiên… Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu những người của Thiên Hành Tông.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, thần thức của mọi người ở Thiên Hành Tông trong nháy mắt bị cuốn vào một khoảng trống trắng.

Điểm sáng màu xám trắng trong tay Hạo Thiên, sau khi tiếp xúc với một đòn đầy uy thế của đại trưởng lão, vậy mà từ một điểm nhỏ không đáng chú ý, trong nháy mắt khuếch tán ra, quét sạch màu đen trước mắt thành một màu trắng chói lòa.

Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên, từ trong ánh sáng trắng xuyên qua, gần như không cho ai có cơ hội phản ứng, hung hăng xuyên thủng cơ thể đại trưởng lão, thân kiếm từ giữa gốc cánh xuyên ra.

Vết máu lan xuống theo đôi cánh trắng như tuyết, cho đến đầu cuối của cánh xương đen kịt đang kéo lê, rơi xuống mặt đất.

Thân hình đại trưởng lão trên bầu trời lảo đảo.

Dường như không chống đỡ nổi nữa.

Nhưng… đó là đại trưởng lão Chủ Thần đỉnh phong!

"Đại đạo phải từng bước đi mới vững chắc, cưỡng ép tăng cảnh giới, chẳng khác nào xây lâu đài trên không trung." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu, tay đang giơ lên vung xuống.

Máu sương từ sau lưng đại trưởng lão khuếch tán ra, Ngọc Hoàng Kiếm từ sau lưng người kia trên không trung xuyên ra, hung hăng chém xuống.

Nửa bên cánh sau lưng đại trưởng lão bị một kiếm chém đứt, đại trưởng lão, trọng thương.

Thân thể từ trên không trung rơi xuống, đôi cánh dính đầy máu chỉ còn lại một nửa, thảm hại cuộn tròn thành một khối.

Khoảng trống trước điện Thiên Hành Tông, lúc này bị đập ra một cái hố khổng lồ, trong hố mơ hồ có một bóng người quỳ phục, sương đen huyết khí bao quanh, bên cạnh quấn quýt đôi cánh xương đen kịt, thỉnh thoảng run rẩy, giống như một con quái vật.

Lúc này nhìn thấy đại trưởng lão, không ai có thể nói ra một chữ "thần".

"Hận." Một chữ, từ miệng đại trưởng lão truyền ra.

Người nghe thấy, thần hồn đều run rẩy.

Ngọc giản trong tay mấy vị trưởng lão Thiên Hành Tông vỡ nát ba miếng, mấy vị trưởng lão, bao gồm cả tông chủ Thiên Hành Tông, đều quỳ phục xuống trước đại trưởng lão.

Bầu trời, đại trận đang phong tỏa nơi này, lúc này mây tan sương tan, đã là một vùng trời trong sáng.

Ánh nắng xuyên qua mây âm u rơi xuống, chiếu lên người đại

trưởng lão, lại bốc lên khói trắng, không bao lâu, đại trưởng lão đang cuộn tròn trong hố, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu dưới lớp áo vải.

Đôi cánh đen bị gãy, bị màu đen xâm chiếm hoàn toàn, hóa thành một đôi cánh xương đen.

Hạo Thiên giơ tay, hai ngón tay điểm một chỉ quyết về phía đó, ngọn lửa màu xám trắng bao bọc hài cốt, thiêu nó thành tro đen.

Giữa trời đất, Hạo Thiên không tìm được thần hồn của đại trưởng lão, ngay cả thần cách hóa thành sau khi thiên thần chết cũng không thấy.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lục Vân một cái.

Y nhớ đến món thần khí nuốt chửng thần hồn, biến tông chủ Thịnh Kinh Môn thành một đống xương trắng.

Lục Vân lúc này cúi đầu, chết lặng nhìn đại trưởng lão đã thành nửa ma bị chém giết trước điện, trong mắt hối hận và hận ý dâng trào.

Tại sao lại đi trêu chọc Hạo Thiên?!

Thiên Hành Tông, còn có thể tồn tại trên đời không.

"Mông Phường." Hạo Thiên nhẹ nhàng mở miệng, đột nhiên cảm giác được lúc đại trận bị phá, có một tia triệu hoán truyền đến, từ hướng phủ thành chủ.

"Hạo Thiên huynh?" Mông Phường nhìn sắc mặt Hạo Thiên.

"Ngươi và các vị nữ thần ở lại, canh chừng người của Thiên Hành Tông, ta đi tìm Đẳng Lão." Nơi này dù sao cũng là Vạn Kiếp Thành của Đẳng Lão, Hạo Thiên không định làm lớn chuyện, chỉ dẫn theo Hòa Hạnh Thiên Thần.

Chương 476

Lúc rời đi, tiện tay vung một đạo kiếm quang, lấy đi mạng của tông chủ Thiên Hành Tông, thuận tiện cũng chấn nhiếp đám trưởng lão Thiên Hành Tông.

Đến khi Hạo Thiên trở về chủ điện của phủ thành chủ, thấy vị sư phụ không đứng đắn Chuyên Thủy Thiên Thần của mình, đang bưng chén trà, cùng Đằng Lão đứng dưới hành lang nhìn cây cổ đồng khổng lồ kia.

Đằng Lão thì áo xanh bào tím, tóc râu đều bạc, ra dáng cao nhân.

Còn vị sư phụ kia của y thì bưng chén ngọc, đựng đầy một chén linh trà, liếc mắt nhìn, lại ra dáng một nông phu nghỉ ngơi, một vẻ nhàn nhã thảnh thơi.

"Sư phụ." Hạo Thiên hành lễ với Chuyên Thủy Thiên Thần, ngẩng đầu, lại nói với Đằng Lão: "Đằng Lão." "Ừ, đồ nhi." Chuyên Thủy Thiên Thần uống một ngụm trà.

Đằng Lão lại xua tay, để lại không gian cho hai thầy trò. 101.

"Ta nhận được truyền tin của Hòa Hạnh liền chạy tới, nhưng thấy không có chuyện của ta nên ở phủ thành chủ đợi ngươi." Chuyên Thủy Thiên Thần nhìn Hòa Hạnh Thiên Thần sau lưng Hạo Thiên, cười nói: "Dù sao ba năm cũng phải ở lại Vạn Kiếp Thành, tu vi của Hòa Hạnh quá thấp, bây giờ ở bên cạnh ngươi cũng không giúp được gì, ta sẽ mang nó về một thời gian." "Hửm?" Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Hòa Hạnh Thiên Thần đã ở bên cạnh y một thời gian, y đã có chút quen với sự có mặt của nàng.

Chỉ có điều, lời của Chuyên Thủy Thiên Thần rất có lý, Hòa Hạnh Thiên Thần muốn về Hắc Bạch Kiếm Cung bế quan một thời gian sao?

"Vâng, đại sư huynh, ta sẽ ngoan." Hòa Hạnh Thiên Thần bước ra, đi về phía Chuyên Thủy Thiên Thần, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn Hạo Thiên, nhẹ giọng nói: "Đại sư huynh, đợi cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện kết thúc, ta sẽ trở lại tìm ngươi, được không?" Tính tình Hòa Hạnh Thiên Thần có chút nhạt, không thể nói là lạnh, chỉ là trừ chuyện của Chuyên Thủy Thiên Thần và Hạo Thiên ra, người khác khó thấy được nàng có cảm xúc gì.

"Được thôi." Hạo Thiên dừng lại, bất ngờ giơ tay lên, xoa xoa đầu Hòa Hạnh Thiên Thần.

Y có chút dự cảm, Hòa Hạnh Thiên Thần e rằng không chỉ đơn giản là về bế quan.

Nhưng nhìn thần sắc trong mắt nàng, y biết nàng đã quyết định.

Cũng không phải sinh ly tử biệt, chỉ ba năm mà thôi.

"Đồ nhi à." Chuyên Thủy Thiên Thần bưng chén trà, truyền âm cho Hạo Thiên: "Hòa Hạnh nguyện ý theo ngươi, ta vốn dĩ cũng không ý kiến, thiên tư của ngươi trác tuyệt, cảnh giới tăng nhanh, bảo vệ được nó, lại có gia thế… sẽ không để nó chịu thiệt thòi ở ngoài, đi theo ngươi chơi bời khắp nơi cũng tốt.

Nhưng bây giờ ngươi chê tu vi nó quá thấp làm chậm chân, thôi thì để ta mang về một thời gian, lúc nào đó ta sẽ đưa nó đến cho ngươi." Nói xong, Chuyên Thủy Thiên Thần nở một nụ cười với Hạo Thiên.

Hạo Thiên bật cười, lại là gia thế?

Sư tôn nào lại xem đồ đệ nhà mình như đại gia tiền túi, Chuyên Thủy Thiên Thần e là người đầu tiên.

Nhưng Chuyên Thủy Thiên Thần quả thực không có tư tâm đối đãi với y, đối xử như con ruột cũng không ngoa, Hạo Thiên giơ tay hành lễ với Chuyên Thủy Thiên Thần.

Chuyện Hòa Hạnh Thiên Thần trở về đã định, Hạo Thiên nhìn Chuyên Thủy Thiên Thần đang nhàn nhã tự tại dưới hành lang như ở nhà mình, dừng một chút: "Sư phụ và Đẳng Lão là chỗ quen biết cũ?" Vị Đẳng Lão kia ban đầu còn đề nghị thu y làm đồ đệ… "Quen cũ?

Cũng được." Chuyên Thủy Thiên Thần xua tay, liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Nếu ngươi thật sự thành đồ đệ của lão, đừng trách vi sư sau này coi như không quen biết ngươi." Hạo Thiên hiếm khi bị cứng họng.

E là có thù cũ?

Chuyên Thủy Thiên Thần bước đi, đặt chén trà rỗng lên lan can, đi đến bên cạnh Hạo Thiên vỗ vỗ vai y: "Làm đồ đệ của ta, không có gì khác, nhưng khí thế không thể yếu.

Nhưng mà không có ta, ngươi cũng tự tranh giành đủ khí thế cho mình rồi, không tệ, không tệ." Đi qua Hạo Thiên được một nửa, bước chân Chuyên Thủy Thiên Thần dừng lại, vỗ một cái vào Hòa Hạnh Thiên Thần đang quay đầu lại, nói với Hạo Thiên: "Hạng nhất cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, tranh một phen đi." "Hạng nhất không chỉ có một tòa chủ thành, còn có vô số linh thạch nữa đấy." Chuyên Thủy Thiên Thần lẩm bẩm, dẫn Hòa Hạnh Thiên Thần đi xa.

Mục tống Chuyên Thủy Thiên Thần đạp không mà đi, mang theo Hòa Hạnh Thiên Thần rời khỏi, Hạo Thiên đứng tại chỗ một lúc, nhìn Tử Y Thiên Thần đang đứng dưới hành lang, khẽ gật đầu, rồi đi về phía chủ điện.

Món thần khí kia, vốn xuất hiện từ Phòng đấu giá đứng đầu, thực tế là vật của Thiên Hành Tông, đang được đặt trên bàn bên cạnh đại

điện của Đẳng Lão.

Hạo Thiên nghiêng đầu liếc nhìn một cái, rồi chuyển tầm mắt sang Đẳng Lão.

"Đẳng Lão." Đẳng Lão nhất thời không mở miệng, Hạo Thiên cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng trong điện.

Một lúc lâu sau, Đẳng Lão mới mở miệng, lại hỏi một câu: "Hạo Thiên, ngươi nhìn nhận ma như thế nào?" "Ta tấn thăng Thần Giới không lâu." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

"Trong Thần Giới, ma, đã trong những năm tháng dài đằng đẵng, cùng với những huyết mạch tuyên cổ kia, tiêu tán giữa trời đất." Đẳng Lão đứng dậy, từ trên cao tọa đi xuống, đi thẳng đến bên bàn, tay lơ lửng trên hộp dài đựng món thần khí kia.

Một lát sau, tay Đẳng Lão mới hạ xuống, một chưởng đập vỡ hộp dài, lộ ra diện mạo của thần khí.

Đến đây, Đẳng Lão vẫn chưa dừng lại, tiếp tục ngưng tụ linh lực vào lòng bàn tay, trấn áp xuống món thần khí đen kịt không ánh sáng.

Hạo Thiên khẽ nghiêng người, có chút kinh ngạc.

Đẳng Lão đang luyện hóa món thần khí tà khí này!

"Ngươi có biết, vì sao ta lại muốn thu ngươi làm đồ đệ, thậm chí còn giao vị trí thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành cho ngươi không?" Đẳng Lão chắp tay sau lưng đứng, lẳng lặng nhìn hắc khí u ám trong trường đao thấm vào lòng bàn tay mình, vừa hỏi Hạo Thiên.

"Chẳng lẽ, là vì quan hệ của sư phụ ta và Đẳng Lão?" Hạo Thiên nhìn cảnh tượng có thể nói là quỷ dị trước mắt, nhưng không hề bị lay động, sắc mặt bình tĩnh.

Đẳng Lão lắc đầu.

“Bởi vì ngươi không phải người của Thần Giới, mà là phi thăng giả.” “Hạo Thiên, ngươi có một bộ xương phản nghịch.” Nghe lời của Đẳng Lão, sống lưng Hạo Thiên thẳng hơn một chút, ra vẻ lắng nghe.

Chỉ nghe Đẳng Lão chậm rãi nói: “Nếu ta nói, để ngươi từ bỏ sắc phong Chủ Thần có được từ cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, ngươi có đồng ý không?” Hạo Thiên ngẩn ra, một lát sau mới trả lời.

“Không phải là không thể.” Đúng là không phải không thể.

Hạo Thiên từ khi tiến vào Thần Giới đã phát hiện, sắc phong từ một người mạnh hơn mình, có thể nhận được lợi ích cực lớn, rõ rệt nhất là sự tiếp nhận và hồi đáp của thiên địa khí vận Thần Giới.

Mỗi lần tấn thăng một cảnh giới, mức độ hấp thu linh lực có thể tăng gấp đôi.

Nếu như thiên địa Thần Giới cực kỳ keo kiệt, đối với Hạ Vị Thần, chỉ chịu ban cho một nắm linh lực, thì đối với Trung Vị Thần, thiên địa chẳng qua là đưa ra hai tay, cho hai nắm mà thôi.

Nhưng hai nắm linh lực, dùng mãi không hết.

Lại khó có thể thu nạp hết vào cơ thể.

Nếu như trong cơ thể người khác là một dòng sông linh lực, thì trong cơ thể Hạo Thiên bây giờ đã là một biển lớn mênh mông.

Y vốn đã hấp thu nhiều linh lực hơn người thường.

Cho nên, chỉ cần thiên địa không keo kiệt một phân nào, với cảnh giới Trung Vị Thần, y cũng có thể đạt đến cảnh giới Chủ Thần thậm chí cao hơn.

Y không biết bình cảnh ở đâu, có lẽ là Thần Đế, hay là Chúa Tể cuối cùng?

Vậy thì sắc phong Chủ Thần trước mắt, quả thực cũng không quan trọng đến thế.

Nghe lời của Hạo Thiên, Đẳng Lão gật đầu: "Lý do ta chọn ngươi, là vì trong lòng ngươi, không có quá nhiều sự kính sợ và dựa dẫm vào những quy tắc của Thần Giới." "Nhìn đi." Hạo Thiên thuận theo lời của Đẳng Lão, thần thức chú ý vào thanh trường đao, chỉ thấy trên đó ánh sáng đen u ám dâng lên, uy thế mạnh mẽ đáng sợ dâng trào, không kiêng nể gì mà hấp dẫn linh khí hội tụ, khí thế từng bước tăng lên, không chịu bất kỳ sự cấm cố nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đẳng Lão lại đột ngột chấn vỡ thần khí dưới tay mình, vào lúc sắp luyện hóa thành công!

Phía sau bàn là một khung cửa sổ gỗ chạm rỗng cực lớn, Hạo Thiên nhìn lên bầu trời, ánh sáng đen phá vỡ mây, có một tầng rào cản ánh sáng trắng, tràn đầy ý thánh khiết, như một đại trận, ngăn cách nó ở bên ngoài, che trời lấp đất.

Ánh sáng đen phá ra một lỗ nhỏ, lan ra ngoài ánh sáng trắng, là một vùng màu vàng chói mắt.

Thiên Đạo.

Hạo Thiên trong lòng chấn động.

Chương 477

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, theo thanh trường đao bị gãy thành hai đoạn, ánh sáng đen cũng tiêu tán, ánh sáng trắng lại che giấu Thiên Đạo.

"Thần Giới không nhắc đến Thiên Đạo, chỉ nói Thần Đạo, con đường thành thần, từng bước sắc phong tấn thăng." Đẳng Lão quay lưng về phía Hạo Thiên, ngẩng đầu nhìn lên khoảng không, nơi đó, đã có một tia dò xét, quét qua Vạn Kiếp Thành, nhưng bị đại trận nhu hòa che chắn đi.

Một lúc sau, tia khí tức đáng sợ kia mới rút đi, Đẳng Lão cũng quay người lại, nhìn Hạo Thiên.

"Tự nhiên, ta không có ý bắt ngươi rút lui khỏi cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, ngươi không cần vì lời ta vừa rồi mà khó xử, ta chẳng qua chỉ để ngươi xem những sự vật sau này mà thôi." Nói xong câu đó, Đẳng Lão dường như mệt mỏi vô cùng, xua tay với Hạo Thiên.

"Về đi, bạn của ngươi, có thể từ Thiên Hành Tông triệu hồi về rồi, phủ thành chủ đã phái người đến.

Mấy ngày nữa, Thượng Thần Giới sẽ có người tới, xử lý chuyện nửa ma." Hạo Thiên không nói gì, chỉ hành lễ với Đẳng Lão, xoay người bước ra ngoài điện.

Thiên Đạo bị che chắn sau Thần Đạo, ma, Thượng Thần Giới.

Hạo Thiên đã biết không ít điều, đủ để y suy nghĩ kỹ con đường sau này nên đi như thế nào.

Không lâu sau, Mông Phường cũng từ Thiên Hành Tông trở về

phủ thành chủ, không thấy Hòa Hạnh Thiên Thần, cũng không hỏi, chỉ liếc nhìn Hạo Thiên một cái, liền về phòng tự mình tu luyện.

Mấy ngày nay, Hạo Thiên hiếm khi được thanh nhàn.

Trong Vạn Kiếp Thành, tin tức đại trưởng lão Thiên Hành Tông là nửa ma đã lan truyền ra ngoài, có người dự yến tiệc hôm đó biết chuyện Hạo Thiên ở lại sau đó. 102.

Nhưng lại không ai nghĩ đến Hạo Thiên, chỉ cảm thán Đằng Lão gần như không hỏi thế sự bao nhiêu năm tháng mà bất kỳ chuyện gì trong Vạn Kiếp Thành cũng không thoát khỏi mắt lão, vừa ra tay đã dấy lên sóng gió lớn như vậy.

Cũng có người ngoài tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, chú ý đến Hạo Thiên.

Họ thăm dò đưa mấy tấm thiệp, hy vọng được gặp Hạo Thiên một lần.

Những tấm thiệp này đều bị Hạo Thiên xem xong rồi để sang một bên, không hề để ý.

Chỉ có một người, lại thông minh hơn những người kia, không tìm Hạo Thiên mà tìm đến Mông Phường.

"Hạo Thiên huynh, có một người, trong tay có không ít tin tức về những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện lần này, có muốn gặp một lần không?" Khi nhận được tin của Mông Phường, Hạo Thiên tìm hiểu sơ qua về người này, ngược lại cảm thấy khá thú vị.

Người này tên là Quản Di, cũng tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, xếp hạng trong vòng sơ tuyển không cao không thấp, vừa vặn là người cuối cùng trong top một trăm, sống trong một điện trên đỉnh núi ở hậu phong của phủ thành chủ.

Y cũng có một đội sáu người, vừa vào huyễn cảnh không lâu, trong đội có một người gần như tự sát mà đâm đầu vào một con dị thú nhỏ trong huyễn cảnh rồi bị loại.

Những con dị thú trong huyễn cảnh lúc đó đều không mạnh, một người đối phó cũng chỉ tốn chút thời gian, chết trong tay loại dị thú nhỏ đó, người kia là người đầu tiên.

Lúc đó huyễn cảnh vừa mở, chưa có mấy người bị loại, nhưng người xem cũng có, nên đã truyền thành chuyện cười.

Sau đó, năm người còn lại trong đội lại tìm được sinh môn của đại trận, thực lực đều không tệ, thuận buồm xuôi gió, vốn năm người đều có thể qua vòng sơ tuyển, lại xuất hiện chuyện thú vị thứ hai.

Ba trong năm người đã hiến tế, dồn hết tích phân cho hai người cuối cùng trong đội.

Một trong số đó là Quản Di.

Từ khi xuất hiện, y đã cố ý che giấu dung mạo, tóc ngắn ngang vai, thân hình gầy nhỏ, nhưng giọng nói quả thực là nam tử.

Nếu nói tình huống xảy ra nhiều nhất và kỳ lạ nhất, cũng chỉ có đội của y, tình cờ gặp phải, Quản Di cũng là một con hắc mã.

Nhưng đối với những người rớt khỏi top một trăm, đội của Quản Di, gần như đã viết "ta đầu cơ trục lợi" lên mặt.

Mấy ngày nay, những người tham gia cuộc thi đều được các tông môn lớn của Vạn Kiếp Thành coi như của quý mà lôi kéo.

Trong số những thiên tài này, chỉ có trăm người là từ chủ thành của Thần Giới, người có bối cảnh không đủ sâu không ít, đa phần đều đang cân nhắc nên đi tông môn nào.

Quản Di lại trong thời gian ngắn này thu thập các loại tin tức, thu

hoạch không nhỏ.

Sau đó người bỏ linh thạch mua tin tức ở chỗ Quản Di nhiều lên, những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện, mười người thì tám chín người, đều đã gặp người này.

Mông Phường nhận được thư trả lời của Hạo Thiên, bước vào điện, mở miệng nói: "Trước đó trong huyễn cảnh gặp được Hạo Nguyệt Thiên Thần của Khuynh Sơn Thành, trong tay y cũng có một món thần khí siêu thập phẩm, ta đã mua tin tức này từ Quản Di." Cho nên ở buổi đấu giá lúc Hạo Thiên nhắc đến, y mới có thể rõ ràng nói ra, lần tuyển chọn này là lần xuất hiện thần khí nhiều nhất, xuất hiện bốn năm món.

"Có đáng tin không?" Hạo Thiên có chút hứng thú không biết Quản Di làm sao tra được những thứ này.

Tra một nhà thì dễ, nhưng số người qua vòng sơ tuyển cũng không ít.

Mông Phường ngước mắt nhìn Hạo Thiên một cái, thần tình không rõ: "Người đầu tiên trong đội của Quản Di ra khỏi huyễn cảnh, là người đầu tiên cầm giấy bút điều tra ghi chép tin tức trước màn sáng." Phải biết, một chủ thành, nhiều nhất cũng chỉ có hơn hai mươi suất, đến từ các thế lực khác nhau.

Rơi vào một thế lực, nhiều nhất là bảy suất.

Đội của Quản Di lại trực tiếp lãng phí một suất quý giá, để ở ngoài huyễn cảnh ghi chép những thứ có lẽ không quan trọng?

"Người này cũng thú vị đấy." Hạo Thiên bật cười, nhìn Mông Phường: "Ngươi mua tin tức đó tốn bao nhiêu linh thạch?" Đây chính là chỗ phiền muộn của Mông Phường, cũng là lý do trước đó y không nhắc đến người này với Hạo Thiên.

“Chín trăm nghìn linh thạch.” Ở Phòng đấu giá đứng đầu, giá này, có thể mua được một tấm hộ thân phù có thể chống lại một đòn của cảnh giới Chủ Thần!

Cũng là do Mông Phường thực sự để ý, nhưng mua xong lại cảm thấy vô vị, nên không nhắc lại.

“Người kia ngược lại rất muốn gặp ngươi, bây giờ đang ở ngoài điện.” Mông Phường nhận được thư trả lời của Hạo Thiên là có thể gặp, liền dẫn người vào phủ thành chủ, nhưng không quá yên tâm, nên vào trước nhắc nhở Hạo Thiên một tiếng.

Sợ Hạo Thiên tiêu linh thạch vào những tin tức thực tế có lẽ không quan trọng đến thế.

Mông Phường cảm thấy mình bị người kia lừa một cách khó hiểu, càng nghĩ càng thấy việc cuộc thi này sẽ xuất hiện mấy món thần khí không quan trọng, không bằng biết được ai có nhược điểm.

Nhưng tin tức như vậy, Quản Di có hay không không biết, có thì nhất định giá trị không nhỏ.

Nghe Mông Phường nói, Hạo Thiên thấy vẻ mặt rối rắm trên khuôn mặt hiếm khi có biểu cảm của y, không khỏi cười cười.

“Nếu người đã đến rồi, vậy thì gặp một lần đi.” Y đứng dậy, đi ra ngoài điện, vừa nhìn đã thấy một thiếu niên mặc áo màu nâu đứng trên bậc thang dài, nghiêng người nhìn chủ điện của phủ thành chủ.

Trên người thiếu niên có một loại khí tức cực kỳ đặc biệt, không giống những thiên tài kiêu ngạo được nuôi dưỡng trong các gia tộc lớn của Thần Giới, mà giống một phàm nhân bình thường.

Chỉ có điều, khi Hạo Thiên đối diện với ánh mắt của y, ấn tượng này lại thay đổi.

Đôi mắt cực kỳ sáng người kia, có dã tâm bừng bừng, nhưng lại

không khiến người ta ghét.

“Thiếu thành chủ.” Thấy Hạo Thiên đánh giá mình, Quản Di xoay người, bước lên bậc thang, đứng ở vị trí thấp hơn Hạo Thiên mấy bậc, hành lễ với y.

“Vào trong nói chuyện đi.” Hạo Thiên cười cười.

Quản Di theo bước chân của y, nhẹ giọng nói: “Trước đó nghe người ta nói thiếu thành chủ chỉ có cảnh giới Trung Vị Thần, ta không quá tin, dù sao mấy người đứng đầu cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện đều là cảnh giới Thượng Vị Thần.

Thiếu thành chủ là một trong những hắc mã nổi lên, bất luận thủ đoạn, cảnh giới cũng nên tương đương mới phải.” Ngoài dự liệu, Quản Di là một người nói nhiều.

Hạo Thiên thản nhiên nói: “Huyễn cảnh không chỉ có một, ta chưa đối đầu với đối thủ lợi hại nào mà thôi.” “Nếu là may mắn, vậy thiếu thành chủ quả thực là người có khí vận cực tốt, nếu vận khí có thể duy trì như vậy, cũng là một loại thực lực.” Quản Di nhìn trắc điện rộng lớn của phủ thành chủ cảm thán một câu.

Hạo Thiên ngồi xuống, mời y ngồi, Quản Di tự nhiên ngồi đối diện Hạo Thiên, giơ tay pha trà.

Chuyện này vốn có hai thị nữ mà Hòa Hạnh Thiên Thần cố ý để lại trong điện làm, chỉ là lúc Hạo Thiên ở đây, thường để họ tự do hoạt động, không bắt họ làm.

Chương 478

Lúc này hai người ở ngoài cửa, vốn định vào, thấy động tác tự nhiên của Quản Di, liếc nhìn nhau một cái, rồi lui ra ngoài.

Một chén trà được đặt bên cạnh Hạo Thiên, Quản Di cũng tự rót cho mình một chén, khóe miệng nở nụ cười.

Hạo Thiên không nhìn tấm sa che mặt màu xám trên mặt y, trong dự liệu, tấm sa đó cũng là một loại pháp khí, phẩm giai không cao, tác dụng cũng gân gà, chỉ dùng để che mặt.

Dưới lớp sa mơ hồ có thể thấy được ngũ quan chuyển động, nhưng muốn dựng nên một khuôn mặt trong đầu, lại không làm được.

Thấy Hạo Thiên chú ý đến mặt mình, chén trà của Quản Di dừng lại, dường như lúc này mới phản ứng, giơ tay gỡ tấm sa xuống.

Hạo Thiên lúc này mới thấy, trên mặt y có một vết sẹo, từ tai trái vắt ngang cả khuôn mặt, đến tận tai phải, một đường rất phẳng.

Đầu ngón tay của y khẽ động, theo tiềm thức mới có thể tạo ra một vết thương như vậy.

Hẳn là một con dao cực ngắn, hoặc một thanh đoản kiếm có độ cong, dưới tiền đề không chống cự mới có thể rạch ra một vết thương sâu nông đều đặn và phẳng như vậy.

Quản Di không để ý Hạo Thiên nhìn vết thương, nhấp một ngụm trà, Quản Di thăm dò mở lời với Hạo Thiên: "Thiếu thành chủ nếu biết ta thời gian này đều bận rộn trong Vạn Kiếp Thành, hẳn biết, ta biết nhiều tin tức." Nghe vậy, Hạo Thiên dời ánh mắt đi, liếc nhìn chén linh trà đặt trước mặt.

"Chỉ là ta gặp ngươi, không phải vì những thứ đó, chỉ hứng thú

với con người ngươi mà thôi.” Tin tức của những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện?

Biết rồi thì sao, không biết thì sao.

Nghe lời của Hạo Thiên, Quản Di không hề thất vọng, ánh sáng trong mắt càng thịnh hơn: “Vậy thì, ta có một chuyện, không biết Hạo Thiên huynh có hứng thú không, ta có ý định mở một bàn cược cho cuộc thi lần này!” Quản Di giơ tay, trực tiếp trải một cuộn giấy dài đến mặt đất mà chưa mở hết ra trên bàn, trên đó chi chít những cái tên, mỗi một, hoặc vài cái tên được khoanh lại bằng đường kẻ đen.

Đầu cuộn giấy ở trước mắt Hạo Thiên.

Y cúi đầu nhìn một cái.

Tên của y ở ngay hàng đầu, cùng với tên của Mông Phường, được khoanh lại cùng một chỗ.

“Thiếu thành chủ, ít nhất một nghìn linh thạch đặt một nhóm, nhiều nhất đặt mười nhóm.” Quản Di giơ tay làm một thủ thế, ghé sát lại Hạo Thiên mấy phần, “Ngoài ra tặng kèm một tin tức, mười ngày sau, thành chủ sẽ có động thái, số người ở lại Vạn Kiếp Thành sẽ bị cắt giảm bảy phần!” “Ồ?” Hạo Thiên ngước mắt nhìn, nheo mắt lại.

Mông Phường ở bên cạnh không đi, tự nhiên cũng nghe được lời của Quản Di, nhíu mày, không nhịn được lên tiếng: “Ta ở trong phủ thành chủ, không hề nghe tin tức này, sơ tuyển vừa xong, các tông môn lớn mới bắt đầu…” Đúng vậy.

Mông Phường phản ứng lại, phải ở lại Vạn Kiếp Thành ba năm, các tông môn lớn vì sao lại vội vàng lôi kéo người như vậy?

Chẳng lẽ là vì, thời gian lâu, giá trị của các thiên tài các vị diện ở lại sẽ tăng cao, không thể dễ dàng lôi kéo được?

Quản Di chỉ cười, không hề phản bác, mặc cho hai người trước

mặt đi đoán.

Dừng một chút, Quản Di mở miệng, lại trở về cuộn giấy trong tay.

"Cược xem, những ai có thể ở lại Vạn Kiếp Thành sau này." Quản Di xòe tay, ý là những gì nên nói đã nói rồi.

Hạo Thiên mở miệng: "Tin tức này, e là tất cả những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài các vị diện ở Vạn Kiếp Thành đều biết rồi nhỉ?" Nghe Hạo Thiên nói, Quản Di cực kỳ tự nhiên gật đầu.

Hạo Thiên gõ ngón tay lên bàn, "Dùng danh nghĩa của ta tung tin ra ngoài đúng không?

Hôm nay gặp ta một lần, tất nhiên phải dùng hết mọi cách kéo cả ta vào cuộc, lời của ngươi mới càng đáng tin." "Mấy ngày nay, ngươi mang theo quyển trục, e là đã gom góp được mấy chục triệu linh thạch rồi nhỉ." Mỗi câu Hạo Thiên nói ra, sắc mặt Quản Di lại cứng đờ thêm một phần.

"..." Mông Phường đứng một bên, không biết nên nói gì.

Nhìn Quản Di đặt chén trà xuống bàn, tay cũng buông thõng xuống, Hạo Thiên vẫn không ngừng gõ ngón tay lên bàn, "Dùng Thiếu thành chủ làm đảm bảo, mọi người mới dám giao nhiều linh thạch như vậy vào tay ngươi, không sợ ngươi cầm linh thạch bỏ trốn sau khi kết thúc.

Trong những người đó, có không ít kẻ vốn không quan tâm việc bỏ ra chút linh thạch, chỉ muốn góp vui.

Nhưng nếu họ biết bị ngươi lừa, ngươi thấy sẽ thế nào?" Hạo Thiên dứt lời, ngón tay dừng lại, nhìn Quản Di đang ngồi đối diện, ánh mắt sắc như dao.

"Thiếu thành chủ." Quản Di cười khổ.

Y biết Hạo Thiên chắc chắn không phải kẻ ngu, nhưng không ngờ người này lại tinh tường đến vậy!

Quản Di ho nhẹ hai tiếng, "Ta không hề có ý định cầm linh thạch bỏ chạy, chỉ mở một ván cược mà thôi, chỉ cần Thiếu thành chủ không vạch trần ta, mọi chuyện sẽ không bao giờ lớn chuyện..." Thế nên, ngay từ đầu, Hạo Thiên đã không hứng thú với ván cược, không tham gia, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Hạo Thiên đã nhìn thấu ý đồ và kế hoạch của y.

Quản Di nghiến răng, "Lợi nhuận từ việc này, ta chia cho Thiếu thành chủ một nửa!" Mông Phường sững sờ.

Hắn suýt nữa đã bị mấy câu của Quản Di lừa mất chín mươi vạn linh thạch, đã chuẩn bị sẵn tinh thần lần này Hạo Thiên sẽ phải bỏ ra một khoản lớn để mua tin tức, ai ngờ Hạo Thiên không những không tốn linh thạch, mà còn mấy câu đã khiến Quản Di phải nghiến răng cắt thịt?

Hạo Thiên nhất thời không nói gì.

Quản Di sa sầm mặt, bắt đầu tìm cách vãn hồi tình hình.

Nhưng nếu Hạo Thiên không đồng ý, linh thạch là chuyện nhỏ, đắc tội với tất cả các thế lực tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện mới là chuyện chắc chắn.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, Quản Di đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Nhìn bàn tay mình, Quản Di nghĩ, sao mình lại tiện tay thế nhỉ.

Hạo Thiên lắc đầu.

Lòng Quản Di trầm xuống, nhưng cũng không suy sụp, dù sao cũng không phải kết cục tệ nhất.

Y đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thôi được rồi, coi như tự mình gánh chịu.

"Ta không có ý định vạch trần ngươi." Hạo Thiên cười khẽ sau lưng y.

Vạch trần Quản Di, ngoài việc được xem kịch vui, có lợi ích gì cho hắn sao?

Quản Di quay người lại, nhưng không vội mừng, y nhìn Hạo Thiên, chờ đợi những lời tiếp theo.

"Ta cược cho ta, Mông Phường." Dừng lại, Hạo Thiên lại thêm vào hai cái tên, "Tô Dung, một ngàn vạn linh thạch." Quản Di hít một hơi khí lạnh vì con số Hạo Thiên đưa ra.

"Ngươi?" Quản Di trợn mắt, "hít" một tiếng.

Hạo Thiên biết y âm thầm giấu diếm ván cược mà vẫn bằng lòng nhập cuộc, Quản Di vừa thở phào nhẹ nhõm, sau khi phản ứng lại thì lại kinh ngạc vì những cái tên nghe được.

Nhìn Hạo Thiên, y chỉ vào mình một cách rất nghiêm túc, "Ta chỉ có cảnh giới Trung Vị Thần, vào được vòng sơ tuyển hoàn toàn là nhờ đồng đội hiến tế, lần tiếp theo ta còn không chắc mình có thể ở lại.

Ngươi nói không sai, ta đúng là chuẩn bị kiếm một món rồi chuồn, nhưng ta làm ăn có thành ý, chỉ mưu lợi từ ván cược, chứ không lừa tiền vốn của người tham gia rồi bỏ chạy." "Lần tiếp theo, có lẽ sẽ là hình thức tổ đội, ngươi có đồng đội chưa?

Cộng thêm những cái tên ta vừa nêu, vừa hay sáu người." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Để hắn và Mông Phường hai người đối đầu với những thiên tài thực thụ kia thì quá thiệt thòi.

Còn về hình thức tổ đội?

Những người tham gia cuộc thi tuyển chọn, vốn dĩ một thế lực có sáu bảy người, nếu bị tách ra, chỉ cần không phải thi đấu một chọi một, họ sẽ tụ họp lại.

Tán nhân tự nhiên sẽ tập hợp, tạm thời kết bạn, không bằng ngay từ đầu tìm đồng đội, so với những người hoàn toàn xa lạ, cũng có thêm vài phần tin tưởng.

Chương 479

Sắc mặt Quản Di nghiêm túc hơn vài phần, thấy Hạo Thiên không giống đang nói đùa, y nhẹ thở ra một hơi, có chút không dám tin.

"Kéo ta vào đội?" "Nếu như vận may là một loại thực lực, thì ngươi cũng có một loại." Hạo Thiên liếc y một cái, chắc chắn nói, "Một đồng đội khác của ngươi đã có thể ở lại trong tình huống những người khác hiến tế, chắc chắn không phải hạng tầm thường." "Đúng vậy." Quản Di ngồi xuống lần nữa.

Bình tĩnh suy nghĩ lại lời của Hạo Thiên, cuối cùng y gật đầu.

Bất luận thế nào, người được lợi nhiều nhất vẫn là y, thu hoạch từ lần này, so với những gì y mong đợi lớn hơn nhiều!

Quản Di liếc nhìn Hạo Thiên một cái, ý nghĩ tò mò ban đầu về việc tại sao hắn có thể được thành chủ nhìn trúng, trở thành Thiếu thành chủ cũng dần phai nhạt.

Y bắt đầu cân nhắc khả năng tiếp tục đi tiếp trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, sau khi ý nghĩ này loé lên, Quản Di cảm thấy sau lưng có chút lạnh.

Nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái, Quản Di cảm thấy không nên ở lại lâu, liền đứng dậy cáo từ, "Ta về trước, Thiếu thành chủ, mấy ngày nữa ta sẽ lại đến bái kiến." Hạo Thiên gật đầu, ném qua một túi linh thạch.

Quản Di nghĩ đến mấy người Hạo Thiên đặt cược, tay trĩu nặng, lấy ra xem thử.

Không phải là một ngàn vạn linh thạch của Hạo Thiên, mà là… mỗi người một ngàn vạn linh thạch?!

Ván cược này, thật sự mở quá lớn rồi… … Mông Phường đứng bên cạnh Hạo Thiên, nhìn Quản Di rời đi, suy nghĩ một lúc, mới nhìn Hạo Thiên mở miệng, "Hạo Thiên huynh, huynh thật sự muốn lôi kéo người này sao?" Trước tiên không nói đến việc Quản Di có ý đồ lừa Hạo Thiên.

Nghe dáng vẻ thiếu tự tin của kẻ sau, mục đích của Quản Di, thậm chí còn không biết làm sao để tiếp tục đi trên con đường của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Tất nhiên, trong đó cũng có chỗ tốt.

Kẻ sau sẽ không vì để loại Hạo Thiên mà đâm sau lưng, nhưng điều này cũng không chắc chắn, biết đâu những gì Quản Di vừa thể hiện đều là giả vờ?

Hơn nữa Quản Di còn có một đồng đội, bọn họ còn chưa từng gặp mặt.

Mông Phường cẩn thận cân nhắc tính khả thi trong cách làm của Hạo Thiên, nếu Tô Dung mà Hạo Thiên nhắc đến cũng gia nhập, quyền chủ đạo của đội ngũ này sẽ nằm trong tay Hạo Thiên.

Giữa chừng Quản Di và đồng đội của y có giở trò, cũng chưa chắc phát huy được tác dụng.

Cùng lắm thì đường ai nấy đi.

Mông Phường có chút đau đầu, hắn vốn quen độc hành, nhưng lúc này cũng không có ý định rời đi, chỉ vì tin tưởng Hạo Thiên.

"Lời đã nói ra rồi, nhưng đội ngũ của chúng ta cuối cùng có thể tập hợp đủ sáu người hay không cũng khó nói." Hạo Thiên cười cười, "Bởi vì ta không chắc, người ta muốn mời có đến hay không." Mông Phường ngẩn ra, rồi phản ứng lại, "Là Tô Dung?" Ban đầu hắn tưởng Tô Dung chỉ là một nữ tử đáng thương, xuất thân từ Thịnh Kinh Môn,

cũng là đệ tử tông môn, nhưng sự phát triển sau đó dường như có chút khác biệt.

Vì thanh thần binh của Thiên Hành Tông, tông chủ Thịnh Kinh Môn đã chết, Thịnh Kinh Môn rơi vào tay Tô Dung.

Khi nghe cái tên này, Mông Phường gần như kinh ngạc đến không hồi thần, liên tục nhìn Hạo Thiên mấy lần, cuối cùng không nhịn được hỏi, "Chẳng lẽ huynh sớm đã biết thân phận của Tô Dung không tầm thường?" Cho nên mới quay lại cứu nàng trong ảo cảnh… Thực ra mà nói, Hạo Thiên cảm thấy chỉ là tiện tay giúp một phen, lúc đó không nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi biết thân phận của Tô Dung, hắn cũng không kinh ngạc, ngược lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Giống như biết Lục Vân là trưởng tử của tông chủ Thiên Hành Tông vậy.

Nhưng, lúc này đã nhắc đến, Hạo Thiên cũng có hứng thú.

Hắn dẫn Mông Phường ra khỏi phủ thành chủ, lần trước Hạo Thiên đến Thịnh Kinh Môn, đã quen đường thuộc lối.

Chỉ là lần này, Hạo Thiên không còn tránh né ánh mắt của Thiên Hành Tông, mà trực tiếp đứng ngoài cổng chính.

Không đợi Hạo Thiên lên tiếng, lấy ra miếng ngọc bội hình tròn trong tay, hai đệ tử đứng ở cửa ánh mắt rơi trên mặt hắn, lại lướt theo bộ y bào thành chủ trên người, liếc qua ngọc bội bên hông, vội vàng hành lễ, "Thiếu thành chủ!" Hạo Thiên ra hiệu cho hai người, không có ý trách tội.

Một người trong đó đã mở cửa lớn, mời Hạo Thiên vào trong.

Sờ sờ chóp mũi, Hạo Thiên cũng không biết là Tô Dung đã dặn trước, hay là danh tiếng của hắn trong khoảng thời gian này thực sự quá lớn.

Hạo Thiên được mời vào đại sảnh, nhanh chóng có thị giả tiến lên, dâng linh trà rồi lui xuống.

Không lâu sau, Hạo Thiên gặp được Tô Dung.

Trên người nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc trường bào màu sẫm, vạt áo rất dài, từ xa đi tới, khiến thân hình vốn mảnh mai của nữ tử thêm vài phần khí thế. 103.

Phía sau nàng, không xa không gần có hai người theo sau như hình với bóng, luôn đi theo Tô Dung vào cửa.

"Hạo Thiên." Tô Dung không phải là người hay thể hiện cảm xúc ra mặt, nhưng lúc này trong mắt cũng mang theo chút kinh hỉ bất ngờ, nhìn Hạo Thiên, nhẹ thở ra một hơi, "Ta vốn tưởng ngươi có ý xa lánh ta…" 104.

Trong Vạn Kiếp Thành, Đằng Lão luôn đứng ở vị trí trung lập, tuy không xa lánh các tông môn lớn nhưng lại đối xử như nhau, không hề qua lại quá thân thiết với bất kỳ tông môn nào.

Tại buổi đấu giá, nàng có ý tặng một phần đan dược cho Hạo Thiên để trả nhân tình, nhưng Hạo Thiên lại dùng đan phương để đổi, căn bản không cho nàng cơ hội.

Đêm đó.

Tông chủ gặp chuyện bên ngoài, Hạo Thiên mang tro cốt về, lại không giải thích quá nhiều, dường như chắc chắn nàng sẽ không nghi ngờ.

Nhưng Hạo Thiên không hiểu những điều này, hắn nhướng mày, "Vì sao ta phải xa lánh ngươi?" Tô Dung mỉm cười, giải thích tác phong trước nay của Đằng Lão.

Nàng khẽ thở phào một hơi, "Hiện nay ngươi là Thiếu thành chủ, ta sợ ngươi sẽ giống như Đằng Lão, có chút xa lánh các tông môn

trong Vạn Kiếp Thành." "Tông chủ." Trong hai người theo sau Tô Dung vào cửa, một lão giả khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Hiện giờ trong đại sảnh, Hạo Thiên đang ngồi trên ghế một bên, Tô Dung nghe tin báo vội vàng chạy đến, ba hai bước vào cửa, đứng ở nơi không xa Hạo Thiên và vội vã trò chuyện.

Tuy Hạo Thiên là Thiếu thành chủ, nhưng Tô Dung cũng là tông chủ một môn, là Hi Ngọc Thiên Thần, cũng chưa từng đối với Đằng Lão cung kính đến mức độ này.

Hơn nữa Hạo Thiên, Thiếu thành chủ này, có chút tùy ý.

Tô Dung tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi việc phải có người bên cạnh nhắc nhở vài câu về ý thức của một tông chủ Thịnh Kinh Môn.

Nghe người phía sau cắt ngang lời mình, Tô Dung khẽ nhíu mày, có vài phần áy náy nhìn Hạo Thiên một cái, quay đầu, lại ôn hòa nói với hai vị trưởng lão phía sau, "Hạo Thiên đã giúp ta, đối với Thịnh Kinh Môn có đại ân, là bạn thân của ta, các ngươi lui xuống trước đi." … Hai vị trưởng lão nghe lời của Tô Dung, không những không lui xuống, ngược lại còn nhíu mày, uy thế trên người khẽ tỏa ra, nhìn Tô Dung, giống như nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

"Các ngươi!" Bàn tay buông thõng bên hông của Tô Dung khẽ siết chặt.

Hạo Thiên ở bên cạnh, lúc này cảm thấy trên mặt có chút nóng rát, sắc mặt trầm xuống vài phần, "Minh lão, Từ lão, hai vị đang không nể mặt ta sao?

Để người khác biết ta, một tông chủ, làm việc bất lực đến mức nào sao?" Nghe lời của Tô Dung, hai vị lão giả cũng có vài phần bất ngờ. 105.

Mấy ngày nay, Tô Dung luôn có dáng vẻ dễ bảo dễ nói chuyện, đối

với sự vụ của Thịnh Kinh Môn không quá hiểu cách xử lý, luôn luôn tin tưởng hai người họ.

Có thể nói hai người họ hiện giờ là cánh tay đắc lực bên cạnh Tô Dung.

Lúc này, không để hai người họ đi, Tô Dung lại nổi giận?

"Tông chủ nghĩ nhiều rồi." Minh lão che giấu cảm xúc trong đôi mắt già nua, hai người lui ra ngoài.

Sau khi họ đi, Tô Dung thở phào một hơi, ngồi xuống vị trí đối diện Hạo Thiên, vậy mà, có chút ngẩn ngơ thất thần.

Hạo Thiên cũng không làm phiền, chỉ đợi Tô Dung hoàn hồn, ngượng ngùng ngẩng mắt nhìn lên, mới mở miệng, "Sự vụ Thịnh Kinh Môn bận rộn, cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, tông chủ có tiếp tục không?" Nghe giọng điệu của Hạo Thiên, Tô Dung bất giác thả lỏng hơn rất nhiều so với khi đối mặt với hai vị trưởng lão trong tông môn, lắc đầu, nhìn Hạo Thiên nói, "Đừng trêu ta, ta đương nhiên phải tiếp tục!" Ngay từ đầu, Tô Dung đã không tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện với thái độ vui chơi.

Hiện giờ, trở thành tông chủ Thịnh Kinh Môn càng phải như vậy.

Nếu không có đủ thực lực, chỉ có thể giống như vừa rồi, vĩnh viễn đứng sau lưng mấy vị trưởng lão của Thịnh Kinh Môn, mọi việc đều bị cản trở.

Chương 480

Hạo Thiên lần này đến, vốn định hỏi Tô Dung có muốn tổ đội trong cuộc thi tuyển chọn hay không.

Nhưng trong không khí có chút kỳ quái của Thịnh Kinh Môn, Hạo Thiên lại ngộ ra điều gì đó, mở miệng nói: "Ta nhớ, Thịnh Kinh Môn vốn có một thiếu chủ, là ai vậy?" "Người Hạo Thiên nói, là Tô Nghiêm Quắc?" Tô Dung nói ra một cái tên, dừng lại một chút, "Là huynh trưởng của ta." Nhưng khi nói ra cách xưng hô này, sắc mặt Tô Dung thoáng chút bất đắc dĩ.

"Ta từ nhỏ lớn lên ở Thịnh Kinh Môn, các trưởng lão đều nhận ta là đại tiểu thư, chỉ là, có lẽ vì ta là nữ tử, tâm tư không đặt vào con đường tu hành, mà lại ở việc luyện đan tìm thuốc.

Phụ thân đối với ta có chút thất vọng." Lần trước xảy ra chuyện, thực ra là ngày hôm đó sau khi Hạo Thiên mang tro cốt về, Tô Dung định không phô trương mà chôn cất mẫu thân.

Nhưng Tô Nghiêm Quắc nhận được tin báo trở về, phản ứng đầu tiên là không tin, tiếp theo liền đề xuất muốn tiếp nhận chức tông chủ.

Trong tông môn, không biết vị trưởng lão nào đã lạnh lùng nói một câu: "Xương cốt tông chủ còn chưa lạnh." Tô Nghiêm Quắc trực tiếp ra tay, đánh lén vị trưởng lão đó thành trọng thương, lúc đó, các trưởng lão trong tông môn nhận ra Tô Nghiêm Quắc dường như có chút không đúng, giống như… điên rồi.

Mấy vị trưởng lão cùng ra tay, lại bị hiểu lầm, thực lực của Tô Nghiêm Quắc dường như trong một lúc đã tăng lên rất nhiều, vậy mà lại trốn thoát khỏi Thịnh Kinh Môn.

Thịnh Kinh Môn không dám làm rùm beng, đành phải để hắn chạy

thoát.

Mấy vị gia chủ trước tiên để trống vị trí gia chủ, đợi Tô Nghiêm Quắc trở về, nhưng không được mấy ngày, lại có tin về chuyện của Thiên Hành Tông!

Vạn Kiếp Thành xuất hiện bán ma.

Thiên Hành Tông gần như bị diệt môn.

Các vị trưởng lão nghĩ đến sự bất thường của Tô Nghiêm Quắc, nghiến răng, dứt khoát ép chức vị tông chủ lên đầu nàng, hết lần này đến lần khác dặn dò.

"Cứ coi như không có người tên Tô Nghiêm Quắc." "Nếu hắn trở về, ngươi vẫn là tông chủ Thịnh Kinh Môn." Những lời này được dặn dò bên tai Tô Dung hết lần này đến lần khác.

Hiện giờ nàng gật đầu đồng ý tạm thời đảm nhận chức tông chủ, bắt đầu có chút đâm lao phải theo lao.

Điều khiến nàng phiền muộn hơn, các trưởng lão Thịnh Kinh Môn ngấm ngầm chia làm hai phe.

Một phe bề ngoài đối với nàng vô cùng cung kính, nhưng cũng lạnh nhạt, trong lòng chờ đợi Tô Nghiêm Quắc trở về tiếp nhận chức tông chủ. 106.

Một phe khác chính là hai vị trưởng lão vừa rồi theo sau nàng, mọi việc đều hỏi han như hình với bóng, luôn ở sau lưng ép nàng làm việc.

Tô Dung không ngốc, biết hai người họ đều không thật lòng, chẳng qua là có ý định thao túng một con rối như nàng mà thôi.

Nhưng những người già đã theo mẫu thân nàng suốt một chặng đường, tu vi cảnh giới Hi Ngọc Thiên Thần đủ cao, mới có thể để nàng sử dụng.

Điểm này, Tô Dung hiện giờ làm không được, chỉ có thể nhẫn nhịn nhìn họ dương phụng âm vi.

Chỉ có tại cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện thể hiện tài năng, chạm đến cảnh giới Chủ Thần, mới có khả năng trấn áp được tình hình hỗn loạn của Thịnh Kinh Môn, không đến mức để nó đổi chủ hoặc suy vong trong tay nàng.

Biết được ý định của Tô Dung, Hạo Thiên gật đầu, đề xuất chuyện tổ đội.

Tô Dung gần như không chút do dự đã đồng ý, dừng lại, nhìn Hạo Thiên, nhẹ thở ra một hơi, dẫn hắn đến hậu viện, "Ta muốn cho ngươi xem một thứ!" Hạo Thiên đi theo Tô Dung, đi được vài bước, đã đi song song với nàng.

Trên đường đi gặp không ít đệ tử Thịnh Kinh Môn mặc y bào màu vàng nhạt, đều hành lễ với Tô Dung, ngoài ra còn tò mò liếc nhìn trang phục phủ thành chủ trên người hắn, chỉ là không có ai lên tiếng hỏi nhiều.

Không khí của Thịnh Kinh Môn, theo Hạo Thiên thấy, ngay cả những đệ tử cảnh giới thấp, cũng đều có vẻ áp lực và nghiêm túc… … Đi dọc theo con đường lớn chính giữa Thịnh Kinh Môn đến hậu viện, sau khi qua một cánh cửa, đệ tử Thịnh Kinh Môn ít đi, thỉnh thoảng có một hai người đi qua, đều là những người mặc trang phục phó dịch.

Điều này cũng không có gì lạ, lần trước Hạo Thiên đến Thịnh Kinh Môn đã cảm nhận được, trong hậu viện có vài luồng khí tức mạnh mẽ, hẳn là của mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn.

Viện tử của các trưởng lão bao quanh một viện tử ở giữa Thịnh Kinh Môn, chỉ là, nơi ở của Tô Dung lại không ở viện tử trung tâm nhất, mà lại gần với viện lạc của các trưởng lão.

Nếu không phải vì tuổi tác và tu vi của Tô Dung, khi Hạo Thiên chưa quen biết nàng, thậm chí sẽ cảm thấy Tô Dung là khách khanh trưởng lão của Thịnh Kinh Môn.

"Đến rồi." Tô Dung đẩy cửa viện lạc ra.

Ngay cả Mông Phường, cũng hơi ngẩn người vì mảnh linh điền trong viện của Tô Dung.

Tuy đều là thiên tài địa bảo, linh dược cực kỳ quý giá, nhưng hiếm có ai trồng những thứ này ở nơi ở, huống hồ là tông môn như Thịnh Kinh Môn, và Tô Dung lại là tông chủ.

Giống như, nuôi dưỡng linh thú mang ra ngoài có thể làm rạng danh môn phái, nhưng ăn ngủ cùng linh thú lại có chút hạ thấp thân phận.

Mông Phường dời ánh mắt khỏi mảnh linh điền, nhìn về phía Tô Dung, "Tông chủ vì sao không trồng linh thảo ở nơi khác, để người khác trông coi, khi cần dùng thì triệu người đến lấy?" "Ta ở Thịnh Kinh Môn, vốn là một người nhàn rỗi, rảnh rỗi thì làm những việc này." Giọng Tô Dung bình thản.

Mông Phường vốn không quen biết Tô Dung, chỉ là bạn của Hạo Thiên, không nên góp vui, cũng không hỏi nhiều nữa.

Tô Dung mở cấm chế, dẫn Hạo Thiên bước vào trong nhà, Mông Phường do dự một lúc, không đi theo vào.

Tô Dung cũng không để ý, mở một ngăn tối trên giá sách bên cạnh, lấy ra một hộp ngọc, đẩy ra đặt trước mặt Hạo Thiên.

"…" Hạo Thiên cúi mắt nhìn hộp ngọc dịch màu bích trong hộp, trầm ngâm một lúc, cầm lên tay, xem xét, có chút bất ngờ nhìn về phía Tô Dung, "Ngươi đã luyện chế ra đan dược từ đan phương ta đưa?" Một lát sau, Hạo Thiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì đây không phải là một viên đan dược thành phẩm, chỉ là bán thành phẩm mà thôi.

Lắc đầu, hắn nói với Tô Dung, "Ta tuy đã đưa cho ngươi một phần đan phương hoàn chỉnh, nhưng đó lại là một thứ không thể luyện chế ra được." Đầu tiên là dược liệu, có một số dược liệu căn bản không có, hoặc, rất khó tìm.

Ví dụ như máu cổ thần thú cần thiết trong Thần Mạch Đan, huyết mạch thần thú, cũng có thể nói, thần thú không phải là thú, mà là người mang huyết mạch cổ thần thú.

Loại người này, có thể là một tộc.

Tộc mang huyết mạch này, ai mà biết được, đã dần dần biến mất trong dòng chảy dài của năm tháng.

Cho dù có loại người này, cũng không phải ai cũng mang huyết mạch thuần khiết, không thể gọi là huyết mạch truyền thừa.

Thần Mạch Đan, có thể loại bỏ tạp chất trong huyết mạch, nâng huyết mạch lên đến mức có thể gọi là thần mạch.

Hạo Thiên thở dài một hơi, "Cho dù ngươi thật sự luyện ra được Thần Mạch Đan, cũng không có người cần dùng Thần Mạch Đan, trừ phi…" Trong chốc lát, hắn nghĩ đến Cổ Hoàng Thần Mạch Đan mà Đằng Lão muốn mang về từ buổi đấu giá trước đó.

Tâm niệm vừa động, Hạo Thiên hỏi Tô Dung: "Trong Thần Giới, có tồn tại cổ thần thú không?" Thần thú.

Hạo Thiên đã gặp hỏa diễm thần thú trong Thất Hỏa Thần Vực, chúng tồn tại bằng cách nuốt chửng thần hỏa, nhưng bản thân lại không đạt đến trình độ thần thú.

Dù vậy, chúng vẫn có linh trí cực cao và thực lực đáng sợ.

“Trong Thịnh Kinh Môn có không ít cổ tịch.” Tô Dung quay người lấy ra một quyển trục từ giá sách, từ từ mở ra trong tay, “Sau khi trở thành tông chủ, ta đã chuyển hết những cổ tịch này về phòng mình.” 107.

Nói một cách chậm rãi, Hạo Thiên nghe ra được sự chấp niệm của Tô Dung đối với đan đạo, khẽ thở dài một hơi.

Đan đạo của Thần Giới đã suy tàn, Tô Dung trở thành tông chủ, bất đắc dĩ phải nâng cao tu vi cảnh giới, cũng là để trải đường cho việc luyện đan, một lòng đầu tư vào đó.

Dường như trong mắt Tô Dung, tất cả mọi thứ đều là để luyện đan tốt hơn.

“Trong Thần Giới, những thần thú có huyết mạch mạnh mẽ đều đã chết hết, chỉ còn lại một số loài tàn khuyết, yếu ớt vẫn tồn tại.” Tô Dung chậm rãi nói, nhưng dừng lại một chút, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, vẻ mặt hoang mang, “Không biết vì sao, về những chuyện này, ghi chép trong Thần Giới rất ít, kết quả suy đoán ra là, trong trận chiến tiêu diệt ma tộc, vốn đã có không ít cường giả các tộc vẫn lạc, phần còn lại bị thời gian cổ xưa bào mòn đến không còn.” “Chỉ còn lại Thần tộc.” “Thần tộc?” Hạo Thiên cảm thấy trong lòng có một ý nghĩ sắp phá kén mà ra.

“Ừm.” Tô Dung mím môi, “Thần tộc từ khi sinh ra đã có thần mạch, có một cách nói, người của Thần Giới vốn đều là Thần tộc và các tộc phụ thuộc, chỉ là có nhiều thế kỷ hỗn loạn, hiện nay là do Thần đạo thống lĩnh tất cả.” Hạo Thiên không lên tiếng.

Tô Dung cũng chỉ là thuận miệng nhắc đến, tiếp tục nhìn vào hộp ngọc trong tay Hạo Thiên, nhìn viên đan dược bán thành phẩm đó, cũng có chút bất đắc dĩ, “Đan đạo phân cửu phẩm, ta cũng là lần đầu tiên cầm được đan phương có thể luyện chế đan dược trên thất phẩm,

cố hết sức mới gom đủ dược liệu luyện chế ra bán thành phẩm, hiện tại chỉ thiếu chủ dược, huyết mạch thần thú." Hạo Thiên đột nhiên hiểu ra ý của Tô Dung, lắc đầu, "Cổ Hoàng Thần Mạch Đan ta mang về trước đây, là do Đằng Lão nhờ vả, trong phủ thành chủ có một con bạch vĩ thái phượng." … Tô Dung cũng không nghĩ đơn giản như vậy, tìm kiếm một thứ có khả năng đã sớm tuyệt tích, chỉ là trong lòng ôm một tia kỳ vọng mà thôi.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung lắc đầu, cũng không lộ ra vẻ thất vọng.

Chương 481

"Thì ra là vậy, con thái phượng đó ta đã gặp một lần, Đằng Lão tìm Cổ Hoàng Thần Mạch Đan, tất là để mượn huyết mạch cổ hoàng trong đó giúp thái phượng tiến thêm một bước, không liên quan đến bản thân đan dược." Kể từ khi đan đạo suy tàn, người làm chuyện này rất nhiều.

Tìm đan dược không phải vì công dụng của nó, mà chỉ vì một vị dược liệu quý giá trong đó.

Hạo Thiên chú ý, trong phòng của Tô Dung có một bức tường là tủ thuốc, đầy ắp ngăn kéo, có mùi linh dược truyền ra, mỗi ngăn kéo đều treo một tấm biển, ghi rõ vật bên trong.

Đúng là người say mê đan đạo.

Thấy ánh mắt của Hạo Thiên, Tô Dung mở miệng, định nói lại thôi, cuối cùng vung tay đóng cửa lại, hoàn toàn cách ly Mông Phường bên ngoài.

Hạo Thiên biết nàng chắc chắn có chuyện quan trọng muốn nói, cũng không tò mò thúc giục, chỉ chờ đợi lời nàng muốn nói.

"Hạo Thiên, ta muốn bái ngươi làm sư phụ." "…" Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Không ngờ Tô Dung lại muốn nói chuyện này.

"Đan phương ta chỉ có một tấm, đã giao cho ngươi rồi, về đan đạo, ta không biết gì cả." Hạo Thiên nhún vai, không hề giấu giếm.

Tô Dung lại vén áo, quỳ xuống, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, mím môi, "Ta muốn có được dung hợp chi hỏa." "Ta biết, điều này đối với ngươi có lẽ hơi khó xử, dù sao đó cũng là một trong những thủ đoạn

mạnh mẽ của ngươi, trên cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, chúng ta là đối thủ." Nhưng Hạo Thiên có thể có dung hợp chi hỏa, Mông Phường cũng có.

Nàng đã điều tra chuyện này, chỉ biết hai người đều từng tiến vào Thất Hỏa Thần Vực. 108.

Hiện nay Thất Hỏa Thần Vực đã đóng, nơi đó vốn chỉ có cường giả Chủ Thần mới có thể vào, nếu không nàng bất luận thế nào cũng sẽ vào xông xáo một phen.

Hạo Thiên nhìn Tô Dung, nhất thời không lên tiếng, nhưng đã đỡ nàng dậy. 109.

Tô Dung cũng không có ý quỳ gối ép buộc Hạo Thiên, thuận theo tay hắn đứng dậy, nhưng luôn nhìn hắn, nói ra câu nói sau khi đã suy nghĩ kỹ.

"Ta có thể toàn lực giúp ngươi trên cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, còn có thể…" Nàng giơ tay lên, đầu ngón tay nhuốm một chút thệ chú.

Đây là một loại thủ đoạn phát thệ bằng Đại đạo, nếu có hành vi vi phạm thệ chú, tu vi sẽ tan biến hết, cả đời này không thể tu luyện!

Hạo Thiên bất đắc dĩ, ngăn động tác của Tô Dung lại, "Không cần lập thệ, ta có thể truyền dung hợp chi hỏa cho ngươi." Đôi mắt Tô Dung đột nhiên sáng lên.

Hạo Thiên thật sự không còn cách nào khác, may mà hắn đã mang ra không ít thần tinh từ Thất Hỏa Thần Vực.

Lấy ra quyển trục về thất hỏa dung hợp chi pháp, Hạo Thiên có chút do dự, nhìn Tô Dung nói, "Ta không hề tuân theo thất hỏa dung hợp chi pháp để dung hợp thất hỏa, Mông Phường thì đã thành công, ngươi có thể đi tìm hắn." 110.

Tô Dung chìm thần thức vào trong quyển trục, lập tức nắm lấy một khối thần tinh, mở ra một không gian, lách người đi vào.

Hạo Thiên đứng trong phòng, yên tĩnh chờ đợi.

Liên tục bảy ngày, Tô Dung đều không ra khỏi không gian. 111.

Mông Phường để lại cho Hạo Thiên một tin nhắn, cũng không hỏi Hạo Thiên và Tô Dung rốt cuộc đang bận chuyện gì, hắn cũng có việc của mình phải làm, rời khỏi Thịnh Kinh Môn trước.

Trưởng lão trong Thịnh Kinh Môn tự nhiên cũng nhận ra sự khác thường của Tô Dung, đến sớm nhất là hai vị trưởng lão trước đây theo sau Tô Dung.

Hạo Thiên tự nhiên không giải thích, sau khi họ dò hỏi nơi Tô Dung bế quan, liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng không dám giải đãi Hạo Thiên, đành để hắn ở lại trong viện của Tô Dung.

Mãi đến ngày thứ chín, Mông Phường gửi tin cho Hạo Thiên, nói Quản Di mang theo một người đến.

Hạo Thiên giơ tay, định để lại một tin nhắn cho Tô Dung rồi về phủ thành chủ, thì Tô Dung lại ra khỏi bế quan.

Khi khí tức rơi vào trong phòng, Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn, cảm nhận số lượng thần văn trên người nàng, dừng lại, có chút bất ngờ, "Dung hợp được mấy đạo thần hỏa rồi?" Khí tức thần hỏa trên người Tô Dung, vậy mà lại hồn hậu nồng đậm hơn so với lần đầu Mông Phường dung hợp!

"Sư phụ, đoán xem?" Tô Dung nháy mắt với Hạo Thiên, khóe miệng nhếch lên, rõ ràng vô cùng vui vẻ.

Hạo Thiên không lên tiếng, bởi vì hắn cảm giác được, trong khí tức thần hỏa trên người Tô Dung, có xen lẫn một tia khác thường, nhưng không giống như chuyện xấu.

Tô Dung giơ tay lên, trong tay hắc sắc thần hỏa lại có một luồng sinh cơ nồng đậm.

Hạo Thiên ngưng thần dò xét, thấy bên ngoài hắc sắc thần hỏa có một tầng lục sắc linh hỏa hỏa chủng bao bọc lấy hắc sắc hỏa diễm.

Hắn đưa cho Tô Dung không phải bảy loại thần hỏa khác nhau, mà là hỏa chủng, lục sắc linh hỏa kia, lại là một đạo hỏa chủng.

Hạo Thiên cảm giác ra được, Tô Dung tuy chỉ luyện hóa một loại thần hỏa, nhưng lại có phương pháp hơi giống hắn.

Dùng linh hỏa bản thân có để bao bọc lấy loại cực hàn thần hỏa mạnh nhất để luyện hóa.

Tô Dung đã thành công làm được bước đầu, việc cần làm tiếp theo, là luyện hóa sáu loại thần hỏa còn lại từng cái một.

Tất nhiên, lục sắc linh hỏa bất luận thế nào cũng không thể được thần hỏa tiếp nhận dung hợp, chỉ có thể bao bọc bên ngoài dung hợp chi hỏa, cuối cùng mượn khí tức thần hỏa ngày càng mạnh, cuối cùng nuốt chửng dung hợp chi hỏa trở thành thần hỏa mới, hoặc bị dung hợp chi hỏa nuốt chửng biến mất.

Tô Dung nâng ngọn lửa trong tay, một lúc lâu sau mới lưu luyến thu lại, nhìn Hạo Thiên cong mắt cười. … Hạo Thiên và Tô Dung cùng nhau bước ra cửa, thấy hai vị trưởng lão đang canh giữ ở cửa.

Mấy ngày trước họ ngày nào cũng đến ngoài cửa phòng Tô Dung, không có động tác gì khác, Hạo Thiên cũng không để ý.

“Cung hạ tông chủ xuất quan.” Hai người dường như vô cùng trung thành, hành lễ với Tô Dung, nhưng trong mắt lại không có bao nhiêu ý cung kính, nhiều hơn là dò xét, có vài phần quan tâm đối với tiểu bối.

Dù sao họ cũng đã ở Thịnh Kinh Môn nhiều năm, gần như nhìn Tô

Dung lớn lên.

Tô Dung nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn cụp mi mắt xuống, dịu đi sắc mặt, nói với họ: "Triệu tập các vị trưởng lão đến nghị sự sảnh đi, ta có lời muốn nói." "Vâng." Hai vị trưởng lão nhìn Hạo Thiên, theo bản năng cảm thấy chuyện Tô Dung muốn nói, có thể liên quan đến Hạo Thiên.

Họ nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay đánh ra một đạo ấn ký.

Không lâu sau, sáu vị trưởng lão của Thịnh Kinh Môn đều đứng trong nghị sự sảnh, nhìn Tô Dung dẫn Hạo Thiên ngồi ở vị trí trên cùng, một vị trưởng lão cảnh giới Chủ Thần trong đó tại chỗ đập một chưởng lên bàn bên cạnh, làm chén trà rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh.

"Tông chủ!" Trong lời nói mang theo sự bất mãn cực kỳ nồng đậm, da mặt co giật, nhìn Tô Dung, gần như chỉ trích quở mắng mà mở miệng, "Tông chủ cho rằng, ngài vẫn là tiểu cô nương không hiểu chuyện được nuôi dưỡng trong Thịnh Kinh Môn sao?" Tô Dung hiện nay là tông chủ Thịnh Kinh Môn!

Nếu Đằng Lão hạ cố đến, để Đằng Lão ngồi ở vị trí trên cùng cũng không có gì không thể.

Nhưng Hạo Thiên?

Một tiểu bối!

"Minh lão!" Tô Dung vốn đang ngồi ở vị trí bên dưới Hạo Thiên, thấy hành động của Minh lão, lập tức đứng dậy, khí thế toàn thân theo sự biến động của cảm xúc phản áp xuống!

Minh lão khẽ hừ một tiếng, không có ý làm khó Tô Dung, hơi thu lại khí thế, nhưng lại ngoài ý muốn nhường mí mắt.

Tô Dung không phải chỉ bế quan mấy ngày, vậy mà đã là Thượng

Vị Thần cảnh giới?

Phát hiện này, hơi làm tiêu tan vài phần tức giận, nhưng vẫn lạnh mặt nhìn nàng.

Tô Dung trên mặt có chút mệt mỏi, siết chặt nắm đấm hơi run rẩy buông thõng bên hông, nghiêng người che giấu, nói ra lời mình muốn nói, "Ta đã bái Hạo Thiên làm sư phụ, sư phụ ngồi trên ta, có gì không thể?

Chương 482

Các vị trưởng lão tu vi cảnh giới cao hơn ta, sao không ngồi trước ta?" "Không thể!" "Tông chủ!" Sắc mặt vốn đã dịu đi của Minh lão co giật trở nên khó coi, ông ta còn liếc nhìn các trưởng lão khác.

Ai nấy đều có vẻ mặt khó coi!

"Thiếu thành chủ đến Vạn Kiếp Thành mới được mấy ngày?

Lão phu mắt xanh mắt trắng thì thế nào?

Chẳng phải chỉ là một tiểu bối, tương lai của hắn ai mà nói chắc được, lại có thể dạy tông chủ cái gì?

Chuyện như trò đùa, tông chủ cũng mang ra trước mặt chúng ta, quả thực hồ đồ!" Các trưởng lão khác không nói thẳng như Minh lão, nhưng cũng lộ vẻ thất vọng, nhìn Tô Dung.

Sắc mặt Tô Dung cũng không dễ coi.

Hạo Thiên không lên tiếng, chỉ xem Tô Dung xử lý chuyện này, vẫn bất động giữa vô số ánh mắt.

Trầm tĩnh một lát, Tô Dung chậm rãi mở miệng, đi xuống phía dưới, "Nếu các vị trưởng lão đều cảm thấy ta không ngồi được vị trí tông chủ, vậy ta xin nhường lại, đợi huynh trưởng trở về vậy." "Tông chủ tuổi còn nhỏ, lại cố chấp, nhiều chuyện không thể vội vàng." Từ lão ở bên cạnh, nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu ôn hòa khác với Minh lão.

Tiến lên vài bước, chắp tay với Tô Dung nói: "Chuyện tông chủ bái sư, hệ trọng, mong tông chủ suy nghĩ kỹ." Từ lão dừng lại một chút, tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể coi như không nghe thấy chuyện Tô Dung thẳng tay không làm tông chủ nữa.

“Tông chủ nhất thời nói lời tức giận, càng không thể làm thật, thiếu chủ chưa về, chúng ta vẫn cảm thấy tông chủ thích hợp với vị trí này hơn.” Bất luận là thiên phú hay phẩm tính, họ đều cho rằng Tô Dung mạnh hơn Tô Nghiêm Quắc, huống hồ Tô Nghiêm Quắc trốn khỏi Thịnh Kinh Môn không rõ tung tích, có khả năng đã dính líu đến ma tộc.

Bài học của Thiên Hành Tông, không thể không đi theo vết xe đổ. 112.

Giữa những lời nói tùy hứng của Tô Dung và lời khuyên giải của Từ lão, Minh lão cuối cùng cũng lùi một bước.

“Chuyện bái sư, mong tông chủ suy nghĩ kỹ, mười ngày sau hãy nhắc lại, lúc đó nếu tông chủ có thể thuyết phục được chúng ta, chúng ta sẽ không hỏi nữa.” Minh lão lộ vẻ không kiên nhẫn, “Chuyện tông chủ giao phó, phải đợi tìm được thiếu chủ rồi mới quyết định!” “Được.” Tô Dung cũng lùi một bước, nhưng chỉ lùi bước trong chuyện vị trí tông chủ.

Nàng mở miệng nói: “Ta đã bái sư Hạo Thiên, điểm này, không cần bàn cãi.” Sắc mặt Minh lão đen sầm lại có thể thấy bằng mắt thường, nhìn Tô Dung, cuối cùng không nói một lời, đứng im bất động.

Hạo Thiên đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô Dung vỗ vỗ vai nàng, không nói gì.

Tô Dung kiên trì, là vì nàng.

Người của Thịnh Kinh Môn có thể phản bác, nhưng hắn thì không thể.

Vì hành động của Hạo Thiên, cơ thể Tô Dung thả lỏng một chút, nhìn sáu vị trưởng lão trong nghị sự sảnh, không nói thêm gì nữa, và

đi song song với Hạo Thiên ra ngoài.

Ra khỏi cửa, âm thanh phía sau vẫn truyền đến.

"Người nói một lời có trọng lượng ở Thịnh Kinh Môn là Hi Ngọc Thiên Thần, không phải Tô Dung!" "Thiếu thành chủ kia chỉ là nhất thời phong quang, nếu sau này xảy ra chuyện, không chừng sẽ mang phiền phức đến cho Thịnh Kinh Môn, cũng sẽ trở thành một trò cười, ta thấy ngày tháng phong quang của tiểu tử đó sẽ không kéo dài đâu!" Động tác đi về phía trước của Tô Dung cứng đờ trong chốc lát, nhìn Hạo Thiên, ánh mắt lại dần dần trầm tĩnh lại, mím môi.

"Quả nhiên, không có thực lực, tất cả đều là nói suông." Hạo Thiên liếc nàng một cái, cười cười, không nói gì. … Khi Hạo Thiên dẫn Tô Dung về phủ thành chủ, chỉ có Mông Phường ở đó.

Thấy Hạo Thiên trở về, Mông Phường dường như thở phào một hơi, mở miệng nói: "Tử Y Thiên Thần vừa đến, lời của Quản Di không sai, ngày mai sẽ có bài kiểm tra tiếp theo!" "Quản Di đâu?" Hạo Thiên không thấy bóng dáng của y.

"Vừa đến một lúc, thần thần bí bí không đợi ngươi về lại đi ra ngoài rồi." Mông Phường lắc đầu, nhìn về phía Tô Dung, cũng biết Tô Dung thật sự đã bị Hạo Thiên thuyết phục, muốn gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Nhưng nàng là tông chủ Thịnh Kinh Môn a.

"Chuyện thiếu chủ Thịnh Kinh Môn trở về là sao?" Vì rảnh rỗi, Hạo Thiên nghe được vài câu tranh chấp giữa Tô Dung và mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn, có hơi để ý.

Tô Dung cụp mi mắt xuống, "Các vị trưởng lão vốn không hài lòng với huynh trưởng…" Tình hình của Thịnh Kinh Môn, thực sự có chút kỳ lạ.

Hi Ngọc Thiên Thần thiên vị con trai út, lập làm thiếu chủ, đối với con gái lại không đoái hoài.

Nhưng mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn, lại đối với cô con gái không được tông chủ sủng ái này thiên vị hơn, thậm chí còn lên tiếng chỉ trích Tô Nghiêm Quắc vội vàng muốn lên vị, đẩy nàng lên vị trí này.

"Huynh trưởng đả thương một vị trưởng lão rồi bỏ chạy, ta muốn tìm về nhưng không có manh mối." Tô Dung lắc đầu, cũng có vài phần khổ não.

Vốn dĩ những chuyện này của Thịnh Kinh Môn, không cần phải đổ lên vai nàng.

"Tìm người?" Mông Phường ở bên cạnh chen vào một câu, "Tông môn của ta có một phương pháp tìm người, có thể thử xem." "Cách gì?" Tô Dung nhìn qua.

"Tô Dung Thiên Thần có vật gì dính khí tức của huynh trưởng không?" Nghe vậy, Tô Dung lấy ra một thanh trường kiếm dính máu, là thần khí Tô Nghiêm Quắc để lại sau khi trọng thương vị trưởng lão đó.

"Ngày đó ngươi không có ở đó?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Tô Dung lắc đầu, "Ngày đó ta không có ở đó." Nàng cũng cảm thấy chuyện này e là không đơn giản, mấy vị trưởng lão lúc đó nói Tô Nghiêm Quắc trông có vẻ không ổn, không biết có phải là triệu chứng nhập ma hay không, trước tiên không nói vì sao lại trốn, lúc trốn lại còn để lại cả thần khí.

Tô Dung ban đầu cũng cảm thấy mấy vị trưởng lão không nói thật với nàng, nhưng mấy vị trưởng lão đều nói như vậy.

Hạo Thiên gật đầu.

Mông Phường cầm thanh kiếm đó, nhỏ một giọt máu lên trên.

Mãi đến khi Quản Di dẫn một người bước vào điện, Mông Phường mới giao kiếm lại cho Tô Dung, lắc đầu, chỉ về phía tây.

"Chỉ có thể biết hắn đã rời đi, nhưng đã ra khỏi Vạn Kiếp Thành, vị trí cụ thể không tìm được." Tô Dung nhíu mày một lúc, chậm rãi gật đầu, "Huynh trưởng đã bị loại ở vòng sơ tuyển, không thể tiếp tục cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện." Nếu ở Vạn Kiếp Thành, cũng không đến mức tìm không được.

Đây cũng là một kết quả không ngoài dự đoán.

"Chuyện tìm người, sao không giao cho Phòng đấu giá đứng đầu làm?" Quản Di đi đến bên cạnh Hạo Thiên, hỏi một câu.

"Phòng đấu giá đứng đầu?" Hạo Thiên bất ngờ.

Quản Di nheo mắt, vẫn một bộ y phục màu xám, khăn sa màu xám che nửa dưới khuôn mặt.

"Phòng đấu giá đứng đầu trước nay đều bán mọi thứ, chỉ cần ngươi có nhu cầu, cho dù phòng đấu giá không có, cũng có thể tìm ra bán cho ngươi, chỉ cần ngươi trả đủ linh thạch." Dừng lại một chút, Quản Di tiếp tục nói: "Phòng đấu giá đứng đầu có mặt ở bảy mươi tư tòa chủ thành của Thần Giới, tai mắt và người bán mạng rất nhiều, muốn tìm một người, tuyệt đối dễ tìm hơn người khác." "Ta hiểu rồi!" Tô Dung gửi đi một tin nhắn, nhờ người đi làm chuyện này.

Hạo Thiên thì nhìn về phía người mà Quản Di dẫn theo sau.

Đó là một nam tử mặc hắc y, màu sắc sáng duy nhất trên người, là những đường thêu màu đỏ son ở cổ tay áo.

Nam tử cúi đầu, chỉ có thể thấy dung mạo tầm thường, nhưng với

tu vi Thượng Vị Thần, khí thế trên người ngưng trọng, đích thực là một cao thủ.

"Nguyên Cực, cho họ xem đao của ngươi." Đánh giá của Quản Di đối với y không cao, nhưng lại không hề keo kiệt khoe khoang thực lực của nam tử, thậm chí còn tự đắc về điều đó.

Nam tử hắc y tên Nguyên Cực nghe lời Quản Di, trong tay một đạo quang hồ màu xám bạc lóe lên, một thanh thần khí màu xám bạc xuất hiện trong tay, dài hơn chủy thủ một chút, thân đao cong thành một vòng cung tròn đầy, lưỡi đao ở mặt trong, trên thân đao có những đường khắc văn uốn lượn.

"Phẩm giai của thanh đao này là gì?" Thần khí của Mông Phường là một thanh chủy thủ, thanh loan đao có độ cong này, ở một mức độ nào đó, công dụng hẳn là tương tự chủy thủ.

Quản Di lại cố ý phô diễn ra, không khỏi khiến mấy người tò mò.

"Vô phẩm giai." "Ngũ phẩm?

Vậy thì cũng quá thấp rồi…" Mông Phường có chút thất vọng.

Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào thanh loan đao đó, lắc đầu, "Không có phẩm giai, bởi vì thanh đao này được chế tạo từ mảnh vỡ của một kiện thần khí cao giai gần như mãn phẩm." Thông thường, thần khí vỡ rồi, cũng coi như hỏng, không thể nào có mảnh vỡ còn có thể sử dụng lại.

Chương 483

Trừ khi có một trường hợp đặc biệt, đó là một kiện thần khí có hai thanh ghép lại thành một kiện, vỡ mất một thanh, còn lại một phần.

Phần còn lại không hoàn chỉnh, uy lực cũng giảm đi rất nhiều, nhưng dù sao cũng là thần khí cao giai, còn phải xem tình hình quyết định, cũng xem chủ nhân của nó.

"Thiếu thành chủ nói đúng rồi." 113.

Quản Di thở dài một hơi, "Không phải thanh thần khí này, vốn là một phụ kiện của thần khí cao giai, cũng đích thực đã bị hư hại, tốn rất nhiều công sức mới sửa lại được thành dạng này, phẩm giai thì luôn không nhìn ra được, miễn cưỡng dùng làm thần khí thập tam phẩm vậy." … Miễn cưỡng dùng làm thần khí thập tam phẩm?

Hạo Thiên thản nhiên cười một tiếng, nhìn khóe miệng đắc ý của Quản Di, cũng không vạch trần.

Thanh thần khí này quả thực bất phàm, người Quản Di mang đến cũng vậy.

Mọi người đều đã bàn luận một hồi về thần khí trong tay hắn, nhưng hắn một câu cũng không nói.

Hoặc là, từ lúc vào cửa, hắn đã không nói gì.

Thấy Hạo Thiên nhìn chằm chằm Nguyên Cực, Quản Di giải thích một câu, "Hắn ít nói, tính cách như vậy, nhưng ngươi không cần lo lắng, hắn đáng tin." Hạo Thiên không tỏ ý kiến.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Hạo Thiên cảm giác có một tia lôi kéo.

Ngọc bài treo bên hông kéo ra một sợi tơ vàng, lan ra ngoài cửa.

Mông Phường cũng từ trong phòng đi ra, đối mặt với Hạo Thiên một cái, bên hông cũng có một sợi tơ vàng y hệt.

"Hẳn là cuộc khảo hạch sắp bắt đầu rồi." Hạo Thiên và Mông Phường cùng nhau bước ra khỏi điện, thuận theo chỉ dẫn, đi đến khoảng đất trống trước chủ điện.

Tử Y Thiên Thần đang đứng ở nơi tiếp đón ngày đầu tiên.

Thấy Hạo Thiên, Tử Y Thiên Thần khẽ gật đầu với hắn, "Thiếu thành chủ." Hạo Thiên và Mông Phường đứng một bên chờ đợi.

Không lâu sau, từ trên đỉnh núi có gia phong ở hậu sơn của phủ thành chủ, rất nhiều người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện chạy đến.

Những người ở trong Vạn Kiếp Thành có chậm hơn một chút, nhưng cũng không trì hoãn bao lâu.

Đợi mọi người đều đến đủ, Tử Y Thiên Thần mới mở miệng, "Bài kiểm tra thứ hai bắt đầu từ hôm nay, nội dung khảo hạch sớm đã được định ra, là một di tích thuộc Vạn Kiếp Thành.

Di tích sẽ được mở ra sau hai canh giờ, lúc đó các vị sẽ tiến vào trong di tích." "Di tích!" Mọi người bị sự hào phóng của Vạn Kiếp Thành chấn động mạnh.

Phải biết, di tích chính là nơi ở do đại năng từ thời xa xưa để lại, vốn dĩ bí ẩn hiếm thấy, di tích mở ra, có thể tiến vào trong đó, chỉ có ba khả năng.

Một là cấm chế của di tích bị phá vỡ, điều này gần như không thể, ấn ký do đại năng để lại, làm sao có thể dễ dàng xóa bỏ như vậy. 114.

Thứ hai là có cơ duyên với di tích, vô tình xông vào, trong bao nhiêu người mới có thể xuất hiện một khí vận chi tử như vậy.

Thứ ba, chính là di tích đã quá lâu đời, trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, ấn ký do đại năng để lại dần dần phai nhạt, có thể tìm được chỗ yếu để tiến vào.

Di tích này của Vạn Kiếp Thành, e là thuộc loại cuối cùng.

Hạo Thiên nghe vậy mỉm cười, lắc đầu.

Chẳng trách!

Đẳng Lão tự nhiên không thể tiết lộ chuyện khảo hạch ra ngoài, nhưng chuyện trong Vạn Kiếp Thành có một di tích sắp mở ra, không khó để dò la như vậy.

Quản Di e là đã biết chuyện này, nên có suy đoán.

Thời gian di tích mở ra, chính là thời gian khảo hạch bắt đầu.

Tử Y Thiên Thần cho mọi người đủ thời gian kinh ngạc, sau khi họ im lặng lại, mới mở miệng, "Quy tắc khảo hạch có thể xem trong ngọc bài sau khi tổ đội thành công, vẫn như cũ tối đa sáu người một tổ, xin hãy hoàn thành việc tổ đội trong vòng hai canh giờ." Hạo Thiên, Mông Phường, Quản Di và Nguyên Cực nhanh chóng tụ tập một chỗ.

Tô Dung đến muộn hơn một chút, nhưng cuối cùng cũng đến kịp.

"Hạo Thiên huynh, chúng ta còn thiếu một người, có nên tổ đội trước không?" Mông Phường nhìn về phía Tử Y Thiên Thần.

"Đợi thêm một chút." Hạo Thiên có một dự đoán, chỉ là, không biết người sau có đến hay không.

Thuận theo ánh mắt của Hạo Thiên, Mông Phường nhìn thấy nhóm người của Khuynh Sơn Thành đã gặp trong ảo cảnh trước đó, nữ tử hồng y dẫn đầu đặc biệt bắt mắt.

Mông Phường có chút kinh ngạc, "Hạo Nguyệt Thiên Thần?

Hạo Thiên huynh, không phải là muốn tổ đội với nàng chứ?" Nhóm người của Khuynh Sơn Thành, có sáu người, không thể tiếp nhận thêm.

Nếu là người Hạo Thiên mời, tự nhiên cũng không thể phân tán.

Chẳng lẽ tìm hợp tác?

Hạo Thiên thấy Ninh Hạo Nguyệt nói vài câu với mấy người đồng hành, sau đó liền ngẩng mắt, nhìn thẳng về phía này, mỉm cười, thật sự đi tới.

"Hạo Thiên, Mông Phường." Hạo Nguyệt Thiên Thần sớm đã biết hai người họ một tổ, không có đồng đội khác.

Chỉ là vừa rồi thấy họ chờ thêm ba người, trong đó có một người là tông chủ Thịnh Kinh Môn Tô Dung, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đến gần, "Đang chờ người sao?" Hạo Thiên lắc đầu với nàng, mở miệng, cũng là mời, "Thiếu một đồng đội." Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ mở cây quạt xương màu trắng trăng trong tay, che nửa dưới khuôn mặt, nhưng đôi mắt lại cong lên, "Ta thì sao?" "Hít." Mông Phường khẽ hít một hơi khí lạnh.

Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc hắn một cái, biết Hạo Thiên ngầm là người đứng đầu đội ngũ này, lại liếc qua mấy người còn lại, càng thêm hài lòng, thu lại cây quạt giải thích, "Ta đến tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, chứ không phải dắt díu cả nhà đi lịch luyện, vòng sơ tuyển có thể chiếu cố một đoạn, nhưng hiện nay, đối với ta cuộc thi tuyển chọn mới thực sự bắt đầu." Nhìn về phía Tử Y Thiên Thần một cái, thu lại ánh mắt nhìn Hạo Thiên, "Ta cảm thấy ngươi và Mông Phường có thể sống lâu hơn một chút, ta cũng vậy, nếu đã như thế, ta hà cớ gì không nhập bọn?" Năm người đi cùng Khuynh Sơn Thành, tu vi không thấp, cũng nghe lời nàng.

Nhưng rời khỏi nàng, từng người một đầu óc không biết xoay

chuyển, chỉ biết mù quáng tin tưởng nàng có thể giải quyết tất cả.

Nghĩ đến đây, Hạo Nguyệt Thiên Thần thở dài một hơi.

Phải biết, lúc ở vòng sơ tuyển, chỉ riêng việc tập hợp đủ mấy đồng đội, bảo toàn họ, đã tốn rất nhiều sức lực. … Hạo Nguyệt Thiên Thần, cần những đồng đội có thể giúp nàng một tay vào thời khắc then chốt.

Không phải một người đánh không lại, cả đội nhận thua, thỉnh thoảng còn kéo chân sau vài cái đồ ăn hại.

Trong ảo cảnh bị phân tán, nàng đã tìm lại được từng người, nhưng trong di tích, đi về phía trước đã không dễ dàng, e là một thời gian dài đều phải tự sinh tự diệt.

Thực ra mà nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần không tin những người nàng mang theo có thể sống sót và gặp lại.

E là một đội ngũ đi vào, cuối cùng chỉ còn lại một người.

"Được." Hạo Thiên vốn đang chờ Hạo Nguyệt Thiên Thần, nếu đã đến, tự nhiên sẽ không từ chối, trực tiếp đồng ý.

Vì sự thẳng thắn này, nụ cười trên mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần lại sâu hơn vài phần, nhưng lại lắc lắc ngón tay, ra điều kiện.

"Nếu ở trong di tích gặp phải người của ta gặp nạn, trong tình huống nguy hiểm đến tính mạng mà ta không thấy được, ngươi sẽ ra tay cứu giúp trong tình huống không nguy hiểm đến ngươi và người của ngươi." Hạo Thiên gật đầu.

"Nếu có nguy hiểm đến tính mạng, ta có thể liều một phen, nhưng sẽ bảo toàn mình trước, sau mới đến ngươi." Dù sao cũng không có giao tình sâu đậm như vậy.

Hạo Thiên không có dị nghị, nhưng cũng nói một câu, "An nguy

của bốn người bên ta đứng trước ngươi.” Cũng có nghĩa là, gặp phiền phức, Hạo Thiên sẽ bảo toàn người của mình trước, sau mới đến Hạo Nguyệt Thiên Thần.

“Được.” Hạo Nguyệt Thiên Thần đồng ý dứt khoát.

Chương 484

Khi mấy người họ tổ đội trước mặt Tử Y Thiên Thần, không ít ánh mắt đều đổ dồn về phía họ.

Quản Di theo bản năng trốn ra sau lưng Hạo Thiên một chút, không trốn được, đành cúi đầu.

"Sao vậy?" Hạo Thiên nắm ngọc bài, thuận miệng hỏi Quản Di một câu.

"Thiếu thành chủ." Khóe miệng Quản Di co giật, "Chúng ta thành mục tiêu của mọi người rồi." "Hửm?" "Cộng thêm thanh thần khí vô phẩm có thể dùng làm thập tam phẩm trong tay Nguyên Cực, trong đội của chúng ta, có bốn thanh thần khí siêu thập phẩm." Quản Di thấp giọng nói một câu, "E là mọi người đều biết rồi." Tin tức là do y bán ra.

Hừm.

Hạo Thiên nghĩ một chút, nhìn những ánh mắt ghen tị, nhíu mày.

Lần này tiến vào di tích không phải ảo cảnh, giết người, có thể cướp đoạt thần khí trong tay.

Đồ trong di tích chưa chắc đã đáng tiền, nhưng thần khí siêu thập phẩm trong tay bọn họ giá trị không nhỏ!

Một thanh thần khí siêu thập phẩm, có thể nhịn được, sợ rước họa vào thân, nhưng… ba bốn thanh thần khí siêu thập phẩm a!

Nếu không phải ở trong phủ thành chủ, Hạo Thiên là Thiếu thành chủ, e là lúc này đã có người ra tay rồi.

Một vòng xung quanh, ánh mắt nhìn họ đều đỏ ngầu.

Hạo Thiên thản nhiên liếc một cái, thấy được đội ngũ người của Khuynh Sơn Thành. 115.

Họ đã tổ đội với một tán nhân, gom đủ một đội sáu người, năm người tội nghiệp nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, trông mong đại sư tỷ quay lại.

Hạo Nguyệt Thiên Thần mở ra đóng lại cây quạt xương trong tay, đầu cũng không ngẩng.

"Không cần để ý đến những người này." Hạo Thiên mở miệng, "Có bản lĩnh, cứ để họ cướp." Hạo Thiên chìm vào ngọc bài xem qua quy tắc khảo hạch lần này, nhướng mày.

Lần này tiến vào di tích, ngọc bài chỉ có thể hiển thị vị trí của họ ở bên ngoài, không thể giống như bí cảnh có thể dùng quang mạc xem nhất cử nhất động.

Quang mạc, chỉ có một mình Đẳng Lão có thể thấy.

Những vật thu được trong di tích, có thể lựa chọn tự mình giữ lại.

Cách tính điểm, là đem bảo vật thu được trong bí cảnh đặt ở Phòng đấu giá đứng đầu để tiến hành đấu giá.

Linh thạch thu được từ đấu giá thuộc về người bán, Vạn Kiếp Thành không hề dính líu, tổng giá đấu giá chính là điểm số được ghi lại trong ngọc bài.

Trong bí cảnh, giết người, cướp bảo vật, đều không bị hạn chế.

Không cần biết quá trình, chỉ xem kết quả.

Đồng thời, có thể cướp đoạt ngọc bài của người khác, người mất ngọc bài, cũng mất tư cách tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, nhưng sẽ không bị truyền ra khỏi di tích.

Nếu có thể sống sót ra ngoài, ở trong di tích có lẽ sẽ có thu hoạch,

cũng là một loại bồi thường.

Người mất ngọc bài, nếu trước khi rời khỏi di tích cướp đoạt được ngọc bài của người khác, lại có thể tiếp tục lấy lại tư cách tham gia cuộc thi tuyển chọn.

Có người giống như Hạo Thiên đã xem xong quy tắc, đứng ra, nói với Tử Y Thiên Thần: "Nếu có người lấy bảo vật vốn không thuộc về di tích, làm vật thu được trong di tích thì tính sao?" Không chỉ nói vậy, hắn còn giơ tay chỉ về phía Hạo Thiên.

Sau khi chạm phải ánh mắt của Hạo Thiên, tay hắn run lên, chỉ vào người Mông Phường, "Hắn!

Nếu hắn đem thần khí siêu thập phẩm ra, đặt ở phòng đấu giá tiến hành đấu giá, cũng là vật thu được trong di tích sao?" Bên cạnh truyền ra vài tiếng cười khẩy, nhưng cũng đều nhíu mày.

Có một số người vốn có ý định này, càng căm ghét người đứng ra phá hỏng chuyện tốt này.

"Những bảo vật mang ra từ di tích, đều mang theo khí tức của di tích." Tử Y Thiên Thần giơ tay lấy ra một vật, một cây linh thảo, "Linh thảo này, là thu được ở xung quanh di tích." Hắn đẩy linh thảo ra ngoài, vô số ý niệm dò xét rơi trên cây linh thảo đó.

Quả thực, có một loại khí tức hồn hậu nóng rực.

Thấy mọi người đều đã thấy rõ, Tử Y Thiên Thần tiện tay vung linh thảo lên cái bàn bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Khí tức sẽ tan biến sau mười ngày rời khỏi di tích, cho nên không cần lo lắng có người lấy vật không thuộc về di tích ra để lấp số." … Nghe lời của Tử Y Thiên Thần, âm thanh xung quanh dần dần im bặt.

Tiếp theo, chính là chờ đợi.

Khi Tử Y Thiên Thần ở vị trí trên cùng giơ tay mở ra bốn cánh

cửa truyền tống, một người mơ hồ từ cửa lớn chính cung của phủ thành chủ đi ra, vô số tu sĩ ngóng trông nhìn tới.

Hạo Thiên hơi nhướng mày.

Vòng sơ tuyển Đằng Lão không hề lộ diện, điều này cũng là chuyện trong dự liệu, dù sao vòng sơ tuyển cũng chỉ là vòng đầu tiên, chín phần mười đều sẽ bị loại bỏ.

Nhưng lần này, Đằng Lão lại bước ra.

Điều này cho thấy, cuộc thẩm hạch lần này, e là sẽ không phải hung hiểm bình thường!

Trong ánh mắt của mọi người, Đằng Lão giơ tay lên, có vài đạo quang hoa đột nhiên từ trên người không ít người thoát ra, rơi vào trong cái khay bên cạnh Tử Y Thiên Thần.

"A!

Linh triệu lệnh của ta!" Đột nhiên có người nhìn một đạo lưu quang bay rơi xuống khay lớn tiếng hét lên.

Không ít người đều hiểu vật bị thu đi là gì, nhíu mày, không hiểu nhìn lên.

"Quy Khư di tích tồn tại ở Vạn Kiếp Thành đã lâu, chưa từng được mở ra, lần này, có người từ Thượng Thần Giới hạ lâm, cùng một vị khách khanh của Phòng đấu giá đứng đầu đã cùng nhau mở ra một khe hở, để các vị tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện tiến vào lịch luyện." "Di tích không ổn định, không thể dung chứa tu sĩ trên cảnh giới Chủ Thần đặt chân vào, thậm chí một đạo khí tức hạ xuống, đều có thể dẫn đến di tích chấn động sụp đổ." Nghe lời của Đằng Lão, không ít tu sĩ biến sắc.

Một di tích sắp sụp đổ!

“Vì vậy, không được có ngoại viện.” Từng chữ từng câu, Đằng Lão nói rất nhẹ, vốn là một lão giả hiền từ, nhưng vào lúc này lại đột nhiên dâng lên uy thế vô biên.

Dưới uy thế đó, không ai dám đối đáp với ông.

“Hít.” Mông Phường khẽ hít một hơi, “Một di tích chưa từng được mở ra, cũng có nghĩa là, trước nhóm người chúng ta, không có ai từng vào!” Hạo Thiên liếc hắn một cái, cũng hiểu ra một chút.

Bất kỳ di tích nào, đều sẽ thu hút các phe tranh đoạt.

Ở cảnh giới của họ, trước tiên không nói có thể chạm đến di tích hay không, cho dù có, đó cũng là những tàn tích đã bị các cường giả các nơi càn quét sạch sẽ, để họ vào xem cho mở mang kiến thức, thử vận may.

Thất Hỏa Thần Vực là như vậy.

Trước khi hắn đặt chân đến, sớm đã không biết có bao nhiêu người đã vào trong đó. 116.

Cũng không phải là một vùng hoang vu, nhưng cũng chỉ còn lại những hỏa diễm thần thú của bảy loại thần hỏa sinh sôi không ngừng, trở thành một thánh địa để đánh quái thăng cấp.

Thực tế, ai còn nhớ đó cũng từng là một di tích, một bảo khố? 117.

Chỉ có thể nói khí vận của hắn tốt, có thể tiến vào nơi sâu thẳm của Thất Hỏa Thần Vực mà không có người đặt chân đến hoặc bị vây chết trong đó, thu phục được hỏa chủng thần hỏa, có được truyền thừa mà không ai có được.

Chương 485

Hạo Thiên sờ cằm. 118.

Đại tế ti lúc đầu đưa hắn vào Thất Hỏa Thần Vực, ý định ban đầu hẳn là giống như Mông Phường, để hắn đánh quái, luyện hóa thần tinh trong cơ thể hỏa diễm thần thú.

Hạo Thiên có thể có được truyền thừa, hai người họ có thể dung hợp thần hỏa, đại tế ti e là cũng không lường trước được.

"Thì ra là một di tích cứng như đá." Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh nói một câu, nhíu mày, giọng điệu có chút oán trách.

Không phải những di tích quá xa xưa theo sự phai nhạt của ấn ký do đại năng để lại, có thể tìm được chỗ yếu để mở ra, mà có những di tích, trực tiếp cả cái di tích sắp biến mất khỏi thế gian, đều cứng rắn không thể phá vỡ!

Loại di tích này, nếu cưỡng ép mở ra, sẽ giống như trước mắt, không chịu nổi sự giày vò của tu sĩ trên cảnh giới Chủ Thần tiến vào.

Chỉ có thể thả một đám kiến nhỏ vào.

"Bất kể là di tích nào, đều là cơ duyên và rủi ro cùng tồn tại." Hạo Thiên thở dài một hơi.

Theo lời Đẳng Lão vừa dứt, thân hình ông biến mất ở cửa chính cung điện, có không ít người rút lui tranh nhau vào trong cửa truyền tống.

"Chúng ta cũng đi thôi." Hạo Thiên động thân.

Mấy người tự nhiên theo sau.

Bước vào trong cửa truyền tống, đột nhiên một mảnh tĩnh mịch,

không lâu sau, có cảm giác chân đạp lên đất thật.

Hạo Thiên ngẩng mắt, thấy trước mặt giữa những dãy núi trùng điệp, có một vết nứt giống như một ngọn núi khổng lồ bị chẻ đôi.

Có vài đạo uy thế trấn áp trên vết nứt, không để nó khép lại.

Trên mấy ngọn núi xung quanh, mỗi ngọn đều có một bóng người, ngẩng đầu, có thể thấy đại trận che trời lấp đất trên đỉnh đầu.

Nơi này, chưa rời khỏi Vạn Kiếp Thành, vậy mà lại ở trong thành.

"Di tích đã mở, mau chóng tiến vào!" Tiếng sấm sét đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn, thấy một bóng người bạch y bao bọc trong kim quang nghênh gió đứng trước vết nứt khổng lồ.

Đó là một lão giả bạch y, trên bộ y bào màu trắng, dày đặc những quang phù hình như văn tự, có ý thánh khiết uy hiếp bao trùm trên đó, nhìn thêm vài lần, sẽ cảm thấy hai mắt nhói đau.

Hạo đãng thần văn hiện ra sau lưng ông, dày đặc, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Đôi mắt uy nghiêm của lão giả bạch y cúi xuống vài phần, nhìn chằm chằm mọi người trên mặt đất, ba mươi sáu đôi cánh thánh khiết sau lưng trải ra, gần như bao trùm vị trí giữa hai ngọn núi.

Trong lòng bàn tay ông ta dẫn ra một thanh trường kiếm màu trắng bạc, nhắm mắt lại, trong miệng dường như niệm ra một câu.

"Ầm ầm." Mọi người trên mặt đất đều cảm giác dưới chân rung chuyển, chỉ thấy lão giả dẫn động kiếm ý, ở phía dưới khắc họa từng đạo một.

Bạch quang từ trên kiếm chấn động rơi xuống, nhưng không làm ai bị thương, trên mặt đất kéo lê một đường rãnh cực sâu cực mảnh,

đại trận, từ từ hình thành, vậy mà lại bao trùm mấy ngàn người vào trong đó.

Mọi người đều đang nhìn biến cố dưới chân, Hạo Thiên lại khi bạch quang từ khe nứt dưới chân xuyên thấu lên, ngẩng đầu nhìn lão giả bạch y đang lơ lửng trên hư không.

Đối diện với một đôi đồng tử dọc tràn ra kim quang, bạch quang dưới chân đại thịnh, càng lúc càng chói mắt… Hạo Thiên không nhịn được nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, trong lúc hô hấp, một luồng khí tức của hoa cỏ đất bùn bất chợt ùa vào.

Trước mắt là một mảnh linh mộc xanh um tươi tốt.

Đứng giữa nơi này, dường như mọi trần ai đều đã lùi xa, bên tai phảng phất có tiếng suối chảy khe khẽ từ nơi không xa.

Hạo Thiên sững sờ, ánh mắt trong phút chốc trở nên tỉnh táo, chuyển thành vẻ bình tĩnh suy xét, nhìn quanh bốn phía.

Mông Phường không có ở bên cạnh.

Một đội sáu người, Hạo Thiên vốn tưởng rằng ít nhất cũng có hai ba người rơi xuống cùng một chỗ.

Y trầm ngâm một tiếng, có chút đau đầu.

Nhưng rồi, tiếng bước chân từ xa đến gần càng khiến y bất ngờ hơn.

Vì cẩn thận, tiếng bước chân đáp đất gần như không có, nhưng khí tức lại khựng lại, dường như đã phát hiện ra y.

Hai người chạm mặt, dường như quen biết nhau, trao đổi vài câu rồi tiếp tục đi về phía Hạo Thiên.

Không thể tránh né, đối mặt với hai người, Hạo Thiên cũng không

có ý định trốn tránh.

Vừa ngước mắt, Hạo Thiên đã thấy một nam tử mặc y bào hai màu đen trắng, một tay cầm trường đao bản rộng, một tay dìu một nam tử khác bước ra.

Người quen.

Hạo Thiên nhướng mày, "Lục Vân." Công tử của Thiên Hành Tông.

Nam tử được dìu đi không ngẩng đầu, chỉ nghe thấy giọng nói, thân hình đã cứng đờ.

Nếu không có người bên cạnh giữ lấy, gã gần như đã ngã quỵ xuống đất.

Lục Vân gần như tái nhợt mặt ngẩng đầu lên, thấy đúng là Hạo Thiên, sắc mặt bất giác sầm lại.

"..." Hạo Thiên cũng nhất thời không nói nên lời.

Đại trưởng lão Thiên Hành Tông là một bán ma, tông chủ lại bị một kiếm tru diệt lúc y rời đi, những người còn lại, ngay cả mấy vị trưởng lão Thiên Hành Tông Hạo Thiên cũng không thèm quản, Lục Vân lúc đó trốn trong góc như mèo con chó con nên y cũng quên mất.

Sau khi rời đi, chuyện của Thiên Hành Tông đều giao cho Đẳng Lão xử lý.

Kết quả thế nào, Hạo Thiên cũng chẳng hỏi.

Chỉ là, chẳng lẽ Thiên Hành Tông chưa tan rã?

Lục Vân còn sống, lại xuất hiện ở đây.

Hạo Thiên chậc chậc lấy làm lạ.

Lục Vân sắc mặt tái nhợt, ngược lại có ý muốn động thủ, thậm

chí còn nhắm mắt lại như thể đã chấp nhận số phận.

Nếu không phải bàn tay buông thõng bên người đang run rẩy, Hạo Thiên có lẽ đã nhìn gã bằng con mắt khác.

"Chuyện của Thiên Hành Tông đã xong, sau khi thanh trừng tông môn, mấy vị trưởng lão đều đã rời khỏi Vạn Kiếp Thành, Thiếu thành chủ định đuổi cùng giết tận sao?" Nam tử mặc y bào hai màu đen trắng buông tay, đứng chắn trước mặt Lục Vân, trường đao trong tay cắm phập xuống đất, lún vào một đoạn.

Hạo Thiên khẽ chậc một tiếng.

Lúc đó mà nói đến chuyện đuổi cùng giết tận ư?

"?" Hạo Thiên nhìn người đang chắn trước mặt Lục Vân.

Chương 486

Biết Thiên Hành Tông xuất hiện một bán ma, các tông môn trong Vạn Kiếp Thành đều tránh như tránh tà, vậy mà lại có người đứng ra che chở cho Lục Vân?

Lục Vân đã lừa gạt được gã từ đâu?

"Cổ Huyền Tông, Cổ Mông." Thấy Hạo Thiên không định động thủ, sắc mặt nam tử hơi dịu lại, hắn nhìn Lục Vân một cái rồi tiến lên chắp tay với Hạo Thiên.

Dù sao cũng là người của Vạn Kiếp Thành, không thể bất kính với Thiếu thành chủ.

"Ồ." Hạo Thiên không có ấn tượng với Cổ Mông, nhưng lại có ấn tượng với bộ y phục trên người hắn.

Lần đầu gặp Đẳng Lão, y nhớ có một nam tử trung niên mặc y bào hai màu đen trắng ngồi đối diện Đẳng Lão đánh cờ, giọng điệu vui vẻ, là một người khá cởi mở.

"Nếu Thiếu thành chủ không có ý định làm khó hai người chúng ta, vậy chúng ta xin cáo từ trước." Cổ Mông nhìn sắc mặt Hạo Thiên, một tay đặt lên chuôi đao trước mặt, nhấc đao lên, dứt khoát vác ra sau lưng, một tay đặt lên vai Lục Vân, định đưa người đi.

Hạo Thiên không ngăn cản, nhìn bóng lưng hai người, ánh mắt dừng lại trên chân Lục Vân, rồi không để ý nữa, cũng chọn một hướng mà đi.

Không ai nhìn thấy, Lục Vân lúc này quay đầu lại nhìn Hạo Thiên một cái, trong mắt ánh lên vẻ âm u khó hiểu.

Nơi này, là trong di tích, mà cũng không phải trong di tích!

Gã đã phải rất khó khăn mới mời được một vị trưởng lão ở Thượng Thần Giới có chút giao tình với Thiên Hành Tông, đem toàn bộ tài vật còn lại của tông môn giao phó, lại nói cho người nọ biết Hạo Thiên có hai kiện thần khí thập phẩm, mới mời được đối phương ra tay.

Mối thù diệt tông giết cha, phải tự tay giết Hạo Thiên mới có thể báo đáp!

"Lục huynh?" Người bên cạnh Lục Vân thấy gã quay đầu đứng lại, nhất thời không lên tiếng, đợi đến khi Hạo Thiên đi xa mới nhíu mày khuyên nhủ, "Chuyện của Thiên Hành Tông, ta cũng không rõ, nhưng đó không phải lỗi của ngươi." "Đừng quá chìm đắm vào chuyện trước mắt, ngươi và...

Thiếu thành chủ, có chút chênh lệch." Cổ Mông vốn quen nói thẳng, thực sự không biết nói lời uyển chuyển thế nào.

Theo hắn thấy, Thiên Hành Tông là tự làm tự chịu, nhưng Hạo Thiên giết tông chủ Thiên Hành Tông cũng là quá mức ngang ngược, huống hồ tông chủ chưa chắc đã biết Đại trưởng lão có dị thường...

Nhưng đó là cha ruột của người ta, so với một Thiếu thành chủ lai lịch không rõ ràng, Cổ Mông càng muốn đứng về phía người quen hơn.

Hắn tin rằng trên dưới Thiên Hành Tông đều bị Đại trưởng lão lừa gạt, không biết kẻ đó đã nhập ma, nên mới chiêu mời tai bay vạ gió.

Cổ Mông u ám liếc nhìn chân của Lục Vân.

Lúc Lục Vân tìm đến Cổ Huyền Tông cầu cứu, toàn thân đã đẫm máu, một bàn chân bị chặt đứt đến mắt cá, nhưng Lục Vân lại không chịu chữa trị, cứ thế lê lết vào di tích.

Hắn không thể không đi theo.

Thở dài một tiếng, thấy Lục Vân chịu tiếp tục bước đi, Cổ Mông mới thở phào nhẹ nhõm, dìu gã đi tiếp... --- Hạo Thiên đi theo một hướng một lúc lâu, khắp nơi đều là một màu xanh um tươi tốt, linh khí lượn lờ, bước chân của y bỗng dừng lại.

Y sớm đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau khi vào di tích, y đã lấy ngọc bài ra để liên lạc với Mông Phường và những người khác.

Chỉ là, ngọc bài lại như bị một luồng khí tức mạnh mẽ cưỡng ép chặn lại, không cảm ứng được các ngọc bài khác.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ nghi ngờ ngọc bài cũng không thể sử dụng trong di tích.

Nhưng Hạo Thiên tin tưởng Đằng Lão, quan trọng nhất là y tin tưởng Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện sẽ không để xảy ra tình huống mất kiểm soát như vậy.

Nếu mọi thứ xảy ra trong di tích đều không thể kiểm soát, thì dựa vào đâu để làm phương tiện khảo nghiệm?

Phải biết rằng, cướp đoạt ngọc bài của người khác trong di tích là một mục cộng điểm.

Muốn biết ngọc bài có mất tác dụng hay không...

Hạo Thiên quay người.

Y đã để lại một luồng khí tức trên người Lục Vân.

Nhìn thấy Hạo Thiên xuất hiện trước mặt, ánh mắt Lục Vân lóe lên, gã liếc nhìn Cổ Mông bên cạnh không thể thoát khỏi, nhíu mày.

“Thiếu thành chủ.” Cổ Mông nhìn sắc mặt khó coi của Lục Vân, cũng đồng thời nhíu mày.

“Nơi này có chút không ổn.” Hạo Thiên nói thẳng, “Không đi ra ngoài được.” “Ngọc bài mất tác dụng rồi.” Cổ Mông sớm đã phát hiện ra điểm này, khó hiểu nhìn Hạo Thiên, không hiểu y quay lại tìm họ làm gì.

Chẳng lẽ muốn hợp tác tìm đường ra?

Hạo Thiên nhìn Lục Vân, thản nhiên nói: “Ngọc bài không phải vô dụng, thử là biết ngay.” Sắc mặt Lục Vân có chút tái nhợt, vẻ âm trầm lắng đọng dưới đáy mắt, “Thử thế nào?” “Giao ngọc bài của ngươi ra đây.” Hạo Thiên không chút do dự.

Chỉ cần bóp nát ngọc bài của Lục Vân, xem có thể cộng thêm điểm số hay không là biết.

“Reng.” Cổ Mông trực tiếp nắm chuôi thanh trường đao nặng trịch giơ lên, mũi đao chỉ về phía Hạo Thiên, giận dữ nói: “Hành vi tiểu nhân!” “Dù sao cũng là Lục Vân đưa ma binh tổ truyền vào tay ta trước.” Nếu không phải Lục Vân lại đâm đầu vào, y thật sự không tính toán chuyện này.

Nghe lời Hạo Thiên nói, Cổ Mông hiển nhiên chưa hoàn hồn, rõ ràng không biết chuyện này, theo bản năng nhìn Lục Vân một cái.

“Đừng nghe hắn.” Lòng Lục Vân có mấy phần phiền loạn, nóng nảy.

Cổ Mông cũng ở đây, phá hỏng kế hoạch của gã.

Vốn định sau khi vào di tích, Cổ Mông sẽ cùng một đội khác, gã gật đầu đồng ý, định giải quyết Hạo Thiên xong sẽ đi tìm Cổ Mông hội hợp, không ngờ lại bị truyền tống vào cùng một chỗ với hắn.

Nơi giam cầm Hạo Thiên chính là một bí cảnh do lão tổ của Lục gia mở ra trong di tích này!

Đem gã và Hạo Thiên truyền tống đến đây, Hạo Thiên chết rồi,

cũng chỉ là chết không rõ nguyên do trong di tích, sẽ không ai nhận ra điều bất thường.

Lão tổ đã cho gã một thứ, nhưng lúc này chưa phải lúc dùng.

Phải đợi sau một canh giờ, lão tổ sẽ ra tay trợ giúp từ bên ngoài di tích!

Để gã tự tay giết chết Hạo Thiên.

Chỉ cần kéo dài thời gian.

"Ngọc bài." Hạo Thiên lặp lại.

Lục Vân như bị sỉ nhục, hai nắm tay siết chặt.

Phải nhịn.

Trước khi lão tổ ra tay, mình phải sống.

Ngọc bài mất rồi, trước khi ra khỏi di tích cướp một khối là được, Lục Vân không hề lo lắng.

Một khối ngọc bài được ném về phía Hạo Thiên, ngay lúc sắp rơi vào tay y, Cổ Mông lại vung tay, trường đao chém ngang, trực tiếp đánh rơi ngọc bài, đập mạnh xuống đất.

Ngọc bài của Lục Vân vỡ thành mấy mảnh.

Hơn trăm đạo lục quang ùa về phía Cổ Mông.

Chương 487

Tác dụng cơ bản của ngọc bài vẫn chưa biến mất, chỉ là mất liên lạc cũng là thật.

Lục Vân đột nhiên biến sắc, gầm lên với Cổ Mông: "Ngươi làm gì vậy!" "Lục huynh, ngươi đã mất đạo tâm rồi." Cổ Mông lắc đầu, nhìn Lục Vân như nhìn một kẻ vô dụng.

Lục Vân sắc mặt sầm lại, "Ngươi không hiểu!" Chỉ cần tự tay giết chết Hạo Thiên, gã mới thực sự tìm lại được đạo tâm!

Bằng không cả đời này, gã sẽ mãi bị bao phủ dưới bóng ma của Hạo Thiên, không thể ngóc đầu lên!

"Đối mặt kẻ địch, không thỏa hiệp, nghịch cảnh không thể thuận theo, chỉ có chiến đấu mới là con đường trở nên cường đại!" Cổ Mông như đang dẫn dắt Lục Vân, lao lên nghênh đón, trường đao trong tay hung hăng chém về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhướng mày, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay vung lên, một đạo kiếm quang hất văng trường đao trước mắt, y bắt quyết, hung hăng quét lên người Cổ Mông, lại nghe thấy một tiếng kim loại va chạm.

Một kiếm này tuy chưa dùng toàn lực, nhưng chém giết một vị Thượng vị thần không thành vấn đề, vậy mà chỉ để lại một vết kiếm trên người Cổ Mông, ngay cả vết thương nhẹ cũng không tính là.

Nheo mắt lại, Hạo Thiên thấy trên người Cổ Mông có một luồng quang hoa lưu chuyển, vững vàng bảo vệ hắn bên trong.

Đây không phải là lá chắn hộ thân của tu sĩ bình thường, Cổ Mông đã tôi luyện thân thể đến mức như một kiện thần khí.

Cổ Huyền Tông, cũng có chút thú vị.

Sau một thoáng, trường đao bản rộng trong tay Cổ Mông quét ngang.

Hạo Thiên và Cổ Mông giao đấu mấy chiêu, mơ hồ nhìn ra được vài phần.

Phương pháp tu luyện của Cổ Huyền Tông, thân thể tu sĩ như luyện khí, đấu pháp cũng như coi đối phương là sắt thép mà rèn đúc, nghiền thành bùn nát mới thôi.

Bị thương, đối với Cổ Mông, cũng giống như rèn luyện sắt thép.

Càng đánh càng hăng.

Trường đao cuốn theo kình phong, xoay tròn trong tay Cổ Mông, đỡ được một đao này, liền chém ra một đao khác, gần như không cần một khoảnh khắc nào để thở.

Một kẻ lỗ mãng.

Hạo Thiên lần đầu cảm nhận được cảm giác chấn động đau đớn trong lòng bàn tay, hai mắt sáng lên, cuối cùng cũng gặp được một đối thủ có cảnh giới đạt tới Chủ Thần trong Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện... --- Kiếm thế của Ngọc Hoàng Kiếm, trước mặt Hạo Thiên triển khai vô biên, mấy đạo kiếm khí ngưng tụ thành uy thế đáng sợ, lần lượt chém xuống Cổ Mông.

Nhưng cũng chỉ cản được thế xông lên của Cổ Mông mà thôi, kiếm quang oanh kích lên người hắn, lại chỉ làm cho hồng quang bao phủ trên người hơi tán đi vài phần, rồi lại nhanh chóng ngưng tụ lại trong nháy mắt.

Cổ Mông trông như đầy vết thương, nhưng thực tế lại không hề hấn gì.

Ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, trường đao trong tay Cổ Mông lại chém ra với thế không thể cản phá.

"Ầm!" Không gian xung quanh dường như rung chuyển dưới khí thế của hai người.

Hạo Thiên dường như có điều nhận ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên đỉnh đầu có một đạo bạch quang không dễ nhận thấy lóe lên rồi biến mất.

Nơi này là một đại trận.

Hạo Thiên lập tức đưa ra quyết định.

Ánh mắt liếc qua Lục Vân đang dựa vào một cây đại thụ, Hạo Thiên dường như thấy trong tay gã có quang mang lóe lên, dường như đang liên lạc với bên ngoài đại trận.

Vừa chống đỡ Cổ Mông, Hạo Thiên vừa cảm nhận được một tia nguy hiểm đang đến gần.

Ánh sáng màu xám trắng trong tay ngưng tụ, chém về phía Cổ Mông đang lao tới, dưới ngọn lửa dung hợp, quang vựng hộ thân bên cạnh Cổ Mông bị thiêu đốt sạch sẽ.

Trong nháy mắt, trường kiếm trong tay Hạo Thiên đâm vào thân thể đối phương, rồi lập tức rút ra.

Cổ Mông hừ một tiếng, bị thương, nhưng tay vung trường đao lại không hề dừng lại.

"Động thủ." Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Hạo Thiên sớm đã nhận ra, thuận thế rơi sang một bên, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay đã sẵn sàng.

Lục Vân đang gần như dựa vào cây đại thụ, trong nháy mắt linh lực hội tụ trong lòng bàn tay.

“Hả?!” Tay Cổ Mông trầm xuống, mũi trường đao cắm sâu vào đất, tung lên một mảng bụi đất.

Linh lực ở nơi này, đang tiêu giảm với tốc độ cực nhanh, cuối cùng, thậm chí còn có cảm giác trì trệ khó vận chuyển.

Thân hình Cổ Mông rung chuyển có thể thấy bằng mắt thường, suýt nữa không giữ được thế, “Chuyện gì vậy, linh lực ở đây đang tiêu tán!” Hắn cũng nghe thấy giọng nói kia.

“Thượng Thần Giới à.” Đầu ngón tay Hạo Thiên khẽ động, tự nhiên có thể cảm nhận được linh lực bên cạnh ngưng trệ, nếu cứ tiếp tục, e rằng sẽ bước đi khó khăn ở nơi này, ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi.

Lục Vân định làm gì?

Lục Vân nhìn sự biến đổi của Hạo Thiên và Cổ Mông, trường kiếm trong tay phát ra ánh sáng, linh khí bao bọc vết thương trên chân, dường như không còn trở ngại, từng bước tiến lại gần.

Khi đi ngang qua Cổ Mông, Cổ Mông giơ tay đè lên vai gã.

“Nơi này xảy ra biến cố, Hạo Thiên không phải kẻ tầm thường, không thể mạo hiểm tiến lên!” Ánh mắt Lục Vân liếc xéo, thậm chí không quay đầu nhìn Cổ Mông, liền trực tiếp đâm một kiếm vào lồng ngực hắn.

Cổ Mông trừng lớn mắt, bàn tay đặt trên vai Lục Vân dùng sức cực lớn, xương cốt gần như muốn xuyên qua lớp da thịt.

“Ngươi còn sức chống cự không?” Lục Vân giơ tay, gạt tay Cổ Mông ra, nhìn hắn ngã xuống, như thể trút được một hơi tức.

Cổ Mông vẫn nhìn gã, như thể vô cùng khó hiểu, lại như đã hiểu ra, những cảm xúc hỗn loạn đan xen trong mắt, cuối cùng gầm lên một tiếng, nhấc thanh trường đao đang cắm nửa thân dưới đất lên.

“Cạch.” Bàn tay buông thõng của Lục Vân đè lên lưỡi đao, hờ hững đặt lưỡi đao cách da thịt trong tay nửa tấc.

Gã đi về phía Hạo Thiên, không thèm để ý đến Cổ Mông, một chân đạp nghiêng thanh trường đao vừa nhấc lên được vài phần vào trong đất.

“Không tệ, rất uy phong.” Nếu không phải thời cơ không đúng, Hạo Thiên thậm chí còn muốn vỗ tay tán thưởng Lục Vân.

Cổ Mông từ dưới đất bò dậy, gần như toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đè lên thanh trường đao đó, khiến nó lại lún sâu vào đất một đoạn dài.

Lục Vân không có ý định trì hoãn, một kiếm vung về phía Hạo Thiên, muốn chém giết y ngay tại chỗ này.

Giống như Đại trưởng lão rơi xuống hố sâu của Thiên Hành Tông.

Giống như tông chủ Thiên Hành Tông chết một cách nhẹ nhàng dưới kiếm của Hạo Thiên, chết không nhắm mắt.

“Hạo Thiên!” Trong mắt Lục Vân, Hạo Thiên lúc này là kẻ yếu.

“Ngươi cho rằng ta không còn sức chống cự sao?” Đồng tử Hạo Thiên sáng ngời, khiến Lục Vân trong lòng lập tức nảy sinh một tia dự cảm không lành.

Nhưng, kiếm đã vung ra.

Lục Vân thấy Hạo Thiên không chút do dự giơ Ngọc Hoàng Kiếm lên, trực tiếp chém xuống đầu mình.

Chương 488

“Không thể nào!” Linh lực ở đây trì trệ, trừ phi là Thần Thụ, bằng không tuyệt đối không thể vận dụng linh lực.

Hạo Thiên làm sao làm được!

“Thần đạo?

Ta tin vào trời, không tin vào những thứ linh tinh này.” Liếc nhìn Lục Vân gần như bị chém thành hai nửa, Hạo Thiên hơi thẳng người, thoát khỏi bộ dạng “yếu ớt” vốn đang dựa vào linh mộc.

Ngọc bài của Lục Vân sớm đã vỡ nát dưới đao của Cổ Mông, nên bây giờ tự nhiên không có điểm số nào ùa vào.

Hạo Thiên khẽ thở dài, bị Lục Vân kéo dài mất vài khắc, dường như có chút không đáng.

Cùng với sinh cơ của Lục Vân tiêu tán, bên ngoài đại trận, dường như có một luồng khí tức mạnh mẽ bị chọc giận, gần như muốn cưỡng ép chen vào nơi này.

Hạo Thiên nhếch lên một tia cười lạnh, nhìn luồng khí tức đáng sợ kia trên đỉnh đầu dần dần tiêu tán.

Không dám.

Vậy thì chứng tỏ nơi này xác thực ở trong di tích.

Một kiếm, Hạo Thiên phá vỡ đại trận, mọi thứ trước mắt dần trở nên rõ ràng, xa xa, có thể cảm nhận được một luồng khí tức nóng bỏng ập đến.

Đó mới là khí tức của di tích thực sự... --- Cổ Mông lúc này miễn cưỡng chống đỡ đứng tại chỗ, giống như một lão già còng lưng

chống gậy.

Liếc mắt một cái, thấy dị tượng như mây cháy ở đằng xa, hắn dường như cũng đã hiểu ra.

Lại nhìn Lục Vân thần hồn đã tan trên mặt đất, hắn thở hổn hển mấy hơi, nhắm mắt lại.

Dường như không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này, Cổ Mông nhìn về phía Hạo Thiên đã cất bước tiến vào di tích, ánh mắt dần trở nên kiên định, rút thanh trường đao cắm trên đất vác ra sau lưng, lặng lẽ đi theo.

Ngay khoảnh khắc bước vào di tích, gần như vô số tin nhắn tức thời ùa vào ngọc bài của Hạo Thiên.

Mông Phường và Tô Dung mấy người ngay lúc vào di tích đã phát hiện Hạo Thiên không ở bên cạnh.

Trong lúc bực bội, gần như đồng thời gửi tin nhắn cho Hạo Thiên.

Nhưng lại như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Mấy người đối chiếu thông tin, phát hiện Hạo Thiên dường như đã bị lạc một mình, liền đồng thời im lặng.

Hiện tại, Mông Phường và đồng đội cũ của Quản Di là Nguyên Cực đang ở cùng nhau.

Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần tuy không rơi cùng một chỗ, nhưng khoảng cách không xa, đã nhanh chóng tụ lại.

Quản Di... xem ra là người yếu nhất trong đội, đang đi một mình.

Tin nhắn trong ngọc bài của Hạo Thiên, mười tin thì có đến chín tin là của Quản Di gửi, đa số là những lời cầu cứu hỗn loạn.

Y xem tin nhắn cuối cùng Quản Di gửi, là từ nửa canh giờ trước.

Im lặng một lúc, Hạo Thiên báo bình an cho những người khác, rồi gửi một tin cho Quản Di, "Còn sống không?" "Ta đây!

Còn sống!" Trong lúc Quản Di gần như tuyệt vọng, Hạo Thiên có thể cảm nhận được sự run rẩy trong câu chữ của hắn, "Thiếu thành chủ, ta, ta bị mười mấy người đuổi chém!" "Trên người ngươi lại không có thần khí siêu thập phẩm, đuổi ngươi làm gì?" Cảm thấy Quản Di dường như đã bình tĩnh lại, Hạo Thiên tranh thủ trêu chọc một câu, dựa vào ngọc bài đi về phía điểm xanh gần nhất.

"Họ muốn ta chỉ vị trí của ngươi." Cùng một đội, có thể dựa vào một người để biết vị trí của những người còn lại.

Hạo Thiên im lặng, nghiêm túc hơn vài phần, "Vậy bây giờ ngươi thế nào?" "Không ổn lắm." Quản Di hít sâu một hơi, "Vừa truyền tống vào di tích, ta đã rơi vào một nơi giống như đại điện, nơi đó là trung tâm của di tích..." Điều quan trọng là, trong đại điện không chỉ có Quản Di, mà là một đấu trường hỗn loạn của bốn năm đội ngũ.

Khi Quản Di rơi vào đó và bị nhận ra, hắn quả thực như bị một bầy sói đói nhắm trúng, mấy đội ngũ vốn đang đánh nhau cũng không hẹn mà cùng dừng lại.

Cũng không biết tên chết tiệt nào đã hét lên một câu: "Đội thần khí!" Thế là hắn bị vây đuổi.

Đại điện có vô số hành lang, nhưng những hành lang này đều là đường cụt, thông đến một căn phòng.

Trong những căn phòng nhỏ này đều đặt một món bảo vật, mỗi lần chỉ có thể vào một người, sau khi phá giải được cửa ải trong phòng mới có thể lấy được bảo vật bên trong.

Có không ít người đang ở trong các phòng vượt ải đoạt bảo.

Quản Di vừa thấy tình hình không ổn, liền quay người chui vào

một hành lang trong số đó, hai ba mươi người đứng chặn bên ngoài.

Bị chặn đường, Quản Di cố thủ trong phòng, cũng không vượt ải, cứ thế cù nhây với đám người bên ngoài.

Cù nhây được một canh giờ, người bên ngoài thấy hắn không phải người mang thần khí, lại sợ chết, sống chết không chịu ra, không lâu sau đã bỏ đi phần lớn.

Nhưng có mấy đội ngũ phân ra vài người đi vượt ải, để lại một người đứng canh.

Quản Di từ khi vào phòng đã bắt đầu không ngừng gửi tin cầu cứu Hạo Thiên, quan trọng là hắn rảnh rỗi.

Chứ không phải muốn Hạo Thiên đến nộp mạng trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng Hạo Thiên mãi không hồi âm, hắn cũng tê dại rồi, lau mặt, thấy người đi gần hết, hắn bắt đầu ra tay phá giải cửa ải trong phòng.

Lúc này, Quản Di còn có thể tranh thủ an ủi Hạo Thiên một câu, "Thiếu thành chủ, trước khi cửa ải bị giải khai hoàn toàn, ta an toàn.

Thực sự không được, ta cứ ở trong phòng, có thể cầm chân năm người ngoài cửa, lúc ra khỏi di tích ngươi dẫn ta đi là được." Một mình kéo năm, kéo cả chặng đường, trong giọng điệu của Quản Di có chút tự hào.

Hạo Thiên ngước mắt nhìn cung điện trước mặt, lại nhìn điểm xanh trong ngọc bài gần như chỉ cách một gang tấc mà không hề di chuyển, cộng thêm Quản Di khó khăn lắm mới liên lạc được nói không ngừng, y im lặng.

Cho nên, người đi cùng y cuối cùng là Quản Di sao?

Lúc này, Quản Di lại gửi tin cho Hạo Thiên, "Thiếu thành chủ!

Có một đội ngũ đang tiến về phía ta, ta đã nói đừng cứu ta, không cứu nổi đâu!

Ai mà ngu ngốc thế?!" Quản Di cũng có chút gấp gáp.

Hạo Thiên không nói gì đẩy một cánh cửa điện ra, nhìn vào đại điện của Quản Di, vô số hành lang lan ra trong bóng tối sâu thẳm, mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức trong không ít thông đạo.

Có không ít người đang phá ải bên trong.

Không cần dò xét, y liếc mắt đã thấy sáu bảy người đang đứng canh bên ngoài một hành lang.

Năm người canh gác cù nhây với Quản Di, hai người xem náo nhiệt hóng hớt.

Khi Hạo Thiên cầm kiếm xuất hiện, mấy người sững sờ, chết lặng nhìn sau lưng y, kết quả phát hiện chỉ có một mình Hạo Thiên, tay cầm thần khí siết chặt, "Hạo Thiên?

Ngươi gan thật lớn!" Đại điện này lớn, hành lang lại càng nhiều, đồng đội của họ đều chưa đi xa! --- "Bây giờ rời đi, hoặc là chết." Hạo Thiên hết sức tốt bụng chỉ cho họ một con đường sống.

Chương 489

Quản Di dường như nghe thấy giọng của Hạo Thiên, hoàn toàn nín bặt.

Vừa rồi mình nói gì nhỉ?

Quên rồi, quên rồi.

Bên ngoài hành lang, một nam tử mặc y bào màu xanh lam, cổ tay áo cuộn tròn hoa văn mây bay, ngước mắt nhìn Hạo Thiên một cách thờ ơ, tay buông thõng vuốt ve trường kiếm trong tay.

"Hạo Thiên?

Để lại thần khí, tha cho ngươi một mạng." Mấy người bên cạnh nắm chặt ngọc bài trong tay, mấy tin nhắn nhanh chóng được truyền đi.

"Thiếu thành chủ cho rằng, ở nơi này, thân phận của ngươi còn có tác dụng sao?" Hạo Thiên nhướng mày, Ngọc Hoàng Kiếm đặt ngang trước người, chậm rãi nói, "Thế, à?" Dứt lời, y trực tiếp lao về phía ba người trước mặt, một kiếm chém bay đầu đối phương.

Y vốn không quan tâm đẹp hay không, kẻ địch toàn thây hay không càng không nằm trong phạm vi cân nhắc, chỉ cần không biến thành cương thi là được.

"Ầm." Quản Di dường như nghe thấy tiếng động lớn bên ngoài, tốc độ phá ải dưới tay càng nhanh hơn, ngay khi quang mạc trước mắt được giải khai, hắn thuận tay chộp lấy bảo vật trên đài, nhanh chóng lao ra ngoài hành lang.

Vốn tưởng rằng, Hạo Thiên có thể giúp hắn chặn được ba bốn người, cùng Hạo Thiên liên thủ, chạy thoát không thành vấn đề.

Vừa lao ra, Quản Di thấy một đất thi thể, dường như rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Cho đến khi Hạo Thiên nói một câu "Đi", quay người, Quản Di mới siết chặt thứ trong tay, cúi đầu nhìn, không khỏi có chút thắc mắc.

Bảo vật hắn phá ải lấy được trong phòng, không có chút linh khí nào thì thôi, lại là một cuộn da dị thú sắp bị phong hóa, sợi dây đỏ buộc trên cuộn da thú dường như còn có vài phần linh khí hơn cả chính nó.

Vừa đi, Quản Di vừa mở cuộn da dị thú trong tay ra xem, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng nhặt được một món đồ bỏ đi rồi ném ở góc rẽ tiếp theo.

"Khốn kiếp!" Nhìn rõ thứ vẽ trên cuộn trục trong tay, Quản Di ngay cả việc có một đội người đang đuổi theo sau lưng cũng không màng, trực tiếp đứng sững tại chỗ.

"Quản Di." Hạo Thiên đã sắp chạy đến cuối hành lang, quay đầu lại nhìn, thấy Quản Di không biết đã dừng bước từ lúc nào, ngơ ngác đứng đó, bèn gọi một tiếng.

Quản Di phản ứng lại, nhanh chóng chạy về phía Hạo Thiên, vẫy vẫy thứ trong tay, "Là bản đồ di tích đó!" Hạo Thiên sắc mặt sầm lại.

Những người đuổi theo phía sau nghe lời Quản Di, đuổi càng hăng hơn, cuối cùng, gần như chạy không phân biệt đường.

Hạo Thiên không muốn bị một đám người vây quanh, chuẩn bị thoát khỏi họ rồi đi dạo trong di tích, ai ngờ Quản Di lại hét lên một tiếng!

Những người ngoài cuộc vốn không biết tại sao hai người bị một đám người truy đuổi, cũng trà trộn vào đội ngũ truy đuổi, chạy một vòng, Hạo Thiên quay đầu lại nhìn, ước chừng có khoảng bốn năm

mươi người đi theo.

“Nhiều người thế?” Quản Di có chút suy sụp.

“Bị một tiếng hét của ngươi gọi tới đấy.” Hạo Thiên thấy phía trước có hai con đường rẽ trái và phải, thuận thế đẩy Quản Di về con đường bên trái, cầm lấy ngọc bài, cố ý đợi những người đuổi theo phía sau, rồi mới chạy về phía bên phải.

Quản Di bị Hạo Thiên đẩy một cái, theo bản năng chạy về phía trước, lại phản ứng lại, Hạo Thiên không đi theo!

Hắn nhận được tin nhắn Hạo Thiên gửi tới.

“Tự cầu đa phúc.” “...” Nghiến răng, Quản Di trực tiếp chìm thần thức vào cuộn da thú trong tay.

Trong đầu, con đường trước mắt dường như hóa thành những đường chỉ vàng trong thức hải, sau khi phản ứng lại, Quản Di mới nhận ra, là bản đồ địa hình!

Không chút do dự, Quản Di theo chỉ dẫn trong thức hải xông vào một cung điện thông ra bốn phương tám hướng.

Sau khi vào trong, Quản Di đột nhiên cảm thấy, mấy luồng khí tức khủng bố đuổi theo sau lưng, trong nháy mắt tan biến không còn gì.

“Hả.” Quản Di cẩn thận bước đi trong cung điện, nghiên cứu bản đồ trong thức hải.

Hắn cố gắng chiếu hình vị trí các điểm xanh của đồng đội trong ngọc bài vào thức hải, sau đó thử, đem vị trí của mình và Hạo Thiên chồng lên bản đồ.

Vị trí của những người khác, vậy mà đều nằm ngoài phạm vi bản đồ trên tay hắn.

Đây đúng là bản đồ của di tích, chỉ là không hoàn chỉnh, chỉ bao

gồm tòa đại điện này, và...

địa cung dưới đại điện?

Quản Di nhìn bản đồ, lúc này hắn đang đi đến trước một trong tám cánh cửa của cung điện, giơ tay lên, lại chạm phải một tầng cấm chế.

Trong lòng lập tức nảy sinh một dự cảm không tốt, hắn đi dọc theo rìa cung điện, thử hết những cánh cửa còn lại, tất cả đều bị cấm chế phong tỏa.

Cấm chế, không mở được!

"Thiếu thành chủ." Quản Di có chút ngượng ngùng nói, "Ta bị nhốt rồi." Hắn thuật lại tình cảnh của mình cho Hạo Thiên, Quản Di lớn tiếng nói: "Tuy ta bị nhốt, nhưng họ cũng không vào được, không tìm được ta, Thiếu thành chủ không cần lo cho ta.

Không cần quản ta, cấm chế có chút mạnh, Thiếu thành chủ tới đây e rằng cũng nhất thời không mở được, không cần vì ta lãng phí thời gian." Hạo Thiên: "Ta cần ngươi để làm gì?" Vừa mới cứu người ra, quay đầu Quản Di lại tự nhốt mình, Hạo Thiên chỉ cảm thấy cạn lời.

"Thiếu thành chủ, từ vị trí hiện tại của ngài rẽ trái, qua ngã rẽ rẽ phải, có một mật đạo, hẳn là có thể thoát khỏi những người đang đuổi theo." Quản Di im lặng một lúc, nghiên cứu xong bản đồ trong tay, lập tức mở miệng... --- Hạo Thiên tốc độ rất nhanh, sau khi nhận được tin nhắn của Quản Di, gần như không do dự nhiều, liền đi theo hướng bên phải, nhìn thấy mật đạo mà Quản Di nói.

Lúc này phía sau có hai người đuổi kịp, Hạo Thiên một kích giết chết một người trong số đó, cùng với khoảnh khắc điểm số trong ngọc bài tăng vọt, thân hình y lập tức biến mất tại chỗ.

"Hả?!" Người đuổi theo phía sau thấy bóng Hạo Thiên biến mất,

bước chân cũng dừng lại.

Trong nháy mắt, có mấy người chọn tiếp tục đuổi về phía trước, có một số thì dừng lại tại chỗ, dò xét khắp nơi.

Hạo Thiên quan sát mật đạo mình đang ở.

Nó có chút giống những hành lang thông đến các căn phòng trong đại điện trước đó, chỉ là hẹp hơn một chút, trước khi vào, mật đạo mở ra, sau khi vào, người bên ngoài nhìn thấy một bức tường hoàn chỉnh.

"Quản Di, phạm vi bản đồ di tích trong tay ngươi lớn đến đâu?" Hạo Thiên bình tĩnh lại, hỏi Quản Di thông tin về bản đồ trong tay.

Quản Di vội vàng nói cho Hạo Thiên chuyện về đại điện và địa cung.

"Thiếu thành chủ, bản đồ chỉ ghi chú chi tiết đại điện và địa cung, ngoài bản đồ chỉ có vài địa danh trọng điểm được đánh dấu, chi tiết hơn thì không biết." Quản Di lật xem cuộn da thú trong tay, dừng lại, "Ta nghi ngờ bản đồ này có nhiều phần, đây chỉ là một phần trong số đó." "Cuối mật đạo là gì?" Hạo Thiên liếc nhìn những người không chịu rời đi bên ngoài mật đạo, quay người đi về phía trước.

"Ờ..." Quản Di rõ ràng có chút ngập ngừng, "Thủy lao." "Thủy lao?" Hạo Thiên ngạc nhiên.

Trong di tích lại có nơi như vậy?

Đi được một đoạn, Hạo Thiên biết Quản Di nói không sai, vì trước mắt y xuất hiện một cánh cửa lao khổng lồ tàn tạ, hơi nước cũng dần trở nên nồng đậm.

Đợi Hạo Thiên đi qua cửa lao, dưới chân là một lớp nước đen nông.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, tầm mắt liền rộng mở, trung

tâm tầm nhìn là một cái giếng đen.

Lấy cái giếng làm trung tâm, xung quanh một vòng, trừ lối vào lúc nãy, là một vòng nhà lao không một bóng người.

"Cái giếng là lối vào thủy lao, cũng là lối vào của ngươi." Quản Di gửi tin cho Hạo Thiên, "Bản đồ chỉ đánh dấu thế, bên trong sẽ có những điều chưa biết." Nhưng, nếu đã là thủy lao, tự nhiên là nơi giam cầm kẻ địch, sẽ không có bảo vật.

Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên phát sáng trong bóng tối, nghe lời Quản Di, Hạo Thiên quan sát nơi này, liền đi đến bên giếng, không do dự nhảy xuống.

Y từ từ chìm xuống trong làn nước đen, mở mắt ra, thấy cùng với việc hạ xuống, từng tầng từng tầng nhà lao hiện ra trong tầm mắt.

Chương 490

Chỉ là bên trong đều trống rỗng, y cũng không dừng lại, tiếp tục đi xuống.

Đến tầng cuối cùng, là một đình đá hình tròn, bốn cây cột đá của đình chống đỡ cái giếng.

Nước giếng chảy xối xả vào cái lỗ lớn giữa đình, bên dưới là một đầm sâu.

Trước khi rơi xuống, Hạo Thiên thuận thế nhảy ra khỏi đình.

Tầng dưới cùng, không có bất kỳ lan can sắt nào, phía trước là một cây cầu đá, bắc ngang qua đầm đen bên dưới, thông đến nơi sâu thẳm.

Quản Di hiếm khi im lặng một lúc, Hạo Thiên cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi bước lên cầu đá, Hạo Thiên nhìn cây cầu đá phía sau sụp đổ xuống từ nơi mình vừa đặt chân, đây là một con đường không có lối về.

"Quản Di." Hạo Thiên gửi cho Quản Di một tin nhắn.

"Thiếu thành chủ?" Quản Di ngoài dự liệu có mấy phần căng thẳng.

"Ngươi biết bao nhiêu về Thủ tịch phách mại hành?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu, không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước.

Quản Di im lặng khá lâu, Hạo Thiên cũng không thúc giục, đi đến cuối nơi này, một cung điện hình tròn, trong góc đặt một cái lồng sắt khổng lồ.

Trong lồng sắt, một bộ hài cốt khổng lồ đang nằm phủ phục, mười hai cánh xương xuyên qua khe hở của lồng sắt, gần như chiếm một nửa cung điện.

Nơi mọc ra cánh xương, không giống hài cốt của một tu sĩ, mà giống một loại dị thú nào đó.

Xung quanh hài cốt, lơ lửng một vài tia sáng màu đen, lúc chìm lúc nổi, soi sáng một góc cung điện.

Dù đã chết, Hạo Thiên vẫn có thể cảm nhận được uy thế đáng sợ bám trên bộ hài cốt.

Nếu là tu sĩ, ít nhất cũng là cảnh giới Thần Vương.

Quản Di dường như lúc này mới phản ứng lại, đáp: "Bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới đều có Thủ tịch phách mại hành, nghe nói là do mấy đại gia tộc của Thượng Thần Giới cùng nhau sáng lập." Câu trước ai cũng biết, câu sau, Hạo Thiên lại là lần đầu nghe nói.

Nhướng mày, Hạo Thiên nhìn thứ trước mặt, thở dài.

Một bộ hài cốt thần thú thượng cổ, chỉ là bây giờ không còn chút giá trị nào, một con Thập Nhị Dực Long Giao, lân, gân, da, huyết mạch trong xương, đều đã bị rút đi, chỉ còn lại một bộ hài cốt tàn tạ.

Hẳn là chủ nhân của di tích đã giam cầm nó ở đây.

Quản Di sau khi trả lời câu hỏi về Thủ tịch phách mại hành, liền vội vàng chuyển chủ đề, chỉ cho Hạo Thiên con đường rời khỏi tầng cuối cùng của thủy lao.

Hạo Thiên quay người, lại như bị một lực kéo nào đó quay đầu lại, thấy bộ hài cốt khổng lồ phía sau dường như động đậy.

Bước chân y dừng lại, nhìn bộ hài cốt Long Giao do một khúc xương chống từ ngực xuống đất bị kéo sập, ầm ầm sụp đổ! --- Một

giọt máu thần thú màu xanh còn sót lại trong hài cốt rơi xuống, một trận pháp khổng lồ trên mặt đất hiện ra.

Hạo Thiên hơi nheo mắt, dưới sự che đậy của trận pháp, bên dưới bộ hài cốt sụp đổ, dường như có thứ gì đó được cất giấu.

Trận pháp trên mặt đất không có ý đồ sát thương, mà có luồng sinh cơ dồi dào được truyền đến bên dưới hài cốt.

Trong lúc Hạo Thiên đang tĩnh quan, thì ở một góc tối, một trận pháp truyền tống lóe lên rồi biến mất, đưa vào bốn bóng người.

Một thiếu nữ trẻ tuổi trong số đó gần như ngay lập tức lên tiếng, nhìn Hạo Thiên đang đứng trước hài cốt hét lên một tiếng, "Lâm sư tỷ!

Ở đây có người!" "Kỷ Miên Miên, đừng nói bậy." Nữ tử được truyền tống ra sau thiếu nữ trông không được ổn lắm, chiếc váy màu lam loang ra một mảng lớn màu sẫm, eo là nơi màu đậm nhất, làm cho một bên tay áo rộng cũng bị nhuộm thành màu sẫm.

Hai nam tử đi sau hai người thì bình tĩnh hơn, nhìn tình hình trong đại điện, mấy người họ tiến lại gần Hạo Thiên một chút.

Tự nhiên, sự chú ý của họ cũng bị bộ hài cốt khổng lồ trong lồng sắt thu hút, chỉ là, nữ tử bị trọng thương nhíu mày, lại đè nén suy nghĩ của mấy người bên cạnh, "Đừng gây chuyện nữa, chúng ta lui sang một bên." "Lâm sư tỷ..." Thiếu nữ tên Kỷ Miên Miên có chút không hài lòng, nhưng cũng không phản bác, dìu nữ tử kia đến một góc đại điện ngồi xuống, bắt đầu xử lý vết thương trên người nàng.

Hạo Thiên chỉ liếc qua bốn người một cái, sau khi họ ngoan ngoãn lui ra xa, y không có phản ứng gì.

Đại trận dần thu lại, ngay lúc sắp tiêu tan, một đạo thanh quang từ dưới hài cốt lao ra, thẳng đến góc đại điện.

Y theo bản năng giơ kiếm chặn lại, chỉ thấy một con rắn nhỏ lóe lên tia sét bị chặn đứng, nhưng chỉ trong nháy mắt, con tiểu long xà vảy xanh trên đầu có một đôi sừng nhỏ màu trắng tuyết vẫy đuôi một vòng, lách qua Hạo Thiên, tiếp tục lao về phía mấy người ở góc.

Thấy có thứ gì đó xuất hiện, mấy người vốn đang cảnh giác ngồi dưới đất, bao gồm cả nữ tử bị thương đều nhanh chóng đứng dậy, đưa vũ khí ra chắn trước người.

Nhưng sau khi bị Hạo Thiên chặn lại, nhìn rõ con tiểu long xà, ánh mắt mấy người đều sáng lên! ...

Dị thú con?

Phải biết rằng, gân cốt vảy giáp của dị thú đều là dược liệu luyện khí tốt, luôn có giá mà không có hàng!

Chỉ cần nhìn bộ hài cốt khổng lồ trên mặt đất là biết, dị thú này tuyệt đối là một tồn tại cường đại, nếu có thể đoạt được, ra khỏi di tích, bán ở Thủ tịch phách mại hành, tuyệt đối sẽ có một cái giá không tồi.

Nghĩ đến đây, nữ tử bị thương quyết định ngay lập tức, "Lập trận!" Hạo Thiên tự nhiên sẽ không đem thứ mình sắp có được chắp tay dâng cho người khác, Ngọc Hoàng Kiếm thẳng đến một người trong bốn người, một kiếm quét ngang, trận thế vốn sắp ngưng tụ lập tức tan rã.

Nữ tử vốn đã bị thương, lúc này trận pháp bị loạn, khí huyết nghịch lưu dâng lên, lập tức tái mặt, phun ra một ngụm máu.

"Lâm sư tỷ!" Kỷ Miên Miên lập tức tức giận, giơ tay chỉ vào Hạo Thiên, "Thứ đó xông về phía ta, nghĩa là ta có duyên với nó, tại sao ta không thể lấy?

Ngươi tưởng ta không dám động thủ với ngươi sao?

Nếu biết điều thì tốt nhất bây giờ rời đi!" "A." Hạo Thiên chỉ cười một tiếng, nhìn khuôn mặt tức giận của đối phương, đạp kiếm đuổi theo thanh quang.

Chỉ là, tốc độ của tiểu long xà cực nhanh, trừ phi một kiếm chém chết nó, bằng không nhất thời thật sự trơn tuột, khó mà nắm bắt.

Hạo Thiên nhìn nó va chạm lung tung trong đại điện, bên cạnh lại có mấy người thỉnh thoảng gây rối, không khỏi nhíu mày.

Ngay lúc sắp một chưởng đập tiểu long xà xuống đất, bên cạnh có một người xông ngang, một đạo linh lực đánh xuống Hạo Thiên, ý đồ cướp đoạt.

Hạo Thiên không kiên nhẫn vung ra một đạo kiếm quang.

Y đạp lên lưng người đang lơ lửng giữa không trung, trực tiếp đạp người bị trọng thương kia xuống, vung ra một đạo linh lực, hóa thành một cái lồng ánh sáng nhỏ, nhốt con tiểu long xà lại.

Lật tay thu đồ vật, Hạo Thiên liếc nhìn mấy người kinh hãi trong điện, đi theo trận pháp truyền tống của họ.

"Ta khuyên ngươi không nên ra ngoài, khụ khụ." Nữ tử được dìu ở góc nhìn thi thể đồng môn trên mặt đất, trong mắt lại có vẻ thờ ơ, ngước mắt nhìn Hạo Thiên một cái, "Bên ngoài có ba bốn đội liên thủ, đang thanh trừng các đội khác trong di tích." "Ba bốn đội liên thủ?" Bước chân Hạo Thiên hơi dừng lại, quay đầu nhìn nữ tử.

"Lâm sư tỷ!

Hắn giết sư đệ, tỷ còn giúp hắn!" Kỷ Miên Miên dìu nữ tử trừng mắt.

Nữ tử cụp mắt, nhìn thoáng qua, bàn tay sau lưng đánh vào gáy đối phương, để người sau lưng mình dìu lấy.

Che miệng, lau đi vết máu, nữ tử ngước mắt bình tĩnh nhìn Hạo Thiên, "Ta biết ngươi là ai, bên ngoài có đội ngũ do Lâm Côn cầm đầu, gần như đã tập hợp được bảy tám đội bên ngoài di tích với lý do cướp đoạt thần khí thập phẩm, sau khi vào đã bắt đầu tụ tập thanh trừng các đội khác, là để tìm các ngươi." "Còn ngươi?" Hạo Thiên nhìn nữ tử, có chút hứng thú.

"Ta và Lâm Côn có thù." Nữ tử cực nhẹ nhàng nói một câu, ngước mắt nhìn Hạo Thiên, "Ta có thể giúp ngươi." "Ồ?" Nữ tử nắm trong tay một thứ, một viên châu màu lam.

Chương 491

"Thần khí của ta có thể che giấu khí tức của bản thân và người bên cạnh không bị phát hiện, có thể ẩn nấp trong thời gian ngắn, viên châu tối đa có thể bảo vệ được bốn người." Cho nên đội của nàng gặp phải mấy đội thanh trừng của Lâm Côn, mới có thể sống sót được bốn người... --- Thấy ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trên viên châu trong tay, nữ tử khẽ hít một hơi, dường như động đến vết thương, hơi nhíu mày, nhưng trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Đối diện với ánh mắt của Hạo Thiên, "Không cần giết ta đoạt bảo, viên châu này là ta có được trong di tích, ta có thể tặng cho ngươi, chỉ có một điều kiện." "Nói nghe xem." Hạo Thiên đứng trước trận pháp truyền tống, hơi cúi đầu, khiến người ta không nhìn rõ sắc mặt.

"Đưa ta ra ngoài." Nữ tử hơi nhướng cằm, khẽ ấn vào vết thương đang rỉ máu ở eo, "Lâm Côn muốn tìm ngươi gây phiền phức, nếu có cơ hội, ngươi tất sẽ không bỏ qua, thế là đủ rồi.

Ta không muốn bị nhốt ở đây, cho nên, ta dùng viên châu hộ tống ngươi ra ngoài, rồi tặng viên châu cho ngươi." Hạo Thiên nhìn nữ tử, im lặng một lát, cười khẽ, "Đối với ta đúng là có lời không lỗ." "Tự nhiên." Nữ tử thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu, nữ tử nhìn người đang dìu Kỷ Miên Miên đã bị đánh ngất sau lưng, do dự một lúc, cuối cùng vẫn kiên định mở miệng, "Ngươi đưa Kỷ Miên Miên ở lại đây, ta sẽ dùng ngọc bài gửi tin, báo cho ngươi thời cơ ra ngoài." "Vâng." Người đó hiển nhiên tin phục nữ tử, không chút do dự gật đầu.

Nữ tử thở phào, đi về phía Hạo Thiên.

"Lâm Lang." Nữ tử nhẹ nhàng nói tên mình với Hạo Thiên, sau đó

một tay nâng viên châu trong tay, bung ra một tầng lá chắn xung quanh hai người.

Hạo Thiên trực tiếp kéo cánh tay Lâm Lang, cùng nhau lao vào trận pháp truyền tống.

Ở một nơi khác, Tô Dung cẩn thận dùng trường kiếm điều khiển bằng linh lực từ từ tách một cây dây leo cổ thụ ra khỏi cây đại thụ cao chọc trời, sau đó đào rễ của nó lên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dựa vào một cây bên cạnh, mở ra khép vào chiếc quạt xếp trong tay, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn bầu trời không phân biệt được ngày đêm trên đầu.

Đợi đến khi Tô Dung thu dọn xong rễ cây dây leo cổ thụ vào chiếc nhẫn trên tay, hắn mới cất bước đi đến bên cạnh nàng, có chút không nói nên lời, "Chúng ta phải nhanh chóng đến chỗ Hạo Thiên và Quản Di, trên đường đi ngươi đã thu thập không ít linh dược rồi." Linh dược này là thứ đáng giá nhất trong di tích sao?

Chiếc quạt xếp trong tay nhanh chóng phe phẩy mấy cái, "soạt" một tiếng thu lại nắm trong tay, Hạo Nguyệt Thiên Thần cố gắng không để lộ vẻ không kiên nhẫn, chỉ có thể bất lực nhìn trời.

"Không phải." Tô Dung mỉm cười, nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, bên má có một vệt bùn đất do tay quệt phải.

"Nhưng đối với ta, chúng vô cùng khó tìm." Hạo Nguyệt Thiên Thần khóe miệng giật giật, nhưng cũng không nói gì, chiếc quạt xếp trong tay nhanh chóng lướt ra, thần khí siêu thập phẩm sắc bén thu hoạch tính mạng, lúc này lại lướt qua một mảng linh thảo, nhanh chóng thu vào chiếc vòng tay.

"Đi thôi." Tô Dung không ngờ Hạo Nguyệt Thiên Thần sẽ ra tay giúp đỡ, hơi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, có chút luyến tiếc nhìn khu

rừng cây bạt ngàn, nhưng cũng quyết định không trì hoãn nữa.

Sau khi Hạo Thiên truyền tin, Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần quyết định đi về phía Hạo Thiên, tìm cách hội hợp.

"Nguyên Cực vốn là đồng đội của Quản Di, cùng một đội với Mông Phường, không có ý kiến gì, đã bắt đầu đi về phía đó rồi, chúng ta cũng nhanh lên đi." Thật ra, hai người họ trên đường đi không gặp phải phiền phức gì, các đội khác có lẽ cũng giống họ, phân tán trong di tích, đều đang tìm cách hội hợp.

Không biết có phải nơi họ rơi xuống có chút hẻo lánh không, chỉ gặp một hai người đi lẻ, đã nhanh chóng xử lý rồi.

Thực lực của Hạo Nguyệt Thiên Thần không tầm thường, trong tay lại có thần khí siêu thập phẩm, Tô Dung tuy không giỏi tranh đấu, nhưng cũng là cảnh giới Thượng vị thần.

Trước khi rời Thịnh Kinh Môn đến phủ thành chủ, nàng đã được trưởng lão cảnh giới Chủ Thần của tông môn sách phong.

Hai vị tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần đi cùng nhau, hiện tại, chỉ cần không gặp đội ba bốn người, trong đó có một vị Thượng vị thần xui xẻo, thì có thể thông hành vô trở ở giai đoạn đầu.

Khi tầm mắt chạm đến tòa cung điện hùng vĩ trong di tích, Hạo Nguyệt Thiên Thần thở phào nhẹ nhõm, "Đến rồi." Chỉ là giây tiếp theo, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, đột nhiên một tay giữ chặt cánh tay Tô Dung, trong ánh mắt khó hiểu của nàng, hắn kéo nàng nhanh chóng lùi lại.

"?" Tô Dung tuy không hiểu, nhưng vẫn theo kịp bước chân của Hạo Nguyệt Thiên Thần, cùng hắn lùi lại.

Ngay khoảnh khắc hai người lùi ra, nơi vốn không có người, đột nhiên xuất hiện hơn mười bóng người, đồng loạt ra tay.

“Hạo Nguyệt Thiên Thần, người kia không cần quan tâm!” Sau lưng hơn mười bóng người, nam tử duy nhất không ra tay mở miệng, ánh mắt lạnh lùng mang theo vẻ tham lam rơi xuống chiếc quạt xương màu trắng ngà trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần.

“Phiền phức tìm đến cửa rồi.” Hạo Nguyệt Thiên Thần buông tay đang kéo Tô Dung ra.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý của đối phương.

“...” Tô Dung liếc nhìn vị trí của di tích, biết Hạo Nguyệt Thiên Thần muốn nàng đi tìm Hạo Thiên trước, để hắn tìm cách thoát thân.

Nhưng hiện tại người quá đông!

Hạo Nguyệt Thiên Thần chạy thoát được không?

“Đừng làm vướng chân ta.” 119.

Hạo Nguyệt Thiên Thần bất đắc dĩ nhìn Tô Dung một cái, hồng y bị khí thế xung quanh bao vây thổi tung, hắn nhanh chóng lùi lại, kéo người ra khỏi bên cạnh Tô Dung... --- Thật ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần chọn rời đội ngũ để lập đội khác, ngoài việc đồng đội của mình quá phế, còn là vì nhìn trúng Hạo Thiên và Mông Phường.

Ai ngờ vừa vào di tích đã bị phân tán với hai người họ, lại tụ lại với Tô Dung.

Theo Hạo Nguyệt Thiên Thần, Tô Dung vừa mới tấn thăng cảnh giới Thượng vị thần cũng không yếu, dù sao trong đội có Quản Di thực lực thấp nhất lót đường.

Nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng có nghe nói về Quản Di, đại khái là một kẻ đầu óc linh hoạt.

Đồng đội của Quản Di một thân sát khí, cảnh giới Thượng vị thần, xem ra là một người có thể đánh.

Tô Dung ở trong đó, có chút trung bình.

Huống hồ trông lại yếu đuối, trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần, đại khái không khác mấy so với mấy đồng đội ngu ngốc của hắn.

Cho nên vừa giao chiến, hắn đã theo bản năng đẩy Tô Dung ra.

Hơn mười người không thèm liếc Tô Dung một cái, trong đó có người của Vạn Kiếp Thành, biết thân phận của Tô Dung, cũng theo bản năng tránh đi.

Trong di tích, giết rồi là chết thật.

Giết chưởng môn của Thịnh Kinh Môn ở Vạn Kiếp Thành, dưới tình huống nhiều người như vậy, ai mà chán sống, đi gây sự với trưởng lão Chủ Thần của Thịnh Kinh Môn?

Ngược lại có người bình tĩnh nói một câu, "Cướp ngọc bài trong tay Tô Dung, không thể để nàng báo tin." Hạo Nguyệt Thiên Thần ung dung dùng quạt làm vũ khí, quét bay bốn người trước mắt, mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên cao, lùi về nơi xa hơn.

Hắn liếc nhìn về phía Tô Dung, thấy nàng nhanh chóng dùng ngọc bài truyền đi một tin nhắn, sau đó giơ kiếm trong tay, nhanh chóng quét ngang hai người trước mắt, chạy về một hướng khác.

Cũng thông minh.

Mấy người trước mắt tuy tập hợp hơn mười người, dần dần có xu thế tăng số lượng, giống như tập hợp ba bốn đội, nhưng đều là cảnh giới Trung vị thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tấn thăng Thượng vị thần đã lâu, sớm đã có thực lực của Chủ Thần trung kỳ, đối phó với đám ô hợp trước mặt rất dễ dàng, mi mắt hơi cụp xuống, lơ đãng thu hoạch những người xông đến, trên mặt đất nhanh chóng ngã xuống bảy tám người.

Điểm số trên ngọc bài ở eo không ngừng tăng lên, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng thả lỏng vài phần, thậm chí còn đi chậm lại, chờ người đến nộp mạng.

Cứ thế không nhanh không chậm kéo dài một lát, mí mắt giật giật, Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên có một dự cảm không tốt, ngước mắt lên, con ngươi dường như bị ánh sáng lóe lên làm chói mắt.

Hắn nhìn về phía nam tử đứng sừng sững ở xa, Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy hắn giương cung lắp tên, mũi tên trong tay sắc bén, nhắm thẳng về phía mình, mơ hồ có thể cảm nhận được áp lực.

Nhíu mày, Hạo Nguyệt Thiên Thần vung tay đẩy người đang cản đường, bay lên, mũi tên lại đã rời khỏi dây cung.

Rõ ràng chỉ có một mũi tên, nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần lại cảm thấy có ngàn vạn mũi tên đang lao về phía mình, mũi của mỗi mũi tên đều chỉ vào mình, nhất thời lại có cảm giác không thể tránh né!

"Keng." Một bóng người, xuất hiện sau lưng nam tử bắn tên, một kiếm đâm ra.

Nam tử vừa mới bắn ra một tên, đồng thời hạ xuống một huyễn trận, chính lúc linh lực không thể nhanh chóng ngưng tụ, chỉ hơi né được yếu hại, lại bị trường kiếm xuyên qua bị thương.

Ngay khoảnh khắc nam tử bị đâm trúng, huyễn trận giả thật lẫn lộn thoáng chốc tan rã, bị Hạo Nguyệt Thiên Thần nhanh chóng nắm lấy sơ hở.

Chương 492

Chiếc quạt trong tay vung ra, từ bên cạnh đánh gãy mũi tên đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhanh chóng lao về phía nam tử bắn tên.

Mũi chân đạp năm bước ngoằn ngoèo trong hư không, một tay giữ chặt gáy đối phương, đang định bẻ gãy, lại cảm thấy tay mình trống rỗng.

"Để hắn chạy mất rồi!" Hạo Nguyệt Thiên Thần sắc mặt khó coi, nhưng nhìn Tô Dung vừa đâm một kiếm đã lui ra bên cạnh, khóe miệng cong lên.

Không tệ, Tô Dung có sự quyết đoán như vậy, không những không kéo chân sau, còn giúp hắn một tay.

Bằng không vừa rồi mũi tên phối hợp với huyễn trận, tuy không đến mức giết được hắn, cũng sẽ khiến hắn bị thương.

"Soạt." Vết máu từ một nơi không xa bắn ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn về phía đó, thấy Hạo Thiên gần như đột nhiên xuất hiện, chặn được người vừa thoát khỏi tay hắn, một đạo kiếm quang lướt qua, thu hoạch luồng khí tức đó.

"Sư phụ!" Đồng tử Tô Dung đột nhiên sáng lên.

Hạo Thiên khẽ gật đầu với nàng, liếc nhìn người ngã xuống trước mặt, lại nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, hỏi: "Lâm Côn?" Quá yếu, một người như vậy, có thể lôi kéo bảy tám đội bên ngoài di tích sao?

Lâm Lang tiện tay nhét viên châu trong tay cho Hạo Thiên, thực hiện lời hứa của mình, sắc mặt vốn tái nhợt vì bị thương có chút khó coi, lại lắc đầu, "Không phải." Hạo Thiên cười nhạt không nói, cũng không trì hoãn bước chân đi về phía Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên

Thần.

Tô Dung vừa thấy Hạo Thiên, lòng gần như an định ngay lập tức, một tiếng gọi thoát ra khỏi miệng.

Sau khi phản ứng lại, trên mặt có chút ửng hồng, mím môi bình ổn cảm xúc.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nghe thấy cách xưng hô của Tô Dung, cũng không để ý, tiện tay bắt một người.

"Có bao nhiêu người, các ngươi định làm gì?" Hắn chưa quên, những người này trông như cố ý tìm đến, vì thần khí siêu thập phẩm trong tay hắn.

Tập hợp bao nhiêu người?

Người bị Hạo Nguyệt Thiên Thần bắt được sắc mặt xám xịt khó coi, nhưng cũng không giấu diếm, "Bảy tám đội... có một nửa đã hội hợp, một nửa đang trên đường đến, là, là để tìm đội thần khí của Hạo Thiên..." --- Đội thần khí.

Hạo Nguyệt Thiên Thần buông tay, mặc cho nam tử mềm nhũn trên mặt đất, chiếc quạt xương khép lại vỗ vỗ trong lòng bàn tay, có chút tức đến bật cười, cũng thêm vài phần phiền muộn.

Không sai, Hạo Thiên và Mông Phường trong tay đều có thần khí siêu thập phẩm, trong tay hắn cũng có một chiếc quạt xương thập tứ phẩm, Hạo Thiên lại có bản lĩnh lôi kéo thêm một đồng đội có thần khí siêu thập phẩm.

Một đội sáu người, bốn người sở hữu thần khí siêu thập phẩm, ba Thượng vị thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nghi ngờ, Hạo Thiên và Mông Phường hai Trung vị thần chưa được sách phong, thực lực thực sự tuyệt đối trên cả Thượng vị thần.

Các đội khác nhiều nhất chỉ có hai Thượng vị thần dẫn đội, chỉ có chủ thành mới có được đội ngũ như vậy.

Đội này nếu sáu người tụ tập lại, đúng là đối với các đội khác, là một mối uy hiếp cực lớn, cũng khó trách bị người ta liên hợp đối phó.

Nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần không ở trong đội này, e rằng cũng sẽ tìm cách chia rẽ đội này.

Cười khổ một tiếng, nhưng bây giờ đã lên thuyền giặc, khó mà nhảy xuống.

"Hạo Thiên, ngươi thấy sao?" Hạo Nguyệt Thiên Thần không quên đội này hiện tại do Hạo Thiên làm chủ, hắn chỉ là một người góp đủ số, tự nhiên theo bản năng hỏi ý kiến.

"Quản Di bị nhốt trong cung điện rồi." Hạo Thiên thuận miệng đáp một câu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tay đang phe phẩy quạt dừng lại, "cạch" một tiếng khép quạt lại, tự mình bực bội, "Cho nên bây giờ thiếu một người?" "Ta có thể tạm thời gia nhập." Lâm Lang ở bên cạnh vẫn chưa đi, thậm chí còn đi lên trước vài bước, nghe xong lời của Hạo Thiên, lúc này mới mở miệng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc nhìn một cái.

Cảnh giới Trung vị thần, bị trọng thương rồi?

Tô Dung muốn nói lại thôi, nhìn Hạo Thiên một cái, thấy y gật đầu, liền lấy ra mấy bình đan dược, nhét cho Lâm Lang, "Ngươi phải dưỡng thương trước đã." Lâm Lang nhìn đan dược được đưa đến trước mặt, khẽ hít một hơi, có chút do dự.

Đan dược cấp thấp hồi phục thương thế dễ dàng mua được, hiệu quả tốt hơn linh dược một chút, nhưng đối với tu sĩ cảnh giới Trung vị thần, phẩm giai đan dược cần thiết cũng cao hơn, chỉ có phách mại

hành mới có, giá cả lại không rẻ.

Tô Dung lấy ra mấy bình đan dược, chính là thứ nàng cần, có thể cảm nhận được phẩm giai đan dược không thấp.

Nhưng, chuyện liên quan đến tính mạng, Lâm Lang đưa tay nhận lấy, không chút do dự nuốt xuống, ngồi xuống đả tọa hồi phục thương thế đến bảy tám phần.

Đợi đến khi nhẹ nhàng thở ra một hơi đứng dậy, nhìn Tô Dung, trong mắt ẩn hiện chút cảm kích.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dường như có điều giác ngộ, nhìn Tô Dung, đầu ngón tay khẽ động.

"Đan sư?" Tô Dung gật đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thở ra một hơi dài, nhìn Hạo Thiên một cái.

Đội ngũ này, không chỉ mang đến kinh hách, ít nhất cũng có những kinh ngạc và kinh hỉ.

"Vậy hai đồng đội của ngươi, còn có sư muội Kỷ Miên Miên kia thì sao?" Hạo Thiên như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Lang.

Lâm Lang lắc đầu, che lại vết thương bên hông.

"Kỷ Miên Miên là người có tu vi cao nhất trong đội, nhưng tâm tính trẻ con, nên mới để ta dẫn đội.

Sau khi vào di tích ta lạc vào một màn sương mù, trong đó không thấy năm ngón tay, trong sương mù có dị thú gây ảo giác.

Ta bị thương, là do Kỷ Miên Miên đánh lén, nàng bị ảo giác, mới làm ta bị thương, khóc lóc thảm thiết, đồng đội đều tin lời nàng, nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Ta chỉ mong thoát khỏi họ." Hạo Thiên khẽ chặc một tiếng.

“Cùng một đội, không hài lòng, cũng nên lấy thân ra đỡ đao, sao lại đâm sau lưng?” “Đại khái là vì viên Mê Chướng Châu trong tay ta.” Lâm Lang chỉ vào thứ trong tay Hạo Thiên, “Là ta giết con dị thú trong sương mù mà có được.” Thực tế, Mê Chướng Châu có nhiều công dụng, không chỉ có thể ẩn nấp thân hình khí tức, mà còn có thể phóng ra sương mù gây ảo giác.

Chỉ là chỉ có thể dùng ba lần.

Lâm Lang dẫn đồng đội thoát khỏi tay Lâm Côn, đã dùng một lần, lúc cùng Hạo Thiên ra ngoài lại dùng lần thứ hai, bây giờ chỉ có thể dùng thêm một lần nữa.

Nếu không nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy, đem chí bảo khó khăn lắm mới có được tặng đi.

Mê Chướng Châu ở trong tay Hạo Thiên, tự nhiên cũng biết được một chút, nhưng không nói, thuận tay thu lại.

Lâm Lang ở Vạn Kiếp Thành, tự nhiên nghe danh Thiếu thành chủ Hạo Thiên, càng nhận ra Ngọc Hoàng Kiếm trong tay y, liếc mắt đã nhận ra.

So với Kỷ Miên Miên ngấm ngầm sau lưng, và những đồng đội không tin nàng mà lại tin Kỷ Miên Miên, Lâm Lang cảm thấy Hạo Thiên dễ giao tiếp hơn nhiều.

Bây giờ lại không phải trận chung kết, Lâm Lang chỉ cần có chút thu hoạch, có thể tiếp tục ở lại Vạn Kiếp Thành, so với một mình kéo lê vết thương, hiển nhiên, đi cùng Hạo Thiên, có thể đi được xa hơn.

Huống hồ bây giờ lại có niềm vui bất ngờ, đan dược Tô Dung cho, khiến thương thế của nàng hồi phục được bảy tám phần.

Một đan sư có thể lấy ra đan dược khiến một Trung vị thần bị trọng thương hồi phục bảy tám phần.

Lâm Lang hơi cụp mắt, càng cảm thấy quyết định đi theo Hạo Thiên không sai.

Chiếc quạt xương chống cằm, ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần đảo trên mặt Hạo Thiên mấy vòng, khẽ thở dài, "Vậy...

đi đường vòng tránh đám người tìm phiền phức kia?" "Tại sao phải đi đường vòng." Hạo Thiên nhếch miệng, "Nếu đã tự tìm đến cửa, không nhận lấy điểm số thì ngại quá." "Xì." Nghe Hạo Thiên có vẻ như đang tính kế chuyện phiền phức, Hạo Nguyệt Thiên Thần hít một hơi thật sâu, rồi bật cười.

Chương 493

Hạo Nguyệt Thiên Thần một thân hồng y đứng tại chỗ, đôi mắt sáng lấp lánh, rực rỡ chói mắt.

Đáp lại lời Hạo Thiên, nàng ta bung chiếc quạt xương trong tay ra, vạn đạo sát cơ hạ xuống, kẻ vừa bị tóm lấy hỏi chuyện lúc trước tức thì bị đoạt mạng.

Thu quạt xương lại, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn Hạo Thiên đang cầm ngọc bài, thuận miệng hỏi một câu: "Mông Phường hai người sắp tới chưa?

Tốt nhất cả đội nên tập hợp lại." "Sợ gặp phải phiền phức." Hạo Thiên cất ngọc bài, liếc nhìn cung điện trước mắt, truyền một tin nhắn cho Quản Di.

Quản Di đã nghiên cứu bản đồ một lúc lâu, trước đó đã gửi cho Hạo Thiên vài tin tức.

"Trong cung điện di tích có một cánh cửa gọi là Thần Thông Môn, là nơi gần chủ điện nhất, cũng là cửa để vào trung tâm cung điện, Thiếu thành chủ có thể đến đó xem thử." "Đồ tốt chắc chắn đều ở trung tâm, bên ngoài chắc đã bị người ta càn quét một lượt rồi." Hạo Thiên nhìn tuyến đường Quản Di chỉ ra, ghi nhớ kỹ, rồi nói với mấy người Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Đi, ta vào trước.

Quản Di đang cầm bản đồ chủ điện, nếu bị vây khốn cũng không giúp được gì." "Còn về Mông Phường, không cần ta phải đi thúc giục.

Bọn người Lâm Côn kia, không cần ta tìm cũng sẽ tự dâng mình tới cửa." "Được." Hạo Nguyệt Thiên Thần vui vẻ đáp lời.

Chỉ là, khi Hạo Thiên thuận theo chỉ dẫn của Quản Di tìm đến

Thần Thông Môn, lại bất ngờ thấy trước cửa đã tụ tập cả trăm người.

"Động tác cũng nhanh thật." Nhìn uy thế của đám người đang công kích trên cánh cửa khổng lồ, Hạo Thiên không vội ra mặt mà ẩn nấp ở một bên.

Dù sao cũng là những thiên tài kiêu tử của trăm vị diện, chẳng mấy chốc cấm chế trên cửa đã bị công phá ra một lỗ hổng lớn.

Hạo Thiên tiện tay kéo Tô Dung, dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua cửa.

Không cần nói nhiều, Hạo Nguyệt Thiên Thần xách theo Lâm Lang, cũng theo sát bước chân Hạo Thiên.

Sau khi trăm người phá vỡ cấm chế, họ không chút do dự mà đánh một chiêu vào đối thủ vừa cùng mình phá cửa bên cạnh, dùng thế bất ngờ cản trở lại phần lớn người.

Cũng có không ít người giống như Hạo Thiên, xuyên qua cửa ngay từ đầu.

Giữa một mảnh hỗn chiến loạn lạc, vậy mà không ai phát hiện ra nhóm người Hạo Thiên đã lặng lẽ rời đi.

Sau cánh cửa là một không gian khổng lồ.

Nhìn vào trong mắt, đất đai, sông ngòi và núi non xa xa đều một màu đỏ rực.

Hạo Thiên không đi xuôi theo dòng chảy của con sông đỏ, mà đổi hướng, bay ngược về phía đầu nguồn của con sông.

Cũng có một số ít người chọn cùng hướng với Hạo Thiên, nhưng lại chậm hơn mấy người một bước.

"Hạ du và thượng du của con sông này có gì khác nhau?" Hạo Nguyệt Thiên Thần xách theo Lâm Lang đi mấy bước, đuổi kịp Hạo

Thiên, nhìn những kẻ đang ùn ùn kéo về phía hạ du, mở miệng hỏi.

Hạo Thiên lắc đầu.

"Chẳng khác gì cả, chỉ là đi về phía hạ du sẽ phải đi một vòng lớn mới đến được đầu nguồn con sông mà thôi." Con sông này chảy thành một vòng lớn.

Bất kể từ nơi nào, thuận theo dòng sông, đi về hướng nào, cuối cùng cũng sẽ đến đầu nguồn.

Chỉ khác nhau ở xa hay gần mà thôi.

Được Hạo Thiên mang đi một đoạn, Tô Dung lắc đầu, không muốn làm kẻ vướng víu, bắt đầu điều động linh lực, tự mình theo kịp bước chân của Hạo Thiên.

Lâm Lang tự nhiên cũng cắn răng theo sát.

Chỉ là, đi được một đoạn, Tô Dung và Lâm Lang lại bất ngờ phát hiện, Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần một trước một sau, dần dần đã kéo ra một khoảng cách rất lớn với họ.

Hạo Nguyệt Thiên Thần là Thượng vị thần cảnh giới, Tô Dung vừa mới bước vào Thượng vị thần sơ cảnh, chênh lệch một chút là lẽ tự nhiên.

Nhưng Hạo Thiên chỉ là Trung vị thần mà...

Trong mắt thoáng qua một tia mờ mịt, Tô Dung cúi đầu, bắt đầu suy ngẫm về sự chênh lệch, cắn nhẹ môi dưới.

Chỉ đi đường thôi mà Lâm Lang đã có cảm giác linh lực không theo kịp.

Trong di tích có sự áp chế là điều tự nhiên, nhưng Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần rõ ràng là đi như dạo chơi trong sân nhà.

Thở ra một hơi dài, Lâm Lang nhíu mày, lại thấy Hạo Thiên và

Hạo Nguyệt Thiên Thần cùng dừng bước, cuối cùng cũng thở phào một hơi, cùng Tô Dung đuổi theo.

"Nhìn trong sông kìa." Tô Dung và Lâm Lang gần như chỉ cúi đầu, dồn hết sức lực để đuổi theo hai người phía trước, nào có thời gian để ý con sông đỏ vẫn chảy không ngừng.

Nghe lời Hạo Thiên, Tô Dung ngẩng mắt nhìn, lại bất ngờ thốt lên: "....." Nước sông đỏ rực như dị hỏa hội tụ thành sông lớn, tỏa ra khí tức nóng bỏng, càng đến gần đầu nguồn, cảm giác thiêu đốt này càng mãnh liệt.

Lúc này, trong dòng sông đỏ, có hai ba đóa sen trắng tinh khôi đang trôi theo dòng nước.

Cánh hoa sen như được điêu khắc từ bạch ngọc thượng hạng, trong suốt lấp lánh, bị dòng sông phản chiếu thành màu đỏ.

Linh lực đậm đặc ngưng tụ trên đóa sen như thể đã hóa thành thực chất, kết thành một lớp sương trắng mờ ảo.

Nhìn kỹ hơn, đóa sen được đặt trên một lớp băng mỏng do linh khí kết thành, trôi theo dòng nước với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt, trôi về phía hạ du.

Hạo Thiên rót linh lực vào mắt, nhìn chằm chằm một đóa sen, tiện tay dẫn nó lên.

Đóa sen rời khỏi sông đỏ, lại hóa thành một khối băng trong suốt, chưa kịp rơi vào tay đã tan thành nước tuyết, nhỏ giọt xuống mặt đất đỏ rực, biến thành một vệt trắng, chẳng mấy chốc đã tan biến.

"Hử?" Thấy đóa sen trong lửa tan biến, Hạo Thiên nhướng mày.

Khi đóa sen tiếp theo trôi xuống, y dùng một đoàn linh khí từ từ bao bọc lấy nó, mang theo cả lớp băng mỏng bên dưới và dòng nước sông đỏ như dung nham đang chảy.

Tô Dung ở bên cạnh lấy ra một hộp thuốc làm từ ngọc tủy thượng phẩm, thử đựng đóa sen kia.

Hạo Thiên phất tay, ném đoàn linh khí bao bọc đóa sen vào trong hộp ngọc.

Lần này, đóa sen đã được bảo quản tốt, không còn tan biến nữa.

Thấy cảnh này, Hạo Nguyệt Thiên Thần sáng mắt lên, cũng bắt chước theo, lấy ra mấy cái hộp ngọc, bắt mấy đóa sen từ trong sông đỏ.

Lâm Lang ra tay cuối cùng, linh lực vừa rơi vào sông đỏ, mới kéo được một đóa sen lên, cổ tay đã run lên, suýt nữa lại ném đóa sen đang nâng giữa không trung trở lại.

May mà có Hạo Thiên ở bên, tiện tay giúp một phen, giúp Lâm Lang thu lại.

Lâm Lang thở phào nhẹ nhõm, đóng hộp ngọc lại, nói lời cảm ơn với Hạo Thiên, mày hơi nhíu lại, nhìn lòng bàn tay mình nói: "Linh lực của các ngươi rơi vào trong sông không có cảm giác đau nhói sao?" "Không hề." Hạo Thiên lắc đầu, ánh mắt lướt qua sông đỏ, rồi đột nhiên ra tay, năm ngón tay co lại, tóm một bóng đen từ trong sông lên ném xuống đất.

"A!" Bên cạnh, Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần, một người đang đưa hộp ngọc, một người đang dùng linh lực bắt sen trong sông.

Bỗng nhiên thấy Hạo Thiên bắt từ trong đó ra một con rắn nhỏ cỡ ngón tay.

Con rắn nhỏ bị Hạo Thiên đè trên đất quằn quại thân mình, há miệng lộ ra răng nanh, nhỏ xuống hai giọt độc dịch, ăn mòn một mảng đất lớn.

Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần đều giật mình, lùi về sau nửa

bước, da đầu tê dại.

Sắc mặt Lâm Lang càng khó coi hơn mấy phần, nhìn hai chấm đen không đáng chú ý trong lòng bàn tay đang lan rộng ra cổ tay, vội vàng ngồi xuống, dùng linh lực khu độc.

May mà không có bao nhiêu linh lực bị nọc rắn ăn mòn, Lâm Lang nhanh chóng đẩy được phần lớn độc tính ra ngoài, nhưng tay vẫn có chút cứng đờ tê dại.

Chương 494

Hạo Nguyệt Thiên Thần phản ứng lại, cùng Hạo Thiên đến gần sông đỏ, nhìn vào trong nước sông, ngoài những đóa sen thỉnh thoảng trôi xuống, ở nơi sâu hơn, thỉnh thoảng lại có từng đàn rắn nhỏ quấn vào nhau lao xuống.

Những con rắn nhỏ này ngoài việc tụ lại thành đàn, còn quấn đuôi vào nhau trong bầy rắn, duỗi thẳng người, vươn đầu ra ăn những đóa sen trôi nổi trên mặt sông.

Phàm là đóa sen bị rắn cắn, cánh hoa lớp dưới cùng sẽ bị độc dịch ăn mòn thành một mảng đen nhỏ, tan chảy một phần.

"Hỗn độn liên hoa!" Tô Dung đột nhiên lên tiếng, hai mắt sáng lên: "Sen sinh trên lửa, lại có màu trắng tinh khôi, ta vốn định mang về tra cứu kỹ, không ngờ lại thấy Xích Tiêu Hỏa Xà, ta đã hiểu ra rồi." "Một loại linh dược trong Thần Mạch Đan!" Lâm Lang đứng dậy, nhìn lòng bàn tay mình, thấy vết đen đã tan, nhưng vẫn có chút lo lắng.

"Độc tính của rắn…" Tô Dung giúp nàng ta kiểm tra rồi nói: "Đây là ấu xà của Xích Tiêu Hỏa Xà, độc tính không lớn." Lâm Lang thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng cũng kỳ lạ." Tô Dung nhìn những đóa Hỗn độn liên hoa thỉnh thoảng rơi xuống sông đỏ, rồi nhìn về phía Hạo Thiên: "Hỗn độn liên hoa sinh ra trên Hỗn độn thạch, chìm trong lửa đỏ, không biết bao lâu mới nở một đóa.

Sau khi hoa nở sẽ rời khỏi Hỗn độn thạch nổi lên trên.

Có một số dị thú sinh sống cùng Hỗn độn thạch, Xích Tiêu Hỏa Xà là một trong số đó, chúng sẽ nuốt Hỗn độn liên hoa.

Có khi chưa đợi hoa nở rời khỏi Hỗn độn thạch đã bị ăn mất, cho nên cực kỳ hiếm có." Hỗn độn liên hoa ở nơi này, quả thật... cũng quá nhiều rồi.

"Đến cuối sông đỏ xem thử sẽ biết." Hạo Thiên thu lại ánh mắt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa cất một đóa Hỗn độn liên hoa vào hộp ngọc tủy, đang chuẩn bị thu lại, thì có một mũi tên bắn tới.

Nàng ta lật tay bung quạt xương ra, trong lúc bất ngờ chỉ kịp đánh nát một mũi tên, mũi thứ hai đã nối gót bay đến, bắn trúng chiếc hộp, đẩy hộp ngọc bay ra ngoài.

"Lén lén lút lút, cút ra đây!" Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút nổi giận.

Mũi tên này rõ ràng là của kẻ đã đánh lén trong đám người lúc trước.

Ban nãy để cho kẻ đó chạy thoát, bây giờ lại dám xuất hiện trước mặt!

Một luồng linh lực vung ra, trực tiếp kéo hộp ngọc trở về.

Trên ngọn núi bên cạnh, từ từ có mấy bóng người hiện ra.

Lâm Lang không thèm ngẩng đầu liếc mắt, mày nhíu chặt: "Lâm Côn…" Thật sự tìm được, còn đuổi kịp!

Trên đỉnh núi, gã đàn ông dẫn đầu thân hình gầy gò, gò má trên mặt dường như sắp đâm thủng da thịt lồi ra, một đôi mắt chỉ nhìn thôi đã có cảm giác có mấy phần kinh khủng.

Trên người hắn khoác một chiếc áo bào đen rộng thùng thình, bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, sau lưng là ba bốn mươi người hùng hùng hổ hổ, từ từ bước ra.

Ánh mắt Lâm Côn đầu tiên lướt qua người Hạo Nguyệt Thiên

Thần một lượt, sau đó là Tô Dung, cuối cùng khi nhìn Lâm Lang, đôi mắt hẳn híp lại, quay đầu véo cằm nữ tử bên cạnh.

"Lời ngươi nói quả không sai, em gái ngươi cũng thuộc hàng tuyệt sắc." Nữ tử bên cạnh Lâm Côn gượng cười, đôi mắt nhướng lên có chút yêu mị, quả thật có bảy tám phần giống Lâm Lang.

Lâm Côn nhìn nữ tử bên cạnh một lúc, rồi đột nhiên đẩy nàng ra, có chút tiếc nuối nhìn nàng: "Chỉ tiếc là Lâm Thù Yến tuy đẹp, tu vi lại quá thấp." Sắc mặt nữ tử đột nhiên thay đổi, đứng tại chỗ, lại ném ánh mắt hận thù về phía Lâm Lang, giọng a a nói: "Thiếu chủ, Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần, một người cũng không thể giữ lại.

Nếu không sẽ rước lấy hai phiền phức lớn là Thịnh Kinh Môn và Khuynh Sơn Thành!" "Cần ngươi nhiều lời?" Lâm Côn phất tay, dẫn người đi về phía nhóm Hạo Thiên, chậm rãi nói: "Trên người Tô Dung lại không có siêu thập phẩm thần khí, ai muốn giết nàng ta làm gì?" "Vạn Kiếp Thành và Thịnh Kinh Môn, ta cũng không muốn gây sự." Nói câu này, Lâm Côn cười với Tô Dung: "Tông chủ Thịnh Kinh Môn, nếu lúc này rời đi, ta không những không động đến, mà còn tặng bảo vật có được trong di tích, đưa ngươi ra ngoài an toàn." Thấy Tô Dung không hề động lòng, sắc mặt Lâm Côn lạnh đi mấy phần, lại lướt qua Lâm Lang, tức giận quát: "Vốn là bàng hệ của Lâm gia, tổ tông ở đây, còn không cút về?

Lâm gia nuôi ngươi, lại nuôi ra thứ ăn cây táo rào cây sung!" Lâm Lang siết chặt tay cầm kiếm, nhìn Lâm Côn lạnh lùng nói: "Giết cha mẹ ta, bắt em gái ta, ta còn phải bán mạng cho Lâm gia sao?" "Xì." Lâm Côn chế nhạo một tiếng: "Ta giết cha mẹ chó của ngươi, còn phải xem chó con có đồng ý không à?

Bái nhập tông môn khác, đó là lý do ngươi phản bội Lâm gia?" Lâm Côn lại kéo Lâm Thù Yến vừa bị đẩy ra về bên cạnh, ấn đầu

nàng, bắt nàng nhìn Lâm Lang.

"Thù Yến, ngươi nói xem, ngươi có bằng lòng theo ta không?

Ta đối với ngươi tốt biết bao, danh ngạch Vị diện thiên tài tuyển bạt tái khó có được, ta đã mang ngươi vào." Trong mắt Lâm Thù Yến, thoáng qua một chút mờ mịt, rồi đột nhiên trở nên kiên định, hóa thành vẻ nịnh nọt: "Ta bằng lòng!" Vẻ mặt Lâm Lang đột nhiên đau đớn, thân hình lảo đảo.

Lâm Côn cười hả hê.

Còn về Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên, trong mắt Lâm Côn, đã là hai người chết!

"Lâm gia?" Hạo Thiên nhíu mày: "Là cái thá gì?" Tiếng cười của Lâm Côn đột ngột dừng lại.

Một giây sau, Ngọc Hoàng Kiếm của Hạo Thiên đã áp sát trước mắt hắn.

Lâm Côn giơ tay, định vung ra, nhưng bàn tay đang mở ra lại cứng đờ.

Chỉ là kiếm quang của một Trung vị thần, sao lại không nghiền nát được?!

"Thiếu chủ, e là vì siêu thập phẩm thần khí." Một người từ bên cạnh Lâm Côn bước ra, chắn trước mặt hắn.

Hạo Thiên lại mất kiên nhẫn mà đánh ra một chưởng, kiếm quang xuyên qua Lâm Côn, thậm chí xiên luôn cả người đang chắn trước mặt hắn.

Máu tươi đầm đìa, đám người đi theo sau lưng Lâm Côn dường như chết lặng.

Sau khi phản ứng lại, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã lao tới.

“Dựa vào cái gì mà nắm trong tay Khuynh Sơn Thành?

Thứ gì!” Phía sau Lâm Côn có sáu bảy tên tay sai cảnh giới Thượng vị thần, nhưng chỉ một mình Hạo Nguyệt Thiên Thần đã chấn thương bốn tên, cứng rắn giữ chân năm tên bên cạnh.

Nàng ta vẫn còn dư sức trong đám đông, thỉnh thoảng dùng quạt xương trong tay vung ra một đòn công kích, thoáng chốc đã đảo ngược tình thế.

Lâm Lang không chút do dự, đối mặt với Lâm Côn đang bị Hạo Thiên tấn công.

Phải giết Lâm Côn.

Ý thức được điều này, Lâm Thù Yến đang đứng bên cạnh Lâm Côn hét lên một tiếng, lại không chút do dự ra tay với Lâm Lang.

Giữa một trận hỗn chiến, có người ném ánh mắt về phía Hạo Thiên, nhưng trong nháy mắt đã quay đầu đi.

Phải biết rằng, Lâm Côn tuy là Thượng vị thần, nhưng đã là Thượng vị thần trung kỳ cảnh giới!

Vậy mà vẫn không cản được Ngọc Hoàng Kiếm của Hạo Thiên.

Tìm Hạo Thiên gây sự, không phải là chán sống sao?

Đội trưởng của họ bị lợi ích làm mờ mắt, muốn chiếm đoạt bốn món siêu thập phẩm thần khí của đội Hạo Thiên, còn những kẻ đi theo này, nhiều nhất cũng chỉ được chia chút lợi lộc, thần khí chắc chắn không đến lượt họ.

Vậy thì sao phải bán mạng như thế?

Mạng nhiều đến mức cho không à?

“Đợi đã!” Lâm Côn bị Lâm Lang chém một nhát vào vai, liên tục lùi lại, áo bào đen đã lăn mấy vòng trên đất, sắc mặt cũng bắt đầu kinh

hoàng.

Trong tầm mắt liếc thấy mấy Thượng vị thần bên cạnh đều bị một mình Hạo Nguyệt Thiên Thần giữ chân, Lâm Côn cắn răng.

Mất kế rồi!

Hơn nữa, hắn cũng không ngờ, Lâm Lang lại gặp được Hạo Thiên, còn đi chung với nhau.

Tuy chỉ là Trung vị thần, nhưng Lâm Lang đang liều mạng với hắn.

Chương 495

Sớm biết đã không đánh!

Tụ tập đám người này, hoàn toàn không cùng một lòng.

Lâm Côn lờ mờ thấy có mấy người đã nhân lúc hỗn loạn mà rút lui ra sau, rõ ràng là muốn bỏ trốn.

Một ngụm máu nghẹn trong cổ họng, không lên không xuống được.

Lại lăn một vòng trên đất, tránh được nhát kiếm của Lâm Lang đang mắt đỏ ngầu chém xuống, giật áo bào ra khỏi lưỡi kiếm, Lâm Côn tiện tay tóm lấy Lâm Thù Yến đang lẫn vào bên cạnh, chắn trước mặt, gầm lên: "Dừng lại!" Hạo Thiên lạnh nhạt nhìn bộ dạng thảm hại của hắn, liếc mắt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa chém chết một Thượng vị thần, không nói gì.

Lâm Lang bị giữ lại tại chỗ, trừng mắt nhìn Lâm Thù Yến đang cam tâm tình nguyện bị Lâm Côn dùng làm lá chắn, cắn răng: "Cút ra!" "Hạo Thiên, ngươi đã đắc tội với người ở Thượng Thần Giới, người họ muốn giết, ta cũng chỉ bị lợi ích mê hoặc, cùng ngươi không oán không thù!" Lâm Côn trừng mắt hét với Hạo Thiên một câu, vẫy tay, bốn năm người liền vây quanh bên cạnh, bảo vệ hắn rút lui khỏi sự hỗn loạn.

Nghe lời Lâm Côn, Hạo Thiên có chút bất ngờ nhướng mày, không ngờ Lâm Côn lại có thể lôi cả Thượng Thần Giới ra...

"Ở Thượng Thần Giới ta có thù oán với ai, khiến ngươi phải kết thù với ta như vậy." Hạo Thiên nhìn Lâm Côn, cười khẩy một tiếng.

Sắc mặt Lâm Côn kịch biến, tay đang nắm Lâm Thù Yến trước

mặt càng dùng sức hơn.

"A!" Lâm Thù Yến đau đớn kêu lên một tiếng, đỏ mắt quay đầu nhìn Lâm Côn một cái, trong mắt có chút bất mãn, nhưng nhìn Lâm Lang đang từng bước ép sát, cuối cùng vẫn là tính mạng của mình quan trọng hơn.

Thực lực của Lâm Thù Yến tuy không cao, nhưng Lâm Côn cuối cùng cũng hoảng sợ, trong lúc luống cuống, bị một luồng linh lực của Lâm Thù Yến đột nhiên truyền vào cổ tay, uy thế ngưng tụ trên người đột nhiên tan rã.

Một giây sau, Lâm Thù Yến đẩy hắn ra ngoài.

Lâm Lang vẫn luôn theo dõi sát sao hai người, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, làm sao có thể bỏ qua.

Một kiếm đâm vào cơ thể Lâm Côn, uy thế trên người Lâm Lang đột nhiên tăng vọt, tóm lấy Lâm Côn, trực tiếp nghiền nát thân thể hắn.

Tro cốt bay đi, quả nhiên khoái ý!

Lâm Thù Yến trừng lớn mắt, liếc thấy một tia thần hồn của Lâm Côn bị chấn ra, không đợi Lâm Lang động thủ, Lâm Thù Yến cắn răng, giơ tay tóm lấy, hung hăng nghiền nát.

Làm xong chuyện này, Lâm Thù Yến như thể bị rút hết sức lực, ngã ngồi trên đất, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Những người sau lưng Lâm Côn, sớm đã rút đi phần lớn khi không địch lại Hạo Nguyệt Thiên Thần, những người không động thủ thì thở phào một hơi nghẹn ở lồng ngực, lùi về sau mấy bước.

".....Vì một phế vật được nuôi bằng đan dược, mà giam cầm ta nhiều năm như vậy?" Lâm Thù Yến sau khi hoàn hồn, nhìn tay mình.

Tuy nhiên, ngay sau đó nàng ta quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông áo đen bị thương nặng ở bên cạnh, sắc mặt biến đổi.

Người này là con trai của trưởng lão Lâm gia, cảnh giới Thượng vị thần, vẫn luôn theo bảo vệ bên cạnh Lâm Côn, hai người xưng huynh gọi đệ, trợ Trụ vi ngược.

Phải giết hắn!

Nếu không chuyện phản bội Lâm Côn bị Lâm gia biết, dù ra khỏi di tích, cũng tuyệt đối không sống nổi!

Nghĩ đến đây, Lâm Thù Yến sờ vào cây trâm cài bên mép tay áo, đột nhiên rút ra, hung hăng vung một đòn công kích về phía người đàn ông áo đen.

"Tiện tỳ!" Người đàn ông tóm lấy cây trâm của Lâm Thù Yến, giật đứt, lật một chưởng đánh về phía nàng ta.

Sắc mặt Lâm Lang biến đổi, lại thấy một điểm sáng màu tro trắng lướt qua, thoáng hiện rồi biến mất, người đàn ông đang ép sát trước mặt Lâm Thù Yến từ từ ngã xuống.

Giữa trán hắn có một chấm đen, không thấy máu, nhưng dường như có thể nhìn thấy ánh sáng xuyên qua một lỗ hổng.

Người đã chết.

Một vị Thượng vị thần, dù bị thương nặng, cũng nên còn dư sức, ai có thể khiến hắn chết nhanh như vậy?

Ngọn lửa dung hợp màu tro trắng lấy Hạo Thiên làm trung tâm, đột nhiên bùng lên uy thế đáng sợ, ngăn cách những người do Lâm Côn mang đến.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đứng trong tường lửa, nhìn mấy vị Thượng vị thần bị ngăn cách, thu lại quạt xương, nở nụ cười lạnh

lùng đi về bên cạnh Hạo Thiên, nháy mắt với y một cái.

Không phải sao, điểm số tự dâng đến cửa không lấy thì phí quá?

Hạo Thiên lại quay đầu, nhìn về phía sông đỏ.

Giữa sông đỏ có mấy tảng đá lớn nhô lên, trên một tảng đá trong số đó, lúc này đang có một thanh niên mặc áo mộc mạc, búi tóc đứng đó.

Đối diện với tầm mắt của Hạo Thiên, thanh niên bất ngờ nở một nụ cười, chắp tay chào.

Nhón chân một cái, thanh niên liền đạp lên lửa, đi về phía vách núi hiểm trở ở bờ bên kia của sông đỏ.

Khi sắp leo lên một cây cổ thụ mọc ra từ vách núi hiểm trở, trong tay thanh niên đột nhiên xuất hiện hai thanh loan kiếm cong dài và mỏng, đâm vào cây cổ thụ cứng như đá sắt, mượn lực lật người lên đỉnh núi, thân hình biến mất không thấy.

Rõ ràng, chuyện Lâm Côn ở ngoài di tích lôi kéo sáu bảy đội ngũ để tìm tiểu đội thần khí, làm quá khoa trương.

Tự nhiên không thiếu người ngồi trên núi xem hổ đấu, ngồi thu lợi ngư ông đi theo.

"Kiếm trong tay hắn..." Hạo Nguyệt Thiên Thần mân mê quạt xương, hơi suy nghĩ: "Siêu thập phẩm thần khí." Hạo Thiên không tiếng động gật đầu.

Y truyền một tin nhắn cho Quản Di.

Người sau trước đó vẫn luôn điều tra những người tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, biết rất nhiều thông tin, nếu đã biết có bao nhiêu siêu thập phẩm thần khí sẽ xuất hiện trong trận đấu, tự nhiên cũng có hiểu biết về chủ nhân của những siêu thập phẩm thần khí

này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Quản Di nhanh chóng có hồi âm.

"Thiếu thành chủ, đó là Tần Tranh Phong của Quỷ Môn ở Kinh Phong Thành, thần khí là Thập tứ phẩm Trường Xà Song Thích.

Hành sự quỷ dị, cảnh giới Thượng vị thần, ta cảm thấy không đơn giản." Quản Di dừng lại một chút rồi mới hồi đáp: "Ngoài những người ở Thượng Thần Giới có thể tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, trong số các thiên tài ở các vị diện khác, người có khả năng giành được vị trí đầu bảng nhất chính là người này, e rằng đã sớm có tu vi Chủ thần trung cảnh.

Quan trọng nhất là, thực lực đội ngũ của hắn cũng cực kỳ mạnh mẽ, trong trận sơ tuyển, từ đầu đến cuối hắn không ra tay, đội viên của hắn đã gần như loại bỏ hơn một nửa số người trong huyễn cảnh đó." Sau khi tiến vào huyễn cảnh, những người trong đội ngũ của Tần Tranh Phong gần như tan vào bầy cừu như mấy con sói dữ, sau khi quét sạch một nửa đội ngũ, họ trực tiếp tìm sinh môn ra khỏi huyễn cảnh, để những người còn lại tiếp tục kiếm điểm.

Theo Quản Di, hắn hẳn là không quá khoa trương, nếu không, người nổi bật trong trận sơ tuyển e không phải là Hạo Thiên, mà là đội ngũ của Tần Tranh Phong đã đồ sát cả một huyễn cảnh rồi bước ra.

Như vậy...

Quản Di thở dài một hơi: "Đội ngũ của Tần Tranh Phong, xếp hạng nhất trong trận sơ tuyển." Các chủ thành khác, tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, đều có hơn mười đội ngũ, ít nhất cũng có người của bảy tám tông môn.

Kinh Phong Thành, chỉ có một đội ngũ.

Quản Di thậm chí còn đoán, đội ngũ của Tần Tranh Phong, có phải là một đội toàn Thượng vị thần, đội viên đều là Thượng vị thần, thậm chí có thể là tu sĩ đã chạm đến cảnh giới Thượng vị thần đỉnh phong.

Nếu là vậy, thực sự đáng sợ!

"Ngươi không muốn món thần khí thập tứ phẩm trong tay hắn sao?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Quản Di cảm thấy lời nói của Hạo Thiên có mấy phần nghiêm túc, lời đang đắn đo muốn khuyên Hạo Thiên tốt nhất nên tránh né đội ngũ của Tần Tranh Phong trước trận chung kết, cứ thế nuốt ngược trở lại.

Cảm giác bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

"Thiếu thành chủ, đừng nói đùa." Hạo Thiên cười cười, không nói thêm gì nữa.

Tuy Tần Tranh Phong che giấu rất tốt, sau khi bị phát hiện cũng không hề có ý định tranh đấu, chắp tay chào rồi rời đi.

Chương 496

Nhưng Hạo Thiên đã thấy được sát ý, thậm chí là hận ý dưới đáy mắt của hắn, so với vẻ bình thản trên mặt thực sự quá mãnh liệt.

Chưa từng gặp người này, nhưng không ngại dựng nên một kẻ địch.

Lời nói với Quản Di, cũng không phải là đùa, Hạo Thiên nhìn theo hướng Tần Tranh Phong rời đi, nếu có điều suy nghĩ: "Nếu đội của ta đã là tiểu đội thần khí, vậy thì thực sự tạo thành một đội thần khí thì sao?" Tô Dung ở bên cạnh Hạo Thiên, tự nhiên nghe được lời của y, ngẩng mắt nhìn y không hiểu.

"Ta hiện giờ... không phải là một đội thần khí sao?" "Để ta xem kiếm của ngươi." Hạo Thiên đưa tay ra với Tô Dung.

Vũ khí của tu sĩ thường không rời thân, trao vũ khí vào tay người khác, cũng tương đương với việc giao tính mạng của mình đi.

Thế nhưng Tô Dung gần như không chút do dự, Hạo Thiên vừa muốn, đã đưa thanh trường kiếm trong tay lên.

"Sư phụ, kiếm của ta từ nhỏ đã chọn từ trong bảo khố của Thịnh Kinh Môn, vì thuận tay nên vẫn dùng đến bây giờ.

Vốn là thất phẩm thần khí, cưỡng ép tế luyện tăng lên hai phẩm, hiện tại là cửu phẩm." Trong Thịnh Kinh Môn không phải không có siêu thập phẩm thần khí, nhưng Hi Ngọc Thiên Thần từ nhỏ đã rất thương con trai.

Tô Nghiêm Quắc không thể luyện hóa món pháp khí siêu thập phẩm trong tông môn, Hi Ngọc Thiên Thần vẫn đưa nó cho Tô Nghiêm Quắc.

Bây giờ, món đồ đó ở chỗ Tô Nghiêm Quắc, bị hắn mang đi, không rõ tung tích.

"Thích nó không?" Hạo Thiên nhìn thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng xanh trong tay, khi rút ra khỏi vỏ mang theo một tiếng chim tước kêu, có một bóng dáng chim tước đen bám vào chuôi kiếm, hóa thành hoa văn cổ xưa.

Tô Dung không chút do dự gật đầu.

"Kiếm tên Khước Hỏa, có ý dập tắt lửa, được luyện thành từ xương sống nối với đuôi dài nhất của thần thú thượng cổ." Chỉ tiếc là, loài thần thú này tuy là thần thú thượng cổ, nhưng lại là loại cực kỳ yếu ớt.

Trong các loài chim có phượng hoàng đứng đầu, một con chim tước nhỏ lông vũ màu xanh đen trong số đó, căn bản không có tên tuổi gì.

Cho nên phẩm giai của kiếm không cao.

"Được." Hạo Thiên gật đầu.

Vốn định đúc lại một thanh kiếm, nhưng nếu Tô Dung đã thích, vậy thì không đổi.

"Sư phụ?" Tô Dung chớp mắt, không hiểu Hạo Thiên muốn làm gì.

Hạo Thiên từ một tầng trống của Hỗn Độn Tháp tóm ra một con rắn nhỏ, con long xà to bằng ngón tay cái phủ đầy vảy xanh, đầu mọc đôi sừng trắng như tuyết, toàn thân bao quanh bởi lôi quang.

Trong khoảnh khắc long xà xuất hiện, còn chưa phân biệt được đang ở đâu, đã từ tay Hạo Thiên lao ra.

Y co mười ngón tay lại, liền đè nó xuống.

Ngọn lửa dung hợp màu tro trắng bùng lên, đôi mắt màu xanh của long xà con ngươi co lại thành một đường thẳng đứng, lại cực kỳ tham lam há miệng, sống sờ sờ nuốt vào bụng một đoàn lửa dung hợp nhỏ.

Thấy long xà nuốt lửa dung hợp, Tô Dung giật mình.

Chỉ là, long xà lại có vẻ thỏa mãn, thậm chí không muốn chạy nữa.

Ngửi thấy khí tức thần hỏa trên người Hạo Thiên, long xà thậm chí còn cọ cọ trong lòng bàn tay y, có ý lấy lòng.

Hạo Thiên cũng có mấy phần bất ngờ nhướng mày, sớm biết long xà thích nuốt thần hỏa, lúc trước đã không cần tốn công đi bắt nó như vậy.

Với một nụ cười, y nói với tiểu long xà: "Muốn thoát khỏi thân rắn hóa rồng không?" Tiểu long xà từ trong cuộn dây đang cuộn tròn thò đầu ra, nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ vào Khước Hỏa Kiếm trong tay: "Vào kiếm, vốn cũng dư một đạo tinh hồn dị thú." Long xà đột nhiên cứng đờ, sau đó một tiếng rồng gầm, tức giận nhìn Hạo Thiên.

Tuy không bằng thần thú, nhưng cũng là tồn tại mạnh mẽ hàng đầu trong số dị thú, chưa nói đến việc hồn nhập vào kiếm, trong kiếm rõ ràng có xương lông của một con chim tước Khước Hỏa!

Rắn, có thể nuốt chim tước.

Nhưng nó không phải rắn, mà là long xà, sao phải bám vào thân thể của thức ăn?

"Thần hỏa, nàng cũng có." Hạo Thiên chỉ vào Tô Dung, nhàn nhạt nói: "Đợi ngươi hóa rồng, kiếm này cũng không giữ được ngươi, lúc đó đi hay ở tùy ý, có muốn vào kiếm hay không, tự mình cân nhắc." Trong lúc tiểu long xà suy nghĩ, Hạo Thiên nói chuyện với Tô Dung.

“Con này không tệ, nếu không vào kiếm, cùng lắm có thể dùng để luyện thuốc.” Tô Dung cười gật đầu.

Tiểu long xà đành chấp nhận số phận, hóa thành một đạo ánh sáng xanh, nhập vào Khước Hỏa Kiếm trong tay Hạo Thiên.

Hạo Thiên chấm một chút lửa dung hợp lên đầu ngón tay, xóa đi hoa văn vốn có trên thân kiếm, từ từ phác họa đồ án mới, cũng là đang tế luyện lại thanh kiếm này.

Khi đầu ngón tay sắp vẽ đến mũi kiếm, Hạo Thiên dừng tay, dùng kiếm rạch một đường trong lòng bàn tay Tô Dung, máu tươi nhập vào kiếm, Khước Hỏa Kiếm cũng từ từ thay đổi.

Kiếm cách của Khước Hỏa Kiếm mơ hồ biến thành hình dạng hai chiếc sừng rồng, hoa văn chìm nổi trên chuôi kiếm cũng hóa thành hình dạng long xà, nhưng ở cuối đuôi lại treo một con chim tước Khước Hỏa mờ ảo, đôi cánh dang rộng, đuôi dài và mảnh kéo dài đến giữa thân kiếm.

Sau đó, Hạo Thiên không dừng tay, trong lòng bàn tay hiện lên những đóa hoa văn, từng đạo bảo quang rót vào trong đó.

Vô số linh thạch từ lòng bàn tay Hạo Thiên hóa thành linh lực tinh thuần nhất, rót vào thân kiếm, gần như một ngọn núi linh thạch hóa vào trong đó.

Khi tua kiếm bằng ngọc tròn được buộc vào đuôi Khước Hỏa Kiếm, Hạo Thiên kiểm tra, một thanh thần khí cửu phẩm đã dùng vô số bảo vật và hàng chục triệu linh thạch đập thành thập nhị phẩm.

Công lao lớn nhất tự nhiên là của con tiểu long xà kia.

Cười cười, y đưa kiếm cho Tô Dung.

“Nếu đã bái ta làm sư, vậy thì thôi, ta cũng chưa đưa ra một món quà bái sư ra hồn nào, vậy thì thay ngươi tôi luyện một thanh siêu thập

phẩm thần khí vậy.” Tô Dung hai tay nhận lấy Khước Hỏa Kiếm, trên mặt có chút xúc động.

Thập nhị phẩm thần khí a!

Nâng kiếm như thể chí bảo, Tô Dung nở nụ cười nhìn Hạo Thiên: “Cảm ơn sư phụ!” Hạo Nguyệt Thiên Thần đứng một bên, nhìn Hạo Thiên như nước chảy lấy ra các loại bảo vật, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Gia sản này, sắp đuổi kịp một gian bảo các trong bảo khố của Khuynh Sơn Thành, một trong những chủ thành của Thần Giới!

Lại nhìn hàng chục triệu linh thạch như nước chảy dùng để đúc kiếm, nhìn đến mức biểu cảm sắp tê liệt.

Cây quạt xương trong tay nàng ta cũng là siêu thập phẩm thần khí, cao hơn Khước Hỏa Kiếm trong tay Tô Dung hai phẩm, nhưng vẫn không ngăn được sự ghen tị.

“Hạo Thiên.” Hạo Nguyệt Thiên Thần mặt đơ ra, mỹ nhân áo đỏ ánh mắt rơi vào người Hạo Thiên, lúc nhìn y thì mở miệng: “Ngươi có thiếu đồ đệ không?” Trong mắt Hạo Thiên lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng lại lắc đầu.

“Tu vi của chúng ta tương đương, ta dạy không được ngươi, vốn cũng không có ý định thu đồ đệ, Tô Dung...” Hạo Thiên bất đắc dĩ cười.

“Được rồi.” Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không thất vọng, thản nhiên cười.

Hạo Thiên quả thực có tiềm lực, có thể kết giao là đã may mắn rồi, cũng không nhất thiết phải lôi kéo đến mức đó.

Lâm Lang không tiếng động đỡ Lâm Thù Yến đang hôn mê, dùng linh lực giúp Lâm Thù Yến điều hòa khí tức hỗn loạn trong cơ thể, từ

xa nhìn về phía Hạo Thiên, mở miệng, cuối cùng nói: “Chúng ta chia tay ở đây đi.” Tô Dung nhìn qua, lại do dự nhìn người đang đỡ Lâm Thù Yến, đưa ra mấy bình đan dược.

“Nếu ngươi theo ta...” “Không cần.” Lâm Lang do dự một lúc, nhận lấy đan dược, nói lời cảm ơn, nhưng lại lắc đầu: “Cảm ơn nhiều.” Y liếc mắt nhìn Hạo Thiên.

Nếu không phải Hạo Thiên đả thương Lâm Côn, y tuyệt đối không có khả năng giết được hắn, mang Lâm Thù Yến về.

Điều khiến bàn tay giấu trong tay áo có chút run rẩy là, vừa rồi kiểm tra cơ thể Lâm Thù Yến, người sau cũng không bị Lâm Côn hạ cấm chế mê hoặc.

Chương 497

Cho nên, Lâm Thù Yến thực sự coi mình là tỳ thiếp của Lâm Côn, có ý bảo vệ hắn.

Còn mình lại giết Lâm Côn.

Trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Động lực để Lâm Lang trở nên mạnh mẽ, là để tìm Lâm Côn báo thù, đoạt lại em gái.

Bây giờ Lâm Côn đã chết, Lâm Thù Yến cũng đã trở về, nhưng mọi thứ đều có chút không giống với tưởng tượng của y.

"Đi đi." Lâm Lang siết chặt ngọc bài trong tay, mở miệng, nhỏ giọng nói lời cảm ơn với Hạo Thiên.

Lâm Lang đi theo một đoạn, có thể thấy những người bên cạnh Hạo Thiên, bao gồm cả Tô Dung, thực lực đều hơn y.

Ở trong đó, nói thật, là một gánh nặng.

Bây giờ không thể bỏ mặc Lâm Thù Yến, hai gánh nặng, không thể cứ bám lấy Hạo Thiên không buông.

"Được." Hạo Thiên gật đầu.

Lúc này, Mông Phường đã dùng ngọc bài truyền cho Hạo Thiên một tin tức.

"Hạo Thiên huynh, ta ở cuối sông đỏ." Hử?

Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần cùng Tô Dung nhìn nhau.

"Ta cũng nhận được tin nhắn của Mông Phường." Hạo Nguyệt Thiên Thần nói thẳng.

Hạo Thiên liếc nhìn vị trí của Mông Phường và Nguyên Cực, quả nhiên ở phía trước.

Vừa đi về phía cuối sông đỏ, Hạo Thiên vừa dùng ngọc bài giao lưu với Quản Di.

"Cuối sông đỏ rốt cuộc là nơi nào?" "Sâu trong địa cung." Quản Di đưa ra một câu trả lời.

"Địa cung?" Hạo Thiên lập tức không còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Vốn dĩ, ra khỏi Thần Thông Môn, trời đất rộng mở, tuy bầu trời của di tích không giống như bên ngoài, một màu xám xịt vô biên như bị mây đen che phủ.

Nhưng cũng nên đã ra khỏi phạm vi cung điện.

Bản đồ của Quản Di vậy mà vẫn có thể dùng được.

Nếu nơi này là địa cung, vẫn thuộc về cung điện, vậy thì thông suốt rồi.

Khác với sự cằn cỗi ven đường, trước mắt Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện một mảng xanh tươi, hai bên là những dãy núi liên miên hội tụ tại đây, hình thành một hẻm núi, sông đỏ chảy đến đây, liền đột ngột từ một cửa vào chảy vào lòng đất.

Ở đây, ngoài họ ra, vậy mà không có bóng dáng người nào khác.

Đứng ở lối vào hẻm núi, Hạo Thiên đi về phía trước một bước, một bước này, như thể đạp vào không trung, xung quanh dường như tĩnh lặng, vạn vật không tiếng động.

Như thể đã xuyên qua một lớp rào cản, Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn đang ở bên cạnh Hạo Thiên đột nhiên biến mất.

Nhíu mày, Hạo Thiên thử dùng ngọc bài liên lạc với hai người, nhưng như đá chìm đáy biển, không có bất kỳ hồi âm nào.

Quản Di ở xa cũng không liên lạc được.

Hạo Thiên đứng tại chỗ một lúc, đột nhiên nhớ lại lúc mới bước vào di tích, lúc đó cũng như vậy.

Lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước theo hẻm núi, ra khỏi hẻm núi, tầm mắt liền rộng mở.

Một phương trời đất cực kỳ rộng lớn, trời quang nước biếc, linh mộc sum suê, nhìn đâu cũng thấy, như thể vùng đất này được phân chia thành từng khối, không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm tháng cổ thụ.

Phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng cổ, các loại dị thú ẩn hiện trong bụi cây, thỉnh thoảng lộ ra thân hình rồi lại biến mất.

Tiếng chim hót lọt vào tai, Hạo Thiên nghe thấy tiếng nói chuyện của tu sĩ vang lên không xa, nghĩ ngợi, thu liễm khí tức đi tới.

Một đội ngũ bốn người, là tu sĩ tiến vào di tích.

Hạo Thiên nhìn thấy ngọc bài treo lủng lẳng bên hông hai người trong số họ.

Mấy người đang vây quanh một con dị thú đầu chó thân bò, cố gắng săn giết con dị thú này.

Thấy vậy, Hạo Thiên thở dài một hơi.

Tình hình không rõ, đây không phải là nơi như tiên cảnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi một tu sĩ trong số đó chém một nhát kiếm lên người dị thú, thân thể khổng lồ của dị thú như thể biến mất trong không trung, không còn thấy đâu nữa.

Trong khu rừng rậm vốn yên tĩnh bỗng lan ra vô số dây leo màu xanh biếc xen lẫn đen kịt, trong nháy mắt quấn lấy tu sĩ đó, bao bọc hắn lại, như một cái kén khổng lồ.

Mấy người còn lại ngẩn ra, sau đó cố gắng chém đứt dây leo, nhưng dây leo cũng động, tốc độ cực nhanh kéo cái kén người đó vào sâu trong rừng rậm, những dây leo xung quanh cũng như thủy triều rút đi.

"Chuyện gì vậy?!" Ba người bị bỏ lại lòng còn sợ hãi nhìn về hướng rừng rậm, một người trong số đó lấy ra ngọc bài, một lúc sau sắc mặt biến đổi: "Khí tức của hắn đã biến mất, trên ngọc bài đã bị xóa trực tiếp." Bị ngọc bài xóa đi, người này, chết rồi?

"Đi!" Người dẫn đầu lập tức đưa ra quyết định.

Mấy người như chạy trốn rút lui về phía xa khỏi khu rừng rậm.

Hạo Thiên sau khi mấy người đi, đứng ở nơi con dị thú biến mất, trầm ngâm một lúc, đưa tay bẻ một cành cây linh mộc.

Cành cây cầm trong tay rất thật, chỉ là, Hạo Thiên lại đột nhiên nhớ đến huyễn cảnh lúc sơ tuyển.

Rõ ràng, nơi này cũng là một huyễn cảnh, chỉ là, so với huyễn cảnh được xây dựng lúc sơ tuyển phức tạp và rộng lớn hơn nhiều.

Nếu không phải con dị thú biến mất trong không trung kia làm lộ ra một chút dấu vết của trận pháp, Hạo Thiên cũng khó mà liên tưởng đến.

Ngọc bài ở đây hoàn toàn mất tác dụng, không chỉ không thể truyền tin, ngay cả điểm vị trí của người khác cũng mơ hồ hỗn loạn, gần như trong nháy mắt thay đổi một phương vị cực lớn.

Nghe lời của những người kia, nếu trong đội có người tử trận, điểm trên ngọc bài nên sẽ biến mất theo.

Liếc nhìn hướng mấy người rời đi, Hạo Thiên lại đi ngược lại, tiến vào khu rừng rậm.

Rừng rậm không sâu, đi không xa, trước mắt Hạo Thiên xuất hiện một ngôi nhà tre.

Hướng về phía này, nhà tre mở một hàng cửa sổ, khung cửa sổ được chống bằng những thanh tre dài, trong nhà tre bày bàn ghế gỗ, có rất nhiều người ngồi, có tiếng đọc sách truyền ra.

Đi gần hơn, lại không nghe rõ đang đọc gì.

Nơi này giống như một thư phòng trong núi sâu.

Hạo Thiên chậm rãi đi đến cửa chính nhà tre, liếc nhìn hai chữ "Thần Thông" treo trên đầu, đối mặt với một lão giả mặt mày nghiêm nghị đứng bên cửa.

Lão giả nhìn y, trợn mắt giận dữ quát: "Trễ quá rồi!" Thấy Hạo Thiên không động, càng tức giận hơn: "Đứng ở ngoài cửa làm gì?

Chương 498

Vào đi!" Tầm mắt Hạo Thiên lướt qua trong nhà tre, một cái nhìn liền thấy Mông Phường, Tô Dung ngồi trong đó...

Ngoài Quản Di bị kẹt trong cung điện, những người khác, vậy mà đều ở đây đông đủ.

Mông Phường nhận được ánh mắt của Hạo Thiên, vẫy vẫy tay với y.

Hạo Thiên đi thẳng đến vị trí trống bên cạnh Mông Phường ngồi xuống: "Chuyện gì vậy?" Liếc nhìn một cái, trong nhà tre vậy mà ngồi đầy tu sĩ tiến vào di tích, có mấy người trên người mang thương tích, vậy mà cũng có vẻ ngoan ngoãn ngồi trên những chiếc ghế đơn sơ, cúi đầu cầm quyển sách trong tay lẩm bẩm, như bị trúng tà.

Mông Phường mở miệng, đang định nói, lão giả đứng ở trên ho khan một tiếng, Mông Phường vậy mà cả người run lên một cái, quay đầu lại, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm quyển sách trước mặt, nhưng ở chỗ khuất mà lão giả không thấy được lại ra hiệu cho Hạo Thiên một lúc nữa.

Thấy Hạo Thiên không động, Mông Phường chỉ chỉ vào quyển sách trước mặt.

Không cần Mông Phường, Hạo Thiên cũng đã đặt tầm mắt lên quyển sách, lật mấy trang, đều là chữ viết ngoằn ngoèo chi chít, căn bản không nhận ra viết gì.

Trên đầu, lão giả cũng mở sách của mình ra, sau đó cầm quyển sách từ từ đi xuống, đọc một câu.

Lão giả đọc một câu, những người bên dưới cũng học theo đọc

một câu, đều có vẻ như không còn gì luyến tiếc cuộc sống.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ở không xa cầm bút chấm mực viết một tờ giấy, đột nhiên ném đến trước mặt Hạo Thiên, sau đó tiếp tục cầm sách, theo lão giả đọc.

Hạo Thiên mở tờ giấy Hạo Nguyệt Thiên Thần ném tới, nhìn thấy trên đó viết: "Nơi này là hình ảnh do chủ nhân di tích để lại, lão giả trong nhà tre muốn chúng ta học thuộc quyển sách mới có thể ra ngoài.

Trước đó, đã bị chọc giận một lần rồi, tất cả mọi người ở đây cộng lại đều không phải đối thủ của lão giả!" Học thuộc quyển sách?

Hạo Thiên có mấy phần ngơ ngác nhìn quyển sách trong tay, một quyển sách không dày, nhưng văn tự trên đó căn bản không hiểu viết gì.

Quay đầu nhìn Tô Dung, Tô Dung không thể nhịn được nữa gập sách lại, chuyên tâm nhìn chằm chằm lão giả, người sau đọc một câu, nàng mặc niệm một câu.

Những người khác cũng gần như vậy, đều theo lão giả đọc ra âm chữ rồi cưỡng ép ghi nhớ.

Mông Phường?

Hạo Thiên thấy Mông Phường không thèm nhìn sách, chuyên tâm viết lia lịa, trên bàn chất bảy tám tờ giấy mực còn chưa khô.

Liếc nhìn một cái, Mông Phường đang dùng những từ đồng âm để sắp xếp những câu đó viết lên giấy, sau đó lại dựa vào những câu chữ trên giấy, theo giọng đọc của lão giả mà sửa chữa, trông có vẻ sắp hoàn thành.

Hạo Thiên không động, cũng không giống những người khác học thuộc quyển sách không hiểu đó, mà đặt tầm mắt lên người lão giả.

Vậy mà không nhìn thấu tu vi của lão giả.

Có lẽ Hạo Thiên nhìn chăm chú quá lâu, lão giả vậy mà có chút cảm giác, một khuôn mặt nghiêm nghị quay về phía Hạo Thiên, nhìn quyển sách chưa lật trên bàn mà nhíu mày.

Hạo Thiên đứng dậy, hành lễ với lão giả: "Vãn bối thỉnh tiên sinh chỉ giáo." Lão giả dưới sự chú thị của đông đảo tu sĩ, đi đến trước mặt Hạo Thiên, tay giấu sau lưng đưa ra, tấm ngọc bản trong tay vỗ lên bàn.

"Có chỗ nào không rõ?" Tô Dung quay đầu, có chút lo lắng nhìn Hạo Thiên, mở miệng, không tiếng động làm khẩu hình: "Sư phụ, đừng gây sự, lão giả ít nhất cũng là cường giả Thần Vương cảnh giới!" Mấy người ở hàng sau nhà tre có vết xe đổ, không thấy bốn năm tu sĩ mặt đầy máu ngồi đó, bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, vừa đả tọa điều tức, vừa mặt mày dữ tợn cầm quyển sách sao?

Đối mặt với khí thế của lão giả, Hạo Thiên chỉ vào cửa, nhàn nhạt nói: "Vãn bối muốn ra khỏi đây." "Phanh." Bên cạnh có tiếng người nghiêng người va vào bàn.

Những ánh mắt nhìn Hạo Thiên đều như nhìn kẻ điên.

"Chơi liều!" Hạo Nguyệt Thiên Thần chạm vào chữ viết ngoằn ngoèo trên giấy, sắc mặt đen lại, vỗ quyển sách một cái, theo Hạo Thiên đứng dậy, cây quạt xương trong tay siết chặt, cao giọng nói: "Vãn bối cũng cùng tiền bối thỉnh giáo một phen." Lão giả đã dựa vào cảnh giới sau Thần Vương để áp chế tiểu bối, không lẽ không cho phép liên thủ?

Tô Dung trong mắt tĩnh lặng thoáng qua một tia bất đắc dĩ, cũng theo đó đứng dậy, không nói gì, nhưng đã rút ra Khước Hỏa Kiếm.

"Siêu thập phẩm thần khí!" Có người lên tiếng hô một câu, gần

như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tô Dung.

Lại nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần cầm cây quạt xương trắng như ngọc, và Hạo Thiên đứng dậy đầu tiên.

Thân phận của nhóm người bại lộ không còn gì.

Mông Phường đang viết lia lịa bút lông dừng lại, ném một cái, cũng theo đó đứng dậy.

Cuối cùng là Nguyên Cực, trước mặt lão giả, trực tiếp xé nát quyển sách, cũng nói câu đầu tiên mà Hạo Thiên nghe được từ khi gặp y.

Giọng Nguyên Cực đều đều, gần như không có một chút gợn sóng nào: "Ta học thuộc rồi." Dưới sự chú thị của lão giả, Nguyên Cực dùng loại giọng điệu không có gợn sóng đó, từng chữ từng câu đọc ra đoạn văn dài nhất, những âm chữ mà Hạo Thiên nghe không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Lão giả nghe xong, cuối cùng sau khi Nguyên Cực đọc xong thì gật đầu, vui mừng nói: "Cuối cùng cũng có người dụng tâm." "Mẹ nó?" Một đám người đang cầm quyển sách đỏ mắt ngẩng đầu, nhìn Nguyên Cực.

Một quyển sách vừa khó đọc vừa dài dằng dặc, chưa đến nửa canh giờ, Nguyên Cực đã học thuộc?

Đây là người sao?

Chỉ là, nhìn chằm chằm đống giấy vụn trên đất, lão giả nhíu mày, tấm ngọc bản rộng hai ngón tay dài sáu tấc cầm trước ngực, nhìn Nguyên Cực nói: "Học thuộc rồi, đã biết viết chưa?" "..." Có người còn gấp hơn Nguyên Cực, gần như không lựa lời mà gầm lên một câu: "Lão già, không phải ông đang làm khó người khác chứ?" Khó khăn lắm mới học vẹt xong thứ quỷ quái này, còn phải ghi nhớ những

thứ như vẽ bậy này trong đầu rồi chép ra?

Lão giả giơ tay, tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần đó trực tiếp bị quét bay ra ngoài, hung hăng va vào phía sau nhà tre, ho ra một ngụm máu, con ngươi co lại, thương thế không nhẹ, hồi lâu không bò dậy được.

Thấy vậy, những người có lời muốn nói, đều im lặng.

"Mục vô tôn trưởng." Lão giả hừ một tiếng, tiếp tục nhìn Nguyên Cực, kiên nhẫn nói: "Học thuộc rồi, đã biết viết chưa?" Nguyên Cực cầm bút chấm mực.

Dưới sự chú thị của mọi người, xé một tờ giấy, không một chút dừng lại mà viết.

Mông Phường có chút không tin vào tà ma, lật lật quyển sách, sau đó im lặng gập sách lại.

Những thứ Nguyên Cực viết ra, thật sự giống hệt trên sách.

Viết một mạch hơn mười trang giấy, lão giả ở bên cạnh kêu dừng.

"Ngươi, đi được rồi." Vung tay một cái, Nguyên Cực bị đưa ra khỏi nhà tre, xuất hiện bên ngoài cửa.

Thấy có người thuận lợi ra ngoài, những người còn lại nhìn Hạo Thiên mấy người một cái, lại cúi đầu cầm sách.

"Còn ngươi?" Lão giả nhìn Hạo Thiên.

"Vãn bối cầu giáo." Sắc mặt Hạo Thiên không đổi, thậm chí còn lộ ra một nụ cười nhạt.

Lão giả mặt lạnh gật đầu, đi xem mấy người còn lại đang đứng, "Các ngươi thì sao?" Tô Dung gần như không suy nghĩ: "Cầu tiền bối chỉ giáo một phen!" "Ừm." Lão giả không có phản ứng gì lớn cũng đáp ứng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi do dự, liếc nhìn Nguyên Cực đã ra

khỏi cửa, nhưng khi cúi đầu chạm vào quyển sách đó, quyết đoán nói: "Xin tiền bối ban giáo!" Mông Phường trầm mặc nhìn những chú thích đã làm hơn mười trang, nếu cho thời gian, không quá nửa ngày, có lẽ có thể học thuộc, viết ra cũng không khó.

Tuy nhiên, không đợi y nói, lão giả như đã mặc nhận, vung tay một cái, những người trong nhà tre, đều xuất hiện trên một đỉnh núi.

Đỉnh núi là một mặt đất bằng phẳng tứ phương, chính giữa có một đường kẻ đen cực kỳ rõ ràng, các ô cờ tứ phương phủ đầy cả mặt đất, giống như một bàn cờ khổng lồ đang bị giẫm dưới chân.

Hai phía đông tây của bàn cờ là hai đài tròn, nằm trên hai ngọn núi phụ bên ngoài ngọn núi chính, ngang bằng với núi chính, giống như hai cái trống đựng quân cờ.

Bên dưới có rất nhiều ngọn núi cao thấp khác nhau, lớn nhỏ không đều, nhưng đều nhỏ hơn ngọn núi chính dưới chân.

Những ngọn núi nhỏ này đều bị gọt phẳng đỉnh núi, trải dài không thấy được phương xa, giống như từng bậc thang đi xuống từ núi chính.

Ở đây, không thấy một chút chim bay hay cây xanh, chỉ có gió lạnh thấu xương xuyên qua vách núi.

Trên bàn cờ ở núi chính trung tâm, lão giả đứng trước mặt ba người Hạo Thiên, Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần, những người còn lại đều đứng trên hai ngọn núi phụ hình trống cờ hai bên.

Chương 499

Ngay cả tu sĩ bị lão giả ra tay trọng thương cũng ở trong đó.

Lão giả nhìn bộ dạng không kinh không sợ của ba người đối diện, hài lòng gật đầu: "Có thể cùng nhau ra tay, đỡ được ba chiêu của ta, coi như qua được thử thách của ta." "Sau ba chiêu, người còn đứng trên đài, sẽ được truyền thừa của ta." Truyền thừa!

Trên hai đài đá hai bên, không ít người lộ ra ánh mắt kích động, đồng thời hối hận không thôi.

Cho nên, lão giả là tồn tại quan trọng trong di tích, thân mang truyền thừa?!

Nhưng lão giả rõ ràng chỉ bắt họ học thuộc sách, truyền thừa?

Căn bản không hề nhắc đến!

Gần như đã tưởng lão giả là kẻ điên, trước đó cũng không phải không có người động thủ với lão giả, không phải đều bị lão giả giơ tay đánh thành trọng thương sao?

Hình như cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ xung quanh, lão giả ngạo nghễ nói: "Người ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ được, sao xứng đáng nhận truyền thừa của ta?" Cho nên, trong mắt lão giả, mấy người Hạo Thiên có thể đỡ được ba chiêu?

"Vậy người lúc trước học thuộc sách, chép ra được thì sao?" Có người thực sự không nhịn được.

Nếu cuối cùng dùng thực lực để quyết định mọi thứ, vậy học thuộc sách làm gì?

Học thuộc sách có ích gì?!

“Chỉ được cái hình, không được cái ý.” Lão giả trầm giọng thở dài một hơi: “Nếu có người có thể thấu hiểu quyển sách, cũng sẽ được truyền thừa của ta.” “...” Những chữ viết mà họ nhìn còn không hiểu?

Nếu không phải tu vi của lão giả cao thâm khó lường, bây giờ e rằng không phải đang đứng trên đài cao, mà đã bị chém thành mấy mảnh, ném xuống vách núi cho dị thú ăn.

Trong lúc mọi người bán tín bán nghi, Hạo Thiên lên tiếng: “Bắt đầu đi.” “Được.” Thân hình lão giả đột nhiên động, liền phân hóa thành ba người, lần lượt đối mặt với mấy người Hạo Thiên.

“Thức thứ nhất, Phân Ảnh.” Giọng lão giả vừa dứt, trước mắt Hạo Thiên cực nhanh lướt qua một bóng người, giơ một chưởng áp xuống. 120.

Ba lão giả, thực lực vậy mà không có chênh lệch, thậm chí chiêu thức ra tay cũng khác nhau, mấy người Hạo Thiên đối mặt với một lão giả, chẳng khác nào đối mặt với ba cường giả.

Ba chiêu của ông ta, vậy mà là để một người đỡ ba chiêu?

Những người vừa rồi còn ghen tị nhìn ba người, trong mắt đều đã thay bằng vẻ thương hại.

Thấy lão giả ra oai, tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần, lão giả giơ tay là có thể đánh ngã, huống chi là Hạo Thiên cảnh giới Trung vị thần.

Một chưởng trong chiêu thức của lão giả rơi xuống cực nhanh, Hạo Thiên chỉ có thể dưới khí thế đó hơi nghiêng người đi nửa phân.

Một đạo kiếm quyết điểm ra, thẳng tắp về phía lão giả, trì hoãn được một thoáng, nhưng vẫn bị uy thế lan đến.

Hạo Thiên bị quét lùi đến mép bàn cờ, nguy hiểm dừng lại.

Lùi thêm nửa bước, là vực sâu vạn trượng.

“Khụ.” Sắc mặt Hạo Thiên hơi trầm xuống, bị thương một chút, ánh mắt càng thêm u ám.

Từ khi vào Thần Giới, đây là lần đầu tiên gặp đối thủ hơn mình đến hai cảnh giới, khí thế đáng sợ trên người người sau, thậm chí khiến người ta nảy sinh ý không thể chống cự.

Đạo kiếm quyết vừa vung ra rơi xuống trước mắt lão giả, ông ta chỉ phất tay áo, liền nghiền nát trong lòng bàn tay.

Trước khi lão giả động, Hạo Thiên xoay người, đột nhiên lao về phía lão giả, ngọn lửa dung hợp màu tro trắng trong tay chợt hiện, một đạo chỉ quyết điểm về phía thân hình lão giả.

“Có chút bản lĩnh.” Thân ảnh lão giả đứng yên tại chỗ cuối cùng cũng tiến lên một bước, đối mặt với chỉ quyết của Hạo Thiên, vậy mà cũng là một đạo chỉ quyết.

Ý sinh sôi không ngừng cùng với hỏa quyết bất hủ mang theo sự tịch diệt vô biên đột nhiên đối mặt trong khoảnh khắc, dường như ngay cả đài đá của ngọn núi khổng lồ này cũng rung chuyển!

Đạo chỉ quyết của Hạo Thiên tuy mạnh, nhưng với cảnh giới hiện tại của Hạo Thiên, lại không thể phát huy đến cực hạn.

Ngọn lửa dung hợp sau khi thiêu diệt phần lớn uy thế của chỉ quyết lão giả, chỉ quyết còn lại chỉ còn là một hư ảnh, vẫn điểm xuống Hạo Thiên.

Ngẩng đầu, Hạo Thiên nhìn chỉ quyết trên đầu, lại không tiếng động dẫn động Ngọc Hoàng Kiếm.

Chí Chân Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận đã đạt đến đại viên mãn lấy Hạo Thiên làm trung tâm, vô số kiếm quang hạ xuống, từng đạo từng đạo chém vào chỉ quyết của lão giả, cứng rắn đánh tan hư ảnh đó.

Lão giả không ra tay nữa, ba chiêu đã hết.

Nhưng Hạo Thiên nghiền nát đạo chỉ quyết đó cũng không dễ chịu gì, thân hình lảo đảo, như thể một trận gió xuyên vách núi cũng có thể thổi y ngã xuống!

Sau lưng y, là vực sâu.

Lão giả tự nhiên sẽ không ra tay cứu, chỉ nhìn Hạo Thiên.

Tuy nhiên một lúc sau, Hạo Thiên lại nở một nụ cười, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay thẳng tắp cắm vào đài đá dưới chân, cứng rắn ổn định thân hình trên bàn cờ, thậm chí từ từ đứng thẳng, thu kiếm, đi về phía Tô Dung đang thất bại ngã trên đất.

Tô Dung đối mặt với phân thân lão giả kia, dùng một thanh kiếm, đạo kiếm quyết thứ nhất bị Tô Dung cứng rắn đỡ được, đạo kiếm quyết thứ hai vậy mà chồng lên đạo thứ nhất, hung hăng quét tới, một kiếm xuyên qua thân thể nàng.

Tô Dung vẫn đứng, nhưng linh lực trong cơ thể theo thương thế trôi đi, giống như cát rời, làm thế nào cũng không tụ lại được.

Đã cố hết sức.

Nhìn Hạo Thiên đang đi về phía mình, Tô Dung thở ra một hơi dài, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, lật tay lấy ra rất nhiều đan dược nhét vào miệng, hồi phục thương thế.

“Ta rút lui.” Trước khi chiêu thứ hai của lão giả hạ xuống, Hạo Nguyệt Thiên Thần phe phẩy chiếc quạt trong tay, tay áo đỏ bị gió thổi phồng lên, thẳng thắn nói một câu. 121.

Phân thân lão giả đối diện nghe vậy cũng không làm khó nàng ta, đứng yên không động, cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần không hề hấn gì đối đầu.

Thấy Hạo Thiên nhìn qua, Hạo Nguyệt Thiên Thần lạnh lùng cười, nhẹ giọng nói: "Ta không bằng ngươi, nếu ngay cả ngươi cũng không chịu nổi ba chiêu của lão giả, ta cần gì phải thử.

Nếu ngươi bị thương, dù sao cũng phải lưu lại một người có thể đánh để chống đỡ cục diện chứ?" Nàng ta liếc nhìn các tu sĩ đang quan sát trên hai ngọn núi phụ hai bên.

Bất kể thế nào, Hạo Nguyệt Thiên Thần đều đã từ bỏ một cơ duyên cực lớn, nhưng không hề có vẻ hối tiếc, ngược lại còn vui vẻ bung quạt xương, che đi nửa khuôn mặt.

Bây giờ, trên đài đá chống đỡ được ba chiêu của lão giả mà còn đứng vững, chỉ còn một mình Hạo Thiên.

Ba đạo phân thân của lão giả hợp lại làm một, trên ngọn núi phụ, mọi người đều nóng lòng muốn thử, cuối cùng có một bóng người nhảy lên bàn cờ trên ngọn núi chính, song kiếm cong queo trong tay thanh niên gập lại sau lưng, dán vào bên cánh tay, hành lễ với lão giả nói: "Tiền bối có thể ban giáo không?" Hạo Thiên liếc nhìn, chính là Tần Tranh Phong đã đứng trên đá ở sông đỏ cách bờ xem lửa khi gặp nhóm Lâm Côn trước đó.

Người này dường như có thủ đoạn ẩn nấp khá tốt, lúc ở trong nhà tre, Hạo Thiên cũng không thấy hắn.

Bây giờ lại xuất hiện ở đây.

"A." Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Lão giả nhìn Tần Tranh Phong một cái, lại giơ tay ném ra một quyển sách, chính là quyển sách phải học thuộc trong nhà tre.

"Cầu người không bằng cầu mình." Lão giả phất tay, không có ý định ra tay nữa, vẫy tay với Hạo Thiên nói: "Theo ta." Sắc mặt Tần

Tranh Phong, khi chạm vào quyển sách trong tay, hiếm khi có mấy phần vặn vẹo.

Lão giả quay lưng lại với mọi người, bước về phía những bậc thang đá trên đỉnh núi cao thấp không biết dẫn đến đâu dưới ngọn núi chính.

Chương 500

Hạo Thiên hiểu ý, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái.

Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu với Hạo Thiên, đi đến bên cạnh Tô Dung đứng lại.

Lão giả như thể thấy được chuyện xảy ra sau lưng mình, những người trên hai ngọn núi phụ hai bên, bao gồm cả Tần Tranh Phong, đều biến mất hết.

Hạo Thiên thấy vậy, đi theo bước chân của lão giả, men theo những bậc thang đá có thể chứa được trăm người đi xuống.

Mông Phường thông qua ngọc bài, truyền tin báo bình an cho Hạo Thiên, đồng thời khổ không tả xiết: "Hạo Thiên huynh, ta bị đưa về nhà tre rồi!

Trong nhà tre có cấm chế, không cho phép tranh đấu, phải học thuộc nội dung quyển sách mới có thể ra vào!" Sớm biết như vậy, không bằng đứng ra, cùng lắm cũng như Hạo Nguyệt Thiên Thần, tạm thời từ bỏ.

Phía trước Hạo Thiên, lão giả đi không nhanh không chậm, không lâu sau, Hạo Thiên đã đi sau lưng lão giả mười bước.

Đi hết bậc thang dài, đến một vách núi, dưới vách núi là một đầm nước sâu không thấy đáy.

Có một bóng đen khổng lồ dưới đáy nước, lộ ra một đoạn thân rồng, sau đó chìm xuống nước, khuấy động sóng lớn vỗ vào vách núi.

Lão giả dừng lại ở đây, ngồi xếp bằng trên một tảng đá phẳng, nhìn về phía Hạo Thiên.

"Vừa rồi ta dùng ba thức, ngươi muốn học thức nào?

Nhưng ta nói trước, bất kể là thức nào, đều có lợi có hại, tự mình cân nhắc.” Nếu là người khác, đến đây không khỏi thất vọng.

Là truyền thừa, cuối cùng lại chỉ có thể học một thức trong đó.

Trong lúc cân nhắc, e rằng đa số người sẽ chọn thức phân thân của lão giả.

Chỉ là, Hạo Thiên mở miệng, lại nói: “Văn bối đã hiểu ý của quyển sách.” Lão giả bật cười: “Ngươi có biết, ngươi đang cược, nếu quyển sách của ta không có ý gì, chỉ là tính ta cổ quái, cố ý gây khó dễ thì sao?” Hạo Thiên không nói.

Lão giả nhìn người trước mắt, lại khẽ hừ một tiếng: “Tiểu tử, nếu bây giờ thay đổi chủ ý, có thể nói muốn học thức nào, nếu không lão hủ sẽ không dạy.” 122.

Lão giả gần như đã thể hiện bốn chữ “tính khí cổ quái” đến mức cực điểm.

Hạo Thiên lại thần tình không đổi: “Văn bối đã hiểu ý của quyển sách.” “Ngươi!” Lão giả nhíu mày, một lúc sau, thở dài: “Ý của quyển sách, dù ngươi biết, cũng vô dụng.” Dưới ánh mắt của Hạo Thiên, lão giả lắc đầu nói: “Sách ghi lại chính là pháp tu hành của tất cả những người thuộc Thần mạch.

Trên đời này, tu sĩ có Thần mạch chỉ còn lại ở Thượng Thần Giới.” Hạo Thiên nói: “Văn bối thăng cấp, chỉ biết đến Thần Giới, có nghe nói về Thượng Thần Giới nhưng không biết rõ.

Thần mạch vẫn còn tồn tại trong thân thể Thần thú.” “Thượng Thần Giới, vốn là tổ địa của Thần tộc.

Từ thời tuyên cổ xa xưa, ngoài Thần tộc ra còn có các dị tộc Thần mạch khác.” Có lẽ đã quá lâu không nói chuyện với ai, lão giả nói từng chữ từng câu vô cùng chậm rãi.

Hạo Thiên khẽ nheo mắt nhìn lão giả, mở miệng hỏi: "Tiền bối là người của Thần mạch dị tộc?" "..." "Tiền bối bây giờ..." Lão giả thở dài một tiếng, biết Hạo Thiên muốn hỏi gì, "Thần mạch dị tộc không một ai may mắn thoát khỏi, đều không còn tồn tại trên đời.

Ta chẳng qua chỉ là một đạo lưu ảnh mà thôi." Hạo Thiên đã hiểu ra khi nghe Đẳng Lão chỉ dẫn, Thiên đạo đã bị Thần đạo lấn át.

Im lặng hồi lâu, y mới mở miệng: "Tiền bối có biết nguyên do không?" "Có vài suy đoán." Lão giả trầm ngâm, "Sự diệt vong của Thần mạch dị tộc không thể tách rời khỏi Thần tộc." 123.

Nhiều năm tháng đằng đẵng về trước, nếu có người hỏi lão giả chuyện này, có lẽ lão sẽ nổi giận đùng đùng, thống trách Thần tộc và sự bất công của Thiên đạo.

Nhưng nay mọi chuyện đã thành định cục, cũng sớm đã tan biến khỏi thế gian.

Hiện tại còn sót lại chút ít dấu vết, có lẽ thêm một thời gian nữa, tất cả sẽ bị chôn vùi dưới lớp bụi trần dày đặc, căn bản không ai biết từng có Thần mạch dị tộc tồn tại.

Hạo Thiên nhất thời không nói gì.

Lão giả lại quay về chuyện ban đầu: "Như vậy, ngươi có muốn biết ý nghĩa của cuốn sách không?" Lúc lão giả nói chuyện, ngữ khí ôn hòa, nhìn vào mắt Hạo Thiên, hy vọng y sẽ thay đổi ý định.

Hạo Thiên thản nhiên nói: "Vãn bối xin lắng nghe." Đôi mắt già nua trầm mặc của lão giả dường như lóe lên chút ánh sáng: "Không hối hận?

Ta không phải keo kiệt truyền thừa, chỉ là đạo lưu ảnh này thực sự đã bị năm tháng bào mòn quá nhiều, chẳng bao lâu nữa sẽ tan biến cùng với di tích này, không thể để lại thêm thứ gì." Hạo Thiên gật

đầu.

"Tốt!" Lão giả giơ tay, điểm một cái vào giữa trán Hạo Thiên.

Một luồng linh niệm dài dằng dặc tiến vào thức hải của y, trải rộng ra, kéo dài vạn dặm.

Lão giả đã truyền lại tất cả những gì cuối cùng có thể để lại cho Hạo Thiên.

Tuy chỉ là những mảnh vỡ rời rạc, trong đó chỉ có nội dung của cuốn sách là rõ ràng nhất.

"Lão hủ tên là Thanh Quân, đã đi theo tộc chủ Thần mạch dị tộc suốt những năm tháng tuyên cổ.

Đến lúc này, đạo lưu ảnh cuối cùng cũng nên tan vào đất trời rồi." Sau một tiếng than khẽ, khi Hạo Thiên mở mắt ra lần nữa, lão giả vốn ngồi trên tảng đá đã không còn tung tích.

Như lời lão nói, đạo lưu ảnh của cường giả đã tan biến.

Thứ rơi vào tay Hạo Thiên cũng không đơn giản chỉ là pháp tu luyện của Thần mạch dị tộc mà lão giả đã nói.

Những cường giả còn sót lại của các tộc trong Thần mạch, khi biết sắp diệt vong, đã đem những vật trân quý nhất trong tộc lưu giữ lại trong cuộn sách này!

Lão giả có lẽ thực sự chỉ muốn tìm một người trong số những kẻ tiến vào di tích để lưu lại một phần truyền thừa.

Nhưng Hạo Thiên đã chọn chân ý của cuốn sách xem ra vô dụng, lão giả liền nhẹ nhàng giao phó vật vốn nặng tựa ngàn cân.

Có lẽ lão thực sự cảm thấy Thần mạch dị tộc không còn một tia hy vọng nào nữa.

Tuy nhiên, Hạo Thiên lại có một phát hiện bất ngờ, trong số các

phương pháp được lưu giữ trong sách, có một quyển là Đế Mạch Quyển, y lại có thể tu hành.

Chẳng lẽ mình cũng là người của Thần mạch dị tộc?

Thu liễm tâm thần, Hạo Thiên không vội vàng tham ngộ cuộn sách mà cất sâu trong thức hải.

Bởi vì y mơ hồ cảm nhận được, khi thực lực chưa đủ mà bộc lộ thứ này ra quá sớm, chẳng những không có ích lợi gì mà còn rước lấy tai họa cực lớn!

Hạo Thiên lấy ngọc bài ra, thử truyền tin cho Tô Dung và Mông Phường.

Lúc này, trời đất lại xảy ra biến hóa, huyễn cảnh trước mắt đang tan biến, để lộ ra dáng vẻ ban đầu!

Khi trở lại bàn cờ trên chủ phong lúc đầu, Tô Dung đang ở tại chỗ cũ hồi phục thương thế.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên cũng ở lại, chuẩn bị đợi xem Hạo Thiên có quay lại không.

Khi Hạo Thiên đặt chân lên chủ phong, mọi thứ xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Chủ phong ban đầu giờ đã là một ngọn núi hoang vu, cỏ dại xác xơ, không còn thấy bàn cờ trắng xanh và những vết kiếm ngang dọc như ô cờ lúc trước.

Mông Phường cũng từ trong nhà trúc đi ra.

Mông Phường cũng không mang được cuộn sách kia ra, bởi vì thứ tan biến đầu tiên chính là cuộn sách trong tay hắn.

Sau đó là cả tòa nhà trúc, sau khi nhà trúc biến mất, tầm mắt nhìn tới, không còn thấy linh mộc khắp nơi, dị thú thành đàn, chỉ thấy vùng

đất hoang màu đỏ và những ngọn núi hiểm trở xa xa.

Nơi đây vốn là một thung lũng không một vật, chỉ vì đạo lưu ảnh kia mà khiến người ta có thể nhìn thấy dáng vẻ ban đầu của nó.

Chương 501

Ngọc bài cũng đã khôi phục tác dụng ban đầu, các điểm chỉ vị trí đã hiện lại, có thể thấy mấy người đều đang ở gần đây.

Mông Phường và Nguyên Cực rất nhanh đã tìm đến chủ phong.

Trừ Quản Di ra, mấy người kia cuối cùng cũng đã tụ họp trong di tích.

Hạo Thiên nhìn Mông Phường vừa đáp xuống chủ phong, mở miệng hỏi một câu: "Những tu sĩ vốn ở trong nhà trúc kia sao rồi?" "Hướng tây nam có động tĩnh dị bảo xuất thế, ta tưởng là ở đó nên đều bị dẫn đi, ta nhân lúc hỗn loạn đã cùng Nguyên Cực thoát thân đến đây." ...

Hướng tây nam, Hạo Thiên cũng có cảm nhận được.

Y xa xa nhìn về hướng đó một cái rồi thu lại ánh mắt.

Tô Dung đã hồi phục phần lớn, mở miệng nói: "Ta cũng đi xem thử." Huyễn cảnh tan biến, dáng vẻ ban đầu ở cuối ráng mây đỏ cũng hiện ra.

Ráng mây đỏ chảy xuống lòng đất nay lại phun trào lên ở một góc phía tây nam, tạo thành một cái đầm sâu hình vuông.

Xung quanh đầm sâu là một tế đàn đã khuyết mất một nửa, dựng bốn cây cột đá, có một cây đã bị gãy ngang lưng, một đoạn nằm vắt ngang trên mặt đất.

Trên cột đá quấn quanh những sợi dây leo to khỏe màu xanh lục pha đen, đầu kia chìm sâu vào trong đầm, tựa như đang trói buộc thứ gì đó dưới đáy đầm.

Trên tế đàn có không ít người đang tranh đoạt những đóa Hỗn Độn

Liên Hoa trôi nổi lên từ đáy đầm sâu.

Những con Xích Tiêu Hỏa Xà từng thấy trong ráng mây đỏ giờ tụ tập thành đàn ở đây, đầu rắn lúc nhúc thò ra từ trong đầm sâu, nhìn thôi đã thấy lạnh cả người.

Mặt đất bây giờ đã trải một lớp xác của Xích Tiêu Hỏa Xà.

Các tu sĩ ở đây đều tụm năm tụm ba, một mặt đề phòng người bên cạnh, một mặt vung ra từng đạo linh lực, chém giết những con Xích Tiêu Hỏa Xà đang há miệng nuốt Hỗn Độn Liên Hoa.

Một số con Xích Tiêu Hỏa Xà có thân hình lớn hơn thì trong cơ thể có một viên hỏa đan nhỏ, cũng bị người ta lấy ra thu thập.

Một lúc sau, động tác giết Xích Tiêu Hỏa Xà của các tu sĩ dần trở nên thuần thục hơn, không còn tùy tiện đánh ra linh lực nữa.

Các đội ngũ tự chiếm một khu vực bên bờ đầm, thu hoạch hai thứ trong đó.

Trong chốc lát, lại có một sự hài hòa đến trầm mặc.

Khi mấy người Hạo Thiên xuất hiện, không ít ánh mắt đã hướng về phía họ, nhưng trong nhất thời, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một lúc sau, số lượng Xích Tiêu Hỏa Xà trồi lên đã giảm đi quá nửa, mọi người bắt đầu tranh đoạt Hỗn Độn Liên Hoa.

Chỉ là, Hạo Thiên không hề ra tay.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và Tô Dung trước đó đã thu được không ít trong ráng mây đỏ, lúc này cũng không động thủ.

Mông Phường và Nguyên Cực cũng chỉ thu thập một ít mang tính tượng trưng rồi dừng tay.

Giống như họ, cũng có vài đội ngũ không hành động.

Hạo Thiên liếc mắt một cái, Tần Tranh Phong cũng ở trong số đó, bên cạnh hắn có thêm năm người, hẳn là đồng đội.

Bên cạnh Tần Tranh Phong có một nữ tử thần sắc kiêu ngạo đang ngẩng đầu nói chuyện với hắn.

Bên phải nữ tử có ba người đi theo, y phục của mấy người họ đều thêu cùng một hoa văn, rõ ràng là một đội.

Hai đội ngũ đi rất gần nhau, chiếm một khu vực lớn nhất, xung quanh chừa ra một khoảng đất trống lớn mà không ai dám đến gần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hiển nhiên cũng thấy cảnh này, bàn tay đang cầm quạt xương siết chặt, có chút cạn lời: "Lãnh Tố của Nhạc Ninh Thành và Tần Tranh Phong mà hợp lại, phiền phức sắp tới lớn rồi đây." "Hửm?" Hạo Thiên nhìn ra được nữ tử bên cạnh Tần Tranh Phong rõ ràng không đơn giản, nhưng lại chưa từng gặp qua.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nói: "Ngươi biết Tần Tranh Phong hạng nhất vòng sơ khảo chứ?" Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thở dài một hơi: "Lãnh Tố hạng hai vòng sơ khảo.

Đội hạng nhất và hạng hai hợp lại, ngươi nói xem vấn đề có lớn không?" Hạo Thiên thản nhiên cười một tiếng, thu lại ánh mắt, không nói gì.

Dưới đáy đầm sâu có thứ gì đó, điểm này, hiển nhiên mọi người đều nhìn ra.

Khi số lượng Hỗn Độn Liên Hoa nổi lên mặt nước ngày càng ít đi, những người bên bờ đầm cuối cùng cũng chuyển ánh mắt sang đối thủ có mặt tại đây.

Một thanh trường kiếm đột nhiên đâm ra từ phía sau lưng một người đang đứng gần đầm sâu.

Dù đã luôn đề phòng, nhưng hắn không thể nào phòng được kẻ đã rình rập từ lâu đâm cho một kiếm từ sau lưng, hung hãn phá tan linh lực đang ngưng tụ, giật lấy túi trữ vật trong tay hắn rồi đẩy hắn xuống đầm sâu.

Máu tươi cuối cùng đã thức tỉnh những kẻ đang đỏ mắt vì Hỗn Độn Liên Hoa trong đầm.

Mấy tán tu gần như đồng thời đổi hướng, mỗi người dùng thủ đoạn của mình, quay đầu bỏ chạy.

Lại vài vệt máu nữa nổ tung bên bờ đầm, có mấy tán tu chạy thoát, cũng không ai đuổi theo.

Các đội ngũ đứng sát lại gần nhau hơn.

Nữ tử bên cạnh Tần Tranh Phong bước ra trước, đến gần một sợi dây leo to khỏe.

Nàng ta không để ý đến không khí căng thẳng xung quanh, truyền linh lực vào đó rồi quay đầu nhìn Tần Tranh Phong.

"Với sức của ta, không kéo lên được." Nói xong, nàng ta liếc nhìn những người khác, thấy vừa rồi trong lúc hỗn loạn có mấy người chết, liền cau mày khó chịu.

Chỉ vì mấy đóa Hỗn Độn Liên Hoa mà có người phải bỏ mạng.

"Dưới đầm có thứ gì đó, cứ kéo lên trước đã rồi nói sau." "Bỏ sức kéo đồ lên để tặng cho các ngươi sao?" Có người nghe vậy liền cười khẩy.

Bọn họ đâu có ngu, Lãnh Tố rõ ràng đã hợp tác với Tần Tranh Phong, hai đội ngũ mạnh nhất.

Đồ vật được kéo lên, ai có thể tranh giành được với hai người họ chứ?

Làm chuyện tốn sức mà không được lợi lộc gì, thà không có còn hơn.

Tần Tranh Phong và Lãnh Tố cũng chỉ có thể đứng nhìn!

"Ta có nói chuyện với ngươi à?" Lãnh Tố giơ tay, một đạo kiếm quang theo tiếng nói của nàng ta phóng về phía người vừa mở miệng.

Người kia sắc mặt khó coi lùi về sau, dùng toàn lực chặn lại kiếm thế của Lãnh Tố, sắc mặt hơi biến đổi.

Hạng hai vòng sơ khảo quả nhiên không dễ chọc!

"Hạo Thiên." Lãnh Tố nhìn thẳng về phía Hạo Thiên, liếc qua Hạo Nguyệt Thiên Thần bên cạnh y, "Có bằng lòng cùng ta ra tay không?

Hay định cứ đứng bên bờ đầm nhìn như vậy?" ...

Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi, nhìn vào đầm sâu, thần thức chìm xuống, mơ hồ có thể thấy trong ngọn lửa đỏ, có bốn sợi dây leo đang kéo một cỗ quan tài đá chìm dưới đáy đầm.

Chất liệu của quan tài đá lại được điêu khắc từ Hỗn Độn Thạch, loại đá sinh ra Hỗn Độn Liên Hoa!

Hỗn Độn Liên Hoa vạn năm khó gặp, một cánh hoa có thể giúp dị thú tăng mười vạn thần văn.

Chương 502

Một khối Hỗn Độn Thạch nhỏ bé đặt ở bên ngoài cũng đủ khiến người ta tranh giành sứt đầu mẻ trán, huống hồ là một cỗ quan tài đá lớn như vậy.

Trước đó không thu hoạch được gì trong di tích, chỉ cần mang cỗ quan tài đá này ra khỏi đây cũng có thể vững vàng nằm trong top mười của vòng khảo hạch thứ hai.

Cũng khó trách Tần Tranh Phong và Lãnh Tố động lòng hợp tác, thậm chí còn lên tiếng lôi kéo y, mơ hồ có ý định bao trọn cỗ quan tài đá này.

Quả thực là một sự cám dỗ cực lớn.

Không đợi Hạo Thiên mở miệng, trong đám người đã có người biết ý đồ của Lãnh Tố, một nam tử trung niên tự mình bước ra.

"Hay là ta cũng góp một phần sức?

Thứ dưới đầm sâu, không cần chia đều, ta được một phần là được chứ?" Mông Phường có mấy phần kinh ngạc liếc nhìn nam tử trung niên kia vài lần, thấp giọng nói một câu: "Tuổi tác..." "Không luận tuổi tác, đúng là cảnh giới dưới Chủ Thần." Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh tiếp lời.

Lãnh Tố lại không thèm để ý đến nam tử trung niên kia, vẫn nhìn về phía Hạo Thiên, nhíu mày rồi nói: "Hạo Thiên, ta và Tần Tranh Phong hai người, ngươi và Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng hai người, vừa đủ để kéo thứ đó lên, đã suy nghĩ xong chưa?" "Không cần." Hạo Thiên cười từ chối, "Một mình ta cũng được." "Hít!" Xung quanh truyền đến một trận hít khí lạnh.

Ở bên cạnh, một nam tử mặc áo bào hai màu đen trắng, đeo một thanh trường đao rộng và dày, một mình đi đến bên cạnh Hạo Thiên, nhìn về phía đầm sâu, thẳng thắn nói: "Ta có thể giúp ngươi." "Cổ Mông của Cổ Huyền Tông?" Trong đám người có người nhận ra nam tử kia.

Vạn Kiếp Thành có ba tông phái, Thịnh Kinh Môn có tông chủ là đồng đội hiện tại của Hạo Thiên - Tô Dung.

Nhưng chuyện đội ngũ của Thịnh Kinh Môn vừa tiến vào huyễn cảnh vòng sơ khảo đã bị Hạo Thiên loại bỏ, mọi người đều biết.

Thiên Hành Tông thảm nhất, sắp rời khỏi huyễn cảnh thì bị Hạo Thiên loại trực tiếp bốn người, người còn lại sợ rằng cũng không còn hy vọng.

Cuối cùng là Cổ Huyền Tông, may mắn không ở cùng một huyễn cảnh với Hạo Thiên, nếu không vị Thiếu thành chủ này không chừng đã có thể loại bỏ toàn bộ mấy đội ngũ mạnh nhất của Vạn Kiếp Thành ngay trong giai đoạn đầu của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Bây giờ, quan môn đệ tử của tông chủ Cổ Huyền Tông lại bước ra đứng bên cạnh Hạo Thiên...

Hạo Thiên cũng có mấy phần kinh ngạc nhìn Cổ Mông một cái.

Y không quên, lúc mới vào di tích, Cổ Mông là bạn tốt của Lục Vân.

Chỉ là đã bị Lục Vân lợi dụng một phen.

Sau khi vào di tích, Cổ Mông đã tự mình rời đi, bây giờ xuất hiện lại muốn giúp y?

Sắc mặt của Lãnh Tố ở phía đối diện hơi khó coi.

Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần, cộng thêm Cổ Mông, Tô Dung cũng miễn cưỡng tính là một, còn có mấy đồng đội khác của Hạo Thiên, người tên Nguyên Cực?

Cũng là cảnh giới Thượng Vị Thần đỉnh phong.

Không cần hợp tác với nàng ta, Hạo Thiên không chừng thật sự có thể tự mình kéo cỗ quan tài đá dưới đầm lên.

Chỉ là, Hạo Thiên coi nàng ta như không tồn tại sao?

Nén cơn tức giận, Lãnh Tố liếc nhìn Tần Tranh Phong bên cạnh, thấp giọng nói: "Hai đội chúng ta cũng có thể gom được bốn người như vậy, hà cớ gì phải lôi kéo Hạo Thiên, nhưng người ta căn bản không nể tình!" Hạo Thiên, một phiền phức đột nhiên xuất hiện, nên trừ khử đi để diệt trừ hậu họa!

Tần Tranh Phong xua tay, ánh mắt lạnh lùng: "Vậy cứ để hắn ra tay, tốn công tốn sức giúp chúng ta lấy đồ lên đi." Lãnh Tố khẽ nhướng mày, hiểu được ý của Tần Tranh Phong.

Họ định đợi Hạo Thiên kéo cỗ quan tài lên rồi mới ra tay cướp đoạt.

Nghĩ vậy, Lãnh Tố cũng yên tĩnh lại, hai đội người quả thực cứ thế nhìn Hạo Thiên động thủ.

"Sư phụ." Tô Dung cảm thấy Hạo Thiên không thể nào không nhận ra ý đồ của Tần Tranh Phong và Lãnh Tố, nhưng vẫn lo lắng nhíu mày.

"Không cần ra tay, ở trên đó canh chừng những người khác." Hạo Thiên nói một câu, cầm Ngọc Hoàng Kiếm, trực tiếp nhảy xuống đầm sâu.

Tô Dung giật mình vì hành động của Hạo Thiên, vô thức đi theo vài bước, nhưng nghe lời y nên đã ở lại bên bờ đầm, ánh mắt lại dõi

theo bóng dáng y.

Trong đầm sâu, có mấy con Xích Tiêu Hỏa Xà thò đầu ra há miệng quấn về phía Hạo Thiên, nhưng đã bị kiếm quang vô thanh của y chém nát.

Mãi đến khi y đến trước cỗ quan tài đá, những người trên bờ cũng đã thấy cảnh này, thấy Hạo Thiên từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Ánh sáng lóe lên, Hạo Thiên trực tiếp thu nắp quan tài bằng Hỗn Độn Thạch vào.

Tầm mắt của tất cả mọi người bây giờ không còn ở trên quan tài đá nữa, mà dán chặt vào thứ bên trong.

Đó là một bộ long cốt của Thần Đế!

Ánh mắt của tất cả mọi người vào lúc này đều trở nên nóng rực.

Nếu chỉ là một cỗ quan tài đá làm từ Hỗn Độn Thạch, có lẽ họ sẽ do dự buông tay giữa sống và chết, nhưng đây là long cốt của Thần Đế...

Tần Tranh Phong ra tay trước, lao vào đầm sâu, nhưng lại bị một chiếc quạt xương màu trắng trăng đánh bay ngược trở lại.

Bóng dáng hồng y bay đến, Hạo Nguyệt Thiên Thần trực tiếp nghênh chiến Tần Tranh Phong, đồng thời truyền âm cho Hạo Thiên một câu.

"Muốn lấy thì mau lấy đồ rồi đi!" Hạo Nguyệt Thiên Thần không muốn vì một cỗ quan tài và một bộ long cốt mà vĩnh viễn ở lại nơi này.

Phải biết rằng, không chỉ có Tần Tranh Phong và Lãnh Tố khó đối phó, mà cảnh giới của đồng đội hai người họ cũng không hề thấp! ...

Điều khiến Hạo Nguyệt Thiên Thần bất ngờ là, Cổ Mông đã bước

ra, không chút do dự đứng bên cạnh họ, chặn lại hai vị cao thủ cảnh giới Thượng Vị Thần của Tần Tranh Phong.

Đội ngũ của hắn không rời đi, nhưng cũng không ra tay, chỉ đứng quan sát.

Họ định đợi Tần Tranh Phong và bên kia lưỡng bại câu thương rồi mới ra tay cướp đoạt!

Dưới đầm sâu, Hạo Thiên nhìn bộ long cốt của Thần Đế trước mặt, lại cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc trên đó.

Bộ long cốt Thần Đế này chính là thi hài của lão giả truyền thừa cho y trong nhà trúc lúc trước.

"Ai." Hạo Thiên khẽ thở dài một tiếng.

Dưới ánh mắt của mọi người, trên tay Hạo Thiên bùng lên một ngọn lửa màu trắng xám.

Dưới làn nước đỏ, ngọn lửa không hề tắt mà ngược lại càng mạnh mẽ hơn, khí tức tịch diệt trên đó khiến người ta kinh hãi.

"Hắn muốn hủy long cốt!" Lãnh Tố mắt tinh nhìn thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại, lập tức đánh bay Tô Dung trước mặt, lao về phía đầm sâu.

Chỉ là, Hạo Thiên đã ở trước quan tài đá, động tác của Lãnh Tố có nhanh đến đâu cũng không bằng y nhẹ nhàng ném ngọn lửa dung hợp trong tay ra.

Ánh lửa trong nháy mắt bao trùm toàn bộ long cốt, Hạo Thiên thuận thế dẫn dắt, thu quan tài đá vào trong túi.

Quay người, y lại tránh được một chưởng của Lãnh Tố, ngược lại còn kéo một cái, ném nàng ta về phía vị trí của long cốt, rồi xoay

người phá nước mà ra.

Thấy Hạo Thiên đi ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, búng quạt xương vung ra một đòn công kích, đẩy thanh trường xà loan thích của Tần Tranh Phong về đường cũ, rồi xoay người đáp xuống bên cạnh Hạo Thiên.

Dưới đầm sâu phát ra một tiếng chấn động cực lớn, nước đỏ bị khuấy động cuồn cuộn, giống như nham thạch phun trào, buộc những người bên bờ đầm phải lùi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lãnh Tố từ trong đầm sâu nhảy ra, chỉ là bộ dạng bây giờ của nàng ta thực sự có chút thảm hại.

Chương 503

Y phục bị thiêu cháy một mảng lớn, vừa đáp xuống đất đã loạng choạng, sắc mặt khó coi lau đi vết máu ở khóe môi, giận dữ nhìn Hạo Thiên: "Ngươi tìm chết!" Nước đỏ trong đầm sâu, ngay cả tu sĩ cảnh giới Thượng Vị Thần cũng không thể ở trong đó lâu, nếu không đâu cần đợi Hạo Thiên xuống nước, họ đã sớm nhảy xuống vớt quan tài đá lên rồi.

Ngược lại, Hạo Thiên thân mang Thần hỏa, có thể bao bọc cơ thể, tránh được nước đỏ mà đi xuống.

Nàng ta vốn định cướp lấy bộ long cốt đó, nhưng Hạo Thiên đã giở trò trên đó, ngược lại còn khiến nàng ta bị trọng thương!

Long cốt cũng đã bị thiêu thành tro bụi, nếu không thu tay đủ nhanh, không chừng nàng ta thật sự đã bị uy thế dưới nước đầm giữ lại vĩnh viễn.

Đồng đội của Lãnh Tố cũng vây quanh bên cạnh, đối đầu với Hạo Thiên.

Ngay lúc này, những người vốn tụ tập bên bờ đầm, từng tốp hai ba người bắt đầu rút lui, liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Chậc, đó là long cốt của Thần Đế, nói hủy là hủy, thật là phung phí của trời!

Vừa rồi, người của hai đội Tần Tranh Phong và Lãnh Tố ra tay, họ nhìn rất rõ, trong mười người có đến bảy vị cường giả cảnh giới Thượng Vị Thần trung hậu kỳ, ai dám cướp đồ từ tay họ?

Trong di tích còn nhiều nơi chưa khám phá, long cốt Thần Đế đã hủy, một cỗ quan tài đá bằng Hỗn Độn Thạch không đáng để họ nối

gót nhau đi nộp mạng!

Lãnh Tố đang định ra tay thì bị Tần Tranh Phong ngăn lại.

Tần Tranh Phong nhìn Hạo Thiên, khẽ cụp mắt xuống, mở miệng nói: "Hạo Thiên, ta và Lãnh Tố Thiên Thần đông người, chiếm ưu thế.

Hay là chúng ta công bằng một chút, ta và ngươi cược đấu một trận được không?" "Cược đấu?" Hạo Thiên nhếch môi, một chút cũng không lo lắng cho tình cảnh của mình.

"Đúng vậy." Trong tay Tần Tranh Phong xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật màu đen, "Tiền cược chính là những gì hai chúng ta thu được trong di tích.

Ta để ngươi rời đi, ngươi có dám thử không?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nghe vậy, khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Công bằng?

Hạo Thiên vừa mới có được quan tài đá Hỗn Độn, ngươi lấy gì ra được?" Lãnh Tố mặt mày âm trầm, nhưng bị Tần Tranh Phong đè nén.

Nàng ta chỉ có thể nhìn Tần Tranh Phong vung tay, từ trong nhẫn lấy ra ba cuộn da thú.

"Đây là bản đồ tàn của di tích.

Sau khi ta ghép lại, lại khổ sở tìm không ra mảnh cuối cùng.

Nếu tìm đủ, có lẽ có thể nhận được truyền thừa thật sự của di tích." Tần Tranh Phong lộ ra một nụ cười, không nhanh không chậm mở miệng, "Như vậy, có công bằng không?" "Được thôi." Hạo Thiên thuận miệng đồng ý.

Hai người lập xuống Thiên đạo chi thệ.

Lãnh Tố thấy lời thề đã lập, nghiến răng nhưng không thể không lùi bước.

"Hạo Thiên." Tần Tranh Phong tay cầm trường xà song thích, từ

từ lắc đầu với Hạo Thiên, thở dài nói: "Ngươi có biết, ta từng là thủ đồ của thành chủ Vạn Kiếp Thành.

Nếu ngươi bái Đằng lão làm thầy, ta phải gọi ngươi một tiếng sư huynh.

Bây giờ ngươi là Thiếu thành chủ, cũng không khác gì con trai của Đằng lão.

Nếu không cần thiết, ta thật sự không muốn là địch với ngươi." "Ồ?" Hạo Thiên nhướng mày, không ngờ lại có mối duyên nợ này.

Chỉ là...

"Đằng lão chưa từng nói với ta chuyện này, cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện cũng không phải là nơi để khiêm nhường." Tần Tranh Phong cười cười: "Ta sớm đã bị trục xuất khỏi sư môn, thành chủ Vạn Kiếp Thành tự nhiên sẽ không nói với ngươi." Trong lúc nói chuyện, Tần Tranh Phong đột nhiên ra tay.

Hạo Thiên đã sớm có phòng bị, tự nhiên dẫn động Ngọc Hoàng Kiếm nghênh đón.

"Sư huynh đệ một trận, ngươi đỡ được một chiêu dương danh của ta, ngươi sẽ thắng." Tần Tranh Phong lại tỏ ra phong thái đại độ, song thích trong tay hợp hai làm một, lao về phía Hạo Thiên. ...

Hạo Thiên khẽ nheo mắt, nhìn vô số lưỡi dao ánh sáng chém tới, cánh tay dần hiện ra những vết thương nhỏ dày đặc, máu rỉ ra.

Thân hình Tần Tranh Phong quỷ dị, một đạo kiếm quyết của Hạo Thiên đã bị hắn né tránh.

Chỉ là, những vết thương trên người Hạo Thiên tuy nhiều nhưng đều là vết thương nhỏ mà thôi.

Song thích trong tay Tần Tranh Phong hợp nhất rồi rời tay bay ra,

trong những lưỡi dao ánh sáng dày đặc, với thế không thể ngăn cản, áp sát trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên lật một chưởng, đối đầu với song thích.

Song thích bị Hạo Thiên dùng sức chặn lại.

Tần Tranh Phong cũng không ngạc nhiên, dẫn động thần khí định đè xuống, nhưng lại bất ngờ phát hiện không thể động đậy được nữa, thần khí đã bị Hạo Thiên trấn áp tại chỗ.

Lúc này, Tần Tranh Phong cuối cùng cũng lộ ra một tia âm trầm.

Chỉ là, trước đó đã nói, chỉ cần Hạo Thiên đỡ được một chiêu, hắn sẽ thua.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Tranh Phong dừng tay, chiếc nhẫn ngọc đen chứa bản đồ tàn của di tích ném về phía Hạo Thiên: "Ngươi thắng rồi." Hạo Thiên giơ tay nhận lấy chiếc nhẫn, nhìn Tần Tranh Phong thu hồi trường xà song thích, vẫy tay với mấy đồng đội, rồi trực tiếp rời đi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn bóng dáng Tần Tranh Phong, khó hiểu nhíu mày: "Tần Tranh Phong chẳng lẽ thật sự nể tình Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành?

Vì duyên cớ của Đẳng lão..." Hạo Thiên lắc đầu.

Tần Tranh Phong cố ý đem bản đồ tàn của di tích tặng vào tay y, có thể nói là dụng tâm lương khổ, sợ mình thật sự thua, thậm chí còn nói ra lời giao ước một chiêu.

Còn về nguyên nhân, Hạo Thiên đại khái cũng biết vài phần.

Bởi vì mảnh bản đồ tàn cuối cùng đang ở trong tay Quản Di, Tần Tranh Phong không tìm được Quản Di, cũng không tìm được mảnh cuối cùng, nên dứt khoát ném cả mấy mảnh cho y.

Tần Tranh Phong đi rồi, Lãnh Tố lại không đi theo, nàng ta bước ra, nói với Hạo Thiên: "Cược ước tương đồng, Hạo Thiên, ngươi có dám cùng ta một trận không?" Lãnh Tố vẫn luôn tin tưởng Tần Tranh Phong, chỉ là lần này, Tần Tranh Phong thật sự không biết đang làm gì!

Nàng ta cũng có một phần công trong việc thu thập bản đồ tàn của di tích, Tần Tranh Phong lại cứ thế giao đồ vật ra ngoài, thậm chí không hỏi ý kiến nàng ta.

Nàng ta tự nhiên sẽ không trở mặt với Tần Tranh Phong, chỉ là, nàng ta cũng phải dùng cách của mình để lấy lại đồ.

Chỉ là, đối diện với ánh mắt của Lãnh Tố, Hạo Thiên lại lắc đầu.

"Ngươi lấy gì cược với ta?" Lãnh Tố chưa kịp nói, Hạo Thiên đã nói tiếp một câu: "Trong tay ta bây giờ có quan tài đá Hỗn Độn và ba mảnh bản đồ tàn của di tích, những thứ trong tay ngươi cộng lại có đáng giá bằng hai thứ này không?" "Ngươi!" Sắc mặt Lãnh Tố đột nhiên khó coi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh cười khẩy một tiếng: "Ngay cả Tần Tranh Phong cũng chịu thua dưới tay Hạo Thiên, chẳng lẽ ngươi cảm thấy mình vượt qua được Tần Tranh Phong sao?

Nếu thật sự muốn đánh, ta có thể đánh với ngươi một trận, Lãnh Tố Thiên Thần có dám nhận không?" Tần Tranh Phong đi rồi, sau lưng Lãnh Tố chỉ còn ba người.

Bên cạnh Hạo Thiên, Cổ Mông chưa rời đi, có đến bốn vị Thượng Vị Thần.

Thần khí trong tay Lãnh Tố chỉ có cửu phẩm, cùng là Thượng Vị Thần, thực lực của nàng ta so với Hạo Nguyệt Thiên Thần kém hơn một chút.

Điểm này, Lãnh Tố bình tĩnh lại, liếc nhìn mấy người một cái, tức quá hóa cười: "Đợi các ngươi có thể sống sót đến vòng quyết đấu, rồi hẵng nói chuyện với ta." Nhìn bóng dáng Lãnh Tố rời đi, quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần mở ra, thở dài một hơi: "Ở lại chỉ để nói một câu cay độc." "Đi tìm Quản Di đi." Hạo Thiên lúc này ghép ba mảnh bản đồ lại, đã hoàn toàn hiểu được ý của Tần Tranh Phong.

"Thứ mà bản đồ chỉ dẫn là chìa khóa mở kho báu của di tích." Kho báu của di tích cũng chính là truyền thừa của di tích, nhưng có được hay không, hoàn toàn dựa vào việc có thể lấy được gì từ trong đó.

Kho báu mở ra, bản đồ di tích làm chìa khóa cũng không còn tác dụng.

Chương 504

Hạo Thiên tự nhiên có thể chọn không mở, nhưng như vậy y cũng không thể vào kho báu.

Tô Dung như có điều suy nghĩ nhìn Hạo Thiên: "Vậy kho báu của di tích, chúng ta có mở không?" Chẳng lẽ phải thuận theo ý của Tần Tranh Phong?

Nhìn thấu cách làm của Tần Tranh Phong, Hạo Thiên thản nhiên nói: "Chuyện hại người không lợi mình, ta tự nhiên sẽ không làm." Hạo Thiên nhìn về phía Cổ Mông vẫn còn ở bên cạnh, người sau nhìn y một cái, nghe được lời của y, hơi do dự một thoáng, nhưng rồi quay đầu rời đi.

Đứng bên cạnh Hạo Thiên, chẳng qua là vì Cổ Mông nhớ ơn Hạo Thiên đã chỉ đường, giúp hắn có thể từ nơi không biết nào đó thoát khỏi khốn cảnh mà tiến vào di tích.

Nhưng Cổ Mông lại không thèm chiếm cái lợi từ chìa khóa di tích này.

Trong chủ điện của di tích, lúc này vẫn còn rải rác không ít người, chỉ là sau khi nhìn thấy đội ngũ của Hạo Thiên, động tác của họ lại nhất trí một cách kỳ lạ, đó là tránh đi.

Mấy người cũng không trì hoãn.

Đại điện nơi Quản Di ở chỉ là sau khi đi vào sẽ gặp phải cấm chế, không thể ra ngoài, chứ không cản trở người ta tiến vào.

Sau khi Hạo Thiên dùng ngọc bài liên lạc được với Quản Di, cả đội cuối cùng đã hoàn toàn hội ngộ trong di tích.

Mảnh bản đồ tàn cuối cùng được ghép thành một tấm bản đồ hoàn

chỉnh, một cánh cửa thông đến kho báu của di tích trong đại điện cuối cùng cũng mở ra vào lúc này.

Động tĩnh khi kho báu của di tích mở ra không hề nhỏ, có người nghe thấy động tĩnh liền hướng về phía này.

"Đi." Hạo Thiên trực tiếp dẫn mấy người đi vào trong đó. ...

Sau khi vào kho báu, Hạo Thiên liếc nhìn mấy người bên cạnh, may là lần này, di tích không tách họ ra.

Sáu người đông đủ.

Trong đại điện tối tăm, nguồn sáng không biết từ đâu tới, miễn cưỡng chiếu sáng nơi này.

Trong đại điện ngoài mấy cây cột ra thì không có gì cả, có sáu bảy con đường, không biết dẫn đến đâu.

"Ủa?" Tô Dung khẽ kêu lên một tiếng.

Có một cái ngọc giản màu xanh lam bay thẳng tới, sắp lướt qua mắt nàng thì bị nàng giơ tay tóm lấy, nắm trong tay.

Trên ngọc giản có một đạo cấm chế không mạnh, Tô Dung nắm trong tay truyền linh lực vào, cấm chế liền vỡ tan.

Tô Dung dò xét một lúc rồi ngẩng đầu, nói với Hạo Thiên: "Là một đạo công pháp linh quyết, phẩm giai không cao." Mấy người tản ra đi lại trong đại điện, không lâu sau, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng có thu hoạch.

Một tia sáng tím bị hắn đã sớm chuẩn bị giơ tay bắt lấy.

Đó là một cái ngọc giản màu tím tương tự như cái trong tay Tô Dung, chỉ là lần này thời gian phá vỡ ngọc giản hơi lâu hơn một chút.

"Một cây Quy Nguyên Linh Thảo!" Hạo Nguyệt Thiên Thần có mấy phần kinh ngạc.

Bảo vật ở nơi này lại giống như từ trên trời rơi xuống, ai nhặt được là của người đó?

Hạo Thiên nhìn mấy con đường kia, một lát sau nói: "Cứ phân tán ra tiến vào kho báu đi, nếu đi không xa, gặp phiền phức thì lui về đại điện này.

Nếu đều đã đi xa rồi thì tìm lối ra khác của kho báu mà đi ra." "Được." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn hướng bay của ngọc giản trong tay, sớm đã có ý này, nhưng lại do dự, nhìn về phía Hạo Thiên, "Ngươi đi đường nào?" Đi cùng một đường, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đã thấy được vận khí của Hạo Thiên, nếu trong sáu bảy con đường chỉ có một con đường thu hoạch lớn nhất, hắn tin chắc đó sẽ là con đường Hạo Thiên chọn.

"Ta đi trước một bước." Mông Phường tùy tiện chọn con đường gần nhất đi vào.

Kho báu của di tích đã mở, không chỉ họ có thể tiến vào, chẳng mấy chốc sẽ có người khác đến, ở lại đây không an toàn.

Hơn nữa, nhanh hơn một bước, thu hoạch cũng sẽ lớn nhất.

Hạo Thiên thuận miệng nói: "Không biết sau những con đường này thế nào, tốt nhất mỗi người đi một đường.

Nếu ngươi tin ta, ta giúp ngươi chọn một con đường." Nói rồi, Hạo Thiên tiện tay chỉ cho Hạo Nguyệt Thiên Thần một con đường.

Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, đi vào trong đó.

Tô Dung không cần Hạo Thiên giúp chọn, tìm một mục tiêu, gật đầu với Hạo Thiên rồi tiến vào.

Trong đại điện còn lại Hạo Thiên, Quản Di và Nguyên Cực ba người.

“Thiếu thành chủ, ta sợ không thể đi một mình, ta và Nguyên Cực đi cùng nhau.” Trong đại điện trống rỗng, giọng nói của Quản Di vang lên.

Nàng chỉ có cảnh giới Trung Vị Thần, trong di tích tùy tiện đụng phải một người chỉ có nước chạy, nếu gặp phải mấy người, chắc chắn sẽ chết, chạy cũng không cần chạy nữa.

Hạo Thiên cười cười, thản nhiên hỏi một câu: “Ở lại trong chủ điện của di tích lâu như vậy, cô có tìm được thứ mình muốn tìm không?” Tô Dung đi cuối cùng cũng đã đi xa, chỉ còn ba người trong đại điện, tiếng bước chân rất chậm cũng trở nên đặc biệt rõ ràng, huống hồ là tiếng nói chuyện.

Quản Di nhìn Hạo Thiên, gương mặt bị cát xám che khuất không rõ thần sắc, nói: “Ta vẫn luôn bị nhốt trong điện, Thiếu thành chủ đang nói gì vậy?” Hạo Thiên liếc nhìn Quản Di một cái, tùy ý gật đầu: “Chọn một con đường đi trước đi.” Quản Di gật đầu với Hạo Thiên, rồi cùng Nguyên Cực nhanh chóng biến mất.

Hạo Thiên thu lại ánh mắt, y không thấy ác ý trên người Quản Di, chỉ là người sau tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện nhưng chí không ở cạnh tranh, mà có mục đích khác.

Chỉ là mục đích đó không nhắm vào y, Hạo Thiên cũng không muốn quản nhiều, chỉ có chút kỳ quái mà thôi.

Nhưng Quản Di hiển nhiên không muốn tiết lộ, y cũng không hỏi nữa.

Hạo Thiên không đợi bao lâu, trận pháp truyền tống trước cửa kho báu phát ra ánh sáng, một bóng người tiến vào, chính là Tần Tranh Phong!

Tần Tranh Phong trong khoảnh khắc nhìn thấy Hạo Thiên, không

khỏi trợn to hai mắt, phản ứng nhanh chóng, vô thức dẫn động linh lực, sau lưng từng đạo thần văn bốc lên, uy thế ngút trời, một chưởng đánh về phía Hạo Thiên.

Đây mới là thực lực thật sự của Tần Tranh Phong.

Trong trận đấu bên bờ đầm sâu, Tần Tranh Phong thậm chí còn chưa phát huy được một phần mười thực lực, là cố ý thua cho y.

Ánh mắt Hạo Thiên tối sầm lại.

"Cạch." Uy thế phát ra từ tay Tần Tranh Phong đối đầu với một chỉ quyết đã sớm chuẩn bị của Hạo Thiên.

Trong khoảnh khắc, dường như ngay cả trận pháp truyền tống dưới chân Tần Tranh Phong cũng rung lên, phát ra một tiếng nứt vỡ.

"Hạo Thiên!" Tần Tranh Phong nổi giận, "Ngươi tiến vào kho báu trước chưa đủ, còn muốn hủy cả trận pháp truyền tống sao?" "Cửa vào kho báu không chỉ có một nơi này, ta chỉ là không muốn ngăn cản đội của ngươi lén lút đi theo sau ta mà thôi." Nhìn Tần Tranh Phong bị dòng linh lực hỗn loạn của trận pháp truyền tống bị hủy kẹt lại, Hạo Thiên cười cười.

Nếu Tần Tranh Phong vận khí tốt một chút, không chừng có thể thuận lợi ra khỏi trận pháp truyền tống.

Nếu vận khí không tốt, không chừng sẽ bị trận pháp truyền tống hỏng hóc dịch chuyển đến một góc nào đó của di tích.

Chỉ là những người sau lưng hắn, không cần phải qua cửa thông đạo mà vào kho báu nữa rồi.

Mục đích đã đạt được, Hạo Thiên cũng không để ý đến ánh mắt như muốn giết người của Tần Tranh Phong, chọn một con đường không có ai vào, rút người rời khỏi đại điện, đầu cũng không ngoảnh lại. ...

Ngọc Hoàng Kiếm dẫn đường bên cạnh, chiếu sáng lối đi tối đen.

Hạo Thiên đi một quãng đường dài, nhưng vẫn là một màn đêm không có điểm cuối.

Chương 505

Hạo Thiên thở dài một hơi: "Vận khí của ta xem ra cũng không tốt lắm..." Suốt quãng đường, đừng nói đến ngọc giản màu tím mà Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy được lúc trước, ngay cả bóng dáng của một cái ngọc giản y cũng không thấy.

Trên ngọc bài có mấy tin nhắn truyền đến, Tô Dung bọn họ đều đã có thu hoạch.

Hạo Thiên tâm tình lại bình tĩnh, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một điểm sáng, Hạo Thiên tăng tốc độ tiến về phía đó.

Trong chốc lát, trước mắt sáng bừng lên, cũng dần dần xuất hiện tiếng người.

Thấy một tia sáng vàng lao về phía mình, y vội vàng đưa tay ra bắt lấy.

Bị Hạo Thiên nắm trong tay, đạo ngọc giản lại không ngừng giãy giụa.

Khác với những ngọc giản mà Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần có được chỉ có một đạo cấm chế, trên đạo ngọc giản màu vàng mà Hạo Thiên bắt được lại có một đạo ấn ký cường đại.

Giơ tay lên xóa một cái, ấn ký bị phá trừ, một trang đan phương viết trên giấy vàng mới rơi vào tay y.

"Hửm, Thập phẩm đan phương?" Hạo Thiên nghe Tô Dung nói, đan đạo của Thần Giới đã sa sút, đan phương được phân từ nhất đến cửu phẩm, thập phẩm đan dược đa phần xuất hiện trong di tích, thập phẩm đan phương được xếp vào hàng Thiên giai, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Trong ngọc giản không chỉ có một tờ đan phương, mà còn có vô số linh dược lơ lửng bên cạnh ngọc giản, nhìn qua vô cùng tráng lệ.

Một bộ dược liệu đầy đủ để luyện chế đan dược trên đan phương!

Hạo Thiên vung tay, thu hết đan phương và dược liệu.

Mấy người kia cũng đang đuổi theo ngọc giản màu vàng, xông đến trước mặt y.

"Đạo ngọc giản đó là bọn ta phát hiện trước!" Đội sáu người đang đuổi theo, trong đó có hai luồng khí tức Thượng Vị Thần, vô cùng mạnh mẽ.

Hầu như không nói nhiều, mấy đạo công kích đã nhanh như chớp lao về phía Hạo Thiên!

Hạo Thiên không lùi, dẫn động Ngọc Hoàng Kiếm, một chiêu chấn vỡ mấy đạo công kích trước mắt, tiến lên một bước.

Nhìn Hạo Thiên bước ra, mấy người kia liếc nhìn, lại kinh ngạc lên tiếng: "Hạo Thiên?!" "..." Hạo Thiên ngẩn ra, cười cười sờ sờ chóp mũi.

Đội sáu người này lại có ý định lùi bước?

Hạo Thiên nhướng mày, lên tiếng nói: "Đợi đã." Người dẫn đầu quay lại, cảnh giác nhìn y, một lát sau, vô thức che lấy túi gấm bên hông.

"Ngọc giản màu vàng đã rơi vào tay ngươi, ngươi định thế nào?" Nếu Hạo Thiên có ý định giết người cướp của...

Hạo Thiên không hề có ý định ra tay cướp đoạt, mở miệng hỏi: "Ta chỉ hỏi, ta ở trong di tích nổi danh như vậy rồi sao?" Có thể một mình khiến hai vị Thượng Vị Thần phải nhượng bộ, từ khi nào y có

mặt mũi lớn như vậy?

“Ai mà không biết đội của Thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành là 'tiểu đội thần khí' chứ?” Người đó dừng lại một chút, rồi nói thẳng: “Ta không tham gia vào việc tìm phiền phức cho tiểu đội thần khí, nhưng biết Tần Tranh Phong hạng nhất vòng sơ khảo đã bại dưới tay ngươi.” Nếu trước khi vào di tích, đội của Tần Tranh Phong đại diện cho thực lực tổng thể mạnh nhất, thì đội của Hạo Thiên đại diện cho giá trị cao nhất!

Bốn thanh siêu thập phẩm thần khí!

Nhưng trận chiến ở sâu trong ráng mây đỏ, có người đã nhìn thấy từ xa và truyền tin tức ra ngoài.

Họ không thấy được những khúc mắc trong đó, càng không biết Tần Tranh Phong cố ý thua Hạo Thiên, chỉ biết, thực lực của Hạo Thiên còn mạnh hơn Tần Tranh Phong, lại sở hữu siêu thập phẩm thần khí.

Một tồn tại như vậy, dù đội của họ có hai vị Thượng Vị Thần, chỉ nhìn Hạo Thiên một mình, họ cũng không dám dễ dàng đi tìm phiền phức.

Nếu thật sự giết được Hạo Thiên, cướp được chí bảo trên người y, đội của họ có thể còn lại mấy người?

Cuối cùng đồ vật không rơi vào tay mấy đội mạnh kia, sẽ khiến họ đi đến diệt vong.

Vậy thà rằng, để mấy đội mạnh kia tàn sát lẫn nhau một phen, họ mới có cơ hội ngóc đầu lên.

Hạo Thiên và Tần Tranh Phong đã kết thù, cũng không sợ không đánh nhau.

Dù sao đây cũng là vòng khảo hạch quyết đấu.

Chỉ là một đạo ngọc giản màu vàng, một đan phương có giá mà không có thị trường.

Có thời gian đối đầu với Hạo Thiên, không bằng tiếp tục khám phá trong kho báu một phen. ...

Thấy Hạo Thiên không nói, vị Thượng Vị Thần dẫn đầu làm một thủ thế, dẫn đội ngũ từ phía bên kia đại điện, dưới mí mắt Hạo Thiên từ từ lui ra ngoài.

"Ta vào di tích không lâu, chỉ được hơn một trăm đạo ngọc giản màu xanh và ba đạo ngọc giản màu tím, chắc Thiếu thành chủ cũng không coi trọng.

Ta không muốn tranh đấu với Thiếu thành chủ, mong ngài tha cho ta một mạng." Hạo Thiên: "..." Nói thật, y coi trọng đấy.

Nói ra có thể không ai tin, nhưng y là người đầu tiên vào kho báu của di tích, trong tay lại chỉ có đạo ngọc giản màu vàng vừa rồi.

Thở dài một hơi, Hạo Thiên cũng không ngăn cản, để đội ngũ đó rời đi.

Trước khi đội ngũ đó rời đi, họ do dự một chút, có lẽ là hảo tâm, chỉ cho Hạo Thiên một hướng: "Nếu Thiếu thành chủ muốn rời di tích, cứ đi thẳng về phía trước là có thể thấy trận pháp truyền tống ở lối ra." Hạo Thiên nói một tiếng cảm ơn, đi theo hướng của mấy người kia.

Trên đường vẫn không thu hoạch được gì, mãi đến khi thấy được lối ra di tích của đội ngũ đó.

Nơi đây cũng là một đại điện, trong đại điện lại có không ít người.

Thấy cửa mở, lại có người bước vào.

Hai ba mươi ánh mắt đều rơi trên người Hạo Thiên. ...

Đứng trước mặt Hạo Thiên là một cô bé, trông chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, thân hình gầy gò, lại kéo lê một thanh trường kiếm cổ xưa cắm trên đất, chuôi kiếm có thể chạm đến ngực nàng.

Có thể thấy thanh trường kiếm này là đồ thu được trong di tích, một thanh thất phẩm thần khí.

Nàng cầm thanh trường kiếm đứng bên cửa, mũi kiếm hơi nhấc khỏi mặt đất, thấy Hạo Thiên liền ngẩn ra: "Hạo Thiên?" "Ừm." Hạo Thiên gật đầu, thản nhiên liếc nhìn một cái, mang theo chút ý cười.

Thực lực của cô bé không thấp, cảnh giới vừa mới tấn thăng Thượng Vị Thần không lâu.

Sau lưng nàng có bốn người theo sát, mơ hồ có ý bảo vệ cô bé.

"Ồ." Nghe lời Hạo Thiên, trong mắt người đối diện thoáng qua một tia thất vọng, giống như bị xì hơi, không chút thương tiếc cắm mạnh thanh trường kiếm trong tay xuống đất.

Nhưng rất nhanh, cô bé lấy một tấm biển có chữ từ sau lưng ra, treo trước ngực.

Hạo Thiên nhìn chữ trên tấm biển.

"Mua bảo vật thu được trong di tích giá cao!

Cũng có thể lấy vật đổi vật!" Thấy ánh mắt Hạo Thiên rơi trên tấm biển, đôi mắt cô bé lại sáng lên: "Ngươi thu được không ít đồ tốt trong di tích phải không?

Ta đổi!" "Đổi?" Cô bé chớp chớp mắt giải thích: "Dùng đồ bên ngoài di tích đổi lấy đồ trong di tích, mua bằng linh thạch cũng được.

Ta thu hoạch quá ít, sợ ra ngoài không qua được khảo hạch." Hạo Thiên hiểu ra, lấy ra viên Mê Chướng Châu mà Lâm Lang đưa trước đó.

Chương 506

Viên châu này chỉ có tác dụng một lần, đối với y đã vô dụng.

Lúc lấy Mê Chướng Châu ra, Hạo Thiên vô thức để ý đến cỗ quan tài đá Hỗn Độn đã thu vào tay, lại có chút bất ngờ.

Long cốt trong quan tài đã bị hủy dưới đáy đầm, nhưng bây giờ cỗ quan tài lại không hề trống rỗng, nó đã hấp thu một ít linh lực, sinh ra bốn năm đóa Hỗn Độn Liên Hoa, lặng lẽ mọc trong quan tài.

Nếu nhét đầy linh thạch vào quan tài, không chừng chẳng mấy chốc có thể nuôi ra một quan tài Hỗn Độn Liên Hoa?

Nghĩ vậy, Hạo Thiên lật tay lấp đầy linh thạch rồi đậy nắp quan tài lại, sau đó lấy ra mấy đóa Hỗn Độn Liên Hoa.

Cô bé nhìn đồ vật trong tay Hạo Thiên, ánh mắt sáng lên, cân nhắc nói: "Đổi linh thạch hay thứ khác?" "Đan phương." Nghe lời Hạo Thiên, mắt cô bé sáng lên, nhưng rồi lại ảm đạm, mím môi: "Ta có được một ít ngọc giản trong kho báu di tích có chứa đan phương, nhưng không thể đổi với ngươi, trừ phi ngươi lấy ra đủ Hỗn Độn Liên Hoa." Đồ trong ngọc giản cũng là thu được trong di tích, nhưng đan phương so với Hỗn Độn Liên Hoa, giá trị của Hỗn Độn Liên Hoa tự nhiên cao hơn.

Dùng một đống đồ mà trong mắt cô bé là rách nát để đổi lấy hai đóa Hỗn Độn Liên Hoa, buôn bán không lớn, không gom đủ số lượng bảo vật cần thiết, trừ phi Hạo Thiên tăng giá.

Nhưng hình như cô bé không có tư cách để Hạo Thiên làm ăn thua lỗ. ...

Suy nghĩ một lát, cô bé quay đầu, lục lọi trong tay mấy đồng đội

một hồi, tìm ra bốn năm trang đan phương, trong đó có một đạo ngọc giản đan phương màu tím đặt trên cùng, bày ra trước mặt Hạo Thiên.

"Được." Hạo Thiên đầu ngón tay điểm một cái, tiện tay thu lấy đan phương, rồi ném bốn năm đóa liên hoa cùng Mê Chướng Châu cho cô bé.

Thứ y đưa ra có giá trị cao hơn mấy trang đan phương kia gấp hai ba lần.

Sắc mặt cô bé từ tím chuyển sang tươi tỉnh, vui vẻ thu đồ, ngân nga một khúc hát rồi cùng đội người của mình đứng sát bên cạnh Hạo Thiên, liếc nhìn những người khác trong điện.

Có ý bảo vệ Hạo Thiên, không cho những người khác có ý định ra tay với y.

Hạo Thiên cầm ngọc bài, truyền một tin tức cho những người khác.

Đã đến lúc rời khỏi di tích rồi.

Những người khác ở lại trong điện, gần như cũng có ý định giống cô bé này, mạo hiểm đổi một ít đồ rồi mới ra khỏi di tích, để tránh không qua được khảo hạch.

Vì vậy không lâu sau, lại có người đến gần Hạo Thiên, do dự mở miệng: "Thiếu thành chủ có muốn đổi đan phương không?" Hạo Thiên cũng dùng Hỗn Độn Liên Hoa để giao dịch.

Lúc này, có tiếng bước chân hướng về phía này, nghe ra là một hai người đang hoảng hốt chạy tới.

Cô bé lập tức tỉnh táo, thổi hai hơi vào lòng bàn tay, nhấc thanh thất phẩm trường kiếm lên, đứng ở cửa.

Khi nhìn rõ người đến, phán đoán được tu vi cảnh giới của đối

phương trong nháy mắt, một kiếm cuộn theo uy thế quét ra.

Người kia hiển nhiên không có vận khí tốt như Hạo Thiên, vốn đã bị thương, bị một kiếm của cô bé quét thành trọng thương.

Cô bé vui vẻ cầm kiếm lao ra, không lâu sau đã lấy về một túi gấm chứa đồ.

Khóe miệng những người trong điện giật giật, hiển nhiên họ đều là những người sống sót sau một kiếp nạn như vậy.

Có người trong đội ngũ sau lưng cô bé vẫy tay, đóng băng vết máu và mùi máu tanh trên mặt đất, rồi cùng với thi thể ngoài cửa quét vào trong bóng tối, nhanh chóng dọn dẹp dấu vết.

Làm xong chuyện này, cô bé quay lại đếm thu hoạch của mình, tiếp tục ngồi xổm chờ người.

Hạo Thiên cũng không để ý, nhắm mắt tựa vào một bên, đợi Tô Dung và những người khác ra.

Người đến sớm nhất là Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Cô bé cảm nhận được khí tức, ngẩng mắt lên, nhưng không hề động đậy.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cứ thế thuận lợi bước qua cửa, liếc mắt đã thấy Hạo Thiên, liền tiện tay ném bảy tám đạo ngọc giản màu vàng trong tay cho y: "May mà ngươi chưa ra ngoài!" Ấn ký trong một số ngọc giản màu vàng, Hạo Nguyệt Thiên Thần không phá được.

Ấn ký đó cũng tương đương với một bài kiểm tra của di tích, nếu không phá được, ngọc giản sẽ không thể mang ra khỏi di tích. ...

Hạo Thiên nhìn ngọc giản màu vàng mà Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy ra, cũng hơi ngạc nhiên.

Vốn y tưởng loại ngọc giản màu vàng này không nhiều.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thở ra một hơi, ánh mắt rực sáng nhìn Hạo Thiên: "Cảm ơn ngươi đã chỉ đường, ta ở trong đó thu hoạch rất phong phú, nếu không thật sự phải lo không qua được khảo hạch rồi." Hạo Thiên: "..." Một tiếng vỡ vụn từ tay y truyền ra, ấn ký trên đạo ngọc giản cuối cùng được giải khai.

Hạo Thiên tiện tay đưa đồ lại cho Hạo Nguyệt Thiên Thần, nghe người sau hỏi một câu: "Ngươi ở trong kho báu có thu hoạch gì?" "Một đạo ngọc giản màu vàng." Hạo Thiên rất chậm rãi nói một câu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đợi Hạo Thiên nói tiếp.

Thấy Hạo Thiên im bặt, Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi kinh ngạc ngẩng mắt nhìn y, bóp mạnh quạt xương trong tay: "Hết rồi?" Hạo Thiên không nói nên lời.

Cô bé đang ngồi xổm đối mặt với tường bên cạnh tai giật giật, lại đứng lên, kéo lê trường kiếm, như một vị môn thần đứng ở cửa.

Một bóng dáng màu vàng nhạt vừa bước vào điện, cô bé đã ra tay, nhưng lại bị một luồng linh lực như sóng nước vô hình chặn lại.

Khí tức trên người Tô Dung dường như có phần tăng lên.

Thấy một đội ngũ đang vây quanh, thanh Khước Hỏa Kiếm trong tay nàng dẫn dắt, có một bóng rồng hiện ra, quấn quanh trên kiếm, đồng tử dựng đứng lạnh lùng quét qua.

Cô bé xoa xoa cổ tay, liếc nhìn Hạo Thiên một cái, lùi về sau hai bước phàn nàn: "Toàn là hàng cứng cả, không đánh nữa!" Thấy nàng ta lùi lại, Tô Dung bước vào, tự nhiên nhìn về phía Hạo Thiên: "Sư phụ." Hạo Thiên tiện tay ném những đan phương đã đổi trước đó, bao gồm cả đạo ngọc giản màu vàng cho Tô Dung.

Tô Dung hít một hơi khí lạnh: "Thập phẩm đan phương?" Hạo Thiên gật đầu.

Y biết, đối với Tô Dung, trang đan phương này có lẽ quan trọng không kém gì cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Tô Dung tuy cần nâng cao thực lực, nhưng vẫn chưa bao giờ từ bỏ đan đạo, Hạo Thiên cũng không đi khuyên bảo.

Mỗi người có con đường riêng phải đi, y chỉ cố hết sức giúp một tay, xem xem Tô Dung rốt cuộc có thể đi được bao xa.

Tô Dung nhìn đan phương mà Hạo Thiên đưa, tự nhiên biết y đã vì mình mà thu thập, đáy mắt có một tia xúc động.

Nàng không biết phải làm sao để báo đáp, chỉ biết rõ, chỉ có tiếp tục đi con đường này mới không phụ sự giúp đỡ của Hạo Thiên.

Trong lòng Tô Dung, người trước mắt là sư phụ của nàng.

Khi y dần dần bộc lộ tài năng, danh tiếng của Hạo Thiên sớm muộn gì cũng sẽ vang danh Thần Giới, vậy thì nàng cũng phải theo kịp!

"Những gì ta có được đều ở đây." Tô Dung xòe tay ra, trong lòng bàn tay lặng lẽ nằm một chiếc túi gấm, nàng ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên nghiêm túc nói: "Sư phụ, ta đã từng nói, nếu có thể bái người làm thầy, ta có thể hết sức trợ giúp, cuối cùng rút khỏi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện." Hạo Thiên giơ tay lên lấy, dò xét một chút, mười hai đạo ngọc giản màu vàng.

Long xà bám trên Khước Hỏa Kiếm truyền đến Hạo Thiên một luồng khí tức.

Nó đã ở trong di tích, cực kỳ nhạy bén với khí tức, đã dẫn Tô Dung gần như không đi đường vòng nào.

Những ngọc giản màu vàng tốc độ cực nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ của long xà.

Những ngọc giản màu vàng này, phần lớn đều là nó tha về!

Hạo Thiên lần lượt xóa đi ấn ký trên ngọc giản, sau đó đưa đồ lại cho Tô Dung, lắc đầu: “Ta cũng đã nói, không cần phải rút khỏi cuộc thi, ta nhận một đồ đệ, không phải để hủy hoại ngươi, cũng không cần ngươi bây giờ làm gì cho ta.” Tô Dung mỉm cười, cũng không từ chối nữa.

Chương 507

Tấn thăng Chủ Thần đối với nàng quả thực rất quan trọng.

Chỉ có đủ thực lực, nàng mới có thể đứng bên cạnh Hạo Thiên giúp đỡ tốt hơn, mới có thể đứng vững ở Thịnh Kinh Môn, tiếp tục con đường đan đạo.

Cô bé bên cạnh tò mò nhìn Tô Dung và Hạo Nguyệt Thiên Thần, nhưng lại nheo mắt, không mở miệng nữa.

Thu hoạch của nàng ta trong di tích bây giờ, qua được khảo hạch không thành vấn đề.

Chỉ là, lợi ích mà một trăm người đứng đầu vòng sơ khảo nhận được không thể nói là không lớn, xếp hạng cao trong vòng khảo hạch thứ hai, chắc chắn cũng có những lợi ích khác.

Mục tiêu trước mắt đã đạt được, nàng nhìn cánh cửa không có ai, thở dài một hơi: "Đi thôi." Lúc sắp đi, nàng nhìn Hạo Thiên: "Ngọc Thành, Thẩm Mính.

Hạo Thiên, vòng quyết đấu gặp lại." Hạo Thiên gật đầu với cô bé, nhìn cả đội tiến vào trận pháp truyền tống, rời khỏi di tích.

Một tiếng đàn từ trong ngọc bài truyền vào thức hải của mỗi người đang ở trong di tích.

Cũng đã đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi.

Bản thân di tích này đang ở giai đoạn cuối của sự tan rã, tiến vào trong đó không khác gì tìm vật trong tòa nhà sắp sập.

Nhiều người tiến vào di tích như vậy, dù tu vi dưới Chủ Thần, cũng ít nhiều gây ra một số chấn động.

Thời điểm di tích đóng cửa sắp đến, cũng không khác nhiều so với dự đoán của Hạo Thiên.

Y không có ý định kéo dài đến giây phút cuối cùng mới rời khỏi di tích.

Dù sao thứ quan trọng nhất trong di tích đã nằm trong thức hải của y.

Nếu không đoán sai, chân ý của cuốn sách mà lão giả trong nhà trúc đưa cho có lẽ là thứ quan trọng nhất trong di tích.

Cỗ quan tài đá Hỗn Độn đủ để y qua được vòng khảo hạch.

Y đã hài lòng với chuyến đi này, những cơ duyên khác không cầu được cũng thôi.

Mông Phường và Quản Di tự nhiên cũng nghe thấy tiếng đàn, đều truyền cho Hạo Thiên một tin nhắn.

Mông Phường đã tìm được lối ra khác của di tích.

Quản Di bảo Hạo Thiên đi trước. ...

Khoảnh khắc bước ra khỏi truyền tống trận của di tích, ánh sáng ban ngày rực rỡ, cảm giác áp chế nặng nề trong di tích tan biến khỏi cơ thể, khiến người ta đột nhiên cảm thấy nhẹ bẫng, giống như vừa thoát ra khỏi một chiếc hộp kín.

"Về rồi!" Lúc này bên ngoài di tích lại có không ít người.

Khi vừa bước ra, liên tục có người lục tục xuất hiện, giọng nói già nua uy nghiêm vang lên trên đỉnh đầu: "Không Động Tông, Huyền Diệp, loại." "...Loại." "...Loại." "..." Một loạt cái tên được xướng lên, mỗi cái tên đều ứng với một người sắc mặt tái nhợt vừa thoát chết trở về.

Sau khi giọng nói dứt, ngọc bài bên hông vỡ tan, vô số ánh sáng

xanh lục tản ra rồi tiêu tán trước khi chạm đất.

Giữa ban ngày, những tia sáng xanh này trông không quá rõ ràng, nhưng lại mang theo vài phần thê lương và tiếc nuối.

Bên ngoài di tích, những người của phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành thắt đai ngọc màu tím thêu bạc đang chờ sẵn bên cạnh truyền tống trận, thấy có người bị thương liền nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, đút đan dược, xử lý vết thương.

Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi, cũng phần nào hiểu được hành động của họ.

Con đường tu luyện tuy khắc nghiệt tàn khốc, nhưng tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện của Vạn Kiếp Thành không ít người xuất thân từ các chủ thành lớn của Thần Giới, lai lịch không nhỏ.

Nếu những người này chết trong di tích, trưởng bối của họ tự nhiên không có gì để nói, không thể trút giận lên Vạn Kiếp Thành.

Nhưng nếu đã ra khỏi di tích, không chết bên trong mà lại vì vết thương nặng mà chết ngay trước cổng, vậy thì Vạn Kiếp Thành sẽ gặp phiền phức lớn.

Vạn Kiếp Thành cũng không có ý định quản đến cùng, sau khi sơ cứu ổn định vết thương, liền có người của tông môn tu sĩ đó đến đón, không hề dừng lại ở Vạn Kiếp Thành một khắc nào mà trực tiếp thông qua truyền tống trận rời khỏi địa giới Vạn Kiếp Thành, đưa người đi mất.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa ra khỏi di tích đã bị mấy vị sư huynh muội mang vẻ mặt đau buồn vây lại.

Ngọc bài bên hông mấy người họ đều đã biến mất.

Hạo Nguyệt Thiên Thần mở miệng, chưa kịp an ủi thì đã thấy một

bóng người đang nhìn mình ở cách đó không xa, nàng cong mắt cười, vẫy tay chào Hạo Thiên một cái rồi đi về phía người đàn ông trung niên cách đó không xa, miệng gọi "Tông chủ".

Truyền tống trận sáng lên, bóng dáng Tử Y Thiên Thần xuất hiện bên cạnh, vừa nhìn đã thấy Hạo Thiên, nàng liền bước tới, dừng lại cách hắn không xa rồi hành lễ.

"Thiếu thành chủ, Đằng Lão lệnh cho ta đến đón ngài, chúc mừng thiếu thành chủ." Tử Y Thiên Thần đương nhiên biết từ chỗ Đằng Lão rằng Hạo Thiên đã thông qua khảo hạch.

Ánh mắt nàng lướt qua cô gái mặc váy màu vàng nhạt bên cạnh Hạo Thiên, rồi dừng lại trên Khước Hỏa Kiếm trong tay Tô Dung, kinh ngạc nói: "Siêu thập phẩm thần khí?" Trước khi vào di tích, trong tay Tô Dung không hề có siêu thập phẩm thần khí, mà trên thân kiếm cũng không có khí tức của di tích, chẳng lẽ không phải lấy được trong đó?

Tô Dung gật đầu, nhận ra bên ngoài di tích người đông mắt tạp, liền thuận tay thu kiếm lại.

Cách di tích không xa là một khung cảnh hòa thuận, ngay cả Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng ở trong đó, người thân và tông môn của các tu sĩ đã lặn lội ngàn dặm đến Vạn Kiếp Thành, chỉ để nhân cơ hội này gặp mặt một lần.

Thịnh Kinh Môn ở ngay trong Vạn Kiếp Thành, nhưng lại không có ai đến.

Tô Dung cụp mi mắt xuống, cũng không quá để tâm.

Không lâu sau, Hạo Nguyệt Thiên Thần đang nói chuyện với mọi người bỗng nhiên nhìn về phía Hạo Thiên một cái rồi bước tới: "Hạo Thiên, Tông chủ mời huynh qua đó nói vài câu." Hạo Thiên liếc nhìn

Hạo Nguyệt Thiên Thần, chưa kịp động thì Tử Y Thiên Thần đã đi trước một bước, xoay người đứng bên cạnh Hạo Thiên, hướng về phía vị đại nhân vật kia hành lễ, truyền âm ra ngoài.

"Thành chủ đã ở phủ thành chủ, mở yến tiệc mời chư vị khách nhân." Nói là khách, nhưng Vạn Kiếp Thành cũng không phải nơi bế quan tỏa cảng.

Người đã đến rồi, nếu muốn tiễn thì cũng nên là Đẳng Lão tự mình tiễn đi, chứ không phải không lộ mặt thế này.

Tử Y Thiên Thần bước lên một bước, một là để đón Hạo Thiên ra khỏi di tích, hai là để thay Đẳng Lão truyền lời.

Mấy luồng khí tức đáng sợ kia nể mặt Đẳng Lão, gật đầu với Tử Y Thiên Thần một cái rồi đi về hướng phủ thành chủ.

Nhưng Tử Y Thiên Thần không vội đi, nàng đứng sau Hạo Thiên, đối diện với ánh mắt hắn đang nhìn về hướng di tích, nói: "Di tích còn nửa ngày nữa mới đóng, thiếu thành chủ có muốn đợi ai không?" Hạo Thiên lắc đầu, hắn không lo cho Mông Phường, chỉ là… Quản Di.

"Ta vào di tích bao lâu rồi?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Tử Y Thiên Thần đáp: "Một năm rưỡi, thời gian không dài." Hạo Thiên gật đầu, đang chuẩn bị quay về phủ thành chủ trước thì thấy ánh sáng từ truyền tống trận phía di tích chợt lóe lên, một bóng người loạng choạng bước ra, ngọc bài vỡ nát, vô số ánh sáng xanh lục tụ lại rồi tan đi.

Giọng nói già nua lúc trước lại vang lên, lạnh lùng nói: "Phòng đấu giá đứng đầu, Quản Di, loại." Vô số ánh mắt đổ dồn về phía Quản Di đang che mặt.

Phòng đấu giá đứng đầu?!

Không lâu sau lại có người chợt hiểu ra, Phòng đấu giá đứng đầu

mở khắp các chủ thành lớn của Thần Giới, ngay cả những lão tổ tông sống lâu nhất của các tông môn cũng đều lui tới, không ai biết Phòng đấu giá đứng đầu đã tồn tại ở Thần Giới bao nhiêu năm tháng.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, tài sản mà Phòng đấu giá đứng đầu tích lũy được e rằng đã đến một mức độ cực kỳ khủng khiếp, như vậy có được mấy suất tham gia cũng không có gì lạ.

Chỉ là, ngoài mấy vị khách khanh cảnh giới Chủ Thần trở lên của phòng đấu giá, chưa từng nghe nói có tu sĩ nào của Phòng đấu giá đứng đầu lại mang danh hiệu đó ra ngoài hoạt động.

Càng hiểu rõ về Phòng đấu giá đứng đầu, người ta càng biết nó sâu không lường được.

Người bên trong Phòng đấu giá đứng đầu dường như cả đời bị giam cầm trong tòa kiến trúc đó, cả đời không bước ra ngoài nửa bước.

Chương 508

Các tu sĩ cùng ra khỏi di tích, đối với Quản Di thực sự quá quen thuộc… Mẹ nó, chẳng phải là kẻ đã bán thông tin tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện lúc trước sao?

Thậm chí còn mở cả sòng cá cược cho cuộc khảo hạch, bọn họ đều đã đặt linh thạch vào đó!

Vẻ mặt nhiều người hiện lên sự phức tạp, khó hiểu, khinh bỉ, như gặp phải ma!

Ai nấy đều mang vẻ mặt hoang mang.

Trong đám đông, thấy Quản Di đi ra, một nhóm người bước tới, áo choàng mũ trùm che kín mặt, bao bọc lấy thân hình yểu điệu, trên người không có một tia khí thế linh lực nào.

Những người khác đều tránh né nhóm người này, thậm chí còn thu liễm khí tức trên người.

Ai mà không biết Phòng đấu giá đứng đầu nuôi dưỡng một đám người "thiên khuyết chi nhân" quyến rũ, đều là phàm nhân không có chút tu vi nào.

Một tia dò xét phóng đi cũng có thể khiến mấy cô gái này hộc máu tại chỗ.

Những người "thiên khuyết" này ở Phòng đấu giá đứng đầu đều được coi như hàng hóa giá trên trời, chỉ có người quyền cao chức trọng mới có được.

Đắc tội không nổi, chọc cũng không xong.

Mấy cô gái mỏng manh như mấy bình hoa bằng sứ, ngực áo thêu hoa văn của Phòng đấu giá đứng đầu, chậm rãi đi đến bên cạnh Quản

Di, vây y vào giữa.

Hạo Thiên thấy Quản Di liếc nhìn mình một cái, thần sắc điềm nhiên, hắn sớm đã biết lai lịch của Quản Di không đơn giản như vậy, cũng từng hoài nghi y là người của Phòng đấu giá đứng đầu.

Từ lúc Quản Di nói rõ ngày bắt đầu cuộc khảo hạch thứ hai.

Di tích do Phòng đấu giá đứng đầu phát hiện, cũng chỉ có phòng đấu giá, Đằng Lão, và bên Thượng Thần Giới biết được.

Ba bên đều không phải là người có thể dễ dàng tiết lộ thông tin ra ngoài.

Nếu Đằng Lão nói cho một người không liên quan, hắn tất cũng có thể biết được đôi chút, nhưng hắn không biết gì cả, vậy thì Quản Di nếu không phải người của Phòng đấu giá đứng đầu thì cũng là người của Thượng Thần Giới.

Phong cách làm việc thu vén tài sản của bên sau hợp với Phòng đấu giá đứng đầu nhất.

Chỉ không ngờ, di tích sắp hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, không biết có thể mở ra lần cuối cùng hay không, sau khi bảo khố được mở, họ lại đưa bản đồ di tích hoàn chỉnh cho Quản Di.

Vậy tại sao Quản Di lại bị loại?

Lúc ra khỏi di tích, ngọc bài bên hông Quản Di mới vỡ, có nghĩa là y không phải vì mất ngọc bài mà mất tư cách tham gia, vậy là Quản Di đã giao hết mọi thứ cho người vẫn luôn đi theo bên cạnh mình rồi tự mình rút lui?

"Thiếu thành chủ." Quản Di không vội đi, cũng không để ý ánh mắt xung quanh mà bước về phía Hạo Thiên.

Quản Di lúc ra khỏi di tích dường như đã lột bỏ lớp mặt nạ ngu

muội giả tạo, y mỉm cười với Hạo Thiên, đáy mắt lộ rõ dã tâm và âm trầm: "Đa tạ thiếu thành chủ một đường tương trợ, ta tuy chưa tìm được thứ mình muốn, nhưng cũng đã tìm được chút manh mối." "Rắc." Trên người Quản Di dường như có một cấm chế cực mạnh được giải khai, khí thế đột nhiên bùng phát.

Trên người Quản Di không hề có một tia ấn ký sách phong nào.

Chưa được sách phong sẽ bị thiên địa Thần Giới đối xử khắc nghiệt, sự áp chế mà Hạo Thiên phải chịu khi mới bước vào Thần Giới đã cho hắn biết đó là cảnh ngộ cằn cỗi đến mức nào.

Nhưng thực lực của Quản Di lại là đỉnh phong Chủ Thần!

Cái gọi là một giọt nước cũng có thể tụ thành biển lớn trong tay, ở nơi gian nan nhất cũng có thể trồng ra cây xanh.

Có lẽ đó chính là Quản Di.

Người ở trong hoàn cảnh còn khó khăn hơn hắn, tu vi lại không thấp hơn bao nhiêu, tâm chí kiên định.

Hạo Thiên bình tĩnh quan sát Quản Di.

"Quản Di!?" Tử Y Thiên Thần đứng sau Hạo Thiên, mày liễu dựng thẳng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phòng đấu giá đứng đầu lại lệnh cho cường giả đỉnh phong Chủ Thần tiến vào di tích?

Các ngươi khi Vạn Kiếp Thành ta không có người sao?" Di tích Quy Khư chỉ cho phép tu sĩ cảnh giới dưới Chủ Thần đi vào, nếu không một tia khí tức cũng có thể khiến cả di tích rơi vào hư vô, mà có biết bao nhiêu tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn đang ở trong đó.

Quản Di che mặt nhưng vẫn lộ rõ ý cười, khóe miệng thậm chí còn làm động lớp sa mỏng trên mặt: "Ta không hề khai gian tuổi tác, xác thực có tư cách tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, chẳng lẽ vì tu vi cảnh giới của ta cao hơn đám thiên tài kia một bậc,

nên cuộc khảo hạch đã loại ta ra ngoài?

Chẳng lẽ có thể vì một mình ta mà nâng cao độ khó của khảo hạch sao?" Quản Di lắc đầu: "Ta không chỉ áp chế tu vi, thậm chí còn ở mức trung vị Thần cảnh giới, cũng không hề gây ra chấn động cho di tích?

Vì vậy ta bị loại rồi." Ảo ảnh Kim Huyền Cầm đã hiện ra sau lưng Tử Y Thiên Thần, hơi thở mang theo nộ ý, uy áp của thần khí nhị thập phẩm trấn áp về phía Quản Di!

"Ngươi đang lấy mạng người khác ra đánh cược!

Cũng phải hỏi xem người ta có bằng lòng lấy tính mạng ra chơi cùng không!" "Đi." Thân hình Quản Di đột nhiên lùi về sau, dễ dàng thoát khỏi uy áp của Tử Y Thiên Thần, hòa vào đám người của Phòng đấu giá đứng đầu.

Tử Y Thiên Thần kiêng dè mấy người "thiên khuyết" kia, đành phẫn uất thu tay lại.

Quản Di lại cười một tiếng: "Cứ để Đẳng Lão đến nói chuyện với Phòng đấu giá đứng đầu, các ngươi không làm gì được ta đâu." Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một kiếm trận vô biên lại dâng lên dưới chân Quản Di.

Vẻ mặt ung dung của Quản Di đột nhiên ngưng lại, y nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ thấy vị lão giả áo trắng của Thượng Thần Giới ra tay vẽ trận pháp vào ngày tiến vào di tích, nhưng không hề làm tổn thương người trong trận, hắn liền có chút lĩnh ngộ.

Bây giờ, trận pháp ở dưới chân đám người Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng lại chỉ tập trung toàn bộ uy thế lên một mình Quản Di.

Áp lực khiến thân hình y đột nhiên loạng choạng, y gắng gượng

chống đỡ trận pháp để thở một hơi, nhưng không thể thoát khỏi thế vạn quân!

"Tử Y Thiên Thần không bắt được ngươi, ta đường đường là thiếu thành chủ cũng không trấn được ngươi sao?" Hạo Thiên ngước mắt, thản nhiên nói.

"Ngươi muốn cản ta?" Quản Di có chút hối hận, y đã quá vội vàng khôi phục thực lực.

Bị Hạo Thiên ra tay trấn áp, y nghiến răng, không thể không thừa nhận.

Hạo Thiên mới ở trung vị Thần cảnh giới, nhưng thực lực quả thực đáng sợ.

Thậm chí… còn cao hơn y.

Cũng khó trách Đẳng Lão vừa gặp mặt đã phong Hạo Thiên làm thiếu thành chủ, con đường của kẻ sau trong cuộc thi tuyển chọn cũng đi rất nhẹ nhàng, không chỉ đầu óc nhanh nhạy mà quả thực có bản lĩnh.

Y lại không ngờ chuyện lúc đầu lôi Hạo Thiên vào sòng cá cược không thành, sau đó lại cố ý che giấu, tiếp tục lôi kéo Hạo Thiên vào kế hoạch của mình trong di tích.

Miệng thì xưng huynh gọi đệ, sau lưng lại tính kế.

Y đã thực sự lừa dối Hạo Thiên, một mặt sau lưng lại làm chuyện của mình.

Có lẽ Hạo Thiên đã đoán ra, nên mới đột nhiên hỏi về chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu trong di tích.

Chỉ là vì chuyện y làm không ảnh hưởng đến Hạo Thiên, nên hắn mới không để ý, thuận tay đưa bản đồ di tích đã ghép hoàn chỉnh cho

y.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là Hạo Thiên sẵn lòng nuôi một con sói mắt trắng.

Trước khi đi còn làm mất mặt Vạn Kiếp Thành.

Quản Di có thể cảm nhận được vô số kiếm quang đang lơ lửng trên đầu, nhưng y cứng đờ, không thể dâng lên ý chí kháng cự, sống lưng lạnh toát.

"Tha cho ta một mạng." Quản Di nén lại cơn muốn trợn trắng mắt, vẻ mặt dưới lớp mạng che không ai thấy rõ, nhưng y thực sự mặt không biểu cảm nói ra một câu yếu thế.

Chương 509

Với Đằng Lão của Vạn Kiếp Thành, còn có thể để Phòng đấu giá đứng đầu ra mặt đôi co.

Cãi nhau một vạn năm cũng mỗi bên đều có lý, cùng lắm là bồi thường một chút là xong, Phòng đấu giá đứng đầu rất rành chuyện này.

Nhưng Hạo Thiên gây phiền phức, y thực sự không chịu nổi.

Quan trọng là sau khi lần lượt làm mới giá trị của Hạo Thiên trong lòng, Quản Di không muốn thực sự trở thành kẻ thù với đối phương.

"Đi nói với Đằng Lão đi." Hạo Thiên cũng không thực sự muốn quản.

Nếu Quản Di ra khỏi di tích, tung ra thân phận của Phòng đấu giá đứng đầu rồi cứ thế rời đi, Hạo Thiên cũng sẽ không động thủ.

Chỉ là bây giờ hắn đang mang thân phận thành chủ Vạn Kiếp Thành, lẽ nào có thể để Quản Di trước mắt mọi người đánh thẳng vào mặt phủ thành chủ, rồi phẩy tay áo bỏ đi sao?

Quản Di cười khổ một tiếng, tự làm tự chịu, y nhận thua.

Hạo Thiên thu lại kiếm trận, Quản Di cũng phất tay, để mấy người của Phòng đấu giá đứng đầu lui xuống.

"Về thôi." Hạo Thiên thấy vẫn có động tĩnh, thỉnh thoảng lại có một người từ di tích truyền tống ra, nhưng không thấy Mông Phường bước ra, chắc là chưa nhanh như vậy tìm được lối ra, hắn cũng không đợi nữa.

Mông Phường sẽ không đến mức bị di tích nhốt lại, sau khi ra ngoài tự nhiên sẽ tìm hắn.

Đợi ở ngoài di tích hay đợi ở phủ thành chủ cũng không có gì khác biệt.

Tử Y Thiên Thần mở riêng một truyền tống trận, truyền âm nói rõ sự việc với Đằng Lão, rồi đưa Quản Di đến chỗ Đằng Lão.

Tô Dung do dự một lát, nói với Hạo Thiên: "Sư phụ, con muốn về Thịnh Kinh Môn một chuyến." Hạo Thiên gật đầu, Tô Dung liền rời đi trước.

Tử Y Thiên Thần cùng Hạo Thiên trở về phủ thành chủ, vừa ngẩng đầu lên, Hạo Thiên đã thấy hai trăm nữ thần vệ đang chờ đợi.

Ngẩn ra, Hạo Thiên không ngờ ngoài Tử Y Thiên Thần còn có người đợi mình ở bên ngoài.

Khác với người của phủ thành chủ, đây đều là người của hắn.

Phía trước đội thần vệ, có hơn mười người dẫn đầu do Hòa Hạnh Thiên Thần đích thân chọn lựa đang đứng, họ bình tĩnh hành lễ với Hạo Thiên, niềm vui trong mắt không thể che giấu.

Mất đi người thân, chỉ còn Hạo Thiên che chở, họ tự nhiên hy vọng Hạo Thiên sẽ tốt.

Hạo Thiên cũng không keo kiệt ban thưởng, hắn lấy Hỗn Độn Liên Hoa thu được trong di tích ra phân phát, đựng trong hộp ngọc, đưa đến tay mỗi người.

Các nữ thần nghe lời Hạo Thiên lui xuống, Tử Y Thiên Thần ở bên cạnh cười nhẹ nói: "Thiếu thành chủ đúng là hào phóng, chỉ là… vật phẩm lấy được từ di tích phải đem ra Phòng đấu giá đứng đầu để đấu giá tính điểm khảo hạch, thiếu thành chủ không quên chứ?" "Không quên." Hỗn Độn Liên Hoa, Hạo Thiên đã thu được không ít trên đường đến cuối Xích Hà, cuối cùng Hỗn Độn Thạch Quan rơi vào tay hắn, đầu tư hàng chục triệu linh thạch vào đó cũng vô dụng, lại

mọc ra rất nhiều.

Tu sĩ thông qua Xích Hà, cuối cùng đến được đầm sâu ở cuối Xích Hà quá nhiều, người có được Hỗn Độn Liên Hoa lại càng nhiều hơn.

Đối với Hạo Thiên, Hỗn Độn Liên Hoa e rằng là món hàng nhiều nhất và kém giá trị nhất trong số các vật phẩm đấu giá lần này của Phòng đấu giá đứng đầu.

Cũng không có gì đáng để tâm.

Tử Y Thiên Thần thấy Hạo Thiên im lặng, nhưng giữa ngón tay lại có linh lực phất động, không biết đang làm gì.

Chỉ là Hạo Thiên không bảo nàng rời đi, Tử Y Thiên Thần cũng chờ đợi, không làm phiền.

Không lâu sau, Hạo Thiên nói một câu "Xong rồi", rồi ném một vật về phía Tử Y Thiên Thần.

Tử Y Thiên Thần bắt lấy, tuy không để tâm khi nhìn rõ vật trong tay, nhưng trong lòng lại bất ngờ kinh ngạc.

Hạo Thiên dùng rất nhiều Hỗn Độn Liên Hoa nhỏ mới nở, liền cả nụ hoa làm thành một chiếc vương miện hoa vừa vặn, luyện chế thành thần khí, ngay cả nhất phẩm thần khí cũng không bằng, chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là hấp thụ một tia linh lực trong thiên địa, duy trì hoa nở không tàn.

Tử Y Thiên Thần cầm vương miện hoa liền cười, cong mắt nói tiếng cảm ơn, giơ tay đặt vương miện lên đỉnh đầu.

Đúng là rất đẹp.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tử Y Thiên Thần duy trì đã lâu, vương miện hoa trên đầu hiếm khi thêm được vài phần sắc màu hoạt bát thiếu nữ.

Một lát sau, Tử Y Thiên Thần lấy vương miện hoa xuống cất đi, nhưng đáy mắt lại không nỡ lấy xuống, nàng buông tay nhìn Hạo Thiên thở dài một hơi: "Thiếu thành chủ quen chọc ghẹo người khác." Hạo Thiên vô tình thấy Tử Y Thiên Thần vui mừng vì món quà nhỏ, nghe những lời tung hô của các tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn, cảm thấy tâm tính như một đứa trẻ được ngẩng cao đầu, tự nhiên không cho rằng vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng thường ngày là dáng vẻ vốn có của nàng.

Không biết Tử Y Thiên Thần có phải vì Đẳng Lão không mấy quan tâm đến chuyện bên ngoài, nên mới phải tỏ ra lạnh lùng để quản lý việc nhà của phủ thành chủ hay không.

Nhưng hắn cảm thấy vẻ mặt của Tử Y Thiên Thần khi nhận quà là tốt nhất.

"Thiếu thành chủ nghỉ ngơi một lát đi, sắp đến giờ dự tiệc rồi, có không ít người muốn gặp ngài đó." Tử Y Thiên Thần nhắc nhở Hạo Thiên một câu, cười hành lễ rồi lui xuống.

Nàng phải đi chuẩn bị tiếp đãi khách của Vạn Kiếp Thành.

Hạo Thiên nhìn theo Tử Y Thiên Thần đi xa, nhưng không cảm thấy hôm nay có nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Hắn thay thẳng một bộ y phục của thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, áo bào tím xanh, sửa soạn qua loa rồi đi về hướng chỗ ở của Đẳng Lão.

Trên đường đi, người của phủ thành chủ thấy Hạo Thiên đều lui sang một bên hành lễ, không bị cản trở mà bước vào sân của Đẳng Lão.

Đẳng Lão đang ngồi dưới gốc cây cổ đồng trong sân, không thấy phượng hoàng bảy màu, màu lá của cây cổ thụ cao chót vót cũng đã

sẫm đi mấy phần, nhưng mặt đất lại rất sạch sẽ.

Cây cổ đồng có thể cho phượng hoàng bảy màu đậu trên cây tự nhiên không phải tầm thường, chỉ cần một cành cây nhỏ rơi xuống cũng sẽ được người ta thu dọn.

Thấy Hạo Thiên đến, Đẳng Lão cũng không ngạc nhiên, ngược lại còn lên tiếng: "Đáng lẽ ta nên đi một chuyến." Hạo Thiên hành lễ với Đẳng Lão, nhưng không thấy Quản Di ở đó, có chút bất ngờ hỏi một câu: "Phòng đấu giá đứng đầu…" "?" Đẳng Lão cười cười: "Chưa đến phủ thành chủ đã chạy rồi, như vậy cũng tốt, đỡ phải để lại ta cũng không xử lý được, thêm một chuyện phiền phức." Nói xong, Hạo Thiên thấy Đẳng Lão dừng lại một chút, rồi lại nói với hắn: "Việc ngươi làm ở ngoài di tích không tồi." Hạo Thiên không đáp lời, thuận theo tay của Đẳng Lão ngồi xuống ghế đá bên cạnh.

Đẳng Lão trong tay cầm một quân cờ linh lung màu tím, nhưng trên bàn đá lại không thấy bàn cờ, ông ôn hòa cười nói: "Ta thấy vương miện hoa trên đầu Tử Y, đối xử với người bên cạnh rất tốt, cũng là một chuyện tốt." Hạo Thiên nhìn Đẳng Lão một lúc, thăm dò nói: "Đẳng Lão, giọng điệu nói chuyện của ngài khiến ta có cảm giác như đang đối mặt với một người sắp lìa đời." Đây là ấn tượng đầu tiên khi hắn gặp Đẳng Lão.

Tu vi dừng lại không tiến, tuổi thọ lại cực dài, ngoài Đẳng Lão ra, không ai dám chắc vị tôn giả của Vạn Kiếp Thành này có thể tồn tại được bao lâu nữa, những việc Đẳng Lão sắp đặt dưới danh nghĩa không màng thế sự, lập thiếu thành chủ, xem nhẹ mọi thứ, thậm chí thần khí nhiều năm trước cũng đã đưa cho Tử Y Thiên Thần mang theo người, đối với tiểu bối cảm khái chuyện xưa, cũng giống như đang sắp xếp hậu sự.

Cảm giác này không tốt, sau khi gần gũi với Đẳng Lão hơn, Hạo

Thiên thậm chí còn có thể cảm nhận được khí tức suy kiệt dưới khí thế cường đại của ông.

Đẳng Lão nghe lời Hạo Thiên, vẻ mặt vẫn điềm nhiên, có chút thờ ơ.

Nếu đổi lại là Chuyên Thủy Thiên Thần, chắc chắn sẽ mặt mày cứng đờ, giật giật khóe miệng hỏi: tiểu tử ngươi đang trù ẻo vi sư đấy à.

Đẳng Lão liếc nhìn Hạo Thiên một cái, chuyển chủ đề: "Cộng thêm một năm rưỡi trong di tích, ở Vạn Kiếp Thành đã hơn hai năm rồi, còn nhớ lời ta nói không?" Lời nào?

Hạo Thiên suy ngẫm lời của Đẳng Lão, hơn hai năm?

"Ngài từng nói sau vòng sơ tuyển, những người tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện sẽ ở lại Vạn Kiếp Thành ba năm?" "Ừm." Đẳng Lão gật đầu: "Ba năm sau, sẽ đến Thượng Thần Giới, Thượng Thần Giới ngoài người của Thần Giới, người từ ngoài vào phải có tu vi từ thượng vị Thần trở lên." Hạo Thiên nhíu mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lần này, hắn suy nghĩ hơi lâu, Đẳng Lão cũng không lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn, mặc cho hắn suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Hạo Thiên nhắc đến di tích Quy Khư: "Di tích Quy Khư chỉ cho phép tu sĩ dưới cảnh giới Chủ Thần đi vào, nhưng không chỉ có một mình con, đều là tu vi trên Chủ Thần, chỉ là chưa được sách phong, nhưng cũng không hề gây ra chấn động trong di tích." "Là do ta." Đẳng Lão gật đầu, tự nhiên nói: "Ta đã hạ thấp tu vi cảnh giới, di tích Quy Khư vốn có thể cho phép người dưới Thần Vương đi vào.

Vì bên trong di tích ta không thể dò xét, sẽ xảy ra chuyện gì ta

không thể biết, sợ có người nhúng tay vào, ta đã đặt một đạo cấm chế bên ngoài di tích, ngoài những người mang ngọc bài đi vào, bất kỳ khí tức nào khác xuất hiện, ta đều có thể cảm nhận được." Đẳng Lão nói: "Có người từ bên ngoài di tích nhúng tay vào, nhắm vào ngươi." Hạo Thiên không hề ngạc nhiên khi Đẳng Lão có thể nhận ra việc này, dù sao đây cũng là Vạn Kiếp Thành của Đẳng Lão.

"Người của Thượng Thần Giới, vị lão giả áo trắng bên ngoài di tích, có liên quan đến chuyện của Thiên Hành Tông." Hạo Thiên nói ra những gì mình biết.

Vị lão giả áo trắng đó là cường giả ba mươi sáu cánh cảnh giới Chủ Thần đã được Thần Giới sách phong.

Về đôi cánh mọc ra sau lưng cường giả Chủ Thần, Hạo Thiên cũng có chút tò mò.

Chương 510

Bây giờ hắn đã ở cảnh giới đỉnh phong Chủ Thần, nhưng vẫn không thể kết xuất ra đôi cánh, cũng không thấy mấy tu sĩ khác tham gia cuộc thi đã chạm đến tu vi Chủ Thần có được.

Rõ ràng, điều này có liên quan đến việc sách phong Chủ Thần của Thần Giới.

Hạo Thiên đoán, có lẽ đây là một loại công pháp của Thần Giới?

Hạo Thiên thu lại những suy nghĩ lan man, suy nghĩ một lát, nhìn thẳng vào Đẳng Lão trước mặt: "Chỉ có tu sĩ trên cảnh giới thượng vị Thần mới có thể vào Thần Giới, ngài lại nói ba năm chỉ còn lại nửa năm, vậy vòng chung kết của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện là ở Thượng Thần Giới?" "Phải." Đẳng Lão gật đầu, dừng một lúc rồi nói: "Ta có thể ban cho ngươi sách phong." Đẳng Lão sớm đã chạm đến ngưỡng cửa của Thần Vương cảnh giới, là một cường giả đỉnh phong Thần Vương, có thể thay thế hạ sách phong cho Hạo Thiên ở trung vị Thần cảnh giới.

Hạo Thiên đối với việc này không có dị nghị, nhưng lại hỏi thêm một câu: "Cùng là người siêu việt cảnh giới hạ sách phong, trong đó có gì khác biệt không?" "Tự nhiên là có." Đẳng Lão suy nghĩ một chút, lên tiếng nói: "Ngươi chắc hẳn biết những người 'thiên khuyết' là những tồn tại không được thần đạo công nhận, ngược lại, có những người là con của thần đạo, được thần đạo phù hộ, mọi nguy hiểm đều có thể hóa giải, có thể từ đó nhận được lợi ích to lớn." "Những người thân cận với thần đạo, đều là những tồn tại như thiên chi kiêu tử, để những người như vậy hạ sách phong, cũng có lợi ích rất lớn." Đẳng Lão cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên: "Ta không thuộc loại này, ngoài ra,

người của Thượng Thần Giới cũng thân cận với thần đạo, là tín đồ và người hầu của thần đạo." "Người hầu." Hạo Thiên khóe miệng giật giật, "Thần đạo chẳng lẽ là một cá nhân?" Đẳng Lão lắc đầu, không nói nhiều về chuyện này, chỉ nhắc đến một người khác: "Sư phụ của ngươi…" "Hửm?" Hạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu, lộ vẻ kinh ngạc.

Lần đầu gặp Chuyên Thủy Thiên Thần ở Thần Giới, hắn chỉ nhận ra Chuyên Thủy Thiên Thần mạnh hơn hắn lúc đó, Chuyên Thủy Thiên Thần từng đến Vạn Kiếp Thành một lần để đưa Tô Dung đi, cảnh giới quả thực cũng cao hơn hắn.

Nhưng Chuyên Thủy Thiên Thần luôn có vẻ tham tài không đứng đắn, cũng chưa từng động thủ với ai trước mặt hắn, thực sự khó nhận ra là một cường giả ẩn giấu.

"Ông ta cũng có thể thay ngươi sách phong, nhưng tính tình lười biếng quen rồi, ngoài việc trông coi mấy đứa đồ đệ và cái tông môn nửa sống nửa chết kia, hiếm khi quan tâm đến chuyện khác, cứ chờ đi." Đẳng Lão xua tay.

Nếu Chuyên Thủy Thiên Thần thực sự quan tâm đến đệ tử thân truyền của mình, đáng lẽ nên đến Vạn Kiếp Thành một chuyến.

Dù sao đi nữa, Hạo Thiên thăng cấp lên thượng vị Thần không có vấn đề gì, có nửa năm thời hạn, chuyện này không vội.

Hạo Thiên lại nhắc đến một chuyện khác: "Con đã gặp một người trong di tích." "Ừm?" "Kinh Phong Thành, Tần Tranh Phong." Hạo Thiên nói thẳng: "Đồ đệ cũ của ngài." "…" Đẳng Lão nghe vậy nhíu mày, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, gật đầu: "Một tên nghịch đồ bị ta trục xuất khỏi Vạn Kiếp Thành." Hạo Thiên thấy Đẳng Lão liếc nhìn mình, một lát sau mới nói: "Nếu tò mò, cứ đi hỏi Tử Y, ta không muốn nhắc đến, không có việc gì thì đến tiền sảnh đi." Đẳng Lão giơ tay mời trà, ra vẻ không chuẩn bị động thân: "Phủ thành chủ mở tiệc

chiêu đãi khách, ta không đi nữa, dù sao bọn họ cũng không phải tò mò về một lão già nhiều năm không có tiến bộ như ta, ngươi cứ lấy thân phận thiếu thành chủ thay ta tiếp đãi họ đi." "Vâng." Hạo Thiên đáp một tiếng, lui ra khỏi chủ điện.

Tử Y Thiên Thần đang chờ ở bên ngoài, thấy Hạo Thiên ra, liền dẫn hắn đến tiền sảnh.

Hạo Thiên tiện đường hỏi một tiếng về Tần Tranh Phong.

"Đồ đệ đầu tiên của Đẳng Lão, con trai độc nhất của thành chủ Kinh Phong Thành tiền nhiệm, gia đình gặp biến cố, Kinh Phong Thành đổi chủ, nhà họ Tần chỉ còn lại một mình Tần Tranh Phong.

Đẳng Lão thấy y đáng thương, lại thương xót thiên tư của y, nên nhận làm đồ đệ." Tử Y Thiên Thần là người hiểu rõ chuyện này nhất, ngoài Đẳng Lão ra.

Chỉ là, nàng nhíu mày, sau đó nói: "Sau đó có một ngày, Đẳng Lão nói trên người Tần Tranh Phong có ma ý, nhưng Tần Tranh Phong lại không có tướng nhập ma, hỏi cũng không ra." "Cho đến một ngày, không biết Đẳng Lão bị ai trọng thương, Tần Tranh Phong đã ra tay sát hại Đẳng Lão." Tử Y Thiên Thần ngước mắt, nhìn lên bầu trời trên đầu, có chút không hiểu.

Đẳng Lão chưa từng bạc đãi Tần Tranh Phong, không hiểu sát ý của kẻ sau từ đâu mà đến, ban đầu tưởng rằng Tần Tranh Phong có lẽ đã nhập ma… Nhưng Đẳng Lão kéo lê thân thể trọng thương đánh bị thương Tần Tranh Phong, Tần Tranh Phong đã trốn thoát khỏi Vạn Kiếp Thành.

Đẳng Lão đã ém nhẹm chuyện của Tần Tranh Phong, chỉ tung tin tức, đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Tần Tranh Phong.

Chuyện bên trong, Đẳng Lão không nói kỹ, nàng cũng không hỏi.

“Lại là ma.” Hạo Thiên nhíu mày, “Nhưng Tần Tranh Phong xuất hiện trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, không hề có dấu hiệu nhập ma.” Người nhập ma rất dễ lộ ra ma tướng.

Nhẹ thì khát máu dễ nổi giận, nặng thì giống như đại trưởng lão Thiên Hành Tông, mất đi thần trí trở thành ma vật.

Tần Tranh Phong thậm chí còn có dư sức giả vờ một bộ dáng xử sự điềm nhiên. 124.

“Tần Tranh Phong đã không nhập ma, tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, tất là vì đoạt được vị trí thứ nhất, lấy lại Kinh Phong Thành.” Tử Y Thiên Thần có chút thổn thức, nhưng không hề thương hại Tần Tranh Phong, kẻ đã nảy sinh sát ý với Đẳng Lão.

Một con rắn độc vô tình vô nghĩa, cắn bị thương ân nhân cứu mạng.

Hạo Thiên gật đầu, biết chuyện này, nhưng không đưa ra bình luận.

Trên yến tiệc trong đại sảnh, trong số khách của Vạn Kiếp Thành, không thiếu những nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn từ mấy chủ thành khác, đề tài bàn luận nhiều nhất tự nhiên là Hạo Thiên, một thiên tài vừa mới tham gia sơ tuyển đã được Đẳng Lão nhìn trúng, lập làm thiếu thành chủ.

Những người ở lại yến tiệc, giống như lời Đẳng Lão nói, phần lớn sự tò mò đều đặt trên người Hạo Thiên.

Đẳng Lão mấy vạn năm tu vi đều dừng lại ở đỉnh phong Chủ Thần, không tiến thêm nửa bước, cường giả Chủ Thần, quá nhiều rồi, giống như Đẳng Lão thông qua cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện trở thành thành chủ một thành cũng không ít, trong đó càng không thiếu cường giả thăng cấp Thần Vương.

Tuổi thọ của tu sĩ tuy dài, nhưng nếu tu vi dừng lại không tiến, tuổi thọ vô tận cũng có một giới hạn có thể.

Đằng Lão sống lâu như vậy, ai dám chắc thời gian còn lại bao nhiêu?

Vạn năm, ngàn năm trăm năm, hay là ngay trước mắt.

Đối với tu sĩ, vạn năm ngắn ngủi cũng không dài bao nhiêu.

Thượng Thần Giới đặt khởi đầu cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện tại Vạn Kiếp Thành, theo quan điểm của các chủ thành khác, có lẽ là vì Vạn Kiếp Thành sắp đổi thành chủ.

Hạo Thiên cùng Tử Y Thiên Thần đến.

Có người có tâm thấy Đằng Lão không màng gia sự, Tử Y Thiên Thần vốn luôn quản lý mọi việc lớn nhỏ của Vạn Kiếp Thành lại đi sau Hạo Thiên.

Mấy ánh mắt mạnh mẽ nhất lướt qua người Hạo Thiên, ánh mắt ngưng trọng thêm mấy phần.

Hạo Thiên quả thực có thực lực được thành chủ Vạn Kiếp Thành nhìn trúng.

Như vậy, mấy người có ý kết giao đứng dậy, chắp tay với Hạo Thiên: "Thiếu thành chủ." Hạo Thiên đáp lễ.

Những người này đa số là khách khanh của các tông môn, tu vi không cao, nhưng cũng là cảnh giới Chủ Thần, không thể nói là yếu.

Tử Y Thiên Thần trực tiếp dẫn Hạo Thiên ngồi vào vị trí thượng thủ.

Hạo Thiên có chút bất ngờ, nhưng cũng thuận theo ý của Tử Y Thiên Thần ngồi xuống, bây giờ thân phận hắn là thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, Đằng Lão không ở đây, hắn chính là chủ, những người

còn lại đều là khách.

Mọi người trên tiệc thấy cảnh này, cũng không có dị nghị, chỉ thuận thế hỏi một câu: "Thành chủ Vạn Kiếp Thành đang bế quan sao?" Bây giờ có thể nói là cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện đang tiến hành, Đẳng Lão tự nhiên sẽ không bế quan, chỉ là tìm cớ hỏi một câu.

"Đẳng Lão có việc quan trọng, không thể phân thân." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu, ánh mắt lướt xuống dưới.

Không thấy vị lão giả của Thượng Thần Giới.

Trên yến tiệc lại có không ít tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn, theo trưởng bối trong nhà, Tô Dung cũng ở trong đó.

Thịnh Kinh Môn vốn là đứng đầu các tông môn của Vạn Kiếp Thành, Thiên Thần được xếp hai bên trái phải, bên trái là tông môn Vạn Kiếp Thành, bên phải là quý khách, sau đó không có sắp xếp, tùy ý ngồi.

Những người này ở lại, ngoài Đẳng Lão, cũng như tò mò về Hạo Thiên, trọng tâm của trọng tâm tự nhiên là chuyện của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Phải biết, trong số đó có tiểu bối đã thông qua khảo hạch.

Vì vậy, biết Đẳng Lão không đến, họ liền hỏi: "Vậy, thành chủ Vạn Kiếp Thành có nhờ thiếu thành chủ mang lời gì không?

Những người sau khi khảo hạch di tích…" "Nửa năm." Đây không phải là Đẳng Lão tiết lộ cho Hạo Thiên, chắc hẳn cũng sẽ sớm thông báo cho những người khác đã thông qua khảo hạch.

Hạo Thiên thuận miệng nói ra chuyện này: "Nửa năm sau, đến Thượng Thần Giới." Những người có mặt ở đây đều đến từ các chủ thành lớn, sự hiểu biết về Thượng Thần Giới tự nhiên nhiều hơn Hạo

Thiên, người mới vào Thần Giới không lâu, lập tức phản ứng.

"Thượng Thần Giới chỉ cho phép người trên cảnh giới thượng vị Thần đi vào!" Hạo Thiên suy nghĩ một lúc, hiểu ra gật đầu, trong đội ngũ trong di tích, có hai vị thượng vị Thần dẫn đội đã là đội ngũ thực lực trung thượng rồi.

Tu sĩ thông qua khảo hạch di tích Quy Khư tuy không nhiều, nhưng cũng không ít.

Trong đó, người ở cảnh giới trung vị Thần, e rằng có hơn một nửa.

Trong nửa năm, nếu không thể thăng cấp lên thượng vị Thần, những lần thoát hiểm trước đó, cơ duyên vận may đến bây giờ, cũng sẽ vì thực lực không đủ mà không thể tiến thêm nửa bước.

Thời gian ngắn như vậy… Không khí náo nhiệt trên yến tiệc tức thì im lặng một lúc.

Chương 511

"Nửa năm, Đẳng Lão có sắp xếp gì khác không?" Có người không cam lòng hỏi một câu.

"Không biết." Hạo Thiên lắc đầu, đột nhiên nhớ đến thí luyện của Thất Hỏa Thần Vực, không khỏi cười cười.

Hắn cũng có chút mong đợi, không biết Đẳng Lão có bằng lòng vô tư đưa thêm người đến Thượng Thần Giới không.

Nghe lời Hạo Thiên, những người khác cũng không có nhiều tiếc nuối, không biết, dù sao cũng tốt hơn hai chữ "không có" chắc chắn.

"Việc cấp bách nhất hiện nay, chắc là chuyện đấu giá ở di tích Quy Khư rồi." Có người nói một câu.

Di tích Quy Khư trước khi những tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện này đi vào, không có ai đặt chân đến, di tích có cấm chế, chỉ cho phép tu sĩ cảnh giới thấp đi vào, chưa chắc đã không để ý đến bảo vật trong đó.

Những vật phẩm thu được từ di tích này sẽ được đem ra đấu giá để làm điểm số khảo hạch.

Nếu không như vậy, họ cũng sẽ không vì nhìn một cái mà từ xa chạy đến đây.

Tử Y Thiên Thần đứng bên cạnh Hạo Thiên, nghe vậy, cúi xuống nói một câu vào tai Hạo Thiên.

Hạo Thiên nghe rõ, mỉm cười, cũng thuận theo đáp lại: "Buổi đấu giá sẽ diễn ra vào ngày mai, chắc hẳn chư vị sẽ sớm nhận được thư mời do Phòng đấu giá đứng đầu gửi đến." Khí tức di tích trên những vật phẩm thu được chỉ có thể duy trì mười ngày, tự nhiên sẽ nhanh

chóng được đưa đến phòng đấu giá để bán ra, không thể trì hoãn quá lâu.

Người đặt câu hỏi gật đầu, ngước mắt nhìn Hạo Thiên ở thượng thủ một cái.

"Người được Đẳng Lão chọn trúng ngay từ cái nhìn đầu tiên, quả nhiên không tầm thường." Yến tiệc ở tiền sảnh chưa nhanh như vậy kết thúc, nhưng Hạo Thiên không tiếp tục ở lại đó nghe những lời xu nịnh nửa thật nửa giả, nói với Tử Y Thiên Thần một tiếng rồi rời đi trước.

Tử Y Thiên Thần gật đầu, đích thân tiễn Hạo Thiên rời đi, nàng phải quay lại yến tiệc.

Hạo Thiên chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau, người của Thịnh Kinh Môn đã theo ra.

"Sư phụ." Tô Dung bất đắc dĩ chậm lại nửa bước, đi theo sau hai vị trưởng lão của Thịnh Kinh Môn.

"Thiếu thành chủ." Ở phủ thành chủ, Minh lão và Từ lão hai vị trưởng lão đối với Hạo Thiên rất cung kính, nhanh chóng nói ra lý do theo ra gọi Hạo Thiên lại: "Thiếu thành chủ còn nhớ chuyện muốn thu tông chủ làm đồ đệ không?" Hạo Thiên gật đầu, đầy ý vị nhìn hai người trước mặt, thuận tiện liếc qua Tô Dung một cái.

"Con đã khuyên hai vị trưởng lão đừng làm phiền sư phụ, chuyện bái sư là do con tự mình quyết định!" Tô Dung đối mặt với ánh mắt của Hạo Thiên, mặt có chút đỏ bừng vì lúng túng và bất đắc dĩ, nhưng mày lại nhíu chặt.

Minh lão và Từ lão tự nhiên không để ý đến sắc mặt của Tô Dung đang chậm lại nửa bước, hai người nhìn nhau một cái, nói với Hạo Thiên: "Thiếu thành chủ, chúng ta không có ý ngăn cản." "Ồ." Hạo

Thiên thản nhiên, không mặn không nhạt liếc qua Khước Hỏa Kiếm bên cạnh Tô Dung, có chút hiểu ra cong khóe môi.

Bái một sư phụ tu vi cảnh giới không cao, thân phận thiếu thành chủ cũng có thể chỉ là hư danh, có thể không giữ được lâu, có thể mang lại phiền phức.

Tự nhiên là không tình nguyện.

Nhưng bây giờ đã thông qua khảo hạch, nửa năm nữa sẽ đến Thượng Thần Giới, chứng tỏ hắn quả thực là bậc thiên kiêu, tương lai không thể hạn lượng.

Trong di tích giúp Tô Dung luyện chế lại Khước Hỏa Kiếm, biến cửu phẩm thần khí thành thập nhị phẩm, là lợi ích thực sự, đó là thứ hai.

Thứ ba, Đẳng Lão không ra mặt, toàn quyền giao mọi việc cho Hạo Thiên xử lý, chẳng phải đã cho thấy sự coi trọng của Đẳng Lão đối với Hạo Thiên sao?

Huống hồ, Tô Dung kiên trì, chuyện bái sư cũng đã thành định cục, lẽ nào còn có thể cắn chết không buông, cứng đầu với Tô Dung sao?

Đối với hai vị trưởng lão, họ đã lùi một bước.

"Nếu như trước đây ta chưa nói…" Hạo Thiên nhìn sắc mặt của hai vị trưởng lão, suy nghĩ một lúc, rồi nói một câu: "Vậy thì bây giờ ta nói, Tô Dung là đồ đệ của ta, chuyện giữa ta và Tô Dung không liên quan đến Thịnh Kinh Môn." Nghe lời Hạo Thiên, sắc mặt hai vị trưởng lão trở nên khó coi.

Minh lão giọng hơi trầm nói: "Ý của thiếu thành chủ là, nếu thiếu chủ gây ra họa, sẽ không liên lụy đến Thịnh Kinh Môn, nhưng dù sao đi nữa, Thịnh Kinh Môn cũng sẽ tương trợ một hai?" Hạo Thiên lộ vẻ kinh ngạc nhìn hai vị trưởng lão, hỏi một câu: "Ồ, chẳng lẽ ta thực sự

gặp chuyện, Thịnh Kinh Môn, hai vị nguyện ra tay cứu giúp?" "…" Nói thật thì, thật khó.

Minh lão và Từ lão nhanh chóng nghĩ, nếu Đằng Lão bằng lòng ra tay, họ tự nhiên sẽ theo, không thể để lại tiếng xấu vô tình vô nghĩa, sư phụ của tông chủ gặp chuyện mà không ra tay tương trợ.

Nhưng nếu ngay cả Đằng Lão cũng từ bỏ Hạo Thiên, vậy thì… Thấy vẻ mặt của họ, không chỉ Hạo Thiên, ngay cả Tô Dung cũng đã hiểu ra, tay cầm kiếm siết chặt, khó xử nói: "Minh trưởng lão, Từ trưởng lão!" Nhìn vẻ quật cường của Tô Dung, Hạo Thiên cười cười.

Hắn biết, dù thế nào đi nữa, Tô Dung chắc chắn sẽ giúp hắn, vậy là đủ rồi. 125.

"Ta luôn tò mò." Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi, "Có phải Tô Dung vì nhớ đến những thứ mà vong mẫu để lại ở Thịnh Kinh Môn, nhớ đến tình nghĩa với chư vị trưởng lão, nên mới ở lại Thịnh Kinh Môn làm tông chủ?

Hay là Thịnh Kinh Môn đều là đồ của Tô Dung, mà các ngươi lại dựa vào đó ép buộc Tô Dung đưa ra những quyết định không tình nguyện?" Hắn nhìn về phía Tô Dung: "Với thiên tư của ngươi, rời khỏi Thịnh Kinh Môn, thành lập một tông môn của riêng mình, ví dụ như… tông môn luyện đan, không được sao?" Ánh mắt Tô Dung tức thì sáng lên.

"Như vậy." Hạo Thiên mỉm cười, nhìn về phía hai vị trưởng lão: "Còn có lời gì muốn nói không?" Hai vị trưởng lão lúc này nhìn Hạo Thiên, ánh mắt mang theo vài phần hận ý, đè nén sâu dưới đáy mắt, nhưng lại lạnh lùng cười khẩy: "Ngươi nghĩ Thịnh Kinh Môn là gì?" Môn phái nhỏ bé?

Nói bỏ là bỏ?

Phải biết, mỗi năm tu sĩ tìm mọi cách chen vỡ đầu muốn vào Thịnh Kinh Môn không đếm xuể, là tông môn số một của cả một đại thành Vạn Kiếp Thành!

Hạo Thiên tự nhiên có thể nhìn ra suy nghĩ của hai vị trưởng lão, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của họ, khẽ hừ một tiếng: "Thiên địa rộng lớn biết bao, một Thần Giới cũng chỉ là hạt cát trong biển cả, Tô Dung, ngươi thấy sao?" "Tìm được huynh trưởng tiếp nhận Thịnh Kinh Môn, ta sẽ rời đi." Tô Dung gần như không do dự, đây cũng là suy nghĩ ban đầu của nàng, nàng vẫn luôn nhấn mạnh, chỉ là không ai tin nàng thực sự có thể từ bỏ vị trí tông chủ.

Bây giờ, nàng không còn bị Thịnh Kinh Môn ràng buộc quá nhiều nữa.

"Tô Dung!" Minh lão ngay cả tông chủ cũng không gọi nữa, mặt mày run rẩy giận dữ nhìn nàng.

"Một Thịnh Kinh Môn có thể mang lại cho ta cái gì?" Tô Dung ngẩng đầu, vẻ mặt dịu dàng không biết từ lúc nào đã trở nên trầm tĩnh, hóa thành sự kiên định không thể lay chuyển, "Dù có bị chà đạp dưới đất, ta cũng có thể từng bước đi đến nơi cao hơn, gian nan hơn một chút thì có sao?

Ta không phải không có nghị lực." Minh lão và Từ lão khuyên nhủ một hai, nhưng Tô Dung không còn nghe nữa, nàng hành lễ với Hạo Thiên, ngẩng đầu nói: "Sư phụ, con ngày khác sẽ tìm ngài." Hạo Thiên gật đầu, Tô Dung liền mỉm cười, tự mình đi trước, hướng về bậc thang bạch ngọc rời khỏi phủ thành chủ.

Hai vị trưởng lão thở dài một hơi, cũng không có ý định tìm Hạo Thiên gây phiền phức nữa, bước những bước chân nặng trĩu hơn lúc đó theo sau bóng dáng Tô Dung, trong lòng một mớ hỗn loạn.

Hạo Thiên cầm ngọc bài trong tay, nhận được một tin tốt.

Mông Phường đã rời khỏi di tích, thuận lợi thông qua khảo hạch.

Bầu trời xanh biếc của Vạn Kiếp Thành tối sầm lại, một màu lam thẫm, vạn dặm không mây.

Thư mời của Phòng đấu giá đứng đầu cũng thông qua Đằng Lão, theo từng luồng khí tức còn lại trên ngọc bài tìm đến, gửi vào tay họ.

Trong thư mời, kẹp một lá cờ truyền tống trận tầm ngắn trị giá năm nghìn linh thạch, được luyện chế từ cờ đen trắng, khắc những văn lộ truyền tống trận phức tạp.

Chỉ cần trước ngày mai thông qua truyền tống trận tiến vào Phòng đấu giá đứng đầu là được, Hạo Thiên cũng không vội, thu lại thư mời, quay đầu đi tìm Mông Phường vừa ra khỏi di tích trở về.

Mông Phường hiển nhiên cũng đã nghe được chuyện của Quản Di, sau khi thấy Hạo Thiên, mở miệng liền nói: "Ta ở ngoài di tích nghe nói Quản Di là người của Phòng đấu giá đứng đầu?" Hạo Thiên gật đầu.

Mông Phường khẽ "chậc" một tiếng, nhíu mày: "Quản Di bị loại rồi." Những người vừa ra khỏi di tích đã bị chọn loại, đều không mang ra được bất kỳ thứ gì từ di tích.

Có người bị đội ngũ khác cướp mất, có người, có lẽ giống như Quản Di, đã dồn hết mọi thứ lên một người trong đội.

Hạo Thiên nhận ra, Mông Phường dường như có chút do dự.

Sau khi trở về trắc điện, Mông Phường do dự mãi, cuối cùng mới mở lời: "Hạo Thiên huynh, ta… có ý định rút lui khỏi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện." Hạo Thiên hơi ngẩn ra.

"Ta có được một vật từ di tích, không muốn đem ra đấu giá." Mông Phường có chút chần chừ.

“Đấu giá lại vật phẩm từ buổi đấu giá, chẳng phải là lại rơi vào tay mình sao?” Lời vừa dứt, Hạo Thiên liền dừng lại.

Nếu như vậy, cuộc khảo hạch lần này thực tế chẳng phải là một ván cờ nghiền ép bằng linh thạch sao?!

Ai bỏ ra nhiều linh thạch nhất, có thể ép thứ hạng của mình lên cao, chẳng lẽ không thể đấu giá lại vật phẩm của mình, không thể nhờ người khác đấu giá hộ?

Chương 512

Người tham gia cuộc thi không thể đấu giá, chẳng lẽ không thể nhờ người của tông môn mình đấu giá thay?

Hạo Thiên khóe miệng giật giật.

Người hưởng lợi trong chuyện này, e rằng chỉ có Phòng đấu giá đứng đầu kiếm được đầy bồn đầy bát?

"Đúng vậy." Mông Phường hiển nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Huống hồ, Hạo Thiên huynh có biết không, người của Thượng Thần Giới cũng sẽ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, nhưng trong vòng sơ tuyển, thậm chí trong khảo hạch di tích sau đó lại không thấy bóng dáng?" "Người của Thượng Thần Giới không cần thông qua sơ tuyển?" Hạo Thiên nhíu mày, tuy tu tiên giới ít khi nói đến hai chữ công bằng.

"Phải." Mông Phường thuận theo gật đầu, "Nhưng họ sẽ xuất hiện ở vòng chung kết, toàn lực tranh đoạt vị trí thứ nhất.

Bởi vì việc sách phong Chủ Thần của họ có lẽ không cần dựa vào cuộc thi tuyển chọn, thứ họ nhắm đến chỉ là phần thưởng thành chủ một thành mà thôi." Chỉ là, Mông Phường dừng lại một chút rồi nói: "Nhưng Thượng Thần Giới từ trước đến nay chỉ có bốn suất, bốn người này đa số là quan hệ đối lập, sẽ không liên thủ, thế lực của Thượng Thần Giới cũng phức tạp, việc tranh đoạt suất cũng kịch liệt không kém gì sơ tuyển và khảo hạch, các vị diện tu sĩ đa số coi khảo hạch ở chủ thành như một lần rèn luyện, nhưng ở Thượng Thần Giới lại là một cuộc tàn sát, bên này có thể loại đi ngàn người, nhưng Thượng Thần Giới lại thường xuyên có hơn ngàn người tiến vào, chỉ có bốn người đi ra." Như vậy, trong mắt bốn người của Thượng

Thần Giới, cuộc tuyển chọn ở các chủ thành, có lẽ chỉ là trò trẻ con?

"Sau khi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện tiến hành ở Thượng Thần Giới, suất thành chủ chỉ có một.

Những người còn lại có thể sống sót ra ngoài, chỉ có những người thuận lợi thông qua sách phong Chủ Thần, suất này thì không hạn chế, sống được mấy người thì là mấy người." Hạo Thiên im lặng một lúc, tiêu hóa lời của Mông Phường, nhưng lại ngẩng đầu nhìn y: "Vậy tại sao ngươi lại muốn rút lui, sợ không sống nổi?" "Có người đang đợi ta ở Thượng Thần Giới, tự mình nộp mạng." Đôi mắt vốn dĩ ngày càng có sức sống của Mông Phường không biết từ lúc nào đã trở nên u ám, áo choàng xám không gió mà bay trên người, hai tay buông thõng bên hông, một trong hai tay đang nắm chặt một con dao găm không có ánh sáng.

Mông Phường nói: "Thể chất của ta đặc biệt, từng bị người ta bắt đi muốn luyện chế thành khôi lỗi, thành công được một nửa thì ta trốn thoát." Lần đó, sinh cơ trong cơ thể bị rút đi một nửa, ngay cả ý thức cũng tàn khuyết hoảng loạn, rất lâu sau mới tìm lại được.

Nhưng lại quên đi một số thứ, không bao giờ tìm lại được nữa.

Lợi ích duy nhất là những dược liệu luyện chế khôi lỗi đã được luyện hóa vào cơ thể phần lớn, sau đó ra ngoài rèn luyện lại có kỳ ngộ, tu vi của hắn tiến bộ nhanh, bù lại được tuổi thọ.

Nếu không dù trốn thoát được cũng không sống được đến bây giờ.

Mông Phường ngẩng đầu, một đôi mắt xám xịt nhìn Hạo Thiên một cái: "Bây giờ kẻ đó đang đợi ta ở vòng chung kết Thượng Thần Giới, tự mình nộp mạng, nếu không đích thân luyện chế ta thành khôi lỗi, tâm cảnh của hắn sẽ có khiếm khuyết." Hạo Thiên thuận miệng hỏi một câu: "Kẻ thù của ngươi ở Thượng Thần Giới biết sự tồn tại của ngươi, tại sao không tìm đến?" "Biết." Mông Phường siết chặt

nắm đấm, trong mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp.

Có hận thù, nhiều hơn là bất lực.

Đại nạn không chết, ngược lại còn được lợi ích lớn, con đường tu hành thuận buồm xuôi gió, nhưng chưa từng quên chuyện đó, cũng từng nghĩ, nếu kẻ đó xuất hiện trước mặt, nhất định sẽ nghiền xương hắn thành tro.

Nhưng kết quả là khi kẻ đó xuất hiện, hắn mới bối rối phát hiện ra, thực lực của mình trong đám đồng lứa được coi là trung thượng, trong tay lại có siêu thập phẩm thần khí gia trì.

Nhưng đối mặt với kẻ địch thực sự mạnh mẽ, có lúc nào là không ít đâu?

Cảnh giới của kẻ đó còn cao hơn hắn rất nhiều.

"Lúc ta ra khỏi di tích, đã nghe được một đạo truyền âm!" Tay Mông Phường buông thõng bên hông siết chặt lại.

"Hắn nói, đang đợi ta ở Thượng Thần Giới tự mình nộp mạng." Hạo Thiên nghe vậy, nếu có suy nghĩ, "Nếu hắn không ra tay với ngươi ngay tại chỗ, chứng tỏ có điều kiêng kỵ." Người xuất hiện bên ngoài di tích cũng khá nhiều, có tu sĩ vừa ra khỏi di tích Quy Khư, có người từ bên ngoài đến Vạn Kiếp Thành đón tiểu bối.

Quan trọng nhất, kẻ đó đã nhắc đến Thượng Thần Giới.

"Ngươi có thấy dáng vẻ của hắn không?" Hạo Thiên hỏi một câu.

"Lúc còn trẻ chỉ ý thức không rõ ràng thấy một bóng lưng, giọng nói không nghe ra tuổi tác, chỉ biết là một người đàn ông." Mông Phường nhíu mày.

Ngay cả kẻ thù là ai cũng không biết, chỉ nhớ được giọng nói đó, nhiều năm không quên!

“Ngươi nghĩ, quay về Ngọc Thiềm Cung, hắn sẽ tha cho ngươi sao?” Hạo Thiên thản nhiên chỉ ra một câu.

Kẻ sau nhiều năm như vậy không tìm Mông Phường, có lẽ vì không biết thân phận của Mông Phường nên không tìm được, hoặc tưởng rằng Mông Phường đã chết.

Bây giờ lại chú ý đến Mông Phường, không thể không điều tra rõ ràng.

Như vậy, kết thúc cuộc thi tuyển chọn, quay về tông môn tìm kiếm sự che chở có an toàn không?

Mông Phường lắc đầu.

Hắn sẽ không mang tai họa như vậy về tông môn.

Hạo Thiên hiểu ra: “Vậy thì trốn đông trốn tây, đợi đến khi có đủ thực lực để chống lại kẻ sau?” Mông Phường cũng có chút giằng xé do dự.

Bị một kẻ địch trong bóng tối luôn luôn theo dõi, luôn khiến người ta có chút lạnh sống lưng.

“Ta nghĩ, kẻ sau có khả năng là người của Thượng Thần Giới, ta đi Thượng Thần Giới, quả thực là tự mình nộp mạng.” Mông Phường do dự nói một câu.

Hạo Thiên nhướng mày: “Ngươi nghĩ, thân phận của kẻ thù này, sẽ cao hơn chủ nhân của Thượng Thần Giới sao?” Mông Phường tựa như có điều giác ngộ.

Nếu kẻ sau là tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, lại ở trong Vạn Kiếp Thành, được Đẳng Lão che chở nên không dám ra tay, vậy rút lui khỏi cuộc thi mới là đường chết!

“Còn nửa năm.” Hạo Thiên nói một câu không đầu không đuôi,

xoay người trở về phòng của mình, để lại Mông Phường một mình.

Thượng Thần Giới đã tập hợp thiên tài của các vị diện lại với nhau, tự nhiên sẽ không để cho cường giả quá mạnh nhúng tay vào.

Phải biết, những người tham gia cuộc thi tuyển chọn này, tuy chỉ là những tu sĩ cảnh giới thấp như trung vị Thần, thượng vị Thần, nhưng lại là con ngươi trong mắt của các thế lực.

Nếu để các trưởng lão cường giả của các phe ra tay tiêu diệt một bộ phận, giúp tiểu bối nhà mình thành công thăng cấp, vậy chẳng phải loạn hết cả sao?

Ngoài sáng, dù quyền thế lớn đến đâu cũng sẽ không tùy tiện ra tay với tu sĩ tham gia tuyển chọn, trong tối, nếu để lại một tia dấu vết, cũng sẽ gây ra công phẫn, bị mọi người công kích.

Có thù oán, cũng chỉ có thể đợi sau khi cuộc thi kết thúc, hoặc giải quyết trong cuộc thi.

Kẻ muốn hạ sát thủ với Mông Phường, Hạo Thiên mơ hồ có một suy đoán.

Hắn cũng có thù sinh sát với người đó, ở Thượng Thần Giới sao?

Chắc hẳn sẽ sớm có một cái kết!

Ngày thứ hai, khi Hạo Thiên bước ra, Mông Phường đã đợi ở bên ngoài.

Trong tay y đang cầm lá bùa truyền tống của Phòng đấu giá đứng đầu, chắc hẳn đã có quyết định.

"Hạo Thiên huynh, đến Phòng đấu giá đứng đầu thôi, kết thúc khảo hạch di tích." Quả nhiên, Mông Phường đã nghĩ thông suốt.

Thượng Thần Giới có kẻ thù chờ đợi thì sao?

Nếu đã giấu đầu hở đuôi không dám ra mặt, đợi sau khi hắn thuận

lợi được sách phong Chủ Thần, sẽ triệt để giải quyết mối họa tâm phúc này.

Để xem cuối cùng là tâm cảnh của ai viên mãn, giải quyết xong một chuyện cũ!

Hạo Thiên gật đầu, đeo chiếc nhẫn của Phòng đấu giá đứng đầu lên tay, cùng Mông Phường mở truyền tống trận.

Có truyền tống trận quả thực tiện lợi hơn nhiều, không cần thông qua cửa lớn, trực tiếp tiến vào bên trong Phòng đấu giá đứng đầu.

Chỉ là, khi Hạo Thiên thông qua truyền tống trận đi ra, lá cờ bằng bạch ngọc khắc văn lộ truyền tống trận trong tay cũng vỡ tan.

Đây là một pháp khí dùng một lần.

Hạo Thiên cũng không ngạc nhiên, ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Một căn phòng có tường được sơn màu đen, ở bốn góc phòng có một khối thủy tinh huyền thạch trong suốt, chiếu vào ánh sáng trắng, cả căn phòng được chiếu sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, vị trí trước mặt Hạo Thiên sáng lên, một màn sáng khổng lồ chiếm trọn cả bức tường.

Chương 513

Khi màn sáng sáng lên, mọi thứ cũng trở nên rõ ràng.

Trong màn sáng, một hình ảnh của một người phụ nữ sống động hiện ra, mặc áo choàng màu hạt dẻ của Phòng đấu giá đứng đầu, mũ áo choàng rộng được bỏ xuống, mái tóc dài mềm mại xõa xuống, rũ đến bên hông, chỉ dùng một cây trâm ngọc lan hoa tùy ý búi một nửa, dung mạo xuất trần tuyệt diễm.

Bất cứ ai nhìn thấy người phụ nữ này đều nín thở.

Thần Giới có không ít phụ nữ tuyệt mỹ, đặc biệt là những nữ thiên thần cảnh giới cao, càng vì cử chỉ hành động đều mang theo linh lực, có một loại khí chất khó nói.

Nhưng người phụ nữ trong màn sáng tuy đẹp có chút quá mức, khí chất lại thuần túy sạch sẽ, thậm chí không mang lại bất kỳ cảm giác xa cách nào, vô cùng ôn hòa, có một cảm giác thân thiện cực mạnh.

Người phụ nữ trong màn sáng ngẩng đầu, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Ta là quản sự của Phòng đấu giá đứng đầu Vạn Kiếp Thành, Tạ Mẫn." "Chư vị đều là bậc thiên tài của cuộc thi tuyển chọn, cũng đều là quý khách của Phòng đấu giá đứng đầu, tại hạ thực sự phân thân vô lực, không thể đích thân gặp mặt từng người, đành phải dùng cách này để gặp mặt chư vị." Người phụ nữ hành lễ, đứng thẳng dậy, liền bắt đầu vào việc chính.

"Trên tường trong phòng của các vị có đặt hộp ngọc đựng đồ cách ly mọi khí tức, một hộp chỉ có thể đựng một món vật phẩm thu được từ di tích, làm vật phẩm đấu giá." "Nếu là vật phẩm cùng loại, có thể dựa theo giá cả cao thấp, mười cái một nhóm, năm cái một nhóm, hai cái một nhóm đặt trong một hộp." "Nếu có liên quan, không thể tách

rời, có thể đặt trong một hộp." "Nếu có vật sống, có thể đặt vào lồng đựng đồ bên cạnh cũng che chắn khí tức, phủ vải đen, lồng khóa lại sẽ hạ cấm chế, không thể trốn thoát." "Bên cạnh hộp ngọc và lồng đều có giấy tiên, có thể viết giá khởi điểm lên giấy, phòng đấu giá cũng sẽ định giá vật phẩm, nếu chênh lệch không lớn sẽ lấy giá cao hơn, nếu có dị nghị, phòng đấu giá sẽ liên lạc với người gửi, không có giá khởi điểm có thể không viết." Người phụ nữ dường như có thể cảm nhận được sự mờ mịt của mọi người, mỉm cười.

"Quy tắc như vậy, cuộc đấu giá lần này là đấu giá kín." Tuy là đấu giá kín, nhưng lại hoàn toàn khác với tính chất của việc đánh cược vào đá.

Bỏ ra giá trị bao nhiêu, có thể đổi lại được vật phẩm có giá trị tương đương.

Sẽ không xuất hiện tình huống có người bỏ ra chục triệu linh thạch, kết quả lại mua phải một hòn đá vỡ, cũng phù hợp hơn với phương thức xếp hạng bằng giá trị đấu giá của cuộc thi.

Vì không biết trong hộp là gì, giá đưa ra cũng sẽ kiềm chế hơn một chút.

Tuy sẽ khiến phòng đấu giá tổn thất một phần lợi ích, nhưng cũng là vì sự công bằng của cuộc thi.

Huống hồ, những thứ này được đưa đến Phòng đấu giá đứng đầu để bán, tiền hoa hồng bản thân nó đối với phòng đấu giá cũng là một khoản thu không nhỏ.

Không cần thiết phải quá tham lam.

"Có một số vật phẩm đặc biệt, ví dụ như giá trị không thể ước lượng, hoặc giá trị quá lớn, sẽ không tiến hành đấu giá, mà được giữ lại.

Sau khi đấu giá kết thúc, sẽ được tính là đã bán với giá trị cao nhất của các vật phẩm đã bán, sau đó có thể để lại phòng đấu giá gửi đến Thượng Thần Giới để bán, hoặc mang đi." Hạo Thiên thần sắc điềm nhiên, nhưng trong lòng lại nghĩ, Phòng đấu giá đứng đầu có thể tồn tại lâu như vậy, thậm chí ở các đại chủ thành đều có thể chiếm giữ vị trí, người đứng sau quả nhiên không phải là tồn tại đơn giản.

Vương triều thay đổi, một đời suy vong, nhưng Phòng đấu giá đứng đầu lại trải qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng.

Chắc hẳn người đứng sau không phải chỉ có những kẻ thông minh đến mức yêu quái, mà còn có một cường giả sống rất lâu trấn giữ.

Hạo Thiên nghĩ về những thứ mình có được từ di tích.

Chân ý trong cuộn sách của lão giả không thể lấy ra.

Hỗn Độn Thạch Quan có lẽ giá trị quá lớn, không thể ước lượng, không thể tiến hành đấu giá.

Trong thời gian còn lại, Hạo Thiên im lặng lấy ra mấy trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa từ trong thạch quan.

Đồng thời, người phụ nữ trên màn sáng dường như nhận được một tin tức, sắc mặt có chút kỳ quái, một lúc sau mới nói: "Nếu đem Hỗn Độn Liên Hoa thu được trong di tích bỏ vào hộp ngọc để đấu giá, số lượng có thể tùy ý." Bởi vì thực sự quá nhiều rồi!

Tu sĩ thông qua cự môn đến Xích Hà có đến hơn một trăm người, trong một trăm người, người nhiều nhất trong tay có một trăm cành Hỗn Độn Liên Hoa, người ít nhất cũng có mười mấy hai mươi.

Nếu theo giá trị ban đầu của Hỗn Độn Liên Hoa, năm đóa đặt trong một hộp ngọc, hộp ngọc không đủ dùng.

Có người đã tìm đến người của Phòng đấu giá đứng đầu rồi!

Bây giờ, bất cứ ai nghe thấy hộp ngọc chứa Hỗn Độn Liên Hoa, có thể không cần đấu giá.

Như vậy, số lượng vật phẩm bị ế sẽ nhiều, cũng sẽ khiến buổi đấu giá trở nên nhàm chán và kéo dài.

Ai cũng biết trong hộp là gì, vậy cũng không còn là đấu giá kín nữa.

Nếu số lượng Hỗn Độn Liên Hoa trong hộp ngọc không giống nhau, giá trị cũng không giống nhau, lại tăng thêm một chút biến số cho cuộc đấu giá.

Ai biết được một hộp Hỗn Độn Liên Hoa đấu giá được mười triệu linh thạch, có phải là một chí bảo không?

Hạo Thiên cũng cảm thấy thú vị, thuận tay lấy một hộp ngọc, sau đó dứt khoát ném năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa vào, đóng nắp hộp lại.

Không viết con số nào lên giấy tiên bên cạnh, Hạo Thiên đi thẳng đến trước truyền tống trận trong phòng, truyền ra ngoài một luồng khí tức.

Không lâu sau, có người của phòng đấu giá đi vào, ngước mắt nhìn lên bức tường sau lưng Hạo Thiên đang đặt hộp.

Chỉ có một hộp được động đến?

Kẻ sau ngẩn ra.

Chỉ mang ra một thứ từ di tích mà không bị loại sao?

"Ta có một vật phẩm không thể ước lượng giá trị." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Sắc mặt người đó thu liễm lại, hơi cúi đầu, che mặt dưới mũ áo choàng, cung kính nói: "Đại nhân mời đi theo tôi." Theo chân thị tòng

của Phòng đấu giá đứng đầu bước ra khỏi truyền tống trận là một đại sảnh không người.

Tiếng bước chân vang lên rõ mồn một trong sảnh lớn trống trải.

Đi vòng qua một hành lang, cánh cửa phòng ở cuối hành lang vẫn chưa được đẩy ra, nhưng đã nghe thấy tiếng tranh luận kịch liệt từ bên trong.

"Có khá nhiều người có vật phẩm đấu giá không thể định giá được, mời đại nhân đợi ở bên cạnh một lát." Thị tòng dẫn Hạo Thiên đến đây cũng có mấy phần bất đắc dĩ.

Chuyện hối lộ người của Phòng đấu giá đứng đầu ở nơi này là hoàn toàn không có.

Nếu phòng đấu giá có thể bị hối lộ, Thượng Thần Giới sao có thể giao phó việc tổ chức Vị diện thiên tài tuyển bạt tái cho họ?

Hạo Thiên gật đầu.

Sau khi được mời vào một căn phòng bên cạnh, thị tòng dâng trà rồi lặng lẽ lui ra.

Không lâu sau, cửa lại bị đẩy ra lần nữa.

Chỉ là lần này, người xuất hiện trước mặt Hạo Thiên không phải là thị giả lúc trước, mà là nữ tử đã xuất hiện trên quang mạc.

"Tạ quản sự?" Ánh mắt Hạo Thiên rơi trên người nàng, có chút bất ngờ.

Nhìn qua quang mạc thì không nhận ra, nhưng khi người thật bước đến trước mặt, Hạo Thiên liền có thể xác định đây là một thiên khuyết chi nhân, không thể tu luyện.

Trong Phòng đấu giá đứng đầu có không ít thiên khuyết chi nhân dung mạo tuyệt trần phục vụ các quý khách, điều này y đã từng thấy.

Nhưng một quản sự của phòng đấu giá ở Vạn Kiếp Thành cũng là một thiên khuyết chi nhân sao?

“.” Tạ Mẫn hành lễ với Hạo Thiên, ngẩng đầu nói: “Các truyền tống trận dẫn đến phòng đấu giá không có gì khác biệt, nên mới chậm trễ Thiếu thành chủ.” Vừa nói, nàng vừa làm một động tác mời, dẫn Hạo Thiên đến căn phòng lúc trước truyền ra tiếng tranh cãi.

Trong phòng có sáu bảy lão giả đang ngồi.

Nghe tiếng mở cửa, họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Khi thấy người do chính Tạ Mẫn dẫn vào, tất cả đều đứng dậy.

“Đây là Hỗn Độn Thạch Quan ta lấy được từ trong di tích.” Hạo Thiên vung tay, lấy Hỗn Độn Thạch Quan ra.

Chương 514

May mà căn phòng này đủ lớn.

“Hỗn Độn thạch lớn đến vậy!” Mấy lão giả vây lại, sau khi được Hạo Thiên gật đầu đồng ý, họ đẩy nắp Hỗn Độn Thạch Quan ra.

Thấy Hỗn Độn Liên Hoa đang sinh trưởng bên trong, ai nấy đều lặng đi vì kinh ngạc.

“Cuối cùng cũng biết tại sao trong buổi đấu giá lại xuất hiện nhiều Hỗn Độn Liên Hoa như vậy, thì ra ngọn nguồn ở đây.” Một lão giả cười khổ, kinh ngạc nhìn khối Hỗn Độn thạch khổng lồ trước mắt.

“Đúng là vật phẩm không thể nào định giá nổi.” Lão nhìn về phía Hạo Thiên, thái độ cung kính: “Đại nhân muốn để vật phẩm này lại phòng đấu giá, mang đến Thượng Thần Giới đấu giá, hay là mang đi?”
“Mang đi.” Hạo Thiên giữ lại Hỗn Độn Thạch Quan còn có việc cần dùng, vốn cũng không định để nó rơi vào tay kẻ khác.

Lão giả gật đầu, có mấy phần tiếc nuối nhìn Hạo Thiên cất món đồ đi.

“Để ta dẫn đại nhân lên phòng trên lầu, tu sĩ ký gửi vật phẩm cũng có thể tham gia đấu giá.” Tạ Mẫn không hề ngạc nhiên khi Hạo Thiên có thể lấy ra một vật phẩm như vậy.

Dù sao đây cũng là người mà vị kia đã dặn phải để ý.

“Ta có một người đồng bạn.” Hạo Thiên nói ra tên của Mông Phường.

“Lát nữa ta sẽ cho người dẫn đồng bạn của đại nhân lên.” Tạ Mẫn dẫn đường cho Hạo Thiên, nghiêng đầu tò mò liếc nhìn y một cái.

Trước khi lui ra khỏi phòng khách quý, nàng nói một câu: “Quản

Di đại nhân nhờ ta nhắn với ngài một câu, hẹn gặp lại ở Thượng Thần Giới." "Quản Di bị loại khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái...

đã đến Thượng Thần Giới rồi ư?" Hạo Thiên nhướng mày.

Phải biết rằng, chỉ có Thượng vị thần mới có thể vào Thượng Thần Giới.

Quản Di chưa được sắc phong, dù có một thân tu vi cũng có thể đến Thượng Thần Giới sao?

Tạ Mẫn không nói thêm gì, tiễn Hạo Thiên xong liền hành lễ lui ra.

Hạo Thiên nhìn bóng lưng Tạ Mẫn một lúc, y không quên vẻ cung kính của Tạ Mẫn khi nhắc đến tên Quản Di.

Thân phận của Quản Di ở Phòng đấu giá đứng đầu e rằng không hề thấp.

Một lúc sau, Mông Phường được đưa lên.

Trên quang mạc trước mắt cũng hiện ra cảnh tượng của buổi đấu giá.

"Đấu giá hộp ngọc không có quá nhiều quy tắc, chỉ có một điều." Tạ Mẫn xuất hiện phía trước, theo sau là các thị giả của phòng đấu giá đang bưng những hộp ngọc.

"Với các hộp ngọc cùng mức giá, mỗi bên chỉ được đấu giá thành công một món." Tạ Mẫn lướt mắt nhìn các vị khách quý trên mấy tầng lầu, khẽ mỉm cười.

Lời vừa dứt, bên dưới vang lên một loạt tiếng hít khí lạnh.

Quả thật, các vật phẩm đều được đặt trong những hộp ngọc không thể nhìn thấu để đấu giá ngầm, nhưng trong buổi đấu giá không thiếu các tông môn có gia sản hậu hĩnh.

Thậm chí có không ít người đại diện cho cả một chủ thành ở Thần

Giới.

Chỉ cần biết đại khái giá trị bảo vật mà tiểu bối nhà mình ký gửi, họ có thể nâng giá tất cả các hộp ngọc có cùng mức giá đó!

Bởi vì đã nhìn thấu ý đồ này, Phòng đấu giá đứng đầu đã nhẹ nhàng loại bỏ khả năng đó.

Đấu giá hộp bí ẩn chính thức bắt đầu.

Quả thật, vì đều là hộp bí ẩn, chỉ báo giá để đấu giá, không biết bên trong có bao nhiêu hộp chứa Hỗn Độn Liên Hoa, nên người mua không biết món đồ bên trong rốt cuộc là gì, lúc ra giá cũng trở nên thận trọng hơn nhiều, sẽ không cố ý nâng giá lung tung.

Nhưng vì ai cũng hiểu rằng bảo vật trong hộp ngọc đều xứng đáng với giá bỏ ra, lại là lô bảo vật đầu tiên được mang ra từ di tích Quy Khư, nên không khí buổi đấu giá vô cùng sôi nổi.

Tạ Mẫn vừa báo giá xong, rất nhanh sẽ có người ra giá. ...

Búa định âm của Phòng đấu giá đứng đầu gõ xuống rất nhanh, không hề trì hoãn sau ba tiếng liền định đoạt quyền sở hữu của chiếc hộp.

Chỉ cần linh thạch trong tay dư dả, gần như ai cũng ra giá không cần suy nghĩ.

Mua!

Dù sao cũng không lỗ!

Phải biết rằng trong đó có không ít bảo vật mà ngay cả tu sĩ có được cũng không muốn đem ra đấu giá, chỉ vì điểm số của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái mà đành phải đau lòng từ bỏ.

Chậm chân một chút, không mua được hộp ngọc, có khối người phải ôm cổ tay tiếc hận.

Hộp ngọc mà Hạo Thiên bỏ năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa vào, y đã ước tính giá trị, nhưng trong buổi đấu giá, lại xuất hiện một hộp ngọc có giá trị tương đương.

Cũng không biết có phải phòng đấu giá cố ý làm vậy không.

Sau mấy vòng, ngay cả Hạo Thiên cũng không biết hộp ngọc nào là của mình nữa.

Tạ Mẫn mang theo giọng điệu thân thiện, dường như có một ma lực khuấy động không khí, ngay cả Mông Phường cũng không nhịn được mà mua mấy hộp bí ẩn.

Người mua được vật phẩm ở Phòng đấu giá đứng đầu thường sẽ đợi đến lúc cuối cùng rời đi mới thanh toán linh thạch và mang đồ đi.

Nhưng những người có đặc quyền như Hạo Thiên, nếu muốn xem ngay món đồ mình vừa mua được, chỉ cần ném linh thạch vào tiểu truyền tống trận trên chiếc bàn ở giữa phòng, sẽ có thị giả của phòng đấu giá mang vật phẩm lên.

Chỉ một lát, trước mặt Mông Phường đã bày ra bốn năm hộp ngọc, giá cả khác nhau.

"Có một hộp ngọc cùng giá, tốt nhất đừng mua." Hạo Thiên cũng không định cản Mông Phường, chỉ nhắc nhở một câu về chiếc hộp ngọc đó.

"Hạo Thiên huynh, sao vậy?" Mông Phường đã bình tĩnh lại, nhìn mấy hộp ngọc vừa được đưa tới.

Ai nấy đều bận rộn ra giá, còn chưa kịp mở ra.

Nghe Hạo Thiên nói vậy, động tác ra giá của gã khựng lại.

"Ta đã bỏ năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa vào một hộp ngọc." Hạo Thiên thản nhiên nói.

"..." Mông Phường lúc này mới giật mình.

Trong các hộp ngọc không biết đã bị trộn vào bao nhiêu Hỗn Độn Liên Hoa!

Gã lần lượt mở năm chiếc hộp ngọc trước mặt, không ngờ trong đó có đến hai hộp chứa số lượng Hỗn Độn Liên Hoa khác nhau!

Đối với những tu sĩ đã vào di tích, đặc biệt là những người đã đi qua một vòng ở Xích Hà, ai mà không có trên người mười mấy đóa Hỗn Độn Liên Hoa thì mới là chuyện lạ.

Món đồ này đối với Mông Phường không có chút giá trị nào.

Còn lại ba hộp ngọc, một hộp là một quyển công pháp không tồi, phẩm giai không thấp.

Hai hộp còn lại cũng giống như những món đồ khác của phòng đấu giá, ít nhất cũng là những thứ xứng đáng với giá linh thạch đã bỏ ra.

Dù vậy, Mông Phường vẫn có chút dè chừng, đặt ngọc bài dùng để ra giá lên bàn, không định tiếp tục nữa.

Chương 515

"Cốc cốc." Có tiếng gõ cửa truyền đến, một lúc sau, Tô Dung đẩy cửa bước vào, tìm một chỗ ngồi xuống.

"Sư phụ, trong ngọc bài của con có liên kết với tổ đội, nên con đã nhờ người của phòng đấu giá dẫn đường đến đây." Nhìn năm chiếc hộp ngọc đặt trên bàn, nàng không khỏi bật cười, sợ trong đó cũng có Hạo Thiên, liền bổ sung một câu: "Con cũng nhanh tay mua được bảy hộp ngọc, nhưng có đến bốn hộp là Hỗn Độn Liên Hoa, nên con không tiếp tục nữa." "Số Hỗn Độn Liên Hoa con kiếm được trong di tích cũng bỏ vào hộp ngọc rồi sao, bỏ thế nào?" Hạo Thiên hỏi.

"Một phần số lượng lớn con bỏ vào một hộp, vì nếu mỗi hộp chỉ bỏ một đóa thì rất dễ bị đoán ra là Hỗn Độn Liên Hoa.

Số còn lại con chia thành hai hộp, mỗi hộp bảy đóa." Tô Dung nói vậy, Mông Phường đã hiểu ra phần nào.

"Ta vì muốn cho gọn nên bỏ hết vào một hộp." Mông Phường dường như đã hiểu tại sao lại xuất hiện nhiều hộp chứa Hỗn Độn Liên Hoa đến vậy.

Bởi vì theo thứ tự đấu giá của phòng đấu giá, thông thường sẽ đấu giá những vật phẩm giá thấp trước, những món quý giá sẽ để cuối cùng làm át chủ bài.

Bây giờ thì ngược lại, trừ mấy hộp ngọc được đưa ra đầu tiên, giá của những hộp sau đó đều không hề thấp.

Quả nhiên, buổi đấu giá sắp đến hồi kết, những hộp ngọc được đưa ra sau cùng đều có giá thấp.

Lúc này, không ít người đã dùng hết linh thạch để mua những vật

phẩm giá cao xuất hiện trước đó, số còn lại không nhiều, nên vẫn có thể mua được những hộp ngọc giá thấp này.

Trong lúc do dự, những hộp ngọc giá thấp này cũng không bị ế, lần lượt được mọi người thu vào túi.

"Thật ra, theo cách làm thông thường, một đóa Hỗn Độn Liên Hoa đặt trong hộp ngọc rất có khả năng bị đoán ra, ngược lại những hộp giá thấp này sẽ không có." Hạo Thiên ra giá mấy lần, thuận lợi mua được mười hộp ngọc, rồi cho người của phòng đấu giá mang lên.

Lần lượt mở ra, trong mười hộp ngọc lại không hề có một đóa Hỗn Độn Liên Hoa nào.

Tuy nhiên, những hộp ngọc này tuy không có Hỗn Độn Liên Hoa, cũng không phải là bảo vật gì, chỉ là một ít linh dược mà thôi.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, các tu sĩ tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái không được truyền tống trận đưa ra khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, mà tập trung tại một căn phòng vô cùng rộng rãi.

"Chắc là bảng xếp hạng khảo hạch sẽ được công bố ở đây." Hạo Thiên lướt nhìn các tu sĩ đang tụ tập ở đây, rồi thu lại ánh mắt.

"Hạo Thiên!" Một tiếng quát giận dữ vang lên trong đám người, một nữ tử thần sắc kiêu ngạo xông về phía Hạo Thiên, không chút do dự tung ra một chiêu sát thủ!

"Bốp." Hạo Thiên vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, nhưng bên cạnh nữ tử gây sự lúc nãy đã xuất hiện một lão giả áo xám.

Tay lão đặt trên vai nữ tử, cứng rắn trấn áp nàng tại chỗ.

"Trong Phòng đấu giá đứng đầu, không được đánh nhau, phóng túng!". ...

Lão giả áo xám trong Phòng đấu giá đứng đầu nháy mắt đã áp chế

khí thế của nữ tử, lúc này mới từ từ thu tay về, chắp sau lưng, lướt mắt nhìn các tu sĩ tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái trong sảnh.

"Chủ Thần đỉnh phong cường giả!" Trong đám người, không biết ai kinh ngạc thốt lên, lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Phải biết rằng, thành chủ Vạn Kiếp Thành cũng chỉ ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, được coi là người mạnh nhất Vạn Kiếp Thành.

Lão giả này, lại cũng có tu vi Chủ Thần đỉnh phong.

Nội tình của Phòng đấu giá đứng đầu, lại vượt qua cả thành chủ của một chủ thành!

Bị lão giả trấn áp, thần sắc Lãnh Tố bình tĩnh lại đôi chút, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng, mang theo hận ý trừng mắt nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên ngước mắt nhìn nữ tử.

Có chút quen mắt.

Khi ánh mắt chạm đến Tần Tranh Phong đang đứng sau lưng nàng, y mới nhớ ra.

Đây là Lãnh Tố Thiên Thần, người đứng cùng Tần Tranh Phong bên cạnh đầm sâu ở cuối Xích Hà, hạng hai vòng sơ tuyển.

"Lãnh Tố Thiên Thần, không biết sư phụ ta đã làm gì, mà vừa gặp mặt, Lãnh Tố Thiên Thần đã rút kiếm tương hướng?" Tô Dung đi theo bên cạnh Hạo Thiên, mày nhíu chặt, khẽ siết chặt Khước Hỏa kiếm trong tay.

"Làm gì ư?" Lãnh Tố giơ tay, lấy ra một hộp bí ẩn, đưa thẳng ra.

Hộp bí ẩn mở ra, bên trong là năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa đang yên lặng nằm đó, linh khí nồng đậm.

"Phụt." Hạo Thiên thật sự không nhịn được cười.

Xung quanh cũng vang lên một tràng xì xào, ai nấy đều cảm thán, có người lại có thể thu hoạch được nhiều Hỗn Độn Liên Hoa như vậy trong Xích Hà, e là đã tập hợp số lượng của cả một đội rồi chăng?

Ngước mắt nhìn lại Lãnh Tố Thiên Thần, ánh mắt mọi người có chút thương hại và đồng cảm.

Hộp bí ẩn chứa năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa, giá đấu giá chắc không hề thấp.

Mấy hộp giá cao nhất, ít nhất cũng phải nâng giá bốn năm vòng mới giành được.

Ai mà ngờ được có người lại bỏ số lượng Hỗn Độn Liên Hoa của cả một đội vào trong một chiếc hộp chứ?

"Hạo Thiên, ngoài ngươi cầm Hỗn Độn Thạch Quan ra, còn ai có thể lấy được năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa từ trong Xích Hà?

Món đồ này là do ngươi đưa ra, có nhận hay không?" Lãnh Tố Thiên Thần gần như sắp tức điên rồi.

Dốc cạn linh thạch chỉ để mua về một thứ như thế này từ phòng đấu giá ư?

Chắc chắn là Hạo Thiên đứng sau giở trò!

"Là ta." Hạo Thiên cũng không phủ nhận, cũng chẳng có gì hay để phủ nhận.

Chỉ là không ngờ lại trùng hợp đến vậy, vừa hay rơi vào tay Lãnh Tố Thiên Thần.

Hai người vốn đã kết thù, Hạo Thiên không hề keo kiệt bồi thêm một nhát dao: "Ta bắt ngươi mua sao?" Quá thảm.

Người xung quanh đều không nỡ nhìn, phải dời mắt đi.

"Ai mà không biết quan hệ giữa ngươi và Phòng đấu giá đứng

đầu?

Quản Di cũng ở trong đội của ngươi trong kỳ thí luyện ở di tích, ai biết ngươi đã giở bao nhiêu trò mờ ám sau lưng?" Lãnh Tố Thiên Thần gần như không tiếc công sức bôi nhọ Hạo Thiên, thậm chí còn lôi kéo cả những người đang đứng bên cạnh xem kịch vui.

Chuyện Lãnh Tố Thiên Thần xui xẻo mua phải chiếc hộp đó vốn không liên quan đến họ, nhưng khi liên quan đến Hạo Thiên, họ lại rất vui vẻ xem náo nhiệt.

Nhưng, nếu Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu liên thủ giở trò mờ ám sau lưng, thì họ không thể nhịn được nữa!

"Chết tiệt!

Trong hai mươi món đồ ta mua, có đến mười một hộp bí ẩn chứa Hỗn Độn Liên Hoa!

Hạo Thiên, ta với ngươi không có thù oán gì chứ?!" Một người bên cạnh lên tiếng.

Những người khác cũng nhíu mày, tỏ vẻ bất mãn.

Quả thật, ít nhiều gì ai cũng mua phải những chiếc hộp chứa Hỗn Độn Liên Hoa.

Lúc này, họ chọn lọc quên mất rằng chính mình cũng đã bỏ không ít Hỗn Độn Liên Hoa vào hộp, tạo ra không ít hộp bí ẩn chứa Hỗn Độn Liên Hoa.

Chương 516

"Chẳng lẽ Phòng đấu giá đứng đầu thật sự có mờ ám với Hạo Thiên sao?" Nghe câu nói đó, sắc mặt lão giả áo xám bên cạnh tối sầm lại, giơ tay định đánh một chưởng về phía tu sĩ kia.

"Các lão." Một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên từ ngoài cửa.

Lão giả áo xám nghe vậy liền thu tay lại, thậm chí còn thu liễm toàn bộ khí thế quanh thân, xoay người hành lễ với người vừa đến.

"Quản sự." Tạ Mẫn mỉm cười, khẽ đáp một tiếng rồi bước vào.

Thấy Tạ Mẫn xuất hiện, không ít người nhớ ra hình ảnh của nàng trong quang mạc, biết rằng người chủ trì buổi đấu giá cũng là người này, liền thu liễm lại một chút, nhưng trong lòng lại không hiểu.

Phòng đấu giá đứng đầu rốt cuộc là thế nào.

Tìm một thiên khuyết chi nhân làm quản sự, một cường giả Chủ Thần đỉnh phong lại hành lễ với một nữ tử không có chút tu vi nào, thậm chí tuổi thọ chưa đến trăm năm?

Thế đạo thay đổi rồi sao?

"Đại nhân tuổi còn trẻ mà đã có thể giao hảo với Phòng đấu giá đứng đầu, đó là bản lĩnh của đại nhân, người khác ghen tị cũng vô ích." Tạ Mẫn xuất hiện xong lại gật đầu chào hỏi Hạo Thiên, không hề né tránh.

Người khác nghe câu đó, rốt cuộc không nén được mà lên tiếng: "Phòng đấu giá đứng đầu thừa nhận rồi sao?" "Thừa nhận?" Tạ Mẫn ngẩng đầu, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía người nọ, thậm chí còn lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Lúc này mọi người mới chú ý, trong tay Tạ Mẫn có một quyển trục bằng vật liệu thật.

Chẳng lẽ, kết quả xếp hạng khảo hạch đã có?

Tất cả mọi người lúc này đều nghiêm túc trở lại.

So với những nghi ngờ hư vô mờ mịt, Vị diện thiên tài tuyển bạt tái mới là quan trọng nhất.

Nếu lúc này đắc tội với Phòng đấu giá đứng đầu, ai biết kết quả xếp hạng có xảy ra sai sót gì không?

Tạ Mẫn lướt mắt nhìn mọi người trong sảnh, hai tay từ từ mở quyển trục trong tay ra.

Tất cả ánh mắt lúc này đều đổ dồn về phía nàng, nhưng Tạ Mẫn lại khẽ nói một câu với người bên cạnh.

Không lâu sau, thị giả của phòng đấu giá mang đến hai khối lưu ảnh thạch.

"Nếu đã nghi ngờ sự công bằng của phòng đấu giá, vậy thì để các vị xem cho rõ là được." Tạ Mẫn đưa lưu ảnh thạch cho lão giả áo xám.

"Phiền Các lão." Lão giả áo xám gật đầu, quang mạc của lưu ảnh thạch liền hiện ra.

Trong quang mạc là một căn phòng, trong phòng có một bóng người đang có trật tự đặt từng món bảo vật vào trong các hộp ngọc.

Không ít người nhìn chằm chằm vào bóng người đó không chớp mắt, có người còn đỏ cả mắt.

Những món đồ người đó lấy ra dường như không có điểm dừng, nhanh chóng lấp đầy hơn nửa số hộp ngọc trên một bức tường.

Khi người đó quay đầu lại, mọi người nhanh chóng tìm kiếm

gương mặt tương tự trong đám người xung quanh.

Có người đã thấy người trong quang mạc, nhanh hơn một bước nói: "Nguyên Cực!" "Quản Di là người của Phòng đấu giá đứng đầu, hiển nhiên các vị đều biết.

Nàng đã rút lui khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Nguyên Cực là người cùng đội với Quản Di.

Nếu đã nghi ngờ, vậy thì để các vị xem cho rõ." Tạ Mẫn nói từng chữ, giọng rất nhẹ.

Đại sảnh lúc này vô cùng yên tĩnh, tiếng nói cũng đặc biệt rõ ràng.

Sau khi Nguyên Cực cuối cùng cũng lấp đầy gần hết số hộp ngọc trên một bức tường, gọi thị giả của phòng đấu giá đến rồi rời khỏi phòng, lão giả liền đổi một khối lưu ảnh thạch khác.

Lần này, hình ảnh trên quang mạc vẫn là căn phòng đó.

Thị giả của phòng đấu giá tiến vào, sau đó lần lượt lấy từng hộp ngọc, liếc nhìn một cái rồi phân loại, đánh một dấu hiệu giống nhau ở đáy hộp, rồi ném vào truyền tống trận.

"Mỗi hộp ngọc xuất phát từ cùng một người đều có một dấu ấn giống nhau ở dưới đáy, người khác nhau thì dấu ấn cũng khác nhau, có thể kiểm tra." Tạ Mẫn chỉ ra một điểm.

Người nhận vật phẩm ký gửi của Nguyên Cực, chỉ cần đối chiếu, sẽ biết số lượng và đồ vật không thay đổi.

Thứ tự cũng bị xáo trộn rồi mới tiến hành đấu giá.

"Nguyên Cực có vấn đề hay không ta không quan tâm!

Ta chỉ muốn biết Hạo Thiên rốt cuộc có giở trò hay không, đem một hộp đầy Hỗn Độn Liên Hoa đến tay ta!" Lãnh Tố Thiên Thần lên tiếng, lúc này gần như đã mất hết kiên nhẫn.

“Hạo Thiên đại nhân là quý khách của Phòng đấu giá đứng đầu, mọi thứ trong phòng đấu giá ngài đều có quyền được giữ bí mật.” Tạ Mẫn nhìn về phía Hạo Thiên, cung kính hỏi ý: “Ý của đại nhân thế nào?” “Cứ chiếu đi.” Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Dù sao thì thứ y ký gửi cũng chỉ có một món.

Tạ Mẫn gật đầu, lão giả áo xám đổi lại khối lưu ảnh thạch ban đầu.

Vẫn là căn phòng đó, chỉ là lần này, thời gian sớm hơn.

Bắt đầu từ lúc Hạo Thiên được truyền tống vào phòng.

Mọi người nhìn thấy Hạo Thiên nghe xong quy tắc mà Tạ Mẫn nói trong quang mạc, sau đó tiện tay lấy một hộp ngọc, rồi... bỏ năm trăm đóa Hỗn Độn Liên Hoa vào.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều bất giác co giật khóe miệng, công khai hay ngấm ngầm đều liếc nhìn Lãnh Tố Thiên Thần một cái.

Sau khi làm xong việc này, Hạo Thiên đứng tại chỗ một lúc, rồi đi về phía truyền tống trận, gọi thị giả của phòng đấu giá dẫn đường ra ngoài.

“Hạo Thiên... chỉ ký gửi một món đồ?” Có người không dám tin.

Cũng quá giả rồi đi?!

Hạo Thiên từ bỏ Vị diện thiên tài tuyển bạt tái sao?

“Trong tay Hạo Thiên đại nhân có một món bảo vật không thể định giá, sau khi được phòng đấu giá xác nhận, sẽ được tính điểm theo giá trị của món đồ có giá trị cao nhất được bán ra trong buổi đấu giá.” Tạ Mẫn giải thích.

Không ít người lộ vẻ đã hiểu.

Lúc Hạo Thiên lấy được Hỗn Độn Thạch Quan trong di tích, bên

cạnh có không ít người nhìn thấy, tin tức sớm đã truyền ra ngoài.

Hỗn Độn Thạch Quan, đúng là bảo vật không thể định giá.

Chỉ cần đưa ra một món đồ như vậy, Hạo Thiên có thể trực tiếp lọt vào top mười của kỳ khảo hạch, đúng là không cần phải đấu giá những vật phẩm khác nữa.

Cho nên, việc Lãnh Tố Thiên Thần mua phải món đồ đó của Hạo Thiên, thật sự chỉ là một sự trùng hợp mà thôi?

Hình ảnh trên lưu ảnh thạch biến mất, Hạo Thiên nhún vai với Lãnh Tố Thiên Thần: “Rõ chưa?

Chương 517

Xui thôi, ta cũng không có dí đầu ngươi xuống bắt ngươi mua cái hộp đó.” Nói tóm lại: Số nhọ, đáng đời.

Lãnh Tố Thiên Thần nghiến chặt răng, sắc mặt tệ đến cực điểm.

Nàng ta thậm chí không thèm xem kết quả xếp hạng cuối cùng, quay người đi thẳng ra khỏi Phòng đấu giá đứng đầu.

Nàng ta vừa đi, liền lộ ra thân hình của Tần Tranh Phong phía sau.

Hạo Thiên và y đối mắt một cái.

Đúng lúc này, Tạ Mẫn giơ tay, cũng công bố bảng xếp hạng khảo hạch.

Lần này, không có bảng xếp hạng quá chi tiết, chỉ liệt kê tên của hai mươi người đứng đầu, không phân thứ tự.

Ba người đứng đầu được tô màu vàng kim.

Nguyên Cực đứng thứ nhất.

Tạ Mẫn không cần giải thích, mọi người đều biết nguyên nhân.

Họ đã nhìn thấy Nguyên Cực từng món từng món lấp đầy bảo vật vào những chiếc hộp trên cả một bức tường.

Trong lúc mơ hồ, có người nói một câu: “Nguyên Cực có ba món bảo vật không thể định giá!” “Hít...” Sau khi kết quả xếp hạng được công bố, lần lượt có người rời khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, đặc biệt là những người lúc trước hùa theo lời Lãnh Tố Thiên Thần, nói mấy câu nghi ngờ phòng đấu giá là đi nhanh nhất.

Tạ Mẫn cũng lặng lẽ lui ra. ...

Sau khi bảng xếp hạng được xác định, các tu sĩ đang ở lại Phòng

đấu giá đứng đầu cũng đều giải tán, các truyền tống trận khác nhau sẽ đưa họ đến các nơi trong Vạn Kiếp Thành.

"Đội của chúng ta chắc là đội có số người xếp hạng cao nhiều nhất rồi." Tô Dung đứng bên cạnh Hạo Thiên nói.

"Sư phụ, Nguyên Cực, Hạo Nguyệt Thiên Thần, ba người đều vào top mười bảng xếp hạng khảo hạch di tích Quy Khư!" Xếp hạng của Tô Dung và Mông Phường thấp hơn một chút, nhưng cũng đều trong top ba mươi.

Sau khi biết cách thức đấu giá của Phòng đấu giá đứng đầu, Tô Dung đã giữ lại một ít đồ vật thu được trong di tích, không bỏ vào hộp ngọc.

Dù sao cũng có thể vượt qua khảo hạch, cũng không quá để tâm đến thứ hạng, quan trọng nhất vẫn là vòng chung kết.

Trong kỳ khảo hạch này, cũng giống như trước đó, các tu sĩ xếp hạng cao sẽ có phần thưởng, nhưng họ cũng không để ý.

Tô Dung nhìn Hạo Thiên một cái, có lời muốn nói nhưng lại nuốt xuống.

Vốn dĩ, nếu Mông Phường không rút lui khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, cả đội đã vượt qua khảo hạch!

Phải biết rằng, trong kỳ khảo hạch ở di tích lần này, không ít đội vì để bảo đảm mấy người quan trọng nhất trong đội có thể có thứ hạng, đã trực tiếp hy sinh thành viên, đem những thứ thu được giao cho đồng đội quan trọng.

Những người này không ít đều là người cố ý đi theo để bảo vệ, tu vi thường không cao không thấp, quan trọng nhất là có thể đợi đến Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần sau, nên đã lựa chọn từ bỏ tranh đoạt lần này.

“Đi thôi.” Người đã giải tán gần hết, Hạo Thiên cũng không có ý định ở lại Phòng đấu giá đứng đầu nữa.

Trở lại phủ thành chủ, khi bước lên bậc thang ngọc, Hạo Thiên nhìn thấy bóng hình màu tím nhạt đang đứng ở cuối bậc thang.

“Tử Y Thiên Thần, Đẳng Lão tìm ta?” Bước chân y nhanh hơn một chút, đi đến trước mặt Tử Y Thiên Thần.

“.” Tử Y Thiên Thần gật đầu, hành lễ với Hạo Thiên.

“Đẳng Lão bảo ta nói với Thiếu thành chủ, hãy nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày.

Nửa năm không còn nhiều, chắc ngài cũng nhìn ra, trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái nhân tài xuất hiện lớp lớp, muốn giành được hạng nhất không đơn giản như vậy.” Hạo Thiên dừng lại, rồi mỉm cười.

“Đẳng Lão không cho ta đi cửa sau sao?” Đây không chỉ đơn giản là một câu nói, Hạo Thiên rõ ràng đã nghe ra ý của Đẳng Lão. 126.

Trong nửa năm cuối cùng này, ông ta cũng sẽ không để y ung dung tiêu tốn thời gian ở Vạn Kiếp Thành, e rằng Đẳng Lão sắp có động thái mới.

Nhưng, y cũng thật sự cần phải nâng cao thực lực.

Bất kể là vòng sơ tuyển hay kỳ khảo hạch di tích sau đó, đối với Hạo Thiên, áp lực đều không đủ lớn.

Y cần phải ở trong một hoàn cảnh hiểm nguy hơn mới có thể thăng tiến.

Tử Y Thiên Thần liếc nhìn y một cái, lại nở một nụ cười rất nhạt: “Tùy Thiếu thành chủ, dù sao thì lời ta đã chuyển rồi.” Nói xong, Tử Y Thiên Thần đi về phía chủ điện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đầy ba ngày, tin tức của Đẳng Lão đã được truyền qua ngọc bài đến tất cả các tu sĩ tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

"Chuẩn bị hai ngày, xuyên qua Phụ U sơn mạch, thu thập vụ chướng độc đan và thần tinh của yêu thú cao giai." Lần này, không có tin tức sẽ bị loại, nhưng nếu trước khi đến Thượng Thần Giới mà không đạt đến cảnh giới Thượng vị thần, cũng xem như là một hình thức bị loại!

Trước cung điện, Tử Y Thiên Thần bị vây quanh.

Mấy lần khảo hạch công bố quy tắc, ngoài Đẳng Lão ra cũng là Tử Y Thiên Thần.

Không gặp được Đẳng Lão, họ chỉ có thể níu lấy Tử Y Thiên Thần để hỏi tin tức.

"Rìa Phụ U sơn mạch của Vạn Kiếp Thành thì tốt rồi, là nơi cho không ít tu sĩ cảnh giới thấp farm yêu thú và dược liệu, càng đi vào trong càng nguy hiểm!

Ngay cả cường giả cảnh giới Chủ Thần cũng không dám đi quá sâu vào sơn mạch.

Vị trí trung tâm sơn mạch là cấm địa mà ngay cả Thần Vương cường giả cũng không dám dễ dàng đặt chân vào, bảo chúng ta xuyên qua đó ư?!" "Phụ U sơn mạch đầm lầy bùn lầy khắp nơi, căn bản không thể đi bộ!

Sương mù dày đặc che khuất trời đất, bên dưới ẩn giấu những yêu thú cường đại, ngay cả phi chu cũng không thể bay qua sơn mạch!" "Đi vòng một vòng lớn quanh khu vực trung tâm sơn mạch có lẽ khả thi, nhưng nửa năm mà đi hết đoạn đường đó?

Nằm mơ đi!

Nghe nói chưa ai có thể xuyên qua Phụ U sơn mạch, cuối con đường đó e là đã đến rìa vị diện của Thần Giới rồi!" "Không phải là bảo ta lên trời, mà là bảo ta đạp phá hư không sao?" Một vòng các tu sĩ đều có vẻ mặt vô cùng kích động.

Không phải là không có can đảm, mà là thực sự quá khó!

Đây căn bản không phải là việc mà những tu sĩ cảnh giới thấp như họ có thể làm được!

Sau khi không gặp được Đẳng Lão, gần như tất cả các tu sĩ đều đồng loạt lựa chọn tìm Tử Y Thiên Thần để hỏi cho rõ.

Ngay cả Tần Tranh Phong và Lãnh Tố cũng đứng một bên, nhíu mày lắng nghe họ tranh cãi với Tử Y Thiên Thần.

Đúng hơn là những tu sĩ đó chỉ một mực oán trách.

Từ đầu đến cuối, Tử Y Thiên Thần vẫn đứng trên bậc thềm với vẻ mặt bình thản, không nói một lời.

"Tranh Phong Thiên Thần, Lãnh Tố Thiên Thần, hai vị không cảm thấy lần khảo nghiệm này là ép người quá đáng sao?

Các vị có thể làm được việc băng qua Phụ U sơn mạch không?" Những tu sĩ đó nói một hồi, thấy Tử Y Thiên Thần không nói gì, liền nhìn xung quanh, thấy Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần, nhớ ra họ là hạng nhất và hạng nhì vòng sơ tuyển, liền vội vàng lôi kéo họ vào cuộc.

"Có thể làm được việc băng qua Phụ U sơn mạch không?" Nghe câu hỏi này, Tần Tranh Phong nhếch mép, cảm thấy vừa buồn cười vừa khó xử.

Chương 518

Nhìn về phía Tử Y Thiên Thần, y chắp tay, trong mắt lóe lên mấy phần không tình nguyện và khó xử. ...

Cố nhân tương phùng.

Nếu không phải Vị diện thiên tài tuyển bạt tái chết tiệt lại chọn tổ chức ở Vạn Kiếp Thành, cả đời này Tần Tranh Phong có lẽ sẽ không bao giờ đặt chân đến nơi này.

"Tử Y Thiên Thần, lần khảo nghiệm này quả thật quá khó khăn, ngay cả ta cũng không làm được.

Xin hỏi có cường giả của Vạn Kiếp Thành dẫn đội không?" Tần Tranh Phong hỏi.

Quả thật, nếu Đằng Lão đi cùng, có lẽ có thể dẫn họ xuyên qua sơn mạch.

Tử Y Thiên Thần nghe lời của những người khác, thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu, khẽ gật đầu hoặc nhíu mày.

Nhưng khi nghe Tần Tranh Phong nói, nàng lại như điếc làm ngơ, quay đầu đi chỗ khác.

Tần Tranh Phong bị làm lơ, ánh mắt tối sầm, lùi lại mấy bước sang bên.

Bị Tử Y Thiên Thần ghét bỏ, cũng là chuyện quá bình thường.

Dù sao thì chuyện y đánh lén làm Đằng Lão trọng thương rồi bị đánh bị thương phải chạy trốn khỏi Vạn Kiếp Thành, Tử Y Thiên Thần đều biết.

Lãnh Tố Thiên Thần không hiểu sao lại liếc nhìn Tần Tranh Phong

một cái.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến mình, Lãnh Tố Thiên Thần bước lên phía trước, cố nén tính tình xuống, nói với Tử Y Thiên Thần: "Nếu có quy tắc chưa nói, mong Tử Y Thiên Thần không ngại cho biết." Do dự một chút, nàng hai tay dâng lên một hộp ngọc, tỏ ý lấy lòng.

Tử Y Thiên Thần lại không nhận, ngước mắt, đột nhiên nhìn về phía Hạo Thiên.

Bị phát hiện rồi.

Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi, thật ra y không định ra mặt lúc này.

Những người này níu lấy Tử Y Thiên Thần chất vấn một hồi, e là Tử Y Thiên Thần đã có chút tức giận, dù có lời muốn thay Đẳng Lão truyền đạt, cũng sẽ không mở miệng vào lúc này.

Y vốn định đợi những người này giải tán rồi mới hỏi.

"Thiếu thành chủ." Tử Y Thiên Thần giơ tay, dùng linh lực đẩy hết những người đang cản đường trước mặt sang hai bên.

Đợi mọi người đều yên lặng, Tử Y Thiên Thần nhíu mày, mới dùng giọng điệu lạnh lùng mở miệng: "Lần khảo hạch này chia thành hai đội tiến vào Phụ U sơn mạch.

Mỗi đội giữ một trận bàn, có thể dùng trận bàn để xác định phương hướng tiến lên và cảm nhận gần đó có yêu thú cao giai hay không, có thể lựa chọn giết yêu thú hoặc đi vòng." Thấy những người đang định bắt đầu tụ tập lại với nhau, Tử Y Thiên Thần trực tiếp lấy ra một quyển trục.

"Mười tu sĩ đứng đầu kỳ khảo hạch sẽ được chia đều cho hai đội, những người còn lại bốc thăm chia nhóm." "Chỉ là..." Tử Y Thiên Thần nhìn về phía Hạo Thiên, "Nếu người trong top mười tìm được

người đồng ý trao đổi, cũng có thể đổi đội trước khi bốc thăm.

Sau khi bốc thăm, người giữ trận bàn, cũng chính là đội trưởng được định sẵn, có thể đổi một người ngoài top mười trong đội đi.

Đây là đặc quyền của người xếp hạng cao lần này." Nghe câu đó, Hạo Thiên gật đầu.

Quả thật, nếu theo lời Tử Y Thiên Thần, những người trong top mười phải tách ra, y và Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa hay bị tách ra.

Theo sự sắp xếp của Tử Y Thiên Thần.

Bây giờ đội một có Nguyên Cực, Lãnh Tố, Hạo Nguyệt Thiên Thần...

Đội hai có Hạo Thiên, Tần Tranh Phong, Cổ Mông, Thẩm Mính.

Tô Dung và Mông Phường ở ngoài top mười, đều chưa bốc thăm chia nhóm, không biết cuối cùng sẽ đi về đâu.

Việc chia nhóm trở nên khó xử.

"Tại sao ta lại bị xếp chung nhóm với ngươi." Hạo Thiên và Tần Tranh Phong nhìn nhau chán ghét.

"Ồ, ta quên mất, ngươi đã cá cược với ta trong di tích, thua hết những gì kiếm được cho ta, xếp hạng sau ta cũng là chuyện bình thường." Hạo Thiên đã tìm ra nguyên nhân.

Tần Tranh Phong nhìn đội đối diện, thấy Nguyên Cực và Hạo Nguyệt Thiên Thần, tự nhiên không muốn để hai trợ thủ đắc lực này về bên Hạo Thiên, liền trực tiếp nhìn về phía tu sĩ xếp hạng thứ mười ở đội đối diện.

"Ta đổi với ngươi, có đồng ý không?" Nói thật, người đó không hề muốn, phải biết rằng đội hiện tại có Nguyên Cực, người đứng đầu kỳ khảo hạch di tích, dẫn dắt.

Chỉ là, Lãnh Tố trước nay không biết khách khí là gì, trực tiếp lạnh lùng uy hiếp người đó: "Ngươi muốn ở lại đội của ta?" "Không, không." Người đó khóe miệng giật giật.

Ai mà không biết Tần Tranh Phong và Lãnh Tố là một phe, nếu thật sự không đồng ý, bị Lãnh Tố hành cho nửa sống nửa chết thì thà đổi sang đội khác còn hơn.

Hai người nhanh chóng đổi vị trí.

"Ngươi muốn sang đội đối diện không?" Hạo Thiên nhìn người bị đổi sang hỏi một câu.

Người đó có chút do dự, nhưng cũng hiểu ý Hạo Thiên, chắc là muốn dùng mình để đổi Nguyên Cực hoặc Hạo Nguyệt Thiên Thần về.

Mặt y như đưa đám.

Hạng mười không có nhân quyền sao?

Chỉ là, Hạo Thiên lại muốn tập hợp đội thần thánh kia ư!

Đột nhiên hiểu ra một điều, y điên cuồng lắc đầu: "Không, không, ta ở đội một rất tốt." "Ta không đổi nữa." Hạo Nguyệt Thiên Thần cầm chiếc quạt xương, để lộ nửa trên khuôn mặt, lông mày cụp xuống, bất đắc dĩ thở dài nhìn Hạo Thiên giải thích: "Mấy sư huynh sư muội xui xẻo của ta ở thành Khuynh Sơn đều ở lại cả.

Bốn người, đợi kết quả bốc thăm ra, chắc chắn sẽ không được phân vào cùng một đội, ta phải trông chừng một chút." Trong di tích, bốn người họ hợp lại, phối hợp ăn ý.

Tuy đầu óc không đủ dùng, nhưng vẫn có thể đánh đấm.

Thật sự không được, họ cũng không phải hạng trung liệt, lại không kết thù oán với ai, cứ giao đồ ra bảo toàn tính mạng rồi bị loại

khỏi khảo hạch là được.

Chỉ cần không quá xui xẻo, gặp phải đội cướp đồ giết người, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng tiến vào Phụ U sơn mạch thì chưa chắc.

Đây là cơ duyên cá nhân, tu sĩ tu hành không tiến lên thì chỉ có chết.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không thể khuyên họ rút lui khỏi tuyển bạt tái, nhưng cũng không thể thực sự khoanh tay đứng nhìn mấy sư huynh sư muội chết ở bên trong khi mình có biện pháp.

Có thể bảo vệ được thì cứ bảo vệ vậy. ...

Hạo Nguyệt Thiên Thần không tiếp tục tổ đội với Hạo Thiên, lựa chọn ở lại đội của Tần Tranh Phong và Lãnh Tố.

Như vậy, chỉ còn lại Nguyên Cực.

Nguyên Cực vốn là đồng đội của Quản Di, từng theo Quản Di hợp đội với Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không chắc, khi Quản Di không có ở đây, y sẽ lựa chọn thế nào.

Chương 519

Cứ như vậy có vẻ cũng được.

Khi Hạo Thiên nhìn về phía Tử Y Thiên Thần, chuẩn bị kết thúc việc đổi đội, Nguyên Cực lại đột nhiên mở miệng, chỉ thẳng vào một người trong đội của Hạo Thiên đang đứng im lặng một bên không lên tiếng.

"Ta đổi đội." Người đó gật đầu.

"Được thôi." Theo y thấy, đội do Tần Tranh Phong và Hạo Thiên dẫn dắt đều na ná nhau.

Quan trọng là y không có tranh chấp với cả hai, trong di tích Quy Khư cũng không chạm mặt đội của hai người này.

Hai người đổi chỗ, bây giờ mấy người đứng đầu của hai đội đã được định đoạt.

Đội thứ nhất, trận bàn do Tần Tranh Phong cầm.

Y và Lãnh Tố Thiên Thần thực lực đủ mạnh lại liên thủ, rõ ràng chiếm quyền phát ngôn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có ý kiến cũng vô dụng, chỉ có thể gật đầu.

Còn có hai tu sĩ, một người xếp hạng thứ bảy, một người xếp hạng thứ chín trong kỳ khảo hạch.

Đội thứ hai đa số đều quen biết ít nhiều.

Nguyên Cực xếp hạng thứ nhất, nhận lấy trận bàn.

Nguyên Cực liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Hạo Thiên lại lắc đầu, không dẫn đội.

Nguyên Cực cũng cất trận bàn đi.

Mấy người còn lại là Cổ Mông của Cổ Huyền Tông ở Vạn Kiếp Thành, Thẩm Mính mà y đã gặp ở lối ra di tích Quy Khư, người đã giao dịch với Hạo Thiên ở cửa, và cuối cùng là người xếp hạng thứ mười bị Lãnh Tố Thiên Thần ép ra khỏi đội để đổi Tần Tranh Phong qua.

Đợi những người trong top mười đều đã xác định đội của mình, hơn một trăm người còn lại bắt đầu bốc thăm.

Tô Dung bốc được đội của Hạo Thiên, Mông Phường lại cầm lá thăm, liếc nhìn về phía Tần Tranh Phong, rõ ràng là đã bốc phải đội của Tần Tranh Phong.

"Đổi Mông Phường." Nguyên Cực mở miệng.

Sau khi chia nhóm, đội trưởng của hai đội có đặc quyền đổi một người sau hạng một trăm.

Tần Tranh Phong cũng không có ý kiến gì.

Mông Phường rõ ràng không phải là chủ lực bên Hạo Thiên, thứ hạng lại thấp, đổi thì đổi thôi.

Y chọn lấy tu sĩ xếp hạng thứ mười một từ bên Hạo Thiên.

"Được rồi." Tử Y Thiên Thần nhìn người của hai bên đã đứng ổn định, trên mặt thêm mấy phần nghiêm túc, mở miệng nói: "Có lẽ các vị nghĩ rằng, chia thành hai đội là để đảm bảo khả năng sống sót trong Phụ U sơn mạch, chỉ là, hoàn toàn ngược lại." "Ý của Đẳng Lão, cũng là ý của Thượng Thần Giới, trong một trăm người, Thượng Thần Giới chỉ dẫn đi không đến một thành người.

Đội đến đích đầu tiên sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, đừng trách ta không nhắc nhở một điểm này." "?" Nghe lời của Tử Y Thiên Thần, lập tức có người bất mãn: "Những lần Vị diện thiên tài tuyển bạt tái

trước, rõ ràng có trên ba mươi người được Chủ Thần sắc phong, không phải Đẳng Lão cố ý làm khó chúng ta chứ?

Nếu thật sự không đến một thành, vậy những người còn lại thì sao?

Bị bỏ lại ở Phụ U sơn mạch?" "Có thể lựa chọn rút lui ngay bây giờ!" Sắc mặt Tử Y Thiên Thần lập tức lạnh đi, hừ khẽ một tiếng: "Không có chút dũng khí nào, còn muốn đến Thượng Thần Giới." Đám người im lặng.

Tử Y Thiên Thần chậm rãi nói: "Nếu tất cả các vị đều có thể xuyên qua Phụ U sơn mạch đi ra, ta cũng sẽ vui mừng cho các vị." Nhưng những thiên tài tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái trước đây đều không có ý đoàn kết, kỳ tích ba mươi người cùng nhau đến Thượng Thần Giới sắc phong chỉ có một lần.

Có thể lặp lại thậm chí vượt qua kỳ tích đó hay không, phải xem mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Lời đã nói hết, Tử Y Thiên Thần xoay người đi dọc theo bậc thang dài về phía chủ điện.

Đẳng Lão chỉ cho hai ngày chuẩn bị.

Tử Y Thiên Thần rời đi, những tu sĩ kia cũng không ở lại ngoài đại điện nữa, quy tắc đều đã rõ ràng.

Dù sao quy tắc của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái cũng không thể vì sự bất mãn la mắng của họ mà thay đổi.

Nếu thật sự không muốn liều mạng băng qua Phụ U sơn mạch, cũng chỉ còn lại hai lựa chọn: sớm chuẩn bị, hoặc là rút lui khỏi tuyển bạt tái.

"Sư phụ, may mà chúng ta được phân vào cùng một nơi." Tô Dung nhìn lá thăm, đi đến bên cạnh Hạo Thiên, trầm ngâm nói: "Con có thể

chuẩn bị trước một ít đan dược, đến lúc đó chia ra.” Nàng nhìn về phía Mông Phường đang tụ tập bên này.

“Ta cũng muốn một phần!” Thẩm Mính lúc này mới chú ý đến Hạo Thiên, lúc này cũng không vội rời đi.

Nàng vốn muốn tìm cơ hội bắt chuyện với Hạo Thiên, vừa hay nghe được lời của Tô Dung, mắt sáng lên.

“Ta dùng linh thạch mua, còn giúp cô miễn phí tìm dược liệu!” Nàng lật một chiếc nhẫn trữ vật, kiểm kê, rồi hai tay đưa cho Tô Dung.

Cả đội của Thẩm Mính dường như đều quen biết Hạo Thiên, Tô Dung nhận lấy đồ, gật đầu.

“Không biết ta có thể góp một phần không?” Người xếp hạng thứ mười bị đẩy qua đẩy lại cuối cùng phải sang bên Hạo Thiên cũng do dự đứng ra, cũng kiểm kê một phần linh thạch và dược liệu, cùng với một đan phương thu được nhưng vô dụng đưa qua.

“Ta tên là Lục Dư, hạng mười kỳ khảo hạch di tích, đồng đội đều hiến tế để đẩy ta lên.”...

Lục Dư gãi đầu, nói thật.

So với những người thực sự xứng đáng vào top mười như Hạo Thiên, thứ hạng này của y thật sự có chút ảo, là kết quả của cả một đội thu hoạch.

Vốn tưởng sẽ có lợi, ai ngờ chen chúc vào được, nhưng cái hạng mười này thà không có còn hơn.

Quá bị ghét bỏ.

Lục Dư thở dài.

Tô Dung gật đầu, cũng nhận một phần linh thạch.

Nguyên Cực và Mông Phường cũng không ngoại lệ, cũng nhờ Tô Dung chuẩn bị một phần, rồi đi chuẩn bị những thứ khác.

Đến lúc đó nếu có thể dùng được, cũng sẽ chia đều ra.

Đội ngũ mới này gần như đã có một hình hài.

Tô Dung nhìn xung quanh, ngoài họ ra, những người còn lại đều đã đi gần hết, chắc cũng đi chuẩn bị.

"Những người này..." Tu sĩ ngoài top mười còn lại gần trăm người, chia làm hai đội, mỗi đội bốn năm mươi người.

Trong những người này, đến lúc đó chắc chắn không thiếu những vấn đề liên tục.

"Cũng không biết chia thành hai đội rốt cuộc là tốt hay xấu." Tô Dung thở dài.

Nếu không chia, Phụ U sơn mạch quá hiểm ác, chỉ dựa vào năm sáu người muốn băng qua độ khó quá lớn.

Nhưng những người này tâm tư khác nhau, không chừng còn uy hiếp lớn hơn cả yêu thú gặp phải, là một chuyện khó giải quyết.

Hai ngày sau, Hạo Thiên đi tìm Đẳng Lão một lần, chỉ là lần này lần đầu tiên ông ta lại đóng cửa không tiếp.

Chương 520

Mãi đến lúc xuất phát, Hạo Thiên thấy Tử Y Thiên Thần đi ra từ chủ điện, khẽ nhíu mày.

"Xuất phát đi." Tử Y Thiên Thần cũng không nói nhiều với Hạo Thiên, chỉ lắc đầu, giơ tay mở truyền tống trận.

"Ngọc bài vẫn có hiệu lực ở Phụ U sơn mạch, có thể liên lạc với nhau.

Chỉ là bất kể xảy ra chuyện gì, Đẳng Lão đều sẽ không ra tay cứu viện.

Phụ U sơn mạch đã bị phong tỏa, ngoài những người tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, những người khác không thể tiến vào.

Ở Phụ U sơn mạch, tất cả truyền tống trận phù cũng sẽ mất hiệu lực, không cần thử." Lời vừa dứt, Tử Y Thiên Thần làm một động tác mời.

Hai truyền tống trận.

Tần Tranh Phong đi trước một bước, đội của y cũng nhanh chóng đi theo.

Đến lượt bên Hạo Thiên, sau khi gật đầu với Tử Y Thiên Thần, y cũng bước vào truyền tống trận.

Lối ra của truyền tống trận ở ngay lối vào Phụ U sơn mạch, có ba con đường.

Tần Tranh Phong đi trước, không chút do dự lựa chọn con đường ở giữa.

Lãnh Tố Thiên Thần chế nhạo nhìn Hạo Thiên một cái, cả đội

nhanh chóng biến mất trong đó.

“Chúng ta có nên đi theo không?” Nhìn dáng vẻ, con đường ở giữa dường như gần hơn một chút, nhưng lại bị Tần Tranh Phong giành trước, trong đội có người bắt đầu bàn tán.

“Đi cùng bọn họ e là không đánh nhau không được à?

Phải biết rằng cuối cùng người có thể đi ra càng ít càng tốt. ...” “Chọn một trong hai con đường trái phải đi.” Ánh mắt của những người này nhìn về phía Nguyên Cực đang cầm trận bàn.

“Nơi này hiện tại chỉ là lối vào Phụ U sơn mạch, trận bàn chỉ có thể chỉ hướng, không thể cho biết đi con đường nào là đúng, tùy tiện chọn một con đi.” Nguyên Cực tùy tiện chọn một con đường, đi thẳng về phía đó.

Có người thầm phỉ báng, nhưng cũng bất lực đi theo.

Tô Dung đi theo bên cạnh Hạo Thiên, liếc nhìn con đường mà Tần Tranh Phong đã rời đi, nói một câu: “Ta còn tưởng ở ngoài Phụ U sơn mạch, Tần Tranh Phong sẽ lựa chọn đánh với chúng ta, diệt một bộ phận người trước chứ.” “Hạo Nguyệt Thiên Thần sẽ không giúp hắn, mấy người khác vì nguyên nhân thuộc về trận bàn ít nhiều đều có chút bất mãn với Tần Tranh Phong, cũng chưa chắc sẽ ra sức.” Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Mấy người đó, bao gồm cả Hạo Nguyệt Thiên Thần, đều đang đợi Tần Tranh Phong chỉ huy sai lầm, để thuận lợi tiếp quản quyền điều khiển trận bàn.

Tần Tranh Phong có chút kiềm chế, không phải là không động thủ, mà là không thể động.

Đi trước một bước chọn một con đường trông có vẻ đúng nhất, có lẽ là sự quật cường cuối cùng của Tần Tranh Phong.

Hạo Thiên mỉm cười.

Nếu đường trong Phụ U sơn mạch đơn giản như vậy, có thể tìm được con đường đúng để đi ra, họ đã không chọn nơi này làm địa điểm thí luyện.

Trên đường đi, ngoài mấy người quen thuộc trong đội sẽ tụ lại một chỗ vừa đi vừa trò chuyện vài câu, những người khác đều đặc biệt yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn về phía Nguyên Cực đi đầu.

Trong một lúc, lại vô cùng hòa hợp, không hề có vấn đề gì xảy ra.

Trên đường cũng không gặp nguy hiểm gì.

Thỉnh thoảng có một hai con yêu thú nhỏ từ trong rừng lao ra, không cần Hạo Thiên ra tay, người phát hiện yêu thú đã tự giác giải quyết, đào ra thần tinh chỉ to bằng móng tay trong cơ thể yêu thú.

Loại thần tinh này rất nhỏ, bên trong hỗn đục, không phải là thần tinh của yêu thú cao giai mà Tử Y Thiên Thần yêu cầu thu thập trên đường.

Cuối cùng, những tu sĩ đó đều không thèm đi tìm phiền phức với những yêu thú yếu ớt này nữa.

"Phụ U sơn mạch cũng quá lớn rồi!

Nhìn yêu thú xung quanh, chúng ta có lẽ đã đi nửa ngày rồi mà vẫn ở ngoại vi sơn mạch, không biết lúc nào mới gặp được yêu thú cao giai." Có tu sĩ tu vi hơi thấp, gần như đã dùng hết linh lực để đi đường, lúc này có chút không chịu nổi, hơi dừng lại, oán trách một tiếng. ...

"Hay là dừng lại nghỉ một lát?" Trong đó có người thực sự không muốn tiếp tục đi đường nữa, đề nghị tạm thời dừng lại.

Ngước mắt nhìn khu rừng không có gì thay đổi xung quanh, một

số người lúc trước vẫn đang hừng hực khí thế nay đã tan tác gần hết, xua tay, đến bên cạnh Nguyên Cực hỏi một câu.

"Chúng ta không đi nhầm đường chứ?" "Vẫn luôn đi theo hướng mà trận bàn chỉ." Nguyên Cực nhíu mày.

Sớm biết đã không nên cầm trận bàn.

Y liếc nhìn Hạo Thiên một cái, người sau dường như sớm biết đây là việc không tốt, căn bản không nhận đồ.

Nếu không phải trận bàn thực sự quan trọng, có thể chỉ dẫn phương hướng trong Phụ U sơn mạch, lỡ mất thì xong, rơi vào tay người khác không yên tâm, y cũng không làm người dẫn đội này.

Những người này không phải là đồng đội, mà là đối thủ.

Bây giờ tụ lại một chỗ cũng chỉ vì những nguy hiểm có thể có trong Phụ U sơn mạch mà thôi.

Miệng thì đề nghị nghỉ ngơi, nhưng thực tế đã có khối người ngồi xuống đất.

Những người này đa số đều có tu vi Trung vị thần thực sự, đội ngũ ban đầu có một hai Thượng vị thần, vận khí lại tốt, nên mới lần lượt tồn tại được đến bây giờ.

Nhưng hiện tại, thực sự có chút cản trở.

Những tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần khác, hiện tại vẫn còn dư sức, nhìn về phía Nguyên Cực, ngữ khí bình tĩnh: "Chúng ta có thể theo kịp." "Ta không theo kịp nữa!" Mấy tu sĩ cảnh giới Trung vị thần khóe miệng giật giật.

"Chia đội đi." Hạo Thiên ở một bên liếc nhìn Nguyên Cực một cái, thản nhiên mở miệng.

"Người tu vi cao một đội, Nguyên Cực mang theo trận bàn mở

đường.

Ta sẽ để lại ký hiệu dọc đường.

Người tu vi thấp một đội, nếu có thể thì theo ký hiệu đuổi kịp.

Nếu thực sự đuối sức, có thể ba hai người một nhóm theo đường cũ quay về Vạn Kiếp Thành, rút lui khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Hiện tại chúng ta đang ở ngoại vi Phụ U sơn mạch, yêu thú gặp phải, cảnh giới Trung vị thần cũng có thể đối phó được." Lời Hạo Thiên vừa dứt, mấy cao thủ cảnh giới Thượng vị thần tự nhiên không có ý kiến gì, sớm đã không muốn mang theo những người tu vi thấp này cản trở.

Gặp nguy hiểm, những người này toàn ở phía sau để họ chống đỡ thì thôi, ngay cả đi đường cũng không theo kịp.

Đều là đối thủ, cớ gì phải mang theo những người này?

Nếu không phải Nguyên Cực đang cầm trận bàn, họ sớm đã quyết định rút lui, ba năm người một nhóm tự đi đường của mình rồi.

Bây giờ những người này không theo kịp, sao phải trì hoãn?

Ngược lại, mấy tu sĩ cảnh giới thấp đang ngồi trên đất sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Hạo Thiên.

"Lời này là có ý gì?" "Muốn bỏ chúng ta lại đây ư?" "Lời của Thiếu thành chủ không nghe thấy sao?

Chương 521

Ta sẽ làm ký hiệu dọc đường, cũng là tận tình tận nghĩa rồi.

Nếu các ngươi theo kịp, tự nhiên có thể đuổi kịp hội hợp với chúng ta.

Nếu không theo kịp, chẳng lẽ ta phải dắt các ngươi đi suốt đường sao?" "Các ngươi tưởng ta đi du ngoạn, là đại thiếu gia của tông chủ, còn bọn ta là hộ vệ à?" Mấy Thượng vị thần lên tiếng chế nhạo.

"Không lẽ sau này gặp nguy hiểm, ta phải đứng trước mặt bảo vệ các ngươi, hộ tống các ngươi đến cuối Phụ U sơn mạch?" Mọi người không có tình nghĩa sâu đậm đến vậy, miễn cưỡng hợp thành một đội, không đâm sau lưng đã là nhân nghĩa rồi.

Có một Thượng vị thần đứng ra, nhìn mấy Trung vị thần trên đất, cười khà khà: "Hay là bây giờ ta giết mấy tên cản trở này đi, cũng không còn nỗi lo về sau, mọi người sẽ không cản ta chứ?" Những Thượng vị thần còn lại tuy có người nhíu mày, nhưng lại dời ánh mắt đi, không nói gì.

Ngay cả Nguyên Cực và Hạo Thiên cũng có vẻ mặt bình thản.

"Được, chúng ta chia nhóm ở lại phía sau!" Mấy Trung vị thần nghiến răng, miễn cưỡng đáp một tiếng, cũng không đề cập đến việc nhất định phải để Nguyên Cực và Hạo Thiên để lại ký hiệu.

Thực lực không đủ, nếu không có bản lĩnh, quả thật không cần thiết phải tiếp tục đi trong Phụ U sơn mạch, những người này cũng không có nghĩa vụ giúp đỡ họ.

"Thẩm sư tỷ, ta không muốn ở lại." Trong số các Trung vị thần có một cô bé mặt bị dọa đến trắng bệch, cảnh giới Trung vị thần, tu vi

thực sự thấp, cũng không biết làm sao mà đi được đến đây.

Bây giờ sắp bị bỏ lại, nàng hoảng hốt nhìn về phía Thẩm Mính.

Thẩm Mính xếp hạng thứ sáu trong kỳ khảo hạch di tích Quy Khư!

Toàn bộ là nhờ vào việc canh giữ ở cửa đại điện một trong những lối ra của di tích Quy Khư.

Đội ngũ ba bốn người của nàng ta cũng bị một thanh trường đao bất ngờ chém chết không ít, thu thập được không ít bảo vật.

Đánh không lại, Thẩm Mính liền dùng linh thạch và bảo vật bên ngoài di tích để trao đổi với người khác, không chỉ đưa mình vào top mười, mà còn gần như nuôi sống nửa đội ngũ!

"A?" Thẩm Mính đột nhiên nghe người trong đội cầu cứu mình, bất giác liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

Tiến vào Phụ U sơn mạch, đội hai này, mấy người đứng đầu đều là đồng đội của Hạo Thiên, nàng ở đây không có quyền lên tiếng.

Nàng khá bội phục Hạo Thiên, nghe chuyện chia đội cũng gật đầu.

Vốn dĩ đều không có ý kiến gì rồi... ai ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện.

"Ở lại đi, thật sự không được thì rút lui.

Nơi này là ngoại vi, không có nguy hiểm đâu." Thẩm Mính không phải cô bé lương thiện gì, lúc này cũng cười mỉm an ủi nàng ta một câu.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, đi thôi.". ...

Mấy Trung vị thần bị bỏ lại tại chỗ với vẻ mặt tuyệt vọng nhìn cả đội lại bắt đầu lên đường, không chút do dự bỏ họ lại, không một ai quay đầu.

Vứt bỏ mấy gánh nặng, tốc độ của cả đội nhanh hơn không ít.

Mãi đến khi trời tối, Nguyên Cực mới dừng lại. 127.

"Cũng gần được rồi, buổi tối không nhìn rõ đường, nếu xông vào nơi nguy hiểm thì phiền phức.

Đội của Tần Tranh Phong kia cũng không thể ngày đêm tiêu hao linh khí đi đường, sẽ không bị bỏ lại quá xa, không bằng nghỉ ngơi điều tức hồi phục thể lực." Giọng Hạo Thiên rõ ràng truyền đến tai mỗi người.

Nguyên Cực trước nay không mấy giao tiếp với người khác, dù sao dừng lại cũng là ý này, cũng gật đầu trong bóng tối.

Những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Họ cũng không phải là những người luôn được gia tộc bảo bọc không hiểu chuyện.

Không cần Hạo Thiên nói nhiều, họ bắt đầu năm sáu người một nhóm, phân công nhiệm vụ.

Để lại bốn năm người tình nguyện gác đêm thay phiên nhau nghỉ ngơi canh chừng, để ý xem có nguy hiểm không.

Những người còn lại bắt đầu tìm chỗ có thể ngồi thiền nghỉ ngơi, mơ hồ vây quanh mấy người trong top mười như Hạo Thiên ở giữa.

Bây giờ không phải là ngày đầu tiên tiến vào Phụ U sơn mạch, trước đó họ đều đã chuẩn bị không ít, ít nhất là đồ ăn cũng mang theo càng nhiều càng tốt, nên cũng không cần mạo hiểm đi tìm thức ăn, cứ ngồi tại chỗ ăn đồ mang theo.

Cũng có những người không coi trọng việc ăn uống, tìm một nơi yên tĩnh nhưng vẫn có thể nhìn thấy người khác để ngồi thiền tu luyện, hồi phục linh lực.

Một lúc sau, trong đội lại có năm sáu tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần đi ra, liếc nhìn Nguyên Cực một cái, sau đó ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên: "Chúng ta tổ đội ra ngoài xem xét gần đây." Phải biết rằng, thứ hạng sau kỳ khảo hạch di tích Quy Khư thực tế không có ý nghĩa gì.

Ít nhất thứ hạng của Hạo Thiên không phải là thật, những gì y thu được trong di tích hoàn toàn không được đem ra đấu giá trong buổi đấu giá của Phòng đấu giá đứng đầu.

Trước đây, tiểu đội thần thánh của Hạo Thiên đều do Hạo Thiên dẫn đầu, nên dù Nguyên Cực đang cầm trận bàn, họ cũng bất giác cảm thấy Hạo Thiên mới là người lãnh đạo của đội ngũ hiện tại.

Nguyên Cực liếc nhìn sang bên, rồi lại nhắm mắt tu luyện, không để ý.

Y sớm đã không muốn quản những chuyện này, họ tìm đến Hạo Thiên, y lại được thanh nhàn.

"Tùy các ngươi." Hạo Thiên thản nhiên lướt nhìn những người này một cái, nói thật: "Bây giờ chuẩn bị rời đội, cũng không có vấn đề gì." "Thiếu thành chủ nói đùa rồi, trước nửa đêm chúng ta sẽ quay lại." Sáu người hành lễ với Hạo Thiên, nhanh chóng rút lui.

Trận bàn ở trong tay Nguyên Cực, họ không thể không quay lại.

Nếu rời đội, trừ khi tìm được đội của Tần Tranh Phong để gia nhập, nếu không chỉ dựa vào việc đi lang thang trong Phụ U sơn mạch, e là căn bản không thể đi ra ngoài.

Có người trong bóng tối liếc nhìn sang bên, rồi lại nhìn mấy người vừa rời đi, không động đậy.

"Ta không hiểu lắm ý của Vạn Kiếp Thành lần này." Thẩm Mính ngồi gần Hạo Thiên, nhìn mấy người dường như đều quen biết nhau,

chỉ có thể tìm Hạo Thiên mà nàng miễn cưỡng quen biết để mở lời: "Chưa nói đến địa điểm khảo hạch ngày càng nguy hiểm, lần này bảo chúng ta băng qua Phụ U sơn mạch theo ta thấy căn bản là đang giết người.

Đợi sau khi hai đội cuối cùng đi ra còn lại chút người đó lại tranh đoạt cơ hội đến Thượng Thần Giới sao?" "Mỗi lần Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, ngoài một số tu sĩ yếu ớt có thể bị loại, nhiều người hơn đều bỏ mạng trong đó, không có cơ hội tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần sau." Nếu không tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không thông qua Chủ Thần sắc phong, cả đời cũng không thể đạt đến cảnh giới trên Chủ Thần.

Thẩm Mính thở dài: "Nếu không thể thông qua lần khảo nghiệm này để đến Thượng Thần Giới, sẽ bị bỏ lại ở Phụ U sơn mạch." Một đoàn bốn năm mươi tu sĩ cảnh giới Thượng vị thần đều không nắm chắc có thể thuận lợi đi ra khỏi Phụ U sơn mạch.

Đợi đến được nơi sâu trong sơn mạch, mấy người bị bỏ lại làm sao mà đi ra?

Không có ai bị bỏ lại cả.

Số lượng chỉ có một thành.

Thẩm Mính nhìn Hạo Thiên, hai tay chắp lại: "Ta nguyện ý suốt đường nghe theo phân phó của Thiếu thành chủ, chỉ đâu đánh đó.

Cả đời này nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp, cầu Thiếu thành chủ dẫn ta đến Thượng Thần Giới!" Mục đích của nàng, có đùi to không ôm là đồ ngốc!

Hạo Thiên mỉm cười, không trả lời.

Thẩm Mính cũng không lộ vẻ thất vọng.

Dù sao bây giờ đi theo Hạo Thiên, số lượng có mười mấy người.

Chương 522

128.

Sau di tích Quy Khư, thứ hạng tuy có chút hư ảo nhưng cũng có thể nói lên vấn đề.

Giống như Hạo Thiên, người ngay cả trong buổi đấu giá cũng không lấy đồ ra không nhiều, đa số đều tập hợp toàn bộ những gì đội thu được để tranh một thứ hạng.

Như vậy, Thẩm Mính đã loại trừ mấy người tranh giành top mười, trong số những người còn lại ngoài hạng trăm có thể xuất hiện mấy con hắc mã, nàng cũng có thể ổn định vào top mười.

Chỉ cần không bị mọi người công kích.

Lúc đó phải dựa vào Hạo Thiên!

Phải biết rằng, số người trong tiểu đội thần thánh của Hạo Thiên lọt vào top mười có đến mấy người, hoàn toàn không sợ bị những người còn lại nhắm vào.

Thẩm Mính nhìn trời.

Đầu quân cho Tần Tranh Phong trước đó cũng không phải là không cân nhắc, nhưng Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần tự thành một phe, căn bản không để ý đến người khác.

Đầu thành, rất có thể cũng bị coi là đá lót đường. ...

Trời đã về khuya, nhưng trong đội ngũ lại chẳng có mấy người buồn ngủ, bèn túm năm tụm ba thì thầm nói chuyện.

Thỉnh thoảng cũng có vài người nhìn vào khu rừng rậm xung quanh, sợ bị lạc khỏi đội ngũ.

Họ không có dũng khí đi ra ngoài như sáu người lúc trước, nhiều nhất cũng chỉ đi loanh quanh gần đó.

Nơi họ đang ở là một vùng đất bằng phẳng bên bìa rừng núi, lại yên tĩnh lạ thường, xung quanh không có lấy một con yêu thú nhỏ yếu nào.

Khoảng nửa đêm sau, đội nhỏ đi ra ngoài lúc trước vẫn chưa trở về.

"Mấy người đó sẽ không về được nữa phải không?" Trong đám người đang ngồi im trên mặt đất, dần dần có người bàn tán về đội nhỏ đã đi ra ngoài.

Có người khịt mũi cười một tiếng: "Bây giờ vẫn đang ở ngoại vi Phụ U sơn mạch, có thể gặp nguy hiểm gì chứ?

Chẳng phải suốt đường đi chỉ thấy mấy con yêu thú yếu ớt ló đầu ra thôi sao, sáu Thượng vị Thần mà không về được thì cũng quá vô dụng rồi." Cũng không có ai vội vàng hành động, bởi lẽ khả năng tìm được thứ tốt ở ngoại vi Phụ U sơn mạch quá nhỏ.

Nếu đi lạc khỏi đội ngũ, mất phương hướng trong Phụ U sơn mạch thì đúng là mất nhiều hơn được.

Chỉ đến khi trời tờ mờ sáng ngày hôm sau, mấy người kia vẫn chưa về.

Có người thở ra một hơi dài, sắc mặt u ám nhìn về hướng mấy người kia rời đi hôm qua, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên.

"Các chủ, chúng ta tiếp tục lên đường, hay là đợi mấy người kia một chút?" Đã qua một đêm, nếu có thể về thì đã về từ sớm rồi.

Thực tế, bớt đi mấy người, ngược lại có vài kẻ trong lòng lại có mấy phần vui mừng thầm, ít nhất bớt được mấy đối thủ cũng là chuyện tốt.

“Không đợi nữa.” Hạo Thiên đứng dậy, nhưng lại đi về hướng đó.

“Đi xem thử xem, dù sống hay chết, cũng nên đi xem mấy người họ đã gặp phải chuyện gì.” Vốn có mấy người nhíu mày không muốn đi tìm, nhưng nghe lời Hạo Thiên nói, ngẫm lại một chút, cũng đi theo bước chân của hắn.

Quả thật, nếu gặp nguy hiểm mà bất trắc, ít nhất cũng phải biết điều gì đã khiến cho mấy vị Thượng vị Thần không thể trở về.

Mấy người rời đi trong đêm qua có lẽ cũng lo lắng không tìm được đường về, trên đường đi cứ cách một đoạn không xa lại làm một ký hiệu cực kỳ bắt mắt.

Ký hiệu kéo dài mãi đến một khu rừng, những cây cổ thụ che trời khiến trong rừng có vài phần u ám ẩm ướt, mặt đất phủ một lớp lá rụng dày, thấm đẫm sương đêm.

Sáu tu sĩ ngày hôm qua, có năm người đã ngã gục trong đó.

“Gần như vậy sao?” Có người kinh ngạc thốt lên một câu, đi tới kiểm tra mấy người, đều đã tắt thở.

Thần khí của họ vẫn còn trong tay, xung quanh thậm chí có cả cây cối bị phá hoại trên diện rộng, nhưng những người này đều không bị thương, chỉ có sắc mặt hơi tái sạm.

“Chắc là độc chướng của Phụ U sơn mạch.” Tô Dung nhíu mày, hiển nhiên biết được đôi chút.

“Ta nhớ Tử Y Thiên Thần có dặn ta thu thập độc chướng đan và thần tinh của yêu thú cao giai.” Tô Dung tương đối cẩn thận, đã nghe và ghi nhớ từng lời của Tử Y Thiên Thần, vì vậy, lúc chuẩn bị đã chuẩn bị mấy loại đan dược có thể giải độc chướng, còn hỏi cả trưởng lão trong tông môn.

“Nhưng… trưởng lão trong môn có nói với ta, vụ chướng chỉ xuất

hiện ở nơi sâu trong Phụ U sơn mạch, nên ta mới không phòng bị và nhắc nhở nhiều." Trong mắt Tô Dung lộ ra một tia khó hiểu.

Hạo Thiên tiến lên vài bước, lướt nhìn mấy cỗ thi thể trên mặt đất, thời gian tử vong không lâu.

"Không biết có phải là độc chướng hay không, thu thập nó là biết ngay thôi." Thu thập?

"Thu thập?

Ta còn chưa thấy cái bóng của độc chướng đâu, Tô Dung Thiên Thần cũng nói thứ đó chỉ xuất hiện ở sâu trong sơn mạch, có lẽ là thứ gì khác, bọn họ xui xẻo chết ở đây thôi." Có người nhìn mấy cỗ thi thể, rồi lùi lại vài bước.

Nói thật, cái chết ở quá gần, luôn khiến người ta có cảm giác lạnh sống lưng.

Nếu như độc chướng trong đêm qua đã lặng lẽ ập đến chỗ họ, dưới tình huống không phòng bị, lại không hiểu rõ về thứ đó, chẳng phải cả đội quân đã bị tiêu diệt ở đây rồi sao?

"Sư phụ, Thịnh Kinh Môn có trưởng lão từng đến Phụ U sơn mạch, nói rằng loại độc chướng này ban ngày thường sẽ không xuất hiện, nếu có xuất hiện, chỉ cần tránh khu vực đó là được, không có ai đi sâu vào độc chướng cả…" Vậy mà Tử Y Thiên Thần lại muốn thu thập độc chướng đan.

Tại sao, nhất định phải tiếp cận thứ nguy hiểm này?

Tô Dung chớp chớp mắt, có vài phần tò mò, cũng có chút lo lắng.

"Không biết mấy loại đan dược ta chuẩn bị, có tác dụng với độc chướng không." Trước khi tiến vào Phụ U sơn mạch, Tô Dung đã chia cho mấy người vài viên đan dược, trên mỗi bình ngọc đều ghi rõ tác dụng của đan dược.

“Đan dược có thể phòng chống trúng độc?” 129.

Những người khác đồng loạt nhìn về phía Tô Dung, có mấy phần động lòng.

Hạo Thiên nhàn nhạt lướt mắt qua, những người đó liền đè nén tâm tư xuống.

Quả thật, trong Phụ U sơn mạch này không có đồng đội thực sự, Tô Dung có đan dược cũng không có lý do gì phải chia cho họ.

Chuyện về độc chướng, Tô Dung thậm chí cũng không cần thiết phải nói ra cho mọi người biết...

Tại sao lại phải gom lại một chỗ?!

Không ít người trong lòng có chút phiền muộn.

Tất cả là vì hai cái chỉ lộ trận bàn kia!

Nếu không phải chỉ có hai cái trận bàn, ép họ phải chia thành hai đội, phải đi theo trận bàn mới có khả năng lớn hơn để ra khỏi Phụ U sơn mạch, họ đã chẳng muốn nghe lời người khác đi theo Hạo Thiên.

Quá uất ức!

Dù sao cũng là tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần, vậy mà bây giờ lại mù mờ chỉ biết đi theo, phải nghe lời mấy người kia làm việc.

Hạo Thiên, trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, là đối thủ cực kỳ mạnh mẽ!

Chương 523

Trong chốc lát, tâm tư mọi người đều khác nhau.

Hạo Thiên đột nhiên đề nghị muốn bắt độc chướng, tự nhiên không phải là nói bừa.

Hắn đã nhận được tin tức từ thông ngọc bài của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Lúc này, hắn cũng đã hiểu ra phần nào, tại sao Hạo Nguyệt Thiên Thần sau khi cân nhắc, lại chọn ở lại đội của Tần Tranh Phong.

Vốn dĩ tổ đội bằng ngọc bài sau khi ra khỏi di tích, vì chưa bắt đầu tổ đội mới nên vẫn chưa giải trừ.

Như Tử Y Thiên Thần đã đề cập, ngọc bài trong Phụ U sơn mạch có tác dụng truyền tin tức, chỉ là không thể nhìn thấy vị trí đại khái của đồng đội nữa.

Không lâu trước đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã truyền cho hắn một tin.

"Hạo Thiên, nếu gặp độc chướng, trong thời gian ngắn tìm ra yêu thú trong độc chướng và chém giết nó là có thể nhận được độc chướng đan.

Nhưng nếu đi sâu vào độc chướng, trong một lúc không tìm được yêu thú, sẽ có nguy hiểm." "Tần Tranh Phong dường như đã sớm biết không ít chuyện về Phụ U sơn mạch, rất hiểu rõ về độc chướng.

Ban đêm hắn cố ý tìm những nơi có khả năng xuất hiện độc chướng, có ý dẫn người trong đội vào độc chướng để dò đường…" Tần Tranh Phong biết trong độc chướng có yêu thú, cách làm của hắn, so với cách làm của đội Hạo Thiên để lại tu sĩ cảnh giới thấp ở phía

sau còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Giữ lại những tu sĩ cảnh giới thấp đó, sau khi tìm được độc chướng, hắn đứng bên ngoài độc chướng, từng người một đẩy tu sĩ cảnh giới thấp vào trong.

Trong độc chướng không phân biệt được phương hướng, một vùng độc chướng dù nhỏ cũng có thể khiến một tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần hoảng loạn tâm thần mà bị độc chết.

Nhưng ở bên ngoài độc chướng, lại có thể nghe được động tĩnh của tu sĩ đi vào.

Nếu tu sĩ đi vào đụng phải yêu thú trong độc chướng, tự nhiên sẽ lên tiếng, Tần Tranh Phong sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chém ra một đạo kiếm quang.

Dù không giết được yêu thú trong độc chướng, hay lỡ tay giết nhầm tu sĩ trong đó cũng không sao.

Độc chướng là do yêu thú trong đó phóng ra, loại yêu thú này tốc độ cực chậm, chỉ giỏi ẩn nấp.

Nếu yêu thú làm tan độc chướng, nó sẽ bị lộ ra, tìm được là có thể giết chết.

Nhưng nếu độc chướng không tan, độc chướng ở đâu, yêu thú nhất định ở trong đó không chạy được.

Tần Tranh Phong đã thử vài lần, đẩy bốn năm tu sĩ cảnh giới Trung vị Thần vào độc chướng, nhưng vẫn không giết được con yêu thú đó.

Các tu sĩ Trung vị Thần bên ngoài không ai chịu vào chịu chết nữa, Lãnh Tố Thiên Thần liền trực tiếp ném họ vào… Những Thượng vị Thần khác tuy có bất mãn với cách làm của Tần Tranh Phong, nhưng chết không phải là mình, cũng vui vẻ khoanh tay đứng nhìn, chỉ âm

thầm tìm cơ hội giết Tần Tranh Phong đoạt lấy trận bàn!

Sau khi lãng phí hai ba canh giờ, không biết đến tu sĩ Trung vị Thần thứ mấy bị ném vào chịu chết, Tần Tranh Phong cuối cùng mới sử dụng chiêu sát thương diện rộng, cũng không quan tâm có gây bất mãn hay không, trực tiếp giết chết con yêu thú trong mê chướng và cả tu sĩ bị ném vào đó.

Yêu thú chết, moi ra được một viên thú đan, chắc hẳn là độc chướng đan mà Tử Y Thiên Thần muốn.

Mặc dù việc Hạo Nguyệt Thiên Thần có thể truyền tin tức từ bên Tần Tranh Phong qua là một chuyện tốt, nhưng Hạo Thiên cũng thêm mấy phần cảnh giác.

Trong đội của Tần Tranh Phong có Hạo Nguyệt Thiên Thần có thể truyền tin cho hắn, vậy trong đội của hắn, có lẽ cũng có mấy người của Tần Tranh Phong, sẽ truyền tin tức bên này qua.

"Giết yêu thú ẩn trong độc chướng có thể nhận được độc chướng đan.

Ngoại vi Phụ U sơn mạch có độc chướng, phạm vi chắc cũng không lớn, có lẽ chỉ nhắm vào mấy người đi lẻ, người đông, độc chướng của nó có khi còn không chứa hết chúng ta, sao mà trốn được?" Hạo Thiên trực tiếp nói.

"Tản ra, tìm tung tích của độc chướng, gặp phải thì lập tức rút lui." Nghe lời Hạo Thiên, thực ra không ít người không muốn làm theo, nhưng khi nghe đến tung tích của độc chướng đan, lại có mấy phần động lòng.

Không cần Hạo Thiên nói thêm, họ tự động chia thành nhóm vài người, men theo rừng rậm đi ra ngoại vi tìm kiếm.

"Sư phụ." Tô Dung Thiên Thần cũng nhận được tin nhắn của Hạo

Nguyệt Thiên Thần, sau một lát ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, truyền âm nói: "Nếu chúng ta muốn giải quyết yêu thú trong độc chướng, liệu có phải là làm mẫu cho Tần Tranh Phong, dạy hắn cách lấy độc chướng đan mà không tốn sức không?" Không nghi ngờ gì, phương pháp của Tần Tranh Phong có vẻ hay, có thể không gây công phẫn mà còn giải quyết được một số người trong đội.

Dù sao số lượng tu sĩ cảnh giới Trung vị Thần được chia vào hai đội cũng không nhiều, tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần đối với cảnh giới Trung vị Thần có thế áp đảo, căn bản không có sức phản kháng!

Cũng như Hạo Nguyệt Thiên Thần ở trong đội Tần Tranh Phong có thể dùng ngọc bài lén truyền tin cho Hạo Thiên, trong đội của hắn, dù công khai hay ngấm ngầm, tự nhiên cũng có người của Tần Tranh Phong, sẽ đem hành động của hắn tiết lộ hết ra ngoài.

Hạo Thiên đã chọn ra tay với độc chướng, Tô Dung biết, Hạo Thiên chắc chắn có biện pháp của mình, sẽ không giống Tần Tranh Phong dùng mạng người để lấp vào.

Cứ lấp theo cách của Tần Tranh Phong, dùng hết tu sĩ cảnh giới Trung vị Thần cũng không đủ cho mỗi tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần trong đội có được một viên độc chướng đan.

Nếu tất cả đều rơi vào tay một mình Tần Tranh Phong, e rằng không cần đợi gặp nguy hiểm, Tần Tranh Phong đã có thể chơi chết họ rồi.

Nhưng nếu chia đều, làm sao chia?

Trừ Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần, ai lấy trước?

"Ta cũng cảm thấy vậy." Mông Phường gật gật đầu, tự nhiên cũng có thể nghĩ ra điểm này.

"So với việc lấy được độc chướng đan, ta thấy bên Tần Tranh

Phong tự tàn sát lẫn nhau sẽ có kết quả hơn.” Hắn xoa xoa chóp mũi, cười có chút ý xấu.

“Cũng không sao.” Hạo Thiên cười một tiếng, “Sao chép thì cứ sao chép!” “Tìm thấy rồi!” Hạo Thiên vừa dứt lời, hai người từ phía tây chạy tới, tốc độ cực nhanh đáp xuống trước mặt Hạo Thiên, như thể bị thứ gì đó đáng sợ đuổi theo.

Thứ tìm được tự nhiên là tung tích của độc chướng.

Hạo Thiên không chần chừ, trực tiếp xách một người lên chỉ đường, bay về phía đó.

“Độc chướng rất nhỏ, có một người vào trước dò đường, vẫn chưa ra…” Thượng vị Thần bị Hạo Thiên xách lên ngây người.

Phải biết, y vẫn là Thượng vị Thần trung cảnh, phòng bị cực mạnh, nếu có người vỗ một chưởng lên vai, dù không có sát ý cũng sẽ theo bản năng đẩy ra.

Vậy mà khi Hạo Thiên ra tay với y, y lại không nảy sinh chút lòng kháng cự nào!

Sức mạnh của Hạo Thiên đến mức nào?!

Thượng vị Thần đỉnh phong?

Y không dám đoán mò nữa, hoàn hồn lại liền dẫn đường cho Hạo Thiên, nhanh chóng đến trước một vùng độc chướng.

Độc chướng vắt ngang một con suối, trông như sương sớm bốc lên, chỉ là trong tầm mắt có thể nhìn thấy, vùng “sương mù” này có giới hạn.

Bị nhìn ra có điều bất thường.

Lúc này trời đã có phần sáng rõ, nếu thêm một lúc nữa, không biết vùng vụ chướng này có tự tan đi không.

Dù sao, nghe nói độc chướng ban ngày sẽ không xuất hiện.

Mấy người này đều có hiểu biết nhất định về độc chướng, chỉ là không ai nói ra.

Họ biết trong đó là độc chướng, mà độc chướng đan lại là thứ Tử Y Thiên Thần yêu cầu thu thập ở Phụ U sơn mạch, nên đã nảy sinh tâm tư.

Sau khi phát hiện cũng không gọi người khác ngay, vốn định mấy người lặng lẽ giải quyết, lấy đồ rồi như không có chuyện gì quay về.

Ai ngờ, quả nhiên đã xem thường thứ này.

Có thể khiến năm Thượng vị Thần chết trong đó mà không phát ra một chút động tĩnh, độc chướng quả nhiên đáng sợ!

Tu sĩ khác chạy lung tung xung quanh sẽ không gây chú ý, nhưng Hạo Thiên vừa động là khác hẳn, nhanh chóng có mấy tu sĩ đáp xuống bên cạnh.

Chương 524

Đồng đội tổ đội trong di tích vốn cũng có người bị phân vào nhóm của Tần Tranh Phong, tự nhiên cũng sẽ truyền tin tức, không ít người đều biết rõ cách giải quyết độc chướng.

Nhưng đội này, Trung vị Thần đã bị bỏ lại giữa đường từ hôm qua, ai mà dùng được.

Không có Trung vị Thần, chẳng lẽ lấy Thượng vị Thần vào dò đường?

Không ít người đều cảnh giác nhìn người bên cạnh, hơi giữ khoảng cách.

"Nhìn kỹ, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Hạo Thiên nhìn Nguyên Cực một cái, "Ngươi không cần đi theo, ta vào xem thử." Nguyên Cực theo bản năng gật đầu.

Quản Di đã nói sau này có khả năng sẽ đi theo Hạo Thiên, không cần thiết phải chống đối hắn, ngầm thừa nhận Hạo Thiên đáng tin, không phải kẻ địch.

Trong tình huống không uy hiếp đến lợi ích, y sẽ giúp Hạo Thiên.

Trong số những người bên ngoài, cũng chỉ có Nguyên Cực là trấn được cục diện nhất.

Mông Phường cũng ở bên ngoài, Hạo Thiên không hề lo lắng, trực tiếp rút Ngọc Hoàng Kiếm, cất bước tiến vào trong độc chướng.

"Hạo Thiên vào rồi?" Những người đến muộn một bước cũng thấy cảnh này, trong chốc lát còn tưởng Hạo Thiên bị độc chướng mê hoặc, nhưng nhìn thấy những người bên ngoài đều không có động tĩnh gì, nhất thời không hoàn hồn lại được.

Những kẻ đang chờ Hạo Thiên mở miệng đẩy người vào chịu chết cũng ngây ra.

Kẻ tàn nhẫn điên cuồng?

"May mà không phải Hạo Thiên dẫn đội cầm trận bàn…" Có người lẩm bẩm một câu.

Nếu không có lẽ cả trận bàn cũng sẽ bị mất trong đó.

Khi đó đội ngũ tiến vào Phụ U sơn mạch lại mất trận bàn ngay ngoại vi, chỉ có thể loanh quanh như ruồi không đầu, hy vọng đi ra ngoài cũng mong manh, càng đừng nói đến hoàn thành lịch luyện vượt qua sơn mạch.

Nói xong, hắn liếc nhìn mấy người đứng phía trước, Nguyên Cực và Lục Dư đều ở trong đó, toàn là top 10 trong khảo hạch di tích.

Không chọc nổi, hắn bèn im miệng.

Trước khi tiến vào độc chướng, Hạo Thiên tiện tay nhặt một viên đan dược do Tô Dung luyện chế bỏ vào miệng, quả thực có chút hiệu quả, ít nhất sau khi đi vào không có cảm giác bị độc chướng mê hoặc, vẫn có thể xác định vị trí của mình.

Chỉ là trước mắt như bị che bởi tầng tầng lớp lớp lụa trắng, che khuất một phần tầm nhìn… Nhưng trong độc chướng cũng thực sự không cần nhìn.

Bởi vì xung quanh đều là một màu trắng xóa, không nhìn rõ trước mặt và xung quanh có gì.

Nhưng Hạo Thiên nhớ, bên cạnh con suối có một ít bụi cây, nước suối cũng có tiếng chảy, nhưng trong độc chướng lại không nghe thấy gì.

Thậm chí bên ngoài có nhiều tu sĩ như vậy, không lẽ không ai nói

một lời nào, nhưng trong độc chướng chỉ có sự yên tĩnh.

Ngọc Hoàng Kiếm trong tay hơi chiếu sáng một vùng nhỏ, để hắn có thể chú ý xem có nguy hiểm nào đến gần không.

Hạo Thiên cũng không tấn công vội vàng, chỉ là trong tay đột nhiên xuất hiện một đoàn dung hợp chi hỏa.

Khi ở trong Quy Khư di tích, hắn từng dùng Quy Khư chi hỏa vẽ ra một bức tường lửa trên mặt đất, mạnh mẽ tách ra không gian hai bên.

Lần này, Hạo Thiên cũng ném đoàn dung hợp chi hỏa trong tay xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, dung hợp chi hỏa men theo rìa vụ chướng vẽ ra một đường lửa màu xám đen, mọi vật ở gần đều nhanh chóng khô héo trong phạm vi của ngọn lửa, ngay cả độc chướng cũng phải vội vàng tránh né, phạm vi của nó co rút lại đột ngột trong đường lửa.

Thứ trong độc chướng dường như bị Hạo Thiên chọc giận, độc chướng vốn hơi loãng bỗng trở nên đậm đặc, như thực chất, ép thẳng đến trước mắt Hạo Thiên, nhưng lại vì linh lực mạnh mẽ trên người hắn cùng với từng đạo thần văn dần xuất hiện sau lưng mà bị áp chế xuống.

Thứ trong độc chướng có ý muốn lui bước.

Nhưng lại có chút không cam lòng, ẩn mình trong bóng tối.

Chỉ cần Hạo Thiên ở trong độc chướng của nó lâu, chắc chắn sẽ bị độc trong độc chướng xâm nhập vào linh lực.

Đến lúc đó ngay cả một đòn công kích cũng không phát ra được, cuối cùng không phải là chết trong đó, biến thành chất dinh dưỡng cho độc chướng sao...

“Ồ?” Hạo Thiên dường như cảm nhận được suy nghĩ của nó, dung hợp chi hỏa vốn ở ngoài phạm vi độc chướng ba thước đột nhiên thu lại, lại khiến phạm vi độc chướng co lại thêm vài tấc.

Hắn thong thả đi vào trong độc chướng, đường lửa cũng theo bước chân hắn thu lại từng tấc một.

Cho đến khi bóng dáng một Thượng vị Thần ngã trên mặt đất xuất hiện trước mắt Hạo Thiên, hắn mới hơi dừng bước.

Độc chướng đã nhả ra tu sĩ Thượng vị Thần mà nó nuốt vào.

Từ sâu bên trong truyền ra mấy phần ý uy hiếp, nếu Hạo Thiên tiếp tục đến gần, nó sẽ liều mạng giữ lại tên tu sĩ không biết sống chết này.

Không để ý đến tu sĩ sống chết không rõ trên mặt đất, Hạo Thiên đã tìm ra tung tích của yêu thú trong độc chướng.

Ngoài dự liệu, yêu thú có hình dạng, không nhỏ, ẩn nấp trong độc chướng, người bình thường thật sự không thể tìm ra nó.

Một đạo chỉ quyết điểm ra, yêu thú trong độc chướng dường như cảm nhận được nguy hiểm, một tiếng nước rơi rất nhẹ vang lên.

Nó đã nhảy vào trong suối, độc chướng lại nhạt đi vài phần.

Trốn!

Hạo Thiên không thể để thứ sắp vào tay mình chạy mất, huống chi, ngoài việc dựa vào độc chướng, yêu thú trong đó dường như không mạnh.

Một đạo kiếm quang như chém toạc độc chướng trước mắt, cũng ghim chết một con yêu thú không bắt mắt bên bờ suối.

Độc chướng tan đi, Hạo Thiên vung tay, trực tiếp chém khối thịt màu nâu lớn bằng bàn tay đang trôi trên suối thành hai nửa, một viên

châu trắng lọt vào tay hắn.

Những người bên ngoài lúc này cũng có thể thấy được thân hình của Hạo Thiên, thậm chí cả tu sĩ bị nuốt vào độc chướng trước đó.

Điều khác biệt là, Hạo Thiên trông không hề hấn gì, còn tu sĩ kia đã chết không thể chết hơn được nữa.

Đó là một tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần, lại là thiên kiêu xuất thân từ tông tộc, thủ đoạn bảo mệnh ít nhiều cũng có, vậy mà chỉ trong một lúc đã chết trong độc chướng.

Hạo Thiên vào độc chướng lại dường như không bị thương, còn loại bỏ được độc chướng?

"Thứ này, giống như ấu thể của yêu thú." Thấy Tô Dung có hứng thú, Hạo Thiên tiện tay ném độc chướng đan trong tay cho nàng xem xét, rồi đi đến nhìn con yêu thú bị chém chết, nhàn nhạt nói một câu.

"Đan dược của ngươi có chút tác dụng, nhưng nếu không tìm ra và giết được yêu thú trong độc chướng, phá vỡ độc chướng, kết quả sẽ giống như mấy Thượng vị Thần chết trong đó." Độc chướng đan trong tay Tô Dung, dường như cũng là một thứ bán thành phẩm, ở trong tay Tô Dung chưa được bao lâu, đã vỡ thành những mảnh nhỏ, chạm nhẹ một cái liền biến thành một đống đá vụn màu trắng vô dụng, linh lực trên đó còn không bằng một khối linh thạch tùy tiện lấy ra, rõ ràng không phải là độc chướng đan mà Tử Y Thiên Thần muốn tìm.

"Ý của ngài là?" Tu sĩ xung quanh thấy độc chướng đan vỡ nát, có chút không hoàn hồn, nghe lời Hạo Thiên nói, mới tỉnh lại.

"Là ấu thể?" Một vùng độc chướng nhỏ như vậy đã gài bẫy được sáu tu sĩ Thượng vị Thần, còn có một người không rõ tung tích, hiển nhiên lành ít dữ nhiều.

Vậy có nghĩa là, sau này gặp lại loại độc chướng này, không những phải tránh né, mà để tìm độc chướng đan, còn phải mạo hiểm đi tìm độc chướng lớn để nộp mạng sao?

Hạo Thiên dùng ngọc bài liên lạc với Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hiển nhiên cũng có mấy phần ngạc nhiên.

Độc chướng đan mà Tần Tranh Phong có được không khác mấy so với mô tả của Hạo Thiên, nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không đến gần tiếp xúc, Tần Tranh Phong đã trực tiếp thu lấy.

Chương 525

Những người khác giận mà không dám nói, cũng không vì một viên độc chướng đan mà trở mặt với Tần Tranh Phong đang cầm chỉ lộ trận bàn, chuyện này đành phải cưỡng ép cho qua.

Nhưng chuyện độc chướng đan vỡ nát, Tần Tranh Phong lại không hề đề cập.

Chẳng lẽ vận khí tốt?

Hạo Thiên lắc đầu, không quan tâm Tần Tranh Phong vận khí tốt hay không, điều hắn quan tâm hơn là, độc chướng vốn nên xuất hiện ở sâu trong Phụ U sơn mạch, sao lại chạy ra ngoại vi.

"Lên đường thôi." Hắn giơ tay đào một cái hố, chôn tu sĩ bị độc chướng giết chết vào, tiện tay để lại một ký hiệu ở đó.

Nếu sau này có người đến thu liễm thi cốt, cũng có thể tìm được, nếu không, cũng có thể tránh bị thú dữ ăn thịt.

Trên đường đi, các tu sĩ trong đội ngũ so với hôm qua càng im lặng hơn mấy phần, không chỉ vì cái chết của mấy Thượng vị Thần khiến một số kẻ có cảm giác nhẹ nhõm không tên, mà còn vì họ giống như những người tử trận đang đi về phía tuyệt cảnh, không biết cuối cùng có bao nhiêu người sống sót.

Trong bóng tối, có hai người lén lút đi chậm lại, sau đó dần dần tách khỏi đội ngũ.

Nguyên Cực quay đầu lại nhìn một cái, rồi quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên.

"Ta biết." Hạo Thiên gật đầu.

Hai người tách khỏi đội ngũ lén lén lút lút, hắn tự nhiên có cảm

giác, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Bất kể hai người đó có mục đích khác, hay nửa đường rút lui, đều không liên quan đến hắn.

Hai người rời khỏi đội ngũ có quan hệ sư huynh muội, xuất thân từ cùng một tông môn, có thể tiếp tục ở lại trong đội của Hạo Thiên, tự nhiên là vì đều có cảnh giới Thượng vị Thần.

"Sư huynh, chúng ta thật sự phải rời khỏi đội của Hạo Thiên, đi tìm đội kia sao?" Nữ tử mặc váy màu tố cẩn thận đi theo sư huynh phía trước, quay đầu nhìn lại đám người đã biến mất không thấy bóng dáng, ánh mắt có chút do dự.

"Đội kia do Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần dẫn đầu đều không dễ đối phó, chúng ta đến đó, họ thật sự sẽ giữ chúng ta lại sao?" "Hừ, ngươi tưởng bên Hạo Thiên dễ ở sao?" Nam tử được gọi là sư huynh quay đầu lại, nhìn người do dự phía sau, sắc mặt lạnh đi, "Bên Tần Tranh Phong dù sao cũng chỉ có hai người họ.

Tần Tranh Phong có mạnh đến đâu, ở nơi như Phụ U sơn mạch, cũng khó tránh khỏi bị thương, đến lúc đó chẳng phải là cơ hội để chúng ta giải quyết hắn sao?" "Bên Hạo Thiên thì khác, mấy người đứng đầu trong đội đều là một phe, ngươi xem, có thể chia rẽ họ được không?

Muốn lấy trận bàn trong tay Nguyên Cực, quá khó!

Muốn đối phó đội của Hạo Thiên, chỉ có thể đợi sau khi giải quyết bên Tần Tranh Phong.

Những người chúng ta xếp sau top 10, muốn có ngày ngóc đầu lên, thì những kẻ trong top 10, một người cũng không thể giữ lại!" Nghe những lời tàn nhẫn của nam tử, nữ tử co rúm lại, nhưng cũng không quá kháng cự ý tưởng này, miễn cưỡng gật đầu.

“Nhưng định vị ngọc bài trong Phụ U sơn mạch đều vô dụng rồi…” “Ta đã dám dẫn ngươi ra, tự nhiên là có cách.” Nam tử lật ra một cái hộp nhỏ, cẩn thận mở ra, thả một con bướm xanh ra.

Con bướm vỗ cánh chậm rãi bay ra khỏi hộp, bay về một hướng, chỉ đường cho họ.

“Thứ này lấy được trong Quy Khư di tích, ở hội đấu giá đứng đầu ta cũng không nỡ đem ra bán, bây giờ lại có ích rồi.” Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nếu không có thứ này, hai người họ không được phân cùng đội với những người khác, quả thực có chút phiền phức.

“Chúng ta không nhân lúc còn ở ngoại vi Phụ U sơn mạch tách khỏi đội Hạo Thiên đi tìm đội kia, đợi đến lúc vào sâu, nơi nào cũng nguy hiểm, chúng ta càng không đi được!” Trong lúc nói chuyện, con bướm bay phía trước đột nhiên quay lại, đáp trở lại vào chiếc hộp đang mở trong tay hắn.

“Hả?” Nam tử nhíu mày, “Chuyện gì vậy?” Hắn cầm hộp lắc lắc, thậm chí còn dốc ngược hộp xuống, nhưng con bướm vẫn co rúm trong hộp, làm thế nào cũng không chịu ra.

“Dù sao cũng đã chỉ được một hướng, chúng ta cứ đi về hướng đó đi, lát nữa lại thả nó ra chỉ đường.” Nam tử có chút khó hiểu, trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng đã khó khăn lắm mới ra khỏi đội ngũ, cũng không muốn quay đầu trở lại.

“Sư huynh…” Nữ tử đột nhiên mở miệng.

Nam tử quay đầu lại, thấy nàng đang ngẩng đầu nhìn về phía trước, thân thể như cứng đờ, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi như thấy thứ gì đó kinh khủng.

Phản ứng tiếp theo của hắn là thu hộp trong tay lại, bước một bước đến gần nữ tử, nép mình sau lưng nàng.

Trong khoảnh khắc cảm nhận được nguy hiểm ập đến, hắn đẩy sư muội đang sững sờ về phía miệng nguy hiểm.

Ngay giây tiếp theo sau khi đẩy người ra, hắn vội lùi một đoạn, mới quay đầu lại nhìn, một tấm lưới lớn giăng ở nơi họ vừa định đi qua, dưới đáy lưới có một khe hở.

Một con yêu thú hình nhện hiển nhiên không định thả hắn đi, nó đang ở ngay trên đầu vị trí hắn vừa đứng, trong miệng một đám tơ nhện vừa vặn phủ xuống, đường thoát đã bị chặn.

Nữ tử lại rơi xuống dưới mấy cái chân dài của con nhện, bị nó khều vài cái, cổ bị cắn một nhát.

Vết thương nhỏ giọt máu độc đen kịt, nhuộm đen tơ nhện gần như trong suốt.

Nữ tử cũng bất động bị lưới bao bọc, bị một sợi tơ kéo lên giấu vào giữa bóng cây… Nhìn thấy con nhện độc ngẩng cái đầu nhỏ bé so với thân thể nhìn về phía mình, nam tử không quay đầu lại mà chạy về con đường cũ, tăng tốc độ mà một tu sĩ cảnh giới Thượng vị Thần có thể đạt đến cực hạn.

“Vương Khánh quay lại?” Trong đội ngũ đột nhiên có người lên tiếng với giọng điệu xem kịch vui.

Hạo Thiên quay đầu nhìn lại, quả thực có một tu sĩ đang chạy về, vô cùng gấp gáp.

Phía sau hắn có một luồng khí tức đáng sợ đang đến gần, rõ ràng không phải người.

“Lui!” Hạo Thiên nói một chữ.

Các tu sĩ khác tự nhiên cũng phát hiện có điều không ổn, nhưng lui?

Bây giờ đang ở trong một khu rừng núi, chưa nói đến những bụi cây khổng lồ cản trở khắp nơi, lui thế nào đây?

Tản ra, chạy về một hướng?

Hạo Thiên cũng không quan tâm họ có phản ứng hay không, tiện tay kéo Tô Dung bên cạnh, nhanh chóng rút lui về một hướng.

Nguyên Cực, Mông Phường mấy người thấy phản ứng của hắn, cũng không quan tâm hướng nào, lập tức rời khỏi hướng mà tên tu sĩ kia không biết mang theo thứ gì chạy đến.

Trong đội ngũ thiếu hai người, gần như đa số đều nhận ra, nhưng không ai để ý, ngược lại có chút ý xem náo nhiệt.

Ai ngờ một trong hai người vừa đi lại chạy về nhanh như vậy.

Không ít người có chút ngơ ngác, đứng tại chỗ xem tình hình, nghe lời Hạo Thiên nói càng không hoàn hồn.

Chạy?

Chạy đi đâu?

Nhưng, khi nhìn rõ thứ mà Vương Khánh đang dẫn theo phía sau, họ chết lặng, vừa chửi vừa rút lui.

"Mẹ kiếp!" Viêm Độc Đan Chu!

Yêu thú cao giai độc nhất và hiếm có nhất ở Phụ U sơn mạch, độc của nó ngay cả cường giả Chủ Thần cũng phải đau đầu.

Mấy Thượng vị Thần này dính phải một chút, gần như là bỏ mạng tại đây!

"Vương Khánh không được chết tử tế!!" một tu sĩ đang chạy trốn nhanh chóng gầm lên một tiếng, quay đầu lại nhìn một cái.

Thấy Vương Khánh lảo đảo chạy không được bao xa đã bị một

cái chân nhện sắc nhọn đâm xuyên qua.

Nhưng rõ ràng là, con yêu thú cao giai kia cũng theo động tĩnh mà phát hiện ra họ, khập khiễng cái chân đang xiên một món thức ăn tiến về phía này.

Khi đến gần, Viêm Độc Đan Chu phun ra một tấm lưới dính đầy độc dịch màu xanh đen nguy hiểm, bao phủ một vùng nhỏ phía trước.

Cây cối đâm thủng tấm lưới, nhưng không giải trừ được nguy hiểm, ngược lại những mảnh lưới vỡ từng mảng rơi xuống từ khe hở của cây cối.

Chương 526

Nơi nó đi qua, bất kể là cây cối hay đất đai bị độc dịch dính vào đều bị ăn mòn thành một màu đen cháy. mùi hôi thối lan tỏa.

Có mấy tu sĩ sắp chạy ra khỏi phạm vi lưới nhện nhưng không kịp tránh, một mảnh vỡ lưới nhện bị gió thổi bay, dính vào cánh tay giơ lên che chắn trong vô thức.

Ngay lập tức một cơn đau rát ập đến, da thịt đều lõm xuống một mảng!

Thảm hơn là mấy người thấy Viêm Độc Đan Chu lại trèo lên cây, bị tấm lưới che trời phủ xuống, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trong đó có một tu sĩ có bảo vật trong tay, miễn cưỡng chống đỡ được một lúc, mới thoát ra khỏi khu rừng bị độc nhện tàn phá.

Hạo Thiên mấy người đã tản ra trước một bước, rút khỏi khu rừng.

Lúc này thấy trong rừng không còn ai, hắn lắc đầu, dung hợp chi hỏa hạ xuống, bao trùm cả khu rừng, lửa cháy về phía Viêm Độc Đan Chu, nhanh chóng cuốn nó vào trong.

Mọi người hoàn hồn, lập tức rút thần khí, từng đạo uy thế đánh về phía Viêm Độc Đan Chu.

Mấy chục đòn tấn công rơi xuống người, Viêm Độc Đan Chu tự nhiên không dễ chịu, nó cố gắng phun ra lưới độc, nhưng vừa mở miệng, đã bị Hạo Thiên một đạo chỉ quyết ép ngược trở lại. *Xèo xèo.* Viêm Độc Đan Chu dường như bị Hạo Thiên chọc giận, hai chi trước sắc nhọn cứng rắn đâm vào đất, mấy cái chân sau cũng động theo.

Trong vòng vây, nó lại đào ra một cái hố trên mặt đất, chôn thân thể mình xuống.

"Hử?" "Chạy rồi?" Tu sĩ thấy Viêm Độc Đan Chu chui xuống đất không kìm được kinh ngạc thốt lên một câu.

"Ở đây!" Trong khu rừng bên trái có tu sĩ chửi bới la lên một tiếng.

Viêm Độc Đan Chu không những không độn thổ chạy trốn, mà còn nhanh chóng xuất hiện ở nơi tụ tập của các tu sĩ không xa, đột nhiên trồi lên, phun ra một tấm lưới lớn dính độc dịch, bao trùm mấy người không kịp né tránh.

Không ai ngờ con yêu thú này không nhân cơ hội chạy trốn, mà lại tấn công lén!

Viêm Độc Đan Chu giơ cao một chân, đâm xuống đầu một tu sĩ, hiển nhiên cũng muốn đâm xuyên qua hắn. *Ầm* Mặt đất dưới chân Viêm Độc Đan Chu đột nhiên dâng lên một trận pháp, khiến cơ thể to lớn của nó lún xuống một chút, lắc lư một cái, động tác vốn có liền có chút trì trệ.

Tu sĩ kia phản ứng lại, nhanh chóng thoát thân, rồi nhìn về phía người ra tay.

Mông Phường?

"Hạo Thiên huynh, Địa Hãm Trận chỉ có thể trì hoãn được một lúc thôi…" Vừa dứt lời, thấy Viêm Độc Đan Chu động đậy mấy cái chân, cơ thể có lớp vỏ màu nâu bóng loáng lật ra khỏi cái hố lớn do trận pháp tạo thành.

Xấu hổ, một lúc cũng không trì hoãn được.

Mông Phường bẻ các đốt ngón tay, nhìn về phía Hạo Thiên đang ra hiệu cho hắn trì hoãn một lúc, giơ tay, một luồng sáng trận pháp nhanh chóng được phác họa dưới thân Viêm Độc Đan Chu, một lần nữa kéo

nó xuống sâu, cản trở bước chân nó tiến về phía tu sĩ tiếp theo… Lần này, Địa Hãm Trận của Mông Phường trì hoãn Viêm Độc Đan Chu được lâu hơn một chút.

Học theo Hạo Thiên, hắn dùng dung hợp chi hỏa mang khí tức của sáu đạo thần hỏa vẽ một vòng lửa bên ngoài Địa Hãm Trận, hơi cản trở tốc độ lật người bò lên từ dưới đất của Viêm Độc Đan Chu.

Chỉ là, Viêm Độc Đan Chu quả thực rất thông minh, nó dùng tơ nhện tầng tầng lớp lớp dệt thành một tấm lưới, men theo lưới thoát ra khỏi Địa Hãm Trận.

Trong khoảnh khắc một chân của Viêm Độc Đan Chu bước ra khỏi hố lớn, Mông Phường há hốc mồm, giây tiếp theo, Cửu Thiên Yên Phong Trận của Hạo Thiên hạ xuống. *Vút vút!* Vô số kiếm do linh lực ngưng tụ thành lơ lửng trên hố lớn, nhanh chóng hạ xuống, hung hãn chém vào lớp vỏ ngoài bóng loáng trên người Viêm Độc Đan Chu!

"Giáp hộ thân thật cứng rắn!" Mọi người thấy thế kiếm đáng sợ hạ xuống, nhưng Viêm Độc Đan Chu bên dưới chỉ đau đớn kêu lên vài tiếng, lớp giáp trên lưng chỉ có vài vết nứt, chảy ra một ít chất lỏng sền sệt, bị thương một chút, nhưng vẫn tiếp tục đào hố với tốc độ cực nhanh.

"Trốn?" Hạo Thiên dẫn động Ngọc Hoàng Kiếm, treo lơ lửng ngay trên đầu Viêm Độc Đan Chu, hung hãn chém một kiếm xuống đất, mạnh mẽ đào con Viêm Độc Đan Chu đang chôn mình dưới đất lên. *Keng!* Ngọc Hoàng Kiếm chém liên tiếp hai kiếm, nhưng bị Viêm Độc Đan Chu nghiêng người né được chỗ hiểm, lại chém đứt một chân của nó.

"Nhanh, giết nó!" Thấy phòng ngự của Viêm Độc Đan Chu cũng không phải là không thể phá hủy, tu sĩ bên cạnh lập tức có chút kích

động.

Khí tức của Viêm Độc Đan Chu cực mạnh, trong cơ thể chắc chắn có thần tinh yêu thú cao giai, nếu có thể chém giết, đây sẽ là thu hoạch lớn đầu tiên khi tiến vào Phụ U sơn mạch!

Những tu sĩ xung quanh đã tấn công Viêm Độc Đan Chu trước đó, tiêu hao nhiều linh lực, liền lùi lại với tốc độ cực nhanh.

Có người không tin tà thuận theo thế công của Hạo Thiên, thần khí trong tay không ngừng tạo thêm thương thế trên lớp giáp đã nứt của Viêm Độc Đan Chu.

Tô Dung thấy vậy, đang định đến giúp, lại bị Hạo Thiên giơ tay cản lại.

"Sư phụ?" Tô Dung nghiêng đầu, cầm Khước Hỏa Kiếm có chút không hiểu.

"Độc tính của con yêu thú này rất mạnh, đừng đến gần." Nguyên Cực mấy người đều ở xa hạ đòn công kích, cùng tiến cùng lui với Hạo Thiên.

Trong số các tu sĩ còn lại có không ít kẻ tự cho là thông minh lại đứng xa quan sát, còn sức lực cũng không ra tay. 130.

Hạo Thiên biết suy nghĩ của họ, có lẽ họ cho rằng dù có dốc sức giết Viêm Độc Đan Chu, thần tinh trong cơ thể yêu thú cũng không rơi vào tay mình, thà rằng bảo toàn thực lực, tránh bị thương.

Những người ra tay gần Viêm Độc Đan Chu cũng chưa dùng hết sức, luôn chuẩn bị rút lui.

Đội ngũ này lòng người không đồng nhất, Hạo Thiên cũng không có cách nào.

Viêm Độc Đan Chu dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm,

biết những người này, e là nuốt không trôi, vội vàng phun ra vài cái lưới dính độc dịch xung quanh, mấy cái chân nhanh chóng đào hố, tiếp tục chôn thân thể xuống đất.

Sau một hồi trì hoãn, Viêm Độc Đan Chu lại có chút thoát ra khỏi vòng vây.

"Nó bị trọng thương rồi!

Mấy người chúng ta đi truy!" Thấy trên đất có một vũng máu tím do Viêm Độc Đan Chu để lại, có mấy tu sĩ như thấy được cơ hội, liếc nhìn nhau một cái, rồi đuổi theo, cố gắng nhân lúc Viêm Độc Đan Chu trọng thương, chặn giết nó, chiếm lấy thần tinh yêu thú cao giai này.

"Hừ!" Suy nghĩ của họ, tự nhiên bị những tu sĩ không ngốc ở đây nhìn ra.

Trong chốc lát, men theo hướng Viêm Độc Đan Chu chạy trốn, một đám tu sĩ đều đuổi theo.

"Bọn họ!" Tô Dung nhíu mày.

Người đánh trọng thương Viêm Độc Đan Chu là Hạo Thiên và Mông Phường, những người này chỉ mặt dày đi hôi của?

"Đi theo xem thử." Hạo Thiên lại không chút vội vàng.

Tu sĩ đi sau thấy Hạo Thiên động, cũng theo sau.

Viêm Độc Đan Chu độn dưới đất, nhưng vì bị thương nên không thể hoàn toàn che giấu khí tức.

Đám tu sĩ kích động lần theo khí tức, chỉ ngẩng mắt lên, thấy một sơn động bị cây cỏ che khuất trên vách đá, bất kể ai cũng có chút do dự, không tiếp tục đuổi vào.

"Yêu thú vào hang ổ rồi." "Không đuổi nữa, nó chạy mất!" Mấy tu sĩ tu vi Thượng vị Thần trung cảnh vung kiếm đuổi vào, một lát sau

một người thò đầu ra, nhíu mày nói: "Trong sơn động quanh co, có một con đường…" "Yêu thú cao giai đã có linh trí nhất định rồi." "Trong sơn động chắc có bảo vật do yêu thú cất giấu phải không?" Phải biết, yêu thú đều thông qua việc nuốt thiên tài địa bảo để tăng cấp, yêu thú càng mạnh, càng biết phân chia địa bàn, thiên tài địa bảo trong lãnh địa, chúng đều biết rõ, sẽ mang về hang ổ chờ thời cơ thích hợp để nuốt.

Trong chốc lát, tu sĩ xông vào sơn động càng nhiều hơn.

Có mấy người do dự thấy sau khi vào một lúc không có chuyện gì xảy ra, cắn răng, nhìn Hạo Thiên và Nguyên Cực, cũng nhanh chóng tiến vào sơn động.

Chương 527

Phải biết, Viêm Độc Đan Chu thuộc về ai chưa chắc, nhưng nếu trong sơn động có phát hiện khác, chắc chắn là ai đến trước được trước!

"Viêm Độc Đan Chu chỉ bị ta đánh bị thương, chưa đến mức trọng thương, muốn hôi của, không dễ như vậy." Vết thương của Viêm Độc Đan Chu là do Hạo Thiên gây ra, thương thế thế nào, hắn không rõ sao?...

Thấy các tu sĩ ồ ạt vào sơn động, Hạo Thiên nhíu mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt, ngược lại dừng bước ở ngoài sơn động không xa.

Trong bụi cây ngoài sơn động, một bóng đen lúc này lại lướt ra, đôi mắt nhỏ đen láy nhìn Hạo Thiên một cái, nhanh chóng phun tơ, lấp kín sơn động.

Tơ nhện tầng tầng lớp lớp mang theo độc phủ kín lối vào sơn động, các tu sĩ vào sơn động lập tức bị phong tỏa bên trong!

Tự nhiên có người phát hiện không ổn, nhanh chóng dẫn động linh lực đánh vào tơ nhện.

Nhưng tơ nhện lần này của Viêm Độc Đan Chu lại khác với trước đây, công kích rơi vào đó, lưới nhện chỉ rung động, đứt vài sợi tơ, nhưng vẫn không hề hấn gì treo trên sơn động.

Huống chi, thứ phong tỏa cửa động không phải một lớp lưới nhện, mà là tầng tầng lớp lớp phong kín cửa động không một tia sáng!

Hạo Thiên nhìn Viêm Độc Đan Chu đang chiếm cứ ở cửa sơn động, nhanh chóng điểm ra một chỉ quyết.

Nhưng Viêm Độc Đan Chu thiếu một chân hoạt động vẫn nhanh nhẹn, dùng mấy chân còn lại nhanh chóng dệt lưới, trực tiếp chui vào từ trong lưới nhện đang phong kín sơn động!

"Xong rồi!" Tô Dung thấy vậy lên tiếng, nhất thời có chút cạn lời, da đầu tê dại.

Đa số tu sĩ trong đội ngũ đều đã vào sơn động, bây giờ Viêm Độc Đan Chu phong tỏa cửa động, cũng chui vào… Mông Phường may mắn thở phào một hơi, may mà đi theo Hạo Thiên, không vào sơn động, nếu không đã bị con yêu thú cao giai giảo hoạt này nhốt vào làm ba ba trong rọ.

"Bây giờ làm sao?" Chỉ quyết kia của Hạo Thiên sượt qua thân thể Viêm Độc Đan Chu, rơi vào lưới nhện phong tỏa cửa động, cũng chỉ thiêu đốt được một cái lỗ nhỏ, không thể đốt cháy cả một đám tơ nhện.

Huống chi, sau khi Viêm Độc Đan Chu vào, chắc chắn cũng sẽ phun tơ trong sơn động, phong tỏa cửa động càng kín hơn.

"Một cây Nặc Tức Mộc." Nguyên Cực lướt mắt qua bụi cây ngoài sơn động, nói một câu.

Viêm Độc Đan Chu chắc hẳn đã dùng phương pháp này săn được không ít con mồi, đánh không lại, giả vờ chạy trốn, dẫn dụ vào sơn động, sau đó phong tỏa sơn động rồi chui vào từ từ giết chết con mồi.

Nếu vậy, trong sơn động có lẽ thật sự không có lối ra khác, nếu có, chắc cũng sẽ bị Viêm Độc Đan Chu dùng tơ nhện dày đặc phong tỏa.

Các tu sĩ vào sơn động, chắc chắn thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn trở thành thức ăn của Viêm Độc Đan Chu.

"Để lại mấy người ở ngoài sơn động canh chừng, xem có ai ra

được không.” Hạo Thiên lướt mắt nhìn sơn động.

Nếu nơi này không phải là hang ổ của Viêm Độc Đan Chu, vậy hang ổ thật sự của nó chắc ở gần đây không xa, không bằng nhân lúc Viêm Độc Đan Chu không ở đó đi điều tra một chút.

Những tu sĩ xui xẻo này, chui vào cạm bẫy, không đáng để cứu, xem vận khí có đủ tốt không thôi.

Nói xong, Hạo Thiên rút lui, nhanh chóng thăm dò xung quanh.

Mông Phường đi theo sau, những tu sĩ còn lại do dự chưa dám vào sơn động liếc nhìn nhau, đều có ánh mắt như vừa thoát chết, thấy hành động của Hạo Thiên, cũng nhanh chóng phân tán ra thăm dò xung quanh.

Suy nghĩ của họ giống như Hạo Thiên, những người bị phong tỏa trong sơn động lại không thân quen, chết rồi cũng bớt đi một đối thủ, không có lòng trắc ẩn nhiều như vậy.

“Chỗ này mới có khả năng là hang ổ thật sự của Viêm Độc Đan Chu.” Hạo Thiên lại tìm thấy một sơn động ở sườn núi đá, lối vào cực kỳ chật hẹp, cửa động có một cây cổ thụ mọc ngang che khuất, chỉ để lại một khe hở giữa cửa động và thân cây.

Một kiếm chém gãy cây cổ thụ, Hạo Thiên nhảy vào, Mông Phường theo sát phía sau.

Nhìn tơ nhện gần như trong suốt không có độc trong sơn động, Hạo Thiên vung ra mấy đạo kiếm quang, nhanh chóng chém đứt tơ nhện trước mắt, ném một đoàn dung hợp chi hỏa vào, nhanh chóng đốt sạch một đoạn ở lối vào sơn động.

Mông Phường cầm ám chủy trong tay, giấu trong tay áo, thay phiên với Hạo Thiên phóng hỏa, dọn ra một đoạn đường rồi đi sâu vào sơn động một đoạn.

Sau khi đi được một khoảng, không gian trước mắt rộng ra, tầng tầng lớp lớp lưới nhện chồng chất, trong đó treo những cái kén lớn bằng đầu người, mấy cái kén gần nhất rõ ràng mỏng hơn, lộ ra những cái chân nhện đen đang vung vẩy bên trong.

"…" Mông Phường thấy cảnh này, không nhịn được lùi lại, lưng lạnh toát.

"Nhiều Viêm Độc Đan Chu như vậy?!" Đây không phải tìm được nơi cất giấu bảo vật của Viêm Độc Đan Chu, mà là rơi vào ổ Viêm Độc Đan Chu rồi.

Bước chân của hắn vừa dừng lại, trong sự tĩnh lặng, tiếng sột soạt vang lên liên hồi.

Có mấy con Viêm Độc Đan Chu nhỏ phá kén bò ra, giáp sau lưng chưa phát triển hoàn toàn, trong suốt một mảng, ngay cả kinh mạch trong cơ thể cũng có thể thấy rõ. *Bộp.* Hạo Thiên một chưởng đánh về phía bốn năm con nhện con đang bò, khống chế lực đạo, đánh chết chúng, nhưng vẫn giữ lại hình dạng gần như hoàn chỉnh, lật tay thu lại.

"Viêm Độc Đan Chu cũng là một loại dược liệu tốt, chỉ tiếc là trong Quy Khư di tích không có, nếu không đem đến hội đấu giá đứng đầu, nhiều nhện con Viêm Độc Đan Chu như vậy, chắc có thể vững vàng đứng đầu bảng xếp hạng." Nghe lời Hạo Thiên nói, Mông Phường cũng phản ứng lại, nhìn lại những cái kén nhện trước mặt, cũng cảm thấy không đáng sợ như vậy nữa, nhanh chóng theo hành động của Hạo Thiên, xé nát lưới nhện trước mắt, đánh chết nhện con bò ra, thu những kén nhện chưa nở vào trong nhẫn trữ vật trống rỗng của mình… Hạo Thiên và Mông Phường mỗi người một bên thu thập kén Viêm Độc Đan Chu, gặp nhện con đã nở thì tiện tay giết chết.

"Động tác nhanh lên." Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn vị trí cửa động,

mơ hồ có dự cảm không lành.

"Được." Mông Phường há miệng, "Viêm Độc Đan Chu bây giờ đang ở cùng với những tu sĩ rơi vào bẫy, e là không để ý đến bên này chúng ta đâu." Nhưng Hạo Thiên đã nói vậy, động tác thu thập kén nhện của Mông Phường cũng nhanh hơn mấy phần.

Thấy số lượng kén nhện quá nhiều, hắn cũng không tham lam, vừa chọn vừa thu, mọi thứ đều nhanh nhất có thể.

Khi hai người sắp gặp nhau, tơ nhện và kén nhện trong động đá này đã bị đốt và thu thập gần hết, một lối vào ở sâu trong hang động cũng lộ ra.

"Có muốn…" Mông Phường mở miệng, nhưng như cảm nhận được điều gì, cùng lúc với Hạo Thiên quay người lại, lướt về phía cửa động, trong tay phát ra một đòn công kích, đánh về phía vị trí cửa động!

"Viêm Độc Đan Chu?

Về rồi?!" Thấy cửa động bị tơ nhện có độc phong tỏa kín mít, Mông Phường có chút ê răng, như thấy ma nói.

"Nó cũng muốn phong tỏa chúng ta chết ở đây." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

"Có lẽ nó cảm nhận được chúng ta đã động đến kén của nó, đang muốn giết chúng ta ở đây làm thức ăn cho nhện con." Viêm Độc Đan Chu lúc này đang ở bên ngoài cửa động bị tơ nhện phong tỏa, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào hai người trong động.

Nó phát hiện có kẻ vào nơi cất giấu kén nhện, ngay cả những kẻ bị bắt cũng không thèm xử lý, vội vàng chạy về đây.

Kết quả phát hiện hai người chính là tu sĩ đã gây thương tích cho nó, nhất thời không dám vào, nhưng cũng không đi, dày đặc phong tỏa

cửa động.

Tơ nhện ở cửa động có thể ngăn cản họ ở bên trong, nhưng đối với Viêm Độc Đan Chu lại không có chút trở ngại nào.

Mông Phường đề cao cảnh giác, luôn phòng bị Viêm Độc Đan Chu ở ngoài cửa động đột nhiên chui vào.

"Đi." Hạo Thiên nhìn cửa động một cái, quay người đi về phía sâu trong hang động.

Hoặc là Viêm Độc Đan Chu vào, thử xem có thể chém giết con yêu thú cao giai giảo hoạt này tại đây không, hoặc là hắn không rảnh ở đây giằng co với Viêm Độc Đan Chu qua lớp tơ nhện.

Hầu như không do dự, Hạo Thiên và Mông Phường một trước một sau đi thẳng vào lối vào sâu trong hang động.

Học theo Viêm Độc Đan Chu, Hạo Thiên cũng làm chút thủ đoạn ở lối vào.

Nếu Viêm Độc Đan Chu cũng đi theo vào lối vào này, cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Làm xong chuyện này, Hạo Thiên và Mông Phường đi vào sâu hơn.

Phía sau truyền đến tiếng "sột soạt", chắc là Viêm Độc Đan Chu cũng đã vào hang động.

Sau khi phát hiện tất cả kén trong động đều biến mất, Viêm Độc Đan Chu như phát điên, gây ra động tĩnh cực lớn, tiếng động lớn như muốn làm sập cả hang động.

Nhưng thủ đoạn Hạo Thiên làm ở lối vào lại không bị kích hoạt.

Chương 528

Bước chân của Hạo Thiên không khỏi hơi dừng lại, nhưng không thả lỏng cảnh giác, tiếp tục cùng Mông Phường tăng tốc.

Khi lối đi ngày càng hẹp, ở một khúc cua, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng đen ẩn nấp trong góc, đột nhiên phát động tấn công.

Hạo Thiên đã sớm chuẩn bị, Ngọc Hoàng Kiếm dẫn ra một đạo kiếm thế, đối đầu với một đám tơ nhện do Viêm Độc Đan Chu phun ra, giữa không trung bung ra thành một tấm lưới.

Độc nhện màu đen dính trên lưới nhện, rơi vãi khắp nơi.

Hạo Thiên và Mông Phường đã lùi ra khỏi phạm vi văng độc dịch.

"Ngươi cũng theo kịp!" Mông Phường chậm hơn Hạo Thiên một bước, nhưng dù sao cũng theo sau Hạo Thiên, phản ứng lại, ám chủy trong tay cũng đã ra tay, nhưng lại vừa vặn kẹt vào lưới nhện không biết từ lúc nào đã giăng trên vách đá, bị cản lại trong chốc lát.

Viêm Độc Đan Chu phát hiện nguy hiểm, tốc độ dệt lưới nhện càng nhanh hơn, chỉ trong chốc lát đã biến lối đi chật hẹp thành sân nhà của nó treo đầy lưới nhện.

Mông Phường cố gắng dùng dung hợp chi hỏa để đốt những tấm lưới nhện này, nhưng khí tức thần hỏa khi chạm vào độc nhện nhỏ xuống từ lưới nhện liền bị suy yếu, đến khi đến trước mặt Viêm Độc Đan Chu, liền bị một đám lưới nhện dính độc dịch bao bọc, dập tắt trong đó.

Ám chủy cũng bị lưới nhện tầng tầng cản trở.

Dựa vào lưới nhện, hai người Hạo Thiên và Mông Phường căn

bản không thể đến gần Viêm Độc Đan Chu.

Ở nơi chật hẹp mà Viêm Độc Đan Chu lại cực kỳ quen thuộc này, đối với họ thực sự bất lợi.

Lúc này, trong bóng tối phía sau truyền ra những động tĩnh nhỏ bé khiến người ta sởn gai ốc.

Mông Phường quay người đánh ra một đạo dung hợp chi hỏa, chiếu sáng cảnh tượng phía sau.

Không đếm xuể những con Viêm Độc Đan Chu đang dày đặc chui ra từ những kẽ nứt trên vách đá, tốc độ cực nhanh!

Những con Viêm Độc Đan Chu này có kích thước nhỏ hơn con đang cản đường, nhưng lớp giáp trên lưng đã bóng loáng màu nâu.

Thấy Hạo Thiên phát hiện, một trong những con Viêm Độc Đan Chu nhỏ phun ra một sợi tơ nhện có độc, treo trên vách đá phía sau.

"Muốn hai bên phun tơ biến ta thành một cái kén lớn sao." Hạo Thiên thở dài.

Không dám cho những con nhện nhỏ này cơ hội phun tơ, Hạo Thiên một đạo chỉ quyết, nhanh chóng đánh giết hàng chục con Viêm Độc Đan Chu nhỏ bò ra.

Thi thể Viêm Độc Đan Chu phủ đầy trên mặt đất, chồng một lớp sát vách đá.

Nhưng từ trong kẽ nứt của vách đá vẫn không ngừng có Viêm Độc Đan Chu bò ra, những kẽ nứt không nhìn thấy cũng đang tuôn ra Viêm Độc Đan Chu như nước… "Đi." Khi một đạo dung hợp chi hỏa thiêu rụi những con Viêm Độc Đan Chu nhỏ này thành tro, Hạo Thiên nói một câu.

Lối vào và hang động lúc nãy đã sập, muốn ra ngoài, cũng đơn

giản hơn là cuối cùng bị tơ nhện có độc vây chết ở đây.

Mông Phường không chần chừ, nhanh chóng rút lui về con đường lúc nãy.

Viêm Độc Đan Chu hiển nhiên không định thả hai kẻ đã hủy hoại kén nhện của nó đi, men theo lưới nhện bò lên, bám chặt vào vách đá trên đầu, nhanh chóng bò về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên đã sớm triển khai Cửu Thiên Yên Phong Trận trên mặt đất, chờ Viêm Độc Đan Chu đến, vừa đến, Hạo Thiên liền dẫn động kiếm trận. *Ầm* Vô số đạo kiếm quyết hạ xuống, đánh vào người Viêm Độc Đan Chu, lập tức, tám cái chân lại thiếu đi hai cái.

Nhưng, không đợi Hạo Thiên có thêm động tác, vách đá đột nhiên sụp đổ một đoạn từ phía sau, ngăn cách ánh mắt có chút kinh hãi của Mông Phường ở phía sau.

"…Động đá này cũng quá không chắc chắn rồi." Trước khi lối đi sụp đổ, Hạo Thiên một kiếm đánh bay Viêm Độc Đan Chu ra ngoài, vừa vặn xé đứt những tấm lưới nhện đang cản đường, cuốn theo Viêm Độc Đan Chu rơi sâu vào bên trong.

Hạo Thiên tự nhiên cũng đuổi theo.

Đợi bụi trần phía sau lắng xuống, hắn và Viêm Độc Đan Chu rơi vào một đại điện ở khúc cua của lối đi.

Đá lớn từ lối đi sụp đổ xuống đã chặn kín cửa đại điện, trong đại điện không có lối ra nào khác.

Viêm Độc Đan Chu ở giữa đại điện, quấn quanh mấy cây cột dệt lưới nhện, bò lên cao, từ trên cao nhìn xuống Hạo Thiên, không che giấu sát ý.

Hạo Thiên cũng đang nhìn con Viêm Độc Đan Chu trước mắt, chậm rãi nâng Ngọc Hoàng Kiếm.

“Linh trí của con yêu thú cao giai này, e là gần bằng con người rồi phải không?

Không biết thần tinh của con Viêm Độc Đan Chu này trông như thế nào.” Nhìn thấy những đạo thần văn hiện ra sau lưng Viêm Độc Đan Chu, Hạo Thiên đột nhiên nhếch mép, dẫn ra hỏa chủng dung hợp chi hỏa đã luyện hóa trong cơ thể.

Ngay cả đại tế ti của Tàn Nguyệt Thành cũng chỉ cho rằng hắn và Mông Phường đều đã thu phục được bảy đạo thần hỏa trong Thất Hỏa Thần Vực, và nhận được phương pháp truyền thừa để dung hợp, nhưng không biết, thứ Hạo Thiên có trong tay là bản nguyên hỏa chủng dung hợp.

Nhìn thấy điểm hỏa chủng màu xám trắng trong tay Hạo Thiên, Viêm Độc Đan Chu đang treo trên lưới nhện, bò lên đỉnh vòm của đại điện.

Nó mơ hồ cảm thấy có chút bất an, bởi vì điểm ánh sáng màu xám trắng trong tay người kia, khiến nó cảm nhận được uy hiếp chí mạng!

Ngọn lửa trước đó rõ ràng ngay cả tơ nhện cũng không đốt đứt được mấy sợi.

Viêm Độc Đan Chu đề phòng, Hạo Thiên lại giơ tay đưa đoàn ánh sáng đó lên.

Thấy một mảng lớn lưới nhện trước khi chạm vào ánh sáng màu xám trắng đã bị thiêu dung, độc nhện trên lưới nhện cũng hóa thành một điểm lửa rơi xuống, ý tịch diệt từ dung hợp chi hỏa truyền ra, Viêm Độc Đan Chu nhanh chóng phun ra một đoàn độc dịch.

Đối phó với những tu sĩ kia đã tiêu hao không ít độc dịch, đây gần như là toàn bộ độc dịch còn lại trong bụng nó có thể tiếp tục phun ra.

Một đoàn độc dịch lớn bằng thân thể Viêm Độc Đan Chu nặng nề

rơi xuống, khi rơi vào đoàn ánh sáng màu xám trắng đó, lại nhanh chóng bị bao bọc hoàn toàn bởi ánh sáng lửa màu xám trắng từ điểm tiếp xúc, không một giọt nào lọt ra ngoài! *Xèo xèo!* Một tiếng nhẹ vang lên, đoàn độc dịch đó bắt đầu phát ra tiếng sôi sục, sau đó bị thiêu đốt thành hư vô, ngược lại còn làm lớn mạnh hỏa chủng dung hợp chi hỏa, bay về phía con Viêm Độc Đan Chu trên đỉnh đầu.

Viêm Độc Đan Chu gãy ba chi, không còn linh hoạt né tránh như trước, đối diện thẳng với ánh sáng, lớp vỏ màu sẫm bóng loáng bị thiêu đốt ra một cái lỗ lớn, da thịt bên trong bị nướng cháy. *Bịch!* Viêm Độc Đan Chu nặng nề rơi xuống đất, lớp vỏ vốn cứng rắn không thể phá hủy vỡ tan, năm cái chân còn lại cũng gãy ba cái, vương vãi một bên.

Hạo Thiên giơ tay, thu hỏa chủng dung hợp chi hỏa về, nguyên khí trong cơ thể như bị rút cạn, không còn một chút nào.

Thấy khí tức của Viêm Độc Đan Chu hoàn toàn tắt, hắn mới khuỵu chân ngồi xuống đất đả tọa, từ từ khôi phục nguyên khí trong cơ thể.

Đợi khôi phục được sáu bảy phần, hắn mới mở mắt, cong ngón tay tạo ra một đạo kiếm quang, chém con Viêm Độc Đan Chu trên đất thành hai nửa.

Một viên thần tinh yêu thú cao giai từ trong cơ thể Viêm Độc Đan Chu bay lên, rơi vào tay hắn.

Hạo Thiên nắm viên thần tinh cao giai đó trong tay, luyện hóa!

Khí tức trong thần tinh từng chút một tràn vào cơ thể Hạo Thiên, đến khi hắn mở mắt lần nữa, đáy mắt một tia thần quang lóe lên.

"Cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, không thể tiến thêm?" Khí thế trên người Hạo Thiên đã tích tụ đến một mức độ nhất định, hắn có

thể cảm nhận được trên đỉnh đầu dường như cũng có dị động, rõ ràng có thế đột phá, nhưng lại bị cưỡng ép áp chế xuống.

Hắn có thể cảm nhận được, điều này có liên quan đến việc hắn chưa được sắc phong Thượng vị Thần và Chủ Thần.

Có lẽ Quản Di, cũng là Chủ Thần đỉnh phong nhưng chưa được sắc phong, cũng cảm nhận được bức tường không thể tiến thêm nửa bước, mới xuất hiện tại Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Không biết tại sao cuối cùng Quản Di lại chọn rút lui… Lúc này, trong thức hải của Hạo Thiên dường như có thứ gì đó cuộn lên, một đạo lạc ấn cổ xưa từ mi tâm hiện ra, rơi xuống trước mắt hắn.

"…" Hạo Thiên nhíu mày.

Quyển sách chân ý mà lão giả trong thư viện Quy Khư di tích để lại cho hắn, vẫn luôn bị phong ấn trong thức hải, bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được, nếu để người khác phát hiện đạo chân ý này, có lẽ sẽ gây ra tai họa diệt đỉnh.

Chương 529

Lúc này, đạo chân ý đó lại xuất hiện?!

Bên trong đại điện tối đen như mực, chỉ còn lại ánh sáng từ chân ý của cuộn sách đang tỏa sáng, vô số sức mạnh tinh túy hạ xuống, rót vào trong cuộn sách đó.

Một luồng khí vận từ từ giáng xuống người Hạo Thiên, hắn chỉ cảm thấy có một lực lượng đất trời đang dẫn dắt, bố trí một lớp rào chắn cực kỳ huyền diệu trên người, ngăn cách mọi thứ xung quanh, tạo thành một không gian Tu Di nhỏ bé.

Trong không gian nhỏ đó, tầng rào cản mà Hạo Thiên vốn không thể chạm tới bỗng trở nên mỏng manh, chỉ cần đưa tay chạm nhẹ là vỡ tan thành từng mảnh.

Khí thế của hắn cũng theo đó mà tăng vọt, từ Trung Vị Thần, lên Thượng Vị Thần sơ cảnh, trung cảnh, đỉnh phong, rồi mới chững lại!

Hạo Thiên đột nhiên mở bừng hai mắt.

Dựa vào một luồng khí tức mạnh mẽ lưu lại trong chân ý của cuộn sách để gia trì, hắn đã đột phá cảnh giới Thượng Vị Thần!

Hắn nhíu mày cảm nhận, mơ hồ có một sự lĩnh ngộ, đây không phải là sách phong mà là tự mình đột phá cảnh giới.

Trong nguyên khí của Thần Giới, vốn dĩ đều mang theo khí tức đặc thù của Thần tộc, theo phép tắc của Thần Giới, người có huyết mạch Thần đạo càng đậm đặc thì thiên phú tu luyện càng cao, được Thần đạo ưu ái đặc biệt.

Nhưng lần đột phá này, khác với những lần được sách phong trước đây, hắn không hề cảm nhận được khí tức Thần đạo gia trì

thêm một tầng trên người mình.

Sau khi đến Thần Giới, Hạo Thiên đã từng được sách phong hai lần, trong nguyên khí của hắn có thêm nhiều điểm sáng màu trắng.

Mỗi lần sách phong, những điểm sáng trắng này lại nhiều thêm một chút.

Nhưng lúc này, Hạo Thiên lại phát hiện, ngoài những điểm sáng trắng đó ra, lần này tấn thăng Thượng Vị Thần, nguyên khí của hắn lại ẩn chứa một chút ánh sáng màu vàng, nhưng tia sáng này lại ẩn giấu cực sâu, chỉ cần hắn không để lộ thì không ai có thể phát giác.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, ngay lúc hắn đứng dậy, chân ý của cuộn sách trước mặt lại trở về trong thức hải, ẩn giấu sâu bên trong.

Lớp rào chắn trên người hắn cũng theo sự biến mất của chân ý cuộn sách mà tan đi.

Trong thức hải của Hạo Thiên lại có thêm một thứ.

"Đế Mạch Quyển?" Một phiến thẻ tre tách ra khỏi chân ý cuộn sách, lơ lửng trong thức hải, trên đó khắc ba chữ lớn bằng kim tự đầy khí phách.

Thứ này Hạo Thiên đã từng thấy, lúc lần đầu tiếp xúc với chân ý cuộn sách trong di tích Quy Khư, hắn đã phát giác nó có sự cộng hưởng với một quyển sách, dường như có thể tu luyện nội dung trên Đế Mạch Quyển.

Nhưng lúc đó hắn cũng mơ hồ nhận ra Thần Mạch Dị Tộc không được Thần tộc dung thứ, thậm chí có thể bị Thần tộc diệt sát.

Chân ý cuộn sách là thứ cực kỳ quan trọng đối với Thần Mạch Dị Tộc, nếu quá sớm để lộ thứ này, cái hại chắc chắn lớn hơn cái lợi, nên hắn tạm thời cất đi.

Bây giờ, thứ này lại chủ động nhảy ra trước mặt hắn?

Suy nghĩ một lát, Hạo Thiên thử lấy riêng phiến thẻ tre của Đế Mạch Quyển ra.

Ngay khoảnh khắc thẻ tre rơi vào tay, kim quang lóe lên rồi biến mất, khí tức ẩn đi.

Phiến thẻ tre từ từ mở ra trong tay Hạo Thiên, dùng chữ nhỏ ghi lại một đạo thần pháp lạc ấn.

Đầu ngón tay điểm vào lạc ấn đó, liền có thứ gì đó đi vào thần thức của Hạo Thiên.

Một thần quyết tên là "Tứ Ấn"!

Tứ Ấn, cực kỳ tương tự với sách phong của Thần tộc, nhưng thứ gia trì lên người tu sĩ lại là sức mạnh Thiên đạo nằm ngoài Thần đạo.

Khác với sách phong, sách phong giống như một sự ràng buộc: "Ta ban cho ngươi quyền được tiến thêm một bước trên Thần đạo, sớm muộn gì ngươi cũng phải dùng cách có lợi cho ta để ta sử dụng." Còn Tứ Ấn thì khác, Tứ Ấn giống như một sự ban ơn của Thiên đạo đối với những tu sĩ tu hành chăm chỉ mà thôi.

Cùng là ban cho lợi ích, nhưng sức mạnh Thiên đạo mà Tứ Ấn mang lại mạnh hơn sức mạnh Thần đạo của sách phong gấp mấy lần!

"Học được pháp môn Tứ Ấn của Đế Mạch Quyển, ta không cần phải dựa vào tu sĩ có cảnh giới cao hơn ở Thần Giới để được sách phong nữa, thậm chí có thể nhờ vào đây mà nâng tu vi cảnh giới lên Chủ Thần!" Hạo Thiên kinh ngạc thốt lên.

"Người của Thần Mạch Dị Tộc ở Thần Giới không cần dựa vào sách phong để tấn thăng, cũng không cần thông qua vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, vậy thì số lượng cao thủ Thần Vương Thần Đế cảnh giới chắc chắn nhiều hơn Thần tộc, cũng chẳng trách Thần tộc không

dung thứ." Chắc là cao thủ của Thần Mạch Dị Tộc tuy nhiều nhưng không đoàn kết, nếu không thì Thần tộc cũng không thể đuổi cùng giết tận Thần Mạch Dị Tộc như vậy.

Thở dài tiếc nuối, Hạo Thiên lại không cảm thấy chân ý cuộn sách trong tay là củ khoai lang phỏng tay.

Thái độ và sự chỉ dẫn của Đằng Lão ở Vạn Kiếp Thành, cùng với việc Quản Di ở phòng đấu giá đứng đầu không bị sách phong, có thể thấy được, hiện nay những người ở vị trí tương đối cao trong Thần tộc, những người có thể nhìn thấy một góc của sự thật, đã mơ hồ nhận ra sự ích kỷ và không ổn của Thần tộc.

Một luồng sức mạnh phản nghịch đang âm thầm trỗi dậy, chỉ là hiện tại chưa tập hợp lại thành một khối.

Trong bóng tối, Ma tộc đã lợi dụng sơ hở của Thần tộc để bắt đầu phản công, dẫn dụ những tu sĩ không muốn khuất phục Thần tộc tìm con đường khác.

"Pháp môn Tứ Ấn không chỉ có thể dùng trên người ta, chỉ cần cảnh giới của ta cao hơn người được ban ấn, ta cũng có thể vượt qua sách phong để giúp tu sĩ bị kẹt ở cửa ải tấn thăng cảnh giới." Chỉ cần Hạo Thiên muốn, một tia sức mạnh Thiên đạo trong nguyên khí của hắn có thể trục xuất hết những điểm sáng của Thần đạo kia ra ngoài mà không hề có chút tổn hại nào.

Chỉ là Hạo Thiên tạm thời không làm vậy, vì hắn nhận ra, chân ý cuộn sách này hẳn là pháp môn tu hành thuận theo Thiên đạo… Vạn vật sinh ra từ Thiên đạo, Thần đạo cũng không thể thoát ra khỏi đó.

Nhưng tình hình ở Thần Giới hiện nay có chút khác biệt, có lẽ không ai biết rằng, thật sự có một nơi có thể mượn thế Thiên đạo nhưng lại không phục sự quản giáo của Thiên đạo.

Nơi đó đã ngăn cách Thiên đạo ra khỏi Thần đạo, lấy Thần đạo làm chí tôn.

Con đường mà Hạo Thiên sắp đi là một con đường đối đầu với Thần tộc, một lối đi riêng.

Hắn đã có quyết định, nhưng cũng không chuẩn bị đứng ra thách thức quyền uy của Thần tộc khi cảnh giới còn chưa cao, đó không khác gì tìm chết.

"Thứ này quả nhiên không đơn giản." Phiến thẻ tre Đế Mạch Quyển trong tay hắn lại dài ra một cuộn, nhưng hiện tại chỉ mở được một phiến, trên đó viết thần quyết "Tứ Ấn".

Nội dung sau đó, với năng lực hiện tại của hắn không thể mở ra xem được.

Có lẽ chỉ có thể chờ đến thời cơ thích hợp, Đế Mạch Quyển mới tự động mở ra nội dung tiếp theo.

Hạo Thiên thở dài, cất thẻ tre Đế Mạch Quyển đi.

"Cũng gần đến lúc ra ngoài rồi." Khi Đế Mạch Quyển biến mất, đại điện tối sầm lại.

Hạo Thiên bước một bước, thần thức quét một vòng trong đại điện, cuối cùng tìm được một nơi yếu nhất.

Rút Ngọc Hoàng Kiếm ra, vài đạo kiếm quyết chém tới, nhanh chóng xuyên thủng bức tường của đại điện, phá vỡ lớp đá núi, tạo ra một lỗ hổng.

Ánh trăng sao yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào, bên ngoài hiện giờ là đêm đen.

Lúc Hạo Thiên bay ra ngoài mới phát hiện, trong ngọc bài, Tô Dung và Mông Phường đều đã gửi cho hắn mấy tin nhắn, chỉ là có lẽ

do lớp rào chắn của chân ý cuộn sách hạ xuống nên hắn mới không phát hiện.

Hắn gửi một tin nhắn cho Tô Dung.

Không lâu sau, Hạo Thiên đã tìm thấy mấy người họ.

Tô Dung, Nguyên Cực và Mông Phường đang tụ lại một chỗ, mấy người họ vì muốn dễ thấy nên đã đốt một đống lửa, nướng thịt yêu thú chờ Hạo Thiên ra.

Hang động nơi Viêm Độc Đan Chu giấu kén con non đã sập hoàn toàn sau khi Mông Phường ra ngoài.

Họ cũng không dám phá từ bên ngoài vào, sợ hành động của con người sẽ làm động đến kết cấu bên trong khiến đường đi sụp đổ, gây thêm phiền phức lớn hơn cho Hạo Thiên.

Họ chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Bất kể là Tô Dung, Mông Phường hay cả Nguyên Cực, đều không tin rằng Hạo Thiên sẽ bị một con yêu thú cao giai giữ lại.

Chương 530

"Những người khác trong đội đâu?" Hạo Thiên nhìn quanh, thấy chỉ có ba người, liền lên tiếng hỏi.

Tuy có không ít người bị Viêm Độc Đan Chu nhốt trong bẫy, nhưng Viêm Độc Đan Chu đã bị hắn và Mông Phường dẫn đi không lâu sau đó.

Tơ nhện có độc ở cửa hang có hơi phiền phức khó giải quyết, nhưng cũng không đến mức nhốt chết nhiều tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới như vậy chứ.

Hơn nữa, còn có không ít tu sĩ không bị Viêm Độc Đan Chu dẫn vào hang động, những người đó không đi theo Nguyên Cực cầm trận bàn sao?

Ánh mắt Hạo Thiên rơi xuống người Nguyên Cực.

"Trận bàn xảy ra sự cố." Nguyên Cực nói ngắn gọn.

Hạo Thiên nhướng mày, có chút bất ngờ: "Ta mới rời đi một lúc mà đã xảy ra chuyện lớn rồi sao?" "Trong đội có người có thể liên lạc được với tu sĩ trong đội của Tần Tranh Phong, phán đoán được phương vị.

Trận bàn bị lỗi, cứ đi tiếp theo nó chỉ có thể dẫn chúng ta đi vòng quanh ngoại vi dãy núi Phụ U.

Quan trọng nhất là, trận bàn của Tử Y Thiên Thần có tác dụng cảnh báo yêu thú cao giai, nhưng khi Viêm Độc Đan Chu xuất hiện, trận bàn không hề có phản ứng.

Đợi đến lúc bình tĩnh lại, mọi người đều biết trận bàn chắc chắn có vấn đề, không thể mù quáng tin tưởng." Mông Phường lên tiếng

giải thích, dừng một chút rồi nói tiếp.

"Nhưng Nguyên Cực cầm trận bàn, trận bàn có báo trước hay không, cũng chỉ có Nguyên Cực mới biết." "Ồ." Hạo Thiên hiểu ra, "Các ngươi nghi ngờ Nguyên Cực cố ý không lên tiếng, đẩy mọi người vào hiểm cảnh?" Nguyên Cực nhíu chặt mày, cũng có chút khó hiểu.

"Trận bàn đúng là không có phản ứng." Hạo Thiên cảm thấy Nguyên Cực không có lý do gì để nói dối, liền gật đầu thuận theo.

Nguyên Cực thở phào nhẹ nhõm, đôi mày đang nhíu chặt cũng giãn ra mấy phần: "Nếu họ đã không tin, ta cũng không kéo theo một đám người như vậy đi tìm đường ra trong dãy núi Phụ U, còn phải đề phòng sau lưng, chi bằng hủy quách trận bàn đi cho rồi." "…" Hạo Thiên không có ý kiến gì, cũng không có ý trách móc.

Cách làm của hắn cũng không khác Nguyên Cực là bao, không kéo theo một đám người như vậy, sớm giải tán sớm yên ổn.

"Hủy thì hủy thôi." Hạo Thiên cầm ngọc bài gửi một tin nhắn cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

"Hạo Thiên?

Ngươi ra rồi à?" Hạo Nguyệt Thiên Thần dường như đã sớm biết bên Hạo Thiên xảy ra chuyện, nhanh chóng có hồi âm, rất nhanh đã kể lại chuyện bên mình.

"Trận bàn có vấn đề, suýt chút nữa đã đưa ta vào bẫy, Tần Tranh Phong cũng đã nghi ngờ trận bàn, nhưng không hủy trực tiếp như Nguyên Cực, ngược lại còn giấu nhẹm chuyện này đi, dường như có mưu đồ gì đó." Nhưng, trong đội của Tần Tranh Phong cũng có thành viên từ đội của Nguyên Cực tách ra, thông qua ngọc bài, tự nhiên có không ít người biết chuyện xảy ra bên Nguyên Cực.

Giấu cũng không giấu được, nhưng dưới sự dẫn dắt cố ý của Tần Tranh Phong, đại đa số mọi người đều nửa tin nửa ngờ.

Dù sao thì, trận bàn bên Nguyên Cực đã bị hủy, hy vọng duy nhất để chỉ đường chỉ còn lại trận bàn trong tay Tần Tranh Phong.

Không ít người coi nó như cọng rơm cứu mạng mà bảo vệ, cũng tương đương với việc trở thành kẻ phụ thuộc vào Tần Tranh Phong, bảo đi hướng Nam không dám đi hướng Bắc, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn mà cũng không nhịn được phải trợn mắt.

Vuốt ve ngọc bài, Hạo Thiên có chút không hiểu.

Nếu trận bàn chỉ đường là một phần của khảo hạch, vậy thì Đẳng Lão không cần thiết phải giở trò trên đó… Kẻ giở trò, e là người khác.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt Nguyên Cực lại nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, sau một lát, Nguyên Cực mới do dự lên tiếng: "Ngươi đã che giấu tu vi?" Lời của Nguyên Cực vừa dứt, ánh mắt của Tô Dung và Mông Phường liền rơi vào người Hạo Thiên.

Phải biết rằng, Hạo Thiên trước đây vẫn luôn ở cảnh giới Trung Vị Thần, bây giờ cảnh giới có sự thay đổi, Nguyên Cực nhìn ra tự nhiên cũng không có gì lạ.

Tô Dung và Mông Phường cũng chỉ là nhất thời không để ý, sau khi hoàn hồn nhìn thấy Hạo Thiên như vậy cũng không quá ngạc nhiên.

Với thực lực mà Hạo Thiên thể hiện ra, đã sớm vượt qua cường giả đỉnh phong Thượng Vị Thần.

Trong dãy núi Phụ U không có cường giả cảnh giới Chủ Thần, việc sách phong chỉ có thể do tu sĩ cảnh giới cao hơn thực hiện cho tu sĩ có tu vi cảnh giới thấp hơn, Hạo Thiên tự nhiên không thể được

sách phong tấn thăng lên Thượng Vị Thần trong dãy núi Phụ U.

Cũng chỉ có một lời giải thích hợp lý là che giấu thực lực.

"Ừm." Hạo Thiên thuận miệng đáp một tiếng.

Nguyên Cực cũng không tò mò tại sao Hạo Thiên lại che giấu tu vi ở cảnh giới Trung Vị Thần.

"Bây giờ trận bàn đã bị hủy, bước tiếp theo chúng ta đi đâu?" Mông Phường liếc nhìn miếng thịt yêu thú đang nướng trên đống lửa, tiện tay lấy xuống, chia đều cho mấy người.

"Đến tìm Tần Tranh Phong hội hợp trước?" Khóe miệng Hạo Thiên treo một nụ cười, nhàn nhạt nói một câu.

Thấy ánh mắt của mấy người đều tập trung lại, con ngươi Hạo Thiên sâu hơn một chút, khẽ nói: "Nếu như việc đi xuyên qua dãy núi Phụ U còn quá xa vời, vậy thì chi bằng đi tìm chút phiền phức cho đối thủ của chúng ta." "Hạo Nguyệt Thiên Thần hiện đang ở trong đội của Tần Tranh Phong, nhưng muốn chỉ rõ phương hướng cho chúng ta, e là cũng có chút khó khăn." Hạo Thiên vừa nói vậy, mấy người gần như không do dự bắt đầu xem xét tính khả thi của việc này.

"Những người tách ra từ đội của chúng ta, chắc là sẽ có cách chứ?" Hạo Thiên hỏi một câu.

"Đi tìm đội của Tần Tranh Phong…" Tô Dung không cần suy nghĩ nhiều liền nói rõ mạch lạc.

Trận bàn trong tay Nguyên Cực đã bị hủy, nhưng có người nửa tin nửa ngờ tác dụng của trận bàn, thêm vào đó khả năng mấy người đi xuyên qua dãy núi Phụ U thực sự quá thấp, trận bàn trong tay Tần Tranh Phong dù vô dụng, ít nhất có nhiều người tụ lại một chỗ, khả năng gặp nguy hiểm cũng sẽ giảm đi một chút.

Tử Y Thiên Thần đã nói quy tắc hai ngày trước khi vào dãy núi

Phụ U, trong hai ngày đó, những người này có lẽ đã chuẩn bị không ít.

Giống như hai người đã rời đội trước đó, có lẽ họ có phương pháp tìm được đội của Tần Tranh Phong.

Mấy người họ đã chờ ở bên ngoài suốt từ trước khi Hạo Thiên ra, tiện thể nghỉ ngơi, bây giờ đã nghỉ ngơi đủ.

Hạo Thiên lên đường, mấy người kia cũng không do dự.

Những tu sĩ rời đội trước đó đa số đã tan rã, ba năm người tụ lại thành một tiểu đội hành động, không lâu sau, Hạo Thiên đã đuổi kịp tiểu đội đầu tiên.

Tiểu đội này do ba Thượng Vị Thần hợp thành, ba người vốn không quen biết nhau, nhưng mục đích lại giống nhau, đó là đi tìm đội của Tần Tranh Phong.

Mấy người họ bị một vùng chướng khí độc cản bước, cũng đã thử giống như Hạo Thiên đi sâu vào trong chướng khí độc để giết yêu thú trong đó lấy độc chướng đan, chỉ là đều bị thương một chút, cũng không bắt được yêu thú trong chướng khí độc.

Lúc này mấy người đang ngồi điều tức thương thế.

Một người trong đó nhíu mày nói một câu: "Ta thấy lời nói trước đây của Hạo Thiên không đáng tin, trong chướng khí độc làm gì có yêu thú, chắc chắn hắn có thủ đoạn khác để lấy được độc chướng đan." "Thứ đó có phải độc chướng đan hay không còn chưa chắc, ngươi không thấy viên châu đó vừa ra đã vỡ tan sao?

Ta còn chưa kịp chạm vào!" Một người khác bên cạnh lạnh lùng nói.

"Ta còn chưa đi xa đâu, nói xấu sau lưng người khác như vậy thật sự tốt sao?" Hạo Thiên đột nhiên cười nhạt hỏi một câu.

Trong bóng tối, mấy người tưởng là Thượng Vị Thần cuối cùng trong tiểu đội lên tiếng, hai người không chút do dự tiếp lời: "Người đó là kẻ địch!" "Ồ." Hạo Thiên đứng vào vị trí giữa mấy người, đưa tay đặt lên vai một người.

Lúc này họ mới phản ứng ra là có thêm một người, theo phản xạ phát động công kích, nhưng bị Hạo Thiên dùng kiếm chặn lại, ngược lại còn ép khí thế của họ trở về, trấn áp cả ba người.

"Hạo Thiên!" Một người trong đó mang theo vài phần kinh hãi, nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu như ta nói, ta vốn không đến tìm phiền phức…" Hạo Thiên chưa nói hết lời, đã có một người dùng thế liều mạng thoát khỏi uy áp của hắn, bước đi khó khăn vung ra một kiếm, bị Hạo Thiên phẩy tay nghiền nát cửu phẩm thần khí trong tay.

"Phụt!" Tu sĩ ra tay ho ra một ngụm máu đáng sợ, ánh mắt sợ hãi nhìn Hạo Thiên.

Quá mạnh!

Một người như vậy trà trộn vào vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, liệu có cơ hội thắng không?!

"Ta hỏi một chút, các ngươi có cách nào tìm được đội của Tần Tranh Phong không." Hạo Thiên lắc đầu, nhàn nhạt nói một câu, trong giọng nói có vài phần lạnh lẽo.

Chương 531

Như những người này đã nói, họ là đối thủ, không cần thiết phải nương tay.

Nếu những người này không có cách tìm đường, vậy thì vĩnh viễn ở lại nơi này đi.

"Có!" Một người trong ba người nhìn thấy sát ý lóe lên trong mắt Hạo Thiên, tâm thần chấn động, lấy ra một chiếc hộp, nói rất nhanh: "Hai người rời đội trước đây có một thứ, là một con yêu thú Hồ Vũ Điệp có thể lần theo khí tức để truy tìm người khác.

Sau khi người dẫn Viêm Độc Đan Chu trở về chết, thứ đó đã rơi vào tay ta!" Hạo Thiên nhận lấy chiếc hộp, thần thức quét qua, xác nhận là thứ mình cần tìm, liền cười khẽ nói một câu: "Đa tạ." Uy áp trên người ba người được gỡ bỏ.

Sau khi Hạo Thiên rời đi một lúc, mấy người họ vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, bất động tại chỗ, sau lưng mồ hôi lạnh rịn ra, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

"Hạo Thiên, hắn đi tìm Tần Tranh Phong?" Ba người xác định Hạo Thiên đã đi xa, mới mang theo giọng điệu không thể tin nổi nói một câu.

"Cũng là chuyện tốt, cứ để họ đấu đá nhau đi." Có người thấp giọng nói một câu không rõ ý.

"Vậy chúng ta có đi tìm đội của Tần Tranh Phong hội hợp không?" "Ngươi không thấy Hạo Thiên đi tìm phiền phức rồi sao?

Còn vội vàng đi nộp mạng à?" Giọng nói của mấy người xa dần, Hạo Thiên mang theo chiếc hộp quay lại tìm Tô Dung, lấy chiếc hộp

ra.

Hồ Vũ Điệp nhẹ nhàng vỗ cánh bay ra khỏi hộp, dừng lại một chút, rồi bay về một hướng, dẫn đường cho Hạo Thiên.

"Đi thôi." Hạo Thiên liếc nhìn hướng Hồ Vũ Điệp bay đi, nói một tiếng rồi đi theo.

Nguyên Cực cũng im lặng đi theo, nhưng lại truyền âm cho Hạo Thiên một câu: "Nếu không muốn hai người bên cạnh ngươi rước lấy phiền phức lớn thì tốt nhất nên tách họ ra." "?" Hạo Thiên quay đầu, như vô tình liếc nhìn Nguyên Cực một cái.

"Thượng Thần Giới." 131.

Nguyên Cực nhìn thẳng phía trước đi đường, "Trong di tích Quy Khư có thứ khiến cả Thượng Thần Giới cũng phải kiêng dè, hiện tại họ cho rằng thứ đó đang ở trên người thiếu chủ Quản Di, cho nên thiếu chủ vừa ra khỏi di tích Quy Khư đã phải chạy trốn, ngay cả phòng đấu giá đứng đầu của Vạn Kiếp Thành cũng không về." Nguyên Cực nhíu mày, nhìn Hạo Thiên: "Nếu ngươi biết thứ gì trong di tích Quy Khư khiến Thượng Thần Giới kiêng dè, thì nên biết, trước mặt thứ mà cả Thượng Thần Giới cũng cảm thấy bị uy hiếp, vòng tuyển chọn thiên tài vị diện hiện tại căn bản chẳng là gì cả." "Họ sẽ đích thân vào dãy núi Phụ U, diệt sát tất cả những mối đe dọa có thể." Hạo Thiên đã hiểu.

Hình như, hắn thật sự biết thứ gì trong di tích Quy Khư khiến Thượng Thần Giới kiêng dè.

Thứ đó hiện đang ở trong thức hải của hắn!

Trận bàn chỉ đường, có lẽ cũng là do lão già áo trắng của Thượng Thần Giới ở Vạn Kiếp Thành giở trò, có lẽ lão cũng đang bận truy sát Quản Di, có chút không lo được bên này, nên mới giở chút trò rồi rút

lui.

Hạo Thiên chưa quên những phiền phức gặp phải khi vào di tích Quy Khư.

Chuyện đó, có thể khẳng định lão già áo trắng của Thượng Thần Giới có liên quan đến Lục Vân, là ra tay với hắn.

Chẳng trách sau khi ra khỏi di tích, lão già áo trắng không tìm đến tận cửa, hóa ra là có chuyện quan trọng hơn, không thể không tạm gác chuyện của hắn lại.

"Tô Dung và Mông Phường cứ đi theo ngươi, bị cuốn vào nguy hiểm, cũng có hại không có lợi." Nguyên Cực cho rằng Hạo Thiên do dự vì sợ Tô Dung và Mông Phường gặp nguy hiểm trong dãy núi Phụ U không thể tự vệ, liền thuận miệng nhắc một câu.

Điểm này, Hạo Thiên tự nhiên rõ.

Không thể cứ mãi bảo vệ mấy người họ vượt qua vòng tuyển chọn thiên tài vị diện được.

Bước chân chững lại, Hạo Thiên ném chiếc hộp gỗ trong tay cho Tô Dung.

"Nàng và Mông Phường cứ theo chỉ dẫn đi tìm đội của Tần Tranh Phong, có thêm Hạo Nguyệt Thiên Thần, Tần Tranh Phong chưa chắc đã gây được phiền phức gì." "Sư phụ?" Tô Dung nhìn chiếc hộp gỗ trong tay, rồi ngước mắt nhìn Hạo Thiên, có chút bất ngờ.

"Vậy còn sư phụ?" "Ta đến sau, giải quyết xong phiền phức đã." Hạo Thiên không để ý.

Tô Dung im lặng một lúc, nhìn Mông Phường một cái, hai người gật đầu, không làm Hạo Thiên chậm trễ.

Đợi họ đi xa rồi, Nguyên Cực lại không đi theo, vẫn ở bên cạnh

Hạo Thiên.

Hạo Thiên liếc nhìn hắn một cái: "Phòng đấu giá đứng đầu cũng có hứng thú với thứ đó sao?" "Có." Nguyên Cực gật đầu, nói rõ lập trường của phòng đấu giá đứng đầu: "Không hy vọng thứ đó rơi vào tay Thượng Thần Giới." Nếu đã không phải kẻ địch, Hạo Thiên hỏi một câu: "Lão già áo trắng ở Vạn Kiếp Thành là ai?" "Lục Miểu, một trong tứ môn hộ của Thượng Thần Giới, cao thủ Thần Vương trung kỳ, có vài phần quan hệ thân thích với Thiên Hành Tông ở Vạn Kiếp Thành bị tiêu diệt vì bán ma… Truy đuổi Quản Di lâu như vậy, bây giờ cũng gần như phát hiện ra điều không ổn, quay đầu lại dãy núi Phụ U, rất có thể sẽ vì ân oán của Thiên Hành Tông mà tìm đến ngươi trước, hắn trước nay luôn thù dai." "Môn hộ?" Hạo Thiên nghe ra, hắn là một chức vị ở Thần Giới, nhưng nghe có vẻ không được uy phong cho lắm.

"Chó giữ cổng của Thượng Thần Giới." Nguyên Cực không chớp mắt hạ thấp Thượng Thần Giới.

Hạo Thiên trong lòng có chút thay đổi về mối quan hệ giữa phòng đấu giá đứng đầu và Thượng Thần Giới, vốn cho rằng phòng đấu giá đứng đầu đã có thể trải rộng khắp các chủ thành của Thần Giới, hắn là có quan hệ thân thiết với Thượng Thần Giới.

Bây giờ xem ra, lại có chút giống như quan hệ không đội trời chung.

Thượng Thần Giới lại dung túng cho sự tồn tại của phòng đấu giá đứng đầu, chắc chắn sau lưng có thế lực không yếu hơn Thượng Thần Giới chống đỡ.

"Nếu đã sắp đến, vậy thì ta phải chuẩn bị thật tốt, mới tiện chiêu đãi vị cao thủ môn hộ của Thượng Thần Giới này." Hạo Thiên không hề lo lắng về nguy hiểm sắp giáng xuống đầu mình.

Nguyên Cực hơi khựng lại.

Nói thật, hắn đi theo Hạo Thiên, là vì Quản Di trước khi đi có nói thứ đó có thể ở trong tay Hạo Thiên, bảo hắn xem xem có đúng như vậy không.

Nếu đúng, thì phải bảo vệ Hạo Thiên bằng mọi giá.

Hạo Thiên, người biết bí mật, quyết định sự sống còn của phòng đấu giá đứng đầu… Nguyên Cực vốn cho rằng, nếu Hạo Thiên biết tầm quan trọng của thứ đó, chắc chắn sẽ biết, nó còn quan trọng hơn cả vòng tuyển chọn thiên tài vị diện hiện tại… "Ngươi dùng bí mật mang ra từ di tích Quy Khư để tự mình sách phong." Nguyên Cực chậm rãi nói một câu.

Vốn chỉ là nghi ngờ Hạo Thiên đã lấy được thứ đó, nhưng việc Hạo Thiên đột nhiên từ Trung Vị Thần tấn thăng lên cảnh giới Thượng Vị Thần, đối với hắn, là một sự khẳng định.

Việc che giấu tu vi chỉ là lời nói dối với Tô Dung và Mông Phường mà thôi.

Thực tế ra sao, Nguyên Cực tin rằng Hạo Thiên trong lòng đã hiểu rõ.

Hạo Thiên không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ cười nhạt.

"Nếu đã như vậy, việc sách phong Chủ Thần trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, đối với ngươi không có ý nghĩa, chức vị thành chủ… Ngươi cho rằng bí mật của ngươi bị Thượng Thần Giới phát hiện, có thể thuận lợi đi tiếp trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện sao?" Mặc dù Nguyên Cực không biết làm thế nào để xác nhận điểm này, nhưng cách làm của Thượng Thần Giới, nhất định là thà giết nhầm một ngàn, cũng không bỏ sót một khả năng.

Chỉ cần Hạo Thiên có một chút khả năng, rơi vào tay Thượng Thần Giới, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Quản Di không nhất định có thể thu hút sự chú ý của Thượng Thần Giới.

Nhưng cách làm của Quản Di, lại giống như muốn gánh lấy chuyện này, để Hạo Thiên tiếp tục tiến về Thượng Thần Giới, Nguyên Cực không hiểu.

Nhìn Hạo Thiên, hắn lên tiếng nói: "Rút lui khỏi vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, rời khỏi dãy núi Phụ U, phòng đấu giá đứng đầu có thể che chở cho ngươi, đợi thực lực đủ mạnh rồi ra mặt cũng không muộn." "Ồ." Hạo Thiên cười như không cười: "Phòng đấu giá đứng đầu chuẩn bị bảo vệ ta? 132.

Đưa ta đến một nơi không ai biết để ẩn náu, cho đến khi ta chết đi rồi tiết lộ bí mật, hoặc là sống sót, có đủ năng lực để thay mặt phòng đấu giá đứng đầu ra mặt đối địch với Thượng Thần Giới?" Nguyên Cực nhíu mày.

"Một mình ngươi, không thể đối kháng được Thượng Thần Giới.

Bí mật bị bại lộ, chỉ có một con đường chết, hiện tại, thiếu chủ Quản Di đang thay ngươi kéo dài thời gian." Hạo Thiên liếc nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu.

"Bây giờ muốn đi, e là muộn rồi!" Hạo Thiên không lên tiếng, lời nói cũng không phải của hắn, mà là giọng của một lão già!

Một bóng người áo trắng từ từ xé rách hư không bước ra, trận bàn truy tung trong tay vỡ tan theo tiếng nói, lão già khí thế lẫm liệt lơ lửng trên bầu trời, đôi cánh vũ màu trắng tuyết sau lưng mở ra, đôi mắt cụp xuống nhìn hai người.

"Bản tôn đã thấy tên tiểu tử của phòng đấu giá đứng đầu có điều

cổ quái, hắn đi rồi, lại để lại một đồng bạn trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, hóa ra hai ngươi là một hội, vừa hay." Lão già áo trắng vận chuyển nguyên khí trong tay, vô số thần văn trải rộng sau lưng.

Cường giả Thần Vương trung cảnh!

Nguyên Cực nhíu mày, tu vi của hắn và Hạo Thiên tuy đều ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong.

Nhưng chưa thông qua sách phong, chỉ có thể áp chế tu sĩ cùng là Thượng Vị Thần cảnh giới, nếu thật sự chiến một trận với Chủ Thần đỉnh phong đã được sách phong, có lẽ thắng bại khó nói.

Chương 532

Khoảng cách giữa họ và cảnh giới Thần Vương càng là một trời một vực, huống chi lão già áo trắng còn là Thần Vương trung cảnh!

Nguyên Cực trong lòng hối hận, sớm biết không nên hỏi Hạo Thiên, mà trực tiếp đưa hắn ra khỏi dãy núi Phụ U tìm phòng đấu giá đứng đầu mới phải.

"Tân thù cựu hận tính một lượt, đến báo thù cho nhà họ Lục?" Hạo Thiên nói nhạt một câu trước khi lão già áo trắng ra tay.

"Cũng tỉnh táo đấy, cũng được, đỡ phải chết không minh bạch." Lão già áo trắng phất tay áo cười.

Lão không cho rằng Hạo Thiên có thể lấy được bí mật trong di tích, cũng không cho rằng Nguyên Cực bên cạnh lấy được bí mật rồi sẽ tiếp tục ở lại vòng tuyển chọn thiên tài vị diện.

Nhưng việc không tìm thấy thứ cần tìm trên người Quản Di là thật, nếu đã như vậy, vậy thì giết hết những người có khả năng đi!

Thượng Thần Giới đã có lệnh, chỉ cần có thể hủy đi vật đó, thì dù có giết sạch những thiên tài tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện cũng không sao.

Cũng kỳ lạ, khí tức của thứ đó ngoài việc lóe lên một cái trong di tích, sau đó xuất hiện trong dãy núi Phụ U một thoáng, bây giờ lại biến mất.

Hoặc là thứ đó biết cách ẩn giấu, hoặc là tu sĩ mang bí mật trên người đã chết.

Về điểm này, lão già áo trắng nhìn chằm chằm Hạo Thiên phía dưới: "Dù thế nào, ngươi cũng phải chết, hơn nữa, những người

trong đội của ngươi cũng không may mắn, có một người bản tôn nhiều năm trước đã không cẩn thận để lọt một con chuột!

Ăn nhiều thiên tài địa bảo của bản tôn như vậy, sống đến bây giờ, cũng nên ngoan ngoãn làm con rối trong tay bản tôn rồi." Lời lão già áo trắng vừa dứt, Hạo Thiên nhướng mày, biết lão đang nói ai.

Mông Phường lúc ra khỏi di tích đã nghe thấy giọng của kẻ thù cũ, chắc là lúc đó lão già áo trắng đang truy đuổi Quản Di nên không thể không tạm gác chuyện bên này, chỉ có thể ép Mông Phường rút lui khỏi vòng tuyển chọn thiên tài vị diện mới tiện ra tay?

Bây giờ, không tìm thấy thứ đó trên người Quản Di, lão già chỉ có thể quay lại, những người không rút lui khỏi vòng tuyển chọn thiên tài vị diện này, mới thật sự nguy hiểm.

Có lẽ Thượng Thần Giới đã hạ lệnh tuyệt sát, không chừa một ai!

"Không thể hoặc là." Hạo Thiên nhìn lão già áo trắng trước mắt, từ từ rút Ngọc Hoàng Kiếm ra.

"Xì." Lão già áo trắng thấy động tác của Hạo Thiên, liền cười một tiếng.

"Không biết lượng sức mình cũng phải có giới hạn, tu vi mới đến Chủ Thần đỉnh phong, dám cùng Thần Vương đối địch?

Một tên tiểu tử ngay cả vũ dực còn chưa mọc ra!" Lời lão già áo trắng vừa dứt, trận pháp trong tay đã thành hình, giam cầm cả một phương trời đất, tám phương nguy cơ, không đường có thể thoát!

Nguyên Cực đang lén lút chế tạo một trận bàn truyền tống tầm xa sau lưng, chỉ đợi Hạo Thiên kéo dài thời gian, đợi trận bàn có thể thi triển, liền tìm thời cơ đưa Hạo Thiên ra ngoài.

Nhưng không ngờ động tác của lão già áo trắng còn nhanh hơn, đã phong tỏa cả phương trời đất này, trận bàn trong tay hắn cũng bị cắt

đứt!

Một thanh trường kiếm màu bạc được lão già rút ra từ trong tay, linh khí đất trời cuồn cuộn rót vào trong kiếm, một đạo cực quang từ trên kiếm lóe lên, chém về phía Hạo Thiên và Nguyên Cực.

Lão già áo trắng muốn một kiếm kết liễu hai người.

Hạo Thiên nhanh chóng lùi lại, một đạo chỉ quyết nhẹ nhàng điểm ra, ấn về phía lão già áo trắng.

Lão già khinh thường nghiêng đầu, một điểm sáng màu xám tro rơi trên tay áo, lại trong nháy mắt bùng lên thành thần hỏa, thiêu đốt thánh quang, nổ vang.

"Hử?" Lão già áo trắng phất tay áo, thân thể không bị thương, nhưng tay áo lại bị thiêu cháy một mảng, một mảng đen kịt.

Sắc mặt lão khó coi đi mấy phần, giật giật khóe miệng, thấy thân hình Hạo Thiên đã đi xa, thanh loan đao hình bán nguyệt trong tay Nguyên Cực cũng cuối cùng rút ra khỏi vỏ, một đạo huyết quang như một vầng trăng khuyết màu đỏ máu, chém tới lão già áo trắng!

Không dám coi thường hai tiểu bối Thượng Vị Thần nữa, lão già áo trắng giơ tay liền chấn vỡ vầng trăng đỏ đó, ngẩng đầu lên, lại thấy Hạo Thiên và Nguyên Cực đã chạy trốn về hai hướng khác nhau.

Bước chân của lão bị kéo lại một chút, nhưng cũng không vội.

"Phương trời đất này đều đã bị ta dùng đại trận che đậy phong tỏa, các ngươi có thể chạy đi đâu?!" Chỉ là, hai người, một người có thù cũ với lão, một người lại là tai họa của phòng đấu giá đứng đầu.

Đôi cánh vũ sau lưng lão già áo trắng đột nhiên thu lại, rồi triển khai với tốc độ cực nhanh, kéo theo thân thể lão bay về phía Hạo Thiên.

Chỉ trong nháy mắt, nhìn thấy hồn ma áo trắng đang đuổi theo sau lưng, khóe miệng Hạo Thiên co giật.

Không cần bàn bạc với Nguyên Cực, đã chia nhau ra chạy, tại sao lão già áo trắng lại chỉ đuổi theo hắn?

"Nhà ngươi có bệnh à?" Hạo Thiên không nhịn được mắng một câu.

Giết lão già áo trắng có bệnh à?

"Tiểu tử, chết đến nơi rồi, giữ chút khẩu đức đi, nếu không đừng trách bản tôn không cho ngươi toàn thây!" Sắc mặt lão già áo trắng đột nhiên trầm xuống, không nói gì, thân hình nhoáng lên một cái, đã đến vị trí trên đỉnh đầu Hạo Thiên, lật tay hạ xuống một chưởng, muốn nghiền nát tên tiểu tử không biết sống chết này thành bùn nát.

Hạo Thiên ngẩng đầu lên, liền thấy Cửu Thiên Yên Phong Trận phía trên, vô số quang kiếm vù vù rơi xuống, chém thẳng về phía lão già áo trắng!

Trên người lão già áo trắng đột nhiên bùng lên thần quang màu trắng, ngăn cản những quang kiếm rơi xuống.

Lão không thể để bị một tiểu bối Thượng Vị Thần cảnh giới làm bị thương một phân một hào, làm mất mặt.

Đôi cánh vũ thu lại, lão già một chưởng thẳng tắp vỗ về phía Hạo Thiên đang thoát khỏi kiếm trận rơi xuống!

Phụt!

Hạo Thiên cũng không ngờ, Cửu Thiên Yên Phong Trận đại viên mãn, cũng không thể kéo lão già từ trên trời xuống đất, không giữ chân được hắn ba hơi thở.

Một chưởng không thể tránh né, lớp rào chắn linh khí đột nhiên

hiện ra trên người hắn chỉ trong một thoáng đã bị lão già một chưởng đánh tan thành phấn vụn.

"Ta nói sai rồi, là cả nhà Thiên Hành Tông ở Vạn Kiếp Thành đúng không?

Lão già nhà ngươi có phải đã đồ sát cả nhà ta không?

Mà lại ra tay độc ác như vậy!" Hạo Thiên nói xong câu đó, khiến lão già áo trắng tức đến mức khí thế toàn thân ngưng trệ trong chốc lát, đứng yên tại chỗ suốt năm hơi thở, nhìn thân hình Hạo Thiên đang nhanh chóng bỏ chạy mà không có động tác gì.

"Đáng chết!" Lão già áo trắng gầm lên một tiếng, không ít tu sĩ ở gần đó đều nghe thấy, liền nhìn về phía âm thanh phát ra.

"Trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện có cao thủ cảnh giới Thần Vương?" Có người ngơ ngác lên tiếng.

"Sao có thể?

Có cường giả cảnh giới Thần Vương thì liên quan gì đến chúng ta?" Có người âm thầm suy đoán, dãy núi Phụ U bị phong tỏa, ngoài những người tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện ra, không còn ai khác, vậy ai đã tìm được viện binh như thần thế này?

Dù sao thì khảo hạch ở dãy núi Phụ U đúng là biến thái đến cực điểm.

"Đi!

Đi xem thử!" Có người lập tức quyết định.

Hạo Thiên lau vết máu ở khóe miệng, tốc độ của lão già áo trắng quá nhanh, đặc biệt là đôi cánh vũ sau lưng, một người dùng chân chạy sao có thể so với một người dùng cánh bay?

Sách phong Chủ Thần liền có thể ngưng tụ ra vũ dực, đó không

phải là việc mà tu sĩ Chủ Thần sơ cảnh có thể làm được.

Tu vi của hắn đã đến Chủ Thần đỉnh phong, tại sao lại không thể?

Hỏa chủng Dung Hợp Chi Hỏa trong cơ thể cảm nhận được nguy nan sinh tử mà Hạo Thiên đang đối mặt, thần hỏa đen kịt từ trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, chống đỡ chưởng thứ hai của lão già hạ xuống.

Bất thình lình như vậy, thân hình đang lao về phía trước của Hạo Thiên chấn động, xương cốt phát ra tiếng rạn nứt.

Chương 533

"Không đủ!" Trong thức hải, thẻ tre Đế Mạch Quyển giãy giụa rồi lại mở ra thêm hai phiến tre nữa.

Vô số thông tin tràn vào thức hải của Hạo Thiên, nhưng ngay lúc chạm đến rào cản tấn thăng Chủ Thần, lại đột ngột dừng lại!

Không thể tấn thăng vào lúc này, nếu không thì thật sự là lấy thân phù du mà lay động cây đại thụ Thượng Thần Giới.

Lão già áo trắng thấy Hạo Thiên chịu chưởng thứ hai thì đột nhiên dừng lại, thân hình cố gắng chống đỡ mới không ngã xuống, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Một tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới, có thể khiến bản tôn phải tốn công như vậy, ngươi cũng đáng tự hào rồi, cũng nên đi chết đi!" Lời vừa dứt, lão già áo trắng lại thấy Hạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn lão, ánh mắt sáng ngời, đâu có chút nào vẻ suy sụp của người sắp chết?

Càng thêm kinh ngạc và tức giận, Hạo Thiên trực tiếp không thèm nhìn lão nữa, giơ tay ra hiệu một cái, rồi quay người đi… Dung Hợp Chi Hỏa sau lưng Hạo Thiên đột nhiên hội tụ lại, từ từ biến thành hình dạng một đôi cánh vũ, kéo hắn bay thẳng lên cao, tốc độ đột nhiên nhanh hơn trước đó.

Lão già áo trắng sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, tự nhiên nhận ra, Hạo Thiên chưa tấn thăng Chủ Thần, nhưng lại có thủ đoạn như vậy, nếu để tên này tiếp tục sống sót, sau này không biết sẽ mang đến "kinh hỉ" gì nữa!

Hôm nay Hạo Thiên phải chết tại nơi này!

“Kia… là Hạo Thiên?!” Trên bầu trời đột nhiên lướt qua một bóng người có đôi cánh lửa đen kịt, những tu sĩ vốn đang chú ý bên này ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, khóe miệng co giật, vẻ mặt đầy kinh hãi.

“Hạo Thiên tấn thăng cảnh giới Chủ Thần?!” Sao có thể!

Nếu Hạo Thiên là tu sĩ cảnh giới Chủ Thần, vậy hắn tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện làm gì?!

Tìm kích thích à?

“Nhìn sau lưng Hạo Thiên kìa!” Có người kinh hô một tiếng.

Lão già áo trắng mở đôi cánh trắng tuyết đuổi sát theo sau, thánh quang tinh khiết bao bọc quanh người.

“?” Có người lẩm bẩm, “Không lẽ là bá chủ yêu thú trong dãy núi Phụ U?” “Yêu thú?” Không ít tu sĩ có thể nhìn rõ hình người của lão già áo trắng đều hít một hơi khí lạnh.

Lão già áo trắng nhìn Hạo Thiên dồn toàn bộ nguyên khí vào đôi cánh lửa sau lưng, không hề để lại một chút nào để phòng hộ, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hạo Thiên đẩy tốc độ lên nhanh nhất, cũng không thể bay ra khỏi dãy núi Phụ U, đợi nguyên khí hao hết, chẳng phải là chết trong tay lão sao?

Bây giờ chạy loạn như con ruồi không đầu thì có ích gì!

Nghĩ đến đây, lão già áo trắng vẫn theo sát bóng hình Hạo Thiên, nhưng không đuổi kịp, mà bám theo sau lưng hắn như đang đùa giỡn.

Một người đuổi một người chạy không cảm thấy mệt, nhưng những tu sĩ xem náo nhiệt phía dưới lại có vài phần không kiên nhẫn.

Có mấy người gan lớn, hăm hở đuổi theo, cùng là tu sĩ, tự nhiên

không dám ra tay với Hạo Thiên, nhưng lại có ý định để Hạo Thiên thu hút hỏa lực, rồi từ từ mài chết con bá chủ yêu thú sau lưng.

Trong mắt những tu sĩ này, dãy núi Phụ U đã không thể xuất hiện tu sĩ mạnh, vậy thì chắc chắn là yêu thú.

Ai lại đi tìm viện binh, còn ra tay trong bóng tối, chẳng lẽ không sợ bị tìm đến tận cửa sao?

Phải biết rằng, phá hoại quy tắc, không phải là chuyện tốt!

Đang nói, một tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới trong tay nắm một đoàn hắc quang, lúc lão già áo trắng lướt qua đỉnh đầu, đột nhiên giơ tay ném lên!

Bành!

Hạo Thiên nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, thấy một đoàn màu đen nổ tung bên cạnh lão già áo trắng, làm cho chiếc áo vốn đã bị xé rách một mảnh càng thêm thảm hại.

Nhìn lại tu sĩ ra tay phía dưới, một kích không trúng, liền nhanh chóng chui vào trong rừng, thu liễm khí tức ẩn giấu thân hình.

"Đáng chết!" Lão già vốn định không ra tay với những tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện ngoài Hạo Thiên và Nguyên Cực, nhưng những người này lại dám không biết sống chết khiêu khích.

Pháp môn ẩn nấp của tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới, trong mắt lão già áo trắng, đơn giản là không thể che giấu, ánh mắt quét qua, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh thánh kiếm màu bạc trắng, một đạo kiếm quang quét về phía khu rừng, chém ngang cả một khu rừng, tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới đó cũng bị đạo kiếm đó chém giết!

Lão già áo trắng ra tay rồi, những tu sĩ kia tự nhiên sẽ không còn ngây thơ cho rằng đó là yêu thú cao giai của dãy núi Phụ U nữa!

Một người trong đó ngơ ngác nhìn thủ đoạn diệt sát của lão già áo trắng, trong lòng chấn động: "Cao thủ Thượng Thần Giới!" Trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, cao thủ Thượng Thần Giới ra tay can thiệp, thậm chí chém giết tu sĩ!

Không ít người trên mặt lộ vẻ tức giận.

Lão già áo trắng lại bị kích động, không chỉ truy đuổi Hạo Thiên, mà dọc đường, chỉ cần có khí tức của tu sĩ xuất hiện, bất kể là ai, lão già áo trắng đều ra tay, một kiếm chém giết!

Lão già áo trắng có vẻ đã giết đỏ cả mắt, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới chết trong tay lão.

Hạo Thiên thấy kẻ đang đuổi sát không tha bỗng dưng tụt lại phía sau, quay đầu lại liền thấy một mảng màu máu.

Lắc đầu, khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch lên: "Nhiều tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện như vậy đều đến từ mấy chủ thành lớn của Thần Giới, lão cũng dám giết?" Trừ phi lão già áo trắng đuổi cùng giết tận tất cả tu sĩ trong dãy núi Phụ U, nếu không chỉ cần có một người sống sót, mang tin tức này ra ngoài, Thượng Thần Giới không cần bí mật trên người hắn cũng có thể gặp phiền phức lớn!

Lão già áo trắng điên rồi sao?

Không dừng lại nhiều, Hạo Thiên nhanh chóng cảm nhận phong tỏa vị diện mà lão già áo trắng đã hạ xuống.

Hắn phải tìm đường ra!

Trong ngọc bài, Hạo Nguyệt Thiên Thần, Tô Dung và Quản Di đều không ngừng gửi tin nhắn, Hạo Thiên chỉ trả lời một chữ "Chạy." Chạy tán loạn, kéo dài thời gian!

Ngay khoảnh khắc rời khỏi tầm mắt của lão già áo trắng, trong tay

Hạo Thiên có thêm một cái trận bàn, cái trận bàn này là do Nguyên Cực đưa cho khi quay đầu chạy về hướng khác.

Không thể truyền tống đến nơi bên ngoài dãy núi Phụ U nữa, nhưng nếu ở trong phạm vi dãy núi, có thể truyền tống bốn lần!

Khi lão già áo trắng cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi cực xa, lão hơi ngẩn người, nhưng cũng không để ý… Hạo Thiên không thể chạy thoát khỏi dãy núi Phụ U, khoảng cách xa thì có sao?

Lão già áo trắng khinh thường liếc nhìn về hướng đó, về tốc độ, Hạo Thiên mọc ra một đôi cánh vũ thần hỏa sau lưng cũng không chạy thoát được.

Nếu Hạo Thiên muốn chạy, vậy thì cứ để hắn chạy đến kiệt sức đi!

Lão già áo trắng nhoáng một cái đến trước mặt một tiểu đội tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, ra tay, lại có sáu tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới chết trong tay lão.

Lão chuẩn bị đuổi cùng giết tận những tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn lần này, không chừa một ai!

Nhưng, khi lão già áo trắng định tìm mục tiêu tiếp theo, lại đột nhiên phát hiện vị trí của Hạo Thiên lại trong nháy mắt đổi hai lần về hai hướng khác nhau, mỗi lần đều rơi vào vị trí ven rìa của dãy núi Phụ U.

Chẳng lẽ Hạo Thiên đang tìm xem rào cản mà lão hạ xuống có lỗ hổng nào không?

Ý nghĩ gần như buồn cười này lóe lên, nhưng sắc mặt lão già áo trắng lại hơi biến đổi.

Vị trí thứ tư mà Hạo Thiên đáp xuống, là lối ra của dãy núi Phụ U,

cũng là điểm cuối của vòng tuyển chọn thiên tài vị diện.

Lão già áo trắng trong lòng mơ hồ có dự cảm không lành.

Tên Hạo Thiên này, thật sự có quá nhiều thủ đoạn ngoài dự liệu!

Lần đầu tiên trong di tích Quy Khư, chỉ là một tu sĩ cảnh giới thấp, lại có thể sống sót thoát ra khỏi cái bẫy mà lão đã tốn công sắp đặt, còn giết cả Lục Vân!

Vận may của tên tiểu tử này thật sự quá tốt, khiến lão cũng mơ hồ có chút kinh hãi.

Nghĩ đến đây, lão già áo trắng lập tức quyết định bỏ qua mấy tu sĩ trước mắt, lao về phía Hạo Thiên.

Chương 534

"Tìm thấy rồi." Hạo Thiên nhìn rào cản vô hình trước mắt, vượt qua rào cản đó, phía sau là một cánh cửa khổng lồ lơ lửng trên hư không.

Xuyên qua cánh cửa khổng lồ đó, hẳn là Thượng Thần Giới.

Một trong những lối vào của Thượng Thần Giới, điểm cuối của việc xuyên qua dãy núi Phụ U… Ngay lúc uy thế sau lưng ập đến, Hạo Thiên lại cười nhạt, cuối cùng không chạy nữa.

"Phải đa tạ rào cản mà ngươi đã thiết lập." Hạo Thiên nói một câu.

Lão già áo trắng nhíu mày, nhìn cánh cửa khổng lồ sau lưng Hạo Thiên, nhưng dần dần thu lại nụ cười.

Lão mơ hồ cảm giác có điều gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

Hạo Thiên rõ ràng không thể phá vỡ rào cản để thoát ra, hơn nữa, Hạo Thiên vào Thượng Thần Giới, càng không có nơi nào để trốn, chỉ cần nói ra khả năng thứ đó đang ở trên người Hạo Thiên, kết cục của Hạo Thiên khi rơi vào Thượng Thần Giới, tuyệt đối còn thảm hơn rơi vào tay lão!

"Hư trương thanh thế!" Lão già áo trắng lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn luôn khóa chặt trên người Hạo Thiên, thanh trường kiếm màu bạc trong tay bắt đầu tích tụ uy thế.

"…" Hạo Thiên không tiếng động nói mấy chữ.

Lão già áo trắng không nghe rõ, nhưng mày lại nhíu lại.

Ngay sau đó, bốn cánh cửa khổng lồ màu đen liền lơ lửng xung

quanh.

Lão già áo trắng cảm nhận được sự uy hiếp!

Ánh mắt trầm xuống, đôi cánh vũ vừa chạm vào cánh cửa khổng lồ liền có một cơn đau rát như bị thiêu đốt, biến thành một màu đen kịt.

"A!

Ngươi đã dùng thủ đoạn gì!" Đôi cánh vũ màu trắng tuyết thu lại, lão già áo trắng rơi xuống, nhưng dưới chân lại từ từ mở ra một cánh cửa khổng lồ màu đen tương tự.

Oanh!

Lão già áo trắng gần như rút cạn linh lực, mới có thể phá vỡ cánh cửa khổng lồ dưới chân, thoát ra khỏi tay Hạo Thiên.

Lùi ra một khoảng cách, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Lúc này, quang môn sau lưng Hạo Thiên lại có động tĩnh, dần dần gợn sóng.

Hạo Thiên tự nhiên cũng nhận ra điều này, mày nhíu chặt.

Cánh cửa khổng lồ màu đen, là thần quyết được ghi lại trên phiến thứ ba sau khi Đế Mạch Quyển mở ra hai phiến, tên là Sâm La Vạn Tượng.

Nếu như vậy mà còn không thể diệt sát được lão già áo trắng, vậy thì thật sự phải cùng Thượng Thần Giới từ hôm nay không chết không thôi!

Sóng gợn trên quang môn khuếch tán dữ dội, trong nháy mắt mở rộng thông đạo đến Thượng Thần Giới ra mấy lần, có hai bóng người không phân trước sau bước ra.

Bên phải là bóng dáng một nữ tử mặc trường bào màu bạch kim,

sáu đôi cánh sau lưng duỗi ra, vô số thần văn từ sau lưng lan tỏa.

"Ra sớm như vậy, những tu sĩ kia e là còn chưa đi đến trung tâm dãy núi Phụ U, ta phải đợi bao lâu nữa?" Gương mặt của nàng chưa hoàn toàn rõ ràng, nhưng một câu nói lại truyền ra cực kỳ rõ ràng.

Nhưng sau khi bước ra khỏi quang môn, nhìn thấy Hạo Thiên với đôi cánh lửa đen kịt lơ lửng trước quang môn, nàng lại hơi mở to mắt, khẽ "di" một tiếng, một lúc sau mới phản ứng lại.

"…" Nàng cười cười, "Lại thật sự có người lúc này đã đi đến đây, đôi cánh vũ sau lưng ngươi là thần hỏa sao?

Ta chưa từng thấy có tu sĩ nào chưa tấn thăng Chủ Thần mà có thể tự mình ngưng tụ ra thần dực." Bên trái nữ tử, là một nam tử mặc y bào màu hạt dẻ, thấy ánh mắt Hạo Thiên rơi vào người mình, lại liếc mắt nhìn lão già áo trắng đang thảm hại rơi trên mặt đất.

Không đợi nữ tử phản ứng, nam tử bên cạnh đã lao ra, cùng Hạo Thiên ra tay, hai luồng công kích rơi vào người lão già áo trắng, trong nháy mắt oanh sát tại chỗ!

"Quản Di." Hạo Thiên liếc nhìn người vừa cùng mình ra tay.

Quản Di lại ho khan một tiếng, như không có chuyện gì xảy ra thu lại pháp khí dùng một lần trong tay có phong ấn một đạo công kích của cường giả Thần Đế, để có thể giải quyết lão già áo trắng, hắn cũng đã phải móc hết vốn liếng.

"Môn hộ Lục Miểu?" Nữ tử áo bào bạch kim hơi do dự, hai người trước mặt đã giết người rồi.

Lúc này nàng mới nhìn rõ, người chết là người của Thượng Thần Giới, một cường giả Thần Vương trung cảnh, sắc mặt trong nháy mắt không còn dễ coi nữa… Lục Miểu là một trong tứ môn hộ của Thượng Thần Giới, cũng là người được Thượng Thần Giới phái

xuống Vạn Kiếp Thành, tại sao lại xuất hiện ở dãy núi Phụ U nơi khảo hạch của tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, không ai biết.

Ý nghĩ theo phản xạ là có tu sĩ trong khảo hạch xảy ra vấn đề, gian lận vượt qua khảo hạch bị bắt!

Nàng theo phản xạ nhìn về phía Hạo Thiên.

"Khụ." Quản Di dẫn dắt ánh mắt của nữ tử đi, phất tay áo, không chút do dự hành lễ với Hạo Thiên.

"Gặp qua thiếu chủ." "Quản Di?" Nữ tử nhíu mày nhìn Quản Di, "Thiếu chủ Quản Di, ngươi đang cố ý bao che cho tu sĩ này?" "Tuân Tuyết Thiên Thần có điều không biết, Hạo Thiên hiện đã là thiếu chủ của phòng đấu giá đứng đầu, được sáu vị trưởng lão Thần Đế của phòng đấu giá cùng nhau công nhận, ta hiện tại tuy là người của phòng đấu giá đứng đầu, nhưng thiếu chủ lại không phải là ta." Quản Di lắc đầu, thậm chí còn lộ ra vài phần thần sắc ảm đạm, liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

"Tuân Tuyết Thiên Thần càng không biết, Thượng Thần Giới phái trưởng lão Lục Miểu đến Vạn Kiếp Thành để phụ trách di tích Quy Khư và điều tra chuyện bán ma của Thiên Hành Tông ở Vạn Kiếp Thành đã chọn sai người!

Lục Miểu vốn là người của nhà họ Lục!

Thiếu chủ Hạo Thiên chém giết bán ma của Thiên Hành Tông, trưởng lão Lục Miểu sao có thể không sinh lòng oán hận…" Lời của Quản Di chỉ nói một nửa, nhưng lại khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Di tích Quy Khư là một trong những phương pháp khảo hạch của vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, Lục Miểu tiếp quản chuyện này, khó tránh khỏi sẽ vì tư tình mà phá hoại quy tắc.

Hạo Thiên có thể sống sót ra khỏi dãy núi Phụ U, tự nhiên là Lục Miểu trong di tích Quy Khư không thành công, nhưng bây giờ trưởng lão Lục Miểu không nên xuất hiện ở đây lại đang ra tay với Hạo Thiên, không phải là công báo tư thù sao?

Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên sẽ không nghe lời một phía của Quản Di, ánh mắt của nàng rơi vào người Hạo Thiên: "Ta tự mình hỏi!" Một luồng nguyên khí từ trong tay nàng hóa thành một thanh kiếm thế, vung tay một cái, lơ lửng trên đỉnh đầu Hạo Thiên, áp lực cực mạnh hạ xuống.

"Đây là Chân Ngôn Kiếm Ý, nếu nói dối, kiếm ý sẽ hạ xuống, Quản Di cũng không bảo vệ được ngươi!" Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, thử hỏi: "Lục Miểu và Thiên Hành Tông thật sự có quan hệ?" "Lục Vân là con trai của tông chủ Thiên Hành Tông, cùng Lục Miểu trong di tích Quy Khư nội ứng ngoại hợp ra tay với ta, Lục Miểu hạ cấm chế, phong tỏa một khu vực ở ven rìa di tích Quy Khư, dùng trận pháp truyền tống đưa ta và Lục Vân vào trong đó." Từng chữ từng lời, lời của Hạo Thiên hạ xuống, nhưng kiếm ý trên đỉnh đầu vẫn lơ lửng, không hề động đậy.

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần khó coi đi mấy phần.

Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện trước nay luôn đề cao hai chữ công chính, nhưng hành vi của Lục Miểu Thiên Thần hiện tại, không gì khác hơn là đẩy uy tín của Thượng Thần Giới xuống vực sâu.

Chuyện này nếu để cho thành chủ của bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới biết được, tất nhiên sẽ tìm Thượng Thần Giới đòi một lời giải thích!

Quản Di đứng bên cạnh nhìn, lên tiếng nói: "Thiếu chủ, Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của đại trưởng lão Thượng Thần Giới, hơn nữa từ nhỏ đã được chân truyền Chân Ngôn Kiếm Ý của vị chúa

tể cuối cùng, không chỉ người dưới kiếm ý không được nói dối, mà cũng không thể nói những lời giả dối, nếu trưởng lão Lục Miểu đã làm, cứ việc…" "Câm miệng!" Tuân Tuyết Thiên Thần lập tức cắt ngang lời của Quản Di.

Nàng bắt đầu hối hận vì đã tranh giành đi một chuyến, những chuyện của vòng tuyển chọn thiên tài vị diện các năm đều là những việc rất nhàn hạ, việc phải làm ban đầu cũng chỉ là tiếp đón những tu sĩ đã vượt qua khảo nghiệm đến Thượng Thần Giới.

Ai biết được lần này lại xảy ra chuyện lớn như vậy!

Nàng nghi ngờ Quản Di đã sớm biết, cố ý kéo nàng vào một mớ phiền phức lớn.

Nhưng bây giờ đã tiếp nhận rồi, tự nhiên phải tiếp tục hỏi cho rõ ràng.

Tuân Tuyết Thiên Thần quay sang Hạo Thiên: "Vậy Lục Miểu tại sao lại xuất hiện ở dãy núi Phụ U?" "Đột nhiên xuất hiện, nói là muốn giết ta, giải quyết ân oán của Thiên Hành Tông." Lục Miểu đúng là đã nói những lời như vậy, cho nên Hạo Thiên cũng không phải nói dối, chỉ là có giữ lại một chút mà thôi.

Rất nhanh, Hạo Thiên bổ sung một sự thật khác: "Lục Miểu sợ sự tình bại lộ, đã giết không ít tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, trong đó hẳn là không thiếu người của mấy tòa chủ thành!" "Sao hắn dám!" Tuân Tuyết Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi, thu lại Chân Ngôn Kiếm Ý, nhìn về phía dãy núi Phụ U.

Nếu là như vậy, chuyện này lớn rồi!

Lục Miểu ra tay với một mình Hạo Thiên thì thôi đi, còn dám ra tay với những tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện khác?

Chẳng lẽ sống lâu quá, già rồi nên hồ đồ!

Chương 535

Tuân Tuyết Thiên Thần không biết chuyện bí mật trong di tích Quy Khư đã bị mang ra ngoài, càng không biết mệnh lệnh mà Thượng Thần Giới đưa cho Lục Miểu Thiên Thần là nếu không tìm ra được người đó, người này có thể ở trong số những tu sĩ tham gia vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, thà giết nhầm một ngàn, cũng không bỏ sót một người.

"Nếu Tuân Tuyết Thiên Thần đã hỏi xong, vậy ta sẽ đưa Hạo Thiên về Thượng Thần Giới." Giọng điệu của Quản Di đột nhiên trầm lạnh xuống, dường như nghe những lời của Hạo Thiên, sinh ra vài phần tức giận.

Thiếu chủ của phòng đấu giá đứng đầu, lại bị trưởng lão Thượng Thần Giới ngấm ngầm nhằm vào trong vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, thậm chí ra tay diệt sát, sao có thể không tức giận?

Liếc nhìn vẻ mặt có vài phần rối loạn của Tuân Tuyết Thiên Thần, hắn bổ sung một câu: "Chuyện này mong Thượng Thần Giới cho phòng đấu giá đứng đầu một lời giải thích!" "Ta biết rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần thở dài một hơi, bất kể Quản Di có tính toán hay không, nhưng nếu thật sự để mặc Lục Miểu giết thiếu chủ mà phòng đấu giá đứng đầu đã công nhận, thì rắc rối lớn rồi… "Có nên để Hạo Thiên và Quản Di rời đi không?" Tuân Tuyết Thiên Thần có mấy phần do dự.

"Thôi bỏ đi." Quản Di phất tay áo, ra hiệu cho Hạo Thiên theo sau, rồi quay sang Tuân Tuyết Thiên Thần, sa sầm mặt nói: "Ít ngày nữa ta sẽ cùng Thiếu chủ đến Thần Đạo Điện ở Thượng Thần Giới để đích thân đòi lại công đạo!" Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, nhưng cũng gật đầu.

Dù sao Hạo Thiên đã vào Thượng Thần Giới thì cũng không chạy được.

Hơn nữa, Hạo Thiên có thể chạy, nhưng Phòng đấu giá đứng đầu có chạy được không?

Việc cấp bách là truyền tin cho trưởng lão nói rõ chuyện này, xem Lục Miểu đã gây ra loạn lớn đến mức nào.

Trong lúc Tuân Tuyết Thiên Thần truyền tin, Hạo Thiên đã theo Quản Di đi vào quang môn.

Quản Di lập tức khởi động bí pháp dịch chuyển, nói khẽ một tiếng "Đi", rồi kéo thẳng Hạo Thiên vào trong dòng dịch chuyển.

Ngay khoảnh khắc bước vào dòng dịch chuyển, quang môn vừa mới bước ra dẫn đến Phụ U sơn mạch đột nhiên gợn lên những gợn sóng thần quang, một bóng người cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ từ trong quang môn bước nhanh ra.

"May mà chúng ta đi nhanh." Quản Di liếc nhìn bóng người kia, thấy ánh sáng của bí pháp dịch chuyển đã thu lại biến mất, y mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu chậm nửa bước nữa thôi, ta mà chạm mặt một trong các trưởng lão Thần Đế của Thần Đạo Điện, lão chắc chắn sẽ biết thứ được mang ra từ trong Quy Khư di tích, đến lúc đó sẽ không dễ lừa gạt như vậy." "Chúng ta đang đến Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới à?" Hạo Thiên không thể không hỏi.

Phòng đấu giá đứng đầu không chỉ có mặt ở khắp bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới mà còn tồn tại cả ở Thượng Thần Giới.

Quản Di mỉm cười với Hạo Thiên: "Cũng đúng, mà cũng không đúng.

Thiếu chủ, chúng ta đang đến tộc địa của Thần mạch dị tộc." Lúc

Quản Di và Tuân Tuyết Thiên Thần cùng nhau bước ra, tấm mạng che mặt màu xám đã được gỡ xuống.

Hạo Thiên có thể nhìn rõ hơn nụ cười trên mặt y, liền thản nhiên nói một câu: "Ta cứ tưởng chuyện Thiếu chủ của ngươi chỉ là lời nói dối." "Ta không dám nói dối dưới chân ngôn kiếm ý đâu." Quản Di lắc đầu, vẻ mặt điềm tĩnh hơn một chút, liếc nhìn Hạo Thiên.

"Ta đã mạo nhận thân phận người huynh trưởng đã mất tích nhiều năm của mình, quả thật là Thiếu chủ được sáu vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu thừa nhận." "Ta không phải đâu." Hạo Thiên biết rõ lai lịch của mình, tự nhiên không cảm thấy mình có thể thật sự là huynh trưởng của Quản Di.

"Ta tự nhiên biết, đó chỉ là lời nói dối để giữ thể diện cho mấy vị trưởng lão thôi." Quản Di thuận theo gật đầu.

Lối đi dịch chuyển bằng bí pháp sắp đến cuối, Hạo Thiên ngẩng đầu, thấy trước mắt là một đại điện nguy nga giữa núi và biển, trông có vẻ cực kỳ quen thuộc.

Hình dáng giống hệt...

ảo cảnh ở cuối con sông đỏ trong Quy Khư di tích!

Hắn bất giác nhìn về phía luận kiếm đài, nơi đã tiếp nhận chân ý từ cuốn sách của lão giả trong Quy Khư di tích, thấy vị trí đó cũng có một ngọn núi cao chót vót.

Không biết trên đỉnh núi có khắc bàn cờ hay không, có hai đỉnh núi nhỏ như bàn cờ để người ta quan sát trận đấu hay không.

Cũng không biết có một căn nhà tre ẩn trong thung lũng giữa những ngọn núi, có một lão giả đang nghiêm nghị nhìn chằm chằm hay không.

So với trong di tích, mọi thứ trước mắt càng thêm chân thực.

“Quen thuộc lắm phải không?” Quản Di đương nhiên không bỏ qua sự kinh ngạc nhàn nhạt trên mặt Hạo Thiên, khẽ thở dài.

Y cũng không ngờ trong Quy Khư di tích lại có một nơi giống hệt tộc địa, nhưng cũng không có gì bất ngờ.

Rốt cuộc đó chính là dáng vẻ nguyên bản của tộc địa Thần mạch dị tộc.

Không có người Thần mạch dị tộc nào có ký ức về tộc địa mà lại quên đi dáng vẻ của nó, mà lại không hoài niệm.

Hạo Thiên thu lại ánh mắt, theo bước chân của Quản Di, nhưng lại hỏi một câu: “Ngươi không sợ rằng ta hoàn toàn không lấy được gì trong di tích, mà đã bị người khác lấy mất rồi sao?” “Ta tự nhiên có cách phán đoán của mình, Nguyên Cực đã cho ta tin chính xác.” Quản Di mỉm cười.

Không thì y đã chẳng vừa ra khỏi di tích đã bỏ chạy, quả nhiên đã thu hút được Lục Miểu.

Chuyện trong Quy Khư di tích có thể có chân ý của Thần mạch dị tộc chỉ có Thượng Thần Giới và Phòng đấu giá đứng đầu biết.

Thượng Thần Giới chưa chắc đã không phái người đến, nhưng chắc chắn không thu hoạch được gì, nếu không cũng sẽ không theo dõi y.

Không thì y đã chẳng thu hút đủ ánh mắt, sau khi có đủ thời gian thì nghênh ngang trở về Thượng Thần Giới, kéo Tuân Tuyết Thiên Thần, người kế thừa chân ngôn kiếm ý ra làm lá chắn.

Dù sao đồ vật không ở trên người y, kiếm ý cũng không hỏi ra được, cộng thêm áp lực từ Phòng đấu giá đứng đầu, người của Thượng Thần Giới cũng không tiện làm khó.

Sau khi trở về tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng

Thần Giới, việc đầu tiên y làm là nói với sáu vị trưởng lão Thần Đế, đem vị trí Thiếu chủ nhường cho Hạo Thiên, tung tin tức Hạo Thiên là huynh trưởng đã tìm về được, lưu lại một dấu ấn bên phía Thần tộc.

Chân ý của cuốn sách ở trên người Hạo Thiên, lại đưa ra một lý do chính đáng để có được nó, lại còn nguyện ý nhường ra vị trí Thiếu chủ, mấy vị trưởng lão không còn cách nào khác, đành phải quyết định như vậy.

Cho nên, Hạo Thiên bây giờ thật sự là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu.

Hạo Thiên vốn tưởng Quản Di sẽ đưa mình đi gặp mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng Quản Di lại tránh đi, dẫn hắn đến hướng mà hắn đã nhìn trước đó, đỉnh núi cao chót vót với những đường dọc ngang của bàn cờ.

Trên đỉnh núi chính, mọi thứ gần như không khác gì trong di tích, chỉ là có thể nhìn xa hơn, cảm nhận được khí tức chân thực hơn đang lưu chuyển.

"Lúc đó, ngươi lẽ ra đang bị nhốt trong chủ điện của Quy Khư di tích." Hạo Thiên liếc nhìn Quản Di.

Lúc này hắn không cảm thấy Quản Di bị ép buộc giam cầm, vào di tích mà lại không làm gì cả.

E rằng giả vờ bị nhốt, thực tế là ở một nơi không ai nhìn thấy, đã lật tung cả di tích lên một lượt, thậm chí còn xuất hiện ở những nơi hắn từng ở nhưng không hề nhìn thấy, lén lút quan sát trong bóng tối...

Quản Di mỉm cười, không tỏ ý kiến, cũng không phủ nhận lời của Hạo Thiên.

Quả thật, việc bị nhốt trong điện ở Quy Khư di tích chỉ là một lời nói dối, để có thể một mình đi lại trong di tích.

Di tích và tộc địa Thần mạch dị tộc vô cùng tương tự, thậm chí có một số nơi giống hệt nhau.

Điều đó cũng thuận tiện cho y đi lại một mình, cũng là lý do tại sao sau khi vào di tích, y đã chọn tách ra khỏi Hạo Thiên.

Nhưng vận may của Hạo Thiên lại quá tốt.

Y có thể quen thuộc với Quy Khư di tích, nhưng lại không thể tìm thấy, cuối cùng lại bị Hạo Thiên vô tình có được.

"Người của ta và Phòng đấu giá đứng đầu, cùng với người của Thượng Thần Giới đều đã vào di tích, tất nhiên sẽ chú ý đến động tĩnh của ta.

Nếu ta đi theo ngươi, ngược lại sẽ mang đến phiền phức." Quản Di giải thích một câu, sau đó nhìn về phía vực sâu xa xa, một lúc sau mới nói: "Phòng đấu giá đứng đầu, hiện có sáu vị trưởng lão Thần Đế.

Thần tộc, có mười hai vị." Nghe lời Quản Di, Hạo Thiên lại không lộ ra vẻ ngạc nhiên gì nhiều.

Nếu Thần tộc không mạnh, cũng không thể tiêu diệt Thần mạch dị tộc đến mức này.

Nhưng điều khiến hắn có chút bất ngờ là, nếu Thần tộc không dung thứ Thần mạch dị tộc, vậy lại không biết về Phòng đấu giá đứng đầu sao...

"Thần đạo của Thần tộc, chắc hẳn Thiếu chủ đã được chứng kiến." Quản Di khẽ nhếch mép.

"Thông qua sắc phong, từng bước tiếp cận Thần đạo.

Chương 536

Nhưng Thần đạo, lại nằm trong tay mười hai vị trưởng lão Thần tộc đó." "Thần tộc dù mạnh nhất cũng chỉ có thể dừng bước ở Thần Đế, còn Thần mạch dị tộc lại có thể vượt qua bậc thang trời, xuất hiện cường giả trên cả Thần Đế, làm sao có thể dung thứ được!" Hạo Thiên khẽ nhíu mày.

Con đường Thần đạo, dừng lại ở Thần Đế ư?

"Thiên đạo có thể dung thứ Thần đạo tự trói buộc mình, nhưng cũng sẽ không để mặc Thần đạo vượt qua, mà nó cũng không thể vượt qua được." Quản Di nhẹ giọng nói: "Thần đạo vốn tưởng mình đủ mạnh, chưa chắc không thể trở thành Thiên đạo thứ hai.

Nhưng thật nực cười, nó chỉ có thể trở thành một chiếc lá che trời trong thế giới Thần Giới này.

Không thể chống lại Thiên đạo, phát hiện ra sai lầm, nhưng lại không thể quay về con đường đúng đắn, liền tiêu diệt con đường đúng đắn, tự đẩy mình vào tuyệt cảnh." Con đường Thần đạo đi đến đỉnh cao là Thần Đế.

Bỏ Thần đạo chuyển sang Thần mạch dị tộc chẳng khác nào phản bội Thần tộc, liệu có thể thừa nhận sai lầm không?

Cho nên phải tận diệt con đường đối lập, sau đó tìm đường sống trong tuyệt lộ.

Nhiều năm tháng trôi qua, Thần tộc cũng không tìm ra được lối thoát, mười hai vị Thần Đế mệnh kiếp cũng sắp đến, mới bắt đầu hoảng sợ.

"Phòng đấu giá đứng đầu có thể tồn tại, lưu lại một chỗ đứng ở

Thượng Thần Giới, là vì chúng ta cũng đã quên con đường nên đi của dị mạch Thần tộc, chuyển sang Thần đạo." "Lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu, là Tối chung Chúa Tể duy nhất còn lại ở giới này, người của Thần mạch dị tộc, nhưng lại đi theo Thần đạo.

Cách trở thành cường giả của Thần mạch dị tộc, chắc chắn có liên quan đến bí mật trong tay Thiếu chủ.

Lão tổ đã bế quan ở Thần tộc rất nhiều năm rồi." Người Thần tộc hy vọng vị lão tổ tu hành Thần đạo này sẽ đứng về phía người Thần tộc, cũng là để lại cho mình một con đường lui. 133.

Phòng đấu giá đứng đầu đã công khai chuyển sang Thần đạo, lại là hậu nhân của lão tổ, tự nhiên không dám vọng động, thậm chí bề ngoài còn nể mặt người của Phòng đấu giá đứng đầu mấy phần.

Người của Phòng đấu giá đứng đầu, hoặc là giống như mấy vị trưởng lão kia, tu Thần đạo để thăng cấp.

Hoặc là, giống như Quản Di.

Quản Di liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Không tu Thần đạo, ta liền được mấy vị trưởng lão Thần Đế, dùng thiên tài địa bảo, cưỡng ép nâng tu vi lên cảnh giới đỉnh phong Chủ Thần, cũng khó tiến thêm nửa bước.

Chỗ tốt có lẽ là có thể sống lâu hơn một chút." Nếu nói về thực lực của Quản Di, có lẽ còn không bằng một Thượng vị Thần bình thường.

Nhưng trên người y có thủ đoạn do sáu vị Thần Đế của Phòng đấu giá đứng đầu để lại, Thần Vương rơi vào tay y, cũng có thể dùng bảo vật trực tiếp diệt sát.

Cường giả cấp Thần Đế, không dám khiêu khích Phòng đấu giá đứng đầu, cũng không làm gì được y.

“Thần mạch dị tộc, khi Thiên đạo còn tồn tại, rốt cuộc mạnh hơn Thần tộc ở điểm nào?” Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Quản Di suy nghĩ một lát, mới lên tiếng: “Có lẽ... phương pháp tu hành của Thần mạch dị tộc, số lượng tu sĩ bước vào hàng ngũ cường giả, nhiều hơn Thần tộc.” “Thần mạch dị tộc, sinh ra đã mang huyết mạch, so với tu sĩ bình thường thì khởi đầu đã chiếm ưu thế.

Tuy nhiên, huyết mạch mạnh yếu, gần như đã định sẵn một người có thể đi đến cường độ nào, khó mà phá vỡ.

Nhưng cũng đủ để tổng số cường giả Thần Vương, Thần Đế của Thần mạch dị tộc, vượt xa Thần tộc một nửa.” “Thần tộc, lại khó xuất hiện tu sĩ có độ tương thích cao với Thần đạo.

Lớn như vậy, chỉ có một Tuân Tuyết Thiên Thần, nhận được truyền thừa.

Trăm vạn năm khó xuất hiện một người có thiên phú như Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nhưng vạn năm, đủ để Thần mạch dị tộc xuất hiện mấy chục cường giả Thần Đế.” Quản Di cười khổ một tiếng: “Tuy nhiên, ở bước Tối chung Chúa Tể, sức mạnh của tu sĩ Thần tộc lại vượt xa Tối chung Chúa Tể của Thần mạch dị tộc.

Trận chiến năm đó, dị mạch Thần tộc có sáu vị Tối chung Chúa Tể, nhưng lại bại trong tay bốn vị của Thần tộc.

Cũng may là lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu không can dự vào bên nào, chúng ta mới có thể tồn tại.” Nghe lời Quản Di, mắt Hạo Thiên khẽ nheo lại, nhưng không lên tiếng.

Cùng là Tối chung Chúa Tể, tại sao Tối chung Chúa Tể của Thần mạch dị tộc lại yếu hơn Thần tộc?...

Nếu chỉ có một hai người như vậy, còn có thể giải thích được, vì

cùng là Thượng vị Thần, giữa Thượng vị Thần và Thượng vị Thần cũng có sự chênh lệch.

Nhưng sáu vị Tối chung Chúa Tể của Thần mạch dị tộc đều như vậy, có chút không hợp lý...

Hạo Thiên nghĩ đến một khả năng, đó là khởi điểm của Thần mạch dị tộc cao, nhưng sau khi đạt đến cảnh giới Tối chung Chúa Tể, lại có một bậc thang cần phải vượt qua, vượt qua được mới thật sự đăng lâm đỉnh cao của cảnh giới đó.

Thần tộc, lại từ đầu đã có một bậc thang trời.

Tu sĩ có thể vượt qua bậc thang đó rất ít, nhưng người nào vượt qua được, sau đó liền có thể thuận buồm xuôi gió.

Nếu nhìn như vậy, Thần mạch dị tộc và Thần tộc, thực ra là ngang nhau, không có ai đứng về phía được Thiên đạo ưu ái hơn.

Có thể nói, những gì Quản Di nói gần như đã đủ rồi.

Y liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Thiếu chủ, có lẽ đối với ngươi, một tu sĩ không sinh ra ở vị diện này, Thần mạch dị tộc và Thần tộc cũng không có quá nhiều khác biệt.

Nếu không phải vì thứ có được trong di tích, có lẽ ngươi sẽ không thiên vị bên nào cả." "Nếu ngươi rời khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, rơi vào tay Thượng Thần Giới, có lẽ họ cũng sẽ không lập tức giết ngươi, ngược lại có thể sẽ tôn ngươi làm thượng khách." Nếu giết Hạo Thiên ngược lại không thể có được chân ý của Thần mạch dị tộc, Thần tộc có lẽ sẽ chọn một số phương pháp mềm mỏng hơn, để moi thứ đó ra từ Hạo Thiên.

Quản Di thực ra có một suy đoán, đó là chân ý của Thần mạch dị tộc, rơi vào tay Thần tộc cũng vô dụng!

Điều y lo lắng nhất, thực ra chính là điểm này.

Nếu như vậy, Phòng đấu giá đứng đầu có thể sẽ không tồn tại được bao lâu trong tình huống lão tổ không xuất quan.

Vì lão tổ tuy là cường giả Tối chung Chúa Tể duy nhất còn lại ở Thần Giới, nhưng nhìn vào tình hình trước đây không muốn ra tay giúp Thần tộc hay Thần mạch dị tộc, rất có khả năng sau khi xuất quan sẽ trực tiếp đi đến vị diện khác, không quản chuyện Thần Giới nữa.

Quản Di đã đủ thẳng thắn.

Hạo Thiên liếc y một cái, thản nhiên nói: "Không mở được." "?" Quản Di ngẩn ra.

"Truyền thừa của Thần mạch dị tộc để lại là một cuốn sách chân ý, ta chỉ mở được ba mảnh vỡ của một cuốn trong đó." Hạo Thiên không hề nói dối.

Bất kể là Tứ Ấn Thần Quyết, thần quyết ngưng kết thần dực, hay là Sâm La Vạn Tượng Tuyệt Sát Thần Quyết trên mảnh Địa, rơi vào tay hắn, đều chỉ là những mảnh vỡ không hoàn chỉnh, không có cách nào thi triển hoàn toàn.

Có lẽ là vì bản thân Đế mạch quyển ghi chép không hoàn chỉnh, hoặc là thực lực hắn không đủ, không thể triển khai hoàn toàn.

"Chuyện này có lẽ phải thương lượng với mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu." Quản Di thử lên tiếng.

Nói thật, đưa Hạo Thiên đến tộc địa Thần mạch dị tộc, nhưng không vội đưa đi gặp mấy vị trưởng lão, chỉ đưa Hạo Thiên đến một nơi an toàn, là để cho Hạo Thiên có cơ hội hối hận.

Nếu Hạo Thiên chọn đi đến Thần tộc, y cũng sẽ không ngăn cản.

Rốt cuộc người có được chân ý của Thần mạch dị tộc lại không phải người của Thần mạch dị tộc, mà là chọn một người ngoài, y

cũng không dám tự ý phỏng đoán ý tứ trong đó.

Hạo Thiên thản nhiên gật đầu.

Khi vào tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu, hắn cảm nhận được mấy luồng khí tức mạnh mẽ quét qua người mình và Quản Di, nhưng không có động tác gì thêm.

Chắc hẳn đây là kết quả khoan dung nhất của mấy vị trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu rồi.

Hắn cũng không sợ sau khi vào đây sẽ không ra được, nếu muốn đi, chưa chắc đã bị giữ lại.

Thần tộc e rằng đã sớm biết chuyện Quản Di đưa hắn về, đang rình rập bên ngoài tộc địa, tùy thời chuẩn bị ra tay cướp người.

Chương 537

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Sớm biết cuốn sách chân ý này sẽ gây ra phiền phức lớn như vậy, lão giả đưa đồ lại không hề nhắc đến.

Có lẽ lão giả cũng không rõ, bên ngoài còn có Thần mạch dị tộc chuyển sang Thần tộc để tồn tại.

Càng không ngờ, hành động diệt tuyệt Thần mạch dị tộc của Thần tộc, không những không độc tôn Thần Giới, ngược lại còn đẩy mình vào tuyệt cảnh, không thể không quay lại tìm trong những thứ đã bị hủy đi, thử tìm cách phá giải.

Quản Di gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Ý của Hạo Thiên là, nguyện ý tạm thời đứng về phía Phòng đấu giá đứng đầu.

Nếu đã như vậy, Phòng đấu giá đứng đầu dù thế nào cũng sẽ bảo vệ Hạo Thiên.

Quản Di giơ tay đánh ra một đạo truyền tin, dừng lại một chút, rồi hai tay dâng một tấm lệnh bài cho Hạo Thiên.

"Tín lệnh của Thiếu chủ Phòng đấu giá đứng đầu." Hạo Thiên không thèm nhìn, liền giơ tay nhận lấy.

"Đợi xong việc, ta sẽ giao thứ đó cho Phòng đấu giá đứng đầu." Nếu không cần thiết, hắn cũng giống như vị lão tổ kia của Phòng đấu giá đứng đầu, không giúp ai cả.

Nhưng Hạo Thiên có một nghi ngờ, có lẽ vị lão tổ kia của Phòng đấu giá đứng đầu, cũng bị Thần tộc giở trò, bị nhốt ở Thần Giới không thể rời đi.

Thần đạo che lấp Thiên đạo, ngoài một số tu sĩ từ vị diện thấp có thể thăng cấp đến đây, tu sĩ của giới này, e rằng không thể đi đến vị diện mạnh hơn, cũng không thể hạ xuống vị diện thấp hơn.

Bất đắc dĩ thở dài, Hạo Thiên theo Quản Di bước vào trận pháp đang mở ra trước mắt.

Ngẩng đầu thấy sáu luồng khí tức Thần Đế trong đại điện, Hạo Thiên giơ tay hành lễ, biết đó là sáu vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu.

Cả sáu người đều hiện thân gặp hắn.

"Hạo Thiên?

Một tu sĩ từ hạ vị diện thăng cấp lên Thần Giới không lâu?" Ánh mắt của sáu vị trưởng lão đều đổ dồn vào Hạo Thiên, thậm chí còn bỏ qua cả Quản Di bên cạnh...

Trong chủ điện của Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, sáu vị trưởng lão hiếm khi tụ tập lại một chỗ, không phải vì Thần tộc có động thái gì, mà là để gặp một tu sĩ mới thăng cấp lên Thần Giới không lâu.

Tin tức này nếu tung ra ngoài, e rằng không mấy ai tin, nhưng nó lại thật sự xảy ra.

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, nói thật, chuyện về Hạo Thiên, họ đều đã biết gần hết từ miệng Quản Di.

Nhưng việc giao thân phận Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu cho một người ngoài, dù tin tưởng vào con mắt của Quản Di, họ cũng phải gặp mặt chàng trai trẻ này một lần.

Bây giờ đã gặp, vị trưởng lão đứng đầu gật đầu, nhưng lại chậm rãi thở dài: "Hạo Thiên Thiếu chủ, bây giờ thân mang bí mật, cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, ngươi có ý định tiếp tục không?" Hạo

Thiên gật đầu.

Muốn trốn cũng không trốn được, dù không tiếp tục cuộc thi cũng không tránh khỏi.

"Ta muốn giao thủ với thế hệ thiên tài của Thượng Thần Giới." "Được." Đại trưởng lão gật đầu, nhưng mấy vị trưởng lão khác trong điện lại lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía lão giả đứng ở sâu nhất trong đại điện, bất ngờ lên tiếng: "Đại trưởng lão?" Trước khi Hạo Thiên đến, lời của Đại trưởng lão không phải như vậy!

"Đại trưởng lão, ban đầu không phải..." "Quản Di." Đại trưởng lão gọi Quản Di một tiếng.

"Có mặt." Quản Di vội vàng đáp lời, cũng có chút bất ngờ vì Đại trưởng lão thay đổi chủ ý.

Đại trưởng lão nhìn Hạo Thiên, lại mỉm cười, nói: "Phòng đấu giá đứng đầu vốn định, có ý đưa ngươi đến nơi bế quan của tiên tổ, đó cũng là nơi tu luyện tuyệt vời.

Dù không gặp được tiên tổ, không được tiên tổ chỉ điểm, ít nhất cũng có thể đột phá ở đó rồi mới ra ngoài." Phòng đấu giá đứng đầu tự nhiên không thể để Hạo Thiên cứ mãi lộ diện trước mắt người của Thần tộc, nếu không với thực lực hiện tại của Hạo Thiên, dù Thần tộc không ra tay, cũng khó đảm bảo bí mật không bị lộ, Hạo Thiên sẽ gặp không biết bao nhiêu phiền phức.

Phòng đấu giá đứng đầu không phải không bảo vệ được Hạo Thiên, chỉ là như vậy không có lợi cho việc tu luyện của Hạo Thiên.

Nhưng nói thật, trực tiếp đưa Hạo Thiên vào nơi bế quan của tiên tổ, chưa nói đến sự cản trở từ phía người Thần tộc, Đại trưởng lão cũng có mấy phần e ngại.

Nếu Hạo Thiên không chịu nổi một chút sóng gió, hoàn toàn dựa

vào sự che chở của Phòng đấu giá đứng đầu, lại có bí mật trong người, Hạo Thiên hoặc là phải giao ra bí mật, biến thành một quân cờ bỏ đi, hoặc là bị người ta nhân cơ hội ám sát.

Đại trưởng lão hy vọng Hạo Thiên sẽ là vị Thần Đế thứ bảy của Phòng đấu giá đứng đầu.

Có thể thấy, Hạo Thiên sẽ không nguyện ý trở thành người giống như Quản Di, một Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu có thân phận cao quý dưới sự che chở của Phòng đấu giá đứng đầu.

Nếu Thần mạch dị tộc thật sự chọn ra một kẻ vô dụng, ông thà để Hạo Thiên cùng bí mật trên người cùng bị hủy diệt tại đây.

Như vậy Phòng đấu giá đứng đầu, ít nhất có thể dựa vào vị Tối chung Chúa Tể chưa xuất quan kia để tiếp tục tồn tại thêm nhiều năm nữa.

Lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu, là một ẩn số.

Chỉ cần lão tổ một ngày chưa xuất quan tỏ thái độ, Thần tộc sẽ không dám làm gì Phòng đấu giá đứng đầu.

Thần tộc cũng không thể xuất hiện vị Tối chung Chúa Tể thứ hai.

Đại trưởng lão nhìn Hạo Thiên, nói: "Nếu ngươi hối hận, bây giờ ta có thể đưa ngươi vào nơi bế quan của lão tổ." Nơi bế quan của lão tổ Phòng đấu giá đứng đầu, tuy nằm dưới sự canh gác của Thần tộc, nhưng dù sao cũng là hậu nhân của lão tổ, có cách đưa người vào.

Chuyện này nếu muốn làm, tự nhiên không giấu được người Thần tộc, nhưng họ cũng không làm gì được.

Nếu Hạo Thiên có thể từ nơi bế quan tu luyện có đủ thực lực rồi mới ra ngoài, khác với lão tổ không rõ thái độ, ít nhất khả năng thiên vị Phòng đấu giá đứng đầu sẽ lớn hơn.

Đó cũng là hy vọng của Phòng đấu giá đứng đầu.

Thật sự phải trốn đi, đợi thực lực đủ mạnh rồi mới hiện thân sao?

Hạo Thiên tự hỏi.

Hắn tự nhiên hiểu rõ, lúc này không phải là Phòng đấu giá đứng đầu bất đắc dĩ đặt cược, mà là hắn muốn vào nơi bế quan, cũng phải trước đó giành được ván cược đủ lớn cho Phòng đấu giá đứng đầu!

Hắn không phải đơn độc một mình, có mấy người bạn trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Cũng có đối thủ trong đó.

Thần tộc không tìm được phiền phức cho hắn, Quản Di đã rút khỏi cuộc thi, ở trong Phòng đấu giá đứng đầu, để lại Tô Dung, Mông Phường tất sẽ vì hắn mà thu hút không ít ánh mắt.

Hơn nữa, Hạo Thiên không cho rằng Tần Tranh Phong sẽ bị nhốt trong Phụ U sơn mạch.

Không phải hắn may mắn, trước khi cảnh giới đạt đến Chủ Thần đã ngưng tụ ra thần dực, cũng không phải động tác của Lục Miểu đã chỉ ra phương hướng chính xác, để hắn thuận lợi tìm được con đường đến Thượng Thần Giới, đi trước một bước ra khỏi khảo hạch Phụ U sơn mạch.

Nếu đã bắt đầu con đường của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, cũng đã được chứng kiến thiên tài của Thần tộc rốt cuộc mạnh đến đâu, thì không có lý do gì để rút lui giữa chừng.

Hạo Thiên sẽ cùng Tô Dung thắng một trận thật đẹp.

Cũng để Phòng đấu giá đứng đầu không còn do dự, đặt cược vào hắn.

Hạo Thiên biết rõ hơn ai hết, không chỉ trận thi tuyển này, mà cả

sau này, hắn cũng sẽ thắng.

Con đường tu hành, trước nay không tiến ắt sẽ lùi.

“Ta sẽ tham gia vòng chung kết của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, cũng sẽ vào nơi bế quan của lão tổ Phòng đấu giá đứng đầu, đợi thực lực đủ mạnh rồi mới ra ngoài.” ...

“Cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, ta sẽ thắng.” Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Chương 538

Đại trưởng lão cúi đầu nhìn chằm chằm vào hắn, sự uy nghiêm trong mắt dần dần thu lại, cuối cùng lộ ra một nụ cười: “Tốt!

Nếu ngươi có tự tin như vậy, vậy thì lần thi tuyển này, Phòng đấu giá đứng đầu chúng ta cũng tham gia một chân.” “Đại trưởng lão?” Quản Di đứng bên cạnh, có mấy phần kinh ngạc.

Phải biết rằng, Phòng đấu giá đứng đầu, dù mỗi lần thi tuyển đều được Thần tộc cho bốn suất, số lượng suất bằng với Thần tộc, nhưng lại lần nào cũng vắng mặt. 134.

Bởi vì Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu bề ngoài trông rất hòa hợp, thực tế lại đặc biệt nhằm vào Phòng đấu giá đứng đầu, ngoài mặt hay âm thầm đều bị quấy rầy không yên.

Tu sĩ của Thần tộc trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, tất sẽ không để Phòng đấu giá đứng đầu có cơ hội giữ lại một người.

Tuy các tu sĩ của Thần tộc lợi dụng suất vào vòng chung kết phần lớn đều đối lập nhau, nhưng khi gặp phải Phòng đấu giá đứng đầu, lại nhất trí đoàn kết.

Phòng đấu giá đứng đầu những năm này không phải không có thiên tài, nhưng đều bị Thần tộc đàn áp, thậm chí diệt sát.

Vốn vị trí Thiếu chủ của phòng đấu giá này, người có năng lực đảm nhiệm, nhưng bây giờ, lại phải tìm người có thiên phú bình thường nhưng đầu óc tỉnh táo để ngồi vào vị trí này.

Bây giờ vị trí Thiếu chủ đã đổi thành Hạo Thiên, cũng có nghĩa là, Phòng đấu giá đứng đầu bắt đầu có sự thay đổi so với thế ôn hòa không tranh giành trước đây.

Quản Di nhíu mày, cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu...

Lần này nếu không có tin tức về Quy Khư di tích, biết di tích này có liên quan mật thiết đến Thần mạch dị tộc, y cũng sẽ không đến tham gia.

Chuyện Quy Khư di tích đã xong, y thuận thế rút lui.

Nguyên Cực ở trong đó, cũng không phải để theo Hạo Thiên, mà là để xác nhận xem người sau có thật sự có được chân ý trong di tích hay không.

Đại trưởng lão tự nhiên nhìn thấy vẻ khó xử của Quản Di, khẽ hừ một tiếng: "Quản Di, ngươi không muốn đi?" "Nguyện đi!" Quản Di cắn răng, liếc nhìn Hạo Thiên.

Dù sao người nói muốn thắng không phải là y, vậy thì đi xem, Hạo Thiên rốt cuộc muốn thắng một trận như thế nào.

Lập tức quyết đoán, Đại trưởng lão giơ tay từ trong hư không xé ra một cuốn sách trắng, nguyên khí ngưng tụ ở đầu ngón tay, viết tên Hạo Thiên, Quản Di, Nguyên Cực lên đó.

"Tuy đã thông qua khảo hạch Phụ U sơn mạch, nhưng những người ở Thần Giới khó tránh khỏi sẽ lấy chuyện của trưởng lão Lục Miểu ra gây sự, tranh cãi không dứt.135.

Thà rằng trực tiếp chiếm suất của Phòng đấu giá đứng đầu để vào vòng chung kết." Trong mắt người khác, Hạo Thiên có lẽ sẽ đầu cơ trục lợi, đi cửa sau vào vòng chung kết, nhưng những người ở Thần Giới lại hà cớ gì không như vậy?

Người không liên quan, muốn bàn tán, cứ để họ bàn tán đi.

Ít nhất cũng tốt hơn là dây dưa với Thần Giới, phiền phức.

Hạo Thiên gật đầu, không có ý kiến gì về điểm này.

Viết xong ba cái tên màu vàng, Đại trưởng lão hơi dừng lại, nhìn về phía Hạo Thiên: "Trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, ngươi có người nào muốn đưa vào vòng chung kết không?

Còn một suất có thể chiếm." Hành động này của Đại trưởng lão, cũng không biết là hào phóng thế nào, tổng cộng bốn suất, cho Hạo Thiên một suất không nói, dư một suất, lại để hắn tặng người.

Thực tế, Đại trưởng lão cũng có suy tính, tự nhiên biết, Quản Di và Nguyên Cực hai người của Phòng đấu giá đứng đầu, trước đây đã ở chung với Hạo Thiên, chắc hẳn cũng quen thuộc nhau.

Thêm một người của Phòng đấu giá đứng đầu, cũng không phải không được, nhưng cũng sợ gây thêm phiền toái cho Hạo Thiên, cũng là để xem thực lực của chính Hạo Thiên rốt cuộc thế nào.

Người muốn xem là Hạo Thiên, không phải khảo nghiệm tiểu bối thiên tài của Phòng đấu giá đứng đầu, tự nhiên không thể đem hết thiên tài trong tộc đặt bên cạnh Hạo Thiên để nâng hắn lên hạng nhất.

"Không có, cũng không cần, suất cuối cùng, cứ để trống đi." Hạo Thiên lắc đầu.

Nếu Tô Dung và Quản Di không thể tự đi bước đó, có nâng đỡ cũng vô dụng.

"Đợi đã!" Ngay khi Đại trưởng lão định giơ tay gửi sách trắng đến Thần tộc, trong hư không, lại mơ hồ có một luồng dao động cực mạnh.

"Khách khanh trưởng lão về rồi?" Trong số sáu vị trưởng lão trong đại điện có người kinh ngạc lên tiếng.

Đây là tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, tự nhiên không phải ai cũng có thể xông vào.

Nếu có thể thuận lợi đến đây, vậy là người có lệnh thông hành của phòng đấu giá.

Người có thể mở thẳng lối đi đến đây, trong đầu họ đột nhiên hiện ra một bóng người.

Hạo Thiên nhìn người bước ra từ lối đi, cũng có mấy phần bất ngờ.

"Sư phụ?" Phải biết rằng, việc Chuyên Thủy Thiên Thần có thể xuất hiện ở Vạn Kiếp Thành, lại còn quen biết Đẳng Lão đã đủ khiến Hạo Thiên kinh ngạc rồi.

Bây giờ Chuyên Thủy Thiên Thần có thể ra vào Thượng Thần Giới, ở Phòng đấu giá đứng đầu thông suốt không bị cản trở?

"Đồ nhi, quên lời ta nói với ngươi rồi sao?" Sau lưng Chuyên Thủy Thiên Thần là một bóng người, Hòa Hạnh Thiên Thần trong bộ bạch y dường như không có thay đổi gì so với lúc rời đi, nhưng khí thế toàn thân lại ngưng đọng hơn rất nhiều.

Có thể thấy, lần bế quan này, Hòa Hạnh Thiên Thần đã tiến bộ rất nhiều.

"Sư huynh." Hòa Hạnh Thiên Thần gặp lại Hạo Thiên, mỉm cười.

Chuyên Thủy Thiên Thần nhìn sách trắng trước mặt Đại trưởng lão, liếc Hạo Thiên, rồi chắp tay với Đại trưởng lão ở vị trí trên cao: "Nếu còn một suất, thêm tên Hòa Hạnh vào đi." ...

Lời này của Chuyên Thủy Thiên Thần không hề khách sáo, ngay cả Hạo Thiên cũng phải liếc nhìn thêm một cái.

Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu lại khẽ hừ một tiếng, như đã quen, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người Hòa Hạnh sau lưng Chuyên Thủy Thiên Thần.

"…" Đại trưởng lão như thể đã nhìn thấy một chuyện không thể tin được, sắc mặt đột nhiên ngưng lại.

Chỉ là, nhìn vẻ mặt bình thản của Chuyên Thủy Thiên Thần, ông đành thở dài, đầu ngón tay vẽ trên sách trắng, chậm rãi viết xuống tên của Hòa Hạnh Thiên Thần.

Giơ tay lên, cuốn sách trắng bị ném vào một khe hở dịch chuyển cực nhỏ, gửi đến Thần tộc.

"Khách khanh trưởng lão, vừa rồi, Hạo Thiên là đồ đệ của ngài?" Mấy trưởng lão khác của Phòng đấu giá đứng đầu tự nhiên không bỏ qua tiếng gọi mà Hạo Thiên thốt ra khi Chuyên Thủy Thiên Thần xuất hiện, ánh mắt đổ dồn vào Chuyên Thủy Thiên Thần, hỏi một câu.

"Đúng vậy." Dáng vẻ không đứng đắn thường ngày của Chuyên Thủy Thiên Thần, như thể khí thế vừa xuất hiện trong chủ điện là giả, liếc Hạo Thiên một cái, gật đầu: "Tự nhiên." "Sư phụ khai tông lập phái, môn hạ e rằng không biết bao nhiêu đồ đệ." Hạo Thiên không hề nể mặt vạch trần.

Chuyên Thủy Thiên Thần rõ ràng là khách khanh trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, lẽ ra không thiếu linh thạch, lại ở một thành nhỏ, sáng lập Hắc Bạch Kiếm Cung, một bộ dạng sầu khổ thiếu linh thạch.

Cũng không biết là có ẩn tình gì khác, hay là chuyên đi lừa gạt.

Chuyên giả vờ đáng thương lừa những tu sĩ giàu có mới thăng cấp Chủ Thần cống hiến linh thạch.

Theo logic này, Chuyên Thủy Thiên Thần nhận đồ đệ rõ ràng là quăng lưới rộng, đồ đệ không có tương lai thì cho chút tài nguyên rồi để đó.

Cũng may hắn đã đi, mới nhìn thấy được vài phần bộ mặt thật của

Chuyên Thủy Thiên Thần.

"Khụ." Chuyên Thủy Thiên Thần mặt già hơi không giữ được, thật sợ Hạo Thiên sẽ vạch trần quá khứ của mình trước mặt mấy trưởng lão quen thuộc của Phòng đấu giá đứng đầu.

Phải biết rằng việc nhìn linh thạch nhận đồ đệ, lại sắp thêm một trò cười!

"Dù sao nó cũng là quan môn đệ tử duy nhất ta nhận, thủ đồ đại sư huynh, có gì không hài lòng." Chuyên Thủy Thiên Thần phất tay áo: "Thôi, đồ đệ có tiền đồ, ta làm sư phụ, không phải cũng đã gửi cho ngươi một trợ thủ thực lực đủ mạnh sao?" Chuyên Thủy Thiên Thần ngầm chỉ Hòa Hạnh Thiên Thần, vuốt râu: "Hòa Hạnh để có thể đuổi kịp sư huynh ngươi, đã chịu không ít khổ cực.

Lâu ngày không gặp, chắc cũng có chuyện muốn nói, ta không làm phiền người trẻ tuổi nữa." Phất tay một cái, Chuyên Thủy Thiên Thần trực tiếp đưa mấy tiểu bối Hạo Thiên, Quản Di và Hòa Hạnh Thiên Thần ra khỏi đại điện.

Chương 539

Cửa điện đóng lại, ngăn cách họ ở bên ngoài.

Đại trưởng lão tự thở dài, một giọng nói từ trong điện truyền ra: "Hạo Thiên bây giờ đã là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, Quản Di, hãy sắp xếp chỗ ở cho nó trong tộc địa đi." "Vâng." Quản Di chắp tay hành lễ với đại điện.

Vị trí Thiếu chủ đã nhường đi, y tự nhiên không có chút bất mãn nào, ngược lại nhìn Hạo Thiên, cười trêu chọc: "Thiếu chủ, chỗ ở của Hòa Hạnh Thiên Thần và ngài được sắp xếp cùng một chỗ, hay là tìm chỗ khác?" Thấy hai má Hòa Hạnh Thiên Thần ửng hồng, Hạo Thiên bất đắc dĩ thở dài: "Gần một chút là được." Quản Di thật sự không ngờ sư phụ của Hạo Thiên lại có mối quan hệ như vậy với Phòng đấu giá đứng đầu, nếu không, trước khi vào Quy Khư di tích, y đã nói hết mọi chuyện cho Hạo Thiên, cùng Hạo Thiên một người trong sáng, một người trong tối tìm kiếm chân ý trong di tích.

Nhưng âm dương sai lệch, cuối cùng thứ đó vẫn rơi vào tay Hạo Thiên, Hạo Thiên lại có quan hệ sâu sắc với Phòng đấu giá đứng đầu, đây là chuyện tốt.

Không tiếp tục trêu chọc hai người, Quản Di dẫn Hạo Thiên đến một điện vũ ở nơi cao trong tộc địa.

"Cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, có tin tức gì truyền ra không?" Hạo Thiên hỏi một câu.

Bây giờ đã thông qua khảo hạch Phụ U sơn mạch, cũng không biết những người còn lại khi nào mới có thể ra.

Quản Di lắc đầu: "Trận bàn đã bị Lục Miểu giở trò, những tu sĩ đó vốn dĩ có lẽ một năm rưỡi mới có vài người may mắn ra được.

Nếu trận bàn không bị động tay động chân, vốn dĩ phải đi lòng vòng trong Phụ U sơn mạch nửa năm mới tìm được đường ra.

Cũng là vì Thiếu chủ...” Giọng Quản Di chợt ngừng lại, bất đắc dĩ thở dài nhìn Hạo Thiên: “Thiếu chủ ra khỏi Phụ U sơn mạch ở đâu, những tu sĩ đó đều hướng về phía Thiếu chủ mà đi.” Có phương hướng chính xác, rời khỏi Phụ U sơn mạch cũng không còn khó khăn như vậy.

“Trưởng lão Lục Miểu tàn sát tu sĩ thi tuyển trong khảo hạch, trong đó có người của mấy chủ thành.

Thành chủ của mấy chủ thành đã có ý bất mãn.

Lúc này, Thần tộc cũng không thể có ý định thay đổi khảo hạch được, ta nghĩ, họ sẽ cứ sai mà làm, cho những tu sĩ đó vào Thượng Thần Giới.” Chết mấy tu sĩ, nhưng lại giành được thêm mấy suất vào Thượng Thần Giới, chắc hẳn các thành chủ chủ thành sau khi cân nhắc, sẽ cảm thấy mình được lợi, cũng không còn quá bận tâm chuyện chết mấy tu sĩ.

Rốt cuộc trong khảo hạch, vốn dĩ có thể gặp nguy hiểm không thể kháng cự...

Trưởng lão Lục Miểu cũng đã chết, tiếp tục đòi Thần tộc một lời giải thích, Thần tộc có trăm ngàn lý do, cũng không làm gì được, không đòi được lợi, không bằng mỗi bên lùi một bước.

Mánh khóe trong đó, Quản Di nhìn rất rõ.

Nhiều năm giao thiệp với Thần tộc như vậy, y sớm biết Thần tộc sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Chẳng qua là giấu đầu hở đuôi, đổ hết chuyện lên người chết rồi kết thúc qua loa mà thôi.

Các thành chủ chủ thành đó dù tức giận, cũng không dám nói ra.

“Như vậy, Tô Dung và Mông Phường hẳn là sắp ra rồi.” Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Đưa Hạo Thiên đến nơi, Quản Di cũng lui xuống.

Hòa Hạnh Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, khẽ mở miệng, nhưng chỉ đơn giản hỏi thăm tình hình gần đây của Hạo Thiên, lại không hề nhắc đến chuyện bế quan những ngày qua, chỉ khẽ ngẩng cằm nói: “Thực lực của ta bây giờ không còn như xưa, đến lúc đó trên vòng chung kết của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, đại sư huynh hãy xem nhé.” Hạo Thiên vốn định tìm Chuyên Thủy Thiên Thần hỏi chuyện Vạn Kiếp Thành, chỉ là Chuyên Thủy Thiên Thần sau khi đưa Hòa Hạnh Thiên Thần đến, lại không ở lại Thượng Thần Giới.

Ở lại tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu một thời gian, Thần tộc cũng không có tin tức gì về cái chết của Lục Miểu truyền ra, hẳn là Phòng đấu giá đứng đầu đã chặn chuyện này lại.

Kết quả khảo hạch của Phụ U sơn mạch, ra sớm hơn Hạo Thiên dự đoán một chút.

Nguyên Cực vốn theo sát sau Hạo Thiên, là người thứ hai ra khỏi sơn mạch.

Cũng giống như phán đoán của Hạo Thiên, tuy có vài khúc mắc, nhưng Tô Dung và Mông Phường đều đã thông qua khảo hạch đến Thượng Thần Giới.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và Tô Dung đã hợp lại một chỗ.

Tần Tranh Phong và Lãnh Tố hai người thực lực vốn đã mạnh, hai đội mạnh lại hợp lại, thông qua Phụ U sơn mạch tự nhiên không thành vấn đề, nhưng không biết vì lý do gì, thời gian ra lại ở phía sau.

Lần này người thông qua khảo hạch, vì Lục Miểu, có đến hơn ba mươi người.

Khi nhìn thấy vẻ mặt của Hạo Thiên, Quản Di như hiểu ra, lắc đầu: "Thiếu chủ, đừng thấy hơn ba mươi người không giống với số lượng lớn người có thể thông qua khảo hạch mà ta nói trước đây.

Vốn dĩ một lần thi tuyển, Thượng Thần Giới có bốn suất, vốn chỉ định cho sáu người thông qua khảo hạch, ở Thượng Thần Giới quyết ra người thứ nhất." Bây giờ sáu người biến thành ba mươi người, chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều sao?

Trừ mấy cái tên quan trọng, những người còn lại, Hạo Thiên cũng không quan tâm nhiều, tùy ý gật đầu: "Vậy ba mươi mấy người còn lại ở Thượng Thần Giới sắp xếp thế nào?" "Chỉ cho sáu suất." Quản Di mỉm cười.

Thần tộc trước nay quy củ không đổi, cho ba mươi người vào Thượng Thần Giới, nhưng cũng sẽ không thay đổi cách làm ban đầu.

Dù sao cuối cùng xếp hạng chỉ có mười người, được chú ý, chỉ có ba người đứng đầu.

Cuối cùng có thể khiêu chiến thành chủ chủ thành chỉ có một người.

Cho nên, đưa ba mươi người hay bốn mươi người lên thì sao?

Chỉ là để họ quyết đấu ra sáu người cuối cùng thôi.

Nguyên Cực vốn chiếm một trong bốn suất của Phòng đấu giá đứng đầu, chuyện lần này cũng không liên quan nhiều đến y, vì dù không thể trở thành sáu người cuối cùng trong ba mươi người đó, y vẫn giữ suất vào vòng chung kết.

Quản Di vốn định thương lượng với Hạo Thiên, hoặc là để Nguyên Cực tiếp tục ở lại trong ba mươi người đó, nếu gặp phải người của đội Hạo Thiên, trực tiếp nhường.

"Thực lực của Tô Dung, có chút yếu rồi." Quản Di cực kỳ thành

thật nói một câu.

Nói thật, y vẫn luôn cảm thấy, Tô Dung nếu không phải từ đầu đã theo đội của Hạo Thiên, có lẽ còn chưa đi đến Phụ U sơn mạch đã bị loại rồi.

Nhưng thực lực của Tô Dung cũng quả thật tiến bộ nhanh.

Trước khi vào Quy Khư di tích, đã thăng cấp lên cảnh giới Thượng vị Thần, nhanh chóng ổn định ở sơ cảnh Thượng Thần Giới.

Trong Quy Khư di tích, Hạo Thiên đã nâng thanh thần khí Khước Hỏa Kiếm trong tay Tô Dung lên mười hai phẩm.

Nếu người khác nhìn, sự tăng tiến thực lực này có thể nói là đáng sợ, nhưng trong đó lại có bao nhiêu là thiên tư của Tô Dung?

Theo Quản Di thấy, không phải Hạo Thiên ra tay, cưỡng ép kéo Tô Dung lên mức có thể nhìn được.

Nhưng thực lực như vậy mà đem ra vòng chung kết, so với tiểu bối thiên tài của Thần tộc, Tô Dung kém không chỉ một chút.

Nếu đã như vậy, Quản Di không hiểu, tại sao Hạo Thiên lại muốn mang theo cô.

"Tô Dung và Mông Phường, đã tự mình đi ra khỏi Phụ U sơn mạch." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Nếu Tô Dung và Mông Phường ngay cả khảo hạch Phụ U sơn mạch cũng không qua được, hắn tự nhiên sẽ không cố chấp mang họ lên Thượng Thần Giới.

"Khảo hạch Phụ U sơn mạch..." Quản Di nhếch mép.

Đó không phải là vì quan hệ của Hạo Thiên, đã biến khảo hạch Phụ U sơn mạch thành một cuộc khảo hạch có độ khó phân hóa hai cực sao.

Khó ở chỗ Lục Miểu Thiên Thần cảnh giới Thần Vương xuất hiện trong Phụ U sơn mạch, lạm sát tu sĩ.

Những tu sĩ trải nghiệm độ khó địa ngục giờ đây đều đã bị chém dưới kiếm của Lục Miểu.

Đơn giản ở chỗ đi theo hướng Hạo Thiên gặp chuyện, gần như đã chỉ rõ lối ra của Phụ U sơn mạch.

Ý định ban đầu của việc thành lập hai đội, là để họ tự tương tàn.

Theo quỹ đạo ban đầu, cũng tất nhiên sẽ như vậy, vì suất có hạn, những tu sĩ đó chỉ có thể lo cho bản thân.

Chương 540

Nhưng ai ngờ họ lại thật sự liên thủ nhất trí đi đường...

Những tu sĩ đó có lẽ cũng không đoàn kết như vậy, mấu chốt cũng nằm ở Lục Miểu Thiên Thần rơi vào Phụ U sơn mạch.

Một kẻ điên cảnh giới Thần Vương trung kỳ rơi vào Phụ U sơn mạch tùy ý lạm sát, mọi thứ trước tính mạng đều trở nên không quan trọng, cũng không còn lo đến đối thủ cạnh tranh hay không.

E rằng lúc đó chỉ có một ý niệm, đó là nhanh chóng đến cuối Phụ U sơn mạch, dù bị Thượng Thần Giới loại cũng không sao, ít nhất có thể giữ được tính mạng không?

Thượng Thần Giới vốn định sàng lọc một lượt số người đến Thượng Thần Giới, cũng vì Lục Miểu Thiên Thần, cũng không còn tính toán vào lúc này vì Lục Miểu mà khiến khảo hạch tiến hành được một nửa, gần như bị phá hoại.

Bất đắc dĩ, đành cho hết những tu sĩ này vào.

Dù sao số người được sắc phong sẽ không vượt quá mười ngón tay.

Người may mắn thông qua Phụ U sơn mạch nếu thực lực không đủ, cũng sẽ bị loại.

Chỉ là thêm một trận thi đấu mà thôi.

"Trong đại hội ở Thượng Thần Giới, không có lệ tổ đội chiến như ở Vạn Kiếp Thành, mỗi người tự chiến đấu.

Nhưng mánh khóe trong đó lại cũng nhiều như vậy.

Chỉ là những năm trước đều là thiên tài của Thần tộc có thực lực

và thiên phú mạnh nhất, số lượng tuy không nhiều, nhưng lại là bên chủ đạo." Quản Di tự nhiên hiểu rõ, Hạo Thiên thăng cấp lên Thần Giới không lâu, đối với những chuyện này đều không có đủ hiểu biết, mới cố gắng nói hết mọi chuyện một cách chi tiết, để Hạo Thiên có sự chuẩn bị tâm lý.

Hạo Thiên thản nhiên gật đầu.

"Thế hệ thiên tài của Thần tộc ra trận những năm trước, đều có thủ đoạn gì?" Những chuyện này, Quản Di hẳn là rõ nhất.

Hoặc là, Phòng đấu giá đứng đầu hẳn là có chú ý.

"Mấy người của Thần tộc ra trận thường xuất thân từ các tông tộc khác nhau, quan hệ giữa họ trước nay không hòa thuận, quan hệ với mấy đại trưởng lão của Thần tộc cũng chỉ là bề ngoài." "Nhưng một khi xuất hiện ngoại địch, sẽ nhất trí đối ngoại." Đối với điều này, Quản Di cũng có chút đau đầu.

"Ví dụ như cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện lần trước, xuất hiện một đối thủ mạnh ngoài Thần tộc.

Bốn người của Thần tộc, đấu với sáu người, tổng sẽ có người gặp phải người đó.

Cũng không biết có phải rút thăm bị động tay động chân không, bốn người của Thần tộc, gần như lần lượt đối đầu với người đó, ra tay một người ác hơn một người.

Người này cuối cùng bại trong tay bốn người.

Đối thủ ngoài Thần tộc cũng không nương tay nhiều, cứng rắn ép người đó xuống hạng sáu." Quản Di nhắc đến chuyện này, có chút tiếc nuối.

"Nếu người này ở trạng thái toàn thịnh, đối đầu với bất kỳ ai trong Thần tộc cũng không sợ." Hạo Thiên trầm ngâm một lát, sau đó mới

nói: "Những năm trước, người đứng đầu cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, đều là người của Thần tộc?" Khả năng này có lẽ không lớn, nếu không các thành chủ chủ thành cũng đều là người của Thần tộc.

Người tham gia cuộc thi, có lẽ cũng sẽ không đi tranh hạng nhất.

"Không." Quản Di nhíu mày: "Trông có vẻ như là do vận may, những năm trước người đứng đầu thường rất ít là người của Thần tộc.

Chỉ có lần đó, tu sĩ có thiên tư cực mạnh đó như bị Thần tộc cố ý nhằm vào." Theo Quản Di, hẳn là Thần tộc không dung thứ cho tu sĩ có thiên tư trác việt như vậy nổi lên, cố ý bẻ gãy.

Thà để một tu sĩ có vẻ bình thường hơn một chút lấy hạng nhất.

Quản Di nhìn Hạo Thiên.

Vô cớ, y cảm thấy cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện lần này, Hạo Thiên không chừng sẽ đi theo con đường giống như tu sĩ bị nhằm vào kia.

Cách phá giải, trừ phi Hạo Thiên có thể một mình địch bốn, đại bại bốn người của Thần tộc đoạt được ngôi đầu.

Nếu không sẽ có kết cục giống như tu sĩ kia, thứ hạng bị ép xuống, không thể ngóc đầu lên được.

"Thủ đoạn của Thần tộc." Hạo Thiên cười khẩy.

Vì Lục Miểu Thiên Thần, hắn vốn đã thêm mấy phần bất mãn với Thần tộc.

Cộng thêm cảnh tượng Đẳng Lão cho hắn xem ở Vạn Kiếp Thành, Thần đạo che lấp Thiên đạo, nhận thức của hắn về Thần tộc càng lên một tầm cao mới.

Một Thần đạo như vậy, lại ở Thần Giới độc bá, diệt sát Thần

mạch dị tộc, đàn áp tu sĩ bình thường có thiên tư.

Hạo Thiên bản thân, tự nhiên cũng nằm trong số tu sĩ bình thường không thuộc Thần tộc, cũng là đối tượng bị đàn áp, chỉ là vì vô tình có được sách chân ý của Thần mạch dị tộc, cũng là cách phá giải khi Thần tộc sắp đi đến cuối đường.

Bản thân hắn không có ý định được Thần tộc lôi kéo, Thần tộc cũng không thật lòng muốn lôi kéo, chỉ là vì bí mật trên người hắn mà thôi.

Quản Di thở dài: "Ta sợ, trong vòng chung kết ở Thượng Thần Giới, có lẽ Phòng đấu giá đứng đầu và đồng đội ban đầu, Tô Dung, Hạo Nguyệt Thiên Thần, ta đều không giúp được gì." Hạo Thiên đứng về phía Phòng đấu giá đứng đầu, tất sẽ bị thiên tài của Thần tộc liên thủ đối kháng.

Tất cả những điều đó Hạo Thiên đều phải đối mặt trong vòng chung kết, không ai có thể giúp được.

Kỳ vọng của Đại trưởng lão cũng không cao như vậy, mấu chốt là thân phận của Hạo Thiên bây giờ là thủ đồ của khách khanh trưởng lão phòng đấu giá, thực ra các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đều thiên vị Hạo Thiên.

Rời khỏi cuộc thi, không đi đến vòng chung kết, phòng đấu giá vẫn sẽ cố hết sức che chở Hạo Thiên, đưa hắn đến nơi bế quan của lão tổ, thử liên lạc với lão tổ, cho Hạo Thiên mấy phần chỉ dẫn... 136.

Từ khi Thần tộc có động thái, bắt đầu tiêu diệt Thần mạch dị tộc, đã có người thử cảm ứng vị lão tổ kia của Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là luôn luôn không có hồi âm. 137.

Dần dần, Phòng đấu giá đứng đầu cũng không dám làm phiền nữa, thu lại nhuệ khí, lặng lẽ đợi lão tổ xuất quan.

Tình hình của Phòng đấu giá đứng đầu hiện tại thực ra cũng không quá tồi tệ, chỉ cần Thần tộc không có được bí mật trên người Hạo Thiên.

Nếu chân ý của Thần mạch dị tộc bị Thần Giới có được, tìm được thứ cần thiết từ đó, có lẽ không cần đợi lão tổ xuất quan, Thần tộc đã có đủ thực lực để đối kháng.

Lúc đó, dù lão tổ có xuất quan, cũng vô ích.

Phòng đấu giá đứng đầu, sẽ thật sự đi đến chỗ diệt vong.

Chuyện này vốn là chuyện sớm muộn, chỉ là sự xuất hiện của Quy Khư di tích, đã đẩy nhanh chuyện này mà thôi.

Nhưng dù thế nào, Phòng đấu giá đứng đầu cũng sẽ không đối địch với Hạo Thiên, càng hy vọng Hạo Thiên có thể sống sót.

Mấy vị trưởng lão khi biết chuyện sách chân ý, gần như đồng thời đã loại bỏ ý niệm tiêu diệt Hạo Thiên.

Có lẽ Hạo Thiên cùng với sách chân ý biến mất, có thể để Phòng đấu giá đứng đầu kéo dài hơi tàn thêm một thời gian, nhưng lại không đành lòng hủy đi hy vọng mong manh cuối cùng của Thần mạch dị tộc.

Không ai gánh nổi tội danh này, cũng không ai nguyện làm kẻ đẩy cuối cùng.

Quản Di lo lắng Hạo Thiên sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, Phòng đấu giá đứng đầu không kịp cứu viện.

Hạo Thiên thản nhiên dời ánh mắt sang người Quản Di, lại cười một tiếng: “Chuyện không có một chút chắc chắn, ta sẽ không làm.” Nghe lời Hạo Thiên, Quản Di như thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại giống như một tiếng thở dài bất lực.

Quản Di giơ tay, từ trong tay áo rút ra một cuộn giấy, đưa cho Hạo Thiên.

"Bốn người Thần tộc sẽ cử đi tham gia vòng chung kết lần này." Trong tay Hạo Thiên không phải là bốn cái tên đơn giản, nhưng cũng không có gì nhiều hơn.

Chương 541

138.

“Thần tộc trước nay không cho phép người ngoài dòm ngó chuyện nội bộ, chắc hẳn đều có phòng bị với người ngoài.

Đây là kết quả Đại trưởng lão đã tốn tâm sức lấy được rồi.” Quản Di lắc đầu, mày nhíu lại.

Hạo Thiên đã có biểu hiện ở Vạn Kiếp Thành, đã thể hiện một phần thực lực, những thông tin này chắc chắn sẽ bị thu thập, truyền đến Thần tộc, nhưng đối với người Thần tộc sẽ ra trận lại không biết gì, thực sự không phải là một tin tốt.

“Không sao.” Hạo Thiên không thèm nhìn, chỉ ghi nhớ sơ qua tên mấy người, rồi cất cuộn giấy đi.

“Có một tin tức.” 139.

Quản Di như đột nhiên nhớ ra: “Thiên tài mạnh nhất cùng thế hệ của Thần tộc lại luôn có một số tin tức truyền ra, cũng có thể biết được vài phần thực lực, chỉ là... người này dường như đang bế quan, có lẽ sẽ không xuất hiện trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, đối thủ mạnh nhất của Thiếu chủ cũng bớt đi một người.” Điều này có chút đáng tiếc.

Hạo Thiên khẽ nhướng mày, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu.

Chỉ là có thể sẽ không xuất hiện mà thôi, không chừng người đó cuối cùng sẽ ra, loại may mắn này, càng ít càng tốt.

Nhưng hắn không nói với Quản Di.

“Nếu ta muốn gặp Tô Dung và Mông Phường, có cơ hội không?”

Hạo Thiên tự nhiên biết, bây giờ họ đều bị vây ở Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ cần ra ngoài chắc chắn sẽ gặp người Thần tộc gây phiền phức.

Không ra được, Tô Dung và Quản Di bây giờ đang ở Thượng Thần Giới.

"Ba mươi người ra từ Phụ U sơn mạch, bây giờ đều đang làm khách ở Thần tộc." Quản Di nói một câu, liếc Hạo Thiên một cái: "Nếu Thiếu chủ muốn gặp, có lẽ... phải đợi đến khi ba mươi người chỉ còn lại sáu người." Theo Quản Di, thực lực của Tô Dung và Quản Di, tuy không yếu, nhưng cũng không thể nói là mạnh.

Theo y thấy, Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần hai người đã chiếm hai suất, bốn suất còn lại, Tô Dung và Mông Phường hai người muốn thoát ra, thực sự có chút khó khăn.

Quản Di cho rằng, Hạo Thiên muốn giúp một tay trước đó...

"Vậy giúp ta mang một lời nhắn đi." Hạo Thiên mỉm cười.

Quản Di gật đầu, tuy không thể đưa hai người ra, Hạo Thiên cũng tạm thời không thể rời khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng truyền một lời nhắn là chuyện cực kỳ đơn giản.

"Bảo họ cố hết sức là được, không cần lo cho ta." Hạo Thiên hiểu Tô Dung Thiên Thần, người sau rõ ràng không có ý chí tiến thủ lớn như vậy, cố gắng chống đỡ đến đây đã không dễ dàng rồi.

Lời này, vừa là một câu khích lệ, cũng là đang dội nước lạnh.

Hạo Thiên chậm rãi nói ra lời đó: "Dù sao, Tô Dung ở vòng chung kết cũng không giúp được ta, bảo họ không cần liều mạng." Cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện lần này, có lẽ sẽ có chút khác biệt, không còn bình hòa như những năm trước.

Thay vì để hai người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hạo Thiên hy vọng họ dưỡng tinh súc duệ, đợi đến lần sau cũng không muộn.

Nếu có năng lực, Hạo Thiên có quyết tâm mang về một chiến thắng vang dội.

Nghe lời Hạo Thiên, Quản Di hơi ngẩn ra, nhưng vẫn thuận theo gật đầu, xoay người ra ngoài tìm người truyền lời.

Mười ngày.

Thời gian cuối cùng Thần tộc cho.

Mười ngày sau, Thượng Thần Giới chỉ có thể giữ lại sáu tu sĩ không có suất đặc biệt, tiếp tục vào vòng chung kết...

Mười ngày sau, Hạo Thiên đang cùng Hòa Hạnh Thiên Thần uống trà nói chuyện, lại thấy bóng dáng Quản Di đáp xuống bên cạnh, đi mấy bước đến trước mặt nói: "Thiếu chủ, Đại trưởng lão nói, bây giờ có thể ra khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là bề ngoài phải che đậy một chút." "Ừm?" Hạo Thiên vừa mới cùng Hòa Hạnh Thiên Thần bàn luận về chuyện đại hội của ba mươi tu sĩ kia ở Thượng Thần Giới.

Nghe lời Quản Di, Hạo Thiên mỉm cười: "Cũng có nghĩa là, ta có thể đi xem Tô Dung thi đấu?" "Vâng." Quản Di thuận thế gật đầu: "Thiếu chủ cũng biết, ba mươi người cuối cùng phải giữ lại sáu người, trong đó mấy người cũng là đối thủ của Thiếu chủ sau này.

Phòng đấu giá đứng đầu tự nhiên có thể đi thu thập thông tin của những người đó, nhưng ý của Đại trưởng lão, ta ghi lại, không bằng Thiếu chủ tự mình đi xem một chút." Lời của Quản Di hơi dừng lại, rồi mới tiếp tục: "Hơn nữa, một người của Thần tộc cũng sẽ xuất hiện trong đại hội, để chặn miệng những kẻ nói rằng người của Thần tộc không cần thông qua khảo hạch trước đó mà có thể trực tiếp vào

vòng chung kết.” Thiên tài của Thần tộc, thực lực vượt xa chín phần mười những người này, tham gia khảo hạch trước đó quả thật không có ý nghĩa lớn, muốn ra tay, cũng là chiến đấu với đối thủ có thực lực tương đương.

Chỉ là có người không mắt thấy thì không tin.

Không thì phái một người ra thể hiện thực lực của Thần tộc, chuyện này, Thần tộc mỗi lần thi tuyển đều làm như vậy.

Không thu thập được bất kỳ thông tin nào của bốn người Thần tộc tham gia vòng chung kết, lúc này là một cơ hội.

Tổng không thể để Thần tộc đã hiểu rõ thực lực Hạo Thiên thể hiện trước đây, mà Hạo Thiên lại không biết gì về họ.

Quản Di lấy ra một chiếc mặt nạ đưa cho Hạo Thiên, giải thích: “Thứ này cũng giống như tấm mạng che mặt màu xám ta đeo trước đây, đều là một món thần khí cấp thấp, có thể che giấu khí tức và dung mạo.” Hạo Thiên xuất hiện, chỉ cần người biết chuyện Quy Khư di tích, tự nhiên sẽ liên tưởng đến.

Nhưng dù vậy, Hạo Thiên cũng không thể cứ thế mà đi ra ngoài, không khác gì khiêu khích Thần tộc.

Quản Di cũng không muốn quá sớm bày mọi chuyện ra ánh sáng, gây ra phiền phức không cần thiết.

“Được.” Hạo Thiên tùy tay đeo mặt nạ lên mặt, theo bước chân của Quản Di, Hòa Hạnh Thiên Thần tự nhiên cũng theo sau.

Một bí pháp dịch chuyển được khởi động, nuốt chửng thân hình ba người vào trong.

Bên ngoài tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu, cảnh tượng không phải là bên ngoài quang môn dịch chuyển lần trước, mà là một thế giới khác, chỉ có nồng độ nguyên khí cho Hạo Thiên biết, mình đang ở

trong Thượng Thần Giới.

"Đây là nơi gần tộc địa Thần tộc nhất rồi, dưới Thần tộc có cấm chế, không được phép, chúng ta tự nhiên không thể trực tiếp vào Thần tộc." Quản Di nhìn xung quanh nói một câu.

Hạo Thiên gật đầu, lấy Tuyên Cổ Thần Hạm ra, vẫy tay đưa Quản Di và Hòa Hạnh lên, đi thẳng về hướng cổng vào đại điện của Thần tộc.

Khi còn cách kết giới màu trắng một đoạn, Quản Di đánh ra một ấn ký của Phòng đấu giá đứng đầu.

Không lâu sau, có một tồn tại hiện thân.

Đó là một lão giả cảnh giới Thần Vương trung kỳ, sau lưng ba mươi sáu đôi cánh tuyết trắng dang rộng, đứng trước một quang môn khổng lồ, từ trong kết giới nhìn ba người hiện thân trên Tuyên Cổ Thần Hạm, khẽ nhíu mày.

"Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu?" Y một mắt nhận ra Quản Di, phất tay, mở kết giới, cho ba người vào, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người Hạo Thiên một lúc.

"Môn hộ đại nhân." Quản Di chỉ ra thân phận của lão giả, nói: "Ta cùng Thiếu chủ đến xem thi đấu của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện." Lão giả gật đầu, nhưng lại phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Tin tức của Phòng đấu giá đứng đầu đã sớm tung ra, Quản Di đã tìm được huynh trưởng thất lạc, nhường vị trí Thiếu chủ ra.

Lão giả không phải là môn hộ của Thần tộc, như Nguyên Cực đã nói, không phải là người giữ cửa.

Mấy vị trưởng lão của Thần tộc biết thân phận của Hạo Thiên, nhưng không biết chuyện này, không khỏi bất ngờ vì Quản Di, một

hậu nhân mang danh hậu nhân của lão tổ ở Thượng Thần Giới ngang ngược nhiều năm như vậy, lại có ngày mất đi địa vị, có chút vẻ trào phúng.

Quản Di cũng không để ý, có người dẫn vào trong, Quản Di cũng cùng Hòa Hạnh Thiên Thần đi sau Hạo Thiên nửa bước, cùng nhau đi tới.

Khi đến nơi tụ tập ồn ào, Hạo Thiên một mắt đã thấy người đang đứng trên đài thi đấu, chính là Mông Phường và đối thủ đối diện.

"Thật là trùng hợp." Hạo Thiên mỉm cười, không quan tâm đến vị trí hiện tại.

Vị trí cao nhất, tự nhiên là người của Thần tộc.

Chỉ là nơi quan sát lại không có nhiều bóng người, chỉ có một nam tử trung niên bên cạnh có một số người vây quanh, hoặc ngồi hoặc đứng, vẻ mặt không chút gợn sóng nhìn trận đấu trên đài.

Chương 542

Bên trái là vị trí của Hạo Thiên, bên phải, Hạo Thiên lại bất ngờ thấy có mấy cường giả khí thế mạnh mẽ ngồi ở vị trí đó nhìn xuống dưới.

“Bên đó là mấy thế lực của Thượng Thần Giới, đều phụ thuộc vào Thần tộc...

Đứng đầu là Đan các...” Quản Di tự nhiên chú ý đến ánh mắt của Hạo Thiên, nhỏ giọng nói mấy câu.

“Đan các?” Hạo Thiên bất ngờ nhướng mày.

Phải biết rằng, từ Tô Dung hắn biết được, hiện nay các đan phương cao cấp còn tồn tại cực kỳ hiếm hoi, đan phương cấp thấp và trung cấp còn thiếu sót thậm chí có sai sót, đan sư cũng không nhiều...

Tu sĩ thà tự mình luyện hóa linh dược chứ không muốn tìm đan sư để luyện thành đan dược có hiệu quả cao hơn.

Vậy mà trong Thượng Thần Giới lại có một thế lực tên là Đan các, trông có vẻ như đang âm thầm đứng ở vị trí hàng đầu, có lẽ còn xếp trên cả Thủ tịch phách mại hành? "Đan dược cấp thấp có lẽ không giúp ích gì nhiều cho tu sĩ, chỉ có một số loại đan dược đặc biệt mới có hiệu quả chữa đúng bệnh.

Nhưng đan dược cấp cao, thậm chí là Thiên giai đan dược, đối với tu sĩ cảnh giới cao lại có tác dụng phi thường." Quản Di lên tiếng, liếc nhìn về phía Đan các rồi khẽ nói: "Đệ tử Đan các ở Thượng Thần Giới không nhiều, nghe nói tính cả đệ tử mới nhập môn cũng chưa tới mười người.

Các chủ của Đan các là Nghiêm các chủ, là một người khá thú vị,

nghe nói cũng giống như Thiếu chủ, được mấy vị trưởng lão ở Thượng Thần Giới mời về từ lúc mới tấn thăng Thần Giới." "Thần tộc ở Thượng Thần Giới đã tồn tại rất lâu đời, không ít trưởng lão trong Thần tộc đều vô cùng coi trọng ông ta, nhưng tính tình cũng cổ quái, không vừa mắt ai thì đều có thể tỏ thái độ lạnh lùng.

Nghe nói con trai của một vị trưởng lão Thần tộc vào Đan các học tập, Nghiêm các chủ đã thẳng thừng nói rằng Đan các hiện không thiếu tạp dịch, làm mất mặt vị trưởng lão kia nhưng lại chẳng hề hấn gì." Nói đến đây, Quản Di cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ta không phải lần đầu thấy vị Nghiêm các chủ này, nhưng chưa từng nói chuyện với ông ta, chỉ thỉnh thoảng thấy ông ta đi cùng bên cạnh trưởng lão Thần tộc.

Trưởng lão Thần tộc muốn tìm người của Thủ tịch phách mại hành thì cũng sẽ tìm mấy vị trưởng lão của Phách mại hành, sẽ không hạ mình nói chuyện với một tiểu bối như ta.

Ở Thượng Thần Giới nhiều năm, ta cũng tự biết điều không đến trước mặt mấy vị trưởng lão Thần tộc để chướng mắt tìm chết.

Phải biết rằng, địa vị của Thủ tịch phách mại hành ở Thượng Thần Giới luôn rất khó xử, một mặt là hậu duệ của vị Chúa Tể cuối cùng duy nhất của Thần Giới, mặt khác lại là tàn dư của Thần mạch dị tộc bị Thần tộc tiêu diệt trong bóng tối đến đầu quân.

Hơn nữa, vị Nghiêm các chủ này trước nay luôn sống ẩn dật, thậm chí không thường xuyên rời khỏi khu vực phụ cận tộc địa của Thần tộc, cũng bao gồm cả Đan các của Thần tộc.

Vì vậy, Quản Di chỉ biết được một vài lời đồn đại ít ỏi về ông ta.

Chắc hẳn ông ta cũng không hứng thú với Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chỉ là mỗi lần Thần tộc đều giữ lại vị trí cho ông ta, cũng

không biết lần này Nghiêm các chủ có đến không.

Hạo Thiên gật đầu nhưng không chú ý nhiều, ánh mắt đổ dồn vào trận chiến của Mông Phường và đối thủ trên lôi đài bên dưới.

Mông Phường cầm một thanh hắc chủy, thần khí thập nhất phẩm không chút ánh sáng, gần như không một tiếng động đã áp sát đối thủ, tung ra một đòn chí mạng.

Thật không may, đối thủ lần này lại là một tu sĩ không giỏi phòng ngự.

Bị Mông Phường áp sát, tuy đã phản ứng cực nhanh, vội vàng kéo giãn khoảng cách với Mông Phường, nhưng Mông Phường vốn xuất chiêu bất ngờ để giết địch, thanh hắc chủy trong tay lại được ném ra như một món ám khí, xoay một vòng, cắm sâu vào lưng đối thủ rồi xuyên ra, sau đó lại bay về tay Mông Phường.

Sau vài hiệp, trên người Mông Phường chỉ có vài vết thương nhẹ, còn đối thủ thì máu tuôn xối xả, có thể nói là mỗi bước đi một dấu chân máu, động tác ngày càng trì trệ.

Mỗi lần ra tay, Mông Phường đều tiêu hao lượng lớn nguyên khí, không muốn kéo dài, chẳng bao lâu sau, y đã thắng một trận.

Cũng có phần may mắn, lần này y không gặp phải đối thủ như Tần Tranh Phong.

Lúc dừng lại, Mông Phường liếc nhìn về phía Hạo Thiên, nhưng sau khi nhảy xuống lôi đài lại chỉ về phía Tô Dung.

Quản Di cũng sai người mang kết quả bốc thăm vòng đầu tiên đến.

Mông Phường là người thứ ba lên đài thi đấu, còn Tô Dung lại bất ngờ bốc phải lượt cuối cùng, đối thủ lại là Lãnh Tố Thiên Thần.

Nhìn kết quả này, Hạo Thiên hơi sững sờ, bất lực nhếch mép:

"Oan gia ngõ hẹp?

Rõ ràng người kết thù sâu nhất với Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần phải là ta mới đúng, vậy mà lại để Tô Dung đụng phải." Tô Dung có liên quan đến y, lại còn là chuyện liên quan đến Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, Lãnh Tố Thiên Thần không những không nương tay mà thậm chí sẽ ra tay độc ác.

Với cảnh giới hiện tại của Tô Dung, đối đầu với tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới mạnh hơn một chút còn có thể thắng, nhưng thực lực thực sự của Lãnh Tố Thiên Thần e rằng đã ở mức Chủ Thần trung cảnh.

Cơ hội thắng của Tô Dung e là không lớn.

Quản Di hiển nhiên cũng nhận ra điều này, bất lực thở dài.

Đi cùng đội của Hạo Thiên một đoạn đường, ông ta cũng ít nhiều có hiểu biết về mấy người này.

Xem ra trận này của Tô Dung, sợ là thua chắc rồi.

Khó khăn lắm mới thông qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái để đến được Thượng Thần Giới, vậy mà lại sắp bị đối thủ loại bỏ.

Nếu là tu sĩ tâm cảnh không tốt, e rằng sẽ chịu đả kích cực lớn ở nơi này.

Trong các năm trước, tu sĩ vì thế mà suy sụp không gượng dậy nổi cũng không phải là không có.

Lần này, ba mươi người chỉ có thể giữ lại sáu, số lượng tu sĩ chịu đả kích sợ là sẽ còn nhiều hơn.

Hạo Thiên không nói gì, trong lúc chờ Tô Dung lên đài, xen kẽ là trận đấu của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ở trong Phụ U sơn mạch dường như đã

có tiến bộ, một tay cầm cây quạt xương sử dụng đầy sát khí, một chiêu đã hất văng đối thủ xuống đài, thu hút ánh mắt của không ít người trên khán đài.

Thiếu nữ áo đỏ hơi ngẩng cằm, liếc nhìn một cái, tuy Hạo Thiên đeo mặt nạ nhưng nàng vẫn nhận ra Quản Di bên cạnh y, mỉm cười rồi nhảy xuống đài.

Đối với Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên trước nay không lo lắng nhiều, thực lực của nàng đủ mạnh, trong tay lại có thần khí siêu thập phẩm, cho đến nay vẫn chưa thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần dùng đến át chủ bài.

Trừ Tần Tranh Phong ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần đối đầu với các tu sĩ khác, gần như đều có phần thắng rất lớn.

Trong sáu suất lần này, chắc chắn có một suất thuộc về Hạo Nguyệt Thiên Thần, không thể chạy đi đâu được.

Hạo Thiên thần sắc bình thản, thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần xuống đài, người tiếp theo nhảy lên cũng là một người quen. "Ngọc Thành, Thẩm Mính." Tiểu cô nương nhảy lên đài chắp tay, trong lòng ôm một thanh trọng kiếm có chuôi kiếm cao gần đến ngực, chính là thanh kiếm mà nàng cầm khi thu người vào sau cửa trong di tích Quy Khư.

Phải nói, thường thì thấy một cô nương cầm đao ra trận, không ít tu sĩ đều phải ngẩn người, nhưng Thẩm Mính không cho đối thủ cơ hội thất thần.

Vừa dứt lời, thậm chí không đợi đối phương tự báo danh tính, nàng đã trực tiếp kéo trường đao vung một vòng rồi bổ xuống.

Không dùng lưỡi đao, nàng cầm ngang thanh đao, vung nó như một khối sắt nặng, không giống dùng đao, ngược lại có chút giống

dùng côn.

Một thanh đao nặng như vậy, trong tay nàng lại vung lên có cảm giác vài phần nhẹ nhàng.

Đối thủ của Thẩm Mính thấy nàng bước chân lảo đảo vung đao xông tới, không khỏi lại ngẩn người.

Hắn cảm thấy cô nương này sợ là không điều khiển nổi thanh thần khí, gần như cả người bị thanh đao kéo đi, nhưng đợi đến khi Thẩm Mính đến trước mặt mới đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm trước mắt.

Gần như theo bản năng, hắn vỗ một chưởng vào sống đao, thân hình đột ngột bay lên cao, tu sĩ đối diện Thẩm Mính lộn một vòng qua đầu nàng, sau đó gần như không do dự quay người vỗ một chưởng vào lưng Thẩm Mính.

Người này cũng giống Thẩm Mính, là một tu sĩ quen cận chiến.

Thân thể Thẩm Mính chưa kịp xoay lại, nhưng thanh đao như có mắt, vung ngược về phía sau.

Đối thủ vỗ một chưởng trúng thân đao, lập tức phát ra một tiếng ong ong, tay hắn cũng lập tức rời khỏi chuôi đao, không dám cảm nhận luồng phản chấn kia.

Chương 543

"Cận chiến mà dám buông vũ khí?" Tu sĩ đối diện Thẩm Mính vỗ một chưởng rồi năm ngón tay co lại, đoạt lấy thanh trường đao thần khí của Thẩm Mính, tiện tay phong ấn rồi ném xuống đài.

Dù sao cũng là một thanh thần khí cửu phẩm.

Đối thủ của Thẩm Mính nhếch mép cười, hắn thấy món đồ này không hợp tay cũng không phải vũ khí chính của Thẩm Mính.

Giờ thần khí đã mất, vũ khí của hắn còn chưa ra tay đâu.

Lật tay, một cây gậy gai góc nhọn hoắt xuất hiện trong tay, lao về phía Thẩm Mính. "Vù!" Thẩm Mính gần như lật tay lại lấy ra một thanh trường tiên thần khí.

Phẩm giai của thần khí này quả thực hơi thấp, chỉ có lục phẩm, nhưng lại có một đặc tính cực kỳ khó chịu: Trói buộc!

Trường tiên vung ra, Thẩm Mính lập tức kéo giãn khoảng cách với đối thủ cầm gậy gai.

Chiêu tiếp theo, nàng quất trường tiên, quấn chặt lấy cây gậy gai kia, dù thế nào cũng không gỡ ra được.

Thẩm Mính một tay cầm roi, lật tay lại lấy ra một thanh thần khí kiếm cấp thấp.

Phẩm giai của kiếm không cao, nhưng có một đặc tính: Nặng, rất nặng.

Nàng cắm thanh kiếm vào lôi đài đá, quấn sợi trường tiên đang trói cây gậy gai vào chuôi kiếm, rồi lật tay lấy ra thanh thần khí cấp thấp thứ tư... "Có thôi đi không!" Đối thủ của Thẩm Mính nhìn động tác của nàng, vẻ mặt gần như thấy quỷ.

Đây không phải là ăn gian sao?!

Thẩm Mính rốt cuộc đã luyện hóa bao nhiêu thần khí?

Cô ta có thể lấy ra bao nhiêu nữa?! "Nếu ngươi muốn tiếp tục, những thứ như thế này ta có thể lấy ra không ít đâu." Thẩm Mính thành thật nói một câu.

Vẻ mặt của tu sĩ đối diện lập tức có chút nội thương.

Sao lại bốc phải đối thủ thế này?

Nếu nói về thực lực, hắn thực sự không thừa nhận thực lực của Thẩm Mính cao hơn mình, nhưng đối phương lại dùng mấy món thần khí có đặc tính riêng để lấp đầy khoảng cách đó. "Nhận thua không?" Thẩm Mính tốt bụng nhắc nhở một câu.

Phải biết rằng thần khí trong tay tu sĩ đối diện đang bị cố định, hoặc là giống nàng buông tay ném đi, đổi một thần khí khác để chiến đấu, hoặc là cứ giằng co như vậy, thử xem có thể giằng được thần khí ra khỏi tay nàng không. "Ta..." Khó khăn lắm mới vào được vòng chung kết Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không ai dễ dàng nhận thua.

Trong lúc hắn còn đang do dự, lại quyết đoán buông thần khí trong tay, một cây kim dài được phóng về phía Thẩm Mính, còn hắn thì nhanh chóng lùi về một góc lôi đài, nhìn một nửa lôi đài bị độc vụ từ cây kim bạc kia nổ tung bao phủ. "Khụ." Trong độc vụ truyền ra vài tiếng ho nhẹ.

Một lúc sau, nam tử kia lại thấy Thẩm Mính như không có chuyện gì từ trong độc vụ của hắn bước ra.

Hai mắt hắn co lại, quyết đoán nói: "Ta nhận thua!" Những thủ đoạn có thể dùng đều đã dùng hết, vậy mà không thể làm Thẩm Mính bị thương, nếu tiếp tục nữa thì sẽ bị Thẩm Mính đè trên đài mà đánh.

Dù sao ban đầu hắn cũng không nhất định có cơ hội đến được đây,

chủ yếu là vì trong Phụ U sơn mạch xảy ra sự cố, không biết vì sao lại cho phép ba mươi người cùng đến Thượng Thần Giới.

Thực lực của hắn chỉ ở mức trung bình trong ba mươi người, thủ đoạn của Thẩm Mính lại mạnh hơn hắn, không cần thiết phải cố chấp. "Ồ." Thấy hắn nhận thua, Thẩm Mính gật đầu, cũng thở phào một hơi.

Nói thật, độc vụ của đối phương cũng gây cho nàng không ít phiền phức, chỉ là hiện tại đã bị áp chế xuống, không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nàng thu lại những thần khí rơi vãi trên đài, bao gồm cả cây gậy gai của tu sĩ kia cũng bị vẫy tay, rất tự nhiên thu vào trong nhẫn trữ vật.

Tu sĩ đối diện trừng mắt nhìn cảnh này: "Cái đó của ta..." "Ta biết." Thẩm Mính gật đầu, có chút áy náy: "Nhưng ta có thói quen thu thần khí của đối thủ, nếu muốn lấy lại, ngày khác mang linh thạch đến hỏi ta lấy." "....." Tu sĩ đối diện không kìm được trừng mắt nhìn nàng.

Nhưng Thẩm Mính dường như không hề nhận ra, quay người đi xuống đài.

Không ít người xem trận này nhìn bóng lưng của Thẩm Mính, dường như đã biết nhiều thần khí như vậy là từ đâu mà có.

Hóa ra đều là cướp đoạt như vậy?

Ai dám đánh với cô ta?

Thua không chỉ là thua, mà còn là tự mang theo tiền cược!

Quản Di đứng bên cạnh Hạo Thiên tấm tắc khen lạ: "Cũng không sợ đắc tội hết người ta à." Hạo Thiên liếc nhìn một cái: "Trên Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, những người đang đứng ở đây, mỗi khi loại

một người, người bị loại đều sẽ ghi hận trong lòng." Thù đã kết rồi, kết thêm một chút nữa cũng có sao.

Nghe lời Hạo Thiên nói, Quản Di gật đầu.

Lôi đài thi đấu tổng cộng có năm khu, nên tốc độ tiến hành cũng rất nhanh.

Tu sĩ bị loại, dù bị thương nặng, cũng gần như không dừng lại mà bị người của Thần tộc đưa ra ngoài, chắc là đưa ra khỏi Thượng Thần Giới.

Rất nhanh, bóng dáng của Tô Dung xuất hiện trên một lôi đài, đối diện nàng, Lãnh Tố Thiên Thần cũng nhanh chóng nhảy lên, gần như theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Hạo Thiên trên khán đài. "Chậc." Hạo Thiên khẽ kêu một tiếng.

Phải biết rằng, hiện tại y đang đeo mặt nạ.

Liếc nhìn Quản Di đang đứng bên cạnh, Hạo Thiên cũng hiểu ý đồ giấu đầu hở đuôi của Quản Di.

Có Quản Di đứng bên cạnh, người có chút hiểu biết đều biết người dưới mặt nạ là ai, che giấu dung mạo cũng chẳng qua là không muốn quá công khai mà thôi.

Ánh mắt Lãnh Tố Thiên Thần chỉ dừng trên người Hạo Thiên một thoáng, rồi quay đầu nhìn Tô Dung đối diện, khinh thường hừ lạnh một tiếng, đáy mắt thoáng hiện lên vài phần ác ý.

Hắn tự nhiên biết rõ, trong ba mươi người tiến vào Thượng Thần Giới, người có quan hệ thân thiết với Hạo Thiên, so với những cao thủ bằng lòng liên thủ với hắn và Tần Tranh Phong thì nhiều hơn mấy người.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, bởi vì Hạo Thiên gần như đã lôi kéo những người này về phe mình từ khi họ còn chưa nổi danh,

đặc biệt là Hạo Nguyệt Thiên Thần, không biết vì sao lại chạy sang phe Hạo Thiên, gây cho hắn không ít phiền phức.

Hắn và Tần Tranh Phong tự nhiên cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị.

Giờ đây, có thể trong cuộc thi này đụng phải người trong đội của Hạo Thiên, loại bỏ được mấy người, tự nhiên là tốt nhất.

Nhếch mép, Lãnh Tố Thiên Thần nhìn Tô Dung đối diện khẽ nói: "Ngươi nên cảm tạ ta, bây giờ tiễn ngươi ra ngoài, là giữ lại cho ngươi một mạng nhỏ..." Sắc mặt Tô Dung gần như không có thay đổi lớn, chỉ có tiếng kiếm ngâm vang lên, thanh Kiếm Khước Hỏa được rút ra khỏi vỏ.

Lãnh Tố Thiên Thần lại ra tay trước, một đạo kiếm khí màu đỏ rực từ trong tay áo bay ra, nhắm thẳng vào cổ Tô Dung, một chiêu sát thủ không chút do dự.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cảnh giới của Tô Dung so với Lãnh Tố Thiên Thần chênh lệch có chút lớn.

Nàng gần như phải dồn hết nguyên khí vào thanh Kiếm Khước Hỏa trong tay, mới miễn cưỡng dùng một đạo long giao hồn ý ẩn trong kiếm, mạnh mẽ đỡ được một kiếm của Lãnh Tố Thiên Thần.

Lãnh Tố Thiên Thần vừa ra tay đã là sát chiêu, một lá bài tẩy bên này vừa mở màn đã bị lật ra!

Chương 544

Thực lực chênh lệch thực sự quá lớn.

Sắc mặt Tô Dung có chút khó coi, mũi chân điểm nhẹ, nhanh chóng lùi về phía rìa lôi đài, tay lại đánh ra một đạo linh quyết, rơi xuống đất, trong chớp mắt triển khai một đạo trận pháp, níu chân Lãnh Tố Thiên Thần lại tại chỗ. "Kéo dài thời gian?" Lãnh Tố Thiên Thần quả thực có chút buồn cười, hắn tự nhiên nhìn ra Tô Dung muốn dùng trận pháp để đối phó mình, nhưng tu sĩ có thể leo lên lôi đài này, không ai có thể hoàn chỉnh triển khai trận pháp ở đây cả!

Trận pháp chưa thành hình, e rằng đã bị người ta đâm cho nửa sống nửa chết rồi.

Tô Dung chẳng qua là không dám đấu cứng với hắn, muốn kéo dài thời gian sao?

Chỉ cần một cú điểm chân xoay người, vô số thần văn từ sau lưng Lãnh Tố Thiên Thần triển khai, lập tức một tiếng nổ vang, trận pháp cản trở dưới chân hắn trong phút chốc vỡ tan tành.

Hắn nhanh chóng đánh ra đòn công kích thứ hai về phía Tô Dung. 141.

Hắn chỉ muốn giải quyết nhanh Tô Dung, không muốn bị một tu sĩ Thượng Vị Thần cảnh giới kéo dài thời gian, làm thực lực có vẻ yếu đi.

Thấy động tác của Lãnh Tố Thiên Thần, Tô Dung lại thần sắc không đổi, nguyên khí ở đầu ngón tay rót vào lôi đài, từ dưới tầng trận pháp bề mặt kích hoạt sát chiêu ẩn giấu.

Khi Thần hỏa màu xám tro men theo trận pháp cổ xưa hùng vĩ

bùng cháy trên trận pháp khổng lồ trên mặt lôi đài, Lãnh Tố Thiên Thần hơi sững sờ, vậy mà lại thất thần một thoáng trong lúc đang giao đấu với Tô Dung.

Ai nói cho hắn biết, tại sao Thần hỏa mà Hạo Thiên và Mông Phường sở hữu, trên người Tô Dung cũng có!

Mắt hắn thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay cả những người trên khán đài từng thấy Thần hỏa của Hạo Thiên cũng kinh ngạc trước cảnh này. "Đội của Hạo Thiên mỗi người một thanh thần khí siêu thập phẩm không nói, Thần hỏa cũng mỗi người một phần sao?!" Không biết ai hét lên một tiếng, tiếng bàn tán cứ thế lan truyền. "Không giống!

Trung tâm Thần hỏa của Tô Dung có một chút màu xanh, khí tức Thần hỏa dung hợp của Hạo Thiên mạnh hơn!" "Trong Thần hỏa của Tô Dung có dung hợp một đạo linh hỏa?" "Cũng có thể cộng sinh sao?" Lời của những người bên dưới truyền vào tai Lãnh Tố Thiên Thần, khiến cho sự đố kỵ trong mắt hắn càng sâu thêm một tầng.

Không chỉ Hạo Thiên gài bẫy hắn một lần ở buổi đấu giá di tích, mà cả Tô Dung trong đội của y cũng muốn đạp lên hắn một chân?

Không thể cho phép!

Cũng chính vì hắn thất thần một lúc, trận pháp trên mặt đất đã thành hình, bắt đầu vận chuyển.

Đồ đằng khổng lồ bao trùm xuống Lãnh Tố Thiên Thần, hắn gào lên một tiếng thống khổ trong Thần hỏa, nhưng vẫn cắn chặt răng, thần khí trong tay bỗng nhiên phát ra một luồng uy thế cực lớn, hung hăng tấn công vào trận pháp mà Tô Dung bày ra.

Ầm ầm!

Lôi đài bị trận pháp bao phủ dưới hai luồng uy thế cực mạnh phát

ra tiếng nứt vỡ.

Trên khán đài, hai vị lão giả Thượng Thần Giới đột nhiên giơ tay, ổn định lôi đài, sắc mặt ngưng trọng. "Không giống hai tu sĩ dưới Chủ Thần cảnh giới..." "Lâu rồi, trận pháp hộ vệ bao phủ trên lôi đài nên thay đổi rồi, tu sĩ của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái một thế hệ lại yêu nghiệt hơn một thế hệ." Bên cạnh lão giả mặt lạnh của Thượng Thần Giới, một lão giả khác tay cầm một bầu rượu, không thèm ngước mắt liếc nhìn lôi đài một cái rồi thu hồi ánh mắt, uống một ngụm rượu.

So với Lãnh Tố Thiên Thần không chút lưu tình tung ra công kích, Tô Dung sau khi đại trận thành hình, sắc mặt đã trấn định lại, từng chút từng chút rút cạn linh khí trong cơ thể, theo thanh Kiếm Khước Hỏa trong tay điên cuồng rót vào.

Lãnh Tố Thiên Thần dù trong lòng hoảng loạn một thoáng, nhưng cuối cùng cũng gắng gượng đè nén cảm xúc nhìn Tô Dung đối diện, sắc mặt khó coi nhìn một đạo kiếm khí bị đại trận trên đài tầng tầng tiêu giảm, đến khi rơi xuống trước mặt Tô Dung, liền bị Thần hỏa nhanh chóng nuốt chửng.

Thấy công thế đang được ấp ủ trong tay Tô Dung, Lãnh Tố Thiên Thần không dám xem thường đối thủ này nữa, nhanh chóng lao về phía Tô Dung.

Dù công kích mà Tô Dung đang ấp ủ trong tay là gì, Lãnh Tố Thiên Thần cũng cảm nhận được một chút uy hiếp!

Nếu không cắt ngang trước khi Tô Dung hoàn thành...

Lãnh Tố Thiên Thần nhíu mày, nhìn Thần hỏa đang bùng cháy dưới chân trong chốc lát đã vọt lên quá đầu, lùi lại hai bước, nhưng lại xoay người, tìm một điểm yếu của trận pháp, trường kiếm trong tay oanh kích xuống, đập nát lôi đài tạo ra một cái lỗ lớn.

Mượn lực, Lãnh Tố Thiên Thần bay lên, dẫn kiếm, lao về phía Tô Dung.

Khán giả tim đập thình thịch.

Tô Dung tự nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ để mặc cho kiếm của Lãnh Tố Thiên Thần chém xuống.

Nàng ngẩng đầu, long giao ẩn mình trong Kiếm Khước Hỏa đột nhiên hiện ra hình dáng, há miệng về phía thanh kiếm đang chém tới của Lãnh Tố Thiên Thần.

Nếu không phải Lãnh Tố Thiên Thần thu tay đủ nhanh, tay hắn thậm chí còn bị nuốt chửng!

Thân hình long giao cũng vì thế mà thoát ra khỏi Kiếm Khước Hỏa, tiếp nhận dung hợp chi hỏa và nguyên khí mà Tô Dung truyền vào, hung hăng nuốt chửng thần khí của Lãnh Tố Thiên Thần. "Đáng chết!" Lãnh Tố Thiên Thần giận không thể át, tránh né con long giao, một chưởng hung hăng vỗ xuống Tô Dung.

Tô Dung miễn cưỡng chống đỡ một đạo thanh quang hộ thân, nhưng lập tức bị Lãnh Tố Thiên Thần đánh cho tan nát.

Một chưởng này, Tô Dung bị thương không nhẹ.

Nguyên khí của nàng bị long giao nuốt chửng, triệu hồi long giao trong kiếm ra tự nhiên sẽ không tiêu tan nhanh như vậy.

Chỉ là Tô Dung bị thương, nó cũng ít nhiều bị ảnh hưởng, thân thể đột nhiên hư ảo đi vài phần, nhưng vẫn quất đuôi dài, muốn đánh Lãnh Tố Thiên Thần xuống đài. "Hừ!" Lãnh Tố Thiên Thần một đòn đắc thủ, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn Tô Dung.

Hắn phát hiện ra, một đạo đại trận cộng thêm long giao trong Kiếm Khước Hỏa đã rút cạn nguyên khí của Tô Dung.

Bây giờ nàng không thể dùng ra công thế mạnh hơn nữa, chỉ một con long giao muốn đánh chết dưới tay hắn, có gì khó?

Lúc này, Lãnh Tố Thiên Thần cũng không vội thu thập Tô Dung, chuyên tâm lật tay vỗ thêm hai chưởng lên thân long giao, tránh né tàn dư của đại trận đã bị hủy hoại trên mặt đất, gắng gượng kéo hư ảnh long giao đến mức sắp tiêu tan.

Trong mắt lóe lên một tia đắc ý, Lãnh Tố Thiên Thần liếc nhìn Tô Dung ở góc đài, lại thấy nàng đang nắm chặt thứ gì đó trong tay, linh lực trong cơ thể vậy mà lại từ từ khôi phục được vài phần.

Làm sao có thể!

Trong lúc Lãnh Tố Thiên Thần thất thần, hắn bị thanh giao quất một đuôi văng ra ngoài, suýt nữa rơi khỏi lôi đài. 142.

Cuối cùng phản ứng kịp, hắn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách khó khăn lắm mới tạo ra được với thanh giao, lập tức lao về phía Tô Dung, một đạo công thế mãnh liệt trong tay đột nhiên bổ xuống!

Tô Dung giơ tay đỡ, nhưng lại nhíu mày, bị công thế làm bị thương, ho ra những giọt máu nhỏ.

Lãnh Tố Thiên Thần tóm lấy Tô Dung đang chuẩn bị né tránh ở góc đài, cánh tay ấn xuống, đè nàng ngay rìa lôi đài, chỉ cần nửa bước nữa, Tô Dung sẽ rơi xuống.

Lãnh Tố Thiên Thần thấy vẻ mặt đau đớn nhíu mày của Tô Dung, nhướng mày, truyền nguyên khí vào cơ thể Tô Dung, chặn lại lời nhận thua của nàng, lật tay một chưởng, có ý định đánh chết Tô Dung ngay tại đây.

Ý thức được ý đồ của Lãnh Tố Thiên Thần, đột nhiên, Tô Dung giơ tay một chưởng. "Bốp!" Trên mặt Lãnh Tố Thiên Thần thêm một dấu tay đỏ, trong lúc lửa giận trong mắt hắn bùng lên, Tô Dung đã

nhanh chóng thoát khỏi tay hắn, thân thể rơi xuống dưới lôi đài. "Tô Dung, bại." Người của Thượng Thần Giới nhìn Tô Dung rời khỏi lôi đài, liếc nhìn một cái, không nhanh không chậm nói một câu.

Chương 545

Lãnh Tố Thiên Thần theo sát nhảy xuống lôi đài, che mặt bị tát, trong mắt tràn ngập hận ý, đuổi theo Tô Dung đang rơi xuống, lại thấy trên khán đài có một bóng người bay xuống, nhanh chóng đỡ lấy Tô Dung sắp rơi xuống đất.

Lãnh Tố Thiên Thần bị lửa giận làm cho mờ mắt, đâu còn nhìn rõ người trước mặt là ai, một chưởng vỗ xuống, lại đối diện với một đôi mắt có chút quen thuộc.

Vẫy tay, bóng dáng Lãnh Tố Thiên Thần bị quét văng ra, Hạo Thiên giơ tay chạm vào mặt nạ trên mặt, thấy Tô Dung còn chút sức lực, cũng gật đầu, buông tay ra. "Sư..." Tô Dung nhìn Hạo Thiên một cái, lập tức nhận ra y, nhưng vừa mở miệng lại ngậm lại, nhanh chóng vận chuyển chút nguyên khí còn lại trong cơ thể để chữa trị thương thế.

Thua rồi.

Tô Dung nhíu mày, có chút sa sút.

Mặc dù khi tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái nàng thậm chí còn chưa nghĩ mình có thể đi đến đây, nhưng khi bốc thăm phải đối thủ là Lãnh Tố Thiên Thần, nàng đã muốn thắng một trận thật đẹp cho Hạo Thiên xem.

Chỉ tiếc là, chênh lệch thực lực cuối cùng vẫn quá lớn.

Lãnh Tố Thiên Thần thấy Hạo Thiên, cũng không dừng tay, dẫn ra một đạo kiếm khí quét về phía hai người. "Không biết sống chết?" Hạo Thiên liếc Lãnh Tố Thiên Thần một cái, bóp nát đạo kiếm khí kia.

Nhìn thanh kiếm Lãnh Tố Thiên Thần lại lấy ra, đầu ngón tay Hạo

Thiên khẽ động, nhưng lại thấy Lãnh Tố Thiên Thần nhìn mình, lạnh lùng nhếch mép: "Chuyện của ta và Tô Dung, các hạ là ai?" Hắn nhìn chiếc mặt nạ trên mặt Hạo Thiên thì biết, Hạo Thiên chắc chắn có điều kiêng kỵ không thể lộ thân phận ở đây, nếu vậy, hắn càng phải vạch trần bộ mặt của Hạo Thiên.

Trên khán đài, ngoài Quản Di theo sát bóng hình y, còn có một bóng dáng nữ tử cũng tự động từ trên ghế cao bên phải khán đài bay xuống, không nhanh không chậm gật đầu với Quản Di một cái, rồi đi đến trước mặt Tô Dung. "Vật trong tay cô nương, có thể cho ta xem một chút được không?" Giọng nữ tử cực kỳ bình hòa khách sáo.

Tô Dung xòe năm ngón tay, trong lòng bàn tay là một viên đan dược dính máu.

Nữ tử kia trước khi Tô Dung thu tay lại, đã nhón lấy viên đan dược, khẽ "Ồ" một tiếng. "Hồi Nguyên Đan cửu phẩm, nhưng không phải do Đan các làm ra?" Nghe lời của nữ tử, Tô Dung trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trong cuộc thi lớn của Thượng Thần Giới, chỉ cần không mượn sức người khác, mọi thủ đoạn đều có thể sử dụng.

Nàng cũng không biết đan dược có nằm trong số đó không.

Nhưng nghe lời của nữ tử này, dường như không có ý truy cứu, huống hồ, nàng là bên thua... "Là đan dược do ta luyện chế, chỉ là..." Tô Dung nhỏ giọng nói một câu: "Nhưng ta cao nhất chỉ có thể luyện ra đan dược thất phẩm, viên đan dược này là bán thành phẩm, không phải thành đan." Nàng có thể luyện ra đan dược thất phẩm là nhờ sự trợ giúp của dung hợp Thần hỏa, viên bán thành phẩm này đã tốn không ít linh dược, nhưng hiệu quả có lẽ chỉ bằng một nửa thành đan, mang theo bên người cũng chỉ có thể dùng trong lúc nguy cấp.

Tô Dung không hiểu tại sao thứ này lại khiến người của Thượng

Thần Giới chú ý, trong mắt thoáng hiện vẻ nghi hoặc, lại nhớ đến lời của nữ tử vừa rồi: "Đan các?" Nữ tử đưa đan dược lại cho Tô Dung, tay niết một đạo linh quyết, hơi mở miệng, dường như đang truyền lời, quay đầu nhìn Tô Dung thì ý cười sâu thêm mấy phần, mở miệng hỏi: "Cô nương, các chủ muốn gặp cô một lần, nhờ ta hỏi, cô có muốn ở lại Thượng Thần Giới không?" Tô Dung há miệng, nhìn Hạo Thiên một cái, thấy Hạo Thiên gật đầu, gần như không chút do dự mở miệng: "Muốn." Nữ tử dường như đã đoán trước được câu trả lời sẽ nghe được, gật đầu, dẫn Tô Dung đi. "Đứng lại!" Trên người Lãnh Tố Thiên Thần cũng có chút thương thế, lúc này lạnh lùng nhìn cảnh này, mắt thấy Tô Dung sắp được người ta dẫn đi khỏi trước mặt, dường như gặp vận may, nhất thời không cam lòng. "Các chủ đang vội gặp vị cô nương này, nếu ngươi còn ngăn cản, ta có thể thay mặt các chủ thu lại tư cách tiếp tục ở lại Thượng Thần Giới của ngươi." Nữ tử nói chuyện với Tô Dung lúc quay sang Lãnh Tố Thiên Thần thì không còn hiền lành như vậy nữa, vừa mở miệng đã là một câu lạnh lùng, khiến bước chân Lãnh Tố Thiên Thần cứng đờ tại chỗ.

Hạo Thiên nhàn nhạt liếc nhìn một cái, cũng rút lui rời đi.

Quản Di không nhanh không chậm theo sau bước chân y, người của Thượng Thần Giới nhận ra Quản Di, cũng không có ý định ngăn cản hai người.

Mặc dù hai người từ khán đài nhảy xuống nơi thi đấu, nhưng cuối cùng cũng không gây ra bất kỳ sự can thiệp nào.

Trận đấu giữa Tô Dung và Lãnh Tố Thiên Thần là cặp đấu cuối cùng trong ba mươi người tiến vào Thượng Thần Giới.

Sau khi Tô Dung rơi xuống lôi đài bị phán thua, cuộc thi đấu cũng kết thúc.

Ba người còn lại, mới có cơ hội chen chân vào top mười của Vị

diện thiên tài tuyển bạt tái, là những tồn tại có thể tấn thăng Chủ Thần.

Chỉ là, Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này lại khác với tình trạng bỏ cuộc của Thủ tịch phách mại hành trong các kỳ trước.

Thủ tịch phách mại hành lần này đã dùng hết bốn suất được phân cho Phách mại hành mỗi lần.

Bây giờ xem ra, bốn suất của Thượng Thần Giới, bốn người, bốn suất của Thủ tịch phách mại hành, bốn người, cộng thêm sáu người còn lại sau kết quả thi đấu.

Mười bốn người.

Nghĩa là, có bốn người dù bây giờ còn ở lại, cũng sẽ bị loại, chỉ cách tấn thăng Chủ Thần một bước chân, nhưng lại phải nhìn cơ hội vụt mất. "Bên Thượng Thần Giới." Quản Di đi theo sau Hạo Thiên ra ngoài, nhưng lại quay đầu nhìn khán đài chính một cái, hơi nheo mắt, không nhìn chằm chằm, chỉ liếc một cái rồi thu hồi ánh mắt, sau đó nói với Hạo Thiên: "Có một người đang chú ý đến ngài, có lẽ là một trong bốn suất của Thượng Thần Giới." Ban đầu Thượng Thần Giới sẽ ra tay trong trận đấu, nhưng có lẽ vì lần này khác biệt, không giống như những năm trước chỉ có sáu người hoặc thậm chí không đủ sáu người.

Ban đầu không có trận đấu nào, chỉ có những tu sĩ vượt qua khảo hạch không hài lòng với bốn suất của Thượng Thần Giới đề xuất thách đấu, Thượng Thần Giới sẽ dùng thực lực để dẹp tan những tiếng nói bất phục đó.

Nhưng bây giờ có thêm một trận đấu, những tu sĩ này đều đã đánh một trận, thực lực vốn đã có tổn hao, tự nhiên sẽ không vào lúc này lại đề xuất thách đấu.

Bọn họ không lên tiếng, Thượng Thần Giới cũng không cần thiết phải khiêu khích một phen. "Ừm." Hạo Thiên nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng không quay đầu lại.

Trong đầu y đang liệt kê sáu người chiến thắng.

Mông Phường, Hạo Nguyệt Thiên Thần, Thẩm Mính, Tần Tranh Phong, Lục Dư, Lãnh Tố Thiên Thần.

Sáu người, năm người quen, trong đó có một người là Lục Dư, Hạo Thiên cũng có chút ấn tượng.

Trước khi tiến vào Phụ U sơn mạch, dựa theo số linh thạch thu được từ di tích Quy Khư thông qua buổi đấu giá để xếp hạng, Lục Dư xếp thứ mười, ban đầu được phân vào đội của Lãnh Tố Thiên Thần.

Tần Tranh Phong lúc đó muốn cùng đội với Nguyên Cực, Lãnh Tố Thiên Thần đã đẩy Lục Dư ra, đổi Tần Tranh Phong vào.

Hạo Thiên vẫn còn nhớ vẻ mặt khổ sở của Lục Dư lúc đó.

Quả nhiên, những người có thể tìm kiếm đủ bảo vật trong di tích Quy Khư để chen chân vào top mười, đều không phải hạng tầm thường.

Trận đấu tuy công bằng, nhưng thực ra cũng có không ít yếu tố may mắn.

Nếu đối thủ bốc phải người có thực lực tương đối yếu hơn, chiến thắng cũng không phải chuyện khó.

Mông Phường bốc phải một đối thủ yếu hơn một chút, nên mới thắng.

Chỉ là phần lớn người vận khí đều không tốt, đều bốc phải đối thủ mạnh hơn mình.

Trong đó, người xui xẻo có Tô Dung và Cổ Mông của Cổ Huyền Tông ở Vạn Kiếp Thành.

Hạo Thiên bất lực thở dài: "Tô Dung đụng phải Lãnh Tố Thiên Thần, Cổ Mông... bốc phải Tần Tranh Phong." Gần như là hai trận đấu không có nhiều bất ngờ. "Thiếu chủ và Nguyên Cực không tham gia, Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần là những người có thực lực cảnh giới cao nhất trong ba mươi người." Quản Di nhìn Hạo Thiên hai cái.

Ban đầu ông ta định nếu Hạo Thiên gật đầu, sẽ để Nguyên Cực cũng tham gia, không chừng có thể đụng phải Tô Dung và Cổ Mông mà Hạo Thiên quen biết, lúc đó Nguyên Cực có thể trực tiếp bị loại rồi dùng suất của Thủ tịch phách mại hành để tiếp tục cuộc thi.

Nhưng Hạo Thiên đã lắc đầu. "Nếu Tô Dung và Cổ Mông vượt qua trận đấu này, sau đó đụng phải Tần Tranh Phong, Lãnh Tố và thiên tài của Thượng Thần Giới, dù có đấu hay không, cũng sẽ bị người ta xem thường.

Chương 546

Nếu đi hỏi họ có muốn làm vậy không, Tô Dung và Cổ Mông cũng sẽ từ chối." Chính vì hiểu rõ điều này, nên Hạo Thiên đã trực tiếp lắc đầu dập tắt ý nghĩ đó.

Thắng trận đấu, Mông Phường sau khi vui mừng chắc chắn cũng sẽ có chút buồn bã.

Hạo Thiên ban đầu nghĩ rằng y sẽ hỏi một câu, nên đã đi chậm lại, tiện đường đợi Hòa Hạnh Thiên Thần không nhảy thẳng từ khán đài xuống mà đi ra.

Một lúc sau, Hòa Hạnh Thiên Thần ra gặp Hạo Thiên, nhưng Mông Phường sau khi ra ngoài, do dự một lúc, lại bước đi không ngừng, lắc đầu với Hạo Thiên. "Đi thôi." Hạo Thiên nhìn bóng lưng Mông Phường đi xa, mỉm cười. "Thiếu chủ không có ý định đợi Mông Phường sao?" Quản Di hỏi thêm một câu, lại thấy lúc Hạo Nguyệt Thiên Thần ra ngoài, cũng không đi tới gần, chỉ gật đầu với bên này rồi rời đi. "Bây giờ ở Thượng Thần Giới, bọn họ tất nhiên biết ta có điều kiêng kỵ, trên người có phiền phức." Hạo Thiên sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, cùng Quản Di ra khỏi Thượng Thần Giới, bước vào mật trận truyền tống về tộc địa của Thủ tịch phách mại hành mới tháo mặt nạ xuống.

Sau khi trở về, Hạo Thiên nhờ Quản Di truyền tin cho Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường, nói về chuyện bốn suất của Thượng Thần Giới và Phách mại hành.

Chỉ là ở chỗ Quản Di, y có đề cập thêm một chút về chuyện của Lục Miểu trưởng lão.

Hạo Thiên nghi ngờ Lục Miểu trưởng lão là kẻ thù của Mông

Phường, nên đã truyền lại âm ảnh cuối cùng của lão ta cho y.

Nếu điều này là thật, giải quyết được kẻ thù, Mông Phường không chừng có thể yên ổn hơn nhiều.

Khi những người cuối cùng của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái đã được xác định, Thần Giới trước nay không thích kéo dài thời gian, chỉ cho sáu người còn lại mười ngày nghỉ ngơi, nhưng cũng đủ để hồi phục thương thế và nguyên khí.

Ngày thứ mười, nhìn thấy bóng dáng Quản Di từ xa, Hạo Thiên gọi Hòa Hạnh Thiên Thần đi cùng.

Vẫn ở trong Thần tộc của Thượng Thần Giới, vô số quả cầu ánh sáng lơ lửng trong tay một lão giả, so với lần bốc thăm trước thì đơn giản hơn.

Hạo Thiên liếc nhìn, lại thấy trong đó có một quả cầu màu vàng lẫn vào, khác với những quả cầu màu trắng khác, bất ngờ nhướng mày hỏi Quản Di: "Mười bốn người, chẳng lẽ có người được miễn đấu?" Quản Di liếc nhìn, lại lắc đầu: "Thiếu chủ, nếu có người tự tin có thể một mình đánh bại những người còn lại, có thể không cần bốc thăm xếp thứ tự, trực tiếp dùng cách này để tính thời gian và xếp hạng những người còn lại.

Nhưng nếu bại trong tay một người, sẽ dựa vào số người đã thách đấu để xếp hạng." Nghĩa là, người đề xuất lấy quả cầu vàng, có thể trực tiếp mở ra một phương thức chung kết khác.

Lấy quả cầu vàng, có thể đợi những người khác thách đấu.

Chiến thắng tất cả những người thách đấu, sẽ là người thứ nhất.

Nếu bại trong tay một người, từng thắng bao nhiêu người, xếp hạng sẽ được định ở vị trí đó.

Người thắng được người cầm quả cầu vàng, cũng có thể miễn

được vài trận đấu.

Quản Di há miệng, thực ra ông ta không muốn Hạo Thiên mở ra con đường này: "Thiếu chủ, nếu ngài lấy quả cầu vàng, đối mặt sẽ toàn là tu sĩ ở trạng thái đỉnh cao.

Nếu bốc thăm bình thường, sau này có khả năng đối đầu với tu sĩ đã bị thương..." Trận chung kết của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ở Thượng Thần Giới mỗi kỳ đều không kéo dài mấy ngày.

Sau một trận chiến đấu, chỉ cho một khoảng thời gian ngắn để điều tức, sau đó nhanh chóng bước vào trận tiếp theo.

Cũng không biết ý nghĩa trong đó là gì, chỉ là mọi người đều như nhau, thực ra cũng không có gì khác biệt, chỉ là xem ai có thể tiết kiệm sức lực nhất để chiến thắng đối thủ trước đó mà thôi.

Sau khi lão giả Thượng Thần Giới nói xong quy tắc gần giống như Quản Di đã nói, cũng có người âm thầm liếc nhìn quả cầu vàng kia, nhưng đều vẫy tay bắt lấy một quả cầu trắng vào tay.

Tần Tranh Phong do dự một lúc lâu hơn, chỉ là liếc nhìn bốn người của Thượng Thần Giới đều bắt quả cầu trắng, cũng không tranh giành sự nổi bật này, bắt một quả cầu trắng vào tay.

Hạo Thiên không vội, ngược lại hỏi Quản Di một câu: "Trong số người của Thượng Thần Giới chắc chắn có người có năng lực, tại sao không mở ra một hình thức chung kết khác?" "Một là vì sau khi liên chiến, nếu trong một trận nào đó bị thương quá nặng, sau này có khả năng sẽ bại trong tay một tu sĩ thực lực kém hơn nhiều, càng thêm mất mặt.

Hai là vì bốn người của Thượng Thần Giới, thực ra... không cần phải giành vị trí thứ nhất của cuộc thi." Bốn tu sĩ của Thượng Thần Giới vốn chỉ đi cho có lệ.

Hai tu sĩ tư chất tương đương, dưới sự đầu tư tài nguyên khác nhau của chủ thành và Thần tộc Thượng Thần Giới, chênh lệch thực lực cũng rất lớn.

Giống như Quản Di, nếu không sinh ra ở Thủ tịch phách mại hành, có lẽ cả đời cũng không thể đạt đến Trung Vị Thần cảnh giới.

Thủ tịch phách mại hành lại có thể dùng tài nguyên đắp ra một Thiếu chủ có tu vi Chủ Thần đỉnh phong, chênh lệch trong đó không thể nói là không đáng sợ.

Thần tộc tự nhiên có thực lực mạnh hơn Thủ tịch phách mại hành, thiên tài được đầu tư tài nguyên đắp ra như thế nào có thể biết được.

Nếu ví Thượng Thần Giới như hoàng thành của một quốc gia nhân gian, ai có thể không ở lại hoàng thành mà đi đến các chủ thành khác làm thành chủ?

Thêm vào đó, việc sắc phong Chủ Thần không thông qua cuộc thi, vẫn có thể do trưởng lão trong gia tộc sắc phong.

Nhận lấy suất, không phải để tranh giành một thứ hạng, mà là thứ hạng này tương ứng với mức độ bồi dưỡng của Thần tộc sau này.

Điều này cũng không liên quan gì đến các tu sĩ còn lại.

Trừ khi... thông qua quả cầu vàng, không đi làm thành chủ, mà chọn ở lại Thượng Thần Giới, được Thần tộc thu nạp.

Quản Di nhìn Hạo Thiên, nhíu mày.

Lão tổ của Thủ tịch phách mại hành năm đó đã đi con đường này, con đường đó vô cùng thảm liệt, một chút sơ sẩy, là vực sâu vạn trượng!

Một mình chiến đấu với mười bốn người, khả năng chiến thắng, gần như là không có, phải không? "Nói như vậy..." Hạo Thiên liếc

nhìn Quản Di đang cầm quả cầu trắng, mỉm cười: "Nói cứ như là ta không lấy quả cầu vàng, thì trận chung kết này sẽ không thảm liệt với ta vậy." Sự nhắm vào của bốn tu sĩ Thượng Thần Giới, Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần. "Hơn nữa, nếu không địch lại, chẳng lẽ không thể né sao." Nói nữa, Hạo Thiên cũng không muốn trong cuộc đấu với Quản Di và Hạo Nguyệt Thiên Thần bị nhường.

Những người khác không biết, nhưng Quản Di và mấy người của Thủ tịch phách mại hành, Hòa Hạnh Thiên Thần nhất định sẽ làm vậy.

Giơ tay, trong tay Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện một lực hút, trong số những lá thăm lơ lửng trước mặt lão giả chỉ còn lại một quả cầu vàng và một quả cầu trắng, quả cầu vàng trong đó theo động tác của Hạo Thiên, bay vút đến, bị y nắm chặt trong tay.

Cùng lúc đó, số thứ tự trong quả cầu trắng trong tay những người khác chưa kịp hiện ra, đã cùng với quả cầu trắng trong tay họ tan biến. "Không tệ, trận chung kết lần này lại náo nhiệt rồi." Lão giả nhìn quả cầu trắng còn lại trong tay, năm ngón tay co lại, cũng nghiền nát luồng sáng trắng đó, ngước mắt nhìn Hạo Thiên, ý vị không rõ nhếch mép.

Có người đã lấy quả cầu vàng, mở ra một phương thức chung kết khác!

Gần như trong nháy mắt, vô số ánh mắt đổ dồn về phía Hạo Thiên, ngay cả Quản Di đứng bên cạnh y cũng có chút ngẩn người.

Ông ta đã nói với Hạo Thiên nhiều như vậy, để Hạo Thiên biết được lợi hại trong đó, từ bỏ ý định lấy quả cầu vàng.

Kết quả Hạo Thiên không nói hai lời đã bắt quả cầu vàng vào tay? "Thiếu chủ..." Quản Di nhìn Hạo Thiên, lại chuyển ánh mắt về phía lão giả của Thượng Thần Giới vốn phụ trách phân thăm, lại thấy quả cầu trắng cuối cùng trong tay lão giả đã tan biến.

Mọi chuyện đã thành định cục.

Lão giả giọng điệu chậm rãi nói lại quy tắc một lần nữa, sau đó nhìn mười bốn người trước mặt, nhàn nhạt nói: "Nếu đã có người lấy thăm vàng, vậy thì theo quy tắc đi, ai trước?" Hạo Thiên đứng đó, lão giả lại hỏi một lần nữa.

Trong lúc Quản Di định là người đầu tiên lên đài, Lãnh Tố Thiên Thần lại nhảy lên cao đài, đối mặt với Hạo Thiên hơi ngẩng cằm: "Nếu ngươi đã chọn con đường chết này, vậy ta tiễn ngươi một đoạn." "Được." Hạo Thiên đáp rất nhanh, theo sát nhảy lên đài, đứng đối diện Lãnh Tố Thiên Thần, ra tay trước một bước, Ngọc Hoàng Kiếm được dẫn ra, thẳng tắp ép về phía Lãnh Tố Thiên Thần.

Trong nháy mắt, một đạo linh quyết chưa kịp ra tay của Lãnh Tố Thiên Thần đã bị Hạo Thiên cắt ngang.

Chương 547

Lãnh Tố Thiên Thần nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi liếc nhìn Tần Tranh Phong bên dưới.

Tần Tranh Phong vừa rồi đã truyền âm cho hắn, bảo hắn ít nhất phải làm Hạo Thiên bị thương, mười bốn người lần lượt tiêu hao, Hạo Thiên chắc chắn sẽ trở thành trò cười xếp cuối.

Nhưng thực lực của Hạo Thiên... có phải cũng quá mạnh rồi không!

Vừa nghĩ vậy, hắn gần như không tiếc sức lực đánh ra một đòn công kích, từ bỏ toàn bộ phòng ngự cũng phải làm Hạo Thiên bị thương vài phần.

Đối mặt với công kích của Lãnh Tố Thiên Thần, Hạo Thiên lại lùi về sau nửa bước, tay đột nhiên kết ấn, bốn cánh cửa đen khổng lồ vây khốn Lãnh Tố Thiên Thần bên trong.

Bên ngoài quang môn tiến vào Thượng Thần Giới, Hạo Thiên đã dùng thần quyết trong trúc phiến triển khai từ Đế Mạch Quyển để vây khốn cả Lục Miểu Thần Vương trung cảnh, Lãnh Tố Thiên Thần bị nhốt giữa những cánh cửa khổng lồ, nhất thời không thể thoát ra.

Thấy Ngọc Hoàng Kiếm của Hạo Thiên treo cao trên đỉnh đầu, Lãnh Tố Thiên Thần siết chặt thanh trường kiếm trong tay.

Từ sau khi thần khí ban đầu bị long giao trong kiếm mà Tô Dung triệu hồi ra nuốt chửng, hắn cũng tìm cách đổi một vũ khí khác, nhưng đều không thuận tay như ban đầu.

Lúc này, hắn trực tiếp phá phủ trầm chu, ném thần khí trong tay về phía Ngọc Hoàng Kiếm, đồng thời xoay người, dùng nguyên khí bao

bọc bản thân, xuyên qua những cánh cửa khổng lồ.

Nhìn chằm chằm Hạo Thiên, Lãnh Tố Thiên Thần gần như nghiến răng nghiến lợi, dù xuyên qua những cánh cửa khổng lồ này sẽ bị lột một lớp da, hắn cũng phải đóng đinh Hạo Thiên ngoài top mười!

Ôm lấy ý nghĩ này, Lãnh Tố Thiên Thần vậy mà đã xuyên được nửa người qua cánh cửa đen.

Chỉ là, chưa đợi hắn thở phào một hơi hoàn toàn xuyên qua, liền cảm nhận được một lực hút cực mạnh, sắc mặt Lãnh Tố Thiên Thần đột nhiên hiện lên vẻ kinh hãi. "Ta nhận thua!" Gần như trong nháy mắt nói ra ba chữ.

Áp lực gia tăng trên người Lãnh Tố Thiên Thần được rút lại, gần như toàn thân nhẹ bẫng, thân thể loạng choạng, miễn cưỡng chống đỡ mới không ngã xuống.

Dưới đài càng thêm một mảnh tĩnh lặng. "Một chiêu?" Có người nhìn Hạo Thiên gần như không có tổn hao gì trên đài, nhỏ giọng nói một câu.

Ban đầu Lãnh Tố Thiên Thần lên đài, vốn định xem Hạo Thiên bị thương một chút, sau đó từng người một lên, đẩy kẻ vốn có thể chen chân vào top mười ra khỏi top mười, xem Hạo Thiên thu dọn tàn cuộc thế nào.

Nhưng tình hình lúc này, lại dường như... có chút không giống? "Chẳng lẽ Hạo Thiên đã tấn thăng Chủ Thần?" Có người đột nhiên nhớ lại đôi cánh thần hỏa diễm sau lưng Hạo Thiên trong Phụ U sơn mạch.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của những người dưới đài đột nhiên khó coi.

Đánh thế nào đây? "...Lúc thi đấu trước đó Hạo Thiên không xuất

hiện, suất ngoại lệ của vòng chung kết có tám người!" Lời tiếp theo, gần như không cần nói nhiều.

Thần tộc Thượng Thần Giới và Thủ tịch phách mại hành.

Trước đây mỗi kỳ Vị diện thiên tài tuyển bạt tái chưa từng xuất hiện mấy chữ Thủ tịch phách mại hành, mọi người gần như đã quên, Thủ tịch phách mại hành ngoài việc tồn tại trong tất cả các chủ thành, ở Thượng Thần Giới cũng là một thế lực im hơi lặng tiếng, chỉ là trước nay không có ý định nổi bật.

Cho đến khi biết được suất ngoại lệ lần này không chỉ có Thần tộc, mà còn có Thủ tịch phách mại hành, cũng có bốn suất, mọi người mới phản ứng lại, trận chung kết lần này, e là không đơn giản như vậy.

Không ít người nhìn Lãnh Tố Thiên Thần bại trận trên đài, theo bản năng lại nhìn Tần Tranh Phong dưới đài. 143.

Thượng Thần Giới và Thủ tịch phách mại hành quá mạnh mẽ, họ gần như theo bản năng bám chặt lấy Tần Tranh Phong, vốn cho rằng Hạo Thiên nổi bật trước đó là vì y luôn không xuất hiện.

Bây giờ Hạo Thiên xuất hiện, lại với thân phận của Thủ tịch phách mại hành.

Hơn nữa, Nguyên Cực xếp hạng nhất trong di tích, và Quản Di bị loại trước đó cũng ở đây!

Vậy cũng có nghĩa là, Thủ tịch phách mại hành có khả năng sẽ đối đầu với Thượng Thần Giới?

Vậy có nên tìm Hạo Thiên gây phiền phức không? ...

Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, Lãnh Tố Thiên Thần trên đài liếc Hạo Thiên một cái, sắc mặt khó coi đi xuống đài.

Sau khi xuống, hắn nhìn Tần Tranh Phong một cái, nhíu mày, dường như có chút do dự, lại truyền một câu cho Tần Tranh Phong.

Lãnh Tố Thiên Thần không phải kẻ ngu, bây giờ, hắn tự nhiên đã nhìn ra, Tần Tranh Phong không biết vì nguyên nhân gì mà đã kết thù không đội trời chung với Hạo Thiên.

Trong di tích Quy Khư đã nhắm vào khắp nơi, còn kéo cả hắn vào. 144.

Bây giờ tiến hành trận chung kết Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, vốn là lúc mỗi người tự tranh giành thứ hạng, bốn người của Thượng Thần Giới kia lại luôn đứng ngoài xem náo nhiệt, Lãnh Tố Thiên Thần nhìn ra, bốn người của Thượng Thần Giới kia mới là đối thủ thực sự mạnh mẽ.

Hắn không muốn bị loại ra khỏi top mười, trực tiếp vô duyên với việc tấn thăng Chủ Thần.

Bây giờ tuy bại trong tay Hạo Thiên, nhưng thứ hạng còn chưa định nhanh như vậy, vẫn còn cơ hội.

Nhưng nếu Tần Tranh Phong hoàn toàn không quan tâm, chỉ chăm chăm vào việc đụng vào tảng đá cứng Hạo Thiên, Lãnh Tố Thiên Thần sẽ không làm chuyện như vậy nữa.

Hắn lạnh lùng nhắc nhở Tần Tranh Phong một câu, đối thủ thực sự nên là người của Thượng Thần Giới.

Trừ phi Tần Tranh Phong không tranh vị trí thứ nhất.

Tần Tranh Phong nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Ngươi nghĩ sao, ta tự có chủ ý của ta, chỉ cần ngươi nghe ta, ta có thể bảo đảm thứ hạng của ngươi cao, nếu ngươi có chủ ý của mình, cứ việc đi làm, ta không ngăn cản." Nghe lời của hắn, Lãnh Tố Thiên Thần bực bội liếc một cái, lại đứng ở một nơi xa Tần Tranh Phong hơn một chút.

Người khác tự nhiên không nghe được nội dung truyền âm của Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần, nhưng có thể thấy hai người dường như đã có mâu thuẫn?

Nhất thời, Lục Dư đi theo bên cạnh Tần Tranh Phong có chút do dự.

Sáu người vượt qua trận đấu, một bên là người của Hạo Thiên, một bên là Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần.

Hạo Thiên mất tích, ngay cả trong ba mươi người cuối cùng cũng không có tên Hạo Thiên, Lục Dư ban đầu cho rằng Hạo Thiên đã vi phạm quy tắc trong Phụ U sơn mạch bị loại.

Ai ngờ y lại có thể xuất hiện trong trận chung kết.

Thở dài một hơi, Lục Dư vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng không chuẩn bị nghe lời Tần Tranh Phong làm người thứ hai thách đấu Hạo Thiên.

Dù sao hắn cũng không đánh lại Hạo Thiên, mắt thấy Lãnh Tố Thiên Thần cũng bị thương không nhẹ dưới tay Hạo Thiên, phải đi sang một bên điều dưỡng, không nghe lời Tần Tranh Phong, dùng toàn lực tấn công để Hạo Thiên kiệt sức, rồi đẩy phần thắng đã được nuôi béo này vào tay người khác.

Sau này gặp Tần Tranh Phong, cũng tốt hơn là đối đầu với Hạo Thiên lúc này.

Bốn cánh cửa đen kia, Lục Dư liếc một cái là biết, mình không thể thoát ra khỏi đó được.

Sau một trận chiến, có nửa canh giờ để điều tức, chỉ là, Hạo Thiên đánh bại Lãnh Tố Thiên Thần gần như không có tổn hao gì.

Chương 548

Vì vậy, đứng trên đài, Hạo Thiên cũng không nhảy xuống, chỉ thẳng thắn nói: "Người tiếp theo." "Hừ." Trong bốn người của Thượng Thần Giới vốn đứng ở xa truyền đến một tiếng hừ lạnh, giây tiếp theo, một bóng dáng nữ tử áo bào trắng viền vàng rơi xuống đài, đứng đối diện Hạo Thiên. "Thủ tịch phách mại hành đổi Thiếu chủ, ta vốn tưởng cuối cùng cũng có một người chủ sự coi được mắt, không ngờ lại là một kẻ yếu như vậy." Nữ tử liếc Hạo Thiên một cái, khinh thường hừ một tiếng, tiện đường liếc Quản Di một cái.

Mấy ngày nay nghe nói Thủ tịch phách mại hành đã đổi Thiếu chủ, Thiếu chủ ban đầu là Quản Di đã trở thành một kẻ theo hầu.

Người có thể khiến những lão già cố chấp của Thủ tịch phách mại hành đều gật đầu, không ngờ... lại yếu như vậy.

Chỉ là, lúc ra tay, nữ tử nhanh chóng vỗ ra một đại trận rơi xuống chân Hạo Thiên, nhanh chóng vây khốn y bên trong.

Đại trận có sáu cột sáng vàng thông thiên, thoạt nhìn, lại có vài phần tương đồng với những cánh cửa đen khổng lồ của Hạo Thiên, đều là vây khốn người bên trong.

Chỉ là sáu cột sáng của nữ tử lại có thể thay đổi vị trí bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên ở bên trong đánh giá, cũng không vội ra ngoài, giơ tay vung ra một đạo kiếm quang.

Nhưng trong nháy mắt, một cột sáng đã chặn trước mặt, kiếm quang chạm vào cột sáng, lập tức bị tiêu tan vào hư không.

Nữ tử lúc này, lại ném ra một chiếc chuông vàng từ bên ngoài cột

sáng. "Ong..." Chuông vàng phát ra một tiếng cực kỳ trầm đục, lại có những sợi âm thanh mỏng manh bay về phía Hạo Thiên, dù bị chém đứt, cũng không tan, nhanh chóng lướt qua thân thể Hạo Thiên, vạch ra hơn mười vết rách sâu và nhỏ. "Chỉ có vậy thôi sao..." Nữ tử hơi giơ tay dương dương chiếc chuông vàng trong tay, thứ này là một món thần khí thập phẩm, nàng vẫn dùng rất thuận tay, chỉ là chưa từng thấy máu, bây giờ... "Vù!" Trong lúc nữ tử hơi thả lỏng cảnh giác, lại thấy có một cột sáng che khuất bóng hình Hạo Thiên, trong nháy mắt quá nhanh, thoáng chốc không kịp phản ứng, lại thấy bóng hình Hạo Thiên không biết vì sao đã từ trong trấn áp đi ra, cột sáng xuất hiện ở sau lưng nàng.

Vòng vây bị phá, nữ tử vội vàng vỗ ra một đòn công thế để kéo giãn khoảng cách với Hạo Thiên, nàng quen ra tay từ xa, mấy năm nay vì sáu cột sáng này đã tốn không ít thời gian, sau khi luyện thành, nếu đơn đả độc đấu, không ai có thể phá ra khỏi lồng sáng làm nàng bị thương.

Trên cao đài, thân hình Hạo Thiên xuất hiện bên ngoài quang lao.

Gần như ngay lập tức, một đạo kiếm quang vung ra, ép về phía nữ tử.

Nữ tử bất đắc dĩ phải lùi lại, nhưng nhanh chóng kết đạo ấn ký thứ hai trong tay, khởi động đại trận thứ hai chặn trước người, trong nháy mắt, hoán đổi vị trí vào trong quang lao được hình thành bởi sáu đạo quang trụ.

Lúc này, nữ tử mới thật sự nghiêm túc nhìn đối thủ trước mặt.

Nàng khẽ hít một hơi, trận ấn trong tay đánh ra, biến quang lao đang vây khốn địch nhân thành tấm khiên bảo vệ bản thân, rồi ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên đối diện.

“Thần tộc, Bạch Sân Ý.” Nàng tự báo danh tính, vẻ mặt cũng trở

nên nghiêm túc.

"Hạo Thiên." Hạo Thiên khẽ gật đầu, dừng lại một chút, nhìn thân ảnh trong quang lao, dường như khẽ cười.

"Quang lao ngay cả ta cũng không nhốt được, ngươi nghĩ nó có thể bảo vệ được ngươi sao?" Một câu nói nhẹ như mây bay gió thoảng không hề chọc giận Bạch Sân Ý, nhưng lại khiến sắc mặt nàng có chút khó coi.

Trong số các tu sĩ trẻ tuổi của Thần tộc ở Thượng Thần Giới, nàng cũng là người có danh tiếng, thực lực ít nhất cũng nằm trong top năm.

Nàng vốn là một trong những tu sĩ có hy vọng nhất đoạt được truyền thừa Quang Minh Linh trong số các tu sĩ dưới cảnh giới Chủ Thần của Thần tộc, sau đó lại theo Nhị trưởng lão tu tập Quang lao, truyền thừa do một vị chúa tể tối cao của Thần tộc để lại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tuy thủ đoạn công kích của nàng có hơi yếu, nhưng ít nhất phòng ngự thì không ai địch lại, không ai phá nổi, nàng cũng có thể kéo chết đối thủ.

Bây giờ đứng trước mặt Hạo Thiên này, cũng không biết kẻ sau dùng mánh khóe gì mà có thể thoát ra khỏi quang lao của nàng!

Lại còn mở miệng nói phòng ngự mà nàng tự mãn nhất cũng chẳng ra sao… "Nếu ngươi có thể phá vỡ Lục đạo quang lao của ta, ta sẽ không ra tay với ngươi nữa!" Bạch Sân Ý có sự kiêu ngạo của riêng mình, tự tin nhất chính là thủ đoạn phòng ngự.

Trong đó, Quang lao là mạnh nhất.

Nếu Hạo Thiên có thể phá được, sau này nàng có kéo dài thêm cũng sẽ bại trong tay hắn.

Nàng đương nhiên nhìn ra Hạo Thiên là kẻ có dã tâm, một mình

khiêu chiến mười bốn người.

Nếu đã chắc chắn sẽ bại, cũng không thể gây ra thương thế lớn cho Hạo Thiên, nhiều lắm chỉ tiêu hao một ít nguyên khí của hắn, hà tất phải biến mình thành bộ dạng tiểu nhân để làm lợi cho những kẻ tiểu nhân thật sự?

Bạch Sân Ý liếc nhìn xuống đài.

Trong bốn người Thần tộc, chỉ có mình nàng lúc này tiến lên.

Ai mà không biết, càng về sau, Hạo Thiên bị thương càng nặng, khả năng đánh bại hắn càng lớn?

Chuyện nhặt của hời này, những kẻ đó có đủ kiên nhẫn để chờ.

Bực bội liếc nhìn bọn họ, Bạch Sân Ý quay sang Hạo Thiên, có chút tò mò không biết hắn sẽ dùng thủ đoạn gì để phá Quang lao của mình.

Phải biết rằng, trước khi đối đầu Hạo Thiên, nàng đã thu thập không ít thông tin về các tu sĩ tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Đặc biệt là hai người Hạo Thiên và Tần Tranh Phong.

Thập ngũ phẩm Thần khí?

Dung hợp chi hỏa?

Hay là Thần Hỏa Chỉ Quyết, kiếm trận cực mạnh?

Bốn cánh cửa đen khổng lồ kia… Tất cả thủ đoạn Hạo Thiên từng thi triển, bốn tu sĩ Thần tộc đều biết rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn có đối sách!

Chỉ là vừa rồi Hạo Thiên làm sao thoát khỏi Quang lao, dưới sự che chắn của quang trụ, quả thực đã làm mờ mắt nàng, không nhìn rõ được.

Thực ra, không chỉ Bạch Sân Ý đang đứng đối diện Hạo Thiên trên đài, mà ngay cả những người dưới đài cũng không ai thấy rõ Hạo Thiên đã dùng con bài tẩy gì.

"Được thôi." Hạo Thiên nghe lời Bạch Sân Ý, khẽ mỉm cười.

Hắn đương nhiên biết nàng tò mò làm sao mình thoát khỏi Quang lao.

Chỉ là, biết rồi thì sao?

Hạo Thiên dừng thế công trong tay lại, một cánh cửa ánh sáng màu đen hiện ra giữa các quang trụ.

Thấy cánh cửa đen kia dung hợp với quang trụ của mình, thậm chí còn làm cho Quang lao vận chuyển trì trệ, trên mặt Bạch Sân Ý cũng thoáng ngưng đọng.

Không thể nào!

Trong lúc hoảng loạn nhất thời, Bạch Sân Ý trấn tĩnh lại tâm thần, nhìn cảnh tượng đó, lại phát hiện Quang lao đang bị cánh cửa đen khổng lồ ăn mòn.

Không chỉ một cánh cửa, Hạo Thiên đã chồng hai cánh cửa lên cùng một chỗ.

"Tử Môn." Hạo Thiên nói chắc nịch.

Trên thực tế, để ăn mòn Quang lao của Bạch Sân Ý, bên ngoài còn có một Sinh Môn.

Hai cánh cửa này ở cực gần nhau, gần như dính vào một chỗ, Tử Môn ở bên trong, Sinh Môn kẹp ở ngoài.

Hạo Thiên đi thẳng qua cánh cửa đen khổng lồ, đáp xuống trước mặt Bạch Sân Ý.

Chương 549

Cánh cửa đen vẫn sừng sững ở đó, nhưng Quang lao của Bạch Sân Ý dường như không chịu nổi nữa, bắt đầu từ một quang trụ vỡ nát, cuối cùng tan tành tại chỗ.

Bạch Sân Ý trong Quang lao khẽ há miệng, nhìn Hạo Thiên trước mặt, có chút không thể tin nổi, ngơ ngác nói.

"Không thể nào!" Hạo Thiên đã phá Quang lao, nhưng lúc trước hắn thoát ra bằng cách nào?

Không thể nào liên tiếp thi triển hai lần công kích mạnh như vậy!

Lúc trước cũng hoàn toàn không có bóng dáng của cánh cửa đen khổng lồ xuất hiện!

Đầu óc Bạch Sân Ý lúc này có chút hỗn loạn, nhưng nàng vẫn nhớ lời mình đã nói, nếu Hạo Thiên có thể phá được Quang lao của nàng… "Ta… thua rồi." Bạch Sân Ý hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, biết rằng kẻ sau chắc chắn sẽ không tiết lộ thủ đoạn của mình.
...

Trong khoảnh khắc, trong lòng Bạch Sân Ý thậm chí nảy sinh ý định rút lui khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Hạo Thiên quá mạnh, cho dù mình tấn thăng Chủ Thần, cũng chưa chắc có thể đánh ngang tay với hắn.

Nếu đã như vậy… Trong chớp mắt, Bạch Sân Ý đã tỉnh táo lại.

Hạo Thiên qua được một ải, Thần tộc vẫn còn ba người, Hạo Thiên còn có không ít cường địch.

Chỉ cần Hạo Thiên bại trong tay một người, hắn sẽ rơi xuống vị trí cuối cùng của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, từ đó không còn đáng

ngại.

Mạnh thì mạnh, nhưng nếu không thể bị Thần tộc sử dụng, thì căn bản không thể ra khỏi Thượng Thần Giới.

Nghĩ đến đây, trong mắt Bạch Sân Ý mang theo vài phần lạnh lẽo liếc nhìn Hạo Thiên, rồi nhảy thẳng xuống cao đài.

Bốn người Thần tộc vốn không hòa thuận vì tranh giành bốn suất.

Thấy Bạch Sân Ý thất bại trở về, một nam tử mặc áo bào màu xanh lục sẫm trong mắt mang theo vẻ trào phúng liếc nàng một cái: "Thua trận mà về à?" "Không liên quan đến ngươi." Bạch Sân Ý giơ tay đẩy gã ra.

Nam tử kia lại giơ tay lên, chặn nàng lại, miệng nói lời chế nhạo: "Ta thật lo quá, dù sao ngươi cũng là người thứ hai cầm được suất, vậy mà ngay cả hắn cũng không đánh lại, lần này Thần tộc không thể tiếp tục nghiền ép đám tu sĩ kia rồi sao?

Ngươi muốn rút lui?

Ta vừa mới liếc nhìn các tộc lão rồi đó." Nghe lời của gã, dường như bị giẫm trúng chỗ đau, Bạch Sân Ý đưa tay kéo gã ra trước mặt, đẩy về phía cao đài, giọng nói lạnh lùng: "Liễu Đạo Minh, giỏi thì lên đi, đừng có làm kẻ tiểu nhân ngồi sau nhặt của hời chứ?" Mọi người đều có chung ý đồ, chờ Hạo Thiên kiệt sức rồi lên nhặt tiện nghi, nhưng trò tính toán nhỏ nhen này bị vạch trần thẳng thừng thì lại là chuyện khác.

Nam tử bị Bạch Sân Ý đẩy ra có chút mất mặt, bực bội liếc nàng một cái.

Lúc này nếu lùi xuống không lên, vậy thì đúng là sợ Hạo Thiên thật rồi.

Trên mặt gã còn treo bộ mặt của Thần tộc Thượng Thần Giới nữa

chứ.

“Được.” Liễu Đạo Minh ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên trên đài, nói thẳng một câu: “Trận tiếp theo ta lên.

Ngươi điều tức nửa canh giờ rồi tiếp tục chứ?” Câu thứ hai là hỏi Hạo Thiên.

Hạo Thiên vừa mới giao chiến với Bạch Sân Ý, tất nhiên tổn hao không ít, dù không bị thương thì ít nhất nguyên khí cũng không đủ.

Liễu Đạo Minh ra vẻ không chiếm tiện nghi, nhưng trong giọng nói lại có chút khiêu khích, muốn xem Hạo Thiên có dám không ngừng nghỉ mà tiếp tục chiến đấu hay không.

“Nửa canh giờ sau đi.” Hạo Thiên nhìn sắc trời, lại nhìn những người dưới đài, khẽ mỉm cười.

Nghe lời Hạo Thiên, Quản Di đứng gần nhất dưới đài mới thở phào một hơi.

Hạo Thiên cũng thu lại Ngọc Hoàng Kiếm, từ trên cao đài nhảy xuống.

Vị diện thiên tài tuyển bạt tái đối với Thượng Thần Giới, có lẽ chỉ là ngưỡng cửa đầu tiên mà các tiểu bối phải vượt qua, sau đó còn có các cảnh giới khó vượt qua như Thần Vương, Thần Đế.

Vì vậy, trên vị trí cao nhất của khán đài chỉ có ba lão giả khí thế đáng sợ đang nhìn xuống.

Hạo Thiên liếc mắt một cái, lập tức hiểu ra, mấy người đó đều là trưởng lão Thần tộc.

Khán đài bên cạnh thì chật ních người.

Hạo Thiên nhìn thấy bóng dáng của vị các chủ Đan các nghiêm nghị kia, lại thấy Tô Dung bên cạnh người đó, ánh mắt dừng lại một

chút.

Tô Dung không còn mặc bộ váy dài màu vàng nhạt của Thịnh Kinh Môn nữa, mà đã đổi sang một bộ áo bào màu xanh lục nhạt trang trọng hơn.

Chỉ có kiểu tóc vẫn như cũ, cài những chiếc trâm hình sao băng màu vàng nhạt, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía này.

Bắt gặp ánh mắt Hạo Thiên, nàng dường như khẽ cười, dùng khẩu hình nói không thành tiếng.

Hạo Thiên thu lại ánh mắt.

Quản Di dường như nhận ra, bèn thản nhiên như không có ai xung quanh, lấy linh trà từ nhẫn trữ vật ra, đưa đến trước mặt Hạo Thiên, cũng nhìn về phía Đan các, nhỏ giọng nói với hắn một câu: "Nghe nói… Nghiêm các chủ có ý định thu Tô Dung làm tiểu các chủ." Đan các trước nay không có người thừa kế, toàn bộ dựa vào một mình Nghiêm các chủ chống đỡ.

Những người khác chỉ như chân chạy vặt, giúp các chủ làm một số việc.

Nhưng địa vị của Nghiêm các chủ ở Thượng Thần Giới lại không thể xem thường.

Ngay cả mấy vị trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành khi nhắc đến vị Nghiêm các chủ này cũng không thể không xóa đi ấn tượng về Thần tộc trên người ông ta, chỉ có chút tiếc nuối vì Thủ tịch phách mại hành không thể lôi kéo được một tồn tại như vậy.

Tô Dung vào Thượng Thần Giới trận đầu đã bại dưới tay Lãnh Tố Thiên Thần, thực lực chênh lệch quá lớn, thực tế cũng là do vận khí của nàng không tốt.

Phải biết rằng, trong mười bốn người còn lại, chưa chắc không có

tu sĩ thực lực yếu hơn Tô Dung.

Mông Phường và Lục Dư cũng nằm trong số đó.

Nhưng vận may của Tô Dung là được vị tồn tại của Đan các kia để mắt tới.

"Ừm." Hạo Thiên thản nhiên đáp một tiếng, mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Tô Dung vốn theo đuổi con đường đan đạo, sự tồn tại của Đan các vừa hay hợp ý nàng.

Đan các đưa ra yêu cầu để Tô Dung ở lại Thượng Thần Giới, nàng chắc chắn sẽ không do dự nhiều.

Thịnh Kinh Môn trong mắt Tô Dung cũng không phải là nơi nàng thuộc về.

Nó thuộc về mẫu thân nàng là Hi Ngọc Thiên Thần, Hi Ngọc Thiên Thần không còn, nó vốn dĩ nên thuộc về huynh trưởng của nàng.

Hạo Thiên muốn nghỉ ngơi nửa canh giờ, nhưng không có ý định ngồi xuống điều tức, mà cùng Quản Di ngồi đối diện uống trà, ra vẻ thảnh thơi như đi du ngoạn. ...

Mọi người nhìn Hạo Thiên và Quản Di ngồi đối diện uống trà trò chuyện, lập tức nảy sinh một ý nghĩ, hai người này đã nắm chắc phần thắng rồi sao?

Coi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái là một chuyến dã ngoại à?

Một người của Thần tộc Thượng Thần Giới đã bại dưới tay Hạo Thiên, kẻ sau đúng là có vốn để kiêu ngạo, chỉ là thái độ này đối với Thần tộc mà nói, chính là một sự coi thường… Hạo Thiên lấy Thủ tịch phách mại hành làm chỗ dựa, hoàn toàn không coi Thần tộc ra gì rồi sao?

Hắn đúng là một chút cũng không coi ra gì.

Chương 550

Nếu thời gian khiêu chiến và thời gian điều tức không thể gộp vào thời gian nghỉ ngơi sau này, Hạo Thiên cũng không chuẩn bị thật sự thắng một mạch từ đầu đến cuối.

Nếu đã có nửa canh giờ, Hạo Thiên chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Mãi cho đến khi nửa canh giờ trôi qua, ngay cả lão giả của Thượng Thần Giới làm trọng tài cũng có mấy phần không kiên nhẫn.

Trong mấy khắc cuối, lão đã liếc Hạo Thiên mấy lần, đến khi hết giờ, mới nhắc nhở hắn một câu: "Hết giờ rồi." "Ồ." Nghe lời lão giả, Hạo Thiên thong thả đứng dậy.

Quản Di lúc này cũng không lo lắng cho Hạo Thiên, bất luận thắng thua, thực ra đối với hắn cũng không có quan hệ quá lớn.

Chân ý của Thần mạch dị tộc nằm trong tay Hạo Thiên, căn bản không cần Thần tộc sắc phong.

Nếu không được, chẳng phải còn có trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành sao?

Hạo Thiên có dũng khí cầm lấy kim thiêm, có lẽ sáu vị trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành đã nhìn ra điều gì đó ở hắn.

Hạo Thiên thậm chí không cần có thực lực mạnh đến vậy, chỉ cần có ý niệm đối kháng với Thần tộc, Thủ tịch phách mại hành sẽ đưa hắn lên con đường cường giả.

Quản Di một chút cũng không lo lắng, yên tâm đến mức thậm chí không thu dọn bộ ấm trà trước mặt, mà giữa một đám tu sĩ đang đứng, bày ra cả bàn ghế và bộ trà cụ đầy đủ để thưởng trà.

Hạo Nguyệt Thiên Thần là người thứ hai đi tới.

Ban đầu nàng tưởng Hạo Thiên đã gây ra hai phiền phức lớn là Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, nhưng bây giờ xem ra, Thủ tịch phách mại hành dường như thật sự đứng về phía Hạo Thiên?

Nàng thì chẳng quan tâm đến mối quan hệ vi diệu giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, dù sao cũng chỉ là một nhân vật nhỏ.

Nghĩ vậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần vẫy tay chào Hạo Thiên, cũng tìm một chỗ bên bàn ngồi xuống uống trà.

Mông Phường cũng đi tới, dù sao hắn đã sớm bị quy vào phe của Hạo Thiên, ai có mắt cũng nhìn ra được, thực tế hắn cũng có chút không quan tâm rồi.

Nhóm người của Hạo Thiên tụ tập lại một chỗ, ngay cả Thẩm Bính cũng cười hì hì chen tới.

Lúc này, chỉ còn một mình Tần Tranh Phong đứng tại chỗ, trông có mấy phần cô liêu.

Lục Dư là người biết chừng mực, sẽ không vô duyên vô cớ chen vào phía Hạo Thiên, nhưng cũng đã sớm từ bỏ ý định làm việc cho Tần Tranh Phong, một mình trầm mặc đứng một chỗ ngẩng đầu nhìn cuộc tranh đấu trên cao đài.

Lãnh Tố Thiên Thần ngồi ở góc đả tọa khôi phục, đôi mày nhíu chặt và sắc mặt khó coi đều cho thấy tâm trạng nàng lúc này không tốt chút nào, ngay cả Tần Tranh Phong, người hiểu rõ tính tình nàng nhất và đã kết bạn suốt chặng đường cũng không biết tại sao không đi qua đó.

Trên cao đài, sau khi Hạo Thiên bước lên, một bóng người mặc áo xanh lục sẫm bên phía Thần tộc cũng nhảy lên đài, gật đầu với Hạo Thiên, báo danh tính: "Thượng Thần Giới, Thần tộc chi thứ, Liễu Đạo Minh." "Hạo Thiên." Hạo Thiên nghe thấy hai chữ "chi thứ" không bị

bỏ sót trong lời Liễu Đạo Minh, trong lòng có mấy phần suy ngẫm.

Thông thường, những thiên tài không xuất thân từ huyết mạch trực hệ của chủ gia, sau khi xác nhận thiên phú, cũng sẽ được thu nạp vào chủ gia.

Liễu Đạo Minh đã có thể vượt qua các tu sĩ trực hệ của Thần tộc để tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chứng tỏ thực lực của gã không tầm thường, vậy tại sao vẫn ở lại chi thứ?

Nghe khẩu khí của Liễu Đạo Minh, dường như cũng không có bao nhiêu không cam lòng.

"Đằng Mãng." Hạo Thiên chưa ra tay trước, Liễu Đạo Minh cũng không chờ đợi, trực tiếp ra tay, nhưng lại lên tiếng nhắc nhở Hạo Thiên một câu.

Đối thủ của mình lại phân tâm khi đang giao chiến, Liễu Đạo Minh nhíu mày.

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta còn yếu hơn cả Bạch Sân Ý có cảnh giới thấp nhất kia sao?" Bạch Sân Ý tuy đã thua Hạo Thiên một trận, nhưng sau đó vẫn còn cơ hội cạnh tranh thứ hạng, lúc này nàng đang ở dưới đài.

Để không làm phiền các tu sĩ trên sân, kết giới của cao đài không thể truyền quá nhiều âm thanh từ bên ngoài vào, trừ phi hét lớn.

Nhưng lời nói của hai người trên cao đài lại có thể khiến người khác nghe rõ.

Nghe vậy, Bạch Sân Ý khoanh tay hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn hai người trên đài.

Ngay khi lời nói của Liễu Đạo Minh vừa dứt, mặt đất của cao đài liền nứt ra từng tấc, mấy sợi dây leo to khỏe từ dưới đất trồi lên, nhanh chóng tạo thành một bức tường leo, bức tường leo này không

ngừng mở rộng, vô số đầu rắn màu xanh biếc lao về phía Hạo Thiên cắn xé.

Hạo Thiên đương nhiên phải lùi lại để tránh, nhưng mỗi bước lùi, bức tường kiên cố do dây leo kết thành lại nhanh chóng mở rộng về phía hắn.

Hạo Thiên lập tức hiểu ra ý đồ của Liễu Đạo Minh.

Phải công nhận, kẻ sau là một người cực kỳ thông minh, biết lợi dụng quy tắc.

Độ cao của bức tường leo không cho phép trèo qua, nếu trèo qua, cũng phải chuẩn bị tinh thần bị đám rắn leo kia cắn một phát kéo vào trong đống rắn. ...

Nếu dùng Dung hợp chi hỏa để đốt, trừ phi Hạo Thiên đủ mạnh để có thể đốt sạch bức tường leo do một tu sĩ có đẳng cấp không chênh lệch nhiều tạo ra, nếu không nó sẽ được sửa chữa, liên tục bổ sung, biến thành một trận chiến giằng co.

Trong trận chiến giằng co, dây leo sẽ không ngừng đẩy hắn về phía rìa cao đài, cho đến khi không còn đường lùi, phải nhận thua, hoặc bị đám rắn leo quấn lấy.

Ngay cả cánh cửa đen khổng lồ mà Hạo Thiên vừa thi triển với Bạch Sân Ý có lẽ cũng đã bị Liễu Đạo Minh tính đến.

Cũng vậy, chỉ cần Hạo Thiên tiếp cận bức tường leo, có khả năng bị quấn chặt, không thể thoát ra.

Hạo Thiên không thể bị đám rắn leo này cắn chết, đừng quên, bên cạnh còn có một Liễu Đạo Minh đang quan sát.

Nếu Hạo Thiên không thể có hành động gì hoặc phải chuyên tâm chống lại đám rắn leo, Liễu Đạo Minh sẽ có cơ hội ra tay.

Kiếm quang trên Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên đại thịnh, một đạo kiếm mang lướt qua, nhanh chóng chém đứt một mảng rắn leo trên tường, chúng rơi lả tả xuống đất.

Nhưng gần như không ngừng nghỉ, những con rắn leo mới lại mọc ra.

"Quả là khó chơi." Hạo Thiên lắc đầu, trong khóe mắt thấy một con rắn leo đang bám sát mặt đất, tốc độ cực nhanh lao tới, hắn lật tay vỗ một chưởng, đánh nó tan thành tro bụi, rồi nhanh chóng lướt về một góc cao đài.

"Đại trận mà Tô Dung thi triển cũng không thể bao trùm toàn bộ cao đài, ngươi mạnh gấp mười lần nàng ta, cũng không có lý nào làm được như vậy." Khẽ lẩm bẩm câu này, Hạo Thiên quả nhiên nhìn thấy một khoảng trống trên bức tường leo ở rìa cao đài, một khoảng trống rất lớn.

Hắn vỗ một chưởng lên đó, ngay lập tức, một con rắn leo từ dưới tay hắn trồi lên, hung hăng cắn vào cổ tay Hạo Thiên!

Chỉ một cái lật tay, Dung hợp chi hỏa bao trùm con rắn leo, đốt nó thành tro.

Một khoảng trống xuất hiện trên bức tường leo trước mắt Hạo Thiên, cho phép hắn nhìn thấy Liễu Đạo Minh phía sau bức tường.

Giơ tay lên, Hạo Thiên không chút do dự hạ xuống một Cửu Thiên Yên Phong Trận ngay dưới chân Liễu Đạo Minh.

"..." Sắc mặt Liễu Đạo Minh có mấy phần kinh ngạc.

Gã vốn tưởng bức tường leo ít nhất có thể tiêu hao một ít nguyên khí của Hạo Thiên.

Nếu thuận lợi, Hạo Thiên sẽ bị dồn đến rìa cao đài, lúc đó mọi nơi trong tầm mắt của bức tường leo đều là thực chất, sẽ không xuất hiện

khoảng trống nữa.

Nếu Hạo Thiên không có bản lĩnh nhảy ra ngoài, thật sự có thể bị ép ra khỏi cao đài và thua trong tay gã.

Nhưng tại sao Hạo Thiên lại có thể nhanh chóng tìm ra lỗ hổng của bức tường leo, gần như không chút do dự mà đi đến rìa?

"Ngươi không sợ ta bổ sung khoảng trống của bức tường leo với tốc độ đủ nhanh, càng nhanh chóng đẩy ngươi vào đường cùng sao?" Nhìn kiếm trận dần thành hình, Liễu Đạo Minh thầm chửi một tiếng, nhưng chỉ có thể lùi ra khỏi phạm vi đại trận.

Mấy con rắn leo tự động xuyên ra từ dưới chân, gần như trong nháy mắt đã quăng gã đến một góc khác của cao đài, đối diện với Hạo Thiên.

"Phá không được, chậc." Hạo Thiên nhếch mép, khẽ nói một câu, không hề để tâm.

Chương 551

Thấy Liễu Đạo Minh ở trước mặt, Hạo Thiên đương nhiên sẽ không cho gã cơ hội thoát ra để lại kết thành tường leo.

Chỉ một cái giơ tay, một cánh cửa đen khổng lồ hiện ra sau lưng gã, lực hút cực mạnh kéo Liễu Đạo Minh muốn ngã vào trong cửa.

Liễu Đạo Minh nghe lời Hạo Thiên, lại không hề để ý.

Thủ đoạn dùng lời nói để kéo dài thời gian, mê hoặc đối thủ không chỉ mình gã biết dùng, bây giờ Hạo Thiên cũng dùng phương pháp này, trong lúc lơ là đã đẩy gã vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Nghiến răng, Liễu Đạo Minh thực sự không muốn nhận thua dứt khoát như Bạch Sân Ý.

Bốn người Thần tộc, hai người bại trong tay Hạo Thiên mà không khiến kẻ sau bị một chút thương tích, lời này truyền ra ngoài, Vị diện thiên tài tuyển bạt tái không tham gia còn hơn, ít nhất không phải mất mặt như vậy.

Nghĩ vậy, Liễu Đạo Minh nghiến răng, lật con bài tẩy của mình.

Ngay khoảnh khắc sắp bị kéo vào cánh cửa đen, dưới chân gã đột nhiên lướt ra một bóng hình cong queo màu xám cực nhạt, như bóng rắn lao về phía Hạo Thiên.

Khi cánh cửa đen nuốt chửng một khoảng không, bóng dáng Liễu Đạo Minh xuất hiện sau lưng Hạo Thiên.

Vị trí của gã cách Hạo Thiên một đoạn, nhưng một cây cung nỏ xuất hiện trong tay, mang theo mũi tên sắc bén bắn thẳng về phía sau lưng Hạo Thiên!

Ai có thể ngờ, Liễu Đạo Minh vừa ra tay đã là một linh quyết đại

chiêu, thần khí vẫn chưa lấy ra, lúc này lại dẫn động một biến đổi kinh thiên động địa.

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hạo Thiên, Liễu Đạo Minh cũng không còn cách nào khác.

Thần khí của người khác rơi vào tay đều là vũ khí cực mạnh, cây thần khí trong tay gã, mạnh thì mạnh, nhưng trong một khoảng thời gian chỉ có thể sử dụng một lần.

Cuối cùng, thần khí trong tay không biết đã bao lâu chưa lấy ra, bị coi là con bài tẩy cuối cùng để bảo mệnh và phản sát, vẫn luôn bị cất giấu.

Thực ra gã cũng không muốn lấy ra bây giờ, dù sao sau này không chừng sẽ đối đầu với người của Thần tộc, bốn người họ đối đầu nhau sẽ không nương tay.

Nhưng việc hai người Thần tộc bại dưới tay Hạo Thiên, cái mặt này thực sự không thể mất, chỉ có thể nhờ Hạo Thiên… chết dưới mũi nỏ này rồi!

Ý niệm vừa dâng lên, Liễu Đạo Minh lại thấy mũi tên kia bắn vào khoảng không, trực tiếp đập vào trận pháp của cao đài, gây ra từng đợt gợn sóng, khiến trận pháp xuất hiện vài vết nứt. ...

Hạo Thiên vốn đang đứng tại chỗ, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của Liễu Đạo Minh.

Trong một thoáng cau mày dừng lại, ngay sau đó, một đạo kiếm mang lao tới, xuyên thẳng từ sau lưng gã.

“Xoẹt!” Liễu Đạo Minh lập tức trừng lớn mắt, chưa kịp nói lời nhận thua… chỉ do một thoáng do dự, lại bị trọng thương dưới tay Hạo Thiên!

Người dưới đài nhìn thấy cảnh này đều có một thoáng ngây

người.

Hạo Thiên lại chậm rãi rút Ngọc Hoàng Kiếm ra khỏi cơ thể Liễu Đạo Minh, một đạo kiếm mang lập tức hạ xuống.

"Ta đầu hàng!" Có một khoảnh khắc, Liễu Đạo Minh thật sự cảm thấy nếu không xuống đài, Hạo Thiên sẽ không chút do dự mà chém giết gã tại đây!

Kết giới trên cao đài phát ra ánh sáng trắng, lập tức bao bọc thân hình Liễu Đạo Minh, dịch chuyển gã xuống dưới đài, ra khỏi phạm vi công kích của Hạo Thiên.

"Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không phải là không luận sinh tử sao?" Hạo Thiên trên đài, một đòn đánh hụt cảm giác tự nhiên không tốt, khẽ nhướng mày, nhìn về phía lão giả của Thượng Thần Giới làm trọng tài.

"Liễu Đạo Minh đã nhận thua." Lão giả đối diện với ánh mắt Hạo Thiên, lại thản nhiên nói một câu, đôi mắt già nua gần như không có bao nhiêu gợn sóng: "Nếu ngươi nhận thua, ta cũng có thể ra tay cứu ngươi xuống, dù sao, Thần tộc đối với những tiểu bối thiên tài này, đều cực kỳ coi trọng." Lời nói của lão giả Thần tộc mang theo ý lôi kéo, nhìn sắc mặt Hạo Thiên, lại thấy một vẻ không hề động lòng, trong đôi mắt già nua khẽ có mấy phần kinh ngạc.

Phải biết rằng, sự khác biệt giữa Thần tộc Thượng Thần Giới và Thủ tịch phách mại hành là cực lớn, Hạo Thiên không thể không hiểu, kẻ thống trị Thần Giới rốt cuộc là Thần tộc.

Thủ tịch phách mại hành rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để lôi kéo Hạo Thiên?

Một vị trí thiếu chủ?

Thật sự như lời Thủ tịch phách mại hành nói, Hạo Thiên chính là

huynh trưởng mà Quản Di tìm về?

Hạo Thiên thắng Liễu Đạo Minh, trên mặt lại bình thản, gần như không có biểu cảm gì khác, cũng không xuống cao đài, đối với mọi người bên dưới thản nhiên nói một câu: "Người tiếp theo." Một câu nói cực kỳ ngạo mạn.

Liễu Đạo Minh đột nhiên ngẩng đầu, che vết thương không ngừng tuôn máu, nhìn Hạo Thiên, trong mắt Liễu Đạo Minh gần như là hận ý và sát cơ tột độ.

Chỉ là, kẻ bại trận, ánh mắt Hạo Thiên cũng không rơi trên người gã, mà nhìn về phía hai người còn lại của Thần tộc, khóe môi nhếch lên.

Hai người của Thần tộc chưa giao thủ với Hạo Thiên tự nhiên nhận được ánh mắt của hắn.

Một người trong đó khẽ tiến lên một bước, lại bị người kia chặn lại.

"Không thắng được đâu, cứ xem đi." Người chặn lại cau mày, nhìn Hạo Thiên trên đài, lại truyền âm cho một tu sĩ Thần tộc khác định lên đài.

Tu sĩ Thần tộc kia nhìn hắn một cái, lại đột nhiên ngẩn ra, có chút không thể tin nổi mà truyền âm: "Thánh quân, chẳng lẽ ngài cũng không địch lại?" Kẻ sau chỉ liếc gã một cái, nhưng không mở miệng nói gì.

Hai người Thần tộc không động, Lục Dư ngẩn ra, bất đắc dĩ thở dài, thấy Tần Tranh Phong cũng không định lên đài lúc này, bèn bước lên cao đài.

Người ta chung quy cũng có lúc thua mà.

Lục Dư hành lễ với Hạo Thiên, tỏ ra đủ tư thái: "Lục Dư." Hạo

Thiên gật đầu, đối với người đứng thứ mười ở di tích Quy Khư này, hắn có chút ấn tượng.

Lục Dư cũng không nói nhảm kéo dài, lời vừa dứt, liền ra tay với Hạo Thiên.

Một sợi xích dài màu vàng sẫm từ hư không vắt ngang ra, tỏa ra khí tức cổ xưa, đồng thời, khí tức trên người Lục Dư lập tức tăng vọt, thân hình nhảy lên sợi xích, từ trên cao nhìn xuống Hạo Thiên.

Thần khí trong tay gần như là chỗ dựa lớn nhất, dưới Chủ Thần, không có bao nhiêu tu sĩ có thể địch lại một đòn của hắn.

Chỉ là Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp.

Lục Dư lắc đầu, giơ tay lên, sợi xích liền hung hăng quất về phía Hạo Thiên, ma sát với mặt đất của cao đài, lập tức kéo theo một chuỗi âm thanh ầm ầm.

Trận pháp cao đài vốn do hai lão giả Thần tộc Thượng Thần Giới chống đỡ, đang lung lay sắp đổ, lại không thể chống cự, bị phá nát từng tấc từ dưới chân Lục Dư.

Trừ một ít đá vụn ở rìa, gần như bị phá sạch, không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Hạo Thiên tự nhiên cũng thấy cảnh này, khẽ nhướng mày, nhìn sợi xích đang quét về phía mình.

Nếu bị quét trúng, thương thế của hắn thế nào chưa biết, nhưng e rằng sẽ bị lực lượng khổng lồ quét thẳng ra khỏi phạm vi cao đài.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên đột nhiên hiểu ra ý đồ của Lục Dư, e rằng đã thấy cách làm của Liễu Đạo Minh, nên đã nghĩ ra một cách gần giống kẻ sau.

Đánh chưa chắc đã thắng được, nhưng quy tắc của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ở đây, chỉ cần đuổi hắn ra khỏi phạm vi cao đài, Hạo Thiên sẽ thua.

Quả thực là một phiền phức.

Hạo Thiên thở dài, một cánh cửa khổng lồ hướng về phía thân ảnh Lục Dư trên sợi xích mà tọa lạc xuống, cố gắng trấn áp hắn!

"Ta cùng Cổ Liên đồng tại, Thiếu thành chủ nếu muốn trấn áp ta, phải trấn áp luôn cả Thập tứ phẩm Thần khí này, e rằng không dễ dàng như vậy." Lục Dư thấy thế công của Hạo Thiên, lại không hề vội vã. ...

"Hạo Thiên sao có thể sử dụng mấy cánh cửa khổng lồ đó?!" Dưới khán đài, lúc này có người đột nhiên ngẩng đầu nhìn cảnh tượng đó, gần như không thể tin nổi mà trừng mắt.

Chương 552

Lần thứ mấy rồi?

Hạo Thiên đã dùng cánh cửa uy thế đáng sợ kia ba lần!

Dù hai lần trong số đó không phải là bốn cánh cửa đen khổng lồ cùng xuất hiện, mà chỉ xuất hiện một, hai cánh trong số đó, không phải là thi triển hoàn chỉnh.

Nhưng dù vậy, cũng không thể phủ nhận Hạo Thiên quả thực đã dùng nó ba lần!

Trong số các tu sĩ trên sân, lại có mấy người dám nói có thể địch lại bốn cánh cửa quỷ dị khó lường trong tay Hạo Thiên?

Chưa kể Hạo Thiên còn có những thủ đoạn khác xuất hiện không ngừng.

"E rằng chúng ta đều đã coi thường Hạo Thiên." Lãnh Tố Thiên Thần lúc này cũng đã hồi phục thương thế gần hết, nhìn Lục Dư đang chiến đấu với Hạo Thiên, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng đã xem nhẹ kẻ đã chủ động đầu hàng đội ngũ của mình trong Phụ U sơn mạch.

Những người có thể nổi bật trong số ba mươi người ở Thượng Thần Giới, quả nhiên đều là những kẻ phi thường, Lục Dư cũng đã ẩn giấu thực lực.

Tần Tranh Phong nhìn Lãnh Tố Thiên Thần một cái, ý tứ chỉ về phía Thượng Thần Giới, mở miệng nói: "Ngươi cảm thấy hai chúng ta vào top mười có gì khó khăn sao?" Quả thực, hiện tại mười bốn tu sĩ, bốn người của Thần tộc Thượng Thần Giới đều là bốn đối thủ cực kỳ khó chơi, bảy người còn lại đều là người của Hạo Thiên, Thủ

tịch phách mại hành bây giờ đứng về phía Hạo Thiên, một người còn lại là Lục Dư xem ra cũng không đơn giản, là kẻ sâu không lường được.

Tiếp theo, nếu không đứng cùng Lãnh Tố Thiên Thần, hắn sẽ chỉ có một mình.

Đối mặt với cục diện này, sắc mặt Tần Tranh Phong làm sao có thể không khó coi?

Lãnh Tố Thiên Thần lại lắc đầu, nói thẳng: "Ta đang nói chuyện Hạo Thiên chọn kim thiêm.

Bây giờ xem ra, Hạo Thiên chỉ cần đối đầu với bốn người của Thượng Thần Giới và chúng ta…" Trong lúc nói, Lục Dư lại cực kỳ nhàn nhã đi trên sợi xích lơ lửng giữa không trung, trong tay một luồng sáng vàng sẫm đại thịnh, hung hăng tấn công về phía Hạo Thiên.

"Chậc." Lãnh Tố Thiên Thần có chút kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng Lục Dư tự biết không địch lại Hạo Thiên, cũng sẽ giống như Bạch Sân Ý của Thần tộc lên sân lúc đầu, đi con đường thông minh hơn một chút, không bị tổn hại gì mà rút lui khỏi cao đài, nhưng bây giờ xem ra lại không phải vậy.

Lục Dư dường như tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái chỉ để giao chiến với Hạo Thiên, lại dốc toàn lực, muốn xem chênh lệch giữa mình và Hạo Thiên rốt cuộc ở đâu?

Cảnh tượng này tự nhiên cũng bị Tần Tranh Phong thu vào mắt, đáy mắt khẽ có vài tia sáng tối lóe lên, như đang suy nghĩ điều gì.

"Hiện tại hai chúng ta đều ở thế yếu, muốn xoay chuyển tình thế, trừ phi bốn người Thần tộc và người của Hạo Thiên đều lưỡng bại câu thương." Lãnh Tố Thiên Thần liếc hắn một cái, sự ngạo khí bị tổn

thương, lại nhìn rõ hơn một chút.

"Còn về việc nấp ở phía sau nhặt của hời của Hạo Thiên, không cần đâu.

Nếu có cơ hội đó, Thần tộc sẽ không bỏ qua, không đến lượt ngươi thu hoạch thành quả đâu." Khoanh tay lại, Lãnh Tố Thiên Thần không chút lưu tình phá vỡ ảo tưởng của Tần Tranh Phong.

Nghe lời Lãnh Tố Thiên Thần, Tần Tranh Phong nhìn nàng, có mấy phần kinh ngạc mà nhướng mày.

Người phụ nữ này, lại không ngu ngốc như trước nữa.

"...

Ngươi muốn nói với ta, trận sau nhường ta lên đối đầu với Hạo Thiên?" Tần Tranh Phong mở miệng nói một câu.

Thực tế, không nhặt tiện nghi, hắn cũng có thể thuận lợi chen chân vào top mười trong các cuộc giao thủ sau này.

Cùng Hạo Thiên dốc toàn lực một trận, dường như có chút mạo hiểm.

"Ngươi cho rằng những hành động nhỏ của ngươi, Hạo Thiên một chút cũng không nhận ra sao?" Lãnh Tố Thiên Thần cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói: "Ngươi muốn bỏ qua Hạo Thiên một lần, để hắn và hai người còn lại của Thần tộc lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu Hạo Thiên cuối cùng chỉ còn lại hai người Thần tộc mà vẫn ở trạng thái toàn thịnh, đánh bại Thần tộc rồi, thì chỉ còn lại ta và ngươi đối đầu với Hạo Thiên, ngươi tốt nhất nên hiểu rõ." ...

Lãnh Tố Thiên Thần quay lại tìm Tần Tranh Phong, tự nhiên có một nguyên nhân.

"Sau đó thì sao?

Sau đó nếu chạm trán với mấy người Thần tộc, ngươi dám chắc có thể toàn thân trở ra, dễ dàng thắng họ như Hạo Thiên không?" Bây giờ quả thực là một tình thế phiền phức!

Tần Tranh Phong tự nhiên biết, trừ Hạo Thiên ra, mấy người của Thần tộc đối với hắn cũng đều là phiền phức.

Trong mắt những người đó không chỉ có Hạo Thiên, mà trong mắt một số người, kẻ cần giải quyết là hắn.

Chẳng lẽ hắn có thể mong những người đó trong mắt chỉ có Hạo Thiên, hoàn toàn không coi những người khác ra gì, thậm chí có thể bỏ qua một lần, dễ dàng cho hắn qua ải?

"Ngươi cũng rõ, trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ mưu kế nào cũng vô dụng." Tần Tranh Phong nhìn Lãnh Tố Thiên Thần.

"Ta tự nhiên rõ, nhưng… nếu không ở nơi quang minh chính đại thì sao?" Trong lòng Lãnh Tố Thiên Thần khẽ có vài ý định, nhìn về phía Tần Tranh Phong.

Chỉ là lần này, nàng sẽ không còn là đối tượng bị Tần Tranh Phong lợi dụng nữa.

Tần Tranh Phong có thể để nàng đi đối đầu với một phiền phức khó nhằn như Hạo Thiên, vậy tại sao nàng lại không thể lợi dụng Tần Tranh Phong để giải quyết phiền phức trước mắt?

Mở miệng, Lãnh Tố Thiên Thần truyền âm mấy câu cho Tần Tranh Phong.

Khi Tần Tranh Phong nghe xong cau mày, Lãnh Tố Thiên Thần lại không để ý mà nhướng mày: "Nếu ngươi không làm như vậy, vậy thì chờ chết đi." ...

Tần Tranh Phong nghe lời Lãnh Tố Thiên Thần, cau mày, liếc nàng một cái.

Hắn tự nhiên sẽ không nghe lời nàng đi làm việc, chỉ là không thể không thừa nhận, lời Lãnh Tố Thiên Thần nói quả thực có mấy phần đạo lý.

Trên cao đài, khi thần dực sau lưng Hạo Thiên mở ra, Lục Dư cau mày.

Vốn tưởng lời nói về cảnh giới Chủ Thần của Hạo Thiên mà những người trong Phụ U sơn mạch nói là vô căn cứ, bây giờ tận mắt chứng kiến, quả thực có mấy phần kinh ngạc và tò mò.

"...

Công pháp?" Lại có công pháp có thể giống như pháp môn truyền thừa của Thần tộc, sinh ra hai cánh?

E rằng là Thần quyết rồi?

Nhưng nhìn thần hỏa ngưng kết thành vũ dực sau lưng Hạo Thiên, Lục Dư khẽ lộ ra vẻ mặt hiểu ra.

Không hổ là Thần quyết, điều kiện tu luyện quả nhiên hà khắc.

Cũng khó trách Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc đều chìa cành ô liu cho Hạo Thiên.

Một tu sĩ thiên tài như vậy, nếu không thể sử dụng, e rằng ai cũng sẽ hủy diệt.

Nghĩ đến đây, Lục Dư lắc đầu, mũi chân điểm trên sợi xích, cực kỳ vững vàng.

Giơ tay, lại lấy ra một cây trường kích đen tuyền cao bằng người, xoay một vòng trong tay, mũi kích sắc nhọn chỉ về phía Hạo Thiên.

"Lại một món Siêu Thập phẩm Thần khí nữa?!" Người dưới đài nhìn thứ Lục Dư lấy ra, trong mắt đã là một vẻ chấn kinh.

Phải biết rằng, luyện hóa một món Bát Cửu phẩm Thần khí đã

không dễ, từ trước đến nay chưa từng nghe có người nào có thể luyện hóa hai món thần khí! 145.

Chương 553

"Siêu Thập phẩm Thần khí số lượng nhiều thì sao chứ…" Trên cao đài, một giọng nói thong thả vang lên.

Lại là một vị lão giả của Thượng Thần Giới phất tay áo nhìn cảnh này, không nhịn được mở miệng, hừ lạnh một tiếng, nhìn bốn thiên tài Thần tộc bên cạnh, lại nhíu mày rõ rệt.

Tu sĩ tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này, quả thực yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp.

Một Hạo Thiên còn chưa đủ, bây giờ lại thêm một Lục Dư, mấy người vốn trông không tệ ban đầu đều bị hai người này đè xuống.

Thậm chí có một cảm giác, lần này Thần tộc, không chừng thật sự có ý sẽ thua ở trên đầu.

"Thần tộc nội tình sâu dày, đừng nói là hai món Siêu Thập phẩm Thần khí, nhiều thêm mấy món cũng chưa chắc không lấy ra được." Phía Đan các, Nghiêm các chủ cũng nhìn xuống một cái, thấy Lục Dư chân đạp sợi xích, tay cầm trường kích, liếc nữ tử bên cạnh một cái: "Tô Dung, người mà ngươi xem trọng, lát nữa không chừng không thể như ý nguyện đoạt giải nhất đâu." Không có bốn người Thần tộc, theo các chủ Đan các, Hạo Thiên cũng chưa chắc đã thắng.

Tô Dung khẽ nhíu mày, lòng bàn tay siết chặt, trên mặt lại trấn định.

Nàng có một ván cược với các chủ Đan các.

Các chủ Đan các mời nàng vào Đan các, với thân phận của một trưởng bối, đã giao cho nàng rất nhiều việc của Đan các, cũng nhìn ra thiên phú của nàng trên con đường đan đạo, cuối cùng ngỏ lời muốn

thu nàng làm đồ đệ.

Nếu là người khác, nghe lời của các chủ Đan các, e rằng đã sớm kích động không thôi, nhận lời rồi.

Nhưng Tô Dung lại có một thoáng do dự.

Vẻ mặt do dự của nàng bị các chủ Đan các nhìn thấy, ông mở miệng, vốn định nếu Tô Dung không muốn, ông sẽ không miễn cưỡng.

Dù sao ở Thượng Thần Giới, người không biết điều không nhiều.

Nhưng Tô Dung quả thực là một tu sĩ cực kỳ có thiên phú.

Suy nghĩ một lúc, các chủ Đan các lần đầu tiên lùi một bước trước một người, đè nén sự không kiên nhẫn hỏi: "Có điều gì khó xử sao?" Tô Dung thở phào một hơi, chậm rãi nói: "Ta đã bái sư rồi." Lông mày các chủ Đan các lập tức giãn ra, phất tay, lại nhìn chằm chằm Tô Dung: "Ta không để ý, nhưng ngươi đừng nói với ta, sư phụ kia của ngươi để ý việc ngươi lại bái người khác làm sư." Tô Dung mở miệng, Hạo Thiên, sẽ không làm như vậy.

Chỉ là, ban đầu bái Hạo Thiên làm sư, vốn không phải là bái sư đơn thuần, mà là vì Dung hợp chi hỏa mà bái sư.

Bây giờ Dung hợp chi hỏa đã lấy được, quay đầu bái nhập Đan các, lại giống như muốn cắt đứt quan hệ với Hạo Thiên.

Trên thực tế, cắt đứt quan hệ mà lại được Dung hợp chi hỏa, trên Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lại nhiều lần được Hạo Thiên giúp đỡ, Khước Hỏa Kiếm trong tay cũng là Hạo Thiên giúp nâng cấp thành Siêu Thập phẩm Thần khí… Suốt một chặng đường, nàng được lợi rất nhiều, Hạo Thiên lại dường như chưa từng đòi hỏi gì ở nàng.

Vì vậy, suy nghĩ một chút, Tô Dung thử mở miệng với các chủ Đan các: "Người sẽ không cản trở ta, chỉ là… ta có thể làm từ đệ tử

cấp thấp nhất ở Đan các…" "Ngu không chịu nổi!" Các chủ Đan các nghe lời Tô Dung, suýt nữa tức giận phất tay áo bỏ đi.

Đồ đệ của các chủ Đan các và đệ tử sơ cấp của Đan các, Tô Dung lại vì một lý do không rõ ràng mà chọn cái sau?

Khóe miệng co giật, các chủ Đan các nói thẳng: "Nếu sư phụ Hạo Thiên kia của ngươi có thể đoạt được giải nhất Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, lão phu không cần ngươi bái sư, cũng sẽ coi ngươi như đệ tử quan môn, tận tâm dạy dỗ.

Nếu Hạo Thiên kia của ngươi bị loại, rời khỏi Thượng Thần Giới, ngươi nếu muốn ở lại Đan các, thì làm từ đệ tử cấp thấp nhất!" Các chủ Đan các gần như bị tức đến nói ra lời nói bốc đồng, chỉ là nói xong rồi, cũng không có ý hối hận, quả nhiên lại dẫn Tô Dung đến khán đài.

Sau khi Tô Dung chỉ ra Hạo Thiên là ai, giọng điệu của các chủ Đan các có mấy phần không đúng. ...

Lời nói trong ngoài của các chủ Đan các, chẳng qua cũng chỉ ám chỉ Hạo Thiên không có tiềm chất giành được chức quán quân của trận chung kết.

Trước có bốn người Thần tộc, sau khi hai người trong số đó thất bại, Nghiêm các chủ thấy Lục Dư đột nhiên xuất hiện, giống như tìm được một thanh kiếm vừa tay.

Tô Dung có mấy phần bất đắc dĩ đứng bên cạnh Nghiêm các chủ, nghe lời của ông, vừa không thể đồng tình, lại cũng không tranh cãi với ông, chỉ lặng lẽ quan sát.

Nghiêm các chủ xem một lúc, cũng nhìn ra mấy phần không đúng, nhìn Tô Dung, khẽ do dự, cuối cùng mở miệng nói: "Nếu Hạo Thiên thật sự bại, sẽ rời khỏi Thượng Thần Giới, ngươi cũng muốn đi

theo?" Vốn dĩ dù thế nào ông cũng không tin thật sự có người ngu ngốc đến mức này, con đường tuyệt vời bày ra trước mắt không đi, lại muốn nhảy về một xó xỉnh không biết tên nào đó để tự sinh tự diệt.

Tô Dung theo ở Đan các, gần như tiền đồ vô lượng, chỉ là một tu sĩ tình cờ kết duyên sư đồ mà thôi, hà tất phải để ý?

Nghe lời Nghiêm các chủ, Tô Dung khẽ ngẩn ra.

Nếu Hạo Thiên thua, rời khỏi Thượng Thần Giới?

Nàng chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Suốt một chặng đường, Hạo Thiên gần như có thể mở ra một con đường ở nơi không có đường, một mạch đi đến nơi này.

Tô Dung không cho rằng Hạo Thiên sẽ bị thứ gì cản trở, thế tất sẽ dũng mãnh tiến lên.

"Sẽ không." Tô Dung dứt khoát đáp lời Nghiêm các chủ, nhìn thân ảnh trên cao đài, khẽ nói một câu: "Hắn sẽ thắng." Nghiêm các chủ không nói nữa, quả thực không có cách nào ép buộc Tô Dung, thở dài, lại cũng yên tĩnh xuống, cùng nàng nhìn xuống dưới.

Không chừng thật sự có thể cùng Tô Dung chứng kiến một kỳ tích?

Phải biết rằng, những năm trước của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, ông đều không xuất hiện ở đây.

Bây giờ lần này cũng vậy, không thấy trưởng lão Thần tộc cũng không có tâm tình đến đây hóng chuyện sao?

Theo cách nhìn của Thượng Thần Giới, Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chẳng qua là nơi để các tiểu bối chơi đùa.

Mỗi kỳ chung kết, đều là bốn tu sĩ Thần tộc sau khi dập tắt uy

phong của những người khác lại không thèm giải nhất, tùy tay nhường đi.

Thứ họ muốn, là thắng thua xếp hạng giữa họ với nhau.

Thứ hạng có thể quyết định địa vị sau này trong Thần tộc và sự ưu tiên tài nguyên mà họ có thể nhận được.

Rời khỏi Thượng Thần Giới để làm một thành chủ?

Gần như không có tiểu bối có thiên phú nào của Thần tộc nảy ra ý nghĩ này.

Rời khỏi Thượng Thần Giới đến những tiểu thành kia, theo họ thấy, không khác gì bị đày đến nơi hoang vu.

Thứ mà những tu sĩ kia để ý, bị mấy tu sĩ của Thần tộc Thượng Thần Giới coi thường.

Mỗi kỳ đều như vậy, nhưng vẫn có tu sĩ liều mạng từ tay bốn người Thần tộc để đoạt lấy thứ hạng top mười và giải nhất đó.

Theo Nghiêm các chủ thấy, hình ảnh này quả thực có chút quá lố bịch, ông không có ý định xem cái tuyển bạt tái mà Thượng Thần Giới bày ra.

Gặp Tô Dung là một ngoại lệ… và vì đã đánh cược với đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành, nên hôm qua mới xuất hiện ở khán đài xem trận đấu.

Suy nghĩ một vòng, Nghiêm các chủ khẽ cảm thấy có mấy phần không đúng, dường như bị người ta tính kế, lại không cảm nhận được ác ý, chỉ khiến ông có chút không vui, tính tình cũng trở nên cổ quái.

Đang định mở miệng với Tô Dung, thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, khí thế của Nghiêm các chủ vô cớ bị đè xuống.

Thôi thôi.

Tuổi này rồi, không thu được một đồ đệ vừa mắt, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người, tuy có chút ngu ngốc, nhưng cũng không tệ lắm, sau này từ từ dạy dỗ.

Trên cao đài, sau lưng Lục Dư bị một luồng kiếm khí đáng sợ lướt qua, một mảng máu lớn loang ra, khiến thân ảnh vốn vững vàng đứng trên sợi xích trông có mấy phần lung lay sắp đổ.

Nhíu chặt mày, thấy Hạo Thiên dường như không hề mệt mỏi tổn hao lại tung ra một đạo kiếm quyết nữa, Lục Dư nghiến răng, cực nhanh điểm mũi chân, lướt về phía dưới cao đài: "Ta nhận thua!" Thế công trong tay Hạo Thiên khi Lục Dư mở miệng nhận thua thì dần thu lại.

Lục Dư quay đầu nhìn một cái, suýt nữa ho ra một ngụm máu.

Thì ra Hạo Thiên chỉ làm động tác giả để dọa hắn, tựa như chắc chắn hắn không dám liều mạng.

Chương 554

Hắn quả thực không có ý định đó, chỉ là nhất thời hiếu chiến, muốn xem chênh lệch giữa mình và Hạo Thiên mà thôi.

Tử chiến?

Không cần thiết.

Hạo Thiên cầm kim thiêm, một khi thất bại sẽ rơi xuống đáy vực, so với hắn còn có một cơ hội hi vọng, chắc chắn sẽ càng liều mạng hơn.

Rõ ràng biết không địch lại, Lục Dư cũng không ngốc đến mức đổi lấy một thân thương tích rồi cùng Hạo Thiên song song rút lui khỏi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Ấn vào vết thương ngầm ở ngực, ánh mắt hắn u ám khó lường.

Đến mức độ này đủ để thấy chênh lệch, tiếp theo, người cản đường Hạo Thiên không còn nhiều nữa.

Sau khi Lục Dư xuống đài, Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không chút do dự nhảy lên, cười tủm tỉm nhìn Hạo Thiên, cây quạt xương trắng ngà trong tay nhẹ nhàng mở ra: "Thiếu thành chủ, ta không phải là thừa lúc người gặp nguy đâu, chỉ sợ người khác giành trước, nên lên đứng trước thôi.

Ta có thể chờ ngươi điều tức nửa canh giờ rồi mới đấu." Hạo Thiên thản nhiên liếc nàng một cái.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đang nhìn Hạo Thiên, cười nói: "Thiếu thành chủ và ta quen biết, ta có chút khó xử rồi, không biết có nên nương tay cho Thiếu thành chủ không?" Câu nói này được truyền âm vào tai Hạo Thiên. ...

Lời nói của Hạo Nguyệt Thiên Thần, gần như cũng đã nói ra ý định của nàng.

Nàng tự nhiên không cho rằng mình có thể thắng Hạo Thiên, chỉ là, đây là Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, mục đích của bất kỳ ai đến đây cũng không phải để vui chơi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần muốn cùng Hạo Thiên toàn lực một trận.

"Ta sẽ không nương tay, ngươi cũng không cần." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

"Được." Hạo Nguyệt Thiên Thần thu lại nụ cười, gật đầu, quả nhiên đứng trên đài, chờ Hạo Thiên hồi phục.

Khi Hạo Thiên từ trong đả tọa đứng dậy, khí thế trên người Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đột nhiên tăng lên, cây quạt xương trắng ngà trong tay vung lên, liền trực tiếp tạo thế, vung ra một luồng uy thế, hướng về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng có mấy phần bất đắc dĩ.

Bắt đầu từ Liễu Đạo Minh, vì biết thực lực không bằng, nên những người lên đài khiêu chiến đều nghĩ cách làm sao lợi dụng quy tắc của cuộc thi để đẩy hắn xuống cao đài giành chiến thắng.

Quả thực đó cũng không phải là một cách tồi, chỉ là cách này liên tiếp hai lần không có tác dụng trên người hắn, Hạo Nguyệt Thiên Thần quả thực không biết biến thông sao?

Chỉ một thoáng suy nghĩ, Hạo Thiên một chưởng đánh tan luồng uy thế mà Hạo Nguyệt Thiên Thần tung ra, một đạo chỉ quyết điểm về phía nàng, đồng thời nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Phải biết rằng, những tu sĩ bị Hạo Thiên áp sát trước đây, kết cục đều không tốt đẹp gì.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên rõ điều này, lại nở một nụ cười với Hạo Thiên đang lao tới, cây quạt xương trong tay đột nhiên mở ra một vòng cung cực lớn, các nan quạt tản ra, lộ ra những lưỡi dao giấu bên trong.

Vung quạt xương, đột nhiên chém về phía Hạo Thiên!

Hạo Thiên nhướng mày, dùng Ngọc Hoàng Kiếm chặn lưỡi dao, kiếm hạ chém xuống, chỉ là cũng bị Hạo Nguyệt Thiên Thần dễ dàng thoát ra, kéo dài khoảng cách.

Chỉ một lần giao thủ, lại có cảm giác mấy phần bất phân thắng bại.

Chỉ là Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên cũng biết, mấy đại chiêu có uy thế của Hạo Thiên đều đã dùng trước đó, trong một ngày dùng nhiều lần là không thể.

Vì vậy trận chiến này, thực tế là nàng chiếm tiện nghi.

Cũng vì vậy, nàng mới dám đề nghị không nương tay, xem có thể thắng Hạo Thiên không.

Hạo Thiên đã dám cầm lấy kim thiêm kia, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng tin Hạo Thiên có cách của mình, không muốn để lại tiếc nuối mà thôi.

"Cẩn thận." Ánh mắt rực sáng nhìn Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần lên tiếng nhắc nhở, cây quạt xương trong tay đột nhiên tan thành từng lưỡi dao, hai lưỡi trong số đó đột nhiên từ tay nàng bay về phía Hạo Thiên.

Chỉ là, Hạo Nguyệt Thiên Thần không ngờ, hai lưỡi dao đó đều bị Hạo Thiên dễ dàng dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Khi mũi Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên đặt sau lưng nàng, Hạo Nguyệt Thiên Thần không quay người lại, chỉ khẽ nói một câu:

“Ta cũng nhận thua.” Cực kỳ dứt khoát.

Hạo Thiên thu lại Ngọc Hoàng Kiếm, nhìn về phía lão giả của Thần tộc Thượng Thần Giới làm trọng tài.

Trời đã có chút tối.

“Đại trưởng lão có lệnh, đưa các vị tu sĩ của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái vào ở Thần ti.” Lão giả khẽ nói một câu, cũng ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên một cái: “Không ngờ trận chung kết của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này, lại thật sự có thể xuất hiện một tu sĩ thiên tư tuyệt đỉnh, cũng là may mắn của ta.

Dù sao, kim thiêm của trận chung kết không biết đã bao nhiêu vạn năm không có ai cầm lấy rồi.” Hạo Thiên nhảy xuống cao đài, theo bước chân của lão giả, liếc Quản Di một cái, thấy nàng cau mày gật đầu với mình, cũng có chút kinh ngạc, nhưng cũng theo sau lão giả, thuận miệng hỏi một câu: “Người cầm kim thiêm lần trước kết cục thế nào rồi?” Thắng hay thua?

“Chết rồi.” Lão giả ý vị thâm trường nhìn Hạo Thiên một cái.

Thấy vẻ mặt hắn không hề thay đổi, khẽ có mấy phần kinh ngạc, lại xoay người dẫn đường, chậm rãi nói: “Vận khí của hắn không tốt, cũng không biết vận khí của ngươi thế nào.” Hạo Thiên mỉm cười, không trả lời.

“Tiểu tử.” Lão giả đột nhiên truyền một luồng âm cho Hạo Thiên: “Lão phu không biết ngươi biết bao nhiêu chuyện về Thủ tịch phách mại hành, nhưng đó tuyệt đối không phải là nơi ngươi nên ở lại.

Một thế lực đang lung lay sắp đổ, không đáng để ngươi ở lại.

Thần tộc mới nên là nơi ngươi cuối cùng dừng chân.” Lão giả quay đầu nhìn sâu vào mắt Hạo Thiên: “Ngươi là người thông minh, nên biết làm thế nào để lựa chọn.

Những gì Thủ tịch phách mại hành có thể hứa hẹn, Thần tộc có thể cho ngươi nhiều hơn." "Ồ." Hạo Thiên tỏ ra có chút hứng thú nhìn lại.

Lão giả lại không nói thêm gì nữa, dẫn Hạo Thiên đến trước một đại điện, do thị tòng trong đại điện dẫn đường, phân biệt đi đến các cung điện khác nhau.

Hạo Thiên ở trong phòng mình một lúc, nghe thông báo mà Quản Di để lại.

Lão giả Thần tộc đưa họ đến đây, cũng không có ý không cho đi lại, hạn chế tự do.

Hạo Thiên mở cửa cho Quản Di, thấy sau lưng nàng có một người theo sau đi vào.

"Tuân Tuyết Thiên Thần?" Hạo Thiên có chút kinh ngạc và nghi hoặc.

Nữ tử vẫn mặc bộ áo bào trắng viền vàng kia, cổ tay áo thêu một ấn ký của Thần tộc, nhìn thẳng về phía Hạo Thiên, gật đầu: "Ta tìm Quản Di, cũng là để tìm ngươi." ...

"Tìm ta?" Hạo Thiên khẽ suy ngẫm hai chữ này, nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần.

Quản Di từng nói, Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của đại trưởng lão Thần tộc, ở một ý nghĩa nào đó, Tuân Tuyết Thiên Thần có thể đại diện cho Thần tộc?

"Ngươi đã cầm kim thiêm, không biết ý nghĩa đằng sau nó sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Thực ra, nàng có ý khâm phục Hạo Thiên.

Vượt qua Phụ U sơn mạch, liên thủ với Quản Di giết Lục Miểu

Thiên Thần, ở trận chung kết cầm lấy kim thiêm, đại bại hai người của Thần tộc.

Một cao thủ như vậy, chỉ tiếc không phải là người của Thần tộc, mà xuất thân từ Thủ tịch phách mại hành, quả thực là một điều đáng tiếc.

"Biết không ít." Hạo Thiên liếc Quản Di một cái, ánh mắt lại rơi trở lại trên người Tuân Tuyết Thiên Thần: "Chỉ là không biết trong số những chuyện đó, chuyện nào Tuân Tuyết Thiên Thần muốn nói là chuyện ta nên biết?" "Vượt qua trận chung kết giành giải nhất có thể được một thành, tấn thăng Chủ Thần.

Tu sĩ cầm kim thiêm có thêm một điều kiện, có thể ở lại tu hành trong Thần tộc của Thượng Thần Giới, dựa vào thực lực cảnh giới, làm môn hộ hoặc khách khanh trưởng lão, thậm chí, là trưởng lão của Thần tộc." Tuân Tuyết Thiên Thần kế thừa Chân Ngôn Kiếm Ý, lời nói ra sẽ không hối hận, tất định là chân ngôn.

Chương 555

Chỉ là… tất cả mọi thứ, đều dựa trên tiền đề Hạo Thiên ở lại Thượng Thần Giới, và có đủ thực lực.

"Môn hộ?" Hạo Thiên mỉm cười.

Thực lực vốn đã là Chủ Thần đỉnh phong, sau khi được sắc phong không chừng sẽ tiến thêm một bước, đạt đến Thần Vương trung cảnh cũng không phải là chuyện khó.

Hắn nhớ, Lục Miểu là một trong bốn môn hộ của Thần tộc, cũng có thực lực Thần Vương trung cảnh.

Thấy vẻ mặt Hạo Thiên bình thản, dường như không hề động lòng, Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ nhíu mày, cuối cùng tung ra con bài tẩy cuối cùng: "Ngươi có biết Nghiêm các chủ của Đan các không?" "Ồ?" Tô Dung hiện ở Đan các, chuyện này, Thần tộc không thể không biết.

Hạo Thiên tùy ý gật đầu.

"Có lẽ ngươi không thích bị ràng buộc, quy phụ một phương, vậy không bằng đợi khi ngươi có đủ thực lực để phục chúng, làm khách khanh của Thần tộc, giống như các chủ Đan các, ở Thượng Thần Giới khai tông lập phái, không thuộc về Thần tộc, không ai có thể ra lệnh cho ngươi, ngược lại Thần tộc có thể cấp cho ngươi quyền hạn của một khách khanh trưởng lão." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, dường như đã biết mối quan hệ giữa hắn và Thủ tịch phách mại hành, trong lòng khẽ có mấy phần không vui.

Đại trưởng lão vốn dĩ nói với nàng, cố hết sức lôi kéo Hạo Thiên về phía Thần tộc, nhưng bây giờ Thủ tịch phách mại hành đã nhanh hơn một bước.

Lục Miểu Thiên Thần là người của Thần tộc, lại động sát ý với Hạo Thiên, e rằng Hạo Thiên sẽ hiểu lầm ý đồ của Thần tộc.

Đúng lúc này, Thủ tịch phách mại hành lại chìa tay viện trợ cho Hạo Thiên, cấp cho hắn địa vị thiếu chủ, Quản Di và Hạo Thiên lại càng là đồng đội.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên phiền phức.

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy phiền Thủ tịch phách mại hành xen vào, nhưng cũng biết, bây giờ muốn Hạo Thiên cắt đứt quan hệ với Thủ tịch phách mại hành là không thể.

Nhưng, Hạo Thiên có thể từ chối những lợi ích mà Thần tộc đưa ra sao?

Dễ dàng đưa ra một vị trí khách khanh trưởng lão, cho một tu sĩ chưa được sắc phong Chủ Thần, có bao nhiêu người có thể từ chối sự hào phóng này?

Nhưng nếu Hạo Thiên dám đưa tay nhận, thế tất sẽ dẫn đến sự bất mãn của Thủ tịch phách mại hành.

Thủ tịch phách mại hành bề ngoài quan hệ hòa mục với Thần tộc, thực tế, hai bên đều biết đối phương là kẻ thù không thể hòa giải, chỉ vì một vị tồn tại có trọng lượng chưa tỏ thái độ, nên bây giờ chỉ có thể cùng tồn tại mà thôi.

"Hạo Thiên, ngươi nghĩ sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần thấy Hạo Thiên dường như không lập tức nhận lời, khẽ có mấy phần kinh ngạc, nhìn Quản Di bên cạnh, có chút hiểu ra, xoay người, lại muốn rời đi.

Thấy Hạo Thiên khẽ mở miệng, Tuân Tuyết Thiên Thần lại ngăn lời hắn lại: "Hãy suy nghĩ kỹ một phen, chuyện này có thể đợi sau khi trận chung kết kết thúc rồi hãy nói." Hạo Thiên đã nhận kim thiêm…

Tuân Tuyết Thiên Thần cố ý trước khi đưa ra lợi ích, đặt ra một tiền đề cực kỳ hà khắc, là muốn Hạo Thiên cầm kim thiêm giành được giải nhất của trận chung kết.

Chỉ khi Hạo Thiên có đủ thực lực, mới có vốn để Thần tộc lôi kéo.

Nàng tự nhiên hiểu, trên người Hạo Thiên dường như có một số bí mật mà nàng không biết, đại trưởng lão cũng không nói với nàng, chỉ là cũng không quan trọng.

Nếu thực lực của Hạo Thiên không đủ, có thể bị người ta dễ dàng giết chết, bí mật cũng không còn là bí mật nữa, sẽ bị chôn vùi trong đất.

Hạo Thiên không có bí mật, một tu sĩ có thể cầm kim thiêm giành được giải nhất, vốn cũng là đối tượng mà Thần tộc lôi kéo.

Nếu hắn không nói lời nào mà thăm dò, muốn Hạo Thiên trực tiếp nhận lời làm trưởng lão môn hộ của Thần tộc, thì những lời sau này cũng không cần nói nữa, cũng không cần dùng đến nữa.

Sau này không chừng cũng không cần nàng ra mặt vì chuyện của Hạo Thiên nữa.

Thấy Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi, Hạo Thiên khẽ cười một tiếng, nhìn Quản Di có vẻ mặt lạnh lùng trầm mặc, mở miệng nói: "Ngươi thấy sao?" Quản Di phản ứng một lúc, mới cau mày mở miệng nói: "Các trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành đã nói qua một chút, chỉ là… vẫn để Thiếu chủ quyết định." Thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành đi làm khách khanh trưởng lão của Thần tộc, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Hận thù thì hận thù, bề ngoài Thủ tịch phách mại hành còn có thể hòa mục chung sống với Thần tộc, thêm một khách khanh trưởng lão

như Hạo Thiên, cũng không phải là tiến thêm một bước… bề ngoài là vậy.

Nghe lời Quản Di nói, Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, mỉm cười, "Nếu Thần tộc đã không có ý định diệt sát ta, ngược lại còn tỏ ra thân thiện, vậy ta cũng không cần phải cố ý chuốc lấy sát cơ." Quản Di gật đầu, "Ta cũng có ý này, cho nên mới đưa Tuân Tuyết Thiên Thần đến.

Về phía Phòng đấu giá đứng đầu, thiếu chủ cũng không cần lo lắng, trưởng lão đã tính đến khả năng này, nên dù thiếu chủ làm gì cũng không sao." Điều quan trọng nhất, Hạo Thiên hiểu rõ, chính là điều Thần tộc coi trọng, chẳng qua cũng là bí mật trên người y.

Không giao ra, sự kiên nhẫn của Thần tộc rồi cũng sẽ có lúc cạn kiệt, đến lúc đó nếu Hạo Thiên một lòng đầu nhập vào Thần tộc thì cũng không thể có được kết cục tốt đẹp.

Nhưng nếu giao ra, Hạo Thiên có liên quan đến Phòng đấu giá đứng đầu, sẽ không được Thần tộc tin tưởng, cuối cùng e rằng cũng sẽ có kết cục vô danh mà chết.

Đưa người đến nơi, lời cần chuyển đạt cũng đã nói, Quản Di quay về phòng của mình.

Chỉ là đêm nay, căn phòng của Hạo Thiên lại không mấy yên tĩnh.

Ngay khoảnh khắc Quản Di rời đi, Hạo Thiên phát giác, trong phòng mình dường như có thêm một luồng khí tức.

Khóe môi khẽ nhếch lên, Hạo Thiên trực tiếp đóng cửa lại, xoay người nói vào trong phòng, "Người của Thần tộc vừa mới tìm ta, việc lật lọng để hạ thấp phòng bị của ta cũng không có khả năng lớn." Giọng nói chỉ hơi ngừng lại, Hạo Thiên thản nhiên nói, "Là người của Tần Tranh Phong..." Cũng có chút bản lĩnh, không những trà trộn được vào Thượng Thần Giới, mà còn vào được cả thần ti của Thần

tộc.

Hạo Thiên cũng không lo đối phương đã nghe được cuộc đối thoại giữa y và Quản Di, lúc đó trong phòng không có luồng khí tức này.

Nếu đối phương có bản lĩnh ẩn nấp cực tốt thì cũng không sao, Hạo Thiên vốn không định để kẻ này bình an rời khỏi đây.

"Quả là một kẻ thông minh, thiên tư cảnh giới cũng cao hơn Tần Tranh Phong." Một bóng người dần hiện ra từ góc phòng, không thấy rõ mặt mũi, chỉ là một cái bóng đen kịt, thân hình còng xuống, giọng nói cũng giống như một lão già tuổi tác đã cao.

Hạo Thiên nhìn bóng người đó, ngẩng đầu lên liếc một cái, rồi đột nhiên bật cười khàn khàn, "Chỉ là, lát nữa ra tay dọn dẹp một tiểu bối, cũng không phải là chuyện nhàm chán gì...

Tiểu tử, ngươi và Thần tộc cùng Phòng đấu giá đứng đầu rốt cuộc có quan hệ gì?" "Ngươi muốn hỏi, ta e là sẽ không nói đâu." Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào bóng đen kia, chậm rãi nói, "Ít nhất các hạ cũng phải lộ mặt nói chuyện với ta chứ?

Các hạ nhát gan không dám hiện thân, lén lén lút lút như vậy sao?" Lời vừa dứt, thân ảnh lão giả tiến về phía trước vài bước, dần dần trở nên rõ ràng hơn, chỉ là Hạo Thiên lại nhíu mày, vì y phát giác căn phòng này dường như bị rút cạn trong nháy mắt, sau đó định hình lại, giống như đã đổi sang một nơi khác.

Cảm giác này y cũng từng trải qua, lần ở di tích Quy Khư, Lục Miểu đã dùng một truyền tống trận đưa y và Lục Vân đến một không gian bên trong di tích.

Lúc này lại không hề phát giác lão giả bố trí trận pháp...

Không chút do dự rút ra Ngọc Hoàng Kiếm, Hạo Thiên tung một đạo kiếm khí oanh kích xuống dưới chân, đá vụn vỡ nát, mặt đất nứt

toác, liền thấy một đạo pháp trận ẩn giấu bên dưới đang tiêu tán những tia sáng cuối cùng.

Quả nhiên là vậy.

Hạo Thiên nhíu mày.

Căn phòng này do Thần tộc sắp xếp, trận pháp cũng đã được bố trí từ trước, lúc khởi động chắc chắn sẽ bị phát giác, cho nên lão giả mới hiện thân.

"Ngươi có liên quan đến Thần tộc?" Hạo Thiên nhìn thân ảnh còng lưng của lão giả.

"Tiểu tử, đừng lãng phí thời gian của ta, ngươi trông mong ai có thể cứu được ngươi sao?" Thân ảnh lão giả đã rõ mặt, Hạo Thiên chưa từng gặp người này, nhìn vô số thần văn chấn động sau lưng lão, y khẽ thở dài trong lòng.

Thần Vương đỉnh phong, một cường giả chỉ còn nửa bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Thần Đế.

Trưởng lão Thần tộc đều ở cảnh giới Thần Đế, lão giả này...

"Bốn vị môn hộ ta đã gặp hai, giết một Lục Miểu, các hạ e cũng là một trong số đó nhỉ?" "Không cần thử nữa, ngươi có biết cũng không có cơ hội nói cho người khác, dưới tay lão hủ, có rất nhiều kẻ chết không minh bạch!" Lời vừa dứt, lão giả đột ngột ra tay, một chưởng vận sức mang theo uy thế cực kỳ đáng sợ, trong lòng bàn tay tuôn ra một đoàn ám quang màu xanh đen, mơ hồ hình thành một chưởng ấn, nghiền ép về phía Hạo Thiên!

Đối mặt với một tu sĩ cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, ngay cả với Lục Miểu, Hạo Thiên cũng phải liên thủ với Quản Di, dựa vào một đạo công kích cấp Thần Đế được phong ấn trong tay Quản Di mới có thể dùng sức mạnh sấm sét mà tốc sát Lục Miểu.

Thế nhưng lúc này một mình đối mặt với lão giả Thần Vương đỉnh phong trước mắt, cánh cửa đen khổng lồ sau lưng Hạo Thiên hiện ra, trước khi chưởng ấn của lão giả đánh trúng người, y đã lọt vào trong cánh cửa.

Thấy Hạo Thiên biến mất trong phòng, lão giả cũng không vội, hừ lạnh một tiếng, đánh một đạo ấn ký lên trên cánh cửa đen khổng lồ.

Sâm La Vạn Tượng có bốn cửa, sinh tử, trong đó có một cửa tên là Không Môn.

Bên trong Không Môn là một phương thiên địa thuộc về Hạo Thiên, chỉ cần y không muốn, không ai có thể tiến vào, cũng có thể dụ địch nhân vào trong đó, vây khốn trong phương thiên địa này mà chém giết.

Chỉ là với cảnh giới thực lực hiện tại của Hạo Thiên, y chỉ có thể chống đỡ cánh cửa thông đến phương thiên địa này trong thời gian một nén hương...

Chương 556

Hạo Thiên sắc mặt, chỉ lúc này mới có thêm vài phần ngưng trọng.

Lão giả dường như cực kỳ hiểu rõ thần quyết Sâm La Vạn Tượng.

Vốn dĩ nếu lão giả không đuổi vào trong thiên địa của cánh cửa, y có thể đóng cửa lại, lão giả không có cửa để vào, khó mà tìm được y.

Thế nhưng cách làm của lão giả lại khiến y có chút bất ngờ.

Lão giả phong tỏa cánh cửa, truyền nguyên khí vào để duy trì nó không tan biến.

Như vậy, trừ phi y trốn mãi trong đó, rồi bị lão giả lôi ra, không thể trốn tránh.

Hoặc là đi ra ngoài, trực diện đối mặt với lão giả cảnh giới Thần Vương đỉnh phong.

Y... ngày mai cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện vẫn tiếp tục, nếu y không xuất hiện, coi như thua.

Ra ngoài, có lẽ sẽ chết.

Tần Tranh Phong quả nhiên đã tìm được một trợ thủ tốt, bất kể có giết được y hay không, đều có thể khiến y phải rời khỏi cuộc chiến tranh đoạt của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện!

Cánh cửa đen khổng lồ mơ hồ có chút dao động, lão giả nhìn thấy, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt, "Tiểu tử cũng có chút can đảm, biết trốn mãi cũng vô dụng! 146.

Nơi này đều nằm trong sự khống chế của ta, lão hủ có thừa thời gian để tiêu hao cùng ngươi!" Quả nhiên còn trẻ, lòng tranh cường háo

thắng mạnh, không muốn từ bỏ cơ hội của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Lão giả tự nhiên không cho rằng Hạo Thiên có bản lĩnh đối kháng với mình, lúc thân ảnh Hạo Thiên dần dần hiện ra thậm chí còn không vội động thủ, chờ đối phương hiện thân.

Ngay khoảnh khắc bước ra khỏi cánh cửa khổng lồ, Hạo Thiên liền tung một chỉ quyết điểm về phía lão giả.

"Dung hợp chi hỏa?" Thấy đạo thần hỏa màu xám mà Hạo Thiên mang ra, lão giả lại không thèm để ý, "Nếu ngươi đã bước vào Thần Vương trung cảnh, lão hủ có lẽ phải kiêng dè ngươi thêm vài phần, nhưng giờ ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu bối còn chưa được sắc phong Chủ Thần!" Phất tay áo, lão giả liền nghiền nát đạo chỉ quyết đó, thế nhưng khi định ra tay, lại thấy Hạo Thiên còn nhanh hơn đã bày ra một đạo Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận trước mặt, thân hình lùi về sau, nhưng đột nhiên trừng lớn đôi mắt già nua, "Ngươi!" Thấy một đòn lão giả tung ra sau khi rơi vào cánh cửa đen khổng lồ sau lưng thậm chí khiến nó khẽ rung chuyển, Hạo Thiên không khỏi toát mồ hôi lạnh, mãi đến khi thấy thân ảnh lão giả bị nuốt chửng hoàn toàn mới thở phào một hơi.

Nhíu mày, lão giả hiện đã bị giam cầm trong phương thiên địa của Sâm La Vạn Tượng, nhất thời Hạo Thiên quả thực không có cách nào đối phó với lão, thậm chí sau này trước khi giải quyết được lão, y đều không thể sử dụng lại thần quyết Sâm La Vạn Tượng.

Chỉ là, lời của lão giả cũng có chút đạo lý, đợi đến Thần Vương trung cảnh...

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên kéo cửa phòng ra, thấy bên ngoài vẫn bình tĩnh như trước, có hai thị giả Thần tộc của Thượng Thần Giới đang đứng chờ cách đó không xa, Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn một cái,

thản nhiên nói, "Đổi cho ta một phòng khác." Hai thị giả gần như không chút do dự gật đầu, nhưng lại có chút kinh ngạc, một người trong đó nhìn vào căn phòng Hạo Thiên vừa bước ra, vẻ mặt lập tức không che giấu được sự ngạc nhiên.

Trong phòng Hạo Thiên một mảnh hỗn độn, đất nứt đá vỡ.

Thế nhưng vừa rồi ở bên ngoài, lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào...

"Đại nhân, có chuyện gì xảy ra sao?" Một thị giả dẫn Hạo Thiên đổi sang phòng khác, do dự một lúc, cuối cùng mở miệng hỏi.

"Không có gì, tu luyện làm hư hại thôi, cứ báo lại như vậy là được." Hạo Thiên tự nhiên biết, chuyện xảy ra ở đây, dù chỉ là một việc nhỏ, chắc chắn cũng sẽ bị Thần tộc biết được.

Lão giả tập kích y tám chín phần mười là người của Thần tộc, mới có thể lặng lẽ tiến vào thần ti.

Nếu Thần tộc biết lão giả ở chỗ y, chắc chắn sẽ ép y giao người ra, do Thần tộc xử trí.

Kết quả xử trí chắc chắn cũng sẽ không hợp ý y, phần lớn sẽ không lấy mạng lão giả.

Nhưng nếu không giao, chuyện Lục Miểu Thiên Thần đã qua đi, Lục Miểu tự tìm đường chết, không chỉ gây rối trong khảo hạch ở Phụ U sơn mạch, mà còn quang minh chính đại giết tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Nếu chuyện đó Lục Miểu Thiên Thần giết người sạch sẽ, để lại vài người không biết chuyện thì cũng thôi, đằng này Lục Miểu Thiên Thần lại không làm việc gọn gàng, sau khi trở về Thượng Thần Giới, Thần tộc cũng phải giết Lục Miểu để cho các thành chủ kia một lời giải thích.

Bây giờ lại giết thêm một môn hộ của Thần tộc, e rằng giữa các trưởng lão Thần tộc sẽ có ý kiến trái chiều về việc giữ hay bỏ y, lúc này không phải là lúc trở mặt với Thần tộc.

Hạo Thiên cũng không vội lưu lại một kẻ tử thù.

Cho nên chuyện lão giả ở chỗ y, Thần tộc lúc này không cần phải biết.

Chỉ là, chuyện này tuy ở chỗ Thần tộc đã cho qua, nhưng ở chỗ Quản Di lại không qua được.

Hôm sau lúc Hạo Thiên ra cửa, thấy Quản Di ở ngoài cửa, y hơi sững sờ, sau đó liền hiểu ra, "Ngươi biết chuyện hôm qua rồi à?" "Hôm nay lúc ra ngoài tìm ngươi thì thấy ngươi đã đổi phòng khác, căn phòng ban đầu, giống như có người tìm phiền phức." Quản Di vốn tính đa nghi, tự nhiên không thể tin đó là kết quả do Hạo Thiên tu luyện tạo thành.

Sau khi biết Hạo Thiên không sao, nàng đã đặc biệt xóa đi khí tức trong căn phòng đó một lần, như vậy người của Thần tộc có nghi ngờ kiểm tra cũng không phát hiện ra manh mối.

Làm xong việc này Quản Di vẫn có chút không yên tâm, mới đứng chờ ngoài cửa Hạo Thiên, đợi y ra...

Hạo Thiên thản nhiên đáp một tiếng, thừa nhận lời Quản Di, nhưng không nói chi tiết, chỉ hỏi một câu, "Bốn vị môn hộ của Thần tộc ở Thượng Thần Giới đều là ai?" Nghe lời Hạo Thiên, Quản Di ngẩng mắt nhìn y một cái, suy nghĩ một lát mới nói, "Trừ hai người ta đã gặp, còn có Tạ Chấn và Bá Cốt hai vị môn hộ.

Nói là môn hộ của Thần tộc, chẳng qua đều là những cường giả không phải người Thần tộc nhưng lại đầu quân cho họ, thực lực không bằng khách khanh trưởng lão, nhưng lại trường kỳ trấn giữ

trong Thượng Thần Giới, nói khách sáo thì cũng miễn cưỡng có thể gọi một tiếng trưởng lão, nhưng quan hệ với Thần tộc không quá mật thiết." Hình như biết Hạo Thiên sẽ không đột nhiên nhắc đến hai người chưa từng gặp, Quản Di nhớ lại sự hỗn loạn trong phòng cũ của Hạo Thiên, ngừng một lát, tiếp tục nói, "Tạ Chấn có chút khác biệt, xuất thân từ bàng hệ Thần tộc, thực lực thấp nhất, thậm chí không bằng Lục Miểu Thiên Thần, nhưng địa vị trong bốn vị môn hộ lại cao nhất.

Hiện giờ vừa khéo không ở trong Thần tộc, đang dẫn một đám tiểu bối Thần tộc đi lịch luyện rồi." Chắc sẽ không phải người này, Quản Di dừng một chút, khi nhắc đến người cuối cùng lại nhíu mày, "Bá Cốt... là người lớn tuổi nhất trong các môn hộ, thực lực dừng lại ở cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, không thể tiến thêm cũng không biết vì nguyên nhân gì, tính tình cổ quái, gần như không ai giao du, ngay cả ta cũng chưa gặp mấy lần, chỉ nhớ là một lão giả thân hình còng queo, ánh mắt khiến người ta không mấy thoải mái." "Lớn tuổi nhất..." Lời Hạo Thiên dừng lại, rồi bật cười, "Chẳng lẽ còn lớn tuổi hơn cả những trưởng lão kia của Thần tộc?" Quản Di nghe vậy, lại do dự không chắc chắn, thở dài một hơi, "Cũng thật không chắc, vị môn hộ này nghe nói đã biến mất một thời gian, người Thần tộc thậm chí còn tưởng lão đã chết ở đâu đó, kết quả sau đó lại quay về, thực lực không tăng tiến, tính tình lại càng cổ quái hơn, thậm chí còn giết cả môn hộ mới mà Thần tộc đẩy lên chiếm vị trí của lão." "..." Hạo Thiên nhướng mày, một môn hộ trưởng lão, thân phận còn không bằng khách khanh trưởng lão, vậy mà làm càn như thế Thần tộc cũng dung túng?

"Môn hộ Bá Cốt giao hảo với Đại trưởng lão Thần tộc, lão làm việc kín đáo, tất cả mọi người đều biết là lão giết, nhưng không biết lão ra tay thế nào, huống hồ vị trí môn hộ xưa nay cũng không phải

người Thần tộc ngồi, vì một người ngoài, Thần tộc không đáng phải trở mặt với một tu sĩ cảnh giới Thần Vương đỉnh phong." Tuy rằng Bá Cốt vẫn chưa bước ra nửa bước cuối cùng, nhưng trưởng lão Thần tộc nào chẳng phải cũng vẫn chưa bước ra khỏi cảnh giới Thần Đế, có ai dám cười nhạo Bá Cốt?

Hơn nữa, vạn nhất một ngày nào đó Bá Cốt thật sự bước ra nửa bước đó thành Thần Đế thì sao?

Đến lúc đó Bá Cốt chắc chắn sẽ không tiếp tục ở lại vị trí môn hộ trưởng lão, với quan hệ của lão và Đại trưởng lão, có lẽ sẽ trực tiếp trở thành khách khanh trưởng lão.

Khách khanh trưởng lão của Thần tộc hiện nay không nhiều, nhưng từ Các chủ Nghiêm có thể thấy được, địa vị của khách khanh trưởng lão ở Thần tộc, thậm chí còn vượt qua một số tu sĩ tinh anh.

Trong các môn hộ, địa vị của Tạ Chấn có thể cao hơn Bá Cốt, hoàn toàn là vì y cũng ở Thần Vương trung cảnh, chỉ còn cách đỉnh phong nửa bước, danh tiếng trong Thần tộc trái ngược với Bá Cốt, cực kỳ tốt, rất chiếu cố tiểu bối Thần tộc, quan hệ với mấy đại tông tộc trong đó đều không tệ, lại là bàng hệ của Thần tộc, nói chung là người mà Thần tộc cảm thấy là người của mình.

Nếu thực lực của Tạ Chấn có thể đạt tới Thần Đế, y có thể trực tiếp trở thành trưởng lão Thần tộc, chứ không phải khách khanh trưởng lão.

Ngay cả Bá Cốt nể mặt Đại trưởng lão, cũng phải cho Tạ Chấn vài phần thể diện, Tạ Chấn không thích tranh chấp, cũng không va chạm với Bá Cốt.

Quản Di vài câu đơn giản đã nói qua về hai vị môn hộ trưởng lão, nàng hơi ngộ ra, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, "Trưởng lão Bá Cốt...

đã tìm ngươi gây phiền phức?" "Tuy không nói thẳng, nhưng ta luôn cảm thấy sự xuất hiện của trưởng lão Bá Cốt, dường như không thoát khỏi quan hệ với Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Bá Cốt tựa hồ không biết chuyện y mang trong mình bí mật của Thần mạch dị tộc, nhìn thấy Tuân Tuyết Thiên Thần vừa rồi mới nhìn ra được vài phần, e rằng trong Thần tộc có bí mật mà y không biết, có lẽ trên người y có dị bảo, nên mới không vội giết y, muốn moi ra chút gì đó từ người y.

Chỉ là một loạt thao tác này của Bá Cốt lại tự đưa mình vào tròng, hiện giờ đang bị vây khốn trong không gian của Sâm La Vạn Tượng, không có cửa ra.

Như có điều suy nghĩ gác lại chuyện này, Hạo Thiên cùng Quản Di cùng nhau rời khỏi thần ti.

Y không quên đã nhận được kim thiêm, hôm nay cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện vẫn phải tiếp tục.

Dưới khán đài cao, ngoài Hạo Thiên và Quản Di, người khác gần như đã đến đủ cả.

Có lẽ biết được chuyện Hạo Thiên hôm nay không thể xuất hiện, Tần Tranh Phong là người đầu tiên, đứng trên đài cao, ra vẻ mời chiến.

Thế nhưng Hạo Thiên lại mãi không xuất hiện.

"Hạo Thiên sẽ không tránh chiến rồi chứ?" Trên khán đài đã có người xì xào bàn tán.

Chương 557

Nguyên Cực và Quản Di cùng một lòng, biết Hạo Thiên sẽ xuất hiện, lúc này vẻ mặt không đổi đứng ở một góc.

Hạo Thiên và Quản Di đủng đỉnh một lúc, mãi đến cuối cùng mới chậm rãi đến muộn.

Chỉ là Tần Tranh Phong khi thấy thân ảnh Hạo Thiên cùng Quản Di cùng nhau xuất hiện, vẻ mặt lại suýt chút nữa không giữ được...

Sao có thể?!

Lãnh Tố Thiên Thần và trợ thủ hắn tìm được là một trong bốn vị môn hộ của Thần tộc, cường giả cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, Hạo Thiên có mạnh đến đâu cũng chỉ là một tiểu bối chưa được sắc phong Chủ Thần, sao có thể thoát khỏi tay trưởng lão Bá Cốt!

Hạo Thiên xách kiếm nhảy lên đài, thấy vẻ mặt có vài phần ngưng trệ của Tần Tranh Phong, lại mỉm cười hỏi, "Tần Tranh Phong, ngươi vẫn luôn nhìn ta để tìm cái gì sao?" Nghe lời nói không chút kiêng dè của Hạo Thiên, đáy mắt Tần Tranh Phong xuất hiện vẻ kinh hãi và kiêng dè mà ngay cả hắn cũng không phát giác.

Hơi há miệng, định hỏi Hạo Thiên làm sao thoát khỏi tay trưởng lão Bá Cốt, nhưng vừa mở miệng, lại lập tức ngậm chặt lại.

Tự nhiên không thể nói ra chuyện này ở đây, nếu không sẽ thành ra mua hung thủ giết Hạo Thiên, là tiểu nhân để nổi bật trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Hắn tự nhiên biết chuyện Hạo Thiên và Quản Di liên thủ giết trưởng lão Lục Miểu, nhưng chuyện này nếu điều tra kỹ hơn, cũng sẽ biết được những điều người khác không rõ ràng như vậy.

Trưởng lão Lục Miểu ở Thần Vương trung cảnh, sở dĩ chết trong tay Hạo Thiên và Quản Di, hai tiểu bối chưa được sắc phong Chủ Thần, hoàn toàn là vì Quản Di là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, trong tay có một thần khí dùng một lần phong ấn công kích của Thần Đế, mới lấy được mạng của trưởng lão Lục Miểu!

Hạo Thiên có ra tay hay không, cũng không có ý nghĩa gì cả!

Nhưng nếu như vậy, trưởng lão Bá Cốt lại là chuyện gì?!

Bàn tay của trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu tuyệt đối không thể vươn vào trong Thần tộc, cũng không thể xuất hiện ở Thần tộc, chẳng lẽ trong tay Quản Di có không chỉ một thần khí phong ấn công kích của Thần Đế?

Khả năng này, Tần Tranh Phong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Thần Đế đích thân ra tay với trưởng lão Bá Cốt, mới có khả năng chém giết lão, chỉ một đạo công kích, nhiều nhất cũng chỉ khiến trưởng lão Bá Cốt trọng thương.

Trọng thương, đó cũng là Thần Vương đỉnh phong, Hạo Thiên không thể nào giết được trưởng lão Bá Cốt!

"Nghĩ thông suốt chưa?" Hạo Thiên nhìn Tần Tranh Phong, cũng không vội động thủ, ngược lại lúc sắc mặt đối phương biến đổi lại mở miệng hỏi một câu.

Tần Tranh Phong không suy nghĩ sâu hơn nữa, bất kể thế nào cũng sẽ không cho rằng Hạo Thiên có thể dựa vào sức một mình mà thoát khỏi tay trưởng lão Bá Cốt không chút tổn hại, cũng không phải không chút tổn hại...

Sâm La Vạn Tượng không thể dùng tiếp được nữa.

Trong ý thức của Tần Tranh Phong, chuyện này tuyệt đối không

thoát khỏi quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu.

"Đối chiến với ngươi, ta không dùng Sâm La Vạn Tượng." Hạo Thiên mỉm cười, khẽ nói ra một câu.

Nếu Tần Tranh Phong biết Hạo Thiên lúc này vốn không thể sử dụng đạo thần quyết có công thế mạnh mẽ này, e rằng sẽ tức hộc máu.

Nhưng hiện giờ, Tần Tranh Phong chỉ cảm thấy Hạo Thiên đang miệt thị hắn.

"Được thôi." Tần Tranh Phong ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, há miệng định nói, hắn đối chiến với Hạo Thiên, cũng sẽ không dùng thủ đoạn uy thế lớn nhất.

Nhưng thủ đoạn của Hạo Thiên tầng tầng lớp lớp, không dùng Sâm La Vạn Tượng, không chừng còn có nhiều thủ đoạn khó nhằn hơn đang chờ hắn.

Chuyện tự đào hố chôn mình này, ở trong di tích Quy Khư đã làm một lần, Tần Tranh Phong không đến nỗi ngu ngốc phạm phải lần thứ hai.

Vì thế, hắn không chút do dự ra tay, rút ra hai thanh trường xà loan đao, chuôi đao hợp lại trong tay, đại khai đại hợp chém về phía Hạo Thiên.

Thấy Tần Tranh Phong cuối cùng cũng có động tác, sắc mặt Hạo Thiên hơi động, mang theo vài phần ý cười, đầu ngón tay khẽ động, một đạo kiếm trận liền hình thành trên mặt đất, vô số kiếm mang trút xuống thân ảnh Tần Tranh Phong.

Trong lúc bất ngờ, Tần Tranh Phong cũng không ngờ Hạo Thiên sẽ bày trận trước lúc hắn còn đang thất thần, thân hình chững lại, tuy không bị thương nặng, nhưng cũng chật vật vài phần. 147.

“Bỉ ổi!” Tần Tranh Phong giận dữ nhìn Hạo Thiên.

“Ngươi không thấy từ lúc ta lên đài, lão giả của Thần tộc đã ra hiệu bắt đầu rồi sao?

Ngươi tưởng đây là đồng môn tỷ thí, ta phải tâng bốc ngươi một phen trước khi động thủ à?

Hơn nữa, ta không phải đã nhường ngươi một đạo Sâm La Vạn Tượng rồi sao, có gì không hài lòng.” Hạo Thiên thản nhiên nói, nhưng động tác tay lại không giảm, trở tay một chưởng đánh về phía Tần Tranh Phong.

Trong mắt y, Tần Tranh Phong nói bậy mà không chớp mắt, luận về bỉ ổi, ai có thể bỉ ổi hơn Tần Tranh Phong?

Trước thềm quyết đấu, tìm cao thủ cảnh giới Thần Vương đỉnh phong lẻn vào phòng ám sát, Tần Tranh Phong quả là tính toán hay.

Nếu không có Sâm La Vạn Tượng để thoát khốn, không chừng y đã thật sự trúng kế của Tần Tranh Phong, ít nhất cũng sẽ bị Bá Cốt kéo chân, không thể tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện hôm nay.

Hoặc là, trọng thương đến chết.

Sự thực đến nước này, ánh mắt Hạo Thiên băng lãnh nhìn kiếm quang để lại trên người Tần Tranh Phong mấy vết thương cực sâu, một chỉ quyết điểm ra, thân hình liền lao về phía Tần Tranh Phong, Ngọc Hoàng Kiếm vung ngang, bị Tần Tranh Phong phản ứng tránh được, nhưng vẫn để lại một vết thương cực sâu trên ngực hắn.

“Khụ.” Tần Tranh Phong kinh nghi bất định nhìn Hạo Thiên, vì chuyện của trưởng lão Bá Cốt, lúc nhìn Hạo Thiên có vài phần loạn tâm thần.

Càng kinh ngạc hơn là, tại sao Hạo Thiên tiến bộ nhanh như vậy!

Trong di tích Quy Khư còn có ý niệm chiến thắng Hạo Thiên, bây giờ đối mặt với Hạo Thiên, lại sinh ra cảm giác không thể chiến thắng.

Cũng chính vì như vậy, hắn mới nghe theo lời Lãnh Tố Thiên Thần đi tìm trưởng lão Bá Cốt...

Hít sâu một hơi, Tần Tranh Phong dần dần bình tĩnh lại, sự kiêu ngạo của hắn không cho phép mình tự loạn trận cước mà dễ dàng bại trận ở đây.

Thua Hạo Thiên thì sao?

Sau đó Hạo Thiên phải đối mặt với hai cường giả chưa ra tay của Thần tộc, chỉ cần thua một trận, Hạo Thiên sẽ hoàn toàn thất bại ở đây, xếp hạng cuối cùng.

Còn hắn, vẫn còn một cơ hội tranh đoạt thứ hạng!

Nghĩ đến đây, khí thế trên người Tần Tranh Phong chấn chỉnh lại, đối mặt với Hạo Thiên, cuối cùng cũng nghiêm túc, "Ngươi là đối thủ mạnh nhất trong số đồng bối ta từng gặp." "Ngươi là đối thủ bỉ ổi nhất trong số đồng bối ta từng gặp." Hạo Thiên thản nhiên đáp lại một câu.

Người khác có lẽ không rõ câu nói này của Hạo Thiên từ đâu mà ra, dù sao ấn tượng của Tần Tranh Phong trong mắt người ngoài luôn cực kỳ ôn hòa và chính diện.

Ngược lại, Lãnh Tố Thiên Thần lại có tiếng xấu, chỉ là thực lực bày ra ở đó không ai dám nói mà thôi.

Nhưng Tần Tranh Phong lúc này nghe câu nói của Hạo Thiên, lại không để ý mà nhếch mép, không phủ nhận, cũng không cần thiết.

Đạo lý thắng làm vua thua làm giặc, ai cũng hiểu, quyền phát ngôn vĩnh viễn nằm trong tay người thắng.

Một luồng hồ quang điện màu xanh sẫm phủ đầy trên thanh trường xà loan kiếm đang cầm trong hai tay, một đạo kiếm quyết hung hãn chém về phía Hạo Thiên.

Đài quyết đấu dường như đã được gia cố vào ngày hôm qua, lần này kết giới đại trận chỉ phát ra những gợn sóng nhỏ, nhưng không hề làm hỏng đài đá dưới chân.

Nhưng điều đó không có nghĩa là công thế của Tần Tranh Phong yếu, Hạo Thiên đứng đối diện Tần Tranh Phong, trực diện đối mặt với đạo công thế đó, trong tay có một điểm ám quang hiện lên.

"Hạo Thiên không phải nói sẽ không dùng mấy cánh cửa đen khổng lồ đó sao?" Trên khán đài, nhìn động tác của Hạo Thiên, có người nhíu mày nói.

Mỗi lần Hạo Thiên sử dụng cánh cửa đen khổng lồ đều có động tác như vậy, Tần Tranh Phong hiển nhiên cũng rõ điểm này, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

Chương 558

Chỉ là Hạo Thiên tự hạn chế mình, cũng không ảnh hưởng đến trận đấu, lão giả của Thượng Thần Giới liếc nhìn Hạo Thiên một cái, không lên tiếng.

Dưới đài, mấy người Quản Di nhìn cảnh này, lại hy vọng Hạo Thiên sử dụng Sâm La Vạn Tượng, đó dù sao cũng là công thế mạnh nhất của Hạo Thiên, nói không dùng là không dùng cũng có phần quá thiếu cân nhắc.

Dù sao người đứng đối diện ngoài hai người của Thần tộc ra cũng là đối thủ mạnh nhất...

Hạo Thiên?

Cũng không phải, chỉ là câu nói đó không chỉ để chọc tức Tần Tranh Phong, nếu thật sự không dùng được, chi bằng cứ lấy ra tranh cãi miệng lưỡi một chút, vừa hay cũng làm nhiễu loạn suy nghĩ của một số người.

Hạo Thiên ngẩng mắt, không để lại dấu vết liếc nhìn về phía khán đài của Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Có lẽ vì thông tin về kim thiêm được mở ra, hôm nay Thần tộc lại có thêm một trưởng lão xuất hiện trên khán đài xem náo nhiệt của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Tần Tranh Phong ở đối diện quả thực đã mang đến cho Hạo Thiên một chút uy hiếp.

Đối mặt với kiếm quyết trực diện, Hạo Thiên điểm ra một chỉ quyết màu xám trắng, va chạm với kiếm quyết phát ra từ cặp trường xà loan kiếm, lập tức đẩy lùi thân hình cả hai người ra sau.

Hạo Thiên dùng Ngọc Hoàng Kiếm trong tay cắm xuống đất liền nhanh chóng ổn định thân hình, còn Tần Tranh Phong lại cảm thấy nguyên khí của mình bị rút đi quá nửa, ngẩng mắt nhìn, Hạo Thiên lại như không hề bị thương đứng trên đài, nhất thời, trong lòng thêm vài phần tức giận.

Hắn không phải là người dễ bị cảm xúc chi phối, chỉ là chuyện tối qua không diễn ra theo hướng hắn mong muốn, khiến hắn có vài phần cảm giác bất an.

Đường dây với môn hộ Bá Cốt là do Lãnh Tố Thiên Thần bắc cầu, hắn vẫn luôn biết Lãnh Tố Thiên Thần không chỉ đơn giản là thành chủ Nhạc Ninh, điều quan trọng là Quy Sơn Tông nơi Lãnh Tố Thiên Thần ở, bao gồm cả Cửu Phẩm Trấn Long Ấn trong tay Lãnh Tố Thiên Thần đều có liên quan đến một tồn tại thực lực mạnh mẽ trong Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Cho nên khi Lãnh Tố Thiên Thần ở vòng sơ khảo của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện tìm đến hắn, đề nghị liên thủ, hắn đã điều tra đối phương và đồng ý chuyện này.

Sau đó Lãnh Tố Thiên Thần quả thực như lời hắn nói, đúng là một thanh kiếm dễ dùng, trên đường đi Tần Tranh Phong đều dùng rất thuận tay.

Đến cuối cùng Lãnh Tố Thiên Thần cũng như lời hứa, giúp hắn bắc cầu với Thần tộc ở Thượng Thần Giới, chỉ là kết quả này Tần Tranh Phong không hài lòng mà thôi.

Tần Tranh Phong vốn tưởng Lãnh Tố Thiên Thần có thể có quan hệ với một trưởng lão Thần tộc, lại không ngờ người cuối cùng gặp được là môn hộ trưởng lão của Thần tộc, nhưng thực lực Thần Vương đỉnh phong của người này cũng khiến Tần Tranh Phong không dám không cung kính.

Thêm vào đó Lãnh Tố Thiên Thần ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, cuối cùng kết quả của chuyện này là, hắn phải trả một cái giá lớn, mời môn hộ Bá Cốt ra tay, âm thầm trừ khử Hạo Thiên.

Nhưng ai có thể ngờ, một môn hộ trưởng lão cảnh giới Thần Vương đỉnh phong đi tìm Hạo Thiên đấu lại có đi không có về?!

Tần Tranh Phong bất giác nhớ tới Lục Miểu chết trong Phụ U sơn mạch, Thần Vương trung cảnh và Thần Vương đỉnh phong lại chênh lệch bao nhiêu?

Hắn đã tin lời ma quỷ của Lãnh Tố Thiên Thần!

Bây giờ Hạo Thiên biết chuyện này, Lãnh Tố Thiên Thần cũng biết chuyện này, mua hung thủ giết Hạo Thiên trước thềm cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, bây giờ lại dính vào chuyện của Hạo Thiên, e rằng Thần tộc cũng không dễ lừa gạt như vậy.

Cuối cùng trừ phi có thể giải quyết hết tất cả những người biết chuyện này, giết Hạo Thiên...

Trong đầu Tần Tranh Phong, lúc này chỉ có một chữ giết, nhìn Hạo Thiên ở đối diện, giống như một người đi trong sa mạc Xích Viêm được tưới một ấm trà.

Hơi dịu đi, nhưng vẫn khát.

Không ổn!

Hạo Thiên ngay lập tức phát hiện sự khác thường của Tần Tranh Phong, đối phương rõ ràng không có động tác gì, nhưng lại giống như đã ăn một viên đan dược tăng ích, khí thế toàn thân nhanh chóng bùng nổ, thậm chí cảnh giới cũng đang tăng lên...

Lão giả của Thượng Thần Giới đứng ở nơi gần đài cao nhất, tự nhiên cũng phát giác ra điểm này, nhưng lại trầm mặt, không ra tay.

Có tiền lệ Tô Dung Thiên Thần sử dụng đan dược, trước đó cũng có tu sĩ sử dụng thủ đoạn khác, Thần tộc cũng không đặt ra quá nhiều hạn chế ở đây, bởi vì có một số thủ đoạn quả thực không gây hại cho tu sĩ, có hại thì đó cũng là lựa chọn của tu sĩ.

Còn về việc có công bằng với người đối diện hay không, có người lấy mạng ra đánh cược với tiền đồ, nếu không phục, cũng có thể lấy mạng ra cược là được.

Không phải người của Thần tộc, Thần tộc cũng không có quá nhiều lòng thương hại.

Chỉ là, đan dược nâng cao cảnh giới gần như chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, Tần Tranh Phong có thể lấy ra được sao?!

Mắt thấy trên cơ thể Tần Tranh Phong xuất hiện một tầng quang màng màu sẫm nhàn nhạt, gần như muốn bao bọc cả người hắn vào trong, một tầng quang mang nhuốm màu máu không lành.

Hạo Thiên không chút do dự ra tay, một kiếm chém tới, nhưng lại thấy kiếm quang của Ngọc Hoàng Kiếm khi chạm vào Tần Tranh Phong thì lóe lên rồi biến mất, nhanh chóng bị một luồng sức mạnh cuốn vào, nuốt chửng trong nháy mắt.

Tần Tranh Phong vốn đang cúi đầu không thấy con ngươi cũng ngẩng lên, trong mắt lại là một mảnh sát ý cuồn cuộn, lạnh lẽo không giống người.

Hạo Thiên nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Tần Tranh Phong, vừa ngẩng mắt, thấy sau lưng Tần Tranh Phong dường như có thứ gì đó đang mọc ra, tuôn ra...

"Vút!" Một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuyên qua lồng ngực Tần Tranh Phong, nhanh hơn nữa, mấy đạo lồng giam ánh sáng hạ xuống, giam cầm hắn ở bên trong.

Lồng giam ánh sáng này giống với thứ mà tu sĩ Thần tộc tên Bạch Sân Ý đã thể hiện trên đài cao trước đó, nhưng không phải sáu đạo cột sáng thông thiên, mà là mười đạo, giam chặt người bên trong, khoảng trống giữa các cột sáng cũng bị bạch quang lấp đầy, gần như không thể thấy được người bên trong, chỉ có thể nghe thấy tiếng giãy giụa gào thét của Tần Tranh Phong truyền ra.

Lần này, tự nhiên không phải Hạo Thiên ra tay, trên khán đài của phe Thượng Thần Giới, một thân ảnh trưởng lão Thần tộc mặc áo bào trắng lăng không triển khai ba mươi sáu đôi cánh, giơ tay liền dẫn ra một đạo kiếm mang, oanh kích xuống lồng giam ánh sáng!

Trên khán đài, bao gồm cả các tu sĩ đang quan chiến cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện đều một trận xôn xao kinh ngạc.

Trưởng lão Thần Đế của Thần tộc ra tay?

"Lui ra." Một giọng nói uy nghiêm vang lên bên tai Hạo Thiên, một cái phất tay áo liền đẩy thân ảnh Hạo Thiên ra khỏi khán đài.

Nói là làm, cũng không hẳn là không khách khí, trước khi động thủ đã tránh làm Hạo Thiên bị thương.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ nhìn vết máu tuôn ra từ trong lồng giam ánh sáng lan tràn trên khán đài, một lát sau, lồng giam ánh sáng tan đi, trên đài cao nơi vốn nên là chỗ Tần Tranh Phong đứng, lại chỉ còn lại một đống tro tàn không nhìn ra hình người.

"Thiếu chủ." Quản Di gần như ngay khoảnh khắc Hạo Thiên rơi xuống đài đã đến bên cạnh y, nhìn lướt qua vị trí trên đài cao, nhíu mày, môi mấp máy, truyền âm cho Hạo Thiên một câu.

"Tần Tranh Phong nhập ma." Giọng Quản Di có chút hoang mang không dám tin.

Nên biết ở Thượng Thần Giới, đối với ma, sự căm hận của Thần

tộc còn sâu sắc hơn đối với người của Thần mạch dị tộc.

Nếu phải nói, đối với kẻ phản bội và hậu duệ của kẻ địch mạnh mẽ là sự kiêng dè, còn đối với Thần mạch dị tộc, nhiều nhất cũng chỉ là đạo bất đồng, là đối tượng từng bị diệt sát.

Nơi này nhiều người nhiều mắt, mấy vị trưởng lão Thần tộc trên khán đài vẫn luôn chú ý bên dưới, không nhất định sẽ bỏ qua những hành động nhỏ, Hạo Thiên lắc đầu với Quản Di, ngăn lại những lời nàng định nói tiếp.

Cũng kỳ lạ, nhập ma ở Thần Giới, sau khi Hạo Thiên gặp con bán ma là đại trưởng lão của Thiên Hành Tông, đã từng cùng Đẳng Lão bàn luận về vấn đề này, ít nhiều cũng có một số hiểu biết không biết có đáng tin hay không.

Muốn nhập ma cũng không đơn giản như vậy, một niệm thành ma, sau đó có thể tăng thực lực vượt qua mấy cảnh giới, không chỉ đơn giản là mất đi ý thức.

Ít nhất, sự tồn tại của thứ gọi là ma khí đã là một trong những thủ đoạn nhập ma đã biết, còn có một loại là huyết mạch...

Tóm lại phải gieo một hạt giống, mới có thể sinh trưởng trên người tu sĩ.

Tần Tranh Phong bị gieo hạt giống lúc nào?

Lúc rời khỏi Vạn Kiếp Thành?

Tử Y Thiên Thần lúc đó đã nghi ngờ Tần Tranh Phong có dấu hiệu nhập ma, chỉ là sau đó Tần Tranh Phong xuất hiện tại cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, không khác gì người bình thường.

Lúc đối chiến với Hạo Thiên, phải biết rằng, trên khán đài có nhiều trưởng lão Thần tộc như vậy, Tần Tranh Phong trừ phi không muốn sống nữa, mới có thể lộ ra dấu hiệu nhập ma vào lúc này.

Nếu có liên quan đến tâm tính...

Chương 559

hình như cũng có lý, nhưng Hạo Thiên lại không nghĩ vậy.

Vị trưởng lão Thần tộc trên đài cao phất tay áo, liền quét sạch đài cao, nhíu mày, sắc mặt lại ngưng trọng, cũng không giải thích gì.

Đây là địa bàn của Thần tộc, cũng không cần phải giải thích một lời nào với bất kỳ ai.

Trên khán đài, thân ảnh Các chủ Nghiêm là người thứ hai hạ xuống, sau lưng là Tô Dung theo sát không rời...

"Sao có thể." Dưới đài cao Bạch Sân Ý đã thua Hạo Thiên, thậm chí chiến ý cũng bị tiêu hao trong nháy mắt, nhưng bốn suất của Thần tộc không dễ dàng có được, từ bỏ chỉ là ý nghĩ hỗn láo nhất thời mà thôi.

Hôm nay bốn tu sĩ của Thần tộc đã đến đủ, cảnh giới thực lực tuy mạnh, nhưng có thể tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, cũng đều là những người chưa được sắc phong Chủ Thần, nhưng không ngoại lệ đều có thực lực vượt qua cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, vì để thứ hạng của bốn người có thể nằm trong top đầu của vòng chung kết để nhận được nhiều tài nguyên của Thần tộc hơn, nên mới không sắc phong chờ ngày này.

Nhưng thực lực của Hạo Thiên đã rành rành chào hỏi họ một cái, không phải chỉ Thần tộc mới có những thiên tài, tu sĩ có thiên tư trác tuyệt cũng có rất nhiều.

Đây cũng là lời cảnh tỉnh của Thần tộc cho các tiểu bối trong tộc, chỉ là kẻ tát vào mặt họ đã mấy giới không xuất hiện, nên ban đầu mới thả lỏng cảnh giác...

Tần Tranh Phong xuất hiện dấu hiệu nhập ma, chưa hoàn toàn bộc lộ, trưởng lão Thần tộc đã ra tay diệt sát hắn, thậm chí cắt ngang trận đấu giữa Hạo Thiên và Tần Tranh Phong trên đài cao.

Sự cố bất ngờ này không ai ngờ tới, Bạch Sân Ý tiến lên vài bước, nhìn lão giả trên đài cao đột nhiên gọi một tiếng.

Thực tế, không cần hắn mở miệng, cũng có không ít người đã biết thân phận của lão giả đã diệt sát Tần Tranh Phong, đó là Nhị trưởng lão của Thần tộc.

Quản Di khẽ nói bên tai Hạo Thiên một câu, nói ra thân phận của lão giả, "Con trai út của Nhị trưởng lão Thần tộc bị ma giết..." Có thể nhẫn nhịn cho đến khi nhiều người thấy Tần Tranh Phong nhập ma mới ra tay diệt sát, e rằng đã là kết quả cực kỳ bình tĩnh của Nhị trưởng lão Thần tộc rồi.

Các chủ Nghiêm của Đan các theo sát ngay sau đó mang theo Tô Dung hạ xuống, phần lớn tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện đều biết Tô Dung, đều biết ba mươi tu sĩ tiến vào Thượng Thần Giới, kết quả chỉ còn lại sáu người, có người thứ bảy là Tô Dung, may mắn trực tiếp được khách khanh trưởng lão của Thần tộc ở Thượng Thần Giới, cũng là Các chủ Đan các để mắt đến giữ lại.

Trong số đó, sắc mặt khó coi nhất có lẽ là Lãnh Tố Thiên Thần.

Ai cũng biết Tô Dung bị Lãnh Tố Thiên Thần loại bỏ.

Lãnh Tố Thiên Thần và đội của Hạo Thiên kết thù, trong trận đấu đã lợi dụng quy tắc bịt miệng Tô Dung không cho nhận thua.

Nếu Tô Dung cuối cùng không thoát khỏi Lãnh Tố Thiên Thần, lãnh trọn cú tát đó, Tô Dung rơi vào tay Lãnh Tố Thiên Thần e rằng không chết cũng tàn phế mới bị ném xuống khỏi đài cao.

Lãnh Tố Thiên Thần vốn cũng đang nhìn Tần Tranh Phong, thấy

Tần Tranh Phong nhập ma, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia hoảng loạn.

Không giống như vẻ không thể tin nổi của những người khác.

Quản Di sau khi Tần Tranh Phong xảy ra chuyện, ngoài việc có vài phần lo lắng cho Hạo Thiên, liền nhìn Lãnh Tố Thiên Thần, tự nhiên thu hết vẻ mặt của hắn vào mắt.

Hạo Thiên cũng thấy vẻ mặt của Lãnh Tố Thiên Thần, chỉ là sau khi Tần Tranh Phong bị Nhị trưởng lão Thần tộc diệt sát, nhìn Lãnh Tố lại như thở phào nhẹ nhõm?

Chuyện này quả thực có chút đáng để suy ngẫm.

Các chủ Đan các hạ xuống đài cao, nhíu mày, nhìn về phía Nhị trưởng lão Thần tộc, gần như không chút khách khí nói một câu, "Tu sĩ của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện xảy ra chuyện, không điều tra rõ ràng đã giết?" Nhị trưởng lão Thần tộc tên là Bạch Cú, vốn tính tình lạnh lùng bạo ngược, liếc nhìn Các chủ Đan các một cái, rõ ràng không ưa nhau, nhưng cũng không tỏ ra tức giận, "Một tu sĩ đã thành ma, từ miệng hắn còn nghe được lời người sao?" Túi trữ vật của Tần Tranh Phong nằm trong đống tro tàn đó, bị Bạch Cú phất tay áo quét đi không ít, có thể nói là tỏa cốt dương hôi (xương tan tro bay).

Bạch Cú như chê chưa đủ gọn gàng, giơ tay ra hiệu, thổi bay tro đi, lấy túi trữ vật của Tần Tranh Phong, không thèm kiểm tra một chút nào, liền tiện tay ném cho Các chủ Nghiêm.

"Ngươi xem xem có thể nhìn ra được cái gì không." Động tác này của Nhị trưởng lão Bạch Cú, cũng có thể thấy được thân phận của Các chủ Đan các quả thực có chút không tầm thường.

Các chủ Nghiêm nhíu mày, lạnh mặt nhận lấy, một lát sau lại lắc đầu, chỉ nhìn xuống phía Lãnh Tố Thiên Thần.

Lãnh Tố Thiên Thần bị ánh mắt của Các chủ Nghiêm nhìn đến cứng đờ mặt, đứng im không động.

May mà Các chủ Nghiêm không chỉ nhìn hắn, mà còn quét mắt qua các tu sĩ tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện khác có mặt, cả Hạo Thiên trong đó cũng bị ánh mắt của Các chủ Nghiêm quét qua rất lâu.

Cũng không có gì kỳ lạ, Lãnh Tố Thiên Thần là người đi rất gần Tần Tranh Phong, Hạo Thiên là đối thủ của Tần Tranh Phong, Tần Tranh Phong có chút không ổn, đáng lẽ không ngu ngốc đến mức lộ ra vẻ nhập ma trong lãnh địa của Thần tộc.

Nếu có khả năng nhìn ra Tần Tranh Phong có vài phần không ổn, cũng chỉ có Lãnh Tố Thiên Thần và Hạo Thiên là có khả năng nhất.

Phía Thần tộc, Liễu Đạo Minh nhìn cảnh này, khinh bỉ một tiếng, rất thấp giọng nói một câu, "Hạo Thiên cũng là người có bản lĩnh, có thể kích động người ta đến nhập ma." Người nhập ma không chỉ đơn giản là một hạt giống, ngược lại, những người có được hạt giống đều bị sức mạnh cổ xưa đó giết chết, giống như Hi Ngọc Thiên Thần có được ma binh ở Vạn Kiếp Thành lúc đầu bị phản phệ.

Có thể thành ma, phần lớn đều có thể chịu được sự phản phệ, là những người có ý chí kiên định.

Tần Tranh Phong vừa rồi, nhập ma thì thật, nhưng giống như không chịu nổi, công lao này, xem ra giống như bị Hạo Thiên kích động ra...

Lời này của Liễu Đạo Minh không thể không nói là gieo rắc thù hận, không chỉ gieo cho Hạo Thiên, mà còn có không ít người nhìn về phía hắn.

Thật sự coi việc ma xuất hiện ở Thượng Thần Giới là chuyện tốt

sao?

Mấy vị trưởng lão Thần tộc biết nhiều nhất thở dài một hơi, chỉ cảm thấy năm nay quả là một mùa thu nhiều chuyện, mọi việc đều thuận theo tiến triển của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Vạn Kiếp Thành xuất hiện bán ma, chân ý của Thần mạch dị tộc trong di tích Quy Khư bị mang ra ngoài, trưởng lão Lục Miểu đột nhiên phát điên tàn sát tu sĩ ở Phụ U sơn mạch...

Đúng vậy, hành vi của trưởng lão Lục Miểu ở Phụ U sơn mạch, bị một số trưởng lão Thần tộc coi là phát điên rồi.

Tuy rằng lệnh đồ sát tất cả tu sĩ Phụ U sơn mạch, thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ sót một được cùng nhau hạ xuống, đồng thời, cũng dặn dò, người có thể giết, nhưng không được hạ thủ với người của Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Nhưng trưởng lão Lục Miểu lại làm chuyện này một cách phô trương, suýt nữa đã làm đến mức tuyệt tình.

Cường giả cảnh giới Thần Đế, Thần tộc ở Thượng Thần Giới có mười hai vị, nếu cộng thêm sáu vị trưởng lão Thần Đế của Phòng đấu giá đứng đầu, và mấy khách khanh trưởng lão chỉ có danh, số lượng Thần Đế ở Thượng Thần Giới đủ để coi thường tất cả.

Đây cũng là nguyên nhân Thượng Thần Giới được gọi là Thượng Thần Giới, khác biệt với các chủ thành khác của Thần Giới.

Tổ địa của tộc mạnh nhất Thần Giới.

Nhưng Thần Đế cũng không phải đều ở trong Thượng Thần Giới, bảy mươi tư thành của Thần Giới, đã biết là có bảy vị thành chủ Thần Đế, tuy bề ngoài trung thành với Thần tộc, nhưng ai biết được có sinh dị tâm hay không?

Huống hồ, còn có nhiều cường giả ẩn thế không xuất hiện, những

tồn tại mà ngay cả Thần tộc cũng không thể nắm được tung tích.

Những tồn tại như vậy có bao nhiêu, Thần tộc cũng không nói được, nhưng chỉ cần Thần tộc không làm ra chuyện diệt thế, họ cũng sẽ không quản sự tồn tại của Thần tộc.

Bây giờ đang ở trong một loại cân bằng, không ai nói được chuyện gì sẽ đột nhiên phá vỡ loại cân bằng này.

Chuyện của trưởng lão Lục Miểu đã gióng lên một hồi chuông cảnh báo cho Thần tộc.

Phải biết rằng, sáu vị trưởng lão Thần Đế của Phòng đấu giá đứng đầu, người khác không rõ, mười hai vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc lại không rõ sao?

Người của Phòng đấu giá đứng đầu, căn bản không phải là người cùng một lòng với họ, nếu Thần tộc xảy ra chuyện, những người này sẽ không giúp một tay, thậm chí có khả năng sẽ đứng ở phía đối lập với Thần tộc.

Sự dung túng của Thần tộc đối với Phòng đấu giá đứng đầu đã đủ rồi, chính là vì sự trung lập của Phòng đấu giá đứng đầu.

Bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần Phòng đấu giá đứng đầu trung lập ở giữa, kết quả cuối cùng ra sao, đều có thể thuận buồm xuôi gió trong Thần Giới.

Thần tộc tự nhiên sẽ không vì một chút chuyện này mà như chim sợ cành cong, nhưng... từ lúc chữ ma này hiện lên, trong lòng mấy vị trưởng lão Thần tộc đều có một dự cảm không lành.

Cảnh giới của họ đã đạt đến Thần Đế, đã sống trên đời nhiều năm như vậy, lại sớm đã liên kết với Thần tộc, có lúc khi gặp nguy cơ, sẽ có một loại dự cảm đặc biệt.

Lúc này, nhìn Tần Tranh Phong bị Nhị trưởng lão chém giết trên

đài cao, có một số dự cảm dâng lên trong lòng.

Lại nhìn Hạo Thiên dưới đài, chỉ cảm thấy người này cũng là một mầm họa!

Chương 560

Một vụ một việc, việc nào không liên quan đến Hạo Thiên?

Bán ma trưởng lão ở Vạn Kiếp Thành do Hạo Thiên phát hiện và đích thân trừng trị, chân ý của Thần mạch dị tộc trong di tích Quy Khư do Hạo Thiên có được, trưởng lão Lục Miểu phát điên không nhất định có liên quan đến Hạo Thiên, nhưng lại xác thực chết trong tay Hạo Thiên.

Môn hộ Bá Cốt của Thần tộc hôm qua biến mất không thấy...

Nghĩ đến đây, tâm niệm Nhị trưởng lão chuyển động, trong nháy mắt nhìn về phía Lãnh Tố Thiên Thần, giọng điệu trầm lạnh nói, "Ta biết ngươi có vài phần quan hệ với môn hộ Bá Cốt, ngươi có biết lão đi đâu rồi không?" Lời vừa dứt, Nhị trưởng lão liền có một luồng ý trấn áp hạ xuống người Lãnh Tố Thiên Thần.

"Ta..." Đối mặt với uy thế của cường giả Thần Đế, sắc mặt Lãnh Tố Thiên Thần trong nháy mắt trở nên trắng bệch, theo bản năng liếc nhìn Hạo Thiên, trong lòng có chút cảm giác không yên.

Nếu khai ra Hạo Thiên, cũng là khai ra chuyện hắn và Tần Tranh Phong tìm người giải quyết Hạo Thiên trước thềm quyết đấu.

Mọi người không ngốc, đổ hết mọi chuyện lên người Tần Tranh Phong đã chết, Tần Tranh Phong không thể nhảy ra nói lời hắn là giả, nhưng cũng không có cách nào chứng minh lời hắn là thật.

Dù sao trưởng lão Bá Cốt bây giờ nghe ý của Nhị trưởng lão Thần tộc là hạ lạc không rõ, Tần Tranh Phong lại bị tỏa cốt dương hôi.

Vậy sao không lôi cả Hạo Thiên xuống nước, quấy vào chuyện này?

Trong lòng rối bời, Lãnh Tố Thiên Thần trong nháy mắt đã quyết định, cắn răng nói: "Tần Tranh Phong hôm qua từng nhờ ta dẫn đường cho hắn và môn hộ Bá Cốt, nhưng Tần Tranh Phong muốn làm gì ta lại không rõ, có lẽ... chuyện này sẽ có liên quan đến Hạo Thiên!" Nếu có khả năng cũng kéo mình xuống nước, Lãnh Tố Thiên Thần sẽ không bỏ qua cho Hạo Thiên.

Hơn nữa, ngoài việc bắc cầu cho Tần Tranh Phong và Bá Cốt Thiên Thần, hắn quả thực không làm gì cả.

Lãnh Tố Thiên Thần tỉnh táo, thực lực cảnh giới bây giờ đã không bằng Hạo Thiên, Lục Dư sâu không lường được, thậm chí ngay cả Hạo Nguyệt Thiên Thần kia cũng là kình địch của hắn!

Tần Tranh Phong đã chết, bây giờ chỉ còn lại một mình hắn, e rằng đơn độc khó đi, nhưng nếu bắt hắn nhìn Hạo Thiên thuận buồm xuôi gió một đường, hắn không cam lòng!

Dù sao trừ Hạo Thiên và bốn người của Thần tộc ra, tranh một thứ hạng không khó, chỉ cần giải quyết được Hạo Thiên...

Nghe lời của Lãnh Tố Thiên Thần, ánh mắt Nhị trưởng lão Thần tộc thuận thế rơi xuống người Hạo Thiên, thản nhiên nói một câu, "Môn hộ Bá Cốt quả thật hiện giờ đang mất tích." Một câu nói đơn giản, lại khiến không ít người có mặt nhíu mày, chỉ là, cũng không thực sự nghĩ đến Hạo Thiên.

Hạo Thiên có mạnh đến đâu, cũng chỉ là nổi bật trong đám tiểu bối, bây giờ chưa được sắc phong Chủ Thần, nếu thật sự đối đầu với môn hộ Bá Cốt Thần Vương đỉnh phong, căn bản không có cửa thắng.

Nếu Tần Tranh Phong thật sự liên hợp với trưởng lão Bá Cốt muốn đặt Hạo Thiên vào chỗ chết, Hạo Thiên hôm nay e rằng không thể xuất hiện ở đây rồi.

“Môn hộ Bá Cốt đêm qua, quả thực đã đi tìm Hạo Thiên!” Lãnh Tố Thiên Thần lúc này cũng liều mạng rồi, dù sao chuyện này hắn chỉ biết chứ không tham gia, mưu hoạch cũng là chuyện của hai người Tần Tranh Phong và trưởng lão Bá Cốt.

Nếu Thần tộc có khiển trách, hắn dù sao cũng không thoát được, nhưng cũng không phải tội nặng.

Đắc tội Hạo Thiên, sớm đã đắc tội rồi, bây giờ thêm một bút nữa thì sao?

Đối mặt với ánh mắt của Lãnh Tố Thiên Thần, Hạo Thiên lại vẻ mặt thản nhiên, nhưng lại ngoài dự đoán nói một câu, “Đêm qua quả thực có người ở thần ti ra tay với ta.” Nghe lời Hạo Thiên, Quản Di đầu tiên là kinh ngạc nhìn y một cái, nhíu mày, không biết tại sao Hạo Thiên lại nói ra chuyện này...

Hạo Thiên mỉm cười, lời của Lãnh Tố Thiên Thần đã nói đến nước này, thần ti đêm qua quả thực có chuyện xảy ra, nếu muốn giấu giếm, chẳng khác nào thừa nhận chuyện này.

Ngẩng đầu, Hạo Thiên đối mặt với vẻ mặt do dự chưa quyết của Nhị trưởng lão Thần tộc, mở miệng nói, “Nhị trưởng lão cảm thấy, ta có thể giết môn hộ Bá Cốt, giải quyết gọn gàng sao?” “Tự nhiên không thể!” Nhị trưởng lão Thần tộc gần như không chút do dự, nhìn Hạo Thiên, ánh mắt lại rơi xuống người Lãnh Tố Thiên Thần, “Môn hộ Bá Cốt chỉ mất tích, chưa xảy ra chuyện gì.” Trưởng lão Thần tộc cho đến môn hộ trưởng lão thấp nhất, cũng là cường giả Thần Vương của Thần tộc, bán bộ Thần Đế, đều đã để lại một luồng khí tức làm mệnh bài đặt trong từ đường của Thần tộc.

“Môn hộ Bá Cốt không thấy đâu, tự nhiên sẽ nhanh chóng có người phát hiện, kế đó đi kiểm tra mệnh bài, khí tức vẫn còn.” Nhị trưởng lão Thần tộc thản nhiên nói ra một câu như vậy.

Năm xưa trưởng lão Bá Cốt từng mất tích một lần, lần đó khí tức mệnh bài thậm chí còn yếu đi một thời gian, Thần tộc mới thay một môn hộ trưởng lão khác thay thế vị trí của Bá Cốt.

Ai ngờ trưởng lão Bá Cốt có thể trở về, còn giết người thay thế vị trí của mình, trong Thần tộc cũng có người không hài lòng, chỉ là chuyện này bị Đại trưởng lão ém xuống.

Nhị trưởng lão suy đoán, trưởng lão Bá Cốt lúc đó e rằng bị Đại trưởng lão phái đi làm chuyện mà ngay cả ông cũng không rõ, cực kỳ nguy hiểm, không biết có thể trở về hay không, cho nên Đại trưởng lão mới không có ý kiến gì về việc thay môn hộ thay thế Bá Cốt.

Trưởng lão Bá Cốt trở về, chắc chắn chuyện mà Đại trưởng lão phân phó đi làm cũng đã có kết quả, lúc đó, Đại trưởng lão sẽ không vì một chuyện nhỏ mà trách phạt trưởng lão Bá Cốt vừa mới lập công ở đó.

Bây giờ trưởng lão Bá Cốt lại không thấy đâu...

"Vậy, môn hộ Bá Cốt từng tìm ngươi?" Ánh mắt Nhị trưởng lão cuối cùng cũng rơi xuống người Hạo Thiên, dù sao, y có lẽ là người cuối cùng gặp trưởng lão Bá Cốt.

Hạo Thiên không do dự gật đầu, ra vẻ thản nhiên, "Môn hộ Bá Cốt đột nhiên động thủ với ta, phá hủy phòng ốc, sau đó lại đột nhiên rời đi." Nghe lời Hạo Thiên, Nhị trưởng lão Thần tộc nhíu chặt mày.

Một Lục Miểu, một Bá Cốt, hai người đều là người của Thần tộc, nhưng đều hạ sát thủ với Hạo Thiên.

Trưởng lão Thần tộc rõ ràng đã quyết ý lôi kéo Hạo Thiên, nhưng những người này lại vi phạm mệnh lệnh!

Thần tộc quả thực đã khoan dung với những người này quá lâu rồi.

“Nhị trưởng lão, trận quyết đấu của Hạo Thiên nên tính thế nào?” Trên đài cao, Tô Dung đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

Suy nghĩ đột nhiên bị người ta cắt ngang, Nhị trưởng lão Thần tộc không vui nhíu mày, nhưng khi ánh mắt chạm đến người mở miệng là người đứng bên cạnh Các chủ Nghiêm, tu sĩ mấy hôm trước được Các chủ Nghiêm nhận làm đồ đệ, Nhị trưởng lão Thần tộc thả lỏng vài phần hàng lông mày đang nhíu chặt, liếc nhìn thi thể của Tần Tranh Phong trên đài, thản nhiên nói, “Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần bị loại khỏi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, đưa ra khỏi Thượng Thần Giới.” Nói cách khác, trận đấu giữa Hạo Thiên và Tần Tranh Phong, từ lúc Tần Tranh Phong nhập ma, bất kể thắng thua đều không tính.

Lãnh Tố Thiên Thần chờ đợi một kết quả bị loại, hai tay nắm chặt, một lúc lâu không thể hoàn hồn.

Sớm biết sẽ có khả năng này, Lãnh Tố Thiên Thần nhìn về phía Hạo Thiên, giọng điệu lại trầm lạnh, “Nhị trưởng lão, đừng quên, Hạo Thiên và Quản Di từng giết một môn hộ trưởng lão khác của Thần tộc là Lục Miểu.” Nếu hai người có thể giết Lục Miểu Thần Vương trung cảnh, sao không thể giết môn hộ Bá Cốt?!

“Chuyện này, ta không cần ngươi dạy ta phải phán đoán thế nào!” Nhị trưởng lão Thần tộc phất tay áo, không chút khách khí quét Lãnh Tố Thiên Thần ra ngoài, thấy Lãnh Tố Thiên Thần ho ra một ngụm máu trọng thương bị đưa đi, khinh hừ một tiếng.

Cái chết của trưởng lão Lục Miểu không rõ ràng sao?

Chẳng phải là do Quản Di dùng một đạo công kích được phong ấn bởi một trưởng lão Thần Đế của Phòng đấu giá đứng đầu đó sao...

Hạo Thiên chỉ dùng thần quyết tạm thời khốn trụ Lục Miểu, khiến hắn không thể tránh, không thể chạy.

Nếu trong thần ti Quản Di sử dụng thủ đoạn như vậy, sớm đã bị phát giác rồi, không thể nào không một tiếng động.

Hơn nữa, mỗi tu sĩ tuy không bị cản trở có thể tùy ý đi lại, nhưng Quản Di dẫn Tuân Tuyết Thiên Thần đi gặp Hạo Thiên, sau đó không lâu từ phòng Hạo Thiên trở về nơi ở của mình.

Ngoài mỗi phòng đều có hai người Thần tộc canh gác, chuyện xảy ra trong phòng Hạo Thiên đáng lẽ đã bị trưởng lão Bá Cốt phong tỏa khí tức, nên mới không bị phát giác.

Ngay cả người ngoài cửa phòng Hạo Thiên cũng đợi Hạo Thiên bước ra mới biết xảy ra chuyện, Quản Di làm sao biết được?

Khoảng thời gian từ lúc xảy ra chuyện đến lúc Hạo Thiên ra ngoài không dài, Nhị trưởng lão Thần tộc không tin Hạo Thiên một mình có thể giải quyết Bá Cốt trong thời gian ngắn như vậy, việc Bá Cốt vốn định giết Hạo Thiên, nhưng nhất thời không giải quyết được, lại có việc gấp phải rời đi đáng tin hơn.

Nhị trưởng lão đoán chuyện này e rằng có liên quan đến Đại trưởng lão, không có ý định dừng lại ở đây, phất phất tay, "Cuộc thi tuyển chọn tạm dừng vài ngày, đợi điều tra rõ chuyện của Tần Tranh Phong và môn hộ Bá Cốt rồi nói sau." Nói xong câu đó, Nhị trưởng lão liền tự mình rời khỏi đây.

Hạo Thiên và Quản Di nhìn nhau một cái, Quản Di đi ra trước, "Không biết mấy ngày, ta và thiếu chủ có thể trở về Phòng đấu giá đứng đầu vài ngày không?" "Hạo Thiên có liên quan đến chuyện của môn hộ Bá Cốt, nếu không muốn dính líu nghi ngờ, tốt nhất nên ở lại Thần tộc thì hơn." Người của Thần tộc chưa trả lời lời của Quản Di, Các chủ Nghiêm chuẩn bị dẫn Tô Dung rời đi bước ra một bước, lại nhìn về phía bên này một cái, nhắc nhở một câu.

Quản Di nhíu mày nhìn Hạo Thiên, lại thấy Hạo Thiên gật đầu,

nàng hơi thu lại tâm thần.

Người của Thần tộc đưa mọi người trở về thần ti, Quản Di lại trực tiếp theo Hạo Thiên vào phòng, vừa vào cửa, Quản Di liền ném mấy trận pháp che giấu khí tức vào trong phòng, nhìn Hạo Thiên, "Trận pháp này là do Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu cho ta, có thể trong nửa canh giờ không bị bất kỳ ai dò xét, xảy ra chuyện gì cũng sẽ không bị người khác phát giác, cảnh giới Thần Đế cũng không thể dò xét được việc ta làm." Quản Di không một chút do dự, trực tiếp nói, "Thiếu chủ, nếu ngươi có liên quan đến chuyện này, có chắc chắn giải quyết được không?

Nếu không thể, bây giờ là cơ hội tốt nhất để ta rời đi, ta có thể bây giờ mở bí pháp truyền tống, đưa ngươi về Phòng đấu giá đứng đầu, lúc đó ngươi mất tích, Phòng đấu giá đứng đầu có thể lấy cớ này để đòi Thần tộc một lời giải thích.

Bây giờ Thần tộc không dám động đến Phòng đấu giá đứng đầu, ta ở lại, có thể bảo vệ an toàn cho bạn bè của thiếu chủ." "Không cần." Hạo Thiên hiểu ý, nhưng lại lắc đầu, thản nhiên nói, "Trưởng lão Bá Cốt đang ở trong một phương thiên địa của Sâm La Vạn Tượng, ta không thả lão ra thì không ai có thể xâm nhập vào trong đó." Nói đến đây, Hạo Thiên dừng lại, vừa hay có một chuyện, "Sâm La Vạn Tượng là một đạo thần quyết được ghi lại trong chân ý của Thần mạch dị tộc, chỉ có một nửa, nhưng Bá Cốt lại dường như cực kỳ hiểu rõ về đạo thần quyết này..." "Không thể nào!" Quản Di nhíu mày, "Nếu trên đời có người biết chuyện của dị mạch Thần tộc, vậy chỉ có lão tổ đang bế quan ở nơi đó!

Bá Cốt chẳng qua chỉ là một môn hộ của Thần tộc..." Đến đây, Hạo Thiên và Quản Di lại nghĩ đến một khả năng chung, môn hộ Bá Cốt này, có khả năng đã tiến vào nơi bế quan đó, gặp được lão tổ.

Nếu đã gặp, người duy nhất của Thần tộc hiện nay có cảnh giới đạt đến Chúa Tể cuối cùng, tình hình hiện nay thế nào?

Nếu bế quan chưa xuất quan, tại sao trưởng lão Bá Cốt có thể biết về Sâm La Vạn Tượng, trừ phi đã động thủ với lão tổ của Phòng đấu giá?

Chương 561

Nếu như vậy, trưởng lão Bá Cốt có thể sống sót ra ngoài sao?

"Mấy năm nay, Thần tộc dường như không có ý định động đến Phòng đấu giá đứng đầu, ngược lại còn dung túng hơn vài phần, Phòng đấu giá đứng đầu vốn tưởng rằng ngày lão tổ xuất quan sắp đến gần..." Không biết tại sao, Quản Di mơ hồ có một dự cảm không tốt, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên.

"Nhất thời không xảy ra đại loạn được đâu." Hạo Thiên thản nhiên nói, "Thực lực cảnh giới của lão tổ Phòng đấu giá đứng đầu bày ra ở đó, Thần tộc không thể làm gì được, trừ phi trong số họ có thể có thêm hai trưởng lão tấn thăng." Quản Di nghe lời Hạo Thiên, cũng hơi định thần lại.

"Đợi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện kết thúc, ta nhất định phải mang tin tức này về Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là... xảy ra chuyện của Tần Tranh Phong, ta e rằng sau khi quyết đấu sẽ lại sinh phiền phức." Phòng đấu giá đứng đầu đối với sự tồn tại của ma cũng không có ấn tượng tốt, mất đi thần trí, dưới Chúa Tể cuối cùng, cưỡng ép tăng lên hai cảnh giới, chỉ cần là tu sĩ cảnh giới Chủ Thần, đều có thể chạm đến cảnh giới Thần Đế.

Nếu ma có thể xuất hiện đại trà, đừng nói Phòng đấu giá đứng đầu, e rằng Thần tộc cũng phải liên hợp với nhiều thành chủ khác mới có thể đối kháng, huống hồ Thần tộc cũng không đoàn kết như trong tưởng tượng.

Nửa canh giờ trôi qua, Quản Di ngồi đối diện Hạo Thiên, chỉ là chủ đề lần này, tuy cần phải nói riêng, nhưng cũng không phải là bí mật không thể để người khác nghe thấy.

“Mười hai vị trưởng lão của Thần tộc, Đại trưởng lão thân mang hai đạo truyền thừa, thực lực vi tôn, nhưng sau lưng lại không có tông tộc, lại là người nói một không hai, là người làm chủ của Thần tộc.

Các trưởng lão khác phần lớn xuất thân từ các tông tộc, giữa họ có những oán thù riêng...” Quản Di biết Hạo Thiên không hiểu rõ về Thần tộc, vốn định sau khi đưa Hạo Thiên đến tộc địa của Thủ tịch phách mại hành ở Thượng Thần Giới sẽ lập tức đưa y đến nơi lão tổ bế quan, vì vậy mới không kể cho Hạo Thiên nghe những chuyện này.

Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi, Quản Di cảm thấy, Hạo Thiên biết nhiều hơn một chút, sau này ứng phó mới có thể nắm chắc hơn vài phần.

Vốn dĩ trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành bảo hắn đi theo bên cạnh Hạo Thiên là để giải quyết vài chuyện vặt và bảo vệ an toàn cho y, nhưng bây giờ, cách làm này có chút không dễ dàng nữa.

Chuyện đêm qua, Hạo Thiên gặp chuyện, hắn lại không nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Mặc dù Hạo Thiên không nói chi tiết, nhưng việc tu sĩ cảnh giới Thần Vương đỉnh phong của Bá Cốt Môn hộ ra tay chắc chắn không sai.

Hạo Thiên một lần có thể thoát khỏi tay Bá Cốt Môn hộ, trở tay giải quyết tạm thời tai họa này, nhưng nếu lần sau trưởng lão Thần tộc tìm đến Hạo Thiên thì sao?

“Mười hai vị trưởng lão của Thần tộc, bề ngoài đều nghe theo lời Đại trưởng lão, nhưng thực tế toàn bộ đều có lòng riêng.” Đây cũng là một chuyện không dễ dàng, trong năm tháng dài đằng đẵng như vậy, mười hai vị cường giả Thần Đế của Thần tộc lại không đồng lòng.

Chỉ là dù không đồng lòng, cũng phải dựa trên tiền đề không gây

nguy hiểm cho Thần tộc.

Chỉ khi Thần tộc ổn định, bọn họ mới có được thần quyền chí cao vô thượng.

Nhưng bây giờ, Hạo Thiên xuất hiện, hoặc có thể nói là chân ý của Thần tộc dị mạch xuất hiện, lại khiến một số trưởng lão Thần tộc bắt đầu rạn nứt ly tâm càng thêm lợi hại.

Nếu một trong số họ có thể lấy được chân ý trong tay Hạo Thiên, vượt qua cảnh giới Thần Đế, liền có thể tiêu diệt ít nhất một nửa số trưởng lão Thần tộc, khiến quyền thế trong tay mình khuếch đại đến mức đáng sợ.

Bây giờ bọn họ kiềm chế lẫn nhau, tuyên bố Thần tộc không ra tay với Hạo Thiên, chỉ là kết quả tạm thời mà thôi.

Ai cũng không biết sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ lúc nào, và bị ai phá vỡ.

Muốn mười hai vị trưởng lão Thần tộc đã tích lũy thù oán trong năm tháng dài đằng đẵng như vậy cùng chung vinh nhục, có lợi ích thì cùng chia đều, e là chuyện không thể nào.

Ai cũng nghĩ đây là một cơ hội cực lớn để giải quyết những trưởng lão không đối phó với mình.

Nhưng khi những trưởng lão Thần tộc đó đều nghĩ như vậy, cuối cùng ai sẽ chết thì không ai biết được.

Đối với Thủ tịch phách mại hành, nếu có thể khơi mào tranh chấp nội bộ Thần tộc, dù không thể nhân cơ hội lấy mạng Thần tộc, ít nhất cũng có thể khiến Thần tộc nguyên khí đại thương, không chừng có thể rơi xuống vị trí tương đương với Thủ tịch phách mại hành, ngồi ngang hàng ở Thượng Thần Giới, Phách mại hành có thể phá vỡ tình cảnh phải sống dưới người khác.

Sau khi lão tổ xuất quan, Quản Di cảm thấy, từ rất lâu trước đây, vị lão tổ đó đã đặt mình vào một vị trí không thiên vị.

Không thiên vị Thần tộc dị mạch được sinh ra, cũng không gia nhập vào Thần tộc tu hành sau này.

Sau khi xuất quan, khả năng lớn cũng sẽ như vậy, bên nào cũng không giúp, một mình một phe.

Nếu Thần tộc cứ duy trì sự cân bằng hiện tại cho đến khi lão tổ xuất quan, người của Thủ tịch phách mại hành đều biết, đó có thể mới là tử cục cuối cùng của Thủ tịch phách mại hành.

Chẳng lẽ thật sự đi tin rằng lão tổ sẽ vì một tia huyết mạch liên kết mà giữ lại lòng thương hại cho họ sinh tồn?

Nếu như vậy, đợi đến ngày lão tổ quyết tâm rời khỏi Thần Giới, sẽ là ván cờ tử không lời giải thứ hai nối gót ập đến.

"Bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới, bề ngoài do thành chủ quản lý, nhưng thực tế, các đại thành trong đó đều là vật sở hữu của các trưởng lão Thần tộc khác nhau." Dù các trưởng lão Thần tộc không mở lời, những thành chủ đó cũng sẽ tự mình đứng về một phe, bám víu vào quan hệ để quy về dưới trướng một vị trưởng lão nào đó, dâng lên cống phẩm hàng năm cho trưởng lão Thần tộc.

Phải biết rằng khi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái thay đổi thành chủ, người của Thần tộc sẽ không đi tranh vị trí thứ nhất để rồi rời khỏi Thượng Thần Giới bị đày đến một tiểu thành.

Mặc dù tuyển bạt tái diễn ra dưới sự chứng kiến của mọi người, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể động tay động chân.

Nếu thông đồng tốt với một vị trưởng lão nào đó, trong trận chung kết có hậu bối của vị trưởng lão đó trong danh sách tu sĩ Thần tộc, chẳng phải có thể dễ dàng giơ cao đánh khẽ, cho một tu sĩ nào đó qua

cửa sao?

Cho nên, khi Lãnh Tố Thiên Thần chỉ giúp Tần Tranh Phong và Bá Cốt Môn hộ kết nối quan hệ, gần như tất cả những người biết chuyện trong Thượng Thần Giới đều có thể đoán ra vài người đang tính toán gì.

Bá Cốt Môn hộ dù là Thần Vương đỉnh phong cũng không phải là môn hộ trưởng lão duy nhất của Thần tộc, không có thành chủ nào lại không ôm đùi mười hai vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc, mà ngược lại đi tìm một môn hộ trưởng lão.

Nhưng Tần Tranh Phong thì khác.

Hắn không phải là thành chủ của thành nào, nhưng không thể không nói, trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này, người có khả năng giành được vị trí thứ nhất ngoài người của Thần tộc và Hạo Thiên ra, khả năng của Tần Tranh Phong là lớn hơn cả.

Trong những chuyện Tần Tranh Phong hứa hẹn với Bá Cốt Môn hộ, có một việc e rằng là sau khi Tần Tranh Phong trở thành thành chủ, tòa thành đó danh nghĩa là trong tay Tần Tranh Phong, nhưng lại có thể trở thành đồ của Bá Cốt Môn hộ.

Một lợi ích to lớn như vậy đặt trước mặt, Bá Cốt trưởng lão e rằng sẽ không từ chối.

Hạo Thiên yên lặng lắng nghe lời của Quản Di, lý giải ý tứ trong lời nói, cuối cùng lại ngẩng mắt hỏi một câu: "Đại trưởng lão Thần tộc là người như thế nào, ngươi có từng gặp qua?" Thần tộc hiện nay gần như bị khống chế trong tay Đại trưởng lão… Hạo Thiên đã gặp Tuân Tuyết Thiên Thần, ý tứ của Tuân Tuyết Thiên Thần đại diện cho Thần tộc, ở một mức độ nào đó, cũng đại diện cho ý tứ của vị Đại trưởng lão Thần Đế của Thần tộc.

Nếu người đưa ra quyết định chủ yếu là vị Đại trưởng lão đó, vậy thì, việc không ra tay với y, giữ y lại cũng là ý của Đại trưởng lão.

Điều này khiến Hạo Thiên có chút tò mò về người này.

Quản Di nhíu mày.

Chuyện này, hoặc là vị Đại trưởng lão Thần tộc này, thực sự có chút không biết nên bình luận thế nào.

"Tận diệt Thần tộc dị mạch là việc Đại trưởng lão đã làm trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng, và cũng sắp làm được rồi.

Giữ lại Thủ tịch phách mại hành, cho Phách mại hành một chút địa vị trên danh nghĩa ở Thượng Thần Giới, cho phép Phách mại hành phát triển trong các chủ thành lớn, cũng là ý của vị Đại trưởng lão đó.

Hầu như không bao giờ lộ diện, nhưng mọi việc đều được phân phó cho người dưới làm." Đối với ý tứ của Đại trưởng lão Thần tộc, Quản Di cũng có thể phỏng đoán được đôi chút.

"Giữ lại Thần tộc dị mạch, ban đầu là vì không biết lão tổ khi nào có thể xuất quan, sau khi xuất quan sẽ có thái độ thế nào với chi huyết mạch của Thủ tịch phách mại hành, Đại trưởng lão không dám cược với cơn thịnh nộ của một vị Tối chung chúa tể." "Sau này nữa, cũng là vì người của Thần tộc bắt đầu nhận ra bí mật về việc cảnh giới không thể tăng lên, nghi ngờ có liên quan đến Thần tộc dị mạch, giữ lại Thủ tịch phách mại hành cũng là để lại một đường sinh cơ." Dừng một chút, Quản Di tiếp tục nói: "Vị Đại trưởng lão của Thần tộc, không ai biết ngài ấy đang làm gì, nhưng có một số suy đoán, có liên quan đến truyền thừa của Thần tộc." Truyền thừa của Thần tộc vẫn luôn tồn tại, nhưng rất ít tu sĩ Thần tộc có thể nhận được truyền thừa.

Hiện nay, người nhận được truyền thừa chỉ có một, chính là con gái của Đại trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần nhận được truyền thừa khi còn rất nhỏ, giống như… người có tư cách nhận truyền thừa của Thần tộc là vạn người chọn một, không biết bao nhiêu năm tháng mới xuất hiện được một người như vậy.

"Tuân Tuyết Thiên Thần không chừng có cơ hội đạt tới cảnh giới Tối chung chúa tể." Chỉ là, Tuân Tuyết Thiên Thần hiện tại là Thần Vương trung cảnh, trong thế hệ đồng lứa, thật sự không ai có thể sánh vai.

Phải biết rằng, trong bốn suất tu sĩ mà Thần tộc đưa ra, người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Chủ Thần đỉnh phong, có sự chênh lệch mạnh yếu.

Kiếm ý của Tuân Tuyết Thiên Thần Hạo Thiên đã thấy, không có gì bất ngờ, cũng giống như Sâm La Vạn Tượng, chân ngôn kiếm ý của Tuân Tuyết Thiên Thần là một đạo thần quyết có uy thế cực mạnh.

Ai mà biết được, Tuân Tuyết Thiên Thần có còn nhiều thủ đoạn mạnh hơn chưa thi triển ra không?

"Cốc cốc." Trong lúc Hạo Thiên đang suy tư, bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng gõ cửa.

Chương 562

Y và Quản Di nhìn nhau, Quản Di đứng gần cửa nhất liền mở cửa, nhìn người ngoài cửa liền khẽ thở phào nhẹ nhõm, để người đó vào.

Người đến là Mông Phường.

Nhìn Quản Di một cái, Mông Phường không cần hỏi nhiều, cũng có thể hiểu được phần nào rằng Hạo Thiên bây giờ đi lại rất gần với Thủ tịch phách mại hành, vượt xa quan hệ với Thần tộc.

Tùy tay đóng cửa lại, Mông Phường nói thẳng: "Hạo Thiên huynh, ngày mai nếu trận chung kết có thể tiếp tục, huynh có lẽ sẽ phải đối đầu với người của Thần tộc." Những chuyện cấp bách trước mắt đều quan trọng hơn trận chung kết của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, Hạo Thiên há miệng, có chút không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến trận chung kết nữa.

Không biết vì sao, Hạo Thiên bỗng nhiên nhớ lại lúc ở Vạn Kiếp Thành, khi Chuyên Thủy Thiên Thần đến đón Hòa Hạnh Thiên Thần, lúc sắp đi đã quay đầu lại nói với y một câu kia.

Giành lấy vị trí thứ nhất?

Lúc đó, y không cảm thấy đó là lời nói bâng quơ của vị sư phụ không đứng đắn kia.

Bởi vì vị sư phụ này tuy trông không đáng tin cậy, nhưng những việc ông làm không có một việc nào là vô nghĩa.

Đặc biệt là ở Thượng Thần Giới, vốn dĩ sau khi tuyển bạt tái ở Thượng Thần Giới kết thúc ông cũng sẽ quay về Hắc Bạch Kiếm Cung, lúc đó gặp Hòa Hạnh cũng đâu có khác biệt gì?

Tại sao Chuyên Thủy Thiên Thần lại phải cố ý đưa Hòa Hạnh Thiên Thần đi, còn phải dùng một suất của Thủ tịch phách mại hành để đưa Hòa Hạnh Thiên Thần vào trận chung kết.

Trông như Chuyên Thủy Thiên Thần đang đặt cược thêm.

Ban đầu y cảm thấy có vài phần khả năng, cho nên mới nói câu "giành lấy vị trí thứ nhất".

Nhưng nghĩ lại, ngữ khí và thần sắc của Chuyên Thủy Thiên Thần lúc đó không giống như nói đùa bâng quơ.

Y từ chối việc trực tiếp vào nơi lão tổ của Thủ tịch phách mại hành bế quan để trốn tránh Thần tộc, tiếp tục tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng đã đặt cược Hòa Hạnh Thiên Thần vào bên cạnh y, nhưng lại không nói thẳng ra.

Giống như Đẳng Lão, nói cho y biết sự tình, nhưng không nói rõ y phải làm gì, chỉ để y lựa chọn.

Đối với những chuyện như thế này, Hạo Thiên trước nay rất nhạy bén.

Y mơ hồ cảm nhận được, việc giành được vị trí thứ nhất của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái này, dường như là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Mông Phường thấy Hạo Thiên nửa ngày không nói lời nào, một lát sau, mới nói ra ý định của mình: "Ta sẽ lên sàn đầu tiên rồi nhận thua, chúng ta kết thúc trận chung kết càng sớm càng tốt đi." Ngay cả Mông Phường cũng mơ hồ cảm thấy, Thần tộc dường như sắp có biến động, lúc này, ai cũng không muốn bị liên lụy đến tính mạng.

"Nhận thua?" Hạo Thiên nhìn Mông Phường, không ngờ hắn lại nói ra một câu thẳng thắn như vậy.

"Không có huynh và bốn người của Thần tộc, còn có Hạo Nguyệt

Thiên Thần và Lục Dư đám người, ta không có hy vọng giành được vị trí thứ nhất.

Sau khi vị trí thứ nhất được định đoạt, những người còn lại sẽ có cơ hội tranh giành thứ hạng.

Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần bị loại khỏi mười bốn suất, không chừng ta có cơ hội hoàn thành sắc phong rồi rời đi." Mông Phường phân tích tình hình rõ ràng, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên một cái.

Mông Phường có chút tò mò rốt cuộc Hạo Thiên và Thủ tịch phách mại hành đang mưu tính chuyện gì, đến mức khiến Thần tộc cũng có chút động tĩnh, nhưng cuối cùng hắn không hỏi ra. 148.

Có một số chuyện biết rồi cũng không nhất định làm được, thà rằng sau khi hoàn thành sắc phong thì rời đi, không dính vào những chuyện thị phi này.

"Hạo Thiên huynh, nếu có nơi nào cần ta giúp, cứ mở lời." Mông Phường đến vội vàng, cũng không ở lại phòng Hạo Thiên quá lâu.

Nói xong những lời cần nói, hắn liền lui ra ngoài.

Ngày hôm sau, Thần tộc có lẽ cũng không muốn Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lại xảy ra vấn đề, hoặc có lẽ có chuyện quan trọng hơn cần tham gia.

Chuyện Tần Tranh Phong nhập ma không tìm ra kết quả, ngay cả chuyện Bá Cốt Môn hộ mất tích cũng tạm thời gác lại một bên.

Mặc dù có người điều tra, nhưng Hạo Thiên cũng rõ, Bá Cốt Môn hộ hiện đang bị giam cầm trong không môn thiên địa của Sâm La Vạn Tượng, Thần tộc dù có tìm cũng không tìm ra được.

Manh mối duy nhất trong hai chuyện này cũng liên quan đến Bá Cốt Môn hộ không tìm thấy, manh mối đã bị đứt ở đây.

Có tra tiếp cũng không tra ra được gì.

Thần tộc thậm chí ngoài việc ngày đó Nhị trưởng lão Thần tộc hỏi Hạo Thiên vài câu, cũng không tìm đến Hạo Thiên hỏi thêm.

Trận chung kết tiếp tục, Mông Phường bảo toàn thực lực, sau khi là người đầu tiên nhảy lên cao đài, liền trực tiếp nhận thua trận đấu.

Lão già của Thần tộc làm trọng tài nhíu mày, nhìn Mông Phường đang đi xuống, liếc nhìn mấy tu sĩ còn lại, có chút ngưng trệ.

"Thật vô vị." Lục Dư đứng một bên, bỗng nhiên nói một câu.

Trận đấu với Hạo Thiên của hắn đã sớm kết thúc trong thất bại.

Chỉ là bây giờ, ngoài Lãnh Tố Thiên Thần bị loại tên, ngay cả hai tu sĩ Thần tộc đã thất bại cũng lần nào cũng xuất hiện dưới cao đài, xem Hạo Thiên và những người khác thi đấu.

Nghe lời của Lục Dư, không ít người đều dời ánh mắt qua, nghe Lục Dư nói: "Mấy tu sĩ còn lại, không phải là người của Thủ tịch phách mại hành thì cũng là người cùng đội với Hạo Thiên trong vòng sơ khảo, gần như không có một cao thủ nào, hắn kéo theo mấy người này vào chung kết." "Muốn kết thúc trận chung kết, không phải chỉ còn hai trận của hai người Thần tộc và Hạo Thiên sao?" Mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao Hạo Thiên đột nhiên nhận kim thiêm.

Hình thức kim thiêm đối với Hạo Thiên, căn bản là có lợi không có hại.

Nếu không mở kim thiêm, Hạo Thiên sẽ phải đánh với người của Thủ tịch phách mại hành và đồng đội của mình, muốn leo lên vị trí cao hơn không phải là không được, nhưng sẽ phải đè thứ hạng của những người này xuống.

Kim thiêm được mở ra, những người đó khi đối đầu với Hạo Thiên liền trực tiếp đầu hàng, sau đó vẫn còn một cơ hội tranh giành

thứ hạng với những người khác.

Bốn người Thượng Thần Giới khó nhằn nhất, nếu Hạo Thiên có thể đánh cho bọn họ trọng thương, sau đó người của Thủ tịch phách mại hành và mấy người trong đội của Hạo Thiên sẽ thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều.

Gần như có thể nói là toàn bộ thành viên đều thăng cấp nhỉ?

Điều này cũng mở ra một tiền lệ, dùng sức một người kéo cả đội thăng cấp.

Nhưng đó cũng là với tiền đề Hạo Thiên có đủ thực lực, có thể thắng được bốn người của Thần tộc.

"Đúng là như vậy." Lão già của Thần tộc vì vậy mà nhíu mày.

Hình thức kim thiêm này vốn được bày ra rõ ràng nhưng trước nay không ai đi con đường tắt này, lại có một ngày được người ta tận dụng.

Hạo Thiên lợi dụng một quy tắc, nhưng mà thật sự… "Không phục?" Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Lục Dư, sau đó nhìn về phía hai người của Thượng Thần Giới.

Một người thực lực Chủ Thần đỉnh phong, một người Thần Vương sơ cảnh.

Hai người này lại cố tình áp chế thực lực không thăng cấp, chờ đợi để tỏa sáng trong trận chung kết.

Thần tộc lúc nào lại đi nói hai chữ công bằng với tu sĩ của các vị diện khác?

"Cùng lên cả đi, kết thúc sớm một chút." Lời Hạo Thiên vừa dứt, những tu sĩ vốn đang gật đầu theo lời Lục Dư bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên.

Điên rồi sao?

Thắng được mấy trận, thắng được hai tu sĩ của Thần tộc liền tự mãn quá rồi à?

Hạo Thiên lại định một mình địch hai… "Thiếu chủ." Quản Di ở dưới đài gọi Hạo Thiên một tiếng.

Hôm qua Hạo Thiên gật đầu đồng ý với Mông Phường, nhưng chưa từng nói sẽ dùng sức một người đối đầu với hai người của Thần tộc để quyết thắng bại.

Chương 563

Nếu là ý định tạm thời… Sâm La Vạn Tượng của Hạo Thiên hiện tại không thể mở ra, thiếu mất một đạo công thế mạnh nhất, hai người của Thần tộc còn chưa ra tay, căn bản không biết có bao nhiêu thủ đoạn.

Bạch Sân Ý và Liễu Đạo Minh đã bại trong tay Hạo Thiên trước đó, có người nào dễ giải quyết đâu?

Dựa vào thực lực của hai người đó để phán đoán hai người còn lại của Thần tộc là tuyệt đối không thể, ánh mắt Quản Di quét về phía hai người của Thần tộc, bọn họ vẫn chưa động.

Có lẽ là vì nếu đồng ý với Hạo Thiên, trận này dù thắng hay thua, dường như đều không có mặt mũi.

Nếu Hạo Thiên thua, là bọn họ lấy hai đánh một.

Nếu Hạo Thiên thắng, tu sĩ Thần tộc vô dụng, hai người cũng không địch lại một mình Hạo Thiên.

Nhưng Hạo Thiên bây giờ đã nói ra lời này, bọn họ có lên hay không?

"Không cần, một mình ta là đủ." Một bóng người đáp xuống đài, lại giơ tay ngăn cản động tác của một tu sĩ Thần tộc khác.

Nam tử ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, một con mắt có ánh vàng nhàn nhạt lưu chuyển: "Leo cao thì có sao, đã nhận kim thiêm thì phải có chuẩn bị bị người ta một cước đạp xuống." Hạo Thiên nghe lời của đối phương, cười cười, nhưng không đáp lời.

"Thần tộc, Bạch Thánh Quân." Nam tử cũng không để ý, giơ tay rút ra một thần khí quyền trượng, cầm ngang trong tay.

Vô số thần văn sau lưng theo bước chân tiến về phía trước, nặng nề ép về phía Hạo Thiên.

"Thần Vương sơ cảnh!" "Không công bằng!" Dưới đài có người ngẩng mắt nhìn Bạch Thánh Quân trên đài, như gặp phải quỷ.

Tu sĩ của các vị diện khác phải thông qua sắc phong của Thượng Thần Giới, nếu không chỉ có thể dựa vào thiên tư xuất chúng, được một vị cường giả cảnh giới Thần Vương trong thành nào đó coi trọng tiến hành sắc phong.

Nhưng được sắc phong thông qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ở Thượng Thần Giới, do trưởng lão Thần Đế của Thần tộc sắc phong, và việc được sắc phong bởi cường giả Thần Vương không ở Thượng Thần Giới, căn bản không thể so sánh!

Sự chênh lệch trong đó, người chưa từng trải qua tuyệt đối sẽ không hiểu, gần như quyết định mức độ thân hòa với thần đạo.

Nếu một tu sĩ thiên phú dị bẩm, thông qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái được sắc phong, độ thân hòa với thần đạo có thể đạt đến mười.

Ở các vị diện khác được cường giả Thần Vương sắc phong, có lẽ chỉ có năm, hoặc sáu.

Dựa vào độ thân hòa năm và sáu, nếu có thể chen chân vào cảnh giới Thần Vương, lúc được Thần Vương sắc phong có lẽ còn có hy vọng.

Nhưng nếu một tu sĩ thiên tư bình thường, độ thân hòa với thần đạo là năm và sáu, gần như đã quyết định cả đời chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Chủ Thần, không thể tiến thêm một bước.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mọi người lại tranh giành đến đầu rơi máu chảy vì mấy suất của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Thứ họ tranh giành, chính là tương lai!

Rốt cuộc, sau khi được Thần Vương sắc phong ở các vị diện khác, ai biết được độ thân hòa có cực thấp, đoạn tuyệt con đường thần đạo không?

Nhưng những tu sĩ Thần tộc của Thượng Thần Giới này thì khác, bọn họ vốn ở Thượng Thần Giới, ít nhiều đều có quan hệ sâu sắc với các trưởng lão Thần tộc, muốn được Thần Đế sắc phong Chủ Thần căn bản không khó!

Chủ Thần đỉnh phong vẫn không tiến hành sắc phong Chủ Thần, tiến vào Vị diện thiên tài tuyển bạt tái tranh giành, có thể xem như là thử thách của Thần tộc.

Các vị diện khác cũng có không ít tu sĩ ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong.

Như lần này, thiên tài xuất hiện đặc biệt nhiều, Hạo Thiên, Tần Tranh Phong, Lãnh Tố Thiên Thần, Hạo Nguyệt Thiên Thần… từng người đều là thực lực Chủ Thần đỉnh phong.

Những người còn lại cũng đều đã chen chân vào Chủ Thần trung cảnh sau khi thông qua Phụ U sơn mạch, chênh lệch với Chủ Thần đỉnh phong không quá lớn, có lẽ còn có hy vọng.

Nhưng Thần tộc bây giờ lại xuất hiện một tu sĩ Thần Vương sơ cảnh, so thế nào?!

"Thần tộc cậy thế bắt nạt người quá đáng!" Không biết ai ngẩng đầu hét giận dữ.

Những năm trước, tu sĩ Thần tộc cao hơn tu sĩ các vị diện khác một bậc, ở độ tuổi tương đương, cảnh giới của tu sĩ Thần tộc cao hơn không ít, chỉ có thể trách thực lực không bằng.

Nhưng tên Bạch Thánh Quân của Thần tộc này rõ ràng là cố ý

không thăng cấp, để trong trận chung kết làm người khác ghê tởm.

"Một ngày trước, thực lực của ta ở Chủ Thần đỉnh phong, chỉ là mấy ngày nay lại có chút tiến bộ mà thôi.

Ta đúng là chưa thông qua sắc phong Chủ Thần, nhưng thực lực của ta đến lúc thì tự tiến bộ, ta chẳng lẽ có thể vì thương hại các ngươi quá yếu mà rút khỏi trận chung kết?" Bạch Thánh Quân nhàn nhạt liếc những người vừa lên tiếng, chỉ một câu nói đã khiến bọn họ nghẹn họng.

Nhìn Hạo Thiên đối diện, Bạch Thánh Quân lộ ra một nụ cười như không cười: "Thế nào?

Một mình địch hai?" Theo Bạch Thánh Quân thấy, Hạo Thiên quá ngông cuồng.

"Lâm môn nhất cước, Thần Vương sơ cảnh?" Hạo Thiên ngẩng đầu, nhìn Bạch Thánh Quân đối diện, lại ra tay trước.

Ngọc Hoàng kiếm được rút ra, một đạo thần hỏa màu xám trắng bám trên thân kiếm, hung hăng chém một kiếm về phía Bạch Thánh Quân.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Bạch Thánh Quân ném ra quyền trượng trong tay, nhưng lại không đỡ được kiếm của Hạo Thiên, ngược lại tạo thành thế giằng co.

Không ít người nhìn uy áp tỏa ra từ trên người Hạo Thiên, lại có thể đạt đến mức độ kiềm chế với Bạch Thánh Quân đối diện, có chút không thể tin được.

"Hạo Thiên…" "Thần Vương sơ cảnh." Hạo Thiên nhàn nhạt nói với Bạch Thánh Quân một câu, khẽ gật đầu, "Dù sao thì ta tiến vào cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong cũng đã được một thời gian rồi.

Thượng Thần Giới quả là một nơi tốt, nguyên khí dồi dào hơn

những nơi khác rất nhiều, vừa hay đủ để ta tấn thăng." "…" Sắc mặt Bạch Thánh Quân hơi trầm xuống.

Không phải vì cảnh giới của Hạo Thiên đạt đến Thần Vương sơ cảnh.

Cùng là Thần Vương sơ cảnh, đối đầu với Hạo Thiên chẳng lẽ hắn có thể thua sao?

Chỉ là Hạo Thiên nói ra câu này vào lúc này, không nghi ngờ gì là đang tát vào mặt hắn.

Lúc ở trong Phụ U sơn mạch, Hạo Thiên thật ra đã có thể tấn thăng Thần Vương, chỉ là phía trước có một cửa ải tấn thăng Chủ Thần, hắn đã dừng lại ở đó, đem tất cả tích lũy lại trong cơ thể.

Ngày đó Bá Cốt trưởng lão tìm đến, ngược lại cũng mang đến cho hắn một lợi ích.

Hôm qua, Hạo Thiên phát hiện đạo thần quyết Sâm La Vạn Tượng lại có chút biến hóa.

Thần quyết lúc đầu đối đầu với Lục Miểu Môn hộ, mở ra tử môn, mỗi một đạo đều như vậy.

Nhưng sau đó lại có sinh môn và không môn có thiên địa riêng bên trong.

Phải biết rằng, Sâm La Vạn Tượng hiện tại có bốn đạo môn, cánh cửa cuối cùng cũng đã lặng lẽ xảy ra biến hóa vào ngày hôm qua.

Chính là hư môn.

Chỉ cần không thả bốn cánh cửa đen khổng lồ ra, Bá Cốt trưởng lão không có cơ hội ra ngoài, ngay cả việc truyền ra khí tức cũng không làm được.

Hạo Thiên hiện tại quả thực cũng không động dụng thần quyết,

chỉ là lợi dụng đặc tính của hư môn, nâng cảnh giới lên… "Ha ha." Trên cao đài, có lẽ thấy sắc mặt người của Thần tộc quá khó coi, Nghiêm các chủ nói một câu: "Tu sĩ kẹt ở sắc phong Chủ Thần nhiều vô kể, nhưng có thể kẹt ở cảnh giới Thần Vương mà không sắc phong trước khi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái diễn ra, quả thực là thiên phú dị bẩm." Không dựa vào độ thân hòa với thần đạo cũng có thể chạm đến cảnh giới Thần Vương, Bạch Thánh Quân có thể là vì xuất thân Thần tộc, độ thân hòa trời sinh đã cao.

Hạo Thiên là một tu sĩ từ vị diện khác mới đến Thần Giới không lâu, có thể có tu vi như vậy, Nghiêm các chủ dù vì quan hệ với Tô Dung mà không mấy coi trọng Hạo Thiên, cũng không thể không thừa nhận, người sau quả thực là một tiểu bối thiên tài.

"Bạch Thánh Quân trong số tiểu bối của Thần tộc thiên tư vượt trội, nhưng thiên ngoại hữu thiên, để hắn nhận một bài học cảnh tỉnh cũng tốt." Trên cao đài, một vị trưởng lão Thần tộc đáp lời, hiển nhiên có quan hệ thân cận với Bạch Thánh Quân.

Nghiêm các chủ nghe lời của hắn cười cười, cũng không nói gì, lắc đầu, nhìn xuống dưới.

Những trưởng lão Thần tộc này bây giờ, không cảm thấy Bạch Thánh Quân sẽ thua trong tay Hạo Thiên, nhưng lại mơ hồ có chút cảm giác.

Chương 564

Tiểu bối này e rằng không tầm thường, lần này, không chừng ván cược với Đại trưởng lão Thủ tịch phách mại hành sẽ thua.

Nhưng dù sao đi nữa, có thể giữ Tô Dung ở lại Đan các, là một chuyện không lỗ vốn.

Quan hệ sư đồ, qua mấy ngày này ông cũng đã xem nhẹ rồi.

Tô Dung không phải là người lấy oán báo ân, điểm này người có mắt đều thấy được.

"Thần Vương sơ cảnh… quả là tốt." Bạch Thánh Quân gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này.

Ngay từ khi nhìn thấy Hạo Thiên, hắn đã biết, Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần này, người này e rằng sẽ là kình địch.

Người sau quá nổi bật!

Ngay cả các trưởng lão Thần tộc cũng nói với hắn, vị trí thứ nhất của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, rơi vào tay ai cũng được, chỉ không thể rơi vào tay Hạo Thiên.

Để có thể nghiền ép Hạo Thiên, bẻ gãy một thân xương cốt của y, hắn đã đặc biệt xin trưởng lão một số thứ trong mấy ngày nay, nâng thực lực lên Thần Vương sơ cảnh.

Nhưng gặp quỷ, Hạo Thiên một tu sĩ từ tiểu thành ra, đâu ra độ thân hòa với thần đạo cao như vậy, có thể chạm đến Thần Vương sơ cảnh trước khi thông qua sắc phong, còn vượt qua được!

Nếu nói Hạo Thiên tự tu luyện ra, hắn căn bản không tin!

"Không sai, huynh trưởng của Quản Di đã tìm về được, lại là

thật.” Bạch Thánh Quân nói một câu.

Người có thể có thiên phú như vậy, ngoài một mạch Thần tộc ra, chính là những dư nghiệt Thần tộc dị mạch của Thủ tịch phách mại hành.

“Bàng môn tà đạo, không được lâu dài.” Nghe lời nói chắc như đinh đóng cột của Bạch Thánh Quân, Hạo Thiên khẽ cười một tiếng, nhìn về phía những trưởng lão Thần tộc trên cao đài.

Không ngờ, Thần tộc lại mặt dày như vậy, tự dựng mình thành chính đạo, ngay cả tiểu bối trong Thần tộc cũng bị lừa gạt đi. 149.

Nếu là chính đạo, sao lại có chuyện mười hai vị trưởng lão Thần tộc luôn bị kẹt ngoài cánh cửa tấn thăng Thần Đế, không thể tiến thêm?

Chuyện này, người của Thần tộc, e rằng ngoài mấy vị trưởng lão ra, không có bao nhiêu người biết rõ nhỉ?

“Ngươi cho rằng cùng cảnh giới, ngươi có thể mạnh hơn ta một bậc?” Hạo Thiên ngẩng mắt hỏi Bạch Thánh Quân một câu.

Bạch Thánh Quân không mở miệng, trực tiếp ra tay.

Một đạo uy thế cực mạnh đã ngưng tụ từ lâu trên thần khí quyền trượng trong tay hắn, bây giờ đã tụ thành một cỗ công thế cực kỳ đáng sợ, đánh về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên lên cao đài lâu như vậy, tự nhiên cũng không phải hoàn toàn không có động tác, một đạo đại trận triển khai dưới chân Bạch Thánh Quân.

“Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận.” Bạch Thánh Quân ở dưới cao đài xem nhiều ngày như vậy, Hạo Thiên có thủ đoạn gì, hắn sớm đã biết và nhìn rõ.

Thấy kiếm quang lơ lửng trên đầu, hắn hừ lạnh một tiếng, thân hình nhanh chóng chuyển ra sau lưng Hạo Thiên, bước ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Hạo Thiên lại trực diện đối mặt với một đạo thánh quang chói mắt, lao thẳng về phía mình.

Nhíu mắt lại, Bạch Thánh Quân thấy Hạo Thiên ở trong thánh quang không hề hấn gì cũng không quá bất ngờ, đó chỉ là một chiêu thăm dò không ra tay của hắn mà thôi.

Đợi Hạo Thiên quay người lại tự đưa mình đến cửa, lại thấy Hạo Thiên bước vào trong kiếm trận, không khỏi nhíu mày. 150.

Hạo Thiên tưởng rằng đi vào trong kiếm trận thì hắn sẽ không thể tấn công, hay là hắn sẽ đuổi theo vào trong, đối đầu trực diện với kiếm trận?

Bạch Thánh Quân trước nay rất bình tĩnh, bây giờ cũng không vì hành động bất ngờ của Hạo Thiên mà dừng lại một chút, công kích tiếp theo đuổi theo bóng dáng Hạo Thiên, nhưng thân hình hắn vẫn không động.

Hạo Thiên nhìn động tác của Bạch Thánh Quân, lại đứng yên trong kiếm trận, không hề động đậy.

Ngay khi đạo công kích đó sắp đánh tới trước mắt, Hạo Thiên rút ra Ngọc Hoàng kiếm, dễ dàng nghiền nát đạo công kích đó, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình của hắn lại hoán đổi với Bạch Thánh Quân trong chớp mắt!

Vô số đạo kiếm mang đánh lên người Bạch Thánh Quân, bình chướng bạch quang trên người hắn chặn được phần lớn, nhưng vẫn có kiếm thế đánh lên người.

Hắn còn chưa phản ứng lại được Hạo Thiên rốt cuộc đã làm gì,

tại sao lại đột nhiên rơi vào trong kiếm trận!

Một cú lao tới, Hạo Thiên lại giơ tay, một đạo chỉ quyết lặng lẽ đè xuống đỉnh đầu Bạch Thánh Quân, trấn áp hắn vào trong.

Rắc.

Có tiếng xương cốt vỡ vụn kèm theo máu tươi từ miệng Bạch Thánh Quân tuôn ra, thần khí quyền trượng trong tay hắn cắm thẳng xuống đất, một đạo công thế quét ngang ra… Trên cao đài, sắc mặt của mấy vị trưởng lão Thần tộc hơi thay đổi.

Chỉ là tiểu bối thi đấu mà thôi, nhưng Hạo Thiên lại hung hăng làm mất mặt Thần tộc.

Bây giờ chỉ có thể may mắn là Hạo Thiên và Bạch Thánh Quân cùng là Thần Vương sơ cảnh, Bạch Thánh Quân bại, dù sao cũng không phải bại trong tay một tu sĩ cảnh giới thấp hơn?

Trên cao đài, công thế của Bạch Thánh Quân đánh xuống, lại bị Hạo Thiên đã dự liệu trước dùng một lần hoán đổi, điều chỉnh vị trí của hắn và mình, đạo công kích đó của Bạch Thánh Quân tự nhiên không đánh trúng người mình, Hạo Thiên lại ở phía sau chồng thêm một đạo công kích.

Lại một lần nữa bị hoán đổi vị trí, Bạch Thánh Quân giống như lần đầu tiên, hoàn toàn không kịp hoàn hồn, lại phải chịu thêm một đạo công kích sau khi ở trong kiếm trận.

Nguyên khí của hắn bị thương thế kéo xuống, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

“Ngươi thua rồi.” Hạo Thiên nhìn Bạch Thánh Quân, nhàn nhạt nói một câu.

Nhìn sắc mặt của người sau, Hạo Thiên thu lại hắc mang trong tay.

Cảnh giới đạt đến Thần Vương sơ cảnh, chân ý thư quyển lại mở ra một trang nữa, vẫn là thần quyết giống như Sâm La Vạn Tượng, chỉ là trang này còn thiếu sót hơn, mười ngày chỉ có thể thi triển một lần, cự ly cực gần không nói, còn phải đặt một ấn ký lên người muốn hoán đổi vị trí, cho nên mới phải kéo dài thời gian với Bạch Thánh Quân trước khi bắt đầu để gieo ấn ký.

Sau đó Bạch Thánh Quân bị hoán đổi về vị trí ban đầu, cũng không phải cố ý, chỉ là hiệu quả biến mất, lại đổi về vị trí cũ mà thôi.

Năm giây.

Hạo Thiên biết khoảng thời gian cách nhau này, cho nên mới không né không tránh nhìn công thế ép đến trước mặt, vừa hay, lúc đó uy thế của kiếm trận cũng sắp hết. 151.

Thủ đoạn của hắn nhiều hơn Bạch Thánh Quân, thà rằng dùng thần quyết ném Bạch Thánh Quân vào trong kiếm trận, ép hắn tiêu hao nguyên khí để chống cự, trong cơn tức giận cực độ lại tung ra một đạo công thế cực kỳ tổn hao nguyên khí nhưng lại đánh vào không khí, cứ thế lừa cho Bạch Thánh Quân thua.

Hạo Thiên thở dài, đáng tiếc, cách này chỉ có thể dùng một lần, lần sau, Bạch Thánh Quân chắc chắn sẽ có phòng bị từ sớm, không để hắn dễ dàng đặt ấn ký rồi hoán đổi vị trí như vậy.

Biết được thời gian hoán đổi trở lại, cũng sẽ không ra tay tấn công vào lúc đó.

"Hạo Thiên!" Bạch Thánh Quân thấy trưởng lão bên cạnh cao đài sắp lên đài tuyên bố hắn thất bại, ngẩng đầu ánh mắt âm u nhìn Hạo Thiên, dù tính tình tốt, bây giờ cũng bị tức giận không nhẹ, "Ngươi lừa ta chơi?!" Vốn tưởng rằng Hạo Thiên sẽ dùng thực lực mạnh nhất đánh với hắn một trận, kết quả Hạo Thiên lại dùng những thủ đoạn nhỏ này để khiến hắn thua?

Thực lực ngang nhau, Hạo Thiên lại đối xử với đối thủ như vậy?

Xem thường hắn quá!

“Nhanh gọn lẹ, ta đỡ tốn sức, có gì không đúng?” Hạo Thiên nghi ngờ nhìn hắn một cái.

Bạch Thánh Quân bây giờ không còn bao nhiêu nguyên khí, bình chướng trên người đang gắng gượng chống đỡ, mép viền đã có chút mỏng manh, một kích là vỡ.

Chương 565

Như vậy, Bạch Thánh Quân chẳng lẽ còn muốn đánh tiếp với hắn, không bị ném xuống đài thì không chịu thôi?

Suy nghĩ một chút, Hạo Thiên lật tay một chưởng đánh xuống, lại nghe thấy trên khán đài một giọng nói vang lên: "Ngươi dám!" Bạch Thánh Quân còn chưa nhận thua.

Hạo Thiên một chưởng đánh ngất người đó đi, thấy trên cao đài một bóng áo trắng đáp xuống, nhìn vị trưởng lão Thần tộc đang tức giận đùng đùng, khóe miệng giật giật một chút, lại thấy một bóng người còn nhanh hơn cả Quản Di đã đáp xuống đài.

"Thần tộc không chịu thua sao?" Giọng Tô Dung vô cùng lạnh lùng.

Phía sau cô, Nghiêm các chủ không ngăn được người, bất đắc dĩ, sợ trưởng lão Thần tộc không nhìn rõ, thật sự ra tay với Tô Dung, thở dài, cũng đáp xuống theo.

Trưởng lão Thần tộc cũng bị trận chung kết lần này không biết tình hình thế nào mà đau đầu, thấy Hạo Thiên ra tay, tưởng rằng y cũng giống như Lãnh Tố Thiên Thần trước đó, muốn hạ sát thủ trên đài.

Tô Dung tự nhiên ông ta sẽ không quản, nhưng Bạch Thánh Quân là tiểu bối thiên kiêu của Thần tộc, không thể không để ý.

Trưởng lão xách Bạch Thánh Quân lên, cảm nhận được hắn chỉ bị Hạo Thiên một chưởng đánh ngất, thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày nhìn Hạo Thiên, đột nhiên thần sắc có chút phức tạp, lại nhìn một tu sĩ của Thần tộc chưa lên sàn.

“Ta nhận thua trận này.” Quản Di mở miệng trước.

Bốn suất của Thủ tịch phách mại hành không chút do dự rút khỏi cuộc tranh giành với Hạo Thiên.

Còn lại, Lục Dư đã sớm bại trong tay Hạo Thiên, Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần bị loại tư cách, chỉ còn một người, cũng không chút do dự rút lui.

Đại thế đã định, lão già của Thần tộc làm trọng tài nhìn Hạo Thiên, sắc mặt cũng ngưng lại một chút, không ngờ, tiểu bối nhận kim thiêm này lại thật sự có thể vượt qua khảo hạch.

“Quán quân vòng chung kết của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái thuộc về Hạo Thiên.” Một câu nói vừa dứt, người trên khán đài lập tức vơi đi hơn nửa, mấy vị trưởng lão Thần tộc gần như không ở lại thêm.

“Tô Dung.” Nghiêm các chủ gọi Tô Dung một tiếng, cũng đi về phía rời đi.

Tô Dung nhíu mày, lại thở phào nhẹ nhõm, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, khẽ cúi mi mắt, “Sư phụ, con quyết định tạm thời ở lại Đan các, nếu có chuyện gì con có thể làm, con sẽ không tiếc sức trợ giúp.” Nói xong, Tô Dung dường như cong cong mi mắt, vẫy tay với Hạo Thiên, đi theo hướng Nghiêm các chủ rời đi, hai bóng người cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này… “Tô Dung…” Quản Di liếc nhìn sắc mặt Hạo Thiên, có chút hứng thú, “Thiếu chủ còn nhớ chuyện ta nói trước đây, Các chủ Đan các dường như có ý thu cô ấy làm đồ đệ không?” “Ừm.” Hạo Thiên tự nhiên nhớ điểm này, chỉ là sau khi Quản Di truyền tin ra thì bên Đan các lại không có động tĩnh gì, như thể Nghiêm các chủ và Tô Dung đã đưa ra quyết định, Tô Dung cứ thế vào ở Đan các… Hạo Thiên chú ý, Các chủ Đan các ngoài việc mang theo Tô Dung bên cạnh, còn có mấy người đi theo, chỉ là những người đó

dường như làm những việc vặt, đi theo Các chủ Đan các từ xa, chỉ khi được triệu tập mới đi đến nghe phân phó rồi đi làm việc cho Nghiêm các chủ.

Địa vị của Tô Dung bây giờ ở Đan các, dường như có chút không bình thường.

Nhàn nhạt liếc Quản Di một cái, Hạo Thiên nhớ lần trước Quản Di đề cập đến chủ đề này, dường như là lo lắng Tô Dung sẽ đủ lông đủ cánh bay đi, xuất sư đi tìm kiếm một thế giới rộng lớn hơn.

Hạo Thiên thực tế cũng hy vọng nhìn thấy như vậy.

Nhưng nha đầu Tô Dung dường như không coi đoạn quan hệ sư đồ này là một giao dịch sinh ra từ việc dung hợp chi hỏa mà thôi.

Tự nhiên, y cũng không nghĩ như vậy, cho nên mới ở trong Quy Khư di tích đưa ra sự giúp đỡ mà mình có thể, đem long xà chú nhập vào Khước Hỏa kiếm, giúp Tô Dung nâng cao phẩm giai thần khí.

"Các chủ Đan các, dường như không phải dựa dẫm vào Thần tộc, ngược lại Thần tộc đang lôi kéo, vậy thì…" Quản Di như có điều suy nghĩ. 152.

Hạo Thiên thẳng thắn nói ra một câu: "Thủ tịch phách mại hành nếu có thể thu hút Nghiêm các chủ, ông ta đã không luôn treo danh dưới danh nghĩa của Thần tộc làm một trưởng lão danh dự rồi." Quản Di thuận miệng nói một câu: "Nghiêm các chủ và Đại trưởng lão Phách mại hành dường như quan hệ không bình thường, tư giao rất nhiều. 153.

Nhưng ta luôn chưa từng nghĩ sâu, chỉ cảm thấy ông ta trung lập ở giữa, bên nào cũng không đắc tội." Nghe lời của Quản Di, Hạo Thiên liếc hắn một cái.

Phải biết rằng, Quản Di trước đây là thiếu chủ của Thủ tịch phách

mại hành, nhưng quan hệ giữa Đại trưởng lão và Nghiêm các chủ rốt cuộc như thế nào lại không rõ.

Điều này cho thấy, hoặc là Các chủ Đan các có mục đích quan trọng chưa đạt được ở Thần tộc, hoặc là quan hệ thực ra rất bình thường.

"Đi thôi." Không có gì để nói, tóm lại Nghiêm các chủ có khuynh hướng về phía Thủ tịch phách mại hành, với tiền đề Thần tộc không xảy ra chuyện gì, mười hai vị Thần Vương đối đầu với Thủ tịch phách mại hành, Phách mại hành không lật được sóng gió gì.

Lôi kéo Nghiêm các chủ cũng vô dụng, ngược lại sẽ khiến Thần tộc chú ý đến động tác của Thủ tịch phách mại hành.

Phải biết rằng Thủ tịch phách mại hành hiện tại đang duy trì thái độ người không phạm ta ta không phạm người, cũng không có ý định mưu cầu quyền lực quá lớn, chọc giận Thần tộc sẽ được không bù mất.

Lôi kéo… Hiện tại Hạo Thiên là người giành được vị trí thứ nhất của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, có năng lực được Nghiêm các chủ coi trọng, nhưng muốn ảnh hưởng, e là không đủ.

Quản Di đi theo bước chân của Hạo Thiên trở về nơi ở tại Thần ti, đi ở cuối cùng, suốt đường đi đều cực kỳ yên tĩnh.

"Chuyện của huynh thì kết thúc rồi, nhưng trận chung kết của các tu sĩ khác, mới thật sự bắt đầu." 154.

Quản Di nói một câu đầy trêu chọc, "Không ít người đều tưởng rằng thiếu chủ sẽ rút trúng kim thiêm rồi thất bại, khó khăn lắm mới đến được Thượng Thần Giới, lại tự đoạn tuyệt con đường của mình, ai ngờ thiếu chủ lại đi đường tắt." Trong mười bốn người vào vòng chung kết, Hạo Thiên thật sự phải đối mặt là bốn người của Thần

tộc, Tần Tranh Phong, Lãnh Tố Thiên Thần, còn có Lục Dư và Thẩm Mính đã hét lên muốn ôm đùi ở Phụ U sơn mạch.

Bốn người của Thần tộc ban đầu đã có hai người thất bại trong tay Hạo Thiên, cuối cùng Hạo Thiên lại muốn một chọi hai, đoán chắc sự kiêu ngạo của Thần tộc sẽ không để họ cùng lên sàn, rất có khả năng người mạnh nhất sẽ ra chiến đấu với Hạo Thiên, người còn lại không thèm chiếm tiện nghi, bất luận thắng bại đều có khả năng cao sẽ rút lui.

Kết quả cuối cùng cũng như vậy, Thần Vương sơ cảnh Bạch Thánh Quân trong tay Hạo Thiên gần như bị tính kế làm tiêu hao cực lớn một cách nhanh chóng, chiêu lớn tung ra cũng vô ích.

Hạo Thiên gần như không bị thương, tiêu hao nguyên khí không nhiều, giữa chừng còn chưa đến nửa canh giờ, chẳng lẽ không đủ để Hạo Thiên hồi phục? 155.

Người cuối cùng của Thần tộc cũng nhìn ra điểm này, chênh lệch cảnh giới bày ra ở đó, thay vì rơi vào tay Hạo Thiên không nhận thua mà phải nếm mùi thất bại, thà rằng theo bậc thang Bạch Thánh Quân đã lát sẵn mà đi xuống, trực tiếp nhận thua.

Tần Tranh Phong lạc lối nhập ma là một điểm Quản Di không lường trước được, cũng không biết sau đó là ai động tay động chân.

Lãnh Tố Thiên Thần vốn bại dưới tay Hạo Thiên, sau đó trực tiếp bị tước tư cách chung kết.

Lục Dư thất bại.

Thẩm Mính… không cần phải nói, nếu Hạo Thiên không tung ra tin tức thực lực Thần Vương sơ cảnh, Thẩm Mính không chừng sẽ hăm hở nhảy lên đài thử sức.

Chênh lệch hai cảnh giới, Thẩm Mính còn chưa lên Thần trung

cảnh, gần như không cần xem cũng biết kết quả thắng thua.

Cô gái nhỏ này trước nay biết thời biết thế, Hạo Thiên đã nhìn ra từ lúc ở trong Quy Khư di tích, nhưng không ngờ cô lại nhận thua thẳng thắn không chút do dự như vậy.

Quản Di lúc này cũng có chút tò mò: "Thiếu chủ, nếu người cuối cùng của Thần tộc mới là người mạnh nhất trong bốn người, không che giấu thực lực, sau trận chiến giữa Bạch Thánh Quân và huynh lại tiếp tục lên đài thách đấu, kết quả sẽ như thế nào?" "Ta không hề có ý khinh thường hai người cuối cùng của Thần tộc…" Hạo Thiên liếc Quản Di một cái, nói một câu: "Bất luận hôm nay người nào trong hai người của Thần tộc lên trước mạnh hay yếu, ta đều chuẩn bị dùng cách đối phó với Bạch Thánh Quân để đánh một trận." Nâng lên Thần Vương sơ cảnh, đã nghĩ ra cách đối phó, để đảm bảo không có sai sót, có thể kết thúc trận chung kết của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái trong hôm nay.

Cho nên, kết quả cũng như nhau.

Người của Thần tộc lên trước sẽ không tiêu hao bao nhiêu thực lực của y, Hạo Thiên sẽ không cho Thần tộc cơ hội, cơ hội dùng xa luân chiến để hao chết y.

Quan trọng là Thần tộc ban đầu đã khinh địch, vốn chỉ có bốn người, chỉ cần Hạo Thiên đủ mạnh, bốn người đều đối đầu với Hạo Thiên trong cùng một ngày, bản thân họ cũng không có năng lực xa luân chiến.

Khóe miệng Quản Di hơi giật giật.

Đúng vậy, đổi lại là Tần Tranh Phong cực mạnh đối đầu với một người của Thần tộc, một trận chắc chắn sẽ có kết quả cực kỳ thảm liệt.

“Kết thúc rồi, nhưng thứ hạng của những người khác trong trận chung kết vẫn chưa định đoạt.” Quản Di nói một câu, Hạo Thiên gật đầu.

Đúng vậy, thiếu Tần Tranh Phong và Lãnh Tố Thiên Thần hai người, lại trừ đi y, còn có mười một tu sĩ.

Không biết cuối cùng hai người nào sẽ bị loại khỏi chín suất sắc phong Chủ Thần.

“Bốn người của Thần tộc không giành được vị trí thứ nhất, cũng sẽ không từ bỏ trận chung kết, bởi vì vị trí thứ nhất vốn không phải là mục đích của họ, thứ họ muốn là thứ hạng.

Trong bốn người, vốn dĩ gần như đã nội định là Thần Vương sơ cảnh Bạch Thánh Quân, nhưng bây giờ người sau bị tổn thương, không chắc có thể hồi phục hoàn toàn, ít nhất tâm lý e rằng sẽ xuất hiện chút vấn đề, những người còn lại có cơ hội.” 156.

Quản Di ngược lại một chút cũng không lo lắng về chuyện xếp hạng trong trận chung kết, chỉ cần cố gắng hết sức là được, bản thân hắn cũng không cần sắc phong, phải biết rằng thực lực Chủ Thần đỉnh phong hiện tại của hắn là chưa từng qua một lần sắc phong mà đạt được.

Chương 566

Có lẽ sẽ có không ít người cho rằng, Quản Di nếu không phải trời sinh có độ thân hòa với thần đạo cực cao mà đi đến bước này, thiên phú trác tuyệt, nếu có thể thông qua sắc phong, không chừng sẽ là vị Thần Đế thứ bảy của Thủ tịch phách mại hành.

Cho nên từ góc độ của Thần tộc, vừa cảm thấy sự kiên trì của Quản Di đáng cười, lại hy vọng hắn tiếp tục duy trì sự kiên trì của mình. 157.

Nhiều năm như vậy, Thần tộc ngược lại nhìn ra một cách giải thích được lưu truyền rộng rãi nhất về Quản Di, đó là Quản Di có sắc phong hay không cũng như nhau, với năng lực của sáu vị trưởng lão Thần Đế của Thủ tịch phách mại hành, chỉ có thể đưa Quản Di lên vị trí Chủ Thần đỉnh phong mà thôi.

Bất luận có sắc phong hay không, Quản Di đều không thể tiến thêm nửa bước. 158.

Cách giải thích này rõ ràng có nhiều người tin hơn, bởi vì Quản Di quả thực đã lộ diện nhiều năm như vậy vẫn luôn ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, không có tiến bộ, ánh mắt đặt trên người Quản Di cũng dần dần ít đi.

Quản Di mấy năm trước khi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái diễn ra đã rời khỏi Thượng Thần Giới đến các chủ thành khác.

Ban đầu còn có người theo dõi tung tích của Quản Di, sau đó thấy Quản Di chỉ hoạt động trong phạm vi Thủ tịch phách mại hành của các chủ thành khác, không gây ra phiền phức gì khác, cũng không còn để ý nữa.

Thậm chí cuối cùng Quản Di tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt

tái, cũng là đến lúc Quy Khư di tích mở ra mới bị Thần tộc biết được.

Quản Di vốn định mượn sức của Hạo Thiên trong di tích để tìm thứ mình muốn, không có hứng thú với tuyển bạt tái, bất luận có tìm được hay không, sau khi di tích kết thúc đều sẽ rút lui.

Nhưng ai ngờ Thần tộc biết tin nhanh hơn hắn tưởng, thân phận bị phát hiện có thể giấu được một đoạn cũng không dễ dàng.

Tiến vào di tích phát hiện người của Thần tộc, hắn không chút do dự nhốt mình trong chủ điện, giữ chân một bộ phận người của Thần tộc.

Bọn họ có lẽ cảm thấy hắn là người của Thần mạch dị tộc, biết nhiều tin tức hơn, không chừng còn biết không ít manh mối và vị trí, đều định theo dõi hắn đến chết. 159.

Lúc đó, Quản Di cũng không nói ra sự thật với Hạo Thiên, không phải cảm thấy Hạo Thiên không đáng tin mà là cảm thấy đây là một phiền phức lớn, có thể không trêu chọc thì đừng trêu chọc kẻ thù như Thần tộc.

Nếu không Hạo Thiên bị cuốn vào trong đó, có thể sẽ thi cốt vô tồn… Nhưng cuối cùng Hạo Thiên lại là người mang chân ý của Thần mạch dị tộc ra khỏi di tích, Quản Di cũng không biết nên nói là tốt hay xấu, mệnh trung chú định Hạo Thiên phải có kiếp nạn này? 160.

Nhưng chuyện này phúc hay họa, ngược lại cũng thật sự không rõ.

"Trận đấu sau đó, thiếu chủ có hứng thú không?" Quản Di và Hạo Thiên gần như đã đi đến ngoài phòng.

"Tự nhiên." Hạo Thiên nhếch khóe môi, "Dù sao sau đó không chừng sẽ có cảnh Hạo Nguyệt Thiên Thần và Quản Di đối đầu với người của Thần tộc." "…" Quản Di nhìn Hạo Thiên.

Gần như kéo hết hận thù của Thần tộc, sau đó lại nhường cơ hội

đối mặt với lửa giận cho Hạo Nguyệt Thiên Thần đám người? 161.

Còn có Nguyên Cực, người của Thủ tịch phách mại hành thì không sao, nhưng Hòa Hạnh Thiên Thần, sư muội của Hạo Thiên không phải cũng ở trong đó sao?

Hạo Thiên không sợ người của Thần tộc trở mặt, trực tiếp quét sạch những người này đi?

"Vị diện thiên tài tuyển bạt tái." Hạo Thiên cúi đầu niệm một câu, "Nhìn qua thì sắc phong đủ sức hấp dẫn, nhưng ngươi không cảm thấy, Thần tộc tổ chức tuyển bạt tái này, có hàm ý khác trong đó sao?" "Từ các vị diện khác tuyển chọn những tu sĩ có năng lực để Thần tộc sử dụng?" Quản Di chỉ ra một khả năng, đây cũng là cách làm trước nay của Thần tộc.

Trở thành thành chủ của một chủ thành, ở một ý nghĩa nào đó, không phải là đi làm thổ hoàng đế, mà là đầu nhập vào dưới sự khống chế của Thần tộc… Nghe lời của Quản Di, Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Tự nhiên có khả năng này, chỉ là y nghĩ đến một tầng sâu hơn.

Bàn cờ của Thần tộc, e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

Từ việc Thần tộc cũng có ý muốn đẩy nhanh kết thúc Vị diện thiên tài tuyển bạt tái cũng có thể nhìn ra vài phần.

Hiện tại còn lại Bạch Thánh Quân của Thần tộc, Liễu Đạo Minh, Bạch Sân Ý, còn có một tu sĩ trước đây chưa giao thủ với Hạo Thiên, tên là Khúc Ý, là bàng hệ của Thần tộc.

Thủ tịch phách mại hành có Quản Di, Nguyên Cực, Hòa Hạnh Thiên Thần.

Sau đó là sáu người thoát ra từ ba mươi người, hiện tại còn lại bốn người, Hạo Nguyệt Thiên Thần, Mông Phường, Thẩm Mính, và Lục Dư đã ẩn giấu thực lực, đến khi giao thủ với Hạo Thiên mới lộ

ra thực lực thật.

Mười một người, suất tấn thăng Chủ Thần chỉ có chín.

Hạo Thiên cũng không thể chắc chắn cuối cùng hai người nào sẽ bị đào thải.

Nghỉ ngơi một ngày, các tu sĩ của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái ngoài Hạo Thiên ra tiếp tục bốc thăm luân hồi, chỉ là lần này, người bốc thăm, lại không phải là những tu sĩ đó.

Thấy người trong tay lơ lửng những quả cầu sáng, Hạo Thiên khẽ nhíu mày, bây giờ y không ở dưới, mà ở một vị trí khác trên khán đài.

Lần này, Nghiêm các chủ nắm giữ những quả cầu sáng đó.

Tự nhiên, trong đó vẫn có một quả cầu ánh vàng lơ lửng, cũng có nghĩa là, nếu có người muốn, vẫn có thể mở ra hình thức thứ hai của trận chung kết.

Thắng, một trận định đoạt, sẽ có cơ hội thách đấu Hạo Thiên.

Bốn người của Thần tộc thấy quả cầu ánh vàng đó, gần như không chút do dự dời ánh mắt lên người Bạch Thánh Quân.

Hạo Thiên bất ngờ khẽ cười một tiếng.

"Sư phụ?" Tô Dung trên khán đài thấy bóng dáng Hạo Thiên, không đi theo Nghiêm các chủ xuống dưới, mà tìm đến vị trí của Hạo Thiên, ngồi xuống bên cạnh.

"Ta đang nghĩ, Bạch Thánh Quân có thua cũng sẽ không nhận kim thiêm." Hạo Thiên suy nghĩ rồi nói một câu.

Chỉ là, có chút ngoài dự liệu, sắc mặt Bạch Thánh Quân hơi trầm xuống, lại là người đầu tiên dẫn một quả cầu sáng màu trắng vào tay, thuận tay bóp nát, một đạo ánh sáng lóe lên trong tay hắn.

Một con số, "Bốn". 162.

Cũng có nghĩa là, người rút thăm số bốn giống như Bạch Thánh Quân, sẽ là đối thủ mà Bạch Thánh Quân phải đối đầu sau đó, thứ hạng này không trước không sau.

"Mười một người, sẽ có một người được miễn đấu?" Tô Dung ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên một cái.

Phía dưới, thấy Bạch Thánh Quân đã ra tay, Hạo Nguyệt Thiên Thần là người thứ hai giơ tay lấy một quả cầu sáng, cũng bóp nát trong tay, con số "Hai".

Nhìn Bạch Thánh Quân một cái, không cần phải nói nhiều, không ít người đều có chút kiêng kỵ với tu sĩ Thần Vương sơ cảnh xuất thân từ Thần tộc này.

Mông Phường cũng lấy một lá thăm, sau khi bóp nát, đứng sang một bên.

Liên tiếp, gần như tất cả đều đã lấy hết các lá thăm trắng, Quản Di là người cuối cùng lấy thăm, lại bất ngờ thấy bên trong trống rỗng.

"Miễn đấu một trận." Nghiêm các chủ liếc Quản Di một cái. 163.

Tiểu tử của Thủ tịch phách mại hành này vận khí tốt thật… Gần như tất cả mọi người đều đã bóp nát quả cầu sáng, nhưng đối thủ của Bạch Thánh Quân lại luôn không xuất hiện.

Hiện tại, chỉ có quả cầu sáng trong tay Thẩm Mính là còn nguyên vẹn.

Chương 567

Sững sờ một lúc, thấy ánh mắt của mọi người xung quanh đều dồn vào mình, cô giơ quả cầu sáng trong tay lên, "Ta… có cần bóp nát không?" Rõ ràng, cô là người xui xẻo nhất, đối đầu với Bạch Thánh Quân.

Thẩm Mính trong chốc lát cũng không biết nên lộ ra biểu cảm gì, xui xẻo gặp Hạo Nguyệt Thiên Thần, gặp Lục Dư, cũng không xui xẻo đến mức mở màn đã đụng phải Bạch Thánh Quân.

Sắc mặt có chút kỳ quái một lúc, Thẩm Mính cuối cùng cũng bóp nát quả cầu sáng trong tay, "Bốn", không ngoài dự đoán, không có may mắn.

Quản Di rút được thăm miễn đấu, hôm nay e rằng không có việc gì, xoay người lên khán đài, ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên, một vẻ nhàn nhã, "May mà Nguyên Cực và Hòa Hạnh Thiên Thần đều không rút phải thăm đó." Thực tế bây giờ, thực lực của mọi người cũng đã lộ ra gần hết rồi, Quản Di suy nghĩ một hồi, hỏi Hạo Thiên: "Thiếu chủ, huynh cảm thấy, Hạo Nguyệt Thiên Thần đối đầu với Bạch Thánh Quân có mấy phần thắng?" Hạo Thiên lắc đầu.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy mình không đối đầu với Bạch Thánh Quân liền thở phào một hơi, y cũng biết rồi, chính cô cũng không cảm thấy mình có thể thắng. 164.

Nguyên Cực ngược lại một chút cũng không cần lo lắng, liếc nhìn Nguyên Cực dưới đài, "Nguyên Cực cũng không có phần thắng, rốt cuộc là chênh lệch cảnh giới…" Cho nên tiếp theo sẽ là Thần tộc trong tình huống không có Hạo Thiên lật ngược thế cờ?

Phải biết rằng, thực lực và cảnh giới của mấy người Thần tộc

đều cực kỳ đáng sợ.

Trận đầu tiên chính là Liễu Đạo Minh của Thần tộc đối đầu với Nguyên Cực.

Thực lực cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong và thực lực Chủ Thần trung cảnh.

Đằng xà bay lượn một tay của Liễu Đạo Minh vẫn khó nhằn, chỉ là bán siêu thần khí trong tay Nguyên Cực lại được ném ra trước khi Liễu Đạo Minh ra tay, đằng xà ngăn cách ở giữa cao đài, ngăn cách tầm nhìn của Nguyên Cực, nhưng thanh loan hồ đao đó lại như có mắt, bám chặt lấy bóng dáng Liễu Đạo Minh đuổi theo.

"Gặp quỷ!" Liễu Đạo Minh chỉ có thể dùng đằng xà bay lên để cản thanh đao của Nguyên Cực, trong chốc lát lại không rảnh tay đối phó với Nguyên Cực ở phía bên kia.

Chỉ là đao của Nguyên Cực đối đầu với đằng xà, lại chỉ cần lướt nhẹ là có thể cắt đứt đằng xà cản đường, ép về phía Liễu Đạo Minh… "Nếu đã đến đây, tự nhiên phải nghiêm túc vài phần." Thấy tình huống này, Quản Di lại không chút bất ngờ, "Liễu Đạo Minh trước đây đã ra tay, mấy ngày nay, muốn phân tích để đối phó cũng đơn giản." Lời vừa dứt, thấy viên hồ đao khi bị Liễu Đạo Minh bất đắc dĩ tung ra một đạo uy thế đánh bay, không tiếp tục tiếp cận bóng dáng Liễu Đạo Minh ở mép cao đài, mà nhanh chóng xuyên vào trong đằng xà.

Sắc mặt Liễu Đạo Minh hơi thay đổi, muốn giữ lại thanh đao của Nguyên Cực, lại không thể làm gì, nhìn đằng xà bị chém ra một lỗ hổng cực lớn, còn chưa kịp vá lại, một tay Nguyên Cực đã nắm lấy thanh đao của mình, từ trong đằng xà xuyên qua, lật tay đánh xuống một đạo uy thế về phía Liễu Đạo Minh. 165.

Liễu Đạo Minh ngược lại dễ dàng nghiền nát đạo công thế của

Nguyên Cực, nhưng không kịp ngăn cản Nguyên Cực xuyên qua đằng xà, một đạo u quang từ viên hồ đao triển khai, nhanh chóng kéo dài hóa thành một thanh cự nhận.

"Thần khí của Nguyên Cực…" Hạo Thiên hơi bất ngờ nheo mắt lại, rõ ràng nhìn thấy, trong thần khí của Nguyên Cực, dường như có một đạo khí hồn.

Giống như Khước Hỏa kiếm của Tô Dung có thể triệu hồi long xà, trong thần khí của Nguyên Cực, dường như có một đạo khí hồn thuần túy.

Viên hồ đao quả thực là một nửa siêu thần khí, nửa còn lại, có lẽ đã bị phá hủy, hoặc thất lạc không tìm thấy được.

Nhưng không ngờ lại có cách phục hồi như vậy, dung hợp một đạo khí hồn, do khí hồn, tạo thành nửa còn lại của viên hồ đao, khôi phục uy thế ban đầu.

"Nguyên Cực tìm ra cách này, không muốn buông bỏ nửa thanh thần khí, nửa còn lại của thần khí, chính là bị người của Thần tộc đánh vỡ." Quản Di khẽ thở dài.

Hạo Thiên có lẽ không biết, việc này, đã mang lại hy vọng như thế nào cho Thủ tịch phách mại hành.

Hay nói cách khác, đã mang lại một cơ hội cực lớn cho người của Thần mạch dị tộc.

Những người bị giam cầm trong nơi sâu không thấy đáy, không thấy ánh sáng, nếu có một ngày nhìn thấy một tia sáng, sẽ như thế nào?

Sẽ xé rách khe hở hẹp đó, xông ra ngoài!

Đằng xà nhanh chóng thu lại, nhưng trước mặt trường đao của Nguyên Cực, lại bị một nhát chém tan nát.

Liễu Đạo Minh ngẩng mắt nhìn Nguyên Cực trước mặt, vẻ ung dung trước khi lên cao đài đã tan biến hết, thay vào đó là một tia không dám tin và kiêng kỵ.

Người của Thủ tịch phách mại hành… lúc nào đã trưởng thành thành cao thủ như vậy, dám ngông cuồng trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không sợ… "Thần tộc, bại một." Không phải là một khoảnh khắc thất thần, trường đao của Nguyên Cực đã chém ngang ra, tự nhiên, đã thu lại thế, Liễu Đạo Minh cũng bất đắc dĩ giơ tay lấy ra Kinh Thiên nỗ, một mũi tên nỏ bắn về phía Nguyên Cực đang ở gần, cũng mượn lực đạo, chỉ để lại một vết máu lan rộng ở eo, rơi xuống dưới cao đài.

Một bóng người lướt ra, đưa Liễu Đạo Minh đi, bạch quang bám trên tay chữa trị vết thương trên người Liễu Đạo Minh, lại thấy Liễu Đạo Minh giãy giụa ngẩng đầu.

Trước khi xuống đài, hắn đã bắn một mũi tên nỏ về phía Nguyên Cực.

Nhưng ngẩng mắt thấy Nguyên Cực dường như không sao, xoay người xuống đài, sắc mặt hắn biến đổi, cuối cùng cũng trở nên u ám, trong nháy mắt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Thua Hạo Thiên, có thể nói Hạo Thiên là yêu nghiệt hiếm có, giống như Bạch Thánh Quân của Thần tộc, thậm chí cả Bạch Thánh Quân cũng bại trong tay Hạo Thiên.

Nhưng Nguyên Cực thì sao?

Thủ tịch phách mại hành có một Quản Di tu vi vạn năm cảnh giới không đổi ở Chủ Thần đỉnh phong đi trước, dường như, bọn họ đều đã đánh giá thấp thực lực của Thủ tịch phách mại hành?

"Phế vật." Liễu Đạo Minh khi đi ngang qua Bạch Thánh Quân,

nghe thấy lời nói của người sau, thân hình loạng choạng, nhưng không ngẩng đầu.

Hôm qua còn xem trò cười của Bạch Thánh Quân, hôm nay lại thất bại trong tay người của Thủ tịch phách mại hành, báo ứng không sai?

Sau Nguyên Cực và Liễu Đạo Minh, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhẹ nhàng lên cao đài.

Vừa rồi chỉ chú ý không đối đầu với Bạch Thánh Quân, lại không chú ý rốt cuộc đối đầu với ai, không khỏi liếc nhìn xuống đài.

Không lâu sau, Mông Phường trầm mặc bước lên đài.

"Mông Phường?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn người đối diện, hơi có chút bất ngờ.

Phải biết rằng, trong ấn tượng của cô, mấy người trong đội của Hạo Thiên, ngoài Tô Dung, chính là Mông Phường có cảnh giới thực lực thấp hơn.

Mông Phường có thể đi đến đây, không ít người đều phải nói một tiếng vận khí tốt.

"Ai." Hạo Nguyệt Thiên Thần thở dài, nhìn về phía vị trí của Hạo Thiên trên khán đài.

Nếu không phải thực lực của Thần tộc quá mạnh, cô cũng đã mở kim thiêm rồi, dù sao cũng không gặp phải tình huống như bây giờ.

Rốt cuộc từng là người kề vai chiến đấu, Hạo Nguyệt Thiên Thần trong chốc lát lại không biết phải làm thế nào.

"Không cần nương tay." Mông Phường dường như nhìn ra vẻ do dự của Hạo Nguyệt Thiên Thần, ngẩng đầu, trong mắt đã có khí thế tiến về phía trước.

Ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi sáng lên.

Bất luận thắng thua, chiến ý và ánh mắt của Mông Phường là thứ cô thích.

"Cẩn thận." Lời vừa dứt, cây quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần mở ra, đón lấy Mông Phường.

Đối diện, lại là một thanh chủy thủ đen kịt không ánh sáng chạm vào cây quạt xương trong tay cô.

Trên cây quạt lập tức phủ một lớp thần hỏa màu xám, cô không do dự thu tay lại, chặn được chủy thủ của Mông Phường, ánh lửa trên cây quạt cũng tiêu tan… Chỉ trong một lần giao thủ, thần hỏa bám trên thanh chủy thủ trong tay Mông Phường đã bị Hạo Nguyệt Thiên Thần đánh tan.

Có thể thấy, Hạo Nguyệt Thiên Thần dù sao cũng đã đi theo Hạo Thiên và Mông Phường một thời gian dài, trước đó có dũng khí đối đầu với Hạo Thiên, tất nhiên đã nghiên cứu không ít thủ đoạn của hai người.

Với một nụ cười cực nhạt, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không có ý chế nhạo Mông Phường, chỉ là lời nói trong miệng lại không ngừng, "Cảnh giới chênh lệch với ta, đi xuống đi.

Có dũng khí tự nhiên là tốt, chỉ là, yếu đi một chút." Nghe những lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Mông Phường quả thực có chút bị ảnh hưởng, nhíu mày, nhưng chủy thủ trong tay ra đòn lại càng thêm hung ác.

Cảm nhận được điều này, Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhíu mày, lắc đầu bất đắc dĩ, đưa tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Cây quạt xương trong tay nàng ta tách ra, lộ ra lưỡi đao sắc bén bên trong, hướng về phía Mông Phường, nhưng lại cực kỳ nhẹ nhàng vung một cái, đẩy Mông Phường ra mép cao đài.

Một cơn gió lốc ập đến, Mông Phường hơi ngẩng đầu lên, thấy cây quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần "bá" một tiếng khép lại, đặt lên vai, không chút do dự vỗ một cái, đẩy y bay khỏi cao đài.

Chương 568

Nhưng cùng lúc đó, giọng nói của trọng tài Thần tộc vang lên, Hạo Nguyệt Thiên Thần kịp thời kéo thân hình đang rơi xuống của Mông Phường lên.

Đứng trên đài, Mông Phường có chút chưa hoàn hồn, thanh chủy thủ giấu trong tay áo bị nắm chặt với một lực cực lớn.

Trước đó y từ bỏ việc thua Hạo Thiên, không chút do dự.

Chỉ là, thực lực của y, thật sự không có một chút gì đáng kể, kém cỏi đến vậy, chỉ có thể dựa vào vận khí đi từng bước, cuối cùng cũng vì vận khí mà rơi đài sao?

Thắng Mông Phường, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không tỏ ra quá vui mừng, gật đầu rồi chậm rãi bước xuống khỏi cao đài.

Ngước mắt nhìn về phía Hạo Thiên một cái, Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ thở dài.

Hai trận, hai người bị loại đã được chọn ra.

Liễu Đạo Minh, Mông Phường.

Xem ra người của Thần tộc chỉ còn lại ba người, nhưng có một mình Bạch Thánh Quân, không chừng cũng đủ rồi.

Đối với họ, trận chung kết cũng thật sự bắt đầu, đối thủ... quá nhiều, cũng quá mạnh.

Khoảnh khắc hai người rơi xuống, bên Thần tộc lại có một người bước ra.

Bạch Sân Ý đứng trên cao đài, cuối cùng khi thấy Lục Dư hành động, y hơi sững sờ.

Y tự nhiên nhớ rõ, Lục Dư không trụ được bao lâu dưới tay Hạo Thiên, nhưng hắn lại lấy ra hai món siêu Thập phẩm thần khí để chiến với Hạo Thiên.

Kẻ sau tuy thua trong tay Hạo Thiên, nhưng thực lực lại cực mạnh.

Hơi có chút uất ức nhíu mày, nếu thua Lục Dư, Bạch Sân Ý lần này ở vòng chung kết sẽ có hai trận thua, một trận chưa thắng!

Nhìn Liễu Đạo Minh đang dìu vết thương rời đi dưới đài, Bạch Sân Ý dậm chân giơ tay, sáu cái lồng ánh sáng lập tức dâng lên dưới chân Lục Dư, nhốt hắn vào trong không gian đó.

Khi Lục Dư lên đài, trận đấu quả thực đã bắt đầu, chỉ là Bạch Sân Ý vội vã ra tay giành tiên cơ như vậy, nếu Lục Dư không kịp phản ứng, không chừng thật sự sẽ bị dọa choáng.

Chỉ là, thấy Lục Dư cất bước lại thoát ra khỏi lồng ánh sáng, Bạch Sân Ý hung hăng cắn răng!

Tên nào tên nấy, Lục đạo quang lao của ta tuy không bằng trưởng lão cảnh giới Thần Đế, nhưng rõ ràng cũng không tệ, hao phí không ít nguyên lực, thế mà một tên cũng không nhốt được!

Phí công trước đó còn tự tin tràn đầy, dù thế nào cũng có thể thắng Liễu Đạo Minh để giành hạng ba hoặc hạng tư.

Không cam lòng cắn môi dưới, một kích thất bại, Bạch Sân Ý giơ tay, lắc mấy cái kim linh trong tay.

Vô số âm huyền không lao về phía Lục Dư, mà quấn quanh Bạch Sân Ý, từng sợi kết thành một tấm lưới lớn.

Chỉ cần Lục Dư dám đâm vào, có thể khiến hắn bị thương không nhẹ.

“Nếu Bạch Sân Ý có một tu sĩ mạnh mẽ chắn trước người, dựa vào thần quyết Quang Lao và thần khí của mình, e rằng trong thế hệ đồng lứa ít ai có thể thoát khỏi tay hai người họ, chỉ là...” Hạo Thiên đột nhiên lên tiếng, lắc đầu.

Chỉ tiếc, Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện xem trọng cá nhân, không giống như ở Vạn Kiếp Thành, mấy người một tổ.

Lúc này, Hạo Thiên cũng hơi hiểu được những sắp xếp và việc làm của Đẳng Lão trước đó.

Ở Thượng Thần Giới, bốn người Thần tộc sẽ toàn diện áp chế các tu sĩ khác, lúc đó, nếu các tu sĩ này ly tâm, cục diện sẽ rất khó coi.

Cho nên theo một ý nghĩa nào đó, Đẳng Lão hy vọng các tu sĩ vượt qua khảo hạch của các vị diện khác tốt nhất có thể đồng lòng, để tránh ở Thượng Thần Giới nhận lấy kết cục quá thảm.

Cũng giống như Hạo Thiên, nếu không biết sau khi lấy được kim thiêm sẽ có không ít người ủng hộ, trải qua từng trận tử chiến, cuối cùng mới đối đầu với Bạch Thánh Quân, con đường chung kết tuyệt đối sẽ không thuận lợi như bây giờ.

Trên sân, sắc mặt Bạch Sân Ý hơi tái nhợt, hít sâu một hơi.

Càng khiến y khó chịu là, y gần như không gây ra tổn hại gì cho Lục Dư.

Lồng ánh sáng thất bại, hiện tại tấm lưới cũng chỉ tạm thời cản được Lục Dư, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, y sẽ bại...

Lục Dư không ra tay, không chừng cũng có thể kéo chết y ở đây.

Nghĩ đến khả năng này, Bạch Sân Ý ngước mắt nhìn sang đối diện, lại thấy Lục Dư đang chuẩn bị một đòn công kích cực mạnh, lạnh lùng đối mặt với y.

Quá ngông cuồng!

Bạch Sân Ý đột nhiên giơ tay, lại kích hoạt một trận pháp vẫn luôn ẩn giấu, ép xuống hai tay Lục Dư.

Thấy Bạch Sân Ý động thủ, Lục Dư tự nhiên cũng không rảnh rỗi, Thông U Kích trong tay được dẫn ra, chỉ về phía Bạch Sân Ý, đâm nát đại trận, một bước vượt đến trước mặt y.

Dưới sắc mặt khó coi của Bạch Sân Ý, Lục Dư xé nát tấm lưới vàng đó.

Hắn cũng không hạ sát thủ với Bạch Sân Ý ngay dưới mắt trưởng lão Thần tộc, nhưng cũng không cần nhẹ tay, hung hăng vung xuống, đập mạnh Bạch Sân Ý xuống mặt đất của cao đài, tạo ra một cái hố khổng lồ.

Nghiêm các chủ ở bên cạnh cao đài nhìn thấy, cũng không vội vàng, liếc nhìn Bạch Sân Ý vẫn còn động đậy, không mở miệng, chờ Bạch Sân Ý nhận thua.

Bạch Sân Ý dường như nổi lên một tia ngoan cố, ngay khoảnh khắc Lục Dư cúi đầu nhìn xuống, kim linh trong tay y lắc một cái, phát ra một đạo uy thế, đuổi theo thân ảnh Lục Dư.

Ánh mắt chợt lóe, Lục Dư bị đòn tấn công đó phá vỡ phòng ngự, văng ra một mảng máu.

Nhưng hắn không buông tay, Thông U Kích trong tay đập về phía thân hình Bạch Sân Ý.

"Bạch Sân Ý, loại." Không cần y mở miệng, Nghiêm các chủ kịp thời ra tay, nhẹ nhàng chặn lại một kích của Lục Dư, vung tay, trả lại trường kích cho hắn.

Thấy nhị trưởng lão Thần tộc nhíu mày gật đầu, một viên đan dược từ tay Nghiêm các chủ vung lên, rơi vào miệng Bạch Sân Ý.

Thấy Nghiêm các chủ đã lên tiếng, chấm dứt trận chiến này, Lục Dư cúi đầu nhìn vết máu trên người, nhận lại Thông U Kích, không chút do dự rời khỏi cao đài.

"Kết giới vừa được sửa chữa, lại bị Lục Dư phá một lỗ." Không biết ai nói một câu, Hạo Thiên cũng đang nhìn Bạch Sân Ý bị người ta khiêng ra, không biết vì sao, vừa rồi hắn dường như thấy một tia sát ý thoáng qua trên người Lục Dư.

Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện được tiến hành ngay dưới mí mắt Thần tộc, Lục Dư lại dám nảy sinh sát ý với người Thần tộc, lá gan này thật không nhỏ.

Đang nghĩ tới đây, Hạo Thiên thấy thân ảnh Thẩm Mính, vác thanh đại đao Cửu phẩm thần khí nhảy lên đài.

Bạch Thánh Quân cũng không do dự, lóe người lên đài.

Kết giới trên cao đài đã được sửa lại sau khi Bạch Sân Ý bị đưa xuống.

Bạch Thánh Quân ngước mắt nhìn người đối diện, nhàn nhạt nói một câu: "Ngươi có liên quan đến Hạo Thiên?" "Chờ chút." Thẩm Mính lùi vào một góc của cao đài, nhíu mày, bộ dạng có chút rầu rĩ, giống như Lục Dư trước đó bị đội của Lãnh Tố Thiên Thần bài xích.

Bạch Thánh Quân nhìn thân ảnh của hắn, dường như không hiểu lúc này hắn muốn làm gì, ánh mắt có mấy phần không kiên nhẫn.

"Ta... ta muốn đầu hàng trực tiếp." Đại chiến sắp diễn ra, Thẩm Mính trực tiếp cúi người xuống, chống thanh trường đao trong tay, thở dài một hơi, nhìn thân ảnh Bạch Thánh Quân lộ vẻ sợ sệt.

"Không đánh thì cút xuống." Trong mắt Bạch Thánh Quân lộ ra một tia khinh miệt, liếc qua thân ảnh Thẩm Mính, cũng không thúc giục nữa.

Chương 569

"Thực lực ta không đủ, chưa kịp kết minh với Hạo Thiên." Thẩm Mính lắc đầu, nhưng lại chậm chạp đứng lên, nhìn Bạch Thánh Quân do dự: "Ta mà xuống như thế này, chẳng phải là quá mất mặt sao?

Hay là ngài tiễn ta một đoạn?

Ta dù sao cũng không phải người của Hạo Thiên, ngài ra tay nhẹ chút được không?" Nghe xong những lời này của Thẩm Mính, Bạch Thánh Quân không nghe thêm lời thừa thãi nào nữa, thân hình đột nhiên lao đến trước mặt Thẩm Mính, chuẩn bị như lời hắn nói, tiễn hắn một đoạn.

Ngay khi Bạch Thánh Quân ra tay, một bàn tay giấu kín của Thẩm Mính lộ ra, nắm chặt lấy tay Bạch Thánh Quân, quăng về phía dưới đài, tay kia lại một tay cầm trường đao, không chút do dự chém về phía Bạch Thánh Quân.

Rầm!

Đòn công kích trong tay Bạch Thánh Quân đánh xuống người Thẩm Mính, làm nổ tung da thịt trên người hắn.

Vẻ mặt Thẩm Mính nhanh chóng hiện lên vẻ đau đớn, máu từ miệng phun ra, nhưng thân thể hai người lại cùng nhau rơi xuống khỏi cao đài.

Thẩm Mính vốn đang ở rìa cao đài, nhưng cùng với động tác vung trường đao, đã kéo cả hai người cùng rơi xuống.

"Cùng lúc ra khỏi giới hạn." Nghiêm các chủ nhìn Bạch Thánh Quân không bị tổn hại gì rơi trở lại cao đài, lại bất ngờ nói một câu.

Không nhất thiết phải rơi xuống đất mới là ra khỏi giới hạn, chỉ

cần rời khỏi cao đài, chính là ra khỏi giới hạn.

Bạch Thánh Quân cuối cùng đã bị Thẩm Mính chơi một vố.

"Ồ?" Mắt Bạch Thánh Quân có chút đỏ lên, nhìn thân hình đang co quắp hấp hối của Thẩm Mính dưới đài, một đòn công kích trong tay lại hạ xuống người hắn: "Chết rồi thì cũng thôi." "Sư phụ!" Trên cao đài, Tô Dung không nhịn được gọi một tiếng.

Nghiêm các chủ kịp thời ra tay, chặn lại đòn tấn công đó của Bạch Thánh Quân, nguy hiểm nheo mắt nhìn Bạch Thánh Quân trên cao đài: "Trận này, hòa." "Chẳng phải quá không công bằng sao!" Trong đám tu sĩ, có người lên tiếng, phẫn nộ bất bình.

Tu sĩ Thần tộc bị thương, liền có người Thần tộc ra tay cứu giúp, còn sống chết của tu sĩ khác thì mặc kệ?

Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, chẳng phải chỉ là sân chơi của đám tiểu bối Thần tộc sao?

Chỉ là, vài giọng nói đó lại không nhận được nhiều sự hưởng ứng.

Trên khán đài của Thần tộc vốn không có nhiều người, Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện vốn cực kỳ quan trọng đối với các vị diện khác, đối với Thượng Thần Giới, có lẽ thật sự chỉ là thứ để xem lúc nhàm chán mà thôi.

"Trận thứ tư, hòa." Nghiêm các chủ cứu người xong, không nhìn thêm một cái, tiện tay giao cho người bên dưới mang đi chữa thương, ánh mắt có vài phần cảnh cáo nhìn Bạch Thánh Quân một cái.

Về phía trưởng lão Thần tộc, ông ta cũng chỉ liếc xuống dưới đài một cái, không có biến động gì lớn.

Không thể kết liễu Thẩm Mính, Bạch Thánh Quân hơi nắm chặt nắm đấm, nhìn Nghiêm các chủ một cái, cũng nể mặt, hành lễ rồi rời khỏi đài.

“Trận cuối cùng.” Nghiêm các chủ dường như cũng cực kỳ không kiên nhẫn, phất phất tay.

Trận này, Hạnh Hòa Thiên Thần đối đầu với người cuối cùng của Thần tộc, Khúc Ý.

Vốn là chi thứ của Thần tộc, vốn định ra tay cuối cùng như Bạch Thánh Quân, chỉ là mấy câu nói của Hạo Thiên đã khiến hắn cùng Bạch Thánh Quân lên đài, bị Bạch Thánh Quân chặn lại.

Sau khi Bạch Thánh Quân thua, hắn dứt khoát cũng nhường Hạo Thiên một tay, không tranh giành với y.

Cho nên đến hiện tại, không ai thấy Khúc Ý ra tay.

Hạnh Hòa Thiên Thần dẫn kiếm, cực kỳ nghiêm túc gật đầu với đối phương, lập tức ra tay.

Chỉ là, Hạo Thiên nhìn đạo đạo thần văn sau lưng Hạnh Hòa Thiên Thần, có chút bất ngờ: “Thực lực cũng là Chủ Thần đỉnh phong...” Cùng một khoảng thời gian, Quản Di thông qua rèn luyện ở di tích Quy Khư và dãy núi Phụ U mới miễn cưỡng đạt đến trình độ hiện tại.

Sư phụ kia đã đưa Hạnh Hòa Thiên Thần đến nơi nào bế quan, mà có thể có tiến bộ lớn như vậy?

“Huyết mạch.” Quản Di ở bên cạnh Hạo Thiên, lại đột nhiên nói một câu.

“Ồ?” Hạo Thiên nhìn sang.

“Hạnh Hòa là người của Thần Mạch dị tộc, huyết mạch cực kỳ thuần túy.” Quản Di nói, nhưng lại nhíu mày, nhìn về phía vị trí trưởng lão Thần tộc trên khán đài.

“Ban đầu sau khi Thần tộc diệt sát Thần Mạch dị tộc đã phát hiện ra vấn đề, điều đầu tiên họ nghiên cứu chính là huyết mạch của Thần

Mạch dị tộc khác với người Thần tộc.

Chỉ là huyết mạch không thể thay đổi hay pha trộn, người còn lại của Thần Mạch nhất tộc cũng đã chết gần hết, chỉ có thể từ bỏ ý định đó.

Bây giờ Hạnh Hòa Thiên Thần...” “Ta thắng.” Trong lúc Quản Di và Hạo Thiên đang nói chuyện, trên đài, kiếm trong tay Hạnh Hòa Thiên Thần chém xuống, dừng lại ở yếu hại của Khúc Ý, chỉ một khắc nữa là có thể hạ xuống.

Sắc mặt Khúc Ý có chút khó coi.

Lần đầu tiên, Thần tộc ở vòng chung kết Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, chỉ còn lại hai người.

Hắn thua, cũng chen vào được bảng xếp hạng, nhưng lại là hạng cuối cùng.

Khúc Ý vô thức nhìn về phía Bạch Thánh Quân, người duy nhất của Thần tộc có thể tiếp tục tranh giành thứ hạng trong trận chung kết.

Nhưng vừa rồi người đó lại hòa.

Tuy là bất ngờ, nhưng trận đấu giữa Bạch Thánh Quân và Hạo Thiên chẳng lẽ không bất ngờ sao?

Cùng là Thần Vương sơ cảnh, lại bại trận mà không gây ra được sóng gió gì lớn.

Hừ nhẹ một tiếng, Khúc Ý cũng không nán lại lâu, rời khỏi cao đài.

Chuyện sau đó, không còn liên quan đến hắn nữa.

Rút thăm tiếp tục, lần này, còn lại bảy người.

Chỉ là chuyện tốt như được miễn đấu không thể lúc nào cũng rơi

vào người Quản Di, y phải rút thăm cho trận tiếp theo.

Quản Di thở dài, bất đắc dĩ bước xuống từ khán đài.

Trong số những người còn lại, có Nguyên Cực, Hạo Nguyệt Thiên Thần, Lục Dư, Bạch Thánh Quân, Thẩm Mính, Hạnh Hòa Thiên Thần và Quản Di.

Quản Di đi về phía Nghiêm các chủ, tiện tay vẫy một cái, là người đầu tiên lấy thăm, sau khi xem con số thì giơ lên, trận đầu tiên.

Lần này người được miễn đấu là Hạnh Hòa Thiên Thần.

Đợi đến khi Bạch Thánh Quân là người cuối cùng bóp nát quả cầu ánh sáng, con số của y vừa khéo đối ứng với của Quản Di.

"Ặc." Quản Di xác nhận con số trong tay, quả thực không sai.

Vòng đầu tiên vận khí tốt nhất, vòng thứ hai trực tiếp bị tiễn đi?

Vẻ mặt Bạch Thánh Quân không có biểu cảm gì, nhìn những người còn lại, gần như đều giống nhau, ngoại trừ Thẩm Mính.

Ánh mắt chợt lóe, liếc nhìn Thẩm Mính đang mang thương tích trên người, đáy mắt Bạch Thánh Quân hiện lên sát ý nhàn nhạt.

Thẩm Mính cũng khá, vốn dự định dù có đánh không lại cũng không bị loại là được, chỉ cần chen chân vào top mười, thậm chí để hắn đổi lấy vị trí cuối cùng của Khúc Ý cũng được.

Huống chi bây giờ thua cũng ít nhất là hạng chín, còn với Bạch Thánh Quân, có lẽ không có cơ hội gặp phải nữa!

Cũng chính vì vậy, hắn mới dám gài bẫy Bạch Thánh Quân cuối cùng.

Chương 570

Sát ý của Bạch Thánh Quân rơi trên người mình, Thẩm Mính cũng cảm nhận được, nhưng không có nhiều vẻ sợ hãi mà nhìn lại Bạch Thánh Quân, đối mặt một cái rồi mới nhàn nhạt dời tầm mắt đi.

Bạch Thánh Quân đứng trên đài, nhìn về phía Quản Di.

Người của Thủ tịch phách mại hành, xưa nay luôn là đối tượng mà Thần tộc nhắm đến trong trận chung kết.

Tốt nhất là để Quản Di lên sàn, rồi không bao giờ trở về được nữa.

Mang theo suy nghĩ này, Bạch Thánh Quân khiêu khích nhìn Quản Di một cái.

"Nhận thua." Quản Di không hề đắn đo, quả quyết xoay người, đi trở lại khán đài.

Nghiêm các chủ dường như cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, hơi sững sờ.

Quản Di với tư cách là thiếu chủ trước đây của Thủ tịch phách mại hành, sao lại không đánh mà nhận thua trực tiếp?

Lần này Phách mại hành chiếm bốn suất vào chung kết, là để chơi cùng Hạo Thiên sao?!

Thân ảnh trên cao đài dường như cũng không ngờ tới điều này, nhìn bóng lưng Quản Di xoay người rời đi, bàn tay buông thõng bên hông hơi nắm lại, hận không thể lôi Quản Di lên kết liễu.

Trở lại bên cạnh Hạo Thiên, Quản Di nói thẳng: "Bất luận thắng thua, ta đều không hứng thú với lợi ích mà Thần tộc đưa ra.

Có Thẩm Mính làm gương trước, mọi thủ đoạn nhỏ nhặt đối với Bạch Thánh Quân đều vô dụng.

Nếu y có thể ngã ba lần trong trận chung kết, Thần tộc không phải đang dạy ra một tu sĩ thiên tư cực cao, mà là dạy ra một phế vật vô dụng." Cảnh giới Thần Vương sơ cảnh của Bạch Thánh Quân ở đó, dưới thực lực tuyệt đối, Thẩm Mính và Hạo Thiên cũng chỉ lợi dụng quy tắc mà thôi.

Nếu không phải Nghiêm các chủ nghe thấy tiếng của Tô Dung mà ra tay, Thẩm Mính không chừng đã chết thẳng trong tay Bạch Thánh Quân.

Bây giờ Bạch Thánh Quân đang không có chỗ trút giận, tự mình dâng lên cho y đánh sao?

Quản Di giật giật khóe miệng, nhìn Bạch Thánh Quân bước xuống từ cao đài.

Lần này, Thẩm Mính rút số vẫn ở phía trước, tiếp theo bóng dáng Bạch Thánh Quân đi xuống, y lên cao đài, nhìn xuống dưới.

Lục Dư cũng theo sát phía sau.

"Oa..." Thẩm Mính nhìn về phía Nghiêm các chủ, biểu cảm có chút khó nói, thấy Nghiêm các chủ thần tình không đổi, biết trong đó có nội tình, cũng sẽ không có ai thừa nhận.

Nhưng đây cũng quá khó khăn rồi đi?

Nhìn Lục Dư với hai món siêu Thập phẩm thần khí ở đối diện, theo một ý nghĩa nào đó, trong số những người còn lại, ngoại trừ Bạch Thánh Quân của Thần tộc, kẻ mạnh nhất e là Hạo Nguyệt Thiên Thần và Lục Dư.

Ngay sau đó khiến Thẩm Mính có chút sợ phải đụng phải là Liễu Đạo Minh với đòn tấn công sát phạt, chỉ là bây giờ kẻ sau đã bị loại.

Bị Lục Dư ở đối diện đích thân loại.

Nói cách khác, Lục Dư mạnh hơn Liễu Đạo Minh một chút là điều chắc chắn.

Mấy người mạnh nhất, đều bị Thẩm Mính đụng phải hết.

Gần như hai mắt vô hồn, Thẩm Mính hỏi một câu: "Chẳng lẽ trận này ta thắng, lần sau đối diện sẽ là Hạo Nguyệt Thiên Thần?" Nghe Thẩm Mính nói, Lục Dư cũng không lộ vẻ khinh miệt, chỉ nhẹ giọng nói: "Có thể thử xem." "Ta..." Lần này Thẩm Mính không vừa lên đài đã lùi vào góc, chỉ có chút bất lực kéo lê thanh trường đao bên cạnh.

Sau khi Nghiêm các chủ hô hai chữ "bắt đầu", Thẩm Mính dậm chân một cái, trực tiếp kéo trường đao lao về phía Lục Dư, ánh mắt cũng trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Cảm nhận được sự thay đổi của Thẩm Mính, Lục Dư ban đầu cũng không có thái độ khinh địch.

Trường kích trong tay vung lên, chặn thanh trường đao lại, lực đạo của Lục Dư càng lớn hơn, một đòn tấn công theo đó giáng xuống người Thẩm Mính.

Dưới đòn tấn công mạnh, điều khiến Lục Dư có chút bất ngờ là, Thẩm Mính trông có vẻ không ôm nhiều hy vọng, lại đỡ được một đòn này, cực nhanh vung ra một đao, một kích toàn lực.

Lục Dư đối mặt với một đao của Thẩm Mính, cũng sau khi phán đoán nhanh chóng, lóe người lùi lại, né tránh.

Dưới chân Thẩm Mính dâng lên một trận pháp, đuổi theo Lục Dư ở đối diện, thực lực thể hiện ra trong nhất thời, có mấy phần thế bất phân thắng bại.

Trường liên của Lục Dư cũng theo bước chân của hắn mà triển khai, lơ lửng giữa không trung, nâng thân hình hắn lên, lật tay đánh

một chưởng về phía Thẩm Mính.

Thấy trường đao của Thẩm Mính rời tay, Lục Dư nheo mắt, nhưng không dừng tay.

Thẩm Mính cuối cùng bại trong tay Lục Dư.

Nguyên khí hao hết.

Trận này, lại có chút khiến người ta bất ngờ.

"Không ngờ Thẩm Mính trông yếu ớt, lại có thể cầm cự với Lục Dư lâu như vậy." Quản Di liếc xuống dưới một cái.

"Trận cuối cùng, Hạo Nguyệt Thiên Thần đối đầu với Nguyên Cực." Hạnh Hòa Thiên Thần được miễn đấu, bảy người cuối cùng bây giờ đã kết thúc hai trận.

Không biết kết quả trận cuối cùng sẽ ra sao.

"Xem ý của Thần tộc, hôm nay chắc là có thể kết thúc trận chung kết rồi.

Nếu đã như vậy, cần gì phải thể hiện nhiều thực lực như vậy, để Bạch Thánh Quân đứng đầu bảng xếp hạng thứ hai thì có sao?" Quản Di ho nhẹ một tiếng, nhìn Hạo Thiên một cái: "Dù sao thì Thủ tịch phách mại hành cũng đã đủ nổi bật rồi, thái quá sẽ không tốt." Nghe lời Quản Di, ánh mắt Hạo Thiên hơi dao động.

Y luôn cảm thấy ý của Quản Di là, Phách mại hành không phải không thắng được Bạch Thánh Quân Thần Vương sơ cảnh?

"Trò hề." Hạo Thiên nhàn nhạt nói hai chữ.

Nghe Hạo Thiên nói, Quản Di dường như bị nghẹn.

Các kỳ Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện trước đây, lần nào không tranh giành vị trí thành chủ đến đầu rơi máu chảy, ai cũng không đi mở kim thiêm để quyết định thắng thua.

Bây giờ Hạo Thiên đã giành được hạng nhất, phần thưởng lớn nhất đã có chủ, những người khác tự nhiên sẽ không muốn động thủ với một người có cảnh giới cao hơn quá nhiều.

Lại không có lợi ích gì, còn đắc tội người ta, hà tất phải vậy.

Tiêu cực đối chiến, thực tế cũng có chút bất đắc dĩ mà thôi.

Lắc đầu, Quản Di nhẹ giọng nói: "Trận cuối cùng, Nguyên Cực hẳn sẽ bại dưới tay Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Thủ tịch phách mại hành, không có hứng thú với sự sắc phong của Thần tộc." Lời của Quản Di vừa dứt, quả nhiên không ngoài dự đoán, trận đấu giữa Hạo Nguyệt Thiên Thần và Nguyên Cực trên đài kết thúc rất nhanh.

Hạo Nguyệt Thiên Thần, thắng.

Trong mắt người dưới đài, dường như Nguyên Cực vô tình bước ra ngoài phạm vi của cao đài, nhưng trước đó có nhiều tấm gương như vậy, Nguyên Cực có thể nào không để ý?

Nhưng Nguyên Cực tự nguyện định đoạt thứ hạng của mình trong Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, người khác cũng không có cách nào.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dễ dàng thắng một trận, cũng có chút bất ngờ, nhìn bóng dáng Nguyên Cực đi xuống đài, ngẩn người một lúc, rồi đưa mắt nhìn về phía mấy người còn lại.

Nhưng nàng ta phát hiện, trận tiếp theo không phải đối đầu với Lục Dư sâu không lường được, thì cũng là cường giả Thần Vương sơ cảnh của Thần tộc Bạch Thánh Quân.

Đối thủ duy nhất dễ đối phó, chưa từng ra tay nhưng lại sắp loại người cuối cùng của Thần tộc, là Hạnh Hòa Thiên Thần.

Chương 571

Lắc đầu, Hạo Nguyệt Thiên Thần thở dài một hơi, nhìn về phía Nghiêm các chủ, "Ta không tiếp tục rút thăm nữa." Dừng lại ở đây thôi.

Ngay cả Nguyên Cực cũng nhìn ra, trận chung kết này không còn cần thiết phải tiếp tục nữa.

Đến cuối cùng, đối thủ gặp phải đều cực kỳ khó nhằn mà lại chẳng được lợi ích gì.

Hạng nhất đã bị Hạo Thiên đoạt đi, những thứ khác, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không quan tâm.

Nàng cũng không có ý định ở lại Thượng Thần Giới, sau khi Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện kết thúc, sẽ trở về Khuynh Sơn thành, cho nên cũng không cần thể hiện, chờ được trưởng lão Thần tộc coi trọng.

Chuyện của Thần tộc, các chủ thành này chẳng lẽ không rõ sao?

Người không phải Thần tộc, dù là chi thứ của Thần tộc, cuối cùng cũng chỉ làm một trưởng lão khách khanh, hoặc trưởng lão môn hộ trong Thần tộc.

Trưởng lão khách khanh, thực ra cũng chỉ là treo danh ở Thần tộc, có chút cống phẩm mà thôi.

Trưởng lão môn hộ được lợi ích nhiều hơn, nhưng thực tế lại là chạy vặt cho trưởng lão Thần tộc.

Chuyện quan trọng nhất của Thần tộc đều do mười hai trưởng lão xử lý, không đến lượt người ngoài xen vào.

Ngay sau Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạnh Hòa Thiên Thần nhìn về phía Hạo Thiên một cái, rất nhanh cũng theo Hạo Nguyệt Thiên Thần

từ bỏ trận đấu sau đó, định đoạt thứ hạng.

Chỉ còn lại một mình Lục Dư, nếu muốn đánh, người tiếp theo đối đầu sẽ là Bạch Thánh Quân.

Lục Dư dường như bị dồn vào thế khó, cực kỳ bất đắc dĩ lắc đầu: "Thần Vương sơ cảnh, đáng lẽ phải là hạng hai." Mấy người ba câu hai lời đã đẩy Bạch Thánh Quân lên vị trí thứ hai, nhưng sắc mặt Bạch Thánh Quân lại khó coi không tả nổi, đặc biệt là câu cuối cùng của Lục Dư, khiến y tức không nhẹ, quay đầu bỏ đi.

Chỉ là, Bạch Thánh Quân chưa đi được bao xa, đã bị lời của nhị trưởng lão Thần tộc trên khán đài chặn lại: "Nếu đã kết thúc, vậy thì đến Thánh Đài đi." Hạo Thiên và Quản Di đứng gần nhau, nhìn về hướng nhị trưởng lão rời đi, nheo mắt: "Thánh Đài?" "Đài cầu nguyện trung tâm của Thần tộc." Quản Di đứng dậy, lại cười với Hạo Thiên nói: "Chuyện này Thủ tịch phách mại hành không tham gia, chỉ xem thôi.

Thiếu chủ nếu có hứng thú, có thể thử một chút." Hạo Thiên trước đó đã chấp nhận sắc phong của Thần tộc, nghe vậy, cũng gật đầu.

Tên là Thánh Đài, thực tế lại là một tòa tháp cao.

Bước vào tầng thứ nhất, Hạo Thiên cảm nhận được bên trong dường như có thứ gì đó không giống bình thường.

"Thần niệm, thứ để tăng cường và độ thân hòa với thần đạo." Quản Di cũng đi theo vào, chỉ là khác với mấy tu sĩ Thần tộc đang điên cuồng hấp thu thần niệm, y mở ra một tầng bình chướng, cách ly những thứ đó ra ngoài thân thể.

Nguyên Cực tuy không kháng cự một cách khoa trương như Quản Di, nhưng cũng gần như vậy, không tu luyện ở trong đó.

Trong tầm mắt, Hạo Thiên thấy mấy người Bạch Thánh Quân sau khi vào tháp, gần như không dừng lại ở tầng một, nhanh chóng đi lên bậc thang bên trái, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

"Thánh Đài của Thần tộc là nơi tăng cường độ thân hòa với thần đạo nhanh nhất.

Chỉ là, không phải người Thần tộc, cũng hiếm có ai có tư cách vào trong.

Mười người cuối cùng của vòng tuyển chọn, hạng nhất có mười canh giờ tu luyện trong đó, hạng hai chín canh giờ, cứ thế lùi dần, tu sĩ xếp hạng cuối cùng, chỉ có nửa canh giờ." Giọng nhị trưởng lão nhàn nhạt truyền vào, vang lên bên tai mọi người: "Số tầng tháp càng cao, lợi ích nhận được cũng càng lớn.

Chỉ là nếu không thể chịu đựng được, sẽ bị thần niệm bài xích, hãy lượng sức mà làm." Lời vừa dứt, Lục Dư do dự một lúc, liền bước lên bậc thang hướng lên trên, thân ảnh nhanh chóng đi vào cánh cửa tầng hai.

"Thần niệm." Hạo Thiên đưa tay ra, cảm nhận một lúc, quả thực là thứ tốt.

Chỉ là, thấy Quản Di ở trong đó nhíu mày, nơi này cũng không phải chỗ để nói chuyện, Hạo Thiên nói thẳng: "Ta chuẩn bị lên xem, ngươi ở lại tầng một?" "Tầng một đã là giới hạn ta có thể chịu đựng rồi." Quản Di nhếch mép, lắc đầu với Hạo Thiên.

Bất ngờ là, Hạo Thiên thấy Hạnh Hòa Thiên Thần bên cạnh gần như đứng ở chỗ vừa vào cửa, không bước thêm nửa bước vào trong.

Nàng ta cũng là người của Thần Mạch dị tộc, Hạo Thiên thở dài, đi về phía tầng hai.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không ngẩn người bao lâu, cũng theo

bước chân của Hạo Thiên.

Thẩm Mính im lặng ngồi xếp bằng ở tầng một, nghe động tĩnh Hạo Thiên đi lên, gật đầu, nhưng không nói gì.

Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần không dừng lại ở tầng một, đi thẳng đến bậc thang lên trên.

Khi đến tầng sáu bảy, Hạo Thiên thấy bóng dáng hai người Thần tộc, Bạch Thánh Quân không có ở trong đó.

"Tiếp tục đi lên?" Hạo Nguyệt Thiên Thần không dừng bước, nhìn Hạo Thiên nhướng mày.

"Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng, cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần đi đến tầng thứ chín, đột nhiên cảm thấy hô hấp dường như cũng ngưng đọng lại mấy phần, thần niệm bên trong dường như đã tăng gấp đôi so với tầng tám.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ở tầng tám có thể ung dung, bước vào tầng chín, thân hình loạng choạng, miễn cưỡng đứng thẳng, nhíu mày, ngước mắt nhìn bậc thang đi lên, "Tòa tháp này ít nhất có mười bốn tầng, ta... dừng lại ở đây, không lên được nữa." Hạo Thiên gật đầu, không nói gì, tiếp tục bước vào tầng mười.

Khi đi vào đây, Hạo Thiên mới có thể cảm nhận được chút áp lực.

Ở trung tâm tầng mười, có một bóng người ở đó.

Đột nhiên đối mặt với Bạch Thánh Quân, Hạo Thiên dừng bước.

Bất ngờ là, Bạch Thánh Quân ở trong đó dường như đang chịu áp lực cực lớn, trong mắt nhất thời tràn ra sát ý, nhưng không động thủ với Hạo Thiên, khàn giọng nói: "Ngươi có thể đi đến đây." Hạo Thiên có chút thất vọng.

Nếu Bạch Thánh Quân động thủ, không chừng có thể cho y một

bài học nữa ở đây, chỉ là Bạch Thánh Quân không có ý định động thủ, y cũng không gây sự.

Tiếp tục bước lên bậc thang, Hạo Thiên liền cảm thấy cơ thể dường như gánh vác ngàn cân, vai chùng xuống.

Sau lưng truyền đến một tiếng cười khẩy, Bạch Thánh Quân nhìn chằm chằm vào bóng dáng đó.

Y tự nhiên không cho rằng Hạo Thiên có thể đi lên tầng mười một.

Trưởng lão Thần Đế của Thần tộc, đi đến tầng mười ba đã là cực hạn.

Tầng mười bốn của Thánh Đài Thần tộc, có lẽ chỉ có chúa tể cuối cùng mới có thể bước vào.

"Tầng mười một hẳn là cực hạn rồi." Hạo Thiên bất đắc dĩ nói một câu.

Nghe lời Hạo Thiên, Bạch Thánh Quân không tỏ ý kiến, chờ Hạo Thiên xoay người từ bậc thang quay lại, lại bất ngờ thấy Hạo Thiên khẽ nhún chân, trực tiếp vượt qua đoạn bậc thang đó, lao vào tầng mười một.

"Khụ." Xông vào tầng mười một, áp lực nặng nề đột ngột khiến Hạo Thiên hơi khó chịu trong giây lát, nhưng cũng không phải không thể chịu đựng, hẳn là vừa đúng.

Lực áp chế ở tầng mười hơi thấp, tầng này vừa đúng.

Đi đến vị trí trung tâm, Hạo Thiên ngồi xếp bằng trên bệ đá không lớn.

Thần niệm xung quanh điên cuồng tràn vào cơ thể y, chưa đến hai canh giờ, thực lực Thần Vương sơ cảnh đã được củng cố.

“Quả là một nơi tốt.” Hạo Thiên mở mắt, nhìn thần niệm lực vẫn còn nồng đậm xung quanh, khẽ nhếch khóe môi.

Y chuẩn bị đột phá Thần Vương trung cảnh ở đây.

Dù sao, trong Sâm La Vạn Tượng Không Môn, còn có một phiền phức đang chờ y giải quyết.

Nhắm mắt lại, Hạo Thiên tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện ở tầng mười một.

Ngoài tháp, lục tục có bốn năm người đi ra.

Chương 572

Thời gian của họ đã hết, bị tòa tháp đẩy ra, ngẩng đầu, nhìn những ngọn đèn sáng trong tháp đếm lên.

"Tầng tám hẳn là Hạo Nguyệt Thiên Thần hoặc Lục Dư nhỉ?" "Tầng mười và tầng mười một cũng đang sáng, trong đó tầng chín và tầng mười không có ai..." Không cần nói nhiều, hai tầng cao nhất, hẳn là hạng nhất và hạng hai của Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện ở trong đó.

"Tầng mười một là Hạo Thiên?" Hai tu sĩ Thần tộc đứng gần nhau, nhíu mày.

Kết quả Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện lần này, đối với Thần tộc, thật sự không được như ý.

Bốn người Thần tộc, ngoại trừ Bạch Thánh Quân, thứ hạng đều ở phía sau, còn bị loại một người.

Vốn dĩ, họ dự định ở trong tháp sáu bảy canh giờ, bây giờ, chỉ có vài canh giờ ngắn ngủi, là những người ra sớm nhất.

"Hạo Thiên một tu sĩ vị diện khác, độ thân hòa với thần đạo có thể cao hơn Bạch Thánh Quân sao?

Bạch Thánh Quân trước trận chung kết trong đại bỉ của tộc đã vào Thánh Địa tầng mười, lần này, cảnh giới hẳn đã đến Thần Vương, lên thêm một tầng nữa thôi." Bạch Sân Ý nhàn nhạt nói một câu.

Trong lúc nói chuyện, bảy canh giờ đã qua, lục tục, trong tháp lại ra thêm một người.

Nhưng, ngọn đèn ở tầng mười một lại tắt.

Chưa kịp phản ứng, tầng mười hai, dường như có động tĩnh, một

ngọn đèn sáng lên ở tầng mười hai.

"Hít..." "Bạch Thánh Quân?" Giọng nói chưa dứt, ngọn đèn tầng mười hai cũng tắt, theo đó sáng lên là tầng mười ba.

Ngoài tháp không ai lên tiếng, những người vừa ra khỏi tháp, cao nhất cũng chỉ lên được tầng sáu, bị áp lực bên trong đè nén không thể động đậy.

Cũng không phải không thử mò lên tầng trên, chỉ là thần niệm lực tràn ngập bên trong nói cho họ biết, nếu tiếp tục tiến lên, có lẽ sẽ bị thần niệm xé nát!

Trong tháp, Hạo Thiên tiến vào tầng mười ba, nhẹ nhàng thở ra một hơi, không lãng phí bất kỳ thời gian nào, liền ngồi trên bệ đá tiếp tục hấp thu thần niệm lực.

"Đèn tầng mười ba của Thần Đài Thần tộc đã sáng được hai canh giờ rồi..." Ngoài tháp, các tu sĩ ra khỏi tháp nhưng không vội rời đi, nhìn chằm chằm vào ngọn đèn ở tầng đó.

"Tám canh giờ." Trong tháp lại bị đưa ra một người.

Thêm một canh giờ nữa, hạng hai của Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện cũng sẽ bị tháp đẩy ra.

"Bây giờ trong Thánh Đài chỉ còn lại Bạch Thánh Quân và Hạo Thiên." Có người lên tiếng.

Không biết là, sau khi Bạch Thánh Quân ra, ngọn đèn tầng mười ba vẫn sáng, hay sẽ tắt theo.

"Thánh địa của Thần tộc, tự nhiên chỉ có người của Thần tộc mới có thể leo lên tầng cao như vậy, cần phải nói sao?

Bạch Thánh Quân vốn có thể tu luyện ở tầng mười, bây giờ đột phá Thần Vương sơ cảnh, leo thêm ba tầng nữa thôi." Bạch Sân Ý

đứng ngoài tháp nhíu mày, có chút không kiên nhẫn.

Giữa bốn người Thần tộc, quan hệ cũng không hòa thuận cho lắm, nhưng so với việc bị tu sĩ ngoài Thần tộc làm mất mặt, y thà thừa nhận người ở tầng mười ba là Bạch Thánh Quân.

Nguyên Cực và Quản Di gần như là những người ra sớm nhất, không ở trong tháp đủ canh giờ, cũng là nguyên nhân họ không muốn tranh giành thứ hạng.

Hạnh Hòa Thiên Thần thì ở trong tháp lâu hơn một chút, bây giờ cũng đang ở ngoài tháp chờ Hạo Thiên ra.

So với sự phỏng đoán và nóng nảy của ba người Thần tộc, các tu sĩ vị diện khác lại bình tĩnh hơn nhiều.

Một trận chiến ở Thượng Thần Giới, cũng đã nhìn ra được nhiều điều.

Lục Dư đứng ở vị trí hơi xa một chút, không gần Thủ tịch phách mại hành, cũng không quá gần Thần tộc.

Hắn luôn thích một mình, cũng không ai chú ý.

"Chín canh giờ." Trong sự im lặng, không biết ai nói một câu, ánh sáng ở tầng mười cũng tắt, một bóng người cũng xuất hiện ngoài tháp.

Ba người Thần tộc nhìn Bạch Thánh Quân bước ra, nhíu mày, trong mắt có vài phần không thể tin được.

Bạch Thánh Quân tự nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi của mấy người, ngẩng đầu nhìn một cái, thấy ngọn đèn sáng ở tầng mười ba, hơi sững sờ: "Có trưởng lão vào Thánh địa?" "Chắc là Hạo Thiên." Bạch Sân Ý nhẹ nhàng nói ra, sắc mặt có chút khó coi, liếc Bạch Thánh Quân một cái, cảnh giới của kẻ sau, cuối cùng cũng không còn gì, lùi sang một bên.

Trong thế hệ hậu bối, thực lực bốn người vốn không chênh lệch nhiều, tương hỗ kiềm chế lẫn nhau, bây giờ Bạch Thánh Quân đột phá Thần Vương, lại liên tục thất bại trong trận chung kết...

Hừ nhẹ một tiếng, Bạch Sân Ý quay đầu không để ý đến Bạch Thánh Quân nữa.

Trong tầng mười ba, động tác hấp thu thần niệm lực của Hạo Thiên dừng lại một lúc, khí thế trên người ngưng trệ lại.

Bây giờ y đã là Thần Vương sơ cảnh đỉnh phong, chỉ cách Thần Vương trung cảnh một bước chân.

Nhưng, chỉ còn một canh giờ.

"Liều..." Khoảng một tuần trà sau, khí thế vốn có trên người Hạo Thiên đột nhiên đảo lộn, cùng lúc đó, một cánh cửa đen kịt lóe lên trước mắt, thân ảnh Hạo Thiên cũng chìm vào trong đó.

"Đèn tầng mười ba tắt?

Chưa đến mười canh giờ mà?" Người dưới tháp nói một câu.

Hạo Thiên sắp ra?

Chỉ là, đợi một lúc, ngoài tháp lại không xuất hiện bóng dáng Hạo Thiên.

Trong tháp, một mảng đen kịt, không có bất kỳ tầng nào sáng đèn.

"Thánh địa tầng mười ba, chỉ có cường giả cảnh giới Thần Đế mới có thể vào trong.

Trừ trưởng lão ra, từ trước đến nay chưa có ai vào được, ngay cả bậc thang ngoài cửa tầng mười ba cũng không đi lên được.

Hạo Thiên không phải Thần Vương sơ cảnh sao, sao có thể ở tầng mười ba lâu như vậy, chắc là vào trong bị áp chế nằm bẹp dưới đất chỉ còn một hơi thở, bây giờ đứt hơi rồi." Bạch Thánh Quân ngẩng

đầu nhìn một cái, rồi nói một câu.

Hạnh Hòa Thiên Thần nhíu mày, hơi nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhìn chằm chằm vào tòa tháp cao trước mắt.

“Hạo Thiên sẽ không sao.” Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng ra sớm hơn một canh giờ.

Hấp thu thần niệm lực là chuyện tốt, chỉ là, nàng cũng đã hiểu ý nghĩa của thứ hạng trong trận chung kết.

Thực lực không đủ, dù có đủ thời gian cho người ta ở trong đó cũng không chịu nổi, sẽ bị đẩy ra.

“Ta lên tầng tám đã là cực hạn, nhưng Hạo Thiên ở đó không bị ảnh hưởng chút nào.

Theo ta thấy, có lẽ y đối với độ thân hòa với thần đạo cực cao.

Ngay cả Bạch Thánh Quân cũng có thể đi lên tầng mười, Hạo Thiên tất nhiên biết rõ cực hạn của mình ở đâu, tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng.” Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng đầu, dừng một lát mới nói: “Dù sao vẫn còn chút thời gian, đợi Hạo Thiên ra.” Trong Sâm La Vạn Tượng Không Môn, lúc này một mảng đen kịt.

Hạo Thiên ở trong đó lại không bị ảnh hưởng nhiều.

Ngay khoảnh khắc mở Không Môn, y đối mặt với một đạo uy thế của trưởng lão Bá Cốt Môn Hộ, nhưng đã sớm chuẩn bị, bóp một đạo kiếm quyết nghênh đón, oanh kích về phía lão ta, đẩy lão lùi lại.

Thân hình y trong nháy mắt lóe vào Không Môn, đóng chặt cự môn, nhốt cả mình và trưởng lão Bá Cốt vào một không gian.

Vừa vào, không thấy bóng người, Hạo Thiên cũng không vội, chỉ nhanh chóng đánh một chưởng về một hướng, đánh bay thân ảnh ẩn nấp của trưởng lão Bá Cốt ra.

Chương 573

"Tên nhóc con!" Thân ảnh lão giả còng lưng xuất hiện cách Hạo Thiên không xa, một đôi mắt âm u lóe lên.

Lão trốn trong bóng tối, vốn định tìm cơ hội ra tay trọng thương Hạo Thiên.

Nếu Hạo Thiên vừa vào không thấy người, không chừng sẽ lại mở Không Môn thả lão ra.

Lão đối với nơi này cực kỳ hiểu rõ, Sâm La Vạn Tượng là một không gian, chỉ là một không gian mà thôi, không hoàn toàn bị Hạo Thiên khống chế.

Nếu không như vậy, Hạo Thiên trực tiếp thu nhỏ không gian này bằng con kiến, chẳng phải có thể giết chết lão ở trong đó sao?

Chỉ là, Bá Cốt Môn Hộ cũng cảm nhận được có gì đó không ổn.

Vừa rồi đối chiêu với Hạo Thiên, Hạo Thiên... dường như mạnh hơn trước.

Thần Vương trung cảnh?!

Cảm nhận được điều này, đôi mắt già nua của trưởng lão Bá Cốt hơi nhướng lên, nhìn thân ảnh Hạo Thiên, trong lòng có thêm vài phần e ngại.

Dù cảnh giới của Hạo Thiên và lão có chút chênh lệch, nhưng những thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Hạo Thiên quả thực khó đối phó!

"Hạo Thiên." Bá Cốt Môn Hộ ngẩng đầu: "Ngươi biết tại sao ta tìm ngươi gây phiền phức không?" "Tần Tranh Phong." Trong mắt Hạo Thiên không một gợn sóng, nhàn nhạt nói ba chữ, thấy bộ dạng

nhíu mày của Bá Cốt Môn Hộ, y cung cấp thêm một tin tức khác: "Tần Tranh Phong nhập ma, trong trận chung kết, đã bị nhị trưởng lão ra tay chém giết." Nghe Hạo Thiên nói, trưởng lão Bá Cốt có vài phần bất ngờ, chỉ là cảm xúc cực nhạt, dường như, chỉ bất ngờ Tần Tranh Phong lại xảy ra sự cố trong trận chung kết.

Không phải vì chuyện Tần Tranh Phong nhập ma sao?

Nhìn phản ứng của trưởng lão Bá Cốt, Hạo Thiên cũng không bận tâm làm sao moi được chuyện Tần Tranh Phong từ miệng lão.

Thời gian không còn nhiều, phải nhanh chóng giải quyết phiền phức trưởng lão Bá Cốt này, nếu không lúc ra ngoài, phiền phức của y sẽ lớn.

Chỉ một ý niệm, Hạo Thiên trực tiếp ra tay.

Trưởng lão Bá Cốt phản ứng nhanh chóng, dù sao cũng là thực lực Thần Vương đỉnh phong, không cần vung tay áo, đã nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với Hạo Thiên, trong tay bóp một đạo uy thế, chờ Hạo Thiên đến gần.

Ngọc Hoàng Kiếm lướt về phía thân ảnh trưởng lão Bá Cốt, một kích trúng, trưởng lão Bá Cốt hơi nín thở, nhìn Hạo Thiên, có chút kinh ngạc.

Lão nhanh chóng mở miệng nói: "Hạo Thiên, ta vốn không có thù oán với ngươi.

Ta là môn hộ của Thần tộc, nếu ngươi giết ta, Thần tộc tất nhiên sẽ biết.

Lãnh Tố Thiên Thần cũng biết Tần Tranh Phong tìm ta ra tay, ngươi thoát không khỏi quan hệ!" Trong nháy mắt, trưởng lão Bá Cốt nhanh chóng thay đổi chủ ý.

Trên người Hạo Thiên quả thực có bí mật, chỉ là bí mật này đến

giờ lão vẫn chưa biết, Tần Tranh Phong mời lão ra tay kết liễu Hạo Thiên, lại bị Hạo Thiên kéo vào khốn cảnh.

Tốc độ trưởng thành của Hạo Thiên quá nhanh!

Mới mấy ngày trước, khi lão tìm đến Hạo Thiên, kẻ sau chỉ có thực lực Chủ Thần đỉnh phong.

Mới mấy ngày, đã chen chân vào cảnh giới Thần Vương.

Trong Thần tộc, trong thế hệ tiểu bối cùng lứa với Hạo Thiên, e rằng cũng khó có tiểu bối thiên phú như vậy, cũng chỉ có Bạch Thánh Quân có thể tranh giành với y thôi.

Ít nhất bây giờ Hạo Thiên có thể chặn được phiến thiên địa này, theo trưởng lão Bá Cốt thấy, lần này, Hạo Thiên quá vội vàng rồi.

Nếu đợi đến lúc Hạo Thiên cùng cảnh giới với lão mới xuất hiện, liệu lão có thể thoát khỏi tay Hạo Thiên không...

Chỉ cần không giết được Hạo Thiên, Hạo Thiên bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi này.

Lần sau Hạo Thiên vào, e rằng là ngày chết của lão!

Sau khi giãy giụa, cuối cùng tính mạng vẫn quan trọng hơn, trưởng lão Bá Cốt nhanh chóng mở miệng, không chút do dự lựa chọn cúi đầu.

"Muộn rồi." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Ngay từ lúc Bá Cốt Môn Hộ tìm đến gây phiền phức, đã muộn rồi.

Kẻ uy hiếp tính mạng mình, tốt nhất, nên biến mất đi cho lành.

Hạo Thiên trước nay không thích để lại hậu hoạn cho mình.

Ngoài tháp, một bóng dáng trưởng lão Thần tộc xuất hiện trước mắt mọi người, ngẩng đầu nhìn tòa tháp cao không có đèn sáng, nhíu

mày, đi một vòng.

“Hạo Thiên đâu?” “Vẫn chưa ra khỏi tháp.” Quản Di nhàn nhạt nói một câu, trầm ngâm một lát: “Có thể cộng thời gian của ta vào cho Hạo Thiên không?” Phải biết, y đã ra khỏi Thánh Đài sớm.

“Còn một lúc nữa mới đủ mười canh giờ.” Hạo Nguyệt Thiên Thần từ lúc ra khỏi đó đã bắt đầu tính giờ, bây giờ là người rõ nhất thời gian.

Nếu thời gian chưa hết, Hạo Thiên không ra, vậy thì chờ thôi.

Đến giờ, tháp sẽ tự động đưa người ra.

Nghe hai người nói, trưởng lão Thần tộc nhíu mày, lại lắc đầu, nói một câu: “Mười canh giờ.” Một khắc không nhiều, một khắc không thiếu.

Đợi đủ mười canh giờ, nếu Hạo Thiên không ra, ông ta phải vào tháp lôi tên nhóc này ra.

Quy củ không thể thay đổi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trưởng lão Thần tộc nhíu mày, không thấy bóng dáng Hạo Thiên, sắc mặt có chút trầm xuống: “Hạo Thiên vào tầng nào?” “Tầng mười ba...” Bạch Sân Ý đáp, ngẩng đầu nhìn tầng mười ba tối đen, có chút nghi ngờ Hạo Thiên không chừng thật sự như lời Bạch Thánh Quân nói, chết ở trong đó rồi.

Tuy Thánh Đài dường như không xảy ra chuyện gì, nhưng không chắc Hạo Thiên to gan, đã chạm vào cấm kỵ.

Trưởng lão Thần tộc cất bước, vừa định có động tác, lại thấy một bóng người xuất hiện ngoài tháp.

Hạo Thiên đi ra, kinh ngạc nhìn đám người đang chờ bên ngoài.

“Không sao?” Bạch Sân Ý thấy Hạo Thiên không hề hấn gì bước

ra, có chút kinh ngạc.

Nếu như vậy, chẳng phải là, Hạo Thiên thật sự đã ở trong tháp Thánh địa tầng mười ba mấy canh giờ sao?

Ngay cả Bạch Thánh Quân vừa bước vào Thần Vương sơ cảnh cũng không thể tiếp tục đi lên ở tầng mười, Hạo Thiên làm thế nào!

Chẳng lẽ, một người ngoài Thần tộc, độ thân hòa với thần đạo lại vượt qua cả những tu sĩ xuất thân từ Thần tộc như họ?

Ánh mắt của trưởng lão Thần tộc cũng rơi trên người Hạo Thiên, ngẩng mắt nhìn tòa tháp cao một cái, cuối cùng dời ánh mắt đi, cũng có vài phần phỏng đoán, chỉ là không mở miệng nói ra, chỉ nói với mọi người: "Nếu đều đã ra rồi, vậy cùng ta đi gặp Đại trưởng lão đi." Nghe lời nhị trưởng lão, mọi người có chút bất ngờ.

Phải biết, các kỳ Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện trước đây, đều do các trưởng lão khác chủ trì, Đại trưởng lão không hề lộ diện, ngay cả mấy tiểu bối thiên tư xuất chúng của Thần tộc cũng không gặp được Đại trưởng lão mấy lần.

Lần này, là vì Hạo Thiên?

Không biết vì sao, trong lòng mọi người đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Hạo Thiên thực sự quá xuất chúng, chẳng lẽ có thể khiến Thần tộc thay đổi quy củ ngàn năm không đổi, thu nạp một tu sĩ ngoài Thần tộc vào tộc?

Nghe lời nhị trưởng lão, Hạo Thiên tự nhiên gật đầu.

Chương 574

Ánh mắt nhị trưởng lão dừng trên người Hạo Thiên khá lâu, dường như vô ý hỏi một câu: "Vừa rồi, khí tức của ngươi biến mất, trên người có thần khí ẩn nấp khí tức?" Chỉ là, Hạo Thiên ở trong tháp ẩn nấp khí tức làm gì?

"Thử xông vào tầng mười bốn." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Thần tộc cho các tu sĩ này vào Thánh địa, nhưng chưa từng nói nơi nào trong tháp không thể đi, chỉ cần có bản lĩnh, Hạo Thiên xông vào tầng mười ba hay mười bốn đều là chuyện của y.

Nghe Hạo Thiên giải thích, nhị trưởng lão sững sờ, nhưng cuối cùng gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Rõ ràng, đèn ở tầng mười bốn không hề sáng, cũng có nghĩa là, Hạo Thiên tuy có ý định thử, nhưng cuối cùng không thể xông vào tầng mười bốn.

Chỉ là cũng không có gì kỳ quái.

"Đợi đến cảnh giới Thần Đế, tự nhiên có thể vào tầng mười bốn.

Thiên tư ngươi tuyệt giai, Thần Vương sơ cảnh có thể vào tầng mười ba, có lẽ không cần đợi lâu như vậy, có thể lại vào Thánh địa một lần nữa để tìm hiểu." Nhị trưởng lão dẫn đường, giọng điệu nói với Hạo Thiên có chút hòa nhã.

Dù sao, ý của Đại trưởng lão chính là muốn lôi kéo Hạo Thiên.

Hạo Thiên không phải xuất thân từ Thủ tịch phách mại hành, chỉ cần điều kiện Thần tộc đưa ra hậu hĩnh hơn, nhị trưởng lão không tin Hạo Thiên sẽ không động lòng.

Thần tộc tuy chưa có tiền lệ thu nạp tu sĩ khác vào trung tâm Thần

tộc, nhưng bí mật trên người Hạo Thiên, quả thực đáng để phá lệ.

Có đáng hay không, Hạo Thiên có lẽ đã sớm cho ra đáp án.

Bạch Thánh Quân là thiên kiêu một đời của Thần tộc, lại bại trong tay Hạo Thiên, chẳng phải đủ để chứng minh tiền đồ của Hạo Thiên vô hạn sao?

Người như vậy nếu có thể được Thần tộc sử dụng, là kết quả tốt nhất.

Nghĩ đến câu này, nhị trưởng lão hơi cảm nhận cảnh giới của Hạo Thiên, lại bước chân khựng lại, nhìn về phía Hạo Thiên: "Ngươi ở trong tháp đột phá Thần Vương trung cảnh?" Lời vừa dứt, Bạch Thánh Quân đang đi bên cạnh ngẩng đầu, đột nhiên nhìn về phía Hạo Thiên.

Sao có thể!

Cùng vào Thánh địa tu luyện, y chỉ ở tầng mười, Hạo Thiên có khả năng đến tầng mười ba, chỉ thiếu một canh giờ, kết quả cuối cùng và chênh lệch với y lại lớn như vậy sao?

Y vốn tưởng rằng, giữa y và Hạo Thiên, thực lực của y mạnh hơn Hạo Thiên một bậc, chỉ là Hạo Thiên quỷ kế đa đoan...

"Ừm." Hạo Thiên gật đầu, không hề phủ nhận.

Bước vào chính điện của Thần tộc, nơi này lại không phải là một đại điện trống rỗng.

Trên bốn bức tường của đại điện đều có vô số kinh quyển, có thang mây bắc ngang, không ít thị giả mặc bạch y thắt đai xanh lam qua lại, trong tay ôm những chồng thư quyển cao, phân loại cất vào giá sách cao ngất.

Ở cuối đại điện, có một bảo tọa màu bạc khổng lồ, trước đó đặt

một chiếc bàn dài, rải rác vô số quyển trục.

Một bóng hình xinh đẹp đang cúi người trước bàn, tay cầm bút, hạ bút viết lên những quyển trục đó.

Nghe có người vào điện, người đó cũng không dừng động tác trong tay.

Nhị trưởng lão tiến lên, lại chắp tay, nhẹ giọng nói một câu: "Tiểu trưởng lão." Nghe tiếng gọi, nữ tử sau bàn cuối cùng cũng ngẩng đầu, bạch bào viền vàng trên người thuận theo động tác ngẩng đầu đặt bút mà trượt xuống từ bàn.

Ngẩng đầu, Hạo Thiên thấy khuôn mặt của Tuân Tuyết Thiên Thần, có chút bất ngờ nhướng mày.

Tuân Tuyết Thiên Thần ngẩng mắt nhìn mọi người, ánh mắt chỉ khi chạm đến Hạo Thiên mới hơi giãn ra đôi mày đang nhíu lại, đứng dậy.

Thánh quang của Thần tộc đều tụ lại trên người nữ tử, dường như phủ lên một lớp viền vàng nhạt, lay động theo bước chân của nàng.

Tuân Tuyết Thiên Thần đi đến trước bàn, liếc nhìn mọi người một cái, tầm mắt rơi trên người nhị trưởng lão: "Từ Thánh địa ra rồi?" "Vâng." Nhị trưởng lão cúi đầu.

"Hạo Thiên theo ta đi gặp Đại trưởng lão, những người còn lại, ở lại đây, đợi các trưởng lão khác sắc phong." Vạt áo bào dài thượt kéo lê trên bậc thang, Tuân Tuyết Thiên Thần gần như không nhìn những người khác, chỉ khẽ vẫy tay với Hạo Thiên, bảo y theo bước chân của nàng, men theo một chiếc thang mây đi lên.

"Tuân Tuyết Thiên Thần." Bạch Thánh Quân không nhịn được lên tiếng: "Là ý của Đại trưởng lão?" "Hửm?" Tuân Tuyết Thiên Thần

không ngờ lúc này lại có người lên tiếng cản trở, trên mặt lộ ra mấy phần không kiên nhẫn, nhướng cằm: "Đại trưởng lão muốn gặp Hạo Thiên, thì sao?

Ngươi thua trận chung kết, trong lòng cũng sinh ra bất kính với Đại trưởng lão rồi à?

Bạch Thánh Quân, ngươi quả thật có bản lĩnh." "Không dám." Bạch Thánh Quân thuận theo ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, cúi đầu xuống, dừng lại một lát, mới mở miệng nói: "Chỉ là trước đây chưa từng có tiền lệ như vậy..." Trước đây tu sĩ vị diện khác đoạt được hạng nhất chung kết, người mà Đại trưởng lão gặp cũng là người xếp hạng cao nhất trong Thần tộc.

Lần trước, người đó là Tuân Tuyết Thiên Thần.

Quan hệ giữa Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão, mọi người tự nhiên rõ ràng, cho nên sau đó Đại trưởng lão để Tuân Tuyết Thiên Thần vào Chư Thần Điện, cũng không ai có dị nghị.

Bởi vì các kỳ Vòng tuyển chọn thiên tài vị diện, phần thưởng cho tu sĩ Thần tộc đều như vậy, chỉ là người nhận được thần quyến truyền thừa, chỉ có một mình Tuân Tuyết Thiên Thần mà thôi.

Cũng không có gì lạ, Tuân Tuyết Thiên Thần dù sao cũng là người của Thần tộc, địa vị bây giờ không thể lay chuyển.

Người Thần tộc gần như đều biết rõ, với thiên tư của Tuân Tuyết Thiên Thần, cảnh giới đạt đến Thần Đế, chỉ là vấn đề thời gian.

Thậm chí Tuân Tuyết Thiên Thần tấn thăng quá nhanh, mấy vị trưởng lão cùng lên tiếng, yêu cầu Tuân Tuyết Thiên Thần không cần chấp nhất vào việc nâng cao cảnh giới, mà phải đi vững chắc mỗi lần tấn thăng, không được hư phù chỉ có cảnh giới.

Vị trí trưởng lão thứ mười ba đã sớm chuẩn bị cho Tuân Tuyết

Thiên Thần.

Nếu không có gì bất ngờ, Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ là vị trưởng lão Thần Đế tiếp theo.

Thậm chí, nếu Đại trưởng lão muốn nâng cao cảnh giới đột phá, có ý vô ý, đã có ý định để lại vị trí Đại trưởng lão cho Tuân Tuyết Thiên Thần.

Các trưởng lão khác đối với điều này cũng không có dị nghị lớn, con đường sau này của Tuân Tuyết Thiên Thần vô cùng thuận lợi, sẽ trở thành tồn tại tôn quý nhất trong Thần tộc.

Chẳng phải ngay cả nhị trưởng lão cũng cực kỳ tự nhiên gọi Tuân Tuyết Thiên Thần một tiếng "Tiểu trưởng lão" sao?

Bạch Thánh Quân không có ý định đắc tội Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ có chút lo lắng nhíu mày: "Hạo Thiên dù sao cũng không phải người của Thần tộc.

Lục Miểu Môn Hộ bị y sát hại, Tần Tranh Phong nhập ma trước mặt y.

Còn...

Bá Cốt Môn Hộ càng hạ lạc không rõ, người cuối cùng gặp lão ta là Hạo Thiên..." Quá nhiều vấn đề trên người Hạo Thiên này.

Quản Di ở đây, Bạch Thánh Quân không nói ra quan hệ cực sâu giữa Hạo Thiên và Thủ tịch phách mại hành, thậm chí còn là thiếu chủ hiện tại của Phách mại hành.

Nếu một người như vậy có ý đối địch với Thần tộc, Thần tộc bây giờ chính là nuôi hổ gây họa.

Theo Bạch Thánh Quân thấy, thà giết đi, cũng không thể dung túng cho một tai họa như vậy tồn tại.

“Chuyện của Đại trưởng lão, không cần ngươi chỉ tay năm ngón.

Ngược lại là ngươi.” Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ cười một tiếng, có mấy phần trào phúng: “Ngươi nên suy nghĩ kỹ, làm sao để đối mặt với các vị trưởng lão.

Ngươi đã phụ lòng kỳ vọng của họ, thua liền hai trận, sau đó thắng thua cơ bản đều dựa vào cảnh giới và đối thủ chắp tay nhường.

Nhận rõ một điểm, hạng hai của ngươi rốt cuộc là làm sao mà có được.” Nếu không phải vì sự xuất hiện của Hạo Thiên, khiến mấy vị trưởng lão Thần tộc thương nghị, và dưới sự khẩn cầu của Bạch Thánh Quân, họ đã cưỡng ép ra tay giúp Bạch Thánh Quân nâng cao cảnh giới, đột phá Chủ Thần đỉnh phong, ổn định ở Thần Vương sơ cảnh.

Không chừng, trên trận chung kết, Bạch Thánh Quân sẽ thua còn khó coi hơn.

Nếu là y, lúc này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây, đã sớm xấu hổ không thể gặp người rồi.

Chương 575

Lúc này, Bạch Thánh Quân còn dám nực cười nói về đại cục và giảng đạo lý sao?

"Ta cùng ngươi đi gặp Đại trưởng lão!" Bạch Thánh Quân tiến lên một bước, không do dự nhìn về phía Tuân Tuyết Thiên Thần, cố gắng để Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt mình.

Đại trưởng lão cũng từng đặt nhiều kỳ vọng vào y.

Y thua, chỉ là vì tên Hạo Thiên khó đối phó này, không ai có thể làm tốt hơn y!

"Lui ra!" Tuân Tuyết Thiên Thần hơi ngẩng đầu, đôi mắt không vui nhìn chằm chằm vào Bạch Thánh Quân, khí thế trấn áp xuống, trực tiếp khiến Bạch Thánh Quân hừ một tiếng, có chút hoảng loạn cúi đầu.

"Ngươi, không được ngỗ nghịch ý của ta.

Bởi vì lời của ta, nhiều khi đều là mệnh lệnh do Đại trưởng lão truyền đạt." Tuân Tuyết Thiên Thần đi lên mười bậc thang, khẽ cúi đầu ra hiệu cho Hạo Thiên đi theo, trước khi rời khỏi tầm mắt của mọi người, cảnh cáo Bạch Thánh Quân một câu: "Ngươi muốn đến thỉnh tội với Đại trưởng lão, cũng phải xem Đại trưởng lão có muốn gặp ngươi không." Một câu nói nhàn nhạt, lại khiến Bạch Thánh Quân trong nháy mắt có chút hoảng loạn.

Y rõ ràng là người có cảnh giới và thiên phú mạnh nhất trong thế hệ tiểu bối của Thần tộc, nhưng lời nói của Tuân Tuyết Thiên Thần lại khiến y cảm nhận được mấy phần thất vọng.

Chẳng lẽ Thần tộc có thể từ bỏ y sao?

Bạch Thánh Quân có chút không cam lòng ngẩng mắt, căm hận nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hạo Thiên, lại bị nhị trưởng lão lên tiếng giữ lại: "Bạch Thánh Quân." Một câu nói nhàn nhạt, là lời cảnh cáo thứ hai, Bạch Thánh Quân không thể không cúi đầu.

Theo bước chân của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên đi lên những bậc thang mây.

Lên đến tầng thứ hai của đại điện, những giá sách xung quanh biến mất ở góc rẽ, ngay sau đó đập vào mắt là một khoảng không hư vô, dường như đã bước từ trong đại điện vào một thế giới khác, khiến người ta bất giác hoài nghi về cảm giác chân thực.

"Hạo Thiên, ta quả thực không ngờ ngươi thật sự có thể đạt tới trình độ đứng đầu trận chung kết." Dù sao thì, chuyện mấy vị trưởng lão đề xuất để Bạch Thánh Quân chèn ép uy phong của Hạo Thiên, cũng như chuyện Bạch Thánh Quân đột phá lên Thần Vương sơ cảnh, nàng đều biết.

Chỉ là không ngờ, Hạo Thiên lại thật sự mạnh hơn Bạch Thánh Quân một bậc, dùng thực lực Thần Vương sơ cảnh dễ dàng chiến thắng.

Nàng không cho rằng đây là Hạo Thiên bày mưu tính kế, ngược lại chỉ cảm thấy Bạch Thánh Quân quá ngu ngốc.

"Còn về những lời đồn thổi đó, ngươi không cần phải để trong lòng.

Chuyện hắn ra tay với ngươi trong Phụ U sơn mạch, ta đã tận mắt chứng kiến." Về những lời buộc tội của Bạch Thánh Quân, từng chuyện từng chuyện một, quả thực giống như đang ám chỉ Hạo Thiên không hề đơn giản.

Nhưng chuyện Tần Tranh Phong nhập ma, cũng có mấy vị trưởng lão Thần tộc chứng kiến, nếu Hạo Thiên thật sự giở trò, chẳng lẽ các trưởng lão lại không nhìn ra?

Chuyện Bá Cốt trưởng lão mất tích, chỉ là mất tích, hiện tại cũng chưa chết, chẳng lẽ Hạo Thiên có thể giấu được một vị Bá Cốt Thiên Thần?

Lúc Bá Cốt trưởng lão mất tích, Hạo Thiên mới chỉ là Chủ Thần đỉnh phong, cảnh giới chênh lệch cực lớn, không ai tin chuyện này có liên quan đến Hạo Thiên.

Bước bước cuối cùng lên đỉnh thang mây, Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ dừng lại.

Nàng đẩy cánh cửa đại điện ra, đập vào mắt Hạo Thiên là vô số bài vị đen kịt, tầng tầng lớp lớp xếp từ chiếc bàn trước mặt người kia ở trung tâm đại điện kéo dài về phía sau, dày đặc chi chít, khiến lòng người rét lạnh.

Một luồng thần uy như có như không tỏa ra từ những bài vị đó, nhưng lại hòa quyện vào nhau, không hề có chút sắc bén nào.

Ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trên bóng người mặc hắc y đang quay lưng về phía mình.

Tuy là hắc y, nhưng lại là một bộ hoa phục, thân hình cao thẳng, trông như một người đàn ông trung niên.

Người này, là Đại trưởng lão Thần tộc?

"Đại trưởng lão." Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ gọi, "Người đã đến rồi." Nghe vậy, người kia quay đầu lại, khuôn mặt lại có vẻ khá ôn hòa.

Trông y như một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi, nhưng khóe mắt đã hằn lên vài nếp nhăn, lộ ra vẻ già nua.

“Ngồi đi.” Y phất tay, một bộ bàn ghế xuất hiện ở giữa, người đàn ông đi trước ngồi xuống một chiếc ghế.

Tuân Tuyết Thiên Thần theo sau đứng bên cạnh người đàn ông, khẽ cúi người, đưa tay pha trà.

Hạo Thiên đi tới vị trí đối diện người đàn ông, cũng có chút bất ngờ.

Hắn khựng lại một chút rồi ngồi xuống, nhìn người đàn ông đối diện.

Hắn thà rằng Đại trưởng lão Thần tộc là một lão già cổ hủ sắp gần đất xa trời còn hơn.

Một tách trà được đặt trước mặt, Hạo Thiên tiện tay cầm lên nhấp một ngụm.

Đại trưởng lão Thần tộc cất lời, nhưng lại chỉ về phía sau lưng Hạo Thiên, “Mệnh bài của trưởng lão Bá Cốt, vừa rồi, đã vỡ.” Hạo Thiên quay đầu lại, thấy trong bóng tối mịt mùng phía sau có một giá gỗ khổng lồ treo đầy những tấm thẻ màu đen.

Lúc này, ở vị trí tầng thứ hai, có một sợi dây đỏ trơ trọi trông vô cùng bắt mắt, bởi vì bên dưới sợi dây đỏ đã có một khoảng trống, nơi đó vốn dĩ cũng nên có một tấm thẻ gỗ màu đen treo lơ lửng.

“Đại trưởng lão cũng cho rằng cái chết của trưởng lão Bá Cốt có liên quan đến ta?” Hạo Thiên quay đầu, nhìn thẳng vào Đại trưởng lão Thần tộc đối diện, sắc mặt trấn tĩnh.

“Ngươi đã biến mất trong thần đài một khoảng thời gian, cũng chính trong khoảng thời gian đó, mệnh bài của trưởng lão Bá Cốt đã vỡ.” Đại trưởng lão lắc đầu, rồi nói tiếp một câu, “Nếu trưởng lão Bá Cốt thật sự đi gây phiền phức cho ngươi, mưu hại tính mạng vì Tần Tranh Phong, vậy thì chết trong tay ngươi cũng là đáng đời, coi như

thay Thần tộc dọn dẹp môn hộ, ta sẽ không vì chuyện này mà gây phiền phức cho ngươi." Bằng một câu nói ngữ khí cực kỳ hờ hững, Đại trưởng lão đã cho qua chuyện này, thậm chí không hề đề cập đến mối quan hệ giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Hạo Thiên, rồi nói: "Thần tộc ra tay với Thần mạch dị tộc trước, để Phòng đấu giá đứng đầu làm người tốt.

Chỉ là, chuyện của Thần mạch dị tộc có liên quan đến tiền bối Thần tộc, nhưng không liên quan đến ta.

Ta nói như vậy, ngươi có thể hiểu được phần nào không?" "Ồ?" Hạo Thiên nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng không vội mở miệng.

Hắn vừa không nói đỡ cho Thần mạch dị tộc, cũng không nghe theo lời của Đại trưởng lão mà đưa ra kết luận về Thần tộc.

Thấy thái độ của Hạo Thiên, Đại trưởng lão lại không hề bất ngờ, chỉ nói: "Ta không cần ngươi gia nhập Thần tộc, cũng không cần ngươi làm gì cho Thần tộc, chỉ cần ngươi giúp ta một chuyện." "Địa vị của Đại trưởng lão trong Thần tộc, thậm chí ở cả Thần Giới đều đã là tuyệt đỉnh." Hạo Thiên lòng dạ sáng như gương, biết rõ lời tiếp theo của Đại trưởng lão, không hề kinh ngạc, chỉ lộ ra vẻ suy tư.

Đại trưởng lão trước mắt này chính là một con cáo già, thâm tàng bất lộ, vài ba câu nói đã có thể khơi gợi tâm tư người khác.

Quả thực, những lời Đại trưởng lão nói đều không sai.

"Ngươi chắc cũng biết, lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu hiện đang bế quan trong Thần tộc." Không vòng vo tam quốc, Đại trưởng lão Thần tộc nói thẳng vào vấn đề: "Ý của Phòng đấu giá đứng đầu, có lẽ cũng là muốn vào nơi bế quan, hỏi vị tồn tại kia một vài chuyện phải không?" Hạo Thiên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn phản ứng của Hạo Thiên, khẽ cau

mày, liếc nhìn Đại trưởng lão một cái, định mở miệng, nhưng bị Đại trưởng lão giơ tay ngăn lại.

"Đến Thần Giới, tất cũng muốn đi đến vị diện cao hơn.

Nhưng Thần Giới hiện nay lại là một cái bẫy, chìa khóa để phá vỡ cái bẫy này, nằm trong tay Thần mạch dị tộc, trong tay ngươi, và càng nằm trong tay của vị tồn tại kia.

Điều ta mưu cầu, không phải là bước lên cảnh giới đó, mà là rời khỏi Thần Giới." Nghe lời của Đại trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng.

Rõ ràng, nàng sớm đã biết Đại trưởng lão có ý định này.

Sự vụ trong Thần tộc, một nửa do các trưởng lão khác xử lý, còn chuyện của Đại trưởng lão, phần lớn đều do nàng lo liệu, chỉ có đại sự mới quay về nơi này hỏi Đại trưởng lão.

Về danh nghĩa, Đại trưởng lão Thần tộc tuy là phụ thân của nàng, nhưng từ nhỏ đến lớn, người kia lại chưa bao giờ tỏ thái độ của một người cha, chỉ bảo nàng gọi là Đại trưởng lão.

Có lúc, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng hoài nghi, liệu mình có phải chỉ là một đứa trẻ được Đại trưởng lão nhặt về Thần tộc hay không.

Nhưng rõ ràng, địa vị của nàng trong Thần tộc quả thực do Đại trưởng lão ban cho, cũng quả thực có những điểm khác biệt.

Có lẽ là vì Đại trưởng lão luôn có ý định rời khỏi Thần Giới, không muốn lưu lại quá nhiều ràng buộc, cho nên mới luôn xa cách với nàng như vậy.

Cúi đầu, trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần thoáng có chút ảm đạm.

Đại trưởng lão tự nhiên không để ý đến người sau lưng, Hạo

Thiên chỉ liếc nhìn một cái, rồi lại chuyển ánh mắt về phía Đại trưởng lão Thần tộc, hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng: "Trong nơi bế quan, vị tồn tại kia hiện giờ rốt cuộc thế nào rồi?" Hạo Thiên không tin người của Thần tộc chưa từng thử tiến vào nơi bế quan để tiếp xúc với vị tồn tại đó.

Chương 576

Đại trưởng lão lắc đầu: "Có một chuyện, có lẽ ngay cả Phòng đấu giá đứng đầu cũng không biết...

Ban đầu, vị lão tổ kia không phải là không muốn viện trợ Thần mạch dị tộc, chỉ là Thần tộc lúc đó quá hùng mạnh, có tham gia vào hay không, thực ra cũng không có gì khác biệt." "Sau đó, người cũng không chọn bế quan, là cường giả Thần Đế của Thần tộc lúc đó đã dùng biện pháp giam cầm người tại Thần tộc.

Khi đó người quyết định không can thiệp vào chuyện của Thần mạch dị tộc, mặc cho Thần tộc giam cầm..." Chỉ là, ai mà ngờ được, đoạn tuyệt Thần mạch dị tộc, lại cũng đóng lại con đường tu luyện của tu sĩ trong Thần Giới, cũng đoạn tuyệt tương lai của Thần tộc.

Mười hai vị Thần Đế, không một ai có thể chạm tới cảnh giới cao hơn.

Đạo cơ duyên, lại nằm trong tay Thần mạch dị tộc mà họ đã không tốn bao nhiêu công sức để chém tận giết tuyệt.

Bất lực, cũng là một loại bi ai.

Chỉ là Thần tộc lúc ban đầu lại sai càng thêm sai, muốn ép buộc lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu tiết lộ bí mật về phương pháp giải quyết.

Những chuyện đó, Đại trưởng lão cũng không rõ lắm, chỉ biết một điều, lão tổ và Thần tộc đã kết thù oán, thời gian càng dài, thù oán càng sâu, đến nay, e rằng đã là mối thù không thể hóa giải.

Lão tổ nếu được thả ra, việc đầu tiên, e rằng chính là diệt Thần tộc.

Người không thể thả, nhưng cũng không giết được.

Lão tổ ở nơi bế quan, nào chỉ là một thanh kiếm treo trên đầu Phòng đấu giá đứng đầu, đồng thời cũng là một đám mây đen trên đầu Thần tộc.

"Một sai lầm thật sự.

So với giết ngươi, Thần tộc càng hy vọng ngươi có thể có tác dụng gì đó.

Chỉ là, Phòng đấu giá đứng đầu e là sẽ càng thêm hận." Lời này khiến Hạo Thiên cảm thấy, Thần tộc sẽ không làm bất lợi với mình.

Thần tộc quả thực ích kỷ, nhưng khi Thần mạch dị tộc xưng vương, Thần tộc nào có khá hơn?

Chẳng qua là thế sự biến thiên mà thôi.

Đại trưởng lão nói cho Hạo Thiên, cũng là đạo lý này.

Hạo Thiên quả thực đã hiểu ý của Đại trưởng lão, hắn khẽ nhướng mày, cất lời: "Đại trưởng lão muốn ta làm gì?" "Tạm thời ở lại Thần Giới.

Thực lực của ngươi hiện giờ có hơi thấp, đợi khi nào có đủ thực lực, nhìn rõ bản chất của sự việc này rồi hãy quyết định." Đại trưởng lão giơ tay, đầu ngón tay điểm lên một quyển trục xuất hiện giữa không trung.

Đó là một sắc phong dành cho Hạo Thiên.

Cảnh giới của Hạo Thiên hiện giờ, đã vững chắc ở Chủ Thần trung cảnh, tu vi càng thêm cô đọng.

Làm xong việc này, Đại trưởng lão hài lòng nhìn Hạo Thiên: "Quả thực là tu sĩ có thiên tư tuyệt đỉnh, thực lực chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhanh." Phất phất tay, Đại trưởng lão liền có ý tiễn khách, "Nếu có

chuyện, ta sẽ để Tuân Tuyết Thiên Thần tìm ngươi.

Đương nhiên, lời của ta, ngươi có thể lựa chọn nghe hoặc không nghe, đều do ngươi quyết định." Cách nói của Đại trưởng lão cực kỳ rõ ràng, đợi khi Hạo Thiên đạt tới cảnh giới Thần Đế, tự nhiên sẽ thay y lo lắng chuyện này.

Nếu Hạo Thiên không đạt tới cảnh giới Thần Đế, tất cả chẳng phải lại quay về điểm xuất phát sao, cũng không có gì đáng tiếc.

Hạo Thiên hơi suy tư rồi bước ra ngoài.

Đi được nửa đường, Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên lên tiếng: "Trước khi trận chung kết định đoạt, ta từng nói, nếu thực lực ngươi đủ, có thể đảm nhiệm vị trí trưởng lão Thần tộc.

Lời nói bây giờ vẫn còn hiệu lực." Một tấm lệnh bài từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần bay ra, rơi vào tay Hạo Thiên, sau đó Tuân Tuyết Thiên Thần tiễn Hạo Thiên đi được nửa đường liền quay người trở về.

Thấy bóng lưng của Tuân Tuyết Thiên Thần biến mất, Hạo Thiên cúi đầu nhìn lệnh bài trong tay, khẽ nheo mắt, rồi quay trở lại theo đường cũ, trở về đại điện ban đầu.

Lúc này trong đại điện chỉ còn lại vài bóng người lác đác đang chờ đợi.

Hạo Thiên nhìn Quản Di đang đứng giữa đại điện ngẩng đầu nhìn mình, khẽ gật đầu: "Ta đã gặp Đại trưởng lão Thần tộc rồi." Những lời khác, Hạo Thiên không nói ra, đây không phải là nơi để nói chuyện, hiện tại vẫn đang ở trong Thần tộc.

Quản Di không để lại dấu vết gật đầu.

Hạo Thiên thoáng để ý Quản Di, thực lực vẫn ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, chưa được sắc phong.

Xem ra, Thần tộc cũng biết mấy người của Phòng đấu giá đứng đầu đều chỉ đi cho có lệ.

Hạo Thiên thoáng để ý, nhận thấy Hạnh Hòa Thiên Thần ngược lại đã được sắc phong Chủ Thần, hiện tại thực lực cũng ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, cực kỳ cô đọng, lúc này đang mở mắt sau khi đả tọa nhìn qua.

"Đại sư huynh." Hạnh Hòa Thiên Thần thấy Hạo Thiên bình an vô sự, thở phào một hơi, nhưng lại hơi do dự một chút, rồi nhìn ra ngoài cửa.

Bóng người ngoài cửa chậm rãi bước vào, y phục màu xanh nhạt, có chút khác biệt với người Thần tộc.

"Người của Đan các?" Hạo Thiên liếc nhìn, nhận ra người phụ nữ ngày đó thay Các chủ Đan các truyền lời đưa Tô Dung đi.

Người phụ nữ hành lễ với Hạo Thiên.

Ngày đó đưa Tô Dung đi có thể phớt lờ Hạo Thiên, nhưng bây giờ thì không thể.

Đứng đầu cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, được Đại trưởng lão Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu coi trọng, người phụ nữ nhìn Hạo Thiên thêm một cái, rồi từ trong tay áo lấy ra một cái hộp, hai tay dâng lên, ngữ khí cũng kính cẩn vài phần: "Các chủ tặng đại nhân một món quà mọn, trong đó cũng có một phần của Tô cô nương, nhờ ta chuyển giúp." Dùng danh nghĩa của Tô Dung, Hạo Thiên quả thực không có lý do gì để không nhận.

Thấy Hạo Thiên nhận lấy cái hộp, người phụ nữ mỉm cười nói: "Trong hộp có một tấm thiệp mời, Đan các mời đại nhân mười ngày sau đến Đan các làm khách." "Ồ?" Hạo Thiên có chút không hiểu ý của Các chủ Đan các, nếu chỉ đơn thuần vì nể mặt Tô Dung, Các chủ

Đan các không nên coi trọng như vậy mới phải.

Không mở hộp ra, Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, một lúc sau nhìn người phụ nữ đang chờ đợi rồi gật đầu: "Mười ngày sau, nếu không có gì bất ngờ, ta sẽ đến." Thấy Hạo Thiên nhận lời, người phụ nữ mới hành lễ lui ra.

Ở trong Thần tộc, vậy mà cũng đi lại thông suốt không bị cản trở.

Người của Đan các, quả nhiên có thể diện.

"Thiếu chủ, bây giờ chúng ta trở về tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu sao..." Quản Di nhìn về phía mấy người còn lại trong điện ngoài người của Phòng đấu giá đứng đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường.

"Hai vị có dự định gì không?" Hạo Thiên nhìn hai người, mở miệng hỏi một câu.

Trận chung kết đã kết thúc, hai người cũng đã được sắc phong, Thượng Thần Giới hẳn sẽ có ý giữ lại.

"Trở về." Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không do dự.

Thượng Thần Giới không giữ được nàng, chỉ là, nàng sẽ quay lại.

"Ta cũng không chuẩn bị ở lại Thượng Thần Giới." Mông Phường lắc đầu, đây là quyết định sau khi suy nghĩ. 166.

Ở lại Thượng Thần Giới, trừ phi đầu quân cho trưởng lão nào đó của Thần tộc, nếu không ở đây cũng không có tài nguyên tốt để nâng cao thực lực, thà rằng đi các chủ thành khác dạo một vòng tìm kiếm cơ duyên.

Hạo Thiên gật đầu.

Quả thực, Thượng Thần Giới có rất nhiều lợi ích khiến người ta đỏ mắt, chỉ là những lợi ích đó đều bị Thần tộc chiếm giữ, mà Thần

tộc lại cực kỳ bài ngoại.

Các tu sĩ khác ở đây cũng không kiếm được lợi lộc gì.

Không có đủ thực lực, chẳng bằng ở lại các chủ thành khác, đợi cơ hội rồi lại vào Thượng Thần Giới.

Chương 577

"Thiếu thành chủ, chuyện ở đây đã xong, e là ngài cũng phải rời Thượng Thần Giới về Vạn Kiếp Thành rồi nhỉ?" Hạo Nguyệt Thiên Thần mở quạt, đôi mắt cong cong như đang cười nhìn Hạo Thiên: "Ngài định tiếp quản chủ thành nào đây?

Thành chủ đại nhân?" Theo cách nói của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên nên trực tiếp chọn Vạn Kiếp Thành.

Đẳng Lão của Vạn Kiếp Thành vốn có ý giao vị trí Thành chủ Vạn Kiếp Thành cho Hạo Thiên, mà Hạo Thiên lại là Thiếu thành chủ của Vạn Kiếp Thành, cũng có hiểu biết về nơi này, tiếp quản chủ thành đó chắc sẽ không gặp trở ngại lớn, sẽ cực kỳ thuận lợi.

Đẳng Lão đã có ý này, chuyện khiêu chiến thành chủ chắc cũng không cần lo lắng.

Huống chi, Hạo Thiên bây giờ đã là Thần Vương trung cảnh.

Thực lực của không ít thành chủ cũng chỉ ở cảnh giới Thần Vương, đối với Hạo Thiên, chỉ cần hắn nhìn trúng, lựa chọn chủ thành nào cũng không có vấn đề gì lớn.

"Ta sẽ quay về tranh giành Vạn Kiếp Thành." Hạo Thiên thuận theo lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, gật đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần mỉm cười, chớp chớp mắt: "Có một chuyện, trước đây ta thiển cận, lôi kéo Thiếu thành chủ gia nhập Khuynh Sơn Thành, từng đề cập đến chuyện một tòa bí cảnh.

Bây giờ thì khác, ta mời Thiếu thành chủ cùng ta đi, cũng là để bảo vệ cho ta.

Những gì thu được trong đó, trừ bảo vật ta cần, ta chia cho Thiếu

thành chủ bảy phần, ta chỉ cần một thứ trong đó." Khi đó nàng nghĩ, với nhân phẩm và thực lực của Hạo Thiên, cuối cùng trong trận chung kết cũng sẽ bị tu sĩ Thần tộc loại bỏ, mời hắn cũng là giúp Hạo Thiên một tay, tìm một người đáng tin cậy cho mình, cũng là làm một việc thuận nước đẩy thuyền, kết giao với người như vậy có lợi chứ không có hại.

Chỉ là bây giờ lại có chút khác biệt, với địa vị và thực lực hiện tại của Hạo Thiên, việc nàng làm ngược lại thành trèo cao.

Việc Hạo Nguyệt Thiên Thần lúc này nói với Hạo Thiên cũng là kết quả sau khi do dự.

Để thăm dò di tích ở Khuynh Sơn Thành đó, nàng đã chuẩn bị trong một thời gian dài, bây giờ không phải là không tìm được người thích hợp, chỉ là cảm thấy Hạo Thiên là lựa chọn tốt nhất.

Hiếm có người đủ tin tưởng, Hạo Thiên là một trong số đó, cũng là người có thực lực mạnh nhất.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đối với thứ trong bí cảnh đó thế nào cũng phải có được, tự nhiên không thể bỏ qua bất kỳ lựa chọn nào có thể làm tăng xác suất lấy được thứ đó.

"Hửm?" Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Nếu không phải Hạo Nguyệt Thiên Thần lúc này nhắc đến, hắn gần như đã quên mất chuyện này.

Không phải là không có hứng thú với di tích Khuynh Sơn Thành, chỉ là trong di tích Quy Khư đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần đề cập đến, hắn đã từ chối gia nhập Khuynh Sơn Thành, cũng đồng thời từ chối chuyện này, không ngờ Hạo Nguyệt Thiên Thần lại kéo hắn vào cuộc.

"Ta là con gái của Thành chủ Khuynh Sơn Thành, bí cảnh mở ra, phủ thành chủ có thể cho mười người vào, có sáu suất là của trưởng

lão.

Chỉ là di tích đó tương thông với di tích ở Vạn Kiếp Thành, ta sợ bí cảnh cũng sẽ có hạn chế về tu vi.

Nếu không có hạn chế, ta vẫn còn hai suất có thể dùng." "Hiện tại Phòng đấu giá đứng đầu có nhiều việc, Thiếu chủ tuy mang danh hiệu Thiếu chủ của phòng đấu giá, nhưng cũng không thể toàn làm chưởng quỹ phủi tay không lo liệu việc vặt chứ?" Quản Di thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn mình, lắc đầu.

Nếu Hạo Thiên có ý, tự nhiên y sẽ không cản trở.

"Ta và Nguyên Cực không thể tham gia được." Quản Di dù sao cũng là người của Phòng đấu giá đứng đầu, nội tình của phòng đấu giá không thể xem thường.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn cũng không nghĩ Quản Di sẽ đồng ý, chỉ là có y ở đây, không thể bỏ qua.

Bây giờ Quản Di đã từ chối, nàng liền nhìn sang Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần.

Hai người đều là người đáng tin, Hạo Nguyệt Thiên Thần trực tiếp cười nói: "Cho dù Hạo Thiên không đồng ý chuyện này, ta cũng chuẩn bị kéo hai người vào cuộc." Những người có thể vượt qua cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, làm gì có kẻ tầm thường?

Hạo Nguyệt Thiên Thần thẳng thắn nói: "Hai vị có ý đi đến bí cảnh Khuynh Sơn Thành không?" Hạnh Hòa Thiên Thần trực tiếp nhìn về phía Hạo Thiên.

Mông Phường có chút do dự, nhưng cũng dừng lại, nhất thời không mở miệng, đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên.

Không thể không nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần quả thực có bản lĩnh.

Hạo Thiên bật cười, nhưng cũng không sinh lòng phản cảm, gật đầu: “Ta sẽ đi.” Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần thấy vậy cũng gật đầu.

“Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy.” Hạo Nguyệt Thiên Thần thở phào một hơi, cũng giải quyết xong một mối bận tâm, mỉm cười gật đầu: “Vậy ta ở Khuynh Sơn Thành cung kính chờ Thiếu thành chủ.” “Nếu có tin tức bí cảnh mở ra, cứ đến Vạn Kiếp Thành tìm Đẳng Lão là được.

Ta sẽ sớm quay về Vạn Kiếp Thành.” Hạo Thiên để lại một câu.

Đẳng Lão có liên lạc với vị sư phụ không đứng đắn kia của hắn.

Khi đó nếu có chuyện gì trì hoãn chưa về Vạn Kiếp Thành, chắc Đẳng Lão cũng có cách liên lạc với Chuyên Thủy Thiên Thần.

Chuyên Thủy Thiên Thần có thể vào Thượng Thần Giới, ít nhất có thể liên lạc với Hạnh Hòa Thiên Thần, cũng có thể tìm được hắn.

“Được.” Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, lui ra khỏi điện rồi rời đi.

Hạo Thiên và Quản Di ra khỏi Thần tộc, trực tiếp mở bí pháp truyền tống về tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu, lần này, vẫn xuất hiện tại một nơi trong tộc địa.

Ngay khoảnh khắc bước ra khỏi truyền tống, Hạo Thiên cảm nhận được vài luồng khí tức quét về phía này.

“Mấy ngày nay ngài đều ở trong Thần tộc, các trưởng lão của phòng đấu giá không thể dò xét vào trong, e là vô cùng lo lắng cho Thiếu chủ.” Nghe lời của Quản Di, Hạo Thiên gật đầu.

Vừa hay, có một chuyện, hắn cũng cần tìm mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu.

“Ta về trước đây.” Hạnh Hòa Thiên Thần chỉ về phía cung điện, không cảm nhận được khí tức của Chuyên Thủy Thiên Thần trong tộc địa, chắc người kia lại không biết đã đi đâu, rời khỏi Thượng Thần Giới rồi.

Hạnh Hòa Thiên Thần và các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu cũng không thân quen.

Hạo Thiên gật đầu, cùng Quản Di đáp xuống bên ngoài đại điện.

Cửa lớn của đại điện mở rộng, Hạo Thiên đi thẳng vào, thấy Đại trưởng lão ngồi ở vị trí chủ tọa, liền hành lễ.

“Rất tốt, hạng nhất trận chung kết.

Đây cũng là lần đầu tiên phòng đấu giá chúng ta tạo được tiếng vang trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, kéo theo thứ hạng của Quản Di và Nguyên Cực cũng không tồi.” Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu dường như không hề bất mãn vì chuyện Hạo Thiên bàn bạc với Thần tộc, ngược lại còn gật đầu tán thưởng.

Quản Di dùng vài ba câu nói kể lại những chuyện đã xảy ra.

Đến lúc này, Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu tự nhiên cũng hiểu được phần nào.

Khi nhắc đến chuyện của Bá Cốt trưởng lão, ông gật đầu nhìn về phía Hạo Thiên.

Chuyện này, Hạo Thiên chưa nói kết quả cho Quản Di.

Từ thánh địa Thần tộc ra ngoài liền bị đưa thẳng vào thần điện, Hạo Thiên lo lắng Bá Cốt trưởng lão đã biết chuyện Sâm La Vạn Tượng, chắc cũng không giấu được Đại trưởng lão Thần tộc.

Trước mặt một cường giả Thần Đế, Hạo Thiên không cho rằng mình có thể giấu trời qua biển chuyện của Bá Cốt trưởng lão, tự nhiên

phải giải quyết người này trước.

Thần tộc đã không có ý định giết hắn, một người chết và một người sống, Thần tộc tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn tốt hơn.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Hạo Thiên gật đầu: "Bá Cốt trưởng lão chết rồi." Câu nói đơn giản của Hạo Thiên vừa dứt, so với Đại trưởng lão phòng đấu giá, phản ứng của Quản Di rõ ràng kịch liệt hơn nhiều.

"Chết rồi?!" Y biết Bá Cốt trưởng lão bị nhốt trong Sâm La Vạn Tượng của Hạo Thiên, nhưng không dám tin Hạo Thiên lại có thể giải quyết được mối họa này ngay dưới mí mắt của Thần tộc!

Hạo Thiên tấn thăng Thần Vương trung cảnh là khi nào?

Chương 578

Quản Di đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian Hạo Thiên biến mất ở thánh địa Thần tộc.

"...Lúc ở trong tháp?" "Ừm, sau khi hấp thu thần niệm lực đột phá Thần Vương trung cảnh, liền giải quyết phiền phức Bá Cốt trưởng lão." Dừng một chút, Hạo Thiên nói thẳng: "Sau khi ra khỏi tháp, ta dự cảm Đại trưởng lão Thần tộc có lẽ sẽ gặp ta một lần.

Lời nói trước đó của ta, có thể tạm thời lừa được Nhị trưởng lão Thần tộc và những người khác, bởi vì lúc đó ta mới chỉ là Chủ Thần đỉnh phong, dù thế nào cũng không thể giết được trưởng lão Bá Cốt.

Nhưng cách nói đó, không nhất định lừa được Đại trưởng lão Thần tộc." Giải quyết Bá Cốt trưởng lão, biến y thành một người chết, là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Huống hồ, Hạo Thiên suy đoán, nếu Đại trưởng lão Thần tộc biết Bá Cốt trưởng lão biết bí mật của hắn, cũng sẽ lựa chọn để Bá Cốt trưởng lão không thể mở miệng nói chuyện.

Bất luận là Phòng đấu giá đứng đầu hay Thần tộc, đều hy vọng người biết chuyện này càng ít càng tốt.

"Ừm, quả thực là phương pháp giải quyết tốt nhất." Đại trưởng lão phòng đấu giá đối với chuyện này không tỏ ý kiến, gật đầu.

Không hỏi nội dung cuộc nói chuyện giữa Hạo Thiên và Đại trưởng lão Thần tộc, Đại trưởng lão trầm ngâm một lát, hỏi một câu: "Vốn dĩ sau khi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện kết thúc sẽ đưa ngươi vào nơi bế quan của lão tổ.

Chỉ là, ta thấy Hạo Thiên dường như có chút vội vàng, ngươi có

dự định gì?" "Trở về Vạn Kiếp Thành, có một số chuyện cần giải quyết, sau đó sẽ quay lại Thượng Thần Giới, tiến vào nơi bế quan." Hạo Thiên nghĩ đến lời của Đẳng Lão trước đó, luôn cảm thấy người kia có lời muốn nói, lần này trở về Vạn Kiếp Thành, vừa hay hỏi cho rõ ràng, thuận tiện đi đến cuộc hẹn của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

"Nếu ngươi đã có dự định, vậy cứ đi làm trước đi." Đại trưởng lão gật đầu.

Ra khỏi đại điện, Hạo Thiên ở lại tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu thêm vài ngày, rồi đến Đan các dự hẹn, tìm Tô Dung.

Đan các nằm trong Thượng Thần Giới, là một tòa tháp cao mười tầng màu trắng.

Từ xa, Hạo Thiên đã thấy một người phụ nữ mặc y phục màu lục nhạt đứng bên cửa, hai tay áo rộng bay phấp phới trong gió.

Khi hắn đến gần, nàng hành lễ: "Đã đợi đại nhân lâu rồi." "Hửm?" Hạo Thiên có chút bất ngờ đi theo bước chân của nàng vào trong: "Các chủ Đan các chỉ mời một mình ta đến hẹn?" "Các chủ không thích ồn ào." Người phụ nữ khẽ nói một câu, dẫn Hạo Thiên lên tầng cao nhất của tháp trắng.

Bậc thang gỗ dưới chân phát ra tiếng động nhỏ, đối diện với một cánh cửa mở rộng, Hạo Thiên nhìn vào, thấy quang cảnh trong phòng.

Căn phòng có một mặt hướng ra ngoài là một tấm bình phong gỗ chạm rỗng cực lớn, khắc họa rất nhiều hoa văn linh thảo, nhìn ra hướng của Thần tộc.

Nghiêm Các chủ ngồi trước tấm bình phong, đối diện là Tô Dung, đang cầm một nắm linh thảo, phân loại đặt vào bốn năm cái hộp gỗ trước mặt.

Nghe tiếng bước chân ngẩng đầu, thấy Hạo Thiên, Tô Dung đặt

đồ trong tay xuống, đứng dậy, khẽ mỉm cười với Hạo Thiên, sau đó quay sang Nghiêm Các chủ: "Các chủ đại nhân, nếu sư phụ ta đã đến, vậy ta tạm thời rời khỏi Đan các." "Ừm." Nghiêm Các chủ khẽ đáp một tiếng, thái độ đối với Tô Dung lại rất hòa nhã, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên một cái: "Ngươi có tu Đan đạo không?" Tô Dung nghe vậy, cũng có chút bất ngờ nhìn Nghiêm Các chủ.

Nàng chỉ nhờ Các chủ Đan các truyền tin cho Hạo Thiên, muốn cùng Hạo Thiên về Vạn Kiếp Thành một chuyến, ở Vạn Kiếp Thành có một số chuyện chưa buông bỏ được.

Dù sao đó cũng là thứ mẫu thân để lại ở Thịnh Kinh Môn, không thể cứ thế không nói một tiếng mà ở lại Thượng Thần Giới.

Có một số chuyện phải quay về một chuyến giải quyết xong tâm sự, mới có thể yên tâm ở lại Đan các.

Các chủ Đan các tự nhiên không cản trở, chỉ định ra thời hạn quay về.

"Chưa từng." Hạo Thiên nhàn nhạt đáp một câu.

Nghe vậy, Các chủ Đan các có chút thất vọng, nhưng cũng nhìn vẻ mặt không giống nói dối của Hạo Thiên gật đầu, không nói gì thêm.

Nghe nói Hạo Thiên là sư phụ của Tô Dung, dung hợp thần hỏa và mấy tấm đan phương cao cấp đều do Hạo Thiên tặng, Các chủ Đan các vốn tưởng hắn là người dẫn đường cho Tô Dung trên con đường đan đạo, lại không ngờ Hạo Thiên không thông thạo con đường này.

Phất phất tay, để hai người rời đi.

Hạo Thiên cũng không ngờ Các chủ Đan các cố ý tìm mình một chuyến lại là vì chuyện này, cũng có chút buồn cười, nhưng không nói gì, cùng Tô Dung lui ra ngoài.

Để rời khỏi Thượng Thần Giới, Hạo Thiên báo với Quản Di một

tiếng, rồi đi tìm Hạnh Hòa Thiên Thần trước.

Nàng cũng đã nhận lời chuyện của Hạo Nguyệt Thiên Thần, nghe lời của Hạo Thiên, thuận theo gật đầu.

Thời gian ở Thượng Thần Giới không nhiều, cũng không có nhiều đồ đạc phải thu dọn, chỉ vẫy tay thu hết đồ trong phòng vào.

Ba người cùng đi qua quang môn, lúc bước ra lại không ở trong Phụ U sơn mạch, mà xuất hiện trên Uông Dương hải.

"Thượng Thần Giới có lối đi riêng đến các chủ thành khác, xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ." Hạnh Hòa Thiên Thần nhìn trái nhìn phải, nói một câu.

"Hạnh Hòa, có biết đây là đâu không?" Bây giờ đang là lúc mặt trời mọc, Hạo Thiên khẽ phân biệt phương hướng, gọi hai người một tiếng, rồi đi về một hướng.

"Vân Thủy." Hạnh Hòa Thiên Thần rất khẽ nói một câu, nhìn về phía xa: "Nơi này cách Vạn Kiếp Thành không xa." Sau khi tấn thăng Chủ Thần, Hạo Thiên có thần hỏa ngưng kết thành đôi cánh.

Sau lưng Hạnh Hòa Thiên Thần cũng hiện ra một đôi cánh trắng muốt, tốc độ nhanh hơn phi hành khí bình thường.

Chỉ là cảnh giới của Tô Dung hiện tại vẫn là Thượng vị thần, không thể ngưng tụ ra đôi cánh, Hạo Thiên liền tiện tay mang theo Tô Dung đi.

Chưa đến nửa ngày, ngẩng mắt đã có thể thấy được cung điện chủ thành của Vạn Kiếp Thành trên một vách núi cheo leo.

"Phải đi vòng lên bậc thang ngọc ở cổng chính sao?" Tô Dung nghiêng đầu hỏi một câu.

"Không cần." Hạo Thiên trong tay có lệnh bài Thiếu thành chủ của

Vạn Kiếp Thành, đại trận của Vạn Kiếp Thành sẽ không cản trở hắn vào trong.

Không muốn lãng phí thời gian ở đây, Hạo Thiên trực tiếp mang theo Tô Dung bay thẳng lên vách núi thẳng đứng, Hạnh Hòa Thiên Thần theo sát phía sau.

Khi tiếp cận đại trận, Hạo Thiên giơ tay đẩy Tô Dung vào trong, quay đầu kéo Hạnh Hòa một cái, ba người thuận lợi đáp xuống một ngọn núi nhỏ trong chủ thành của Vạn Kiếp Thành.

"...Thiếu thành chủ?" Xa xa, một bóng người áo tím bị trận pháp kích động lập tức bị thu hút đến.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng Hạo Thiên, dường như có một thoáng sững sờ, sau đó mới phản ứng lại tiến lên.

Hạo Thiên thấy Tử Y Thiên Thần, cũng có chút cảm xúc xa cách đã lâu, gật đầu: "Ta về rồi." Tử Y Thiên Thần hiếm khi lộ ra nụ cười, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy hai bóng người quen thuộc sau lưng Hạo Thiên, gật đầu: "Tô tông chủ, Hạnh Hòa Thiên Thần." "Ta dẫn Thiếu thành chủ đi gặp Đẳng Lão nhé, biết được tin Thiếu thành chủ trở về, Đẳng Lão nhất định sẽ rất vui." Phải biết rằng, tin tức Hạo Thiên đoạt được hạng nhất cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện sớm đã truyền về Vạn Kiếp Thành, không biết có bao nhiêu người không tin, nhưng cũng gián tiếp chứng minh được tầm nhìn của Đẳng Lão.

Hạo Thiên quả thực là con hắc mã lớn nhất của kỳ tuyển chọn này.

Tin tức Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu có quan hệ rộng rãi truyền về, trong khoảng thời gian Hạo Thiên chưa về, không biết có bao nhiêu người nghe tin mà đến cửa, muốn tìm Hạo Thiên.

Thậm chí có người, cho rằng Hạo Thiên sau này sẽ là Thành chủ Vạn Kiếp Thành, càng vội vã đến cửa báo tin vui, để lộ mặt trước Hạo Thiên.

Nhưng mấy tu sĩ khác tham gia tuyển chọn đạt thứ hạng đều đã rời Thượng Thần Giới về chủ thành, tông môn của mình, mà Hạo Thiên lại mãi không có tin tức, những người đó cũng không muốn bỏ cuộc, mỗi ngày đều chờ đợi bên ngoài phủ thành chủ.

"May mà Thiếu thành chủ không về từ cổng chính của phủ thành chủ, nếu không chắc chắn sẽ bị người ta chặn lại." Tử Y Thiên Thần vốn cũng có chút lo lắng Hạo Thiên gặp phiền phức ở Thượng Thần Giới bị giữ chân, bây giờ thấy Hạo Thiên trở về, lòng cũng yên tâm phần nào, vừa dẫn Hạo Thiên về phía chủ điện của phủ thành chủ, vừa nửa đùa nửa thật nói một câu.

"Để họ chặn đi, ta về chỉ chào Đằng Lão một tiếng, có lẽ sẽ nhanh chóng rời khỏi Vạn Kiếp Thành, có việc phải làm." Hạo Thiên mỉm cười nhàn nhạt nói một câu.

Tử Y Thiên Thần nghe vậy, có chút do dự, chỉ là không mở miệng hỏi lúc này.

"Sư phụ." Tô Dung đi đến cổng chính của phủ thành chủ, khẽ dừng bước.

Hạo Thiên biết nàng chắc chắn lo lắng chuyện của Thịnh Kinh Môn đã rời đi quá lâu, gật đầu: "Con về tông môn trước đi, sau này ta sẽ đến tìm con." Tô Dung gật đầu, liền không do dự bước ra khỏi phủ thành chủ.

Hạnh Hòa Thiên Thần lại không có nhiều kiêng dè như vậy, Chuyên Thủy Thiên Thần và Đằng Lão vốn là bạn bè thân thiết, nàng đi lại trong phủ thành chủ cũng tự do hơn nhiều.

Không cố ý đi theo Hạo Thiên, khi Hạo Thiên bước vào chủ điện, nàng hơi do dự, nhưng không theo vào, cùng Tử Y Thiên Thần ở lại bên ngoài cửa.

Vào cửa, Hạo Thiên thấy Đẳng Lão đang nhàn nhã ngồi bên bàn cờ tự đánh với mình.

Chương 579

Đằng Lão dường như không có nhiều thay đổi, vẫn như lúc hắn đi.

Hạo Thiên nhìn một lúc, mới hành lễ.

Đằng Lão ngẩng đầu, nhìn về phía Hạo Thiên, một lúc lâu sau mới gật đầu.

Vừa mở miệng, cảm giác quen thuộc liền dâng lên, như thể chưa từng rời đi một khoảng thời gian.

"Đã gặp Đại trưởng lão của Thần tộc và người của Phòng đấu giá đứng đầu rồi à?" Đằng Lão hỏi, Hạo Thiên khẽ suy nghĩ một lát, tự nhiên biết, chuyện Đằng Lão biết, e là còn nhiều hơn hắn.

Hắn cũng thuận theo gật đầu, theo cử chỉ của Đằng Lão ngồi xuống vị trí đối diện.

"Cả hai đều có ý lôi kéo ta, chỉ là, vì một thứ bên lề, không phải thật sự quan tâm đến ta." Câu nói của Hạo Thiên có chút vòng vo, nhưng Đằng Lão lại trầm ngâm một lúc, ánh mắt lướt qua người Hạo Thiên, như thể đã hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

"Sẽ có ngày." Chỉ một câu ngắn ngủi, Hạo Thiên khẽ thở dài: "Thành chủ, ngài và sư phụ ta Chuyên Thủy Thiên Thần rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Bây giờ, ta không thể biết được một chút sao?" Hai người chắc chắn đã làm không ít chuyện sau lưng, có thúc đẩy, có giúp đỡ, chỉ là Hạo Thiên không biết rốt cuộc họ đã làm gì, và vì sao.

Mơ hồ, Hạo Thiên chỉ có thể cảm nhận được, dường như không thể tách rời quan hệ với Thần mạch dị tộc.

Trong chủ điện của phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành, Hạo Thiên thấy Đằng Lão trước mặt dường như vì lời nói của hắn mà có một thoáng ngưng trệ, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng: "Hạnh Hòa là người của Thần mạch dị tộc, chuyện này, chắc ngươi đã biết rồi." "Vâng." Hạo Thiên đáp một tiếng, như có điều suy nghĩ: "Sư phụ ta..." Chuyên Thủy Thiên Thần chẳng lẽ có liên quan đến Thần mạch dị tộc?

Nếu không sao lại có một người con gái là Thần mạch dị tộc.

"Tất cả những gì Chuyên Thủy Thiên Thần làm, không phải vì Thần mạch dị tộc, nhưng y cũng thật sự quan tâm đến ngươi, đồ đệ này.

Những gì y làm, sẽ không có hại cho ngươi." Đằng Lão nhìn Hạo Thiên, "Những việc ta làm, lại không phải vì ngươi, nhưng cũng sẽ không bắt ngươi phải đi làm việc gì cho ta, tất cả đều là thuận theo tự nhiên..." Ánh mắt của ông hướng ra ngoài cửa sổ.

Đằng Lão không tiếp tục nói nữa, Hạo Thiên liếc nhìn, cũng hiểu được phần nào.

Những lời nên nói, Đằng Lão đều đã nói.

Đằng Lão không trông cậy vào hắn làm việc gì cho ông, tự nhiên cũng không có gì nhiều hơn để có thể nói chi tiết với hắn.

"Cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, ngươi đoạt được ngôi đầu, có thể chọn thành chủ của một chủ thành để khiêu chiến.

Nếu đã trở về Vạn Kiếp Thành, ngươi chọn vị trí thành chủ của ta?" Đằng Lão nhàn nhạt chuyển chủ đề, "Chuyện này cũng không vội, bây giờ ngươi về Vạn Kiếp Thành, hắn cũng không phải vì chuyện này.

Một năm sau hãy quyết định chuyện thành chủ đi." Tu sĩ tham gia

cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, đoạt được hạng nhất, thực lực cảnh giới đa số cũng chỉ là Chủ Thần cảnh, nhưng thành chủ của một thành ít nhất cũng là cường giả Thần Vương đỉnh phong cảnh.

Tự nhiên sẽ không để tu sĩ hạng nhất lập tức vượt cấp khiêu chiến thành chủ của một thành, đều là một năm sau, đợi thực lực có tiến bộ rồi mới tính.

Trong đó tự nhiên cũng không thiếu những người có thiên tư trác tuyệt như Hạo Thiên, nhưng cũng đều đợi một năm sau mới quyết định chuyện này.

"Vâng." Hạo Thiên thuận theo gật đầu, quả thực hắn không quá vội vàng chuyện thành chủ.

Hiện tại có không ít chuyện phải làm, không muốn bị chuyện này ràng buộc.

Muốn tiếp quản một thành tuyệt đối không phải chuyện dễ, Vạn Kiếp Thành hiện tại mấy tông môn đều không cấu thành uy hiếp.

Rời khỏi chủ điện, Hạo Thiên truyền một tin nhắn cho Tô Dung, nhưng không nhận được hồi âm.

Hạnh Hòa Thiên Thần lúc này đang ở ngoài cửa, thấy động tác của Hạo Thiên, tiến lên có chút lo lắng hỏi một câu: "Tô Dung xảy ra chuyện gì sao?" "Không có." Một lúc sau, Hạo Thiên nhận được tin nhắn trả lời của Tô Dung, nhưng có chút bất ngờ.

Huynh trưởng của Tô Dung đã trở về.

Chuyện này, Tô Dung sẽ không can thiệp, tự có quyết định.

Dù sao lần này Tô Dung về Vạn Kiếp Thành cũng không phải vì vị trí tông chủ của Thịnh Kinh Môn, không khỏi hơi dừng lại một chút, Hạo Thiên bỏ qua chuyện này, nói với Tô Dung: "Vừa hay Hạo Nguyệt Thiên Thần truyền tin, di tích sẽ sớm mở ra, bảo ta đi trước

đến Khuynh Sơn Thành, Mông Phường sau đó cũng sẽ đến." Hạnh Hòa khẽ gật đầu, dù sao ở Vạn Kiếp Thành cũng không có việc gì phải làm, hiện tại cũng chỉ có chuyện ở Khuynh Sơn Thành là quan trọng hơn.

Để lại một tin nhắn cho Tô Dung, Hạo Thiên mang theo Hạnh Hòa Thiên Thần đi đến Khuynh Sơn Thành.

Giữa các chủ thành có trận pháp truyền tống cỡ lớn, chỉ là linh thạch để duy trì trận pháp hàng ngày không hề rẻ, muốn sử dụng loại trận pháp này giá cả càng không thấp, một người mười triệu linh thạch.

May mà trận pháp này do Phòng đấu giá đứng đầu và các thành chủ cùng hiệp định, chỉ có ở giữa vài tòa đại thành chủ yếu, giữa Vạn Kiếp Thành và Khuynh Sơn Thành có một trận pháp truyền tống như vậy, Hạo Thiên mới quay về Vạn Kiếp Thành một chuyến, cũng là để đưa Tô Dung về, chứ không trực tiếp đi đến Khuynh Sơn Thành.

Lối đi này là do Quản Di nói cho hắn biết.

Hạo Thiên là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, cũng là Thiếu thành chủ của Vạn Kiếp Thành, linh thạch sử dụng trận pháp truyền tống trực tiếp được miễn.

Thông qua trận pháp truyền tống, nơi xuất hiện lại không phải là trong Khuynh Sơn Thành, mà là một nơi cố định bên ngoài thành.

"Dù sao thì trực tiếp truyền tống vào chủ thành, các đại chủ thành có khả năng phải đối mặt với những kẻ lai lịch không rõ trực tiếp trà trộn vào thành.

Phải biết rằng, tuy khó gặp, nhưng ma tộc... rốt cuộc là một mối họa lớn của Thần Giới, không thể không đề phòng." Hạnh Hòa Thiên Thần theo sát sau Hạo Thiên bước ra khỏi trận pháp truyền tống, nhìn

cảnh trí xung quanh, nói một câu.

Hạo Thiên gật đầu, bước trên đám cỏ khô hoang vu bên ngoài trận pháp truyền tống, nhìn xung quanh không một bóng người, bất đắc dĩ thở dài: "Trận pháp truyền tống này không biết đã bao lâu không được mở ra rồi..." "Dù sao thì mối liên hệ giữa Vạn Kiếp Thành và Khuynh Sơn Thành dường như cũng không quá thân thiết, Thành chủ Khuynh Sơn Thành là một người cao ngạo, với các chủ thành khác cũng không có nhiều giao thiệp, cũng không có gì kỳ lạ.

Có lẽ trận pháp truyền tống này từ khi được tạo ra, cũng là lần này vì cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện được tiến hành ở Vạn Kiếp Thành, mới được sử dụng một lần." Trận pháp truyền tống giữa các chủ thành là thứ mà Phòng đấu giá đứng đầu cực kỳ quan tâm, cho nên nhiều năm không dùng, cũng sẽ không xảy ra sai sót.

"Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng, nhưng bước chân đang đi về phía trước đột nhiên dừng lại.

Hạnh Hòa Thiên Thần thấy Hạo Thiên đột nhiên dừng lại, có chút bất ngờ, định mở miệng hỏi, lại thấy ở góc rẽ không xa phía trước loáng một cái hiện ra một bóng người.

Sau bóng người đó, lại có bốn năm bóng người khí thế ngưng trọng bước ra.

Người đàn ông đi đầu có một đôi mắt âm hiểm nhìn chằm chằm Hạo Thiên, tuổi tác không lớn, sau bốn người đàn ông trung niên phía sau, lại bước ra một lão giả.

Kẻ đến không có ý tốt.

Hạo Thiên kiên nhẫn lộ ra một vẻ mặt vô hại: "Người của Khuynh Sơn Thành?" "Hạo Thiên?" Người đàn ông trực tiếp mở miệng nói một câu.

“Ta đến thăm bạn tốt, Khuynh Sơn Thành cũng không cần phải khách sáo như vậy, phái một Chủ Thần đỉnh phong và ba vị cường giả Thần Vương ra đón ta.” Hạo Thiên mỉm cười nhàn nhạt nói một câu.

“Ta cho ngươi một lời cảnh cáo.” 167.

Nghe lời của Hạo Thiên, người đàn ông ngẩng đầu, trong mắt có vài phần âm hiểm không kiên nhẫn, “Cút khỏi Khuynh Sơn Thành, nếu không thì chuẩn bị chọn nơi hoang giao dã ngoại này làm chỗ chôn xương đi.” “Ồ.” Hạo Thiên đi thẳng về phía trước, lúc đi ngang qua người đàn ông, mở miệng nói một câu: “Lời cảnh cáo của ngươi, ta không nghe, tránh ra đi.” “Tiểu tử, ta nể ngươi là tiểu bối, hạng nhất cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, con đường của ngươi còn dài, đừng đi đường tắt.” Lão giả trong số đó nhìn bóng dáng Hạo Thiên, buông một câu.

Khí thế đột nhiên trở nên căng thẳng, nhưng Hạo Thiên lại như không bị ảnh hưởng, nghiêng đầu nhìn người đàn ông mở miệng đầu tiên: “Ngươi là ai?” “Lục Kiệt, Thiếu thành chủ Khuynh Sơn Thành.” “Chủ Thần đỉnh phong, thực lực cũng không tệ.” Hạo Thiên gật đầu, thuận miệng nói một câu: “Sao lại kiêu ngạo như vậy, trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện không thấy ngươi, trước đây hình như cũng chưa nghe qua cái tên này?” “Ngươi!” “Thiếu thành chủ của chúng ta sớm đã là cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, không cần tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện mới tấn thăng.

Tiểu tử, ngoài trời còn có trời.” Một câu của lão giả, Hạo Thiên lại hiểu ra.

Quả thực, thời gian mỗi kỳ thi tuyển chọn thiên tài vị diện đều không cố định, nếu phải đợi thời gian dài, quả thực có không ít người vì để tấn thăng mà không đợi cơ hội đến Thượng Thần Giới, trực tiếp

tìm trưởng lão nhà mình.

Lục Kiệt nếu đã là Thiếu thành chủ Khuynh Sơn Thành, chắc chắn trực tiếp tìm Thành chủ Khuynh Sơn Thành ra tay sắc phong cũng không phải chuyện khó.

Đây cũng là một trong những nỗi đau của Lục Kiệt!

Nếu sớm biết có thể kịp tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, hắn lại sao có thể lựa chọn tấn thăng trước?

Không phải vì tuổi trẻ, hắn là tiểu bối sớm nhất của Khuynh Sơn Thành bước vào cảnh giới Chủ Thần, cũng chính vì thiên phú của hắn, Thành chủ Khuynh Sơn Thành mới lập hắn làm Thiếu thành chủ.

Chương 580

Ai mà không biết sự khác biệt giữa sắc phong của Thượng Thần Giới và sắc phong của các Thần Vương vị diện khác?

Chính vì quá rõ ràng, lựa chọn của Lục Kiệt đã trở thành trẻ người non dạ không kìm được lòng, tuy Thành chủ Khuynh Sơn Thành từ đầu đến cuối không nói, nhưng Lục Kiệt cảm thấy, vì chuyện này, thành chủ đối với hắn cũng có vài phần bất mãn.

Lúc này, Hạo Nguyệt Thiên Thần từ Thượng Thần Giới trở về mang theo một tin tức, ngoài mấy vị trưởng lão của phủ thành chủ, ba suất còn lại, nàng muốn đưa mấy người bạn vào.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hiện tại đang tìm lúc thành chủ vui vẻ, tự nhiên là được.

Nhưng trong ba suất đó, vốn dĩ có một suất của hắn!

Nếu Hạo Nguyệt chỉ đề xuất đưa một mình Hạo Thiên vào, chiếm một suất, Lục Kiệt còn khó nói gì.

Nhưng bây giờ cả ba suất đều bị Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy đi.

Tuy vốn dĩ một chuyến này cũng là để bảo vệ Hạo Nguyệt Thiên Thần vào bí cảnh tìm đồ, bảo vệ nàng an toàn ra ngoài, nhưng cơ hội này, đối với Lục Kiệt cũng là một kỳ ngộ.

Vốn dĩ, hắn có một suất!

Ngẩng đầu, Lục Kiệt trực tiếp mất kiên nhẫn với Hạo Thiên: "Cút ngay, một người ngoài, dựa vào đâu mà chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào?" Hạo Thiên không nói nhảm với hắn nữa, trực tiếp giơ tay rút kiếm, hai tay nắm lấy chuôi kiếm của Ngọc Hoàng Kiếm, đặt thẳng vào ngực Lục Kiệt, khẽ đâm xuống vài phân.

“Thiếu thành chủ!” Khoảng cách giữa Hạo Thiên và Lục Kiệt thực sự quá gần!

Ai cũng không ngờ, Hạo Thiên sau khi biết thân phận của Lục Kiệt, không những không biết khó mà lui, một lời không hợp đã ra tay!

“Ngươi muốn làm gì?

Đây là Khuynh Sơn Thành!

Nếu ngươi dám làm ta bị thương nửa phần, thành chủ sẽ không để ngươi rời khỏi đây!” Lục Kiệt có một thoáng hoảng loạn.

Hắn cũng không ngờ mình đã mang theo nhiều cường giả như vậy lộ diện, Hạo Thiên vẫn dám ra tay với hắn.

Càng khiến hắn có chút trở tay không kịp, là thực lực của Hạo Thiên... hiện tại lại có chút không thể nhìn thấu.

Từ Thượng Thần Giới trở về, Hạo Nguyệt Thiên Thần sắp bước vào cảnh giới Thần Vương cũng chưa từng cho hắn cảm giác này, chẳng lẽ Hạo Thiên đã là cường giả Thần Vương rồi?

Lục Kiệt trong lòng cứng lại, nắm tay buông thõng bên hông siết chặt.

“Làm ngươi bị thương nửa phần?” Hạo Thiên có chút bất ngờ, không ngờ trong Khuynh Sơn Thành lại có một Thiếu thành chủ ngu ngốc như vậy.

Một kiếm đâm lệch vào tâm mạch của Lục Kiệt, Hạo Thiên không nhanh không chậm nói: “Ngươi tìm ta ở một nơi như thế này, không phải vì ở đây ta có chết cũng khó bị người khác phát hiện sao?

Vậy chẳng phải, nếu ngươi tìm phiền phức cho ta mà chết ở đây, sau này cũng sẽ có cơ hội không ai nhận xác, hóa thành xương khô sao?” Cơn đau hiện lên trên mặt Lục Kiệt, đáy mắt có thêm vài phần

kinh hãi.

Hạo Thiên lại sắc mặt không đổi cầm kiếm, giây tiếp theo liền có thể không chút do dự kết liễu tính mạng của Lục Kiệt.

Lục Kiệt kinh nghi bất định nhìn Hạo Thiên, nhưng trong lòng bàn tay đột nhiên phát lực, một chưởng đánh về phía Hạo Thiên.

Hạnh Hòa Thiên Thần cảm nhận được động tác của Lục Kiệt, thấy Hạo Thiên thuận thế lui ra, đang định ra tay, lại bị ánh mắt của Hạo Thiên ngăn lại, đành đứng yên tại chỗ.

Một chưởng đẩy lùi Hạo Thiên, Lục Kiệt dường như lập tức sinh ra vài phần khí thế.

Cảnh giới tu vi của Hạo Thiên cao thì thế nào?

Vừa rồi chẳng qua chỉ làm bộ làm tịch mà thôi.

Đây là Khuynh Sơn Thành!

Mối quan hệ giữa các thành chủ vốn không hòa thuận, giống như mười hai vị trưởng lão của Thần tộc ở Thượng Thần Giới, các thành chủ nghe lệnh các trưởng lão khác nhau, mối quan hệ giữa họ tự nhiên cũng không tốt đẹp gì.

Chỉ cần Hạo Thiên chết ở đây, Hạo Thiên là người của thành chủ Vạn Kiếp Thành thì thế nào?

Một luồng kiếm quang cũng từ tay hắn bay ra, nhanh chóng lao về phía Hạo Thiên.

Trong mắt Lục Kiệt lộ ra một tia âm hiểm, lạnh lùng nói với những người sau lưng: "Ra tay!

Còn đợi gì nữa?

Chẳng lẽ muốn nhìn hắn ra tay làm ta bị thương?" Ba vị cường giả Thần Vương Lục Kiệt mang theo thấy vậy, cũng có chút bất đắc

dĩ, vừa cảm thấy Thiếu thành chủ quá vô dụng, mới một chiêu đã bị Hạo Thiên khống chế, suýt nữa bị thương tính mạng.

Chỉ là khi nhìn, cũng có chút kinh nghi, Hạo Thiên là một tiểu bối, tu vi cảnh giới lại sắp đuổi kịp họ.

Tu sĩ như vậy, được nhiều bên lôi kéo là chuyện tự nhiên.

Thậm chí lúc này họ còn cảm thấy, có lẽ Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm Hạo Thiên cùng đi vào bí cảnh, quả thực tốt hơn là mang theo Lục Kiệt.

Dù muốn loại Lục Kiệt ra ngoài, đắc tội mà mang thêm hai người cũng không có gì.

Hạo Thiên rốt cuộc chỉ ra tay cảnh cáo Lục Kiệt, không lập tức hạ sát thủ, trong mắt họ, cũng là có chừng mực.

Chuyện này không phải là không có cách thương lượng...

"Thiếu thành chủ." Một vị lão giả trong đó cau mày, "Suất vào bí cảnh không dễ, vị trí của bảy vị trưởng lão không thể thay thế, nhưng cũng không phải không có cách.

Bạn của đại tiểu thư, có thể nhường ra một suất, khi đó Khuynh Sơn Thành sẽ có bồi thường, để người kia cam tâm tình nguyện từ bỏ suất." "Nơi này cách chủ thành không xa, hành động này của Thiếu thành chủ có chút quá đáng, nếu để Hạo Nguyệt Thiên Thần và thành chủ biết..." Nghe lời của lão giả, cường giả Thần Vương vốn định nghe theo Lục Kiệt ra tay cũng dừng lại, có chút do dự.

"Hắn ra tay làm ta bị thương!" Lục Kiệt nghiến răng nghiến lợi, "Người này dám không nể mặt Khuynh Sơn Thành mà ra tay với ta, nếu trong bí cảnh ra tay với Hạo Nguyệt Thiên Thần thì phải làm sao?

Hoàn toàn không thể tin tưởng!" Lão giả cau mày, lắc đầu.

Sớm biết Hạo Thiên là một nhân vật khó nhằn như vậy, liền không đi cùng Lục Kiệt chuyến này.

Vốn tưởng chỉ là âm thầm ép đi một tiểu bối mà Hạo Nguyệt Thiên Thần mời đến chiếm suất thừa, lại không ngờ Hạo Nguyệt Thiên Thần thật sự mời về một cường giả chống lưng.

"Phiền trưởng lão." Trong lúc do dự, lại có một giọng nữ thanh lãnh vang lên, quen thuộc rơi vào tai, khiến mọi người đều lập tức ngẩng đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đáp xuống bên cạnh Hạo Thiên, cây quạt xương ngọc trắng trong tay khẽ nắm lấy đầu dưới, hơi mở ra, che trước mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Lục Kiệt: "Các người đang làm gì vậy?" "Chỉ là một hiểu lầm." Người được gọi là Phiền trưởng lão phản ứng lại, trong lòng thở dài một hơi, biết chuyện hôm nay e là không thể như Lục Kiệt mong muốn.

"Thiếu thành chủ trong lòng có chút không phục, nghe nói trận pháp truyền tống có động tĩnh, vội đến xem vị khách mà Hạo Nguyệt Thiên Thần mời có bản lĩnh đi cùng ngài vào bí cảnh hay không." "Ồ." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhướng mày, sắc mặt có chút khó coi nhìn Lục Kiệt, nhưng lại nhếch lên một nụ cười có vài phần trào phúng: "Không phục?" Lục Kiệt dù sau lưng thế nào, ít nhất trên mặt nổi, không thể so với địa vị của Hạo Nguyệt Thiên Thần trước mặt Thành chủ Khuynh Sơn Thành, khẽ cúi đầu, nhưng một câu cũng không nói ra.

"Lục Kiệt, ta đang hỏi ngươi đấy." Hắn không mở miệng, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại không giống như Phiền trưởng lão, nhẹ nhàng cho qua chuyện này, lặng lẽ nhìn chằm chằm Lục Kiệt, uy áp hạ xuống: "Bây giờ đã thử rồi, ra tay với khách của ta, nói cho ta biết, tâm phục khẩu phục chưa?" "Không phục!" Phiền trưởng lão nhìn

Lục Kiệt trong nháy mắt ngẩng đầu và thần sắc trong đáy mắt liền cảm thấy bất an, chưa kịp ngăn cản, đã nghe Lục Kiệt cao giọng nói: "Một người ngoài, dựa vào đâu mà đáng tin, để ngươi mang theo hai kẻ ăn hại lấy đi suất vốn nên thuộc về ta?" *Chát.* Cây quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần không thể nhịn được nữa quăng ra, vang dội đánh vào mặt Lục Kiệt, giọng điệu nhàn nhạt: "Ta vốn đã đề nghị với phụ thân, Hạo Thiên đến rồi, có thể thay thế vị trí của một vị trưởng lão, vẫn giữ lại suất cho ngươi, giữ lại thể diện cho ngươi.

Bây giờ xem ra, ngươi không cần có thể diện nữa." "Ngươi!" Lục Kiệt định mở miệng, lại bị Phiền trưởng lão dùng tay ấn xuống, hừ một tiếng, mặt đỏ bừng, nhưng lại không thể nói ra thêm một lời nào.

"Đại tiểu thư không cần phải so đo với Thiếu thành chủ, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện mà thôi." Phiền trưởng lão cau mày, bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nhìn Lục Kiệt một cái.

Phiền trưởng lão cung kính cúi đầu trước Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Đại tiểu thư chắc đang vội đưa vị tiểu hữu này đi gặp thành chủ, Thiếu thành chủ cứ để ta đưa về." Nếu không phải Phiền trưởng lão mở miệng, Hạo Nguyệt Thiên Thần có thể không cho Lục Kiệt chút thể diện nào, nhưng lại không thể không nể mặt Phiền trưởng lão này, dù sao cũng là người mà phụ thân sắp xếp bên cạnh Lục Kiệt, vốn là để trông chừng Lục Kiệt, lại thành ra làm càn.

Nhếch mép, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn về phía Hạo Thiên.

"Đi thôi." Hạo Thiên nhàn nhạt liếc nhìn mấy người một cái.

Chương 581

Cảm nhận được khí tức của Hạo Nguyệt Thiên Thần đang đến gần, hắn mới không tiếp tục ra tay với Lục Kiệt.

Chỉ là một người ngoài, dù có quan hệ thế nào với Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Nguyệt Thiên Thần ra tay làm mất mặt Lục Kiệt, cũng không cần vì một chút chuyện nhỏ mà dây dưa không dứt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cùng Hạo Thiên đi về hướng Khuynh Sơn Thành, Hạo Nguyệt Thiên Thần truyền âm cho Hạo Thiên nói: "Lục Kiệt vốn là đứa con mà phụ thân lưu lại sau một đoạn tình duyên qua đường.

Người phụ nữ đó chết rồi, lại truyền ra tin người phụ nữ đó có quan hệ thân thích với Thập trưởng lão của Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Tin tức này quả thực là thật, Lục Kiệt liền được đón về..." Khuynh Sơn Thành vốn thuộc quyền quản lý của Thập trưởng lão Thần tộc, tin tức này truyền ra, một đứa con riêng, đã cho Thành chủ Khuynh Sơn Thành đủ thể diện, thành chủ tự nhiên cũng không keo kiệt, sau khi chứng thực, bất chấp phản đối đón đứa con riêng này về Khuynh Sơn Thành.

Chỉ là chuyện sau đó lại có chút thú vị, Thập trưởng lão nhận Lục Kiệt, nhưng không hề quan tâm nhiều đến người đột ngột xuất hiện này.

Chỉ lúc ban đầu sai người mang một ít đồ xuống, sau đó ngay cả hỏi cũng không.

Ngược lại là Lục Kiệt, dựa vào thân thế của mình, tưởng rằng có

chỗ dựa vững chắc.

Cuối cùng lúc sắc phong Chủ Thần, nhờ người truyền tin đến Thần tộc ở Thượng Thần Giới, mời Thập trưởng lão sắc phong, lại không có nửa phần hồi âm.

Chuyện này, ngay cả Thành chủ Khuynh Sơn Thành cũng không ngờ.

Từ đó trở đi, địa vị của Lục Kiệt ở Khuynh Sơn Thành thực tế đã rớt xuống ngàn trượng, nhưng Lục Kiệt lại không hề nhận ra.

Hiện tại tuy là Thiếu thành chủ Khuynh Sơn Thành, thực tế, cũng chỉ là một danh hiệu trên danh nghĩa mà thôi.

Trước khi chuyện Thập trưởng lão không để ý đến Lục Kiệt xảy ra, Thành chủ Khuynh Sơn Thành đối với Lục Kiệt có nhiều thiên vị, nhưng hiện tại, Hạo Nguyệt Thiên Thần đưa ra mối quan hệ của Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu, muốn ba suất, Thành chủ Khuynh Sơn Thành không do dự thu lại suất vốn dành cho Lục Kiệt.

Dựa vào chuyện này, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đủ để nhìn ra thái độ của thành chủ rồi.

Chỉ là không làm mọi chuyện quá tuyệt tình, trên danh nghĩa, vẫn cho Lục Kiệt vài phần thể diện, lại không ngờ Lục Kiệt sau lưng lại đi chặn đường Hạo Thiên gây phiền phức.

Thật là, không biết sống chết.

Khẽ hừ một tiếng, Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy trên mặt Hạo Thiên không có nhiều vẻ không vui, bình tĩnh lại, dẫn Hạo Thiên ra mắt Thành chủ Khuynh Sơn Thành một lần, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cho chuyện bí cảnh.

“Lần này, bảy vị trưởng lão của Khuynh Sơn Thành sẽ đi cùng ta, chỉ là... mục đích vào bí cảnh của mấy vị trưởng lão lại khác với ta,

trên đường có lẽ sẽ phân tán ra...” Đây cũng là lý do nàng tìm Hạo Thiên, dùng hết ba suất, đồng thời kéo cả Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần vào.

Mấy trưởng lão của Khuynh Sơn Thành, trong đó có người nàng coi trọng, nhưng không nhất định đều đáng tin.

Họ chỉ sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng không nhất định nghe lời nàng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này.

Nếu để Lục Kiệt cũng chiếm một suất, rất có thể sẽ không đi cùng đường với nàng, không giúp được gì thì thôi, không ra tay sau lưng đối phó đã là tốt lắm rồi!

“Vào bí cảnh, thứ ngươi cần tìm là gì?” Hạo Thiên tự nhiên nhớ, Hạo Nguyệt Thiên Thần từ đầu đến cuối chưa từng nói thứ mình muốn tìm.

Nếu quá nguy hiểm, cái giá nàng đưa ra có lẽ không đủ.

“Du Mộng Thạch.” Sự việc đến nước này, Hạo Thiên đã bị kéo vào cuộc, Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên không thể tiếp tục che giấu, quả quyết nói ra ba chữ.

“Tương truyền trong Du Mộng Thạch có ba giọt linh uẩn, có thể giúp thần hồn con người đạt tới cảnh giới cao hơn.

Thần hồn của ta bẩm sinh đã có khiếm khuyết, nếu không thể có được một giọt linh uẩn trong Du Mộng Thạch để bù đắp, con đường tu hành sau này...” Hạo Nguyệt Thiên Thần không nói thêm nhiều, nhưng cũng có thể thấy vật này quan trọng với nàng đến mức nào.

Hạo Thiên gật đầu.

“Du Mộng Thạch, bất luận ai trong bốn người chúng ta có được, ta chỉ cần một giọt trong đó, phần còn lại phân chia thế nào, ta không

quan tâm.” Hạo Nguyệt Thiên Thần làm người xử thế luôn như vậy, chỉ lấy phần mình cần, phần thừa cũng không tham lam.

“Ừm.” Hạo Thiên gật đầu, nhận lời chuyện này.

“Ta không cần Du Mộng Thạch.” Chỉ có ba giọt linh uẩn, Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy đi một, hai người còn lại, Hạnh Hòa Thiên Thần lùi một bước trước.

Mục đích của nàng không phải là vào bí cảnh, hơn nữa, là người của Thần mạch dị tộc, thần hồn vốn đã mạnh hơn các tu sĩ khác không ít, dù trân quý, cũng thực sự không dùng đến vật này.

“Thứ đó ta sẽ thay Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm, trong bí cảnh, ta chỉ lấy những gì ta có được, trả lại cho Hạo Nguyệt Thiên Thần suất mà nàng cho ta, không cần thêm.” Mông Phường cũng rõ ràng, có thể vào bí cảnh của Khuynh Sơn Thành là nhờ Hạo Thiên.

Giọng điệu Mông Phường bình thản.

Trong chuyện tìm Du Mộng Thạch, y chưa chắc đã dùng được bao nhiêu sức, tự nhiên cũng không kể công.

Không cần phải phân chia gì cả, nếu có thể tìm được Du Mộng Thạch rồi giao cho Hạo Nguyệt Thiên Thần thì cũng không nợ Hạo Thiên quá nhiều nhân tình.

Nghe Mông Phường nói vậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần có mấy phần bất ngờ, nhưng cũng gật đầu.

Chỉ cần một viên, phần còn lại Hạo Thiên phân phối thế nào là chuyện của hắn.

Huống chi… “Hư Không Bí Cảnh sở dĩ là bí cảnh chứ không phải di tích, là vì chủ nhân của bí cảnh này vẫn còn, chỉ là không ở trong vị diện này.

Hư Không Bí Cảnh có để lại một tòa phủ đệ, nhưng không ai biết phủ đệ bí cảnh đó rốt cuộc ở đâu." "Chính vì bí cảnh không phải di tích, nên từ xưa đến nay, theo những gì được ghi chép, nó chỉ mới mở ra bảy lần.

Ta cũng nhờ vậy mới biết được thông tin về Du Mộng Thạch.

Mỗi lần bí cảnh mở ra, động tĩnh đều rất lớn, lối vào cũng có quy luật trong bảy lần đó, một trong số đó là ở thành Khuynh Sơn." Dù sao cũng đã quyết định tiến vào di tích, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không keo kiệt thông tin.

"Nhiều lối vào sao?" Hạo Thiên có chút ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, "Chỉ là mỗi lần bí cảnh mở ra chỉ có một lối vào.

Lần này là ở thành Khuynh Sơn, ta đã đến gần quan sát, chắc là vài ngày nữa sẽ mở.

May mà ta và Mông Phường hành động đều nhanh." Hạo Nguyệt Thiên Thần thở phào nhẹ nhõm.

Đến sớm tự nhiên cũng có cái lợi của đến sớm.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dẫn Hạo Thiên và Mông Phường, giơ ra một tấm lệnh bài rồi tiến vào Tàng Thư Các của thành Khuynh Sơn.

Trong Tàng Thư Các có một căn phòng trống, trên giá sách đều là những quyển trục liên quan đến Hư Không Bí Cảnh.

"Trong thời gian chờ đợi bí cảnh mở ra, có thể tra xem những thư tịch ở đây.

Tuy ta đã chuẩn bị không ít cho những thứ trong bí cảnh, nhưng hiểu biết về nó vẫn có hạn.

Ta… sau khi vào bí cảnh, có khả năng sẽ có một khoảng thời gian

phải tách ra, đến lúc đó phải xem bản lĩnh của mỗi người.” Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút bất đắc dĩ thở dài.

Hạo Thiên lại để ý thấy, trong căn phòng ở Tàng Thư Các của thành Khuynh Sơn có một cái bàn, trên đó đặt một quyển trục, bên cạnh là bút mực.

Liếc mắt nhìn qua, trên đó hẳn là bút tích của Hạo Nguyệt Thiên Thần, đã sao chép không ít thứ.

Thấy ánh mắt của Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần thuận tay cầm quyển trục lên, nhíu mày nói: “Ta có ghi lại một số thứ, có thể mang vào để tra cứu.

Chương 582

Chỉ là tình hình bên trong ta chưa tự mình đi qua, mỗi lần bí cảnh mở ra cách nhau rất lâu, trong đó sẽ có không ít biến hóa, cũng không biết có hữu dụng hay không." Hạo Thiên tùy ý gật đầu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần chuẩn bị thật chu toàn.

Thời gian tiếp theo, mấy người gần như chỉ ở trong Tàng Thư Các lật xem các loại quyển trục ghi chép.

Hơn mười ngày sau mới có tin tức bí cảnh mở ra truyền đến.

Không giống như Vạn Kiếp Thành có thông tin khá bế tắc và bị hạn chế bởi kết giới, đến mức di tích Quy Khư còn bị dùng làm nơi khảo hạch của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, tin tức bí cảnh ở thành Khuynh Sơn mở ra rõ ràng không chỉ có người của thành Khuynh Sơn tiến vào, mà còn có tu sĩ từ các chủ thành khác tụ tập bên ngoài bí cảnh.

Các vị trưởng lão thành Khuynh Sơn tập trung bên ngoài bí cảnh, một người trong đó ra tay thăm dò, nhưng lại nhíu mày, chậm rãi thu tay lắc đầu, truyền âm ra ngoài: "Bí cảnh có hạn chế, tu sĩ cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong không thể tiến vào." Bán bộ Thần Đế rõ ràng cũng bị chặn lại.

Không ít người vào thành Khuynh Sơn để tiến vào bí cảnh, người dẫn đội đa phần là cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong, thậm chí Bán bộ Thần Đế cũng có không ít, nhưng hạn chế của bí cảnh đã ngăn tất cả những tu sĩ này lại.

"Tuy Hư Không Bí Cảnh trước đây đã mở nhiều lần, nhưng mỗi lần xuất hiện ở địa điểm khác nhau.

Lối vào bí cảnh sẽ đóng lại không lâu sau khi mở ra, cho đến khi tu sĩ vào trong tìm được lối ra để rời khỏi." Thành chủ thành Khuynh Sơn đưa mắt nhìn về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, dừng lại một chút rồi mới mở miệng: "Lần này, trong số các trưởng lão thành Khuynh Sơn tiến vào bí cảnh có hai vị Bán bộ Thần Đế, vốn định để hai vị trưởng lão giúp tìm Du Mộng Thạch… bây giờ tiến vào bí cảnh có chút mạo hiểm…" Thành chủ thành Khuynh Sơn chỉ có một trai một gái, người con trai chính là Lục Kiệt, thiếu thành chủ mà ban đầu ông ta còn không muốn mang về thành Khuynh Sơn.

Thở dài một tiếng, ánh mắt thành chủ thành Khuynh Sơn rơi vào người Hạo Thiên: "Nếu ngươi muốn vào bí cảnh, lão phu sẽ không hạn chế." Hạo Thiên là đệ nhất Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, là thiếu chủ của phòng đấu giá đứng đầu, hai người còn lại cũng là cường giả trong bảng xếp hạng.

Thành Khuynh Sơn cho mấy suất để kết giao, chỉ có lợi chứ không có hại.

Chút chuyện nhỏ này, thành chủ thành Khuynh Sơn nhìn rất rõ.

"Không cần, ta sẽ vào bí cảnh." Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không đợi Hạo Thiên mở miệng, đã đi thẳng về phía lối vào bí cảnh.

Nhìn bóng lưng Hạo Nguyệt Thiên Thần, thành chủ thành Khuynh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy có ý muốn giữ lại, nhưng không mở miệng được.

Năm đó mang Lục Kiệt về, Hạo Nguyệt Thiên Thần cực kỳ phản đối, chỉ là thành chủ thành Khuynh Sơn một lòng nghĩ đến quan hệ thân duyên giữa Thập trưởng lão Thượng Thần Giới và Lục Kiệt.

Dù sao cũng là huyết mạch, cứ lưu lạc bên ngoài, nếu Thập trưởng lão có ý muốn đón người về, ngược lại sẽ mất mặt.

Nhân lúc Lục Kiệt còn nhỏ, không bằng đón về thành Khuynh Sơn dạy dỗ một phen.

Lục Kiệt cũng quả thực không phụ sự kỳ vọng, thiên phú tu hành cực cao.

Ông ta nhất thời cao hứng, phong cho vị trí thiếu thành chủ, xem thử Lục Kiệt có thể đi đến độ cao nào.

Nếu Lục Kiệt có năng lực, giao thành Khuynh Sơn vào tay hắn cũng không phải không thể.

Chỉ là không ngờ, tu vi Lục Kiệt tuy tiến bộ nhanh, nhưng tính tình không đủ trầm ổn, khắp nơi đối đầu với Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Bây giờ, một trai một gái, bề ngoài thì nghe lời răm rắp, nhưng trong lòng đều đã xa cách.

Hạo Thiên nhìn thấy bóng dáng Hạo Nguyệt Thiên Thần, liền gọi Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần, nhanh chóng tiến vào bí cảnh.

Trước mắt là một cánh cổng cung điện bằng vàng đen cao lớn, trông có vẻ không có gì nguy hiểm.

Người đầu tiên tiến vào bí cảnh là Hạo Nguyệt Thiên Thần, nàng đứng trước cánh cổng, quay đầu lại nhìn mấy người Hạo Thiên theo sau, thở phào nhẹ nhõm: "May mà không bị tách ra, không thì phiền phức rồi." Đợi mấy vị trưởng lão thành Khuynh Sơn cũng tiến vào, Hạo Nguyệt Thiên Thần giơ tay đẩy cánh cổng nặng nề ra.

Hiện ra trước mắt là một vòng tường thành, ba mặt bao vây một khoảng đất trống.

Trong thoáng chốc không thấy bóng người, những bóng người trên tường thành bỗng hoàn hồn, vô số mũi tên nhắm thẳng vào họ.

“Bí cảnh có bốn cửa, ta vào phải… cửa nguy hiểm nhất.” Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày.

Chỉ cần không bước vào phạm vi bắn của những mũi tên, thì trong nhất thời, những bóng người trên tường thành cũng sẽ không bắn tên.

Trong lúc đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại thấy bóng người cuối cùng lóe lên tiến vào bí cảnh.

“Lục Kiệt?” Nàng nhíu mày, đột nhiên nghĩ ra, hai vị trưởng lão Bán bộ Thần Đế của thành Khuynh Sơn không vào được, quả thực đã trống ra hai suất.

Lục Kiệt lại theo vào?

“Cùng lắm thì ta không đi chung một đường.” Lục Kiệt cũng không ngờ, rõ ràng đi sau một lúc mà lại bị truyền tống đến cùng một chỗ với Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên.

Hắn nhếch mép, liếc nhìn Hạo Thiên và những người sẽ không giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần, rồi lao vào trong cổng, bay về phía tường thành.

“Bốn góc, có tháp lầu.” Hạo Thiên thấy Lục Kiệt hành động, liền không do dự lên tiếng.

Trước khi vào bí cảnh, họ đã tra xem không ít quyển trục về bí cảnh trong Tàng Thư Các của thành Khuynh Sơn, cách đối phó với cánh cổng này cũng đã sớm được đề cập.

Đối mặt với cánh cổng này, việc diệt sát đám binh giáp bắn tên đông đảo trên tường thành tự nhiên rất khó, nhưng trên tường thành có bốn tòa tháp lầu, trong đó có bốn bộ tướng cốt cảnh giới Thần Vương trấn giữ.

Đem bốn tướng cốt đó tỏa cốt dương hôi sẽ tiện hơn nhiều so với việc dọn dẹp đám binh giáp kia.

Hơn nữa, nếu tướng cốt không bị diệt, đám binh giáp kia sẽ nối gót nhau bổ sung vào.

Không cần Hạo Thiên nói nhiều, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã bay về phía tháp lầu phía đông trước tiên, Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần cũng cùng lúc hành động.

Lục Kiệt đi đến tháp lầu nào, họ cũng không quản.

Mấy vị trưởng lão thành Khuynh Sơn tự nhiên cũng theo hành động của họ mà phân tán ra, đi về phía các tháp lầu khác nhau.

Trong đó có hai người do dự, rồi đi về phía Lục Kiệt.

Dù sao hắn cũng là thiếu thành chủ thành Khuynh Sơn, tuy bất hòa với Hạo Nguyệt Thiên Thần nhưng cũng đã theo vào bí cảnh, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tháp lầu bên phía Hạo Thiên bị phá hủy đầu tiên, một bộ tướng cốt mặc áo giáp vàng, bị một chưởng đánh nát thành phấn vụn, không thể động đậy được nữa.

Bên Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng vậy.

Bốn tòa tháp lầu bị phá hủy trong chốc lát.

Thủ tướng cảnh giới Thần Vương tuy mạnh, nhưng thực lực của các vị trưởng lão thành Khuynh Sơn cũng không yếu, liên thủ với nhau, cánh cổng khó khăn có thể cản trở tu sĩ bình thường cũng không phải là chuyện phiền phức.

Đứng trên tường thành nhìn xuống, là một tòa cung thành cực kỳ hùng vĩ.

Hạo Thiên lướt mắt một vòng, ghi nhớ bản đồ vào đầu, không chút do dự mà bay xuống.

Lục Kiệt nhìn mấy vị trưởng lão thành Khuynh Sơn, ánh mắt

dừng lại trên người Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên, rõ ràng nhíu mày, rồi quay đầu đi về một hướng khác.

"Thiếu thành chủ…" Một vị trưởng lão thành Khuynh Sơn nhìn bóng lưng Lục Kiệt, nhíu mày.

Theo ý của thành chủ, vốn là phải giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm đồ, bảo vệ nàng.

Vốn dĩ để thiếu thành chủ vào bí cảnh cũng là muốn Lục Kiệt đi cùng.

Nhưng Lục Kiệt bây giờ vừa vào bí cảnh đã trực tiếp muốn tách ra, một câu cũng không nói… "Mặc kệ hắn, muốn đi thì cứ để hắn đi." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, nói thẳng một câu.

Lục Kiệt trước giờ quen thói nói một đằng làm một nẻo, trước khi vào bí cảnh đã sợ không phải giúp tìm đồ, sớm muộn gì cũng tìm cơ hội hành động một mình.

Chương 583

Đó cũng là lý do nàng dễ dàng loại suất của Lục Kiệt đi.

Cả Hạo Nguyệt Thiên Thần và thiếu thành chủ đều cực kỳ quan trọng trong mắt họ, nếu một trong hai người xảy ra chuyện trong bí cảnh, họ đều không thoát khỏi liên quan, đến lúc đó thành chủ trách tội… "… Được." Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói vậy, mấy vị trưởng lão thành Khuynh Sơn tự nhiên cũng nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói, thầm nhíu mày, cũng có mấy phần bất mãn với việc Lục Kiệt không chịu nghe lời.

Họ thở dài, cuối cùng cử ra hai vị trưởng lão đuổi theo hướng Lục Kiệt rời đi.

Dù sao đó cũng là thiếu thành chủ thành Khuynh Sơn, không thể thật sự mặc kệ hắn tự mình xông pha mạo hiểm trong bí cảnh.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không thèm liếc mắt nhìn, đối với sự rời đi của hai vị trưởng lão không hề biểu hiện gì, chỉ quay đầu nói với Hạo Thiên bên cạnh: "Tin tức về Du Mộng Thạch xuất hiện từ đâu ta không rõ, ngoài việc tìm kiếm bốn phía, cũng không có cách nào khác." "Bí cảnh lớn như vậy, e là không dễ." Mông Phường trước khi vào bí cảnh cũng đã xem qua các quyển trục trong Tàng Thư Các, tự nhiên cũng hiểu rõ lo lắng của Hạo Nguyệt Thiên Thần, một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Chuyện này cả Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên tự nhiên cũng biết, chỉ là không phải chuyện có thể đưa ra quyết định ngay.

"Vào bí cảnh rồi, tách ra đi." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn về phía hai vị trưởng lão thành Khuynh Sơn còn lại, nhanh chóng quyết định.

Nàng cùng bốn người Hạo Thiên tự nhiên sẽ không tách ra trong bí

cảnh, nhưng hai vị trưởng lão còn lại đi theo cũng chỉ thêm một phần trợ lực mà thôi.

Nếu có chuyện mà cả bốn người Hạo Thiên, Mông Phường, Hạnh Hòa Thiên Thần đều không giải quyết được, thêm hai vị trưởng lão cũng không giúp được nhiều, không bằng tách ra, cơ hội tìm được Du Mộng Thạch sẽ lớn hơn.

Dù sao, tuy bí cảnh đóng cửa không có thời hạn chính xác, nhưng mỗi lần đều có không ít tu sĩ sau khi vào Hư Không Bí Cảnh đã mất tích, sống chết không rõ, không bao giờ xuất hiện nữa.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đoán, không có thời hạn chính xác, có thể chỉ vì thời gian đó cực dài, chứ không phải có thể ở lại bí cảnh vô thời hạn.

Không thể ở nơi này bị giam không biết bao nhiêu năm tháng, cho đến khi bí cảnh lần sau mở ra mới có cơ hội ra ngoài.

"Thành chủ dặn chúng ta…" Hai vị trưởng lão nhìn nhau, có chút không chắc chắn.

Nhưng thực lực cảnh giới của Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên cũng thật sự không thấp, có đủ vốn liếng để đi lại trong bí cảnh.

"Ta chỉ tìm Du Mộng Thạch, tầm quan trọng của nó đối với ta, các ngươi tất cũng rõ." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, nói một câu.

Nếu không tìm được Du Mộng Thạch, con đường từ Thần Vương đến Thần Đế, có thể cả đời này nàng đều không thể vượt qua.

Đây là một cơ hội, cũng là thứ quyết định nàng có thể tiếp tục thuận buồm xuôi gió trên con đường tu hành hay không.

Cùng với thực lực tăng trưởng, nàng càng cảm thấy cấp bách.

Khó khăn lắm mới đợi được cơ hội bí cảnh mở ra, nàng không

muốn để lại tiếc nuối.

"Được." Hai vị trưởng lão bất đắc dĩ thở dài, một người trong đó trầm ngâm một lúc rồi nói: "Đại tiểu thư có thể xem thử những nơi có ghi trên bản đồ xem có tung tích của Du Mộng Thạch hay không." Hạo Nguyệt Thiên Thần tùy ý gật đầu, cùng mấy người Hạo Thiên đi về một hướng.

Hai vị trưởng lão phía sau nhìn hướng mà Hạo Nguyệt Thiên Thần chọn, dừng lại một chút rồi đi về một hướng khác không có ai đi.

Đi được một đoạn, Hạo Thiên lại thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần tùy tay cất bản đồ đi, đứng tại chỗ, chỉ về một hướng.

"Những nơi được ghi trên bản đồ đều đã có người đặt chân đến.

Nếu có tung tích của Du Mộng Thạch, e là thứ đó cũng không còn ở đó nữa.

Hướng này là đi sâu vào trong bí cảnh, nguy hiểm trong đó, không có bao nhiêu tu sĩ có thể xông vào." Nàng nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên đáp một tiếng, cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần thay đổi hướng đi.

Trên đường, họ gặp không ít khôi lỗi hình người, dung mạo thân hình không khác gì người thật, thậm chí động tác cũng không một chút ngưng trệ, chỉ có ánh mắt đờ đẫn vô thần, không biết nói chuyện, xung quanh lượn lờ một tầng sương đen.

Chỉ là thực lực của những khôi lỗi này đều không cao, không lợi hại bằng bốn tôn tướng cốt Thần Vương trên tháp lầu tường thành trước đó.

Đa phần đều bị Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần một đòn đánh tan, hài cốt tan vào bùn đất đen kịt dưới lòng đất, y phục mục nát, trông có mấy phần quỷ dị.

“Cũng không biết chủ nhân của bí cảnh này rốt cuộc là ai.” Hạnh Hòa Thiên Thần ra tay chém giết một khôi lỗi đột nhiên xuất hiện, nhìn thân thể nó ngã xuống, xương cốt chìm vào lòng đất, nhíu mày.

Nếu những khôi lỗi này vốn là tu sĩ, vậy trong tòa bí cảnh này, rốt cuộc có bao nhiêu thi hài?

Huống chi, trong số những khôi lỗi này, không thiếu tu sĩ cảnh giới Chủ Thần.

“Không giống lắm tu sĩ xông vào bí cảnh.” Hạo Nguyệt Thiên Thần chỉ vào bộ y phục mục nát tức thì trên đất, “Những khôi lỗi này đều mặc trang phục thống nhất màu đỏ sẫm, xem ra vốn là người trong tòa bí cảnh này.

Có lẽ cũng vì vậy, nên không ai đề cập đến một điểm nào.” Dù sao những kẻ ngoại lai, nói cho hay là để vượt qua thử thách do chủ nhân bí cảnh để lại nhằm nhận được lợi ích, không để truyền thừa bị mai một.

Nói khó nghe hơn, trước khi được chủ nhân công nhận, họ đều là những kẻ xâm nhập.

Ngoài một số cường giả thọ mệnh sắp hết hoặc đã hết, có lẽ không có mấy cường giả nào muốn có người xông vào nhà mình, bất kể là lúc sống hay sau khi chết.

Những kẻ xâm nhập tìm kiếm bí cảnh chỉ vì bảo vật, có tư cách gì để bàn luận về cách đối nhân xử thế của chủ nhân bí cảnh có tàn nhẫn hay không, luyện chế một đống khôi lỗi để canh cửa bảo vệ?

Chỉ cần không liên quan đến bản thân, những khôi lỗi này cũng giống như những yêu thú không có tư duy, không hiểu ý người.

Bất kể khi còn sống ra sao, hiện tại cũng chỉ là một đống xương khô cản đường mà thôi.

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Hạo Thiên gật đầu, vung một kiếm, chém hai khôi lỗi xông vào tầm mắt, ngẩng đầu nhìn hồ nước phẳng lặng như gương trước mặt.

Trên mặt hồ nổi lên vô số bệ đá, dẫn tới bờ bên kia.

Nhìn đáy nước trong veo, dường như không có gì nguy hiểm.

Chỉ là, Hạo Thiên để ý một chút, linh thảo linh mộc bên bờ hồ trong tầm mắt dường như đã bị cướp bóc một lượt, linh thảo tốt một gốc cũng không còn, nhưng bờ đối diện lại là một vùng linh quang bảo khí.

Nếu đã có người đi đến đây, sao có thể kìm nén được lòng tham mà không thử đi qua những bệ đá này sang bờ đối diện?

"Đi xem thử." Đã đến đây rồi, tuy không biết sẽ đối mặt với nguy hiểm gì, nhưng cũng phải thử xem.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không do dự nhiều, bước lên một bệ đá, đứng một lúc mà không gặp nguy hiểm gì, liền thử bước bước thứ hai, lên một bệ đá khác.

Dần dần, khoảng cách giữa các bệ đá bắt đầu xa ra từng bước, nhưng mãi đến khi đi gần đến giữa hồ cũng không gặp nguy hiểm.

Hạo Thiên và mấy người cũng lần lượt lên bệ đá, giữa họ giữ một khoảng cách không xa không gần, nối với nhau bằng một sợi xích sắt cầm trong tay, theo bóng dáng mấy người kéo thành một hình vuông.

Chỉ cần một người trong đó gặp chuyện, hai người còn lại có thể đồng thời kéo xích, kéo người đó ra khỏi vị trí ban đầu.

Đi một đoạn không gặp nguy hiểm, nhưng sự cảnh giác của Hạo Thiên lại dần dần tăng lên.

Quá yên tĩnh.

Ban đầu còn có khôi lỗi thỉnh thoảng xuất hiện, cùng với tiếng gió, nhưng trên bệ đá, dường như ngay cả tiếng động do mấy người họ tạo ra cũng nhỏ đi.

Rõ ràng khoảng cách giữa họ không xa, nhưng lại có cảm giác như cách một khoảng không ngắn.

"Hạo Nguyệt Thiên Thần." Hạo Thiên đột nhiên dừng bước, nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần hành động ngày càng nhanh muốn rời khỏi bệ đá mà nhíu mày.

Đại khái mọi người đều có tâm lý này, khi sắp rời khỏi một nơi nguy hiểm, mấy bước cuối cùng đều sẽ hành động nhanh hơn, trực tiếp nhảy qua.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần không đáp lại, đồng thời ý thức được có gì đó không ổn, Hạo Thiên và Mông Phường gần như cùng lúc kéo xích, kéo Hạo Nguyệt Thiên Thần về phía sau, nhưng lại dùng sức vào khoảng không.

Sắc mặt Hạo Thiên lập tức trầm xuống, quay đầu nhìn bóng dáng Hạnh Hòa Thiên Thần phía sau, lại thấy trên hồ không biết từ lúc nào đã có sương mù, ở phía sau, nhanh chóng nuốt chửng bóng dáng Hạnh Hòa Thiên Thần, rồi bao phủ về phía hắn và Mông Phường.

Chương 584

Nhìn lại bóng dáng Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng đã bị sương mù bao phủ, bộ y phục màu đỏ cũng không còn thấy rõ.

"Hạo Thiên huynh?" Mông Phường đột nhiên lên tiếng.

Hiện tại hai người có chút tiến thoái lưỡng nan.

Phía trước, phía sau đều là sương mù, tiếp tục đi tới không được, lùi lại cũng không có đường lui.

"Sương mù của Phụ U sơn mạch." Hạo Thiên lên tiếng, chỉ kịp nói ra mấy chữ đơn giản, đã cảm thấy sương mù ép đến trước mắt, tầm mắt mơ hồ trong giây lát, sau đó liền thấy bóng dáng Mông Phường cũng biến mất trong đó.

Hiện tại chỉ có thể nhìn thấy bệ đá dưới chân đủ cho một người đứng, ngay cả nước hồ bên cạnh cũng một màu trắng xóa, không thấy gợn sóng.

Hạo Thiên là người đầu tiên nhận ra đây là loại sương mù tạo ảo giác trong Phụ U sơn mạch, nhưng chỉ kịp nhắc nhở Mông Phường một tiếng, cũng không biết y có nghe được lời của mình không.

Khi trong sương mù lại xuất hiện âm thanh, là một bộ cốt khôi đen kịt đột nhiên đến gần, đôi mắt trống rỗng xuất hiện trong tầm mắt Hạo Thiên trong thoáng chốc, một đạo kiếm quang từ tay Hạo Thiên vung ra.

Nhưng nó lại giống như một tồn tại cao cấp hơn cả tướng cốt trên tường thành, cực kỳ nhanh chóng né được đạo kiếm quang, bàn tay xương đen kịt vươn về phía vai Hạo Thiên.

"Chủ nhân bí cảnh rốt cuộc đã luyện chế bao nhiêu tu sĩ cảnh giới

cao làm khôi lỗi!" Hạo Thiên cảm nhận được luồng khí lạnh sau lưng, rút ra Ngọc Hoàng kiếm, một kiếm đâm vào giữa xương sườn của nó, nghiền nát một mảng lớn, nhưng lại thấy bộ hài cốt đen kịt đó loạng choạng, lại không hề ngã xuống.

Mà điều khiến hắn hít một hơi khí lạnh là, trong tầm mắt, từ dưới nước dần dần nổi lên từng bộ hài cốt màu đen, đôi mắt trống rỗng đều nhìn về phía hắn.

Cũng không biết những hài cốt này vốn ẩn thân ở đâu, bây giờ lại nhân lúc sương mù che giấu mà đồng loạt xuất hiện.

Một kiếm chém nát bộ xương trước mặt, Hạo Thiên bất đắc dĩ thở dài.

Tình cảnh này còn đáng sợ hơn cả sương mù gây ảo giác trong Phụ U sơn mạch.

Dù sao trong sương mù đó chỉ có một kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối tìm cơ hội ra tay, còn trong màn sương mù này, lại không biết ẩn giấu bao nhiêu phiền phức đang tiến về phía mình.

Dựa vào trí nhớ, Hạo Thiên bay lên một bệ đá không xa, thuận thế hạ xuống một đạo kiếm trận, nghiền nát một đám xương đen xung quanh.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và những người khác không biết tung tích...

Tầm nhìn bị hạn chế, Hạo Thiên thậm chí không nghe thấy âm thanh nào khác ngoài tiếng chuyển động của đám xương đen.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và những người khác hẳn cũng đang ở trong sương mù, không biết có đối mặt với tình cảnh giống mình không.

Dưới kiếm trận, hơn mười bộ xương đen bị nghiền nát, nhưng lại

có nhiều cốt khôi hơn nhanh chóng lấp đầy tầm mắt.

Một đạo dung hợp chi hỏa từ tay Hạo Thiên lan ra, vẽ thành một vòng tường lửa, thành thục lan ra bốn phía, quét sạch tầm nhìn.

"Thần hỏa, dường như có lực áp chế đối với những thứ âm tà này." Phản ứng lại, Hạo Thiên dứt khoát khuếch tán phạm vi thần hỏa từ xung quanh cơ thể về phía bờ đối diện.

Nhờ thần hỏa, những thứ trước mắt hắn có thể nhìn thấy cũng ngày càng nhiều.

Nhanh chóng, một bóng người hiện ra trong tầm mắt Hạo Thiên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đang nghiền nát một bộ xương đen xông đến trước mặt, cốt phiến trong tay chuyển động, sau lưng sáng lên, ngọn lửa màu xám trắng nhanh chóng bao phủ hơn mười bộ xương đen xung quanh, thiêu thành tro đen rơi xuống.

Quay đầu lại, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn thấy Hạo Thiên, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt sợi xích trong tay vẫn chưa buông ra, tụ lại về phía Hạo Thiên.

"Thử tìm tung tích của Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường, họ hẳn cũng bị đám xương đen xuất hiện trong sương mù này vây khốn rồi." Thần hỏa của Hạo Thiên hướng về phía hai người họ, nhanh chóng phá tan sương mù, hai bóng người được bao bọc trong vòng lửa, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Sớm biết phiền phức trong hồ như vậy, đã không tách ra." Mông Phường đối mặt với đám xương đen này là cảm thấy khó nhằn nhất.

Cảnh giới chưa đến Thần Vương, y vận dụng dung hợp chi hỏa không thể thuần thục như Hạo Thiên.

Y cũng sớm phát hiện, thần hỏa của Hạo Thiên dường như có chút khác biệt.

Y cũng phát hiện thần hỏa có tác dụng khắc chế đám xương đen này, nhưng trong tay y, nhiều nhất cũng chỉ điểm ra một đạo thần hỏa diệt sát năm bộ xương đen, nhưng đám xương đen tụ tập xung quanh lại như vô cùng vô tận.

Nếu không tìm được cách giải quyết, không chừng thật sự sẽ bị nhốt trong một cái hồ không lớn này.

Bước mấy bước lên bệ đá quanh Hạo Thiên, Mông Phường cúi đầu, nhìn xuống chân, rồi nhìn về phía bờ đối diện.

Trong tay y cũng sinh ra một đạo dung hợp thần hỏa, đánh tan một bộ xương đen mới trồi lên từ dưới nước, mấy người nhanh chóng tiến về phía bờ đối diện.

Đi được mấy bước, Hạo Thiên lại đột nhiên dừng lại.

"Đi về phía này." Gần như là bằng trực giác, Hạo Thiên đột nhiên chuyển hướng, nhanh chóng dùng dung hợp chi hỏa mở đường, mượn bệ đá, đáp xuống bờ.

Tuy trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần có sự nghi hoặc, nhưng lại theo tiềm thức tin tưởng Hạo Thiên.

Cho đến khi họ gần như quay về đường cũ đáp xuống bờ, sương mù xung quanh vẫn dày đặc, cho đến khi Hạnh Hòa Thiên Thần cuối cùng cũng lên bờ, quay đầu nhìn lại, sương mù ban đầu mới mang theo đám xương đen chìm xuống đáy nước.

Mặt hồ vẫn phẳng lặng như không có gợn sóng, chỉ có mấy người đã đi qua bệ đá mới biết được những bộ xương đen quỷ dị vừa xuất hiện.

"Chúng ta… quay về đường cũ rồi?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, tự nhiên đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên, có chút không hiểu.

"Vừa rồi hướng ta đi, tuy bệ đá dưới chân ngày càng nhỏ, dường

như dẫn đến một nơi nào đó, nhưng sương mù lại ngày càng mỏng.

Tác dụng của những màn sương mù này là không cho chúng ta đi qua, vậy nên nơi càng nguy hiểm mới là lối ra thực sự.

Nếu quay đầu lại, trông có vẻ sương mù đã nhạt đi, nhưng e rằng trong đó có thứ còn nguy hiểm hơn cả xương đen đang chờ đợi, đó mới thực sự là phiền phức." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày: "Nếu vậy, lúc ta muốn quay về mà phải đi qua cái hồ này, chẳng phải là một phiền phức sao?" "Đi trước đã." Hạo Thiên gần như không nhìn thêm cái hồ đó.

Bí cảnh lớn như vậy, nơi họ đang ở không phải là một hòn đảo cô độc, vậy thì nhất định có con đường khác hoặc cách khác để ra ngoài.

Nếu cuối cùng phải quay lại nơi này, cũng không phải là không có cách.

Dù sao dung hợp chi hỏa là khắc tinh của những thứ trong đó, hắn và Mông Phường đều có dung hợp chi hỏa, không phải là không thể quay về đường cũ.

Hạo Nguyệt Thiên Thần muốn tìm đồ trong bí cảnh, đã chọn con đường này, tự nhiên không do dự nhiều, nghe lời Hạo Thiên, liền đi theo bước chân của hắn.

Trong bí cảnh, dường như rất thích kiểu sóng yên biển lặng.

Rời khỏi hồ nước, xuất hiện trước mặt họ là những linh mộc cao chọc trời bao phủ trong sương mù mỏng.

Nguyên khí gần như nồng đậm truyền đến người họ, Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như có dấu hiệu đột phá.

Nhưng nơi này không phải là nơi an toàn có thể lơ là cảnh giác.

Trong im lặng, Hạo Thiên đi phía trước, Mông Phường và Hạnh

Hòa Thiên Thần ở giữa, thuận tay bỏ vào trong nhẫn trữ vật một số linh thảo có giá trị, Hạo Nguyệt Thiên Thần đi bên cạnh, cũng nhìn quanh bốn phía.

Mỗi cây linh mộc trong khu rừng này đều cực kỳ cao lớn, nhưng khoảng cách giữa chúng không quá dày đặc, có ánh sáng có thể lọt vào từ xung quanh và trên đỉnh đầu, không khiến người ta cảm thấy như đang đi trong rừng rậm.

Đi được một đoạn, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút mất kiên nhẫn, đôi cánh sau lưng đột nhiên bung ra, chân điểm nhẹ, bay thẳng lên cao… "Để ta xem có đường ra không hay chúng ta đi sai hướng." Hạo Nguyệt Thiên Thần nói một câu, Hạo Thiên nhíu mày, không kịp ngăn cản, đã thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần như chạm phải cấm chế, đôi cánh trên không trung đột nhiên tan biến, giống như bị một đôi tay khổng lồ vô hình nghiền nát.

Sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng tức khắc tái nhợt, rơi xuống.

Sau khi đạt đến cảnh giới Chủ Thần, đôi cánh gần như được ngưng kết bằng nguyên khí, nát rồi cũng có thể ngưng tụ lại, chỉ là cũng sẽ vì vậy mà bị thương không nhẹ.

Huống chi lúc đôi cánh bị phá vỡ, Hạo Nguyệt Thiên Thần cảm giác nguyên khí xung quanh gần như bị rút cạn, một luồng áp lực nặng nề đè lên người, gần như khiến nàng không cầm nổi cây quạt xương trong tay, cả người rơi vào trạng thái hỗn độn nhất thời không thể hoàn hồn.

Chương 585

May mà Hạo Thiên hành động đủ nhanh, trong khoảnh khắc Hạo Nguyệt Thiên Thần gặp chuyện, đã đỡ được nàng.

“Những linh mộc này dường như tạo thành một đại trận, che chắn bầu trời.

Ta đã va phải đại trận, đôi cánh bị uy thế trong đó nghiền nát.” 168.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hòa hoãn lại một chút, đan dược trong tay như nước chảy xuất hiện, bù đắp thương thế và nguyên khí đột ngột bị rút cạn trong cơ thể, phương pháp vừa rồi thật kinh hiểm, sắc mặt lại trắng bệch.

Nàng vốn tưởng rằng sau khi qua hồ nước, nguy hiểm phía trước ít nhất cũng có thể nhìn thấy, lại không ngờ vì lỗ mãng mà va phải đại trận.

May mà đại trận trên đầu chỉ có tác dụng chấn nhiếp, khiến người ta không thể bay ra từ trên không, nếu là trận pháp sát phạt, trong tình huống nguyên khí bị rút cạn, không chừng mạng cũng có thể mất trong đại trận này.

“Cảnh giới của ta tiến bộ quá nhanh, có chút tự phụ.” Sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút khó coi.

Nàng vốn tưởng rằng gặp nguy hiểm trong bí cảnh này, với thực lực của mình, lại thêm Hạo Thiên, hẳn sẽ không có rủi ro quá lớn.

Nơi họ vào là chỗ sâu trong bí cảnh ít người đặt chân đến, cũng chỉ ở ven biên giới.

Nhưng phiền phức gặp phải lại càng lúc càng lớn.

Nếu không có Hạo Thiên, lúc ở trong hồ nước vừa rồi, muốn thuận lợi vượt qua cũng có chút phiền phức.

Đợi Hạo Nguyệt Thiên Thần từ trong đả tọa mở mắt ra, Mông Phường đã thăm dò một vòng xung quanh.

Trong vòng sơ khảo của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, họ đã gặp một trận pháp ảo cảnh khổng lồ, tìm ra sinh môn của trận pháp là một trong những bài khảo hạch cực kỳ quan trọng.

Mông Phường theo tiềm thức sờ vào biên giới của trận pháp, muốn tìm ra một chút quy luật, nhưng đi thẳng về phía trước một đoạn rồi quay lại, cũng không sờ thấy được trận pháp.

"Trận pháp này có lẽ còn lớn hơn cả trận pháp ảo cảnh ở vòng sơ khảo." Hạo Thiên nghe Mông Phường nói, không khỏi giơ tay búng ra một chỉ, bẻ gãy một cây đại thụ, linh mộc đổ xuống, cành lá rơi lả tả.

Hạnh Hòa Thiên Thần cũng lật ra linh dược cất trong nạp giới, nhíu mày, "Những thứ trong trận đều là thật, không phải ảo ảnh." Nguyên nhân linh khí trời đất ở đây nồng đậm, có lẽ cũng vì trong đại trận có quá nhiều linh mộc làm trận pháp.

Cho đến nay, họ cũng không gặp nguy hiểm gì trong đó, trừ phong cấm trên đầu.

Nhíu mày, Hạo Thiên liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, chỉ về một hướng.

"Nếu đã có một trận pháp lớn như vậy đặt ở đây, phạm vi lớn như thế, trong đó nhất định có gì đó." Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần tinh thần có chút phấn chấn hơn.

Du Mộng Thạch có thể ở trong đó không?

Hạo Thiên có chút nhận ra suy nghĩ của Hạo Nguyệt Thiên Thần, bất đắc dĩ thở dài: "Du Mộng Thạch có lẽ đối với nàng cực kỳ quan

trọng, nhưng trong bí cảnh này, không nhất định là thứ quý giá nhất.

Huống chi, sau khi qua hồ nước lại là đại trận này, ta có thể từ trong sương mù thoát ra, trước chúng ta, không chừng đã có người vào đại trận này…" Chỉ là không biết, người vào đại trận này, sống hay chết, có thể ra khỏi đó không.

"Trong này không có cốt khôi." Mông Phường thuận miệng nói một câu, nhưng chân lại đạp phải thứ gì đó, khẽ dừng lại.

Một con dao găm lóe lên trong tay áo, y đào ra một bộ xương trắng từ dưới lớp đất dưới chân.

Lùi ra một chút, y cúi đầu nhìn bộ xương trắng, há miệng, rồi nhìn về phía Hạo Thiên.

Bộ xương trắng này là của tu sĩ, xem ra đã chết không lâu, nhục thân không thể nào nhanh chóng hóa thành hư vô như vậy được, nhưng lại nằm dưới chân họ như thế.

"Thiêu đi, không phải là cốt khôi trong bí cảnh, mà là của tu sĩ vào bí cảnh." Hạo Thiên vừa dứt lời, Mông Phường liền ném xuống một ngọn lửa màu xám trắng, tức thì bao phủ bộ xương trắng.

Một lúc sau, y lại nhíu mày.

Dưới dung hợp chi hỏa, những bộ xương đen ẩn trong sương mù đều có thể bị thiêu thành tro bụi, nhưng bộ xương trắng trước mắt lại không hề có chút thay đổi.

"Nguyên khí." Hạnh Hòa Thiên Thần nói một câu.

Nguyên khí xung quanh đều đang đổ vào trong bộ xương trắng, trong đó còn có một số thứ khác, chỉ là không nhìn ra được.

Hạo Thiên cũng có chút bất ngờ, liền điểm một chỉ quyết vào bộ xương trắng.

Nhìn thấy một lớp ánh sáng trắng mờ trên bộ xương xuất hiện một vài vết nứt, bộ xương bị thiêu hủy, hắn khẽ nhướng mày… Sau khi bộ xương trắng bị thiêu hủy, một viên thần tinh trong suốt xuất hiện ở vị trí ban đầu của nó.

Theo Hạo Thiên giơ tay, nó liền rơi vào tay hắn.

"Một viên thần tinh của tu sĩ cảnh giới Thượng Vị Thần đỉnh phong." Hạo Thiên chỉ cảm nhận một chút thứ trong tay, liền nhíu mày, ngẩng đầu nhìn cây linh mộc khổng lồ trên đầu, trong lòng tức thì sinh ra một dự cảm không lành.

"Đại trận này dường như truyền nguyên khí vào trong thần tinh của những bộ xương trắng này, đề thăng cảnh giới cho cốt khôi." Cảnh giới tuy được đề thăng, nhưng những cốt khôi này rốt cuộc không phải người sống, không có ý thức.

Cưỡng ép đề thăng thực lực, tuy sẽ mạnh hơn thực lực ban đầu không ít, nhưng một bộ cốt khôi cảnh giới Thượng Vị Thần so với một tu sĩ cùng cảnh giới, lại kém hơn không ít.

Cũng vì vậy, trên đường đi họ không gặp phải cốt khôi có thực lực vượt quá nhiều, những bộ xương đen xuất hiện trong hồ cũng vậy, nên mới không gặp trở ngại quá lớn.

"Nơi này, không phải là nơi sản sinh ra những cốt khôi trong bí cảnh chứ?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhếch mép.

Phải biết rằng, tuy chủ nhân của bí cảnh này vẫn còn, nhưng không chừng đã đến một vị diện khác, dù sao cũng không thể ở trong bí cảnh.

Hư Không Bí Cảnh đã mở bảy lần, nếu lần nào cũng có tu sĩ tiến vào, cốt khôi trong bí cảnh đáng lẽ sẽ ít đi.

Giống như bốn tướng cốt trên tường thành lúc mới vào.

Phải biết rằng, sớm đã có tu sĩ thông qua cánh cổng đó tiến vào bí cảnh, nếu đã tìm ra cách giải quyết bốn tướng cốt, chứng tỏ bốn tướng cốt đã bị giải quyết rồi.

Hoặc là, mấy tướng cốt đó có năng lực tái sinh, bị chấn nát cũng có cách tái sinh lại trên tường thành.

Nếu không thì, cốt khôi trong bí cảnh đủ nhiều, một cái mất đi có thể bổ sung cái thứ hai.

Nhưng lặp đi lặp lại, cốt khôi trong bí cảnh như vô tận, dường như chưa bao giờ thiếu, mà cũng không biến tu sĩ vào bí cảnh thành cốt khôi.

Nguồn gốc của những cốt khôi này có chút kỳ quái.

Nhìn viên thần tinh trong tay Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút hứng thú nhận lấy xem mấy lần, nhưng không nhìn ra điểm gì khác biệt, lại đưa cho Hạo Thiên.

"Đi dạo bốn phía đi, cứ ở một chỗ cũng không tìm ra manh mối.

Ta nghỉ ngơi cũng gần xong rồi, thương thế cũng đã hồi phục mấy phần." Nói rồi, Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, giơ tay ấn lên vai.

Thần dực bị vỡ, bây giờ vẫn cảm thấy có chút âm ỉ đau.

Đại trận này quả thực có mấy phần cổ quái.

Hạo Thiên có thể nhìn ra đại trận này không tầm thường, nhưng nhất thời cũng giống như Mông Phường, có chút không nắm được quỹ đạo vận hành của nó.

Nếu không có quy luật để tìm, tự nhiên cũng không tìm ra được trận nhãn và cách phá trận.

Bây giờ chỉ có thể chọn một hướng đi tới, xem thử đại trận này

rốt cuộc lớn đến đâu.

Nếu có thể sờ thấy được biên giới của đại trận, cũng sẽ dễ xử lý hơn nhiều.

"Lúc ở Phụ U sơn mạch, trận pháp của Lục Miểu môn hộ đã bao phủ toàn bộ Phụ U sơn mạch." Đi được một đoạn, Hạo Nguyệt Thiên Thần càng nhíu mày chặt hơn, bước chân cũng chậm lại một chút, nghiêng đầu nói với Hạo Thiên.

Chương 586

Phải biết rằng, người phá được đại trận của Lục Miểu trưởng lão chính là Hạo Thiên.

Nếu trong số họ có người tìm ra được cách, Hạo Nguyệt Thiên Thần cảm thấy, cũng chỉ có Hạo Thiên là có khả năng nhất.

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Hạo Thiên dừng lại, nhưng lại lắc đầu: "Lục Miểu môn hộ không có bản lĩnh lớn như vậy.

Rào cản đó chỉ ở vị trí trung tâm của sơn mạch, chứ không bao phủ toàn bộ Phụ U sơn mạch, nên ta mới có thể sờ thấy được biên giới của rào cản, cảm nhận được phản ứng của Lục Miểu Thiên Thần mà tìm ra lối ra." Lúc Hạo Thiên tiếp cận sinh môn của đại trận, Lục Miểu Thiên Thần nhất định sẽ vội vàng đến giết hắn.

Hắn cũng nắm được điểm này, mới có thể phán đoán ra phương vị của lối ra mà phá trận.

Đại trận trong bí cảnh này, so với của Lục Miểu Thiên Thần, lớn hơn rất nhiều.

Ít nhất cho đến bây giờ, Hạo Thiên và mấy người vẫn chưa chạm đến được biên giới của đại trận, huống chi là tìm sinh môn để rời khỏi nơi này.

Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ há miệng, rồi lại thở dài một tiếng.

Mông Phường và Hạnh Hòa Thiên Thần thì không sao, dù sao họ cũng không giống Hạo Nguyệt Thiên Thần, vội vàng tìm Du Mộng Thạch trong bí cảnh, cũng không cảm thấy đại trận này có thể nhốt họ mãi.

Trên đường đi, họ gặp khoảng ba, bốn bộ cốt khôi trắng, cảnh giới của chúng đều không cao, không phải là cốt khôi cảnh giới Thượng Vị Thần.

Họ cũng tìm ra được một chút quy luật, không cần Hạo Thiên ra tay, mấy người chỉ cần liếc mắt thấy là thuận tay vung một đòn, trước tiên chặt đứt liên kết giữa cốt khôi và đại trận.

Không còn nguyên khí truyền vào, những bộ cốt khôi trắng này nếu không để ý, một lúc sau sẽ phản ứng, loạng choạng rút nửa thân thể đang chôn dưới đất ra, rồi rơi vào trạng thái cuồng bạo, tấn công họ.

Nhưng thực lực của những bộ cốt khôi trắng này quá thấp, không có lớp rào cản màu trắng mờ của đại trận che chở, thuận tay là có thể nghiền nát.

Nói chuyện trong lúc, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại thấy dưới lớp lá rụng có một cái đầu lâu trắng, thuận tay liền ném một đòn xuống, nhanh chóng có một viên thần tinh trong suốt rơi vào tay nàng.

"Những viên thần tinh này quá nhỏ, gần như không có tác dụng gì." Hạo Nguyệt Thiên Thần chỉ cúi đầu nhìn một cái, liền thuận tay cất thần tinh đi, ngẩng đầu nhìn rừng linh mộc thưa thớt trải dài trước mặt, rồi lại nhìn sắc trời.

"Đi được nửa ngày đường rồi, không thể trực tiếp bay qua đỉnh đầu những linh mộc này, ta bây giờ cũng không thể bung thần dực để xuyên qua giữa chúng.

Ở Phụ U sơn mạch, ta cũng có thể bay qua, nhưng khu rừng linh mộc này lại như vô biên vô tế, đến lúc nào mới tới nơi?" Chỉ là một câu oán thán, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại cố gắng đè nén sự bực bội trong lòng xuống, tiếp tục đi theo bóng dáng Hạo Thiên, đi về một hướng.

Cho đến ngày thứ mười, khi vẫn còn lượn quanh trong khu rừng dường như vô tận này, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút không kìm nén được sự bực bội, giơ tay lên, liền chặt đứt mấy cây linh mộc từ gốc, dọn ra một khoảng đất trống.

Vì hành động của Hạo Nguyệt Thiên Thần, một bộ cốt khôi trắng vốn ẩn nấp, chôn nửa người cũng lộ ra.

Nếu là mấy ngày trước, họ còn có tâm tư thuận tay dọn dẹp những bộ cốt khôi trắng này.

Bây giờ nhìn thấy, nếu nó không động đậy, không chọc giận họ, họ cũng có thể coi như không thấy, không thèm để ý.

Nhưng bây giờ, mấy bộ cốt khôi trắng rõ ràng bị hành động của Hạo Nguyệt Thiên Thần kinh động, khẽ run rẩy đứng thẳng người lên.

Hạo Thiên thuận tay chém giết chúng, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, giọng điệu nhàn nhạt: "Nàng vốn không phải người có tính tình bồng bột như vậy." Tự nhiên hắn biết, hắn không phải Hạo Nguyệt Thiên Thần, tự nhiên không thể lĩnh hội được cảm giác nếu không tìm được Du Mộng Thạch trong bí cảnh, Hạo Nguyệt Thiên Thần sẽ phải đối mặt với khó khăn trở ngại như thế nào trên con đường tu hành vốn thuận lợi sau này, không biết phải đi đâu tìm cơ duyên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhắm mắt lại, mấy ngày nay ở trong rừng, ban đêm không có người canh gác, nàng vẫn có chút không thể ngủ được, cũng không thể đả tọa.

Rất lâu trước đây, khi cảnh giới của nàng còn ở Trung Vị Thần, nàng đã biết cách chữa trị tổn thương thần hồn, chỉ cần đợi Hư Không Bí Cảnh mở ra, tìm được Du Mộng Thạch là được.

Tòa bí cảnh này sẽ mở ở thành Khuynh Sơn, người có thể vào bí

cảnh tự nhiên đã được sàng lọc, đều đã đáp ứng yêu cầu của thành chủ thành Khuynh Sơn, nếu có thể tìm được tung tích Du Mộng Thạch trong bí cảnh, giao cho thành Hạo Nhiên, thành chủ tất sẽ trọng thưởng.

Cũng có nghĩa là, những người vào bí cảnh lần này, đều giúp nàng tìm Du Mộng Thạch.

Huống chi nàng cũng vào bí cảnh để tìm, dù thứ đó có giấu kỹ đến đâu, chỉ cần ở trong bí cảnh, rất có khả năng sẽ bị người ta lật ra mang ra ngoài.

Nhưng bây giờ, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại có chút không chắc chắn.

Bây giờ bị nhốt ở đây, ngay cả khu rừng này cũng không ra được.

Trước đó bí cảnh đã mở bảy lần, có tu sĩ vào bí cảnh nhận được lợi ích rồi ra ngoài, nhưng càng nhiều tu sĩ vào bí cảnh, lại có hơn nửa ở lại trong đó, không thể tìm được đường ra.

"Hạo Nguyệt Thiên Thần." Hạnh Hòa Thiên Thần gần như ngay lập tức nhận ra Hạo Nguyệt Thiên Thần không ổn, nhíu mày, trong tay ngưng tụ ra một luồng hàn khí, đánh vào đỉnh đầu Hạo Nguyệt Thiên Thần, cưỡng ép kéo suy nghĩ của nàng về lại mấy phần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vì hành động của Hạnh Hòa, có chút bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, gật đầu với ánh mắt của Hạo Thiên.

"Có tìm được manh mối nào không?" Hạo Nguyệt Thiên Thần do dự một lúc, rồi hỏi Hạo Thiên câu đó.

"Thực ra cũng có một cách phiền phức hơn." Mông Phường lên tiếng, chỉ vào những cây linh mộc bị Hạo Nguyệt Thiên Thần hủy đi, "Chỉ cần hủy đi quá nửa số linh mộc trong khu rừng này, đại trận cũng không thể chống đỡ vững chắc như vậy, lúc đó hẳn có thể tìm ra

được thứ gì đó." "Khu rừng này…" Hạnh Hòa Thiên Thần có chút do dự.

Khu rừng quá lớn, muốn hủy, e là không dễ như vậy.

"Dung hợp chi hỏa có thể thiêu rụi nó." Mông Phường nhìn về phía Hạo Thiên, một mình y tự nhiên khó làm được, nhưng nếu thêm cả Hạo Thiên, tính khả thi của chuyện này cũng lớn hơn nhiều.

"Không cần phiền phức như vậy." Hạo Thiên nghe Mông Phường nói, lại nhìn hai viên thần tinh không ai nhặt rơi trên đất không xa.

"Trước đó, những bộ xương đen trong hồ xuất hiện từ dưới nước, những bộ xương trắng trong khu rừng này cũng từ dưới đất chui ra.

Ta nghĩ, dưới lòng đất có lẽ có gì đó." Ngẩng đầu nhìn lên trên, Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu: "Trên đầu không xông ra được, chẳng lẽ đại trận này cũng có thể phong tỏa cả dưới lòng đất sao?

Hơn nữa, những bộ cốt khôi trắng này dường như không ra khỏi được khu rừng này, có lẽ chỉ vì chưa biến thành khôi lỗi hoàn chỉnh trong bí cảnh, nên ta vốn định xem thử sâu trong rừng có thể tìm ra khôi lỗi khác biệt nào không." Nhưng đi mười mấy ngày, thấy vẫn là những bộ xương trắng chậm chạp, kiên nhẫn của Hạo Thiên cũng không còn nhiều… Nghe Hạo Thiên nói, trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần lóe lên một tia sáng, hiểu ra ý của Hạo Thiên, trong tay tụ uy thế, hung hăng đánh xuống lòng đất.

Hạo Thiên lắc đầu, nếu dùng cách phá trận này, đại trận này cũng bị hủy rồi.

Một tòa trận pháp lớn như vậy, không nên chỉ để nhốt người đi vào rừng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn tưởng rằng lối ra mà Hạo Thiên nói

nhất định ở sâu dưới lòng đất, nhưng không đợi nàng đánh xuống chưởng thứ hai, dưới chân đã xuất hiện một lối đi, nhanh chóng nuốt chửng nàng.

Hạnh Hòa Thiên Thần ở gần Hạo Nguyệt Thiên Thần nhất, gần như theo tiềm thức ra tay kéo Hạo Nguyệt Thiên Thần lại, nhưng cũng bị lối đi đột nhiên mở rộng nuốt vào.

Chỉ trong chớp mắt, Hạo Thiên và Mông Phường nhìn nhau, nhìn lối đi đang nhanh chóng thu hẹp lại, gần như không hẹn mà cùng nhảy vào trong đó.

Bị nhốt trong khu rừng này quá lâu rồi, Hạo Thiên sớm đã không muốn ở lại nơi này thêm nữa.

Bất kể sau lối đi này là gì, Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạnh Hòa đều đã rơi vào rồi, dù có nguy hiểm, ở trong đó cùng nhau đối mặt cũng tốt hơn hai người họ.

Trước mắt gần như trong nháy mắt từ sáng chuyển sang tối.

Khi Hạo Thiên đặt chân xuống đất, nghe thấy tiếng của Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạnh Hòa không xa, trong lòng có chút yên tâm, liền tạo ra một chút ánh sáng, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Một không gian cực lớn, dưới đất đầy những linh thực vật màu xanh biếc, tuổi đời đều không thấp, chỉ là đều cùng một loại, ngoài nguyên khí ra, còn có một chút tử khí khiến người ta nhíu mày.

“Nhìn bên kia.” Hạnh Hòa Thiên Thần đã thích ứng được, trong tay dâng lên một quả cầu sáng, ném về phía ánh sáng yếu ớt phía trước, chiếu sáng một mặt nước không lớn.

Nước cạn, gần như chỉ là một vũng nước nhỏ trong một hang đá.

Quả cầu sáng Hạnh Hòa Thiên Thần ném ra trôi nổi trên mặt nước, đến khi trôi đến giữa mặt nước, liền phụt tắt.

Hạo Thiên liếc nhìn Mông Phường cùng rơi xuống, đi về phía vũng nước cạn mà Hạnh Hòa Thiên Thần chỉ.

Ở đây cũng không có lối ra nào khác, đi về phía trước cũng chỉ là một vũng nước nhỏ.

Hạo Nguyệt Thiên Thần mím môi, mày nhíu chặt.

Chương 587

Nàng cảm thấy vì sự vội vàng của mình mà đã đưa mọi người từ khu rừng ban đầu đến một nơi quỷ quái, cũng không biết có ra khỏi đại trận đó chưa.

Hạo Thiên đi đến gần, khi mặt nước phản chiếu bóng dáng và ánh sáng trong tay hắn, những bộ xương trắng kẹt trong bùn dưới đáy nước cũng bắt đầu lộ ra.

Trong nước có mấy người trông như tu sĩ vừa mới tắt thở không lâu.

Nhìn trang phục của họ, có lẽ cũng là tu sĩ vào bí cảnh lần này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ cúi người, cây quạt xương trong tay nhúng vào nước, rất nhẹ nhàng khuấy động, vớt ra một thanh thần khí.

Phẩm giai của thần khí không cao, cửu giai, chỉ là Hạo Nguyệt Thiên Thần nhận ra chủ nhân của thanh kiếm.

"Người của thành Khuynh Sơn, mấy tông môn cũng có mấy suất vào bí cảnh, đây là một trong số đó…" Bí cảnh mỗi lần mở ra, đều có tu sĩ sau khi vào trong đã không bao giờ ra ngoài nữa.

Nhìn những bộ xương trắng trong ao, Hạo Nguyệt Thiên Thần đứng thẳng người ngẩng đầu, nhìn Hạo Thiên lội vào trong nước.

Mỗi bước đi đều khuấy động bùn dưới đáy ao, khiến nước ao có chút vẩn đục, thỉnh thoảng lộ ra một chút màu trắng lại khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hạo Thiên lại thần sắc không đổi, Ngọc Hoàng kiếm trong tay khẽ khều một đám dây leo rủ xuống từ vách đá, lộ ra một khe hở chỉ đủ một người lách qua.

Khe hở cực hẹp, nhìn không biết có phải là lối ra của nơi này không.

Thấy Hạo Thiên có phát hiện, mấy người vốn đang nghiên cứu xung quanh đều đến gần, cũng không ngại đi ra từ lối đi chật hẹp này.

Chỉ là, Hạo Nguyệt Thiên Thần quay đầu nhìn những bộ xương trắng trong vũng nước cạn, có chút do dự.

Khe hở đó không khó phát hiện, nếu Hạo Thiên không đến đó thăm dò, họ sớm muộn gì cũng sẽ đi vòng qua vũng nước cạn mà có phát hiện, dù sao nơi này dường như không có lối ra nào khác.

Chỉ là, nếu đã có lối ra, tại sao những người đó lại chết trong đó?

Chỉ là lối đi chật hẹp, chỉ đủ một người đi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đi phía sau, ở giữa là Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường, nên nhất thời cũng không mở miệng.

May mà lối đi này không quá dài, đi qua một khúc cua, trước mắt bắt đầu có ánh sáng xuất hiện.

Khi ra khỏi lối đi, bước chân của Hạo Thiên dừng lại. 169.

Rõ ràng đang ở dưới lòng đất, bóng tối ban đầu cũng khiến họ cảm thấy đang ở trong một động quật dưới lòng đất, nhưng khi ra ngoài, vị trí họ đang đứng lại là một vách núi đứt đoạn.

Dưới vách núi là một bộ cốt khôi màu đen, giống như bị giam cầm ở đây.

Nghe thấy động tĩnh, nó liền ngẩng đầu, nhìn về phía Hạo Thiên đang đứng, gầm lên một tiếng trầm thấp.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đi ra, sắc mặt có chút tái nhợt.

Một bộ cốt khôi cảnh giới Thần Vương đỉnh phong!

Trước đây, họ cũng gặp không ít cốt khôi, nhưng không có con nào mạnh như con trước mắt, huống chi, tiếng gầm gừ vừa rồi là do con cốt khôi này phát ra.

"Loại cốt khôi này, bình thường sẽ không nói chuyện…" Nơi Hạo Thiên đang đứng bây giờ cũng không tốt hơn lối đi trong khe đá chật hẹp vừa rồi là bao.

Đó là một đường nhỏ cheo leo trên vách núi dựng đứng, con đường này men theo vách đá hai bên như bị dao cắt, đi thẳng xuống dưới là con cốt khôi đó!

Vị trí họ đang đứng không cao, nhảy xuống cũng không thành vấn đề, nhưng dưới đó đang chờ đợi một con cốt khôi gần như xem họ là thức ăn.

"Ta cuối cùng cũng biết tại sao mấy bộ xương trắng của các tu sĩ đó lại thà ở trong hang đá vừa rồi, cũng không muốn đi ra khỏi khe đá này." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhếch mép.

Lần này, trước mặt lại có đường đi, có một cánh cửa đá sau lưng con cốt khôi.

Con cốt khôi không có hành động gì khác, chỉ vì tứ chi của nó đều bị những sợi xích cực thô trói chặt xuống dưới, mới không thể lên tấn công họ.

"Ở nơi này… lại có thể cảm nhận được đại trận." Hạo Thiên nhất thời không biết nên vui hay mừng.

Cuối cùng cũng tìm được trung tâm của đại trận, nhưng lại có một con cốt khôi như vậy canh giữ.

Có lẽ quay đầu lại, có thể ra khỏi hang đá đó, quay lại khu rừng, nhưng cũng không ra khỏi được khu rừng.

Ở nơi này, phải đối mặt trực diện với con cốt khôi này.

Sợi xích vừa vặn cố định con cốt khôi đó ở giữa mặt đất bằng phẳng bên dưới, ở bất kỳ nơi nào trên mặt đất bằng phẳng đó, nó đều có thể với tới.

Giống như bây giờ, con cốt khôi thấy họ chần chừ không động, liền đi về phía bên này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ở cuối cùng, sau lưng là khe hở đó, thấy vậy khẽ lùi lại hai bước, hai tay chống vào hai bên vách đá của khe hở, mới có chút cảm giác an ổn, cúi đầu nhìn con cốt khôi dưới chân.

"Thứ này ngoài việc phát ra chút âm thanh, hẳn sẽ không nói được tiếng người, cũng không có linh trí chứ?" Mông Phường là người có chút hiểu biết về loại cốt khôi này, vì y suýt nữa đã bị Lục Miểu trưởng lão biến thành một thứ như vậy.

Chỉ là con cốt khôi trước mắt lại khiến y có chút không chắc chắn.

Sợi xích trên tứ chi của con cốt khôi vì y đi về phía rìa mà căng thành bốn đường thẳng.

Lúc này, Hạo Thiên thấy nó đột nhiên nhấc một tảng đá lớn, ném lên trên.

"Né!" Lời vừa dứt, Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường gần như phản ứng ngay lập tức.

Họ không xuống, nhưng con cốt khôi lại có cách ép họ xuống.

Con dao găm trong tay Mông Phường đâm ngược ra sau, cắm sâu vào vách đá, ổn định thân hình.

Mông Phường thuận tay vung một đòn, đánh rơi mấy tảng đá.

Hạo Thiên giơ tay ấn lên vai Hạnh Hòa Thiên Thần, ổn định thân hình của nàng, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần đã lùi vào trong khe đá, lại cảm thấy chỗ đặt chân dưới chân bị hành động ném đá của con

cốt khôi bên dưới, lại bị đập nát một đoạn, vô số đá vụn lăn xuống.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhân cơ hội kéo Mông Phường ở gần nhất về lại.

Hạnh Hòa Thiên Thần nhìn Hạo Thiên một cái, cũng tạm thời né vào khe đá, lại bị tiếng gầm của con cốt khôi bên dưới trấn trụ một lúc.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngẩn người, chân nàng đã hụt không.

Hạnh Hòa Thiên Thần phản ứng rất nhanh, được Hạo Thiên kéo lại.

Chỗ đặt chân của Hạo Thiên lúc này cũng theo hành động ném đá của con cốt khôi mà vỡ nát.

Hai bóng người rơi xuống, Hạo Thiên kéo Hạnh Hòa Thiên Thần, mượn lực trên người con cốt khôi, ném Ngọc Hoàng kiếm vẫn cầm trong tay ra, cắm vào một bên vách núi, kéo Hạnh Hòa Thiên Thần đạp lên vai con cốt khôi, bay về phía vị trí của Ngọc Hoàng kiếm.

Chỉ khi đối mặt trực diện với con cốt khôi, mới nhận ra thân hình của nó không chỉ lớn hơn người thường một chút, mà giống như một ngọn núi nhỏ, thậm chí có thể che gần hết cánh cửa đá sau lưng.

Mũi chân đạp lên Ngọc Hoàng kiếm cắm trên vách đá, Hạo Thiên chịu trọng lượng của Hạnh Hòa Thiên Thần, Ngọc Hoàng kiếm cắm trong vách đá lại chìm xuống mấy tấc.

“Đừng bung thần dực.” Ngẩng đầu, Hạo Thiên nói với Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường đang có động tác.

Chương 588

Cúi đầu nhìn Hạnh Hòa Thiên Thần khẽ ho ra một ngụm máu, Hạo Thiên cũng có chút bất đắc dĩ.

Vừa rồi Hạnh Hòa Thiên Thần bung thần dực, chân đứng không vững, cũng là cách đối phó theo tiềm thức.

Chỉ là ở nơi này, giống như lúc Hạo Nguyệt Thiên Thần va phải trận pháp trên đầu trong rừng, thần dực sẽ bị sức mạnh của đại trận nghiền nát, ngược lại sẽ bị trọng thương.

May mà Hạnh Hòa Thiên Thần chỉ là ý niệm vừa động, chưa kịp bung ra hoàn toàn đã nhận ra nguy hiểm mà thu lại, mới chỉ từ trên đó rơi xuống mà thôi.

Nếu bị trọng thương rơi xuống trước mặt con cốt khôi, e là khó thoát khỏi cái chết.

Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ thò người ra, sắc mặt khó coi mấy phần, hiển nhiên nhớ lại cảnh tượng va phải đại trận trước đó.

Nơi quỷ quái này cũng có hạn chế như vậy sao?

"Cuối cùng vẫn phải xuống." Hạo Thiên bất đắc dĩ nhìn con cốt khôi bên dưới.

Trước tiên không nói sau lưng con cốt khôi có cửa ra ngoài không, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với nó.

Trong vách núi này, dường như không có thứ gì khác, có lẽ là để giam cầm con cốt khôi bên dưới, kiếm của hắn cũng không thể cắm sâu vào vách đá, muốn quay lại nơi ban đầu, chỗ đặt chân cũng đã bị con cốt khôi đập nát… "Trời sắp tối rồi, nơi này có chút không ổn."

Hạnh Hòa Thiên Thần khẽ nhíu mày, sắc mặt hơi khó coi.

Vừa rồi nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng, nguyên khí trong cơ thể vận chuyển có phần ngưng trệ, lúc ở trong cái hồ toàn xương người kia lại không có cảm giác này.

Bây giờ bị thương, cảm giác đó càng lúc càng rõ rệt hơn.

"Nơi này rõ ràng là trung tâm đại trận, cây cối bên trên đều là linh mộc, nguyên khí nồng đậm, nhưng nguyên khí lại không hề rơi xuống nơi này chút nào, ngược lại cái hồ xương người vừa rồi linh khí lại nồng đậm, giống như đang nuôi dưỡng đám cốt khôi đó.

Đợi đến khi chúng có thể hoạt động, con đường chỉ có một, chỉ có thể lần lượt đi qua khe hở trên vách đá kia..." Hạo Thiên mở miệng, ngước mắt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường ở trên, vẻ mặt đăm chiêu.

"Đám bạch cốt khôi mới sinh kia ta đã thấy ở trên, chúng không có linh trí, chỉ là trong cơ thể có thần tinh nhỏ." Nói xong, Hạo Nguyệt Thiên Thần liền lấy một viên thần tinh từ trong không gian ra, ném về phía cốt khôi bên dưới.

Thần tinh còn chưa rơi xuống đất đã bị một bàn tay xương giơ lên tóm lấy, nguyên khí vụn vặt từ trong thần tinh bị bàn tay đó hút cạn.

Thần tinh vỡ nát, hóa thành bột phấn rơi xuống đất.

Cốt khôi bên dưới ngẩng đầu, không còn nhìn Hạo Thiên và Hạnh Hòa Thiên Thần nữa mà chuyển hướng sang Hạo Nguyệt Thiên Thần, sải bước đi về phía nàng ta mấy bước rồi gầm nhẹ một tiếng.

"Cốt khôi này...

được nuôi ở đây, lấy thần tinh trong cơ thể của những bạch cốt khôi kia làm thức ăn sao?" Hạo Nguyệt Thiên Thần do dự, lại lấy ra viên thần tinh nhỏ thứ hai, dùng sức ném về một góc xa mọi người ở

phía dưới.

Cốt khôi hành động rất nhanh, đỡ được thần tinh trước khi nó rơi xuống đất, chỉ một cái nắm tay đã hấp thu viên thần tinh đó, rồi tiếp tục đi về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Thấy vậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nơi khe đá gần lối ra có phần rộng hơn một chút, Mông Phường đứng nghiêng người, có chút lo lắng nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thì ngồi xếp bằng ở mép vách đá, lục lọi trong nhẫn chứa đồ một hồi, cuối cùng lấy ra hơn mười viên thần tinh nhỏ.

Đây là những thứ tiện tay thu được khi giết bạch cốt khôi trong rừng, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không cố ý đi thu thập nên trong tay không có nhiều.

Mông Phường lại có hơn ba mươi viên, cũng lấy ra hết, cúi đầu nhìn hắc cốt khôi bên dưới, nhíu mày nói: "Không biết bình thường con hắc cốt khôi này ăn uống thế nào, nhiều thần tinh như vậy, nếu cho nó ăn no, liệu nó có thể thoát khỏi đại trận không?" Đến lúc đó, chưa nói đến việc đại trận có bị phá hay không, e là mấy người bọn họ sẽ chết đầu tiên.

"Có khả năng đó." Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn cũng định cho con cốt khôi này ăn no để thử xem sao, đối phương chưa chắc sẽ thả bọn họ đi, nhưng ít nhất trong một thời gian ngắn sẽ không gây phiền phức, thay vì ném đá tảng vào chỗ Hạo Thiên đứng, chi bằng nghĩ cách đưa y xuống khỏi đó.

Phải biết rằng, trước đó lúc cốt khôi ra tay đập vào chỗ đặt chân của y, độ chính xác rất cao, sức phá hoại cũng đủ mạnh, bây giờ ít nhất có thể dùng cách này để trì hoãn nó một chút.

“Ta ở đây cũng có không ít thần tinh, trên đường đi, đều là ta và Mông Phường rảnh rỗi thu thập.” Hạnh Hòa Thiên Thần cũng lấy ra một viên thần tinh, nhìn về phía Hạo Thiên: “Chắc có khoảng hơn sáu mươi viên.” Hạo Thiên có chút ngạc nhiên, y cũng giữ lại không ít, nhiều thần tinh như vậy mà cho con hắc cốt khôi này ăn hết, không chừng thật sự có thể khiến nó tấn giai, đến lúc đó đúng là tự rước lấy phiền phức lớn.

“Đại sư huynh, nơi này có chút không ổn.” Hạnh Hòa Thiên Thần khẽ thở ra một hơi, “Ta bị thương, có hồi phục được vài phần nhưng cực kỳ chậm, nguyên khí ở đây không được dồi dào.” Có lẽ vì đã ở trong khu rừng đầy linh mộc, linh khí dồi dào một thời gian, nơi này có lẽ chỉ hơi cằn cỗi một chút, đã bắt đầu khiến Hạnh Hòa Thiên Thần không quen.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không cảm nhận được, có lẽ vì nguyên khí trong cơ thể vẫn còn dư dả.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường đều ở cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, đang trong trạng thái sung mãn nhất.

“Ừm.” Hạo Thiên khẽ đáp một tiếng, trả lời Hạnh Hòa Thiên Thần.

Cứ treo lơ lửng ở đây cũng không phải là cách, cũng giống như Hạnh Hòa Thiên Thần nói, trời sắp tối rồi.

Không biết cốt khôi có cần nghỉ ngơi không.

Nhíu mày, Hạo Thiên cảm thấy, mình hiểu biết quá ít về cốt khôi trong bí cảnh này, đến nỗi không thể phán đoán được trong bóng tối, liệu có phương tiện nào có lợi hơn cho cốt khôi để nó hành động hay không.

Trong sự tĩnh lặng, cốt khôi bên dưới có chút bất mãn ngẩng đầu

lên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không ném xuống viên thần tinh thứ ba, nó đợi có chút không kiên nhẫn, trong tay lại tóm lấy một tảng đá, xem ra lại sắp có hành động.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nén giận, bị Mông Phường bên cạnh kéo nhẹ lùi về phía sau một chút vào trong lối đi chật hẹp, vừa vặn có thể nhìn thấy một chút Hạo Thiên và Hạnh Hòa Thiên Thần, lại không đến mức bị cốt khôi bên dưới nhìn thấy vị trí.

Hạo Thiên cầm một viên thần tinh trong tay, tung hứng vài cái, rồi ném về phía đầu cốt khôi, dùng vài phần lực đạo, trên đó còn bám một tia Hỏa dung hợp… Lúc ở bên hồ, Hạo Thiên đã thử nghiệm, đám cốt khôi này dường như có sự kháng cự bẩm sinh với thần hỏa, mà thần hỏa cũng có tác dụng khắc chế cốt khôi.

Không biết, thần hỏa có tác dụng với con cốt khôi cao giai này không.

Khí tức thần hỏa trên viên thần tinh mà Hạo Thiên ném ra quả thực có tác dụng mê hoặc cốt khôi một chút, nó không lập tức đưa ra hành động tiếp lấy hay công kích, mặc cho viên thần tinh đập vào xương sọ của mình, sau đó rơi xuống đất, nhanh chóng bị mặt đất màu nâu sẫm dưới chân hấp thu nguyên khí, hóa thành bột phấn.

Thấy cảnh này, cốt khôi dường như nổi giận, một quyền đấm mạnh xuống đất, bất mãn gầm lên mấy tiếng.

Hạo Thiên thấy cảnh này, ngược lại có mấy phần ngạc nhiên.

"Đại trận đang hấp thu nguyên khí xung quanh, nhưng không truyền nguyên khí đến đây để tự nuôi con cốt khôi này, rốt cuộc thứ này là gì?" Lại một viên thần tinh nữa từ tay Hạo Thiên ném xuống, lần này thần hỏa bám trên thần tinh không nhiều, chỉ là một tia rất

nhỏ.

Cốt khôi thấy viên thần tinh trước đó tuột khỏi tay, lần này gần như là phản ứng theo tiềm thức, dù trên thức ăn có khí tức mà nó không thích, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn nó rơi xuống đất bị đại trận hấp thu.

Nó chộp lấy viên thần tinh vào tay, gần như ngay lập tức hấp thu hết, trên cánh tay xuất hiện một vệt màu trắng xám không dễ thấy, giống như một vết nứt xuất hiện trong lòng bàn tay đen kịt của nó.

Cốt khôi hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này, nó xòe tay ra cúi đầu nhìn một lúc, nhưng không nhìn ra được nguyên nhân.

Mông Phường thấy rõ hành động của Hạo Thiên, tự nhiên cũng thấy được khí tức thần hỏa bám trên thần tinh, liền hiểu ra cách làm của Hạo Thiên, chỉ là, "Nếu con cốt khôi này thật sự hấp thu thần hỏa, liệu có nuôi nó thành một tồn tại đáng sợ hơn không?" "Thần hỏa có hại cho cốt khôi." Trong tay Hạo Thiên lại xuất hiện một viên thần tinh, thu hút ánh mắt của cốt khôi về phía mình.

Lúc này nó đang từng bước đi về phía Hạo Thiên, nhìn chằm chằm vào thứ trong tay y.

Hạo Thiên tiếp tục thêm khí tức thần hỏa vào thần tinh, nhiều hơn lúc nãy một chút, rồi lại ném xuống.

Cốt khôi tóm lấy, hấp thu cực nhanh, rồi lại tiếp tục ngước mắt nhìn Hạo Thiên.

Sau khi ném ra bốn năm viên thần tinh như dụ dỗ, Hạo Thiên thấy cốt khôi bên dưới bắt đầu không còn để ý đến khí tức thần hỏa trên thần tinh, không còn kháng cự nữa, y liền cho thêm rất nhiều "gia vị" vào viên trong tay, ném ra với một góc độ cực kỳ hiểm hóc.

Chỉ cần cốt khôi do dự một chút không đỡ được, nó sẽ nhanh

chóng rơi xuống đất.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cốt khôi đưa tay ra nắm chặt viên thần tinh trong tay, nhưng nó không hề ngu ngốc như Hạo Thiên nghĩ, có lẽ khí tức khó chịu trên viên thần tinh này quá nồng, nó tóm lấy nhưng không lập tức hấp thu, cứ nhìn chằm chằm viên thần tinh trong tay, rồi ngước mắt gầm gừ uy hiếp Hạo Thiên, hy vọng Hạo Thiên sẽ ném ra viên tiếp theo.

Hạo Thiên lại không thèm để ý, chỉ cần nó không hấp thu viên trong tay, sẽ không có viên tiếp theo rơi xuống.

Cứ thế giằng co, cốt khôi lại không hề có động tĩnh gì, cứ thế bế tắc.

Chương 589

"Không ăn à?" Hạo Thiên cười, lại ném xuống một viên thần tinh có khí tức thần hỏa nồng đậm tương tự, nhìn bộ dạng cốt khôi hai tay đều đang cầm một viên thần tinh, y chậm rãi lấy ra viên thứ ba, truyền thần hỏa vào trong đó.

Thấy hành động của Hạo Thiên, cốt khôi nhìn viên thần tinh trong tay, ánh mắt có chút mê hoặc, nhưng khi đối diện với Hạo Thiên, trong mắt lại hiện lên nộ ý.

Nó đã nhìn rõ, khí tức cực kỳ đáng ghét trong thần tinh là do tu sĩ trước mặt này bỏ vào.

Nhưng đại trận đã lâu không có ai chăm sóc, đã lâu không có bạch cốt khôi mới sinh rơi xuống trước mặt nó.

Số thần tinh hấp thu hôm nay gần bằng số lượng của nửa năm, nó cũng không muốn buông tay, chỉ là không thể kháng cự lại sức hấp dẫn của thần tinh.

Sợ rằng lúc Hạo Thiên ném viên tiếp theo xuống nó sẽ không rảnh tay để đỡ, cứ thế với ánh mắt đầy nộ ý, hai viên thần tinh trong tay cốt khôi vỡ tan, hóa thành bột phấn rơi từ trong tay xuống đất.

Trên cánh tay cốt khôi xuất hiện hai vết nứt màu trắng rõ rệt, mép viền là màu trắng xám của thần hỏa.

Cảm nhận được điều này, cốt khôi cuối cùng cũng phản ứng lại, phát ra một tiếng gầm đau đớn, trong hai hốc mắt trống rỗng dường như lóe lên một chút hồng quang.

Trời đã tối hẳn, trong bóng tối, hai điểm hồng quang bên dưới chính là vị trí mắt của cốt khôi.

Hạo Thiên tiếp tục ném những viên thần tinh đã được xử lý xuống, mép viên thần tinh cuộn lên một vòng bạch quang cực nhạt, nhìn cốt khôi cuối cùng bất chấp tất cả mà hấp thu thần tinh, Hạo Thiên cứ cách một lúc lại ném xuống một chút ánh sáng, chiếu rọi những vết nứt bắt đầu chi chít khắp người cốt khôi.

Khi nghe thấy tiếng "rắc" vỡ nát bên dưới, thanh kiếm dưới chân Hạo Thiên cũng lún xuống một tấc, lúc này đã cách nơi đứng ban đầu nửa người. 170.

Trên vách đá có một vết kiếm thẳng đứng, luôn chỉ đến vị trí của Hạo Thiên.

Hạnh Hòa Thiên Thần thương thế đã hồi phục vài phần, tìm được một chỗ bám vào vách đá, nghe ngóng động tĩnh bên dưới, ném một chút ánh sáng về phía cốt khôi… Ánh sáng ném ra rơi xuống trước mặt cốt khôi, vừa vặn chiếu rọi hai điểm hồng quang ở nơi đáng lẽ là mắt trong hốc mắt trống rỗng.

Vết nứt trên cánh tay cốt khôi chi chít, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, một bàn tay đã gãy lìa, trên đất có mấy mảnh xương tay đen kịt.

"Có tác dụng!" Hạnh Hòa Thiên Thần gần như thở phào một hơi dài, bọn họ đã tiêu hao với con cốt khôi này gần nửa ngày, cứ để Hạo Thiên và Mông Phường thay phiên nhau ném những viên thần tinh có khí tức thần hỏa xuống.

Cũng may là hai người Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường một người theo bên cạnh Hạo Thiên, một người theo bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên Thần, hai người họ lúc ở trong rừng đã thu thập không ít thần tinh trong cơ thể bạch cốt khôi.

Cả hai bên đều ném thần tinh xuống, cốt khôi dường như tạm thời cũng không có cách nào đưa bọn họ xuống khỏi vách đá, chỉ chuyên tâm tiếp nhận và hấp thu thần tinh.

Đến cuối cùng, nó dường như không còn cảm nhận được khí tức thần hỏa trong thần tinh nữa, hấp thu cực nhanh, thân hình cũng theo đó bắt đầu ngày càng lớn, trên người cốt khôi màu đen thậm chí còn lóe lên một chút sắc vàng!

Cứ tiếp tục như vậy, hoặc là cốt khôi hấp thu những thần tinh này để tấn giai, không còn sợ thần hỏa, hoặc là bị thần hỏa thiêu rụi.

Nếu là trường hợp đầu tiên, ngày mai khi trời sáng, e rằng bọn họ sẽ phải đối mặt với một con cốt khôi còn đáng sợ hơn ngày hôm qua.

May mắn thay, cuối cùng là một kết quả tốt.

Thần tinh trong tay Mông Phường và Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như đã dùng hết, khẩu vị của con cốt khôi này thật sự rất lớn, bây giờ cũng may trong tay Hạnh Hòa Thiên Thần còn không ít, có thể để Hạo Thiên từ từ cho nó ăn.

Khi trời bắt đầu mờ mờ sáng, cảnh tượng bên dưới cũng có thể hiện ra trong mắt mọi người, con cốt khôi vốn toàn thân đen kịt, bây giờ trên người phủ đầy vô số vết nứt màu trắng xám, trong đó có một vết ở ngực, thậm chí dường như có thể chẻ nó ra làm đôi.

Một tay, một chân đều đã vỡ nát, chỉ còn một chân, cốt khôi vậy mà vẫn giữ được tư thế đứng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Hạo Thiên, chờ đợi viên thần tinh tiếp theo từ tay y ném ra.

Con cốt khôi này, bây giờ bị cho ăn đến mức gần như hóa thành một con Thao Thế chỉ biết ăn.

Cơ thể vì thần tinh mà biến thành bộ dạng này, nhưng nó vẫn cứ nhìn chằm chằm vào những viên thần tinh có vấn đề, vẻ mặt không hề quan tâm.

Hạo Thiên khẽ nhếch khóe môi, thở dài một hơi: "Tiêu hao lâu như vậy, cũng nên kết thúc rồi." Nếu còn cho ăn nữa, thần tinh trong

tay Hạnh Hòa Thiên Thần cũng không còn nhiều.

Một chân đạp lên vách đá, Hạo Thiên rút Ngọc Hoàng kiếm ra, lao về phía cốt khôi bên dưới.

Y vẫn giữ một tia cảnh giác, không đối mặt trực diện với cốt khôi mà đáp xuống phía sau lưng nó.

Cốt khôi có chút cảm giác, nhưng cơ thể đã vỡ nát tàn phế không thể giúp nó phản ứng nhanh chóng được.

Hạo Thiên điểm một ngón tay ra, thần hỏa màu trắng xám thiêu đốt cơ thể cốt khôi, nhanh chóng bao trùm lấy nó.

Cốt khôi gào thét đau đớn trong thần hỏa, lúc này nó cũng đã phản ứng lại, có người ra tay muốn giết nó!

Nó xoay người, một chưởng đánh về phía Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên sau khi điểm ra một chỉ quyết đã nhanh chóng lùi về nơi xa cốt khôi nhất, nhìn thấy một chưởng đang lao tới, Hạo Thiên vung ra một đạo kiếm khí, trấn áp chưởng đó xuống, rồi vung một kiếm về phía cốt khôi.

Ngọc Hoàng kiếm cắm vào vết nứt trên ngực cốt khôi, dưới ánh kiếm, vết nứt trên người cốt khôi ngày càng lớn, lan ra như mạng nhện, xé cốt khôi thành mấy mảnh.

Hạo Thiên đứng ở xa, vẫy tay thu hồi Ngọc Hoàng kiếm, nhìn cốt khôi không còn động đậy, vung tay quét sạch đám xương vụn và hắc khí trên mặt đất.

Từ trong đầu lâu của cốt khôi, một viên thần tinh màu đỏ cũng rơi xuống đất.

Hạo Thiên tiện tay nhặt viên thần tinh lên xem xét, trong thần tinh có rất nhiều vệt đen, còn có một vết nứt do bị thần hỏa thiêu đốt, trông cực kỳ vẩn đục.

Hạnh Hòa Thiên Thần theo sát phía sau Hạo Thiên, thấy cốt khôi trên mặt đất đã chết hẳn, nàng thở phào nhẹ nhõm, cùng Hạo Thiên nhìn về phía cánh cửa kia.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường cũng đã hoàn hồn, từ trên vách đá nhảy xuống.

Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không dừng lại mà bước qua xác cốt khôi trên đất, đi về phía cửa đá.

Đứng trước cửa đá, Hạo Nguyệt Thiên Thần hít sâu một hơi: "Qua cánh cửa này, chắc là có thể ra khỏi đại trận này rồi chứ?

Đã trì hoãn ở đây không ít thời gian rồi, cũng không biết chủ nhân bí cảnh này vì cái gì mà lại nuôi nhiều cốt khôi như vậy." Nàng ta liếc nhìn Hạo Thiên, thấy y gật đầu, liền đưa tay đẩy cửa đá về phía sau.

Bốn sợi xích vốn khóa trên tay chân của cốt khôi kéo theo mấy khúc xương tàn, theo cửa đá mở ra, từ hai cái lỗ dưới cửa đá co rút về phía sau.

Có thể thấy, nếu không giải quyết con cốt khôi bên dưới, dù có đi vòng qua nó cũng không thể đẩy mở cánh cửa này.

Thấy cảnh này, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, thầm mắng một tiếng phiền phức, rồi thuận thế đẩy cửa đá ra nhìn vào trong.

"Đại trận này vẫn đang vận chuyển, không vì con cốt khôi này chết mà dừng lại, tuy đây là vị trí trung tâm trận pháp, nhưng xem ra, phía sau còn có nơi khác." Hạo Thiên nhìn con đường nhỏ sau cửa đá, cũng không có gì ngạc nhiên… "Đại trận này rốt cuộc dùng để làm gì?" Hạo Nguyệt Thiên Thần sau khi đẩy cửa ra, không thấy lối ra như dự đoán, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng ta cũng đủ bình tĩnh, nhưng bí cảnh này dường như cứ muốn đối đầu với nàng, đừng nói là tìm Du Mộng Thạch, ngay cả lối

ra của đại trận cũng không tìm được.

Hạo Thiên ngước mắt, nhàn nhạt liếc nhìn một cái, không biết vì sao, rõ ràng sau khi tiến vào bí cảnh, không giống như di tích khảo hạch của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, không có thời hạn phải ra khỏi di tích, chỉ cần sau khi tìm kiếm trong bí cảnh tìm được đường ra là được.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đang vội vã cái gì?

Trầm ngâm một lúc, Hạo Thiên cuối cùng cũng không hỏi ra.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đã không nói, hẳn là có nỗi niềm khó nói.

Hạo Thiên không cảm thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần có lý do gì để hại mình, nếu đã như vậy, nàng không muốn nói, y cũng không nhất thiết phải tìm ra câu trả lời.

"Chúng ta đã tiếp cận vị trí trận nhãn của đại trận rồi, nếu đã như vậy, thì cách việc ra khỏi đại trận cũng không xa nữa, huống hồ, sau khi qua hồ nước chính là vị trí sâu trong bí cảnh, ai dám chắc trong đó không có thứ chúng ta muốn tìm?" Hạo Thiên chỉ đơn giản nói một câu, Hạo Nguyệt Thiên Thần cau mày, cuối cùng cũng trầm mặt xuống, ép mình trấn tĩnh lại vài phần, gật đầu, không nói gì thêm, ngước mắt nhìn con đường nhỏ ẩn mình giữa dây leo và cỏ dại phía trước.

Con đường này, chắc hẳn không có ai đi qua, có lẽ cũng vì tu sĩ có thể đến được nơi này thực sự không nhiều, trên mặt đất không hề có dấu vết người đi.

Chỉ là, bước chân của Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi khựng lại, nàng dừng bước, ngước mắt nhìn lên một cái cây bên cạnh, dường như có một đoạn dây leo bị giật đứt.

Dây leo to bằng ngón tay, ở vị trí bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên

Thần rõ ràng bị đứt một đoạn, những dây leo xung quanh cũng lệch về phía đó.

Chương 590

"Bên trong có người?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn đoạn dây leo bị đứt, khẽ nhướng mày.

Có thể thấy, người đi trước bọn họ chắc cũng không nhanh hơn bao nhiêu, nhưng hôm qua bọn họ đã vật lộn với con cốt khôi cả một đêm mới giết chết được nó.

Bây giờ lại có người đã vào trong này?

Lẽ nào còn có lối vào khác dẫn đến đây?

Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa nghĩ vừa nhìn về phía Hạo Thiên.

"Có khả năng." Hạo Thiên nhàn nhạt liếc qua đoạn dây leo bị đứt, nhưng không nói nhiều, chỉ cùng mọi người tăng tốc bước chân đi về phía trước.

Đi được một đoạn, trên đường dù ai cũng thoáng phát hiện ra, nhưng vì đã biết trước có thể có người đi trước, nên không ai dừng lại nữa.

Thay vì tìm manh mối từ những dấu vết này, không bằng xem người đó là ai rồi nói sau.

Chỉ là, trong lòng mọi người đều có chút không vui, dù sao cũng đã tốn bao công sức mới đến được đây, kết quả còn chưa thấy gì, đã có người nhanh chân hơn một bước, không chừng đã thu gom hết đồ vật phía trước, khiến bọn họ đi một chuyến công cốc.

Khi những dây leo xung quanh dần thưa đi, tầm mắt Hạo Thiên đột nhiên rộng mở, thấy một nhóm người đang đứng phía trước, nghe thấy động tĩnh, họ cảnh giác cầm kiếm, nhìn về phía này.

Hạo Thiên nhìn người dẫn đầu, có chút ngạc nhiên, không ngờ lại

có thể gặp được hắn ở đây.

"Lại là ngươi!" Người đàn ông dẫn đầu nhìn rõ mặt Hạo Thiên, sững người, sắc mặt có thể nói là có mấy phần dữ tợn, khóe miệng co giật, không ngờ hắn vẫn còn nhớ y.

"Hạo Thiên!" "Thiếu môn chủ Thịnh Kinh Môn." Hạo Thiên có thể nhớ được người này, hoàn toàn là vì hắn là đội ngũ đầu tiên y gặp trong Vòng sơ loại của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, và cũng vì mối quan hệ với Tô Dung, mới có thể nhớ được hắn.

Cũng bởi vì, bộ y phục màu vàng rực rỡ trên người hắn thực sự quá bắt mắt.

Sau lưng Tô Nghiêm Quắc có bốn năm người đi theo, cũng không biết hắn lấy đâu ra suất vào bí cảnh, chỉ là, ánh mắt Hạo Thiên hơi dừng lại trên người hắn, có mấy phần kinh ngạc.

Tô Nghiêm Quắc không vượt qua vòng sơ loại của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, nhưng bây giờ lại là Thượng Vị Thần đỉnh phong, lúc gặp Tô Nghiêm Quắc ở vòng sơ loại, hắn mới chỉ ở cảnh giới Thượng Vị Thần thôi phải không?

Vậy mà, trong thời gian ngắn ngủi, lại còn thăng cấp nhanh hơn cả một số tu sĩ đã vượt qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái để đến Thượng Thần Giới tu luyện.

Xem ra, trong khoảng thời gian này, Tô Nghiêm Quắc cũng không hề lãng phí, đi khắp nơi để nâng cao tu vi, có thể đến được đây cũng cho thấy thực lực của hắn không tầm thường.

"Sau khi kết thúc tuyển bạt tái, ta đã quay lại Vạn Kiếp Thành một chuyến, Tô Dung có tung tích của ngươi không, nàng đang ở đâu?" Hạo Thiên nhàn nhạt hỏi một câu, ngước mắt nhìn mấy người sau lưng hắn, khẽ suy tư.

Bốn người sau lưng Tô Nghiêm Quắc đều là cường giả cảnh giới Thần Vương, ở Vạn Kiếp Thành, y chưa từng gặp mấy người này, cũng không phải trưởng lão của Thịnh Kinh Môn.

Vậy nên, trong khoảng thời gian này, sau khi Tô Nghiêm Quắc rời khỏi Thịnh Kinh Môn, hắn đã đi đâu, làm gì?

Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, Hạo Thiên cũng không hỏi nhiều, dù sao, chuyện này cũng là chuyện nhà của Tô Dung… "Quán quân của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái?" Tô Nghiêm Quắc ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, nhất thời không biết nên biểu lộ cảm xúc gì.

Lúc rời khỏi Vạn Kiếp Thành, hắn đã thề rằng sau này gặp lại Hạo Thiên, nhất định phải khiến y bại dưới tay mình, kết quả Hạo Thiên lại lặng lẽ giành được vị trí quán quân, bây giờ thực lực cảnh giới còn cao hơn cả hắn.

Muốn ra tay, cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Nghiêm Quắc càng thêm cứng đờ.

Chỉ là, nghe Hạo Thiên nhắc đến Tô Dung, trong mắt Tô Nghiêm Quắc thoáng thêm mấy phần thâm sâu, nhưng hắn không tiếp tục câu chuyện đó, nhìn Hạo Thiên, mở miệng nói: "Ta đã bị nhốt trong đại trận này hơn mười ngày, các ngươi hắn cũng đã đi theo con đường của ta, không ra được rồi, liên thủ tìm đường ra, thế nào?" Nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, Hạo Thiên liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, rồi cũng gật đầu, tùy ý đồng ý.

Hạo Nguyệt Thiên Thần lại hỏi thêm một câu: "Bọn ta là người đầu tiên tiến vào bí cảnh, tại sao ngươi lại ở trước bọn ta, còn bị nhốt ở đây?" 171.

"Ta biết phương hướng đi sâu vào bí cảnh, kết quả gặp phải một cái hồ, định đi lên bệ đá phía trên lại bị cốt khôi từ trong hồ lao ra

chặn đường, cốt khôi quá nhiều, giải quyết không được cũng không thể quay đầu, ta nghĩ đã là chúng chui ra từ dưới nước, vậy không bằng xuống dưới nước xem thử, kết quả dưới mặt nước trong vắt lại có một dòng sông ngầm trong khe đá, ta bị cuốn thẳng đến một nơi, mất bao công sức mới đến được đây, kết quả lại không ra được." Tô Nghiêm Quắc nói vắn tắt mấy câu, liếc nhìn Hạo Thiên một cái, "Lẽ nào các ngươi không phải từ dòng sông ngầm đó đến đây?" Nói đến đây, Tô Nghiêm Quắc cũng cảm thấy kỳ lạ, với thực lực của Hạo Thiên, không nên tranh giành với đám tu sĩ ở vòng ngoài, cũng nên đi sâu vào trong bí cảnh, đi ở phía trước, tại sao lại đến nơi này sau hắn?

Nếu không phải đại trận này thực sự không tầm thường, không phải là động tĩnh mà Hạo Thiên có thể tạo ra được, Tô Nghiêm Quắc còn phải nghi ngờ Hạo Thiên đã sớm biết hắn ở đây, cố ý tính kế hắn.

Hạo Thiên lắc đầu trước ánh mắt của Tô Nghiêm Quắc, không có ý định giải thích, Tô Nghiêm Quắc nhếch mép, cũng không có ý định truy hỏi.

Hắn đã dò xét nơi này một lượt rồi, nhưng ngoài việc cảm nhận được một chút về đại trận hội tụ nguyên khí này, không còn phát hiện gì khác.

Đại trận này quả thực lợi hại, tu luyện ở đây càng thu được lợi ích phi thường, chỉ là, biết bên ngoài có vô số bảo bối, mà chỉ có thể bị nhốt ở đây tu luyện, cảm giác không tốt cho lắm.

Tô Nghiêm Quắc dẫn bốn người sau lưng hơi lùi sang một bên, đã muốn hợp tác, tự nhiên không thể tiếp tục chặn đường, để Hạo Thiên dò xét.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên nhìn ra, mấy người này dường như quen biết Hạo Thiên, chỉ là, không khí giữa họ, nàng cũng có chút cảm nhận được.

Nhưng Tô Nghiêm Quắc và những người khác đã nói lời hay, tự nhiên là kết quả tốt nhất.

Nếu lúc này cần hợp tác để tìm đường ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng cảm thấy không có gì là không thể, nàng liếc nhìn Hạo Thiên một cái, thấy y khẽ gật đầu, Hạo Nguyệt Thiên Thần liền thử tìm lối ra ở đây.

Nhưng nơi này khác với những gì đã gặp trước đó, trước đây ít nhất còn có thể tìm được một lối ra, còn nơi này, ngoài cái cây cổ thụ gần như khô héo ở chính giữa, gần như không có nơi nào đáng ngờ khác.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dần dần chuyển tầm mắt lên cái cây khô héo đó, nhíu mày, "Nơi này linh khí nồng đậm như vậy, dời một cây linh mộc sắp chết đến đây, không chừng còn có thể hồi sinh, nhưng cái cây linh mộc này…" Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạnh Hòa Thiên Thần cũng tạm thời từ bỏ việc tìm phương hướng, cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần dồn sự chú ý lên cái cây đó.

"Trước đây, ta đã thử dò xét rồi." Tô Nghiêm Quắc thấy Hạo Thiên cũng không tìm ra được cách, có chút thất vọng, nhưng cũng không thể hiện nhiều trên mặt, thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng chú ý đến cái cây khô héo đó, không nhịn được mở miệng, khuyên nàng đổi hướng: "Cái cây này trước đó ta đã thử chặt nó xem sao, nhưng tuy nó có vẻ đã chết khô, nhưng dù thế nào cũng không thể bóc được một mảnh vỏ cây từ trên thân nó, nhiều nhất chỉ tạo ra được vài vết hằn." Tô Nghiêm Quắc đưa tay chỉ, quả nhiên, trên thân cây có vài vết hằn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút không tin, hai ngón tay tụ lại uy thế đánh lên thân cây, cũng giống như của Tô Nghiêm Quắc, chỉ để lại một vết hằn, nhưng không làm tổn thương được cái cây khô héo này.

Hạo Thiên nhìn về phía đó, nhưng không tiến lên, chỉ vì Mông Phường truyền âm nói với y: "Hạo Thiên huynh, nơi đây là một nơi trong trận pháp, không chừng, lối ra cũng không phải là thứ có thể nhìn thấy được… Lối ra chúng ta cần tìm, quả thực là một cánh cửa, chỉ là sinh môn của trận pháp, huynh còn nhớ ta đã làm thế nào để từ trong khu rừng đó đến đây không?" Hạo Thiên dời tầm mắt lên người Mông Phường, cũng không thể gật đầu quá nhanh, chỉ kín đáo gật đầu, nhìn xuống mặt đất, nhưng Hạo Thiên không cảm thấy, lần này sinh môn vẫn ở dưới chân… "Lúc ở trong bí cảnh, ngươi có thử giương Thần dực không?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi Tô Nghiêm Quắc một câu.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Nghiêm Quắc hơi sững lại, nhưng rồi cau mày gật đầu.

Hạo Thiên đã hỏi câu này, cũng chứng tỏ Hạo Thiên và những người khác cũng đã thử, có lẽ đã chịu thiệt trong đó.

"Trong bí cảnh, không thể giương Thần dực, trên bầu trời có cấm chế bao phủ." Nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, sau lưng Hạo Thiên lại đột nhiên giương ra một đôi cánh lửa thần hỏa.

Thấy hành động của Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần theo bản năng nhắc nhở, nhưng nghe được lời của Hạo Thiên, nàng hiểu y không phải không biết, vậy y định làm gì?

Hạo Thiên bay vút lên trên, chỉ là lần này, y không bị cấm chế công kích như Hạo Nguyệt Thiên Thần, lơ lửng trên không trung, Hạo Thiên nheo mắt, nhìn xuống từ trên cao, thấy nơi Hạo Nguyệt Thiên Thần đang đứng, về phía đông, có một đạo cấm chế cực mạnh ở đó, bao vây một vùng đất dưới chân thành một thế cục bị vây khốn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy Hạo Thiên ở đây lại không sao, tâm niệm vừa động, cũng định bay lên theo Hạo Thiên xem thử, nhưng

người của Tô Nghiêm Quắc lại nhanh hơn một bước, tuy nhiên sắc mặt hắn khó coi đưa tay ấn lên vai, không thể giương cánh ra được.

Cấm chế ở đây vẫn còn tác dụng, nhưng tại sao lại vô dụng với Hạo Thiên?

Hạo Thiên tự nhiên cũng thấy được hành động của mấy người bên dưới, có chút suy tư liếc nhìn tia thần hỏa màu trắng xám đang bốc lên trong tay.

Hỏa dung hợp, dường như đối với bí cảnh này, không chỉ cốt khôi, mà tất cả đều có tác dụng áp chế?

Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, Hạo Thiên đột nhiên giơ tay, điểm một ngón tay về phía trung tâm của đạo cấm chế phía đông.

Thấy hành động của Hạo Thiên, tim Tô Nghiêm Quắc đập thình thịch, thậm chí còn cảm thấy Hạo Thiên định ra tay với mình lúc này.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hắn đã hoàn hồn, bởi vì ở vị trí phía đông, đã xuất hiện một con đường.

Thấy Hạo Thiên thu lại đôi cánh lửa thần hỏa hạ xuống, Tô Nghiêm Quắc có chút suy tư nhìn về phía sau, cười như không cười: "Hạo Thiên huynh đi Thượng Thần Giới một chuyến, quả nhiên thu hoạch không nhỏ." Hạo Thiên liếc nhìn hắn một cái, nhưng không nói gì, nhàn nhạt nói một câu: "Đã tìm được lối ra rồi, ta cũng không cản ngươi đi, sau này không cần hợp tác nữa." Mặc dù cường giả Thần Vương sau lưng Tô Nghiêm Quắc trông có vẻ thực lực cao hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần, nhưng Hạo Thiên xưa nay không có thói quen để lại người mình không đủ tin tưởng ở sau lưng.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Nghiêm Quắc khẽ hừ một tiếng, đã tìm được lối ra, tự nhiên cũng không gây phiền phức đánh nhau lúc này, ai biết được ra khỏi lối ra này, có thể đi ra khỏi cái đại trận phiền

phức này không?

“Lời nói đừng nên nói quá sớm thì tốt hơn, trước đây ta cứ ngỡ đã đi ra khỏi thế cục bị vây khốn, kết quả ra ngoài rồi vẫn ở trong đại trận.” Tô Nghiêm Quắc nói một câu, nhìn Hạo Thiên, làm một động tác mời, tư thái cũng đặt đủ cao.

Đường là Hạo Thiên tìm ra, Hạo Thiên tự nhiên không có ý định khiêm nhường với Tô Nghiêm Quắc, gọi Hạo Nguyệt Thiên Thần, đi thẳng về phía con đường trước mặt.

Chương 591

"Thiếu chủ, thực lực của mấy người này…" Một lão giả sau lưng Tô Nghiêm Quắc đột nhiên mở miệng, do dự nói một câu, nhìn bóng lưng của mấy người Hạo Thiên, ánh mắt u ám.

"Hạo Thiên này đã là quán quân của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chắc chắn đã nhận được không ít đồ tốt từ Thượng Thần Giới, lại còn vào bí cảnh trước cả chúng ta, trên người chắc chắn cũng đã thu gom không ít bảo vật, hay là…" Tô Nghiêm Quắc giơ tay lên, ngăn lời của lão ta lại: "Bây giờ ta phải dựa vào Hạo Thiên để đi ra ngoài, sau khi ra ngoài rồi làm cũng không muộn, huống hồ, ngươi không thấy người đi bên cạnh Hạo Thiên sao?" Lão giả kinh ngạc nhìn Tô Nghiêm Quắc một cái.

"Con gái của thành chủ Khuynh Sơn Thành, Hạo Nguyệt Thiên Thần, khi vào bí cảnh, bên cạnh có mang theo không ít trưởng lão của Khuynh Sơn Thành, tuy bây giờ không thấy bóng dáng, nhưng chắc chắn cũng không cách Hạo Nguyệt Thiên Thần quá xa." "Hạo Thiên có thể động, Hạo Nguyệt Thiên Thần không thể động, nếu không, chỉ cần có một chút tin tức truyền ra ngoài, ta có thể thuận lợi rời khỏi bí cảnh này hay không cũng không nói trước được.

Có nhiệm vụ trong người, tìm đồ là quan trọng nhất, có cơ hội sẽ thu thập Hạo Thiên, trừ khử y." Lão giả nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, nhíu mày, cảm thấy có phần quá cẩn thận, thậm chí có chút không đủ can đảm.

Con gái của thành chủ Khuynh Sơn Thành thì sao?

Chẳng phải chỉ là một tiểu bối, giết thì cũng đã giết rồi, lẽ nào để lại sau này thành kình địch của mình sao?

Nhưng, nghe Tô Nghiêm Quắc hạ thấp giọng nói tìm đồ là quan trọng nhất, lão ta gật đầu.

Suy cho cùng, đó chỉ là ân oán của Tô Nghiêm Quắc, không liên quan đến lão ta, chỉ là nhất thời nảy sinh lòng tham mà thôi, nếu gặp phải chuyện lớn, quả thực không ổn.

Tô Nghiêm Quắc thấy Hạo Thiên đã đi được một đoạn, cũng bước chân đi theo, không xa không gần bám theo sau lưng Hạo Thiên.

Đường cuối cùng cũng chỉ có một, Hạo Thiên nghe lời của Hạnh Hòa Thiên Thần, cũng tùy ý gật đầu, không quay đầu lại nhìn người sau lưng, cũng không nói gì thêm.

"Đại trận này, quả thực phiền phức." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn thấy nơi con đường này dẫn đến, sắc mặt trầm xuống… Hạo Thiên có thể cảm giác được dấu vết đại trận xung quanh ngày càng rõ ràng, cũng có thể cảm giác được mình đang tiếp cận vị trí trung tâm đại trận, nhưng lại không nhìn thấy trận tâm ở đâu.

Huống hồ, lúc này, càng đến gần trung tâm trận pháp, quả thực, đó là một trong những nhược điểm của trận pháp, nhưng đó là để dùng man lực phá trận pháp đến chết.

Càng qua nơi này, càng đi vào giữa nguy hiểm.

Cách tốt nhất để rời khỏi trận pháp, nên giống như vòng sơ loại của Vị diện tuyển bạt tái, tìm sinh môn của trận pháp để rời đi, chứ không phải càng ngày càng đi sâu vào.

Chỉ là đại trận này có chút kỳ quái, lại từng bước dẫn bọn họ đến vị trí trận tâm, không có đường nào để chọn.

Hạo Thiên hơi nâng cao cảnh giác trong lòng, đề phòng nhìn về phía khu rừng phía trước.

Nơi này, giống như khu rừng linh mộc nhìn thấy lúc đầu, những

cây linh mộc khổng lồ tất cả đều thành rừng, phạm vi lại cực rộng, dù đi thế nào cũng không ra được.

Trong nháy mắt, sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần trở nên khó coi.

"Không phải quay lại khu rừng ban đầu." Hạo Thiên mở miệng, nhưng lập tức đưa ra phán đoán, khu rừng này, quả thực không phải là khu rừng nhìn thấy lúc đầu.

"Có thể cảm nhận được dấu vết của trận pháp rồi, chỉ là…" Mông Phường có chút cảm giác ngẩng đầu, tầm mắt lại rơi vào một nơi, chưa kịp nói nhiều, đã thấy Hạo Thiên vung ra một đạo kiếm quang, chém đứt một con rắn dài đang treo trên dây leo ẩn nấp giữa cây.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng phản ứng lại, phóng ra thần thức, dò xét toàn bộ môi trường xung quanh một lượt, nhưng lại nhíu mày, nhìn hai đoạn thân thể của con rắn trên đất mở miệng: "Nếu có nguy hiểm, ta hẳn sẽ có chút phản ứng, chỉ là yêu thú này…" Một thanh chủy thủ xuất hiện trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần, cắt con rắn ra, đầu nhọn của chủy thủ khều một cái, một viên châu đen kịt từ trong đầu rắn lăn ra, bên trong có chút màu xám như sương mù.

Thứ đó được Hạo Nguyệt Thiên Thần cầm trong tay vê đi xem xét một lượt, rồi giơ tay ném về phía Hạo Thiên.

"Viên châu có tác dụng ẩn nấp, hình như, đã từng thấy ở di tích Quy Khư." Hạo Thiên vừa nhận lấy, đã cảm thấy thứ trong tay có chút quen thuộc, khẽ nhướng mày.

Thứ này, trong bí cảnh Hư không cũng có, lấy ra từ trong cơ thể yêu thú, lẽ nào đây là nơi xuất xứ của loại châu đó?

"Không có tác dụng lớn, đừng nói là không giấu được mắt của huynh, ngay cả Mông Phường cảnh giới thấp hơn một chút cũng không qua được." Hạo Nguyệt Thiên Thần mở miệng, nghiêng đầu,

cảm thấy sau đó Hạo Thiên dường như còn có lời muốn nói, liền dừng lại, nhìn y.

"Chỉ là cảnh giới của yêu thú này cũng không cao, chỉ là một ấu thể, nếu loại yêu thú này có tồn tại cao giai, viên châu trong cơ thể, hẳn có thể qua mặt được cường giả cảnh giới Thần Vương, chỉ là, sau khi rời khỏi cơ thể yêu thú, có lẽ cũng sẽ có hạn chế, ví dụ như số lần sử dụng." Những lời này của Hạo Thiên, đều dùng phương thức truyền âm truyền đến tai mấy người, y không quên, sau lưng còn có mấy người đi theo. 172.

Lúc này, sau khi dừng lại, Tô Nghiêm Quắc cũng cực kỳ tự nhiên đi theo lên, liếc nhìn thi thể yêu thú trên đất một cái, cũng không quá để ý nhưng lại hơi do dự một chút, đối với Hạo Thiên mở miệng nói: "Đã ra khỏi nơi đó rồi, vậy chúng ta xin cáo từ trước, hy vọng sau này có cơ hội gặp lại trong bí cảnh." Nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, ánh mắt Hạo Thiên hơi dừng lại trên người hắn, nhìn thấy một tia sát ý lướt qua đáy mắt Tô Nghiêm Quắc, chỉ là không biết Tô Nghiêm Quắc đang tính toán gì, nên không ra tay lúc này.

Cũng có chút tiếc nuối, tuy giải quyết mấy vị Thần Vương sau lưng Tô Nghiêm Quắc không dễ dàng, nhưng bây giờ Sâm La Vạn Tượng của Hạo Thiên vì cảnh giới nâng cao, sau khi giết Tô Nghiêm Quắc dẫn Hạo Nguyệt Thiên Thần tạm thời tránh né mấy vị cường giả Thần Vương cũng không khó.

Xem ra, giữa Tô Nghiêm Quắc và mấy vị cường giả Thần Vương kia, tuy đi cùng một nơi, được vây quanh ở giữa, nhưng mấy vị cường giả đó đối với Tô Nghiêm Quắc lại không có quá nhiều tôn kính, miễn cưỡng đối xử bình đẳng đã không dễ dàng rồi.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên khẽ nhếch khóe môi, không thèm để ý.

Tô Nghiêm Quắc không nhận được câu trả lời của Hạo Thiên,

cũng không để ý, chỉ là sắc mặt âm thầm khó coi một chút, vẫy tay với người sau lưng: "Đi." Một nhóm người đi vòng qua Hạo Thiên chọn một phương hướng rời đi, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn bóng lưng của những người này, ánh mắt dừng lại trên người một lão giả Thần Vương trong đó một lúc.

Đợi tất cả đi xa, Hạo Nguyệt Thiên Thần mới nhìn về phía Hạo Thiên, có chút suy tư mở miệng: "Một trong những cường giả Thần Vương đó, ta thấy có chút quen mắt, nhưng lại nhất thời không nhớ ra, nhưng Tô Nghiêm Quắc dù sao cũng đã xuất hiện ở Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, lại là thiếu chủ của Thịnh Kinh Môn ở Vạn Kiếp Thành, cách hành xử phô trương, ta cũng có chút hiểu biết…" Nói đến đây, Hạo Nguyệt Thiên Thần có một suy đoán: "Ta cảm thấy những người này có lẽ có liên quan đến Thánh Cung, nếu như vậy… thì việc Tô Nghiêm Quắc sau khi rời khỏi Thịnh Kinh Môn, bây giờ có thể xuất hiện trước mặt chúng ta, tiếp tục thuận buồm xuôi gió cũng có thể giải thích được." Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên có chút ngạc nhiên, ngước mắt nhìn nàng.

"Thánh Cung?

Tông môn của Khuynh Sơn Thành?" "Thượng Thần Giới." Hạo Nguyệt Thiên Thần lắc đầu, nói ra một câu khiến Hạo Thiên nhất thời không nắm được phương hướng.

Không cần Hạo Thiên hỏi nhiều, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã nói ra tất cả những gì mình biết: "Thánh Cung là thế lực của Thượng Thần Giới, nhưng chưa chắc là người của Thần tộc, quan hệ thân cận với Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng cũng không biết, quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu hẳn cũng không sâu…" "Cường giả của Thánh Cung, nghe nói là do một số cường giả Thần Đế khác biệt với Thần tộc và Thần tộc dị mạch thành lập, chỉ là trước nay cực kỳ kín tiếng, cũng không đi trêu chọc Thần tộc, chỉ làm việc của mình, đi khắp nơi

thu thập các loại bảo vật, hình như có mục đích gì đó, nhưng không ai biết được." Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi ngừng lại, suy nghĩ một lúc mới nói: "Thành chủ Khuynh Sơn Thành và ta từng nói, nhóm người này có mấy vị cường giả, có lẽ trong đó thật sự có cường giả Thần Đế, vì mưu lợi ích nên đã lôi kéo một số cường giả Thần Vương bất mãn với Thần tộc để làm việc cho mình, vì tư tâm." "Chỉ là ta lại cảm thấy nhóm người này không đơn giản như vậy, tuy không lộ diện, nhưng Thần Đế đã từng lộ diện vài lần dưới danh nghĩa của Thánh Cung, cũng tức là, không phải hoàn toàn vô danh trốn trong bóng tối, có lẽ việc cần làm chưa hoàn thành, nên không muốn thu hút quá nhiều ánh mắt, nhưng nếu có cần thiết, cũng sẽ để cái tên này xuất hiện trước mắt người khác." Hạo Nguyệt Thiên Thần không thể hiện quá nhiều khen chê trong đoạn nói này, chỉ là lại nhíu mày, thấy ánh mắt của Hạo Thiên, thở dài một tiếng, nói câu cuối cùng: "Chỉ là, trước nay không quan tâm đến tính mạng của người khác, thậm chí, có chút lạm sát…" Trong Thần Giới, trước nay có rất nhiều người như vậy, giống như chuyến đi Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, việc mà trưởng lão Lục Miểu của Thần tộc làm ở dãy núi Phụ U, không phải cũng là lạm sát người vô tội sao?

Thứ có thể hạn chế tu sĩ, chỉ có sau khi ra tay giết một người, liệu sau lưng người đó có ai tìm đến cửa hay không, không ai vì một chuyện nhỏ mà tự rước phiền phức, trong chuyện này, trước nay chưa từng có quá nhiều đạo nghĩa để nói.

Người của Thánh Cung dám làm như vậy, là vì giấu mình kỹ, không sợ người khác tìm đến?

Khả năng lớn nhất, có lẽ là vì sau lưng có chỗ dựa.

"Ừm." Hạo Thiên nhàn nhạt gật đầu, ghi nhớ chuyện Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Tô Nghiêm Quắc đã đi xa rồi, hiện tại người này tuy xuất hiện trong bí cảnh, nhưng trước mắt cũng không phải phiền

phức lớn, sau này gặp lại, giải quyết là được.

"Tiếp tục đi vào khu rừng này dò xét xem sao." Không có lối ra tuyệt đối, việc có thể làm cũng chỉ là đi vòng quanh, xem có thể tìm ra nơi nào khác biệt không.

Nghe lời của Hạo Thiên, mấy người bắt đầu tìm kiếm xung quanh một lúc, Hạo Nguyệt Thiên Thần trực tiếp dùng thần thức lan ra về một hướng, một lúc sau mới mở mắt, nhìn về phía Hạo Thiên, chỉ về một hướng: "Trong rừng, hình như là nơi mà loại yêu thú có khả năng ẩn nấp đó sinh sống, chỉ là có thể vì chúng ta đều ở vòng ngoài, nên gặp không nhiều, cảnh giới thấp, ta lại phát hiện ra hai con ở hướng đó." Tô Nghiêm Quắc chọn phương hướng, dường như là đi vòng theo mép rừng, thử xem có thể tìm được nơi nào khác với khu rừng không, hiển nhiên là không muốn bước vào trong đó.

Hạo Thiên chỉ về phía sâu trong khu rừng: "Có thể thử đi vào xem, nếu trong đó không có lối ra chúng ta muốn tìm, thì lui ra." Hạo Thiên trước nay là trung tâm của đội ngũ, phương hướng đại khái, do Hạo Nguyệt Thiên Thần hiểu biết về bí cảnh chỉ định, khi gặp phải lựa chọn, mấy người phần lớn đều ném vấn đề cho Hạo Thiên.

Nghe lời của Hạo Thiên, cuối cùng cũng không có cách nào khác, mấy người đều gật đầu, bắt đầu im lặng, đi về phía trước theo nơi cây cỏ thưa thớt không biết có phải là đường không trong rừng.

Trong bí cảnh, mọi thứ đều có thể bị đảo lộn, nên phán đoán phương hướng cũng chỉ có thể xác định một mục tiêu, rồi đi về hướng đó.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đi về phía sâu trong bí cảnh, trong đại trận, Hạo Thiên quyết định phương hướng, cũng đi về phía sâu trong bí cảnh.

Trên đường đi, ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần đều vô thức đảo

quanh mặt đất, đi được một đoạn, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút kinh ngạc mở miệng: "Nơi này, chỉ có loại yêu thú ẩn nấp đó, mà không có cốt khôi đã thấy trước đây?" Trong bí cảnh này, cốt khôi gần như là dấu hiệu mà chủ nhân bí cảnh để lại, khắp nơi đều có, căn bản không thể tránh được. 173.

Những thứ đó giống như tai mắt, nhìn chằm chằm vào những người ngoài xông vào bí cảnh, sẽ vĩnh viễn đuổi họ ra ngoài, hoặc là vĩnh viễn giữ họ lại nơi này.

Nhưng trong khu rừng này, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại không thấy một con cốt khôi nào.

Hẳn là, đi suốt một đường, cốt khôi gặp phải càng ngày càng mạnh, số lượng cũng càng ngày càng ít, sau khi giết chết con cốt khôi màu đen đó, không thấy cốt khôi nào khác nữa… "Vị trí hiện tại của chúng ta, có lẽ đã tiến vào vị trí sâu trong bí cảnh rồi phải không?" 174.

Hạnh Hòa Thiên Thần luôn không mở miệng, nhưng lúc này lại tiếp lời như có điều suy tư: "Chúng ta luôn ở trong đại trận, muốn ra khỏi đại trận, nhưng nếu đại trận này bao trùm toàn bộ vị trí sâu trong bí cảnh thì sao?

Ra khỏi đại trận, chẳng phải là rời khỏi vị trí sâu trong bí cảnh." Chỉ là một câu nói rất nhẹ, Hạo Thiên liếc nhìn nàng một cái, rồi chuyển ánh mắt sang Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Quả thực, sau khi tiến vào đại trận này, cảm giác ban đầu là sự áp chế của đại trận, cấm chế trên đầu càng giống như giam cầm bọn họ trong đó, không có bất kỳ thứ gì có giá trị, thậm chí còn có nguy hiểm trong đó, bất kể ai vào trong cũng sẽ cảm thấy nguy hiểm, nguy hiểm không có giá trị, đương nhiên sẽ muốn rời xa nơi này?

Hạo Nguyệt Thiên Thần từ lúc mới vào trận pháp, cảm xúc đã có

chút không đúng, Hạo Thiên lúc đó đã có chút cảm nhận được.

Chỉ là cảm xúc của Hạo Nguyệt Thiên Thần có lý có cứ, vì vội vã tìm Du Mộng Thạch, không muốn trì hoãn thời gian ở đây, một lòng muốn rời khỏi đại trận.

Nhưng thực ra tính cách của Hạo Nguyệt Thiên Thần trước nay không nóng không vội, không thể nào có lúc vội vàng như vậy.

Chương 592

"Hạo Nguyệt Thiên Thần là người trong chúng ta, mong muốn tiến vào sâu trong bí cảnh nhất, là người có lòng muốn đoạt được đồ vật trong bí cảnh nhất." Hạo Thiên nói rất nhẹ một câu như vậy.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi có vẻ mờ mịt ngẩng đầu, suy nghĩ một lúc, hình như cũng hiểu ra, đưa tay lên day day mi tâm, nhưng không nén được mà nhíu mày: "Ta, quả thực đã vội vàng, ý niệm đó gần như tự nảy sinh trong lòng ta, dường như không bị ảnh hưởng bởi ai, nhưng ta quả thực…" "Khôi lỗi có hai loại." Mông Phường đột nhiên mở miệng, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, "Một loại ý thức đã mất, ký ức cũng không còn, chỉ nhớ kỹ mệnh lệnh của chủ nhân, trong ý thức cũng chỉ có hình bóng của chủ nhân.

Loại khôi lỗi này, có khả năng sẽ khôi phục lại ý thức của mình, nhưng thời gian khôi phục ý thức có thể sẽ ngắn ngủi, một khi chủ nhân của khôi lỗi tiếp tục hạ lệnh, khôi lỗi có thể sẽ tiếp tục nghe lệnh." Mông Phường dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Còn có một loại khôi lỗi, có thể sẽ có ý thức của mình, thậm chí biết mình đang làm gì, chỉ là sẽ bị ảnh hưởng, liên kết việc mình muốn làm với quan hệ nhân quả, loại thứ hai, thực ra có thể hoàn thành mệnh lệnh tốt nhất." 175.

Đi suốt một đường, Mông Phường luôn đang suy nghĩ về phương pháp thao túng đám cốt khôi trong bí cảnh, khôi lỗi bình thường mấy vạn năm không nhận được mệnh lệnh mới đã sớm hủy diệt rồi, nguyên khí có thể dùng để chống đỡ đại trận, nhưng đã thành khôi lỗi thì ý thức mơ hồ hỗn loạn, nếu không đã là người bình thường có ý thức rồi.

Đám cốt khôi rất có thể là loại thứ hai, mệnh lệnh phải làm có liên quan đến nhân quả, ví dụ như, chủ nhân bảo chúng canh giữ ở đây, tiêu diệt tất cả những kẻ xâm nhập, nếu không làm như vậy, sẽ bị khôi lỗi khác giết chết, nếu rời khỏi nơi này, không thể nhận được sự chống đỡ của đại trận, sẽ triệt để diệt vong.

Thời gian dài, tuân thủ quy củ gần như đã trở thành phản ứng theo tiềm thức của đám cốt khôi này.

"Nếu người khống chế đám cốt khôi này là ta, ta hẳn sẽ đặt một loại dẫn dắt nào đó trong đại trận này, một là có thể biến một số tu sĩ thành khôi lỗi, hai là có thể củng cố mệnh lệnh của cốt khôi, để chúng khỏi bị quên." Một câu nói đơn giản của Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã hiểu, trong nháy mắt ánh mắt trầm xuống.

Nàng bị trận pháp này ảnh hưởng, một lòng chỉ muốn rời khỏi trận pháp, mà trong đó có thể là nơi sâu trong bí cảnh, nơi nàng muốn đến, nếu rời khỏi đại trận, muốn vào lại, có thể sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

"Dù sao cũng phải xem thử." Những gì cần nói đã nói xong, Hạo Thiên bước tiếp về phía trước, Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng lại tại chỗ một lúc, suy nghĩ của nàng theo lời của Hạo Thiên mà trở nên kiên định hơn, thở ra một hơi dài, cũng đi theo.

"Những người của Tô Nghiêm Quắc, không bị đại trận ảnh hưởng sao?" Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên nghĩ đến mấy người vừa rời đi không lâu.

Bọn họ cũng muốn rời khỏi đại trận, nhưng lại tách ra khỏi bọn họ khi chưa ra khỏi đại trận.

Những người đó, liệu có biết trong đại trận có thể là nơi sâu trong bí cảnh, rời khỏi trận pháp, là càng ngày càng xa mục tiêu?

“Tô Nghiêm Quắc có bị ảnh hưởng, mấy người kia có lẽ cũng không thoát được.” Từng bước đi về phía trước, Hạo Thiên đã nhìn thấy ánh mắt của nhóm người đó, cũng chính vì nhìn thấy những ánh mắt đó, Hạo Thiên mới quyết định tách ra.

Đi theo những người đó, nhất định không tìm được thứ mình muốn tìm, không chừng còn bị kéo vào phiền phức, đó không phải là kết quả Hạo Thiên muốn.

Nghe lời của Hạo Thiên, ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhìn theo hướng Tô Nghiêm Quắc rời đi, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt thu lại ánh mắt, không tiếp tục nhìn nữa.

Cuối cùng cũng không nhìn thấy được, điều quan trọng nhất cũng không phải là sống chết của những người đó, con đường dưới chân, sau này nên tiếp tục đi xuống… “Cái nơi quái quỷ này rốt cuộc là nơi nào, phiền phức một đống, mà chẳng có gì cả!” Mấy người Hạo Thiên chưa đi được bao xa, phía trước lại có một giọng nói truyền đến, Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ nhíu mày, mấy người không hẹn mà cùng dừng bước, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tiếng bước chân của bốn năm người, đang đi về phía này, Hạo Thiên hơi ngước mắt nhìn về phía đó, không lâu sau, từ trong bụi cây đi ra mấy bóng người.

Người đối diện hiển nhiên cũng thấy Hạo Thiên, dừng bước, người phụ nữ dẫn đầu như có điều suy tư nhìn Hạo Thiên một cái, rồi đặt ánh mắt lên người Hạo Nguyệt Thiên Thần, khẽ nhếch khóe môi.

Dung mạo của người phụ nữ dịu dàng, một nụ cười, liền có mấy phần kiều diễm, đối với Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ nhếch khóe môi, đáy mắt lại thoáng qua mấy phần ý vị khác thường: “Đại tiểu thư của Khuynh Sơn Thành, có thể gặp được ở đây, cũng không dễ dàng.”

Nghe lời của người sau, ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng lại trên người người sau, nhưng không thể nhận ra người đó.

"Hạo Nguyệt Thiên Thần quên rồi sao, những năm đầu khi thành chủ Khuynh Sơn Thành hồ đồ, còn thay đại tiểu thư và huynh trưởng của ta định thân nữa đấy, chỉ là sau đó Khuynh Sơn Thành đón thiếu thành chủ kia về, thành chủ cũng quên mất chuyện này.

Lúc đó ta còn gửi thư cho đại tiểu thư, hỏi đại tiểu thư có cần Thôi gia giúp một tay không." Khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong, người phụ nữ giơ cằm lên: "Chỉ là lúc đó đại tiểu thư kiêu ngạo lắm, không chỉ từ chối ta, mà còn từ hôn nữa đấy." Người phụ nữ nói như vậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng nhớ ra rồi, nhưng khẽ hừ một tiếng, cây quạt xương trong tay vê đi, hơi mở ra một đường cong, che đi vẻ chán ghét trên nửa khuôn mặt dưới.

Người phụ nữ này ban đầu quả thực có gửi thư cho nàng, chỉ là, nàng nhớ, trong thư toàn là những lời mỉa mai, bố thí như thể nói với nàng, nếu ở Khuynh Sơn Thành không được nữa, thì bảo nàng thu dọn đồ đạc đến Thôi gia?

Lúc đó lão già kia quả thực đã hồ đồ, vừa thấy đứa con trai rẻ tiền bên ngoài kia có thể bắt quen được với trưởng lão Thần tộc, không nói hai lời đã đón người về, không chỉ cho cái danh thiếu thành chủ, mà ngay cả lời của nàng cũng không nghe vào tai, một mực cố chấp.

Thậm chí, còn định gả nàng đi để mở đường cho đứa con trai rẻ tiền kia.

Thôi gia, nàng vốn đã không coi trọng, bây giờ càng không coi trọng.

Người phụ nữ tự nhiên biết, lần này bí cảnh mở ra, Khuynh Sơn Thành chịu đưa ra nhiều suất như vậy, không phải là để những người này thay Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm đồ, tìm thứ tu bổ thần hồn sao?

Vốn dĩ Thôi gia có, nhưng, chuyện trong bí cảnh có Du Mộng Thạch, là Thôi gia tung ra đấy.

Là để bán cho Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái ơn.

Chỉ là bây giờ, nhìn thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần, nàng ta lại hối hận rồi.

Giơ tay lên, chiếc chuông trên cổ tay người phụ nữ khẽ vang lên một tiếng, đẩy người đàn ông mặc hoa phục vốn định mở miệng nói chuyện bên cạnh ra.

Người đàn ông quay đầu lại, có chút bất mãn nhìn người phụ nữ một cái: "Thôi Linh, muội làm gì vậy?" Hạo Nguyệt Thiên Thần từ hôn với Thôi gia, tuy là một mối hôn sự không thành, Thôi gia vốn cũng không cần, một đứa con gái đã mất đi sự sủng ái của thành chủ Khuynh Sơn Thành thì có ích gì… Nhưng bây giờ và lúc đầu lại có chút khác biệt, Hạo Nguyệt Thiên Thần bây giờ là cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, chỉ cần có thể tu bổ thần hồn, sau này tương lai không thể hạn lượng.

Thôi gia bây giờ có chút hối hận ban đầu đã đem thứ đó cho Thôi Linh dùng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đã từ hôn trước, Khuynh Sơn Thành cũng không tiện nói gì nhiều không chịu cho.

Tung ra tin tức, Thôi Viễn vốn định vào bí cảnh tìm thử, xem có tìm được thứ đó không, đến lúc đó trước mặt thành chủ Khuynh Sơn Thành bán một cái ơn, xem có thể hàn gắn lại mối hôn sự này không. 176.

Dù sao thiếu chủ kia của Khuynh Sơn Thành… nếu luôn như vậy lại không thể kết giao với Thần Giới, sau này tất sẽ bị vứt bỏ, Hạo Nguyệt Thiên Thần sau này không chừng sẽ là thành chủ mới.

Kết giao dù sao cũng không sai, nhưng Thôi Viễn lại mơ hồ cảm giác, Thôi Linh dường như có chút không đúng, tuy trong lời nói không nghe ra được, chuyện Thôi gia ban đầu gửi thư cho Hạo Nguyệt Thiên Thần, hắn cũng không biết.

Thôi Viễn nhíu mày nhìn về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, nhưng lại chú ý đến những người bên cạnh nàng: "Mấy vị trưởng lão của Khuynh Sơn Thành cùng vào bí cảnh đâu rồi?

Để một mình cô đi lại trong bí cảnh sao?" Chỉ là hai câu nói ngắn gọn, nhưng lại bộc lộ mấy phần quan tâm của Thôi Viễn.

Khóe môi Hạo Nguyệt Thiên Thần nhếch lên, gập quạt lại, cười như không cười: "Tu vi cảnh giới của ngươi thấp hơn ta, không phải cũng ở đây sao." Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, vẻ mặt của Thôi Viễn hơi có mấy phần lúng túng phức tạp.

Cũng không sai một điểm, hắn tuy bây giờ là Chủ Thần trung cảnh, trong đám tiểu bối cũng là người nổi bật, nhưng trước mặt những người đã vượt qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, có thứ hạng ở Thượng Thần Giới, có vẻ có chút không đủ nhìn.

Vì thể diện, hắn cố gắng chống đỡ, nói ra lời: "Sau lưng dù sao cũng phải có hai vị cường giả Thần Vương đi theo, ta dẫn theo trưởng bối trong nhà ra ngoài, hay là, cô đi cùng chúng ta đi?" Lời của Thôi Viễn vừa nói ra, lại không thấy sắc mặt của Thôi Linh sau lưng hơi khó coi một chút, há miệng, nhưng không thể nói ra lời… Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn định từ chối, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt của Thôi Linh sau lưng Thôi Viễn, bèn phì cười một tiếng rồi nhìn sang Hạo Thiên.

"Tùy ngươi." Hạo Thiên không phân biệt được ân oán trong đó, chỉ là đã tiện hỏi Hạo Nguyệt Thiên Thần, mấy người cũng chưa quyết định ai là người dẫn đầu, huống hồ, đi cùng Hạo Nguyệt Thiên

Thần vào di tích tìm đồ cũng chẳng sao.

Dù sao bây giờ cũng không có phương hướng, đi đường nào cũng như nhau.

"Được thôi." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn sắc mặt khó coi của Thôi Linh rồi lên tiếng, giọng điệu cực kỳ hờ hững.

Thôi Viễn lại vui mừng ra mặt, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần đang chú ý đến Hạo Thiên, ánh mắt có chút khó tả, một lúc sau, gã không dám lại gần nói chuyện với Hạo Nguyệt Thiên Thần, nhưng lại ra lệnh cho hai cường giả Thần Vương đi theo sau lưng hộ vệ hai bên trái phải của nàng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hờ hững liếc qua, cũng không nói gì.

Thôi Linh lại có mấy phần bất mãn, nàng ta lườm Thôi Viễn một cái, giọng điệu cũng lạnh đi mấy phần: "Thôi gia phái người bảo vệ ta, không bảo bọn họ đi ra ngoài để bảo vệ một người ngoài, còn ta thì vứt ở đâu?

Ngươi không nghe đại tiểu thư nói à?

Thực lực ta cao, không cần bảo vệ." Nghe giọng điệu bất mãn của Thôi Linh, Thôi Viễn liếc nhìn nàng ta, nhíu mày: "Ta là thiếu chủ Thôi gia, làm việc không cần ngươi chỉ điểm, lần này vào bí cảnh vốn không có chuyện của ngươi, ngươi chen lấn danh ngạch của người khác để vào, ta cũng đã nói rồi, trong bí cảnh mọi việc đều nghe theo ta, không được tự ý hành động, ngươi đã đồng ý dứt khoát như vậy, bây giờ lại làm không được à?" Nghe lời của Thôi Viễn, Thôi Linh mấp máy môi, cố nén một bụng tức giận, hung hăng bĩu môi.

Vừa ngẩng mắt lên, Thôi Linh bỗng thấy ánh mắt xem kịch vui của Hạo Nguyệt Thiên Thần, vốn định đến gần châm chọc vài câu rồi bỏ đi, không ngờ cuối cùng lại lôi cả Thôi Viễn vào, sắc mặt Thôi

Linh có chút khó chịu, nhưng nhất thời không nói được gì.

“Phụt.” Hạo Nguyệt Thiên Thần lại cười một tiếng, Thôi Linh gần như muốn nổi đóa ngay tại chỗ, nhưng bị ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Thôi Viễn quét qua, nàng ta lập tức im bặt, siết chặt thanh kiếm trong tay, thở ra một hơi dài, đành nén cơn tức giận xuống, im lặng đi theo bên cạnh Thôi Viễn.

Nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần thỉnh thoảng lại cố ý liếc về phía này, Thôi Viễn cũng nhận ra, gã nhìn Thôi Linh một cái, nhẹ giọng nói: “Ra phía sau đi theo.” “Cái gì?” Thôi Linh đang đi đường, tức giận đến mức không thèm nhìn cả Thôi Viễn bên cạnh, càng không thèm nhìn về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần để khỏi bực mình, lại đột nhiên nghe thấy lời của Thôi Viễn từ trên đỉnh đầu truyền xuống, nhất thời không phản ứng kịp, nàng ta ngẩng đầu nhìn, một lúc lâu sau mới hiểu ra lời vừa rồi, cắn chặt môi dưới, Thôi Linh trực tiếp cao giọng: “Ngươi bảo ta đi bọc hậu?

Với thực lực của ta, không sợ ta gặp nguy hiểm sao?

Ta…” “Biết thực lực không đủ thì không nên đi vào bí cảnh.” Giọng điệu của Thôi Viễn có chút lạnh lùng và mất kiên nhẫn.

Nghe lời này, Thôi Linh không còn gì để nói, không nói hai lời liền quay người đi vòng ra phía sau cùng, ngay cả hai hộ vệ Thôi gia muốn đi theo bên cạnh cũng bị nàng ta đẩy ra, nàng ta tụt lại một khoảng cách đi ở cuối cùng.

Thôi Viễn nghe người bên cạnh nói, có chút nhận ra, quay đầu lại nhìn rồi nhíu mày.

Chương 593

Gã bảo Thôi Linh đi theo sau, chứ không bảo nàng ta đi một mình.

Nhưng lúc này, gã cũng không muốn nói thêm với Thôi Linh nữa, nàng ta muốn tùy hứng thì cứ để nàng ta tùy hứng vậy.

Thôi Linh thấy thật sự không ai để ý đến mình, liền nổi tính bướng bỉnh, không chịu đuổi theo, một mình tụt lại phía sau một đoạn rất xa.

Sau khi Thôi Linh biến mất khỏi tầm quan sát, ánh mắt của Hạo Nguyệt Thiên Thần mới rơi xuống người Thôi Viễn, thấy bộ dạng lạnh lùng của gã, vẻ xem kịch vui trên mặt càng thêm rõ ràng.

Thôi Viễn cũng nhận ra, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, nhưng vẫn không nói gì, có mấy phần áy náy.

Gã biết, Hạo Nguyệt Thiên Thần có mấy năm không được chào đón ở thành Khuynh Sơn, chỉ là mấy năm đó, gã không có ở đó.

Bởi vì Hạo Nguyệt Thiên Thần từ hôn, gã có chút mất mặt.

Gã dĩ nhiên hiểu rõ, trong chuyện này, không hẳn hoàn toàn là ý của Hạo Nguyệt Thiên Thần, chủ yếu là vì Thôi Linh, Thôi gia chắc chắn đã làm gì đó.

Hạo Nguyệt Thiên Thần mất đi giá trị, khối Du Mộng Thạch vốn nên đưa cho nàng lại được dùng trên người Thôi Linh.

Lúc đó gã đáng lẽ phải ngăn cản, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Thôi Linh, gã không nói lời nào, trong lòng cũng ngầm thừa nhận Hạo Nguyệt Thiên Thần đời này không thể có thành tựu lớn hơn, chuyện này cứ thế cho qua.

Gã thật sự không ngờ, cuối cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần lại có

thể giành được thứ hạng trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Nếu sớm biết một chút, gã dù thế nào cũng sẽ lấy khối Du Mộng Thạch kia giao cho Hạo Nguyệt Thiên Thần, sẽ không để Thôi Linh tùy hứng.

Thở dài một hơi, Thôi Viễn dời mắt đi, nhưng lại nhìn Hạo Thiên thêm vài lần, do dự một lát mới lên tiếng: "Ngươi có chút quen mặt." "Ngươi cũng đến Vạn Kiếp Thành tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện à?" Hạo Nguyệt Thiên Thần lên tiếng nói một câu.

Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Thôi Viễn thuận thế gật đầu.

Một lúc sau, Thôi Viễn mới ngẩng đầu, nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần nói: "Chỉ là… ta không có thành tích cao như vậy, đã bị loại trong Quy Khư bí cảnh…" Gã không nói chi tiết, bởi vì lúc đó Thôi Linh cũng ở trong đó, chủ động tổ đội với một đội khác, gây ra mâu thuẫn, khiến cho đội của Thôi gia tan tác.

Thôi gia vốn đã mời hai ngoại viện giúp đỡ, nhưng Thôi Linh gây chuyện như vậy, hai ngoại viện không chịu nổi hai người chủ sự của Thôi gia ý kiến không thống nhất, cười lạnh một tiếng rồi rời khỏi đội, tự mình đi tìm cơ duyên trong di tích, không quan tâm nữa.

Gã không hạ mình giữ hai người đó lại, hai người khác của Thôi gia lại bị Thôi Linh mấy câu lừa gạt, bằng lòng đi theo nàng ta gây rối, cuối cùng Thôi Linh bị lợi dụng, đồ vật lấy được đều bị cướp đi, Thôi gia cuối cùng chỉ còn lại hai người, dù có gặp được cơ duyên cũng không đến lượt bọn họ.

Sau khi di tích kết thúc, Thôi gia trực tiếp triệu hồi gã về, ngay cả đồ vật trong di tích cũng không xuất hiện trên phòng đấu giá đứng đầu.

Bởi vì thực sự không chen chân vào được, gã dứt khoát từ bỏ, cuối cùng mời trưởng lão trong gia tộc giúp đỡ tấn thăng, dù sao cũng kém hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần không ít.

Nếu lúc đó có thể tổ đội với Hạo Nguyệt Thiên Thần, có lẽ cuối cùng cũng có thể tiến vào Thượng Thần Giới, cuối cùng thông qua tấn thăng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thôi Viễn dâng lên một chút hối hận, nhưng gã không nói gì, chỉ chờ đợi lời tiếp theo của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

"Hạo Thiên là thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, ngươi đến Vạn Kiếp Thành, tự nhiên sẽ nghe nói đến." Hạo Nguyệt Thiên Thần hờ hững nói một câu.

Thôi Viễn nghe lời của nàng, sững sờ một chút, cuối cùng cũng phản ứng ra Hạo Thiên là ai, gã ngẩn người, nhất thời chưa hoàn hồn.

Vốn định nói gì đó, lại bị tiếng kêu kinh hãi đột ngột của Thôi Linh phía sau cắt ngang, cả đoàn người dừng bước, nhìn về phía Thôi Linh, thấy trong tay nàng ta dường như đang cầm thứ gì đó, đang lao về phía này.

"Thôi Linh!" Trong mắt Thôi Viễn có chút tức giận vì bị cắt ngang, nhưng nhìn thấy trên người Thôi Linh dường như có máu tuôn ra, là gã đưa người vào, cũng là gã để Thôi Linh đi phía sau, bây giờ xảy ra chuyện, tự nhiên không thể không quan tâm.

Hai hộ vệ của Thôi gia ở phía sau lập tức ứng cứu, trong tay ngưng tụ uy thế, đánh về phía hai con yêu thú đang đuổi theo sau lưng Thôi Linh.

Thôi Linh lao đến trước mặt Thôi Viễn, nhưng lại nắm lấy cánh tay gã, trong nháy mắt vòng ra sau lưng, nhanh chóng cất thứ trong tay

vào nạp giới.

Ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trên tay nàng ta một chút, cũng không vội ra tay.

Chỉ thấy hai hộ vệ Thôi gia đối đầu với hai con yêu thú cự mãng, một trong hai con yêu thú đã bị chém giết, một viên châu màu đỏ rơi ra, con cự mãng còn lại thì cặp đồng tử rắn nhìn chằm chằm vào Thôi Linh, thân hình lóe lên, lao về phía nàng ta.

Thôi Linh mặt mày còn chưa hết kinh hãi, lại thấy nguy hiểm ập đến, nhất thời ngây người ra.

May mà Thôi Viễn phản ứng kịp, tóm lấy Thôi Linh, ném về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, rồi cầm kiếm đối đầu với con cự mãng.

"Giúp ta chăm sóc Thôi Linh." Thôi Viễn áy náy nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, một kiếm của gã chém vào thất thốn của yêu thú, nhưng chỉ để lại một vết thương không sâu, rồi bị đuôi rắn quật văng ra ngoài.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn Thôi Linh bị đưa đến trước mặt, sắc mặt bình tĩnh, chỉ có mấy phần bất đắc dĩ: "Ngươi đúng là không khách khí chút nào." Thôi Linh có chút không phản ứng kịp, cả người ngơ ngác, chưa hoàn hồn.

Đợi đến khi Thôi Linh hoàn hồn, Thôi Viễn đã bị thương dưới tay yêu thú, Thôi Linh kinh hãi kêu lên một tiếng, muốn tiến lên, nhưng lại không dám, chỉ có thể ở tại chỗ sốt ruột nắm lấy tay áo của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần xem kịch vui, nhưng cũng chú ý đến Thôi Linh trước mặt, nếu nàng ta muốn xông ra, nàng sẽ không cản.

Chỉ là Thôi Linh do dự không quyết, Hạo Nguyệt Thiên Thần bất giác lùi lại nửa bước, nheo mắt nhìn.

“Đi giúp huynh ấy đi!” Thôi Linh gần như hét lên với vẻ phẫn hận.

Cây quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nâng lên, nhưng không nhắm vào yêu thú, mà đặt ngay giữa trán Thôi Linh, giọng điệu mang theo vài phần lạnh lẽo: “Hai vị trưởng lão Thôi gia đều chưa động thủ, Thôi Viễn vẫn còn dư sức, dựa vào cái gì mà bảo ta ra tay giúp?” Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần không hề lay động, Thôi Linh trong lòng suy nghĩ, liền nhìn sang Hạo Thiên: “Thôi gia bảo vệ các ngươi suốt đường đi, bây giờ thấy Thôi Viễn bị yêu thú làm bị thương mà các ngươi vẫn đứng nhìn sao?!” “Ai gây phiền phức, người đó tự có bản lĩnh mà giải quyết.” Hạo Thiên nhìn nàng ta cất đồ vào nạp giới, tự nhiên hiểu rõ, phiền phức trước mắt này không phải tự nhiên tìm đến, mà là do Thôi Linh gây ra.

“Ngươi!” Thôi Linh nghiến răng, miệng lẩm bẩm những lời như vong ân bội nghĩa, nhưng vẫn lo lắng nhìn bóng dáng của Thôi Viễn, nàng ta lùi lại phía sau Hạo Nguyệt Thiên Thần, trong tay lặng lẽ ngưng tụ uy thế.

Thậm chí còn nhìn về phía Hạo Thiên bên cạnh, có ý định đẩy hai người ra, ép bọn họ phải ra tay.

Thôi Linh vừa có động tĩnh, Hạo Thiên đã biết ý đồ của nàng ta, trong tay áo Mông Phường có một tia sáng bạc lóe lên, chỉ cần Thôi Linh dám động, để nàng ta chết ở đây cũng không phiền phức.

Có lẽ Thôi Linh khá nhạy bén, chưa kịp động thủ đã mơ hồ cảm thấy có chút nguy hiểm, nhất thời có chút do dự, nhìn Thôi Viễn đang dần chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến với yêu thú, dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng giữa mày lại mang theo vài phần không cam tâm.

Không cam tâm dễ dàng buông tha cho Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên!

Thôi Viễn che chở hai người ở nơi an toàn, nhưng hai người, đặc biệt là Hạo Nguyệt Thiên Thần, lại không hề cảm kích ý tốt của gã, lúc này còn đứng xem kịch.

Sự bất mãn trong lòng Thôi Linh vô cùng mãnh liệt, thậm chí phía sau Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên còn mơ hồ toát ra chút nguy hiểm không lành, điểm này, Hạo Thiên không thể không chú ý.

Hắn thở dài một hơi, ngay lúc Thôi Linh cuối cùng hạ quyết tâm đẩy tay ra, định đẩy cả Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần ra ngoài, thì cổ tay lại bị một lực cực lớn nắm chặt.

Nụ cười trên môi Thôi Linh còn chưa kịp nở, đã bị Hạo Thiên tóm lấy cổ tay, sau đó thân hình nàng ta bị ném mạnh về phía đầu con yêu thú đang ngẩng cao.

Ý thức được nguy hiểm ập đến, Thôi Linh gần như trợn trừng hai mắt trong nháy mắt.

Thôi Viễn ý thức được Thôi Linh đột nhiên xông ra đối mặt với nguy hiểm, nhất thời chỉ cảm thấy một ngụm máu nghẹn ở cổ họng không lên không xuống được, một mặt muốn kéo Thôi Linh về, một mặt mang theo vài phần tức giận, gầm lên với bóng hình kia: “Thôi Linh!

Ngươi có thể đừng gây thêm rắc rối cho ta nữa được không?!” 177.

Thôi Linh vốn không phản ứng kịp, đột nhiên nghe thấy tiếng quát mắng của Thôi Viễn, nhất thời càng không biết phải làm thế nào, thân hình càng ngày càng gần yêu thú, càng hiện ra nhỏ bé.

Thôi Viễn không do dự cứu giúp, kéo Thôi Linh ra khỏi miệng yêu thú.

Hai vị trưởng lão Thôi gia cũng cảm thấy sự việc bắt đầu nguy

hiểm, không để ý đến hành động Hạo Thiên đẩy Thôi Linh ra, một trái một phải tiếp cận yêu thú.

Thôi Viễn giơ tay lên, gần như dùng lưng cứng rắn đỡ một đòn nặng nề từ đuôi rắn quật xuống, nếu không có nguyên khí bảo vệ thân thể, thậm chí có khả năng bị một đòn đánh gãy làm đôi.

Tóm được Thôi Linh, Thôi Viễn chưa kịp đứng vững, đã thấy Thôi Linh trong tay mình như nắm được cọng rơm cứu mạng, bám chặt lấy cánh tay gã, rồi nhanh chóng theo quán tính nấp sau lưng gã, yêu thú ý thức được Thôi Linh, vốn định há miệng đón lấy, lại bị Thôi Viễn cứng rắn cắt ngang, bất mãn vẫy đuôi, lại một đòn đánh vào ngực Thôi Viễn, hai bóng người gã và Thôi Linh nhanh chóng bị đánh bay về phía xa.

"Nghiệt súc!" Một trong hai vị trưởng lão Thôi gia xuất hiện sau lưng yêu thú, một kiếm chém xuống, chém ra một vết thương cực sâu trên thân rắn của yêu thú.

Vị trưởng lão còn lại thì xuất hiện sau lưng Thôi Linh và Thôi Viễn, trong tay ngưng tụ uy thế, đặt lên lưng Thôi Linh và Thôi Viễn, mỗi tay một người đỡ lấy thân thể họ, đặt họ xuống, vị trưởng lão này cùng vị trưởng lão kia liên thủ, mới chém vỡ được đầu lâu con yêu thú đó, lấy ra một viên châu màu đỏ.

Chương 594

Thôi Linh vốn mặt mày tái nhợt, lúc này lại vì hai vị trưởng lão ra tay trấn áp được tình hình, sắc mặt có chút dịu đi, nàng ta không hề cảm thấy vừa rồi lúc cảm nhận được nguy hiểm đã nấp sau lưng Thôi Viễn, để Thôi Viễn đối mặt với nguy hiểm là có gì không đúng, chạy đến bên cạnh trưởng lão nhìn viên châu trong tay ông ta: "Viên châu này có tác dụng ẩn giấu khí tức!" Trưởng lão thấy Thôi Linh có hứng thú, liền dò xét một phen, rồi ném viên châu cho nàng ta, nặng nề thở dài một hơi, nhưng không nói gì.

Phiền phức lần này Thôi Linh gây ra, may mà vẫn trong phạm vi có thể giải quyết được, Thôi Viễn lúc đầu cậy mạnh không muốn họ ra tay, may mà cuối cùng cũng không bị thương nặng, trưởng lão cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao ông ta cũng là trưởng lão, lúc này không thể chỉ trỏ thiếu chủ Thôi gia được, chuyện này, chắc chắn Thôi Viễn còn nhìn rõ hơn ông ta.

Khi ở Thôi gia, ai cũng có thể nhìn ra Thôi Viễn đối với Thôi Linh có mấy phần không bình thường, chuyện bí cảnh lần này, Thôi Linh vốn không thể vào, chỉ là nàng ta đã dùng cách, chen lấn một danh ngạch để vào, trước đó đã thông đồng với Thôi Viễn, nên mới không có ai dị nghị về sự xuất hiện của Thôi Linh ở đây.

Thôi Viễn sau này là gia chủ Thôi gia, lời nói của gã đối với người Thôi gia, cực kỳ hữu dụng.

"Thôi Linh." Thôi Viễn thân mang thương tích, nhưng không lập tức ngồi xuống chữa thương, ánh mắt gã rơi vào trên người Thôi Linh, trong mắt có chút tức giận: "Ta đã nói rồi, bảo ngươi lùi sang

một bên, đừng gây chuyện, đúng không?

Ngay cả minh triết bảo thân cũng không học được, cứ phải gây thêm rắc rối cho ta mới được à?" Nghe lời của Thôi Viễn phía sau, Thôi Linh rụt cổ lại, nhưng ngay lập tức phản ứng, đột ngột quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên.

Trong khoảnh khắc đối diện với vẻ mặt như cười như không của Hạo Thiên, Thôi Linh dời tầm mắt sang Hạo Nguyệt Thiên Thần, dừng lại một chút, có mấy phần do dự, rồi giơ tay chỉ về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Ta bị người ta đẩy ra!

Không phải ta muốn ra!

Ngươi không hỏi rõ, vừa mở miệng đã nói là lỗi của ta, ta rõ ràng không làm gì cả, ngươi muốn hại chết ta và huynh à!" Thôi Linh nói xong, có chút cảm thấy sợ hãi, oa một tiếng khóc nấc lên, trong đó có bao nhiêu chân tình thực ý không ai biết, nhưng Thôi Viễn rõ ràng có chút tin lời của Thôi Linh.

Ánh mắt gã rơi vào trên người Hạo Nguyệt Thiên Thần, thấy vẻ mặt trào phúng nhàn nhạt của đối phương, Thôi Viễn nhíu mày, nhìn Thôi Linh trước mặt, cuối cùng có mấy phần bực bội.

Dựa vào sự hiểu biết của gã về Hạo Nguyệt Thiên Thần, nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần thật sự đẩy Thôi Linh ra, vậy thì nhất định là Thôi Linh đã làm gì đó, chọc giận Hạo Nguyệt Thiên Thần, nếu không thì, Hạo Nguyệt Thiên Thần căn bản không có lý do gì phải nhắm vào Thôi Linh.

"Ngươi đã làm gì, nói đi?" Thôi Viễn cúi đầu nhìn Thôi Linh, có chút lạnh nhạt hỏi một câu, gần như là chất vấn.

Nghe lời của Thôi Viễn, Thôi Linh đột ngột ngẩng đầu, gần như không dám tin nhìn người trước mặt, lớn tiếng nói: "Ngươi không tin

lời ta!

Ta căn bản không có, không làm gì cả!

Là Ninh Hạo Nguyệt hại ta!

Ngươi lại còn bênh vực cô ta, rốt cuộc ta có phải người Thôi gia không, ngươi nhìn thấy Ninh Hạo Nguyệt, lòng đã sớm thiên vị về phía cô ta rồi, căn bản không quan tâm đến sống chết của ta?" Thân thể Thôi Linh có chút run rẩy, nhìn Thôi Viễn, trong mắt ngưng tụ một đoàn lửa giận thiêu đốt.

Đầu ngón tay của Thôi Viễn hơi động đậy, nhìn vẻ mặt của Thôi Linh, cũng có chút không biết nên tin ai.

Gã giơ tay đặt lên vai Thôi Linh, cuối cùng cảm thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần không thể vô duyên vô cớ ra tay với Thôi Linh, liền ép hỏi một câu: "Rốt cuộc là sao?" Nghe lời của Thôi Viễn, Thôi Linh đột nhiên giơ tay gạt tay gã ra, nghiến răng, hận không thể cắn một miếng thịt từ trên người gã: "Ta đã nói rồi, ta không làm gì cả!" "Thôi công tử cần sự giúp đỡ của ta, bảo ta ra tay, ta chỉ là thấy Thôi công tử có thể giải quyết được con yêu thú trước mắt, căn bản không cần ta ra tay mà thôi, Thôi cô nương lại vội vàng muốn đẩy ta ra, ta chỉ là không chịu nổi việc bị giở trò sau lưng, nên giúp cô một tay thôi." Hạo Nguyệt Thiên Thần nghe hai người tranh cãi, mỉm cười, cực nhẹ nhàng nói một câu.

Vô hình trung đã đề cao Thôi Viễn một phen, sắc mặt Thôi Linh, vì lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần mà trở nên cực kỳ khó coi.

"Ta căn bản không làm gì, là cô đẩy ta ra!" Thôi Linh đột ngột quay người trừng mắt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, chưa kịp nói thêm, Thôi Viễn đã giơ tay, nén cơn huyết khí cuộn trào trong bụng và từng cơn choáng váng, trực tiếp cho Thôi Linh một bạt tai.

Tiếng bạt tai vang lên, Thôi Linh như đột nhiên bị bóp nghẹt cổ họng, không dám tin nhìn Thôi Viễn, một lúc sau mới giơ tay ôm mặt.

Sức của Thôi Viễn rất lớn, cái tát này không hề nương tay, cảm giác đau đớn thực sự không bằng việc bị sỉ nhục trước mặt mọi người, ngực Thôi Linh phập phồng, cắn chặt môi dưới nhìn Thôi Viễn đối diện, trong mắt thậm chí còn dâng lên ác ý và hận thù.

Bị Thôi Linh nhìn bằng ánh mắt đó, sắc mặt Thôi Viễn cũng không khá hơn, gã thở ra một hơi, giơ tay ấn lên vai Thôi Linh, đẩy nàng ta về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, lạnh lùng nói: "Xin lỗi." "Ta không!" Thôi Linh giằng khỏi tay Thôi Viễn, thanh kiếm trong tay đột nhiên giơ lên đối diện với Thôi Viễn.

Thấy Thôi Linh định ra tay với mình, hai vị trưởng lão Thôi gia cuối cùng không nhịn được nữa, đồng thanh quát: "Thôi Linh!" Giọng điệu mang đầy ý cảnh cáo.

Tay Thôi Linh run rẩy, nhất thời bị tức giận đến hồ đồ, nhìn Thôi Viễn trước mắt như nhìn một kẻ thù, hận không thể cắn một miếng thịt từ trên người gã, nhưng lại tỏ ra đáng thương, nước mắt dưới mắt tụ thành từng giọt rơi xuống.

Thôi Viễn nhìn dáng vẻ của Thôi Linh, nhíu mày, cảm thấy mình có chút ép người quá đáng, gã mở miệng định ngăn Thôi Linh lại, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Thôi Linh, là ta quá nuông chiều ngươi, chỉ vì ta không bênh vực ngươi một chút, mà ngươi bắt đầu giơ kiếm với ta?

Muốn giết ta?" Lại một bạt tai nữa tát vào mặt Thôi Linh, Thôi Viễn đã hết kiên nhẫn với nàng ta.

Khi ở trong tộc, gã có thể thiên vị Thôi Linh một chút, bởi vì thân phận thiếu chủ đủ để gã không sợ gì ở Thôi gia, chuyện Thôi Linh gây ra cũng không lớn, đều là những chuyện nhỏ có thể giải quyết được.

Bây giờ ở bên ngoài, Thôi Viễn hy vọng Thôi Linh biết đại thể một chút, không gây thêm rắc rối, điểm này, khó lắm sao?

Thôi Linh không thể tránh né ăn cái tát thứ hai, thanh kiếm trong tay suýt nữa đâm vào tim Thôi Viễn, nhưng nàng ta không dám, Thôi Viễn là thiếu chủ Thôi gia, nếu làm vậy, bị trục xuất khỏi Thôi gia trở thành kẻ phản bội Thôi gia đã là nhẹ.

Chỉ cần nàng ta dám động, ở nơi này, hai vị trưởng lão Thôi gia sẽ không dễ dàng tha cho nàng ta, không chừng sẽ một chưởng đánh nàng ta thành phế nhân rồi ném ở đây cho yêu thú ăn, chỉ cần Thôi Viễn đủ nhẫn tâm, dám làm như vậy.

Ai bảo nàng ta ở Thôi gia chỉ là một nhân vật không quan trọng, được Thôi Viễn che chở?

Nghĩ đến đây, thanh kiếm trong tay Thôi Linh lại không lập tức hạ xuống, nàng ta nghiến răng, đâm một kiếm vào cổ mình, máu tươi chảy đầm đìa, hai vị trưởng lão Thôi gia vốn định ra tay đều ngẩn người, không ngờ Thôi Linh lúc này lại có thể ra tay tàn nhẫn với bản thân như vậy.

"Thôi Linh, nữ nhân này, điên rồi sao?" Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần xa xa nhìn thấy cảnh này, vốn tưởng rằng Thôi Viễn sẽ đánh nhau với Thôi Linh, một mất một còn, không ngờ Thôi Linh lại tự đâm mình một kiếm.

Lần này thì hay rồi, Thôi Viễn gần như không dám tin đoạt lấy thanh kiếm trong tay Thôi Linh, vết thương của gã chưa lành, đành dùng tay che lên vết thương của Thôi Linh, giúp nàng ta chữa lành vết thương do kiếm đâm, trong mắt rõ ràng có mấy phần bị kích động mà thỏa hiệp.

Thôi được rồi, Thôi Viễn nhìn Thôi Linh mím môi không nói chỉ khóc, cũng có chút mềm lòng, dù sao Thôi Linh khi gặp nguy hiểm

lúng túng không có sức tự vệ thích trốn sau lưng gã cũng không phải một hai lần, Thôi Linh chỉ là dễ hoảng sợ, cũng có liên quan đến chuyện hồi nhỏ thay gã bị kẻ thù bắt đi, chuyện này nói cho cùng, cũng có mấy phần liên quan đến gã...

Vốn tưởng rằng Thôi Linh sẽ từ từ mạnh mẽ lên, nhưng hiện tại xem ra, không đơn giản như vậy, gã đã ép Thôi Linh quá gấp rồi.

Nhìn Thôi Linh không nhìn mình, nhắm mắt lại, Thôi Viễn bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Không bắt ngươi xin lỗi nữa, cũng không truy cứu chuyện này nữa, đừng tự làm mình bị thương." "Quá ngu ngốc." Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không biểu cảm nhìn cảnh đó, thở dài một hơi, cũng có chút tự hoài nghi.

Tại sao mình lại phải chấp nhặt với một kẻ như vậy?

Cưỡng ép hạ thấp IQ của mình để xem trò hề này sao?

Hạo Thiên không tỏ ý kiến, nhìn Thôi Linh dựa vào lòng Thôi Viễn, ngẩng đầu mặc cho Thôi Viễn rắc linh dược tốt nhất lên vết thương ở cổ, rõ ràng không nghĩ như vậy.

Một nữ nhân có thể ra tay tàn nhẫn với bản thân như vậy, không hề đơn giản, nếu cứ tiếp tục phát triển theo chiều hướng trước đó, Thôi Viễn có thể sẽ sinh ra chán ghét với Thôi Linh, hai vị trưởng lão Thôi gia cũng rõ ràng cực kỳ bất mãn với nữ nhân này, cực kỳ đề phòng, nếu Thôi Linh dám động thủ với Thôi Viễn, thậm chí có thể sẽ ra tay đánh trọng thương Thôi Linh.

Chỉ cần Thôi Viễn không để ý đến nữ nhân này, nàng ta sẽ bị bỏ lại, hành động của Thôi Linh, lại xoay chuyển tất cả, bây giờ Thôi Viễn không chỉ trong lòng sinh ra áy náy, người Thôi gia cũng im lặng, có lẽ đã quen với việc Thôi Viễn luôn nuông chiều Thôi Linh, cũng dằn lại sát ý nhìn cảnh này không lên tiếng quấy rầy.

Thôi Linh không gây sự nữa, sau khi vết thương được xử lý xong, nàng ta đứng dậy, mặt mày trắng bệch im lặng đi theo bên cạnh Thôi Viễn, Thôi Viễn sợ lúc này nàng ta lại gây phiền phức, cũng không để nàng ta tụt lại phía sau, thậm chí không liếc mắt về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, chỉ nói chuyện với Thôi Linh bên cạnh, không bao lâu đã khiến sắc mặt Thôi Linh khá hơn một chút.

Đi được một đoạn, Thôi Linh đột nhiên dừng bước, níu lấy tay áo của Thôi Viễn bên cạnh, kéo cả mọi người dừng lại.

"Sao vậy?" Thôi Viễn liếc mắt ra hiệu cho Hạo Nguyệt Thiên Thần, rồi nhìn sang Thôi Linh, "Ngươi vốn có cảm ứng mạnh mẽ với nguy hiểm, có phải có vấn đề gì không?" "Phía đông." Thôi Linh ngẩng mắt nhìn về một hướng, tay nắm chặt tay Thôi Viễn, rõ ràng là vô cùng sợ hãi.

Thôi Viễn cực kỳ tin tưởng vào điểm này của Thôi Linh, gã nhìn sang Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Đổi hướng đi, khả năng dự đoán nguy hiểm của Thôi Linh vốn rất mạnh, chưa từng sai một lần nào, cẩn thận một chút vẫn hơn…" Lời của Thôi Viễn chưa nói hết, Thôi Linh đã lộ ra vẻ mặt kinh hãi, lúc này, Hạo Thiên cũng cảm thấy có gì đó không ổn, dường như có thứ gì đó đang lao về phía này.

Phía đông mà Thôi Linh chỉ, bây giờ nheo mắt nhìn lại, có một mảng đen bao trùm, không bao lâu đã có cảm giác trời rung đất chuyển, mảng đen đó cũng ngày càng lan rộng, dần dần trở thành một mảng đen kịt nối liền nhau, như muốn nuốt chửng cả nơi này.

"Thú triều!" Hạo Nguyệt Thiên Thần phản ứng lại, nhanh chóng rút lui về một hướng khác, đối mặt với thú triều, một thú triều không rõ tình hình trong bí cảnh, việc có thể làm chỉ là co giò chạy.

Phải biết rằng, một tòa chủ thành cũng chưa chắc chống đỡ được một đợt thú triều, huống hồ chỉ có mấy người, nếu bị cuốn vào, đừng

nói là kỳ ngộ, căn bản là gặp nguy hiểm cực lớn!

Thôi Viễn nghe lời của Thôi Linh và Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng dẫn người theo Hạo Thiên rút lui, nhưng trong tầm mắt, mảng đen lại càng ngày càng gần, căn bản không thể thoát ra khỏi phạm vi này.

Thầm chửi một tiếng, Thôi Viễn ném ra một cái trận bàn, không do dự kéo Hạo Thiên vào trong, trong đó có ba cái trận bàn, hai vị trưởng lão bên Thôi gia và Thôi Viễn mỗi người một cái, hai cái trận bàn còn lại, Thôi Viễn không do dự, ném về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên.

"Đại trận này có thể chống đỡ được nửa canh giờ, không biết có đủ không, nhưng có còn hơn không." Vốn đại trận này người Thôi gia vừa đủ để thi triển, có một người quan trọng làm trận nhãn, nhưng thực lực của Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần rõ ràng cao hơn mấy người còn lại của Thôi gia.

Cân nhắc thiệt hơn, Thôi Viễn cuối cùng vẫn tin tưởng Hạo Nguyệt Thiên Thần sẽ không bỏ mặc tính mạng của mình.

"Đại trận này chủ yếu dựa vào mấy người cầm trận bàn, người làm trận nhãn chỉ cần ổn định trận bàn là được…" Thôi Viễn nhìn sang Thôi Linh đang có chút sợ hãi.

Thôi Linh lá gan không lớn, sau khi kết trận, trận nhãn cũng là nơi an toàn nhất, chỉ là phải lo cho đại cục, dù sao người kết trận mỗi người đều có trách nhiệm phải truyền linh lực, có lúc không lo được nhiều như vậy.

Chương 595

Trận nhãn cũng là nơi quan trọng nhất, Thôi Linh sợ hãi, nhưng liên quan đến tính mạng của mình, khả năng cảm tri cao hơn người thường có thể phát huy tác dụng.

Phương vị nào có nguy hiểm nàng ta có thể nhận ra, lên tiếng nhắc nhở.

Thôi Viễn đang chuẩn bị để Thôi Linh bước vào trận nhãn, lại bị Hạo Thiên đi trước một bước, giao trận bàn trong tay cho Mông Phường, đặt Hòa Hạnh Thiên Thần vào vị trí trận nhãn, rồi cùng Mông Phường đứng hai bên trái phải Hòa Hạnh Thiên Thần, tạo ra một tư thế di chuyển linh hoạt.

"…" Thôi Linh ngẩng đầu, thấy vị trí trận nhãn bị người của Hạo Thiên chiếm giữ, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, thấy Thôi Viễn cũng có vẻ bất ngờ, như thể cho Thôi Linh thêm vài phần tự tin, Thôi Linh thẳng thắn nói: "Vị trí trận nhãn nên là của ta, trận pháp là của Thôi gia, nếu không muốn dùng thì rút khỏi đó đi!" "Thôi Linh." Thôi Viễn ấn Thôi Linh lại, ngẩng mắt nhìn thú triều sắp ập đến trước mặt, không thể lo nhiều nữa, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, gật đầu: "Cứ để người này làm trận nhãn, kết trận!" Thôi gia người có thể đứng ra chỉ có hai vị trưởng lão và gã, Thôi Linh đều không đáng tin cậy, muốn trận pháp này có thể chống đỡ được thú triều, bắt buộc phải có sự giúp đỡ của Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên.

Hạo Thiên giao trận bàn cho Mông Phường quản lý, không biết là có ý gì, nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần đã không lên tiếng, ít nhất chứng tỏ Mông Phường là người đáng tin cậy.

Lúc này, không cần nói nhiều lời vô ích nữa, bây giờ tính mạng của tất cả mọi người đều phụ thuộc vào trận pháp này.

Thôi Viễn đã không gây sự, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đứng vào vị trí cần đứng, nguyên khí rót vào trận bàn trong tay, đại trận màu xanh lam nhạt hạ xuống, che chở tất cả mọi người bên trong.

"Lấy yêu thú châu đã lấy được lúc trước ra, tốt nhất đừng để yêu thú trong thú triều chú ý đến chúng ta." Hòa Hạnh Thiên Thần sắc mặt trấn định đứng giữa đại trận, trong tay xuất hiện thêm mấy viên châu màu đỏ, ném về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông Phường, những người chưa có.

Hai người bắt lấy, gật đầu, liền kích phát năng lực của viên châu, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Bên Thôi Viễn cũng có phản ứng tương tự, nghe lời của Hòa Hạnh Thiên Thần, liền phân phát mấy viên châu, hai vị trưởng lão tự nhiên phải có, nhưng khi đến lượt hai hộ vệ Thôi gia và Thôi Linh, trong tay Thôi Viễn có ba viên châu, có thêm vài phần do dự.

Có bốn người, nhưng chỉ còn lại ba viên yêu thú châu.

Nhìn Thôi Linh sắc mặt trắng bệch gần như đứng không vững, Thôi Viễn nhét một viên yêu thú châu vào tay nàng ta, còn lại hai viên, Thôi Viễn cầm một viên trong tay, viên còn lại ném về phía hai hộ vệ Thôi gia.

Mặc dù thực lực của gã mạnh, nhưng lúc này, Thôi Viễn càng muốn bảo toàn cho người bên cạnh mình hơn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc nhìn về phía đó một cái, mơ hồ hiểu ra tại sao trong di tích đội của Thôi gia lại không thể bảo toàn được.

Đối xử với đội viên của mình như vậy, một đội trưởng như thế, có thể giành được thắng lợi hay không không biết, nhưng ít nhất

không chiếm được lòng người.

"Thôi Linh, trong nạp giới của ngươi có phải còn một viên yêu thú châu không, lúc này không lấy ra bảo toàn tính mạng, còn giữ lại làm gì?" Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn thích vạch trần Thôi Linh, lúc này, hơi nhướng cằm, hờ hững nói một câu.

Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, sắc mặt Thôi Linh có chút thay đổi, vừa hay bị Thôi Viễn thu vào mắt, gã nhíu mày, giơ tay trực tiếp đoạt lấy nạp giới của Thôi Linh.

"Không!" Thôi Linh đưa tay ra giành lại nạp giới trong tay Thôi Viễn, nhưng lại thấy Thôi Viễn cứng rắn xóa đi ấn ký lưu lại trên nạp giới, lấy ra một viên yêu thú châu màu vàng kim.

Thấy thứ này, Thôi Viễn cũng có chút bất ngờ, liếc nhìn Thôi Linh một cái, cuối cùng không nói gì, ném viên yêu thú đan đó cho Thôi Linh, lấy lại viên yêu thú châu vốn đưa cho nàng ta ném cho một hộ vệ Thôi gia khác đang mặt không biểu cảm.

Mọi người cuối cùng cũng ổn định, Thôi Linh nhìn yêu thú châu trong tay, không hiểu sao có cảm giác nóng bỏng.

Nàng ta quả thực muốn độc chiếm viên yêu thú châu này, ai bảo lúc ra đi nàng ta đã đảm bảo, chuyến đi bí cảnh lần này, mấy người họ dù có được gì, nếu hai vị trưởng lão muốn, đều phải cung kính dâng lên.

Đối với Thôi Viễn, nếu thứ nàng ta lấy được hữu dụng với gã, với tư cách là thiếu chủ Thôi gia, không cần nói nhiều, hai vị trưởng lão cũng sẽ để lại cho gã, nhưng nàng ta thì khác, trên đường đi, dù có được gì, cũng mặc kệ có xuất lực hay không, đồ vật không rơi vào tay Thôi Viễn thì cũng rơi vào tay hai vị trưởng lão, nàng ta phải cười mà đưa ra.

Cắn chặt môi dưới, Thôi Linh cảm thấy Thôi gia này, thực sự có chút không ở nổi nữa!

Nhưng xuất thân từ Thôi gia, mọi thứ đều có được nhờ Thôi gia, Thôi gia che chở nàng ta, muốn rời đi không phải chuyện đơn giản.

Sắc mặt ảm đạm, Thôi Linh ngẩng mắt lên, không nhìn Thôi Viễn nữa, cũng nén một bụng tức, không nói một lời ngồi xuống một góc trong đại trận.

Bất luận là người Thôi gia hay mấy người trong đội của Hạo Thiên, đều không có ai lại gần nàng ta.

Thôi Linh như bị cô lập một bên, hộ vệ Thôi gia suýt nữa không lấy được yêu thú châu kia thậm chí còn có mấy phần địch ý nhìn nàng ta một cái.

Thôi Linh không còn gì để nói, may mà sau khi lấy ra yêu thú châu, Thôi Viễn đã ném nạp giới của nàng ta lại.

Tiếng đất rung ầm ầm theo tiếng thú triều đi qua bên cạnh đại trận ngày càng chấn động đinh tai nhức óc, trên bầu trời thậm chí có yêu thú dày đặc che kín cả bầu trời, ngẩng đầu nhìn lên là một mảng đen kịt, che trời lấp đất, bao trùm cả ánh sáng xung quanh, mấy người chìm vào trong bóng tối.

Khi thú triều va chạm vào đại trận, trên màn chắn màu xanh lam của đại trận sẽ theo những cú va chạm và giẫm đạp của yêu thú mà lan ra từng vòng gợn sóng màu xanh lam nhạt như những hạt mưa, từ trung tâm gợn sóng bắt đầu xuất hiện những điểm yếu.

Những nơi này, đều phải dựa vào mấy người cầm trận bàn dùng nguyên khí để lấp đầy.

May mà hai vị trưởng lão Thôi gia và Thôi Viễn tạm thời không thành vấn đề, bên Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần và Mông

Phường cũng không xuất hiện tình trạng không đủ sức, nhất thời chống đỡ đại trận này không có vấn đề gì.

Đợi thú triều dần qua đi, chắc không bao lâu nữa sẽ kết thúc, nhìn mấy trăm con yêu thú tụt lại phía sau bên ngoài, Hạo Thiên rút ra Ngọc Hoàng Kiếm, hờ hững lên tiếng: "Ta ra ngoài xem sao, các ngươi ở lại trong đại trận." "Đại sư huynh?" Hòa Hạnh Thiên Thần có chút kinh ngạc, từ trung tâm đại trận ngẩng đầu lên, "Bên ngoài không an toàn!" "Yên tâm." Hạo Thiên vẫn luôn giữ lại nguyên khí không tùy tiện tiêu hao, chính là chờ lúc này, hắn mở ra một lỗ hổng trên đại trận, nhanh chóng giết chết bốn năm con yêu thú xung quanh đại trận, thần tinh rơi ra từ trong cơ thể yêu thú được hắn nhanh chóng thu vào nạp giới.

Thi thể yêu thú chất đống bên ngoài đại trận cũng dần tạo thành một bức tường chắn, che giấu những người đang ẩn nấp trong đại trận.

Thấy Hạo Thiên đi lại trong thú triều, bây giờ thú triều bên ngoài không còn nhiều như lúc đầu, cũng chỉ là những yêu thú cao nhất không quá cảnh giới Chủ Thần, nhưng cách Hạo Thiên thu hoạch yêu thú như vậy, khiến cho những người trong đại trận có thể nhìn thấy cảnh này đều có mấy phần bất ngờ.

Hai vị trưởng lão Thôi gia liếc nhìn nhau, sau đó truyền âm cho Thôi Viễn một câu: "Tiểu bối này… có thực lực từ Thần Vương trung cảnh đột phá lên Thần Vương đỉnh phong, nếu không có gì cần thiết, Thôi gia không cần phải chọc vào người này, thiếu chủ có thể thử chiêu mộ người này vào Thôi gia." "Không thể nào!" Thôi Viễn nghe vậy, có chút bất ngờ nhìn về phía bóng lưng của Hạo Thiên.

Tuổi của Hạo Thiên nhìn qua, cũng tương đương với gã, tuy sớm đã nghe nói Hạo Thiên là thiếu chủ Vạn Kiếp Thành, giao hảo rất thân mật với phòng đấu giá đứng đầu, nổi bật ở Thượng Thần Giới, là

người đứng đầu cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện.

Nhưng nếu Hạo Thiên đã là Thần Vương trung cảnh, Thôi Viễn có mấy phần khó có thể chấp nhận.

Một nhân vật yêu nghiệt như vậy sao?!

"Để ta suy nghĩ." Thôi Viễn nghe lời chiêu mộ của hai vị trưởng lão, lại nhíu mày, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái.

Chưa nói đến quan hệ giữa Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên thế nào, ít nhất bây giờ xem ra, Hạo Thiên có thể là khách quý của thành Khuynh Sơn, lôi kéo?

Tranh giành người với thành Khuynh Sơn?

Hơn nữa, nếu quan hệ giữa Hạo Thiên và phòng đấu giá đứng đầu thật sự thân mật, một Thôi gia, có thứ gì có thể lôi kéo được Hạo Thiên!

Lời của hai vị trưởng lão có chút ép người quá đáng, Thôi Viễn bất đắc dĩ nhíu mày, quyết định tạm gác chuyện này lại, lắc đầu, ngược lại bị Hạo Thiên kích thích mấy phần hiếu thắng.

"Ta cũng ra ngoài xem sao, nhiều yêu thú như vậy, trong đó không thiếu yêu thú cao giai, ở trong đó cũng có thể có không ít thu hoạch." Thôi Viễn lên tiếng, hỏi ý của hai vị trưởng lão Thần Vương.

Hai vị trưởng lão lại ngăn cản, "Đại trận cần thiếu chủ chống đỡ, bên ngoài nguy hiểm, nếu không, chi bằng một trong hai chúng ta ra ngoài." Một vị trưởng lão Thôi gia trực tiếp giao trận bàn trong tay cho một hộ vệ Thôi gia, ra khỏi đại trận, nhìn Hạo Thiên đang dùng kiếm trận thu hoạch yêu thú, lại chọn một hướng khác, một tay thi triển đao pháp đại khai đại hợp, cũng bắt đầu thu hoạch yêu thú.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn trận bàn trong tay, có mấy phần hối hận thở dài một hơi.

Sớm biết như vậy, không nhận trận bàn, cùng Hạo Thiên ra ngoài không tốt sao?

Nhìn Hạo Thiên không nhận, nàng cũng biết trong đó chắc chắn có chuyện khác thu hút Hạo Thiên, đi theo Hạo Thiên chắc chắn có thể nhặt được chỗ tốt, điểm này Hạo Nguyệt Thiên Thần vẫn luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ là, thấy Thôi Viễn cũng ở lại trong đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhướng mày, trong lòng cũng cân bằng hơn một chút.

Trong trận pháp, một tia sáng xanh lam dần dần mờ đi từ một góc, sau đó mở ra một lỗ hổng, Thôi Viễn dường như có cảm giác, nhìn thấy bóng dáng Thôi Linh lóe lên ra khỏi đại trận, sắc mặt không khỏi biến đổi: "Thôi Linh!" Nghe lời của Thôi Viễn, Thôi Linh quay đầu lại nhìn một cái, hơi nhướng cằm, sắc mặt vô cớ lạnh đi mấy phần: "Ta cũng muốn ra ngoài." "Ngươi đang gây rối!" Giọng điệu của Thôi Viễn có mấy phần tức giận, từ khi gặp Hạo Nguyệt Thiên Thần, Thôi Linh bắt đầu có chút không đúng, không nghe lời gã thì thôi, bây giờ còn tự ý hành động đi vào nguy hiểm.

Thực lực của Thôi Linh gã không rõ sao?

Hạo Thiên và trưởng lão Thôi gia trong thú triều này đều không thể quá ung dung đối phó, vẫn có nguy hiểm, Thôi Linh chỉ có thực lực Chủ Thần trung cảnh, đi ra ngoài không phải là tìm chết thì cũng là tìm phiền phức?

Nếu Thôi Linh xảy ra chuyện, gã phải rời khỏi đại trận đi cứu, Thôi Linh đang gây phiền phức cho gã!

"Không cần ngươi quản." Thôi Linh khẽ hừ một tiếng, tự nhiên nhìn ra trên mặt Thôi Viễn viết đầy chữ "tự cho là đúng", sắc mặt càng thêm khó coi.

Chỉ là Thôi Linh cũng không phải không coi tính mạng của mình ra gì, nơi nàng ta đi, đều là những nơi Hạo Thiên và trưởng lão Thôi gia đã dọn dẹp, không còn mấy con yêu thú còn sống, nàng ta cẩn thận di chuyển, dần dần rời xa đại trận.

Điểm này, Hạo Thiên cũng chú ý đến, phát hiện Thôi Linh đang đi theo vị trí của mình, tốc độ cực nhanh.

Chương 596

Thấy Thôi Linh cẩn thận di chuyển thân hình, sau lưng lại có không ít yêu thú đuổi theo bóng dáng nàng ta, sắc mặt Thôi Viễn càng thêm khó coi, nhìn bóng dáng đó, nắm đấm dần siết chặt.

Thấy Thôi Linh sắp tiếp cận Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên nhận ra, nhìn bóng dáng Hạo Thiên, đột ngột lên tiếng: "Hạo Thiên, cẩn thận!" Ai cũng không ngờ, dưới sự chênh lệch cảnh giới lớn như vậy, Thôi Linh lại dám ra tay với Hạo Thiên!

Trong lúc Hạo Thiên không đề phòng cũng không để ý đến đám yêu thú đi theo sau lưng, nàng ta nắm chặt một tia sáng lạnh mang theo một viên đan dược đánh về phía Hạo Thiên.

Vút!

Thân hình Hạo Thiên lóe lên, trước khi Thôi Linh kịp lùi lại bỏ chạy, Ngọc Hoàng Kiếm đã chém xuống người nàng ta, nghe tiếng hét của Thôi Viễn bên tai, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, một kiếm chém về phía Thôi Linh.

Thôi Linh trợn trừng mắt, gần như không dám tin ngã xuống, không ngờ chênh lệch giữa nàng ta và Hạo Thiên lại lớn như vậy, Hạo Thiên chỉ cần một chiêu đã có thể kết liễu tính mạng nàng ta, càng không ngờ, Hạo Thiên lại hoàn toàn không sợ Thôi gia sau lưng, dám giết nàng ta, không đợi nàng ta mở miệng nói lời thoái thác.

Trong mắt mang theo một tia oán hận, Thôi Linh ngã trên đất phun ra từng ngụm máu lớn, nhìn chằm chằm bóng dáng Hạo Thiên mở miệng: "Đi chết đi!" Nàng ta nghiền nát một viên đan dược rơi trên người Hạo Thiên, viên đan dược đó là thứ tốt, có thể dẫn dụ một lượng lớn yêu thú tấn công Hạo Thiên.

Với tính cách tự cao của Hạo Thiên, chắc chắn sẽ không lùi về đại trận, đối mặt với nhiều yêu thú như vậy, nàng ta không tin Hạo Thiên có thể sống sót.

Huống hồ, nếu Hạo Thiên dẫn yêu thú về phía đại trận, những người trong đại trận, đều phải chết.

Bất luận là Hạo Nguyệt Thiên Thần hay người Thôi gia, Thôi Linh một người cũng không muốn cho sống!

Nghe lời của Thôi Linh, Hạo Thiên ngẩng mắt, cũng chú ý đến đám yêu thú lao về phía mình như mất hết lý trí, hai mắt đỏ ngầu, coi hắn là mục tiêu bao vây.

Trưởng lão Thôi gia tự nhiên cũng chú ý đến điểm này, chỉ là, nhìn Thôi Linh bị Hạo Thiên giết chết, cũng không có phản ứng gì lớn.

Thiếu chủ Thôi gia tuy quan tâm đến Thôi Linh này, nhưng trong mắt trưởng lão, chẳng qua chỉ là chuyện tình cảm nam nữ dệt hoa trên gấm.

So với lợi ích và tính mạng thực sự, căn bản không đáng nhắc tới, hơn nữa, vị trí chủ mẫu Thôi gia cũng không thể để dành cho Thôi Linh.

Có nhiều nữ tử thích hợp hơn nàng ta, không phải Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng có con gái của thành chủ khác bằng lòng gả vào Thôi gia, Thôi Viễn chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi.

Trưởng lão Thôi gia hạ xuống xung quanh Hạo Thiên, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, lặng lẽ dọn dẹp đám yêu thú đã phát điên, ra tay giúp Hạo Thiên một phen.

“Không thể quay lại đại trận.” Trưởng lão Thôi gia nhìn Hạo Thiên, vẻ mặt có chút lo lắng, lo Hạo Thiên chống đỡ không nổi, sẽ kéo đám yêu thú này về phía đại trận.

“Đại trận không chống đỡ nổi nhiều yêu thú phát cuồng tấn công như vậy, nếu trận pháp bị phá…” “Ừm.” Hạo Thiên hờ hững đáp một tiếng, cũng không có ý định quay đầu, trưởng lão Thôi gia hơi định thần lại, thấy vẻ mặt trấn định của Hạo Thiên liền thở phào nhẹ nhõm.

Không để ý đến thi thể của Thôi Linh trên đất, trưởng lão Thôi gia thấy thân hình Hạo Thiên lùi về một vị trí khác cách xa đại trận, một bên ra tay dọn dẹp yêu thú, liền hiểu ra ý của Hạo Thiên.

Hắn muốn dẫn đám yêu thú này đi nơi khác.

Đây cũng là một cách hay, chỉ là đối với Hạo Thiên, có chút dấn thân vào nguy hiểm.

“Trưởng lão, theo sát Hạo Thiên, có Hạo Nguyệt Thiên Thần ở đó, không cần lo lắng cho an nguy của ta.” Sắc mặt Thôi Viễn có chút khó coi, thậm chí tầm mắt còn chưa rời khỏi thi thể của Thôi Linh trên đất, nhưng gã cố gắng trấn định lại, ngẩng đầu nói với trưởng lão Thôi gia bên ngoài đại trận một câu, hai nắm đấm bên hông siết chặt.

Thôi Linh chết rồi, kết quả này gã không muốn thấy, chỉ là tất cả mọi người đều đã thấy Thôi Linh giở trò với Hạo Thiên.

Một người Thôi gia không nghe lời, không cần thiết phải ra tay che chở.

“Hạo Thiên!” Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy bóng dáng Hạo Thiên dần đi xa, nhíu mày, có chút lo lắng.

“Ta đã bảo trưởng lão Thôi gia đi theo Hạo Thiên cùng nhau dẫn dụ đám yêu thú đó đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Thôi Viễn trong lòng thầm thở dài một hơi, giơ tay đặt lên trán nhìn Thôi Linh đã ngã trên đất không còn động đậy, có chút hoảng hốt.

Mới ngày nào, Thôi Linh còn cười nói trước mặt gã, kết quả bây

giờ lại… Chỉ là, việc Thôi Linh ra tay với Hạo Thiên, Thôi Viễn tận mắt nhìn thấy, người khác không biết, gã là người rõ nhất, trong nạp giới của Thôi Linh có đan dược dẫn dụ yêu thú, không ngờ Thôi Linh lại dùng ở nơi này.

"Ta…" Hạo Nguyệt Thiên Thần cúi đầu nhìn trận bàn trong tay, nghiến răng, có ý định giao trận bàn trong tay cho người Thôi gia.

Chỉ là ý nghĩ vừa lóe lên, Hạo Nguyệt Thiên Thần không do dự ném trận bàn cho hộ vệ Thôi gia, thân hình lóe lên ra khỏi đại trận, đuổi theo bóng dáng Hạo Thiên. 178.

"Tạm thời ở lại đây, nếu ta và Hạo Thiên luôn không quay lại, các ngươi cứ đi trước, trong bí cảnh rồi sẽ có lúc gặp lại, thực lực của ta và Hạo Thiên đủ mạnh, không cần lo ta sẽ gặp chuyện trong bí cảnh." Hạo Nguyệt Thiên Thần không nghĩ mình và Hạo Thiên sẽ không quay lại được nơi này, chỉ là lại buột miệng dặn dò một câu.

Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Mông Phường bất giác đi theo bước chân của nàng, tầm mắt lại rơi vào trên người Hòa Hạnh Thiên Thần.

Hòa Hạnh Thiên Thần là trận nhãn của đại trận này, bây giờ không thể rời đi, xung quanh có không ít nguy hiểm.

Tuy Thôi Linh của Thôi gia đã ra tay với Hạo Thiên, nhưng thiếu chủ Thôi gia lại là người hiểu chuyện, cũng không vì chuyện này mà đổ cái chết của Thôi Linh lên đầu họ, thậm chí còn để một vị trưởng lão Thôi gia đi theo sau Hạo Thiên giúp một tay dẫn dụ yêu thú.

Bây giờ nếu tất cả đều đi, đại trận thiếu một người quản lý trận bàn, không thể chống đỡ được nữa, sẽ để lại đám người Thôi gia này trong nguy hiểm.

Đi thì có thể đi, nhưng như vậy sẽ để lại một mình Hòa Hạnh

Thiên Thần ở đây.

Thở dài một hơi, Mông Phường dừng lại, cuối cùng không động, nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần đi về phía Hạo Thiên.

"Đợi thú triều qua đi, ta sẽ đi tìm đại sư huynh hội hợp." Trong mắt Hòa Hạnh Thiên Thần cũng có mấy phần lo lắng, chỉ là bây giờ nàng là trận nhãn, nếu không người đáng lẽ phải đuổi theo trước Hạo Nguyệt Thiên Thần chính là nàng.

Nghe lời của Hòa Hạnh Thiên Thần, Mông Phường hơi định thần lại, gật đầu.

Thôi Viễn thấy bóng lưng của Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng biến mất trong tầm mắt, sắc mặt có chút khó coi.

Vốn định giữ Hạo Nguyệt Thiên Thần lại, còn Hạo Thiên, gã không định chọc vào.

Tuy hai vị trưởng lão Thôi gia đều bảo gã lôi kéo người này, nhưng Thôi Linh đã ra tay với Hạo Thiên… Nhắm mắt lại, Thôi Viễn để sự chú ý của mình tập trung vào những con yêu thú đang tụ tập thành từng nhóm ba năm xung quanh chưa tan đi, một lúc sau mới nói: "Đợi trời tối, nếu những con yêu thú bên ngoài trận pháp vẫn chưa tan đi, số lượng chắc cũng đã giảm đi không ít rồi, lúc đó ta sẽ dỡ bỏ trận pháp, đi theo hướng Hạo Thiên đã rời đi." Nghe lời của Thôi Viễn, Hòa Hạnh Thiên Thần gật đầu, đồng ý với cách làm này.

"Không cần quá lo lắng, có lẽ không đợi chúng ta thoát khốn, Hạo Thiên đã quay lại rồi." Thôi Viễn lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, khoanh chân ngồi trên đất, nhìn về một hướng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần sau khi rời khỏi trận pháp, đi theo hướng Hạo Thiên đã rời đi một mạch, cuối cùng lại có một đoạn đường không thấy bất cứ thứ gì, cũng không thấy bất kỳ dấu vết nào, nàng

hơi nhíu mày, cuối cùng nhanh chóng chọn một hướng đuổi theo.

Mãi đến khi bóng dáng của Hạo Thiên và vị trưởng lão Thôi gia kia xuất hiện trong tầm mắt, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, tăng tốc vượt qua những con yêu thú đó, giữa đường chặn giết mấy con, Hạo Nguyệt Thiên Thần hạ xuống bên cạnh Hạo Thiên, ngẩng mắt nhìn đám yêu thú đang tụ tập xung quanh, hít một hơi nhẹ: "Thôi Linh rốt cuộc đã đặt thứ gì lên người ngươi?

Xem ra, yêu thú xung quanh đều bị hấp dẫn đến rồi, không phải là sẽ dẫn cả một phần thú triều về hướng này chứ?" Nếu như vậy, Hạo Thiên thật sự gặp phiền phức rồi.

"Ngươi cũng đến đây?" Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, cũng không có ý trách móc, bây giờ hắn cũng đang thiếu người dọn dẹp đám yêu thú này.

Nhiều yêu thú như vậy, quả thực có chút phiền phức, trưởng lão Thôi gia kia, không nhất định đáng tin, cũng không có nghĩa vụ phải ra tay giúp đỡ.

"Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường ở lại trong trận, yêu thú đều lao về phía ngươi rồi, yêu thú bên ngoài trận pháp không còn nhiều, một lúc nữa mấy người còn lại có thể giải quyết được, ngược lại bên ngươi mới gặp phiền phức, ta đến giúp ngươi." Giọng điệu của Hạo Nguyệt Thiên Thần cực nhẹ, liếc nhìn Hạo Thiên một cái, thấy sắc mặt hắn trấn định, mới hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía vị trưởng lão của Thôi gia.

"Ngươi quay về đại trận bảo vệ thiếu chủ Thôi gia đi." Hạo Thiên cũng liếc nhìn vị trưởng lão kia một cái, giọng điệu hờ hững.

Nghe lời của Hạo Thiên, lông mày của trưởng lão Thôi gia hơi nhíu lại.

Thấy Hạo Thiên không giống đang nói đùa, trưởng lão Thôi gia có chút bất ngờ.

Thôi gia muốn kết giao với Hạo Thiên, nhưng nghe lời của Hạo Thiên, tiểu bối này có chút ngạo khí rồi, một cường giả Thần Vương ra tay tương trợ, Hạo Thiên lại thà muốn một Hạo Nguyệt Thiên Thần chưa đến cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong ở lại bên cạnh?

Chỉ là, người ta không cần sự giúp đỡ của Thôi gia, trưởng lão Thôi gia hơi gật đầu, không nói thêm gì, quay trở lại theo hướng cũ.

Thấy trưởng lão Thôi gia cuối cùng cũng đi rồi, trong tay Hạo Thiên xuất hiện một cánh cổng đá khổng lồ màu đen.

"Sâm La Vạn Tượng?" Hạo Nguyệt Thiên Thần khi ở Thượng Thần Giới tham gia trận chung kết, đã thấy Hạo Thiên dùng đạo thần quyết này.

Nhìn đám yêu thú bị vây dưới vách núi, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại đưa mắt nhìn cánh cổng đá khổng lồ màu đen đang dần thành hình.

Chương 597

Chẳng lẽ Hạo Thiên muốn để đám yêu thú này đều đầu nhập vào trong Sâm La Vạn Tượng?

"Sâm La Vạn Tượng có một đạo Không Môn, bên trong có một phương thiên địa, chỉ là quá cô quạnh, không có sinh vật nào, không bằng dẫn đám này vào nuôi…" Hạo Thiên trong lòng vừa động, có mấy con yêu thú lao về phía hắn, Hạo Thiên đẩy một cái, đưa chúng vào trong Không Môn.

Sau đó, Hạo Thiên vào xem thử, thấy mấy con yêu thú vào trong Không Môn đều sống khỏe mạnh, đang quan sát xung quanh, mới yên tâm ra ngoài.

"Khi ngươi vào trong, đám yêu thú bên ngoài dường như đã mất đi mục tiêu." Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy Hạo Thiên ra ngoài, vừa rồi nàng vẫn luôn quan sát xung quanh, lúc này vừa hay lên tiếng nói một câu.

"Ừm." Hạo Thiên gật đầu.

Trong Không Môn của Sâm La Vạn Tượng, gần như là một phương thiên địa khác biệt với bí cảnh, ngay cả khi ở Thượng Thần Giới giam giữ Bác Cốt môn hộ trong đó, cũng không có người Thần tộc nào nhìn ra, khi vào trong đó, đám yêu thú không quá thông minh này tự nhiên không có cách nào tìm được hắn.

Nhưng bây giờ cũng có một phiền phức, nếu đám yêu thú này chịu đi theo ta vào trong Không Môn, thì cũng không phiền phức như vậy.

Hạo Thiên thở dài một hơi, thấy con yêu thú nào lao đến liền tung ra một đòn tấn công, đẩy nó vào trong Không Môn.

Đứng trên vách núi, Hạo Thiên dừng lại, thần hỏa màu xám trắng trong tay hắn điểm ra bốn phương, dần dần nối liền lại, hóa thành một bức tường lửa, dần dần bao vây về phía vách núi, vây tất cả yêu thú bên dưới vào một chỗ.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cúi đầu nhìn, có chút cảm thán: "Sau khi tấn thăng lên Thần Vương trung cảnh, Hạo Thiên đối với thần hỏa cũng ngày càng thành thạo rồi." Thấy Hạo Thiên gần như đã vây bắt được đám yêu thú này, Hạo Nguyệt Thiên Thần mới hiểu ra mấy phần.

Hạo Thiên căn bản không muốn dẫn dụ đám yêu thú này đi, sớm đã có ý định đưa đám yêu thú này vào trong Không Môn của Sâm La Vạn Tượng.

Chỉ là không hy vọng chuyện đạo thần quyết bị đám người Thôi gia kia nhìn thấy, hiểu quá nhiều, mới lựa chọn một mình rời khỏi tầm mắt của họ đến nơi này.

"Ừm." Cực nhẹ đáp một tiếng, Hạo Thiên dần dần thu nhỏ phạm vi vòng lửa, khi đuổi con yêu thú cuối cùng vào trong cánh cổng đen, Hạo Thiên đột nhiên ngẩng mắt nhìn về hướng thú triều đã rời đi.

"Trong bí cảnh, vốn không nên có thú triều quy mô lớn như vậy, chưa nói đến tại sao chủ nhân bí cảnh lại để nhiều yêu thú như vậy trong bí cảnh, đám yêu thú này muốn đi làm gì…" Hạo Nguyệt Thiên Thần như có điều suy nghĩ nhìn Hạo Thiên, lúc này nàng sẽ không nghĩ rằng khẩu vị của Hạo Thiên đã bị đám yêu thú trước mắt này lấp đầy.

Khóe môi hơi cong lên một nụ cười, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn Hạo Thiên: "Dù sao bây giờ Thôi Linh đã chết, người Thôi gia cũng không có ý gì, đi theo họ sợ cũng không tìm được sinh môn của tụ linh đại trận, không bằng truyền tin gọi Hòa Hạnh Thiên Thần về, từ đây

tách ra với Thôi gia?" Vì lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, tầm mắt Hạo Thiên dời sang người nàng, im lặng một lát, có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Quả thực, hai vị trưởng lão Thần Vương của Thôi gia cảnh giới tuy cao, nhưng cũng không có nhiều nghiên cứu về trận pháp, một chút manh mối cũng không có, cứ như vậy, nếu thế, không bằng tách ra, mỗi người đi một đường.

Thôi gia bây giờ tuy không tỏ ra bất mãn về việc hắn giết Thôi Linh, nhưng chuyện này cuối cùng cũng là rào cản giữa hai đội, nếu gặp chuyện, Hạo Thiên không hề nghi ngờ Thôi gia sẽ bỏ mặc họ trước nguy hiểm mà rời đi.

Thôi Viễn, cũng không đáng tin như vậy, dựa vào hai vị cường giả Thần Vương, cũng không cần thiết đến vậy.

Thực lực của hắn và Hạo Nguyệt Thiên Thần đã đủ rồi.

Nghe lời của Hạo Thiên, khóe môi Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi cong lên, đang định cùng Hạo Thiên quay lại vị trí ban đầu, nhưng dưới vách núi, lại mơ hồ có mây khói cuộn trào, tiến gần về phía đỉnh núi, dần dần bao trùm Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần vào trong.

Chỉ là đi được mấy bước, Hạo Thiên nhận ra có gì đó không ổn, liền dừng bước.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút chưa hoàn hồn, nhưng cũng thấy sương mù không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt, trời vốn đã dần tối, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không quá để ý.

Nhưng đợi đến khi nàng phản ứng lại, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên đã tuột khỏi tay, lao về phía… Hạo Nguyệt Thiên Thần thoáng sững sờ trong giây lát, nhưng vẫn không hề động đậy, Ngọc

Hoàng Kiếm lướt qua vai nàng, kéo theo một vệt máu đỏ sậm.

Lúc này Hạo Nguyệt Thiên Thần mới phát hiện ra nguy cơ, nàng lật tay đánh một chưởng về phía sau, và ngay lập tức đối mặt với đôi mắt đỏ rực kia.

Một con hắc cốt khôi với hốc mắt như hai ngọn lửa đang ở ngay sau lưng nàng.

Nếu vừa rồi Hạo Thiên không ra tay, chuỷ thủ trong tay cốt khôi đã đâm vào yếu hại của nàng!

Nhưng một chưởng của Hạo Nguyệt Thiên Thần lại như đánh vào một tảng đá cực kỳ cứng rắn, không để lại bao nhiêu dấu vết.

Một đòn thất bại, Hạo Nguyệt Thiên Thần định thần lại, nhanh chóng lùi về phía Hạo Thiên, tay cấp tốc ngưng tụ đạo uy thế thứ hai, đánh xuống con cốt khôi đang truy kích, miễn cưỡng làm chậm bước chân của nó.

Hạo Nguyệt Thiên Thần giơ tay, chiếc quạt xương trong tay cũng mở ra, đầu ngón tay hơi ấn xuống, lật tay đánh xuống phía sau, ép con cốt khôi lún sâu xuống đất, bùn đất ngập đến đầu gối nó mới dừng lại.

Hạo Thiên ở bên cạnh cũng tung ra mấy đạo uy thế.

Hai người liên thủ nhưng lại không gây ra được vết thương lớn nào trên người con cốt khôi, ngược lại còn chọc giận nó.

"Thứ gì vậy?" Hạo Nguyệt Thiên Thần đáp xuống bên cạnh Hạo Thiên, thở phào một hơi, thoát khỏi nguy hiểm.

Các đốt ngón tay đang nắm chặt quạt xương của nàng vì kinh hãi mà hơi trắng bệch.

Nhìn Hạo Thiên một cái, Hạo Nguyệt Thiên Thần cau mày:

“Chuyện gì thế này, mấy ngày không thấy cốt khôi, sao lại xuất hiện ở đây… Lẽ nào yêu thú ở đây có thể chung sống hòa bình với mấy con cốt khôi này sao?” “Vẫn còn ở trong bí cảnh, đám cốt khôi này tự nhiên cũng tồn tại, dù sao chủ nhân bí cảnh cũng thích chế tạo ra mấy thứ này.” Vẻ mặt Hạo Thiên không có bao nhiêu kinh ngạc.

“Chỉ là yêu thú ở khu vực này đúng là hơi nhiều, có lẽ cũng vì quan hệ này nên những con cốt khôi cấp thấp đi đến đây không cần chúng ta ra tay đã bị đám yêu thú giẫm nát rồi.

Trừ phi… thực lực của con cốt khôi này đủ cao, có thể xưng vương ở nơi nhiều yêu thú như thế này, mới có thể hoạt động ở đây và tấn công chúng ta.” Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi hạ tay xuống, sắc mặt dần trở nên trầm trọng.

Con cốt khôi này chưa ra tay, nhưng chỉ nhìn vào sức phòng ngự của nó, có lẽ còn mạnh hơn cả con hắc cốt khôi bị giam cầm mà họ gặp trước đó?

Trong chốc lát, Hạo Nguyệt Thiên Thần tranh thủ lấy từ trong nạp giới ra một viên thần tinh còn lại từ trước, ném về phía hắc cốt khôi, sắc mặt có chút khổ sở: “Cũng không biết thần tinh có sức hấp dẫn với thứ này không… Dù có thì thần tinh trong tay ta cũng không còn nhiều.

Sớm biết vậy đã không rời khỏi khu rừng kia sớm, giết thêm vài con bạch cốt khôi lấy thần tinh để dành.” Lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa dứt, viên thần tinh bị ném đi đã vỡ tan ngay dưới chân con hắc cốt khôi vừa rút chân ra khỏi mặt đất.

Nhìn thứ dưới chân, hắc cốt khôi hoàn toàn không bị thần tinh hấp dẫn.

Trong bóng tối, hai đốm lửa nhìn về phía Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần.

“Phiền phức rồi.” Chỉ một câu đơn giản, Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên quay đầu nói với Hạo Thiên bên cạnh: “Sâm La Vạn Tượng có thể mở lại lần nữa không, ném thứ này vào trong đó đi.

Ta đối phó với con hắc cốt khôi này e là hơi phiền phức, dù sao cũng không thể dùng cách cũ như với con cốt khôi trước, dung hợp thần hỏa vào thần tinh để thiêu cháy nó.” “Hửm?” Hạo Thiên nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, lại giơ tay đặt lên vai nàng, thần dực sau lưng mở ra, trong nháy mắt đưa Hạo Nguyệt Thiên Thần bay lên trời.

Hắn thấy ánh mắt của hắc cốt khôi cũng dõi theo, nhưng nó lại không động đậy, như đang suy nghĩ điều gì, hắn thở dài một hơi: “E là hơi khó.” Những con hắc cốt khôi này theo cảnh giới và thực lực ngày càng mạnh, dường như trí tuệ cũng có tiến triển.

Nếu nó nhận thấy nguy hiểm, có lẽ sẽ không tiến vào Không Môn.

“Ta có thể trốn vào đó, tạm thời tránh con hắc cốt khôi này.” Hạo Thiên nói một câu, rồi truyền một tin nhắn cho Mông Phường và Hòa Hạnh Thiên Thần, bảo họ mau chóng đến đây, tạm thời tách khỏi người nhà họ Thôi.

Phiền phức gặp phải ngày càng lớn, người nhà họ Thôi không giúp được gì thì thôi, có khi còn kéo chân sau, điểm này thật sự có chút rắc rối.

Hạo Thiên thuận theo lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần trước đó, biết rằng nên đưa ra quyết định.

Bởi vì Hạo Thiên đã quyết định, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn con hắc cốt khôi dưới chân, nếu đã không đánh lại, vậy thì không cần thiết phải ở bên ngoài nữa.

“Thu ta vào Không Môn trước đi, đợi Hòa Hạnh Thiên Thần đến, cũng thu nàng ấy vào.” Nhìn thần dực sau lưng Hạo Thiên, Hạo

Nguyệt Thiên Thần có chút than thở.

Thần dực của nàng ở nơi này căn bản không dùng được, nhưng Hạo Thiên lại có thể, quả thực là một thứ gần như gian lận, có thể giúp hắn tránh được không ít phiền phức.

Không Môn mở ra trong nháy mắt, Hạo Thiên đưa Hạo Nguyệt Thiên Thần vào trong cửa, rồi lướt về phía đại trận của nhà họ Thôi.

Con hắc cốt khôi dưới chân cũng đuổi theo Hạo Thiên, tuy ở dưới đất nhưng tốc độ không chậm hơn Hạo Thiên bao nhiêu, khiến hắn không thể không dừng bước.

Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn dãy núi chắn trước mặt, chỉ cần vượt qua rào cản này là gần như có thể thấy được Hòa Hạnh Thiên Thần.

Tuy người nhà họ Thôi trên đường đi không giúp được gì nhiều, lại còn có một con ngựa hại cả đàn là Thôi Linh gây thêm chút phiền phức.

Nhưng thiếu chủ nhà họ Thôi là Thôi Viễn tốt xấu gì cũng là người biết phân biệt phải trái, Hạo Thiên không có ý định dẫn con hắc cốt khôi này đến để nhà họ Thôi bị diệt tộc.

Hắn chỉ đành bất đắc dĩ truyền một tin nhắn cho Hòa Hạnh Thiên Thần, bảo nàng báo cho người nhà họ Thôi biết, phương hướng này đã gặp phiền phức, bảo nhà họ Thôi sau này cũng đừng đi về phía địa bàn của con hắc cốt khôi này, để khỏi rước họa vào thân.

Chương 598

Hòa Hạnh Thiên Thần trước nhận được tin nhắn của Hạo Nguyệt Thiên Thần, sau lại nhận được của Hạo Thiên, nàng hơi khựng lại, nhìn về phía Mông Phường: "Đại sư huynh bảo ta đi tìm huynh ấy." "Yêu thú bên ngoài cũng tan đi gần hết rồi." Câu nói này của Hòa Hạnh Thiên Thần không hề né tránh Thôi Viễn.

Tuy nghĩ đến Hạo Nguyệt Thiên Thần, Thôi Viễn có chút do dự, nhưng hắn vẫn quả quyết lựa chọn tách khỏi đội ngũ của Hạo Thiên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần là đại tiểu thư của Khuynh Sơn Thành, điểm này dù thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Sau này muốn tìm cơ hội, cũng không cần thiết phải ở nơi nguy hiểm như Hư Không Bí Cảnh.

Huống hồ, hiện tại cảnh giới thực lực của Hạo Nguyệt Thiên Thần còn trên hắn, nếu thật sự gặp phiền phức, hắn có bảo vệ được nàng hay không còn chưa chắc, có khi còn trở thành gánh nặng của nàng.

Thôi Viễn thở dài một hơi, thu lại trận bàn, lại thấy bước chân rời đi của Hòa Hạnh Thiên Thần hơi dừng lại, một lúc sau mới quay đầu nói: "Hạo Thiên bảo ta truyền một câu, phương hướng huynh ấy đang ở gặp phải một phiền phức lớn, một con hắc cốt khôi cao giai, bảo các ngươi nếu không cần thiết thì đừng đi về hướng đó, để tránh rước họa vào thân." Nói xong, Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường đi thẳng về hướng Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần đã rời đi.

Thôi Viễn hơi sững sờ, rồi dời ánh mắt sang hai vị trưởng lão nhà mình.

"Thiếu chủ, Hạo Thiên tuy ít nói, nhưng cũng không cần thiết phải

lừa gạt chúng ta, xem ra thật sự đã gặp phiền phức…" Một vị trưởng lão nhìn về một hướng khác, ý là cũng nên đi khác đường với Hạo Thiên.

"Biết đâu Hạo Thiên có phát hiện gì đó, cố ý không cho chúng ta đi thì sao?

Đại trưởng lão, ngài đi theo Hạo Thiên, có phát hiện gì không?" Một hộ vệ nhà họ Thôi ngẩng đầu nhìn hai vị trưởng lão và Thôi Viễn, hành lễ.

Nghe vậy, Thôi Viễn xua tay, bảo một hộ vệ khác đi thu dọn thi cốt cho Thôi Linh, rồi cúi đầu, cũng chờ đợi câu trả lời của vị trưởng lão kia.

"Không có." Vị trưởng lão kia nghe lời hộ vệ, sắc mặt hơi trầm xuống, liếc nhìn gã hộ vệ một cái.

Người mà nhà họ Thôi lần này cử đi theo Thôi Viễn, không nói gì khác, ít nhất cũng tuyệt đối trung thành với nhà họ Thôi.

Nếu Hạo Thiên thật sự có phát hiện gì, lẽ nào mấy người nhà họ Thôi có thể tranh giành được với Hạo Thiên sao?

Họ có hai vị Thần Vương trưởng lão, nhưng Hạo Thiên thì không ư?

Huống hồ còn có Hạo Nguyệt Thiên Thần, thực lực đâu có thấp hơn họ bao nhiêu?

Điểm này, người nhà họ Thôi đều tự biết rõ trong lòng.

Vị trưởng lão đi cùng Hạo Thiên lúc trước lắc đầu: "Không có, ngoài đám yêu thú đi theo Hạo Thiên ra, không có phát hiện gì khác." Dừng một chút, vị trưởng lão kia lên tiếng: "Tốt nhất nên dẹp bỏ những suy nghĩ linh tinh đi.

Nếu Hạo Thiên có phát hiện gì, việc tách khỏi nhà họ Thôi cũng đã thể hiện rõ ý định không muốn chia sẻ phát hiện đó rồi.

Hạo Thiên đâu có nợ nần gì nhà họ Thôi, ngược lại là nhà họ Thôi…" Vị trưởng lão kia liếc nhìn Thôi Viễn một cái, lắc đầu.

Thiếu chủ nhà họ Thôi rõ ràng có ý với Hạo Nguyệt Thiên Thần, ngay cả cái chết của Thôi Linh cũng không thay đổi được tâm ý của Thôi Viễn bao nhiêu, thậm chí còn không gây khó dễ cho Hạo Thiên.

Chẳng lẽ mấy người nhà họ Thôi không nhìn ra sao?

Thôi Viễn căn bản sẽ không động thủ với Hạo Nguyệt Thiên Thần, mà có động thủ cũng chưa chắc đã đánh lại.

Chỉ là có hơi mất mặt nhà họ Thôi, nên vị trưởng lão cũng không nói ra những lời này, chỉ thở dài một hơi.

Có đi theo cũng vậy, xem ý của Thôi Viễn, khả năng lớn cũng là ra tay giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần một phen mà thôi.

Sáp lại giúp người ta, không chừng còn bị nghi ngờ không có ý tốt, vậy sáp lại làm gì?

Suy nghĩ của bên nhà họ Thôi, Hạo Thiên tự nhiên không thể biết được.

Một chuyện rõ ràng cực kỳ đơn giản, chỉ là nhắc nhở nhà họ Thôi, để họ tránh né nguy hiểm, lại bị bóp méo thành Hạo Thiên có phát hiện gì trong bí cảnh muốn nuốt một mình.

Điểm này nếu bị Hạo Thiên biết, có lẽ cũng chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ.

Hạo Thiên kéo theo con hắc cốt khôi bay về một hướng khác một đoạn, xa xa đã thấy bóng dáng của Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường.

Hai bên nhìn nhau một cái, Hòa Hạnh Thiên Thần nhanh chóng chạy về phía Hạo Thiên.

Con hắc cốt khôi tự nhiên cũng phát hiện ra điều này, thấy Hạo Thiên định thêm hai người giúp sức, nó hơi sững lại, bước chân cũng dừng lại, nhìn về phía Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường.

Rõ ràng, nó cũng nhìn ra, Hạo Thiên không dễ đối phó.

Hai tu sĩ đang tiến đến kia, xem ra dễ bắt nạt hơn Hạo Thiên biết bay nhiều.

Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường tự nhiên cũng chú ý, hướng họ đi tới đang đối mặt với con hắc cốt khôi cực kỳ khó chơi, nhưng họ không vì vậy mà dừng lại, ngược lại còn tăng tốc chạy về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên chuyển hướng, giơ tay hạ xuống một cánh cửa đen khổng lồ, dừng ngay trước mặt Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường.

"Vào." Một chữ đơn giản vang lên, Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường gần như không do dự mà tiến vào trong cửa.

Hạo Thiên vẫn lơ lửng trên trời.

Con hắc cốt khôi lại thấy hai tu sĩ vốn sắp đến trước mặt bỗng nhiên biến mất, trong lòng dâng lên mấy phần tức giận vì bị trêu đùa, nó ngẩng đầu tung một đòn công kích về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên không vội vàng né tránh công kích của hắc cốt khôi, thần dực sau lưng thu lại, đứng trước cánh cửa đen khổng lồ, quay đầu nhìn hắc cốt khôi một cái, trong ánh mắt có mấy phần khiêu khích.

Nói thật, hắn đúng là có chút muốn thử thu con hắc cốt khôi này vào Không Môn.

Nếu hắc cốt khôi không đuổi theo vào, vậy thì hắn cũng chỉ có thể đi vào, hoặc là thu Sâm La Vạn Tượng lại rồi trực tiếp rời đi.

Đối mặt với hắc cốt khôi không phải là không có nắm chắc, chỉ là không có lợi ích gì.

Trong bí cảnh có nhiều cốt khôi như vậy, giết xong lại chỉ được một viên thần tinh, ngoài ra không còn gì khác, Hạo Thiên không muốn tốn sức đi gây phiền phức với đám cốt khôi này nữa.

Thấy Hạo Thiên khiêu khích, hắc cốt khôi bước tới, lao thẳng về phía Hạo Thiên.

Cắn câu rồi.

Hạo Thiên lóe mình tiến vào Không Môn, ngay sau đó, liền thấy một bóng đen cũng đuổi theo vào.

Hắn nhướng mày, thuận thế đẩy Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hòa Hạnh Thiên Thần đang ở bên cạnh cửa ra ngoài.

Trước khi vào, Hạo Thiên đã bỏ không ít yêu thú vào không gian không lớn này, vốn tưởng không gian trong Không Môn sẽ hơi chật chội, nhưng khi thực sự bước vào, Hạo Thiên lại phát hiện không gian này, so với lần đầu tiên vào, dường như đã lớn hơn không ít?

Hắc cốt khôi xông vào, thấy bóng dáng Hạo Thiên ở bên cửa, không khỏi lại muốn đuổi theo, nhưng lại bị một đòn công kích đẩy lùi về sau, không thể không giơ tay đỡ lấy.

Khi ngẩng đầu nhìn lại, trong không gian này đã không còn bóng dáng Hạo Thiên, chỉ còn lại đám yêu thú co rúm trong góc, vì uy áp mà run rẩy nằm rạp trên mặt đất.

Hạo Thiên ra khỏi Không Môn, thuận tay thu Sâm La Vạn Tượng lại, gật đầu với Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Thu được rồi, tạm thời để nó ở trong đó đi, lúc nào ra khỏi bí cảnh rồi xử lý sau." Hòa Hạnh

Thiên Thần và mấy người sớm đã biết về thần quyết đạo pháp của Hạo Thiên, cũng không quá kinh ngạc, chỉ nhìn về phía đội ngũ nhà họ Thôi một cái, có chút than thở: "Đại trận này quả thật có chút phiền phức, không biết làm sao để ra khỏi cái nơi quái quỷ này." Hạo Nguyệt Thiên Thần lúc này lại bình tĩnh hơn mấy phần, nhìn về phía Hạo Thiên: "Ở đây, ngươi có thể tìm được khí tức của đại trận để tìm ra phương hướng của trận nhãn không?" Hạo Nguyệt Thiên Thần có thể nói là không hiểu biết nhiều về trận pháp, lúc ở vòng sơ khảo của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, cũng chỉ là cảm giác có gì đó không đúng, nên mới chọn đi ngược hướng, không ngờ lại qua được vòng khảo hạch.

Cũng chính lần đó, đã khiến Hạo Nguyệt Thiên Thần nhận ra, thực lực cảnh giới của đồng đội mình cũng tương đương, nhưng những thứ khác thì lại kém quá nhiều, đặc biệt là tâm tính.

Trước đây nàng chưa bao giờ cảm thấy tâm tính của tu sĩ quan trọng đến thế, nhưng bây giờ lại có chút giác ngộ, nàng bình tĩnh lại, chờ đợi câu trả lời của Hạo Thiên.

"Đi về phía bên kia xem sao." Hạo Thiên giơ tay chỉ một hướng, tự nhiên không phải chỉ bừa, huống hồ, hướng hắn chỉ chính là đường cũ lúc đến.

"Ta cũng luôn có cảm giác này, nhưng vẫn chưa lên tiếng, vì cảm giác đó không mãnh liệt lắm.

Theo lý, ta nên đi sâu vào trong bí cảnh, nhưng ta lại cảm giác mình đang rời xa trung tâm bí cảnh." Mông Phường ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, cau mày nói: "Hạo Thiên huynh, huynh cũng có cảm giác này?" "Ừm." Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn phía trước: "Ta cảm thấy nếu tiếp tục đi ra ngoài, có lẽ sẽ ra khỏi trung tâm bí cảnh.

Chương 599

Nếu đã biết nơi được đại trận che chở là trung tâm bí cảnh, vậy thì rời khỏi đại trận, tự nhiên là đi về phía lối ra bí cảnh, hoặc là quay lại nơi vào bí cảnh, đó hẳn không phải là phương hướng ta cần tìm." Lời của Hạo Thiên vô cùng quả quyết, Hạo Nguyệt Thiên Thần thuận thế gật đầu, không nói gì thêm.

Nếu quay lại, vậy thì cứ đi thử xem sao.

Chỉ là, sau khi quay lại khu rừng mà họ vốn sắp đi ra khỏi, không còn thấy con cốt khôi nào xuất hiện trước mặt nữa, ngược lại những con yêu thú có khả năng ẩn nấp khí tức trước đó lại xuất hiện không ít.

Ngay cả Hòa Hạnh Thiên Thần vốn không hề hay biết cũng đã có chút nhận ra, lần này, dường như họ đã tìm đúng hướng, đang tiếp tục đi sâu vào trong bí cảnh.

Thuận tay chém giết một con yêu thú rơi xuống trước mặt, Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy ra yêu thú đan trong cơ thể nó, không thèm nhìn, tiện tay thu vào nạp giới.

Đi suốt một đường, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng nhận ra vài điều, những thứ này trông có vẻ không đáng tiền, nhưng biết đâu sau này có thể dùng được.

Giống như việc Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường trước đó thu dọn thần tinh rơi ra từ đám bạch cốt khôi, sau này chẳng phải đã có lúc dùng đến sao?

Điểm này, Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhìn về phía sâu hơn một chút, một lúc sau mới cảm ứng được gì đó mà dừng bước.

Khi nhìn rõ thứ ở phía trước, Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy da đầu tê dại, thậm chí còn lùi về phía sau vài bước.

Nếu không phải Hạo Thiên không động đậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần thậm chí còn muốn quay đầu bỏ chạy.

"Hang rắn…" Hòa Hạnh Thiên Thần ngẩng đầu, nhìn về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, phản ứng gần như giống hệt, lùi lại một bước.

Thận trọng nhìn thân rắn to lớn thỉnh thoảng cuộn lên trong đầm lầy trước mặt, Hòa Hạnh Thiên Thần có chút muốn lùi bước, nhưng vẫn cố nén lại, cau mày, định chân tại chỗ.

"Nơi này e là càng không đi qua được rồi, chỉ là yêu thú thường không thích sống thành bầy đàn, giữa chúng cũng sẽ ăn thịt lẫn nhau, nơi này…" Hít một hơi thật sâu, Hòa Hạnh Thiên Thần cảm thấy da đầu tê dại.

Huống hồ, những con yêu thú này và những con họ gặp trước đó không có khác biệt lớn, thực lực cảnh giới đều tương đương.

Nếu chỉ có một hai con rơi xuống trước mặt, có thể tùy tay xử lý, nhưng nơi này lại có nhiều như vậy, nếu cùng nhau xông lên, có lẽ cảm giác cũng không khác gì đối mặt trực diện với thú triều.

Lại nói, loài yêu thú này không phải giỏi ẩn nấp sao?

Có lẽ vì chênh lệch thực lực cảnh giới quá lớn, những con yêu thú này không được xem là yêu thú cấp quá cao, nên dù có ẩn nấp, trong một khoảng cách nhất định, cộng thêm mọi người đều có phòng bị, nên việc tìm ra chúng cũng không quá khó khăn.

Nhưng ở nơi này, từ xa lại không cảm nhận được khí tức tồn tại, có lẽ là vì đặc tính tự ẩn nấp của chúng, nhưng khi đến gần, thân hình dù thế nào cũng không thể giấu được.

"Nên mừng là chúng ta không đi đến nơi này vào ban đêm, nếu

không không biết sâu cạn mà sa vào, đó mới thực sự là phiền phức." Chỉ một lúc, đã có không ít con phát hiện ra sự tồn tại của họ, hướng về phía họ, lè lưỡi rắn kêu xì xì, phát ra khí tức uy hiếp.

Từng đôi đồng tử dọc ngẩng lên nhìn họ, dần dần tiến lại gần, cố gắng ép họ ra khỏi lãnh địa, cũng có chút tham lam lộ ra, muốn giữ tất cả họ lại nơi này.

Đầu ngón tay Mông Phường xuất hiện một chút Dung Hợp Chi Hỏa, giống như Hạo Thiên đã làm trước đó, vẽ ra một đường lửa dưới chân.

Yêu thú chạm vào thần hỏa, đều kinh hãi cuộn mình thành một cục, lùi về sau một khoảng, nhưng vẫn lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên.

Trong khu rừng xung quanh, ở những nơi không chú ý, cũng có không ít con rắn đang tụ tập về phía này, mơ hồ tạo thành vòng vây, có ý không định để họ rời đi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không nhịn được ra tay dọn dẹp một mảng, yêu thú đan màu đỏ rơi trên mặt đất, nhưng không ai có thời gian đi nhặt lúc này.

Hạo Thiên đang nhìn vào vị trí trung tâm nhất của hang rắn, yêu thú xung quanh quá nhiều, đã vây kín vị trí trung tâm, không thể nhìn rõ bên trong có gì.

Suy nghĩ một lúc, Hạo Thiên ném cánh cửa đen khổng lồ về phía đó, con hắc cốt khôi là thứ đầu tiên xuất hiện.

Mấy con yêu thú bị Hạo Thiên ném vào Không Môn trong lúc thú triều cũng theo ra, nhưng nhanh chóng bị bầy rắn xung quanh đè xuống, gần như là hàng ngàn sợi dây thừng dày đặc sụp xuống, đè mấy con yêu thú vào trong đầm lầy.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhắm mắt lại, gần như phải tự ép mình mở mắt, nhưng cũng hơi dời tầm mắt đi.

"Chủ nhân của Hư Không Bí Cảnh, rốt cuộc là người thế nào, không lẽ lại để lại phủ đệ, sống ở một nơi như thế này?" Sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần đã không thể dùng hai từ "khó coi" để hình dung.

Quan trọng nhất là, có thứ nàng bắt buộc phải tìm được ở nơi này, nếu không, nàng tuyệt đối sẽ không bước vào bí cảnh này nếu biết trước tình hình!

"Hắc cốt khôi dường như không có yêu thú nào dám tiếp cận." Hòa Hạnh Thiên Thần nhìn hành động của Hạo Thiên, thực ra có chút lo lắng.

Nếu con hắc cốt khôi này xuất thân từ trong bí cảnh, không chừng có thể chung sống hòa bình với yêu thú trong bí cảnh, đến lúc đó đối mặt, không chỉ có đám rắn này, mà còn có một con cốt khôi cao giai.

Phiền phức chồng chất, đến lúc đó sẽ tay chân luống cuống, khiến người ta đau đầu.

May mà trí thông minh của cốt khôi trong bí cảnh không cao, chỉ có đối thủ trước mắt. 179.

Hắc cốt khôi rơi vào đầm lầy, tuy cũng gặp chút phiền phức nhưng cuối cùng không bị chìm xuống không thấy tăm hơi như mấy con yêu thú kia, nó tay không rút thân mình ra khỏi vũng bùn.

Hạo Thiên hơi nheo mắt, thấy con yêu thú đối đầu với hắc cốt khôi, nhàn nhạt nói: "Tìm ra được chủ nhân của cái đầm lầy này rồi." Nghe lời của Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi kinh ngạc nhìn sâu vào trong đầm lầy, quả nhiên thấy có một con yêu thú hơi thẳng người lên, phát ra âm thanh uy hiếp cảnh cáo con cốt khôi.

Rõ ràng, cốt khôi cũng có chút kiêng dè yêu thú ở đây, trong lúc nhất thời, không có yêu thú nào tụ tập lại, cốt khôi cũng không động thủ nữa, cực kỳ cảnh giác, hoặc là có chút hoang mang nhìn nơi này.

"Đại sư huynh, có người đang đến đây." Hòa Hạnh Thiên Thần cau mày, đột nhiên nhìn về con đường phía sau.

"Đi." Hạo Thiên đột nhiên giơ tay, chỉ vào ngọn núi bên cạnh, ở đó có không ít linh mộc có thể che giấu thân hình.

Trong tay Hạo Thiên đột nhiên lấy ra một viên yêu thú đan nắm chặt, khí tức của hắn cũng hoàn toàn thu liễm lại.

Thấy hành động của Hạo Thiên, không cần nói thêm, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng phản ứng lại, mỗi người cũng cầm một viên yêu thú đan xóa sạch khí tức của mình, theo Hạo Thiên ẩn nấp thân hình, yên lặng quan sát những người đang tiến đến.

"Ngươi thật sự thấy Hạo Thiên đi về hướng này?" Giọng nói đầu tiên vang lên, không hiểu sao, lại có chút quen thuộc.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhướng mày, quay đầu về phía Hạo Thiên ở không xa, làm một khẩu hình.

Giọng nói của người kia, Hạo Thiên cũng nghe ra rồi.

Là của Thôi Viễn.

Người nhà họ Thôi, không phải nên đi về hướng khác rồi sao?

Sao lại đi đường cũ, lại quay lại khu rừng này?

Tuy nhiên, có chút bất ngờ là, Thôi Viễn mở miệng, nhưng lời nói lại không phải nói với người nhà họ Thôi, mà là với một nam tử đi bên cạnh hắn.

"Ta làm gì lừa ngươi, ta cũng quen biết Hạo Thiên mà." Khi bóng dáng của Tô Nghiêm Quắc lọt vào mắt Hạo Thiên, mới thực sự khiến

hắn có chút bất ngờ.

Hai người này, sao lại đi chung với nhau?

Hạo Thiên cụp mắt, nhìn Thôi Viễn là người đầu tiên phát hiện ra hang rắn sâu trong rừng, bước chân hắn dừng lại, cũng nhìn thấy con cốt khôi đang lún sâu trong đầm lầy của hang rắn, hắn hơi sững sờ, rồi mới lên tiếng: "Nơi quái quỷ gì đây." Không thấy bóng dáng Hạo Thiên, sắc mặt Thôi Viễn có chút khó coi, hắn lùi về bên cạnh, người nhà họ Thôi bảo vệ bên người, kéo dài khoảng cách với Tô Nghiêm Quắc.

"Dẫn ta đến nơi này, ngươi có ý gì?" "Chậc." Thấy bộ dạng phòng bị của Thôi Viễn, lại không thấy Hạo Thiên ở đây, khóe miệng Tô Nghiêm Quắc giật giật, trong mắt cũng có chút thất vọng.

Lúc hắn đụng phải mấy người nhà họ Thôi, hắn đang cùng trưởng lão bên cạnh bàn chuyện của Hạo Thiên, lại bị Thôi Viễn tai thính nghe được.

Tô Nghiêm Quắc đoán mấy người nhà họ Thôi có lẽ đã gặp Hạo Thiên trong bí cảnh, không biết là kết thù hay kết ân.

Tô Nghiêm Quắc dứt khoát nói mình rất thân với Hạo Thiên, moi lời của Thôi Viễn, kéo Thôi Viễn cùng đi tìm Hạo Thiên.

Vừa hay trên đường đi, Tô Nghiêm Quắc thấy mấy bóng người giống Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần đi về phía này, hắn bèn dẫn Thôi Viễn đi suốt một đường, trên đường quả thực cũng tìm được không ít dấu vết để lại, chứng thực đúng là có người đi đường cũ.

Chương 600

Tô Nghiêm Quắc có chút hiểu biết về Hạo Thiên, biết người sau sẽ không làm chuyện vô ích, càng không ngốc đến mức đi đường cũ quay lại.

Vừa hay ở trong đại trận này đi lòng vòng đã lâu, Tô Nghiêm Quắc sớm đã mất kiên nhẫn muốn tìm đường ra ngoài.

Hạo Thiên cũng là một lối thoát, kết quả đến nơi này, Hạo Thiên lại đột nhiên biến mất?

Hang rắn này trông có vẻ là một phiền phức lớn.

Đi suốt một đường, bất kể gặp yêu thú hay cốt khôi, đều không có kết cục tốt đẹp.

Toàn là những thứ bình thường, ta còn phải nghi ngờ chủ nhân của bí cảnh này rốt cuộc có để lại bảo bối gì ở đây không, hay chỉ là một cái vỏ rỗng, thu hút tu sĩ vào đây nộp mạng.

Nhìn thấy nhiều khôi lỗi như vậy trong bí cảnh, ta thật sự có chút nghi ngờ điểm này.

Khoanh tay trước ngực, Tô Nghiêm Quắc xa xa liếc nhìn hang rắn, không có ý định tiến lên.

Nhìn bộ dạng phòng bị của Thôi Viễn, hắn càng không có ý định gây phiền phức, lúc này giải thích càng nhiều càng giống như giấu đầu hở đuôi.

Dù sao cũng không tìm được tung tích của Hạo Thiên khi đi theo người sau, Tô Nghiêm Quắc cau mày, nói thẳng: “Nhà họ Thôi, nếu không đi cùng ta, thì rời đi đi.” Nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, Thôi Viễn có chút do dự, một lúc sau, hắn lại nhìn về phía Tô Nghiêm Quắc

đối diện, ngoài dự đoán, hắn quay đầu đi về phía hang rắn.

Hai vị trưởng lão bên cạnh Thôi Viễn gần như đồng thời ra tay, ngăn cản Thôi Viễn trong giây lát: "Thiếu chủ, quá nguy hiểm…" Huống hồ, ngoài đám yêu thú trước mặt, còn có một Tô Nghiêm Quắc mục đích không rõ ràng ở bên cạnh, ai biết hắn rốt cuộc có ý đồ gì.

Ban đầu thề thốt chắc nịch rằng Hạo Thiên tuyệt đối có cách rời khỏi đại trận này, rằng nhà họ Thôi bị Hạo Thiên lừa, chỉ vì Hạo Thiên không muốn dẫn nhà họ Thôi ra khỏi nơi này.

Bây giờ không tìm được Hạo Thiên, Tô Nghiêm Quắc lại đột nhiên dường như đã từ bỏ ý định này, không biết người sau rốt cuộc đang làm gì, hai vị trưởng lão nhà họ Thôi không muốn Thôi Viễn lúc này chọc vào đám yêu thú này.

Người nhà họ Thôi hiện tại cách hang rắn khá xa, lúc này rút lui vẫn còn kịp.

"Bên dưới đám rắn đó, hình như có thứ gì đó…" Thôi Viễn không khỏi lên tiếng, cau mày, nhưng lời đã nói ra, lại không có chút hối hận nào.

Nhiều yêu thú như vậy ở đây, trong đó không thiếu yêu thú cao giai, còn có thú vương ở trung tâm và hắc cốt khôi là hai phiền phức lớn, nhà họ Thôi dù biết bên dưới có đồ, cũng không nuốt nổi.

Huống hồ, Tô Nghiêm Quắc không biết có phát hiện ra điểm này không, dường như không có ý định rời khỏi đây.

Nghe vậy, Thôi Viễn càng cảm thấy trong hang rắn có giấu thứ gì đó, và Hạo Thiên cũng biến mất ở nơi này.

"Biết đâu sinh môn để rời khỏi đại trận ở gần đây, hay là chúng ta tìm thử xem?" Thôi Viễn ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Tô Nghiêm Quắc, rõ ràng, lúc này hắn không có ý định rời đi.

Thấy Thôi Viễn nhìn mình, Tô Nghiêm Quắc nhìn vào trong hang rắn, nhưng không nhìn ra gì, có chút cảnh giác, nhưng vẫn giơ tay, bảo một vị trưởng lão bên cạnh đi xem thử.

Vị trưởng lão kia cũng không dám đến quá gần, sợ chọc phải hắc cốt khôi và bầy yêu thú tấn công, chỉ đi vòng quanh phạm vi hang rắn, nhưng không có phát hiện gì.

Nhưng dấu vết của Hạo Thiên lại xác thực là biến mất ở nơi này.

"Lẽ nào sinh môn của đại trận ở dưới hang rắn?" Ý nghĩ này vừa nảy lên, những người có mặt đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Không thể nào!

Nếu thật sự ở dưới đó, Hạo Thiên làm sao xuống được?

Xung quanh không có nhiều dấu vết đánh nhau, lẽ nào hắn nhảy vào hang rắn?" Sắc mặt Tô Nghiêm Quắc có chút khó coi, hắn nhìn hang rắn trước mặt, có cảm giác thứ gì đó ở ngay trước mắt, nhưng lại không có cách nào lấy ra được.

Sinh môn của đại trận cũng có thể ở trước mặt, nhưng không một ai đề nghị đi thử xem.

Điểm này, ánh mắt của Tô Nghiêm Quắc lướt qua phía người nhà họ Thôi, sắc mặt hai hộ vệ nhà họ Thôi lập tức có chút khó nói.

Tuy họ đi cùng Thôi Viễn đến nơi nguy hiểm này, được lệnh phải liều mạng bảo vệ Thôi Viễn.

Nhưng chết vì thiếu chủ nhà họ Thôi là một chuyện, vì một ý nghĩ của Tô Nghiêm Quắc không biết từ đâu ra mà đi nộp mạng, ai sẽ nguyện ý?

"Không cần nhắm vào nhà họ Thôi, nếu sinh môn thật sự ở dưới hang rắn, nhà họ Thôi cũng không phải là người vội vã rời khỏi đại

trận này nhất, có lẽ còn có lối ra khác." Thôi Viễn hơi do dự, nhưng lập tức đưa ra quyết định.

Nhà họ Thôi không có nhiều suất, trong số người được đưa vào, đã chết một Thôi Linh cố chen vào suất, khiến hắn có chút đau đầu, ít nhất trận bàn của nhà họ Thôi không thể dùng được nữa.

Đây cũng là lý do hắn vội vã tìm người liên thủ, thậm chí còn không rõ lai lịch của Tô Nghiêm Quắc đã gật đầu đồng ý cùng đi tìm Hạo Thiên.

So với người trước mặt này, nói thật, Thôi Viễn ngược lại còn tin tưởng Hạo Thiên hơn một chút.

Chỉ là người sau dường như đã gặp phiền phức, không chỉ Hạo Nguyệt Thiên Thần đi theo Hạo Thiên rời đi, Hòa Hạnh Thiên Thần cũng đi rồi.

Nếu Hạo Thiên thật sự có thông tin về sinh môn của đại trận, Thôi Viễn tự nhiên không có ý định chiếm hời, có thể làm giao dịch với Hạo Thiên để hắn đưa mình ra ngoài.

Nhưng Tô Nghiêm Quắc… lại đang nói lời khiêu khích người nhà họ Thôi?

Cười lạnh một tiếng, Thôi Viễn nói thẳng: "Tô Nghiêm Quắc, nếu ngươi cảm thấy sinh môn của đại trận ở dưới hang rắn, thì ngươi dẫn người đi thăm dò đi.

Dù sao nhà họ Thôi cũng sẽ không xuống đó, chỉ là bên trong hình như đúng là có đồ, nếu chúng ta có thể liên thủ lấy thứ đó ra, ta có thể chia đều với ngươi." Vì lời của Thôi Viễn, Tô Nghiêm Quắc cũng cười một tiếng: "Thiếu chủ nhà họ Thôi nói phải, bất kể bên dưới có phải là sinh môn hay không, dù sao cũng phải thăm dò một phen, vậy ai trong chúng ta động thủ?" "Mỗi bên cử ra một trưởng lão đi." Thôi

Viễn chỉ nghiêng đầu nói mấy câu với hai vị trưởng lão bên cạnh, cuối cùng cử ra một vị trưởng lão.

Tô Nghiêm Quắc nhìn sang bên này, suy nghĩ một lúc, cũng cử ra một cường giả Thần Vương.

"Hạo Thiên." Hạo Nguyệt Thiên Thần truyền âm cho Hạo Thiên: "Bên dưới hang rắn có gì?" Nàng đi trước, nhưng không phát hiện gì, Thôi Viễn và Tô Nghiêm Quắc lại dường như thật sự thấy được thứ gì đó, bắt đầu thương lượng động thủ.

Hạo Thiên cau mày, vốn dĩ hắn không chú ý nhiều đến hang rắn, nhưng dường như vì hắc cốt khôi rơi vào trong đó, đã làm lật ra thứ gì đó từ dưới đáy, một tia sáng lóe lên rồi tắt, Hạo Thiên cũng không nhìn rõ, nhưng lại vừa hay bị Thôi Viễn nhìn thấy.

"Không vội." Chỉ nhẹ nhàng nói một câu, Hạo Thiên nhìn trưởng lão nhà họ Thôi và người của Tô Nghiêm Quắc cùng ra tay.

Trưởng lão nhà họ Thôi động thủ chọc vào con hắc cốt khôi kia, kéo sự chú ý của nó về phía mình.

Cường giả Thần Vương bên phía Tô Nghiêm Quắc thì tìm đến thú vương trong hang rắn, đánh xuống một chưởng, sau đó thân hình nhanh chóng lướt về phía Hạo Thiên, kéo thú vương và bầy rắn trong hang rắn về phía Hạo Thiên.

Tuy biết người bên phía Tô Nghiêm Quắc không nhận ra có người ẩn nấp ở đây, Hạo Thiên vẫn cảm giác được phiền phức đang đến gần.

Nơi ẩn nấp của Hạo Nguyệt Thiên Thần gần với cường giả Thần Vương đang lao tới nhất, cơ thể nàng gần như căng cứng trong nháy mắt, chuẩn bị động thủ.

Không thể nào cứ nhìn đám yêu thú này phát hiện rồi tấn công họ,

còn về phía người nhà họ Thôi và Tô Nghiêm Quắc, bị phát hiện thì cứ bị phát hiện thôi.

Ý nghĩ của Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa lóe lên, Hạo Thiên đã có chút hiểu được ý của nàng, hắn thở dài một hơi, rồi bước ra khỏi nơi ẩn nấp trước Hạo Nguyệt Thiên Thần một bước.

Cường giả Thần Vương đang chọc vào thú vương trong hang rắn nhận ra có người phía sau, gần như không nghĩ nhiều mà đánh một chưởng về phía Hạo Thiên: "Kẻ nào!

Lén lén lút lút!" Hạo Thiên né được một chưởng, nghe thấy giọng nói có chút kinh ngạc của người kia, nhưng lại đi về phía hang rắn.

Thôi Viễn và Tô Nghiêm Quắc đang định ra tay cướp đoạt, lại thấy một bóng người rơi vào trong hang rắn.

Thần hỏa màu xám trắng bao bọc lấy bóng người đó, yêu thú xung quanh gần như lập tức lùi ra bốn phía, không ít con rơi xuống trước mặt họ, há mồm cắn tới.

Thôi Viễn và Tô Nghiêm Quắc vừa giải quyết xong phiền phức trước mặt, ngẩng đầu đã thấy trong tay Hạo Thiên dường như đã đào ra một chiếc hộp từ trong hang rắn.

Hắn nắm chặt chiếc hộp, thần dực sau lưng đột nhiên mở ra, bay vút lên cao, lướt về phía vách núi phía trên hang rắn, nhàn nhạt nói một câu: "Đa tạ." Nghe câu nói này, Tô Nghiêm Quắc gần như tức điên.

Một Thôi Viễn có hai trưởng lão Thần Vương đi theo đã không dễ giải quyết rồi, hắn còn đang nghĩ sau khi lấy được đồ làm sao để thoát khỏi Thôi Viễn độc chiếm, thế mà đồ còn chưa chạm vào, đã bị Hạo Thiên cướp đi mất!

Hạo Thiên căn bản không hề rời đi, mà ẩn nấp trong bóng tối, xem

kịch vui, rồi ra tay cướp bảo vật vào thời khắc mấu chốt.

Chương 601

"Sao Hạo Thiên có thể mở thần dực ở đây!" Tô Nghiêm Quắc vốn định đuổi theo, nhưng lại bị đại trận kìm hãm, hắn ngẩng đầu tức giận nhìn người trên đỉnh đầu.

Lại thấy Hạo Thiên không đi xa, ung dung cầm chiếc hộp, còn có thời gian cúi đầu nhìn xuống trào phúng: "Nơi này là ta dẫn các ngươi đến, cũng là ta tìm ra trước, nhìn các ngươi đều không muốn đồ rơi vào tay đối phương, vậy không bằng đưa cho ta đi?" "Hạo Thiên!" Trong mắt Tô Nghiêm Quắc lóe lên tia giận dữ.

Trong lúc đó, Hạo Thiên lại thấy Mông Phường là người thứ hai có động tác, cùng Hòa Hạnh Thiên Thần lặng lẽ rút lui khỏi nơi này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thì có chút phiền phức, vị trí của nàng gần với cường giả Thần Vương bên cạnh Tô Nghiêm Quắc nhất.

Tuy cường giả Thần Vương kia hiện đang đối phó với thú vương trong hang rắn, có chút bị kiềm chế, nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần muốn thoát thân lại có chút khó khăn.

Ngay khi Hạo Thiên định trực tiếp hạ Sâm La Vạn Tượng xuống trước mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần, thu nàng vào Không Môn rồi đi, Thôi Viễn lại dường như có ý thức mà nhìn về phía đó, chém ra một kiếm, đánh bật thân ảnh của Hạo Nguyệt Thiên Thần ra.

Chiếc quạt xương trong tay chặn lại một đòn công kích đang lao tới, Hạo Nguyệt Thiên Thần bị phát hiện, cũng không trốn tránh nữa, hiên ngang hiện thân, lùi về phía Thôi Viễn.

Tô Nghiêm Quắc nghiêng đầu, giơ tay chộp về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần, tự nhiên biết Hạo Nguyệt Thiên Thần là người của Hạo Thiên, bắt giữ một người, để Hạo Thiên giao đồ ra.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần, trưởng lão bên cạnh Thôi Viễn cau mày, chắn trước mặt Thôi Viễn, nhưng lại bị Thôi Viễn giơ tay ngăn lại.

Thôi Viễn vung ra đạo kiếm khí thứ hai, nhưng lại lướt qua Hạo Nguyệt Thiên Thần, chém về phía Tô Nghiêm Quắc.

"Thiếu chủ nhà họ Thôi!" Tô Nghiêm Quắc bị ngăn cản trong giây lát, thấy cường giả Thần Vương bên mình cũng bị trưởng lão bên cạnh Thôi Viễn ngăn lại, hắn nghiến răng nói: "Đồ bây giờ đã rơi vào tay Hạo Thiên, ngươi chắc chắn hai chúng ta còn muốn tiếp tục tranh đấu sao?" "Trong hộp là Du Mộng Thạch?" Thôi Viễn thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần đang giữ một khoảng cách với mình, lại đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

"Không biết, có lẽ vậy." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhướng mày, không ngờ Thôi Viễn lúc này lại giúp mình một tay.

Nàng vốn chỉ định mượn Thôi Viễn để cản đường một chút mà thôi.

Dù sao người nhà họ Thôi biết thân phận của nàng, không dám hạ sát thủ, nếu không ra khỏi bí cảnh này, cũng sẽ bị Khuynh Sơn Thành truy sát.

Thực lực nhà họ Thôi không bằng Khuynh Sơn Thành, còn phải dựa dẫm vào Khuynh Sơn Thành để tồn tại.

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không chắc chắn về vật trong hộp, Thôi Viễn há miệng, rồi lại thở dài, bảo trưởng lão đang kéo con hắc cốt khôi rút lui, lựa chọn bảo vệ Hạo Nguyệt Thiên Thần.

"Bất kể có phải hay không, những gì ta nợ ngươi đã trả hết.

Nhà họ Thôi giúp ngươi lần cuối cùng, ra khỏi bí cảnh, hai ta không còn liên quan, ta cũng không tốn tâm tốn sức tìm giúp ngươi

nữa.” Thôi Viễn nói một câu, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã đáp một tiếng “Được.” Sắc mặt Tô Nghiêm Quắc khó coi đến cực điểm.

Hạo Thiên lại nhanh chóng cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần đã thoát thân tụ lại một chỗ, sau đó hội hợp với Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường, nhanh chóng rời xa nơi này.

Tô Nghiêm Quắc dẫn người, liếc nhìn Thôi Viễn một cái, cũng không có ý định tranh chấp với nhà họ Thôi, bèn đuổi theo hướng Hạo Thiên.

“Thiếu chủ?” Trưởng lão nhà họ Thôi nhìn về phía Thôi Viễn.

“Không cần để ý.” Thôi Viễn bất đắc dĩ nói một câu: “Hạo Thiên không dễ đối phó, Tô Nghiêm Quắc cũng không chiếm được lợi lộc gì từ tay hắn đâu.” Vì sự lùi bước của Thôi Viễn, trưởng lão nhà họ Thôi hơi cau mày, có chút bất mãn: “Cứ để Hạo Thiên lấy đi thứ đó sao?

Nhà họ Thôi lần này vào bí cảnh tuy là vì thiếu chủ giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm Du Mộng Thạch, nhưng theo ta thấy…” Một chiếc hộp không biết bên trong có gì, lại dễ dàng đổi lấy một chuyện lớn như vậy.

Vốn dĩ nhà họ Thôi định dùng hôn ước trước kia của thiếu chủ và Hạo Nguyệt Thiên Thần để tiếp tục liên hôn hai nhà, chỉ là nhất thời không biết dùng cách gì để mở đầu.

Ban đầu vì nhà họ Thôi nguyện ý lấy Du Mộng Thạch có được từ bí cảnh ra để bàn bạc với thành chủ Khuynh Sơn Thành về chuyện này, nhưng ai ngờ Khuynh Sơn Thành lại lập một đứa trẻ mang từ bên ngoài về làm thiếu chủ, Hạo Nguyệt Thiên Thần bị gạt sang một bên, khiến nhà họ Thôi không thể không đánh giá lại giá trị của nàng.

Chuyện này đối với nhà họ Thôi cũng là một chuyện đáng tiếc, gia chủ nhà họ Thôi sau khi Hạo Nguyệt Thiên Thần từ Thượng Thần Giới trở về thỉnh thoảng vẫn nhắc đến.

Thiếu chủ có ý định tiếp tục hôn ước, gia chủ mới để họ đi cùng Thôi Viễn vào bí cảnh.

Nhưng bây giờ ý của thiếu chủ, là muốn từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm Du Mộng Thạch trong bí cảnh, cũng buông bỏ chuyện với Hạo Nguyệt Thiên Thần rồi sao?

Thôi Viễn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn hai vị trưởng lão nhà họ Thôi: "Các người thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần có ý định tiếp tục thực hiện hôn ước không?

Nếu đã không có ý, hà tất phải hỏi cho ra nhẽ, rốt cuộc là do nhà họ Thôi nhất thời thiển cận từ bỏ hôn sự này.

Dù Hạo Nguyệt Thiên Thần đồng ý, thành chủ Khuynh Sơn Thành cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Đối tượng liên hôn, ngoài Khuynh Sơn Thành ra, cũng không phải không có lựa chọn khác, nhà họ Thôi không cần thiết phải đặt vị trí của mình thấp như vậy." Nhàn nhạt nói một câu, nhưng mày của Thôi Viễn vẫn chưa giãn ra, chỉ thu lại ánh mắt, không nhìn về hướng Hạo Thiên và Tô Nghiêm Quắc rời đi nữa.

"Nhà họ Thôi từng có được một khối Du Mộng Thạch, hình dáng của thứ đó, người nhà họ Thôi rõ nhất, hy vọng tìm được thứ đó trong bí cảnh cũng là lớn nhất.

Nếu đã sớm kết oán, nếu có thể lúc này hóa giải oán hận, phụ thân chắc cũng sẽ không trách ta." Nghe lời của Thôi Viễn, hai vị trưởng lão tuy có chút không đồng tình, nhưng cuối cùng không nói gì nữa, gật đầu, bỏ qua chuyện này.

Bên phía Hạo Thiên, nhìn Tô Nghiêm Quắc đang truy đuổi không tha, khóe miệng hắn hơi giật giật, rồi rảnh tay mở chiếc hộp đang cầm.

Thần thức lướt qua quyển trục trong hộp, Hạo Thiên lắc đầu với Hạo Nguyệt Thiên Thần đang nhìn mình.

Không phải thứ Hạo Nguyệt Thiên Thần cần tìm, nhưng thứ này, có lẽ giá trị còn vượt qua cả Du Mộng Thạch.

"Hạo Thiên huynh, trong hộp là thứ gì vậy?" Ánh mắt Mông Phường xa xa lướt qua hai cường giả Thần Vương đang đuổi theo ở phía trước nhất, theo kịp bước chân của Hạo Thiên.

"Phương pháp tu luyện cốt khôi do chủ nhân bí cảnh để lại… Thứ này có chút tà môn." Hạo Thiên chỉ liếc một cái rồi thu thứ đó vào thức hải, nhìn Tô Nghiêm Quắc sắp đuổi kịp, hắn đóng nắp hộp lại, giơ tay ném về một hướng khác: "Nếu ngươi muốn, vậy cho ngươi." Tô Nghiêm Quắc thấy Hạo Thiên ném chiếc hộp trong tay đi, bước chân cứng đờ, nghiến răng nghiến lợi nhìn về hướng chiếc hộp bay đi.

Hắn cũng từng giao tiếp với Hạo Thiên, Tô Nghiêm Quắc không cho rằng người sau sẽ là người ném đồ trong tay đi.

Nhưng mắt thấy chiếc hộp sắp biến mất khỏi tầm mắt, Tô Nghiêm Quắc ra hiệu cho hai cường giả Thần Vương bên cạnh, bảo họ tiếp tục đuổi theo Hạo Thiên, còn mình thì quay người đi bắt chiếc hộp kia.

"Chỉ dụ đi được một người, còn có hai phiền phức lớn đang theo chúng ta." Hạo Nguyệt Thiên Thần thu lại chiếc quạt xương trong tay, xoay người đối một chưởng với cường giả Thần Vương phía sau.

Nàng chỉ còn cách cảnh giới Thần Vương một bước, nhưng một chưởng đối đầu, sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần lại hơi ngưng

trọng.

Nàng đã xem thường sự chênh lệch giữa cảnh giới Thần Vương và cảnh giới Chủ Thần.

May mà khoảnh khắc Hạo Nguyệt Thiên Thần xoay người đã bị Hạo Thiên nhận ra, hắn có chút biết được ý định của nàng.

Ngay khi thân hình Hạo Nguyệt Thiên Thần sắp bị một chưởng của cường giả Thần Vương đánh bay đi, một đạo kiếm khí của Hạo Thiên cũng chém về phía hai vị Thần Vương đang truy đuổi phía sau.

Một tay xách Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên mở thần dực, nhìn Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường đã tăng tốc rời đi, hắn cúi đầu, nói với hai vị cường giả cũng đã dừng bước phía dưới: "Đồ ta đã ném đi rồi, các ngươi đuổi theo ta có ý nghĩa gì?

Lẽ nào không sợ Tô Nghiêm Quắc xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Các ngươi nên bảo vệ hắn không rời nửa bước mới phải chứ?" "Quỷ kế đa đoan, đừng nghe lời của tiểu tử này!" Một vị cường giả Thần Vương lên tiếng, nhìn bóng dáng Hạo Thiên, lạnh lùng nói: "Thần Vương trung cảnh thì sao?

Chỉ có hai người các ngươi, thức thời thì giao đồ ra.

Nếu Tô Nghiêm Quắc và ngươi có quen biết cũ, tha cho ngươi một mạng cũng không sao.

Nếu còn không nghe lời, nữ nhi của thành chủ Khuynh Sơn Thành bên cạnh ngươi thì sao, cũng không bảo vệ được ngươi đâu!" "Thì ra thân phận của ta cũng có lúc dùng được ở đây." Hạo Thiên nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần sắc mặt có chút tái nhợt vì vết thương, nhưng lại ra vẻ không sợ hãi gì: "Chiếc hộp đã ném đi rồi, tin hay không tùy các ngươi." Nói xong, Hạo Thiên thấy Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường đã chạy đủ xa, thân hình cũng đã biến mất khỏi tầm mắt, hắn

mở thần dực mang theo Hạo Nguyệt Thiên Thần cùng bay đi.

Hai vị cường giả Thần Vương bao gồm cả Tô Nghiêm Quắc, đều bị đại trận hạn chế, thấy Hạo Thiên mang Hạo Nguyệt Thiên Thần trực tiếp lướt qua một ngọn núi bên cạnh, hoàn toàn biến mất, ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi.

Tô Nghiêm Quắc lúc này cũng đã lấy được chiếc hộp mà Hạo Thiên ném đi quay lại, nhưng lại ném chiếc hộp rỗng đựng một viên linh thạch xuống đất: "Quả nhiên là hộp rỗng ném ra để dụ ta đi!" Thấy hai vị trưởng lão đứng yên tại chỗ, sắc mặt Tô Nghiêm Quắc có chút không khống chế được, âm trầm nói: "Hai vị, ngay cả một người cũng không đuổi kịp?

Sao lại để Hạo Thiên chạy thoát?" "Không biết vì sao, Hạo Thiên ở đây dường như không bị trận pháp hạn chế, mở thần dực rời đi rồi." Hai vị trưởng lão bị một tiểu bối trêu đùa một phen, sắc mặt cũng khó coi, nghe Tô Nghiêm Quắc chất vấn, càng lạnh lùng nhìn hắn: "Một người là đệ nhất cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, một người là đại tiểu thư Khuynh Sơn Thành, đều là những nhân vật có thiên tư xuất chúng trong lứa trẻ, thân phận bối cảnh cũng không đơn giản.

Là ngươi cứ nhất quyết đối đầu với Hạo Thiên, cố ý muốn đi theo hắn để tìm cách rời khỏi đại trận này.

Chúng ta đi cùng, nhưng không phải để ngươi sai khiến, ngươi muốn dạy chúng ta phải làm gì sao?" Hai cường giả Thần Vương bên cạnh Tô Nghiêm Quắc đột nhiên làm khó, sắc mặt Tô Nghiêm Quắc hơi thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén được lửa giận trong lòng, lại chuyển chủ đề sang hướng khác: "Nếu thứ trong tay Hạo Thiên là thứ ta cần tìm thì sao?

Chương 602

Ta chỉ là đề phòng vạn nhất thôi, nếu không tìm được thứ đó, mấy người chúng ta đều không xong đâu." Nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, hai vị cường giả Thần Vương lại khẽ hừ một tiếng, không phản bác, chỉ nhìn nhau một cái, đều cực kỳ khinh thường.

Trong số họ, thực lực cảnh giới của Tô Nghiêm Quắc là thấp nhất, cũng không biết tông chủ nghĩ gì, lại để Tô Nghiêm Quắc dẫn đầu chuyến đi này, hai người họ bảo vệ Tô Nghiêm Quắc chu toàn.

Nếu không có hai người họ, Tô Nghiêm Quắc căn bản không là gì cả.

Trước đó cũng không biết đã kết thù oán gì với Hạo Thiên, mà cứ bám riết lấy hắn không tha.

Trước đó không phải là thấy có thể kiếm được không ít lợi lộc từ Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần, mới có chút hứng thú, so với chính sự, tự nhiên chính sự quan trọng hơn.

Trước đó Tô Nghiêm Quắc có thể kìm nén được, họ còn đánh giá cao hắn mấy phần.

Bây giờ chỉ vì một chiếc hộp không biết là thứ gì xuất hiện trong hang rắn, Tô Nghiêm Quắc lại như không thể buông bỏ mà đuổi theo không tha.

Hạo Thiên không biết vì sao không bị trận pháp áp chế có thể mở thần dực, họ và Hạo Thiên cũng không có thù oán gì sâu đậm, chỉ là bị một tiểu bối qua mặt ngay dưới mí mắt mà thôi, cũng không phải chuyện lớn, nếu sau này có cơ hội tìm lại là được.

"Tốt nhất đừng quên chính sự." Một vị trưởng lão Thần Vương

nhàn nhạt liếc Tô Nghiêm Quắc một cái, cảnh cáo: “Nếu sau này lại đụng phải Hạo Thiên thì nói sau, không cần ngươi mở miệng, ta cũng sẽ dạy dỗ cho tiểu bối không biết trời cao đất rộng này một bài học.

Nhưng chúng ta có việc quan trọng phải làm, không có thời gian đuổi theo sau mông một kẻ không liên quan, nếu ngươi có thù oán với Hạo Thiên, đừng kéo chúng ta lãng phí thời gian, một mình ngươi đi tìm đi.” “Ta biết rồi.” Tô Nghiêm Quắc nghiến răng, nhưng cuối cùng vẫn nén lại khí thế, gật đầu.

Đáp xuống một đỉnh núi, Hạo Thiên đặt Hạo Nguyệt Thiên Thần xuống, liên lạc với Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường.

Biết được hai người đều an toàn, đám người Tô Nghiêm Quắc không đuổi theo Hòa Hạnh Thiên Thần không có gì trong tay, Hạo Thiên hơi yên tâm, cũng không vội hội hợp, chỉ bảo Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường đến gần đây.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn thấy trong tay Hạo Thiên có thêm một quyển trục, nhướng mày: “Là thứ lấy được trong hộp?” “Ừm.” Hạo Thiên nắm chặt quyển trục, thần thức chìm vào trong đó, từng đạo thần quyết từ trong quyển trục hiện ra, lại dung hợp với Đế Mạch Quyển trong thức hải của hắn.

Hạo Thiên cũng là lúc ném thứ đó vào thức hải mới phát hiện ra điểm này.

Khôi lỗi chi pháp đối với hắn, vốn không có tác dụng, hắn không có thời gian đi tìm nhiều hài cốt như chủ nhân bí cảnh để luyện chế ra một đống cốt khôi.

Một là vì phương pháp luyện chế này quá diệt tuyệt nhân tính, hai là vì tu sĩ sau khi bị luyện chế thành hài cốt, cảnh giới và thực lực đều sẽ giảm đi một cảnh giới, lại không có linh trí, trở thành tử vật.

Cũng có nghĩa là, nếu muốn luyện chế một cỗ hài cốt cảnh giới Thần Vương, Hạo Thiên ít nhất phải tìm một tu sĩ Thần Đế sơ cảnh, rồi luyện chế hắn thành cốt khôi.

Chưa nói cốt khôi luyện chế ra có chống được một đòn của Thần Đế hay không, nếu chỉ có một cỗ, đối với Hạo Thiên hiện tại, đây là một thứ tốn thời gian, tốn công sức lại vô dụng.

Cũng không phải không thể luyện chế ra một cỗ cốt khôi sánh ngang với siêu thập phẩm thần khí, nhưng trước đó ở di tích, để luyện chế cửu phẩm thần khí của Tô Dung thành siêu thập phẩm, không biết đã tốn bao nhiêu thiên tài địa bảo.

Vì một cỗ cốt khôi, nhiều lắm cũng chỉ tạo thành một tấm khiên thịt có thể chống được thêm vài đòn công kích của Thần Đế.

Cốt khôi còn có một nhược điểm mà Hạo Thiên phát hiện ra, cũng là một điểm có thể lợi dụng được, đó là cốt khôi rõ ràng không có ý thức, nhưng không biết vì sao lại còn sót lại một chút linh trí.

Cũng chỉ có như vậy, khôi lỗi mới có thể bị chủ nhân điều khiển, ghi nhớ mệnh lệnh và làm theo.

Cũng có nghĩa là, nếu có người can thiệp vào linh trí của khôi lỗi, không chừng có thể cắt đứt liên hệ giữa khôi lỗi và chủ nhân.

Nếu dùng dược liệu để chế tạo một cỗ cốt khôi siêu thập phẩm, thà dùng để chế tạo một thanh siêu thập phẩm thần khí, ít nhất thần khí chỉ cần không bị người khác cướp đi, sẽ không phản bội.

Nhưng điều Hạo Thiên chú ý lúc này là, mảnh thẻ tre thứ tư của Đế Mạch Quyển không biết đã bao lâu không có động tĩnh, lại vì khôi lỗi chi pháp được ném vào mà động, dường như đã hấp thụ toàn bộ những chữ viết của khôi lỗi chi pháp vào mảnh thẻ tre thứ tư.

"Hửm?" Hạo Thiên nhìn những chữ viết mới dần xuất hiện ở nửa

sau trên Đế Mạch Quyển, cau mày: "Lẽ nào thần quyết trên Đế Mạch Quyển, giống như Sâm La Vạn Tượng, chỉ là quyển tàn quyển, mảnh thứ tư vốn là khôi lỗi chi pháp, nhưng cũng chỉ có một nửa, ta lại vô tình bổ sung đầy đủ nội dung của mảnh thứ tư?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Hạo Thiên, không để tâm, nàng nhìn xung quanh, do dự một lát rồi mở miệng nói: "Nếu nguyên khí trong đại trận này nồng đậm, ta muốn tìm một nơi, bế quan mấy ngày." Ánh mắt Hạo Thiên rơi trên người Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Vừa rồi lúc cường giả Thần Vương động thủ với nàng, Hạo Thiên đã có chút cảm nhận được, Hạo Nguyệt Thiên Thần… dường như sắp tấn thăng.

Nguyên khí trong cơ thể nàng sung mãn, mơ hồ có thế đột phá.

"Ta sắp tấn thăng, vừa rồi lúc động thủ với cường giả Thần Vương, đã có thế đột phá, nếu ngươi không đưa ta rời đi, lúc đó thật sự sẽ có chút phiền phức." Hạo Nguyệt Thiên Thần cau mày, dựa vào vách đá bên cạnh ngồi xếp bằng xuống, ho nhẹ vài tiếng.

Nàng đã quá tự tin, động thủ với cường giả cảnh giới Thần Vương, lại có chút không địch lại nổi, bị kéo theo mấy phần ý niệm tấn thăng.

Tuy trong bí cảnh không có cường giả Thần Đế, bây giờ tùy tiện tìm một Thần Đế để sách phong cũng không có cách nào.

Huống hồ, nàng còn phải tìm Du Mộng Thạch trong bí cảnh, nếu là thứ khác, Hạo Nguyệt Thiên Thần sớm đã không quan tâm mà rời khỏi bí cảnh, lấy việc sách phong làm trọng.

"Được." Hạo Thiên cúi đầu nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, một lát sau mới nói: "Ta có thể sách phong cho ngươi." Nghe lời của Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần đột ngột ngẩng đầu.

Phải biết, Hạo Thiên ở Thượng Thần Giới mới đột phá Thần Vương trung cảnh, tốc độ tu luyện cực kỳ nghịch thiên.

Nhưng bây giờ Hạo Thiên lại nói với nàng, hắn có thể sách phong cho nàng?

Vậy chẳng phải Hạo Thiên bây giờ đã là cảnh giới Thần Đế sao?!

"Đừng nghĩ nhiều quá, ta chỉ là có cách thôi.

Nếu cảnh giới của ta là Thần Đế, cũng không vào được bí cảnh này." Nghe lời của Hạo Thiên, tâm tình của Hạo Nguyệt Thiên Thần mới ổn định lại, thở phào nhẹ nhõm.

Quá đáng sợ, Hạo Thiên tuổi còn trẻ, bước vào cảnh giới Thần Đế quả thực là một bước lên đỉnh, Thần Giới mới được bao lâu?

Điều càng khiến Hạo Nguyệt Thiên Thần ẩn ẩn kinh hãi là, khi trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ Hạo Thiên có thể là cảnh giới Thần Đế, phản ứng đầu tiên của nàng không phải là không thể nào, mà là Hạo Thiên làm được… Lắc đầu, Hạo Nguyệt Thiên Thần ném những ý nghĩ lung tung đó ra ngoài, nhìn Hạo Thiên: "Ngươi thật sự có thể sách phong cho ta, làm sao làm được?

Hoặc là, ta không hỏi phương pháp, ngươi có mấy phần nắm chắc?" Phải biết, có người đi đường tắt, vì không thể tấn thăng, lại mượn lúc tấn thăng đột ngột tăng cao thần đạo thân hòa lực để cưỡng ép đột phá.

Hạo Nguyệt Thiên Thần biết, trong số những người của phòng đấu giá đứng đầu có không ít người dùng phương pháp này để cưỡng ép đề thăng cảnh giới.

"Thần mạch dị tộc." Hạo Thiên chỉ nhàn nhạt nói bốn chữ, mắt của Hạo Nguyệt Thiên Thần lại đột nhiên sáng lên, hiển nhiên biết không ít thông tin.

Hạo Thiên cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp thôi động Đế Mạch Quyển trong thần thức, Tứ Ấn Thần Quyết rơi trên đầu Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Vô số thiên đạo chi lực khác biệt với thần đạo dần dần hội tụ tại đây.

"Động tĩnh quá lớn." Hạo Thiên nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần đang nhắm mắt ở trong cửa ải tấn thăng, Sâm La Vạn Tượng hạ xuống, bốn cánh cửa đen khổng lồ hạ xuống, bên ngoài lại dựng lên một phương trận pháp, che giấu cả một mảng thiên cơ.

Trong lúc Hạo Nguyệt Thiên Thần tấn thăng, Hạo Thiên vẫy tay, lấy ra mảnh thứ tư của Đế Mạch Quyển đã dung hợp với khôi lỗi chi pháp ra xem.

Quả thực, một đạo thần quyết có cả thượng quyển và hạ quyển, cũng không phải là hai loại khôi lỗi chi pháp khác nhau.

Hoặc là, chủ quyển ẩn trong Đế Mạch Quyển, hạ quyển khôi lỗi chi pháp chỉ là bổ sung cho chủ quyển, ghi lại pháp quyết luyện chế cốt khôi thông thường.

Hợp nhất lại, thần quyết thứ tư, tên là Phân Thân.

Hạo Thiên xem xét kỹ, lại có mấy phần hứng thú.

Phương pháp mà thần quyết này nói đến, có thể khiến hắn ngoài bản thân ra, còn luyện chế ra một cỗ phân thân giống hệt mình.

Đã là phân thân, thì không còn là khôi lỗi nữa.

Hạo Thiên không có hứng thú với pháp thuật khôi lỗi thu được trong bí cảnh, nhưng lại có chút hứng thú với thần quyết phân thân được dung hợp từ nó và Đế Mạch Quyển.

Một phân thân giống hệt như bản thể, chỉ là không thể phân tách

cả những vật ngoài thân ra cùng, thậm chí chỉ cần không ra tay, người ngoài cũng không nhìn ra manh mối gì về cảnh giới và thực lực.

Phân hóa ra một phân thân gần như rút đi chín thành nguyên khí của Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhìn người trước mặt giống mình như đúc, trong lòng có cảm giác hơi kỳ quái.

Chương 603

Chỉ là, nhìn lâu, Hạo Thiên cũng có phần quen mắt.

Phân thân không có ý thức riêng, do Hạo Thiên dùng thần thức khống chế.

Hắn khống chế phân thân mở mắt nhìn mình, cả hai nhìn nhau một lúc, rồi Hạo Thiên để bản thể ngồi xuống đả tọa hồi phục.

Nhắm mắt lại vẫn có thể dùng một góc nhìn khác để cảm nhận mọi thứ xung quanh, cảm giác này không tồi.

Hạo Thiên dùng phân thân thử đi lại hoạt động xung quanh, lúc quay về, bỗng nảy ra một ý.

Chỉ một ý nghĩ thoáng qua, bản thể đang ở bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên Thần lùi lại một bước, lui vào trong Sâm La Vạn Tượng.

Phân thân của Hạo Thiên đi về lại bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên Thần, đứng canh gác.

Đợi Hạo Nguyệt Thiên Thần thuận lợi tấn thăng Thần Vương, mở mắt ra, nàng nhìn Hạo Thiên trước mặt, không hề nhận ra điều gì bất thường.

Cảm ứng mọi thứ xung quanh, Hạo Nguyệt Thiên Thần kinh hỉ mở mắt: "Giữa cảnh giới Thần Vương và Chủ Thần quả nhiên là một bước nhảy vọt cực lớn!" Hạo Thiên mỉm cười, đợi Hạo Nguyệt Thiên Thần vui mừng xong xuôi, mới nhìn chằm chằm nàng, mở miệng nói một câu: "Nhìn ta xem, có thể nhìn ra chỗ nào không đúng không?" Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Chỉ là, thấy Hạo Thiên không có vẻ gì là nói đùa, Hạo Nguyệt

Thiên Thần đi quanh Hạo Thiên một vòng, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của hắn.

Nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào không đúng, cho đến khi bước chân của Hạo Nguyệt Thiên Thần khựng lại, nàng nhìn Hạo Thiên, khẽ "hử" một tiếng: “Thần khí và nhẫn trữ vật của ngươi đâu rồi?

Không đúng, những thứ vốn mang trên người đều biến mất cả rồi.” Nàng tò mò nhìn Hạo Thiên, nhưng vẫn không phát hiện ra người trước mắt không phải là bản thể của hắn.

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Hạo Thiên đưa tay ra: “Cho ta mượn một thanh thần khí thử xem.” Hạo Nguyệt Thiên Thần trước đó ra vào di tích có mang ra một cây trường kích cửu phẩm, nhưng vẫn luôn vứt trong nhẫn trữ vật chưa có cơ hội dùng đến, nghe vậy liền lấy ra, thuận tay ném cho Hạo Thiên.

Trường kích rơi vào tay Hạo Thiên, hắn hơi nhấc lên nhấc xuống, rồi đột nhiên ra tay, đâm một kích về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không phòng bị, nhưng phản ứng lại không chậm, cây quạt xương trong tay đột ngột mở ra, đè xuống rồi vỗ mạnh, hất văng cây trường kích trước mặt, sau đó xoay cổ tay vỗ quạt xương lên vai Hạo Thiên.

Mắt thấy Hạo Thiên trước mặt đột nhiên chìm xuống, biến thành một đám sương đen, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhất thời chưa hoàn hồn.

Khi thấy sương đen tan đi, chỉ còn lại một cây trường kích trên mặt đất, chính là cây thần khí cửu phẩm vừa đưa cho Hạo Thiên lúc nãy.

Cánh cửa lớn của Sâm La Vạn Tượng lại mở ra ở một bên, Hạo

Thiên từ trong đó bước ra.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng mắt lên, thấy Hạo Thiên vừa bị đánh tan lại bước ra, trên mặt lộ vẻ chưa hoàn hồn.

"...Ta vừa mới thấy..." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhất thời không biết nên hình dung chuyện vừa xảy ra như thế nào.

"Là phân thân của ta, chỉ là cũng không biết tốt xấu thế nào, là kết quả sau khi dung hợp pháp thuật khôi lỗi và một thần quyết khác." Hạo Thiên lắc đầu: "Tuy khôi lỗi cần dùng tu sĩ cao giai luyện chế mới có thực lực và cảnh giới nhất định, nhưng về số lượng có thể giống như chủ nhân bí cảnh này, tạo ra cả một đống.

Còn pháp thuật phân thân của ta, chỉ có thể hao phí toàn bộ linh lực để tạo ra một cái vỏ rỗng, bề ngoài ngoại trừ những vật tùy thân ra thì hẳn là không nhìn ra điểm khác biệt với bản thể, nhưng lại không thể sử dụng thần quyết, càng không chống đỡ được công kích, nếu không sẽ giống như vừa rồi." Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần dần hoàn hồn, ngạc nhiên nhướng mày: "Cũng có nghĩa là, bây giờ có thể có hai Hạo Thiên, chỉ là một người không thể động thủ?" Hạo Thiên gật đầu, nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần hỏi tiếp: "Phân thân của ngươi biết mọi chuyện không?

Vậy phân thân có thông minh hơn không?

Phản ứng có mạnh hơn không?" "Đều là ta, phân thân không có ý thức riêng." Hạo Thiên đã nói với Hạo Nguyệt Thiên Thần trước khi luyện chế phân thân, may mà kết quả cuối cùng cũng có phần khiến hắn hài lòng.

"Vậy không bằng để phân thân đi tìm Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường, còn ngươi tiếp tục đi cùng ta." Hạo Nguyệt Thiên Thần như có điều suy nghĩ nhìn Hạo Thiên, sau khi tấn thăng cảnh giới Thần Vương, lá gan của nàng lớn hơn không ít, bây giờ nếu gặp

lại Tô Nghiêm Quắc, đương nhiên sẽ không chật vật như trước nữa!

Bây giờ Hạo Nguyệt Thiên Thần không cần phải trốn tránh, thậm chí còn cảm thấy nên đụng phải Tô Nghiêm Quắc mới tốt...

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Luyện chế một phân thân tuy đơn giản, nhưng sau khi phân thân trước đó tan biến, phải mất hơn mười ngày mới có thể tạo ra phân thân thứ hai." Hắn còn chưa kịp nghiên cứu kỹ phân thân này, chỉ nghịch ngợm một chút trước mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần đã bị nàng đánh tan, còn chưa kịp mở miệng nói gì.

Chỉ là cũng vì Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa mới tấn thăng, nguyên khí trong cơ thể dồi dào, nếu không ra tay giải phóng bớt một chút, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng sẽ khó chịu.

Tan thì cũng tan rồi, đợi hơn mười ngày nữa lại tạo ra một cái là được.

Nghe Hạo Thiên nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần nghiêng đầu: "Cùng lúc chỉ có thể có hai người?" "Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng, giơ tay đánh ra một đạo ấn ký, dẫn Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường về phía này. 180.

Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường vốn đang chạy đến vị trí của Hạo Thiên, trên đường gặp chút rắc rối nhỏ làm trì hoãn thời gian, thấy trời sắp tối, đang lo không biết vị trí chính xác của Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần thì ngẩng đầu thấy đạo ấn ký kia, Hạnh Hòa Thiên Thần có chút ngạc nhiên: "Đại sư huynh không sợ Tô Nghiêm Quắc và người của Thôi gia lại tìm đến gây phiền phức sao?" Mông Phường cũng đang nhìn về hướng đó, như có điều suy nghĩ: "Hướng đó, vừa rồi hình như có khí tức tấn thăng, ta vốn tưởng trong bí cảnh có tu sĩ Thượng vị Thần ở đây tấn thăng Chủ Thần, nhưng nếu Hạo Thiên ở đó, hẳn là Hạo Nguyệt Thiên Thần tấn thăng." Trong đội bốn

người có hai tu sĩ cảnh giới Thần Vương, Hạnh Hòa Thiên Thần lại là Chủ Thần đỉnh phong, Hạo Thiên ở Thần Vương trung cảnh, Tô Nghiêm Quắc và Thôi gia bây giờ, trừ phi liên thủ, nếu không cũng phải cân nhắc xem có cần thiết tìm đến gây phiền phức không.

Phải biết, Hạo Nguyệt Thiên Thần là con gái thành chủ Khuynh Sơn Thành, bí cảnh này lại ở trong Khuynh Sơn Thành, có một số thế lực tông môn của Khuynh Sơn Thành kết giao, đi theo Hạo Nguyệt Thiên Thần vào bí cảnh có đến sáu vị trưởng lão Thần Vương.

Ai không có mắt mới đi gây phiền phức?

Thấy Hạo Thiên đánh ra ấn ký của Vạn Kiếp Thành, Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh lắc lắc cây quạt, cũng giơ tay ném ra một đạo ấn ký của Khuynh Sơn Thành: "Không biết có người Khuynh Sơn Thành nào cũng bị nhốt trong đại trận này không, dù sao bây giờ cũng không tìm được đường ra, không bằng tập hợp mọi người lại làm chuyện lớn, dọn dẹp hết mọi thứ trong đại trận này, ta không tin không tìm được!" Ấn ký của Hạo Nguyệt Thiên Thần rõ ràng thanh thế rất lớn, vầng sáng màu đỏ lan truyền từng tầng ra ngoài, trên bầu trời để lại một vòng tròn đỏ rực, rất lâu không tan.

Chỉ là, sau khi Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần đợi được Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường, thấy không còn ai đến nữa, đang chuẩn bị rời khỏi nơi này thì trong tầm mắt lại xuất hiện thêm ba bóng người đang đi về phía này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng bước, nheo mắt nhìn một lúc, rồi hừ lạnh một tiếng: "Hai vị trưởng lão của Khuynh Sơn Thành đáng ra phải đến thì không thấy đâu, người không nên đến lại tới đây..." Người tới là Lục Kiệt và hai vị trưởng lão đi theo hắn.

Lục Kiệt cũng không phải kẻ ngốc, có hai vị trưởng lão Thần Vương của Khuynh Sơn Thành đuổi theo, muốn bảo vệ hắn chu toàn

trong bí cảnh, Lục Kiệt tự nhiên sẽ không từ chối.

Chỉ cần không nhìn mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần, hiện tại hắn là thiếu chủ Khuynh Sơn Thành, mọi thứ đều dựa vào Khuynh Sơn Thành. 181.

Có lợi ích tự nhiên sẽ không ngốc nghếch từ chối, dù sao người luôn theo hắn đều không lấy được suất, có hai trưởng lão nguyện ý đầu quân cũng khiến hắn thêm mấy phần tự mãn.

Khi đi gần đến nơi, Lục Kiệt nhìn thấy ánh mắt dò xét của Hạo Nguyệt Thiên Thần đang khoanh tay nhìn mình, khóe miệng hơi giật giật, có chút không thoải mái, nhưng vẫn nhíu mày nói: "Ngươi tưởng ta đến vì thấy mặt ngươi à?

Ta chẳng qua là đi về hướng này, thấy ngươi phóng ra ấn ký, tưởng có thể thấy ngươi xui xẻo chật vật, ai ngờ..." Lục Kiệt thực sự không muốn Hạo Nguyệt Thiên Thần chết, nàng cũng không đuổi hai vị trưởng lão Thần Vương của Khuynh Sơn Thành đi, mang theo Hạo Thiên và hai tu sĩ Chủ Thần kia đi lại trong bí cảnh, đi về phía sâu trong bí cảnh.

Nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần chết ở đây, hắn sẽ vỗ tay khen hay, nhưng cũng phải cân nhắc đến cơn thịnh nộ của thành chủ Khuynh Sơn Thành.

Thật ra, ở Khuynh Sơn Thành, vị trí của Lục Kiệt cũng có chút không rõ ràng.

Hắn được lập làm thiếu chủ, nhưng lại không gặp được thành chủ Khuynh Sơn Thành, mọi chuyện đều do người bên cạnh thành chủ truyền lời cho hắn, bảo hắn đi làm.

Hạo Nguyệt Thiên Thần, thời gian nàng ở yên trong Khuynh Sơn Thành không nhiều, luôn đi rèn luyện khắp nơi, nhưng chỉ cần về

Khuynh Sơn Thành, muốn gặp thành chủ, chỉ là chuyện một câu nói.

Thậm chí không cần Hạo Nguyệt Thiên Thần mở miệng, thành chủ sẽ cho triệu Hạo Nguyệt Thiên Thần đến.

Vị thành chủ này, rõ ràng là thiên vị.

Lục Kiệt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần trước mắt, nhưng lại có chút kinh ngạc dừng lại, dò xét Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Thần Vương..." Hạo Nguyệt Thiên Thần trước khi vào bí cảnh rõ ràng chưa tấn thăng Thần Vương, chỉ là thực lực Chủ Thần đỉnh phong, trong bí cảnh căn bản sẽ không có cường giả Thần Đế...

Hạo Nguyệt Thiên Thần ẩn giấu thực lực?

Lục Kiệt không hiểu tại sao: "Ngươi tấn thăng cảnh giới Thần Vương từ khi nào, ngay cả thành chủ cũng không biết?" Nếu thành chủ biết, có lẽ sẽ không để nhiều trưởng lão Khuynh Sơn Thành vào bí cảnh như vậy, thậm chí giữ lại mấy người Hạo Thiên, loại suất của hắn ra cũng không sao.

Không phải đều vì viên Du Mộng Thạch liên quan đến Hạo Nguyệt Thiên Thần sao? 182.

Lục Kiệt sớm đã nghe nói thần hồn của Hạo Nguyệt Thiên Thần có thiếu sót, có liên quan đến thành chủ, thành chủ cảm thấy có lỗi về chuyện thần hồn của Hạo Nguyệt Thiên Thần, luôn đang tìm cách bù đắp chuyện này.

Thậm chí còn cao hơn cả ý chí của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Có một lần, Lục Kiệt thậm chí nghe thấy thành chủ và Hạo Nguyệt Thiên Thần tranh cãi.

Chương 604

Hạo Nguyệt Thiên Thần không muốn Du Mộng Thạch của Thôi gia, cũng không muốn đồng ý hôn ước này, nhưng thành chủ lại hoàn toàn phớt lờ lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, khăng khăng định ra hôn sự này.

Thậm chí sau này Thôi gia hối hôn, thành chủ còn ra tay cướp lại viên Du Mộng Thạch từ Thôi gia cho Hạo Nguyệt Thiên Thần dùng.

Cuối cùng Thôi gia hành động quá nhanh, trước khi thành chủ ra tay, đã dùng viên đá đó rồi.

Thành chủ không còn cách nào khác, chỉ vì chuyện hôn sự này mà kết thù oán với Thôi gia.

Hạo Nguyệt Thiên Thần từ Thượng Thần Giới trở về, ý định tìm Du Mộng Thạch lại dấy lên, thành chủ dứt khoát mở bí cảnh lần này, biến thành việc tìm Du Mộng Thạch cho Hạo Nguyệt Thiên Thần, thậm chí nguyện ý chia sẻ suất vào bí cảnh, ngay cả thiếu thành chủ là hắn cũng bị loại ra ngoài!

"Không liên quan đến ngươi." Hạo Nguyệt Thiên Thần không hề nể mặt Lục Kiệt, phất phất tay, rồi lại nhìn về hai vị trưởng lão sau lưng hắn: "Hai vị muốn đi theo Lục Kiệt làm bậy sao?" Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên nhìn ra được, ban đầu hai vị trưởng lão đề xuất lo lắng cho an nguy của Lục Kiệt, thực tế, cũng là không coi nàng ra gì, cho rằng Lục Kiệt sau này có khả năng trở thành thành chủ Khuynh Sơn Thành, nên sớm đã đầu quân cho Lục Kiệt.

Chỉ là, từ khi nàng từ Thượng Thần Giới trở về, tư cách trở thành tân thành chủ cao hơn Lục Kiệt rất nhiều, bây giờ lại tấn thăng Thần Vương...

Hai vị trưởng lão sau lưng Lục Kiệt nhìn nhau một cái, trong mắt vẫn có chút do dự.

Đúng vậy, ban đầu họ định đi theo Lục Kiệt, nhưng thành chủ phân phó phải bảo vệ tốt đại tiểu thư trong bí cảnh, bây giờ Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không trách tội, nhưng sau khi ra ngoài thì sao?

Hạo Nguyệt Thiên Thần không giống người sẽ che giấu giúp họ, câu hỏi vừa rồi, chính là đang cảnh cáo họ.

Có nên tiếp tục đi theo Lục Kiệt không?

"Vân trưởng lão, Lôi trưởng lão." Lục Kiệt ở bên cạnh, thấy sự khó xử của hai vị trưởng lão, sắc mặt khó coi đi mấy phần.

"Đại tiểu thư có chút làm khó ta rồi, Lục Kiệt dù sao cũng là thiếu thành chủ...

Đại tiểu thư và thiếu thành chủ bất luận bên nào xảy ra chuyện trong bí cảnh, các trưởng lão chúng ta đều không thoát khỏi sự trừng phạt của thành chủ, nếu thật sự phải phân định nặng nhẹ, ta cũng cực kỳ khó nói." Vân trưởng lão đúng là người giỏi hòa giải nhất, nhìn Lục Kiệt và Hạo Nguyệt Thiên Thần, thở dài một tiếng: "Thiếu thành chủ và đại tiểu thư không bằng đi cùng nhau..." Nói đến nửa chừng, Vân trưởng lão dừng lại, không nói tiếp nữa, bởi vì ông biết rõ quan hệ giữa Lục Kiệt và Hạo Nguyệt Thiên Thần không hòa hợp.

Nhưng ông cũng đã nói ra lời trong lòng, hai người đi cùng nhau, chẳng phải họ cũng không cần phải khó xử hai bên sao.

Quan trọng nhất là, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã nêu ra chuyện này, bất luận tương lai thế nào, bây giờ thành chủ vẫn còn đó, mệnh lệnh của thành chủ là bảo vệ tốt Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Bởi vì Lục Kiệt sớm đã bị loại ra khỏi danh sách, không ai ngờ

Lục Kiệt cuối cùng lại vào được.

Hai vị trưởng lão bây giờ tuy vẻ mặt do dự, nhưng đều đã quyết định.

Không thể tiếp tục đi theo Lục Kiệt nữa.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nói không sai, tìm Du Mộng Thạch là việc trọng yếu, đi theo Lục Kiệt, chính là làm bậy.

Mức độ coi trọng của thành chủ đối với chuyện này là điều ai cũng thấy, nếu làm hỏng chuyện này, bị trách tội, Lục Kiệt sẽ không sao cả, người xui xẻo chính là các trưởng lão họ. 183.

Hơn nữa Lục Kiệt bây giờ chỉ có một thân phận suông, bên Thượng Thần Giới chưa bao giờ hỏi đến chuyện của Lục Kiệt, nhiều năm như vậy, nếu trưởng lão Thần tộc thật sự có chú ý đến huyết mạch này sẽ không luôn luôn không hỏi không rằng.

Bây giờ Hạo Nguyệt Thiên Thần tấn thăng cảnh giới Thần Vương, con đường đến Thần Đế còn xa, nhưng mấy năm nữa có khả năng tiếp quản vị trí thành chủ Khuynh Sơn Thành.

So với một Lục Kiệt không đáng tin cậy, thật ra, họ cũng nguyện ý phò tá Hạo Nguyệt Thiên Thần làm thành chủ hơn.

Nghĩ đến đây, Vân trưởng lão thở dài một tiếng, nhìn Lục Kiệt, nhàn nhạt nói một câu: "Thiếu thành chủ tốt nhất nên đi theo chúng ta, nếu xảy ra chuyện..." "Nếu không muốn đi theo ta mà muốn tự mình xông bừa trong bí cảnh, xảy ra chuyện, ta sẽ giải thích với thành chủ, không cần nhiều lời." Hạo Nguyệt Thiên Thần thản nhiên tiếp lời, sắc mặt lạnh nhạt đối với Lục Kiệt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn tưởng Lục Kiệt sẽ không do dự quay đầu bỏ đi, lại thấy Lục Kiệt nhìn nàng một lúc với ánh mắt khó hiểu, một lát sau, lại gật đầu: "Được thôi, ta đi theo các ngươi." Dù sao đại

trận này nhất thời cũng không ra được, một mình càng khó, muốn bỏ lại Hạo Nguyệt Thiên Thần, ra khỏi đại trận rồi nói sau...

Nghe Lục Kiệt nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần không hiểu sao nhíu mày nhìn hắn, nhất thời không biết Lục Kiệt đang có ý đồ gì, lại thuận thế đồng ý lời của nàng?

Tên Lục Kiệt này, không phải đã bị đổi người rồi chứ? 184.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đưa mắt nhìn hai vị trưởng lão luôn đi theo Lục Kiệt, dừng lại một chút mới có chút mê hoặc mở miệng: "Vân trưởng lão, trên đường hai vị luôn đi theo Lục Kiệt không rời sao?

Người này, không phải là ai đó giả mạo chứ?" Từ sau khi phân thân của Hạo Thiên xuất hiện trước mặt mà nàng không nhận ra, đối với một Lục Kiệt không quen thuộc, Hạo Nguyệt Thiên Thần thật không dám chắc người trước mắt là ai. 185.

"Hai người chúng tôi luôn đi theo thiếu thành chủ, chưa từng tách ra..." Vân trưởng lão cũng không ngờ Lục Kiệt sẽ đồng ý, trong lòng thở phào một hơi, nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, có chút khó xử nhìn nàng.

"Không muốn ta đi theo, cũng không cần viện cớ như vậy." Lục Kiệt âm dương quái khí hừ một tiếng, nhưng không nói gì thêm với Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Chân mọc trên người hắn, muốn đi theo thì đi, Hạo Nguyệt Thiên Thần chẳng lẽ còn ra tay với hắn, không lẽ nàng sợ?

"Tùy ngươi, chỉ cần cách ta xa một chút." Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn Lục Kiệt, không giấu được vẻ chán ghét lùi lại mấy bước, đứng cùng Hạo Thiên.

Hai vị trưởng lão khác không tìm thấy, có lẽ không vào đại trận

này, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, cũng không có biểu cảm gì nhiều nhìn về phía Hạo Thiên: "Tiếp tục đi sâu vào chứ?

Trước đó chúng ta rõ ràng đã thăm dò vị trí trung tâm đại trận, nhưng đều không có gì, phá trận e là khó." Dù sao cũng là bí cảnh do cường giả để lại, đại trận tất nhiên đã tồn tại rất nhiều năm, không dễ dàng phá giải như vậy.

Những tu sĩ lỡ bước vào đây nếu không có cảnh giới và thực lực nhất định, tìm được sinh môn ra ngoài đã là không dễ.

Tuy phạm vi đại trận có thể là trung tâm bí cảnh, nhưng vị trí hiện tại của họ, hẳn là ở vùng rìa, nhưng cũng nên đã tiếp cận rồi.

Pháp thuật khôi lỗi mà Hạo Thiên có được là minh chứng tốt nhất, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng thêm mấy phần tự tin.

Hạo Thiên gật đầu, không nói nhiều, dẫn Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường đi phía trước, Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên đi theo, sau đó là hai vị trưởng lão Khuynh Sơn Thành và Lục Kiệt ở cuối cùng.

Lục Kiệt cũng không cảm thấy có gì không ổn, đối với Hạo Nguyệt Thiên Thần, hắn vốn là một vị khách không mời, chỉ là chưa có cơ hội giao thủ với Hạo Nguyệt Thiên Thần để thử thực lực của nàng...

Lục Kiệt nhìn chằm chằm Hạo Nguyệt Thiên Thần, rồi lại đưa mắt sang Hạo Thiên.

Trước đó khi đối đầu với Hạo Thiên, hắn chỉ cảm thấy người này còn sâu không lường được hơn cả mấy vị trưởng lão Khuynh Sơn Thành.

Một người như vậy, lại bị Hạo Nguyệt Thiên Thần lôi kéo, khiến hắn có chút đắc tội.

Nghĩ vậy, Lục Kiệt nhíu mày, ở chung với Hạo Nguyệt Thiên Thần, đều là kẻ địch của hắn.

Vì có thêm Lục Kiệt, Hạo Nguyệt Thiên Thần nói ít đi rất nhiều, nếu không cần thiết, căn bản sẽ không mở miệng.

Nàng và Hạo Thiên nhìn nhau một cái, cũng không đề cập đến chuyện pháp thuật khôi lỗi và phân thân có được trong bí cảnh.

Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường đều là người tính tình trầm ổn, vốn không nói nhiều, ngược lại là Lục Kiệt, trong tay tung một cái trận bàn không biết từ đâu ra, trên đó dường như có những đường vân màu vàng kim đang di chuyển, chỉ về một hướng.

Đi đến một nơi, Lục Kiệt đột nhiên dừng bước, hai vị trưởng lão đi sau cũng dừng lại theo Lục Kiệt, suốt đường đi đến đây, hoàn toàn dựa vào cái trận bàn trong tay Lục Kiệt, nên đối với hắn có mấy phần tin tưởng.

Lục Kiệt thấy Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần vẫn không dừng bước, nhíu mày, cuối cùng mở miệng: "Có lòng tốt nhắc nhở một câu, trận bàn chỉ dẫn mấy thế lực vào bí cảnh gần ta nhất đều đang đi về phía đông, có lẽ đã tìm thấy gì đó." Nghe Lục Kiệt nói, bước chân của Hạo Nguyệt Thiên Thần cuối cùng cũng dừng lại, nhìn thứ trong tay hắn.

Lục Kiệt thuận thế giơ trận bàn trong tay lên: "Chuyện này thành chủ không biết, ta đã cho người liên lạc với người của mấy chủ thành muốn vào bí cảnh, mỗi người để lại một tia khí tức trên tám cái trận bàn, có thể phán đoán vị trí của nhau trong bí cảnh, nếu có phát hiện gì hoặc cần cầu cứu..." Lục Kiệt tự nhiên sẽ không nói thật hoàn toàn, có giữ lại, nhưng cũng giải thích được thứ này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần chưa bao giờ quản những chuyện này, thành chủ cũng không thèm giao thiệp với những người này, trong ý

niệm của thành chủ, để những người này vào bí cảnh, là để họ tìm đồ giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nếu có thu hoạch gì trong bí cảnh, thành chủ cũng không đến mức keo kiệt để những thứ vốn không phải của mình thuộc về người khác.

Chỉ là có vài cách, Lục Kiệt lại có thân phận thiếu thành chủ Khuynh Sơn Thành, tiếp xúc với những người này cũng không khó.

Chương 605

"Tám cái trận bàn, có những ai?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn Lục Kiệt hỏi một câu, hơi hất cằm.

"Có Thôi gia." Lục Kiệt hiển nhiên biết những chuyện này, nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần nhếch khóe môi, Thôi gia trước đó không phải đã đụng độ với ngươi sao.

"Cũng dựa vào trận bàn tìm ra ta?" Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn chằm chằm trận bàn trong tay Lục Kiệt, đưa tay ra...

Thấy động tác của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Lục Kiệt thực ra có chút không muốn giao trận bàn trong tay ra, nhưng động tác của hai vị trưởng lão hiển nhiên nhanh hơn hắn, giơ tay lấy trận bàn trong tay hắn đưa cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Mấy đạo khí tức quen thuộc, ngay cả Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng có thể mơ hồ đoán ra người của mấy chủ thành nào, Thôi gia quả thực cũng ở trong đó.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không tìm thấy mình trong trận bàn, liếc nhìn Lục Kiệt một cái, tạm thời bỏ qua, giơ tay đưa trận bàn cho Hạo Thiên: "Chúng ta đều không tìm được sinh môn trong đại trận này, bọn họ có thể có phát hiện gì sao?

Sợ là gặp phải chuyện khác, chúng ta có nên đi xem không?" Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần mở miệng nói chuyện với Hạo Thiên, Lục Kiệt ở bên cạnh nhướng mày, có chút kinh ngạc.

Vốn tưởng bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên Thần, chỉ là mời mấy người giúp đỡ, chủ yếu vẫn là Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nhưng nhìn dáng vẻ hỏi ý kiến của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Lục

Kiệt cúi đầu, đội ngũ này, là do Hạo Thiên đứng đầu?

Chỉ là hiển nhiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không mất đi vị trí trong đó, dù sao cũng là tìm Du Mộng Thạch cho nàng.

Nói xong, Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên: "Chúng ta đi xem có tin tức gì về Du Mộng Thạch không, những người này vào bí cảnh cũng được một thời gian rồi, có lẽ không giống chúng ta bị nhốt trong rừng lâu như vậy, quyển trục về bí cảnh trong Khuynh Sơn Thành cũng không hoàn toàn, có lẽ họ biết một số thông tin khác." Trước thứ mình cần tìm, chuyện sinh môn cũng có thể tạm gác lại.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nói như vậy, nhưng chủ yếu vẫn xem phán đoán của Hạo Thiên.

Từ trước đến nay, phán đoán của Hạo Thiên chưa từng sai, đối với điểm này, Hạo Nguyệt Thiên Thần cực kỳ tin tưởng.

Lục Kiệt cũng đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên, thấy hắn hơi gật đầu, mấy người liền thay đổi phương hướng, đi về phía trận bàn chỉ dẫn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng ném trận bàn lại cho Lục Kiệt, Lục Kiệt định cùng những người này thông báo vị trí cho nhau trong bí cảnh, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại không có ý định đó.

Trong bí cảnh, Hạo Nguyệt Thiên Thần có thể không đụng phải những người này, thì sẽ không đụng.

Thôi gia và Tô Nghiêm Quắc trước đó không phải là một ví dụ sao...

Nếu không có chuyện gì, mọi người tự nhiên có thể hợp tác cùng tồn tại, nhưng một khi xuất hiện lợi ích, sợ là không cần biết là lợi ích gì, cũng sẽ tức khắc gây ra tranh đoạt.

Người đều tham lam, bọn họ đồng ý tìm Du Mộng Thạch, cũng không phải vì thành chủ Khuynh Sơn Thành đưa ra điều kiện trao đổi quý giá hơn Du Mộng Thạch sao, bọn họ mới đồng ý chuyện này, nếu không chỉ dựa vào điều kiện được vào bí cảnh, không làm được như vậy đâu.

Chỉ trong một thoáng suy nghĩ, trước mặt mấy người đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, mấy người này hiển nhiên cũng thấy Hạo Thiên, dừng bước, nhìn một đoàn người đi ra.

Lục Kiệt từ bên cạnh đi ra, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, đi tới, giơ giơ trận bàn trong tay.

Thấy người của Khuynh Sơn Thành, đoàn người kia hiển nhiên có vẻ thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng hòa hoãn đi mấy phần, gật đầu với Lục Kiệt: "Thiếu thành chủ." Nhìn sang Hạo Nguyệt Thiên Thần, gần như có người lập tức nhận ra nàng.

"Là đại tiểu thư của Khuynh Sơn Thành." Phải biết, lần này vào bí cảnh ngoài việc tìm bảo vật trong bí cảnh, một chuyện khác là tìm Du Mộng Thạch để tu bổ thần hồn cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Trước đó Thôi gia có thứ này, nhưng vì sự xuất hiện của Lục Kiệt, những người vốn cho rằng Hạo Nguyệt Thiên Thần sau này sẽ tiếp quản Khuynh Sơn Thành gần như đều có chút kinh ngạc.

Thêm vào đó Hạo Nguyệt Thiên Thần vì thần hồn bị tổn thương, con đường tu luyện đi không được xa...

Thôi gia sau khi biết những chuyện này, gần như có chút tức giận, cảm thấy bị thành chủ Khuynh Sơn Thành lừa một vố.

Ai mà biết con gái độc nhất của thành chủ Khuynh Sơn Thành lại có vấn đề lớn như vậy chứ.

Sau đó Thôi gia từ hôn, rất nhanh đã tiêu hao Du Mộng Thạch, một

bộ dạng thà vứt đi cũng không cho Khuynh Sơn Thành chiếm tiện nghi, quan hệ bị làm cho có chút khó xử.

Ai ngờ, Hạo Nguyệt Thiên Thần rời nhà nhiều năm, sau đó trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện lại nổi bật, vào đến chung kết, đến Thượng Thần Giới, được sắc phong làm Chủ Thần, trở về đã là cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong.

So với thiếu chủ Thôi gia, cũng là người năm đó định hôn ước với Hạo Nguyệt Thiên Thần, tu vi cảnh giới còn cao hơn một bậc.

Bí cảnh lại mở, không chừng sẽ có tin tức về viên Du Mộng Thạch thứ hai, nhiều người như vậy tìm giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần, tất nhiên nếu trong bí cảnh có, mười phần thì tám chín phần cũng sẽ bị những người này tìm ra.

Tương lai của Hạo Nguyệt Thiên Thần vô lượng, bây giờ thiếu chủ Khuynh Sơn Thành Lục Kiệt thiên tư cũng kém hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần một chút.

Nghĩ đến đây, người đứng đầu đối diện sắc mặt với Hạo Nguyệt Thiên Thần càng thêm hòa mục mấy phần: "Không ngờ Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng bị nhốt trong đại trận, chúng tôi cũng là hôm qua đột nhiên thấy trên trận bàn mấy nhà khác đều tụ tập về một nơi, mới theo đó đi xem rốt cuộc đang làm gì." Liếc nhìn Lục Kiệt một cái, người này cũng thắc mắc.

Không phải thiếu thành chủ Khuynh Sơn Thành sau này được tìm về Khuynh Sơn Thành, quan hệ với Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn không hòa hợp, sao lại cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần xuất hiện trong bí cảnh, một bộ dạng còn chung sống rất tốt?

Bên Hạo Nguyệt Thiên Thần, không ai dám liên lạc trước khi vào bí cảnh, cũng không tìm được người, muốn hỏi thăm về Hạo Nguyệt Thiên Thần chỉ có thể từ bên cạnh thành chủ Khuynh Sơn Thành hỏi

thăm được vài câu.

“Mẫn Sơn Tông Tông chủ, xem ra, chúng ta là người đến sau rồi.” 186.

Lục Kiệt nghịch ngợm trận bàn, thấy sáu dấu ấn màu đen trong đó chồng lên nhau ở một chỗ, hiển nhiên đã tụ tập lại, chỉ có hai dấu ấn đại diện cho Khuynh Sơn Thành và Mẫn Sơn Tông đang chạy về hướng đó.

“Trên đường chúng tôi có chút thu hoạch, hơi chậm trễ một chút.” Mẫn Sơn Tông Tông chủ nghe Lục Kiệt nói, có một thoáng do dự, nhưng nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần vẻ mặt nhàn nhạt một cái, nghĩ rằng, nếu Khuynh Sơn Thành đã mời, chắc cũng không để ý đến đa số bảo vật trong bí cảnh, nếu không cũng sẽ không chia suất ra, để họ vào bí cảnh. 187.

Thần Giới vốn có quy củ, bí cảnh xuất hiện ở chủ thành nào, bất luận là luôn ở đó hay mở ra ở chủ thành đó thì là đồ của chủ thành đó, quyền sở hữu rõ ràng.

Người của Thần tộc, muốn vào bí cảnh, cũng phải nói vài câu với thành chủ của chủ thành đó.

Thần tộc về phương diện này vốn có chừng mực, trưởng lão Thần tộc không để ý đến đồ trong bí cảnh, nếu muốn, cũng đợi sau khi lấy ra rồi mới trao đổi, cho nên nhiều nhất là có tiểu bối của Thần tộc muốn rèn luyện, hỏi thành chủ của chủ thành đó vài suất, ném mấy tiểu bối vào.

Nếu người của chủ thành khác muốn vào bí cảnh của chủ thành khác, bất luận chủ thành đó lớn nhỏ, đều phải hỏi thành chủ.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành lần này, đặc biệt dễ nói chuyện, gần như không để họ phải mất mát gì, chỉ cần đồng ý tìm Du Mộng

Thạch giao cho Khuynh Sơn Thành, không còn điều kiện nào khác, đồ cũng không phải cho không, Khuynh Sơn Thành sẽ giao dịch, dùng bảo vật tương đương để đổi.

Gần như không ai có thể từ chối điều kiện của Khuynh Sơn Thành, lần này người vào bí cảnh, gần như đều là người đạt đến giới hạn của bí cảnh mới vào, nhiều nhất là mang theo vài tiểu bối có thiên tư tốt đi cùng.

Tất cả đều vì Hạo Nguyệt Thiên Thần trước mắt, Mẫn Sơn Tông Tông chủ có chút cảm khái: "Lần này tu sĩ vào bí cảnh nhiều như vậy, tất nhiên lật tung bí cảnh tìm kiếm cũng không khó, đợi ra khỏi bí cảnh, đại tiểu thư chắc chắn không cần bị chuyện thần hồn tổn thương làm khó nữa, sau này..." Tông chủ vốn định nói tiếp, nhưng thấy Lục Kiệt bên cạnh, giọng nói lập tức dừng lại.

Nói tiếp nữa, chính là Hạo Nguyệt Thiên Thần thay thế thân phận thiếu thành chủ của Lục Kiệt, sau này tiếp quản Khuynh Sơn Thành.

Không biết tại sao, Mẫn Sơn Tông Tông chủ nhìn ra được vài phần, nhiều năm như vậy, lão thành chủ đối với Hạo Nguyệt Thiên Thần tốt hơn Lục Kiệt không biết bao nhiêu lần.

Địa vị của Lục Kiệt vốn ở Khuynh Sơn Thành cũng khó xử, đứa trẻ lưu lạc bên ngoài, nhiều năm như vậy, cuối cùng vì có quan hệ với trưởng lão Thượng Thần Giới mới được vội vàng đón về phong làm thiếu thành chủ.

Thượng Thần Giới nhiều năm như vậy không quan tâm, nếu lại vì thế mà phế bỏ thân phận thiếu thành chủ của Lục Kiệt, có chút trò cười, thành chủ Khuynh Sơn Thành không mất mặt được.

Người nhìn ra được vài phần cũng không nói, xem chuyện này có thể biến hóa thế nào, dù sao đối với họ, Khuynh Sơn Thành bất luận ai làm thành chủ, cũng không có quan hệ quá lớn. 188.

Cười tủm tỉm vuốt vuốt cằm, Mẫn Sơn Thành thành chủ thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng một bộ mặt lạnh, cũng không biết nên mở miệng thế nào nữa, lúc đi đường, nhìn Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần không biết mệt mỏi ở phía trước, lại nhìn mấy vị trưởng lão cảnh giới Thần Vương khác, ấn tượng về vị đại tiểu thư Khuynh Sơn Thành này lại tăng lên mấy phần.

Có thể ở lại đến cuối cùng trong cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, được trưởng lão Thần tộc của Thượng Thần Giới sắc phong, tiểu bối như vậy, sau này nếu không gặp trở ngại gì, tất sẽ lại là một nhân vật quan trọng.

Thôi gia chắc cũng có ý định này, mới bất chấp mối thù hận cũ mà phái thiếu chủ Thôi gia vào bí cảnh tìm Du Mộng Thạch giúp Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Sợ là cuối cùng nếu lại để Thôi gia tìm được, sẽ lại đề cập đến chuyện nối lại hôn ước, lần này, thành chủ Khuynh Sơn Thành sợ là không dễ dàng đồng ý như vậy. 189.

Chương 606

Ha ha cười, nhìn những tiểu bối này, Mẫn Sơn Tông Tông chủ thử liên lạc với mấy đệ tử tông môn đã chạy tới trước, nhưng không một ai trả lời.

Lấy ra trận bàn, nhìn mấy dấu ấn không động đậy trên trận bàn, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Đến cảnh giới của họ, đôi khi dự cảm không chỉ là một loại dự cảm, mà là sự phản chiếu của tương lai để cảnh báo hiện tại.

"Dừng lại." Mẫn Sơn Tông Tông chủ có chút hoảng hốt hô một tiếng, thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần quay đầu lại, lại nhìn trận bàn trong tay, nhất thời có chút tâm loạn, không biết nên mở miệng thế nào.

"Chúng ta vốn không có ước định gì, trước đây chỉ nói đùa rằng nếu một nhà gặp phiền phức, có thể phóng ra ấn ký, để mấy nhà xung quanh ra tay giúp đỡ, nhưng... giữa mấy nhà có mấy nhà quan hệ vốn không hòa hợp, nếu tụ tập lại, nếu không có chuyện gì, tuyệt đối không thể ở đối diện nhau lâu như vậy..." Ánh mắt Hạo Thiên hơi lóe lên, vì lời của Mẫn Sơn Tông Tông chủ, có chút trầm tư, chuyện này quả thực có vài chỗ không ổn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần lại nhìn Hạo Thiên, lộ ra vẻ mặt mê hoặc, dừng lại một lúc mới mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta..." "Đi xem mới biết đã xảy ra chuyện gì, sớm biết phía trước có nguy hiểm, chúng ta ít nhất cũng biết một chuyện, có phòng bị, không phải sao." 190.

Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, nhưng liếc nhìn vẻ mặt của Lục Kiệt, thấy hắn cũng đang nhíu mày nhìn về phía trước, Hạo Thiên thu

hồi ánh mắt, không để ý đến Mẫn Sơn Tông Tông chủ đang lảm nhảm bên cạnh, thần dực sau lưng triển khai, bay về hướng đó trước một bước.

Thấy bóng dáng Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn định mở miệng, nhưng chưa kịp nói ra, cắn răng, cũng tăng tốc đuổi theo, tốc độ của mấy cường giả Thần Vương tự nhiên sẽ không bị tụt lại quá xa, Mông Phường và Lục Kiệt lại bị bỏ lại phía sau.

Lục Kiệt nhìn mấy bóng người trước mắt, trong lòng có thêm một tia suy nghĩ, nhưng khẽ hừ một tiếng, cùng Mông Phường đang nhìn mình đối mắt một cái: "Đi theo Hạo Thiên, ngươi không có cảm giác bị áp đảo mọi nơi, cảm thấy khó chịu sao." Nghe Lục Kiệt đột nhiên mở miệng nói với mình câu này, trong mắt Mông Phường có thêm mấy phần khó hiểu, nhưng không để ý đến lời của Lục Kiệt, thẳng thắn tăng tốc, đuổi theo.

Lục Kiệt một mình chậm rãi ở cuối cùng, thấy mấy người đi về phía nguy hiểm, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng không mở miệng nói gì nữa, cũng không đuổi kịp Mông Phường.

Hạo Thiên dừng lại ở một nơi cao, từ ánh mắt của hắn, có thể dễ dàng phản chiếu được cảnh tượng thảm khốc trước mắt. 191.

Thấy máu tươi loang lổ trên mặt đất, Hạo Nguyệt Thiên Thần chậm hơn một bước cũng chạy tới, cùng Hạo Thiên dừng lại, trong giọng nói có chút kinh ngạc: "Chuyện gì thế này..." Sao lại có nhiều máu như vậy, suốt đường đi, tuy cũng gặp không ít phiền phức, nhưng đều không đến mức nguy hiểm.

Hang rắn cất giấu pháp thuật khôi lỗi, cũng không làm nàng quá khó khăn, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ một ý nghĩ thoáng qua, Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy bóng dáng Hạo Thiên đáp xuống trước mặt, đi đến một nơi, từ trong bụi cỏ

kéo ra một bóng người.

Thấy mặt người đó, Hạo Nguyệt Thiên Thần rõ ràng sửng sốt: "Trưởng lão Thôi gia...

Thôi Viễn ở đâu? ..." "Thiếu chủ..." Trưởng lão Thôi gia gần như chỉ còn một hơi thở, ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần, đáy mắt lóe lên một tia sáng, giơ tay chỉ về một hướng, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

Vết thương không nhẹ, Hạnh Hòa Thiên Thần trước khi vào bí cảnh đã để không ít đan dược trong nhẫn trữ vật, thấy Hạo Thiên gật đầu, liền đi đến bên cạnh trưởng lão Thôi gia, trong tay cầm đan dược nhét vào miệng hắn, lấy ra không ít bình sứ, lần lượt đổ vào miệng hắn.

Thấy khí tức của trưởng lão Thôi gia dường như dần ổn định lại, Hạnh Hòa Thiên Thần thở phào một hơi, giao hắn cho hai trưởng lão Khuynh Sơn Thành, đi đến bên cạnh Hạo Thiên, theo ánh mắt của hắn nhìn đi, nơi cuối cùng trưởng lão Thôi gia chỉ, là một sơn động trên vách núi.

Xem vị trí, trưởng lão Thôi gia hẳn là từ trong sơn động lăn xuống.

"Chẳng lẽ những người tụ tập ở đây, đều đã vào trong đó?" Lục Kiệt trong tay nghịch ngợm phương trận bàn kia, nhìn cảnh tượng trước mắt lại không có phản ứng gì nhiều.

Chỉ cần người chết không phải là hắn, người Thôi gia, không liên quan đến hắn.

Thấy Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần không nói hai lời đã nhảy lên vách núi, trong mắt Lục Kiệt lại có thêm mấy phần do dự: "Không cần tất cả mọi người đều vào sơn động chứ, không bằng để lại mấy người canh gác bên ngoài, nếu có chuyện, cũng tốt kịp thời

báo tin, để họ rút lui." "Nếu ngươi sợ, một mình ở lại bên ngoài sơn động." Hạo Nguyệt Thiên Thần nghiêng đầu, nhìn Lục Kiệt, trong mắt rõ ràng hiện lên hai chữ lớn, "Phiền phức." Ban đầu, Lục Kiệt cứ đi theo, lúc này lại nhiều chuyện, không phải phiền phức là gì?

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, nhất thời, Lục Kiệt chỉ khẽ cười một tiếng, nhưng không phản bác gì.

Dù sao hắn cũng không định đi vào, tìm một cây khô bên ngoài, Lục Kiệt khoanh tay, người tựa vào thân cây, rõ ràng, không chuẩn bị tiếp tục bước về phía trước.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không để ý, chỉ liếc nhìn hai vị trưởng lão không chút do dự đi theo bên cạnh, chỉ một trong số họ: "Vân trưởng lão, ông ở lại bên ngoài trông chừng hắn, nếu hắn muốn đi, không cần ngăn cản, cứ để hắn đi, nhưng nếu có hành động nhỏ..." Vân trưởng lão gật đầu, tuy không cho rằng Lục Kiệt thật sự sẽ ngang nhiên hại Hạo Nguyệt Thiên Thần như vậy, nhưng nơi này quả thực là Lục Kiệt dẫn đến, để Lục Kiệt một mình ở bên ngoài, Vân trưởng lão cũng có chút không yên tâm, sợ Lục Kiệt gây chuyện là thứ yếu.

Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, Lục Kiệt khẽ hừ một tiếng, không để ý...

Hạo Nguyệt Thiên Thần đi cuối cùng, ánh mắt hơi dừng lại ở Vân trưởng lão bên ngoài, gật đầu, ánh mắt lướt qua Lục Kiệt, hơi hất cằm, đưa ra một ánh mắt cảnh cáo.

Tiếp nhận ánh mắt của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Lục Kiệt chỉ hơi thay đổi tư thế tựa vào cây khô, gần như không thèm liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, ngược lại nhắm mắt lại, một bộ dạng chờ đợi.

"Đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ trông chừng thiếu thành chủ không để hắn xảy ra chuyện." Vân trưởng lão thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần có

vẻ không yên tâm, nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng nói một câu, không nói thêm gì nữa, chỉ đứng canh bên cạnh Lục Kiệt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không nói thêm, quay người đi vào sơn động, tầm mắt đột nhiên chìm vào bóng tối, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút không thích ứng chớp chớp mắt, thấy Hạo Thiên và Hạnh Hòa Thiên Thần trong tay đều dâng lên một quả cầu sáng, chiếu sáng một con đường dẫn về phía trước trong sơn động.

Trưởng lão Thôi gia bị thương nặng bất tỉnh cũng được để lại bên ngoài, những việc cần làm và đan dược Hạnh Hòa Thiên Thần đều để lại cho người bên ngoài, chỉ tiếc là cường giả Thần Vương của Thôi gia kia dù thế nào cũng không tỉnh lại được, không thể cho biết thêm chuyện gì.

Ánh sáng trong tay Hạnh Hòa Thiên Thần chiếu một vòng lên vách đá xung quanh, cuối cùng dừng lại ở một nơi, nơi đó có một dấu tay nửa bàn tay, dính máu, nhìn có chút quỷ dị lạnh lẽo dâng lên.

"Đi về phía trước xem sao." Hạo Thiên chỉ liếc nhìn vết máu trên vách đá một cái, không nhìn nhiều, đi về phía trước trước một bước.

Hạnh Hòa Thiên Thần ngẩng mắt, đi theo.

Hạo Nguyệt Thiên Thần và một trưởng lão khác của Khuynh Sơn Thành đi phía sau, cẩn thận với mọi thứ xung quanh.

Trong đoạn đường này, may mà không thấy thứ gì khác, cũng không xuất hiện thêm vết máu và bất kỳ ai. 192.

Xem ra những người tụ tập ở đây có lẽ đã đi theo con đường này luôn về phía trước, không biết trưởng lão Thôi gia kia là trốn thoát ra hay đã gặp phải chuyện gì.

Mấy người không nói chuyện, con đường này cũng không dài, rẽ một cái rồi đi thẳng một đoạn, trước mắt đột nhiên sáng lên.

Hạo Thiên bước ra, nhìn thấy một vùng thung lũng giữa mấy ngọn núi, giữa những linh thảo khắp nơi, có mấy hình người rải rác trên mặt đất, trong sơn cốc, nguyên khí dồi dào, có gió thổi, thổi qua một đám sương trắng.

Hạo Thiên thấy đám sương đó, liền nhắc nhở một câu cẩn thận, không cần Hạo Thiên nói nhiều, mấy người tụ nguyên khí trong tay, một tầng lá chắn mờ nhạt hiện ra bên cạnh, ngăn cách với sương trắng.

Hạnh Hòa Thiên Thần là người đầu tiên đi lên, cúi người xuống nhìn người trên mặt đất, nghĩ một lát, giơ tay, lật người đó lại, lại thấy mặt người tu sĩ đó máu thịt be bét, thậm chí có xương trắng lộ ra từ cơ thể, dường như có người cố ý muốn tách da thịt của hắn ra.

"..." Hạo Thiên đã có pháp thuật khôi lỗi, nhìn cảnh tượng trước mắt, hơi nhướng mày: "Có người ở đây chế tạo khôi lỗi, đã dụ tất cả những người này đến đây." Phải biết, ở đây có năm sáu cường giả Thần Vương, tuy ở đây chỉ có hai người trong số đó đã chết, nhưng cũng có thể thấy được thực lực kinh khủng của người đứng sau.

Người này...

"Xem ra, chúng ta, đã làm phiền chuyện tốt của hắn rồi." Trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút kinh ngạc và tức giận, bí cảnh ở trong Khuynh Sơn Thành, những người này, đều là khách do Khuynh Sơn Thành mời đến, người này muốn làm gì, muốn giải quyết tất cả những người từ các thế lực khác trong bí cảnh?

"Không thấy người của Thôi gia." Hạo Thiên không hiểu rõ về thế lực của Khuynh Sơn Thành, chỉ lướt nhìn một cái, đã có hai kết luận đơn giản.

Trong đó không có Thôi Viễn, cũng không có mấy gương mặt quen thuộc của Thôi gia.

Hạo Nguyệt Thiên Thần sớm đã lướt đến bên cạnh mấy người khác, lần lượt lật họ lại, có mấy thi thể đều bị lột đi một nửa da thịt, trông cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần dường như không bị ảnh hưởng, cúi mắt nhìn, một lúc sau mới đứng thẳng dậy, gật đầu, khẳng định lời của Hạo Thiên, sau đó ngẩng mắt nhìn về một con đường nhỏ sâu trong sơn cốc.

"Hả?

Người này dụ chúng ta đến đây, chuẩn bị ngay cả Khuynh Sơn Thành cũng không tha, muốn ra tay với chúng ta sao?" Nghe Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, một bóng dáng nam tử xuất hiện ở con đường nhỏ sâu trong sơn cốc, dường như xuất hiện từ hư không, nhưng rất nhanh đã khiến Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần nhìn về phía đó. 193.

Bóng dáng nam tử đó có chút quen thuộc, Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không do dự đi về hướng đó, cây quạt xếp trong tay triển khai, đè lên vai người đó.

Người đó quay lưng lại, nhưng vì động tác gõ quạt xếp của Hạo Nguyệt Thiên Thần, đã quay người lại với một tư thế cực kỳ vặn vẹo, trên khuôn mặt còn nguyên vẹn, là gương mặt của Thôi Viễn...

Chương 607

Hạo Nguyệt Thiên Thần sửng sốt, người trước mắt lại rất nhanh ra tay, một con dao găm với một góc độ cực kỳ hiểm hóc đâm về phía tim của Hạo Nguyệt Thiên Thần...

Hạo Nguyệt Thiên Thần bị khuôn mặt kia dọa một phen, tuy không phải người quen, nhưng khuôn mặt của Thôi Viễn không thể khiến nàng hạ thấp phòng bị.

Cánh tay chìm xuống, cây quạt xương trong tay đánh văng con dao găm trong tay Thôi Viễn, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đột ngột lùi lại, đứng bên cạnh Hạo Thiên.

Bây giờ nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ nhìn chằm chằm Thôi Viễn từ xa, nhưng dừng lại, có chút kinh ngạc mở miệng: "Thôi Viễn... giờ đã là một cỗ khôi lỗi rồi, người kia, nhanh như vậy đã làm ra một cỗ khôi lỗi sao?!" May mà người đó dùng Thôi Viễn để ra tay, thực lực của Thôi Viễn vốn thấp hơn nàng, làm khôi lỗi lại hạ xuống một cảnh giới, nên mới không thành công.

Quan trọng nhất, thực ra là Hạo Nguyệt Thiên Thần bây giờ đã đột phá Thần Vương, nếu là trước đây, cảnh giới Chủ Thần đỉnh phong, không chừng trong lúc không phòng bị, thật sự sẽ bị hắn để lại một vết thương trên người.

Trên con dao găm bị đánh bay kia, rõ ràng có độc màu xanh lam.

Lòng còn sợ hãi lùi lại nửa bước, Hạo Nguyệt Thiên Thần theo bản năng nhìn về phía Hạo Thiên.

"Giao, đồ, ra đây." Khôi lỗi Thôi Viễn sau khi bị Hạo Nguyệt Thiên Thần đánh bay dao găm trong tay, không có động tác gì, vẫn đứng đó, miệng mở ra đóng lại, nhưng có chút cứng nhắc phun ra một

câu.

Nghe hắn nói, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, nhưng mấy thi thể nằm trên mặt đất xung quanh, hơi động đậy, cũng nói ra một câu tương tự: "Giao, đồ ra đây." Trong nháy mắt, Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường gần mấy thi thể đó lập tức lùi xa, lùi về bên cạnh Hạo Thiên, nhíu mày nhìn những thi thể mở miệng nói chuyện quỷ dị kia.

"Giao ra đây?

Giao cái gì ra, ngươi muốn cái gì?" Hạo Thiên ngẩng mắt, nhàn nhạt liếc nhìn cỗ khôi lỗi làm từ Thôi Viễn đứng phía trước nhất, nhíu mày, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Pháp thuật khôi lỗi, quả nhiên có chút quỷ dị âm tà, người vừa mới còn sống sờ sờ, bây giờ, không chỉ chết không được yên, mà còn, không để khí tức hoàn toàn rời khỏi cơ thể, cực kỳ đau khổ nghe theo mệnh lệnh, cứng nhắc hành động, phun ra những câu nói không thuộc về mình.

Cảm giác này cực kỳ khó chịu, thấy hắn dường như bị kẹt, không nói ra được, những khôi lỗi bán thành phẩm nằm trên mặt đất xung quanh cũng không động đậy và mở miệng nói nữa, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên sáng lên, chém về phía Thôi Viễn.

Giống như một con rối gỗ bị giật dây, thân hình của Thôi Viễn bị một thứ vô hình kéo giật lùi lại, Ngọc Hoàng Kiếm lại đuổi theo, đâm vào tim Thôi Viễn, trong nháy mắt nghiền nát cả cơ thể và xương cốt.

Thấy cảnh này, mí mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như giật một cái, nhưng đây quả thực là phản ứng đúng đắn, những thứ khiến người ta bất an này, hủy đi là tốt nhất, ai biết người kia có thủ đoạn gì dựa vào những khôi lỗi để lại ở đây để thi triển.

Cây quạt xương trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần lướt ra, rất nhanh cũng hủy đi hai cỗ khôi lỗi bên cạnh, Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường gần như cùng lúc ra tay, cuối cùng mấy điểm thần hỏa màu xám trắng rơi xuống, thiêu rụi tất cả những thứ này.

Sâu trong con đường nhỏ của thung lũng, dường như có một đạo khí tức vì thế mà lộ ra, Hạo Thiên nhanh chóng đuổi theo hướng đó, mấy người theo sau, thấy Hạo Thiên đứng ở một khoảng đất trống, nơi này, có lưu lại chút vết máu, có lẽ là do người ẩn nấp trong bóng tối để lại.

Ngọc Hoàng Kiếm trong tay Hạo Thiên đặt trên mặt đất, hơi vạch mấy đường, trên mặt đất lộ ra vài dấu vết của một trận pháp truyền tống, người đó không kịp xử lý.

"Người đó vừa rồi ở đây?" Hạo Nguyệt Thiên Thần đi đến bên cạnh Hạo Thiên, nhíu mày cúi đầu nhìn trận pháp bị phá hủy kia, người đó trước khi đi không quên xóa đi những dấu vết còn lại.

Khẽ hừ một tiếng, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút tức giận: "Tiểu nhân lén lút, chắc cũng không có bản lĩnh thật sự, không dám đối đầu với chúng ta, còn về câu nói cuối cùng..." "Hẳn là đang tìm pháp thuật khôi lỗi." Pháp thuật khôi lỗi hiện tại quả thực ở trong tay Hạo Thiên, nhưng đã dung hợp với Đế Mạch Quyển, hắn dù thế nào cũng không lấy được.

"Đi thôi." Hạo Thiên ngẩng mắt, liếc nhìn nơi sâu trong con đường nhỏ kia, trước đó, chắc hẳn có không ít thời gian để hắn thu dọn sạch sẽ dấu vết ở đây, bây giờ ở đây không còn gì, đã muộn một bước rồi.

Thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa, Hạo Thiên thẳng thắn quay người: "Người đó đã không lấy được từ tay ta, sau này tất sẽ xuất hiện trước mặt ta, cũng không cần phải tốn công tìm." "Có không ít người..." Ở thung lũng bên ngoài chỉ thấy mấy khôi lỗi, nhưng ở

đây có mấy thế lực ít nhất cũng có hơn mười người, những người còn lại đâu?

Trừ một trưởng lão Thôi gia, chẳng lẽ không ai trốn thoát ra được sao?

Hạo Thiên chỉ vào một đống mảnh vỡ trong góc, Hạo Nguyệt Thiên Thần thuận theo đó nhìn một cái, sửng sốt, những trận bàn đó, bây giờ đều đã vỡ, bị chất đống trong góc, mất đi toàn bộ nguyên khí.

Trận bàn trong tay Lục Kiệt sớm đã mất đi tác dụng ban đầu...

"Những người khác, hẳn là sớm đã rời khỏi nơi này rồi, nếu không thấy, nếu còn sống, hẳn là đang ở trong bí cảnh." Hạo Thiên chỉ nhàn nhạt liếc nhìn những trận bàn vỡ nát đó, đi về phía lối ra, không có ý định ở lại đây thêm.

Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi nhíu mày, cũng nghĩ đến Lục Kiệt và hai vị trưởng lão ở bên ngoài, không dừng bước nữa, đi theo Hạo Thiên.

Mấy người rút lui khỏi sơn động, nhưng bên ngoài, chỉ thấy trưởng lão Thôi gia ngất trên mặt đất.

"Lục Kiệt rốt cuộc đang làm gì!" Hạo Nguyệt Thiên Thần không thấy bóng dáng của một vị trưởng lão khác của Khuynh Sơn Thành, thậm chí cả Lục Kiệt cũng không thấy đâu, sắc mặt khó coi đi mấy phần.

Những lời nói trước đó, đã khiến Vân trưởng lão từ bỏ ý định làm bậy cùng Lục Kiệt, Lục Kiệt lại nói gì với ông ấy, sao hai người lại biến mất rồi?

Lôi trưởng lão nhìn cảnh tượng bên ngoài, thở dài một tiếng: "Cứ để thiếu thành chủ đi, dù sao Vân trưởng lão cũng đi theo, cũng không đến mức để hắn xảy ra chuyện." Biểu cảm của Hạo Nguyệt Thiên

Thần không có thay đổi rõ rệt, nhưng trong mắt có thêm mấy phần lạnh lẽo.

Lo Lục Kiệt có chuyện?

Nàng sợ Lục Kiệt gây phiền phức thì có.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, Hạo Nguyệt Thiên Thần chuyển ánh mắt sang Hạo Thiên, rất khẽ nói một câu, truyền âm vào tai Hạo Thiên: "Lục Kiệt không phải là người giở trò trong đó vừa rồi chứ?" Thấy Hạo Thiên lắc đầu, lòng Hạo Nguyệt Thiên Thần hơi ổn định lại, lại nhìn trưởng lão Thôi gia đang hôn mê bên ngoài, mở miệng, cuối cùng không nói gì.

"Có thể đưa ông ta vào trong Không Môn, đợi ông ta tỉnh lại rồi hỏi xem bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trong không gian của Không Môn có không ít yêu thú, Hạo Thiên tìm một nơi không bị yêu thú xâm phạm, ném trưởng lão Thôi gia vào, để lại một đạo khí tức canh gác bên cạnh ông ta, để khi trưởng lão Thôi gia tỉnh lại có thể kịp thời đưa người ra.

Sau đó, Hạo Thiên hơi định thần lại, nhưng nhìn về một hướng trong bí cảnh, có chút ngạc nhiên cảm nhận được sự thay đổi của đại trận bên ngoài, một lát sau mới mở miệng nói: "Đại trận nhốt chúng ta trong Hư Không bí cảnh đã bị phá rồi." Hẳn là do người vừa trốn thoát kia làm, chỉ không biết người đó là ai.

Theo lý, người có thể thông qua suất của Khuynh Sơn Thành vào bí cảnh đều nên được thành chủ Khuynh Sơn Thành sàng lọc một phen, sẽ không để quá nhiều người lai lịch không rõ, lòng dạ khó lường vào.

Dù sao Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng ở trong đó, người tốt kẻ xấu lẫn lộn nhiều, không chừng sẽ gây phiền phức cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nhưng không biết Tô Nghiêm Quắc trà trộn vào thế lực nào đã xuất hiện trong bí cảnh, Lục Kiệt cũng vào theo, người làm rối bí cảnh không ít.

Thôi gia ở trong đó, chỉ còn sống một trưởng lão Thôi gia, ngay cả thiếu chủ Thôi gia cũng chết trong đó.

Vốn bí cảnh này, có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần không đi sâu vào bí cảnh, sẽ không có phiền phức lớn.

"Đại trận quả thực đã bị phá." 194.

Thần dực sau lưng Hạo Nguyệt Thiên Thần triển khai, trên bầu trời nhìn về hướng Hạo Thiên vừa phát hiện có động tĩnh, do dự một lát, cuối cùng cũng có hành động, đi về hướng đó.

Hạo Thiên cũng đi theo, không lâu sau, trong tầm mắt thu vào một trận đài đổ nát, phạm vi đại trận này lớn như vậy, sáu cây cột đá của trận đài như thông lên trời, chỉ là bây giờ đã gãy bốn cây, trong đó có một quang môn cũng đã mở toang.

"Có người vào trong rồi." Sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút tệ.

Một kẻ phá rối như vậy, hiển nhiên không phải đến để tìm đồ, người vào bí cảnh lần này đều là do thành chủ Khuynh Sơn Thành mời, bí cảnh hung hiểm, chuyện lần này hiển nhiên là do con người gây ra.

Trước đây bí cảnh này mở ra, nguy hiểm đều đến từ bí cảnh, sau khi ra ngoài, Khuynh Sơn Thành sợ là sẽ có chút phiền phức.

Ít nhất Thôi gia sẽ tìm đến Khuynh Sơn Thành hỏi cho ra nhẽ, phải biết, Thôi gia vốn và Khuynh Sơn Thành vì có thù oán.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần không do dự bay vào quang môn, Hạo Thiên không mở miệng, chỉ nhìn Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông

Phường.

"Chúng tôi ở ngoài quang môn canh gác, nếu có kẻ lạ mặt ra, sẽ giữ lại." Hạnh Hòa Thiên Thần rõ ràng cảm nhận được sự lo lắng của Hạo Thiên, mở miệng trước.

Lôi trưởng lão hơi do dự một chút, cuối cùng tin tưởng mấy người do Hạo Nguyệt Thiên Thần mang đến, thuận theo gật đầu, cũng có ý ở lại bên ngoài.

Chuyện Vân trưởng lão và Lục Kiệt cùng nhau rời đi trước đó, quả thực có chút kỳ quái, cũng không biết rốt cuộc là ai đã vào sâu trong bí cảnh trước, ông vốn cũng cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần vào tìm Du Mộng Thạch, đối với những thứ khác trong bí cảnh cũng không hứng thú lắm.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành chỉ bảo ông bảo vệ tốt Hạo Nguyệt Thiên Thần, sớm đã cho không ít thứ, đó là chức trách của ông.

Hạo Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa, đi theo Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Thấy chỉ có Hạo Thiên đi theo, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng thở phào một hơi, quả thực có chút vì giết người của Thôi gia mà tâm thần có chút rối loạn.

Người đó đã vào trước, có khả năng sẽ rời đi trước...

Chương 608

Bên ngoài quả thật cần phải để lại vài người canh giữ.

Trong một thoáng suy nghĩ, Hạo Nguyệt Thiên Thần men theo dấu vết cùng Hạo Thiên tiến vào đại điện sâu trong bí cảnh, thế nhưng Hạo Thiên lại ra tay ngay khoảnh khắc bước vào cửa, một đạo kiếm khí bay về phía góc tối của đại điện, sau kiếm quang có một luồng sáng tối lướt qua, rồi một con rối bước ra, nhìn Hạo Thiên với một vẻ mặt vô cùng quen thuộc.

"Vật lấy được trong hang rắn, giao ra đây, ta sẽ để ngươi rời đi an toàn." "Người đâu?" Hạo Thiên nhìn con rối, nhíu mày.

Gã này quả nhiên cẩn thận, đã dụ mình đến đây rồi mà vẫn không chịu hiện thân, lại tung ra một con rối.

"Đồ vật." Gã kia nói năng ngắn gọn, nhìn Hạo Thiên, rồi đột nhiên thở dài: "Xem ra, không đánh một trận thì ngươi sẽ không giao đồ ra rồi." Dứt lời, con rối kia liền mất đi sinh khí mà ngã xuống đất.

Trong đại điện, dường như có tiếng cơ quan được kích hoạt đang vang lên ầm ầm dưới lòng đất.

Cửa đá hai bên trái phải từ từ mở ra, những con rối xương đen trong bí cảnh bước ra từ đó.

Chỉ có một cánh cửa đang mở mà phía sau không có con rối nào tràn ra.

"Đi." Hạo Thiên thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần đang ngẩn người nhìn con rối bất động, liền giơ tay tóm lấy vai nàng, kéo Hạo Nguyệt Thiên Thần lao về phía cánh cửa đá ở chính giữa.

Phía sau cửa có một cái chốt cơ quan, hẳn là dùng để đóng cửa đá.

Hạo Thiên gần như không do dự mà kéo chốt xuống.

Cửa đá phía sau dần dần hạ xuống, nhưng bọn rối xương lại nhanh hơn, giơ tay chộp tới.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng đã phản ứng lại, ra tay chặn đứng con rối xương xông lên đầu tiên, cốt phiến trong tay bung ra đánh bay mấy con rối, đồng thời cũng đẩy lùi những con phía sau.

Cuối cùng chỉ còn lại năm sáu con rối xương vào được trong cửa, đôi mắt đỏ rực của chúng nhìn chằm chằm trong bóng tối.

"Chính giữa có một cái trống." Hạo Thiên hạ kiếm trận, tạm thời chặn được mấy con rối xương, nhưng dù thế nào cũng không thể nghiền nát chúng dưới kiếm được.

Sâu trong bí cảnh, rối xương ở đây quả nhiên mạnh hơn những nơi khác vài phần.

Trong đại điện chỉ có một cánh cửa, nhưng nó lại đang đóng chặt. 195.

Muốn tìm người ở đây, ít nhất phải cắt đuôi được mấy con rối xương này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đáp xuống giữa đại điện, thấy cái trống kia, bèn giơ tay định thu vào, nhưng bất ngờ là không thể thu vào nhẫn không gian được.

"Trống này là một thần khí chưa nhận chủ." Một giọt máu từ đầu ngón tay Hạo Nguyệt Thiên Thần nhỏ xuống mặt trống, nhưng lại không được hấp thụ.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đành quay lại bên cạnh Hạo Thiên, thay y ngăn chặn đám rối xương.

Hạo Thiên đặt tay lên trống, lại cảm nhận được một luồng khí tức

cực kỳ yếu ớt trên mặt trống, nó không phải là vật vô chủ, mà là vật có chủ.

Là đồ vật do chủ nhân bí cảnh để lại?

Trong một thoáng suy nghĩ, Hạo Thiên gõ vang trống.

Ở nơi sâu trong đại điện, dường như có một tiếng động vang lên, một bóng người nhanh chóng trốn chạy khỏi phạm vi cảm ứng của Hạo Thiên.

"Tìm thấy rồi." Ý niệm chợt lóe lên, Hạo Thiên vung một luồng kiếm quang chém lên cánh cửa đá đang đóng chặt trước mặt, cũng không tìm cách mở cửa nữa.

Cánh cửa này có lẽ đã bị kẻ vào bí cảnh trước một bước đóng lại từ bên trong, mục đích là để cầm chân y.

Kẻ đó sợ rằng cũng muốn lấy thứ gì đó trong bí cảnh nên đã hành động trước một bước, và cực kỳ hiểu rõ về bí cảnh này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần quay đầu thấy Hạo Thiên mở cửa, bèn liếc nhìn mấy con rối xương trước mặt, vô cùng mất kiên nhẫn mà vung cốt phiến, đẩy mấy con rối xương vào một góc đại điện, rồi theo sau bước chân của Hạo Thiên.

Khi thấy bóng người bên ngoài cửa đá, Hạo Nguyệt Thiên Thần rõ ràng nhíu mày: "Tô Nghiêm Quắc." Hạo Thiên và mấy người kia đối mặt nhau, cũng có vài phần cạn lời.

Lại là gã này, vừa hay chặn ngay ngoài cửa đá.

"Là các ngươi." Sau khi đại trận bị phá, Tô Nghiêm Quắc và mấy người của hắn gần như là ở gần rìa nhất, tự nhiên cũng theo sát quang môn vừa mở mà tiến vào.

"Vốn tưởng mình là người đầu tiên phá trận, kết quả lại đi sau các

ngươi.” Tô Nghiêm Quắc thấy chỉ có Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên hai người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, không chút do dự nói: “Ra tay.” Lời này tự nhiên là nói với hai cường giả Thần Vương phía sau.

Hai người nghe lời Tô Nghiêm Quắc quả thật có chút khựng lại, không lập tức ra tay mà chỉ ghé vào tai Tô Nghiêm Quắc nói nhỏ: “Tìm đồ quan trọng hơn, có người vào trước chúng ta rồi, đừng lãng phí thời gian với bọn họ, nếu không tìm được đồ, lúc ra ngoài chúng ta cũng chẳng khá hơn ngươi bao nhiêu đâu.” Đây gần như là một câu uy hiếp nhàn nhạt.

Tô Nghiêm Quắc bị hai người làm mất mặt, Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như bật cười theo bản năng.

Nhìn Tô Nghiêm Quắc, rồi lại nghĩ đến kẻ vào trước bọn họ, sắc mặt nàng cũng không khá hơn là bao, chỉ mở miệng nói với mấy người trước mặt: “Nếu đã không đánh, thì tránh đường.” Hai cường giả Thần Vương không có động tĩnh gì, chỉ đứng sau lưng Tô Nghiêm Quắc, cũng không phản ứng lại lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Ngược lại là Tô Nghiêm Quắc, hai người phía sau không động, gã lại ra tay với Hạo Thiên trước một bước...

Hạo Thiên sớm biết gã sẽ không dễ dàng gác lại ân oán như vậy, uy thế trong tay đối chọi với Tô Nghiêm Quắc.

Gã kia chỉ là một tu sĩ Chủ Thần đỉnh phong, cảnh giới cách xa y một trời một vực, Hạo Thiên không chút do dự trấn áp Tô Nghiêm Quắc xuống.

Thấy Tô Nghiêm Quắc ho ra một ngụm máu, nhưng ánh mắt vẫn âm u nhìn mình, Hạo Thiên chỉ nhàn nhạt nói: “Việc gì phải tự tìm nhục?” “Cớ gì ngươi cứ phải đối đầu với ta khắp nơi!” Tô Nghiêm Quắc nhìn Hạo Thiên, giận dữ trừng mắt.

Chỉ vì cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, nếu không phải bị Hạo Thiên loại ở vòng sơ tuyển, gã đã không phải chịu sự chế giễu của đồng môn Thịnh Kinh Môn, thậm chí cuối cùng ngôi vị môn chủ cũng bị các trưởng lão thất vọng truyền lại cho Tô Dung!

Sau khi rời Thịnh Kinh Môn, vốn tưởng không cần phải gặp lại người của Thịnh Kinh Môn và Vạn Kiếp Thành nữa, vậy mà ở đâu cũng có thể đụng phải Hạo Thiên.

Hạo Thiên còn phá hoại chuyện tốt của gã khắp nơi, ngay cả hai cường giả Thần Vương vốn nghe lệnh gã cũng không muốn đối đầu với Hạo Thiên.

"Giết hắn đi." Tô Nghiêm Quắc giơ tay đè nén thương thế trong người, giọng nói có vài phần trầm thấp, "Sau này hắn chắc chắn sẽ phá hoại chuyện của ta, đã sớm kết oán, nếu không giết hắn, sau này tất thành đại họa!" "Đó là chuyện của ngươi." Hai vị trưởng lão sau lưng Tô Nghiêm Quắc không hề động lòng, thậm chí còn cảm thấy để Tô Nghiêm Quắc nếm mùi thất bại dưới tay Hạo Thiên cũng là chuyện tốt.

Thấy Tô Nghiêm Quắc không động, hai vị cường giả Thần Vương liếc nhau một cái, đi thẳng về phía một cánh cửa đá phía sau, bỏ mặc Tô Nghiêm Quắc lại đó mà rời đi.

Thấy cảnh này, sự chế giễu trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần đối với Tô Nghiêm Quắc càng thêm nồng đậm.

Loại người này, nàng đã gặp nhiều rồi.

Thực lực không đủ, nhưng lòng lại cao hơn trời, cứ như thể mọi thứ đều phải phủ phục dưới chân mình.

Trên đời này, tu sĩ thiên tư trác tuyệt nhiều vô kể, người có tu vi cao thâm lại càng không đếm xuể.

Không biết tiến lui, sớm muộn gì cũng chết, thậm chí còn không cần nàng phải ra tay.

Hạo Thiên cũng không thèm để ý đến kẻ trước mặt, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái, khẽ gật đầu rồi đi về phía một cánh cửa đá khác, muốn rời khỏi nơi này.

Tô Nghiêm Quắc nhìn hai cường giả Thần Vương rời đi, hung hăng nghiến răng.

Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng chỉ là cảnh giới Thần Vương, nếu hai vị Thần Vương kia còn ở đây, giết Hạo Thiên dễ như trở bàn tay.

Chỉ là hai người kia lại không chịu giúp gã...

Tô Nghiêm Quắc nhìn bóng lưng Hạo Thiên, cuối cùng vung ra một kiếm.

Hạo Thiên có cảm giác, giơ tay nghiền nát luồng kiếm quang kia, rồi xách Ngọc Hoàng Kiếm đi về phía Tô Nghiêm Quắc, trong sự mất kiên nhẫn đã có thêm vài phần sát ý.

Chương 609

Thấy Hạo Thiên quay đầu lại, Tô Nghiêm Quắc đột nhiên trợn to mắt, nhìn bóng hình ngày càng gần của y, trận bàn trong tay đột nhiên mở ra.

Tô Nghiêm Quắc đã chuẩn bị một cái trận bàn dịch chuyển, vừa rồi đã sớm khởi động, cũng chẳng trách gã dám một mình ra tay với Hạo Thiên, định đánh lén một đòn rồi rời đi.

Chỉ là gã không ngờ sau lưng Hạo Thiên như có mắt, phản kích lại, không chút do dự mà lao về phía gã.

Sự sợ hãi trong lòng Tô Nghiêm Quắc lan rộng, bên tai vang lên tiếng trận bàn trong tay vỡ nát.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được trận bàn dịch chuyển trong tay gã, Hạo Thiên đã giáng uy thế lên người Tô Nghiêm Quắc, cắt đứt dịch chuyển, một kiếm đâm về phía yếu hại của gã.

Kiếm đã đâm vào cơ thể Tô Nghiêm Quắc.

Đúng lúc này, hai cường giả Thần Vương vốn đi theo sau Tô Nghiêm Quắc lại quay trở lại.

Thấy hành động không biết hối cải của Tô Nghiêm Quắc, bọn họ nhíu mày, nhưng vẫn đồng loạt ra tay, đoạt Tô Nghiêm Quắc từ trong tay Hạo Thiên.

"Dừng tay!" Động tác của hai cường giả Thần Vương đã chậm một bước, Hạo Thiên gần như không hề vì lời nói của họ mà có chút dừng lại.

Khí tức của Tô Nghiêm Quắc dần yếu đi.

Hai cường giả Thần Vương thu tay lại, nhìn Tô Nghiêm Quắc

đang dần mất đi khí tức, sắc mặt có chút khó coi.

Nhiệm vụ là quan trọng, nhưng cũng lấy Tô Nghiêm Quắc làm chủ.

Trên đường đi đã sớm có nhiều bất mãn với gã, nhưng cũng không đến mức để Tô Nghiêm Quắc chết ở đây.

Tuy là Tô Nghiêm Quắc không biết tự lượng sức mình mà chọc giận Hạo Thiên, nhưng chẳng phải Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên cũng dùng lời lẽ khiêu khích sao?

Nếu Tô Nghiêm Quắc không chết, chuyện này có lẽ còn có thể cho qua, nhưng với thực lực hiện tại của Tô Nghiêm Quắc, sau khi trở về, e là khó ăn nói.

Thấy thế tấn công của hai cường giả Thần Vương ngày càng mạnh, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại liếc nhìn thi thể Tô Nghiêm Quắc, không một chút tiếc nuối, chỉ nhàn nhạt nói: "Vào bí cảnh, các ngươi chắc cũng có việc phải làm, ta không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Thân phận của ta, các ngươi chắc cũng biết.

Nếu muốn tìm thù, sau khi ra khỏi bí cảnh hãy đến Khuynh Sơn Thành tìm ta." Nghe lời Hạo Nguyệt Thiên Thần, hai cường giả Thần Vương giơ tay thu lại thi hài của Tô Nghiêm Quắc, quả thật cũng không dừng lại nữa mà lui về phía cánh cửa mà họ đã rời đi lúc đầu.

"Ngươi đang gây phiền phức cho Khuynh Sơn Thành đấy à?" Hạo Thiên không sợ Hạo Nguyệt Thiên Thần không đối phó được, chỉ là chuyện này có một phần là do y, chủ yếu là Hạo Nguyệt Thiên Thần không cần thiết phải ôm chuyện này vào người Khuynh Sơn Thành.

"Không sao, tìm đồ vật và kẻ đã đi trước vào sâu trong bí cảnh mới là quan trọng." Hạo Nguyệt Thiên Thần đáp dứt khoát.

Nàng dù sao cũng hiểu con người Hạo Thiên, bất kể đối phương

có lai lịch lớn đến đâu, dù Khuynh Sơn Thành không gánh nổi, Hạo Thiên cũng sẽ không rời đi vào lúc đó, chắc chắn sẽ đứng cùng một phía với nàng...

Đã có Hạo Thiên ở bên, vậy thì bất kể đám người Tô Nghiêm Quắc có lai lịch gì, có gì phải sợ?

Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ cong khóe môi, không nói thêm gì nữa, chỉ liếc Hạo Thiên một cái, rồi đổi hướng, nhìn hai vị cường giả Thần Vương mang thi hài Tô Nghiêm Quắc rời đi, rồi cùng Hạo Thiên đi về phía một cánh cửa khác.

Cảm ứng ngay khoảnh khắc tiếng trống vang lên lúc nãy hẳn là không sai.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đoán rằng cái trống trong đại điện vừa rồi hẳn là dùng để khống chế đám rối xương trong đó.

Có người đã bước vào đại điện đó trước, xem ra kẻ đó cực kỳ quen thuộc nơi này, có thể bố trí phòng bị để tạm thời cầm chân họ.

Kẻ đó chắc chắn cũng có thứ muốn lấy ở sâu trong bí cảnh.

Không biết có phải là cùng một thứ với họ không.

Nếu trong bí cảnh quả thật có Du Mộng Thạch, lại bị người ta mang đi trước một bước...

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày.

Ngoài Du Mộng Thạch, nếu tìm được bảo vật khác có thể tu bổ thần hồn, nàng cũng không đến nỗi kéo dài đến tận bây giờ, sắp trở thành tâm bệnh rồi.

Thở dài một hơi, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại thấy Hạo Thiên đột nhiên dừng bước phía trước, rồi giơ tay đặt lên vai nàng, kéo nàng lao nhanh về một hướng khác.

Nàng không mở miệng hỏi, vì luôn tin tưởng Hạo Thiên, y tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho nàng.

Thấy Hạo Thiên cứ đi được một đoạn lại dừng lại một lát, như thể đang phán đoán lại phương hướng, Hạo Nguyệt Thiên Thần cuối cùng không nhịn được mà hỏi một câu: "Hạo Thiên, ngươi có phát hiện gì không?" "Lúc nãy khi gõ trống, tuy không thể khiến thần khí nhận chủ, nhưng ta dường như đã thiết lập được một mối liên hệ vi diệu với thần khí ở trung tâm đại điện, có thể cảm ứng được một vài động tĩnh trong đó." Chỉ là, động tĩnh đó cần dùng thần hồn chi lực để cảm nhận.

Nói thật, trước đây Hạo Thiên chưa từng quá quan tâm đến điểm này, về sức mạnh thần hồn của tu sĩ, Hạo Thiên chỉ cảm nhận được tác dụng của nó khi luyện hóa Dung Hợp Chi Hỏa.

Từ trước đến nay y cũng không tiếp xúc với phương pháp tu luyện thần hồn lực, nhưng lúc ở thánh địa Thần tộc, thần lực trong tháp dường như có liên quan đến thần hồn lực, giống như đã mở ra một cánh cửa lớn.

Hạo Thiên kể hết những điều này cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần khựng lại một chút rồi gật đầu.

"Một trong những mục đích ta tham gia cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện là vì thần niệm lực trong tháp ở thánh địa Thần tộc.

Vốn ta muốn xem thần niệm lực có liên quan gì đến thần hồn không, có thể dùng nó để tu bổ thần hồn hay không." Lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng lại một chút, rồi đưa ra phán đoán của mình: "Thần hồn lực là thứ của bản thân, còn thần niệm lực của Thần tộc, dù luyện hóa vào cơ thể thế nào cũng là vật ngoài thân, hai thứ này không giống nhau.

Chỉ là chúng có điểm tương đồng, cho nên ở thánh địa ta cũng có thu hoạch." Hạo Nguyệt Thiên Thần đã thấy Hạo Thiên leo lên gần tầng tháp cao nhất, những gì Hạo Thiên thu được trong đó chắc chắn còn thuần túy hơn nàng.

Nghe lời Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên nhàn nhạt gật đầu, nhưng nhất thời không giải thích thêm về việc này, chỉ nói: "Thần khí trong đại điện kia có lẽ là do chủ nhân đã đi quá lâu, ấn ký trong đó đã phai nhạt đi nhiều, mới có thể nhất thời liên hệ được với ta.

Có lẽ... nó đã quá lâu không được nói chuyện với ai rồi." Dù sao cũng là vật có chủ, muốn mang nó ra khỏi bí cảnh e là có chút khó khăn.

Thần khí cũng tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân của nó, Hạo Thiên cũng không có ý tham lam.

Chỉ là nhờ cổ hồn trong thần khí giúp một tay mà thôi.

Trong đầu Hạo Thiên lúc này đang có một giọng nói đang đối thoại với y.

Nó muốn thần hồn lực của Hạo Thiên, chỉ cần một chút sức mạnh là có thể giúp y tìm ra tung tích kẻ kia.

Hạo Thiên cảm giác được, kẻ kia dường như đã phát hiện ra y và Hạo Nguyệt Thiên Thần đang tìm kiếm, khoảng cách ngày càng gần, tốc độ của đối phương cực nhanh, lại có thêm nhiều vật cản trở.

Xông vào một tòa đại điện, thấy trên bảo tọa ở trung tâm đại điện có một bóng người đang quay lưng về phía y và Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên cảnh giác, nhưng y lại đi thẳng đến đó.

Khi vòng ra phía trước bảo tọa, thấy một con rối đang ngồi ngay ngắn trên ghế, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày.

Sau đó, Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần liên tục thấy những con rối như vậy xuất hiện ở nơi họ đến.

“Người...

đâu...” Khi thấy con rối thứ chín xuất hiện trước mặt, Hạo Thiên nhếch khóe miệng, có vài phần cạn lời.

Trên người những con rối này đều có khí tức của kẻ đó, khí tức có sự khác biệt sâu cạn.

Theo lý mà nói, con rối có khí tức mạnh nhất hẳn là bản thể, nhưng khi Hạo Thiên tìm đến trước mặt con rối, khí tức trên người nó đột nhiên tan biến, con rối cũng không còn là con rối nữa, mà là một cỗ thi hài.

Không tìm được gã rốt cuộc ở đâu, nhưng gã lại có thể thông qua con rối mà y tìm thấy để phán đoán vị trí của y, nhanh hơn một bước mà tránh đi.

Chương 610

Cảm giác bị gã dẫn đi lòng vòng không hề dễ chịu, Hạo Nguyệt Thiên Thần cảm thấy mình đang bị trêu đùa... 196.

"Ta ngược lại muốn xem thử, ngươi có thể bày ra bao nhiêu con rối xương làm lá chắn!" Giơ tay lên, cốt phiến trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần quét ngang về phía con rối xương đang đứng trong góc.

Bất ngờ là, con rối này không hề đứng yên chờ chết, mà đột nhiên di chuyển.

Thấy con rối đang chạy, khóe miệng Hạo Thiên khẽ cong lên một đường, Ngọc Hoàng Kiếm trong tay lao thẳng ra, chặn đường lui của nó.

Bốn cánh cửa lớn trong đại điện hạ xuống, trực tiếp nhốt con rối này lại trong đó.

Thấy sự thay đổi này, Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng có chút bất ngờ, uy thế trong tay ngưng tụ, không chút do dự mà tấn công về phía đối phương.

Con rối trước mặt không phải là rối xương thật, mà chính là kẻ đã trêu đùa họ sau lưng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không định nói thêm nửa lời với gã.

Giết thẳng tay!

Thấy động tác của Hạo Nguyệt Thiên Thần, hành động của con rối có chút cứng ngắc, nó muốn né tránh, nhưng dù thế nào cũng không làm được, chỉ ngây ngốc đứng đó, trông có vẻ đáng thương.

Chỉ là, trước đó gã đã hại chết không biết bao nhiêu mạng người.

Gia tộc Thôi trừ một vị trưởng lão ra, gần như toàn bộ đều bị tiêu diệt dưới tay gã.

Chỉ riêng điểm này, Hạo Nguyệt Thiên Thần dù cuối cùng có nương tay, giữ lại cho gã một mạng, nhưng ra tay cũng không nhẹ, trực tiếp nghiền nát xương cốt toàn thân gã không còn mấy khúc nguyên vẹn.

Vệt máu lan ra từ dưới thân hình người ngã trên đất, gã nằm rạp đó, ho ra mấy ngụm máu, rồi ngẩng đầu nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần và Hạo Thiên, nhíu mày, trong mắt có vài phần bất đắc dĩ.

"Thần Vương trung cảnh?" Hạo Thiên nhìn người trước mặt, có vài phần bất ngờ.

Tuy trước đó có suy đoán thực lực cảnh giới của gã có lẽ thấp hơn mình, nên mới trốn đông trốn tây không dám hiện thân.

Nhưng khi gã thật sự xuất hiện trước mặt, Hạo Thiên cảm thấy thực lực của gã còn thấp hơn cả trong tưởng tượng.

Chỉ một người như vậy mà giết được không dưới bảy vị cường giả Thần Vương?

Không thể nào...

"Những người bị dụ vào trong sơn động đâu?" Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc nhìn khuôn mặt trước mặt, cực kỳ xa lạ.

"Khụ khụ, không phải ta ra tay, là đám rối xương trong bí cảnh.

Ta chỉ thu dọn thi hài lúc chúng không ở đó để chế tạo rối mà thôi." Tay của người đó có chút run rẩy, là vì nỗi đau gãy xương toàn thân, nhưng không hề có ý rên rỉ đau đớn hay cầu xin tha thứ.

Câu nói này quả thật có chút tác dụng, sát ý trong mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần đã nhạt đi rất nhiều.

“Ngươi tìm ta, là vì khôi lỗi chi pháp?” Hạo Thiên cúi đầu nhìn người này, trong mắt không có quá nhiều cảm xúc.

“Phải.” Một chữ đơn giản.

Hạo Nguyệt Thiên Thần lại thấy gã giơ tay, đặt lên vị trí giữa hai lông mày.

Mí mắt nàng giật một cái, Hạo Thiên lập tức có dự cảm không lành, kéo Hạo Nguyệt Thiên Thần lùi về phía sau.

Chưa kịp lùi xa, thân thể con rối kia đột nhiên vỡ nát, một luồng thần hồn cũng từ trong đó lao ra, bay về một hướng.

Chẳng trách khi Hạo Nguyệt Thiên Thần định ra tay với gã, gã lại không né không tránh, nguyên nhân là vì thần hồn bị nhốt trong cỗ thân thể đó.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, nhưng không vội vàng đi chặn gã.

Luồng thần hồn kia đâm vào cửa, nhưng dù thế nào cũng không xông ra được, đổi một hướng khác cũng vậy.

Nó quay đầu lại, đối mặt với Hạo Thiên, ánh mắt đã có thêm vài phần kinh hoàng, nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi đã bố trí phong cấm chi pháp ở đây?!” 197.

Ai mà biết Hạo Thiên lại cẩn thận đến vậy, lúc trận pháp hạ xuống đã định rồi?

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng có vài phần ngây người.

Khi thấy con rối di chuyển, phản ứng lại đó là bản thể, Hạo Nguyệt Thiên Thần đang nghĩ làm sao để chặn gã lại, chứ không nghĩ đến việc phong cấm cả không gian này.

Bởi vì trong nhận thức của Hạo Nguyệt Thiên Thần, người này

tuy có vài phần thủ đoạn quỷ dị, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ.

Bây giờ nhìn thấy một luồng thần hồn, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại có vài phần không chắc chắn, vẻ mặt có chút mê hoặc.

"Ngươi là thứ gì?" Nghe lời Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên trầm ngâm một lúc, rồi lấy ra một món đồ từ trong nhẫn không gian.

Một thứ giống như một chiếc hộp gỗ nhỏ, một cỗ quan tài đá rơi vào tay Hạo Thiên, toàn thân đen kịt, bên trong quan tài có vô số hỗn độn liên tục cuồn cuộn, chính là Hỗn Độn Thạch Quan mà Hạo Thiên lấy được trong di tích Quy Khư.

Thấy thứ này, luồng hồn phách kia dường như hiện lên vài phần kích động và tham lam, nhưng sau khi do dự lại giận dữ nói: "Ta không làm khí hồn!

Ta muốn làm người tu luyện!" Nghe lời của nó, Hạo Nguyệt Thiên Thần hừ lạnh một tiếng: "Làm nhiều việc ác như vậy, nếu là người, sớm đã bị trời đánh chết rồi." "Không vào?" Hạo Thiên không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Gã này liên tục gây phiền phức cho y. 198.

Thu gã làm khí hồn của Hỗn Độn Thạch Quan một là vì món đồ này trong tay y luôn chưa có hồn phách thích hợp để đưa vào, hai là cảm thấy người này thú vị.

Ở trong Hỗn Độn Thạch Quan làm khí hồn, gã không cần phải tìm kiếm khôi lỗi chi pháp để đổi thân xác, có thể dùng phương thức khí hồn để hóa hình.

Nếu gã không tình nguyện, vậy không bằng trực tiếp xóa sổ luôn.

Hạo Thiên lật tay thu lại Hỗn Độn Thạch Quan, gần như không chút do dự, ngọn lửa hỗn độn màu xám trắng trong tay sáng lên, nhẹ nhàng điểm về phía gã...

Thấy Dung Hợp Chi Hỏa sáng lên trong tay Hạo Thiên, luồng thần hồn kia lập tức run rẩy sợ hãi.

Thứ đó, có lẽ thật sự có thể giết chết nó hoàn toàn.

Nỗi sợ hãi tột độ khiến gã lập tức thu mình lại.

"Bộp" một tiếng, một tảng đá to bằng lòng bàn tay, toàn thân đen nhánh rơi xuống đất.

Nếu không phải Hạo Thiên và Hạo Nguyệt Thiên Thần tận mắt chứng kiến nó biến thành hình dạng này, gần như không thể tin được thứ này lại là luồng thần hồn vừa rồi.

"Du Mộng Thạch!" Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên lên tiếng, giơ tay thu tảng đá vào tay, thở ra một hơi dài, rồi ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên: "Không ngờ cuối cùng, Du Mộng Thạch lại rơi vào tay ta.

Chỉ là... trong viên Du Mộng Thạch ban đầu của nhà họ Thôi, cũng không có thứ mà ta vừa thấy.

Nó không thể sinh ra linh trí, vậy vừa rồi..." Đối mặt với Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên lại không trả lời, đầu ngón tay khều một chút Dung Hợp Chi Hỏa, cúi đầu nói cực nhẹ một câu: "Chọn đi, rời khỏi Du Mộng Thạch để vào trong Hỗn Độn Thạch Quan làm khí hồn, hoặc là ta trực tiếp luyện hóa Du Mộng Thạch, ép ngươi ra." Nghe lời Hạo Thiên, bề mặt Du Mộng Thạch dường như ngưng tụ một tầng sương đen, có vài phần oán khí ngưng kết trên đó, tỏ vẻ bất mãn với Hạo Thiên.

Chương 611

"Thứ này oán khí khá sâu, sợ rằng làm khí hồn cũng không an phận." Hạo Nguyệt Thiên Thần lại không có kiên nhẫn như Hạo Thiên, lúc này thứ nàng coi trọng chỉ là Du Mộng Thạch mà thôi.

Nàng giơ tay, một luồng nguyên khí bao bọc lấy Du Mộng Thạch, Hạo Nguyệt Thiên Thần tra xét một lúc, lại nhíu mày: "Trong Du Mộng Thạch vốn có ba giọt linh uẩn, nhưng bây giờ lại có một giọt cực kỳ ảm đạm..." Không cần nói nhiều, chắc chắn có liên quan đến luồng thần hồn trong Du Mộng Thạch.

Không chừng gã đã luyện hóa một phần trong một giọt linh uẩn, mới có được sức mạnh đó để tìm kiếm khôi lỗi thế thân hoạt động trong bí cảnh.

"Thì sao chứ?

Thứ này là ta lấy được trước!" Thần hồn trong Du Mộng Thạch khẽ ho một tiếng, giọng điệu có chút yếu đi.

Khi thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần không chút do dự mà lấy ra một giọt linh uẩn để luyện hóa vào cơ thể, thần hồn đau như cắt thịt, rồi nó nhìn về phía Hạo Thiên: "Chẳng lẽ ngươi không tranh đoạt Du Mộng Thạch?

Ngươi không biết linh uẩn trong đó rất có lợi cho thần hồn sao!" Hạo Thiên chỉ thấy ồn ào, giơ tay lên, phong ấn nó lại ở một góc của Du Mộng Thạch, phong tồn cả hai giọt linh uẩn còn lại.

Du Mộng Thạch bây giờ chỉ là một tảng đá bình thường, luồng thần hồn bên trong nó, nếu tiếp tục bị phong ấn, không biết năm nào tháng nào mới có thể thấy lại ánh mặt trời.

Hạo Nguyệt Thiên Thần khẽ gật đầu với Hạo Thiên, không nói thêm gì, bắt đầu bế quan, ngay trong đại điện này luyện hóa triệt để giọt linh uẩn kia.

Đợi đến khi Hạo Nguyệt Thiên Thần luyện hóa thành công, mở mắt ra, thấy Hạo Thiên bóp nát viên Du Mộng Thạch không còn gì trong tay, Hạo Nguyệt Thiên Thần không khỏi giật mí mắt: "Luồng thần hồn đó..." "Đã vào trong Hỗn Độn Thạch Quan rồi." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, rồi nói: "Đi thôi, Mông Phường đang đợi ở ngoài lâu rồi." Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, nhưng lại thấy Hạo Thiên đột nhiên dừng bước, giơ tay mở ra Sâm La Vạn Tượng, thả trưởng lão nhà họ Thôi ra ngoài.

Trưởng lão nhà họ Thôi đã có dấu hiệu tỉnh lại, Hạo Thiên yên lặng chờ ông ta mở mắt.

Khi nhìn thấy Hạo Thiên, trưởng lão nhà họ Thôi cũng có chút ngẩn người, sau đó phản ứng lại, cúi đầu suy nghĩ một lúc, khi ngẩng đầu lên lần nữa, bèn thở dài với Hạo Thiên: "Ta đã gặp phải một con rối xương cực kỳ khó đối phó trong bí cảnh, có năm vị cường giả Thần Vương bị nó kéo vào nơi nào không rõ.

Những người còn lại của nhà họ Thôi, kể cả thiếu chủ, đều..." Những lời này, Hạo Thiên đã moi được toàn bộ từ miệng luồng thần hồn kia, nghe lại lần nữa, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Trưởng lão nhà họ Thôi không có ý đi cùng họ, ra khỏi đại điện, chọn một hướng khác rời đi, hẳn là có dự định khác.

Hạo Thiên cũng không để ý, cùng Hạo Nguyệt Thiên Thần ra khỏi đại điện hội hợp với Mông Phường.

Ngay khi Hạo Nguyệt Thiên Thần lấy được Du Mộng Thạch, Hạo Thiên đã truyền tin cho Mông Phường, bảo hắn không cần phải đợi lâu.

Trưởng lão của Khuynh Sơn Thành tự nhiên sẽ không rời đi, nhưng Mông Phường đã sớm có thu hoạch ở sâu trong bí cảnh, thấy Hạo Thiên ra, hắn thở phào nhẹ nhõm: "Cũng gần đến lúc tìm đường ra khỏi bí cảnh rồi.

Ở trong bí cảnh đã lãng phí không ít thời gian, nếu bí cảnh đóng lại, chúng ta đều sẽ bị nhốt ở đây." Mông Phường nói năng nhẹ nhàng, Hư Không Bí Cảnh vốn không đóng lại sớm như các bí cảnh khác.

Lần này vào sâu trong bí cảnh cũng đã thu hoạch lớn, quả thật không cần quá tham lam, những vật vô duyên cứ để lại đây cũng không sao.

Tìm được đồ rồi, nên sớm rời đi thì tốt hơn.

Mông Phường khựng lại một chút, rồi nói: "Sau đó có không ít người theo sát vào trong, nhưng không thấy Tô Nghiêm Quắc..." Thiếu chủ nhà họ Thôi không thể xuất hiện ở đây được nữa, nhưng kẻ luôn tìm phiền phức kia cũng không vào trong.

"Chết rồi." Hạo Thiên nhàn nhạt tiếp lời Mông Phường, cảm ứng vị trí, rồi nhìn về một hướng.

"Đại trận đã bị phá, lối ra của bí cảnh ở vị trí đó." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, nhìn về phía Mông Phường và Hòa Hạnh Thiên Thần.

Chỉ là, không đợi Hạo Thiên mở lời, cả hai đều gật đầu: "Rời khỏi bí cảnh thôi." Hạo Thiên giơ tay, ném giọt linh uẩn đã tách ra từ Du Mộng Thạch trước đó cho Mông Phường.

Trong Du Mộng Thạch có ba giọt linh uẩn, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã luyện hóa một giọt, còn lại hai giọt, cũng là đã nói trước với mấy người Mông Phường. 199.

Mông Phường nhận lấy, nhưng cầm trong tay nhìn một lúc rồi lắc

đầu, ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên: "Thứ này đối với ta vô dụng, Hạo Thiên huynh... ta trái lại có một yêu cầu quá đáng về khôi lỗi chi pháp..." Mông Phường chuyển thứ trong tay cho Hòa Hạnh Thiên Thần, thấy Hạo Thiên điểm ra một chút thần quyết của khôi lỗi chi pháp, hắn nhận lấy, đưa thần thức vào xem xét một lát, rồi lắc đầu.

"Ngươi định tu luyện khôi lỗi chi pháp?" Hạo Thiên có vài phần bất ngờ, nghĩ đến luồng thần hồn đi khắp nơi thu thập thế thân khôi lỗi trong bí cảnh lúc trước, rồi nhíu mày.

"Ta không tu luyện khôi lỗi chi pháp, chỉ là không biết thứ đó vì sao có thể khống chế thi hài mà thôi." Mông Phường không hề luyện hóa đạo thần quyết mà Hạo Thiên điểm ra, xem xong lại đưa cho Hạo Thiên.

"Nếu khôi lỗi chi pháp vốn là do ta lấy được trong bí cảnh, hẳn cũng là thứ cực kỳ quan trọng của chủ nhân bí cảnh.

Thứ này ta lấy đi rồi, đạo thần quyết này trả lại đi." Phần cốt lõi trong đó đều đã được dung nhập vào Đế Mạch Quyển, còn lại một chút này, Hạo Thiên giơ tay, ném trở lại vào sâu trong bí cảnh.

Nếu có người hữu duyên lấy được, đó là vận khí của người đó.

Thấy hành động của Hạo Thiên, mấy người đều không có dị nghị gì, đợi y làm xong chuyện này, cả nhóm đi về phía lối ra của bí cảnh.

Khi đến gần cánh cửa lớn ở lối ra của bí cảnh, một bóng người lại đi về phía này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc mắt về phía đó, nhíu mày, nhưng bước chân lại dừng lại.

Thấy Lục Kiệt dẫn Vân trưởng lão đến trước mặt, ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng lại trên người Vân trưởng lão một chút, một lúc sau mới lên tiếng: "Vân trưởng lão, đã nghĩ ra sau khi ra ngoài sẽ

thỉnh tội với thành chủ thế nào chưa?" Nghe lời Hạo Nguyệt Thiên Thần, Vân trưởng lão thở dài một hơi, cúi đầu xuống, nhưng không mở miệng nói chuyện với Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Thấy bộ dạng của Vân trưởng lão, Hạo Nguyệt Thiên Thần hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa, cũng không để ý đến Lục Kiệt đang đến gần, đang định đi tiếp, lại bị một cánh tay của Lục Kiệt chặn trước mặt.

"Ta có lời muốn nói với ngươi." Lục Kiệt khẽ cong khóe môi nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, từng chữ từng câu nói ra cực nhẹ.

Nghe lời Lục Kiệt, Hạo Nguyệt Thiên Thần có một thoáng do dự, sau đó liền mất kiên nhẫn mà nhíu mày: "Có lời gì không thể đợi ra ngoài rồi nói sao?

Hơn nữa, ta cũng không muốn nghe nhiều." Nói vậy, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại liếc nhìn Hạo Thiên một cái, khẽ gật đầu, ra hiệu y có thể ra ngoài trước.

Lục Kiệt thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần tuy nói vậy, nhưng vẫn dừng bước chờ hắn mở lời, bèn mỉm cười, nhưng không lập tức lên tiếng.

Đợi bóng dáng Hạo Thiên bước vào cửa lớn, Lục Kiệt mới nhìn về phía hai vị trưởng lão Vân Lôi bên cạnh.

"Thiếu thành chủ?" Vân trưởng lão có vài phần không hiểu nhìn Lục Kiệt, không hiểu lúc này hắn muốn làm gì.

"Các ngươi ra ngoài trước đi, ta chỉ nói riêng với Hạo Nguyệt Thiên Thần mấy câu thôi.

Chắc với cảnh giới thực lực hiện tại của Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng không sợ ở một mình với một tu sĩ cảnh giới Chủ Thần như ta chứ?" Vì lời của Lục Kiệt, Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, nhưng

cốt phiến trong tay lại xoay tròn trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay.

Hai vị trưởng lão cũng bước ra khỏi cửa lớn.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đang định mở miệng hỏi Lục Kiệt rốt cuộc giở trò quỷ gì, lại thấy Lục Kiệt trước mặt đột nhiên ra tay với mình, một điểm hắc quang trong tay bay về phía nàng, nhắm thẳng vào mi tâm.

Khoảng cách giữa Lục Kiệt và nàng quá gần, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhất thời có chút không phản ứng kịp, mi tâm liền lạnh đi, sắc mặt tức thì khó coi.

Nàng giơ tay vỗ một chưởng vào người Lục Kiệt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không hạ sát thủ, chỉ vì bên ngoài còn có thành chủ Khuynh Sơn Thành, cũng là phụ thân chung của nàng và Lục Kiệt.

Hạo Nguyệt Thiên Thần dù thế nào cũng phải giữ lại cho Lục Kiệt một mạng, ít nhất là trước khi xác định được rốt cuộc hắn đã làm gì...

"Ngươi đã làm gì?" 200.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cảm giác sự lạnh lẽo ở mi tâm dường như muốn đóng băng cả suy nghĩ của mình, hơi thở phả ra cũng mang theo hàn ý, lạnh lùng nhìn bóng dáng Lục Kiệt, trong lòng Hạo Nguyệt Thiên Thần dấy lên cơn thịnh nộ.

"Không có gì, chỉ là một cây Khôi Lỗi Đinh tìm được trong bí cảnh thôi.

Ở lại trong bí cảnh, làm một con rối của bí cảnh cũng không tệ.

Đợi đến khi bí cảnh mở ra lần nữa, không chừng ta sẽ với thân

phận thành chủ Khuynh Sơn Thành đến xem ngươi sống có tốt không.” Lục Kiệt đã đắc thủ, thân hình lùi về phía sau, nhảy vào cánh cửa lớn rời khỏi bí cảnh bên cạnh, trước khi đi còn hạ một đạo phong cấm tạm thời không thể phá giải trên cửa.

Chương 612

Khôi Lỗi Đinh trong bí cảnh có thể chế tạo rối, rối sẽ nghe theo mệnh lệnh của người đã hạ Khôi Lỗi Đinh, đó cũng là mục đích Lục Kiệt vào bí cảnh...

Khôi Lỗi Đinh tổng cộng có ba cây, để đảm bảo vạn vô nhất thất, Lục Kiệt đã đặc biệt tìm người làm thí nghiệm, lãng phí một cây trong đó.

Nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần không ra khỏi bí cảnh, ở trong bí cảnh lâu ngày sẽ bị bí cảnh khống chế, trở thành một trong những con rối xương nghe lệnh.

Nếu ra khỏi bí cảnh, chỉ cần Khôi Lỗi Đinh còn trong cơ thể, nàng sẽ bị hắn khống chế!

Ôm lấy ngực bị Hạo Nguyệt Thiên Thần vỗ một chưởng, sắc mặt Lục Kiệt lại hiện lên một vẻ kỳ quái.

Mọi chuyện quá dễ dàng, Hạo Nguyệt Thiên Thần ỷ vào thực lực cao thâm, căn bản không coi hắn ra gì, ở khoảng cách gần như vậy lại không phòng bị, dễ dàng để hắn đắc thủ như vậy.

Lúc ra tay với hắn thậm chí còn nương tay, không hạ thủ quá nặng?

Chỉ là, Khôi Lỗi Đinh quả thật đã đi vào cơ thể Hạo Nguyệt Thiên Thần, điểm này có thể xác định.

Có lẽ vì Hạo Nguyệt Thiên Thần đã trúng Khôi Lỗi Đinh, nên thực lực cảnh giới có phần giảm sút?

Lục Kiệt biết những thi hài trở thành rối, cảnh giới đều sẽ thấp hơn lúc còn sống một cảnh giới, nghĩ như vậy cũng thông.

Ra khỏi bí cảnh, Lục Kiệt thấy những người bên ngoài, khẽ cụp mắt xuống, cũng không để ý đến Hạo Thiên, đi thẳng đến trước mặt thành chủ Khuynh Sơn Thành hành lễ: "Phụ thân." "Ừm." Thành chủ Khuynh Sơn Thành liếc nhìn Lục Kiệt một cái, không có quá nhiều biểu cảm, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cửa lớn bí cảnh, chờ Hạo Nguyệt Thiên Thần từ trong đó ra.

"Thiếu thành chủ, đại tiểu thư..." Vân trưởng lão thấy chỉ có một mình Lục Kiệt hiện thân, có vài phần bất ngờ và kinh nghi, đến gần bên cạnh hắn, nhỏ giọng truyền âm hỏi một câu.

Lục Kiệt liếc nhìn ông ta một cái, nhưng nhất thời không mở miệng nói chuyện, tiếp tục chờ Hạo Nguyệt Thiên Thần trong bí cảnh ra.

Dù sao đạo phong cấm kia, đại khái cũng không nhốt được Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Lục Kiệt nhíu mày, vốn dĩ hắn nghĩ tốt nhất là để Hạo Nguyệt Thiên Thần ở lại trong bí cảnh.

Chỉ là, Hạo Thiên và hai vị trưởng lão của Khuynh Sơn Thành đều thấy hắn cuối cùng đã giữ Hạo Nguyệt Thiên Thần lại nói chuyện.

Nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần cứ mãi không ra khỏi bí cảnh, e là sẽ khiến người ta sinh nghi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không còn, hắn chính là con trai duy nhất và là thiếu thành chủ của Khuynh Sơn Thành.

Nhưng... liếc nhìn bóng dáng uy nghiêm đứng ở phía trước nhất, Lục Kiệt khẽ cụp mắt xuống, không dám đánh cược xem trong lòng thành chủ Khuynh Sơn Thành, trọng lượng của hắn có nặng hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần không.

Đợi đến khi màn đêm dần buông xuống, một bóng hồng y mới từ

trong bí cảnh ra.

Mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Vân trưởng lão.

Ông ta liếc nhìn Lục Kiệt một cái, trong mắt có vài phần khó hiểu, nhưng nhất thời không nói gì với Lục Kiệt.

"Đã tìm được Du Mộng Thạch chưa?" Thành chủ Khuynh Sơn Thành từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ khi Hạo Nguyệt Thiên Thần hiện thân, áp suất khí quanh người mới dịu đi vài phần, ôn hòa xuống, nhẹ giọng hỏi Hạo Nguyệt Thiên Thần một câu, có thể nói là quan tâm.

Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, nhìn về phía Lục Kiệt, đang định mở miệng nói chuyện, tay Lục Kiệt đột nhiên siết lại, thúc đẩy Khôi Lỗi Đinh ở mi tâm Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần tức thì lạnh đi, một lát sau mới thốt ra một câu: "Ta mệt rồi." Thành chủ Khuynh Sơn Thành nhìn sắc mặt Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng nhận ra có vài phần không đúng, nhưng nghĩ rằng có lẽ Hạo Nguyệt Thiên Thần vừa mới từ bí cảnh ra, có lẽ đã gặp phải không ít chuyện, có chuyện gì không bằng sau này hãy nói, cũng gật đầu, phất tay đưa mấy người cùng trở về Khuynh Sơn Thành.

Khi bước vào trận pháp dịch chuyển, Hạo Thiên cảm nhận được một tia xúc động, nhưng không nói gì, cũng không nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần đang đi bên cạnh thành chủ Khuynh Sơn Thành, mà quay đầu liếc nhìn Lục Kiệt một cái.

Đối diện với ánh mắt của Hạo Thiên, Lục Kiệt nhướng mày, một chút cũng không sợ Hạo Thiên nhìn ra.

Khôi Lỗi Đinh không có lời giải, Hạo Thiên chỉ là một người

ngoài, biết thì đã sao?

Trừ phi y muốn nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần chết trong tay mình.

Bước vào trận pháp dịch chuyển, sau khi đáp xuống, Hạo Nguyệt Thiên Thần dừng lại, rồi nói thẳng với thành chủ Khuynh Sơn Thành: "Tạm thời giữ Hạo Thiên ở lại Khuynh Sơn Thành mấy ngày, là khách ta mang về." Nhận ra sự coi trọng của Hạo Nguyệt Thiên Thần đối với mấy người Hạo Thiên, lần này Lục Kiệt không ngăn cản, thành chủ Khuynh Sơn Thành cũng gật đầu, phái người sắp xếp chỗ ở cho Hạo Thiên, ở gần nơi ở của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Nguyệt Thiên Thần liếc Lục Kiệt một cái, không nói gì, mặt trầm xuống đi trước.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành nhìn bóng lưng Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, tuy trước đây Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng cực kỳ lạnh lùng, nhưng cũng không đến mức không gần gũi như hôm nay.

Lại nhìn về phía Hạo Thiên, thành chủ Khuynh Sơn Thành chỉ gật đầu, nhàn nhạt nói một câu: "Lần này Hạo Nguyệt có thể lấy được Du Mộng Thạch từ bí cảnh, chắc hẳn là nhờ ngươi tương trợ.

Ba ngày sau ta sẽ mở tiệc ở Khuynh Sơn Thành để khoản đãi mấy vị khách quý." Nói đến khách quý, thành chủ Khuynh Sơn Thành nhìn Hạo Thiên, đáy mắt có vài phần tò mò.

Thiếu niên này, có thể được thành chủ Vạn Kiếp Thành coi trọng, trong vòng sơ tuyển của cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện được coi là thiếu thành chủ của Vạn Kiếp Thành, sau này không có gì bất ngờ sẽ là thành chủ mới của Vạn Kiếp Thành, lại còn có quan hệ không tầm thường với phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới.

Một người như vậy, có phần quá nổi bật...

Thành chủ Khuynh Sơn Thành có vài phần tò mò về con người

Hạo Thiên ra sao, có thể kết giao được không.

Hạo Thiên gật đầu, không từ chối việc này, cũng đã cho thành chủ Khuynh Sơn Thành đủ mặt mũi.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành phất tay, để thị giả trong thành dẫn Hạo Thiên đến chỗ ở.

Tại nơi ở, Mông Phường và Hòa Hạnh Thiên Thần lại tụ tập ở chỗ Hạo Thiên, không vội rời đi, cũng từ chối thị tòng mà thành chủ sắp xếp, ánh mắt đều đổ dồn vào Hạo Thiên.

Hạo Thiên dùng trận bàn mà Quản Di để lại trước đó để bố trí trận pháp, che giấu khí cơ ở đây, lặng lẽ hạ xuống Sâm La Vạn Tượng.

Từ trong cánh cửa đen kịt, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày bước ra, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn Hạo Thiên, mấp máy môi: "Tại sao..." Khi còn chưa đến lối ra của bí cảnh, thời hạn của phân thân chi pháp của Hạo Thiên đã đến, cần phải phân hóa ra phân thân thứ hai, lấy hình dạng của nàng làm hình mẫu.

Hạo Nguyệt Thiên Thần tự nhiên không từ chối, cũng muốn xem thử người thứ hai xuất hiện trước mặt mình sẽ trông như thế nào.

Kết quả Hạo Thiên tạo ra một phân thân giống hệt nàng.

Nói thật, vẫn có chút khác biệt.

Thân hình, dung mạo, khí tức đều giống hệt, nhưng khi nói chuyện với người khác, nếu Hạo Thiên không biết những chuyện liên quan đến Hạo Nguyệt Thiên Thần, rất dễ xảy ra sai sót trong lời nói.

May mà Hạo Nguyệt Thiên Thần ở bên cạnh, có thể lên tiếng nhắc nhở Hạo Thiên mấy câu, dần dần, cỗ phân thân kia ứng đáp cũng không còn vấn đề gì nữa.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đang tò mò Hạo Thiên tạo ra một cỗ phân thân giống hệt mình để làm gì, thì Hạo Thiên lại bảo nàng để lại một đạo thần niệm trên phân thân, giấu một lá bùa đã phong ấn một đòn tấn công trên người phân thân.

Cuối cùng, cốt phiến thần khí trong tay nàng cũng bị phân thân cầm lấy.

Thấy một người giống hệt mình cầm cốt phiến cười với mình, Hạo Nguyệt Thiên Thần có vài phần dở khóc dở cười.

Mông Phường cũng bị hai Hạo Nguyệt Thiên Thần làm cho choáng váng, cuối cùng dứt khoát không phân biệt được ai là bản thể, ai là phân thân của Hạo Thiên.

Cuối cùng, Hạo Thiên hỏi Hạo Nguyệt Thiên Thần một câu: "Ngươi có tin ta không." Hạo Nguyệt Thiên Thần do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn thoải mái gật đầu.

Nếu Hạo Thiên có ý hại nàng, sớm đã có thể trừ khử nàng một cách thần không biết quỷ không hay rồi.

Nàng không nghĩ ra lý do gì Hạo Thiên lại vô duyên vô cớ hại mình, cũng tin tưởng Hạo Thiên.

Cuối cùng, Hạo Nguyệt Thiên Thần một đầu mơ hồ mà tiến vào không môn của Sâm La Vạn Tượng, nhàm chán chờ đợi trong đó.

Đạo thần niệm lưu lại trong cơ thể phân thân có thể mơ hồ cảm nhận được một chút những gì phân thân đối mặt, có thể giao tiếp với Hạo Thiên, để tránh lời nói của phân thân có sai sót.

Chương 613

Khi nhìn thấy Lục Kiệt ở lối ra của bí cảnh, Hạo Nguyệt Thiên Thần đã mơ hồ cảm nhận được, người mà Hạo Thiên đang đợi đã đến.

Khi Lục Kiệt giữ nàng lại nói chuyện, sự may mắn trong lòng Hạo Nguyệt Thiên Thần đột nhiên tan biến, nhưng nàng cũng không ngờ Lục Kiệt ở cảnh giới Chủ Thần lại chọn ra tay với mình.

Dù sao cảnh giới của nàng cũng cao hơn Lục Kiệt một bậc, chỉ có một mình hắn, cũng không thể nào đánh thắng được.

Kết quả, lại nằm ngoài dự đoán của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Khôi Lỗi Đinh!

Lục Kiệt lại lấy được thứ đó từ trong bí cảnh, chuyên dùng để đối phó với nàng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Cho đến tận bây giờ, chân thân từ Sâm La Vạn Tượng ra, Hạo Nguyệt Thiên Thần có vài phần sợ hãi, nếu thứ đó thật sự đâm vào cơ thể mình.

Nghiến răng, Hạo Nguyệt Thiên Thần nói thẳng: "Ngươi nên để ta ở nơi tối trong bí cảnh, gần phân thân, để ta giết chết tên tiểu nhân đó!" "Lục Kiệt lấy ra được một cây Khôi Lỗi Đinh, ai biết hắn có thể lấy ra cây thứ hai không." Hạo Thiên nhàn nhạt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, dừng lại một chút mới nói: "Nếu trong tay Lục Kiệt còn Khôi Lỗi Đinh, người tiếp theo hắn ra tay sẽ là ai?" "Thành chủ." Ánh mắt Hạo Nguyệt Thiên Thần trầm xuống.

Lục Kiệt luôn nhòm ngó vị trí thành chủ Khuynh Sơn Thành, bây giờ khả năng có được vị trí đó ngày càng nhỏ, cuối cùng đã ép dã tâm lang sói của Lục Kiệt ra rồi sao?

Lúc này, Hạo Nguyệt Thiên Thần lại bình tĩnh xuống: "Ta sẽ bảo phụ thân dời bữa tiệc đến mười mấy ngày sau, ta đi thay thế phân thân, lại tạo một phân thân thành chủ...

đợi phụ thân tận mắt chứng kiến, mới có thể nhìn rõ bộ mặt thật của kẻ mà ngài rước về." "Phân thân không thể rút đi.

Nếu Lục Kiệt phát hiện Khôi Lỗi Đinh trong cơ thể ngươi biến mất, không khác gì nhắc nhở hắn." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, hiển nhiên suy nghĩ chu toàn hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nghe lời Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày, sắc mặt có thêm vài phần lạnh lùng trầm mặc: "Ta bây giờ đi nói rõ chuyện này với phụ thân..." Hạo Nguyệt Thiên Thần không cho rằng thành chủ Khuynh Sơn Thành sẽ hoàn toàn tin lời của mình, nhưng nếu để thành chủ thấy Khôi Lỗi Đinh trong cơ thể phân thân, có lẽ có thể...

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần nhíu mày không dãn, Mông Phường và Hòa Hạnh Thiên Thần liếc nhau một cái, trong mắt đều là bất đắc dĩ.

Chuyến đi này, ra khỏi bí cảnh rồi mà vẫn còn phiền phức, lại là một phiền phức lớn.

"Khôi Lỗi Đinh, không thể rút ra sao?" Mông Phường cũng đã xem qua khôi lỗi chi pháp, trong đó có nhắc đến vật này, nhưng không đề cập đến cách giải trừ.

Bởi vì tu sĩ bị đinh Khôi Lỗi Đinh nhập vào, đầu tiên sẽ bị rớt tu vi, sau đó là một cái chết...

"Có thể, nhưng cực khó, sẽ bị Lục Kiệt phát hiện, được không bù

mất.” Hạo Thiên không mặn không nhạt nói một câu, liếc nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần một cái.

Y không biết quan hệ giữa Hạo Nguyệt Thiên Thần và thành chủ Khuynh Sơn Thành rốt cuộc thế nào, có thể chỉ bằng lời nói một phía của Hạo Nguyệt Thiên Thần mà trị tội Lục Kiệt hay không, càng không biết địa vị của Lục Kiệt trong lòng thành chủ Khuynh Sơn Thành ra sao.

Nếu lần này để Lục Kiệt mang chuyện này đi, sau này lại gây chuyện, để lại một mầm họa như vậy, e là cực kỳ phiền phức.

Hạo Thiên không nói rõ mọi chuyện, nhưng Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng gần như hiểu được vài phần ý của y, mày nhíu chặt, nhất thời không mở miệng.

Chuyện này... thôi bỏ đi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần lắc đầu: “Bây giờ phân thân đi tìm thành chủ Khuynh Sơn Thành, e là cũng sẽ bị Lục Kiệt phát hiện.

Thay vì để thành chủ Khuynh Sơn Thành biết chuyện này, không bằng...” Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, trong mắt là sát ý nhàn nhạt.

Nhân lúc thực lực cảnh giới của Lục Kiệt còn xa không bằng mình, không bằng trực tiếp kết liễu hắn cho nhanh.

Đến lúc đó bên phía thành chủ Khuynh Sơn Thành, có Khôi Lỗi Đinh trong cơ thể phân thân, ít nhiều cũng là một lời giải thích.

Còn tin hay không tin, đó là chuyện của thành chủ Khuynh Sơn Thành, Hạo Nguyệt Thiên Thần không quản nhiều như vậy.

Đợi chuyện ở đây xong, nếu Khuynh Sơn Thành không ở được nữa, không bằng trực tiếp đến Thượng Thần Giới để nâng cao tu vi cảnh giới.

Nghe lời Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên nhất thời không mở miệng.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cũng không để ý, chuyện này bây giờ không nên để Hạo Thiên tham gia quá nhiều.

Lời nói hơi ngập ngừng, Hạo Nguyệt Thiên Thần nói thẳng: "Ba ngày sau, ngươi và Hòa Hạnh Thiên Thần trực tiếp rời khỏi Khuynh Sơn Thành.

Chỉ là một Lục Kiệt, chuyện sau đó ta có thể giải quyết." Hạo Thiên thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần đã có chủ kiến, cũng nhàn nhạt bỏ qua chuyện này.

"Chuyện của Tô Dung ở Vạn Kiếp Thành chắc cũng nên kết thúc rồi." Tô Nghiêm Quắc chết rồi, Tô Dung không cần phải tìm nữa.

Một Thịnh Kinh Môn, Tô Dung dù ở xa Thượng Thần Giới cũng có thể được các trưởng lão trong môn lo liệu ổn thỏa.

Chuyện của Tô Dung, Hạo Thiên chỉ cần hỏi nàng một câu khi trở về Thượng Thần Giới.

Hạo Nguyệt Thiên Thần gật đầu, không vào lại Sâm La Vạn Tượng nữa, thân hình đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hòa Hạnh Thiên Thần ngẩng đầu liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Đại sư huynh, nếu trong tay Lục Kiệt còn Khôi Lỗi Đinh..." "Chỉ vì không phòng bị, Hạo Nguyệt Thiên Thần mới trúng chiêu." Hạo Thiên nhàn nhạt lắc đầu.

Nếu Hạo Nguyệt Thiên Thần ngay cả cửa ải Lục Kiệt cũng không qua được, nói gì đến sau này.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có ra tay hay không, Hạo Thiên không biết.

Chỉ là ở Khuynh Sơn Thành ba ngày, đợi đến khi người của phủ thành chủ gõ cửa mời mấy người dự tiệc, Hạo Thiên mới gọi Hòa Hạnh Thiên Thần và Mông Phường, bước vào cửa, thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần đứng trong điện.

Trong đại điện ngoài nàng ra, không còn ai khác.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành ngồi trên cao tọa, cụp mắt nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, trong mắt có vài phần phức tạp: "Con có biết không, Lục Kiệt là huyết mạch của một trưởng lão ở Thượng Thần Giới.

Nếu Thượng Thần Giới thật sự hoàn toàn không quan tâm đến nó, ta cũng sẽ không để nó ở vị trí thiếu thành chủ nhiều năm như vậy.

Nó đảm đương không nổi vị trí đó, nhưng ta vẫn luôn không bãi miễn chức vị của nó." Hạo Nguyệt Thiên Thần nghe vậy, sắc mặt lại lạnh nhạt, không mở miệng nói chuyện, chỉ quay đầu liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Phân thân còn đó không?" Hạo Thiên tùy ý gật đầu, chỉ một ý niệm, liền để phân thân giống hệt Hạo Nguyệt Thiên Thần xuất hiện trong điện.

Nhìn hai Hạo Nguyệt Thiên Thần giống hệt nhau, thành chủ Khuynh Sơn Thành đứng thẳng dậy.

Rất lâu sau, ánh mắt ông ta rơi xuống người phân thân, giơ tay lên, một luồng nguyên khí trong tay rơi vào mi tâm phân thân.

Một lúc lâu sau, phân thân ngã xuống, tuyệt khí tan biến, một cây Khôi Lỗi Đinh cũng rơi xuống đất.

Nhìn cảnh này, thành chủ Khuynh Sơn Thành nhất thời không nói nên lời, cuối cùng nhíu mày ngồi trở lại: "Lục Kiệt đã bị Thượng Thần Giới mang đi rồi." Hạo Nguyệt Thiên Thần ra tay muốn giết Lục Kiệt, thành chủ Khuynh Sơn Thành theo bản năng ra tay ngăn cản

một lúc, đúng lúc đó, người của Thượng Thần Giới đã lâu không lộ diện lại xuất hiện, mang Lục Kiệt bị trọng thương đi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không chịu mở miệng, chỉ chờ Hạo Thiên.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành không còn cách nào, chỉ có thể hủy bỏ bữa tiệc, cho người dẫn Hạo Thiên đi.

Nhưng không ngờ lại thấy một đạo phân thân như vậy, và cây Khôi Lỗi Đinh trong phân thân.

Ý của Hạo Nguyệt Thiên Thần đã quá rõ ràng, nàng giết Lục Kiệt, cũng là để kết liễu mối đe dọa này, hai người tuyệt đối không thể dung hợp chung sống.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành có một trai một gái, ông ta nợ Hạo Nguyệt Thiên Thần nhiều nhất, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy.

Thành chủ Khuynh Sơn Thành thở dài, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Thôi bỏ đi, dù con giết hay tha, đều tùy con.

Ta không quản chuyện của Lục Kiệt nữa.” Tuy không đoán được ý định của vị trưởng lão Thượng Thần Giới đối với Lục Kiệt, nhưng thành chủ Khuynh Sơn Thành cũng không đi đoán nữa.

Chương 614

Về phần thân phận của Lục Kiệt...

"Sau ngày hôm nay, Lục Kiệt không còn là thiếu thành chủ của Khuynh Sơn Thành nữa, cũng không còn quan hệ gì với ta." Xóa tên Lục Kiệt khỏi danh sách cũng là cách tốt nhất để thành chủ Khuynh Sơn Thành xoa dịu oán khí của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Dù sao thì bây giờ người cũng đã được người của Thượng Thần Giới đưa đi rồi.

Có nơi tốt hơn để đi, chắc chắn Lục Kiệt cũng sẽ không quay lại Khuynh Sơn Thành nữa.

Quả nhiên, có một số kế hoạch lúc đầu thì hay, nhưng kết quả cuối cùng lại không như ý muốn.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần và thành chủ Khuynh Sơn Thành có chuyện muốn nói, Hạo Thiên bèn trực tiếp cáo biệt, dẫn theo Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường rời khỏi Khuynh Sơn Thành, bước vào trong truyền tống trận.

Gửi một tin nhắn cho Tô Dung, Hạo Thiên đã đón được nàng trên đường đi.

Truyền tống trận từ Thượng Thần Giới thông đến các chủ thành chỉ có ở vài thành lớn, Hạo Thiên bước vào một trong số đó.

Khi khí tức của Thượng Thần Giới một lần nữa bao phủ lấy cơ thể, Hạo Thiên bất chợt cảm thấy có vài phần quen thuộc.

Xa xa, y thấy một bóng người đang đứng ở nơi không xa cửa truyền tống trận, Hạo Thiên có hơi bất ngờ.

"Quản Di." "Thiếu chủ." Quản Di thấy Hạo Thiên cuối cùng cũng

đã về thì thở phào một hơi, liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần bên cạnh, có vài phần cảm thán.

Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc bề ngoài thì hòa thuận, nhưng thực tế đã có oán thù từ lâu, lén lút gần như không giao thiệp.

Nếu có, thì sau lưng cũng là đang tính kế đối phương.

Ngược lại, Hạo Thiên lại có thể có địa vị ở cả hai bên.

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm bị Phòng đấu giá đứng đầu hoặc Thần tộc tìm cách trừ khử rồi.

Bây giờ Hạo Thiên chính là một điểm cân bằng giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, điểm cân bằng này nằm ở chân ý thần mạch dị tộc mà Hạo Thiên có được và vị lão tổ của phòng đấu giá đang bế quan.

"Có chuyện gì sao?" Hạo Thiên nhìn thẳng về phía Quản Di, ánh mắt dừng lại một chút, rồi lại rơi trên người Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nếu không có chuyện gì, Thần tộc sẽ không để Tuân Tuyết Thiên Thần tìm đến đây.

"Nếu ngươi không về sớm hơn chút nữa, ta đã phải đến Khuynh Sơn Thành tìm ngươi rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần nói không cần suy nghĩ, nàng nhìn Hạo Thiên, dừng một chút, sau đó liếc nhìn Quản Di và mấy người kia, nhíu mày rồi nói thẳng: "Nơi bế quan xảy ra chút chuyện.

Phòng đấu giá đứng đầu muốn cử ngươi đi, nhưng Thần tộc không làm vậy.

Hiện tại chỉ còn lại ngươi và vị lão tổ trong nơi bế quan, một trong hai người có thể xảy ra chuyện, nhưng không thể cả hai cùng xảy ra chuyện." "Ý của Thần tộc là cử ta đi, nhưng chìa khóa nơi bế quan, Thần tộc chỉ có một phần, muốn gặp lão tổ, chỉ có người của Phòng

đấu giá đứng đầu mới có cách." Rõ ràng, Thần tộc không hy vọng Hạo Thiên đi, mà muốn cử người của Thần tộc đến nơi bế quan xem xét tình hình.

Có lẽ, vị lão tổ kia sắp xuất quan.

Nhưng người của Phòng đấu giá đứng đầu hiển nhiên không tin người của Thần tộc, thà cử Hạo Thiên đi còn hơn để người của Thần tộc tiếp xúc với lão tổ.

Tuân Tuyết Thiên Thần nói thẳng: "Ta sẽ đi, hy vọng ngươi có thể lên tiếng giúp bên Phòng đấu giá đứng đầu." "Không thể nào." Quản Di nghe Tuân Tuyết Thiên Thần nói mà không hề kiêng dè, bèn mở lời trước cả Hạo Thiên, trực tiếp chặn lời của Tuân Tuyết Thiên Thần lại, nhàn nhạt nói: "Mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đều không đồng ý với quyết định của Thần tộc, chuyện này không thể có đường lui, chỉ có thể để Hạo Thiên đi.

Hạo Thiên có thể không đi, nhưng không thể đổi thành người của Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng vậy." "Các ngươi không sợ lão tổ xảy ra chuyện sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Quản Di, nhíu mày, vô cùng không đồng tình: "Phòng đấu giá đứng đầu cho rằng có Hạo Thiên rồi, nên không còn kiêng dè sự tồn tại của lão tổ nữa?" Quản Di cười cười nhưng không nói gì, chỉ nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, ánh mắt có phần lạnh lẽo.

Một lúc sau, y không nói thêm gì nữa, trực tiếp nhìn về phía Hạo Thiên: "Trưởng lão bảo ta đưa thiếu chủ về Phòng đấu giá đứng đầu." "Hạo Thiên phải về Thần tộc cùng ta để gặp Đại trưởng lão." Tuân Tuyết Thiên Thần lập tức nói thêm một câu, ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên, vô cùng nghiêm túc chờ đợi câu trả lời.

Hạnh Hòa Thiên Thần và Mông Phường chỉ có thể nhìn Hạo Thiên, trong lòng có chút bất đắc dĩ, lùi về sau một bước.

Chuyện này rõ ràng không liên quan gì đến hai người họ.

Nhưng không thể không nói, đi theo Hạo Thiên, hết phiền phức này đến phiền phức khác ập tới.

"Ta về Phòng đấu giá đứng đầu một chuyến trước." Hạo Thiên nhìn hai người đang tranh cãi trước mặt, cũng thấy hơi đau đầu.

Nhưng dù sao đi nữa, bất kể hai người có tìm đến cùng lúc hay không, thì khi về đến Thượng Thần Giới, y vốn đã định đến Phòng đấu giá đứng đầu trước.

Dừng một chút, Hạo Thiên nhìn về phía Tuân Tuyết Thiên Thần, một lúc sau mới mở lời: "Ta sẽ vào nơi bế quan.

Nếu Thần tộc không yên tâm, có thể đi cùng ta." Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, đây không phải là kết quả Thần tộc muốn.

Thần tộc vốn định dập tắt ý định đến nơi bế quan của Hạo Thiên, không ngờ...

Tuân Tuyết Thiên Thần nghĩ, nếu Hạo Thiên có thể chấp nhận, Thần tộc cử thêm vài vị trưởng lão đi cùng Hạo Thiên có lẽ cũng được.

Nhưng lời còn chưa nói ra, Hạo Thiên đã trực tiếp nói: "Nhưng Thần tộc chỉ có thể để một người đi theo ta, bất kể là Tuân Tuyết Thiên Thần hay người khác, không thể là trưởng lão." "Tại sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần không hiểu, để trưởng lão Thần tộc đi cùng Hạo Thiên, chẳng phải là thêm một lớp bảo hiểm sao, cũng không sợ ở trong đó xảy ra bất trắc?

Chẳng lẽ Hạo Thiên không sợ vào nơi bế quan sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, không sợ chết?

Hạo Thiên cụp mắt xuống, nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, một lúc sau mới nói: "Nếu không thì ta cũng vậy, Phòng đấu giá đứng đầu

cũng sẽ cử trưởng lão đi.

Chi bằng Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc đều không cần lo lắng chuyện nơi bế quan nữa, cùng nhau vào đó xem cho rõ ràng đi." Tuân Tuyết Thiên Thần hơi há miệng, Hạo Thiên đúng là dám nói!

Trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc cùng nhau vào nơi bế quan nghênh đón lão tổ xuất quan?

Câu nói này bề ngoài thì không có vấn đề gì, nhưng suy nghĩ kỹ một chút lại thấy có vài phần kỳ quái.

Chưa nói đến vị lão tổ kia xuất thân từ Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng lại là người của Thần tộc, cuối cùng lại không can thiệp vào chuyện của cả hai bên.

Với người của Phòng đấu giá đứng đầu còn có thể nói là có vài phần quan hệ huyết mạch, nhưng với hậu bối của Thần tộc, quan hệ hoặc là không có, hoặc nếu Thần tộc muốn nhận, thì chẳng khác nào rước về một ngọn núi lớn đè lên đầu tất cả các trưởng lão của Thần tộc.

Sau này người nói chuyện trong Thần tộc sẽ không phải là Đại trưởng lão hiện tại nữa, mà là vị lão tổ thần mạch dị tộc xuất thân từ Phòng đấu giá đứng đầu.

Thần mạch dị tộc, Thần tộc đã từng ra tay tiêu diệt toàn bộ.

Với mối quan hệ như vậy, ai dám tin vị lão tổ này nhất định sẽ đứng về phía Thần tộc chứ?

Thở dài một hơi, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng nhìn ra được sự phiền phức trong đó, nhất thời không mở lời, cũng không biết có nên đồng ý với lời của Hạo Thiên hay không.

Không phải nàng không muốn đi cùng Hạo Thiên, chỉ là hy vọng Hạo Thiên đừng vào đó.

Không thể thuyết phục được Hạo Thiên, vốn định để Đại trưởng lão gặp Hạo Thiên rồi tính tiếp, nhưng Hạo Thiên lại không muốn đi đến Thần tộc cùng nàng.

"Ngươi hỏi Đại trưởng lão của các ngươi, ta cũng sẽ nói những lời tương tự.

Ngươi mang lời của ta về, cũng coi như có lời giải thích." Quản Di mở truyền tống bí pháp thông đến tổ địa của Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, Hạo Thiên theo đó bước vào, trước khi đi còn nói với Tuân Tuyết Thiên Thần một câu.

Thấy bóng dáng Hạo Thiên biến mất trong truyền tống trận, Tuân Tuyết Thiên Thần siết chặt thanh kiếm trong tay, cuối cùng không ngăn cản, quay người đi về phía Thần tộc, mang lời của Hạo Thiên về.

Đại trưởng lão của Thần tộc vốn đang đợi Tuân Tuyết Thiên Thần đưa Hạo Thiên về, nhưng cuối cùng chỉ thấy Tuân Tuyết Thiên Thần một mình, lông mày nhíu chặt lại: "Người không đưa về được?

Hạo Thiên không muốn?" "Con gặp Quản Di ở ngoài đại trận, người của Phòng đấu giá đứng đầu cũng đang đợi Hạo Thiên về.

Hạo Thiên muốn vào nơi bế quan, nên không đồng ý với lời của Thần tộc, đã cùng Quản Di về Phòng đấu giá đứng đầu rồi." Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có vài phần khó coi, dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Chỉ là, Hạo Thiên nói, Thần tộc có thể cử một người cùng y vào nơi bế quan, con cảm thấy cũng không có gì không ổn." Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Đại trưởng lão của Thần tộc cúi đầu nhìn một lúc: "Ngươi có thể dùng tính mạng để bảo vệ Hạo Thiên an toàn ra ngoài không?" Tuân Tuyết Thiên Thần sững lại, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Đại trưởng lão, nghiêm túc nói: "Với thực lực của con và Hạo Thiên, trừ khi lão tổ ra

tay với chúng con, nếu không thì hẳn là không có nguy hiểm nào có thể giữ được chúng con lại.

Nếu lão tổ đứng về phía Phòng đấu giá đứng đầu ra tay với con, Hạo Thiên cũng sẽ không có chuyện gì, có chuyện... là Thần tộc phải làm sao để gánh chịu cơn giận của lão tổ." Tương ứng cũng vậy, nếu lão tổ ra tay với người của Phòng đấu giá đứng đầu, Hạo Thiên sống chết cũng không có quan hệ gì lớn.

Chương 615

Có lão tổ làm chỗ dựa, không sợ lão tổ không che chở, Phòng đấu giá đứng đầu cũng không cần thiết phải giữ lại Hạo Thiên nữa.

Trừ khi lão tổ mở lời, vẫn muốn giữ lại một tia huyết mạch này.

Kết quả này, cũng không thể nói là xấu, ít nhất thứ mà các vị trưởng lão của Thần tộc muốn sẽ có một kết quả.

"Được." Đại trưởng lão của Thần tộc nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, gật đầu, nhưng lại thở dài một hơi, ngẩng mắt nhìn đám mây đen trên đỉnh nơi bế quan ngoài cửa sổ, nhíu mày, không nói ra những lo lắng trong lòng với Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng không nói thêm gì nữa.

Đại trưởng lão phất tay: "Đợi Phòng đấu giá đứng đầu quyết định, muốn đưa Hạo Thiên vào di tích, ngươi cũng theo Hạo Thiên vào đi.

Nếu lão tổ xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong nơi bế quan, hãy bảo vệ Hạo Thiên an toàn ra ngoài." "Vâng." Tuân Tuyết Thiên Thần gật đầu, ngẩng mắt, thấy Đại trưởng lão dường như không vì lời của mình mà có vẻ thả lỏng, trong mắt có vài phần không hiểu, nhưng không hỏi thêm.

Chuyện mà Đại trưởng lão của Thần tộc không muốn nói, nàng có hỏi cũng không ra kết quả, cũng không nên bất kính với Đại trưởng lão, truy hỏi đến cùng.

Chỉ cần biết chuyện nên làm, cố gắng hết sức hoàn thành, dù sao cũng là chuyện tốt cho Thần tộc, đối với nàng cũng không có hại.

Rời khỏi tầm mắt của Đại trưởng lão Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần đang định đi, lại thấy một bóng người lướt vào mắt, lên tiếng

ngăn bước chân của nàng: "Tiểu trưởng lão." Nghe thấy cách xưng hô này, Tuân Tuyết Thiên Thần dừng lại, nhưng lắc đầu: "Tứ trưởng lão, lần sau đừng gọi ta như vậy nữa." Nghe lời nói có phần xa cách lạnh lùng của Tuân Tuyết Thiên Thần, Tứ trưởng lão cũng không có vẻ gì xa lạ, ngược lại còn hiền hòa cười cười, nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, như nhìn một đứa cháu.

"Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của Đại trưởng lão, ai mà không biết sau này vị trí trưởng lão chắc chắn có một ghế của Tuân Tuyết Thiên Thần, e là cũng không lâu nữa.

Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ đã bước vào cảnh giới Thần Vương đỉnh phong rồi phải không?" Nghe lời của Tứ trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần cụp mi mắt xuống, thừa nhận chuyện này, nhưng lại lắc đầu: "Thần Vương thăng lên Thần Đế không đơn giản như vậy." Tứ trưởng lão gọi ta lại, có chuyện gì sao?" Phải biết rằng, trong số các trưởng lão của Thần tộc, người có quan hệ tốt với nàng thì không có, nhưng người có việc tìm nàng, phần lớn đều là muốn tìm Đại trưởng lão, nhưng không tiện mà đến dò hỏi.

Đa số thời gian, Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực sẽ suy nghĩ về ý của Đại trưởng lão mà nhắc nhở một hai.

Lâu dần, những trưởng lão này đối với nàng cảm quan cũng không tệ, chỉ là sau lưng có nói gì hay không, là chuyện nàng không biết.

Đại trưởng lão sớm đã nhắc nhở nàng, không nên đi quá gần với những trưởng lão này, cũng không nên thiên vị bất kỳ trưởng lão nào, phải có con đường riêng của mình.

Khả năng lớn nhất là, khi Đại trưởng lão bế quan đột phá cảnh giới cao hơn, dù thành công hay không, vị trí của Đại trưởng lão, sẽ có một khoảng thời gian, hoặc là lâu dài rơi vào tay nàng.

Tuân Tuyết Thiên Thần vô cùng tỉnh táo, nên luôn rõ ràng chỗ dựa

của mình chỉ có thể là Đại trưởng lão.

Tứ trưởng lão nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt có phần do dự, một lúc sau mới nói: "Tuân Tuyết Thiên Thần lần này gặp Đại trưởng lão, là vì chuyện của Hạo Thiên sao?" "Vâng." Điểm này không có gì phải giấu, có lẽ không lâu sau Hạo Thiên sẽ đến Thần tộc.

Tuân Tuyết Thiên Thần thuận theo gật đầu, nói ra một câu: "Hạo Thiên có lẽ sẽ cùng ta vào nơi bế quan tìm lão tổ." "Chỉ có ngươi và Hạo Thiên hai người?" Tứ trưởng lão nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng không quá quan tâm Hạo Thiên có xảy ra chuyện trong nơi bế quan hay không, ngược lại có vài phần lo lắng cho Tuân Tuyết Thiên Thần: "Hay là ta và Thập trưởng lão cũng cùng ngươi đi..." "Ý của Hạo Thiên là không muốn đưa quá nhiều người vào nơi bế quan.

Hơn nữa, nếu Thần tộc cử trưởng lão đi cùng, Phòng đấu giá đứng đầu chắc chắn cũng sẽ cử vài vị trưởng lão theo chúng ta vào.

Nếu lão tổ không có ý định xuất quan, e là có chút làm phiền." Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Tứ trưởng lão trầm ngâm, một lúc sau, lại đưa Thập trưởng lão trong lời nói ra: "Tuân Tuyết Thiên Thần có biết, Thập trưởng lão vì chuyện nhận một thiếu niên về Thần tộc không?" Tuân Tuyết Thiên Thần nghe câu nói này, lông mày lại nhíu lại.

Nếu người của các chủ thành có thể dễ dàng bị đưa về Thượng Thần Giới như vậy, thì cũng không cần thiết phải thiết lập vị diện thiên tài tuyển bạt tái, huống chi, đưa về, chẳng phải là người của Thần tộc?

"Tứ trưởng lão nên biết, Thần tộc thu đồ đệ, cũng chỉ thu tiểu bối trong tộc, sẽ không đặt người ngoài ở vị trí quá quan trọng trong Thần tộc, hoặc là có liên quan đến trưởng lão quan trọng của thần mạch." Dừng một chút, Tuân Tuyết Thiên Thần thở dài một hơi: "Vào lúc

này, nếu Thập trưởng lão để ý đến tiểu bối có thiên tư xuất chúng, có lẽ một thời gian nữa Đại trưởng lão sẽ không quá để ý.

Nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất là vị lão tổ trong nơi bế quan, Tứ trưởng lão nghĩ sao?" "Không phải người ngoài Thần tộc." Tứ trưởng lão ngẩng mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, cười khổ một tiếng: "Nếu là người ngoài Thần tộc, Thập trưởng lão cũng không dám đưa về để chuốc lấy lời đàm tiếu.

Đứa trẻ đó và lão có vài phần quan hệ thân duyên, trước đây vẫn luôn ở Khuynh Sơn Thành làm thiếu thành chủ..." "Khuynh Sơn Thành, là do Nhị trưởng lão quản lý phải không?" Tuân Tuyết Thiên Thần thản nhiên liếc nhìn người trước mặt, có chút hiểu ra ý của lão.

Một thiếu thành chủ có vài phần quan hệ thân duyên với Thập trưởng lão, sau này nếu tiếp quản Khuynh Sơn Thành, trở thành thành chủ Khuynh Sơn Thành, tất nhiên không thể thiếu việc thân cận với Thập trưởng lão hơn.

Trong thời gian ngắn, quyền sở hữu Khuynh Sơn Thành, e là có chút khó nói rồi.

Đến lúc đó sắc mặt của Nhị trưởng lão tuyệt đối không tốt.

Thập trưởng lão dùng cách này để độc chiếm Khuynh Sơn Thành một thời gian?

Tuân Tuyết Thiên Thần liếc Tứ trưởng lão một cái: "Lúc này, Thần tộc tốt nhất không nên gây ra quá nhiều chuyện phiền phức.

Ngươi cũng rõ Đại trưởng lão coi trọng vị lão tổ ở nơi bế quan kia như thế nào, chắc cũng không hy vọng vào lúc này, lại có chuyện rắc rối bày ra trước mặt." Nghe lời nói mang vài phần cảnh cáo của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt Tứ trưởng lão cũng không tốt lắm, chỉ là lão và Thập trưởng lão vốn đi lại rất gần, cứng rắn nói hết lời.

“Trước đây Thập trưởng lão không phải không can thiệp vào đứa trẻ ở Khuynh Sơn Thành, cũng không phải Thập trưởng lão cố ý làm vậy, chỉ là bây giờ Khuynh Sơn Thành không dung được đứa trẻ đó nữa, có nguy hiểm đến tính mạng, Thập trưởng lão mới đưa người về, cũng là bất đắc dĩ...” Tuân Tuyết Thiên Thần đi xuống vài bước, hơi ngẫm ra một chút, quay đầu liếc Tứ trưởng lão một cái: “Ngươi biết ta không thích nghe lời giả dối.

Gặp chuyện không thông, thì dùng kiếm thử một chút.” Vì câu nói không nể mặt của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt Tứ trưởng lão cứng đờ, nhất thời không nói nên lời, một lúc sau mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tuân Tuyết Thiên Thần, lão hủ cũng là trưởng bối, sao có thể lừa dối ngươi trong những chuyện này.

Cũng không phải chuyện lớn, chẳng qua không từ chối được ý của Thập trưởng lão nên mới nói với ngươi vài câu thôi.” “Nếu đã không phải chuyện lớn, lại là đứa trẻ có quan hệ thân duyên với Thập trưởng lão, cũng là người của Thần tộc, Thập trưởng lão dù sao cũng là trưởng lão của Thần tộc, tuy đứng ở mấy vị trí cuối, nhưng sắp xếp cho một đứa trẻ như vậy không thành vấn đề, thậm chí không cần phải đề cập với Đại trưởng lão một chuyện nhỏ như vậy.” Tuân Tuyết Thiên Thần cười cười.

Những chuyện mà các trưởng lão của Thần tộc tìm nàng thương lượng, tất nhiên đều là những chuyện có chút khó xử, có thể bị Đại trưởng lão phản đối, hoặc là chọc giận Đại trưởng lão, rắc rối khó giải quyết, nên mới đẩy cho nàng.

Mở lời với Đại trưởng lão cũng không được, không mở lời cũng không xong, nếu không có quyết định, chuyện này rơi vào tay nàng cũng là một phiền phức.

May mà Đại trưởng lão sớm đã biết một chút, thậm chí còn giao

một số quyền cho nàng, để nàng xử lý một phần việc trong tộc, mới có đường lui rõ ràng, không đến mức khó xử trong những chuyện nhỏ này.

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng là người vô cùng thông minh, nếu có phiền phức mà nàng cũng không thể làm chủ, đều sẽ mang lời đến cho Đại trưởng lão.

Thời gian lâu dần, một số ý của Đại trưởng lão, không cần mở lời, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có thể biết được vài phần.

Ví dụ như bây giờ, ở chỗ Đại trưởng lão, chuyện lớn duy nhất là vào nơi bế quan, những chuyện khác đều có thể gác lại, không quan trọng.

Nếu vì chuyện không quan trọng này mà tìm đến Đại trưởng lão, chắc chắn sẽ chuốc lấy vài phần bất mãn của Đại trưởng lão.

Hơn nữa, bất kể là chuyện gì, nàng không thích có người chỉ nói một nửa.

"Nếu không còn gì nữa, ta đi trước đây, ngươi tìm Đại trưởng lão đi." Tuân Tuyết Thiên Thần thấy Tứ trưởng lão khó xử, bước chân nhanh hơn vài phần, muốn vòng qua lão.

Tứ trưởng lão phản ứng lại, cuối cùng nói ra hết: "Người mà Thập trưởng lão đưa về, đã có thù oán với Hạo Thiên ở Khuynh Sơn Thành.

Có lẽ là kết oán trong bí cảnh, sau khi ra ngoài, Hạo Thiên có sát ý, ngay cả thành chủ Khuynh Sơn Thành dưới sự cân nhắc, cũng đã từ bỏ đứa trẻ đó." Lão già bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần: "Vì chuyện này, nên ta mới do dự không quyết, có nên nói chuyện này cho Đại trưởng lão biết hay không, Thần tộc có nên giữ lại đứa trẻ đó không..." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Tứ trưởng

lão, có chút không nói nên lời.

Vốn tưởng rằng Tứ trưởng lão đề cập chuyện này là để giúp Thập trưởng lão.

Nhưng nếu Tứ trưởng lão không mở lời, Thập trưởng lão giữ một người lại Thần tộc, có lẽ một thời gian ngắn căn bản sẽ không bị ai phát hiện có gì không ổn.

Thời gian dài, quan hệ giữa đứa trẻ và Thập trưởng lão mới lộ ra.

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không phân biệt được Tứ trưởng lão rốt cuộc là giúp Thập trưởng lão giữ người lại một cách đường đường chính chính, hay là đang hại Thập trưởng lão một phen, đẩy người ra khỏi Thần tộc, hoặc là ném cho Hạo Thiên.

Phải biết rằng, bây giờ ngay cả Đại trưởng lão coi trọng chuyện lão tổ ở nơi bế quan như vậy, trước đây còn nói thẳng sẽ không để Hạo Thiên vào nơi bế quan, bây giờ lại vì Hạo Thiên quay về, không đến trước mặt Đại trưởng lão, mà đi đến Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ để nàng mang về một câu nói, đã thay đổi ý niệm của Đại trưởng lão.

Sức nặng của Hạo Thiên ở chỗ Đại trưởng lão có thể biết, cũng khó trách Tứ trưởng lão nhiều lần thăm dò do dự chuyện này.

"Nếu đã đưa về rồi, thì giữ lại đi, chỉ là..." Tuân Tuyết Thiên Thần liếc Tứ trưởng lão một cái, hơi nhướng mày, nàng cũng biết Hạo Thiên bây giờ đối với Thần tộc và Đại trưởng lão quan trọng như thế nào, cho nên, nếu người mà Thập trưởng lão đưa về làm hỏng chuyện, thì đừng có kéo ta vào.

Dừng một chút, Tuân Tuyết Thiên Thần nói thẳng: "Ngươi mang lời của ta đến cho Thập trưởng lão, để lão suy nghĩ kỹ đi.

Thực sự không được, thì đưa người ra ngoài một thời gian, sau này có thời gian lại đưa người về." Tuân Tuyết Thiên Thần cũng đã có

thái độ rõ ràng, Tứ trưởng lão thuận theo lời gật gật đầu, cũng không quấn lấy Tuân Tuyết Thiên Thần nữa, cáo từ rồi quay đầu rời đi.

Ở chỗ Thập trưởng lão, thấy Lục Kiệt được đưa đến trước mặt, sắc mặt cũng có vài phần phức tạp, nhìn người sau đối với mình ánh mắt có vài phần kỳ vọng lại có phần cẩn thận, phất phất tay, để thị giả đưa hắn xuống nghỉ ngơi trước.

"Ta, có thể ở lại Thượng Thần Giới không?" Lục Kiệt thấy người sau không thèm liếc mình một cái, không nói gì lại để người đưa mình đi, cắn răng, cuối cùng nói ra một câu.

Trưởng lão Thượng Thần Giới đã cứu mình!

Trước đây vị trưởng lão Thượng Thần Giới này vẫn luôn không quan tâm đến mình, nhưng ai biết được người sau không phải đã nói với thành chủ Khuynh Sơn Thành rồi, chỉ là lời không được truyền đến tai mình.

Chương 616

Hoặc là thành chủ Khuynh Sơn Thành cố ý không để mình tiếp xúc với người của Thần tộc, sợ Thần tộc đưa mình về Thượng Thần Giới, Khuynh Sơn Thành không được nửa phần lợi lộc, dù sao mình cũng là giữa đường bị đón về, với thành chủ Khuynh Sơn Thành, cha của mình, quan hệ không hề thân thiết...

Thập trưởng lão sắc mặt có phần phức tạp ngồi ở vị trí cao, nghe Lục Kiệt không muốn bị người đưa xuống, ngoan cố ngẩng đầu nói ra câu đó, sắc mặt hơi trầm xuống vài phần, cảm thấy Lục Kiệt không phải là một người dễ khống chế.

Xoa xoa chiếc nhẫn ngọc dày trên đốt ngón tay, Thập trưởng lão nhàn nhạt nhìn Lục Kiệt nói một câu: "Ở lại hay không, cũng phải xem ngươi có tư cách ở lại hay không.

Tiểu bối trong Thần tộc thực lực cảnh giới đều cao hơn ngươi, ngươi cho rằng ở trong Thần tộc được ta che chở sẽ sống thoải mái sao?

Thần tộc có mười hai vị trưởng lão, dưới trướng không biết có bao nhiêu tiểu bối, không có đủ thực lực, người nào cũng không thể trêu chọc, chỉ có thể còn khó khăn hơn làm một thiếu thành chủ hữu danh vô thực ở Khuynh Sơn Thành." "Thập?" Thần tộc có mười hai vị trưởng lão, điểm này hắn biết, nhưng trên đường, nghe thấy một số người gọi lão giả trước mặt là Thập trưởng lão.

Vậy chẳng phải, người mà hắn coi là chỗ dựa lớn này, trong số các trưởng lão của Thần tộc lại xếp ở mấy vị trí cuối cùng?

Nghe lời nói vừa rồi của Thập trưởng lão, cũng là ý đó.

Sắc mặt Lục Kiệt có phần cứng đờ, nghe mấy câu nói mang vài

phần chế giễu của Thập trưởng lão, có chút không kịp phản ứng, thần sắc đều lộ hết trên mặt.

Thập trưởng lão liếc hắn một cái, biết tên này không nên thân, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

"Nếu sau này muốn báo thù Khuynh Sơn Thành, ta cũng khuyên ngươi dập tắt ý định đó đi.

Thu tâm lại, đã ở lại Thần tộc, cũng phải suy nghĩ kỹ làm thế nào để nâng cao thực lực cảnh giới, có được một thứ hạng trong số các tiểu bối của Thần tộc để ta nở mày nở mặt." "Tại sao?" Lục Kiệt nghe Thập trưởng lão mở lời bảo hắn dập tắt ý định báo thù Khuynh Sơn Thành, đôi tay buông thõng bên người không nhịn được siết chặt, ngẩng mắt nhìn người trước mặt, tan biến đi ý cung kính trước đó, có vài phần phẫn hận: "Ông ta căn bản không coi ta là thiếu thành chủ!

Chỉ là một con rối!

Thành chủ Khuynh Sơn Thành đưa ta về, cũng chỉ là để nuôi một tên phế vật!

Dựa vào đâu mà không cho ta..." "Dựa vào việc Khuynh Sơn Thành là của Nhị trưởng lão Thần tộc." Chỉ một câu nói, Thập trưởng lão đặt mạnh chén trà trong tay lên bàn bên cạnh, cắt ngang lời nói ngày càng quá đáng của Lục Kiệt.

Dừng một chút, lão thở dài một hơi: "Nếu cha ngươi sớm đã đặt cho ngươi một cái tên cùng họ với ta, ngươi không rõ sao?

Trong mắt cha ngươi, ngươi không phải là con trai của ông ta, chỉ là một người có quan hệ với ta mà thôi.

Ta phái một đứa con nuôi xuống Khuynh Sơn Thành, không chừng thành chủ Khuynh Sơn Thành đối xử với nó còn tốt hơn đối xử với ngươi, ngươi còn chưa đủ tỉnh táo sao?" Lục Kiệt im bặt, có vài phần

không phục quay đầu đi.

Thập trưởng lão liếc hắn một cái, nhíu mày, cuối cùng sợ hắn vào lúc này gây chuyện, bổ sung một câu: "Hạo Thiên, ngươi cũng đừng đi trêu chọc.

Ngươi rời khỏi Khuynh Sơn Thành, là vì đắc tội với Hạo Thiên, chọc giận sát ý của y, ta tạm thời tin lời này, chỉ là người này, ngươi động không nổi." "Ngài, cũng kiêng dè một tiểu bối như vậy sao?" Lục Kiệt ngẩng đầu, có ý kích động Thập trưởng lão, trong mắt nén một tia chế giễu.

Nghe lời của Lục Kiệt, khuôn mặt già nua của Thập trưởng lão lại không buồn không vui, gật đầu: "Ít nhất bây giờ người này đối với Thần tộc vô cùng quan trọng, đã lọt vào mắt xanh của Đại trưởng lão Thần tộc, ta sẽ không chủ động đi trêu chọc, khiến Đại trưởng lão bất mãn.

Ngươi cũng an phận một chút, bằng thực lực bây giờ của ngươi, cũng không đấu lại Hạo Thiên, quán quân của vị diện thiên tài tuyển bạt tái, ngươi nghĩ sao?" Bốn chữ "không biết lượng sức", không được Thập trưởng lão nói ra, nhưng vẫn vang vọng, ít nhất Lục Kiệt nghe hiểu được ý của Thập trưởng lão, sắc mặt trắng bệch.

Thấy Lục Kiệt cuối cùng không còn gì để nói, Thập trưởng lão phất tay, để người đưa hắn xuống, thở dài một hơi, tiếp tục ở lại tiền sảnh đợi người.

Đợi Tứ trưởng lão bước vào cửa, trên mặt Thập trưởng lão cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhíu mày mở lời hỏi: "Tuân Tuyết Thiên Thần nói sao?" "Ngươi đưa Lục Kiệt về, nếu không trêu chọc Hạo Thiên, thì mọi chuyện đều tốt, nhưng lại cứ phải đi trêu chọc người này...

Ngươi cũng rõ..." Có một số lời, không cần nói quá rõ, Thập

trưởng lão hiểu ý trong lời của Tứ trưởng lão, sắc mặt có phần trầm xuống gật gật đầu.

Tứ trưởng lão cũng không dài dòng, nói thẳng: "Nếu người ngươi đưa về là một người an phận, ngoan ngoãn ở lại Thần tộc không lộ diện, thì cũng không phiền phức, sau này sẽ có ngày ngóc đầu lên được." Thập trưởng lão nhất thời không đáp lại lời của Tứ trưởng lão, phất phất tay, tất cả đều không nói thành lời.

Tứ trưởng lão dường như đã cứng rắn hơn, một lúc sau mới nói: "Tuân Tuyết Thiên Thần bảo ta mang lời đến cho ngươi, nếu không muốn gây chuyện chọc Đại trưởng lão bất mãn, thì đưa người đó ra khỏi Thượng Thần Giới, sau này lại đón về, dù sao cũng là người của Thần tộc, trừ việc đắc tội Hạo Thiên, Đại trưởng lão cũng không có ý định không dung một tiểu bối như vậy." Tứ trưởng lão liếc Thập trưởng lão một cái: "Ta cũng khuyên ngươi không nên trêu chọc phiền phức thì hơn, tốt nhất là đưa người này ra khỏi Thượng Thần Giới." Do dự một lúc, Tứ trưởng lão cuối cùng nói hết lời: "Hạo Thiên muốn cùng Tuân Tuyết Thiên Thần vào nơi bế quan, ra ngoài có lẽ không phải là cảnh giới Thiên Thần nữa, tốt nhất không nên vào lúc này rước họa vào thân..." Thập trưởng lão dường như vì lời của Tứ trưởng lão, hơi suy nghĩ một chút, nhưng lại nhíu mày, nhất thời không vội mở lời.

Thật lâu sau, mới có vài phần thở dài nói một câu: "Lục Kiệt, có chút phiền phức, vốn đã bị Khuynh Sơn Thành vứt bỏ, ta lúc này nếu đưa nó đi, trong lòng sợ sẽ sinh ra không ít oán khí." Vốn dĩ đưa đứa trẻ này về, Thập trưởng lão không còn sinh ra tâm tư khác, giữ Lục Kiệt lại Thần tộc, chăm sóc tốt, coi như một tiểu bối thân cận, những lời nói với Lục Kiệt trước đó, cũng là để Lục Kiệt ổn định tâm thái.

Nhưng Lục Kiệt được đưa đến trước mặt bây giờ, Thập trưởng lão không hài lòng lắm, một chút cũng không có thiên tư của tiểu bối

Thần tộc thì không nói, tính tình như vậy, nhìn thực sự có vài phần khiến người ta thở dài.

Sớm biết như vậy, Thập trưởng lão đã sớm đón Lục Kiệt từ Khuynh Sơn Thành về Thần tộc, lúc đầu vì nghe lời của Tứ trưởng lão mà giữ người lại, làm thiếu thành chủ bao nhiêu năm, Lục Kiệt lại bị nuôi thành bộ dạng này.

Tay đặt trên tay vịn của ghế, xoa xoa chiếc ghế làm bằng gỗ tốt, Thập trưởng lão mở miệng: "Giữ Lục Kiệt lại Thần tộc cũng không phải là không thể." "Đại trưởng lão bây giờ, coi Hạo Thiên và vị trong nơi bế quan là trọng, chỉ cần xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cơn giận của Đại trưởng lão, ta không chịu nổi, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không dám đảm bảo, ngươi phải suy nghĩ kỹ." Tứ trưởng lão nhìn sắc mặt của Thập trưởng lão, biết người sau đương nhiên có chút oán giận quyết định năm đó.

Lục Kiệt được đưa về, không phải lão chưa từng xa xa liếc một cái, cũng không có hứng thú với người sau.

Chỉ là, làm thiếu thành chủ ở Khuynh Sơn Thành nhiều năm như vậy, Lục Kiệt lại bị đưa về một cách thảm hại như vậy, chuyện này, Tứ trưởng lão cũng chỉ khẽ hừ một tiếng, cảm thấy người sau không làm nên chuyện.

Chỉ là nể mặt Thập trưởng lão, nên đều không nói, Thập trưởng lão chẳng lẽ không nhìn ra?

"Quyết định lúc đầu, hai chúng ta cùng đưa ra.

Nếu lúc đó ngươi có ý định đón về, đâu đến nỗi rơi vào tình cảnh này.

Dù sao đi nữa, Lục Kiệt bây giờ là một nhân vật không quan trọng.

Lời ta đến đây là hết, dù sao cũng là chuyện của ngươi." Tứ

trưởng lão không quan tâm quyết định của Thập trưởng lão nữa.

Thập trưởng lão có thể không tỉnh táo, nhưng nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, lão thì tỉnh táo.

Phủi phủi tay áo rộng, Tứ trưởng lão quay người, cũng không thèm nhìn chén trà mà thị giả trong phủ Thập trưởng lão dâng lên, lắc đầu, bước ra khỏi cửa lớn.

"Thập trưởng lão." Thị giả cũng là mưu sĩ bên cạnh Thập trưởng lão, thấy Tứ trưởng lão dường như có chút tức giận bỏ đi, hơi do dự một chút, đặt chén trà đã pha xong xuống, nhìn về phía Thập trưởng lão, do dự hỏi một câu: "Thập trưởng lão, dưới trướng ngài không phải cũng có mấy tòa chủ thành sao, hay là chọn một nơi, đưa Lục Kiệt đến đó, cũng là để mài giũa tính tình của nó, sau này quay lại Thần tộc, mới không giống như bây giờ, vừa nhìn đã biết là kẻ gây chuyện..." "Nếu không trêu chọc phải người kia là Hạo Thiên, cho dù có gây chuyện thế nào đi nữa, có ta và Tứ trưởng lão ở đây, chuyện gì mà không thể bảo vệ?

Cứ phải..." Thập trưởng lão nhíu mày, thở dài một hơi: "Thôi bỏ đi, cứ làm theo lời ngươi nói, tìm một tòa chủ thành thích hợp, đưa Lục Kiệt đến đó mài giũa, nếu không muốn, trực tiếp ném nó xuống, bây giờ Thượng Thần Giới không giữ nó được." "Vâng." Nghe lời của Thập trưởng lão, thị giả cúi đầu, vô cùng cung kính đáp một tiếng.

Trong căn phòng mà Lục Kiệt được đưa đến, hắn không ở lại bao lâu, đã thấy mấy người đẩy cửa vào, nhìn y phục trên người họ, đều là thị tòng trong phủ của Thập trưởng lão.

Lòng Lục Kiệt hơi ổn định lại, sắc mặt khó coi, nói: "Không phải đưa ta về đây nghỉ ngơi sao?

Lại làm gì?

Chẳng lẽ lại có lời khó nghe gì cần nhiều người như vậy mang đến cho ta?

Thực sự không được, thì đưa ta đi!

Thần tộc, ta cũng không muốn ở lại!" Lục Kiệt có thể được đưa về, vốn dĩ rất vui, nhưng nghe lời của Thập trưởng lão, người sau chỉ là cứu hắn một mạng, chứ không có ý định coi trọng hắn.

Vậy thì sau này ở Thần tộc ngày tháng có thể tốt hơn ở đâu?

Lục Kiệt chỉ hơi suy nghĩ một chút, sắc mặt đã có vài phần mất mát.

Hơn nữa, Hạo Thiên dường như ở Thượng Thần Giới trong Thần tộc địa vị cũng không thấp?

Nếu sau này gặp phải, Hạo Thiên là bạn thân của Hạo Nguyệt Thiên Thần, có thể tha cho hắn sao?

Trong tay bây giờ thứ duy nhất còn lại, cũng được giấu trên người chính là chiếc khôi lỗi đinh kia.

Nếu có cơ hội đánh chiếc khôi lỗi đinh đó vào cơ thể Hạo Thiên...

Chỉ là một khả năng nhỏ, lại nhìn đám thị giả trước mặt, Lục Kiệt miễn cưỡng dịu sắc mặt xuống: "Ta ở đây phải đợi bao lâu mới có thể đi lại trong Thần tộc?

Còn nữa, Hạo Thiên lúc nào có khả năng sẽ đến Thần tộc?

Ta tìm cơ hội gặp y một lần..." Dưới danh nghĩa đến xin lỗi Hạo Thiên, Lục Kiệt cũng muốn gặp Hạo Thiên.

Chỉ có như vậy, mới có cơ hội đánh ra chiếc khôi lỗi đinh đó, tốt nhất là lúc Hạo Thiên không phòng bị.

Chương 617

Lục Kiệt đang nghĩ, lại không thấy sắc mặt của mấy thị tòng trước mặt đều hơi thay đổi vì lời của hắn.

Mấy thị tòng trong phủ của Thập trưởng lão này, sắc mặt vốn đã không tốt, ngược lại đáy mắt còn pha lẫn vẻ chế giễu nhàn nhạt, vào khoảnh khắc Lục Kiệt ngẩng đầu đã lọt vào mắt hắn, trong phút chốc kích động cơn giận.

Rút thanh kiếm tùy thân ra chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Lục Kiệt dù sao cũng là cường giả Chủ Thần trung cảnh, đối mặt với cường giả thực sự có vài phần không địch lại, nhưng đối phó với mấy hạ nhân làm thị tòng thì dễ như trở bàn tay.

Máu tươi trong nháy mắt nhuốm đỏ căn phòng, sau khi Lục Kiệt giết hai người đứng trước mặt nhất, đám thị giả cuối cùng cũng phản ứng lại, trong nháy mắt ra tay, nhưng cũng không dám làm Lục Kiệt bị thương, chỉ đoạt lấy thần khí trong tay hắn, dùng một đạo trận pháp giam cầm hắn lại, sắc mặt có vài phần khó coi.

Một người trong số đó không nhịn được mở lời: "Thật sự coi mình là nhân vật gì?

Chẳng qua là một con chó hoang được Thập trưởng lão nhặt về từ bên ngoài, lại dám làm người khác bị thương..." Lời của y còn chưa dứt, một đạo kiếm mang từ ngoài cửa lướt qua cổ y, nhanh chóng lấy đi khí tức của y.

Thấy cảnh này, không ít người đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, thấy bóng dáng Thập trưởng lão bước vào, uy thế trấn áp xuống, ngay cả Lục Kiệt đang muốn chống cự cũng cúi đầu vài phần, một câu nói lại không cam tâm thoát ra khỏi miệng: "Bọn họ khiêu khích

trước...” “Câm miệng!” Sắc mặt Thập trưởng lão gần như trong nháy mắt âm trầm.

Sớm đã biết đưa Lục Kiệt đi sẽ không suôn sẻ như vậy, người này đương nhiên sẽ gây chuyện, sợ mấy thị tòng không xử lý được Lục Kiệt, Thập trưởng lão mới bảo người sau đó cũng theo sau.

Không ngờ lại vừa hay nghe được những lời trước đó của Lục Kiệt, chưa kịp phản ứng, đã thấy Lục Kiệt ra tay giết liền hai người.

Nếu muộn thêm một bước, không phải Lục Kiệt có thể giết hết người trong này sao?

Trong nháy mắt, sắc mặt Thập trưởng lão vô cùng khó coi: “Sớm nghe Tứ trưởng lão nói ngươi không thể an phận, vốn tưởng rằng những lời nói trước đó của ta ít nhất có thể khiến ngươi thu liễm một chút, không ngờ lại như vậy!

Thần tộc chắc chắn không chứa nổi ngươi rồi, vậy chi bằng đưa ngươi đến các chủ thành đi, cũng là để mài giũa tính tình của ngươi.” Lục Kiệt trước đó mới nói không thể tha cho Hạo Thiên, quay đầu lại có thể muốn gặp lại Hạo Thiên?

Người sau chắc chắn muốn gây ra phiền phức lớn, như vậy, Lục Kiệt có thể tiếp tục ở lại Thần tộc sao?

Ý niệm vốn có chút dao động, vào lúc nhìn thấy Lục Kiệt đã định hình lại ngay lập tức, khóe môi giật giật, Thập trưởng lão nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào khác, ngẩng tay đặt một đạo cấm cố lên người Lục Kiệt, để thị tòng bên cạnh gỡ bỏ trận pháp đang trấn áp Lục Kiệt.

Thấy Lục Kiệt bất động dường như chưa hoàn hồn, Thập trưởng lão nhàn nhạt nói một câu: “Đưa nó ra ngoài chủ thành của Thượng Thần Giới để mài giũa tâm tính, khi nào mài giũa xong, khi đó lại về.”

Nghe lời của Thập trưởng lão, Lục Kiệt như thể phản ứng lại, ngẩng mắt nhìn chằm chằm Thập trưởng lão, đáy mắt có vài phần sương đen cực sâu, nhưng nhất thời không phản bác lại lời của Thập trưởng lão.

Vào lúc Lục Kiệt sắp bị người đẩy ra khỏi cửa, mới hoàn hồn cười một tiếng.

Nghe tiếng cười đó, động tác của thị giả mà Thập trưởng lão sai đi đưa người ra ngoài hơi dừng lại, bảo những thị giả đó dừng động tác.

"Ngươi có yêu cầu gì?" Thập trưởng lão nhìn Lục Kiệt, cuối cùng có vài phần không nỡ: "Trừ chuyện của Hạo Thiên và Khuynh Sơn Thành, nếu có yêu cầu khác, ta có thể đáp ứng." Chỉ trong nháy mắt, Lục Kiệt lại thu lại thần sắc trên mặt, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Lúc những người này đến, ngài đã quyết định muốn đưa ta ra khỏi Thượng Thần Giới rồi phải không?

Vì để ta không tìm Hạo Thiên gây phiền phức?

Ta giết hai người họ, không phải vì họ coi thường ta sao, chỉ là ngay cả ngài cũng coi ta là một người ngoài có cũng được không có cũng không sao, làm sao lại có thể không khinh thị ta." Lục Kiệt như thể đã hiểu ra, Thập trưởng lão vì lời của hắn mà sắc mặt càng trầm, nụ cười trên mặt càng sâu, cuối cùng thu lại tất cả biểu cảm, hất tay thị giả bên cạnh, đi về phía rời khỏi phủ của Thập trưởng lão.

Nhìn bóng lưng của Lục Kiệt, Thập trưởng lão thở dài một hơi thật sâu, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Thị giả bên cạnh nhìn sắc mặt của lão, thử hỏi: "Hay là, đón Lục Kiệt về?

Nhìn bộ dạng đó, dường như sẽ không không biết lượng sức đi tìm Hạo Thiên gây phiền phức nữa..." Như thể được nhắc nhở bởi lời

của thị giả bên cạnh, Thập trưởng lão hoàn hồn, nhưng lại lắc đầu.

"Không cần nữa, tính tình đó, nhìn có vẻ đã thu liễm, thực tế trong lòng không phải là không buông xuống được sao?

Thay vì lo lắng nó gây ra phiền phức, chi bằng ngay từ đầu đã tránh né phiền phức này." Thập trưởng lão từ đầu đến cuối vô cùng bình tĩnh, không vì thần sắc của Lục Kiệt mà có nửa phần thay đổi.

Thị tòng trong phủ của Thập trưởng lão nghe lời của lão, lại nhìn vết máu đầy phòng, sắc mặt trắng bệch, cũng không tiếp tục mở lời nữa.

Một sát tinh phiền phức như vậy, đưa đi thì đưa đi rồi, nếu giữ lại, sắc mặt của Thập trưởng lão có lẽ sẽ có chút thay đổi, nhưng đối với họ, phiền phức sắp giáng xuống đầu rồi.

"Thiếu chủ." Trong tổ địa của Phòng đấu giá đứng đầu, Hạo Thiên vừa ngẩng mắt lên, đã thấy bóng dáng Quản Di đi về phía này, dừng lại ở nơi không xa ngẩng mắt nhìn y, sắc mặt có vài phần bất ngờ.

Không đợi Hạo Thiên mở lời hỏi, Quản Di nói thẳng: "Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ đang ở ngoài Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là, nàng không vào, chỉ để người truyền một lời cho ngài." "Là chuyện Thần tộc đồng ý để Tuân Tuyết Thiên Thần cùng ta vào nơi bế quan thôi." Thần sắc Hạo Thiên không có nhiều thay đổi.

Sau khi về Phòng đấu giá đứng đầu, y đã định ngày đến nơi bế quan, là mười mấy ngày sau.

Có Tuân Tuyết Thiên Thần ở đó, vào nơi bế quan, có thể không cần dùng nguyên thân, mà dùng phân thân.

Giữa đường gặp phiền phức, với cảnh giới tu vi của Tuân Tuyết Thiên Thần, hẳn là cũng không có gì không giải quyết được.

Với câu trả lời này của Hạo Thiên, người của Phòng đấu giá đứng đầu dù có vài phần bất ngờ về thần quyết mà Hạo Thiên có được, nhưng cũng đã đồng ý điểm này, không còn một mực phản đối như trước nữa.

Giải quyết xong bên Phòng đấu giá đứng đầu, về phía Thần tộc, Hạo Thiên không có ý định nói cho họ biết về phương pháp phân thân.

Dù sao Hạo Thiên cũng tin rằng Tuân Tuyết Thiên Thần đương nhiên có thể thuyết phục được Đại trưởng lão của Thần tộc.

Chuyện Đế mạch quyển ở trên người, Hạo Thiên đã che giấu.

Phía Thần tộc có biết, nhưng Hạo Thiên càng tin rằng họ không biết công dụng thực sự của Đế mạch quyển, nếu không chắc chắn sẽ không bình tĩnh như bây giờ, có thể hợp tác với y như trước.

Sau khi phân thân vào nơi bế quan, mọi việc ra tay đều do Tuân Tuyết Thiên Thần lo liệu.

Giữa đường thân phận của Hạo Thiên có bị lộ, nhưng chẳng phải ý định ban đầu của Thần tộc là không để y vào nơi bế quan sao?

Cách làm này, chẳng phải cũng ứng với kế hoạch ban đầu của Thần tộc, Thần tộc có cớ gì để chỉ trích?

Ngay cả Quản Di sau khi nghe kế hoạch của Hạo Thiên, đầu tiên là có chút bất ngờ Hạo Thiên có thể trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ Đế mạch quyển đến mức độ này, thứ hai cũng cảm thấy cách làm của Hạo Thiên tốt hơn kế hoạch trước đây của Phòng đấu giá đứng đầu.

Vừa có thể thực sự tránh được nguy hiểm, lại có thể vào nơi bế quan tiếp xúc với tình hình thực sự của lão tổ.

Thần tộc cứng rắn nhét một Tuân Tuyết Thiên Thần vào cũng không hoàn toàn vô dụng, ít nhất trên đường đi có thể bảo vệ chu toàn

cho phân thân không thể sử dụng thần quyết của Hạo Thiên.

Suy đi nghĩ lại, e rằng cũng là kết quả tốt nhất.

Quản Di thở dài một hơi, nhưng chưa từng thấy thân phận của Hạo Thiên, chỉ nghe theo lời Hạo Thiên, có vài phần do dự: "Thiếu chủ, đạo phân thân đó thực sự có thể lừa được mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần không?

Nếu bị phát hiện trước khi vào nơi bế quan, e là sẽ có chút phiền phức." Nếu bị phát hiện bên trong nơi bế quan, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì lớn, vì Tuân Tuyết Thiên Thần biết rồi, cũng không thể ngăn cản bước chân tiếp tục đi đến nơi bế quan tìm lão tổ, chỉ là Hạo Thiên nếu bị phát hiện, chắc cũng đã gặp phiền phức, không được Tuân Tuyết Thiên Thần che chở, phân thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tan biến trong đó.

"Ngươi nói cho nàng biết người vào trong không phải là một đạo phân thân là được rồi?" Hạo Thiên sớm đã nghĩ đến lời của Quản Di, y không biết bên trong nơi bế quan rốt cuộc như thế nào, để Tuân Tuyết Thiên Thần một mực bảo vệ chu toàn cũng không phải là cách.

Hơn nữa dù sao cũng là một nữ tử, nếu Hạo Thiên xảy ra chuyện, không kịp nói cho nàng biết người vào bí cảnh chỉ là một đạo phân thân, làm liên lụy Tuân Tuyết Thiên Thần cũng xảy ra chuyện trong đó, vậy mới có đại phiền phức.

Dù sao Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của Đại trưởng lão Thần tộc, ở Thần tộc địa vị cực cao không nói, Đại trưởng lão đối với nàng cũng cực kỳ coi trọng.

Hạo Thiên không cảm thấy bây giờ Thần tộc có thể gây phiền phức lớn cho y, có phiền phức, có Đế mạch quyển trong người, cũng có thể có cách né tránh.

Nhưng có Phòng đấu giá đứng đầu ở sau lưng, e là người đầu tiên Thần tộc tìm đến không phải y, mà là phiền phức của Phòng đấu giá đứng đầu.

Đây không phải là điều Hạo Thiên muốn thấy.

Nghe lời của Hạo Thiên, Quản Di có một thoáng ngây người, không kịp hoàn hồn, một lúc sau mới nhíu mày: "Nói cho Tuân Tuyết Thiên Thần biết chuyện này?

Nếu nàng nói chuyện này cho bên Đại trưởng lão của Thần tộc..." "Vậy thì lúc đó, ta hẳn là cũng đã cùng Tuân Tuyết Thiên Thần vào nơi bế quan rồi.

Lúc ra ngoài, bất kể lão tổ rốt cuộc ra sao, ít nhất ta cũng sẽ không có chuyện gì.

Ta làm vậy, cũng là để bảo toàn cho Phòng đấu giá đứng đầu." Vì lời của Hạo Thiên, Quản Di hơi suy nghĩ một chút, hiểu ra ý của Hạo Thiên, rất lâu sau mới gật gật đầu, không nói gì thêm.

Chương 618

Hạo Thiên thấy Quản Di đã hoàn hồn, lại nghĩ đến lời của mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu.

Bất kể tình hình của lão tổ ở nơi bế quan ra sao, sau khi Hạo Thiên rời khỏi nơi bế quan, người của Phòng đấu giá đứng đầu, hy vọng Hạo Thiên biến mất một thời gian, bất kể là Phòng đấu giá đứng đầu hay Thần tộc, đều không biết tung tích của y.

Bởi vì bất kể lão tổ có ra ngoài hay không, hoàn cảnh của Hạo Thiên đều sẽ có chút phiền phức.

Trước khi thái độ của Thần tộc rõ ràng, Phòng đấu giá đứng đầu không hy vọng y lại ở trong đó, cuốn vào những phiền phức này.

Có một số phiền phức, để Thần tộc tìm Phòng đấu giá đứng đầu giải quyết.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, Phòng đấu giá đứng đầu cũng đã sớm có chuẩn bị.

Nghe kế hoạch của Hạo Thiên, Quản Di cũng có vài phần hiểu ra, nhất thời không mở lời nói, chỉ là hơi dừng lại một chút, có vài phần lo lắng Tuân Tuyết Thiên Thần có đồng ý với quan điểm của Hạo Thiên hay không.

Chỉ là theo cách của Hạo Thiên, lừa Tuân Tuyết Thiên Thần vào rồi mới mở lời.

Vô cớ, Quản Di liếc Hạo Thiên một cái, không nói thêm lời nào khác.

Đây cũng là kết quả tốt nhất, dù sao người của Phòng đấu giá đứng đầu, trong những năm tháng dài đằng đẵng, tuy mối thù Thần

tộc diệt sát thần mạch dị tộc có chút không thể truy cứu, nhưng không đại biểu là có thể bị lãng quên.

Phòng đấu giá đứng đầu, không thể đi theo con đường cũ, phải tìm kiếm một lối thoát tốt hơn trong đó, Hạo Thiên đang giúp họ.

Chỉ là một cảm xúc thoáng qua, bị Quản Di đè xuống, cho đến mười mấy ngày sau, thân phận của Hạo Thiên xuất hiện trước mặt Quản Di.

Quản Di nhìn hai Hạo Thiên gần như giống hệt nhau, hơi sững lại, trước khi Hạo Thiên mở lời, quả thực không tìm ra được đâu là Hạo Thiên thật.

Thậm chí, giả vờ muốn ra tay thăm dò, hai Hạo Thiên đều có phản ứng giống hệt nhau, có vài phần khiến Quản Di tấm tắc khen ngợi, cũng không thăm dò nữa, mở lời với một trong hai Hạo Thiên: "Phân thân quả thực có thể làm giả như thật, ngay cả ta cũng có vài phần không phân biệt được...

Vốn định dựa vào vật phẩm trên người ngươi để phân biệt." Nhưng Hạo Thiên trước đây đã nói về nhược điểm của phân thân, thần khí và vật ngoài thân không thể phân hóa thêm một phần trên phân thân, nên ngay cả những thứ như nhẫn trữ vật trên tay Hạo Thiên thật cũng không mang theo, khiến cho Quản Di nhìn hai người, căn bản không phân biệt được.

"Ngươi đoán sai rồi." Hạo Thiên sao lại không biết Quản Di đã nhận nhầm phân thân thành mình, hơi nhếch mép, ngẩng tay vỗ lên vai Quản Di, kèm theo vài phần nguyên khí.

Quản Di cuối cùng cũng phản ứng lại, nhìn về phía chân thân của Hạo Thiên, thở dài một hơi: "Đáng tiếc phân thân không thể có thực lực ban đầu..." Nếu không đối mặt với một Hạo Thiên, chẳng phải là đối mặt với hai cường giả Thần Vương trung cảnh sao?

Quản Di âm thầm tặc lưỡi.

"Tự nhiên là không thể, nếu không phương pháp phân thân đã quá nghịch thiên rồi." Hạo Thiên chuẩn bị một chiếc nhẫn trữ vật rỗng và một thanh thần khí phẩm cấp thấp ném cho phân thân.

Như vậy, Hạo Thiên và phân thân có một điểm khác biệt nhỏ, dù phân thân đi lại trong phòng, Hạo Thiên cũng đi về vị trí ban đầu uống trà, Quản Di cũng không đến mức không phân biệt được hai người.

Vào lúc Tuân Tuyết Thiên Thần xuất hiện bên ngoài Phòng đấu giá đứng đầu, Quản Di dường như có phản ứng gì đó, nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên gật gật đầu, lại nhìn về phía nơi ở của trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu.

Các trưởng lão của phòng đấu giá sau khi biết kế hoạch của y, hôm nay đều không xuất hiện.

"Trưởng lão nếu đã có chủ ý, thì tin rằng ngài có thể làm được.

Cũng chỉ có ta đối với phân thân của ngài có chút nghi ngờ, không biết có thể lừa được Tuân Tuyết Thiên Thần ngay từ cái nhìn đầu tiên hay không." Quản Di giải thích một câu, Hạo Thiên gật đầu, nhìn thấy bóng dáng Hạnh Hòa Thiên Thần đang tìm đến, lần này lại không có ý định đưa Hạnh Hòa Thiên Thần vào trong đó.

Hạnh Hòa Thiên Thần nhìn hai bóng dáng của Hạo Thiên, nhìn một trong hai người rời đi bên cạnh mình, lại nhìn Hạo Thiên còn lại, thở phào một hơi, có vài phần hiểu ra, nghiêng đầu: "Đại sư huynh, huynh để phân thân đi cùng Tuân Tuyết Thiên Thần đến nơi bế quan rồi?" Hạo Thiên còn lại gật gật đầu, đồng ý với lời của nàng, Hạnh Hòa Thiên Thần mới yên tâm.

Phân thân thực tế cũng là Hạo Thiên, sau khi bước ra khỏi Phòng

đấu giá đứng đầu, nhìn thấy bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần, không nói gì, theo sau nàng bước vào truyền tống trận.

Lúc ở ngoài nơi bế quan, Tuân Tuyết Thiên Thần liếc Hạo Thiên một cái, một lúc sau mới nói: "Phòng đấu giá đứng đầu rốt cuộc đã hứa hẹn gì với ngươi?

Nếu chỉ là một vị trí thiếu chủ, Thần tộc rõ ràng có thể cho ngươi địa vị cao hơn, thậm chí những thứ khác, Thần tộc cũng có thể đáp ứng." Hạo Thiên cười cười, nhưng không đáp lại câu nói này.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi, chẳng lẽ Hạo Thiên rốt cuộc cũng không muốn kết giao với Thần tộc, đây là kết quả tốt nhất trong lời của Đại trưởng lão?

Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần không hiểu, chỉ một Hạo Thiên thôi, làm sao có bản lĩnh lớn như vậy.

"Nơi bế quan có chút nguy hiểm, nếu bây giờ ngươi hối hận, cắt đứt quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu, với thực lực hiện tại của ngươi, chắc chắn không lâu sau có thể thăng lên Thần Đế, trực tiếp làm trưởng lão của Thần tộc, nắm giữ các chủ thành của Thần Giới." Tuân Tuyết Thiên Thần yên lặng đứng tại chỗ, đợi câu trả lời của Hạo Thiên: "Ta có thể một mình đi." "Ta đã đồng ý rồi, sẽ không thay đổi chủ ý." Hạo Thiên cực nhẹ nhàng nói một câu.

Tuân Tuyết Thiên Thần biết ý y đã quyết, cũng không hỏi thêm nhiều nữa, đi trước một bước vào nơi bế quan.

Hạo Thiên theo sau, rơi ở phía sau Tuân Tuyết Thiên Thần.

Sau khi vào nơi bế quan, Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn núi non cằn cỗi và sa mạc mênh mông trước mắt, có vài phần không kịp phản ứng.

"Nơi này, là nơi bế quan?" Lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu lại chọn một nơi núi non cằn cỗi nước độc như vậy để bế quan?

Nếu bị giam cầm ở đây Hạo Thiên còn tin hơn.

"Vận khí của chúng ta không tốt, nơi bế quan rất lớn, chúng ta lại rơi ở nơi gần biên giới.

Nơi này trước đây ta cũng chưa từng đến, chỉ là từ chỗ Đại trưởng lão nghe được một số chuyện về nơi bế quan và dáng vẻ bên trong." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn xung quanh, một lúc sau mới đưa ra quyết định, do dự nói với Hạo Thiên một câu: "Muốn tìm lão tổ, e là phải mất một thời gian...

Trước đây dường như có trưởng lão Thần tộc vào đây, chỉ là hoặc là hoàn toàn không có thu hoạch gì, trong đó có một người, là một môn hộ bị ngươi giết, dường như đã mất tích một thời gian trong này, mệnh bài có vài phần vỡ nát u ám." Lúc nói câu này, Tuân Tuyết Thiên Thần vẫn luôn nhìn thần sắc của Hạo Thiên, đột nhiên hỏi: "Ngươi nên biết môn hộ đó của ta." "Cảnh giới Lục Miểu cũng có thể vào đây?" Hạo Thiên đối mặt với ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng không hề kinh hoảng nhìn lại, không hề tỏ ra sợ hãi.

Tuân Tuyết Thiên Thần sững lại, thấy Hạo Thiên dường như thực sự không biết chuyện này, nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục nói những lời ban đầu: "Là môn hộ Bá Cốt, chỉ là chuyện để y vào bí cảnh, lại không phải do Đại trưởng lão phân phó, là có người khác tự ý chủ trương.

Bá Cốt môn hộ ở trong đó thăm dò, Đại trưởng lão cũng không nói cho ta biết." Thấy Tuân Tuyết Thiên Thần gần như đã nhận định Bá Cốt cũng là do mình giết, Hạo Thiên cũng không để ý, nhàn nhạt cười.

Chỉ là, Đại trưởng lão trước đây đã biết tin tức của lão tổ, lại ngay cả Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không nói?

Trong đó có vài phần kỳ quái rồi.

Cười rất nhạt, Hạo Thiên cực nhẹ nhàng nói một câu: “Ta cũng có một chuyện muốn nói trước cho Tuân Tuyết Thiên Thần biết.” “Chuyện gì?” Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên.

“Ta vào nơi bế quan, chỉ là một đạo phân thân, không thể sử dụng thần quyết ra tay, trên đường đi mong Tuân Tuyết Thiên Thần quan chiếu.

Chỉ là, nếu có nguy hiểm đến tính mạng, cũng không phiền Tuân Tuyết Thiên Thần xả thân cứu giúp.” Nghe lời của Hạo Thiên, trên mặt Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên xuất hiện một tia tức giận: “Ngươi!” Chỉ là nghĩ lại, không để Hạo Thiên vào nơi bế quan, dường như là ý của Thần tộc, vì sợ Hạo Thiên xảy ra chuyện trong nơi bế quan, cắt đứt hy vọng cuối cùng.

“Ngươi rõ ràng có phương pháp phân thân, tại sao không nói trước khi vào nơi bế quan, lại cứ phải vào lúc này mới nói cho ta, không sợ kích động ta trực tiếp diệt đạo phân thân này của ngươi sao?” Tuân Tuyết Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi.

“Ta chỉ cảm thấy như vậy tốt hơn.” Hạo Thiên thấy sự tức giận trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần, ngược lại cười cười: “Thứ nhất không cần lo lắng ta xảy ra chuyện, thứ hai, bất kể là chân thân của ta ở lại Phòng đấu giá đứng đầu hay phân thân bây giờ của ta, thực ra đều là ta, không có khác biệt quá lớn.

Ta có thể truyền lại những gì đã thấy đã nghe trước khi phân thân bị diệt về.

Nếu Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ giết ta, chắc chắn phân thân thứ hai của ta có thể nhanh chóng vào nơi bế quan tìm Tuân Tuyết Thiên Thần.” “Ngươi đang uy hiếp ta?” Tuân Tuyết Thiên Thần ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, vô cùng không vui.

“Nếu cả hai chúng ta đều xảy ra chuyện trong nơi bế quan, ta cũng

có thể truyền tin tức ra ngoài.

Hoặc là Tuân Tuyết Thiên Thần gặp phiền phức, ít nhất có thể có người vào cứu, không đến mức cô lập không có viện trợ, Tuân Tuyết Thiên Thần thấy sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày nhìn người trước mắt, trong lòng có vài phần kinh ngạc, vì quả thực bây giờ nàng cũng không nhìn ra Hạo Thiên trước mặt chỉ là một phân thân, thậm chí còn cảm thấy những lời về phân thân của Hạo Thiên là lừa nàng.

Nhưng Hạo Thiên có cần thiết phải lừa nàng không?

Tuân Tuyết Thiên Thần nắm chặt kiếm, có chút ngứa tay, muốn dùng Chân Ngôn kiếm ý hỏi một chút.

Chỉ là một lúc sau, Tuân Tuyết Thiên Thần cuối cùng cũng từ bỏ cách này.

Theo cách nói của Hạo Thiên, phân thân quả thực yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Chương 619

"Nếu đúng như ngươi nói, tốt nhất đừng có ý định lừa ta, nếu không nếu xảy ra chuyện, ta sẽ không để ý đến cái phân thân này mà đi tìm chết." Hạo Thiên thuận theo lời của Tuân Tuyết Thiên Thần gật gật đầu, sớm đã biết có thể thuyết phục được Tuân Tuyết Thiên Thần, thấy người sau đã hiểu, cũng không bất ngờ với phản ứng của nàng.

Hơn nữa, Hạo Thiên còn cố ý ném một món thần khí đi đường và một đống linh thạch vào nhẫn trữ vật của phân thân này, nếu chỉ đi đường, chắc chắn sẽ không chậm hơn Tuân Tuyết Thiên Thần bao nhiêu, còn có thể tiện đường mang theo Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không từ chối, lên phi thuyền, thấy những ngọn đồi lướt qua dưới chân và bãi cát nhìn lâu có chút chói mắt, hơi nhắm mắt lại, chỉ để một luồng thần thức ra ngoài để ý những thay đổi xung quanh, sau đó liền dựa kiếm vào bên cạnh đả tọa, cũng nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền, không thèm nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ hơi nhếch mép, cũng không để ý, giống như Tuân Tuyết Thiên Thần phóng thần thức ra ngoài, đả tọa dưỡng thần.

Vào khoảnh khắc thần thức của Hạo Thiên xuất hiện, Tuân Tuyết Thiên Thần mở mắt ra một thoáng, hơi cảm nhận được thực lực cảnh giới của Hạo Thiên, vậy mà cũng sắp chạm đến Thần Vương đỉnh phong?

Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần bất ngờ.

Phải biết rằng, nàng đã ở Thần Vương đỉnh phong một thời gian rất dài rồi.

Huống hồ, con đường từ Thần Vương trung cảnh đến Thần

Vương đỉnh phong của Tuân Tuyết Thiên Thần đã trải qua không ít trắc trở, chẳng hề dễ dàng.

Vậy mà Hạo Thiên tiếp xúc với Thần Vương trung cảnh mới được bao lâu?

Đến nay mới được bao nhiêu ngày!

Tốc độ tấn thăng của Hạo Thiên quá nhanh.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, điều càng khiến sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần trầm xuống vài phần là Hạo Thiên không hề có biểu hiện cảnh giới hư phù, không giống như bị Phòng đấu giá đứng đầu cưỡng ép tăng cảnh giới, mà là vững chắc tiến từng bước một.

Một bước mà Tuân Tuyết Thiên Thần phải đi trong một khoảng thời gian không ngắn, Hạo Thiên...

Chỉ là thoáng thất thần, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng biết chuyện Hạo Thiên đến bí cảnh Phó Khuynh Sơn thành, chắc hẳn y đã có kỳ ngộ gì đó trong đó, thực lực mới có thể tăng nhanh như vậy.

Nếu mỗi lần tu vi đều tăng lên từ trong hiểm cảnh, quả thực trong mắt người ngoài là tiến bộ nhanh, nhưng nguy hiểm trong đó cũng cực lớn, một bước đi sai là không còn đường sống.

Tuân Tuyết Thiên Thần thở dài một hơi, loại bỏ hết những tạp niệm, bắt đầu tu luyện.

Suốt chặng đường đều dựa vào phi thuyền để đi, không tốn bao nhiêu tâm lực, trên đường gặp vài phiền toái nhỏ, gần như không cần Hạo Thiên ra tay.

Do trước đó chỉ là một phân thân không thể sử dụng thần quyết, Tuân Tuyết Thiên Thần thậm chí còn không hỏi, trực tiếp xách kiếm rời phi thuyền dọn dẹp hết những rắc rối cản đường, sau khi quay lại thì tiếp tục ngồi đả tọa, cũng không giao lưu nhiều với Hạo Thiên.

Hạo Nguyệt Thiên Thần trước khi vào nơi bế quan đã nhận được một cuộn bản đồ chỉ đường từ Đại trưởng lão của Thần tộc, nên mới có thể phân biệt được vị trí hiện tại, thỉnh thoảng sẽ xác định phương hướng, sau đó mở miệng chỉ đường cho Hạo Thiên. "Trước đây Bá Cốt trưởng lão có thể đã thăm dò nơi ở của lão tổ, nhưng không thể mang tin tức ra ngoài, bây giờ lại muốn ta vào nơi bế quan này một lần nữa để tìm tung tích lão tổ?" Hạo Thiên nhìn sa mạc vẫn trải dài vô tận trước mắt, hơi nheo mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, "Bá Cốt trưởng lão có thể tìm được lão tổ, có lẽ không phải cứ đi bừa là gặp, hẳn là cũng có một phần bản đồ trong tay?

Đại trưởng lão không biết chuyện tiến vào bế quan chi địa, nếu không có Đại trưởng lão gật đầu, đám người Bá Cốt sao có thể quay về từ nơi đó?" "Câm miệng." Tuân Tuyết Thiên Thần nghe lời Hạo Thiên, nửa đầu vẫn không để ý, chỉ là sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng khi nghe nửa sau nhắc đến Đại trưởng lão thì không nhịn được mở mắt trừng Hạo Thiên, "Đại trưởng lão không cần thiết phải lừa ta, ông ấy làm vậy tự nhiên có lý lẽ của mình.

Đám người Bá Cốt quả thực đã tự ý vào nơi bế quan, sau khi ra ngoài không mang được tin tức là vì đã bị hạ tâm chú, không thể tiết lộ chuyện bên trong." Có một số chuyện liên quan đến bí mật của Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên trước mắt một lúc, sợ y tiếp tục hiểu lầm Đại trưởng lão, giọng điệu không thiện cảm nói: "Ai đã hạ tâm chú cho Bá Cốt trưởng lão, có liên quan đến ai, cũng không thể biết, nhưng hai khả năng cũng không khó đoán." Hoặc là lão tổ trong nơi bế quan đã tỉnh, không giết Bá Cốt trưởng lão vì đã kinh động, nhưng cũng không muốn ra ngoài giải quyết phiền toái, nên mới hạ tâm chú không cho Bá Cốt nói mọi chuyện ra.

Hoặc là Bá Cốt có phát hiện gì đó, nhưng lại không muốn nói cho người của Thần tộc biết, nên mới tự hạ tâm chú.

Đại trưởng lão quả thực cũng không có cách nào với chuyện này, dù sao đi nữa, Bá Cốt quả thực là người có khả năng gặp lão tổ nhất, tình hình của lão tổ ra sao, dù giết Bá Cốt cũng không moi được lời nào, nên Đại trưởng lão mới dung túng cho Bá Cốt tiếp tục sống, không vì chuyện này mà trách phạt.

Chuyện này, ở chỗ Tuân Tuyết Thiên Thần là có thể hiểu được, Bá Cốt có phải là người do Đại trưởng lão phái vào hay không, Đại trưởng lão quả thực không biết tình hình trong nơi bế quan, nếu không thì cần gì phải đi chuyến này cùng Hạo Thiên?

Suy nghĩ này vừa lướt qua, Tuân Tuyết Thiên Thần xách kiếm lên, liếc Hạo Thiên một cái, "Tóm lại sau khi ta tìm được lão tổ thì mọi vấn đề có lẽ sẽ có câu trả lời, dù sao đi nữa ngươi cũng có thể rời khỏi nơi này." Hạo Thiên chỉ là một đạo phân thân mà thôi, dù lão tổ có động sát niệm với y, người không ra được cũng chỉ là một mình y, đã như vậy, Hạo Thiên còn có gì phải lo lắng?

Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên chỉ mỉm cười, không nói tiếp, cũng không nhắc đến Đại trưởng lão nữa.

Tuân Tuyết Thiên Thần gần như tin tưởng mù quáng vào Đại trưởng lão, còn y thì không có cái nhìn tốt đẹp như vậy về Thần tộc.

Chuyện này không thể nói thông với Tuân Tuyết Thiên Thần, trừ khi nàng có thể nhìn thấy một số thứ đằng sau Thần tộc.

Những điều này, dù Hạo Thiên có nói ra, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng sẽ không hoàn toàn tin, vậy thì không nói còn hơn, cứ để Tuân Tuyết Thiên Thần tự mình đi xem.

Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực so với việc tin tưởng Đại trưởng lão, càng không muốn tin lời của Hạo Thiên, một người ngoài Thần tộc.

Huống hồ, lập trường của Hạo Thiên rõ ràng thiên về Phòng đấu giá đứng đầu.

Nếu đổi lại là người khác, Tuân Tuyết Thiên Thần dám chắc, Hạo Thiên tuyệt đối không có cơ hội đứng trước mặt nàng nói những lời này, đã sớm bị Thần tộc diệt sát.

Thấy sắc mặt của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên chỉ cười nhạt, không để trong lòng, cũng không nói thêm gì.

Tuân Tuyết Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, cũng không so đo chuyện này với Hạo Thiên, như thể đã quẳng mấy câu nói đó ra sau đầu rồi nhắm mắt lại, đang định tiếp tục đả tọa tu luyện, thì thần niệm lượn lờ xung quanh bỗng nhiên cảm nhận được một sự xúc động từ một hướng.

Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên mở mắt nhìn về hướng đó, cong gối cầm linh kiếm định lao về hướng đó, lại thấy Hạo Thiên cũng từ trên phi thuyền nhảy xuống, lật tay thu phi thuyền lại, đi theo sau nàng, trông như muốn cùng đi xem xét.

Bước chân hơi khựng lại, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, nhíu mày không đồng tình, "Ngươi là phân thân, lẽ ra phải hiểu rõ hơn ta, đi theo làm gì?

Chẳng lẽ là để gây thêm rắc rối cho ta?" "Đi nhiều ngày như vậy, toàn ở trên phi thuyền, gặp cũng chỉ là mấy con yêu thú nhỏ không đáng để mắt, khó khăn lắm mới gặp được một con lớn, tự nhiên phải đi theo xem náo nhiệt." Hạo Thiên nói một câu cực nhẹ, đáp lại cực kỳ nhanh gọn, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần lại hơi nhếch mép, tăng nhanh tốc độ kéo giãn khoảng cách với Hạo Thiên, rõ ràng đã thể hiện thái độ, nếu Hạo Thiên đi theo mà xảy ra chuyện, nàng sẽ không quản nửa phần.

Hạo Thiên cũng không vội, cứ thong thả đi theo sau, đợi đến nơi,

Tuân Tuyết Thiên Thần đã tung một đạo kiếm quyết chém vào con yêu thú trước mặt.

Yêu thú hình như một tảng đá, như một ngọn đồi nhỏ nằm trên mặt đất, trên người phủ đầy cát sỏi, thấy hành động của Tuân Tuyết Thiên Thần, về phía một mặt có hai điểm đen to bằng nắm tay lóe lên, đó hẳn là mắt của yêu thú.

Một kiếm quang của Tuân Tuyết Thiên Thần gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào mà chém lên người con yêu thú trước mặt, chỉ là, da dày thịt béo, không có một vết thương nào.

Ngược lại, mặt đất dưới chân Tuân Tuyết Thiên Thần bắt đầu có chút biến hóa, mặt đất cát vốn cực kỳ vững chắc bỗng nhiên như bắt đầu tan chảy, bị hành động của yêu thú tạo thành những gợn sóng như nước, lấy chân Tuân Tuyết Thiên Thần làm trung tâm, đột nhiên kéo thân thể nàng xuống dưới.

Tuân Tuyết Thiên Thần phản ứng cũng nhanh, chỉ trong một ý niệm, không chút do dự tung một chưởng xuống cát dưới chân, thân thể không còn tiếp tục lún xuống nữa, chỉ dừng lại ở vị trí đầu gối, cố định cả người tại chỗ.

Tuân Tuyết Thiên Thần vốn định thoát ra, nhưng dưới chân dường như không chỉ có thể kéo nàng lún xuống, quả thực là do yêu thú giở trò, dường như có một lực nặng ngàn cân đang kéo nàng xuống.

Có thể cố định được đã không dễ.

Không động đậy, không có nghĩa là yêu thú sẽ buông tha con mồi trước mắt, mấy cái chân như tảng đá đạp xuống phía Tuân Tuyết Thiên Thần.

Một tia sáng trắng xuyên qua yêu thú, lần này cuối cùng cũng có chút biến hóa, vị trí giữa hai mắt yêu thú bị trường kiếm trong tay

Tuân Tuyết Thiên Thần rạch một vết nứt rất sâu, có máu thịt từ trong đó tuôn ra.

Tuân Tuyết Thiên Thần chán ghét nhíu mày, cuối cùng cũng rút được thân thể ra khỏi cát, đôi cánh vũ trắng sau lưng giang ra, trong nháy mắt kéo giãn khoảng cách với yêu thú.

Không dám coi thường mức độ phiền phức của con yêu thú trước mặt nữa, Tuân Tuyết Thiên Thần trong lòng bàn tay tuôn ra ánh sáng trắng, chém xuống đỉnh đầu yêu thú, một đòn lại chém vào không khí.

Vốn tưởng rằng con yêu thú to lớn như vậy, hành động hẳn là chậm chạp, nhưng nó lại điều khiển cát dưới thân chìm cả cơ thể xuống.

Thấy vậy, sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần hơi khó coi, chỉ là xung quanh là một vùng đất khá bằng phẳng, yêu thú cùng lắm chỉ chìm thân thể xuống, hẳn là sẽ không chui sâu vào lòng đất bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên quay đầu lại, thấy vị trí bên cạnh Hạo Thiên dường như có một cồn cát không bằng phẳng, vốn dĩ, nơi đó không có. "Hạo Thiên, cẩn thận!" Mặc dù chỉ là một đạo phân thân, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần một chút cũng không muốn sau này Hạo Thiên lại truyền chân thân đến nơi này, càng không muốn thừa nhận mình bất cẩn, đến một con yêu thú nhỏ cũng không quản được!

Nghe Tuân Tuyết Thiên Thần nhắc nhở, Hạo Thiên cũng có cảm giác, giơ tay lên, một đạo phù trong tay bay ra, theo động tác của y, một chân đạp xuống vị trí dưới chân.

Hạo Thiên cũng được Quản Di gợi ý, phân thân quả thực không thể sử dụng nhiều nguyên khí, cũng không có cảnh giới cao, nếu muốn ra tay, cùng lắm là một tay cầm linh thạch, một tay bày ra Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận hiện tại đã không còn đủ dùng.

Chưa nói linh thạch sẽ tốn bao nhiêu, phẩm giai của Cửu Thiên Yên Phong Kiếm Trận hiện tại đã được tăng lên, nếu uy thế không đủ, e là cũng không đối phó được với phiền toái ở nơi này.

Cho nên, Quản Di dứt khoát đưa cho y một xấp phù có phong ấn một đòn tấn công của trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu, để y dùng khi cần thiết.

Chương 620

Dù sao, có Tuân Tuyết Thiên Thần ở bên cạnh, nhưng cũng có lúc Tuân Tuyết Thiên Thần không bảo vệ được Hạo Thiên, hoặc là không rảnh tay cứu Hạo Thiên.

Hạo Thiên không muốn phân thân của mình vào nơi bế quan chưa đi được bao xa đã tiêu tán, cho nên để phân thân có thể tồn tại lâu hơn một chút.

Hạo Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, một đạo phù phong ấn của cường giả Thần Đế đặt ở bên ngoài không biết có thể bán được bao nhiêu vạn, lại bị dùng trên một con yêu thú nhỏ không mạnh lắm, chỉ là da dày thịt béo có vài thủ đoạn.

Tuân Tuyết Thiên Thần thấy Hạo Thiên có cách tự vệ, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng nhíu mày, "Nếu ngươi không đi theo xuống, ở trên phi thuyền, sẽ không có phiền toái, bây giờ chắc ngươi cũng thấy rồi, ta không thể lúc nào cũng bảo vệ ngươi được." Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên lại nhìn về hướng mà y vốn đã để ý, một lát sau, Hạo Thiên nhẹ giọng nói, "May mà bây giờ ta không tiếp tục ở trên phi thuyền, đã thu phi thuyền lại, nếu không sau này ta dùng phi thuyền đi đường một cách nhẹ nhàng, e là sẽ có chút phiền toái." Tuân Tuyết Thiên Thần cũng hoàn hồn, tia khí tức uy hiếp mà nàng cảm nhận được trước đó, dường như không phải đến từ con yêu thú bị Hạo Thiên đập chết dưới chân, mà là... thứ gì đó đang bay thấp ở phía xa. "Dựng một cái trận pháp, bảo vệ hai chúng ta vào trong." Hạo Thiên khi chưa nhìn rõ đã mở miệng trước, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không hỏi nhiều vào lúc này, đôi cánh giương ra, bay về phía Hạo Thiên, một đôi tay đặt lên vai Hạo Thiên, nhấc y lên.

Mang y đi trước để tránh vị trí đối đầu trực diện với luồng khí tức kia, sau đó ném ra mấy viên đá như ngọc trắng, đủ năm viên trận thạch triển khai trận pháp, tầng tầng lớp lớp bảo vệ bên trong. "Nếu ngươi còn trưng ra vẻ mặt nghiêm túc để trêu ta, ta sẽ hạ thêm một trận pháp nữa, nhốt ngươi ở cái nơi quỷ quái này, đợi khi nào ta về rồi mới cân nhắc chuyện đưa ngươi ra." Trận pháp đã hạ xuống, đợi một lúc mà không thấy gì, sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần khó coi, liếc Hạo Thiên một cái. "Quả thực không có gì, chỉ là một bầy Phệ Nguyên Thú trong cát mà thôi." Khóe miệng Hạo Thiên cong lên, khi con đầu tiên va vào trận pháp, Tuân Tuyết Thiên Thần hơi giơ tay, trong tay tụ một luồng sáng trắng, bắt thứ đó vào.

Con trùng có màu sắc giống hệt cát, nhìn từ xa chỉ có thể thấy những đường vân đen cực mảnh trên cơ thể trong suốt, lúc này, trời cũng sắp tối, đều không nhìn rõ lắm.

Chẳng mấy chốc, trên trận pháp bắt đầu có một lượng lớn loại trùng này va vào, Tuân Tuyết Thiên Thần không thể không cân nhắc ném ra thêm một viên trận thạch giảo sát, nghiền nát một lượng lớn trùng thành mảnh vụn.

Thứ này dường như không có uy hiếp lớn, chỉ là số lượng quá nhiều, nếu bị quấn lấy, chắc chắn sẽ phiền phức.

Lúc này, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không so đo việc lãng phí trận thạch, chỉ chờ bầy trùng đi qua.

Trong lúc lơ đãng, Tuân Tuyết Thiên Thần mơ hồ thấy bầy trùng bay thấp che trời lấp đất trên không trung dường như đã lôi xác con yêu thú bị Hạo Thiên giết dưới lòng đất không sâu ra, chẳng mấy chốc, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ xương trông có vài phần kỳ quái, một lát sau, ngay cả bộ xương cũng không còn, thần tinh trong cơ thể yêu thú vừa xuất hiện đã bị bao vây chặt chẽ, chớp mắt đã biến mất.

"Hít..." Tuân Tuyết Thiên Thần hít một hơi nhẹ, cảm thấy sau lưng có chút lạnh, nhớ lại lời Hạo Thiên nói lúc đầu.

Chẳng phải là may mà không ở trên phi thuyền sao, nếu Hạo Thiên một mình ở trên phi thuyền, Tuân Tuyết Thiên Thần lại không phát hiện, quay về không kịp, bị bầy trùng này bao vây không phân biệt được phương hướng.

Tuân Tuyết Thiên Thần không nghĩ mình sẽ bị bầy trùng nhỏ này ăn thịt, nhưng Hạo Thiên khó mà sống sót, phi thuyền chắc chắn cũng không kịp thu lại, bị gặm thành tàn tích, hoặc là ngay cả một bộ khung cũng không còn, trực tiếp biến mất, vậy thì thật sự khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Thấy sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh đi vài phần, Hạo Thiên đoán cũng đoán được vài phần suy nghĩ của nàng, nhưng chỉ mỉm cười, không để tâm.

Y có thể cảm nhận được nguy hiểm, tự nhiên có thể nhanh hơn Tuân Tuyết Thiên Thần một bước để tránh né nguy hiểm, chỉ là phân thân này quả thực quá yếu, chỉ cần phản ứng của y chậm một chút, phi thuyền quả thực không giữ được.

Nhìn con trùng được bao bọc trong ánh sáng trắng trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên giơ tay đón lấy.

Tuân Tuyết Thiên Thần thấy Hạo Thiên muốn lấy, mở miệng định nói, cuối cùng cũng tụ ánh sáng trắng lên trên, để tránh Hạo Thiên tiếp xúc với phân thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Cũng khá cẩn thận." Hạo Thiên cầm con trùng đó, liếc một cái, "Chỉ là, thứ này không phải trùng, là quả của một loại linh thảo, bây giờ đang thu thập dưỡng chất, để có thể sống tốt hơn, sau này sẽ rơi xuống đất mọc thành linh thảo." "Có lẽ đi không xa nữa, ta có thể may mắn gặp được một vùng linh thảo lớn." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Lông mày Tuân Tuyết Thiên Thần dường như hơi nhướng lên, sắc mặt vẫn khó coi, "Một vùng lớn, linh thảo mà quả của nó là côn trùng?

Loại may mắn này, ta dường như không cần." "Loại linh thảo này cực kỳ khó tìm, nếu thật tâm muốn tìm, chưa chắc đã tìm được, nhìn nó sinh trưởng ở nơi như bế quan chi địa này là biết rồi, nơi này không phải ai cũng vào được." Hạo Thiên lật tay ném xác con trùng đó ra, sẽ có đồng bạn của nó nhanh chóng ăn sạch.

Cũng đúng, nếu những thứ này không ăn lẫn nhau, nơi này có lẽ cũng sẽ không bị gặm thành một sa mạc hoang vắng, mà hẳn là mọc đầy loại linh thảo này, không có sinh vật nào sống được, vì đều sẽ bị những thứ này gặm sạch.

Thấy đám côn trùng bên ngoài ngày càng ít, Tuân Tuyết Thiên Thần vốn định mở miệng nói ra ngoài.

Nhưng nhìn thấy Hạo Thiên dựa vào vách đá bắt đầu ngồi xuống đả tọa, Tuân Tuyết Thiên Thần đối với những thứ này hiểu biết không bằng Hạo Thiên, sợ sau này còn có chiêu sau, mở miệng định nói, cuối cùng không hỏi, cùng Hạo Thiên ngồi xuống chờ.

Hạo Thiên đả tọa, một là vì nghỉ ngơi, vừa rồi tung ra đạo phù kia, gần như đã rút cạn chút nguyên khí ít ỏi trong cơ thể phân thân.

Hạo Thiên vẫn luôn thử dùng phân thân tu luyện, chỉ là, hiệu quả thấp, thấp đến mức Hạo Thiên có vài phần mất kiên nhẫn.

Chủ yếu là phân thân không có khả năng giữ lại nhiều nguyên khí, giống như một người bình thường chưa từng được sách phong ở Thần giới, nếu nói về thực lực, vì là phân thân do chính Hạo Thiên tạo ra, nên miễn cưỡng cũng ở cảnh giới Hạ vị thần.

Cảnh giới này, ở Thượng Thần Giới, vốn nên bị nghiền nát, chỉ là... dường như phân thân không phải là một tu sĩ, mà được quy vào

loại thần khí.

Thần khí có ý thức, đại khái giống như Khước Hỏa kiếm trong tay Tô Dung, một thứ giống như khí hồn.

Khí hồn cần phải nuôi dưỡng mới có thể trưởng thành?

Hạo Thiên nhớ Khước Hỏa kiếm ăn Dung Hợp chi hỏa, nhưng đạo phân thân này rõ ràng không ăn thứ đó, Hạo Thiên chỉ cần một ý niệm là có thể để Dung Hợp chi hỏa thiêu rụi phân thân.

Hạo Thiên không có hứng thú đó, cho nên, để phân thân ở nơi bế quan đả tọa hồi thần, chân thân bước ra khỏi cung điện của mình, đi về phía Tàng Thư Các của Phòng đấu giá đứng đầu.

Quản Di vẫn luôn ở gần chân thân của Hạo Thiên, cũng là do trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu dặn dò, phải ở bên cạnh Hạo Thiên trước khi phân thân của y ra khỏi nơi bế quan, để tránh hai bên xảy ra phiền toái, nhưng nói thật, phân thân và chân thân làm những việc khác nhau thực ra cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là chủ yếu phải phân tâm ở bên kia mà thôi.

Thấy Hạo Thiên bước ra, Quản Di ngẩn người, đi theo lên, "Thiếu chủ, tình hình trong nơi bế quan ổn chứ?" "Ổn, gặp chút phiền toái, nhưng đều giải quyết rồi, thời gian này ta sẽ ở Tàng Thư Các tra một số thứ, không cần quản ta." Hạo Thiên nghĩ đến một khả năng, trực tiếp nhảy lên tầng trên cùng của Tàng Thư Các, lão giả canh giữ bên ngoài Tàng Thư Các chỉ ngái ngủ ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng Hạo Thiên lại cụp mắt xuống tiếp tục ngủ gật.

Ánh sáng từ yêu bài thiếu chủ trên eo Hạo Thiên lóe lên, cực kỳ thuận lợi dung nhập vào trận pháp bao phủ bên ngoài Tàng Thư Các, không chút trở ngại, không đi đường bình thường, mà đi đến tầng trên cùng bị phong tỏa.

Quản Di ở ngoài Tàng Thư Các, có vài phần ngẩn ngơ.

Quay đầu nhìn lão giả trước mặt, cúi đầu, Quản Di nhẹ giọng hỏi một câu, "Tứ trưởng lão, lệnh bài thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu từ khi nào có quyền hạn vào tầng trên cùng của Tàng Thư Các?

Thứ này lúc ở trong tay ta quy củ nhiều vô số, đâu cũng không đi được, chẳng khác gì một miếng sắt vụn." Vừa rồi không kịp nhắc nhở Hạo Thiên rằng tầng trên cùng của Tàng Thư Các chỉ có Đại trưởng lão mới được vào, đã thấy bóng dáng Hạo Thiên đi vào rồi. "Là quyền hạn do Đại trưởng lão cấp, ý nghĩa của Hạo Thiên thiếu chủ đối với Phòng đấu giá đứng đầu và ngươi có thể giống nhau sao?" Tứ trưởng lão nhướng một mắt nhìn Quản Di, một lúc sau lại nhắm lại, cực kỳ buồn ngủ ngáp một cái, "Ngươi là linh vật, tiểu bối, Hạo Thiên hiện tại là thiếu chủ, sau này lại có thể là các chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, điểm này, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?" Một người được bồi dưỡng làm linh vật, chỉ để giữ lại huyết mạch trực hệ của Phòng đấu giá đứng đầu, người kia được bồi dưỡng làm các chủ, hai người tự nhiên khác nhau.

Nghe vậy, Quản Di cười gượng, nàng quen thói nhàn tản, nếu thật sự giao chức các chủ cho nàng làm, chưa biết chừng nàng sẽ trốn mất.

Nhưng mà Phòng đấu giá đứng đầu, cũng không biết đã bao nhiêu năm không xuất hiện các chủ, mọi việc đều do Đại trưởng lão xử lý, Quản Di sắp quên mất vốn dĩ có một chức vị các chủ như vậy. "Nếu ngươi muốn đi theo Hạo Thiên, thì vào đi, chỉ không được lên tầng cao nhất, trừ khi có lời của Đại trưởng lão." Vừa ngáp vừa vẫy tay, Tứ trưởng lão bắt đầu đuổi người.

Quản Di có phần bất đắc dĩ liếc nhìn khung cửa sổ đang mở ở tầng trên cùng của Tàng Thư Các, chỉ một thoáng sau liền lắc đầu: "Thiếu chủ trong thời gian tới chắc sẽ không rời khỏi tổ địa của

Phòng đấu giá đứng đầu, cũng không có gì phải lo lắng.

Ta sẽ thỉnh thoảng qua xem, với lại chẳng phải còn có Tứ trưởng lão trông chừng sao." Nghe lời của Quản Di, Tứ trưởng lão nhướng mắt nhìn nàng một cái, không nói gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng đáp lại.

Quản Di hành lễ với Tứ trưởng lão, sau đó lui xuống.

Hạo Thiên đi lại giữa những giá sách ở tầng cao nhất của Tàng Thư Các, một cuốn sách màu vàng rơi vào tay, lật nhanh, Hạo Thiên tra cứu nội dung trên sách, dừng lại trước một giá sách, ý niệm vừa động, một tiếng chuông cực kỳ trong trẻo vang lên, một đạo phong cấm được giải khai, cuộn trục trong ngăn cũng lăn ra, từ từ mở ra trước mặt Hạo Thiên.

Y tra cứu, phần liên quan đến tu luyện thần hồn.

Ở tầng dưới, Tứ trưởng lão tựa hồ có cảm ứng, khẽ "ồ" một tiếng, chỉ trong một niệm, thân hình xuất hiện ở tầng trên cùng nơi Hạo Thiên đang ở, từ từ đi về phía Hạo Thiên.

Cảm nhận có người, Hạo Thiên không ngạc nhiên mà gật đầu với người đó, "Tứ trưởng lão." "Con đường tu luyện thần hồn trước nay không có nhiều người đi thông, nhưng tu sĩ có thần hồn cường đại, thường cũng có không ít lợi ích, chỉ là con đường này đi rất gian nan, nhiều tu sĩ theo đuổi thực lực, ít ai thông hiểu điển tịch phần này." "Tứ trưởng lão xem ra biết không ít, có thể cho tiểu bối biết chuyện về phương diện này không?" Hạo Thiên ngẩng đầu, cuốn điển tịch trong tay, càng lật xem, càng thêm vài phần hứng thú, vì phân thân không thể tu luyện, nên mới thử tìm cách khác, con đường tu luyện thần hồn, dường như khả thi.

Chỉ là trong điển tịch đối với việc này lại không có nhiều ghi chép, có cũng chỉ là một phần về thần hồn, Hạo Thiên không hiểu lắm. "Trong Thần tộc có không ít pháp quyết về thần hồn, chỉ là, ta cũng

từng thử đi con đường này, cuối cùng lại phát hiện, xa không dễ bằng việc tăng cảnh giới." Tứ trưởng lão nói nhẹ như không, nhưng với cảnh giới của Tứ trưởng lão, việc tăng cảnh giới đâu có dễ dàng?

Vậy mà Tứ trưởng lão lại nói, phương pháp tăng thần hồn còn khó hơn cả tăng cảnh giới...

Thấy vẻ mặt của Hạo Thiên, Tứ trưởng lão cười ha hả, giơ tay, mở bốn ngăn bí mật, từ trong đó lấy ra bốn cuộn trục, vung tay áo lần lượt mở ra trước mặt Hạo Thiên, "Trong đó có một cuộn, có vài phần tương tự với phương pháp phân thân của ngươi, chỉ là đi theo con đường khôi lỗi, phân thần hồn của mình vào trong khôi lỗi, phải tìm cách thu hồi, nếu không sẽ có tổn hại nhất định đến bản thân, ta không kiến nghị tu hành đạo này, ngươi đã có phương pháp phân thân, cũng không cần thiết." Hơi trầm tay xuống, Tứ trưởng lão phong một trong các cuộn trục đó lại vào ngăn bí mật, còn lại ba cái, Tứ trưởng lão thấy Hạo Thiên cũng đang xem, theo hồi ức dần dần mở miệng nói.

Chương 621

"Có một cuộn chủ về phòng ngự, có thể khắc chế không ít pháp quyết loại ảnh hưởng, như kim linh của Thần tộc, chắc ngươi cũng đã thấy, tu sĩ có cảnh giới cao hơn và thần hồn cường đại, đều có thể không bị ảnh hưởng, nhưng tu sĩ đi theo con đường ảnh hưởng vốn đã ít, đi đến cực hạn cũng mạnh hơn tu sĩ bình thường, một cuộn này đối với ngươi, có chút bỏ thì tiếc, dùng thì không đáng." Nghe lời của Tứ trưởng lão, Hạo Thiên trầm ngâm một lúc, cũng đặt cuộn trục đó xuống.

Ngẩng đầu nhìn Tứ trưởng lão, "Phương pháp tu luyện thần hồn, ta để lại cho đạo phân thân kia của ta, là để phân thân có vài phần khả năng ra tay công kích, không đủ mạnh mẽ, cũng ít nhất không đến mức ngồi chờ chết rồi tiêu tán." Phân thân hiện tại, dưới tay Hạo Nguyệt Thiên Thần, chỉ cần một đòn nhẹ là có thể hủy diệt, đó không phải là điều Hạo Thiên muốn, trông thì, phân thân này quả thực thật giả khó phân, chỉ là... nếu là kẻ địch, ai sẽ nói đạo lý với ngươi, tốn công đi đoán cái nào là phân thân, chỉ cần ra tay một cái là lộ tẩy, huống hồ tạo ra một phân thân như vậy, phải rút đi quá nửa nguyên khí của Hạo Thiên, hơn nữa phải hơn mười ngày sau mới có thể bắt tay vào tạo ra phân thân thứ hai.

Không thể gọi là có ngay, phân thân đôi khi cũng chỉ là một người chạy việc vặt, Hạo Thiên luôn cảm thấy, đạo phân thân thần quyết này không nên có tác dụng yếu ớt như vậy, nên mới thử tìm cách giải quyết vấn đề này.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tứ trưởng lão có vài phần bất ngờ, chỉ gật đầu, "Phân thân tu luyện?

Cũng không tệ, vừa không gây phiền toái cho ngươi, biết đâu thật sự có thể nuôi ra một phân thân sánh ngang cảnh giới Thần Vương." Tay Tứ trưởng lão trầm xuống, trước mặt Hạo Thiên chỉ còn lại cuộn trục cuối cùng.

Biết đây là thứ Tứ trưởng lão để lại cho mình, Hạo Thiên cảm ơn rồi mở ra, thần thức lướt qua đã ghi nhớ lại.

Một đạo pháp quyết tấn công bằng thần hồn, có lực ẩn nấp cực mạnh, chỉ là, cũng có một khuyết điểm cực lớn, đó là cần có đủ nguyên khí để chống đỡ...

Điểm này, dựa vào linh thạch có thể bù đắp.

Đối với người khác, đạo thần quyết tu luyện thần hồn này e là một phiền toái, hoặc là phải tăng thực lực cảnh giới lên đủ cao, coi thứ này như một đạo thần quyết để dùng, hoặc là dùng một lượng lớn linh thạch để chống đỡ, biến nó thành một tòa đại trận, để người xâm nhập có vào mà không có ra.

Đối với Hạo Thiên, lại không phải là phiền toái.

Tâm niệm vừa động, phân thân của Hạo Thiên trong nơi bế quan mở mắt, thấy Tuân Tuyết Thiên Thần đang nhìn mình ở không xa, Hạo Thiên ngẩn người rồi mới mở miệng, "Sao vậy?" "Vừa rồi, ngươi để phân thân ở đây, nguyên thân hoạt động đi làm việc khác?" Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên hỏi một câu, Hạo Thiên có vài phần bất ngờ, không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần có thể nhận ra mình phân thần.

Chỉ là, quả thực y có chút bỏ bê chuyện ở bên phân thân, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không cảm ứng, nếu Tuân Tuyết Thiên Thần gọi, y có thể lập tức phản ứng.

Không nghe thấy tiếng Tuân Tuyết Thiên Thần gọi, cũng không

cảm nhận được động tĩnh gì bên cạnh phân thân, giải thích duy nhất là Tuân Tuyết Thiên Thần chỉ quan sát bên cạnh, chứ không lên tiếng làm phiền.

Gật đầu, Hạo Thiên trả lời câu hỏi của nàng, sau đó liếc nhìn bên ngoài trận pháp, cồn cát hoang vu hơn so với lúc mới đến nơi này, nhíu mày một lúc, "Những quả linh thảo đó, sau khi ăn đủ, thường sẽ quay về nơi sinh ra, đối với môi trường có vài phần yêu cầu, thường chỉ có nơi sinh trưởng mới có núi có nước, có thể để chúng mọc tốt hơn, cho nên sau đó những thứ này sẽ quay về đường cũ, ta mới không nói chuyện ra ngoài với ngươi." Tuân Tuyết Thiên Thần nghe Hạo Thiên giải thích, im lặng gật đầu, không nghi ngờ.

Hạo Thiên cũng không cần thiết phải lừa nàng trong chuyện nhỏ, đối với Hạo Thiên, nàng có vài phần tin tưởng.

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không phải người hành động bừa bãi, tính tình trầm ổn, cũng là nguyên nhân Thần tộc có thể yên tâm để một mình nàng cùng Hạo Thiên vào nơi bế quan.

Chỉ một thoáng, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn cuộn trục trong tay Hạo Thiên, có chút bất ngờ nhướng mày, "Thứ này, lấy ra từ trong nhẫn chứa đồ, vừa rồi tìm cách từ nguyên thân chuyển sang phân thân?" "Ý thức của phân thân và nguyên thân tương thông, đều là ta, thứ nguyên thân xem tự nhiên phân thân cũng có thể biết." Hạo Thiên liếc Tuân Tuyết Thiên Thần một cái, phân thân quả thực đặc biệt, cũng không trách Tuân Tuyết Thiên Thần tò mò.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhớ rõ lập trường và quan hệ của mình với Hạo Thiên, gật đầu, có thể nhận được câu trả lời này từ Hạo Thiên đã là có vài phần bất ngờ rồi, không hỏi thêm nữa.

Thần tộc, và quan hệ của Phòng đấu giá đứng đầu...

Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên bắt đầu cân nhắc vấn đề này,

một lúc sau mới mở miệng nói, "Ngươi hiện tại là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng theo ta thấy, phòng đấu giá có ý định lập ngươi làm các chủ phòng đấu giá." Điểm này, Đại trưởng lão đã từng nói với Tuân Tuyết Thiên Thần, lúc mới nghe, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có vài phần kinh ngạc và không tin, nhưng sau khi tiếp xúc với Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần lại cảm thấy, khả năng này cực cao.

Hạo Thiên lắc đầu, chuyện liên quan đến Phòng đấu giá đứng đầu, y cũng không biết sẽ ra sao, đối với chức các chủ này, y cũng không để tâm.

Thấy Hạo Thiên không trực tiếp phủ nhận, Tuân Tuyết Thiên Thần lại có vài phần xác nhận điểm này, dừng lại một chút, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên mở miệng, "Nếu ngươi cai quản Thần tộc, là các chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, ngươi cảm thấy, sau này Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu, có thể đồng lòng không?" Nếu Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc đồng lòng, bất kể sau khi lão tổ ra ngoài sẽ hướng về Thần tộc hay phòng đấu giá, đều không có quan hệ lớn nữa.

Điều Tuân Tuyết Thiên Thần có thể nghĩ đến, cách giải quyết ổn thỏa nhất, tốt nhất.

Nhưng hiện tại Thần tộc đang đứng ở vị trí cao hơn, thực lực của Phòng đấu giá đứng đầu thấp hơn Thần tộc, lại có mối thù lớn Thần tộc diệt Thần mạch dị tộc ở trước, lời nói này của Tuân Tuyết Thiên Thần, thực tế có chút... tự cho là đúng, dường như có chút thương hại nhìn Phòng đấu giá đứng đầu một cái.

Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên gần như có thể nghĩ đến sắc mặt của các trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu sẽ thay đổi, không khỏi bật cười, cảm thấy suy nghĩ của Tuân Tuyết Thiên

Thần quá ngây thơ, khẽ lắc đầu.

Tuân Tuyết Thiên Thần dường như cũng hiểu ra một chút, bực bội nhíu mày.

Nhưng Thần tộc dù sao đi nữa, cũng không thể để Phòng đấu giá đứng đầu trưởng thành thành thế lực có thể đối kháng với Thần tộc, đối với Thần tộc, đó là một loại uy hiếp cực lớn.

Dù không có thù oán với Phòng đấu giá đứng đầu, Thần tộc cũng không thể vì tương lai mà bồi dưỡng một mối họa như vậy.

Quá nguy hiểm, gần như là đang đánh cược, lòng người không chịu nổi sự cám dỗ của lợi ích, Thần tộc có thể chung sống hòa bình với Phòng đấu giá đứng đầu một thời gian, nhưng sau khoảng thời gian đó thì sao?

Phòng đấu giá đứng đầu không có Hạo Thiên, Thần tộc mất đi nàng, giữa hai bên còn có khả năng chung sống hòa bình như vậy không?

Hiện tại Thần tộc đang đứng ở vị trí cao hơn, vị trí của người chiến thắng, hà tất phải hạ thấp thân phận của mình, tự gây ra một phiền toái lớn như vậy, tìm rước bực mình?

Nghĩ thông một chút, sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh đi rất nhiều, đối với Hạo Thiên, vẫn duy trì khoảng cách trước đó, cũng không hỏi han chuyện của Hạo Thiên nữa.

Hiện tại hai người chỉ là hợp tác, đề phòng lẫn nhau, không thể để lòng đề phòng giảm đi một chút nào.

Hạo Thiên tự nhiên cũng nhìn ra vài phần thay đổi của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng không mở miệng, đợi sau khi dung nhập phương pháp tu luyện thần hồn vào trong phân thân, bắt đầu lấy phân thân làm một đạo trận pháp, linh thạch như nước chảy dung nhập vào đạo trận

pháp đó, đến Hạo Thiên cũng có vài phần chép miệng.

Chỉ là phân thân tốt xấu gì cũng có vài phần sức chống cự, không đến mức gặp một chút phiền toái nhỏ là trực tiếp tiêu tán, thậm chí lúc cần thiết có thể ra tay giúp Tuân Tuyết Thiên Thần một tay.

Nhưng điểm này, Tuân Tuyết Thiên Thần không có ý định quan tâm, Hạo Thiên cũng không chủ động mở miệng nói với nàng. "Triệt trận pháp đi, chúng ta tiếp tục lên đường." Hạo Thiên đứng dậy, nhìn về hướng những con phi trùng rời đi, "Xem ra, mảnh trời đất này cực kỳ rộng lớn, và thông tin ta biết trước đây về loại linh thảo này, có lẽ có chút khác biệt, nếu chúng tạm thời chưa quay về, chúng ta không bằng nhân lúc này kịp thời rời đi, đi xa một chút, sau này chắc cũng sẽ không gặp lại nữa." Nghe lời của Hạo Thiên, có thể không gặp lại bầy trùng đó nữa, Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên cảm thấy tốt nhất.

Giơ tay, thu sáu viên trận thạch rơi trên đất lại, Hạo Thiên cũng lấy phi thuyền ra từ trong nhẫn chứa đồ, nhảy lên phi thuyền, đợi sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần lên, ném mấy viên linh thạch, để phi thuyền đi theo phương hướng đã định sẵn với tốc độ nhanh, một mặt đả tọa, bắt đầu tu luyện đạo phân thân thần hồn.

Lần này Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có cảm nhận, nhưng rất nhanh đã nhắm mắt lại, cũng bắt đầu tu luyện, một câu cũng không nói thêm với Hạo Thiên.

Từ sau khi Hạo Thiên mở miệng phủ nhận khả năng Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc có thể chung sống hòa bình vì sự tồn tại của hai người, quan hệ của Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần, thậm chí không bằng lúc mới vào nơi bế quan, có thể nói được vài câu.

Thái độ của Tuân Tuyết Thiên Thần trở nên cực kỳ lạnh lùng, gặp phiền toái, cũng một mình đi ra tay xử lý, Hạo Thiên có đi theo xem náo nhiệt hay không Tuân Tuyết Thiên Thần cũng hoàn toàn không để

ý.

Hạo Thiên cũng không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại cực kỳ thích ứng với sự thay đổi của Tuân Tuyết Thiên Thần, càng không hối hận đã phủ nhận ý niệm của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Cứ như vậy sống chung mười mấy ngày, khi trong tầm mắt mơ hồ có thể thấy một dải xanh mướt rộng lớn, giống như cuối cùng đã đi ra khỏi cồn cát đó, Tuân Tuyết Thiên Thần thở ra một hơi dài, trực tiếp kết thúc mười mấy ngày tu luyện đứng ở vị trí cao nhất phía trước phi thuyền, xa xa nhìn màu xanh biếc đang dần tiếp cận, tâm tình cũng tốt lên vài phần.

Phải biết, trong mười mấy ngày, nhìn cát và gò đồi gần như đã sắp chán ngấy, nếu là người tính tình không đủ trầm ổn, rơi vào hoàn cảnh này mười mấy ngày không thấy một chút màu sắc khác, không chừng sẽ cực kỳ lo lắng khó chịu.

Cũng may Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần dứt khoát dùng khoảng thời gian này để bế quan, mắt không thấy tâm không phiền, mới tốt hơn một chút. "Kỳ lạ..." Sau kinh hỷ, phản ứng đầu tiên của Tuân Tuyết Thiên Thần là lấy cuộn bản đồ chỉ đường mà Đại trưởng lão đưa ra, thử đối chiếu với địa hình trước mắt, xem có đi sai đường không, nhưng lật qua lật lại, lại không có ghi chép.

Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần ngẩn ngơ, mở miệng định bảo Hạo Thiên dừng lại, nhưng lại vì không cam tâm, nhìn cây cỏ trước mắt tiếp cận, ở một khoảng cách nhất định, Tuân Tuyết Thiên Thần mới phản ứng lại, ngơ ngác mở miệng, "Nơi này trên bản đồ không có ghi chép cũng thôi đi, sao lại dường như cũng không lớn như nhìn từ xa, càng không có linh mộc cao lớn, chỉ là một vùng cỏ?" Trong lòng Tuân Tuyết Thiên Thần bắt đầu có dự cảm không lành, Hạo Thiên lúc này gần như đã hiểu ra đây là nơi nào, thở dài một hơi, giảm tốc độ

phi thuyền, khi sắp đến nơi thì nhắc nhở Tuân Tuyết Thiên Thần một câu, thu phi thuyền lại, cùng Tuân Tuyết Thiên Thần đáp xuống mặt đất. "Ngươi còn nhớ đám phi trùng ta gặp trước đây không?

Ta đã nói, chúng mọc trên linh thảo, nếu ta tiếp tục đi, có lẽ sẽ thấy được loại linh thảo đó, không ngờ..." lại ở ngay trước mắt.

Trên cuộn trục của Tuân Tuyết Thiên Thần không có ghi chép cũng không kỳ lạ, tuổi thọ của loại linh thảo này đều không dài, nơi chúng sinh trưởng, dù là bảo địa có nguyên khí nồng đậm đến đâu, cũng không chịu nổi sự gặm nhấm của hạt giống sau khi loại linh mộc này kết quả mà biến thành một vùng hoang vắng.

Cho nên sau khi sinh trưởng ở một nơi một thời gian, chúng sẽ di chuyển đến một nơi khác có thể sống được, bắt đầu sinh trưởng lại.

Trong nơi bế quan này, rõ ràng, loại linh mộc này đã lan ra một phạm vi nhất định.

Có lẽ vì không có gì có thể kìm hãm sự sinh trưởng của chúng, nếu thêm vài năm nữa, nơi bế quan có lẽ sẽ biến thành nơi sinh trưởng của loại linh thảo này, không còn sinh vật nào khác sống được, cũng khó trách trên đường gặp phiền toái không nhiều.

Có lẽ vốn dĩ có nguy hiểm, nhưng bây giờ đều bị những linh thảo này giải quyết trước một bước rồi.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn vùng linh thảo lớn trước mắt, lúc này, niềm vui sắp ra khỏi sa mạc trong lòng cuối cùng cũng nhạt đi, nhíu mày, nhìn Hạo Thiên, "Chúng ta đi vòng?" Một khi vào trong đó có thể sẽ gặp phải những con phi trùng đã thấy trước đây, không biết chúng có lòng đề phòng, sẽ coi mình là kẻ xâm nhập để đối kháng không, Tuân Tuyết Thiên Thần chỉ cảm thấy phiền phức vô cùng.

Chương 622

Trong tay quả thực có trận thạch, nếu chỉ có một mình, dù những thứ này có nhiều hơn nữa cũng không sợ.

Nhưng lại mang theo một Hạo Thiên, phân thân của Hạo Thiên nếu bị cuốn vào, e là sẽ tiêu tán trong khoảnh khắc, nàng hiếm khi có lúc phải bảo vệ thứ gì.

Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên cũng không có ý định nhất quyết xông vào, chỉ nói, "Tạm thời thu phi thuyền lại đi, để tránh gặp phiền toái không kịp thu, sau này sợ còn phải dùng để đi đường, thử đi vòng qua ốc đảo xanh này xem, ít nhất là đi qua ven rìa, không ở trong đó quá lâu, chắc sẽ không xui xẻo đến mức phiền toái tự tìm đến chúng ta." Tuân Tuyết Thiên Thần gật đầu, mang theo vài phần đề phòng cùng Hạo Thiên nhanh chóng đi dọc theo dải xanh, chọn một hướng tiến về phía trước.

Chỉ là, đến ngày thứ ba, Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần nguyên khí không đủ, liếc Hạo Thiên một cái, cũng không nói gì, tốc độ của phân thân Hạo Thiên lại không chậm hơn bao nhiêu, đưa phân thân vào nơi bế quan cùng nàng, cũng không hoàn toàn là hành động tự tìm đường chết vô vị.

Vừa hay trời cũng sắp tối, Tuân Tuyết Thiên Thần vì an toàn, tiện tay ném một viên trận thạch, hạ một trận pháp để bảo vệ hai người.

Hạo Thiên mở mắt nhìn một cái, thực tế, lực thần hồn của phân thân dần dần bắt đầu tu luyện, nếu có nguy hiểm đến gần, có lẽ y có thể phát hiện sớm hơn Tuân Tuyết Thiên Thần một bước.

Chỉ là, thấy Tuân Tuyết Thiên Thần đang chuyên tâm tu luyện, Hạo Thiên lắc đầu, cũng không mở miệng.

Mãi đến ngày thứ hai, Tuân Tuyết Thiên Thần đứng dậy, thấy Hạo Thiên gần như cũng đã hồi phục, gật đầu, "Tiếp tục lên đường." Hạo Thiên liếc một cái, không nhanh không chậm đi theo bước chân của nàng, một lúc sau, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng phản ứng lại, cuối cùng có vài phần bị Hạo Thiên làm liên lụy, không thể đi quá nhanh, đều phải để Hạo Thiên trong tầm mắt của mình, tốc độ cuối cùng cũng chậm lại, vẫn đi trước Hạo Thiên không xa cũng không nói gì, dần dần, đến vị trí song hành với Hạo Thiên.

Đến gần Hạo Thiên vài phần, Tuân Tuyết Thiên Thần mới phát hiện, lúc đi đường, trên người đạo phân thân của Hạo Thiên lại có một lớp ánh sáng nhàn nhạt bao phủ, dường như đang tu luyện?

Cảm nhận một lúc, Tuân Tuyết Thiên Thần như có điều suy nghĩ mở miệng hỏi một câu, "Lực thần hồn?

Phân thân của ngươi không thể dùng quá nhiều nguyên khí, dùng cách này để nuôi ra vài phần sức lực?" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên nhàn nhạt đáp một tiếng, không nói nhiều.

Mấy ngày nay y cũng có phát hiện, phân thân tu luyện, dường như có vài phần có thể ảnh hưởng đến nguyên thân.

Dường như, phân thân có vài phần liên quan đến lực thần hồn, thậm chí có thể là một luồng lực thần hồn được tách ra từ trong nguyên thân, cuối cùng cũng là một phần của Hạo Thiên.

Mấy phân thân trước đây, hoặc là bị đánh tan, hoặc là không phải bộ dạng của bản thân, nên bị Hạo Thiên đánh tan, không thử thu lại phân thân.

Cũng vì nếu phân thân được thu hồi vào nguyên thân, thời gian để phân ra phân thân mới sẽ nhiều hơn mười mấy ngày, Hạo Thiên lại không biết khi nào cần dùng đến phân thân tiếp theo, không bằng đánh tan cho xong chuyện.

Cũng vì phân thân mang ngoại hình của Hạo Nguyệt Thiên Thần trong cơ thể có một cây đinh khôi lỗi, không chắc chắn thứ đó có theo phân thân thu hồi mà ảnh hưởng đến nguyên thân không, Hạo Thiên cũng không có ý định thử ý nghĩ này.

Thấy Hạo Thiên không có ý định giải thích, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không mở miệng nói nữa, chuyên tâm nghiên cứu cuộn trục Đại trưởng lão đưa cho, mãi đến lúc hoàng hôn, dải xanh trước mắt vẫn kéo dài về phía trước, không cần Tuân Tuyết Thiên Thần do dự mở miệng, Hạo Thiên đã dừng lại trước. "Ngươi cũng cảm thấy có gì đó không đúng?

Mấy ngày rồi, cuộn trục có phần cũ, một số ghi chép có thay đổi, nhưng vùng linh thảo này có thể mọc xa đến vậy, thực sự có vài phần bất ngờ..." Không phải Tuân Tuyết Thiên Thần không có kiên nhẫn, chỉ là cứ đi mãi như vậy, có đi ra được không cũng không chắc, điều lo lắng nhất có lẽ sẽ bị dẫn vào nơi nguy hiểm, rước lấy phiền toái.

Phân thân của Hạo Thiên không thể rước lấy những tồn tại nguy hiểm trong nơi bế quan, ngay cả Tuân Tuyết Thiên Thần đi tìm những thứ đó cũng phải cân nhắc vài phần, nếu trong đó có cường giả Thần Đế, không chừng có thể đi thăm dò vài phần.

Hai tu sĩ cảnh giới Thần Vương như nàng và Hạo Thiên, ở nơi bế quan, tốt nhất là đi theo lộ trình đã định, không nên đi lệch quá nhiều thì hơn. "Không cần lo cho ta, nếu ta gặp phiền toái, có cách thoát thân." Hạo Thiên đơn giản nói một câu.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần không tỏ ý kiến, cũng không tin thật.

Suy nghĩ một lúc, nhìn vùng linh thảo miên man bất tận trước mắt, tâm niệm vừa động nhìn Hạo Thiên, thấy Hạo Thiên gật đầu, đi trước về phía dải xanh bên cạnh.

Thấy Hạo Thiên không thương lượng với mình đã quyết định, mặc dù trong lòng Tuân Tuyết Thiên Thần căng thẳng có vài phần không muốn thử đi vòng nữa, có ý định xuyên qua vùng linh thảo, cũng nhíu mày.

Cảm thấy Hạo Thiên có vài phần quá tự cao, sau này chắc chắn sẽ gặp phiền toái.

Suy nghĩ một lúc, Tuân Tuyết Thiên Thần cuối cùng cũng đuổi theo Hạo Thiên, ném hai viên trận thạch trong tay qua, "Phòng đấu giá đứng đầu biết ngươi đưa một đạo phân thân vào nơi bế quan, chắc cũng đã cho ngươi không ít thủ đoạn bảo thân." Nhưng lúc gặp bầy trùng trước đây, Hạo Thiên quả thực đã bảo nàng ném trận thạch ra, cho nên Tuân Tuyết Thiên Thần cho rằng, thứ mà Phòng đấu giá đứng đầu để lại cho Hạo Thiên, chắc chỉ là một số chiêu sát thủ có thể dùng được, không có phương pháp hộ thân, đại khái cũng vì đây không phải là một đạo phân thân, không phải nguyên thân của Hạo Thiên, nếu thật sự gặp nguy hiểm mà ngay cả pháp khí phong ấn một đòn tấn công của Thần Đế trước đó cũng không thể chống lại, những thứ khác đa phần cũng không dùng được.

Nhưng ai biết được trong nơi bế quan lại có nhiều bầy trùng như vậy.

Nếu chết trong tay những thứ này, quả thực có vài phần oan uổng.

Hạo Thiên thấy thứ Tuân Tuyết Thiên Thần ném về phía mình, không cảm nhận được sát ý, liền tiện tay đón lấy, thấy là trận thạch mà Tuân Tuyết Thiên Thần đã dùng trước đây, có vài phần bất ngờ.

Thứ này có thể bố trí ra trận pháp cực mạnh trong nháy mắt, chỉ cần có đủ linh thạch là có thể chống đỡ đủ thời gian, không ít tông tộc đều có đại trận hộ tông, trận thạch đa phần đều khắc họa trận pháp phòng ngự, nếu là công kích, trận thạch không chịu nổi, không bằng

pháp khí một lần phong ấn công kích.

Nhưng không thể công kích, không có nghĩa là trận thạch tùy nơi có thể thấy, ngược lại trận thạch phẩm giai cao cực kỳ khó tìm, Phòng đấu giá đứng đầu mỗi năm cũng không thu thập được mấy viên, mỗi khi xuất hiện một viên trận thạch, gần như đều được bán với giá trên trời, ngay cả thứ mà Phòng đấu giá đứng đầu tự giữ cũng khó.

Quản Di cũng có, chỉ là giống như của nàng, đều đã hạ lạc ấn, tạm thời cũng không nghĩ đến việc đưa cho phân thân của Hạo Thiên dùng.

Mà nói thật, Hạo Thiên cũng không chuẩn bị đưa quá nhiều thứ cho đạo phân thân.

Bên trong nơi bế quan có gì không ai dự đoán được, Hạo Thiên đưa phân thân vào, lúc rời đi cùng lắm là tiễn Tuân Tuyết Thiên Thần một đoạn, trực tiếp hủy nó ở đây luôn.

Phân thân bị hủy, đồ trên phân thân cũng không mang về được, trừ khi Hạo Thiên lại đi đến nơi này một lần nữa.

Nhưng trận thạch Tuân Tuyết Thiên Thần ném, Hạo Thiên tra xét, ấn ký trên đó đã bị xóa bỏ, cũng không nghĩ nhiều mà thu lại.

Dù sao nếu phân thân xảy ra chuyện, Tuân Tuyết Thiên Thần trực tiếp thu lại những thứ này là được.

Thấy Hạo Thiên không từ chối, Tuân Tuyết Thiên Thần hơi thở phào, cuối cùng sau khi nói rõ, Tuân Tuyết Thiên Thần có vài phần mặc nhận quan hệ không thể hòa hợp của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, vậy Hạo Thiên là kẻ địch.

Chỉ là hiện tại lại phải có vài phần tin tưởng đối phương, mới có thể thuận lợi đi lại trong nơi bế quan.

May mà Hạo Thiên cũng không phải người phiền phức, Tuân

Tuyết Thiên Thần vừa đi vừa thất thần, khi thấy linh thảo trước mắt dường như không có uy hiếp, nơi này trông cũng không giống nơi xuất hiện bầy trùng trước đây, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hoàn toàn buông lỏng đề phòng.

Xác nhận phương hướng, Tuân Tuyết Thiên Thần liền bắt đầu cùng Hạo Thiên đi sâu vào nơi này, thỉnh thoảng cũng có thể thấy một số linh thảo khác lạ, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần nhận ra mấy cây, đều có chút bất ngờ nhíu mày đi xa hơn một chút.

Tầm mắt Hạo Thiên nhìn về phía một cây linh thảo kết quả màu tím mà Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn, "Độc thảo, cũng chỉ có thứ có độc, mới không bị vùng linh thảo này gặm nhấm, có thể tồn tại ở nơi này..." Đối với đan sư có tâm tư không chính, một vùng độc thảo lớn, có lẽ là sự tồn tại khiến người ta đỏ mắt, nhưng Hạo Thiên đối với loại thứ này không có hứng thú lớn, chỉ trên đường thu thập một ít linh thảo quý giá.

Tuân Tuyết Thiên Thần ra tay so với Hạo Thiên dứt khoát hơn nhiều, thấy ánh mắt của Hạo Thiên, cực kỳ nhanh gọn nói một câu, "Đan các các chủ nhờ vả." "Quan hệ của Đan các và Thần tộc, quả thực có vài phần không tầm thường." Hạo Thiên cực nhẹ nói một câu, nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn một lúc, một lát sau mới nói, "Đan các các chủ mới thu một đệ tử, các chủ lần đầu thu đồ, cho nên không có thanh thế lớn, ta cũng không rõ, nhưng đệ tử mà ông ấy thu chắc chắn có điểm không tầm thường, mới được coi trọng." "Mà, đệ tử của Đan các các chủ, dường như có quan hệ không cạn với ngươi?" Câu nói này của Tuân Tuyết Thiên Thần không phải tò mò, mà có vài phần ý vị không rõ ràng.

Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu có quan hệ khiến người ta kinh ngạc trong Thần tộc rồi, bản thân Hạo Thiên, dường như còn dính líu đến nhiều hơn?

Càng khiến Tuân Tuyết Thiên Thần bất ngờ là, Hạo Thiên không phải là một tu sĩ mới tấn thăng lên Thần giới không lâu sao, vốn dĩ không có bối cảnh mạnh mẽ.

Sau khi Hạo Thiên xuất hiện, Thần tộc bắt đầu có vài phần để ý đến người này, đã tra xét lại tất cả những chuyện của Hạo Thiên sau khi đến Thần giới.

Nhưng trừ vận khí cực mạnh ra, dường như không tìm thấy điểm đặc biệt nào trên người y, nhưng một người như vậy, gần như mới tấn thăng lên Thần giới không lâu, đã tham gia vào Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chuyện sau đó, cũng là vì Vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Được Vạn Kiếp Thành thành chủ thu làm thiếu thành chủ, sau đó kết giao với thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, từ trong di tích mang ra thứ mà cả Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu đều cực kỳ coi trọng...

Nếu Hạo Thiên có ý định khuấy động chuyện ở Thượng Thần Giới, có lẽ Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc có thể sẽ vì người này mà hoàn toàn xé rách mối quan hệ vốn dĩ hòa bình trên bề mặt.

Nhưng Hạo Thiên lại ổn định được cả Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, đi lại tự do ở cả hai bên, không đắc tội bất kỳ bên nào.

Bản lĩnh này, có chút khiến Tuân Tuyết Thiên Thần để ý, một người như vậy, Thần tộc giữ lại, liệu có phải là nuôi ra một mối họa, hay sau này người này có khả năng trở thành trợ lực của Thần tộc?

Mà Hạo Thiên rõ ràng là thiên về Phòng đấu giá đứng đầu.

Suy nghĩ của Tuân Tuyết Thiên Thần, tự nhiên sẽ không để Hạo Thiên nhận ra, chỉ là một lúc thất thần, cũng vì đã đi trong vùng linh thảo một hai ngày, mà không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lòng cảnh giác của Tuân Tuyết Thiên Thần dần dần buông xuống.

Nhưng không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc thất thần, Hạo Thiên bên cạnh dường như đã hạ một đạo trận pháp từ trận thạch, bao bọc cả hai người vào trong. "Chuyện gì..." Tuân Tuyết Thiên Thần kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy một sợi dây leo cực dài từ một hướng men theo mặt đất, mục tiêu, chính là vị trí nàng vừa đứng!

Dây leo bị trận pháp của Hạo Thiên ngăn cách bên ngoài, nhưng không từ bỏ, chui xuống lòng đất.

Chương 623

"Cẩn thận một chút, còn nhớ con yêu thú trước đây không?" Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần phản ứng lại, con yêu thú chui sâu xuống lòng đất, sau đó luôn ẩn nấp dưới chân Hạo Thiên định đánh lén y.

Chỉ là trận pháp từ trận thạch bao trùm cả mặt đất dưới chân, Tuân Tuyết Thiên Thần khi thấy trận pháp bị phá vỡ, gần như theo bản năng đi kéo Hạo Thiên, nhưng không ngờ bị dây leo dưới chân quấn lấy, trong nháy mắt kéo xuống lòng đất!

Gần như ngay khi bị dây leo quấn lấy, Tuân Tuyết Thiên Thần đã mất đi ý thức, chỉ nghe thấy Hạo Thiên lại gọi một tiếng, nhưng không kịp phản ứng.

Hạo Thiên nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên biến mất, nhíu mày, không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần mạnh mẽ như vậy lại đại ý đến thế, bị một sợi dây leo quấn lấy mang đi, mấu chốt là dây leo cực kỳ giảo hoạt, rõ ràng y cảm nhận được dây leo đang quấn quanh dưới chân mình, đáng lẽ phải ra tay với y.

Y cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để diệt sát nó ngay khi dây leo ra tay, chỉ là không biết vì sao, nó đột nhiên đi vòng, tấn công lén Tuân Tuyết Thiên Thần, và đã thành công.

Thần thức phóng ra ngoài, xen lẫn mấy tia lực thần hồn, Hạo Thiên nhanh chóng tìm thấy vị trí của dây leo và Hạo Nguyệt Thiên Thần, lật tay thu trận thạch lại, đi về hướng đó.

Sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần rơi vào tay dây leo, dường như không có phản ứng cũng không động đậy, chỉ là khí tức vẫn còn, Hạo Thiên cũng không nghĩ một con yêu thú như vậy có thể trong thời gian

ngắn giết chết một cường giả Thần Vương đỉnh phong.

Nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần phải cứu, dù sao đi nữa nàng cũng đã bảo vệ y suốt chặng đường.

Thở dài một hơi, Hạo Thiên theo khí tức đi đến rìa một khe nứt, nhìn xuống dưới, thấy khe nứt hẹp sâu hun hút, trong đó có mấy sợi dây leo màu xanh lá cây vắt ngang, chắc chắn là nơi ẩn náu của sợi dây leo đã bắt Tuân Tuyết Thiên Thần.

Một con yêu thú có thể sống sót trong vùng linh thảo có thể ăn sạch mọi thứ, Hạo Thiên không dám coi thường bản lĩnh của nó, men theo những tảng đá nhô ra hai bên khe nứt từ từ đi xuống, có vài chỗ bị Hạo Thiên đạp gãy rơi xuống, mấy sợi dây leo dường như đang cản đường Hạo Thiên cũng dần dần tiếp cận, như thể sống mà lúc lắc.

Khi Hạo Thiên tiếp cận sợi dây leo đầu tiên, thấy bóng dáng Hạo Thiên, dây leo quất ngang, dường như muốn đánh Hạo Thiên xuống, nhưng bị một thanh kiếm sắc bén rút ra chém đứt thành hai đoạn, co rút lại vào trong khe đá cứng.

Hạo Thiên cũng không lãng phí quá nhiều thời gian vào những thứ này, đi vòng qua mấy sợi dây leo cố ý chặn đường, cuối cùng đáp xuống nơi sâu nhất của khe nứt.

Ngẩng đầu, Hạo Thiên thấy sợi dây leo đã mang Tuân Tuyết Thiên Thần đi trước đó lẫn trong những sợi dây leo khác lại mò về phía mình, nhíu mày, Hạo Thiên thật sự cảm thấy sợi dây leo này có chút chướng mắt và phiền phức.

Nắm chặt ngón tay, Hạo Thiên thở dài một hơi, chỉ tiếc là nguyên thân không ở nơi này, nếu không dùng Dung Hợp chi hỏa thiêu rụi hết chúng thì đỡ việc, cũng bớt phiền phức, phân thân, cuối cùng vẫn quá yếu...

Tầm mắt quét qua không gian trống trải trong khe núi, ngoài những dây leo thỉnh thoảng lóe lên từ trong khe đá, Hạo Thiên không hề thấy bóng dáng của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Chắc là đã bị dây leo kéo vào sâu bên trong rồi.

Hạo Thiên nhíu mày, đi về phía sâu hơn.

Không biết gần đây có nguồn nước hay vừa mới mưa xong, dưới chân Hạo Thiên, đám cỏ dẫm lên đọng lại một vũng nước.

Dần dần, một mùi máu tanh thoang thoảng bay tới, khiến Hạo Thiên có dự cảm chẳng lành.

Mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy bị dây leo kéo đi, tỉnh lại đã ở một nơi xa lạ, nhưng may là đã tỉnh.

Trường kiếm trong tay chém vào những dây leo đang quét tới, cánh tay của Tuân Tuyết Thiên Thần bị một vết thương cực sâu, máu theo tay áo nhỏ giọt xuống đất.

Ngước mắt thấy Hạo Thiên cũng đã đến nơi này, Tuân Tuyết Thiên Thần cau mày, nhưng dù sao không còn ở trong tầm mắt của nguy hiểm tại chỗ cũ cũng tốt hơn.

"Mở trận pháp ra, lát nữa ta thoát khốn sẽ đưa ngươi ra ngoài." Tuân Tuyết Thiên Thần bị nhốt trong một cái hố sâu nửa người dưới lòng đất, trên đỉnh đầu có mấy sợi dây leo đan chéo chặn mất đường đi.

Tuân Tuyết Thiên Thần đã chém không ít, nhưng lại có dây leo khác mọc ra nhanh hơn, không cho y thoát ra.

Không hiểu vì sao chúng không trực tiếp giết chết Tuân Tuyết

Thiên Thần mà lại muốn giữ y ở nơi này.

Hạo Thiên quan sát một lúc, nhưng không làm theo lời Tuân Tuyết Thiên Thần lấy trận thạch ra, tầm mắt y men theo những dây leo mọc ra từ vách đá, bắt đầu tìm kiếm gốc rễ của thứ này.

"Ngươi đang làm gì?" Tuân Tuyết Thiên Thần đương nhiên thấy được hành động của Hạo Thiên, thấy trong tay hắn cầm một lá bùa, dường như sắp đánh về phía vách đá có nhiều dây leo nhất, không khỏi có chút kinh ngạc.

Lời của y không thể ngăn cản hành động của Hạo Thiên, hắn cũng không giải thích, một đòn tấn công hạ xuống, dây leo màu xanh lục lộ ra nửa đoạn thân khô vàng ẩn sau vách đá, trông như sắp chết khô, nhưng nửa đoạn trước lại xanh biếc, quét về phía Hạo Thiên.

Né được đòn tấn công của dây leo, Hạo Thiên liếc nhìn vách đá, biết rằng mình chưa tìm thấy gốc rễ của nó, nhưng cũng đã chọc giận đối phương.

Những dây leo vốn nhắm vào Tuân Tuyết Thiên Thần giờ đều chuyển sang tấn công hắn.

Lúc này, Hạo Thiên lại đi về phía cái hố mà Tuân Tuyết Thiên Thần đang ở.

Tuân Tuyết Thiên Thần tung ra một đòn công kích, nghiền nát toàn bộ dây leo đang truy đuổi sau lưng Hạo Thiên.

Tiếp đó, với động tác nhanh nhẹn, y thuận thế nắm lấy tay Hạo Thiên, thoát ra khỏi đám dây leo, rồi nhanh chóng bay vút lên phía trên khe núi.

Đôi cánh vũ tộc dang ra, nhưng lại có mấy sợi dây leo xuyên qua bầu trời trên đỉnh đầu, thậm chí có một sợi đâm thẳng qua cánh của Tuân Tuyết Thiên Thần, để lại một vết thương.

Tuân Tuyết Thiên Thần đành phải đưa Hạo Thiên lui xuống lần nữa, nhưng đã cách xa nơi bị dây leo giam cầm hơn một chút.

Tìm một góc xa vách đá, Tuân Tuyết Thiên Thần nhanh chóng ném ra mấy khối trận thạch, bố trí trận pháp, bảo vệ mình và Hạo Thiên bên trong.

Mãi đến lúc này, Tuân Tuyết Thiên Thần mới có thời gian cau mày nói với Hạo Thiên: "Không thấy thứ này rất khó đối phó sao?

Ta nhất thời không đề phòng cũng bị nó chơi một vố, dây leo có độc, hạn chế tu vi của tu sĩ." Tuân Tuyết Thiên Thần xắn tay áo lên, để lộ một đường vân màu xanh đen trên cánh tay, cau mày rồi thuận thế xử lý vết thương.

Hạo Thiên vừa rồi đã cứu y, nhưng cũng đã chọc giận dây leo kia.

Tuân Tuyết Thiên Thần vốn cảm thấy dây leo đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, đang định cẩn thận một chút không đánh thức hoàn toàn nó, ai ngờ Hạo Thiên lại phá hỏng kế hoạch.

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần không tốt lắm, Hạo Thiên nhìn một lát rồi đột nhiên nói: "Ngươi hẳn là nhận ra thứ này, cũng là cố ý bị nó bắt đi, trên người nó có thứ gì tốt mà ngươi muốn lấy sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần liếc xéo Hạo Thiên, nói thật thì y đã hơi đánh giá thấp dây leo trước mặt, suýt chút nữa đã toi mạng ở đây.

Quả thật là vấn đề của y.

"Vô Căn Đằng, một thứ chỉ ký sinh trên người yêu thú bá chủ một phương, nó có khả năng phòng ngự và độc tính cực cao, rất ít người có thể thu phục để dùng." Tuân Tuyết Thiên Thần biết rõ về Vô Căn Đằng trước mắt.

Điều đáng sợ của thứ này là yêu thú mà nó ký sinh, nếu chỉ nhắc đến bản thân nó thì chỉ có phòng ngự và độc tính mà thôi.

Tuân Tuyết Thiên Thần có cách chống lại độc tính của Vô Căn Đằng, cũng không sợ bị nó bám lấy.

Quan trọng hơn là, yêu thú bị Vô Căn Đằng ký sinh thường không có được lợi lộc gì, ngược lại còn vì độc tính của nó mà rơi vào hôn mê.

Lúc này, Vô Căn Đằng sẽ thay vật chủ đi săn bắt yêu thú xung quanh, khiến yêu thú bị ký sinh có cảm giác nằm ngủ cũng có đồ ăn.

Nhưng trên thực tế, cuối cùng Vô Căn Đằng sẽ nuốt chửng cả yêu thú ký sinh thành một cái vỏ rỗng, rồi rời khỏi vật chủ để tìm vật chủ tiếp theo.

Nếu có thể áp chế độc tính của Vô Căn Đằng, nhân lúc yêu thú ký sinh đang hôn mê mà chiếm được thứ này, thực lực của Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ tăng lên không ít.

Tuân Tuyết Thiên Thần quả thật đã động lòng, nhưng không ngờ thực lực của Vô Căn Đằng lại mạnh đến vậy, không phá được lớp phòng ngự của nó, cũng không thể thu phục, ngược lại còn bị nó vây khốn.

Hành động của Hạo Thiên dường như đã đánh thức con yêu thú phía sau Vô Căn Đằng, khiến Tuân Tuyết Thiên Thần cảm thấy lạnh sống lưng.

Bây giờ, khả năng thu phục Vô Căn Đằng gần như bằng không, liệu có thể cùng Hạo Thiên thoát ra ngoài hay không còn chưa chắc.

Trên đỉnh đầu bị dây leo chằng chịt che kín, muốn ra ngoài khó tránh khỏi phải dây dưa với chúng.

Những nhánh dây leo này, dù bị chặt đứt, chỉ cần không giết được Vô Căn Đằng và con yêu thú phía sau nó, chúng có thể mọc lại vô tận.

Huống hồ bên cạnh còn có một Hạo Thiên, bản thân y cũng bị

thương, cảm giác bị vây khốn này đương nhiên khiến sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần không thể nào tốt được.

"Thì ra là vậy." Hạo Thiên cười nhạt.

Chương 624

Nhìn thấy nụ cười đó, sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần càng thêm khó coi, cầm kiếm liếc Hạo Thiên một cái, nhưng lúc này cũng không nói gì thêm.

Dù sao cũng là Hạo Thiên đã đánh thức con yêu thú sau lưng Vô Căn Đằng, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách thoát thân, hoặc là ôm chút may mắn, bất động chờ xem con yêu thú kia có vì hành động của Hạo Thiên mà chưa bị kinh động, nhắm mắt ngủ lại không?

Cách nghĩ này quá nực cười, trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần hiện lên vẻ sâu thẳm.

Chỉ một lát sau, lớp ngoài cùng của trận pháp y bố trí, sau khi nghiền nát vài dây leo đang vung vẩy, đã xuất hiện vài vết nứt.

Trong tay không còn nhiều trận thạch, Tuân Tuyết Thiên Thần nhắm mắt lại, cố gắng vực dậy tinh thần.

Độc tính của Vô Căn Đằng quả thật có chút ảnh hưởng đến y, vốn định tốc chiến tốc thắng rồi quay lại giải độc, kết quả bây giờ lại không thể.

"Chạy về phía bên kia khe núi, xem có thể đến nơi Vô Căn Đằng không với tới được không?" Tuân Tuyết Thiên Thần ngước mắt nhìn Hạo Thiên.

Nếu chỉ có một mình, y có thể làm được, nhưng mang theo một Hạo Thiên thì lại thêm mấy phần không chắc chắn.

"Được thôi, ngươi chạy trước đi.

Trận pháp xem ra cũng không trụ được bao lâu nữa, kéo dài cũng vô nghĩa, ngược lại trời tối, mệt mỏi lại càng dễ bị nó đánh lén." Hạo

Thiên gật đầu, lùi lại mấy bước nhìn về hướng dây leo mọc ra.

"Ngươi muốn ở lại cản hậu?" Tuân Tuyết Thiên Thần cảm thấy cách nghĩ của Hạo Thiên có mấy phần buồn cười, nhưng trong chốc lát đã hiểu ra.

Hạo Thiên ở nơi bế quan chẳng phải chỉ là một phân thân thôi sao, bị tiêu diệt thì có sao?

Chân thân của Hạo Thiên vẫn ở ngoài nơi bế quan.

Ngược lại là y, nếu thật sự bị Vô Căn Đằng quấn chặt, có thể sẽ không chết ở đây, nhưng chắc chắn sẽ bị mắc kẹt một thời gian dài.

"Nếu sau này ta cũng xảy ra chuyện, nhớ thông báo cho người của Thần tộc." Tuân Tuyết Thiên Thần không phải người do dự, liếc Hạo Thiên một cái, quay đầu lao ra khỏi trận pháp, xông về phía đầu kia của khe núi.

Trận đài không thu lại, để lại cho Hạo Thiên ít nhất cũng có thể trốn tránh một lúc.

Tuân Tuyết Thiên Thần rời khỏi trận pháp tự nhiên bị Vô Căn Đằng phát hiện, gần như trong nháy mắt, những dây leo đang quấn lấy trận pháp nhanh chóng đuổi theo bóng lưng của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng giữa đường lại đối mặt với một đòn công kích của Hạo Thiên.

Lại một lá bùa nổ tung, không ít dây leo của Vô Căn Đằng bị đứt gãy rơi xuống đất, gây ra thương tích không nhẹ.

Tuân Tuyết Thiên Thần cảm giác sau lưng không còn sát ý áp sát, khoảng cách cũng đủ xa, lúc quay đầu lại nhìn thấy khoảnh khắc Hạo Thiên chặn đám dây leo, y mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, Hạo Thiên đã để lại cho phân thân này không ít pháp bảo giữ mạng, hoặc là Phòng đấu giá đứng đầu đủ coi trọng Hạo Thiên,

chỉ là một phân thân mà đã có mấy vị trưởng lão của phòng đấu giá chống lưng.

Không chần chừ thêm, Tuân Tuyết Thiên Thần nhanh chóng bay về phía bên kia khe núi, đột ngột vọt cao thân hình.

Hạo Thiên đã giữ chân Vô Căn Đằng, quyết định ở lại, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không có ý định phải bảo vệ bằng được một phân thân của Hạo Thiên.

Y bay về phía bầu trời nơi dây leo trên khe núi dần thưa thớt, định rời khỏi nơi này.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên cũng không có gì ngạc nhiên, đó vốn là ý của hắn, vốn dĩ cũng là để Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi.

Tuân Tuyết Thiên Thần làm như vậy, ngược lại khiến hắn bớt lo đi không ít.

Nhìn lại Vô Căn Đằng trước mặt đã bị chặt đứt phần lớn dây leo, trong chốc lát không có thêm dây leo nào mọc ra, Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu: "Vật chủ của ngươi, chắc cũng sắp tiêu vong rồi nhỉ." Tuân Tuyết Thiên Thần biết đặc tính của Vô Căn Đằng, trong đó có một khả năng, nhưng y lại không nghĩ đến, hoặc là ôm tâm lý may mắn, cũng không ngờ kỳ ngộ hiếm có như vậy lại tình cờ gặp phải.

Đối với Hạo Thiên, đó cũng chỉ là một khả năng, cũng không thể xác định có thật sự như vậy hay không.

Nhưng nhìn phản ứng của Vô Căn Đằng, Hạo Thiên lại có mấy phần chắc chắn.

Vô Căn Đằng thay đổi vật chủ, vật chủ tiếp theo tất nhiên cũng phải là yêu thú bá chủ một phương, nhưng ở nơi này, liệu có tồn tại một con yêu thú như vậy nữa không?

Bên ngoài còn có những linh thảo có thể kết ra quả thôn thực thực

lực kinh người.

Bên ngoài khe núi nguy hiểm, Vô Căn Đằng là một loại yêu thú, nếu không hoạt động cùng với vật chủ ký sinh, những bầy côn trùng bên ngoài nếu gặp phải thức ăn lớn như vậy, tất sẽ không bỏ qua.

Trong khe núi này lại không có linh thảo sinh trưởng, hẳn là vì khí tức của yêu thú ký sinh sau lưng Vô Căn Đằng khiến những bầy côn trùng đó không dám xâm nhập sâu vào nơi này.

Nếu chỉ rơi xuống vài cây linh thảo, Vô Căn Đằng có thể nhổ bỏ chúng trước khi chúng trưởng thành.

Nhưng Vô Căn Đằng không thể rời xa vật chủ quá xa, huống hồ vật chủ đang trong trạng thái hấp hối, bây giờ nó hẳn đang rất muốn rời khỏi nơi này để tìm vật chủ tiếp theo.

Hoặc là, giữa Vô Căn Đằng và những linh thảo kia có liên hệ?

Đều là thôn phệ, Hạo Thiên có chút suy đoán, nhưng lúc này, Vô Căn Đằng dường như không thể mở miệng trả lời.

Lại một lá bùa xuất hiện trong tay Hạo Thiên, những dây leo vốn đang tức giận lao về phía hắn lúc này lại có một thoáng co rúm.

Nó có thể cảm nhận được, lần này mình chọc phải một phiền phức lớn rồi.

Những dây leo quấn quanh trận pháp và trên đầu Hạo Thiên dần dần thu lại, co rút vào trong vách đá, dường như để lại đường đi cho Hạo Thiên, chờ hắn rời đi.

Nhưng mà, Hạo Thiên có dễ nói chuyện vậy sao?

Thứ này suýt nữa đã lấy mạng y và Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đi đến trước vách đá nơi Vô Căn Đằng co rút lại, Hạo Thiên trực tiếp dán lá bùa lên, vô số dây leo bị đánh gãy, Hạo Thiên từ sâu trong

vách đá đào ra một khối ánh sáng màu xanh đen, bên dưới có vô số rễ cây màu đỏ, đang gắt gao quấn lấy một con yêu thú chỉ lộ ra một góc thân thể.

Yêu thú đã chết, nhưng khí tức của nó dường như vì Vô Căn Đằng mà vẫn chưa tiêu tán.

Vô Căn Đằng rơi vào tay Hạo Thiên, không dám có động tác gì nữa, chỉ thăm dò bò lên cánh tay hắn.

Thứ này có thể thu phục, nhưng chưa bao giờ có thể ký sinh trên người tu sĩ, huống hồ đây chỉ là một phân thân?

Quả nhiên, Vô Căn Đằng cũng phát hiện ra điểm này, hoàn toàn biến thành một khối ánh sáng không có phản ứng.

Hạo Thiên tiện tay đào bộ xương của con yêu thú kia ra khỏi vách đá, trong đó có một luồng hắc quang lóe lên, bị Hạo Thiên tóm gọn trong tay.

"....." Ánh sáng này, Hạo Thiên đã từng thấy trên không ít thần khí siêu thập phẩm, thứ này có thể được chế tạo thành chủ tâm của thần khí.

"Lời to rồi." Ngoài thứ này ra, còn có không ít bảo vật do Vô Căn Đằng thu thập từ khắp nơi, nhiều hơn chắc là những thứ do con yêu thú bá chủ kia để lại, tất cả đều bị Hạo Thiên thu vào nạp giới.

Hạo Thiên thử đặt một lạc ấn lên Vô Căn Đằng trong tay, không ngờ lại được nó nhanh chóng tiếp nhận.

Sắc mặt Hạo Thiên có chút kỳ quái trong chốc lát, sau khi lạc ấn được đặt xuống, hắn quả thực có cách sai khiến Vô Căn Đằng, nhưng nó cũng đang hấp thụ thần hồn chi lực trong cơ thể hắn.

Vốn dĩ không có nhiều, bị Vô Căn Đằng tham lam hút gần như cạn kiệt.

Mãi đến khi Hạo Thiên nảy ra một ý niệm, Vô Căn Đằng mới dừng lại, truyền đến cho hắn vài phần cảm xúc đói khát.

"Đưa ngươi ra ngoài, nơi bế quan có nhiều thứ như vậy, sẽ có cái cho ngươi ăn." Hạo Thiên ngước mắt nhìn lên khe trời trên đỉnh khe núi, không chút do dự quăng Vô Căn Đằng đi, "Đưa ta lên." Từ khối ánh sáng xanh đen trong tay Hạo Thiên, Vô Căn Đằng rút ra một sợi dây leo, nhanh chóng leo lên vách đá, cuối cùng leo đến nơi cao nhất, không chút do dự kéo Hạo Thiên lên.

Tuân Tuyết Thiên Thần ở một nơi không xa, cảm nhận được động tĩnh ở đó liền lập tức bay về phía Hạo Thiên, nhưng chỉ thấy Hạo Thiên đã lên được, dường như có thứ gì đó nhanh chóng lướt vào tay áo y.

"....." Tuân Tuyết Thiên Thần cau mày.

Vốn nghĩ Hạo Thiên không thể lên được, y ở lại đây, cũng là vì một ý niệm, muốn dưỡng thương trước.

Chương 625

Đương nhiên cũng ôm một tia hy vọng, rằng Hạo Thiên có thể dựa vào lá bùa trong tay để đẩy lùi Vô Căn Đằng, rồi mới cân nhắc xuống đưa hắn lên.

Nhưng mà, chưa bao lâu, Hạo Thiên đã lên rồi?

"Phòng đấu giá đứng đầu quả nhiên để lại cho ngươi không ít pháp bảo giữ mạng nhỉ?" Tuân Tuyết Thiên Thần chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Hạo Thiên cũng không giải thích, không phải cố ý che giấu sự tồn tại của Vô Căn Đằng, chỉ là Tuân Tuyết Thiên Thần vốn kiêu ngạo quen rồi, nếu biết không phải mình bị liên lụy, mà ngược lại là mình liên lụy người khác, tâm trạng sau này e rằng sẽ không tốt.

Thấy Hạo Thiên không nói gì, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không có ý định hỏi, liếc nhìn xuống khe núi một cái.

Lúc này, y tự nhiên sẽ không mạo hiểm lấy thân thử nữa, nhất quyết phải đoạt được Vô Căn Đằng.

Y không quên mình vào nơi bế quan là vì chuyện của lão tổ, không nên trì hoãn những việc này.

Gật đầu, vết thương trên người Tuân Tuyết Thiên Thần cũng đã hồi phục vài phần, sợ Vô Căn Đằng lại tìm đến gây phiền phức, Tuân Tuyết Thiên Thần trực tiếp nói: "Đi thôi." Hạo Thiên trực tiếp thả phi chu ra, dưới ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, hắn nói thẳng: "Ở nơi này dễ gặp phiền phức, không bằng mau chóng rời đi.

Trên quyển trục có ghi lại những địa điểm, nếu gặp phải bầy côn trùng, chỉ cần cản chúng một lúc rồi kịp thời thu phi chu lại." Vô Căn

Đằng ở trong tay hắn, sau khi ăn nhiều thần hồn chi lực như vậy, cũng phải có chút tác dụng, ví như uy hiếp những bầy côn trùng kia không đến gây phiền phức.

Sử dụng phi chu, tốc độ tự nhiên nhanh hơn trước đây không ít.

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần hơi tái nhợt, Hạo Thiên biết y đang tìm cách đẩy độc của Vô Căn Đằng ra khỏi cơ thể.

Y giơ tay, ném một viên đan dược màu xanh qua.

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy nhắm mắt, nhưng thần thức vẫn luôn tỏa ra bên ngoài, để tránh gặp nguy hiểm mà không kịp phản ứng.

Y chỉ hơi giơ tay chặn lấy thứ Hạo Thiên ném tới, đưa ra trước mắt nhìn một cái, đại khái biết là đan dược chữa thương.

Y biết rõ Hạo Thiên và Tô Dung, đồ đệ mà Đan các các chủ thu nhận, có quan hệ không tệ.

Nhưng trong chốc lát, y hơi sững sờ, nhìn Hạo Thiên với vẻ ngạc nhiên: "Độc của Vô Căn Đằng không dễ giải, ngươi có cả thứ này?

Đây đâu phải đan dược chữa thương giải độc thông thường?" "Tô Dung đưa cho." Thứ này tự nhiên là lấy từ chỗ Vô Căn Đằng, nhưng Hạo Thiên không có ý định giải thích quá nhiều.

Y cũng nhìn ra, Tuân Tuyết vì mối quan hệ không rõ ràng giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, bề ngoài hòa mục, nhưng thực tế cũng có mấy phần phòng bị với hắn.

Nếu Tuân Tuyết không dùng thì thôi, Hạo Thiên cũng không ngạc nhiên.

Hắn đưa đồ xong liền xoay người.

Trên phi chu có không gian rộng rãi, không chỉ có thể đứng ở mũi thuyền nhìn ra bên ngoài, cả Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần đều

quen đứng ở ngoài.

Thấy Hạo Thiên xoay người đi vào giữa phi chu, bóng dáng biến mất khỏi tầm mắt, Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ cụp mi mắt xuống, cuối cùng vẫn uống viên đan dược.

Đến lúc hoàng hôn, Tuân Tuyết Thiên Thần tỉnh lại sau khi tu luyện, phát hiện độc của Vô Căn Đằng trong cơ thể đã được giải?

Suy nghĩ một lát, Tuân Tuyết Thiên Thần lướt ngón tay qua nạp giới, lấy ra một chiếc áo choàng trắng viền vàng mới khoác lên người, xoay người đi tìm Hạo Thiên.

Nhưng khi nhìn thấy hắn, Tuân Tuyết Thiên Thần lại không biết nói gì, tựa vào cửa, im lặng một lúc mới hơi điều chỉnh sắc mặt: "Đa tạ." Hạo Thiên mở mắt nhìn y một cái, không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Nói xong câu đó, Tuân Tuyết Thiên Thần xoay người rời đi, Hạo Thiên có chút khó hiểu, nhưng lúc này sự chú ý của hắn đã đặt trên nguyên thân.

Trên tầng cao nhất của Tàng Thư Các của Phòng đấu giá đứng đầu, Hạo Thiên dựa vào quyển trục tu luyện thần hồn của bản thể, ngồi đọc sách gần cửa sổ một hai ngày.

Việc tu luyện thì do phân thân đảm nhiệm.

Khi Hạo Thiên khép sách lại đi ra ngoài, hắn không đi ra từ cửa sổ tầng cao nhất như mọi khi, mà đi từng tầng xuống.

Dọc đường có vài đệ tử của Phòng đấu giá đứng đầu, thấy Hạo Thiên thì hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại liền gọi một tiếng "Thiếu chủ".

Nhưng mà, hắn vẫn luôn ở trong Tàng Thư Các, Hạo Thiên lên đó từ lúc nào?

Hình như... không thấy?

Nhìn vẻ mặt mơ màng của người trước mặt, Hạo Thiên chỉ hỏi một câu: "Quản Di đang ở đâu?" "A?" Không ngờ Hạo Thiên lại mở miệng hỏi mình, người nọ ngẩn ra, sau đó nói: "Thiếu chủ có thể dùng lệnh bài thiếu chủ liên lạc, chắc chắn ngài ấy sẽ không rời khỏi tổ địa trong thời gian này.

Dù sao hai ngày nữa là Thịnh Hội của Phòng đấu giá đứng đầu ở các vị diện chủ thành sắp bắt đầu rồi, từ trước đến nay đều là Quản Di lo liệu việc này, mọi thông tin đều sẽ được truyền về Thượng Thần Giới xử lý, không thể để từng Phòng đấu giá đứng đầu chạy đi chạy lại." Nghe người nọ nói, Hạo Thiên cũng không hỏi thêm, trực tiếp tìm Quản Di.

Quản Di trả lời tin nhắn của Hạo Thiên, bảo hắn đến chủ điện của Phòng đấu giá đứng đầu giúp một tay, bây giờ không rảnh tay.

Nghe tin Hạo Thiên cuối cùng cũng chịu ra khỏi Tàng Thư Các sau hai ngày, Quản Di lại cảm giác như đã đợi hai năm.

Hạo Thiên có chút cạn lời, nhưng vẫn đi theo chỉ dẫn của Quản Di đến chủ điện.

Vừa bước vào, nhìn thấy một góc bên cạnh, trên chiếc bàn dài bằng hai người trước mặt Quản Di chất đầy quyển trục.

Những quyển trục này không chỉ ở trên bàn, mà còn có từng chồng từng chồng rơi trên đất, vây quanh bóng dáng Quản Di ngồi đó thành một vòng tròn lớn, gần như muốn chôn vùi y.

Hạo Thiên có chút cạn lời.

Khi đi đến trước mặt, hắn thấy Quản Di đang múa bút như bay, trong tay cầm một cây bút lông, chấm mực chu sa, không ngừng nghỉ, trên quyển sách đang mở ra trước mặt đánh dấu vài vòng tròn, sau đó

tiếp tục mở quyển sách ra.

Khi mở đến cuối quyển, đầu quyển sách đã rủ xuống đất một đoạn dài.

Đợi Quản Di cuối cùng cũng vẽ xong một quyển, nét mực cũng đã khô.

Quản Di vung tay, trực tiếp cuộn nó thành một cuộn lớn, dùng một sợi dây đỏ buộc lại, ném cho một thị giả đang chờ bên cạnh.

Người nọ nhận lấy, trực tiếp mở truyền tống trận trong tay, truyền ra khỏi đại điện.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Hạo Thiên đi tới, cúi đầu nhìn một phần quyển sách đang mở ra trước mặt Quản Di, thấy tên của không ít bảo vật, bên dưới tên có khảm một ảnh thạch nhỏ.

Hạo Thiên lướt thần thức qua, có thể thấy được hình dạng và miêu tả của một món đồ trong đó.

"Vật phẩm đấu giá của Thịnh Hội ở các chủ thành tại Thần Giới?" Hạo Thiên thu hồi thần thức hỏi một câu.

Quản Di nghe thấy giọng Hạo Thiên, dường như có chút hoảng hốt vỗ trán, có lẽ do xem những thứ này đến hoa mắt, bất đắc dĩ cười khổ: "Thiếu chủ đừng hiểu lầm.

Các vật phẩm đấu giá trong các buổi đấu giá thông thường đều do người phụ trách trong các buổi đấu giá ở các chủ thành lựa chọn và quyết định.

Chỉ vào cuối năm, sẽ có một số vật phẩm đặc biệt được đấu giá trong một buổi đấu giá mang tên 'Thịnh Hội' tại Phòng đấu giá đứng đầu." Dừng một chút, Quản Di tiếp tục nói: "Các vật phẩm xuất hiện tại Thịnh Hội, người ký gửi phải có người quen giới thiệu, hoặc là có thư mời do Phòng đấu giá đứng đầu điều tra rõ ràng rồi gửi đi.

Các vật phẩm trong đó, người phụ trách việc này ở các chủ thành cũng không biết, chỉ có người đảm nhiệm vị trí thiếu chủ của phòng đấu giá tại Thượng Thần Giới mới được xem qua." Nói câu này, ánh mắt Quản Di rơi trên người Hạo Thiên.

Chuyện này, sau khi Hạo Thiên nhậm chức Thiếu chủ, đáng lẽ phải do hắn lo liệu.

Nhưng Hạo Thiên trước đó đã đến Vạn Kiếp Thành, sau đó lại đến Khuynh Sơn Thành tham gia bí cảnh, sau khi trở về Thượng Thần Giới, việc tiến vào nơi bế quan lại cận kề.

Quản Di đã muốn ném phiền phức này cho Hạo Thiên mấy lần, nhưng khi hắn ở trước mặt, y lại không có cơ hội mở lời.

Vốn dĩ mấy ngày trước Hạo Thiên đã cử phân thân vào nơi bế quan, Quản Di cho rằng xong rồi, ai ngờ Hạo Thiên lại không nói hai lời đi vào Tàng Thư Các, lại còn lên tầng cao nhất không ai vào được.

Chương 626

Y đứng ngoài canh nửa ngày, đành bất lực đi hỏi trưởng lão chuyện Thịnh Hội phải làm sao.

Trưởng lão xem một lúc, sau đó mới kỳ quái nói: "Hạo Thiên, thiếu chủ này, làm việc cho Phòng đấu giá đứng đầu còn chưa đủ nhiều sao?

Mấy chuyện phiền phức này, vẫn là ngươi tiếp quản đi..." Quản Di vốn còn giãy giụa: "Ta bây giờ không phải là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, không phải là người nhàn rỗi, đại sự như vậy, tốt nhất nên giao cho Thiếu chủ lo liệu!" Chuyện phiền phức này, Quản Di đã quản nhiều năm rồi, mỗi lần đều đầu óc quay cuồng.

Nếu lúc đầu còn cảm thấy có chút thú vị, thì cuối cùng sắc mặt sẽ có chút khó coi.

Ý của đại trưởng lão còn tuyệt hơn.

Hạo Thiên, thiếu chủ này, sau này có thể trở thành các chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ cần Hạo Thiên đồng ý, vị trí Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, sẽ để lại cho Quản Di.

Nghe đến đây, Quản Di lần đầu tiên cảm thấy vị trí này thật sự không thể nào vứt bỏ được...

Y vốn luôn kính trọng trưởng lão, coi họ là trưởng bối, lời của trưởng bối, y cũng chưa bao giờ cãi lại.

Cùng lắm là có lúc thực sự thấy đau đầu, mới bất chấp tất cả mà trốn đi một thời gian, ném công việc cho mấy vị trưởng lão lo liệu, sau đó không lâu lại bị lôi về, tiếp tục gánh vác gánh nặng.

Thở dài một hơi, Quản Di nhìn Hạo Thiên, có chút mong chờ mở

lời: “Hay là Thiếu chủ cùng ta xem hết những thứ này đi, dù sao bây giờ phân thân của Thiếu chủ đang ở trong nơi bế quan, nguyên thân nếu không có việc gì...” Nói thật, chuyện này đơn giản cũng không đơn giản.

Cũng là đưa thần thức vào ảnh thạch của mỗi vật phẩm đấu giá trong thư quyển, lướt qua xem thứ đó có đáng để đưa ra đấu giá hay không.

Những vật phẩm này, ngoài việc gửi đến cho Quản Di xem, người khác không có quyền xem, cũng không thể loại bỏ hay sàng lọc, chuyện này bắt buộc phải do người có quyền quyết định.

Thông tin liên quan đến những vật phẩm này đều được người ký gửi viết cặn kẽ trên đó.

Có một số có thể có sai lệch, hoặc là hàng giả, những vật phẩm không đủ tiêu chuẩn này đều phải bị loại bỏ.

Nhưng thường những người có được thư mời của phòng đấu giá cũng sẽ không mang hàng giả ra, một số trường hợp thường là ngay cả người ký gửi cũng không phân biệt được thật giả, không bằng ném cho phòng đấu giá, cũng coi như là giám định.

Hạo Thiên cầm lấy một quyển thư quyển chưa kịp phê duyệt trước mặt Quản Di, không mở ra như y, mà trong thần thức, trong nháy mắt đã lướt qua toàn bộ nội dung trong ảnh thạch.

Trong hơn một trăm vật phẩm, lại có hơn ba mươi món giống như của Quản Di, là những thứ không thể đưa ra đấu giá.

Hạo Thiên trực tiếp gạch một đường màu nâu lên tên những vật phẩm này, xóa tên đi, sau đó đưa cho Quản Di.

Quản Di nhìn những cái tên bị gạch đi nhanh chóng, lướt qua kiểm tra vài món, quả nhiên đều là vật phẩm có vấn đề.

Nhưng mà, tốc độ của Hạo Thiên, có phải cũng quá nhanh rồi không?

Quản Di nhìn Hạo Thiên, Hạo Thiên cũng trầm tư một lúc, lát sau mới mở lời: "Vì thần hồn, thần thức dường như cũng mạnh lên." Vung tay một cái, sáu bảy quyển sách trước mặt Quản Di đều được Hạo Thiên lướt qua một lượt, sau đó nhanh chóng có kết quả.

Do Quản Di giao cho thị tòng vội vàng gửi đi, việc vốn cần mười mấy ngày để hoàn thành, chưa đến nửa ngày Hạo Thiên đã xem xong quyển cuối cùng.

Khi Quản Di giao quyển thư cuối cùng cho thị tòng, y có chút hoảng hốt.

"Sớm biết vậy ta đã không bắt đầu đối chiếu từ hai ngày trước rồi, tất cả đều để lại cho hôm nay chờ ngươi ra.

Ta cảm thấy mấy ngày trước ta làm việc vô ích..." Quản Di lẩm bẩm một câu.

Nhìn chiếc bàn dài và sàn nhà đã trống trơn, y nhường vị trí mình đang ngồi cho Hạo Thiên.

Nhưng Quản Di không có chút cảm giác không tình nguyện nào, ngược lại cảm thấy như vừa ném đi được một tảng đá nóng bỏng trong tay, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, thoải mái.

"Nếu danh sách vật phẩm đấu giá đã được gửi đi rồi, Thiếu chủ, mấy ngày nữa có muốn cùng ta đến các vị diện chủ thành đi một vòng không?" Quản Di ngay lập tức nói đến việc khác cần làm, nhìn về phía Hạo Thiên.

"Lúc ta ở Tàng Thư Các có hỏi đệ tử của Phòng đấu giá đứng đầu về tung tích của ngươi, hắn có nhắc đến Thịnh Hội, hai ngày nữa sẽ bắt đầu." Hạo Thiên liếc nhìn chiếc bàn dài, rõ ràng, Quản Di không

thể giải quyết nhiều thư quyển như vậy trong hai ngày.

"Bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới, sẽ có bốn mươi chủ thành có Thịnh Hội đấu giá, nhưng để cho khách tham dự đấu giá có thể đi được nhiều Thịnh Hội hơn, nên chúng sẽ được tổ chức lần lượt..." Quản Di vừa nhắc, Hạo Thiên đã hiểu.

Vốn dĩ những vật phẩm này có thể tập trung tại một chủ thành để tổ chức, nhưng như vậy Phòng đấu giá đứng đầu tất nhiên phải gánh vác việc vận chuyển.

Nếu gặp phiền phức, không phải là chuyện nhỏ, sợ rằng sẽ gây họa, nên dứt khoát tổ chức ở nhiều chủ thành có khả năng.

Để những khách hàng có mục tiêu tìm kiếm một vật phẩm nào đó có thể đấu giá được thứ mình thích, nên mới tổ chức lần lượt.

Như vậy, nếu có hứng thú, có thể tham gia cả bốn mươi Thịnh Hội.

"Bốn mươi Thịnh Hội, ta đều phải có mặt ở đó, nhưng nếu Thiếu chủ đi cùng ta..." Quản Di tiếp tục muốn lười biếng làm người nhàn rỗi.

"Ta sẽ đi, nhưng không lộ diện.

Dù sao bây giờ trong mắt Thần tộc, ta đã tiến vào nơi bế quan, nếu có tin tức ta xuất hiện ở các chủ thành khác, giải thích e rằng sẽ có phiền phức." Nghe Hạo Thiên nói, Quản Di cũng phản ứng lại, biết rằng Hạo Thiên cử phân thân vào nơi bế quan, người của Thần tộc, ngoài Tuân Tuyết Thiên Thần ra, những người khác đều không biết chuyện này.

Quả thực là phiền phức, Hạo Thiên có thể đi, nhưng không thể lộ diện.

Nhưng Hạo Thiên có thể đi cùng là tốt rồi, Quản Di gật đầu: "Sẽ

có một vị trưởng lão đi cùng ta.” Cảnh giới hiện tại của Hạo Thiên dù sao cũng chỉ là Thần Vương trung cảnh, muốn trấn được sân khấu, cả Quản Di và Hạo Thiên đều không đủ, phải có trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu ra mặt mới được.

Hạo Thiên gật đầu, không có ý kiến gì nhiều.

“Ta đi sắp xếp.” Quản Di thở phào nhẹ nhõm, Thịnh Hội năm nay, có lẽ là lần nhẹ nhàng nhất rồi.

Chuyện danh sách vật phẩm đã được giải quyết sớm hơn rất nhiều ngày.

Sau này cũng không cần mang theo những thứ này, mỗi lần đến một chủ thành, không lo được chuyện khác, lại phải tiếp tục xử lý việc đối chiếu danh sách, mãi đến khi Thịnh Hội kết thúc mới có thể thở phào.

Nhưng chuyện Hạo Thiên muốn rời khỏi Thượng Thần Giới, Quản Di phải đi hỏi ý kiến trưởng lão trước.

Đại trưởng lão đối với chuyện này không có ý kiến gì, nghe Quản Di nói xong liền phất tay: “Phòng đấu giá đứng đầu cũng không giam cầm Hạo Thiên, cứ đi đi.

Chỉ là trưởng lão đi cùng... ta phải đổi người khác.” Nghe đại trưởng lão nói, Quản Di cung kính lui ra, chờ ông một mình suy nghĩ.

Trở lại chủ điện, Hạo Thiên đang đợi, Quản Di cuối cùng cũng có thời gian rảnh, hỏi mấy câu về chuyện phân thân của Hạo Thiên ở nơi bế quan, sau đó dừng lại rồi nói: “Thiếu chủ tìm ta, có việc gì muốn ta làm sao?” “Thông tin về Vô Căn Đằng, Tuân Tuyết Thiên Thần dường như biết, vậy thì thông tin đó Thần tộc chắc chắn cũng có.

Không biết Phòng đấu giá đứng đầu có biết về loại yêu thú ký sinh này không.” Nghe Hạo Thiên nói, Quản Di có chút ngạc nhiên: “Thiếu

chủ gặp Vô Căn Đằng ở nơi bế quan?" Thứ này, nếu đối mặt một mình gần như không có khả năng.

Gặp Vô Căn Đằng, cũng đồng nghĩa với việc sẽ gặp phải yêu thú hùng mạnh mà nó ký sinh.

Nhưng Hạo Thiên bây giờ có thể rảnh tay giúp y xử lý danh sách, lại còn đặt chuyện này ra sau để hỏi, chắc là Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần dù gặp phiền phức, cũng đã giải quyết xong rồi.

Quản Di thở phào nhẹ nhõm, mở lời nói: "Thần tộc có một vị trưởng lão trong tay có một đoạn Vô Căn Đằng, đã luyện chế thành thần khí.

Nhưng hiệu lực thì, so với Vô Căn Đằng nguyên bản kém hơn không ít, nhưng cũng là một kiện chí bảo rồi." Có thể chặt được một đoạn Vô Căn Đằng, là do vị trưởng lão Thần tộc đó vô tình có được sau khi trở thành Thần Đế.

Từ đâu mà có, Phòng đấu giá đứng đầu cũng không rõ, chỉ biết có một món đồ như vậy.

Thần tộc tất nhiên cũng sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Phòng đấu giá đứng đầu có được thông tin này từ Đan các các chủ.

Đan các, quả thực mối quan hệ giữa họ và Phòng đấu giá đứng đầu có chút không bình thường.

Chương 627

Cũng vì vậy, Phòng đấu giá đứng đầu lúc đầu mới cảm thấy Hạo Thiên nên đứng về phía họ, chứ không phải Thần tộc.

Nhưng mà, Quản Di có chút do dự, một lát sau mới nói với Hạo Thiên: "Thiếu chủ, nguyên thân của ngài đi cùng ta, bên phân thân sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng.

Trên thực tế, phân thân và Tuân Tuyết Thiên Thần đã đi ra khỏi ốc đảo xanh mướt đó.

Tấm bản đồ trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần đã có thể bắt đầu đối chiếu với những nơi gặp phải.

Cũng không gặp lại bầy côn trùng trước đó, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc nghỉ ngơi giữa đường trên phi chu, Tuân Tuyết Thiên Thần ném một hòn đá có thể chiếu sáng xung quanh lên cao, cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, một lúc sau mới ngẩng đầu nói với Hạo Thiên: "Chắc không lâu nữa sẽ tìm được nơi mà lão tổ của đại trưởng lão có thể ở." Nói thật, đối với chuyện này, không chỉ đại trưởng lão Thần tộc, ngay cả Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có chút không chắc chắn.

Đem mọi chuyện đặt cược lên một cường giả như vậy, nhìn vào thái độ của vị lão tổ này, sau này có thể sẽ quyết định sự chấn động của Thượng Thần Giới.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Thần tộc không thể bỏ qua một điểm, ngay cả an nguy của Phòng đấu giá đứng đầu cũng phụ thuộc vào người này.

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy lòng hướng về Thần tộc, nhưng đối

với khả năng của vị này, nếu có thể, y thực sự hy vọng vị lão tổ này không xuất thế, hoặc là tìm được cách khác, thông đạo từ Thần Giới lên vị diện cao hơn có thể mở ra, để vị lão tổ này rời khỏi Thượng Thần Giới.

Nhưng nếu như vậy, Tuân Tuyết Thiên Thần hiện tại không có quyền quyết định hành động của Thần tộc.

Dù tiếp quản Thần tộc, y cũng không thể chắc chắn, cuối cùng có ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu hay không.

Vốn dĩ...

đây là một quyết định không cần phải do dự nhiều, nhưng bây giờ, Tuân Tuyết Thiên Thần lại cảm nhận được vài phần thay đổi trong lòng, cau mày, nhìn Hạo Thiên với vẻ mặt nhàn nhạt đối diện, không nhịn được hỏi một câu: "Ngươi không lo lắng lão tổ cuối cùng là người của Thần tộc, không quan tâm đến sự sống chết của Phòng đấu giá đứng đầu sao?" Nghe Tuân Tuyết Thiên Thần nói, Hạo Thiên có chút ngạc nhiên nhìn y một cái, nhưng nhất thời không mở lời.

"Cũng phải, ngươi vốn không phải người của phòng đấu giá, chỉ là gánh trên vai một chức vị Thiếu chủ, bị Phòng đấu giá đứng đầu lôi kéo." Tuân Tuyết Thiên Thần không thể phủ nhận hành động ban đầu của Thần tộc.

Sau khi biết Hạo Thiên có thể có được bí mật, hành động đầu tiên không phải là lôi kéo, mà là trừ khử Hạo Thiên.

Nếu đặt Hạo Thiên vào vị trí của Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần cho rằng, Hạo Thiên có lẽ cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự.

Nhưng câu nói này, lại không thể nói ra, chỉ vì, Hạo Thiên chính là người suýt bị Thần tộc giết chết.

Yêu cầu một người như vậy đứng trên lập trường của Thần tộc

để nhìn nhận sự sống chết của mình, cũng quá nực cười.

Tuân Tuyết Thiên Thần thở dài một hơi.

Nếu Hạo Thiên không đối đầu với Thần tộc, không đứng ở phía đối lập với Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần nghĩ, họ có thể trở thành bạn tốt, chỉ tiếc...

Suy nghĩ này vừa nảy ra, trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần lại thêm mấy phần sâu xa, nhìn Hạo Thiên một cái: "Ngoài Quản Di ra, nếu Phòng đấu giá đứng đầu cuối cùng thật sự bị Thần tộc tiêu diệt, ngươi có trở thành kẻ địch của Thần tộc không?" Tuân Tuyết Thiên Thần đang nói về một khả năng.

"Tuân Tuyết Thiên Thần muốn, tiếp tục thay Thần tộc lôi kéo ta?" Hạo Thiên cười rất nhạt, không có nhiều biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái.

Ánh mắt đối diện với Hạo Thiên, không biết vì sao, Tuân Tuyết Thiên Thần dường như đã biết câu trả lời, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Ta cảm thấy sự tồn tại của Phòng đấu giá đứng đầu, so với sự tồn tại của Thần tộc khiến ta thoải mái hơn một chút.

Nếu trong đó bắt buộc phải chọn một mất một còn, ta hy vọng Phòng đấu giá đứng đầu vẫn tồn tại.

Dù sau này Phòng đấu giá đứng đầu trở thành Thần tộc thứ hai, suy nghĩ của ta cũng sẽ không thay đổi.

Nếu phòng đấu giá cuối cùng đối địch với Thần tộc, ta sẽ đứng về phía phòng đấu giá.

Lập trường của ta, Tuân Tuyết Thiên Thần đáng lẽ phải đoán ra từ sớm, nếu đã vậy, hà tất phải hỏi lại?" "Ôm lấy suy nghĩ có lẽ có thể chung sống hòa bình vạn năm không tốt sao?

Dù sao mọi chuyện đều chưa có kết luận, nói nhiều vô ích." Hạo Thiên ngả người về sau, ngẩng đầu nhìn quỹ đạo của các vì sao trên đỉnh đầu nơi bế quan, khẽ nheo mắt.

Y có phần hiểu được ý của Tuân Tuyết Thiên Thần, càng rõ ràng hơn, nếu y và Tuân Tuyết Thiên Thần đều bước vào cảnh giới Thần Đế, nếu trở thành kẻ địch, mỗi người đều là kình địch của đối phương.

Một người như vậy, nếu không thể giết chết trước khi đối phương trở thành kẻ địch, sau này nhất định sẽ hối hận, thậm chí phải trả giá rất đắt.

Nhưng mà, Tuân Tuyết Thiên Thần hiện tại không thể giết được y.

Ngược lại, nếu trong nơi bế quan này lặng lẽ giải quyết Tuân Tuyết Thiên Thần, khả năng này, có cơ hội xuất hiện.

Cũng khó trách Tuân Tuyết Thiên Thần sau khi biết người tiến vào nơi bế quan chỉ là một phân thân, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Một là vì y có suy nghĩ muốn giết Hạo Thiên, nhưng ở nơi này và thời cơ tốt như vậy lại không làm được.

Hai là vì, nếu Hạo Thiên có sát ý với y, ra tay sau lưng, có khả năng sẽ khiến y bỏ mạng tại đây.

Nhưng việc Hạo Thiên ngay từ đầu đã nói cho Tuân Tuyết Thiên Thần chuyện phân thân như một lời nhắc nhở, lại khiến Tuân Tuyết Thiên Thần có chút không hiểu được mục đích của y.

Hạo Thiên nghĩ, Tuân Tuyết Thiên Thần lúc đó có thể cảm thấy y đang hạ thấp sự phòng bị của mình, nhưng lòng phòng bị ngược lại lại dâng lên, vẫn luôn cẩn thận.

Lúc Tuân Tuyết Thiên Thần bị Vô Căn Đằng kéo đi, có lẽ cũng là

một sự thăm dò đối với y, chỉ là Tuân Tuyết Thiên Thần đã đánh giá thấp Vô Căn Đằng, bị tạm thời khốn trụ.

Chắc y không ngờ Hạo Thiên sẽ cứu, càng không ngờ Hạo Thiên sau đó sẽ để y đi trước, ở lại cản hậu.

Nhưng cuối cùng Hạo Thiên thoát khỏi Vô Căn Đằng và lên được, điều đó chứng tỏ Hạo Thiên dù là phân thân cũng có thực lực để giết y.

Nhưng Hạo Thiên nhìn vẻ mặt mơ màng của Tuân Tuyết Thiên Thần, lại cảm thấy, lòng phòng bị của người sau dường như đã biến mất.

Tin tưởng?

Vì cuối cùng y đã cứu?

Hạo Thiên sờ sờ mũi.

Nhưng từ khi tiến vào nơi bế quan, y chưa từng có ý định hãm hại Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hai người không có oán thù, nếu vì mối quan hệ hiện tại giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, cũng không đến mức khiến Hạo Thiên nảy sinh thù hận với người của Thần tộc, huống hồ Tuân Tuyết Thiên Thần từ đầu cũng không có ý hãm hại, chỉ là đại diện cho Thần tộc lôi kéo mà thôi.

Ân oán giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, nói thật, Hạo Thiên cũng không có ý định gánh chuyện đó lên người.

Y giúp Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là vì mối quan hệ sâu sắc giữa sư phụ không đứng đắn kia và phòng đấu giá, và có người bạn tốt là Quản Di mà thôi.

Hai người này, khiến y có cảm giác thuộc về Phòng đấu giá đứng

đầu.

Bí mật của Thần mạch dị tộc quả thực cũng rơi trên người y, nhưng y chỉ đang làm những việc có lợi cho mình mà thôi, với Thần tộc không có giao tình sâu sắc như vậy, thậm chí hai tên môn hộ của Thần tộc còn tìm đến gây phiền phức, giết người đoạt bảo, ấn tượng của y đối với Thần tộc cũng không tốt lắm.

Nhưng y cũng sẽ không đem thành kiến này áp đặt lên Tuân Tuyết Thiên Thần, dù sao người sau đối với y cũng có mấy phần chân thành.

Tuân Tuyết Thiên Thần không tiếp tục hỏi nữa, cũng không mở lời, vì y đã biết câu trả lời của Hạo Thiên.

Nếu Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc đối địch, họ sẽ trở thành kẻ địch trong tương lai.

Dù sao tình hình hiện tại, Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu không thể tách rời, không thể lôi kéo, y cũng không thể rời khỏi Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc là phụ thân của y, y cũng lớn lên ở Thần tộc, một thân thực lực không thể thoát khỏi quan hệ với Thần tộc, là trưởng lão kế nhiệm được Thần tộc bồi dưỡng, thậm chí là tộc trưởng.

Dù sao cũng là tu sĩ Thần tộc vạn năm khó gặp được người lĩnh ngộ được thần linh chân ý, các trưởng lão khác gần như không có ý kiến gì về địa vị của y, chỉ cần y không đi sai đường, sẽ giao Thần tộc vào tay y.

Chương 628

Y không thể phản bội Thần tộc, vi phạm đại đạo của mình.

Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần cảm thấy y không thể giống như vị lão tổ kia, khoanh tay đứng nhìn chuyện của Thần mạch dị tộc và Thần tộc.

"Ta hiểu rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần đứng dậy, dường như đã thông suốt, nhưng lại dường như càng lún sâu vào một ngõ cụt nào đó.

Y nhìn Hạo Thiên một cái, xoay người đi về phía đuôi phi chu, tạm thời để Hạo Thiên rời khỏi tầm mắt của mình một lúc.

Ánh mắt Hạo Thiên cũng không dõi theo bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần nữa, thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Trên đường đi, họ lại ở trên phi chu thêm bốn năm ngày.

Dọc đường cũng có gặp phải một số yêu thú lớn nhỏ không biết sống chết trêu chọc hai tu sĩ trên phi chu, ra tay thăm dò, đều bị Tuân Tuyết Thiên Thần trực tiếp xuống giải quyết, sau đó lại trở về phi chu.

Hạo Thiên cũng đề nghị rằng phân thân của mình bây giờ tu luyện thần hồn chi lực, ít nhiều có thể giúp một tay, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần lại không có ý định để ý, trực tiếp giơ kiếm trong tay, vẽ ra một quỹ tích trận pháp ngay dưới chân Hạo Thiên, bố trí một trận pháp, chặn Hạo Thiên lại trên phi chu.

Hạo Thiên có chút bất lực, nhưng thực lực của Tuân Tuyết Thiên Thần dù sao cũng là Thần Vương đỉnh phong, Hạo Thiên cũng nhìn ra, dường như y có ý muốn rèn luyện trong đó, cũng không có ý định

quấy rầy nữa.

Bên phía Phòng đấu giá đứng đầu, Hạo Thiên trực tiếp dùng chiếc mặt nạ mà Quản Di đưa trước đó che mặt cho nguyên thân, cũng che giấu khí tức, thông qua truyền tống trận từ Thượng Thần Giới đến các vị diện chủ thành khác.

Vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Hạo Thiên ngước mắt đã thấy một con phố chính cực kỳ rộng rãi, trên đầu treo những dải lụa đỏ bay trong gió, đối mặt với gió lạnh thấu xương, cùng với dòng tu sĩ qua lại trên phố chính, cũng có mấy phần ấm áp sinh ra.

Quản Di sau khi đáp xuống, đã sớm chuẩn bị lấy ra một chiếc áo choàng màu xám đưa cho Hạo Thiên che gió, y cũng khoác lên một chiếc áo lông màu trắng tuyết.

Tứ trưởng lão bên cạnh lại ăn mặc mỏng manh, giơ tay từ chối chiếc áo choàng Quản Di định đưa, nhìn Quản Di đang đánh giá xung quanh, dường như không chuẩn bị đến ngay vị trí của Phòng đấu giá đứng đầu ở chủ thành này, y như đã quen rồi, cất bước ra khỏi rìa truyền tống trận, để lại một câu: "Nếu muốn đi dạo khắp nơi thì cứ đi đi." Quản Di hành lễ với bóng lưng của Tứ trưởng lão, sau khi đứng thẳng người mới thở dài một hơi: "Không ngờ Đại trưởng lão cuối cùng lại để Tứ trưởng lão đi cùng ta." "Ừm?" Hạo Thiên nhìn y, có chút không hiểu.

"Vốn dĩ đã định là Lục trưởng lão đi cùng ta.

Lục trưởng lão có lẽ là người có thành kiến thấp nhất với Thần tộc trong số các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, quan hệ với thành chủ của các vị diện chủ thành khác cũng không tệ.

Chỉ là con người có chút không đứng đắn, có một lần còn dẫn ta đi, trực tiếp không quan tâm đến chuyện Thịnh Hội..." Ho khan một tiếng, Quản Di lướt qua chuyện này.

Dù sao kinh nghiệm như vậy cũng chỉ có một lần, lần đó Lục trưởng lão vì có cơ hội rời khỏi Thượng Thần Giới để hít thở không khí, đã nói với Đại trưởng lão một tiếng, Đại trưởng lão cũng đồng ý.

Không ngờ cuối cùng vì quan hệ của Hạo Thiên, lại phái Tứ trưởng lão đáng tin cậy hơn đi.

Về phần Lục trưởng lão, Đại trưởng lão đã giảm một nửa công việc của ông ở phòng đấu giá, nói rằng nếu muốn đi cùng cũng có thể đi.

Tình huống phái hai vị trưởng lão đi cùng trước đây cũng không phải là không có.

Chỉ là lúc đó Quản Di còn nhỏ, chỉ cần làm bộ mặt của Thiếu chủ Phòng đấu giá đứng đầu ra mắt các thành chủ là được.

Sợ Quản Di xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mới phái hai vị trưởng lão đi cùng.

Sau này Quản Di lớn hơn, vẫn luôn phái một vị trưởng lão đi theo, dù sao Thịnh Hội cũng không phải chuyện lớn.

Vị Tứ trưởng lão này...

Quản Di vừa nhắc đến đã có cảm giác da đầu tê dại, nhìn Hạo Thiên, một lúc sau mới mở lời: "Thiếu chủ, có biết vì sao Tứ trưởng lão có địa vị cao trong Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng các trưởng lão khác đều có công việc riêng, thường xuyên bận rộn, chỉ có ông ấy quanh năm canh giữ Tàng Thư Các, sống những ngày thanh nhàn không?" Hạo Thiên nhìn Quản Di, chờ y nói ra đáp án.

Quản Di ho khan một tiếng, hơi hạ giọng, nhẹ nhàng nói với Hạo Thiên: "Đó là vì Tứ trưởng lão vốn là người có tính khí tệ nhất trong số các trưởng lão.

Thành chủ của các vị diện chủ thành ở Thần Giới, bảy mươi tư

chủ thành, lúc Tứ trưởng lão đi lại, đã đắc tội với hơn năm mươi vị thành chủ...” “Ngay cả Đại trưởng lão cũng nói ông ấy là người có bản lĩnh, phải kiềm chế tính khí của ông ấy, ném vào Tàng Thư Các canh giữ, không được rời đi.

Mấy vạn năm quả thực cũng có chút hiệu quả.” Quản Di lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn về hướng Tứ trưởng lão đi, rõ ràng là có tật giật mình, sau đó lại nhanh chóng lướt qua chủ đề này.

Hạo Thiên mỉm cười, cũng không để ý.

Nhìn những người xung quanh thỉnh thoảng có ánh mắt hướng về phía mình, nhưng cũng chỉ nhìn một cái, không dừng lại quá lâu, cũng không có vẻ gì ngạc nhiên.

Chưa đi xa khỏi truyền tống trận bao nhiêu, trong truyền tống trận lại có mấy bóng người xuất hiện, sau khi ra ngoài liền cực kỳ tự nhiên hòa vào dòng người trên phố.

“Đây là chủ thành nào?” Hạo Thiên như có điều suy nghĩ hỏi một câu.

“Ngọc Thành.” Quản Di đáp một tiếng, “Ngọc Thành là một chủ thành không lớn không nhỏ, vốn là một thành phố thương mại, tu sĩ qua lại chiếm gần bảy phần dân số của chủ thành, người sinh ra và lớn lên ở đây lại không nhiều.

Nhưng, Thiếu chủ đừng nghĩ nơi này hoang lương cằn cỗi, hoàn toàn ngược lại, thành chủ của nơi này, tuy mỗi ngày phải đối mặt với nhiều việc, nhưng tài sản của chủ thành này lại thuộc hàng đầu trong các chủ thành.” Phòng đấu giá đứng đầu có thể thành lập ở nơi này cũng đã tốn không ít công sức.

Chủ yếu là trong trường hợp Thần tộc ngầm đồng ý, thế lực của Phòng đấu giá đứng đầu lớn mạnh, sự tồn tại của phòng đấu giá cũng

trở thành một trong những lý do tồn tại của một chủ thành như vậy.

Dù sao phòng đấu giá ít nhiều cũng phải cho thành chủ không ít lợi ích trên danh nghĩa, đó cũng là một cách chung sống hòa bình.

Trong tình huống này, Tứ trưởng lão năm đó có thể đắc tội với một loạt thành chủ, cũng là một chuyện cực kỳ không dễ dàng.

Chuyện năm đó, Quản Di còn nhỏ, sau này cũng không ai nhắc đến Tứ trưởng lão rốt cuộc đã làm gì, y biết cũng không nhiều, chỉ âm thầm khâm phục.

Lần này, hiếm khi không phải là trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu sợ Quản Di gây ra chuyện gì, mà Quản Di lại âm thầm lo lắng tính khí của Tứ trưởng lão rốt cuộc có bị kiềm chế hay chưa, có gây ra họa hay không...

Thở dài một hơi, Quản Di có thể hiểu được cảm giác của các trưởng lão trong phòng đấu giá khi dự cảm sắp phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn rồi.

"Ngọc Thành." Hạo Thiên khẽ nhướng mày, cảm thấy tên của chủ thành này có chút quen thuộc.

Một lúc sau, hình ảnh một cô bé hiện ra, Thẩm Mính, người đã chặn đường, vác thanh trọng kiếm cướp bóc trong di tích Quy Khư, dường như đến từ Ngọc Thành?

Nhìn thành trì trước mắt, Hạo Thiên có chút hiểu ra, Thẩm Mính, một cô bé, xem ra xuất thân không tệ, tại sao lại nuôi ra một tính cách như vậy.

Quản Di không vội đến phòng đấu giá, tuy chuyện danh sách đã được giải quyết sớm, nhưng sau đó còn một đống công việc không thể thiếu.

Việc của Tứ trưởng lão tương đối ít... không, đối phó với những

chuyện này không thành vấn đề, Quản Di định ném gánh nặng cho Tứ trưởng lão đối phó một lúc trước.

Tứ trưởng lão đi trước một bước đến Phòng đấu giá đứng đầu tại Ngọc Thành.

Hạo Thiên và Quản Di đi đi dừng dừng, dạo quanh Ngọc Thành.

Quản Di không thực sự dẫn Hạo Thiên đi dạo, mà rất có mục đích dẫn Hạo Thiên đến trước một cánh cửa gỗ màu đen ở cuối con hẻm trên phố, cửa gỗ khép hờ, lại ẩn mình ở góc rẽ trong hẻm sâu, gần như không có ai đi qua đây.

Hạo Thiên và Quản Di đứng ngoài cửa một lúc, có một bóng người từ trong cửa đi ra, ngước mắt nhìn Quản Di và Hạo Thiên một cái, ánh mắt đặc biệt dừng lại trên mặt Quản Di một lúc, cuối cùng sắc mặt dịu đi, hành lễ với Quản Di, rồi quay sang Hạo Thiên, hơi do dự một lát, mở lời hỏi một câu: "Vị này là?" "Thiếu chủ." Quản Di rất nhẹ nhàng nói một câu.

Người sau hơi nhướng mày, gật đầu, dẫn hai người vào cửa.

Sau cánh cửa là một con đường nhỏ cực kỳ chật hẹp, chỉ đủ cho hai người đi song song cũng có vẻ chật chội.

Người ra ngoài lúc nãy đi trước dẫn đường, hơi nghiêng người quay đầu lại, sau khi đi được một đoạn mới mở lời hỏi: "Trước đây nghe nói Phòng đấu giá đứng đầu đổi Thiếu chủ, ta vốn không tin, bây giờ xem ra, chuyện này là thật?" "Huynh trưởng của ta đã tìm về, tự nhiên có thể nhường lại vị trí Thiếu chủ này để được thanh nhàn rồi." Quản Di đáp một tiếng, giọng điệu khá vui vẻ.

Nghe lời của y, người sau cũng hơi dừng lại, một lúc sau mới mở lời: "Nếu ngài thật sự đã trút bỏ gánh nặng, vậy Thịnh Hội lần này, sẽ do Thiếu chủ mới phụ trách?

Vậy ta để ngài vào, là vi phạm quy tắc rồi.” Nói vậy, nhưng chỉ là nói đùa, trước mắt lóe lên một cánh cửa gỗ.

Người thanh niên đi đầu tiên tùy tay đẩy cửa ra, nhìn Hạo Thiên và Quản Di: “Quy tắc của Lâu Minh Các, bàn chuyện làm ăn chỉ cho một người vào, không dẫn theo hạ nhân.

Hai vị là cựu và tân Thiếu chủ, vị nào sẽ cùng ta vào trong?” Lời vừa dứt, Quản Di phất tay, trực tiếp xoay người, quen đường quen lối mở một cánh cửa ngầm, men theo bậc thang dài đi xuống: “Chuyện này nói với Thiếu chủ đi, ta bây giờ không quản những việc này nữa, chỉ dẫn đường thôi.” Quản Di đi rất nhanh, nhưng trên đường đến đây, y không hề nói với Hạo Thiên chuyện ở đây.

Chương 629

Hạo Thiên nhìn bóng dáng y, khẽ cau mày.

“Không cần lo lắng, Quản Di là khách quen ở đây.

Không phải mỗi năm Thịnh Hội, ngài ấy đều đến đây uống trà, nghỉ ngơi một thời gian sao, cứ để ngài ấy đi đi.” Người thanh niên làm một động tác mời với Hạo Thiên.

Thấy Hạo Thiên đã đến thì cứ vào, mi mắt khẽ động, khóe môi cũng lộ ra một tia cười.

Bất kể Hạo Thiên là người thế nào, ít nhất thái độ bình thản đối mặt với mọi chuyện này, xứng đáng với vị trí Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu.

Cũng khó trách Quản Di có thể dễ dàng thoái vị nhường ngôi như vậy, chắc là thật sự đã tìm được một người có thể kế vị.

Nghĩ đến đây, thái độ của hắn đối với Hạo Thiên càng thêm cung kính vài phần.

Sau cánh cửa gỗ, là một không gian riêng biệt, cầu nhỏ, nước chảy, vườn hoa cây cối hiện ra trước mắt, hoàn toàn khác với cảnh gió lạnh thấu xương bên ngoài.

Cuối con đường đá nhỏ, Hạo Thiên ngẩng đầu, thấy một tòa lầu các bảy tầng cực kỳ tinh xảo.

“Quản Di đưa ngài đến đây, chắc chắn chưa nói trước với ngài.” Trên đường đi, hắn đều chú ý đến vẻ mặt của Hạo Thiên.

Tuy Hạo Thiên đi bên cạnh không hề mở lời hỏi, nhưng có thể nhìn ra mấy phần xa lạ và không hiểu của Hạo Thiên đối với nơi này.

“Nơi này tên là Lâu Minh Các, ta là các chủ Khúc Tần, cũng là bạn tốt của Quản Di.” Dẫn Hạo Thiên về phía lầu các, Khúc Tần tiếp nối câu trước, câu tiếp theo, khiến Hạo Thiên có chút ngạc nhiên, hơi dừng bước nhìn hắn.

Khúc Tần nói: “Nếu Phòng đấu giá đứng đầu là một thế lực trung lập trong Thần Giới, dựa vào Thần tộc để tồn tại, thì Lâu Minh Các hoàn toàn đối lập với Thần tộc.” Thấy Hạo Thiên tuy có ngạc nhiên, nhưng cũng không có nhiều vẻ chán ghét, Khúc Tần khẽ cụp mi mắt xuống, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Từ trước đến nay, hắn đều có giao dịch với Phòng đấu giá đứng đầu.

Thái độ của Phòng đấu giá đứng đầu đối với hắn, có lẽ chỉ cau mày, nhưng cũng không thể từ chối sự chào mời của Lâu Minh Các.

Chỉ có Quản Di... vị Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu này có chút bất ngờ khi kết giao với hắn.

Nhưng cũng chỉ là với hắn mà thôi, không liên quan quá sâu đến sự tồn tại của Lâu Minh Các, cũng không can thiệp hay hỏi han chuyện Lâu Minh Các đang làm.

Đối với điểm này, Khúc Tần vẫn luôn có mấy phần tiếc nuối.

“Cách hành xử của Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu có chút khác biệt.

Phòng đấu giá đứng đầu tuy ở ngoài sáng, nhưng lại vì Thần tộc mà có nhiều kiêng kỵ, hạn chế, làm việc gì cũng phải cẩn thận dè dặt.

Lâu Minh Các ở trong tối, cũng không có gì phải lo ngại.” Một câu nói cực kỳ đơn giản, Khúc Tần và Hạo Thiên cũng đã đi đến ngoài cửa lầu các.

Theo Khúc Tần bước vào, ánh sáng của trận pháp dưới chân sáng

lên, Hạo Thiên lại không có quá nhiều lo lắng.

Ngoài câu nói bất ngờ lúc đầu của Khúc Tần, những lời sau đó đều không thể gây ra quá nhiều cảm xúc.

Thấy thế, Khúc Tần khẽ mỉm cười, ném ra điểm thứ hai khiến tu sĩ bình thường đều chán ghét và căm hận Lâu Minh Các: "Chắc Quản Di cũng không nói với Thiếu chủ, chuyện ta muốn bàn với ngươi lần này có liên quan đến ma tu thần khí." "Trong tay ta có một lô ma tu thần khí, sắp tới sẽ được đem ra bán đấu giá tại thịnh hội của Thủ tịch phách mại hành.

Điểm này đã có tiền lệ từ lâu, việc này ngay cả Thần tộc cũng không thể nhúng tay vào, thịnh hội từ chối người của Thần tộc vào trong.

Thần tộc theo dõi sát sao Thủ tịch phách mại hành, nhưng vẫn luôn không nhìn ra vấn đề, dần dần cũng không còn chú ý đến chuyện thịnh hội nữa." Chỉ có thịnh hội ở một bộ phận chủ thành mới có ma tu thần khí xuất hiện, Ngọc thành là một trong số đó.

Dẫn Hạo Thiên vào một căn phòng, Khúc Tần ném ra một khối linh thạch, rơi vào trung tâm trận pháp giữa phòng.

Bốn bức tường xung quanh lần lượt sáng lên, hoa văn ngăn kéo hiện ra, một trong số đó mở ra, một thanh trường kiếm màu đen từ bên trong bay ra, bị Khúc Tần vẫy tay tóm lấy rồi đưa đến trước mặt Hạo Thiên.

"Chỉ cần không thử luyện hóa món thần khí này thì sẽ không có gì bất ngờ xảy ra.

Thiếu chủ có thể tự mình xem thử." Hạo Thiên lúc ở Vạn Kiếp Thành từng thấy một món ma tu thần khí siêu thập phẩm, lúc đó cũng từng cầm trong tay, chỉ là không nhận ra thứ đó có gì cổ quái, không ra

tay luyện hóa mà ném cho Đằng Lão.

Ở trong tay Đằng Lão, y cũng đã thấy sự lợi hại của ma tu thần khí, huống chi Môn chủ Thịnh Kinh Môn đã bỏ mạng dưới món thần khí đó.

Nhận lấy thần khí từ tay Khúc Tần, Hạo Thiên dùng thần thức tra xét, quả nhiên tìm thấy một chỗ có hoa văn huyền diệu bên trong, y đưa tay co ngón trỏ lại điểm vào chỗ đó.

Thấy động tác của Hạo Thiên, Khúc Tần có mấy phần bất ngờ, cười nói: "Quản Di dám yên tâm để ngươi tới đây quả nhiên là có lý do.

Thiếu chủ biết phân biệt ma tu thần khí, chắc hẳn cũng đã hiểu rõ về nó." "Từng thấy qua." Hạo Thiên giơ tay lên, thanh kiếm kia rơi trở lại ngăn kéo ban đầu.

Y ngẩng đầu nhìn hoa văn trận pháp trên các ngăn kéo khắp bốn bức tường trong phòng, nhưng lại cảm thấy vị trí trung tâm ngay phía trước có thứ gì đó đang hấp dẫn mình, khiến y không nhịn được mà nhìn về hướng đó.

Một lát sau, Hạo Thiên thử bắt chước Khúc Tần giơ tay, phát ra cảm ứng tương ứng với hướng đó.

Ma tu thần khí trong ngăn kéo hung hăng đập vào trận pháp, phát ra một tiếng động cực lớn.

"…" Mi tâm Khúc Tần giật giật, nếu không phải không cảm nhận được bất kỳ dấu vết nào trên người Hạo Thiên, hắn gần như đã cho rằng đối phương vừa động tay động chân.

Chỉ là, Hạo Thiên lại có cảm ứng với thần khí?

Cảm giác này, ngược lại giống như sự ăn khớp giữa thần khí và chủ nhân.

Nhưng thấy Hạo Thiên có vẻ hứng thú, Khúc Tần dứt khoát mở phong cấm ở chỗ đó ra.

Phong cấm vừa được mở, một đoạn đao đen kịt từ trong bay ra, rơi thẳng xuống vị trí trước mặt Hạo Thiên.

"Bị gãy?" Hạo Thiên nhìn nửa đoạn đao dưới chân, có mấy phần bất ngờ.

"Cái này?" Khúc Tần trước đó chưa từng chú ý đến món thần khí này, thực sự là vì binh khí ma tu ở đây quá nhiều, có những thứ không biết đã bị vứt ở đây bao nhiêu vạn năm rồi.

"Là thứ người của Lâu Minh Các mang về từ di tích.

Chỉ là, trước đây Quản Di từng xem qua món thần khí này, vì là một đoạn đao gãy nên sức mạnh bên trong dường như mạnh hơn các thần khí khác, nhưng cũng không bị Quản Di mang đi." Khúc Tần bất đắc dĩ lắc đầu: "Quản Di đã mấy lần xem đoạn đao này, mỗi lần đều để lại cho ta một câu giống nhau, rằng nếu thanh đao có thể tìm lại được nửa còn lại, dung hợp làm một, không chừng sẽ mang nó đi bán đấu giá với một mức giá cực cao.

Nhưng từ trước đến nay, tuy có thu thập được tin tức về nửa đoạn đao còn lại, nhưng lần nào cũng không có kết quả." Nói đến đây, Khúc Tần dường như nghĩ ra điều gì, nhìn về phía Hạo Thiên: "Trước đây trong Hư không bí cảnh ở Khuynh Sơn thành có tin tức về nửa đoạn đao còn lại, ta phái người đi, cuối cùng chết một thiếu niên có duyên nợ sâu sắc với đoạn đao, mà đồ vật cũng không tìm được..." Khúc Tần nhìn Hạo Thiên, dường như đang nói, trên người ngươi không phải là có nửa đoạn đao còn lại mà ta vẫn luôn tìm kiếm đó chứ?

"Không có." Hạo Thiên nói thật, nếu y thấy được nửa đoạn đao còn lại, lại nhìn ra đó là thần khí ma tộc, có lẽ cũng sẽ không mang nó

ra khỏi bí cảnh.

Không hủy đi thì cũng tiện tay vứt đi rồi.

Thấy vẻ mặt của Hạo Thiên, Khúc Tần lộ ra mấy phần thất vọng.

Phải biết rằng, tuy vẫn luôn không tìm được, nhưng giá trị của thanh đao này không hề thấp.

"Ta sẽ mang nó đi." Hạo Thiên quả thực cảm nhận được một mối liên hệ nào đó trên đoạn đao này, dường như có liên quan đến Đế mạch quyển trong thần thức của y.

Đối với những chuyện liên quan đến Đế mạch quyển, Hạo Thiên luôn cực kỳ quan tâm, bất kể đoạn đao này có dùng được hay không, y đều chuẩn bị mang nó đi.

Nghe lời Hạo Thiên, Khúc Tần nhìn y một hồi, có chút do dự, nhưng rồi cũng gật đầu: "Cũng được, Thiếu chủ mang nó đi, cũng coi như giải quyết một mối bận tâm cho ta." "Giá trị của đoạn đao?" Hạo Thiên không quên rằng mình được Quản Di thúc giục đến đây để bàn chuyện làm ăn với Thủ tịch phách mại hành và Khúc Tần, tuy rằng đoạn đao này là hàng tồn kho.

"Nếu Quản Di không đề cập với Thiếu chủ, ý tứ đã quá rõ ràng.

Thiếu chủ chỉ cần chọn ra một trăm món thần khí ma tộc mang đi là được.

Chương 630

Về chuyện linh thạch, mỗi lần Quản Di hợp tác với Lâu Minh Các, chưa bao giờ để ta chịu thiệt, điểm này ta không lo." "Một trăm món?" Hạo Thiên nhướng mày, tuy là thần khí ma tộc, nhưng rõ ràng nếu đều là thần khí siêu thập phẩm, giá trị của chúng... e là có thể đổi được cả một tòa thành nhỏ cũng không quá!

Trước đây ở Vạn Kiếp Thành bán đấu giá một món thần khí siêu thập phẩm, dù không biết đó là thần khí ma tộc, cũng đã bán được với giá trên trời.

Những món thần khí ma tộc này… "Những vị khách có vé vào cửa thịnh hội của Thủ tịch phách mại hành chắc hẳn đều không tầm thường.

Ngụy trang thần khí ma tộc thành thần khí thông thường e là không lừa được những người này.

Ta cảm thấy, Thủ tịch phách mại hành cũng không đến mức tiếp tay cho kẻ ác hãm hại các tu sĩ khác chứ?" "Ừm." Nghe Hạo Thiên nói, Khúc Tần khẽ mỉm cười, không ngờ Quản Di lại không nói cho Hạo Thiên biết chút nào.

"Những vị khách tham gia thịnh hội, có một số người là chuyên đến vì thần khí ma tộc." "Trên đời này, có những người có kẻ thù mà dù có khuynh gia bại sản, liều cả mạng sống cũng phải giết.

Nếu không tự mình làm được, cũng có thể mượn những món thần khí ma tộc này để bồi dưỡng một đám tử sĩ làm việc cho mình.

Dạng người này, Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành chỉ là cung cấp cho họ một con đường tắt mà thôi." "Dưỡng ma." Hạo Thiên cực nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Khúc Tần không phủ nhận, chỉ giữ nụ cười trên mặt, cũng không thúc giục Hạo Thiên: "Tại sao trong di tích lại có thần khí ma tộc, tại sao Thần giới lại thất lạc nhiều thần khí của ma tu như vậy?

Chỉ là vì ma tu vẫn chưa bao giờ biến mất, có những ma tu mạnh hơn đang hoạt động trong bóng tối mà thôi.

Chỉ vì bây giờ Thần tộc thế lớn, nên họ mới ẩn nấp không ra…" "Trong Lâu Minh Các, chắc cũng có không ít ma tu tồn tại nhỉ." Hạo Thiên hỏi ra điểm này.

Khúc Tần khựng lại, nhìn Hạo Thiên, không nhìn ra hỉ nộ trên mặt y, trầm ngâm một hồi, lại không biết nên mở lời thế nào.

Hạo Thiên so với Quản Di còn trực tiếp hơn, đối với những lời hắn nói trước đó, y còn dễ tiếp nhận hơn Quản Di.

Khúc Tần có chút do dự, thử thăm dò mở lời: "Quản Di có lẽ cũng có suy đoán giống Thiếu chủ, chỉ là, dẫu tò mò nhưng chưa một lần mở miệng hỏi ta chuyện này.

Nàng ấy không giao du quá sâu với Lâu Minh Các, chỉ là giao dịch thần khí ma tộc mà thôi." Khúc Tần nói thật, cũng không biết cuộc đối thoại hôm nay với Hạo Thiên là tốt hay xấu, nhưng đột nhiên nhớ lại, Quản Di từng nói, nếu Hạo Thiên sau này nguyện ý tiếp quản Thủ tịch phách mại hành, thì sẽ là Các chủ của nhà đấu giá, địa vị còn trên cả trưởng lão của nhà đấu giá.

Câu nói của Quản Di đã nói lên tiềm lực của Hạo Thiên, có cơ hội leo lên cảnh giới trên cả Thần Đế.

Khúc Tần sau khi gặp Hạo Thiên, cũng có ý muốn lôi kéo người này.

Dù không biết tại sao Thủ tịch phách mại hành lại coi trọng Hạo Thiên đến vậy, rốt cuộc chuyện y có phải là huynh trưởng của Quản

Di hay không, trong mắt Khúc Tần vẫn là thật giả chưa rõ.

Nhưng trong đó tất có bí mật sâu xa hơn, huống chi, quan hệ của Hạo Thiên và Thần tộc dường như cũng không cạn.

Nếu sau này Hạo Thiên ngả về phía Thần tộc… Nghĩ đến khả năng này, Khúc Tần nhẹ thở ra một hơi, đối diện với ánh mắt của Hạo Thiên rồi gật đầu: "Đúng vậy, trong Lâu Minh Các, quả thực có ma tộc." Quản Di đã có thể đưa Hạo Thiên đến nơi này, cũng chứng tỏ sự tin tưởng đối với y, giữa y và Thủ tịch phách mại hành, có một mối quan hệ không thể tách rời.

Nếu đã như vậy, Hạo Thiên không thể nào đứng cùng một phe với Thần tộc.

Nếu đã như vậy, cũng không có gì phải che giấu.

Bằng không, Thần tộc chẳng phải đã sớm trở thành kẻ địch của Lâu Minh Các rồi sao?

Nghe Khúc Tần nói, Hạo Thiên khẽ gật đầu, cũng không vì câu nói đó mà suy diễn ra quá nhiều hàm ý, chỉ nhìn vào trận pháp dày đặc trong căn phòng, nói một câu: "Tại sao lại là một trăm món?

Đang khống chế số lượng ma tu sao?

Thiên hạ đại loạn, chẳng phải mới có cơ hội đối kháng với Thần tộc sao?" "Lâu Minh Các quả thực muốn thay thế Thần tộc, chỉ là không muốn biến Thần giới thành Ma giới, khiến tu sĩ không thể sinh tồn.

Lợi hại trong đó, Lâu Minh Các hiểu rõ." Thở dài một hơi, Khúc Tần đã nghĩ đến điểm này từ lâu, làm thế nào để lợi dụng ma tu mà không bị nó cắn trả.

Nghĩ theo một hướng khác, nếu Lâu Minh Các thật sự làm như Hạo Thiên nói, có lẽ đã sớm đứng ở một vị trí cao hơn rồi?

Chứ không đến nỗi như bây giờ, sống trong bóng tối, vô danh tiểu tốt.

"Ta hiểu rồi." Hạo Thiên giơ tay, vẽ một đạo khí tức trong không trung.

Theo sự dẫn dắt của khí tức, các ngăn kéo lần lượt mở ra, không hề phá hoại trận pháp.

Một trăm món thần khí ma tộc đều được bày ra trước mặt Hạo Thiên.

Thấy Hạo Thiên nhanh như vậy đã chọn xong thần khí, Khúc Tần thoáng chú ý đến những món thần khí được chọn, trong đó thần khí siêu thập phẩm chiếm đại đa số, thậm chí có một số là thần khí ma tộc mà hắn cũng không có ấn tượng.

Những món thần khí ma tộc mà Hạo Thiên lấy ra không có vấn đề gì, Khúc Tần cũng rất sảng khoái, trực tiếp thu một trăm món thần khí vào một chiếc nhẫn trữ vật rồi giao cho Hạo Thiên.

Giao dịch cần làm đã xong, Hạo Thiên theo Khúc Tần trở về nơi đã tách ra với Quản Di.

Khi quay lại tìm Quản Di, nàng đang đợi ở sảnh trước.

Vòng qua hành lang phía sau để vào sảnh trước, tầm mắt bắt đầu sáng sủa hơn.

Phía trước Lâu Minh Các là một quán trà, chỉ là trừ lầu một ra, trên lầu gần như trống không.

Quản Di đang ở trong một căn phòng trên lầu.

Thấy Hạo Thiên ra ngoài, Quản Di cũng ném chiếc nhẫn trữ vật chứa linh thạch trong tay cho Khúc Tần, rồi nhìn về phía Hạo Thiên: "Thiếu chủ, thế nào?" Nói câu này, Quản Di cong lên một nụ cười, rõ

ràng, có thể giao những chuyện này cho Hạo Thiên xử lý, bản thân được thảnh thơi, hiển nhiên là một chuyện khiến nàng vui vẻ.

Chỉ là, để Hạo Thiên gặp Các chủ Lâu Minh Các, cũng là do Quản Di cố ý làm vậy, để Hạo Thiên càng thêm nghiêng về phía đối lập với Thần tộc.

Đối với Tuân Tuyết Thiên Thần, nàng có mấy phần đề phòng.

Không phải nàng ấy không tốt, ít nhất, sau mấy lần giao tiếp với Tuân Tuyết Thiên Thần, nàng ấy là người của Thần tộc, mà đối với người của Thần tộc, Quản Di đều không thích.

Trừ Tuân Tuyết Thiên Thần ra, Quản Di không tìm ra được bất kỳ sai sót nào trên người nàng ấy.

Nếu Thủ tịch phách mại hành không ở trong tình cảnh như hiện nay, tồn vong chỉ trong một ý niệm của Thần tộc, có lẽ nàng sẽ thích những người có tính cách như Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nhưng tình cảnh trước mắt lại cho nàng biết, sau này Tuân Tuyết Thiên Thần có lẽ sẽ là nhân vật quan trọng của Thần tộc, cũng có nghĩa là, người đối phó với nhà đấu giá sau này, có lẽ chính là Tuân Tuyết Thiên Thần.

Người sau trung thành với Thần tộc, sẽ tin lời của trưởng lão Thần tộc là thật, có lẽ đến lúc cuối cùng tiêu diệt Thủ tịch phách mại hành, cũng sẽ giống như bây giờ, cảm thấy mình đã làm đúng.

Sự cố chấp của người sau, Quản Di đã được chứng kiến.

Cũng chính vì vậy, Quản Di có chút lo lắng Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần ở cùng nhau, có thể sẽ khiến suy nghĩ của Hạo Thiên thay đổi hay không.

Điểm này, Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành cũng có lo lắng, nên mới để Quản Di luôn ở bên cạnh Hạo Thiên.

“Ừm.” Hạo Thiên khẽ gật đầu với Quản Di, đang định giao nhẫn trữ vật cho nàng thì thấy hai bóng người từ ngoài cửa quán trà đi vào, đi thẳng lên lầu.

Đến gần hơn, Hạo Thiên khẽ nheo mắt, phát hiện ra hai người quen.

“Hạo Thiên?” Hai lão giả vốn dĩ nhìn thấy lam y của Khúc Tần trên lầu trước, dường như đang đối diện với ai đó.

Đến bái kiến lúc này, người có thể khiến Khúc Tần đích thân tiếp kiến, e là chỉ có người của Thủ tịch phách mại hành.

Họ đã gặp Quản Di không chỉ một lần, bây giờ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Khúc Tần, nhất thời cũng không để ý quá nhiều.

Chỉ là vừa ngẩng mắt lên, hai lão giả lại thấy Hạo Thiên ở vị trí đối diện Khúc Tần?

Chương 631

Thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành là Quản Di ngồi bên cạnh Hạo Thiên, giống như một người đi cùng.

Hai lão giả có chút bất ngờ kêu lên một tiếng rồi cúi đầu xuống.

Hai lão giả này, chính là hai lão giả đi theo sau lưng Tô Nghiêm Quắc trong Hư không bí cảnh.

Hạo Thiên sau khi lấy được thứ mình cần đã rời khỏi bí cảnh trước một bước.

Hai lão giả vì tìm kiếm nửa món thần khí ma tộc đó, vẫn luôn ở trong bí cảnh, cho đến cuối cùng vẫn không tìm được chút manh mối nào, còn bồi thêm một Tô Nghiêm Quắc mà Khúc Tần dặn phải đưa về an toàn… Để bù đắp chuyện này, thậm chí họ còn ép hỏi tất cả tu sĩ sắp rời khỏi bí cảnh về chuyện nửa đoạn đao, nhưng vẫn không có ai thấy nó trong bí cảnh.

Sau khi rời khỏi bí cảnh một tuần, họ mới cứng rắn da đầu truyền tin cho Khúc Tần.

Chỉ là Khúc Tần chỉ nhàn nhạt bảo họ trở về, không nổi giận, cũng không đề cập đến chuyện của Tô Nghiêm Quắc, chỉ ừ một tiếng.

Nhưng họ biết, Khúc Tần không phải người có tính tình ôn hòa, ngược lại cực kỳ âm hiểm.

Thái độ không nặng không nhẹ đột ngột này, ngược lại khiến họ trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Họ gần như dùng tốc độ nhanh nhất để trở về Ngọc thành, nhưng hai lão giả không ngờ lại nhìn thấy Hạo Thiên ở Ngọc thành?

Hắn không phải nên ở Khuynh Sơn thành, hoặc là Vạn Kiếp

Thành sao?

Một trong hai lão giả nhìn Hạo Thiên, cũng có chút không xác định được hắn là địch hay bạn, hay là bị Khúc Tần bắt về.

Khúc Tần hiển nhiên không có kiên nhẫn như vậy, nghe hai lão giả nói, khẽ "di" một tiếng, mở miệng hỏi: "Nhận ra nhau?" Hai lão giả vừa từ bí cảnh ở Khuynh Sơn thành trở về, mà Hạo Thiên cũng đã đến Hư không bí cảnh.

Hai bên gặp nhau trong bí cảnh không có gì lạ, chỉ là Khúc Tần tò mò, có phải đã kết thù trong bí cảnh hay không.

Một lát sau, một lão giả thăm dò mở miệng với Khúc Tần: "Sự việc có nguyên nhân, chỉ là, công tử coi trọng Tô Nghiêm Quắc đã bị Hạo Thiên đích thân ra tay sát hại… Hiện tại thi thể đã được ta mang về, công tử có muốn xem qua không?" Câu nói này vừa thốt ra, giọng điệu của lão giả có mấy phần tức giận.

Phải biết rằng, Tô Nghiêm Quắc là người mà Khúc Tần dặn hai người họ phải trông chừng và đưa ra ngoài an toàn.

Cường giả Thần Vương, là nhân vật có địa vị như một thành chủ, thậm chí là trưởng lão trong nhiều đại gia tộc.

Lần Hư không bí cảnh này, Khúc Tần lại để hai cường giả Thần Vương trông coi một tiểu bối có cảnh giới thực lực không ra sao, để họ đi theo Tô Nghiêm Quắc trong bí cảnh.

Dù có mấy phần khinh thường, nhưng không rõ lai lịch của Tô Nghiêm Quắc, họ cũng không dám xem nhẹ.

Chỉ là Tô Nghiêm Quắc, một tiểu bối được bảo vệ sau lưng, lại chỉ trỏ không chút khách khí.

Sau đó trong bí cảnh, hai lão giả đối với hắn cực kỳ không kiên nhẫn, chỉ hận không thể một chưởng đánh chết cho xong chuyện.

Đồ vật không chịu tìm cho đàng hoàng, cứ luôn nghĩ đến việc đối đầu với một Hạo Thiên có thù cũ.

Chẳng qua là bên cạnh Hạo Thiên có nhiều người, cảnh giới cũng không thấp hơn bao nhiêu, trong đó còn có con gái của thành chủ Khuynh Sơn thành.

Trước khi vào bí cảnh, Khúc Tần đã dặn dò, người trong bí cảnh đều không cần để ý, trừ người của Khuynh Sơn thành, dù sao cũng là địa bàn của người ta, có thể không đắc tội thì đừng gây họa.

Nhưng Tô Nghiêm Quắc thì hay rồi, một lòng một dạ lao đầu vào phiền phức, họ chỉ có thể đi theo hắn.

Những lời này, được lão giả kể lại phần có lợi cho mình, liếc nhìn Hạo Thiên, cuối cùng có mấy phần cứng rắn da đầu nói ra lời mà Hạo Nguyệt Thiên Thần nhờ chuyển đạt.

Khúc Tần kiên nhẫn nghe xong lời của hai lão giả, một lát sau, dường như nở một nụ cười, nhưng đáy mắt lại có thêm mấy phần tức giận, cực nhẹ nhàng mở lời: "Lúc ta bảo các ngươi đưa Tô Nghiêm Quắc đến bí cảnh Khuynh Sơn thành, ta có dặn dò không, phiền phức tìm đến cửa, không cần nể nang thân phận của hắn, giết đi.

Chỉ riêng người của Khuynh Sơn thành, ta được biết lần này họ gửi thiệp khắp nơi, để cường giả vào bí cảnh là vì tìm một món đồ cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nếu không liên quan đến mục đích của ta, không cần phải chọc vào họ, cũng đừng gây thêm phiền phức.

Các ngươi thì hay rồi, nghe lời của Tô Nghiêm Quắc, rước phiền phức vào thân, còn trông mong ta che chở sao?" Nghe lời của Khúc Tần, sắc mặt hai trưởng lão cứng lại, biết rằng lần này, tất nhiên đã

rước phải phiền phức rồi.

Hai người gần như đồng thanh nói: "Lâu chủ bớt giận." "Bớt giận?" Khúc Tần gần như bị hai người chọc cho tức cười.

Hai cường giả Thần Vương, ở Thần tộc không được việc, thậm chí ở mấy đại chủ thành cũng không được việc, ở trong Lâu Minh Các cũng vậy, chỉ là cường giả trung kiên mà thôi.

Hai kẻ như vậy, dám dựa vào chút chuyện nhỏ này mà sán lại gần, lại còn như mù, không nhìn thấy Hạo Thiên và Quản Di đi rất gần nhau, là khách quý mà hắn đang tiếp đãi sao?

Chỉ khẽ giơ tay, sắc mặt hai lão giả đột nhiên biến đổi, giơ tay che một mắt, đầu ngón tay có vết máu men theo kẽ tay nhỏ giọt, nhưng hai người đều không lên tiếng, chỉ cúi đầu, im như ve sầu mùa đông.

Trong đó có một lão giả vẫn chưa quên mục đích của mình, không cam lòng nhắc một câu: "Thi thể của Tô Nghiêm Quắc…" "Nếu hắn còn sống, không chừng còn có chút tác dụng, ta có lẽ sẽ bảo vệ hắn, nhưng cũng sẽ không đi đối đầu với Khuynh Sơn thành, vì ta sẽ không giống hai người các ngươi, có cảnh giới thực lực mà lại là đồ phế vật bị một tiểu bối dùng làm kiếm." Khúc Tần nói một câu cực nhẹ, hai lão giả nén đau dùng con mắt còn lại nhìn nhau một cái, cúi đầu xuống, đáp một tiếng, hiểu rõ thái độ của Khúc Tần.

Tô Nghiêm Quắc chết rồi, vậy thì hắn trước đây dù có tác dụng lớn đến đâu với Khúc Tần, sau khi chết cũng chẳng là gì, cũng mất đi giá trị ban đầu.

Hạo Thiên trước mắt, hiển nhiên cũng là nhân vật cực kỳ quan trọng đối với Khúc Tần, có lẽ họ thật sự đã đá phải tấm sắt rồi.

Nghĩ đến đây, che đi con mắt đang chảy máu, hai trưởng lão đứng sang một bên, Khúc Tần không mở lời, họ cũng không dám tự ý rời đi.

“Trong bí cảnh, hai người có chỗ nào đắc tội Thiếu chủ không, ta bây giờ xử trí luôn một thể.

Chỉ là hai người này là nhân vật mà ta dùng khá thuận tay, mong Thiếu chủ lưu lại một mạng, cũng cho ta mấy phần mặt mũi.” Khúc Tần không nhìn hai người nữa, mà nhìn về phía Hạo Thiên, lời lẽ có thể nói là khách sáo, cũng đã hạ thấp thân phận.

Dù sao Lâu Minh Các vừa mới làm xong một thương vụ lớn với Thủ tịch phách mại hành, vốn dĩ chủ khách đều vui vẻ, lại đột nhiên xuất hiện hai kẻ không biết nặng nhẹ này, làm mất cả hứng.

Xem thái độ của Thủ tịch phách mại hành và Quản Di bây giờ, hiển nhiên lời đồn trước đây không sai, Hạo Thiên thật sự có khả năng tiếp quản Thủ tịch phách mại hành.

Ít nhất, cũng đã thay thế thân phận của Quản Di, là người mà Thủ tịch phách mại hành sau này sẽ dùng để làm ăn đối ngoại.

Một nhân vật như vậy, Khúc Tần không muốn vì hai cường giả Thần Vương mà có khúc mắc với y, dù sao sau này việc làm ăn của Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành là đôi bên cùng có lợi, không thể vì một chuyện nhỏ mà cắt đứt.

Nghe lời của Khúc Tần, trong mắt hai lão giả lộ ra mấy phần kinh hãi, gần như nín thở, không ngờ vì mấy câu nói và một Tô Nghiêm Quắc mà đắc tội với Hạo Thiên, lại nghiêm trọng đến mức phải trả giá bằng tính mạng!

Chuyện này có cảm giác hoang đường và nực cười, nhưng lúc này, hai lão giả đều không dám mở miệng, càng không dám lộ ra bất kỳ vẻ khinh mạn nào trên mặt, toàn thân căng cứng, sợ rằng chỉ một sai sót trong suy nghĩ sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Rõ ràng là cường giả cảnh giới Thần Vương, dưới sự áp chế của

Lâu Minh Các, lại không nói được một lời.

Từ lúc bắt đầu, Hạo Thiên đã không thể cảm nhận được cảnh giới thực sự của Khúc Tần, hắn là hắn đã dùng pháp thuật che giấu đi.

Chỉ là dung mạo trông có vẻ rất trẻ, có cảm giác cao thâm khó lường.

Hạo Thiên liếc nhìn Khúc Tần một cái, rồi lại quét qua hai lão giả trước mặt, cười cực nhẹ, nhàn nhạt nói: "Thù oán giữa ta và Tô Nghiêm Quắc, ta và hắn đã giải quyết xong.

Chỉ là hai người này, vì Tô Nghiêm Quắc mà dùng cánh tay đó ra tay với ta và Hạo Nguyệt Thiên Thần, phế đi cánh tay đó đi." Nghe lời của Hạo Thiên, sắc mặt hai lão giả trong phút chốc trở nên trắng bệch.

Quả thực, sau này khi gặp Hạo Thiên, sự bất mãn của họ đối với Tô Nghiêm Quắc đã lên đến mức chỉ hận không thể để hắn chết trong tay Hạo Thiên, tự nhiên cũng sẽ không nghe theo lời Tô Nghiêm Quắc mà ra tay với Hạo Thiên.

Đối với Hạo Nguyệt Thiên Thần, trước đó quả thực đã nảy sinh mấy phần ác niệm, chỉ là vì thân phận con gái thành chủ Khuynh Sơn thành của nàng, sau khi cân nhắc đã không ra tay.

Nhưng lúc ở trong hang rắn, vì bảo vật, họ quả thực đã truy sát Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Đến cuối cùng, suýt nữa đã ra tay với Hạo Nguyệt Thiên Thần, gây thành đại họa!

Liên quan đến Khuynh Sơn thành, thái độ của Khúc Tần từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng.

Trong phút chốc đầu óc họ quay cuồng, cuối cùng thậm chí còn nói ra những lời như gửi chiến thư cho Khuynh Sơn thành, thuật lại cho Khúc Tần nghe.

Chương 632

Nghĩ đến đây, hai lão giả cắn răng, không chút do dự tự chặt một cánh tay, nén đau cắn răng, nói với Hạo Thiên: "Ta xin bồi tội với Thiếu chủ… và Hạo Nguyệt Thiên Thần." Thiếu chủ, hai người họ vừa rồi đã nghe Khúc Tần gọi Hạo Thiên như vậy.

Lại nhìn Quản Di bên cạnh Hạo Thiên, mơ hồ có cảm giác, hôm nay thật sự là đại nạn lâm đầu.

Trên đường nghe nói vị trí Thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành đã đổi chủ, họ cảm thấy lời đồn không đáng tin.

Nhưng nhìn Quản Di bên cạnh Hạo Thiên, lại thêm thái độ của Khúc Tần, làm sao không tin cho được.

Sự thật đã bày ra trước mắt, không tin cũng không được.

Đắc tội với Thủ tịch phách mại hành và Khuynh Sơn thành, Lâu Minh Các sẽ không còn che chở họ nữa.

Nghĩ đến khả năng này, hai người khẽ hít một hơi, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Bất luận thế nào, cũng không thể bị trục xuất khỏi Lâu Minh Các!

Nếu vậy, thà hôm nay chết ở đây, còn có thể giữ lại mấy phần tôn nghiêm.

Phải biết rằng, ở Lâu Minh Các, bất luận là tuân theo mệnh lệnh của Khúc Tần, hay là hành động của chính mình, họ đều đã đắc tội với không ít người, càng vì đắc tội với người khác nên mới gia nhập Lâu Minh Các.

Cảnh tượng máu tươi đầm đìa đều bị Khúc Tần giơ tay hạ trận pháp cách ly, không bị người ngoài nhìn thấy.

Thấy hành động của họ, trên mặt Khúc Tần gần như không có biểu cảm gì.

Đối với những lời Hạo Thiên nói ra, hắn cũng không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại còn nhíu mày: "Chỉ thế thôi sao?" Cơ thể hai lão giả run lên, gần như sắp quỵ xuống.

Khúc Tần cầu xin một mạng sống… nhưng tại sao lại cảm thấy sau này chờ đợi họ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Khuynh Sơn thành, ta không nói được vì không làm chủ được.

Nhưng đối với ta, chuyện của hai người có thể bỏ qua." Chẳng qua là hai tiểu nhân vật, Hạo Thiên thậm chí không tốn tâm tư để nhớ hai người này.

Việc gặp lại họ ở đây cũng là bất ngờ, Hạo Thiên cũng không quá để tâm đến sống chết của họ.

"Thôi được." Khúc Tần phất phất tay.

Hai lão giả lúc này mới như trút được gánh nặng, thu dọn vết máu và vết thương trên người, cẩn thận lui xuống.

Lúc rời đi, trên mặt đất thậm chí không dính một vết máu nào.

Quản Di xem xong một màn kịch, trên mặt lại không có nhiều biểu cảm, chỉ gật đầu với Khúc Tần, rồi cùng Hạo Thiên khởi động truyền tống trận trong phòng, truyền tống thẳng ra khỏi quán trà.

"Trận pháp trong Ngọc thành, hình như?" Hạo Thiên vừa rồi mới chú ý đến điểm này, so với Vạn Kiếp Thành, dường như có gì đó khác.

Phải biết rằng, ở Vạn Kiếp Thành, truyền tống trận duy nhất là từ Thủ tịch phách mại hành truyền tống đến các con phố ngõ hẻm trong thành.

Những truyền tống trận pháp còn lại cũng không được xây dựng cố định ở một nơi nào đó, đa số là loại trận bàn.

"Ở Vạn Kiếp Thành, mấy đại tông môn thế lực lớn, thành chủ cũng không quản sự.

Giữa mấy đại tông môn kiềm chế lẫn nhau, không thể để đối phương tùy ý đi lại trong thành thiết lập trận pháp.

Mấy tiểu môn phái nhỏ trong bóng tối có lẽ có một ít, nhưng chỉ cần không bị phát hiện, chắc cũng không thể có động tác gì quá lớn, để tránh làm các đại tông môn bất mãn." Quản Di đi bên cạnh Hạo Thiên, chậm rãi nói: "Ngọc thành thì khác, trong Ngọc thành, lấy Lâu Minh Các làm chủ, chỉ là Lâu Minh Các ở trong bóng tối.

Thêm vào đó, số lượng cường giả độc hành đông đảo, hy vọng có thể đi lại tự do trong Ngọc thành.

Cũng có những quán trà như vậy, trong đó không ít phòng trên lầu đều có các trận pháp lớn nhỏ thông đến các nơi." Cũng có nghĩa là, Ngọc thành thực tế là một chủ thành cực kỳ hỗn loạn.

Các tông môn bản địa ở đây cũng có không ít, chỉ là so với các cường giả dừng chân ở đây từ bên ngoài, sức ảnh hưởng của những tông môn này, xa không bằng một Lâu Minh Các có đủ tài phú và khống chế trận pháp truyền tống.

Hạo Thiên yên lặng nghe những điều này, một lát sau mới mở lời: "Thành chủ của tòa chủ thành này là ai?" Có thể quản lý một tòa chủ thành gần như hỗn loạn như vậy, mà bây giờ đi trên đường cũng không gặp phải chuyện lộn xộn, hẳn là một cường giả có bản lĩnh?

"Thành chủ của tòa chủ thành này…" Quản Di khẽ cười, lắc đầu: "Thiếu chủ đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của Thủ tịch phách mại hành trong các chủ thành rồi.

Ở các chủ thành khác, có lẽ Thủ tịch phách mại hành chỉ là một kiến trúc mang tính biểu tượng và một nhà đấu giá có uy thế cực lớn mà thôi.

Nhưng ở Ngọc thành, Thành chủ Ngọc thành chỉ là một con rối.

Tòa chủ thành này do Thủ tịch phách mại hành ở ngoài sáng và Lâu Minh Các ở trong tối cùng nhau quản lý, mới không đến nỗi trở thành một tòa thành hỗn loạn, mà có thể ổn định thành một cái chợ đen cực lớn." Nghe lời của Quản Di, Hạo Thiên quả thực có mấy phần bất ngờ: "Thần tộc, không nhận ra sao?" "Nếu Thành chủ Ngọc thành vô dụng, vậy chỗ hữu dụng của hắn có lẽ nằm ở đây.

Người này cực kỳ giỏi ăn nói, bề ngoài bám vào danh nghĩa của Tứ trưởng lão Thần tộc, cống phẩm mà Ngọc thành nộp lên mỗi năm lại không thấp, Tứ trưởng lão tự nhiên nguyện ý che chở cho tòa chủ thành này.

Chỉ cần linh thạch nộp lên không thiếu, ông ta sẵn sàng không quan tâm trong tòa chủ thành này rốt cuộc ra sao." Lời của Quản Di nói rất nhẹ, truyền âm vào tai Hạo Thiên, một lát sau dừng lại, nói thêm một câu: "Tối nay sau khi thịnh hội của Thủ tịch phách mại hành kết thúc, thành chủ hắn cũng sẽ có mặt tại buổi đấu giá, sau đó sẽ thiết yến chiêu đãi, Thiếu chủ hắn có thể gặp được vị thành chủ đó, cùng một số nhân vật quan trọng trong thành." Hạo Thiên vốn định từ chối, nhưng chợt nghĩ đến Thẩm Mính.

Hắn dù gì cũng là một trong mười người cuối cùng ở lại trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, chắc cũng sẽ xuất hiện.

Không chừng có thể gặp hắn trong yến tiệc.

Hạo Thiên đáp một tiếng.

Rời khỏi Lâu Minh Các, trời cũng đã không còn sớm.

Y cũng không thể cứ mãi giao chuyện thịnh hội cho Tứ trưởng lão lo liệu được.

Hạo Thiên theo bước chân của Quản Di, đi thẳng lên tầng cao nhất của Thủ tịch phách mại hành ở Ngọc thành.

Quản Di quay đi tìm Tứ trưởng lão, bảo Hạo Thiên đợi ở đây một lát, đợi thịnh hội bắt đầu sẽ dẫn y vào.

Ở tầng cao nhất, có thể từ trên cao nhìn xuống thu trọn cả Ngọc thành vào trong mắt.

Đất của Ngọc thành là đất đen cứng rắn, trong thành tráng lệ huy hoàng.

Vạn Kiếp Thành có một bậc thang dài bằng bạch ngọc dẫn đến phủ thành chủ.

Ở Ngọc thành này, cũng không phụ cái tên của nó, trong thành có không ít kiến trúc trực tiếp dùng bạch ngọc thế tường, lụa đỏ làm đồ trang trí.

So với một vùng hoang lương không cây cỏ xa xa, tòa thành này cực kỳ nổi bật.

Thủ tịch phách mại hành ở Ngọc thành, so với ở Vạn Kiếp Thành, còn lớn hơn một chút, nằm ở trung tâm Ngọc thành, vị trí vốn dĩ dường như là phủ thành chủ, bây giờ lại là nhà đấu giá.

Vốn dĩ phủ thành chủ ở một vị trí không xa Thủ tịch phách mại hành, một tòa lầu các màu đỏ son, lấy ngọc bích trắng tuyết làm tường trắng, vốn cũng ở trên một ngọn núi bị san phẳng nửa chừng cao hơn một chút, hơi cao hơn Thủ tịch phách mại hành một chút, cũng có thể thể hiện thân phận thành chủ.

Sau truyền tống trận thời đó là cổng thành của Ngọc thành hình như chỉ để cho có.

Ngọc thành là một tòa thành truyền tống, trong Ngọc thành cũng không giống như các chủ thành khác có hạn chế và e ngại, không thể thiết lập đại truyền tống trận pháp, không ít nơi đều có thiết lập truyền tống trận.

Theo truyền tống trận sau cổng thành đi về phía trước là phố chính của Ngọc thành, hai bên có không ít con đường nhỏ, men theo các cửa hàng ven đường lan ra.

Quán trà của Lâu Minh Các ẩn mình giữa vô số cửa hàng, bên đó dường như đa số là nhà làm bằng gỗ.

Nhưng bên đó cũng là hướng mặt trời mọc, ánh chiều tà có thể xuyên qua song cửa sổ chạm khắc bằng gỗ, trông rất tao nhã.

Hạo Thiên cũng không đợi lâu, Quản Di gần như vừa đi ra ngoài đã quay lại, dẫn Hạo Thiên đi về phía một hành lang rất dài.

Chương 633

Trong lúc đó cũng có không ít người của Thiên Khuyết mặc áo choàng màu hạt dẻ của Thủ tịch phách mại hành, đeo một huy hiệu của nhà đấu giá.

Nữ tử thường để lộ dung mạo xinh đẹp, đối với Quản Di và Hạo Thiên đi ngang qua đều khẽ hành lễ rồi lui sang một bên.

Hạo Thiên tự nhiên biết, những người của Thiên Khuyết này đều là huyết mạch còn sót lại của Thần mạch dị tộc được Thủ tịch phách mại hành thu nhận.

Chỉ là, huyết mạch của họ hẳn đã cực kỳ mỏng manh, không thể tu luyện được nữa.

"Ta trước đây ở Vạn Kiếp Thành từng gặp những nữ tử Thần mạch dị tộc này, đến chết cũng không thể bước vào con đường tu luyện sao?" Hạo Thiên đột nhiên mở lời hỏi một câu.

Quản Di nhìn y, có mấy phần đắn đo, một lúc sau mới mở lời: "Chỉ cần ảnh hưởng của Thần tộc còn tồn tại một ngày, không dung nạp Thần mạch nhất tộc, dù bắt đầu tu luyện cũng không thể bộc lộ tài năng, nếu không không chỉ rước họa sát thân, mà còn liên lụy đến Thủ tịch phách mại hành.

Những người này, nhà đấu giá thu nhận, cho họ cuộc sống cực tốt, hơn cả nhiều người bình thường của Thần tộc." Dừng lại một chút, Quản Di mới tiếp tục nói: "Chỉ là nhà đấu giá cũng không hạn chế việc đi ở của họ, nhưng không ít người trước khi đến đây đều sống lay lắt, biết rằng cảnh ngộ bên ngoài buổi đấu giá cực kỳ gian nan.

Thậm chí có không ít nữ tử Thần mạch dị tộc là do có người cố ý đưa đến Thủ tịch phách mại hành.

Đối với họ, đây là chuyện tốt, ít nhất ở đây, sống tốt hơn bên ngoài." "Trong số họ, đa số đều nguyện ý ở lại nhà đấu giá mãi mãi.

Cũng có vài người gả đi, nhưng kết cục dường như không có mấy ai tốt đẹp.

Dù sao tuổi thọ của tu sĩ dài hơn rất nhiều, đối với một nữ tử sớm nở tối tàn như vậy có chút lưu luyến, đối với tu sĩ cũng không phải là chuyện tốt, nên rất ít người lựa chọn.

Nếu thông minh một chút cũng hiểu rõ điểm này, càng sẽ không lựa chọn rời khỏi nhà đấu giá." Hạo Thiên nhíu mày, nhưng không tiếp tục hỏi nữa.

Quản Di cũng không nói thêm gì, đẩy cánh cửa lớn trước mặt ra.

Sau cánh cửa lớn là buổi đấu giá tối nay, ở tầng cao nhất, có thể nhìn thấy vô số điểm sáng lấp lánh trong bóng tối bên dưới.

Những điểm sáng này là huỳnh thạch được khảm trên tay vịn của mỗi chiếc ghế, ánh sáng yếu ớt, chỉ có thể chiếu sáng lờ mờ xung quanh, thậm chí tu sĩ ngồi cạnh cũng không nhìn rõ mặt người bên cạnh.

Chỉ ở trên đài cao phía trước nhất, có một nơi sáng sủa, có một bóng dáng lão giả ngồi ở một góc đài cao, hiển nhiên là Tứ trưởng lão, ông ngẩng mắt nhìn về phía này một cái.

Quản Di mỉm cười, tầng này chỉ có nàng và Hạo Thiên ngồi, có thị giả, đưa cho Quản Di một cuộn trục cực dài.

Thứ này Quản Di trước đó đã xem qua một lần, bây giờ cũng không có hứng thú, liền đưa cho Hạo Thiên: "Trên này là những vật phẩm sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá, chỉ là đã gửi xuống từ sớm rồi.

Dù sao cũng là buổi đấu giá đầu tiên, Thiếu chủ không bằng xem thử trên đó có vật phẩm nào hứng thú không, cũng không đến nỗi

nhàm chán.” Hạo Thiên nhận lấy cuộn trục, đưa thần thức vào trong đó, không lâu sau liền gấp cuộn trục lại.

Nói thật, trên cuộn trục quả thực có mấy món đồ đấu giá có chút hấp dẫn, nhưng trước khi nhìn thấy nó ra sao, chỉ là một đạo khí tức, không thể xác định có phải thứ mình cần hay không.

Như Quản Di đã nói, buổi đấu giá quả thực cũng sẽ không quá nhàm chán.

Dù là thịnh hội, giá cả của những vật phẩm được đưa lên đều không thấp, nhưng trong đó có không ít thứ chỉ có số ít người có nhu cầu và cũng không quá quý trọng, chỉ là đồ khó tìm.

Hạo Thiên có chút chú ý, những vật phẩm đấu giá ban đầu, dường như người ngồi phía trước ra giá nhiều hơn, còn những người phía sau lại không ra giá?

“Buổi đấu giá bình thường sẽ xếp vị trí của những vị khách thân phận tôn quý ở phía trước, nhưng thịnh hội lại có chút khác biệt.

Thân phận của khách mời đa dạng, có người thậm chí sẽ rời đi sau khi mua được một món đồ mình cần, nên những vị khách này đều được xếp ở vị trí phía sau.

Nếu lấy được thứ mình cần, có thể được thị giả của nhà đấu giá dẫn đường đi lấy ngay lập tức.” Thịnh hội vẫn luôn như vậy, những vị khách đó cũng không thấy lạ.

Hạo Thiên thoáng lưu ý đến mấy món đồ đấu giá, nhưng lại chuyển sự chú ý từ bản thể đang ở buổi đấu giá sang phân thân đang ở nơi bế quan.

Tuân Tuyết Thiên Thần thấy Hạo Thiên thoát khỏi trạng thái tu luyện, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đã gần hai ba ngày không thấy Hạo Thiên động đậy, tuy tu sĩ như

vậy là bình thường, nhưng Hạo Thiên chỉ là một phân thân, chuyên chú tu luyện như vậy, có tác dụng gì?

Phân thân không chịu nổi một đòn… Nhưng rồi, Tuân Tuyết Thiên Thần lại nghĩ đến chuyện Hạo Thiên thoát khỏi Vô căn đằng dưới vách núi, mở miệng ra, cuối cùng lại nói: "Ngươi cũng nhận ra là sắp đến rồi sao?" "Nơi đó quả thực có một đạo khí tức mạnh mẽ, chỉ là không chắc có phải là người ta muốn tìm hay không, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Dù trong nơi bế quan tương truyền chỉ có một mình Lão tổ, nhưng trên đường đi, yêu thú mạnh mẽ trong đó cũng không ít.

Ngay cả thực lực cảnh giới Thần Vương đỉnh phong của Tuân Tuyết Thiên Thần, đôi lúc cũng phải mở lời yêu cầu đi đường vòng.

Cuối cùng đến được nơi này, ai biết Lão tổ có rời đi nơi khác, mà ở đây lại đụng phải một con yêu thú bá chủ nào đó hay không?

"Ừm." Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, cũng thoáng thu lại vẻ vui mừng.

Để tránh bất kính, khi tiếp cận, Hạo Thiên thu lại phi chu, cùng Tuân Tuyết Thiên Thần đi bộ tiếp cận.

Xuất hiện trước mắt là lối vào của một tòa địa lăng.

Bước chân của Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần dừng lại.

Thần thức của Hạo Thiên khẽ động, có mấy lời không biết có nên nói hay không, nhưng lại không nhịn được mà hỏi: "Lão tổ, thật sự còn tại thế sao?" Nào có ai bế quan lại đi xây một tòa địa lăng, rồi ở trong đó, chín năm không ra ngoài?

"Đại trưởng lão chưa từng đề cập với ta điểm này…" Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có một thoáng ngưng trệ, một lát sau mới mở lời: "Lão tổ quả thực còn tại thế, chưa từng… Lời nói chú ý một chút thì tốt hơn." Nhưng một người là của Thủ tịch phách mại

hành và một người là của Thần tộc Lão tổ.

Tuân Tuyết Thiên Thần đi trước một bước vào địa lăng, nhưng lại bị một tầng trận pháp vô hình cách ly bên ngoài.

Trận pháp không làm người bị thương, nhưng lại ngăn cản người ta đi vào bên trong.

Tuân Tuyết Thiên Thần do dự một lát, cuối cùng bất đắc dĩ đứng tại chỗ mở lời: "Lão tổ, tại hạ là Thiếu chủ Thủ tịch phách mại hành và đệ tử Thần tộc, thỉnh Lão tổ xuất quan." Câu nói được Tuân Tuyết Thiên Thần truyền vào trong địa lăng, nhưng rất lâu sau cũng không có nửa phần hồi đáp.

Nhíu mày, Tuân Tuyết Thiên Thần cực kỳ kiên nhẫn mở lời, lặp lại câu nói đó một lần.

Dừng lại, không có hồi đáp, lại một lần nữa.

Gần như đã đứng ở lối vào một ngày, Tuân Tuyết Thiên Thần trông có vẻ không hề mệt mỏi.

Hạo Thiên liếc nhìn một cái, cũng không làm phiền.

Dù là người của Thủ tịch phách mại hành, nhưng cũng không phải là huyết mạch thân duyên của vị Lão tổ này, không có quan hệ gì với Lão tổ trong địa lăng.

Hơn nữa, y cũng chưa từng gặp qua người sau, không biết tính tình người sau thế nào.

Nhưng cường giả thường độc lập, tự có phong cốt của mình, cũng không thể phán đoán Tuân Tuyết Thiên Thần làm đúng hay sai, có thể gọi Lão tổ ra hay không.

Sờ sờ chóp mũi, Hạo Thiên đang suy nghĩ trong địa lăng có vị Lão tổ đó hay không, cũng như khả năng tấn công mạnh.

Ý niệm này chỉ vừa thoáng qua, trận pháp vốn đang đẩy lui, lại trong nháy mắt nuốt chửng thân hình Hạo Thiên vào trong.

Tuân Tuyết Thiên Thần phản ứng lại, ngay lập tức đi tóm lấy cánh tay Hạo Thiên, nhưng trận pháp dường như nhanh hơn một bước, không có ý làm hại Hạo Thiên, lực đạo kiên định nhưng cũng dịu dàng bao bọc Hạo Thiên, trong nháy mắt đưa y vào trong địa lăng.

"Lão tổ!" Tuân Tuyết Thiên Thần một mình đứng bên ngoài, sắc mặt khó coi.

Địa lăng chỉ đơn độc đưa Hạo Thiên vào, Lão tổ nghiêng về phía người của Thủ tịch phách mại hành, không ưa Thần tộc?

Khả năng này, gần như là suy đoán tồi tệ nhất, cứ thế xuất hiện trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, nhất thời lại không biết phải đi đâu về đâu, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Sau khi Hạo Thiên bị đưa vào địa lăng phản ứng lại, trước mắt là một đại điện chất đầy quan tài đá.

Trong đó có một bảo tọa, người sống duy nhất trước mắt Hạo Thiên là một lão giả, tóc dài bù xù, nhưng không ngồi trên bảo tọa, mà đứng bên cạnh bảo tọa rũ mắt nhìn.

"Đế mạch quyển ở trên người ngươi?" Lão giả đột nhiên mở miệng hỏi Hạo Thiên một câu, giọng nói có chút khàn, dường như đã rất lâu không mở miệng nói chuyện.

Chương 634

"Ừm." Nếu đối phương vừa gặp đã có thể nói ra điểm này, Hạo Thiên tự nhiên không nghi ngờ đối phương có thật sự nhìn thấu hay không.

Huống chi, lão giả này có thể là cường giả duy nhất ở Thần giới đạt đến cảnh giới Tối chung chúa tể.

Nếu thật sự như vậy, đối phương muốn lấy Đế mạch quyển trong cơ thể y, chẳng qua chỉ là một ý niệm.

"Không phải là người của Thần mạch dị tộc." Lão giả thở dài một hơi, ngẩng mắt nhìn về phía ngoài địa lăng: "Cô nương nhỏ bên ngoài đó, là người của Thần tộc." Nói câu này, giọng điệu của Lão tổ có mấy phần phức tạp.

Hạo Thiên không vội mở miệng, đợi những lời sau đó của đối phương.

"Biết lai lịch của những cỗ quan tài đá này không?" Lão giả hỏi Hạo Thiên một tiếng.

Hạo Thiên không dám tùy ý dò xét, nhưng có mấy cỗ quan tài đá lại đang mở, có thể thấy bên trong không có gì.

Nếu Lão tổ để lại cho mình mấy cỗ quan tài rỗng thì có thể giải thích, nhưng nhiều quan tài rỗng như vậy… "Lão tổ đã cho mấy vị trưởng lão của Thần tộc vào trong đó hết rồi sao?" Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Lão giả dường như bị lời nói của y làm cho nghẹn lại, một lát sau, mới mở miệng: "Mấy vị trưởng lão của Thần tộc, sớm đã ở trong này rồi, chỉ là chuyện của năm tháng dài đằng đẵng trước đây… Ta đã hứa

với một người của Thần tộc, sẽ không động đến Thần tộc.

Trước đây như vậy, bây giờ cũng như vậy.

Ta đã tỉnh rồi, các ngươi cũng không cần làm phiền sự thanh nhàn của ta nữa." Lão giả quay lưng đi, đối diện với mấy cỗ quan tài đá đang mở.

Không giống một cường giả đứng trên vạn vật, ngược lại giống một lão già đang chờ xuống mồ.

"Thần tộc đã để lại cho Thần mạch dị tộc một con đường sống, huyết mạch của họ, chỉ là sự tồn vong sẽ vì thái độ của ngươi mà quyết định suy nghĩ của Thần tộc." Hạo Thiên có chút nhìn ra, Lão tổ trước mắt dường như giống như năm tháng dài đằng đẵng trước đây, chưa hề thay đổi thái độ của mình.

Bất luận là Thần mạch dị tộc hay Thần tộc, ông đều không quan tâm, dường như cả hai đều không liên quan đến ông.

"Vậy sao?" Lão giả nghe lời của Hạo Thiên, nhưng không có phản ứng gì lớn.

Hạo Thiên có chút khẳng định, đối phương quả thực giống như y nghĩ.

"Ngươi không cùng một nguồn gốc với ta." Lão giả ngẩng đầu, ánh mắt trầm lặng nhìn Hạo Thiên một cái.

"Quả thực như vậy, ta không phải là hậu bối của ngài, chỉ là một người ngoài trong huyết mạch mà ngài để lại." Hạo Thiên có chút không hiểu: "Vậy tại sao lại muốn gặp ta, lại từ chối người của Thần tộc, chỉ vì muốn nhìn Đế mạch quyển một cái sao?" "Ta có thể để lại truyền thừa cho ngươi, không phải cho Thần mạch dị tộc?

Dường như là kết quả tốt nhất." Lão giả thở dài một hơi: "Vì Thần mạch dị tộc trời sinh đã mạnh hơn người của Thần tộc một bậc,

họ cảm thấy Thiên đạo bất công, che lấp Thiên đạo bên ngoài Thần đạo.

Thần tộc tự làm tự chịu, không liên quan đến ta, ta cũng không có ý định giúp một tay.

Nếu đã như vậy, tại sao phải gặp người của Thần tộc?" Nghe lời của Lão tổ trước mặt, Hạo Thiên có một thoáng ngưng trệ.

Vốn dĩ y cho rằng, vị Lão tổ ở nơi bế quan này hẳn là có duyên nợ cực sâu với cả Thủ tịch phách mại hành, Thần mạch dị tộc và Thần tộc.

Đến cuối cùng khi hai bên đối lập, mới không biết nên giúp bên nào, đến mức bên nào cũng không giúp, mặc cho Thần tộc và Thần tộc dị mạch tranh đấu.

"Chuyện năm đó, rốt cuộc ra sao?" Hạo Thiên đắn đo mở miệng hỏi một câu, nhìn lão giả trước mặt.

Vị Lão tổ này, không giống một cường giả tuyệt thế, ngược lại càng giống một lão già sắp chết, trên người không có nửa điểm sắc bén.

Dù sao trong mắt Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, ông hẳn phải ích kỷ hơn một chút, không giống như bây giờ.

Giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, vốn dĩ chỉ vì một câu nói của Lão tổ tôn kính này là có thể quyết định tương lai của Thần giới sẽ ra sao.

Nhưng ông sau năm tháng dài đằng đẵng, vẫn như năm xưa, thậm chí còn xây một tòa lăng mộ trong nơi bế quan, không biết là giữ mộ cho ai, hay là để lại cho mình một nơi quy ẩn như vậy, không muốn bước ra nửa bước.

Lão giả trầm mặc, Hạo Thiên cũng trầm mặc rất lâu, một lúc sau

mới mở lời: "Văn bối, ở Thất Hỏa Thần Vực, có may mắn được một vị Tối chung chúa tể truyền thừa.

Điều đó quả thực đã mang lại cho văn bối lợi ích lớn, và có duyên được thấy lưu ảnh của vị Tối chung chúa tể đó." Người đời theo đuổi thực lực cảnh giới, hẳn phải giống như đạo lưu ảnh đó, không sợ hãi điều gì, không tồn tại trên đời, nhưng vẫn mạnh mẽ như vậy.

Nhìn Lão tổ trước mặt, Hạo Thiên mới được chứng kiến, cảnh giới đạt đến Tối chung chúa tể, nhưng lại cố chấp vào một chuyện, cả đời không giải được, tự nhốt mình trong địa lăng chờ đợi diệt vong.

Có lẽ đã nhìn thấu suy nghĩ của Hạo Thiên, lão giả liếc nhìn y một cái, bất đắc dĩ cười cười: "Sai rồi, ta không cố chấp vào chuyện quá khứ.

Ngược lại, ta đã thông suốt chuyện quá khứ rồi.

Chuyện đã qua không thể níu kéo, bây giờ còn lại bất luận là tàn dư của Thần mạch dị tộc, Thủ tịch phách mại hành, hay là Thần tộc hiện nay, đều không có nửa điểm quan hệ với ta.

Tại sao ta phải ra ngoài quản những chuyện không liên quan đến ta?

Cái ta đã từng có, sớm đã mất đi rồi." "Ta ở lại nơi này, ngươi cũng nên biết nơi này là nơi bế quan, ta đang truy cầu cảnh giới cao hơn để rời khỏi đây.

Chỉ là… có lẽ ta bị kẹt ở đây, mãi mãi không bước ra được nửa bước.

Nếu là sớm hơn một chút, không chừng ta còn có tâm tư rảnh rỗi cùng ngươi ra ngoài quản chuyện bên ngoài.

Bây giờ, ta có lòng mà không có sức." Nghe vậy, Hạo Thiên ngẩng đầu, lão giả chậm rãi nói: "Đại hạn của ta sắp đến." Chưa có ai nghe

nói Tối chung chúa tể sẽ có lúc đại hạn sắp đến, nhưng cứ như vậy, lão giả trước mắt, đại hạn sắp đến rồi.

Hạo Thiên nhất thời không nói nên lời, cũng có chút hiểu ra tại sao lão giả lại muốn để lại truyền thừa cho mình.

Để lại truyền thừa, đều là những cường giả sắp vẫn lạc, hoặc là những tu sĩ muốn rời khỏi thế giới này.

Truyền thừa của một tu sĩ, là thứ mà cả đời họ theo đuổi.

Để lại nó, là để một ngày nào đó có người có thể kế thừa mười phần, dùng một cách khác, đi ra một con đường khác, thông đến cảnh giới cao hơn.

"Vì…" Hạo Thiên dường như đã thông suốt lý do lão giả không muốn gặp người của Thần tộc.

Nếu lão giả gặp người của Thần tộc, người của Thần tộc biết được nguyên nhân đại hạn sắp đến của Lão tổ, Thủ tịch phách mại hành mới thật sự đi đến hồi kết.

Việc duy nhất lão giả có thể làm, nếu là vì Thủ tịch phách mại hành, thì phải tiêu diệt Thần tộc hiện nay.

Có lẽ lão giả quả thực có thể làm được, chỉ là, như ông đã nói, Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc hiện nay, đều không liên quan đến ông, không có thù oán.

Những chuyện nên xảy ra, đã trong năm tháng dài đằng đẵng tạo thành quả ác.

Lúc này ra mặt giải quyết, còn có ý nghĩa gì?

Tiêu diệt Thần tộc, sau đó để Thần tộc giống như Thủ tịch phách mại hành hiện nay để lại chút hạt giống, một ngày nào đó lại quay lại báo thù?

Thần tộc lấy Thần đạo che lấp Thiên đạo, là ác nghiệp của Thần tộc, nên do Thần tộc tự mình giải quyết, gánh chịu kết quả.

Tại sao lại cần Lão tổ thay họ phá cục?

"Không thể cứ trông mong người già phát quang phát nhiệt chiếu sáng cho đám vãn bối này được, huống chi còn là đám vãn bối đáng ghét này." Hạo Thiên cảm giác bàn tay của Lão tổ trước mặt đặt lên vai mình vỗ vỗ, có ý chỉ nhìn về phía ngoài địa lăng.

Tuân Tuyết Thiên Thần có lẽ không mở miệng nữa, giọng nói không truyền đến nơi này, nhưng Hạo Thiên lại hiểu người mà lão giả đang nói đến.

"Ta không có trách nhiệm này, nhưng có lẽ ngươi có, nên ta mới giao truyền thừa cho ngươi, cũng để ngươi đi giải quyết cục diện.

Bất luận cuối cùng ngươi giúp Thần mạch dị tộc, hay là Thần tộc, đều không liên quan đến ta.

Ta chỉ cho ngươi một khả năng, việc nên làm là của ngươi, ta cũng không bắt ngươi làm thay ta.

Chương 635

Thế giới này, không còn thứ gì ta lưu luyến nữa, cái nên hủy đã hủy rồi, cái nên thay đổi cũng đã thay đổi rồi.” Lúc lão giả vỗ chưởng cuối cùng lên vai Hạo Thiên, dường như có thứ gì đó đã rơi vào trong cơ thể Hạo Thiên.

Chỉ là, Hạo Thiên nghe thấy lão giả khẽ “di” một tiếng, một chuỗi Vô căn đằng từ trong tay Hạo Thiên thoát ra, rơi vào tay lão giả, cùng với một chiếc nhẫn trữ vật cổ xưa lấy được từ trên người con yêu thú bá chủ đó.

Thứ này từ khi rơi vào tay Hạo Thiên, cũng đã tốn không ít công sức, nhưng vẫn luôn không mở được, nên bị vứt sang một bên không để ý.

Bây giờ lại bị lão giả dẫn dắt lấy ra.

Thấy Lão tổ trước mặt dường như không gặp trở ngại gì có thể lấy đồ vật trong nhẫn trữ vật ra, Hạo Thiên mơ hồ có một suy đoán: “Tiền bối, chiếc nhẫn trữ vật này…” “Là của ta để lại ở nơi bế quan, chỉ là ngươi đã lấy được, vậy thì là của ngươi.” Điểm này, lão giả dường như không hề để tâm, chỉ nhìn vào đồ vật trong nhẫn trữ vật, có mấy phần trầm ngâm: “Cùng với những thứ này, hẳn phải có một khối dược liệu luyện chế thần khí siêu thập phẩm, vốn dĩ là chuẩn bị cho ta, để ta chế tạo một món thần khí.

Chỉ là sau này dần dần cũng phai nhạt tâm tư, không đi tìm lại nữa.” Lão giả quả thực đã trầm mặc ở nơi bế quan suốt năm tháng dài, cũng đã cô độc suốt năm tháng dài, đến mức một số chuyện năm đó, cũng bắt đầu dần dần quên đi.

“Đạo phân thân này, tu luyện thần hồn chi pháp?” Lão giả nhìn

Hạo Thiên, có mấy phần suy tư.

"Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng.

Lão giả đã biết Đế mạch quyển, chắc cũng đã quen thuộc với những thứ trong Đế mạch quyển.

Hạo Thiên nhớ lại Tuân Tuyết Thiên Thần từng nói, Bá Cốt Môn từng tiến vào nơi bế quan, dường như đã làm phiền đến Lão tổ, bị hạ cấm chế.

Chỉ là Bá Cốt trưởng lão biết chuyện Sâm La Vạn Tượng, Hạo Thiên cũng có hiểu biết, chắc Lão giả trước mặt là nguyên nhân mà Bá Cốt trưởng lão biết được.

"Thần hồn chi pháp… ngược lại có một cách khác." Lão giả trầm tư, một lát sau mới nói với Hạo Thiên: "Trước đây, cuốn phân thân trong Đế mạch quyển không hoàn chỉnh.

Có người từng luyện chế ra phân thân, đi con đường cũng tương tự như ngươi, thu thập một phần khôi lỗi chi pháp.

Chỉ là lại luyện ra một món thần khí tam thập phẩm, sau đó để phân thân trở thành chủ nhân của thần khí, để thần khí che chở cho đạo phân thân đó, nhờ vậy mà tồn tại trên đời." Nghe lời của lão giả, Hạo Thiên suy tư, có mấy phần hiểu ra cách của lão giả.

Để Ngọc Hoàng kiếm lại cho đạo phân thân?

Hay là luyện chế một món thần khí siêu thập phẩm khác?

Nói thật, nếu để Hạo Thiên ra tay luyện chế, siêu thập phẩm thì đơn giản, nhưng thần khí siêu tam thập phẩm, e là không dễ như vậy.

"Ta có thể ra tay giúp ngươi luyện chế.

Vừa hay, trong tay ta bây giờ cũng có đồ vật trong chiếc nhẫn trữ vật đó." Lão giả ném nhẫn trữ vật lại cho Hạo Thiên, rồi lại chỉ vào

Vô căn đẳng đang bám trên tay: "Thứ này, ta vốn định thu làm khí hồn của thần khí, nhưng sau này thất lạc, cũng dần quên mất chuyện này.

Bây giờ ngươi mang nó về, cũng có thể ra tay làm được." Hạo Thiên thấy lão giả quay người, biết rằng muốn đối phương ra tay giúp mình luyện chế món thần khí siêu tam thập phẩm này, tất có tiền đề trong đó, cũng không vội, đợi những lời sau đó của đối phương.

"Phẩm giai của thần khí phải trên tam thập phẩm, cần một món thần khí tam thập phẩm để tế khí.

Đi tìm đi, lúc nào tìm được, lúc đó lại đến gặp ta." Nghe lời của đối phương, nếu không phải sau cuộc nói chuyện trước đó đã có chút hiểu biết về tính tình của lão giả, không đến mức nói những lời giả dối, Hạo Thiên gần như đã cho rằng đối phương đang trêu đùa mình.

Nếu trong tay có một món thần khí siêu tam thập phẩm, vậy tại sao lại phải tế luyện nó đi để luyện chế một món mới?

"Vốn dĩ ngươi hẳn cũng có một món thần khí phẩm giai không tồi." Lão giả hỏi một câu.

Hạo Thiên ngưng tụ hình thái và khí tức của Ngọc Hoàng kiếm, vẽ ra một đạo huyễn ảnh trước mắt.

"Thập ngũ phẩm." Lão giả không quay người lại quét mắt một cái, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt.

"Thần khí siêu nhị thập phẩm lộ diện ở Thần giới không quá hai bàn tay, tam thập phẩm, e là nhiều cường giả đã để lại trên đời, không biết ở di tích bí cảnh nào, sợ là cả Thần giới cũng không tìm ra được ba món." Hạo Thiên không sợ không tìm được, chỉ là, nếu tìm được, tại sao lại phải tế luyện nó đi?

"Trong tay ta có một món thần khí nhị thập phẩm, đổi lấy Ngọc Hoàng kiếm trong tay ngươi, có nguyện ý không?" Lão giả đột nhiên

mở miệng hỏi một câu như vậy.

Hạo Thiên gần như không chút do dự mà lắc đầu.

Ngọc Hoàng kiếm có duyên nợ sâu sắc với y, sau này nếu có kỳ ngộ, chưa chắc không thể nâng cao phẩm giai hơn nữa.

Nó cực kỳ thuận tay, đổi một món thần khí phẩm giai cao hơn, y vẫn cảm thấy không bằng Ngọc Hoàng kiếm.

"Đồ của người khác dùng quen đến mấy, cũng không hoàn toàn ăn khớp với ngươi.

Huống chi khí hồn trên siêu thập phẩm kiệt ngạo, muốn được nó công nhận khó như lên trời, không bằng tế luyện đi." Lão giả dường như nhìn ra chỗ do dự của Hạo Thiên, chỉ ra nói.

Hạo Thiên đột nhiên nhớ đến nửa đoạn đao lấy được từ Lâu Minh Các.

Thần niệm vừa động, hình thái Ngọc Hoàng kiếm trước mắt tan biến, chuyển thành ngưng tụ thành hình dạng của đoạn đao đó.

Chỉ là khí tức có một thoáng lộ ra, lão giả liền nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên, vẻ mặt ngưng trọng đi mấy phần.

Lúc Hạo Thiên dùng sức mạnh thần hồn của phân thân để ngưng tụ hình thái và khí tức của Ngọc Hoàng Kiếm, gần như không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng khi đổi sang nửa thanh đao gãy kia, Hạo Thiên lại cảm giác sức mạnh thần hồn gần như bị rút cạn.

Khó khăn lắm mới ngưng tụ được thanh đao gãy, Hạo Thiên tiếp tục ngưng tụ nửa còn lại, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được vài phần cảm giác bất tường.

Y đang định giải tán hình ảnh thì lão giả trước mặt ra tay, ngăn

cản động tác của Hạo Thiên, ổn định lại hình thái của thanh đao gãy, nhìn một lúc rồi mới giải tán nó, sau đó trực tiếp nói ra bốn chữ: "Ma tu thần khí." Huyễn ảnh trước mắt tan đi, Hạo Thiên có cảm giác như trút được gánh nặng: "Vãn bối vô tình có được, chỉ cảm thấy phẩm giai của thần khí này hẳn là cực cao, chỉ tiếc là đã gãy mất một nửa, nửa còn lại hẳn là không có tung tích, cũng không cách nào biết được phẩm giai của nó." Huống hồ, đây lại là một món binh khí của ma tu.

Hạo Thiên nhíu mày, nhìn về phía lão giả trước mặt.

"Ở trên nguyên thân của ngươi?" Lão giả đột nhiên hỏi một câu.

"..." "Thế thì được rồi." Lão giả thở dài một hơi, đưa tay xuống bày ra một đạo trận pháp truyền tống, định đẩy Hạo Thiên vào trong, nhưng Hạo Thiên lại dừng lại, nhìn về phía bên ngoài địa lăng.

Lão giả dường như cảm giác được, nhíu mày: "Mang theo cả tiểu cô nương Thần tộc bên ngoài?" "Tuân Tuyết Thiên Thần đi cùng ta, nàng ấy là con gái của Đại trưởng lão Thần tộc hiện nay…" Nếu Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở nơi bế quan, Thủ tịch phách mại hành chắc chắn sẽ gặp phiền phức đầu tiên.

Lão giả có vẻ muốn cùng y rời khỏi nơi bế quan, nhưng không phải để ra ngoài giải quyết chuyện của Thần tộc và Thủ tịch phách mại hành.

Hạo Thiên nhìn ra được, lão giả chỉ muốn luyện chế một món thần khí ba mươi phẩm rồi để lại cho y.

Lão giả khẽ hừ một tiếng, một bóng người bị lão vẫy tay kéo từ ngoài địa lăng vào trong, nhưng lại là bị đánh ngất rồi mới mang vào, sau đó tiện tay ném cho Hạo Thiên.

Nhìn thấy Tuân Tuyết Thiên Thần đang hôn mê bất tỉnh, Hạo Thiên chỉ có thể cảm thán nàng ta không những vận rủi đi toi một

chuyến, không được lão giả ưu ái chút nào, mà lão giả này cũng là Lão tổ của Thần tộc, vậy mà lại chẳng ưa gì hậu bối Thần tộc cả.

Mang theo Tuân Tuyết Thiên Thần, cả hai trực tiếp đáp xuống một nơi bên ngoài khu bế quan.

Hạo Thiên cảm giác được Lão tổ sau khi ra khỏi nơi bế quan đã đi thẳng về hướng nguyên thân của y ở Ngọc Thành.

Y nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần trong tay, trước tiên đến Thần tộc, đưa nàng ta về.

"Gặp được Lão tổ rồi?" Đại trưởng lão không hề lo lắng cho an nguy của Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ liếc nhìn một cái rồi cho người đưa nàng ta xuống, ánh mắt ngược lại rơi trên người Hạo Thiên.

Hạo Thiên hơi do dự một thoáng, nhưng một khắc sau liền mở miệng nói: "Lão tổ không muốn rời khỏi nơi bế quan, Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc hiện nay đều không liên quan đến ngài." Đại trưởng lão Thần tộc nghe lời của Hạo Thiên, nhìn y một lúc lâu, sau đó mới khẽ hừ một tiếng, phất tay.

Lão biết Hạo Thiên chắc chắn phải quay về Thủ tịch phách mại hành, nếu những chuyện cần biết đều đã biết, Lão tổ không muốn xuất quan, không muốn dính líu, đối với Thần tộc mà nói, ít nhất không phải là chuyện xấu.

Trong Thủ tịch phách mại hành ở Ngọc Thành, Quản Di nhận thấy Hạo Thiên vẫn không lên tiếng, đoán rằng phân thân của y đang ở trong nơi bế quan nên cũng không nói gì.

Thấy Hạo Thiên dường như có phản ứng, nàng quay đầu nhìn lại, thấy bên cạnh Hạo Thiên đã có thêm một người, là một lão giả, nhưng nàng lại không hề hay biết lão xuất hiện từ lúc nào.

Phải biết rằng, nơi này là tầng cao nhất của Thủ tịch phách mại

hành, nơi Hạo Thiên đang ở, người bình thường căn bản không thể lên được.

Chương 636

Quản Di vô thức nhìn về phía Tứ trưởng lão trên đài cao, thấy Tứ trưởng lão cũng chậm một nhịp mới nhìn thấy, trong lòng trầm xuống.

"Tiền bối đã đến." Hạo Thiên ngược lại tiếp nhận rất nhanh, chào hỏi đối phương.

Y đứng dậy, Quản Di đang định đi theo thì bị ánh mắt của lão giả làm cho cứng đờ tại chỗ.

"Người của Thủ tịch phách mại hành?" Lão giả đi theo Hạo Thiên một đoạn mới mở miệng hỏi: "Dường như không giống như lời ngươi nói, có vẻ như đang gắng gượng sinh tồn dưới sự chèn ép của Thần tộc." "Bởi vì sự tồn tại của Lão tổ." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu, sau đó nói tiếp: "Huống hồ, đây chỉ là nơi ở tại Thần Giới, không phải Thượng Thần Giới." Lão giả nghe lời của Hạo Thiên, nhíu mày, nhưng không để tâm đến chuyện này nữa.

Hạo Thiên dẫn lão giả về căn phòng mà Quản Di đưa y đến lúc đầu, lấy nửa thanh đao gãy ra, đưa cho lão giả.

"Nó vốn không gãy." Lão giả nhìn nửa thanh đao gãy, lại nói một câu ngoài dự đoán: "Vốn dĩ nó là một thanh đao lưỡi thẳng." "Một món binh khí của ma tu." Hạo Thiên nói.

Đao không gãy, phẩm giai là thần khí trên ba mươi phẩm, nhưng lại là một món ma khí… "Phân thân của ngươi cầm ma tu thần khí thì đã sao?

Chẳng lẽ có thể ảnh hưởng đến nguyên thân của ngươi chắc?" Lão giả khinh thường nói một câu, tiếp lời: "Chỉ là một phân thân, một đoạn thần niệm mà thôi, do ngươi khống chế, sẽ không phản phệ, có gì không tốt, không phải là một hạt giống ma tu rất tốt sao?"

Những tu sĩ không có tư chất sẽ lựa chọn con đường nhập ma, tổn hại căn nguyên để có được thực lực tạm thời, hy sinh sự tỉnh táo của thần trí để đổi lấy sức mạnh.

Hạo Thiên vẫn luôn cảm thấy đây là một giao dịch hoàn toàn không công bằng, chỉ những kẻ đường cùng mới lựa chọn con đường ngu muội này.

Những người thật sự không còn cách nào khác làm ra lựa chọn như vậy, cũng chỉ có thể nói một tiếng đáng tiếc.

Hạo Thiên chưa từng nghĩ rằng phân thân có thể đi con đường ma tu, Lão tổ chỉ ra điểm này, cũng có chút khiến Hạo Thiên bất ngờ.

Người Thần tộc cực kỳ căm ghét con đường này, thậm chí còn hơn cả Thủ tịch phách mại hành, vậy mà Lão tổ lại trực tiếp nói với y rằng có thể để phân thân đi theo con đường này?

"Ngươi nhìn ta làm gì, nếu ngươi có thể tìm ra một món thần khí trên ba mươi phẩm nữa, yên tâm đặt vào tay một phân thân chẳng ra gì, một ngày nào đó có thể sẽ chắp tay dâng cho người khác, ta cũng không cản ngươi." Lão giả phất tay, liếc mắt nhìn Hạo Thiên: "Dùng đao này tế khí hay không là lựa chọn của ngươi, dù sao cũng là đồ của ngươi, bản tôn chỉ ra tay giúp một lần, tiểu tử, tốt nhất ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ." Nghe lời của lão giả, Hạo Thiên trầm mặc một lát, sau đó lại gật đầu, thở dài một hơi: "Vậy thì nhập ma đi, dùng món ma tu thần khí này tế khí.

Tiền bối, ta đi tìm một nơi yên tĩnh cho ngài nhé?" "Để ta quay về Thủ tịch phách mại hành ở Thượng Thần Giới đi?" Lão giả nhìn Hạo Thiên một cái, giọng điệu cực kỳ lãnh đạm: "Ta rời khỏi nơi bế quan, sẽ không quay về tổ địa của Thần mạch dị tộc, cũng không đến Thần tộc.

Sau khi làm xong chuyện này, ta sẽ rời đi.

Nếu ngươi đã quyết định, ta sẽ mang đồ đi, đợi thần khí ra đời, ta sẽ tìm ngươi lần nữa.

Phân thân tu luyện thế nào, không phải chuyện của ta." Lời vừa dứt, Hạo Thiên vừa hay cũng nghe thấy tiếng bước chân đang tiến về phía này ngoài hành lang.

Khi tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, bóng dáng lão giả trong phòng cũng biến mất.

Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ nghe Tứ trưởng lão ngoài cửa cung kính gọi một tiếng: "Tiền bối." Lão hơi do dự, nhưng khi không nhận được hồi đáp thì rời đi.

Cánh cửa trước mặt mở ra, Tứ trưởng lão nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình Hạo Thiên, nhíu mày, một lúc sau mới do dự nói: "Thiếu chủ, vị tiền bối vừa rồi?" "Đã rời đi rồi." Thấy sắc mặt Hạo Thiên, Tứ trưởng lão khẽ nhíu mày, nhớ lại chuyện Hạo Thiên quay về Thượng Thần Giới, một lúc sau mới mở miệng nói: "Vị cường giả đó, cảnh giới trên cả ta, thậm chí cảm giác mà Đại trưởng lão Thần tộc mang lại cho ta cũng không đáng sợ bằng lão giả vừa rồi." Không phải Lão tổ cố ý làm vậy, chỉ là với cảnh giới của Tứ trưởng lão, cảm giác đối với mọi thứ đều trở nên cực kỳ nhạy bén, đặc biệt là với cường giả cao hơn một bậc.

Hoặc có lẽ là vì có quan hệ huyết mạch đồng nguyên với Lão tổ, Tứ trưởng lão chỉ ngưng lại một chút rồi hỏi thẳng: "Người vừa rời đi, là Lão tổ, ngài ấy đã xuất quan, ra khỏi nơi bế quan rồi!" Hạo Thiên có chút không ngờ Tứ trưởng lão có thể nhạy bén và chắc chắn đến mức độ này.

Y hơi do dự, Lão tổ tuy không muốn gặp người của Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, cũng không muốn đến hai nơi đó, nhưng lại không nói là không thể tiết lộ chuyện xuất quan, chỉ cần không gây

phiền phức cho lão là được.

"..." Hạo Thiên khẽ gật đầu, đáp một tiếng.

Giây tiếp theo, y dùng một câu nói dập tắt vẻ mặt kinh hỉ của Tứ trưởng lão: "Chỉ là quyết định của Lão tổ vẫn không thay đổi, bất luận là Thủ tịch phách mại hành hay Thần tộc, ngài ấy đều không muốn dính líu, chỉ đứng ngoài cuộc.

Chuyện này hiện giờ Thần tộc không biết, Lão tổ chỉ gặp ta, đánh ngất Tuân Tuyết Thiên Thần, bị phân thân của ta đưa về Thần tộc.

Ta đã nói với Đại trưởng lão Thần tộc về thái độ của Lão tổ, và nói rằng Lão tổ chưa hề xuất quan." Nghe lời Hạo Thiên, Tứ trưởng lão trầm ngâm một lúc lâu không nói nên lời, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ngước mắt nhìn căn phòng trống rỗng sau lưng Hạo Thiên: "Vậy Lão tổ bây giờ?" "Ta cũng không biết hành tung của ngài, chỉ là sau này sẽ tìm ta lần nữa." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Tứ trưởng lão gật đầu, nhìn Hạo Thiên, cuối cùng đành bất lực, trầm ngâm một lúc mới nói: "Ta phải về Thượng Thần Giới một chuyến, ngươi cùng Quản Di lo liệu chuyện thịnh hội." Trước chuyện Lão tổ xuất quan, những chuyện khác đều không còn là chuyện lớn nữa.

"Lão tổ hẳn là không muốn có người tìm đến, quấy rầy sự thanh tịnh của ngài." Hạo Thiên nói một câu, Tứ trưởng lão gật đầu, đáp ứng.

Trước khi rời đi, lão lại nói với Hạo Thiên: "Nếu Lão tổ tìm ngươi lần nữa… ít nhất hãy hỏi một câu, Thủ tịch phách mại hành không cần ngài ra tay giúp Thần mạch dị tộc làm gì, nhưng xin hỏi Lão tổ có thể… về thăm tổ địa một chuyến, coi như… về nhà được không." Nghe những lời bâng khuâng như mất mát của Tứ trưởng lão, Hạo Thiên khẽ sững người, nhưng vẫn gật đầu.

Quản Di đi theo sau Tứ trưởng lão, vốn không dám đến quá gần, trong lòng vẫn còn sợ hãi ánh mắt lãnh đạm của lão giả lúc rời đi, lòng có chút kinh hãi, bây giờ mới hoàn hồn.

Nghe cuộc đối thoại giữa Tứ trưởng lão và Hạo Thiên, nàng mới phản ứng ra người đó là ai.

Lão tổ cuối cùng vẫn như những năm tháng dài đằng đẵng trước kia khi Thần mạch dị tộc bị Thần tộc đàn áp, vẫn khoanh tay đứng nhìn.

Đây cũng là kết quả mà cả Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc đều đã cân nhắc, chỉ là khi nó thật sự xảy ra, nếu nói Thủ tịch phách mại hành không thất vọng là không thể nào.

"Lão tổ và Thần tộc rốt cuộc có quan hệ gì?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Là một người ngoài mà có thể gặp Lão tổ trong nơi bế quan, trong khi Tuân Tuyết Thiên Thần lại bị ngăn cách bên ngoài địa lăng, chuyện này vẫn khiến Hạo Thiên cảm thấy có chút khó tin.

Thần tộc dám chắc rằng khả năng Lão tổ giúp Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc là ngang nhau, cũng có nghĩa là, quan hệ giữa Thần tộc và Lão tổ cũng phải không tầm thường.

Nhưng cuối cùng lại có kết quả như vậy?

"Lão tổ năm đó bị Thần mạch dị tộc ruồng bỏ, chỉ là trưởng bối trong nhà ở Thần mạch dị tộc địa vị lại không thấp… Sau khi Lão tổ rời khỏi Thần mạch dị tộc, vẫn luôn ở cùng người Thần tộc.

Thần tộc lúc đó không bài xích người ngoài như bây giờ, Lão tổ là đệ tử do trưởng lão Thần tộc dạy dỗ, sau khi về Thần mạch dị tộc cũng được coi trọng trở lại.

Chỉ là sau đó Thần tộc đột nhiên coi Thần mạch dị tộc như cái gai

trong mắt, Lão tổ ở giữa… Trong khoảng thời gian đó đã trải qua những gì, không ai có thể nói rõ, nhưng kết quả là ngài không thiên vị bên nào." "Lúc đó, Thần tộc mạnh hơn Thần mạch dị tộc, hành động này của Lão tổ có thể nói là đã bỏ rơi Thần mạch dị tộc." Quản Di đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Tứ trưởng lão liếc nhìn nàng một cái, nhíu mày, thở dài một hơi, chỉ nói: "Chỉ là bây giờ, không ai trách cứ quyết định của Lão tổ năm xưa.

Lúc đó, Lão tổ có đứng về phía Thần mạch dị tộc thì đã sao, cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục đó." Nhưng Thần tộc dường như lại cho rằng Lão tổ vì quan hệ với Thần tộc, không quên lời dạy bảo của Thần tộc nên mới không ra tay, chỉ là nhu nhược, không dám đối mặt, mới tự phong bế mình trong nơi bế quan lâu như vậy.

Lão tổ trong mắt Thần mạch dị tộc và Thần tộc, bây giờ đều là người có thể xoay chuyển cục diện, nhưng cũng là một cường giả có thiếu sót.

Hạo Thiên nghe xong, dần dần có chút hiểu ra, gật đầu, cũng không hỏi tiếp nữa.

Sau khi Tứ trưởng lão rời đi, sắc mặt Quản Di có chút khổ sở.

Nàng nhìn Hạo Thiên, không cho rằng Hạo Thiên, vị thiếu chủ trên danh nghĩa của Thủ tịch phách mại hành, thực tế là các chủ dự bị của phòng đấu giá, sẽ cùng nàng đi hết hơn bốn mươi tòa chủ thành, lo xong chuyện thịnh hội.

Lão tổ vừa đi, Quản Di cảm thấy người kia tuy ở đây nhưng tâm đã không còn, nhìn ánh mắt là biết, Hạo Thiên sợ là lại tìm được phương hướng mới, không lâu nữa sẽ rời đi.

Cục diện rối rắm lớn như vậy, cuối cùng lại đổ lên đầu nàng.

Sắc mặt Quản Di có chút u uất.

"Sau này Thượng Thần Giới sẽ có một trưởng lão khác cùng cấp với Tứ trưởng lão đi theo, chuyện thỉnh hội không cần lo lắng, chỉ là có chút nhàm chán thôi.

Ta quả thực có chuyện phải làm." Hạo Thiên nhẹ nhàng nói một câu.

Vì lời của Lão tổ, sau này y phải đến Lâu Minh Các một chuyến.

Sớm biết giao thiệp với Khúc Tần không nhanh như vậy có thể cắt đứt, Hạo Thiên lắc đầu, nhưng cũng không nghĩ sẽ nhanh như vậy lại phải tiếp xúc với hắn.

"Trước đó ta thấy thiếu chủ có hứng thú, nên đã nhận lời tham dự yến tiệc tối nay ở Ngọc Thành.

Nếu thiếu chủ không vội rời đi thì…" Hạo Thiên gật đầu, nhận lời chuyện này.

Quản Di khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, nàng lại nói: "Nơi mà thiếu chủ sắp đến, Thủ tịch phách mại hành… không bằng để Nguyên Cực đi theo thiếu chủ?" "Không cần." Hạo Thiên tự nhiên nhìn ra Quản Di có chút lo lắng, muốn an ủi, chỉ là… "Nếu ta đoán không sai, trước ngày mai sẽ có người tìm ta, tiện thể làm một tên tay sai miễn phí.

Chương 637

Lần này nguyên thân của ta có lẽ sẽ bị Thần tộc tìm đến, chắc lại phải đối phó với Đại trưởng lão Thần tộc một thời gian.

Nếu hắn đi theo… chuyện thịnh hội sẽ bị ảnh hưởng, hắn nên quay về tộc địa của Thủ tịch phách mại hành ở Thượng Thần Giới.

Chuyện cần làm, phân thân đi làm là được, mang theo người trợ giúp kia đi cùng." "Trợ giúp?

Người của Thượng Thần Giới xuống?" Quản Di có chút mơ hồ, nhưng lại không nói được chỗ nào không đúng, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn, chỉ nghe lời của Hạo Thiên, một lát sau có chút suy đoán: "Người của Thần tộc?

Thiếu chủ nói, không lẽ là Tuân Tuyết Thiên Thần chứ?" Nguyên thân của Hạo Thiên sắp bị Thần tộc để mắt tới, Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ đi theo phân thân của Hạo Thiên làm chuyện khác?

Phân thân Hạo Thiên sau khi rời khỏi Thần tộc, đi thẳng đến Ngọc Thành.

Sau yến tiệc, y cùng nguyên thân Hạo Thiên lướt qua nhau.

Người ở lại Ngọc Thành biến thành phân thân Hạo Thiên, đeo lên chiếc mặt nạ mà Quản Di giao cho lúc đầu.

Nguyên thân thì đi về phía Vạn Kiếp Thành.

Tuân Tuyết Thiên Thần vào ngày thứ hai đuổi đến Ngọc Thành.

Vốn dĩ nghe tin từ Thần tộc truyền đến, Hạo Thiên đã đi về phía Vạn Kiếp Thành, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần lại biết nhiều hơn, biết rằng Hạo Thiên sau khi ra khỏi nơi bế quan có hai người, nguyên thân và phân thân.

Tìm bất kỳ ai trong số họ cũng coi như tìm được Hạo Thiên.

Nếu một người đã đến Vạn Kiếp Thành, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không định đuổi theo bước chân của Hạo Thiên, mà trực tiếp đi thẳng đến Thủ tịch phách mại hành, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Hạo Thiên đang ngồi đối diện uống trà với Quản Di.

Ánh mắt liếc qua, trong lòng Tuân Tuyết Thiên Thần vô cớ dấy lên vài phần tức giận vì bị người ta đùa giỡn, đến nỗi nhìn Quản Di bên cạnh cũng thấy có chút chướng mắt.

"Hạo Thiên, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Một phân thân ở lại Ngọc Thành, một người đi Vạn Kiếp Thành?

Lão tổ đâu?" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên chưa kịp mở miệng, Quản Di đã quay đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra vài phần tò mò: "Ngươi biết người ở lại Ngọc Thành là phân thân của Hạo Thiên?

Chẳng lẽ ngươi nhận ra được hai người họ?" Tuân Tuyết Thiên Thần cười lạnh một tiếng: "Bởi vì Hạo Thiên không dám để chân thân ở lại đây chờ ta đến tìm trút giận, lá gan của hắn lớn hơn nhiều, ở đây chờ ta liên lụy Thủ tịch phách mại hành, phá hủy cả nơi này sao?" Quản Di đặt chén trà xuống, lúc đứng dậy còn ném cho Hạo Thiên một ánh mắt tự cầu đa phúc.

Thủ tịch phách mại hành cũng không đến mức sợ đắc tội Tuân Tuyết Thiên Thần gây phiền phức, chỉ là lời nói của Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực có chút kỳ lạ, khiến người ta không khỏi suy nghĩ lung tung.

Hạo Thiên đã làm gì với Tuân Tuyết Thiên Thần trong nơi bế quan, đến nỗi một Tuân Tuyết Thiên Thần luôn lạnh lùng với người khác lại có thể ngay lập tức sau khi phản ứng lại đuổi đến Ngọc

Thành, tìm Hạo Thiên hỏi tội?

Hạo Thiên nhìn biểu cảm kỳ quái của Quản Di lúc rời đi, há miệng, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Y quay lại đối mặt với vẻ mặt giận dữ của Tuân Tuyết Thiên Thần ngay trước mắt, nghe lời của nàng, thản nhiên nói: "Đi Vạn Kiếp Thành, tự nhiên là vì ta là thiếu thành chủ Vạn Kiếp Thành, tìm Đẳng lão phó ước một trận.

Một trong những phần thưởng của quán quân Vị diện thiên tài tuyển bạt tái là khiêu chiến một thành chủ, thắng thì có thể được một thành, Tuân Tuyết Thiên Thần không biết chuyện này sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần nghe lời của Hạo Thiên, khẽ sững người, không ngờ Hạo Thiên có thể bịa ra một cái cớ hoàn hảo như vậy.

Nhất thời cơn giận cũng bị Hạo Thiên dập tắt vài phần, nàng chau mày, cũng có thể ngồi xuống nói chuyện với Hạo Thiên một cách bình tĩnh: "Vậy phân thân ở lại đây làm gì?" "Thịnh hội của Thủ tịch phách mại hành, tham gia cho náo nhiệt." Hạo Thiên trực tiếp đẩy chén trà và ấm trà đến trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, ra hiệu cho nàng cứ tự nhiên.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhận ra Hạo Thiên đang vòng vo với mình, trực tiếp hỏi thẳng mục đích tìm đến: "Trong nơi bế quan, Lão tổ vì sao không muốn gặp ta, không đưa ta vào, đã nói gì với ngươi?

Lão tổ bây giờ đang ở đâu?" Nghe ba câu hỏi của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên hơi khựng lại, một lúc sau mới nói: "Nếu ngươi hỏi ta, ta chưa từng gặp Lão tổ, chỉ là nhất thời không cẩn thận bước vào trận pháp của địa lăng, sau đó bị Lão tổ đưa cả ta và ngươi ra khỏi nơi bế quan.

Chỉ là lúc đó không biết vì sao ngươi lại ngất đi.

Lời của Lão tổ, ta cũng không nghe thấy.

Lão tổ không muốn quản chuyện giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, bởi vì hiện tại cả hai đều không liên quan đến ngài, năm đó đã không can thiệp, bây giờ càng không." Tuân Tuyết Thiên Thần cười lạnh: "Ngươi hoàn toàn có thể bịa ra một lời nói dối hay hơn để lừa cả ta đi chẳng phải tốt hơn sao?

Ta ở ngoài địa lăng, sau khi ngươi vào rất lâu ta mới bị đánh ngất, không phải ngươi ra tay.

Sau khi ra ngoài, ta và ngươi ở cùng một chỗ, vậy là Lão tổ ra tay.

Tại sao Lão tổ không đánh ngất ngươi?

Nếu thật sự như lời ngươi nói, tại sao phải tránh mặt ta?

Thông báo cho cả Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc cùng lúc không phải tốt hơn sao!" Tuân Tuyết Thiên Thần có chút nghiến răng nghiến lợi: "Rõ ràng là ngươi bịa ra một lời nói dối lừa được Đại trưởng lão nhưng không lừa được ta, dẫn ta đến đây, mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?

Lão tổ đang ở đâu?" Hạo Thiên nhất thời không nói nên lời.

Tuân Tuyết Thiên Thần lại bình tĩnh lại, nhìn Hạo Thiên, chuẩn bị rời đi: "Ta không vạch trần lời nói dối của ngươi, chỉ là Đại trưởng lão cũng chưa hoàn toàn tin lời ngươi, Thần tộc đã phái người đến nơi bế quan tra xét rồi.

Thất tín với Thần tộc và Thủ tịch phách mại hành, đều không có kết cục tốt đâu." Nghe giọng điệu lạnh lùng của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên lại không vội phản bác.

Ngay lúc nàng sắp bước ra khỏi cửa, Hạo Thiên nhẹ nhàng mở miệng nói: "Ta tìm thấy dấu vết của Ma tộc, phân thân ở lại Ngọc Thành cũng là để điều tra chuyện này.

Không biết Tuân Tuyết Thiên Thần có hứng thú không.” Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần đột ngột quay đầu lại, giận dữ nhìn Hạo Thiên: “Ngươi!” Chuyện ở nơi bế quan, Tuân Tuyết Thiên Thần còn có thể bị Hạo Thiên nắm được thóp, nhưng chuyện Ma tộc, nghe Hạo Thiên nhắc đến, phản ứng đầu tiên chính là Hạo Thiên đã cấu kết với Ma tộc, gây phiền phức cho Thần Giới, dựng lên cho Thần tộc một kẻ địch đáng sợ hơn cả Thủ tịch phách mại hành.

Nhưng chuyện này không có bằng chứng.

Hạo Thiên cứ nhìn như vậy, sắc mặt không nhìn ra manh mối gì.

Hạo Thiên càng bình tĩnh, tay Tuân Tuyết Thiên Thần cầm kiếm càng siết chặt.

Nếu không phải Đại trưởng lão Thần tộc ba lần bốn lượt nhấn mạnh tầm quan trọng của Hạo Thiên, bảo nàng không được gây khó dễ cho hắn, bây giờ nàng đã động thủ chém Hạo Thiên dưới kiếm rồi.

Hắn khiến nàng có chút bất an mơ hồ, không nói rõ được nguyên nhân của sự bất an đó, là vì Hạo Thiên!

Hắn có quá nhiều hành động nhỏ, bây giờ xem ra, Hạo Thiên căn bản không hề hướng về Thần tộc.

Đối diện với ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt Hạo Thiên vẫn thản nhiên như cũ, không có quá nhiều biểu cảm, càng không bị cảm xúc của nàng chi phối.

Tuân Tuyết Thiên Thần mơ hồ cảm giác được mình đang bị Hạo Thiên dắt mũi, nhưng lại không có cách nào, nhắm mắt lại, sắc mặt vẫn âm trầm: “Thông tin về Ma tộc xuất hiện ở Ngọc Thành?

Sao ngươi biết?” “Tự nhiên là thông tin của Thủ tịch phách mại hành.” Nghe lời Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần vô thức nghĩ tại sao Thủ tịch phách mại hành không thông báo cho Thần tộc, nhưng

nhớ lại tranh chấp giữa phòng đấu giá và Thần tộc vì chuyện nơi bế quan, không khỏi nhíu mày.

Hạo Thiên cuối cùng cũng không nói cho Thần tộc biết chuyện phân thân… Tuân Tuyết Thiên Thần nhắm mắt lại.

Vì lời của Đại trưởng lão, phản ứng vô thức của nàng là Hạo Thiên đang nói dối, căn bản không kịp giải thích quá nhiều, trực tiếp đuổi theo.

Phản ứng vô thức là Lão tổ sau khi xuất quan sẽ thiên vị Thủ tịch phách mại hành, nhưng nếu như vậy, Hạo Thiên cần gì phải nói dối?

Nếu Thủ tịch phách mại hành sau này có chỗ dựa, Hạo Thiên cần gì phải lôi chuyện Ma tộc ra để chuyển dời sự chú ý, cũng là để bịt miệng nàng?

Tuân Tuyết Thiên Thần nhất thời không nói nên lời, bình tĩnh lại.

Hạo Thiên thở dài một hơi.

Quả nhiên, người quá thông minh không dễ lừa, chỉ là lời của y cũng không hoàn toàn là nói dối.

Lão tổ quả thực không định giúp Thủ tịch phách mại hành, cũng không đứng về phía Thần tộc, chỉ là ra khỏi nơi bế quan.

“Lão tổ không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?” Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên nói ra một câu như vậy, nhìn Hạo Thiên.

Chương 638

Hạo Thiên lắc đầu, vẫn tuyệt đối không đề cập đến chuyện này.

Tuân Tuyết Thiên Thần có chút tức đến bật cười, chỉ là cũng dần dần có chút yên tâm.

Ít nhất bây giờ Lão tổ không xuất hiện, có thể là có chuyện ngoài ý muốn, nhưng ít nhất cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn như cùng Thủ tịch phách mại hành đối phó Thần tộc.

"Được, vậy ta đi cùng ngươi điều tra chuyện Ma tộc." Tuân Tuyết Thiên Thần từ trong nạp giới lấy ra một đạo quyển trục, đầu ngón tay điểm lên đó một dòng chữ, giơ tay gửi tin đến Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Thấy hành động báo tin của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên cũng không ngăn cản, chỉ đợi nàng làm xong chuyện này, liền chào hỏi Quản Di một tiếng, đi thẳng về phía Lâu Minh Các.

Thấy phương hướng Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi, Quản Di khẽ nhíu mày.

Tuy không biết Hạo Thiên muốn làm gì, nhưng chuyện này liên quan đến Lâu Minh Các.

Hạo Thiên rốt cuộc không ưa tác phong của Lâu Minh Các, muốn phá quán của Khúc Tần sao?

Giao tình giữa Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các không sâu không cạn, nếu Lâu Minh Các xảy ra chuyện, nếu đối đầu với Thần tộc, phòng đấu giá có lẽ sẽ xem tình hình giúp một tay, nhưng nếu người ra tay với Lâu Minh Các lại là người của Thủ tịch phách mại hành?

Quản Di thở dài một hơi, cam chịu truyền tin cho Đại trưởng lão ở Thượng Thần Giới.

Một lát sau, Quản Di nhận được quyển trục do thị giả của phòng đấu giá đưa tới, không phải của Đại trưởng lão, mà là của Chuyên Thủy Thiên Thần.

Vài chữ cực kỳ đơn giản: "Cứ để nó đi." Nhìn đạo hồi âm này, Quản Di nhất thời không thể đoán được ý của Đại trưởng lão, hành động vốn định thông báo cho Khúc Tần một tiếng cũng dừng lại.

Không cần Quản Di thông báo, Tuân Tuyết Thiên Thần xuất hiện ở Ngọc Thành, Lâu Minh Các đã biết chuyện này.

Thấy Hạo Thiên dẫn thẳng Tuân Tuyết Thiên Thần về phía Lâu Minh Các, trong Lâu Minh Các chỉ còn lại một mình Khúc Tần.

Những người khác của Lâu Minh Các đều đã được đưa đi các nơi qua trận pháp truyền tống.

Lúc Khúc Tần nhìn thấy Hạo Thiên, sắc mặt có chút phức tạp, sau đó ánh mắt liền rơi trên người Tuân Tuyết Thiên Thần, cười nhạt: "Tuân Tuyết Thiên Thần, đã lâu không gặp." Lâu Minh Các và Thần tộc âm thầm đấu đá nhau không biết bao nhiêu lần, mấy nhân vật quan trọng trong đó tự nhiên đã gặp mặt.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Khúc Tần, không chút do dự ra tay hạ một đạo kiếm thế về phía hắn.

Hạo Thiên thấy hai người gặp mặt đã nhận ra nhau, Tuân Tuyết Thiên Thần lại trực tiếp động thủ, cũng tiết kiệm được phiền phức giải thích.

Y đối mặt với Khúc Tần một cái, đi thẳng về phía ám đạo mà Khúc Tần dẫn y vào lần trước.

Cánh cửa ở cuối ám đạo vẫn ở chỗ cũ, chỉ là trước khi Hạo Thiên

đẩy cửa bước vào, Khúc Tần lại đi trước một bước đứng trước mặt Hạo Thiên.

"Thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành, Hạo Thiên." Khúc Tần nhìn người trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, trên mặt không thấy bao nhiêu vẻ kinh sợ.

Nếu đã ở lại xem rốt cuộc có chuyện gì, tự nhiên đã chuẩn bị sẵn đường lui có thể toàn thân trở ra.

Khí tức của Tuân Tuyết Thiên Thần đang đến gần, mi tâm Khúc Tần giật một cái, trước Hạo Thiên đẩy cửa, làm một động tác mời với y.

Hắn không cho rằng Hạo Thiên cố ý tìm phiền phức, chỉ là cũng không rõ Hạo Thiên rốt cuộc có ý đồ gì.

Nếu đã như vậy, không bằng ra tay thử xem Hạo Thiên có đứng cùng một phe với mình không.

Quả nhiên, Hạo Thiên không do dự cùng hắn bước vào cửa, trận pháp dưới chân sáng lên, trong mắt Khúc Tần có thêm vài phần giảo hoạt nhìn Hạo Thiên một cái.

Đợi Hạo Thiên bước ra khỏi trận pháp truyền tống, ngẩng mắt nhìn thấy không phải là tòa lầu lần trước y thấy, mà là đang đứng ở biên giới Ngọc Thành.

Hạo Thiên sở dĩ biết vị trí của mình, là vì nơi y đang đứng có địa thế cực cao.

Hạo Thiên có thể nhìn thấy một góc Ngọc Thành từ xa.

Khúc Tần đứng bên cạnh, thở dài một hơi.

Lần thử này, ít nhất biết được Hạo Thiên không hoàn toàn là kẻ địch của Lâu Minh Các.

“Giữa ta và thiếu chủ phòng đấu giá không phải có hiểu lầm gì chứ, đến mức thiếu chủ phải dẫn cường địch đến, hủy diệt phân bộ của Lâu Minh Các ở Ngọc Thành, hay là thiếu chủ đã gây chuyện với Tuân Tuyết Thiên Thần, mượn Lâu Minh Các để giải vây thoát thân?” Khả năng thứ nhất, Khúc Tần không hiểu, hắn và Hạo Thiên chỉ có duyên một lần gặp mặt.

Khả năng thứ hai, Hạo Thiên làm vậy có phần không tử tế.

Trong lòng Khúc Tần có chút bực bội, chỉ là cũng không quá để ý, chỉ vì thân phận của Hạo Thiên.

Thủ tịch phách mại hành tài đại khí thô, cũng không phải không nói lý, có bao nhiêu mối làm ăn lớn với Lâu Minh Các, cũng là thế giao.

Hạo Thiên gây ra rắc rối, tự nhiên có Thủ tịch phách mại hành dọn dẹp.

Lâu Minh Các trước nay luôn cẩn thận, một khi có chuyện không ổn có thể nhanh chóng thu dọn rời đi, vừa không để người của mình thiệt hại ở đây, cũng không liên lụy đến Thủ tịch phách mại hành.

Cuối cùng phải đi, cũng là vì Lâu Minh Các ở Ngọc Thành, một nơi trời cao hoàng đế xa, thật sự không nghĩ có một ngày sẽ có người Thần tộc tìm đến, có mấy trận pháp truyền tống quan trọng phải thu dọn.

Nhưng may là cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Những tổn thất về trận pháp này, không ghi vào sổ Hạo Thiên, cũng có thể ghi vào sổ Thủ tịch phách mại hành, Khúc Tần một chút cũng không vội.

“Hai chuyện.

Một, Lão tổ của Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc đã xuất

quan, nhưng đều không quản chuyện gì, Thần tộc không lâu nữa sẽ biết chuyện Lão tổ không còn ở nơi bế quan.

Hai, tìm cho ta một món ma tu thần khí, ta muốn luyện hóa." "…" Lời Hạo Thiên nói rất nhanh, nhưng Khúc Tần lại có chút phản ứng không kịp.

Hai chuyện này, chuyện thứ nhất, Lâu Minh Các còn chưa nhận được tin tức truyền đến, sao Hạo Thiên lại biết?

Thứ hai, Hạo Thiên muốn nhập ma?

Sau lưng còn có một Tuân Tuyết Thiên Thần đang truy đuổi, muốn cùng Thần tộc không chết không thôi sao?

Rắc rối Hạo Thiên gây ra còn lớn hơn và phiền phức hơn so với tưởng tượng của Khúc Tần, nhất thời hắn không thể đưa ra quyết định.

Lâu Minh Các ẩn mình trong bóng tối nhiều năm như vậy, vẫn luôn chờ đợi một cơ hội lật đổ Thần tộc, là bây giờ sao?

"Ma tu thần khí rất dễ tìm." Khúc Tần tiện tay ném cho Hạo Thiên một món thần khí mười phẩm, chỉ là, đồ vừa đưa ra, sắc mặt Khúc Tần có chút trầm xuống: "Thủ tịch phách mại hành biết chuyện này không?

Ngươi sợ là sau khi đắc tội với Thủ tịch phách mại hành lại lôi kéo thêm một Thần tộc, định đầu quân cho Lâu Minh Các à, ta nói cho ngươi biết, ta không dám nhận đâu." "Ai nói ta muốn gia nhập Lâu Minh Các?" Hạo Thiên cầm trong tay món thần khí mười phẩm kia, sức mạnh thần hồn bao phủ lên nó, luyện hóa ngay bên cạnh Khúc Tần.

Khúc Tần muốn chạy trốn, nhưng đành cứng rắn đứng bên cạnh Hạo Thiên, có chút tức đến bật cười: "Thủ tịch phách mại hành nhiều

năm như vậy đều không có ý định đi con đường ma tu, ở phương diện này vẫn luôn không hợp với Lâu Minh Các, họ sẽ thừa nhận một thiếu chủ có thân phận ma tu sao?

Hạo Thiên, ngươi điên rồi à?" "Thần tộc càng xem Ma tộc là kẻ thù truyền kiếp, vẫn luôn thanh trừng sự tồn tại của ma tu.

Ngươi đắc tội với cả hai thế lực lớn của Thượng Thần Giới, ngoài việc đầu quân cho Lâu Minh Các tìm đường ra, chẳng lẽ còn có cách nào khác?

Trốn đông trốn tây ngươi nghĩ Thần tộc không tìm ra ngươi, hay ngươi có thể rời khỏi Thần Giới đến vị diện khác?" Lời Khúc Tần vừa dứt, thấy Hạo Thiên đã luyện hóa xong thần khí.

Nhưng đó là một món ma tu thần khí, Khúc Tần không nhịn được lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn sự thay đổi của Hạo Thiên.

Chỉ là Hạo Thiên dường như không có chút thay đổi nào, chỉ làm quen với thần khí trong tay, sau đó liền ngẩng mắt nói với Khúc Tần: "Khí tức của Tuân Tuyết Thiên Thần đã đuổi đến rồi." "Một cường giả cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, khoảng cách nhỏ như vậy muốn tìm chúng ta tự nhiên là dễ như trở bàn tay." Khúc Tần mở ra một đạo trận pháp truyền tống, gọi Hạo Thiên vào trong, lại thấy thân hình Hạo Thiên dường như dừng lại, đang chờ đợi.

Chờ Tuân Tuyết Thiên Thần?

Chương 639

Sắc mặt Khúc Tần có chút không giữ được nữa, không nhịn được nói với Hạo Thiên một câu: "Ngươi chết ở đây thì nói với ta một tiếng." Không phải do câu nói của hắn trì hoãn, mà bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần đã xuất hiện ở nơi không xa, thần dực sau lưng mở ra.

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần có chút ngưng trọng nhìn Hạo Thiên đã trở thành ma tu, nhất thời có chút sát ý lướt qua đáy mắt: "Dẫn ta đi tìm Ma tộc?

Hạo Thiên, ngươi đang tự tìm đường chết." Khúc Tần không nói hai lời bước vào trận pháp truyền tống, lại thấy từ trong trận pháp truyền tống bị đẩy ra một luồng loạn lưu cắn xé.

May mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời đẩy ra, nhưng trận pháp truyền tống cũng bị Tuân Tuyết Thiên Thần hủy diệt.

Nhìn một Hạo Thiên gây rắc rối, lại có một Tuân Tuyết Thiên Thần bị chọc giận, Khúc Tần không cho rằng nàng ta sẽ bỏ qua cho mình.

"Chúc mừng." Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, lại lộ ra một tia cười.

Đợi Khúc Tần phản ứng lại ý tứ trong lời nói của Hạo Thiên, tuyệt vọng lại tăng thêm một tầng.

Tuân Tuyết Thiên Thần trong cơn thịnh nộ đã bước ra nửa bước đó, đăng lâm cảnh giới Thần Đế.

Hạo Thiên sợ chết chưa đủ dứt khoát sao?

Đã chuẩn bị sẵn sàng để chết, còn lôi theo một người đệm lưng?

Khúc Tần thở dài một hơi: "Thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành ta gặp nhiều rồi, hiếm có người nào lòng dạ đen tối hơn ta." Hắn nhiều nhất chỉ đòi tiền của Thủ tịch phách mại hành, còn Hạo Thiên thì đòi mạng!

Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên biết, Hạo Thiên trước mặt nàng bây giờ có lẽ chỉ là một đạo phân thân, nhưng hành động của Hạo Thiên không gì khác hơn là đang đối đầu với Thần tộc.

"Hạo Thiên, ngươi đối địch với Thần tộc, còn kéo theo Thủ tịch phách mại hành?

Đại trưởng lão Thần tộc có chỗ nào bạc đãi ngươi?" Ban đầu Thần tộc và Hạo Thiên kết oán, giết chết người biết bí mật của Thần mạch dị tộc bên cạnh cha y, đó cũng là do Hạo Thiên có được thứ không nên có, rước họa sát thân!

Thần tộc sau đó nhiều lần ném cành ô liu cho Hạo Thiên, Hạo Thiên không nhận cũng thôi, thân cận với Thủ tịch phách mại hành cũng được, bây giờ lại muốn đối địch với Thần tộc?

"Ngươi nghĩ rằng, ngươi trốn được sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần thấy vẻ mặt gần như không chút động lòng của Hạo Thiên, trực tiếp ra sát chiêu.

"Ai." Một bàn tay từ trong hư không thò ra, trực tiếp kéo Hạo Thiên vào trong, một bóng người dần dần hiện ra trước mặt Hạo Thiên.

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy chưa từng gặp Lão tổ, nhưng trực giác lại mách bảo nàng, lão giả trước mặt là một tồn tại mạnh hơn Đại trưởng lão Thần tộc.

Hiện tại trong Thần tộc, cường giả bậc này chỉ có một người, huống hồ lại có liên quan đến Hạo Thiên.

Tuân Tuyết Thiên Thần không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhìn lão giả trước mặt, nhưng không có ý tự tìm đường chết, cố hết sức nghiến răng thu liễm sát khí, hành lễ với Lão tổ: "Lão tổ, tiên bối Thần tộc từng nói, Lão tổ sẽ không ra tay với người của Thần tộc.

Chỉ không biết, hiện tại các tiên bối Thần tộc đều không còn, lời hứa của Lão tổ có còn hiệu lực không?" Lão giả gần như sắc mặt phức tạp nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần trước mắt.

Thần tộc hiện nay, so với trước kia càng mạnh hơn, cường giả như mây, Thủ tịch phách mại hành ở trong đó, dường như bước đi khó khăn.

Những điều này, lão đều thấy được, chỉ là không quản.

Tự nhiên, cũng có lời hứa trước kia của lão trong đó.

Lão giả khẽ gật đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên một cái, khó trách hắn lại ngang ngược như vậy, quả nhiên Lão tổ đã nghiêng về phía Thủ tịch phách mại hành!

Có Lão tổ làm chỗ dựa, Hạo Thiên tự nhiên dám chắc nàng không dám động thủ.

Lúc này, không cần nói nhiều, Lão tổ cũng đang bảo vệ Hạo Thiên.

Tuân Tuyết Thiên Thần chau mày, lùi về phía sau.

Lão giả cũng không ngăn cản, để Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi.

Lúc nhìn về phía Hạo Thiên, ánh mắt của lão giả có chút thâm sâu: "Chỉ là một đạo phân thân, ngươi nghĩ ta nhất định sẽ ra tay bảo vệ nó?" "Lão tổ cũng đã nói, ta chỉ là một đạo phân thân, tặng cho Tuân Tuyết Thiên Thần thì đã sao?" Hạo Thiên cũng không dám chắc Lão tổ sẽ ra tay, chỉ là thử một lần, lão không thể cứ mãi ẩn mình trong bóng

tối như vậy được.

Người của Thần tộc sẽ vào nơi bế quan xem Lão tổ có ở đó không.

Hiện tại, không nhất thiết phải để lão giả làm gì, chỉ cần có ý bảo toàn Thủ tịch phách mại hành, Thần tộc sẽ lùi bước.

Đó là kết quả Hạo Thiên muốn thấy.

Dùng phân thân để thử dò là một chuyện, chuyện khác là Lão tổ muốn phân thân trở thành Ma tộc, ra tay giúp luyện chế ma tộc thần khí ba mươi phẩm, thật sự chỉ vì Đế mạch quyển ở trên người y, chỉ là một đoạn cơ duyên thôi sao?

Hạo Thiên càng tin rằng Lão tổ dùng phân thân để thử nghiệm chuyện gì đó, hoặc là có liên quan đến Ma tộc, hoàn toàn không lo lắng sẽ vì phân thân mà liên lụy đến nguyên thân ở Vạn Kiếp Thành.

Bởi vì y tin Lão tổ sẽ không để Đế mạch quyển rơi vào tay Thần tộc.

Có chỗ dựa lớn như vậy mà không gây chuyện, trước nay đều không phải tính cách của Hạo Thiên.

Khúc Tần cúi đầu đứng một bên, trong tay cũng có một trận pháp truyền tống, chỉ là lén lút bỏ đi trước mặt một vị cường giả đáng sợ như vậy sao?

Hắn cũng nhìn ra, bất luận là Hạo Thiên hay vị Lão tổ này đều không muốn để ý đến hắn lúc này.

Khúc Tần bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Lâu Minh Các thật sự là tai bay vạ gió, bố trí ở Ngọc Thành bị Tuân Tuyết Thiên Thần hủy thì thôi, bây giờ còn phải đối mặt với hai người này.

“Trong Lâu Minh Các cũng có không ít ma tu.” Hạo Thiên có ý chỉ nhìn về phía Khúc Tần.

Khúc Tần lập tức cảnh giác, nhìn hắn, có chút không hiểu ý Hạo Thiên, hắn đã đắc tội Hạo Thiên ở đâu?

Đến nỗi Hạo Thiên từ đầu đến cuối cứ lần này đến lần khác kéo hắn xuống nước?

Khúc Tần khổ không tả xiết, nhưng thấy Lão tổ nghe lời Hạo Thiên quả thực đã động lòng, nhìn về phía hắn, trong nháy mắt, ý niệm hoảng sợ trong lòng đều tan biến, gật đầu.

“Lão tổ nếu đã không hướng về Thủ tịch phách mại hành, cũng không muốn quay về Thần tộc, không bằng đến Lâu Minh Các xem có thứ mà Lão tổ muốn tìm không.” Hạo Thiên nhẹ nhàng nói một câu, nhìn Khúc Tần một cái.

Khúc Tần nhất thời có chút không nói nên lời.

Hạo Thiên đây là đang lôi kéo cho Lâu Minh Các một vị cường giả cảnh giới Tối chung chúa tể?

Vì sao?

Khúc Tần của Lâu Minh Các giao du với đủ loại người, sớm đã biết trên đời không có bữa trưa miễn phí.

“Ừm.” Lão tổ gật đầu.

Khúc Tần há miệng, còn chưa kịp suy nghĩ chuyện này, nhưng đối phương có cho hắn thời gian suy nghĩ không?

Nếu là Thần tộc, Lâu Minh Các ở trong tối, né tránh tầm mắt của Thần tộc đã quen, nhưng một vị cường giả Tối chung chúa tể lại nhắm trúng Lâu Minh Các?

Lòng Khúc Tần chìm xuống.

Coi vị Lão tổ của Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc này như tổ tông thật sự, Khúc Tần thậm chí không dám biểu hiện sự uất kết trong lòng ra mặt.

Hắn nhìn Hạo Thiên một cái, thấy ma khí quanh thân trên người y, mí mắt giật giật.

Chương 640

Uổng công trước đó còn cảm thấy Hạo Thiên có thể sẽ mang lại lợi ích cho Lâu Minh Các.

Bây giờ xem ra, lợi ích chưa được hưởng, phiền phức lại rước vào một đống lớn.

Lâu Minh Các không thể không gánh vác!

Nghĩ đến đây, Khúc Tần cắn răng, lại khẽ thở ra một hơi: "Lão tổ đến Lâu Minh Các làm khách, ta tự nhiên hoan nghênh vô cùng, chỉ là, Thần tộc…" "Thần tộc không dám có ý nghĩ đối đầu với Lão tổ, ngược lại còn sợ rước phải Lão tổ." Hạo Thiên lại nhìn thấu mọi chuyện.

Thái độ của Tuân Tuyết Thiên Thần lúc đó cũng đại biểu cho thái độ của Thần tộc.

Tuân Tuyết Thiên Thần thậm chí còn đề cập đến lời hứa mà Lão tổ đã hứa với Thần tộc không biết bao nhiêu năm tháng trước, sợ Lão tổ tìm Thần tộc gây phiền phức.

Một câu nói của Lão tổ cũng có thể dập tắt ý định nhắm vào Thủ tịch phách mại hành của Thần tộc.

Đủ để nói rõ vấn đề.

Nghe lời Hạo Thiên, Khúc Tần liếc nhìn y, không tỏ ý kiến.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Hạo Thiên có ý lôi kéo Lão tổ ra để che chở cho Thủ tịch phách mại hành, tìm ma tộc thần khí để nhập ma, là muốn có hành động lớn?

Còn việc Tuân Tuyết Thiên Thần gọi phân thân của Hạo Thiên là phân thân, có ý gì?

Chẳng lẽ với thực lực cảnh giới của Hạo Thiên, đã có thể ngưng tụ ra một cỗ phân thân không thể phân biệt thật giả?

"Hạo Thiên sau này có kế hoạch gì?" Khúc Tần thử thăm dò Hạo Thiên.

Hạo Thiên lại nhìn về phía lão giả, mở miệng nói: "Lão tổ tất có sắp xếp." Lão giả cũng có chút không ngờ, đã để lại đủ thời gian cho Hạo Thiên suy nghĩ, cũng là để chờ y hiểu rõ những chuyện còn sót lại sau khi phân thân nhập ma tu, nhưng không ngờ Hạo Thiên hành động nhanh như vậy.

Cũng vì Hạo Thiên quá trực tiếp, nên lão mới cảm thấy, nếu không lộ diện, để Tuân Tuyết Thiên Thần hủy diệt cỗ phân thân này của Hạo Thiên thì có chút đáng tiếc.

"Ta vốn tưởng rằng, chỉ khi ma tu thần khí trên ba mươi phẩm rơi vào tay ngươi, ngươi mới có thể hạ quyết tâm nhập ma tu." Lão tổ lắc đầu, ném cho Hạo Thiên một đồng tiền, truyền âm nói: "Phân thân bây giờ tuy tu hành thần hồn, nhưng có chút yếu, nếu không có kế hoạch gì, không bằng đến di tích Thông Thành lịch luyện.

Đây là ấn tín, sau khi đến Thông Thành thì tìm một người…" Nói xong những lời cần nói, lão giả cũng không do dự, ra hiệu cho Khúc Tần trực tiếp mở ra một thông đạo, dẫn Khúc Tần cùng vào trong đó, để lại Hạo Thiên tại chỗ.

Hạo Thiên khẽ giơ tay sờ sờ chóp mũi, biết rằng hành vi của mình ít nhiều đã khiến Lão tổ không vui.

Chỉ là, người của Thủ tịch phách mại hành lúc này cũng đang vội vã đến đây.

Hạo Thiên nhìn về phía Lão tổ và Khúc Tần rời đi, quay người đi về phía Thủ tịch phách mại hành, vừa hay hội hợp với Quản Di, gật

đầu.

Hạo Thiên nói đại khái sự tình cho Quản Di nghe, liền theo sự dẫn đường của nàng bước vào một đạo trận pháp truyền tống trong Thủ tịch phách mại hành ở Ngọc Thành.

"Thiếu chủ, một đường cẩn thận." Lúc cuối cùng biến mất trong trận pháp truyền tống, Hạo Thiên vừa hay nghe thấy câu nói cuối cùng của Quản Di, khẽ gật đầu.

Hạo Thiên quay về Vạn Kiếp Thành, nguyên thân của y tự nhiên có ít chuyện hơn so với phân thân.

Tử Y Thiên Thần sớm đã biết, thời gian đã đến, Đẳng lão cũng đã nhắc mấy lần, Hạo Thiên đoán chừng cũng sắp về, theo quy tắc của Vị diện thiên tài tuyển bạt tái của Thần tộc, y phải khiêu chiến Đẳng lão.

Đợi bóng dáng Hạo Thiên xuất hiện tại phủ thành chủ, bóng dáng Tử Y Thiên Thần đứng trên bậc thềm bạch ngọc cũng hiện vào mắt y.

Hạo Thiên vô thức nở một nụ cười.

Thần Giới, chỉ là một nơi dừng chân nhiều hơn một chút mà thôi.

Lúc đến, y chỉ nghĩ đến việc nâng cao thực lực ở nơi này, sau đó đăng lâm vị diện cao hơn, nhưng không ngờ, có một ngày, y sẽ có cảm giác cực kỳ quen thuộc với nơi này, hoặc có lẽ là cảm giác thuộc về.

"Thiếu thành chủ." Sắc mặt băng lãnh của Tử Y Thiên Thần lúc nhìn thấy Hạo Thiên sững lại, sau đó thấy nụ cười trên mặt hắn, trên mặt có thêm vài phần ấm áp, cười trêu chọc: "Thiếu thành chủ, kết quả là ngài ở Vạn Kiếp Thành cũng không được bao nhiêu ngày.

Cũng không biết sau này thành thành chủ Vạn Kiếp Thành rồi, có trở thành một vị thành chủ quanh năm suốt tháng không ở Vạn Kiếp Thành không.

Việc trong thành, Đẳng lão không quản đều giao cho ta, ta khó khăn lắm mới mong được một vị thành chủ mới, nhưng mà…" Tử Y Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, rõ ràng hắn bây giờ không phải là thành chủ Vạn Kiếp Thành, nhưng Đẳng lão đã nhận định Hạo Thiên, càng ngày càng hài lòng.

Không cần nói nhiều, Hạo Thiên không ứng ước, sau này Vạn Kiếp Thành cũng sẽ giao vào tay Hạo Thiên.

Tử Y Thiên Thần lắc đầu: "Lão thành chủ làm chưởng quỹ phủi tay, bây giờ ta thấy ngài cũng không có ý định quản lý việc của Vạn Kiếp Thành, ta cũng phải cân nhắc tìm một Tử Y Thiên Thần khác tiếp quản công việc của ta." Hạo Thiên nhìn Tử Y Thiên Thần, có chút cảm giác buồn cười, lại gật đầu một cách nghiêm túc: "Đến lúc đó, chị Tử Y và Đẳng lão sẽ giống như cây ngô đồng, ở lại phủ thành chủ chờ người tận tâm chăm sóc." Tử Y Thiên Thần ở Vạn Kiếp Thành, gần như đã theo Đẳng lão một quãng thời gian cực kỳ dài, từ một tiểu thị nữ, từng bước nâng cao cảnh giới và thực lực, đi đến vị trí hôm nay.

Người trong Vạn Kiếp Thành, không ai không coi Tử Y Thiên Thần là hóa thân của Đẳng lão khi đi lại bên ngoài, thấy nàng như thấy Đẳng lão.

Đẳng lão thậm chí còn giao thần khí mà tu sĩ thường không rời thân cho Tử Y Thiên Thần bảo quản, cũng là để lại cho Tử Y Thiên Thần che chở.

Tử Y Thiên Thần cũng vẫn luôn chưa từng phụ lòng tin của Đẳng lão, quản lý Vạn Kiếp Thành ngăn nắp trật tự.

Hạo Thiên biết, Tử Y Thiên Thần chưa từng nói những lời này trước mặt Đẳng lão, chỉ là vì không phụ lòng ân tình của Đẳng lão, là một người cực kỳ trọng tình nghĩa.

Đằng lão có lẽ cũng biết, Tử Y Thiên Thần cũng đã vất vả lâu như vậy rồi.

Giao lại vị trí thành chủ, không có nghĩa là Đằng lão sẽ rời khỏi Vạn Kiếp Thành, chỉ là gánh xuống một gánh nặng mà thôi.

Nói thật, Hạo Thiên quả thực không có ý định ở lại Vạn Kiếp Thành, tiếp quản tòa chủ thành này, nhiều lắm cũng giống như Tử Y Thiên Thần, chỉ là đổi cái danh thiếu thành chủ thành thành chủ Vạn Kiếp Thành, sau đó cũng sẽ không ở lại Vạn Kiếp Thành quá lâu.

"Ta nghe nói, thiếu thành chủ ở Thủ tịch phách mại hành của Thượng Thần Giới, đã trở thành thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành.

Đằng lão cũng không ngạc nhiên chút nào.

Quả nhiên, người mà chưởng quỹ phủi tay coi trọng, cũng là một chưởng quỹ phủi tay." Tử Y Thiên Thần thở dài một hơi, cảm thấy có chút buồn cười, lại vô cớ có chút mất mát.

"Lần này ta về sẽ ở lại Vạn Kiếp Thành một thời gian, chỉ là cũng sẽ không ở lâu…" Hạo Thiên có chút áy náy.

"Thực ra, quãng thời gian gian nan nhất của Vạn Kiếp Thành, Đằng lão đều đã dẫn Vạn Kiếp Thành đi qua.

Lúc đến tay ta, Vạn Kiếp Thành đã là một chủ thành cực kỳ ổn định, không cần ta lo liệu nhiều.

Ta cũng đã nghĩ rồi, ta sẽ tìm cho mình một người có thể thay thế ta." Tử Y Thiên Thần khẽ nở nụ cười: "Ta cảm thấy Đằng lão có ý quy ẩn, nếu vậy, ta và ngài sẽ cùng nhau tiềm tâm tu luyện." "Cũng tốt." Hạo Thiên có chút không ngờ Tử Y Thiên Thần lại tận tâm đến mức độ này.

"Dù sao Vạn Kiếp Thành trong tay Đằng lão và ta được quản lý rất

tốt, không thể sau này không quản, để Vạn Kiếp Thành loạn lên được.” Tử Y Thiên Thần thở dài một hơi.

Lúc chọn Hạo Thiên, có lẽ Đẳng lão cũng không ngờ rằng, hắn quả thực là một tu sĩ có tiềm lực cực lớn, mà tiềm lực của hắn còn vượt xa vị trí thành chủ của một tòa chủ thành.

Bước chân của Hạo Thiên quá nhanh.

Tử Y Thiên Thần khẽ dừng bước, Hạo Thiên cũng dừng lại theo, quay đầu nhìn người bên cạnh, thấy Tử Y Thiên Thần đang nhìn mình, há miệng, dường như có lời muốn nói, cuối cùng lại thôi, chỉ cầm chiếc ô màu xanh đứng dưới gốc cây trong làn mưa linh mông của Vạn Kiếp Thành nhìn y, không khác gì những ngày thường.

“Thành chủ đang đợi ở chủ điện, ta không vào cùng, ta sẽ ở đây đợi tân thành chủ ra.” Hạo Thiên khẽ gật đầu, bước vào chủ điện.

Sân ngoài điện và lúc y đi dường như không có gì khác biệt.

Trên cây cổ đồng khổng lồ, phượng hoàng đậu trên đỉnh cây, đuôi dài rũ xuống, nhẹ nhàng phẩy qua vai Hạo Thiên, chỉ về phía Đẳng lão đang đứng ngoài đại điện.

“Đến rồi?” Đẳng lão nhìn Hạo Thiên, đặc biệt là cảm nhận được cảnh giới của y, khựng lại, khẽ gật đầu, thở dài một hơi.

Lần trước tiễn Hạo Thiên đi, lão đã nghĩ, sau này khi Hạo Thiên về Vạn Kiếp Thành phó ước, tu vi cảnh giới sẽ ra sao, nhưng không ngờ, Hạo Thiên còn vượt xa sự mong đợi của lão, trưởng thành nhanh hơn.

Cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, thực lực của Hạo Thiên bây giờ, là một tiểu bối, lại ngang bằng cảnh giới với Đẳng lão đã già nua.

Chương 641

Bây giờ Đằng lão không thể dùng thái độ đối đãi với tiểu bối để nhìn Hạo Thiên nữa.

Trong giới tu sĩ, thực lực là trên hết.

Một đạo ngọc ấn thành chủ từ tay Đằng lão bị vung tay ném cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhận lấy nhìn một cái, có chút bất ngờ ngẩng mắt nhìn Đằng lão.

"Vị diện thiên tài tuyển bạt tái chỉ cho ta một cơ hội khiêu chiến thành chủ, Đằng lão…" Đằng lão phất tay áo, nhìn Hạo Thiên, trên mặt lộ ra vài phần vẻ buồn cười: "Ta và sư phụ của ngươi là bạn thân, nếu ta thua trong tay đồ đệ của ông ấy, mặt già này của ta biết để đâu?

Hơn nữa, nếu ta thua rồi, ta đi đâu tìm một người thích hợp tiếp quản Vạn Kiếp Thành đây?" Đằng lão sau khi giao ra ngọc ấn thành chủ, vẻ mặt vô cùng thoải mái, đi đến bên bàn đá trong sân, phất tay áo lấy ra một bộ trà cụ, cũng không cần gọi Tử Y Thiên Thần vào, tự tay pha trà, gọi Hạo Thiên ngồi xuống, cũng không khách sáo, trực tiếp hỏi một câu: "Ở Thủ tịch phách mại hành có gặp sư phụ của ngươi không?" "Ừm." Hạo Thiên gật đầu, dần dần thích ứng với cách chung sống với Đằng lão, rót cho mình một chén trà, nhìn bóng nắng lốm đốm trên chiếc áo choàng màu xanh đậm của Đằng lão, một lúc sau mới nói: "Sau này ta ở lại Vạn Kiếp Thành cũng không nhiều, bây giờ lại có thời gian rảnh, có thể ở lại Vạn Kiếp Thành một thời gian…" Nghe lời Hạo Thiên, Đằng lão cũng không lấy làm lạ, sớm đã đoán được kế hoạch sau này của Hạo Thiên.

Thủ tịch phách mại hành lập Hạo Thiên làm thiếu chủ, chắc chắn không chỉ cho Hạo Thiên một hư danh, mà địa vị của sư phụ Hạo Thiên trong phòng đấu giá cũng sẽ không quá xem nhẹ Hạo Thiên.

Vốn dĩ đây không phải vấn đề gì, Đẳng lão coi Hạo Thiên như tiểu bối trong nhà bạn thân, cũng là hậu bối của mình.

Hạo Thiên có thể làm nên chuyện ở Thượng Thần Giới, tự nhiên lão cũng mừng cho bạn thân và Hạo Thiên.

Nhưng bây giờ phải giao Vạn Kiếp Thành cho Hạo Thiên, vị thành chủ thứ hai không quản sự của Vạn Kiếp Thành.

Đẳng lão thở dài, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thay đổi ý định: "Tử Y Thiên Thần sau khi về chắc cũng đã gặp ngươi rồi, cứ đòi đợi ngươi về lúc đi đón, hụt hai lần, sắc mặt trông buồn cười lắm." Nghe lời Đẳng lão, Hạo Thiên gật đầu, có chút trầm ngâm, nhưng nhất thời không nói gì.

Đẳng lão khẽ hừ một tiếng: "Bên cạnh ngươi trước nay nhiều người, ta sẽ không để Tử Y Thiên Thần lại cho ngươi.

Nàng cũng có kế hoạch của mình, tìm ra một người có thể cùng ngươi quản lý Vạn Kiếp Thành giúp ngươi, sau đó cũng sẽ cùng ta bế quan trong Vạn Kiếp Thành." Hạo Thiên khựng lại, ngẩng mắt nhìn Đẳng lão.

Y mơ hồ nhìn ra một chút, Đẳng lão dường như không giống lúc mới gặp, tử khí trầm mộ bao quanh thân đã không còn, dường như đã bước ra được nửa bước gian nan nhất.

"Chúc mừng." Hạo Thiên đột nhiên nói một câu.

Đẳng lão nhìn Hạo Thiên, một lúc sau mới nở nụ cười: "Sư phụ của ngươi cũng đã khuyên ta rất lâu, chỉ là ta vẫn luôn có tâm kết chưa giải, chỉ là lúc ngươi đến, dường như cục diện bế tắc không

giải được đã có chút dấu hiệu nới lỏng." Nếu có thể bước ra một bước, ta có lẽ sẽ tấn thăng cảnh giới Thần Đế, chỉ là bây giờ vẫn còn thiếu một chút.

Nếu muộn hơn, không chừng vị trí thành chủ này thật sự không rơi vào tay ngươi được đâu." Một câu nói đùa của Đẳng lão, Hạo Thiên ngồi đối diện Đẳng lão, đột nhiên hiểu ra vì sao Tử Y Thiên Thần sẽ không rời khỏi Vạn Kiếp Thành, chỉ giao lại công việc trong tay mà giọng điệu lại nhẹ nhõm như vậy.

Rời khỏi chủ điện, Đẳng lão để lại cho Hạo Thiên một câu, những nữ thần hộ vệ ở lại Vạn Kiếp Thành bây giờ thực lực cũng đã có tiến bộ, hỏi Hạo Thiên có muốn đưa họ đến Thượng Thần Giới không.

Những người này ở lại Vạn Kiếp Thành, đều do Tử Y Thiên Thần chăm sóc một hai.

Hạo Thiên thấy Tử Y Thiên Thần vẫn còn đợi ngoài điện, lúc đi tới, đột nhiên nhận lấy chiếc ô trong tay nàng, cùng nàng đi song song.

Tử Y Thiên Thần có chút không ngờ Hạo Thiên lại ra nhanh như vậy.

Nhưng khi thấy ngọc bài thiếu thành chủ bên hông Hạo Thiên đã được đổi thành một mai ngọc ấn thành chủ tinh xảo, nàng chớp chớp mắt, liền yên tâm, ngẩng đầu nhìn mặt Hạo Thiên, cười nói một câu: "Bây giờ là thành chủ đại nhân rồi." Hạo Thiên gật đầu, nghiêm túc nói: "Đẳng lão đã giao Tử Y Thiên Thần cho ta rồi." "?" Tử Y Thiên Thần khẽ sững người, nhìn Hạo Thiên, một lúc sau thấy nụ cười không nhịn được của Hạo Thiên mới phản ứng ra Hạo Thiên đang nói đùa, trên mặt lại không nhịn được ửng lên một màu hồng rất nhạt: "Ta thay Đẳng lão quản lý Vạn Kiếp Thành lâu như vậy, khó khăn lắm mới có thể gánh xuống gánh nặng trên vai, vừa mới thở phào một hơi, quay đầu lại dọa ta?" Hạo Thiên chỉ cười, không nói gì, lắc đầu:

“Trước đây lúc ta để lại những nữ thần hộ vệ đó, nếu trong số đó có ai hối hận muốn về nhà, tu vi không thấy tiến bộ, tâm không ở đây thì cho họ về… Bây giờ còn lại bao nhiêu người?” Nghe lời Hạo Thiên, Tử Y Thiên Thần dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhìn Hạo Thiên một cái, thử hỏi: “Ngài đoán xem?” “Chỉ cần có một người động lòng muốn đi, cảm thấy ở lại Vạn Kiếp Thành không có ngày ngóc đầu lên được, không bằng về nhà chờ tông tộc tìm cho một nơi tốt khác.

Nghe nói có thể đi, có lẽ sẽ có người bị lôi kéo cùng rời đi.

Chỉ là ta cũng không hiểu rõ họ lắm, không biết sẽ có mấy người lựa chọn rời đi.” Sắc mặt Tử Y Thiên Thần, thuận theo lời Hạo Thiên, lại lắc đầu.

Thấy Hạo Thiên nhìn mình, Tử Y Thiên Thần khẽ nói: “Một người cũng không rời đi, mấy nữ tử lĩnh đầu mà ngài chọn ra đều tu luyện cực kỳ chăm chỉ.

Mấy người nhỏ tuổi trong đó, không chừng có thể kịp tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái lần sau, đều đi con đường giống như thành chủ, theo đuổi thực lực.

Không ai cảm thấy bị bỏ lại, ngược lại còn cảm thấy tu vi của mình không đủ, đang tìm mọi cách đuổi theo bước chân của ngài để đến Thượng Thần Giới tìm ngài đấy.” Tử Y Thiên Thần nhìn Hạo Thiên một cái: “Huống hồ, thiếu thành chủ của Vạn Kiếp Thành, bây giờ là thành chủ, không ít người trong số họ cũng ở lại Vạn Kiếp Thành.

Trước đây ta muốn tìm một người thay thế mình, cũng chọn từ trong đó, cho nên mới cảm thấy nhẹ nhõm, không lo không có người tiếp nhận gánh nặng trong tay ta.” “Ngươi chọn ai rồi?” Hạo Thiên nhớ lại mấy gương mặt còn nhớ trong trí nhớ.

“Không chọn được, chọn ra mấy người phân biệt quản lý các công

việc khác nhau trong thành, như vậy cũng nhẹ nhàng hơn một chút, không cần phải một mình quản lý như ta." Tử Y Thiên Thần thản nhiên nở một nụ cười.

"Vậy phiền ngươi sắp xếp." Hạo Thiên khẽ gật đầu, nhận lời.

Tử Y Thiên Thần nhìn Hạo Thiên một cái, một lúc sau mới lên tiếng: "Thành chủ lần này ở lại Vạn Kiếp Thành, sẽ dừng lại bao lâu?" "Hửm?" Hạo Thiên nghe ra được vài phần ý tứ, Tử Y Thiên Thần dường như có lời muốn nói, bèn ra hiệu bằng ánh mắt.

"Sau khi thành chủ rời khỏi Vạn Kiếp Thành, mấy đại tông môn của thành, Thịnh Kinh Môn có chút nội loạn, Thiên Hành Tông bị diệt, tông chủ của mấy tông môn nhỏ hèn mọn có chút không ngồi yên được nữa." Tử Y Thiên Thần mím môi, khẽ nhíu mày, "Trước kia tông chủ của mấy đại tông môn và Đằng lão quan hệ đều không tệ, cũng vì có mấy đại tông môn cùng quản lý Vạn Kiếp Thành, mới có thể dẫn dắt nhiều cường giả đến đây.

Nhưng bây giờ mấy đại tông môn có chút loạn rồi, có những tông môn nhỏ mới nhân cơ hội này trỗi dậy cũng là chuyện bình thường.

Đằng lão đã có sự chuẩn bị trước khi thành chủ trở về, nếu thành chủ định ở lại Vạn Kiếp Thành một thời gian, hay là bớt chút thời gian gặp gỡ tông chủ của mấy tông môn nhỏ đó." Hạo Thiên hơi sững người.

Thường thì khi thành chủ mới của một chủ thành nhậm chức, các tông môn trong thành sẽ ra oai phủ đầu, nếu không trấn áp được các tông môn này, chủ thành sẽ biến thành nơi do mấy đại tông môn làm chủ, thành chủ chỉ còn lại cái danh hão, giống như Ngọc Thành.

Mấy tông môn đó bề ngoài tự nhiên sẽ không gây sự với Thần tộc, chỉ là ngấm ngầm giở trò, dựng lên một thành chủ bù nhìn.

Đối với Vạn Kiếp Thành, Hạo Thiên lại chưa từng cân nhắc đến chuyện này, chưa nói đến việc Đẳng lão đứng về phía mình, mà khi y rời đi, mấy đại tông môn đều đã vô tình bị đả áp.

Cũng không phải Hạo Thiên cố ý làm vậy, chỉ là kết quả đúng như lời Tử Y Thiên Thần nói, mấy đại tông môn ban đầu của Vạn Kiếp Thành, dưới tay Hạo Thiên đã chẳng còn lại mấy, Thịnh Kinh Môn đứng đầu thì lại có chút hỗn loạn.

Tô Dung ở lại Đan các tại Thượng Thần Giới, không quản chuyện của Thịnh Kinh Môn, trước khi rời đi tất nhiên đã tìm Tô Nghiêm Quắc, giao lại Thịnh Kinh Môn cho hắn.

Tô Nghiêm Quắc, lúc ở trong bí cảnh Khuynh Sơn Thành, đã chết trong tay Hạo Thiên rồi.

"Đúng là giao cho mình một chuyện phiền phức, Thịnh Kinh Môn ta sẽ đi một chuyến." Về phía Tô Dung, Hạo Thiên đã truyền một tin tức, báo cho nàng biết chuyện này, thuận tiện hỏi chuyện Tô Dung rời Vạn Kiếp Thành trở về Thượng Thần Giới.

Tử Y Thiên Thần thấy Hạo Thiên có vẻ đã có dự tính, bèn khẽ thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì Hạo Thiên cuối cùng cũng không bỏ mặc Vạn Kiếp Thành, nếu không thì thật sự có chút đau đầu.

Hạo Thiên đợi một lúc, nhận được tin tức của Tô Dung.

Tô Nghiêm Quắc quả thực đã quay lại Vạn Kiếp Thành một chuyến, mang theo hai vị trưởng lão của Lâu Minh Các, chỉ là Tô Dung gặp Tô Nghiêm Quắc không phải để tranh đoạt Thịnh Kinh Môn, mà là ném vị trí tông chủ cho Tô Nghiêm Quắc.

Tô Nghiêm Quắc có lẽ cũng không ngờ Tô Dung sẽ có một con đường tốt hơn, nên cũng tiếp nhận vị trí tông chủ.

Chuyện của Thịnh Kinh Môn, sau khi Tô Dung trở về Đan các ở

Thượng Thần Giới, đã không hỏi đến nữa.

Mấy vị trưởng lão của Thịnh Kinh Môn vốn đặc biệt độc đoán, tuy có tình nghĩa nhìn Tô Dung lớn lên, nhưng cũng gần như bị vứt bỏ trong cuộc tranh giành quyền lực của Thịnh Kinh Môn.

Tô Nghiêm Quắc, huynh trưởng của Tô Dung, trong mắt Tô Dung, thậm chí còn không bằng mấy vị trưởng lão từng vây quanh nàng ở Thịnh Kinh Môn.

Khi biết tin Tô Nghiêm Quắc qua đời, Tô Dung chỉ hơi sững lại một chút, nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc, thậm chí không hỏi tại sao Tô Nghiêm Quắc lại chết.

Cùng với thư hồi âm được gửi đến, còn có không ít đan dược, và cả bội kiếm của Hi Ngọc Thiên Thần của Thịnh Kinh Môn.

Nhìn những thứ này, Hạo Thiên thu lại, tạm thời cất giữ giúp Tô Dung.

Đi đến Thịnh Kinh Môn, thực ra không cần dùng đến những thứ này.

Có lẽ Tô Dung cũng không nghĩ rằng tu vi của Hạo Thiên sẽ tiến bộ nhanh như vậy, huống hồ, Hạo Thiên bây giờ còn có danh phận là thành chủ Vạn Kiếp Thành.

Mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn khi thấy Hạo Thiên đến cửa, bất giác nhìn ra sau lưng một cái, không thấy bóng dáng Tô Dung, khẽ nhíu mày, rồi lại nhìn Hạo Thiên, một lúc sau, cuối cùng cũng gọi một tiếng "Thành chủ".

Tin tức của Đẳng lão đã truyền ra ngoài, Hạo Thiên là đệ nhất Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, trước kia họ coi thường Hạo Thiên là sư phụ của Tô Dung, bây giờ trong lòng lại dấy lên một ý nghĩ có chút hoang đường...

“Thành chủ đại nhân tìm tông chủ sao?” Các trưởng lão Thịnh Kinh Môn nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Minh lão và Từ lão đứng đầu bước ra, có chút cứng rắn nói với Hạo Thiên: “Tông chủ hiện không có trong tông môn…” “Tô Nghiêm Quắc chết rồi.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Sắc mặt hai vị trưởng lão trông có vẻ hơi chột dạ, Hạo Thiên lập tức hiểu ra.

Chương 642

Mệnh bài của Tô Nghiêm Quắc chắc hẳn vẫn được cất giữ ở Thịnh Kinh Môn, nếu xảy ra chuyện, các trưởng lão Thịnh Kinh Môn tất sẽ biết chuyện này, vậy mà lại dùng một câu tông chủ chưa về để lấp liếm?

Trong số các trưởng lão của Thịnh Kinh Môn cũng có mấy người lộ vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ lại xảy ra chuyện, thậm chí có một người phất tay áo đi về phía từ đường của Thịnh Kinh Môn, một lúc sau đi ra, giận dữ nhìn hai vị trưởng lão Minh, Từ: "Hai người che giấu chuyện Tô Nghiêm Quắc gặp chuyện sao?!

Minh trưởng lão, Từ trưởng lão, hai người định làm gì?" "Thành chủ." Tử Y Thiên Thần đi theo sau Hạo Thiên, thấy bộ dạng hiện giờ của Thịnh Kinh Môn, liền nhíu mày.

Nhưng đây dù sao cũng là chuyện của Thịnh Kinh Môn, Hạo Thiên tuy là thành chủ, nhưng… "Tô Dung đã giao bội kiếm của Hi Ngọc Thiên Thần cho ta rồi." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn nhìn nhau, nhất thời có dự cảm không lành.

"…" Minh trưởng lão mở miệng, "Tông chủ Tô Nghiêm Quắc đã chết, Thịnh Kinh Môn cũng nên thuộc về tay Tô Dung, con gái của Hi Ngọc Thiên Thần." Dù thế nào, cũng không thể để Thịnh Kinh Môn rơi vào tay Hạo Thiên.

Ý đồ chiếm đoạt Thịnh Kinh Môn của hai vị trưởng lão Minh, Từ đã rõ như ban ngày, trong số các trưởng lão còn lại của Thịnh Kinh Môn, vẫn có người trung thành với tông môn, không có lòng riêng như hai lão Minh, Từ, họ cũng lờ mờ nhận ra Hạo Thiên dường như muốn

tính sổ đến cùng với Thịnh Kinh Môn.

Hơn nữa, Hạo Thiên là thành chủ Vạn Kiếp Thành, tệ nhất cũng có thể đuổi Thịnh Kinh Môn ra khỏi Vạn Kiếp Thành.

Nền móng của Thịnh Kinh Môn ở đây, nếu rời Vạn Kiếp Thành, đến nơi khác tranh giành với các tông môn bản địa, e là không có kết quả tốt.

Hiện giờ, Thịnh Kinh Môn cũng có chút hỗn loạn như rắn mất đầu.

Thở dài một tiếng, một vị trưởng lão trong số đó dường như đã nhìn ra manh mối, chắp tay với Hạo Thiên: "Bất luận Thịnh Kinh Môn thế nào, lão phu xin rút khỏi đây, thành chủ chắc sẽ không cản trở mấy lão già chúng ta chứ?" "!" Minh lão lập tức lộ vẻ giận dữ, "Lúc này mà rời Thịnh Kinh Môn, muốn phản tông sao?" Tử Y Thiên Thần khẽ chau mày, có chút không hiểu Hạo Thiên định làm gì, chỉ lo lắng nhìn y một cái, không nói thêm gì nữa.

Có người đầu tiên, liền có người thứ hai, thứ ba rút khỏi Thịnh Kinh Môn, cuối cùng chỉ còn lại hai vị trưởng lão Minh, Từ, không còn là chủ nhân của Thịnh Kinh Môn, đứng tại chỗ đối đầu với Hạo Thiên, nhất thời không biết y định làm gì, chỉ ôm chặt lợi ích của mình hơn, cười lạnh một tiếng: "Ý của thành chủ là muốn Thịnh Kinh Môn không còn tồn tại?

Ban đầu không cho Tô Dung bái ngươi làm sư quả nhiên là đúng, loại người này…" Hạo Thiên khẽ giơ tay, một luồng uy áp giáng xuống người Minh lão, cắt ngang lời của lão một cách cứng rắn.

"Ta chỉ là đến thanh toán một món nợ cũ." Hạo Thiên nhàn nhạt lên tiếng.

Một bóng hình nữ tử từ từ hạ xuống sau lưng Hạo Thiên, mái tóc

dài đen như mực tung bay, trên người khoác chiếc áo choàng màu nâu sẫm của Phòng đấu giá đứng đầu, che khuất nửa khuôn mặt.

Nàng khẽ ngước mắt nhìn Minh lão và Từ lão, rồi quay đầu khẽ gật với Hạo Thiên: "Thiếu chủ, ta đến muộn, nhưng… đúng là hai người này." Một cuốn sách cực dài hiện ra trong tay, giữa lúc giơ tay, một đoạn hình ảnh ghi lại được chiếu ra, chính là cảnh Minh lão và Từ lão đang cầm một hộp kiếm trong Phòng đấu giá đứng đầu.

Khoảnh khắc hộp kiếm mở ra, ngay cả Tử Y Thiên Thần cũng có chút kinh ngạc.

Món ma tu thần khí siêu thập phẩm được đưa ra đấu giá tại Phòng đấu giá đứng đầu khi đó, chính là do Minh lão và Từ lão giao cho người của Phòng đấu giá đứng đầu.

"Hai vị trưởng lão Thịnh Kinh Môn đã dùng bí pháp che giấu khí tức của ma tu thần khí, đem vật này ra đấu giá tại Phòng đấu giá đứng đầu, đó cũng là sơ suất của phòng đấu giá, chỉ là, hai người dường như không có ý tốt, chỉ lợi dụng tay của phòng đấu giá mà thôi." Ma khí quả thực là từ Thiên Hành Tông tuồn ra không sai, nhưng người báo tin cho Hi Ngọc Thiên Thần, để Hi Ngọc Thiên Thần ra tay tranh đoạt, cuối cùng bị ma tu thần khí phản phệ, tất cả đều là do hai vị trưởng lão Minh, Từ làm.

Ban đầu Hạo Thiên chỉ điều tra Thiên Hành Tông, mà không đào sâu thêm một tầng nữa, chỉ là bây giờ với địa vị của y trong Phòng đấu giá đứng đầu, có những chuyện, y không hỏi, cũng sẽ có người của phòng đấu giá điều tra rõ ràng, rồi đặt kết quả trước mặt Hạo Thiên.

"Ngươi là ai?" Từ trưởng lão ngẩng đầu, không ngờ chuyện này lại có thể bị lật lại, cũng khó trách hôm nay Hạo Thiên tìm đến đây!

Chỉ là, một đoạn hình ảnh thì đã sao, đặt ma tu thần khí ở phòng

đấu giá thì thế nào… Hại chết Hi Ngọc Thiên Thần, rõ ràng là do lòng tham của bà ta!

Nữ tử nghe Từ trưởng lão chất vấn, khẽ cụp mi mắt, nhưng không hề kiêu ngạo cũng không tự ti: "Quản sự Tạ Mẫn của Phòng đấu giá đứng đầu Vạn Kiếp Thành." "Hạo Thiên bây giờ là người của Phòng đấu giá đứng đầu, phòng đấu giá tự nhiên sẽ nói giúp y, chỉ là một đoạn hình ảnh mà thôi!" Minh trưởng lão tự nhiên thấy Từ trưởng lão có chút thoái lui, không nhịn được lên tiếng, thấy ánh mắt của các trưởng lão Thịnh Kinh Môn khác nhìn mình đều có chút kinh ngạc, cũng có chút hoảng loạn, "Ma tu thần khí do hai chúng ta đưa ra thì đã sao?

Ý định ban đầu của chúng ta căn bản không phải hại lão tông chủ!" "Ai nói ta đến Thịnh Kinh Môn là vì cái chết của Hi Ngọc Thiên Thần?" Hạo Thiên nhìn hai người, khẽ nhướng mày, "Ta là vì chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu, hai vị trưởng lão của Thịnh Kinh Môn Vạn Kiếp Thành ra tay tuồn ma tu thần khí, không biết Thần tộc sẽ xử trí chuyện này thế nào." Thiên Hành Tông vì chuyện ma tu mà tông môn bị diệt, Minh trưởng lão và Từ trưởng lão lại giúp Thiên Hành Tông tuồn ra ma tu thần khí… Mấy trưởng lão lúc trước rút khỏi Thịnh Kinh Môn nhìn bóng lưng Hạo Thiên, nhất thời không biết nên mừng vì vừa rồi đã cắt đứt quan hệ với Thịnh Kinh Môn, hay là lo lắng liệu mình có bị dính líu vào chuyện này không.

"Đi!" Minh trưởng lão đột nhiên ra tay, thực lực cảnh giới Thần Vương theo động tác vung kiếm nhất thời khuấy động, lại trực tiếp động thủ.

Tử Y Thiên Thần giơ tay triệu hồi Kim Huyền Cầm, mười ngón tay lướt trên dây đàn, hai luồng kim quang đuổi theo hướng hai người bỏ chạy.

Từ trưởng lão quay người nghiền nát luồng uy thế đang lao về phía mình, đột nhiên lao về phía người của Phòng đấu giá đứng đầu đang đứng cạnh Hạo Thiên.

Trên người nữ tử không có một tia khí tức nào, rõ ràng là người Thiên Khuyết trong Phòng đấu giá đứng đầu, không có tu vi, bị uy áp lan đến một chút có lẽ cũng đủ khiến nàng ta mất mạng trong tay gã.

Từ lão hơi do dự một chút, nhưng ánh mắt kiên quyết, nếu không bắt được nữ tử này làm con tin, thì sẽ giết người này ngay trước mặt Hạo Thiên.

Dù sao cũng là kẻ phá hỏng chuyện tốt, chết không đáng tiếc!

Vù.

Một cánh cửa đen khổng lồ dựng đứng trước mặt Từ lão, trong nháy mắt đã nuốt chửng gã vào trong.

Minh lão chỉ do dự một thoáng, liền bị Tử Y Thiên Thần trấn áp, ngay sau đó bị một đạo kiếm khí của Hạo Thiên chém xuống.

Chỉ trong một chiêu, hai trưởng lão Thần Vương của Thịnh Kinh Môn đã chết trong tay Hạo Thiên, các trưởng lão Thịnh Kinh Môn còn lại nhất thời không biết nên tiến hay lui.

"Chúng ta đã rút khỏi Thịnh Kinh Môn, không liên quan gì đến hai kẻ phản đồ của Thịnh Kinh Môn, cũng không hề tham gia vào chuyện ma tu thần khí." Một trưởng lão trong số đó nhanh chóng lên tiếng, phân rõ quan hệ với Thịnh Kinh Môn.

Ánh mắt Hạo Thiên nhàn nhạt lướt qua người ông ta, thu lại Ngọc Hoàng Kiếm, cực nhẹ nói một câu: "Rời khỏi Thịnh Kinh Môn, bây giờ có thể đi rồi, từ nay về sau, Vạn Kiếp Thành không còn Thịnh Kinh Môn." "Hạo Thiên dù sao cũng là sư phụ của Tô Dung, Tô Dung lại là con gái duy nhất còn sống của Hi Ngọc Thiên Thần của Thịnh

Kinh Môn, là chủ nhân của Thịnh Kinh Môn…" Một vị trưởng lão cuối cùng không nhịn được lên tiếng, nhìn thi thể của Minh lão trong Thịnh Kinh Môn, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi bi thương.

Thịnh Kinh Môn, không còn tồn tại?

Rời khỏi Thịnh Kinh Môn, không muốn tranh chấp với Minh lão và Từ lão đã là kết quả cuối cùng, vậy mà Hạo Thiên lại một câu định đoạt kết cục của Thịnh Kinh Môn?

Ban đầu còn có chút may mắn Hạo Thiên liệu có vì quan hệ với Tô Dung mà để Thịnh Kinh Môn đứng vững ở Vạn Kiếp Thành, bây giờ, người hủy diệt Thịnh Kinh Môn lại là Hạo Thiên?

Đây là kết quả của việc Hạo Thiên trở thành thành chủ mới của Vạn Kiếp Thành sao?

Lời vừa dứt, có mấy vị trưởng lão vội vã rời khỏi Thịnh Kinh Môn, cuối cùng chỉ còn lại năm sáu bóng người đứng trước điện, ánh mắt có vài phần phức tạp nhìn Hạo Thiên, chờ đợi một kết quả cuối cùng.

"Nếu Tô Dung có ý định trở về Vạn Kiếp Thành xây dựng lại tông môn, đợi nàng về rồi hãy quyết định, Thịnh Kinh Môn nếu chỉ còn lại Tô Dung, thì đó là đồ của nàng, nếu các người ở lại, thì tiếp tục canh giữ chờ nàng về." Hạo Thiên chỉ là thay Tô Dung đuổi những kẻ có lòng dạ khác trong tông môn đi, chứ không có ý định nhúng tay vào chuyện của Thịnh Kinh Môn.

Nếu đã có mấy vị trưởng lão ở lại, chuyện sau này, liền do mấy vị trưởng lão đó lo liệu.

Hạo Thiên truyền một tin tức cho Tô Dung, đặt thần khí của Hi Ngọc Thiên Thần vào từ đường của Thịnh Kinh Môn, hạ xuống một đạo phong cấm chỉ có Tô Dung mới có thể giải được.

Làm xong chuyện này, Hạo Thiên cùng Tử Y Thiên Thần rời khỏi Thịnh Kinh Môn.

Tạ Mẫn theo sát bước chân của Hạo Thiên, sau khi bước ra khỏi cửa liền hành lễ với Hạo Thiên: "Đa tạ thiếu chủ vừa rồi ra tay, ta không thể rời phòng đấu giá quá lâu, bây giờ phải trở về rồi." Hạo Thiên khẽ gật đầu, liền thấy sau lưng Tạ Mẫn lờ mờ xuất hiện hai bóng người, hẳn là người đi theo bảo vệ Tạ Mẫn, họ mở truyền tống trận, đưa Tạ Mẫn trở về phòng đấu giá.

"Quan hệ của thành chủ và Phòng đấu giá đứng đầu…" Tử Y Thiên Thần cũng biết một chút, nhẹ giọng nói: "Thần tộc ở Thượng Thần Giới và Phòng đấu giá đứng đầu vốn có thù oán từ lâu… Thành chủ đi lại quá gần với Phòng đấu giá đứng đầu, phải cẩn thận người của Thần tộc." Nghe lời nói của Tử Y Thiên Thần chỉ có sự quan tâm đối với mình, không hề có ý kính sợ Thần tộc, Hạo Thiên có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến Đằng lão, liền gật đầu, không nói nhiều.

Thần tộc?

Mối thù mới với Tuân Tuyết Thiên Thần cũng đã kết rồi, có lẽ lần sau gặp mặt sẽ trực tiếp động thủ, đối với y, chuyện đó đã lớn hơn thù cũ của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc.

Chỉ là, Hạo Thiên ngay từ đầu đã không tìm một điểm cân bằng để đứng chân giữa Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu, hà tất phải tự làm khó mình.

Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc không đội trời chung, tất cả sự bình tĩnh chẳng qua chỉ là tình hình trước mắt, sau khi Lão tổ xuất quan, càng không biết sau này sẽ thế nào.

Tử Y Thiên Thần sắp xếp cho Hạo Thiên sau đó gặp gỡ tông chủ của mấy tông môn, có ý định bồi dưỡng mấy thế lực của Hạo Thiên trong Vạn Kiếp Thành, Hạo Thiên chỉ gật đầu, không từ chối chuyện

này.

Về phía phân thân, Hạo Thiên vừa bước ra khỏi truyền tống trận, một trận gió cát đã tấp vào mặt.

Y còn nhớ khi chọn Thông Thành từ truyền tống trận gần nhất, tu sĩ trông coi truyền tống trận đã nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên, hỏi rõ Hạo Thiên có chắc chắn muốn đến tòa chủ thành đó không, rồi lắc đầu nói: "Thông Thành, không biết đã bao nhiêu vạn năm không có người đến rồi…" Ngoài gió cát tấp vào mặt, Hạo Thiên không thấy bất kỳ công trình kiến trúc nào trong tầm mắt, truyền tống trận cô độc đứng giữa một vùng hoang vu, một nơi gần như không có một cọng cỏ.

Trong lòng Hạo Thiên nhất thời dấy lên vài phần nghi ngờ, không lẽ mình thật sự bị tên tu sĩ trông coi truyền tống trận đó lừa rồi?

Nơi này, đâu có chút dáng vẻ nào của một chủ thành… Hay là nơi truyền tống vừa hay gần biên giới Thông Thành, nên mới hoang vắng như vậy?

Hạo Thiên nhớ lại lời của Lão tổ, sau khi xác định phương hướng của mình, liền lấy ra phi chu bay về phía tây.

Dường như lại quay về dáng vẻ vội vã đi đường lúc còn ở nơi bế quan cùng Tuân Tuyết Thiên Thần, từ khi phân thân được luyện hóa ra, gần như y đều ở trên chiếc phi chu rách nát này.

Chương 643

Hạo Thiên đứng ở phía trước phi chu, liên tục nhìn cảnh hoang vắng mấy ngày, nhíu mày, không thể không thừa nhận Thông Thành dường như lớn hơn Ngọc Thành, nhưng thành chủ Thông Thành cũng không biết là người thế nào, mới có thể ở lại nơi này lâu đến vậy.

Ngay lúc Hạo Thiên chuẩn bị thu lại tầm mắt quay về phòng trong phi chu để tu luyện, thần thức lại đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại của mấy luồng khí tức.

"Ba tu sĩ Thần Vương trung cảnh…" Hạo Thiên dừng bước, nhìn về hướng đó, không bao lâu sau, thấy ba chấm đen đang bay về phía này, sau lưng đều có sáu cánh xanh lục giang rộng, tốc độ cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã đáp xuống trước phi chu, chặn đường đi của phi chu.

Hai nữ tử, có một nam tử đi theo sau.

"Người ngoài à?" Trong số hai nữ tử, có một người tính tình hoạt bát, có chút tò mò đánh giá Hạo Thiên một lúc, sau khi nhận ra tu vi của Hạo Thiên cực thấp liền nhíu mày, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

"Ừm." Hạo Thiên nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không lấy làm lạ trước thái độ của đối phương.

Phi chu ở Thượng Thần Giới có lẽ chỉ có người thân của trưởng lão mới có, thứ này đi đường không nhanh bằng thần dực, chỉ là không cần hao phí tu vi, cực kỳ ra vẻ.

Ban đầu Quản Di đưa thứ này cho y, không phải vì tu vi của thân thể Hạo Thiên hoàn toàn không có, mà là cân nhắc chu toàn, bây giờ cảnh giới của thân thể Hạo Thiên, trông chỉ dưới Chủ Thần, lấy thứ này ra, khó tránh khỏi có chút khiến người ta ganh tị.

“Chỉ có một người?” Nữ tử nhìn Hạo Thiên, lại cảm nhận một lúc, nhưng chỉ cảm thấy có một người trên phi chu, không khỏi có chút tò mò, “Thông Thành đã lâu không có người ngoài vào thành rồi, ngươi đến làm gì?” “Trưởng bối căn dặn, ra ngoài đến Thông Thành lịch luyện.” Hạo Thiên đưa ra một lý do hợp lý.

“Ngươi muốn đến chủ thành Thông Thành?” Thiếu nữ có lẽ tuổi còn nhỏ, ít gặp người ngoài, có chút không rành thế sự không đề phòng, “Ta vừa hay thuận đường, ta cũng phải về, ngươi mới đến Thông Thành, chắc không biết đường, cho ta đi nhờ một đoạn, ta chỉ đường cho ngươi!” “Hứa Cẩm, đừng nói bậy.” Nữ tử vẫn im lặng bên cạnh thiếu nữ thấy nàng ta bắt chuyện với Hạo Thiên, còn định nhảy thẳng lên phi chu, nhìn vẻ mặt không rõ vui giận của Hạo Thiên, liền đưa tay kéo nàng ta lại, ngước mắt nhìn Hạo Thiên, nữ tử khẽ nói: “Phương hướng đúng rồi, cứ đi thẳng về phía tây là đến chủ thành Thông Thành, không cần chúng ta cố ý chỉ đường, chúng ta không có ý làm phiền.” “Không sao.” Hạo Thiên nhìn vẻ mặt ảm đạm của thiếu nữ tên Hứa Cẩm, xác nhận mấy người này chắc không có hại, liền khẽ gật đầu, “Nếu các ngươi đi đường mệt rồi, cho đi nhờ một đoạn cũng không sao.” Nghe lời Hạo Thiên, Hứa Cẩm vung tay thoát khỏi tay nữ tử bên cạnh đang kéo mình, vui vẻ đáp xuống bên cạnh Hạo Thiên, bắt đầu líu ríu không ngừng.

Thiếu nữ cực kỳ lắm lời, chỉ ba câu hai lời, Hạo Thiên đã gần như biết được lai lịch của mấy người.

Họ là đệ tử của một tông môn lớn ở Thông Thành, hai nữ tử là chị em, một người tên Hứa Tuyên, người nhỏ tuổi hơn là Hứa Cẩm, người đi cùng là đệ tử cùng một sư phụ, chỉ là hai chị em là đệ tử thân truyền, còn người đi cùng chỉ là đệ tử nhập môn bình thường.

Nhưng sư phụ nhận ít đồ đệ, nên đệ tử thân truyền và nhập môn cũng không có khác biệt và khoảng cách quá lớn, ngược lại tình cảm

rất tốt.

Thấy Hứa Cẩm nhanh chóng thân thiết với Hạo Thiên, Hứa Tuyên có chút do dự, nhưng đành bất lực gật đầu với nam tử bên cạnh, đi theo Hứa Cẩm lên phi chu.

Hạo Thiên nói quả không sai, họ vừa mới ra khỏi một nơi lịch luyện, đang lúc mệt mỏi rã rời.

Thấy phi chu, ban đầu họ tưởng là người của Thông Thành, môn phái của hai chị em có chút quan hệ với thành chủ Thông Thành, nên quan hệ với các tông môn khác đều không tệ, ít nhất bề ngoài không có thù oán lớn, ít nhất giữa các đệ tử thế hệ trẻ ít có mâu thuẫn.

Có lẽ cũng vì hai người họ ít khi rời tông môn giao tiếp với người ngoài, nên cũng không kết thù oán.

Các tông môn khác phần lớn sẽ nể mặt, cho đi nhờ một đoạn.

Chỉ là không ngờ, trên phi chu lại là một người ngoài, không phải người Thông Thành, hành động ban đầu, quả thật có chút lỗ mãng.

Thấy Hạo Thiên dường như đang nói chuyện với Hứa Cẩm, không có vẻ gì là không vui, Hứa Tuyên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn tu vi cảnh giới của y, bất luận Hạo Thiên có thật tâm cho đi nhờ hay không, có lẽ cũng không muốn gây phiền phức, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nghĩ đến đây, lòng cảnh giác của Hứa Tuyên hơi hạ xuống một chút, cũng vì những câu hỏi líu ríu của Hứa Cẩm mà đối với Hạo Thiên cũng có thêm vài phần tò mò.

Thật ra, Hạo Thiên có chút không biết nên nói thế nào về lai lịch của mình, chỉ là thấy dáng vẻ lanh lợi của Hứa Cẩm, liền cười đáp một câu: “Ta cũng là thành chủ của một tòa chủ thành ở Thần Giới.” Vì Hứa Cẩm truy hỏi không dứt, sau khi Hứa Tuyên hạ lòng cảnh

giác, dường như cũng không còn quản Hứa Cẩm và cuộc đối thoại của y nữa.

Hơn nữa, một mình Hứa Cẩm đã sắp nói sạch lai lịch của ba người rồi, nếu Hạo Thiên chỉ dùng một cái tên để lấp liếm, dường như cũng có chút không công bằng.

Nhưng mà, Hạo Thiên vừa nói xong, Hứa Cẩm hiếm khi im lặng một lúc, một lát sau mới lẩm bẩm liếc Hạo Thiên một cái: "Ta rõ ràng đang hỏi nghiêm túc, ngươi không muốn nói thì thôi, cũng không cần phải trêu ta chứ, Yến Tông ở Thông Thành và bên ngoài Thông Thành cũng không có kết thù lớn…" Nghe lời của Hứa Cẩm, Hạo Thiên chỉ đành bất lực cười cười, không nói gì.

Hứa Tuyên có chút để ý, nhìn Hạo Thiên một cái: "Lời ngươi nói là thật?" "Tin hay không tùy ngươi?" Hạo Thiên vốn không định trêu chọc, chỉ là mấy người đều tỏ vẻ không tin, Hạo Thiên cũng không buồn chứng minh giải thích, dù sao cũng chỉ là đến Thông Thành, vì lời của lão giả, đến nơi này lịch luyện, cũng đối với Thông Thành có thêm vài phần tò mò, tò mò nơi này rốt cuộc có gì, để Lão tổ đặc biệt dặn dò phải đến đây một chuyến.

Hứa Cẩm lắc đầu, khẽ hất cằm: "Ta không tin, chỉ là nếu ngươi không vui, vậy không hỏi nữa là được." Hai chị em đều không truy cứu chuyện này đến cùng, cũng không phải không tò mò, chỉ là sợ bị lời của Hạo Thiên gài bẫy, cuối cùng bị tên tu sĩ trẻ tuổi trước mặt này trêu đùa một phen mà thôi.

"Trong chủ thành Thông Thành, có Phòng đấu giá đứng đầu không?" Hạo Thiên nhớ lại, không ít chủ thành đều có sự tồn tại của Phòng đấu giá đứng đầu, nếu trong Thông Thành cũng có, chuyện sẽ thuận tiện hơn một chút.

"Phòng đấu giá đứng đầu?

Cái tên này có chút quen tai… Dường như trưởng bối trong nhà có nhắc đến." Hạo Thiên nhìn dáng vẻ suy nghĩ của Hứa Cẩm, biết trong Ngọc Thành chắc là không có.

Quả nhiên, Hứa Cẩm cuối cùng nhìn Hứa Tuyên một cái, hai người đều lắc đầu: "Vậy chắc là ở chủ thành khác, trong chủ thành Thông Thành không có Phòng đấu giá đứng đầu." Hạo Thiên dần dần dấy lên một tia nghi ngờ: "Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, Thông Thành có những ai đi?" Hai chị em trước mắt rõ ràng không nằm trong số đó, tu vi của họ sớm đã là Thần Vương trung cảnh.

"Không biết, không có ai đi, hình như có, chỉ là Thông Thành trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, thường đều là đi sớm về sớm cho có lệ, gần như không nghe nói có ai đến được Thượng Thần Giới?" Hứa Cẩm có chút không chắc chắn nhìn sang Hứa Tuyên.

"Có, thành chủ Thông Thành." Nam tử vẫn im lặng bên cạnh lên tiếng một câu.

"Đó là chuyện của bao nhiêu năm tháng trước rồi." Hứa Cẩm nhếch mép, nhìn Hạo Thiên, "Ngươi là người của chủ thành nào ở Thần Giới, cái này thì có thể nói chứ?" Nếu Hạo Thiên không những không nói lai lịch, mà ngay cả những chuyện đơn giản cũng che che giấu giấu, nàng sẽ phải nghi ngờ mục đích Hạo Thiên đến Thông Thành là gì.

"Vạn Kiếp Thành." "Cũng là một tòa chủ thành không lớn không nhỏ." Hứa Cẩm lẩm bẩm một câu, chỉ là ngay sau đó lại thở dài: "Bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới, những thành có tên ba chữ đều do cường giả Thần Vương đỉnh phong trấn giữ, trong đó có bảy tòa đại thành do cường giả Thần Đế làm thành chủ.

Những chủ thành có tên hai chữ xếp sau hai loại đó, mỗi nơi đều có sự nghèo nàn của riêng mình, nhưng địa thế không hiểm trở cũng

không nhỏ, đều không phải là nơi hoang vắng." Rõ ràng, Thông Thành không nằm trong số đó.

Chỉ là, nếu đã có thể trở thành một trong các chủ thành, Thông Thành tự nhiên cũng không thể không có gì cả, ít nhất… "Trưởng bối trong nhà bảo ngươi đến Thông Thành lịch luyện, nơi đó hẳn là Tam Quật chi địa rồi, cũng không biết ngươi có đắc tội với vị trưởng lão nào trong tông môn không, mà bị điều đến đây…" Hứa Cẩm nói được một nửa, thấy sắc mặt Hạo Thiên dường như không có thay đổi lớn, mới yên tâm nói tiếp: "Thông Thành cũng không phải đóng cửa tự thủ, chỉ là vì thạch mạch mang ra từ ba nơi lịch luyện trường tồn đó đều ẩn giấu cực sâu, bây giờ cực kỳ khó khai thác rồi, mấy mỏ linh thạch càng đào không ra thứ gì nữa, mấy vạn năm khó kiếm được một chút, ngay cả Thần tộc cũng dần dần bỏ mặc Thông Thành." Không ra bí cảnh di tích, cũng khó ra cường giả, mấy mỏ linh thạch duy nhất gần như cạn kiệt, trở thành nơi lịch luyện cho tu sĩ cảnh giới thấp cũng bị chê đường xa đất hẻo, tốn công tốn sức chẳng được bao nhiêu lợi lộc.

Thông Thành đã rất lâu rồi, không có người ngoài đến nơi này.

Nói câu này, Hứa Cẩm có chút ảm đạm bất lực, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Chỉ là Thông Thành cũng có một cái tốt… không thiếu linh thạch, hoàn thành nhiệm vụ tông môn giao, thêm một hai năm nữa, tu vi của ta ổn định, là có thể rời Thông Thành ra ngoài đi đây đi đó rồi." Chỉ cần có đủ tu vi cảnh giới, bất luận cuối cùng ở lại Thông Thành, hay rời khỏi nơi này đến nơi khác, đều có thể an thân lập mệnh.

Hứa Cẩm chớp chớp mắt: "Người ngoài Thông Thành ở trong tông môn, hoặc bái sư, có lẽ đều là chuyện cả đời, chỉ là Thông Thành không giống vậy, bất luận là tông tộc hay bái sư phụ, sau khi xuất sư rời tông môn, đều không còn liên quan nữa.

Đương nhiên, nếu có tình nghĩa, cũng sẽ không cố ý cắt đứt, nhưng không ít người đều một đi không trở lại, ta thì định sau khi xuất sư sẽ ra ngoài xem thử, sau đó quay về Thông Thành, rồi lại về tông môn làm trưởng lão cũng tốt." Hứa Cẩm líu ríu không ngừng, nhưng Hạo Thiên cũng không cảm thấy phiền, Hứa Tuyên và người kia nghe lời của Hứa Cẩm, dường như không có gì ngạc nhiên, sớm đã biết quyết định của Hứa Cẩm, đều đồng tình gật đầu, cũng có dự định tương tự.

Mối liên hệ duyên phận giữa tu sĩ và tông môn cũng như sư đồ, vốn không phải vì một danh phận mà bị giới hạn, Hạo Thiên cũng không cảm thấy có gì không đúng, khẽ gật đầu.

Hứa Cẩm vốn còn định nói thêm, nhưng Hứa Tuyên đã đi trước một bước ngăn lại, thở dài một tiếng: "Ban đầu muốn về Thông Thành, thì kêu mệt không đi, bây giờ rảnh rỗi rồi, cái miệng cũng không ngừng được." Hứa Cẩm vẫn nghe lời Hứa Tuyên, hơi bĩu môi, nhưng cuối cùng cũng không tiếp tục líu ríu nữa.

Hứa Tuyên thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Hạo Thiên, hỏi Hạo Thiên đến Thông Thành từ truyền tống trận nào, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chắc ngươi cũng đã đi đường mấy ngày rồi, bây giờ cách chủ thành Thông Thành không xa nữa, thêm một ngày nữa là gần đến nơi, đến lúc đó ta sẽ đưa sư muội sư đệ về tông môn, ngươi có việc cần làm cũng cứ đi làm." Lời của Hứa Tuyên, cũng gần như có ý là sau khi đến nơi sẽ đường ai nấy đi.

Hứa Cẩm giật giật tay áo nàng, có chút không hiểu nhìn chị mình: "Em rõ ràng…" Lời của Hứa Cẩm chưa nói xong, Hứa Tuyên lại nhìn nàng, kiên định lắc đầu với nàng.

Dù thế nào, lai lịch của Hạo Thiên không rõ ràng là một điểm, là một người ngoài, nếu gây ra chuyện ở Thông Thành, đối với họ là một

chuyện phiền phức.

"Sau này nếu có duyên, tự nhiên sẽ có cơ hội gặp lại." Hứa Tuyên cực nhẹ nói một câu, Hứa Cẩm bĩu môi, không cho là đúng, nhưng cũng không nói thêm gì, cuối cùng vẫn nghe lời Hứa Tuyên, không dây dưa chuyện này.

Như Hứa Tuyên đã nói, một ngày sau, xa xa đã có thể thấy được thành trì nối liền trên dãy núi.

Hứa Tuyên cũng vào lúc này, dẫn theo Hứa Cẩm và một người khác từ biệt Hạo Thiên, rời khỏi phi chu.

Hứa Cẩm trước khi đi quay đầu nhìn Hạo Thiên một cái, mở miệng, không tiếng động nói ra mấy chữ, chính là câu nói của Hứa Tuyên: "Hữu duyên tái kiến." Mấy người rời đi cực kỳ dứt khoát, vào trong chủ thành Thông Thành, Hạo Thiên sau khi thu lại phi chu đi đến ngoài cổng thành, lại bị chặn lại.

Vệ binh gác cổng không thèm ngước mắt nhìn Hạo Thiên một cái, có chút ngạc nhiên nói một câu: "Người ngoài à?

Có ấn tín vào thành không?" Hạo Thiên tìm ra đồng tiền mà Lão tổ đã ném cho y trước đó, huơ một cái trước mặt vệ binh liền được cho vào cổng thành.

Vệ binh có chút ngạc nhiên nhìn một lúc, một lát sau mới nói: "Ấn tín này, có liên quan đến thành chủ, ta đưa ngươi đến phủ thành chủ vậy, đợi gặp thành chủ xong rồi hãy sắp xếp, quan hệ giữa các tông môn trong Thông Thành rất mật thiết, tốt nhất không nên một mình đi lung tung…" Người ngoài dù sao cũng có chút bị bài xích, huống hồ tu vi cảnh giới của thân thể Hạo Thiên trông cực thấp, dễ chuốc lấy phiền phức.

Hạo Thiên có chút bất ngờ, khi được dẫn vào phủ thành chủ, liền

mở miệng hỏi một câu: "Dựa vào đâu mà phán đoán ta là người ngoài?" Phải biết rằng, những người khác không cần nhìn một cái đã được cho vào, chỉ có y bị chặn lại, yêu cầu xuất trình ấn tín.

Lẽ nào vệ binh ngoài cổng thành Thông Thành có thể nhận ra từng người trong thành sao?

"Ở Thông Thành không phải người của phủ thành chủ thì là người của tông môn, đệ tử tông môn phải đeo ngọc bài, người của phủ thành chủ ta nhận ra được, đều đeo hộ oản, cả hai đều không có, chẳng phải là người ngoài sao." Vệ binh giúp Hạo Thiên đẩy ra một cánh cửa, giọng điệu cũng hòa nhã, "Ta đi thông báo cho thành chủ, ngươi ở đây đợi một lát nhé, người ngoài ở Thông Thành không nhiều… Có chuyện gì ta không hỏi nhiều nữa." Vệ binh dường như đã xác định được thân phận của Hạo Thiên qua đồng tiền mà y đưa ra, nói xong liền quay người đi tìm người, Hạo Thiên ngồi trong sảnh, một lát sau liền có người dâng trà, sau đó lặng lẽ lui ra, một bộ dáng cẩn trọng, cũng không nhìn nhiều hay hỏi nhiều Hạo Thiên.

Vệ binh đi không bao lâu, trong sân có thêm một luồng khí tức, nhanh chóng bước vào cửa, một nam tử trung niên liếc nhìn Hạo Thiên, nhíu mày.

Chương 644

"Ta là thành chủ Thông Thành, nghe nói có người từ Thượng Thần Giới đến…" Đồng tiền đó rõ ràng là thứ mà Thông Thành giao cho Thần tộc ở Thượng Thần Giới, là thứ mà lão thành chủ để lại, cùng với Thông Thành giao vào tay ông ta, sau này sẽ có người cầm nó đến Thông Thành lấy một món đồ.

Bây giờ người đã đến, lại là một tu sĩ thực lực thấp kém như vậy?

"Một vị tiền bối bảo ta mang theo đồng tiền đến Thông Thành." Hạo Thiên cũng không biết dụng ý của Lão tổ, chỉ có thể mở miệng như vậy.

Thành chủ Thông Thành hơi bất ngờ một chút, nhưng cũng gật đầu, có thể cầm thứ đó tìm đến Thông Thành, chắc sẽ không có sai sót, chủ nhân của thứ đó không phải là Hạo Thiên trước mặt.

Chỉ là… "Đồng tiền và lão thành chủ Thông Thành có liên quan, lão thành chủ hiện không có ở Thông Thành, ta cũng không biết tung tích của ngài, chỉ là ngài có dặn dò, để lại một món đồ, giao cho người đến." Hạo Thiên gật đầu, thấy nam tử trung niên trước mặt dường như có chút do dự, nhưng thành chủ Thông Thành không phải là người thích úp mở, một lúc sau nói: "Thứ đó ở Vụ Uyên, chỉ là với tu vi cảnh giới của ngươi có chút thấp…" Thành chủ Thông Thành nhìn Hạo Thiên trước mặt, có chút ý vị nhìn nhau không nói nên lời, thành chủ Thông Thành thực sự không ngờ, người cuối cùng ứng với lời của lão thành chủ đến Thông Thành lấy đồ, lại là một tiểu bối tu vi thấp như vậy.

Chỉ là, "Thứ đó do lão thành chủ đặt vào, chỉ yêu cầu như vậy, ta cũng không biết dụng ý, chỉ là ghi nhớ chuyện này, huống hồ, lúc lão

thành chủ rời đi cũng không biết là bao nhiêu năm tháng trước rồi, thứ đó ở đâu trong Vụ Uyên, ta cũng không hỏi kỹ lão thành chủ." Nhìn Hạo Thiên, thành chủ Thông Thành bất lực thở dài một tiếng: "Ta sẽ tìm mấy người đáng tin cậy đi cùng ngươi lấy nó, nếu là lịch luyện, trưởng bối trong nhà chắc cũng hy vọng ngươi vào Vụ Uyên lịch luyện, ta sẽ không đi cùng ngươi." Tu vi cảnh giới của phân thân trông chỉ dưới Chủ Thần, đây cũng là một vấn đề, vấn đề lớn hơn là, phân thân này là một ma tu, nếu động thủ, tất nhiên sẽ bị phát hiện thân phận ma tu.

Hạo Thiên có chút đau đầu.

Chỉ là nếu muốn một mình vào Vụ Uyên, thành chủ Thông Thành có lẽ sẽ cho rằng y đi nộp mạng, không chừng sẽ ngăn cản.

Thành chủ Thông Thành tâm tư tỉ mỉ, Hạo Thiên đã đoán được, cũng gật đầu nhận lời.

Cùng lắm là sau khi vào Vụ Uyên sẽ cắt đuôi mấy người mà thành chủ Thông Thành phái đi.

Tâm tư của Hạo Thiên, thành chủ Thông Thành tự nhiên không biết, sắp xếp cho Hạo Thiên ở lại phủ thành chủ, bảo y ở lại Thông Thành hai ngày, đợi ông ta tìm đủ người cùng y vào Vụ Uyên rồi hãy khởi hành.

Hạo Thiên đã đi đường mấy ngày, vốn cũng có chút mệt mỏi, thuận thế nhận lời của thành chủ Thông Thành.

Chỉ là ngày thứ hai khi định ra ngoài, sau lưng lại có mấy hộ vệ của phủ thành chủ lẽo đẽo theo sau, khiến Hạo Thiên có chút dở khóc dở cười.

Một trong số đó chính là vệ binh gác cổng hôm qua đã cho y vào cửa, Hạo Thiên nhìn vào người đó, nhàn nhạt nói một câu: "Thông

Thành chắc không loạn đến mức ra ngoài phải có hộ vệ đi theo chứ?" "…" Vệ binh đó có chút do dự, cuối cùng mở miệng nói một câu: "Các tông môn ở Thông Thành trông có vẻ quan hệ mật thiết, thực tế là vì người ngoài tu sĩ ở Thông Thành không nhiều, nhưng ở Thông Thành, lại có không ít ma tu." "Ma tu?" Hạo Thiên có chút bất ngờ.

"Có lẽ ở các chủ thành khác của Thần Giới đều chưa từng thấy ma tu hiện thế?

Nhưng ở Thông Thành, ma tu gần như ba ngày hai bữa lại gây ra chút hỗn loạn, coi nơi này như nơi tị nạn, cũng không thể gọi là ma tu, chỉ có thể gọi là bán ma…" Hạo Thiên như có điều suy nghĩ, ở Vạn Kiếp Thành Thiên Hành Tông, vị trưởng lão bán ma mà y gặp lúc đầu cũng giống như người bình thường, chỉ là khi động thủ sẽ bị ảnh hưởng thần trí, nhưng cũng nghe theo lời của tông chủ Thiên Hành Tông.

Bán ma, một ngày nào đó cũng sẽ hoàn toàn mất đi thần trí.

Thấy Hạo Thiên gật đầu, dường như hiểu ý, vệ binh nhíu mày, một lúc sau mới chậm rãi nói với Hạo Thiên: "Nếu ngài là khách quý của phủ thành chủ, tiểu bối của bạn tốt thành chủ, ở Thông Thành sẽ không dừng lại quá lâu, tốt nhất đừng giao thiệp quá sâu với tu sĩ trong Thông Thành." Ai biết tu sĩ gặp phải có phải là một bán ma, sau này đột nhiên có một ngày nổi điên giết người thì sao.

Tai họa vô vọng như vậy ở Thông Thành xảy ra nhiều lắm rồi.

Hạo Thiên có chút cạn lời, nhìn đối phương, dừng một chút mới thở dài một tiếng: "Không sợ ta là bán ma sao?

Nhanh như vậy đã dẫn ta vào phủ thành chủ?" Nghe lời của Hạo Thiên, vệ binh đột nhiên cười ha hả mấy tiếng, một lúc sau có chút không được tự nhiên, nhưng nói thật một câu: "Dưới Thần Đế, ma tu nhiều nhất cũng chỉ tăng được hai cảnh giới thực lực, ngài chẳng qua

cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới không đạt Chủ Thần mà thôi…" Dù có nhập ma, cũng chỉ là tăng hai cảnh giới lên Thần Vương.

"Cảnh giới càng thấp, sau khi trở thành bán ma ảnh hưởng đến thần trí càng nhỏ, cảnh giới Thần Vương không có bán ma, nên Thông Thành có quy củ, chỉ có tu sĩ cảnh giới đạt Thần Vương mới có thể rời khỏi Thông Thành, cũng là để tránh thả những bán ma này ra ngoài hại người.

Chỉ là ngài là người ngoài, không phải người Thông Thành, càng phải ở trong tầm mắt của thành chủ." Vệ binh nhỏ giọng nói với Hạo Thiên: "Quy củ này không hạn chế ngài, nên đợi ngài ra khỏi Vụ Uyên, tốt nhất hãy nhanh chóng rời khỏi Thông Thành, nơi này, người thì an định, bán ma thì không an phận." Cũng là thấy Hạo Thiên dường như có hứng thú rất lớn với Thông Thành, sợ y ở lại nơi này lâu, ban đầu Hạo Thiên định ra ngoài, thành chủ còn định ngăn lại, chỉ là một lúc sau, cuối cùng cảm thấy Hạo Thiên còn trẻ khí phách, ra ngoài thì ra ngoài vậy, chủ thành Thông Thành cũng không loạn đến mức bán ma có thể hoành hành, nên cho mấy hộ vệ đi theo.

Nghe lời của vệ binh, Hạo Thiên khẽ gật đầu, hiểu ra một chút.

Thấy hứng thú của Hạo Thiên dường như giảm đi một chút, tùy tiện dạo dạo chuẩn bị quay về, vệ binh đưa Hạo Thiên đến ngoài cửa phủ thành chủ, sau đó liền đi về phía cổng thành.

Cũng là nhờ phúc của Hạo Thiên, thành chủ bảo anh ta sau khi gác cổng hai ngày nữa sẽ điều về phủ thành chủ làm hộ vệ.

Truyền tống trận ra bên ngoài của Thông Thành trăm ngày mới mở một lần, lịch mở lần sau là một tháng nữa, Hạo Thiên cũng không biết trong ba mươi ngày có thể tìm được đồ trong Vụ Uyên mang ra rời đi không, nếu lỡ thời gian, không chừng phải đợi thêm một khoảng thời gian, lúc đó hộ vệ này có thể theo Hạo Thiên làm hộ vệ một thời gian.

Thành chủ Thông Thành ban đầu định từ tông môn điều hai cường giả theo Hạo Thiên, đưa y đi nhanh về nhanh, chỉ là nhân lực ở Thông Thành vốn không nhiều, trong tông tộc cũng vậy, hơn nữa, Hạo Thiên và lão thành chủ có duyên nguồn, cũng không biết quan trọng đến mức độ nào.

Cân nhắc lợi hại, thành chủ Thông Thành chỉ có thể tìm mấy tiểu bối tông tộc vốn định vào Vụ Uyên lịch luyện, chỉ là tu vi cảnh giới cũng không tệ, đều là những tiểu bối đạt cảnh giới Thần Vương có thể rời khỏi Thông Thành sau lần lịch luyện này.

Không quá ba ngày, Hạo Thiên nghe thành chủ Thông Thành đã tìm được bốn người đi cùng mình, chỉ là sau khi hơi do dự, thành chủ nói: "Ta sẽ dặn dò họ cố gắng đi cùng ngươi trong Vụ Uyên, đồng tiền trong tay ngươi nếu là tín vật, chắc có liên quan đến món đồ kia, cũng sẽ dẫn đường cho ngươi, nhưng những người đi cùng ngươi đều là tiểu bối tuổi tác tương đương, tính tình không giống nhau…" Lải nhải nhiều như vậy, chẳng qua là hy vọng Hạo Thiên không xảy ra tranh chấp với mấy tiểu bối tông tộc, cuối cùng không hy vọng Hạo Thiên gặp chuyện ngoài ý muốn ở Vụ Uyên.

Hạo Thiên gật đầu, nhận lời.

Đợi đến khi được thành chủ Thông Thành đưa đến ngoài Vụ Uyên, Hạo Thiên nhìn bốn người đó, có ba người quen mắt.

Hứa Cẩm đứng ở nơi gần nhất, thấy người mà thành chủ Thông Thành dẫn đến, có chút bất ngờ "a" lên một tiếng, quay đầu đi nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Hứa Tuyên đã được che giấu đi, quay đầu nhìn Hạo Thiên cười một tiếng, có chút vui vẻ: "Hữu duyên tái kiến, mới mấy ngày lại gặp mặt rồi!" Sư đệ cùng môn của Hứa Cẩm và Hứa Tuyên vẫn trầm mặc đi theo sau lưng, một bộ dạng ít nói không mở miệng, người còn lại nhìn Hạo Thiên và mấy người Yến Tông quen

biết nhau, nhíu mày, nhếch mép, nhỏ giọng nói một câu: "Khó trách lần này đi Vụ Uyên lịch luyện có thể rời khỏi Thông Thành trước thời hạn, ta còn tưởng sao lại có chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu mình, hóa ra là dẫn theo một tu sĩ dưới cảnh giới Chủ Thần, không phải là mang theo một gánh nặng, độ khó tăng gấp bội sao?" Bốn người ở trong Vụ Uyên chỉ cần không phân tán, không gặp phải yêu thú quá nguy hiểm hoặc xui xẻo đụng phải bán ma, lịch luyện một phen rồi ra ngoài không thành vấn đề, nhưng lại mang theo Hạo Thiên?

Hứa Tuyên hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, nhìn Hứa Cẩm một cái, mở miệng, có chút muốn rút lui.

Dù sao an nguy của Hứa Cẩm và sư đệ nàng vẫn đặt trong lòng, nếu gặp phải phiền phức, Hứa Cẩm và sư đệ gặp chuyện ngoài ý muốn ở Vụ Uyên, vì một người lạ như Hạo Thiên, không đáng.

Có lẽ thấy được sự không vui của mấy người, Hạo Thiên cũng có chút bất lực, phân thân trông thực sự quá yếu, trước kia ở Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, toàn là cường giả liên thủ, kết bạn với Hạo Nguyệt Thiên Thần và những người khác, lần đầu tiên bị ghét bỏ vì sẽ làm vướng chân mọi người.

"Nếu ở trong Vụ Uyên ta gặp chuyện ngoài ý muốn, các ngươi cứ bỏ mặc ta, lời của thành chủ không cần để trong lòng, cuối cùng chỉ có ba người ra ngoài, ông ấy cũng sẽ không trách tội." Nghe lời của Hạo Thiên, lời từ chối mà Hứa Tuyên định nói ra đã bị chặn lại một cách khéo léo, nhất thời không nói được gì, có chút bất ngờ.

Thành chủ Thông Thành nhìn Hạo Thiên một cái, cũng có chút bất lực, Hạo Thiên nói quả thực là thật, xua xua tay, đồng ý với lời của y.

Thấy động tác của thành chủ Thông Thành, bốn người trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu nhận lời.

Hứa Tuyên cũng không có dị nghị gì thêm, chỉ đi ở vị trí bên cạnh

Hạo Thiên, bên cạnh là Hứa Cẩm và sư đệ cùng môn, người cuối cùng lững thững đi sau mấy người vào Vụ Uyên.

"Nhớ lời của ngươi, nếu xảy ra chuyện, có thể tìm ta, ta sẽ cố hết sức bảo vệ ngươi, nếu liên lụy đến Hứa Cẩm và sư đệ ta, ta sẽ động thủ giết ngươi, để ngươi không ra khỏi được Vụ Uyên." Sau khi rời khỏi tầm mắt của thành chủ Thông Thành, Hứa Tuyên cực nhỏ giọng nói một câu bên tai Hạo Thiên, có chút ý vị cảnh cáo.

Hạo Thiên bất lực gật đầu, lần đầu tiên bị ghét bỏ đến mức này, chỉ là lời của Hứa Tuyên cũng không khiến y sinh ra ác cảm.

Đối phương quả thực quan tâm muội muội và sư đệ cùng môn, cũng là tâm tính thuần thiện hiếm có.

Sắc mặt Hứa Tuyên hơi dịu lại một chút, trước kia đã gặp Hạo Thiên, biết đối phương không phải người khó chung sống, ngược lại cực kỳ khiêm nhường, chắc không phải người xấu.

Thành chủ tự nhiên cũng đã nói với họ, Hạo Thiên đến là để lấy một món đồ do lão thành chủ để lại, cũng là vì lịch luyện ở Vụ Uyên, hẳn là đồ vật quan trọng, mới để Hạo Thiên lấy thân mạo hiểm.

Hứa Cẩm ban đầu vì sắc mặt trầm tĩnh của Hứa Tuyên mà không dám đến gần, thấy Hứa Tuyên dường như đã nói chuyện xong với Hạo Thiên, sắc mặt dịu lại, cũng mon men đến bên cạnh Hạo Thiên nói chuyện.

Hứa Tuyên lặng lẽ lùi về phía sau, ban đầu đi cùng sư đệ cùng môn, để Hạo Thiên và Hứa Cẩm đi phía trước, dù sao thực lực của Hứa Cẩm ở khu vực ngoại vi của Vụ Uyên cũng đủ dùng, sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn, cũng sẽ không bảo vệ Hứa Cẩm quá kỹ mà biến nàng thành một kẻ vô dụng.

Người đi cuối cùng tiến đến bên cạnh Hứa Tuyên, thái độ đối với

Hạo Thiên không ra sao, nhưng đối với Hứa Tuyên lại có thể nói là ân cần.

Thành chủ Thông Thành có thể chọn ra mấy người này, Hạo Thiên không thể không nói, trước khi thoát khỏi họ, thật sự sẽ không quá nhàm chán.

Ở trong Vụ Uyên, mấy người mặc nhận Hạo Thiên là một kẻ vô dụng, chỉ đi tìm đồ, nếu đã là lịch luyện, tự nhiên có mục tiêu, trên đường liên thủ săn giết không ít yêu thú lấy yêu đan.

Nam tử đi cuối cùng Mạnh Thành thực lực mạnh nhất, thực lực của Hứa Tuyên và Hứa Cẩm cũng không kém người trước là bao, cảnh giới của sư đệ cùng môn cũng tương đương, chỉ là phản ứng có chút chậm chạp, có thể thấy không thường động thủ.

Trong việc phân chia, Mạnh Thành săn giết yêu thú nhiều nhất, nhưng những gì thu được đều phân cho hai nữ tử, không hề chiếm chút nào.

"Ta vốn có thể rời khỏi Thông Thành, chỉ là chưa đi, đợi lần này truyền tống trận của Thông Thành mở ra sẽ đi cùng ngươi, lần lịch luyện này đối với ta có cũng được không có cũng không sao." Động tác ném yêu đan ra rất nhanh gọn, rõ ràng là nói với Hứa Tuyên, nhưng đồ lại đều ném cho Hứa Cẩm.

Hứa Tuyên nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng không từ chối được, vì Hứa Cẩm đã nhanh hơn một bước lật tay thu lại, kèm theo một nụ cười nịnh nọt.

Hứa Cẩm sẽ đi cùng nàng rời khỏi Thông Thành, điểm này Hứa Tuyên biết, cũng không từ chối nữa.

Mang theo một Hạo Thiên, nhanh chóng thu thập đủ đồ, sớm rời khỏi Vụ Uyên là tốt nhất.

Dần dần, đội ngũ biến thành Mạnh Thành và Hứa Tuyên liên thủ đi phía trước mở đường, Hứa Cẩm theo sát phía sau thu yêu đan, Hạo Thiên và sư đệ của Yến Tông đi theo phía sau.

Chương 645

Trên đường quả thực giống như Hứa Tuyên nói, ở ngoại vi Vụ Uyên không gặp phải phiền phức quá lớn, chỉ là, thấy Hứa Tuyên và Mạnh Thành phía trước đi có chút xa, sau lưng dường như có một lớp sương mù không nhìn rõ, làm mờ đi thân hình hai người.

Hứa Cẩm đi theo sau dường như cũng nhận ra, nhìn hai người phía trước, dừng bước gọi một tiếng, Hứa Tuyên quay đầu, một thanh trường kiếm bên cạnh đã đâm về phía nàng.

Ai cũng không ngờ, Mạnh Thành bên cạnh Hứa Tuyên lại đột nhiên ra tay với Hứa Tuyên, một chiêu sát thủ.

Thấy ma tu thần khí trong tay đối phương, Hạo Thiên hiểu ra tại sao, chỉ là khoảng cách với hai người đã bị cố ý kéo ra cực xa, sớm đã không đề phòng, ra tay không kịp.

Hứa Tuyên ngược lại đối với người xung quanh đều cực kỳ đề phòng, ngay cả Mạnh Thành cũng nằm trong số đó, khoảnh khắc Mạnh Thành ra tay, nàng đã phản ứng lại, hơi nghiêng người đi vài phần, cổ tay xoay chuyển, vung kiếm về phía Mạnh Thành.

Hứa Cẩm cũng động thủ, chỉ là, trong tay cũng là một thanh ma tu thần khí, Mạnh Thành quay đầu nhìn Hứa Cẩm, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, chỉ là động tác trong tay vẫn không dừng, vẫn nhắm vào Hứa Tuyên định đoạt lấy tu vi.

"Chết!" Thần trí trong mắt Hứa Cẩm có chút hoảng loạn, Hạo Thiên nhất thời có chút ngưng trệ, sư đệ phía sau lại phản ứng lại, cùng Hứa Cẩm liên thủ đối phó với Mạnh Thành.

Hứa Cẩm giật lại Hứa Tuyên đã bị đánh ngất từ tay Mạnh Thành, lạnh lùng nhìn Hạo Thiên một cái, đáy mắt có chút sát ý, chỉ là cuối

cùng lặng lẽ mang theo Hứa Tuyên ẩn vào bóng tối, mang Hứa Tuyên chạy trốn.

Hạo Thiên ra tay giết Mạnh Thành, nhìn đệ tử Yến Tông còn lại, có chút cạn lời: "Thành chủ Thông Thành quả nhiên coi trọng ta, bốn người, hai bán ma, thật sự sợ ta không chết được ở Vụ Uyên." Sư đệ cuối cùng bị bỏ lại của Yến Tông cũng phát hiện Hứa Tuyên và Hứa Cẩm đã đi mất, nhìn Hạo Thiên một cái, sắc mặt có chút khó coi: "Nếu không phải Mạnh Thành ra tay, Hứa Cẩm…" Xem ra người còn lại này cũng biết thân phận của Hứa Cẩm, Hạo Thiên nhướng mày, thấy đối phương do dự, cuối cùng không động thủ, cũng không đi truy đuổi Hứa Tuyên và Hứa Cẩm.

"Ngươi muốn tìm món đồ đó?" Hắn nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên gật đầu, có lẽ vì Hạo Thiên đã thể hiện thực lực khi giết Mạnh Thành, hắn liền thu lại kiếm: "Ngươi tìm đồ của ngươi, ta tìm Hứa Tuyên và Hứa Cẩm, ta không có ác ý với ngươi, ngươi cũng không phải người của Thông Thành, sau khi tìm được đồ tốt nhất cũng đừng nói những lời không nên nói với thành chủ." Nghe lời mà đệ tử bị bỏ lại của Yến Tông nói ra, Hạo Thiên khẽ nhướng mày, nhất thời không mở miệng nói, một lúc sau, mới có chút khinh mạn nói một câu: "Hứa Cẩm là bán ma, ngươi đang bao che thân phận cho nàng ta?" "Bán ma thì thế nào?

Chẳng phải nàng ấy cũng không ra tay làm hại ta, còn cứu Hứa Tuyên sao?" Đệ tử Yến Tông nhìn Hạo Thiên một cái, nhíu mày, nhìn Mạnh Thành trên đất: "Có nhân tính là người, bất luận có phải bán ma hay không, không có nhân tính, mới là ma, không có phân biệt bán ma." Một câu nói cực kỳ đơn giản, Hạo Thiên thấy hắn thu lại kiếm đi về hướng Hứa Cẩm mang Hứa Tuyên rời đi, cũng không chọn lựa tách khỏi mấy người vào lúc này, mà đi theo.

“Muốn tìm Hứa Cẩm và Hứa Tuyên, ngươi đi sai đường rồi.” Hạo Thiên không biết tên của hắn, chỉ vì đối phương vẫn luôn không mở miệng nói, Hứa Cẩm và Hứa Tuyên đều gọi hắn là sư đệ.

Nghe lời của Hạo Thiên, người đi phía trước dừng bước, quay đầu nhìn Hạo Thiên: “Ngươi biết họ đi đâu rồi sao?” Lời vừa nói ra, lại cảm thấy mình thật ngốc, Hạo Thiên một tu sĩ không đến cảnh giới Chủ Thần, làm sao có thể truy tìm được tung tích của Hứa Cẩm.

Hạo Thiên giơ tay lên, chỉ một hướng, đi thẳng về hướng đó.

“Đoạn Minh Quyết.” Đột nhiên, Hạo Thiên nghe người phía sau nói một câu.

Nói ra tên, dường như là một loại thỏa hiệp, cũng cảm thấy Hạo Thiên nếu đã cùng mình tìm Hứa Cẩm và Hứa Tuyên, chắc sẽ không nói chuyện hai người là ma tu ra ngoài.

Dù sao thực lực của đối phương thấp kém, ở trong Vụ Uyên chỉ có thể dựa vào hắn, trong thời gian ngắn, Đoạn Minh Quyết cảm thấy Hạo Thiên người này, có thể miễn cưỡng tin tưởng một hai.

Chỉ là, thực lực mà đối phương vừa thể hiện khi giết Mạnh Thành… Đoạn Minh Quyết phải đi theo sau lưng Hạo Thiên, nhìn bóng lưng đi phía trước, đáy mắt có chút âm trầm.

Hạo Thiên cũng không quản người phía sau, đi không xa, trên đất lại có thể lờ mờ thấy vết máu, hẳn là Hứa Cẩm mang theo Hứa Tuyên gặp phải phiền phức, chỉ là chắc đã giải quyết xong, vì không xa có một thi thể yêu thú đã bị moi mất yêu đan.

Bước chân của Hạo Thiên dừng lại ở nơi này, đột nhiên, từ góc tường đá bên cạnh vung ra một thanh kiếm, một bóng người cũng lao về phía Hạo Thiên, hai tay cầm kiếm chém xuống.

“Hứa Cẩm!” Đoạn Minh Quyết phía sau Hạo Thiên hét lên một

tiếng, vì tiếng hét đó, Hứa Cẩm hơi do dự một chút, bị Hạo Thiên nắm lấy thời cơ, giữ chặt cổ tay nàng, đoạt lấy thanh kiếm trong tay.

Trước kia không nhìn kỹ, trước khi vào Vụ Uyên, Hứa Cẩm cũng chưa từng rút kiếm ra khỏi vỏ, Hạo Thiên cúi đầu liếc một cái, một thanh ma tu thần khí phẩm giai không cao.

Tùy tay ném thứ đó vào một hồ nước sâu bên cạnh, Hạo Thiên vỗ một chưởng vào lưng Hứa Cẩm, đẩy nàng về phía Đoạn Minh Quyết, quay người bước vào nơi Hứa Cẩm vừa trốn, quả nhiên trong góc tường thấy Hứa Tuyên đang dựa vào vách đá ngồi.

Vết thương của Hứa Tuyên không nhẹ, sau khi bị Hứa Cẩm cướp đi bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, Hạo Thiên nhét một viên đan dược vào miệng Hứa Tuyên.

Hứa Cẩm bị đẩy đến trước mặt Đoạn Minh Quyết, nhưng trong mắt lại sinh ra cảnh giác, quay người thấy Hạo Thiên tiếp cận Hứa Tuyên, trong lòng dâng lên nộ khí: "Ngươi!" "Ta đang cứu chị ngươi, không phải hại, để chị ấy vĩnh viễn không mở mắt ra nhìn thấy bộ dạng bây giờ của ngươi là tốt nhất sao?" Đan dược đã đưa vào, Hạo Thiên lùi lại mấy bước, liếc nhìn Hứa Cẩm đang cảnh giác, đợi Hứa Tuyên tỉnh lại.

Hứa Cẩm nghe lời của Hạo Thiên, trong mắt dường như lóe lên một tia kinh hoảng, màu đỏ trong mắt chưa hoàn toàn tan đi, có chút đứng ngồi không yên, mãi đến khi Hứa Tuyên mở mắt mới thở phào nhẹ nhõm tiến đến, chỉ là, khi đến gần, lại thấy Hứa Tuyên đột nhiên ngước mắt, lạnh lùng nhìn nàng: "Hứa Cẩm, ngươi là ma tu?" "Ta…" Nắm đấm bên hông Hứa Cẩm khẽ siết chặt, có chút hoảng loạn lúng túng.

"Cũng không phải tất cả bán ma đều sẽ trở thành ma tu mất đi thần trí." Đoạn Minh Quyết ở phía sau nói một câu.

“Cảnh giới tu vi của Hứa Cẩm ngươi không biết sao?

Nàng có thể khống chế được, e là vì phẩm giai của thanh thần khí mà nàng luyện hóa quá thấp!” Hứa Tuyên nghiến răng nghiến lợi nhìn Hứa Cẩm, ánh mắt lại rơi vào người Hạo Thiên, một lúc sau mới nói: “Sau khi ra ngoài, ta sẽ phế tu vi của Hứa Cẩm, sẽ không để nó thành ma tu.” Hạo Thiên nhướng mày, không ngờ Hứa Tuyên có thể tìm ra một biện pháp vẹn cả đôi đường trong việc bao che cho Hứa Cẩm.

Nhưng tu sĩ bị phế tu vi?

Hạo Thiên nhìn biểu cảm của Hứa Cẩm, quả nhiên là vẻ mặt kinh hãi khó chấp nhận, nhưng cũng không bỏ chạy, chỉ đỏ mắt không nói.

“Trên đời không phải không có nơi dung chứa ma tu, rời khỏi Thông Thành, đến Lâu Minh Các…” Hứa Cẩm cực nhẹ lẩm bẩm một câu.

Hạo Thiên nghe được, Hứa Tuyên cũng nghe được.

“Trước kia ngươi muốn rời khỏi Thông Thành như vậy, còn nhắc đến Lâu Minh Các với ta, là vì chuyện này?

Đúng là một kế hoạch hay!” Lời của Hứa Tuyên động đến vết thương, ho mấy tiếng, sắc mặt có chút khó coi.

“Ta...” Hứa Cẩm không nói nên lời, nhìn Hứa Tuyên, mọi chuyện vốn đang tốt đẹp.

Trước đó nàng cũng đã thử dò xét thái độ của Hứa Tuyên đối với bán ma, đối với người khác, Hứa Tuyên rõ ràng có thể thông cảm.

Nhưng với Lạc Nhi, Hứa Tuyên lại muốn một đao cắt đứt, hoặc là phế bỏ tu vi.

Hứa Cẩm cũng có chút tức giận, nhất thời không hoàn hồn, cứ thế nhìn người trước mắt, hồi lâu không nói được lời nào.

“Chuyện sau này, ra khỏi Vụ Uyên rồi nói.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, liếc nhìn mấy người, trong lòng có chút đắn đo, nên rời đi lúc nào, và liệu mấy người này có thể rời khỏi Vụ Uyên được không.

Nhất thời không ai nói gì, Hạo Thiên thở dài một hơi.

Hứa Tuyên dường như đã hoàn hồn, liếc nhìn Hạo Thiên.

Nói thật lòng, y vẫn cảm thấy Hạo Thiên là một mầm họa, chỉ là y cũng không rõ, có phải vì sự xuất hiện của Hạo Thiên là một cơ hội, mới vạch trần những chuyện vốn đã tồn tại này hay không.

Sự tồn tại của Mạnh Thành càng là một mối nguy hiểm tiềm tàng, bây giờ có thể phát hiện trước một bước cũng xem như đã giải quyết được một tai họa ngầm.

“Tìm được đồ rồi thì rời khỏi Vụ Uyên, không trì hoãn nữa, còn chuyện lịch luyện của thành chủ...” Hứa Tuyên nhìn về phía Đoạn Minh Quyết.

Trong chuyện này, có lẽ người không liên quan nhất chính là Đoạn Minh Quyết.

Hứa Cẩm xảy ra chuyện, Hứa Tuyên căn bản không định rời khỏi Thông Thành, tự nhiên cũng không còn để tâm đến chuyện lịch luyện nữa, chỉ là Đoạn Minh Quyết thì sao?

“Cứ cố gắng hết sức, nếu không thể, vốn dĩ chúng ta cũng đã thiếu một người, không thể hoàn thành lịch luyện cũng là chuyện bình thường, chuyện yêu đan cứ tạm gác lại đi.” Đoạn Minh Quyết lên tiếng, có chút lo lắng nhìn Hứa Tuyên, để tâm đến vết thương của y.

Mọi người nghỉ ngơi dưỡng thương.

Hạo Thiên vốn không biết mình đang tìm thứ gì, tự nhiên không vội đi tìm, chọn một chỗ ngồi xuống đả tọa.

Lúc này Hứa Tuyên mới hỏi về Mạnh Thành.

"Chết rồi." Đoạn Minh Quyết khẽ nói một câu, liếc nhìn Hạo Thiên, nhưng cũng không để lộ vẻ mặt quá rõ ràng.

Hứa Tuyên biết kết quả rồi cũng không hỏi thêm nữa, chỉ dừng lại một chút rồi gật đầu, trong lòng an tâm hơn vài phần.

Vì vết thương của Hứa Tuyên mà họ đã trì hoãn một thời gian, Hạo Thiên lấy đồng tiền ra cầm trong tay, thử tìm hiểu mục đích của Lão tổ khi bảo hắn đến nơi này.

Ở một nơi khác, trong phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành, Hạo Thiên đã ba ngày liền không thấy bóng dáng Tử Y Thiên Thần, ngược lại Đẳng Lão có lẽ đã trút được gánh nặng, cả người cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thậm chí khi thấy Hạo Thiên mấy ngày nay rảnh rỗi, lão liền giao một số công việc trong thành cho hắn làm, thậm chí lúc không có việc gì còn bảo Hạo Thiên suy nghĩ về việc tái thiết Vạn Kiếp Thành.

Chương 646

Trong các chủ thành của Thần Giới, quyền hạn của thành chủ là cực lớn, một lời nói ra có thể khiến tất cả tu sĩ trong thành rời khỏi chủ thành trong một ngày cũng nằm trong phạm vi quyền hạn của thành chủ.

Chỉ là nếu ra lệnh như vậy mà không có lý do, phủ thành chủ sẽ bị ám sát, không còn nằm trong phạm vi ràng buộc của Thần tộc nữa.

Đa số thành chủ của các chủ thành đều không nắm chặt mọi quyền lực trong tay, họ sẽ giao một số quyền hạn không quan trọng cho vài tông tộc trong thành, vừa không cần quản lý, lại có thể giữ lại những tông tộc có cường giả để làm việc cho mình.

Mấy tông tộc vì tranh giành quyền hạn mà thành chủ ban xuống cũng thường xuyên xảy ra xung đột.

Sau khi Thiên Hành Tông và Thịnh Kinh Môn ở Vạn Kiếp Thành suy tàn, tự nhiên có không ít tông tộc khác nghe tin mà động lòng, thậm chí có kẻ còn cảm thấy tân thành chủ Vạn Kiếp Thành có thể khống chế được, muốn di dời đến Vạn Kiếp Thành.

Đối với những chuyện này, Hạo Thiên chỉ liếc mắt nhìn qua, tự nhiên những thứ bề ngoài này cũng không nhìn ra được gì.

Hạo Thiên cứ để tất cả vào Vạn Kiếp Thành, đợi sau này gặp mặt một lần.

Tử Y Thiên Thần cuối cùng cũng lộ diện khi Hạo Thiên đang bận trăm công nghìn việc, nàng liếc nhìn những việc hắn đang làm, bỗng nhiên mỉm cười: "Những việc này vốn đều là ta làm, đột nhiên có người tiếp quản, ta thật sự có chút không quen." Hạo Thiên nhường ra vị trí bên cạnh, bảo Tử Y Thiên Thần ngồi xuống cùng làm, nhưng Tử

Y Thiên Thần lại xua tay, rút luôn cuộn giấy mà Hạo Thiên đang xem trong tay, "Ta trước đây không phải không có người tiếp quản công việc của mình sao?

Những việc này tự nhiên có người khác làm, chẳng lẽ Đằng Lão không thấy thành chủ đang rảnh rỗi à?" "Chắc là không muốn thấy ta rảnh rỗi." Hạo Thiên thấy Tử Y Thiên Thần dường như có chuyện khác muốn tìm mình, cũng thuận thế gác lại mọi việc, cùng Tử Y Thiên Thần đi ra ngoài.

"Mấy ngày nay ngoài việc các tông môn lớn nhỏ thiết đãi yến tiệc, có một việc là chuyện của thành chủ." Tử Y Thiên Thần dẫn Hạo Thiên bước vào một căn phòng trong phủ thành chủ, nơi mà Hạo Thiên vốn không để ý.

Chỉ là thấy Tử Y Thiên Thần thường xuyên ra vào nơi này, vốn tưởng đó là một trong những nơi ở của nàng, nhưng khi bước vào, lại có chút khác biệt so với suy nghĩ của Hạo Thiên.

Căn phòng này có chút giống một từ đường, trên bốn bức tường treo những ngọc bài khác nhau, trông đều có vẻ đã có từ lâu.

"Miếng này là của Đằng Lão." Tử Y Thiên Thần chỉ vào một miếng ngọc bài trong đó, sau đó lại nhìn về phía ngọc bài bên hông Hạo Thiên.

"Ngọc bài của thành chủ sau khi truyền cho thành chủ kế nhiệm, sẽ làm một miếng mới treo lên, các thành chủ trước đây đều làm như vậy, Đằng Lão cũng làm theo." Tử Y Thiên Thần nhàn nhạt nói một câu, nhưng nàng đưa Hạo Thiên đến đây không chỉ để cho hắn xem những ngọc bài này.

Nàng lấy ra một bộ y phục mới, ướm thử lên người Hạo Thiên, rồi giao vào tay hắn, lặng lẽ lui ra ngoài.

Hạo Thiên cúi mắt nhìn hoa văn thêu trên tay áo, giống hệt với vạt áo của Tử Y Thiên Thần, hẳn cũng là do chính tay nàng làm.

Khóe môi bất giác cong lên, Hạo Thiên thay y phục rồi đi ra, Tử Y Thiên Thần đang đợi ở bên ngoài, nhìn Hạo Thiên rồi gật đầu, sau đó dẫn hắn vào yến tiệc.

Những gương mặt trong yến tiệc Hạo Thiên đều thấy rất xa lạ, ngược lại Tử Y Thiên Thần lại có thể đối ứng từng người trước mặt với thân phận của họ.

Hạo Thiên chọn ra mấy người từ trong đó, chuyện sau này giao cho Tử Y Thiên Thần lo liệu.

Mấy ngày nay, Phòng đấu giá đứng đầu mang đến cho Hạo Thiên mấy tin tức, đều là Thần tộc có động tĩnh, nhưng lại có chút e dè, nhất thời có chút không cam lòng, lại sợ chọc giận Lão tổ.

Tử Y Thiên Thần ở bên cạnh, thấy lá thư đặc biệt mà Phòng đấu giá đứng đầu gửi cho Hạo Thiên, hơi khựng lại một chút, một lúc sau mới lên tiếng: "Thành chủ hẳn là lại sắp rời Vạn Kiếp Thành rồi phải không?" "Ừm." Hạo Thiên khẽ đáp một tiếng, nhìn ánh mắt của Tử Y Thiên Thần, thậm chí nhất thời nảy ra ý định để phân thân lại Vạn Kiếp Thành, nhưng chỉ trong chốc lát, Hạo Thiên đã dập tắt ý nghĩ này.

Phân thân có rất nhiều việc phải làm, cũng không thể rảnh rỗi, chuyện kế tiếp là phải tìm ra Thần tộc, sau đó hỏi chuyện Lão tổ.

Phải có đủ năng lực để đối kháng với Thần tộc, Lão tổ vốn không muốn can thiệp vào chuyện giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, càng không thể ra tay giúp đỡ.

Nếu không có đủ thực lực, những việc làm trước đây đều sẽ trở thành công cốc.

Ngay lúc Hạo Thiên dập tắt ý định, Tử Y Thiên Thần cũng lên tiếng: "Chuyện của Vạn Kiếp Thành, thành chủ không cần lo lắng.

Ta và Đẳng Lão sẽ ở lại Vạn Kiếp Thành một thời gian rồi mới bế quan, Đẳng Lão cũng có chút không yên tâm về chuyện ở Thượng Thần Giới, muốn xem thêm vài lần." "Ừm." Hạo Thiên khẽ đáp một tiếng.

Tử Y Thiên Thần dường như đã lường trước, nhìn Hạo Thiên hồi lâu: "Lần sau khi thành chủ trở về, ta có lẽ sẽ không còn ở Vạn Kiếp Thành nữa, chuyện sau này cũng sẽ giao cho đội thân vệ nữ thần của thành chủ quản lý, ta sẽ làm xong mọi việc rồi mới rời đi." Hạo Thiên suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nói gì.

Tử Y Thiên Thần lại xua tay trước, trong lòng ôm Kim Huyền Cầm, đi về phía chủ điện, có lẽ là đi gặp Đẳng Lão.

Sau khi Tử Y Thiên Thần rời đi, Hạo Thiên liền đến Phòng đấu giá đứng đầu, khởi động truyền tống trận đi đến Thượng Thần Giới.

Thần tộc đã có động tĩnh, tự nhiên hắn cũng phải có hành động, những việc mà Phòng đấu giá đứng đầu đang gánh vác, hắn cũng không dễ dàng.

Ở bên Vụ Uyên, Hạo Thiên bỗng nhiên hiểu ra mục đích của Lão tổ khi bảo hắn đến nơi này.

Đồng tiền trong tay rơi xuống đầu ngón tay, Hạo Thiên bỗng nhiên đi chậm lại sau Hứa Cẩm và Hứa Tuyên vài bước, lên tiếng nói một câu: "Ta đi tìm sau, các ngươi ra khỏi Vụ Uyên trước đi." "Hạo Thiên?" Hứa Tuyên nhíu mày, thấy bóng dáng Hạo Thiên đột nhiên tăng tốc cực nhanh bay về một hướng, đó là hướng sâu trong Vụ Uyên.

Mấy ngày nay tuy đều ở ngoại vi Vụ Uyên thử tìm thứ mà Hạo

Thiên muốn tìm, không tiến vào sâu trong Vụ Uyên, một là vì vết thương của Hứa Tuyên, hai là vì trạng thái của Hứa Cẩm khiến Hứa Tuyên không dám mạo hiểm.

Vốn tưởng Hạo Thiên sẽ từ bỏ chuyện này, cùng họ rời khỏi Vụ Uyên, nhưng hắn lại bỏ lại họ, chuẩn bị một mình đi vào Vụ Uyên?

Hạo Thiên không phải đang đi tìm chết sao?

Hứa Tuyên nhíu mày, nhưng bước chân lại không đuổi theo.

"Chúng ta..." Hứa Cẩm cũng sững sờ, sau đó quay đầu nhìn Hứa Tuyên, lại thấy Hứa Tuyên quay người đi về hướng ra khỏi Vụ Uyên, vội vàng đuổi theo, "Chúng ta không quan tâm Hạo Thiên sao?

Tu vi cảnh giới thấp như vậy, nếu gặp phiền phức chết trong Vụ Uyên thì làm sao giải thích với thành chủ..." "Trước khi vào Vụ Uyên, y đã nói gặp phiền phức tự giải quyết, sẽ không liên lụy đến chúng ta." Hứa Tuyên nhàn nhạt nói một câu.

"Nhưng...

Hạo Thiên đã cứu chúng ta." Hứa Cẩm dừng bước, bỗng nhiên nói một câu.

Nàng thấy bước chân của Hứa Tuyên dừng lại, nhưng cũng không đuổi theo bóng dáng Hạo Thiên, chỉ đứng tại chỗ, nhíu mày, "Vậy chúng ta đợi ở bên ngoài." Đoạn Minh Quyết thì biết Hạo Thiên có lẽ đã che giấu thực lực, nhất thời cũng không lên tiếng, chỉ cùng Hứa Tuyên im lặng đứng ở một chỗ chờ đợi, thỉnh thoảng liếc nhìn Hứa Cẩm.

Nói thật, mấy người họ vội vã muốn rời khỏi Vụ Uyên, lối ra đã ở ngay trước mắt, nhưng lại có chút e ngại.

Ai cũng không biết, sau khi ra ngoài sẽ biến thành thế nào, kết quả của mấy người họ rồi sẽ ra sao.

Hứa Tuyên cúi mắt nhìn thanh kiếm trong tay, trước đó, y đã quyết định, nếu Hứa Cẩm trở thành ma tu, y sẽ phế bỏ Hứa Cẩm.

Hứa Cẩm và những người khác không đi theo vào, Hạo Thiên khẽ thở phào nhẹ nhõm, như vậy hắn không cần phải để ý đến mấy người phía sau nữa.

Đi thẳng vào sâu trong Vụ Uyên, Hạo Thiên thấy lão giả quả nhiên đang đợi ở đó, hắn hơi nhướng mày, "Lão tổ, ngài sớm đã biết Lâu Minh Các ở trong Thông Thành?" Trong Thông Thành có bán ma, ngoài Thông Thành có Lâu Minh Các, ngay cả tu sĩ Thông Thành cũng chỉ biết có Lâu Minh Các, chứ không biết Lâu Minh Các ở ngay trong Thông Thành.

"Ừm." Lão giả ngẩng mắt nhìn phân thân của Hạo Thiên, một lúc sau mới ném thanh trường đao trong tay về phía hắn.

Thanh đoạn đao vốn đã không còn, rơi vào tay Hạo Thiên là một thanh trường đao thần khí, chỉ có điều là của ma tu.

Hạo Thiên cầm lấy thứ đó ước lượng trong chốc lát, liền lật tay thu lại, lại nhìn lão giả, Hạo Thiên dường như đã hiểu ra, "Lão tổ muốn rời khỏi Thần Giới?" "Phải." Lão giả nhìn Hạo Thiên một cái, "Ta sớm đã nói với ngươi, chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc, ta sẽ không quản.

Ngươi đã cố ý dẫn ta xuất hiện trước mắt Tuân Tuyết Thiên Thần, có thể thay Phòng đấu giá đứng đầu và nàng ta trì hoãn một thời gian, nhưng cũng đang hủy hoại Phòng đấu giá đứng đầu.

Chuyện ta rời khỏi thế giới này, đại trưởng lão Thần tộc sẽ có cảm giác, đến lúc đó, có bảo vệ được Phòng đấu giá đứng đầu hay không là chuyện của các ngươi." Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ nhíu mày, nhưng cũng đã hiểu ý của lão giả.

“Nếu có cơ hội, rời khỏi Thần Giới, có thể tìm ta.

Ta cũng đã nhiều năm không gặp tiểu bối thú vị như ngươi.” Lão giả điểm một đạo quang ấn vào giữa trán Hạo Thiên.

Hạo Thiên vui vẻ tiếp nhận, khi nhìn lại, Lão tổ đã rời đi.

Đồ vật đã giao vào tay hắn, Lão tổ cũng đã làm xong việc cuối cùng có thể làm.

Hạo Thiên nói một tiếng “Đa tạ” với bóng dáng biến mất đó, rồi quay người đi về phía lối ra của Vụ Uyên.

Hứa Cẩm và Hứa Tuyên đang ở tại chỗ, thấy Hạo Thiên an toàn đi ra, đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 647

"Thứ ngươi muốn tìm..." Hứa Tuyên vừa lên tiếng, liền thấy khí thế trên người Hạo Thiên trong nháy mắt thay đổi long trời lở đất, tràn ngập khí tức của ma tu.

Trong nháy mắt, y cảnh giác, lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, nghiến răng: "Ma tu..." Một ma tu cảnh giới cao cực kỳ mạnh mẽ?

Hứa Cẩm nhìn Hạo Thiên, dường như cũng hơi sững sờ, trong lòng hình như đã hiểu ra điều gì đó, trong nháy mắt phản ứng lại tại sao Hạo Thiên không sợ thân phận bán ma của nàng, lại còn ra tay giúp đỡ.

Nếu Hạo Thiên ra tay ở đây...

"Ra ngoài rồi nói." Thấy dáng vẻ đề phòng của Hứa Tuyên, Hạo Thiên cũng có chút bất đắc dĩ.

Chỉ là, tuy hắn là ma tu, nhưng lại không bị thần khí ma tu trong tay ảnh hưởng đến thần trí, điểm này, e rằng nhất thời không giải thích rõ ràng với Hứa Tuyên được, mà cũng không cần phải giải thích.

Hứa Tuyên cảnh giác nhìn Hạo Thiên, thấy hắn quả thật không có ý định ra tay, liền mang theo Hứa Cẩm, đi trước một bước ra khỏi Vụ Uyên.

Hạo Thiên theo sát phía sau, vừa bước ra, liền thấy một đạo quang diễm trong tay Hứa Tuyên bay về phía phủ thành chủ Thông Thành.

Thành chủ Thông Thành tựa như có cảm ứng nhìn về phía này, thấy trong nhóm người của Hạo Thiên thiếu mất một người, ông ta nhíu mày.

Khi ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên, phản ứng của ông ta cũng

giống như Hứa Tuyên.

"..." Hứa Tuyên giấu Hứa Cẩm ra sau lưng, nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt của thành chủ Thông Thành.

Sắc mặt Hứa Cẩm có chút tái nhợt, khẽ cúi đầu.

"Ta là người của Thượng Thần Giới, tuy là ma tu, nhưng chỉ là một đạo phân thân." Giải thích với thành chủ Thông Thành lúc này thật sự có chút phiền phức, chỉ là lúc tiến vào Vụ Uyên một thời gian ngắn, chân thân bên kia cũng đã bước vào truyền tống trận của Phòng đấu giá đứng đầu Vạn Kiếp Thành.

Lần này Hạo Thiên tiến vào vị trí của Thông Thành không còn là nơi hẻo lánh nữa, mà là bên ngoài cổng thành của chủ thành Thông Thành.

Vệ binh gác cổng thấy Hạo Thiên ở ngoài cổng thành, đặc biệt nhìn kỹ, một lúc sau có chút ngẩn người, "Hạo Thiên?

Không phải đang ở trong Vụ Uyên sao?

Ra lúc nào vậy?" "Vừa mới." Hạo Thiên chào hỏi vệ binh ngoài cổng thành, đi thẳng về phía phân thân đang ở.

Nếu không đến nhanh một chút, thành chủ Thông Thành e rằng sẽ nảy sinh ý định đánh một trận với phân thân, bắt lại rồi nói sau.

Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ.

Thành chủ Thông Thành quả thật có ý định này, tuy thấy Hạo Thiên vẫn còn thần trí, nhưng ai biết được giây tiếp theo thần trí có còn hay không?

Tuy Hạo Thiên nói đó chỉ là một đạo phân thân, nhưng ai có thể chứng minh?

Thông Thành chưa từng xuất hiện bán ma cảnh giới cao như vậy,

nếu để Hạo Thiên trốn thoát, đối với Thông Thành, đó là một phiền phức lớn.

Chỉ là, lại có một bóng người đến trước mặt thành chủ Thông Thành nhanh hơn Hạo Thiên.

"Lâu Minh Các." Thành chủ Thông Thành nhíu mày, nhìn Khúc Tần xuất hiện trước mặt, rõ ràng là tìm Hạo Thiên, ông ta nhíu mày, "Người này là người của Lâu Minh Các?

Thông Thành và Lâu Minh Các sớm đã có hiệp định, bán ma của Lâu Minh Các không được xâm phạm thành!" "Không dám." Khúc Tần vừa mới tiễn vị lão tiền bối kia đi, nhìn thấy Hạo Thiên liền có chút đau đầu theo thói quen.

Mỗi lần gặp hắn, không phải là phiền phức, thì là đang trên đường đi dọn dẹp phiền phức.

Nghe vị lão tiền bối kia bảo Hạo Thiên đến Thông Thành, mí mắt Khúc Tần giật giật, có dự cảm không lành, chẳng khác nào người của Phòng đấu giá đứng đầu mò đến tận hang ổ của Lâu Minh Các.

Chỉ là lúc đó, y không lên tiếng, có lẽ cũng ôm một tia may mắn, lỡ như lão giả không biết, chỉ là trùng hợp bảo Hạo Thiên đến Thông Thành một chuyến, sau đó rời đi thì sao?

Bây giờ xem ra, không thể nào, Hạo Thiên ở đâu, phiền phức có thể mang đến đó.

Khúc Tần bất đắc dĩ thở dài một hơi, liếc nhìn Hạo Thiên, nói với thành chủ Thông Thành trước mặt: "Hạo Thiên là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, là tân thành chủ của Vạn Kiếp Thành, không thể thoát khỏi quan hệ với Thượng Thần Giới.

Nếu y là ma tu, không cần thành chủ ngài ra tay, Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc có thể xử lý y." "Thành chủ Vạn Kiếp Thành?"

Thành chủ Thông Thành nhìn Hạo Thiên, nhíu mày, có chút không biết có nên tin lời của Khúc Tần hay không.

Đột nhiên, thành chủ Thông Thành lại bất ngờ ra tay.

Khúc Tần nhíu mày, nhưng không thể không lùi lại, liếc nhìn Hạo Thiên bị bỏ lại tại chỗ, phiền não nhíu mày.

Thành chủ Thông Thành là một cường giả Thần Đế, không biết Lão tổ có nói với Hạo Thiên không!

Phân thân này của Hạo Thiên rơi vào tay thành chủ Thông Thành, e rằng lành ít dữ nhiều, khó giữ được.

Có lẽ nên ở lại xem, có thể nhặt xác phân thân cho Hạo Thiên hay không.

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi?" Thành chủ Thông Thành một chưởng bất ngờ đánh về phía phân thân, lại thấy trong tay Hạo Thiên xuất hiện một thanh trường đao, thần khí ma tu, phẩm giai cực cao.

"Đây là thứ ngươi muốn tìm trong Vụ Uyên?" Thành chủ Thông Thành nhíu mày, có chút tức giận vì đã dẫn sói vào nhà.

Hạo Thiên thấy khí thế của thành chủ Thông Thành trước mặt, thở dài một hơi.

Chỉ là, hắn chỉ vung ra một đao, chặn lại uy thế của chưởng đó, thuận thế đẩy lùi một khoảng cách nhất định.

Một bóng người rơi xuống trước mắt thành chủ Thông Thành, thấy hai người gần như giống hệt nhau, trong mắt thành chủ Thông Thành có thêm vài phần mê hoặc.

Hạo Thiên để không chuốc phiền phức, thuận tay thu lại phân thân, dùng nguyên thân chắp tay với thành chủ Thông Thành, "Hạo Thiên, thành chủ Vạn Kiếp Thành." "..." Thành chủ Thông Thành thấy

Hạo Thiên mặc phục sức của phủ thành chủ Vạn Kiếp Thành, ngọc bài đeo bên hông càng không thể làm giả, nhíu mày, đã tin vài phần lời của Khúc Tần trước đó.

Chỉ là không có nghĩa là ông ta có thể xem những gì nhìn thấy trước đó đều là giả.

"Phân thân nhập ma, thành chủ Vạn Kiếp Thành, Lâu Minh Các, các ngươi muốn lật trời sao?" Sắc mặt thành chủ Thông Thành cực kỳ khó coi.

"Có lẽ?" Khí tức của Lão tổ đã biến mất trong Thần Giới, có lẽ không lâu nữa, Thần tộc cũng sẽ có cảm giác, đến lúc đó sẽ là phiền phức của Phòng đấu giá đứng đầu.

"Lâu Minh Các?" Hứa Cẩm vẫn chưa đi, lúc này, lại đột nhiên nhìn về phía Khúc Tần.

"Thông Thành quả nhiên là một nơi tốt." Khúc Tần tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt của nữ tử rơi trên người mình là một bán ma.

Y giơ tay vẫy một cái, sợ thành chủ Thông Thành trút giận lên người nàng, trực tiếp mang người đến bên cạnh, "Nếu đã là chuyện giữa hai vị thành chủ của chủ thành Thần Giới, ta cũng không tham gia nữa.

Nàng đã là bán ma, tất phải là người của Lâu Minh Các, đệ tử này ta mang đi trước." Cười một tiếng, Khúc Tần thấy Hạo Thiên có thể giải quyết được, liền trực tiếp mang người đi trước một bước.

Thành chủ Thông Thành nhíu mày, nhưng lúc này lại không thể phân tâm đi quản Khúc Tần, Hạo Thiên trước mặt mới là phiền phức lớn!

"Ta vội về Thượng Thần Giới." Hạo Thiên thở dài một hơi, không

biết thành chủ Thông Thành trước mặt có dễ dàng cho đi hay không.

"Một tên ma tu, đến Thượng Thần Giới tự tìm phiền phức?" Ánh mắt thành chủ Thông Thành dừng trên người Hạo Thiên.

"Nếu có chuyện gì, mời thành chủ Thông Thành đến Thượng Thần Giới tìm ta rồi nói sau." Truyền tống bí pháp trong tay Hạo Thiên được cấu thành, sáng lên dưới chân, trong nháy mắt bao bọc lấy thân hình hắn.

Thứ này tự nhiên là Quản Di để lại, trong nháy mắt, Hạo Thiên đã rơi xuống trước quang môn thông đến Thượng Thần Giới.

Không chút do dự bước vào trong đó, người đầu tiên tiếp ứng Hạo Thiên là Quản Di.

Phía sau Quản Di đang kéo theo mấy kẻ phiền phức, chỉ là trong khoảnh khắc nhìn thấy Hạo Thiên, đáy mắt đều có thêm vài phần do dự, không biết có nên lại gần không.

"Thiếu chủ, lần này Phòng đấu giá đứng đầu có phiền phức lớn rồi..." Quản Di lên tiếng, nhưng không có ý trách tội Hạo Thiên, trực tiếp kéo hắn vào truyền tống trận, thẳng đến trưởng lão điện của tổ địa Phòng đấu giá đứng đầu.

Chương 648

Vừa ngẩng mắt, Hạo Thiên đã thấy mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đang nhìn mình, nhất thời có cảm giác như đang bị tam đường hội thẩm.

Hạo Thiên mỉm cười, thấy Chuyên Thủy Thiên Thần cũng ở đó, ánh mắt phức tạp nhìn hắn một lúc.

Có lẽ sư phụ cũng không ngờ thu đồ đệ lại thu ra một phiền phức lớn như Hạo Thiên.

"Phân thân nhập ma?" Ánh mắt Chuyên Thủy Thiên Thần dừng trên người Hạo Thiên, thấy Hạo Thiên gật đầu, khóe miệng giật giật, "Ý của Lão tổ?

Lão tổ đâu rồi?" Chuyên Thủy Thiên Thần đối với vị Lão tổ của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc này không có bao nhiêu ý cung kính.

Sắc mặt Chuyên Thủy Thiên Thần có chút khó coi, đồ đệ ngoan của mình bị lừa thành ma tu?

Tuy chỉ là một đạo phân thân, nhưng ai biết được, phân thân có ảnh hưởng đến nguyên thân hay không?

Chỉ là, ngài cũng không nói nhiều, chỉ im lặng chờ Hạo Thiên lên tiếng.

Đồ đệ này của ngài vốn có bản lĩnh, quyết định mà hắn đưa ra, hắn là cũng có chủ ý của riêng mình.

"Lão tổ đã rời khỏi Thần Giới, đại trưởng lão Thần tộc hẳn đã biết." Ánh mắt Hạo Thiên hướng về phía đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu đang ngồi ở vị trí đầu tiên, thấy sắc mặt ngưng trọng

của ông, biết rằng Thần tộc hẳn đã có động tĩnh.

"Ta biết, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Đại trưởng lão Thần tộc thở dài một hơi, hồi lâu không lên tiếng.

"May mà lúc các đại chủ thành của Phòng đấu giá đứng đầu tổ chức thịnh hội, đã đưa hết người trong Phòng đấu giá đứng đầu ở các chủ thành đến nơi an toàn." Lúc này Quản Di phải bình tĩnh nói một câu.

Rõ ràng, Phòng đấu giá đứng đầu đã sớm có chuẩn bị cho hành động công khai của Thần tộc, lúc này cũng không hề hoảng loạn lúng túng.

"Thần tộc muốn tìm phiền phức với Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ cần tìm bừa một cái cớ là được.

Bây giờ họ sợ Phòng đấu giá đứng đầu và ma tu của Lâu Minh Các liên thủ gây phiền phức, hiện tại Phòng đấu giá đứng đầu cũng không có chuyện gì lớn." Đại trưởng lão nhìn về phía Hạo Thiên, "Đối với Thần tộc, ngươi cũng là một nhân vật cực kỳ quan trọng, Lão tổ rời khỏi Thần Giới, chuyện của đế mạch quyển, chỉ có một mình ngươi biết... cảnh giới hiện tại của ngươi..." Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu đã nói đến Tuân Tuyết Thiên Thần, mười hai vị cường giả Thần Đế của Thần tộc bây giờ lại thêm một người.

Mười ba vị cường giả cảnh giới Thần Đế, có bảy mươi bốn thành chủ trong các chủ thành.

Phòng đấu giá đứng đầu tuy có giao hảo với vài người trong số họ, nhưng nếu có một ngày Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc đối đầu, họ không nhất định sẽ đầu quân cho Phòng đấu giá đứng đầu, trừ khi Lão tổ đứng về phía phòng đấu giá.

Nhưng bây giờ, Lão tổ xua tay, cực kỳ dứt khoát bỏ lại một đống phiền phức của Thần Giới, trực tiếp rời khỏi thế giới này.

Lão tổ ở lại nơi bế quan của Thần Giới những năm đó, đều có thể cho phòng đấu giá một cơ hội thở dốc.

"Tuân Tuyết Thiên Thần, Lão tổ và Thần tộc có hiệp định, sẽ không ra tay với người của Thần tộc, cho nên Lão tổ ở lại, cũng không làm được gì." Hạo Thiên nhàn nhạt lên tiếng.

Cảnh giới của Lão tổ, đối với từng lời nói, từng hành động đều cực kỳ coi trọng, hơi bất cẩn, sẽ trở thành cửa ải để leo lên cảnh giới tiếp theo.

Khi Tuân Tuyết Thiên Thần hỏi, sắc mặt Lão tổ tuy có vài phần ngưng trọng, nhưng đã đáp ứng câu nói đó, điều đó càng cho thấy không chỉ là một câu nói bâng quơ.

Lão tổ quả thật đã hứa hẹn với Thần tộc, có lẽ, để phân thân của Hạo Thiên nhập ma tu, để lại thần khí ma tu tam thập phẩm, là việc cuối cùng Lão tổ có thể giúp được.

"Lâu Minh Các..." Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu khẽ niệm cái tên này, ngẩng mắt nhìn Quản Di, ánh mắt phức tạp.

Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu có không ít giao dịch, nhưng liên hệ cũng không quá thân mật.

Quản Di từ lâu đã quen biết với các chủ của Lâu Minh Các, chỉ là lúc đó không được để tâm.

Cũng không ai ngờ, Phòng đấu giá đứng đầu có một ngày sẽ liên hệ với ma tu.

Thần mạch dị tộc đối với ma tu, vốn cũng giống như Thần tộc, nhưng lúc này, lại không thể không giúp Lâu Minh Các một tay?

Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu có chút do dự không quyết.

Có lẽ đây là lần đầu tiên cảm thấy không thể quyết định được, đại trưởng lão đưa mắt nhìn về phía Hạo Thiên, một lúc sau mới nói, "Giam Hạo Thiên vào Kính Hồ Tháp." Hạo Thiên có chút chưa hoàn hồn, kinh ngạc nhìn đại trưởng lão.

Lúc này, đại trưởng lão muốn giam hắn?

"Ta cảm thấy ý này không tồi." Chuyên Thủy Thiên Thần nháy mắt với Hạo Thiên, một bộ dạng bất cần đời.

Hạo Thiên nhíu mày, nghe được truyền âm của Chuyên Thủy Thiên Thần lọt vào tai, "Chỉ biết ngươi gây họa, không biết Thần tộc lại nhanh chóng có động tĩnh lớn như vậy, hoàn toàn không phải vì Phòng đấu giá đứng đầu, tên đồ đệ ngốc nhà ngươi đắc tội với Tuân Tuyết Thiên Thần rồi." "Bây giờ nàng ta đã vào trưởng lão các của Thần tộc, vốn đã có tiếng nói, bây giờ những gì Thần tộc làm, phần lớn đều do nàng ta chi phối.

So với việc diệt Lâu Minh Các, nàng ta càng có tầm nhìn xa hơn là giết ngươi để trừ hậu họa.

Nghe lời đại trưởng lão, vào Kính Hồ Tháp bế quan, không đến cảnh giới Thần Đế thì không cần ra ngoài, ra ngoài cũng là đi nộp mạng." Hạo Thiên có chút hậu tri hậu giác, Phòng đấu giá đứng đầu, đang tìm cách bảo toàn cho hắn?

Hạo Thiên có chút ngẩn người, vốn tưởng rằng về Thượng Thần Giới, Phòng đấu giá đứng đầu sẽ đẩy hắn ra, đặt ở vị trí quan trọng để đối đầu với Thần tộc.

Bởi vì Phòng đấu giá đứng đầu trông không giống sẽ chịu thua như vậy.

Nhưng Phòng đấu giá đứng đầu...

Đại trưởng lão dường như đã nhận ra hành động nhỏ của Chuyên Thủy Thiên Thần, liếc nhìn một cái, xua tay, mặt không biểu cảm bảo người mang Hạo Thiên đi.

Hạo Thiên và Quản Di nhìn nhau, Quản Di cũng đi theo bước chân của Hạo Thiên.

Vừa bước ra khỏi trưởng lão điện, Hạo Thiên từ một người biến thành hai.

Phân thân ẩn nấp bên cạnh Quản Di, nguyên thân thì theo người của Phòng đấu giá đứng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Quản Di mắt thấy Hạo Thiên đi theo người của Phòng đấu giá đứng đầu, bóng người bên cạnh lại đeo một chiếc mặt nạ, che đi khuôn mặt.

Phân thân của Hạo Thiên trong tay có thêm một thanh thần khí cao giai hoàn toàn khác với Ngọc Hoàng Kiếm.

Quản Di chú ý đến điểm này, ánh mắt dừng trên tay Hạo Thiên một lúc, một lúc sau mới nói, "Phân thân của ngươi nếu không lộ diện, hoạt động ở bên ngoài cũng không sao." "Ta cũng có ý định này." Ánh mắt Hạo Thiên lướt một vòng bên ngoài trưởng lão điện, mơ hồ có chút hiểu được ý đồ của Phòng đấu giá đứng đầu.

Trong phòng đấu giá, e rằng có người của Thần tộc, thông gió báo tin cho Thần tộc.

Ngay cả trưởng lão trong trưởng lão điện, cũng không nhất định hoàn toàn tin được.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên thay đổi dung mạo dưới mặt nạ thành một dáng vẻ khác, bình thường không có gì nổi bật, tháo mặt nạ ra, cũng không ai nhận ra.

Phân thân, từ khi luyện hóa thần khí ma tu mà Lão tổ để lại trong tay, khí thế toàn thân cũng theo đó thay đổi, trở thành một ma tu cao giai.

Quản Di liếc nhìn trưởng lão điện, không đưa Hạo Thiên trở lại, đổi một hướng khác, cùng Hạo Thiên rời khỏi trưởng lão điện, đi về phía sâu trong tổ địa của Phòng đấu giá đứng đầu.

Theo Quản Di vào phòng, Hạo Thiên tháo chiếc mặt nạ che trên mặt xuống.

Quản Di nhìn Hạo Thiên một cái, hơi sững sờ, một lúc sau lại thở phào nhẹ nhõm, "Dáng vẻ này, ngược lại càng dễ hoạt động giữa Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu." Ý nghĩ vừa chuyển, Quản Di trực tiếp nói: "Hay là ngươi dùng mặt của ta để hoạt động?

Chúng ta hoán đổi thân phận, cũng dễ đi lại hơn, không cần phải luôn đi theo ta." "Phân thân sau khi luyện hóa ra, không thể có thay đổi quá lớn nữa, nếu không ta trực tiếp biến thành dáng vẻ khác không phải nhanh hơn sao?

Nhiều nhất là thay đổi dung mạo, muốn biến thành không để người khác nhận ra, trừ phi giải tán đạo phân thân này rồi đợi thêm mười mấy ngày." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, Quản Di cũng không quá bất ngờ, chỉ là đưa mắt nhìn thanh trường đao trong tay Hạo Thiên.

"Phẩm giai không thấp, thanh thần khí ma tu này hẳn không phải vô danh." Quản Di không hỏi Hạo Thiên lấy từ đâu, bởi vì mười phần thì có đến tám chín phần là không thoát khỏi quan hệ với vị Lão tổ trong nơi bế quan kia, dù sao phân thân của Hạo Thiên nhập ma cũng là vì vị Lão tổ đó.

Quản Di nhất thời cũng không nói được việc Lão tổ xuất quan đối với Phòng đấu giá đứng đầu, là một chuyện tốt, hay là một tin xấu.

Chương 649

"Đao?" Hạo Thiên suy nghĩ một lúc, mỉm cười, "Gọi là Đoạn Đao đi." Mỗi lần cầm nó, Hạo Thiên luôn nhớ đến thanh đoạn đao dùng để tế khí lúc ban đầu, nếu đã không quên được, vậy không bằng cứ lấy đó làm tên đao.

Trường đao khẽ phát ra một tiếng ngâm nhẹ, hiển nhiên đã công nhận cái tên này.

Lắc đầu, Quản Di nhíu mày, "Hành động hiện tại của Thần tộc, chính là thu hồi quyền quản lý của bảy mươi bốn chủ thành Thần Giới, phái người của Thần tộc xuống, hẳn là không có ý định thu hồi vị trí thành chủ, mà là lấy danh nghĩa tiễu sát ma tu, thực tế lại đang tìm phiền phức với Phòng đấu giá đứng đầu, và thuận tiện dọn dẹp Lâu Minh Các.

Sự nhắm vào phòng đấu giá tuy không rõ ràng, nhưng không ít thành chủ của các chủ thành đã nhìn ra điểm báo Thần tộc muốn đối phó với Phòng đấu giá đứng đầu, không ít thành chủ lần lượt từ chỗ kết giao ban đầu, trở thành có chút bài xích sự tồn tại của Phòng đấu giá đứng đầu." Nói thật, Phòng đấu giá đứng đầu ban đầu cũng dựa vào Thần tộc để tồn tại, không ít thành chủ chủ thành thân cận với Phòng đấu giá đứng đầu, thực ra cũng có ý thể hiện sự tốt đẹp với Thần tộc.

Bây giờ hành động của Thần tộc, cũng khiến họ nhìn ra điều không ổn, cộng thêm những tin tức có cũng được không có cũng được lúc ban đầu, chỗ dựa của Phòng đấu giá đứng đầu không phải là vị Lão tổ kia sao, bây giờ Lão tổ xuất quan, lại đứng về phía Thần tộc...

Những thành chủ này, không biết Lão tổ đã rời khỏi Thần Giới.

Thần tộc đang mượn thế của Lão tổ, nhưng Phòng đấu giá đứng đầu cũng không thể đứng ra nói sự thật, nếu không sẽ trực tiếp đối đầu với Thần tộc.

Thần tộc hiện tại, tạm thời bỏ qua Phòng đấu giá đứng đầu, là có ý cảnh cáo phòng đấu giá không nên dính líu quá sâu với đám ma tu của Lâu Minh Các.

Nếu phòng đấu giá đứng ra, đó là tự tìm phiền phức.

Cũng vì điểm này, nên các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu hiện tại có chút bất đồng.

Lâu Minh Các không cứu, đợi giải quyết xong Lâu Minh Các, kẻ tiếp theo bị Thần tộc tìm phiền phức, chính là Phòng đấu giá đứng đầu bị cô lập không có viện trợ.

Cứu, vậy là phải liên thủ với Lâu Minh Các đối đầu với Thần tộc, độ tin cậy của ma tu Lâu Minh Các, các trưởng lão của phòng đấu giá không tin tưởng.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, Lâu Minh Các cũng đã nhiều lần thăm dò thái độ của phòng đấu giá, phòng đấu giá vẫn luôn không hoàn toàn tin tưởng Lâu Minh Các.

Hiện tại đang tranh luận trong trưởng lão điện, e rằng cũng là chuyện này, có trưởng lão chủ trương minh triết bảo thân, nhưng lại đều rõ ràng, ân oán giữa Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu không có lời giải.

Trừ phi Phòng đấu giá đứng đầu tự giải tán, có lẽ sẽ có trưởng lão lựa chọn lúc này đầu quân cho Thần tộc, có lẽ có thể tạm bảo toàn tính mạng, nhưng có cam lòng như vậy không?

Phải biết, Thần tộc vẫn luôn cực kỳ bài ngoại, trưởng lão trong Thần tộc, thậm chí là môn hộ, đều để lại cho người trong Thần tộc.

Thần tộc không phải không thu nạp cường giả để sử dụng, Đan các là một ví dụ, nhưng các chủ Đan các lại không được biết thực lực mạnh yếu ra sao.

Mười hai vị của Thần tộc, cho đến nay cộng thêm Tuân Tuyết Thiên Thần là mười ba vị cường giả cảnh giới Thần Đế, căn bản không thiếu tu sĩ thực lực mạnh, đủ để ngạo nghễ đứng ở Thần Giới.

Các chủ Đan các đi con đường khác, lấy đan đạo để vào Thần tộc, nhưng Thần tộc cũng không đặt ông ta vào trong Thần tộc, mà thành lập Đan các ở ngoài Thần tộc, lấy các chủ Đan các làm tôn, các chủ Đan các dựa vào Thần tộc.

Nếu các chủ Đan các có một ngày sinh dị tâm, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Thần tộc, trừ khi quá tiện lợi.

Phòng đấu giá đứng đầu cũng như vậy, Lâu Minh Các càng như vậy, Thần tộc đối ngoại, thập phần đáng sợ.

Việc Phòng đấu giá đứng đầu bố trí ở các chủ thành, Thần tộc không phải không biết, ngược lại từ đầu đã có không ít tiếng nói phản đối.

Chỉ là những tiếng nói này đều bị một mình đại trưởng lão Thần tộc đè xuống, khiến Thần tộc không được có mâu thuẫn tranh chấp với Phòng đấu giá đứng đầu, không được chọc vào Phòng đấu giá đứng đầu.

Cho nên Tuân Tuyết Thiên Thần, ban đầu đều có thể đối xử bình đẳng với Quản Di, thậm chí lấy hai chữ công bằng làm lý do, để người của Phòng đấu giá đứng đầu cũng bàng quan chuyện vị diện thiên tài tuyển bạt tái, nhắm một mắt mở một mắt để Quản Di có hành động trong vị diện thiên tài tuyển bạt tái.

Đối với tu sĩ của các vị diện khác, chuyện vị diện thiên tài tuyển

bạt tái này, tự nhiên đầu tiên là phản cảm với việc Thần tộc độc chiếm đại quyền, quy toàn bộ Thần Giới làm quyền lợi phân phối của mình, nhưng cũng không làm được gì, không thể lật trời, chỉ có thể thuận theo Thần tộc.

Thứ hai là bất mãn với Phòng đấu giá đứng đầu, cảm thấy Phòng đấu giá đứng đầu lầu cao nguy nga, cùng Thần tộc sánh vai quá chói mắt.

Hiện tại có thể thấy Phòng đấu giá đứng đầu gặp xui xẻo, ai cũng nhân lúc này đạp Phòng đấu giá đứng đầu một cước, thuận tiện kiếm chút lợi lộc.

Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc đối kháng, trong mắt bất kỳ ai, đều chỉ có khả năng phòng đấu giá bị Thần tộc nghiền ép.

"Thấy lầu quỳnh, thấy tháp ngọc vũ, trong đó không biết sẽ có bao nhiêu tiếng hoan hô và người bỏ đá xuống giếng." Quản Di nhìn Hạo Thiên, mở miệng.

Thật ra, chuyện đến nước này, y vẫn có chút cảm giác Hạo Thiên bị tai bay vạ gió, bị ép buộc đưa vào cuộc.

Y cũng hiểu ý của đại trưởng lão phòng đấu giá, chuyện của phòng đấu giá và Thần tộc, ân oán của Phòng đấu giá đứng đầu, nếu Hạo Thiên có thể trở thành bước ngoặt trong đó, cũng không nên là một Hạo Thiên chỉ có cảnh giới Thần Vương đỉnh phong.

Xuất hiện có chút muộn, trưởng thành quá nhanh, có chút không kịp.

Đại trưởng lão giao hết tài nguyên mà phòng đấu giá có thể cho vào tay Hạo Thiên, hy vọng Hạo Thiên trở thành người cuối cùng giữ lại một tia sinh cơ cho Phòng đấu giá đứng đầu.

Chỉ là khả năng này, có khả năng đó sao?

Đại trưởng lão bây giờ không đặt an nguy của Phòng đấu giá đứng đầu và thần mạch dị tộc vào một mình Hạo Thiên, cuối cùng thần mạch dị tộc có thể sống sót mấy người cũng được, chỉ cần không hoàn toàn diệt vong, bị Thần tộc diệt thêm một lần nữa cũng không sao.

Nhìn thần sắc của Quản Di, Hạo Thiên hơi hiểu được tình cảnh của Phòng đấu giá đứng đầu.

Phòng đấu giá đứng đầu đang trong im lặng, chờ đợi một trận loạn thế, hy vọng trong loạn thế có thể giữ lại chút gì đó.

Quản Di cười khổ một tiếng, nói một câu: "Ta cũng giống như ngươi, những việc có thể làm đều rất ít, điều cần đối mặt là sáu vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, lúc này ta chỉ có thể chờ đợi kết quả..." "Ngươi nghĩ sao?" Hạo Thiên liếc nhìn y.

Quản Di hơi do dự nhìn Hạo Thiên, có chút không nói nên lời, dùng ánh mắt hỏi, ngươi có thể làm gì?

"Nếu Lâu Minh Các tồn vong trong gang tấc, sau khi Lâu Minh Các bị diệt sẽ đến lượt Phòng đấu giá đứng đầu, vậy Lâu Minh Các tự nhiên phải cứu." Khóe miệng Hạo Thiên hơi nhếch xuống một chút, nở một nụ cười, "Hơn nữa, ngươi xem Khúc Tần và Lâu Minh Các, có ý định bó tay chịu trói chờ Thần tộc đến giết không?

Trốn trốn tránh tránh nhiều năm như vậy, Lâu Minh Các ở trong tối, khả năng bảo toàn còn lớn hơn Phòng đấu giá đứng đầu ở ngoài sáng, nếu đã như vậy, tại sao không cược Lâu Minh Các có khả năng lật đổ Thần tộc?" "Có thể sao?" Quản Di nhíu mày, "Lâu Minh Các bao nhiêu năm tháng dài như vậy đều không có động tĩnh, Thần tộc có mười ba vị cường giả Thần Đế, đại trưởng lão và Tuân Tuyết Thiên Thần đều không dễ đối phó, nội tình của Lâu Minh Các còn xa mới bằng Phòng đấu giá đứng đầu, tu vi cảnh giới của Khúc Tần thậm chí

còn xa mới bằng thiếu chủ." Điểm quan trọng hơn, Lâu Minh Các dựa vào ma tu.

Ma tu?

Những yêu thú sẽ mất đi thần trí, thậm chí không thể được gọi là người, cũng chỉ có Lâu Minh Các mới quay lại khống chế ma tu làm việc cho mình, có thể tồn tại đến nay e rằng đã không dễ dàng, có thể đối phó được Thần tộc?

"Bài tẩy của Lâu Minh Các còn chưa kịp lật ra từng lá, sao vội vàng đến mức ngay cả cơ hội lật bài cũng không cho, Phòng đấu giá đứng đầu là làm ăn kinh doanh mà." Hạo Thiên bước đi, khởi động một đạo truyền tống bí pháp, theo khí tức đã ghi nhớ mà đi.

Thấy hành động của Hạo Thiên, mi tâm Quản Di giật giật, định ra tay ngăn cản, lại nghĩ Hạo Thiên chỉ là một đạo phân thân, nguyên thân sớm đã bị áp giải đến Kính Hồ Tháp.

Phân thân xảy ra chuyện, Hạo Thiên cũng sẽ không sao, Quản Di cũng thu tay lại, chỉ nhìn Hạo Thiên, có chút bất đắc dĩ, "Thiếu chủ muốn đi tìm người của Lâu Minh Các?" Bây giờ không phải là thời cơ rời khỏi Thượng Thần Giới, nếu đi, lúc muốn về e rằng không dễ dàng.

Thần tộc bây giờ đang theo dõi sát sao hành động của Phòng đấu giá đứng đầu, chờ tìm một cơ hội để dọn dẹp luôn phòng đấu giá.

Chỉ là bây giờ không muốn ép Phòng đấu giá đứng đầu dính líu với ma tu của Lâu Minh Các, nên mới tạm thời bỏ qua một bên.

Thật ra, Quản Di có chút lo lắng cho Hạo Thiên, Khúc Tần và hắn quả thật là bạn bè, nhưng trước sự tồn vong của Lâu Minh Các, nếu Lâu Minh Các có dị tâm, biết rằng Thần tộc muốn giải quyết không chỉ có Lâu Minh Các, mà còn có Phòng đấu giá đứng đầu.

Nếu Lâu Minh Các đẩy Phòng đấu giá đứng đầu ra để tranh thủ cơ hội...

Chuyện có thể giao dịch với ma tu hay không, bản thân Quản Di cũng có chút không tin hoàn toàn, cho nên khi các trưởng lão phòng đấu giá vì điểm này mà có bất đồng, y cũng không lên tiếng.

"Ừm, ta sẽ lưu ý." Hạo Thiên gật đầu, bước vào truyền tống bí pháp.

Chỉ là, vừa ra khỏi tổ địa của Phòng đấu giá đứng đầu, Hạo Thiên lại bất ngờ thấy một bóng người quay đầu lại trước quang môn ra khỏi Thượng Thần Giới, có chút bất ngờ nhướng mày.

Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nàng ta không chỉ biết hắn đã về Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, mà còn đoán được hắn sẽ rời đi lần nữa?

"Đợi ngươi lâu rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên, đáy mắt hơi lóe lên một tia lạnh lẽo, "Lần trước có Lão tổ ở đó, lần này, Phòng đấu giá đứng đầu tự lo không xong, Hạo Thiên, còn ai có thể bảo vệ ngươi?" "Thần tộc thật sự muốn một Thần Giới thanh tịnh vô địch a." Hạo Thiên khẽ thở dài một hơi.

Tuân Tuyết Thiên Thần nghe lời của Hạo Thiên, thuận theo gật đầu, "Ngươi nói không sai, có gì không đúng sao?" Bây giờ Thần tộc mạnh mẽ có thể độc chiếm Thần Giới, không dung được nửa hạt cát trong mắt, một cái Lâu Minh Các, vốn là ma tu, diệt sát ma tu có gì không đúng?

Chương 650

Trước đây Thần tộc và thần mạch dị tộc đối phó không phải cũng là ma tu sao?

Phòng đấu giá đứng đầu, tàn dư của thần mạch dị tộc, sớm đã nên cùng thần mạch dị tộc tiêu vong, có thể tồn tại đến nay, không phải vì một ý niệm của Thần tộc sao?

Bây giờ một ý niệm muốn Phòng đấu giá đứng đầu chết, lại có gì không đúng?

Huống chi, những việc làm của phòng đấu giá, không phải đang từng cái một khiêu khích Thần tộc sao?

"Có thể dung túng Phòng đấu giá đứng đầu đến nay, Thần tộc không biết đã giơ cao đánh khẽ bao nhiêu lần, nếu trong chuyện đối kháng ma tu, Phòng đấu giá đứng đầu muốn can thiệp, tại sao phải giữ lại?" Tuân Tuyết Thiên Thần hơi ngẩng đầu, nhìn Hạo Thiên: "Đại trưởng lão có ý giữ lại cho ngươi một mạng, điều kiện mà Thần tộc đưa ra trước đây cũng có thể lần lượt đáp ứng." Với cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, tấn thăng Thần Đế chỉ là chuyện sớm muộn, ngươi trưởng thành quá nhanh, ta không thể giữ lại một kẻ địch đáng sợ như vậy, ai biết được cho ngươi thêm chút thời gian, có thể trưởng thành đến mức nào." Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ nói một câu, "Quy thuận Thần tộc, là trưởng lão thứ mười bốn của Thần tộc, làm địch, chỉ có chết." "Ai nói ta sau này sẽ là kẻ địch của ngươi?" Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi.

Có lẽ vì lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần sững sờ, sau đó cười một tiếng, "Xem ra, xương cốt của ngươi cũng không cứng như vậy?

Ta vốn tưởng thuyết phục ngươi là một chuyện cực khó.” Hạo Thiên trong ánh mắt dần dần lạnh xuống của Tuân Tuyết Thiên Thần lắc đầu, trường đao trong tay ma khí ngang dọc chỉ thẳng vào Tuân Tuyết Thiên Thần, uy thế đột nhiên dâng lên, chém về phía Tuân Tuyết Thiên Thần, nhân cơ hội mở đường.

Tuân Tuyết Thiên Thần không ngờ Hạo Thiên sẽ chọn ra tay với một người cảnh giới Thần Đế như mình, lại không muốn giết Hạo Thiên, nên đã nhận một kích.

Cúi đầu xuống, thân hình Hạo Thiên kéo theo trường đao lao vào quang môn, trước khi biến mất nhìn nàng, mặt không chút ý cười nói một câu, “Bây giờ ngươi chính là đối thủ của ta.” “A!” Tuân Tuyết Thiên Thần bị Hạo Thiên chọc giận, một đạo kiếm quang đuổi theo thân hình Hạo Thiên, nhưng chỉ chém vỡ nát quang môn truyền tống vị diện trận pháp, Hạo Thiên trong nháy mắt lấy ra trận bàn, trong chấn động đã đặt chân lên mặt đất.

“Chậc.” Sớm biết Thần tộc sẽ có người cản trở, nhưng không ngờ lại trùng hợp đối đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hạo Thiên thở dài, lần thứ hai bước vào Thông Thành, Hạo Thiên rất nhanh đã tìm ra Khúc Tần.

Người kia thấy Hạo Thiên, trong nháy mắt lộ ra một biểu cảm khó hiểu, một lúc sau mới nói, “Thần tộc đang tìm phiền phức, lúc này ngươi không ở Phòng đấu giá đứng đầu, tìm ta làm gì?” “Ngươi nghĩ ta đại diện phòng đấu giá đến đàm phán chuyện liên thủ, cảm thấy Phòng đấu giá đứng đầu không thể không ra tay cứu giúp Lâu Minh Các?” Hạo Thiên gần như một mắt nhìn thấu suy nghĩ của Khúc Tần, trực tiếp nói: “Ta trên đường đã gặp Tuân Tuyết Thiên Thần, có lẽ nàng ta có thể truy tìm tung tích của ta, không lâu nữa sẽ tìm đến đây.” “Gặp quỷ à?” Khúc Tần gần như trong nháy mắt ngồi thẳng người

nhìn Hạo Thiên, há miệng, một bộ dạng muốn nói mà không nói được, nghẹn cứng trong cổ họng.

Trước khi Hạo Thiên xuất hiện, Khúc Tần có thể duy trì dáng vẻ ung dung tự tại.

Đợi đến khi Hạo Thiên nói Tuân Tuyết Thiên Thần đang đuổi theo phía sau, Khúc Tần đột nhiên từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, có chút khó coi.

Nhìn Hạo Thiên trước mặt, Khúc Tần nhất thời có chút cảm giác bị hắn làm cho nghẹn lời, hồi lâu sau mới đi đi lại lại trong phòng, quay đầu nhìn Hạo Thiên, vẫn là câu nói trước đó buột miệng thốt ra, "Hạo Thiên, Lâu Minh Các có chỗ nào đắc tội ngươi không?

Nếu có, không bằng nói ra, chỉ cần Lâu Minh Các làm được, lúc này cũng sẽ bồi thường cho thiếu chủ?" "Ta đã nói trước đó, đây là bước ngoặt của Lâu Minh Các, xem ra, ngươi dường như không muốn Lâu Minh Các có sự thay đổi, an phận với hiện trạng?" Một câu nói nhàn nhạt của Hạo Thiên, khiến Khúc Tần nhất thời có chút không nói nên lời.

Y há lại không biết đây là một cơ hội khó có được, chính là bước ngoặt của Lâu Minh Các, nhưng nếu đi sai một bước, Lâu Minh Các có khả năng sẽ bị hủy hoại trong tay y.

Bước ngoặt mà Hạo Thiên đưa ra, quá nguy hiểm!

Mọi chuyện gần như đều thoát khỏi kế hoạch của Khúc Tần.

Thần tộc, Phòng đấu giá đứng đầu, Khúc Tần thở dài một hơi, "Vốn tưởng Thông Thành có thể là nơi tạm thời đứng bên bờ xem lửa cháy, không ngờ chỉ dừng lại một chút, lửa đã cháy đến nơi này." Khúc Tần đánh ra một đạo ấn ký, để đệ tử Lâu Minh Các ở Thông Thành toàn bộ rút khỏi Thông Thành.

Thỏ khôn đào ba hang, Lâu Minh Các tự nhiên không chỉ có một nơi ẩn thân ở Thông Thành.

Hạo Thiên nhìn hành động của Khúc Tần cũng không có vẻ hứng thú, chỉ thấy y đã sắp xếp xong, sau đó lấy ra một cái trận bàn nhìn mình.

Hạo Thiên gật đầu, biết Khúc Tần muốn cùng mình đổi một nơi khác nói chuyện, tự nhiên đi theo vào truyền tống trận.

Sau khi Hạo Thiên và Khúc Tần rời đi không lâu, một bóng người rơi xuống căn phòng mà họ vốn ở, phía sau có mấy người bước vào.

Nhìn căn phòng trống không, một người trong đó khẽ hừ một tiếng, trên người mặc áo choàng trắng viền vàng của Thần tộc, cung kính nói với nữ tử đứng trước nhất, "Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên quả thật đã để lại khí tức ở nơi này, nhưng hắn đã rời khỏi đây...

Ngay cả Lâu Minh Các cũng không tìm thấy bất kỳ ai ở đây, hắn là...

đã trốn đi trước một bước." "Hạo Thiên báo tin cho Lâu Minh Các...

Tên này quả nhiên không thể giữ lại!

Uổng công đại trưởng lão đặc biệt dặn dò, phải giữ lại tính mạng của Hạo Thiên, phải mang về Thần tộc một cách nguyên vẹn, nhưng người này rõ ràng ở mọi nơi đều đối đầu với Thần tộc, giữ lại e rằng sẽ là tai họa không cùng." Ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần nhàn nhạt dời đến trên người môn hộ mở miệng, dừng lại một chút, chờ đợi những lời tiếp theo của hắn.

"Không bằng...

Dù sao đại trưởng lão cũng đã giao chuyện đối phó Lâu Minh Các

cho Tuân Tuyết Thiên Thần, không bằng giết Hạo Thiên đi." Câu nói cuối cùng, người kia nói rất khẽ, gần như chỉ có mấy bóng người trong phòng mới có thể nghe thấy.

Giây tiếp theo, thân hình của hắn lại bị một đạo kiếm ý của Tuân Tuyết Thiên Thần quét ra ngoài, hung hăng đập vào lan can bạch ngọc trong sân, biến sắc, ho ra một ngụm máu, không dám tin ngẩng mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hắn là người bên cạnh đại trưởng lão, lại ở mọi nơi đều nghĩ cho Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng chỉ là một câu nói thôi, cũng là thấy được sát ý trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần, mới không màng khả năng làm trái ý đại trưởng lão mà mở miệng nói câu đó.

Tuân Tuyết Thiên Thần đã làm gì?

Ra tay với hắn?

"Ta nói lại lần nữa, cho dù ta muốn giết Hạo Thiên đến mức nào, mạng của hắn, không thuộc về ta, cũng không thuộc về ngươi.

Đại trưởng lão muốn người, cho dù ta có ở đó hay không, gặp Hạo Thiên, chỉ có thể tìm mọi cách mang hắn về Thần tộc, không được làm hắn bị thương, đại trưởng lão muốn một người nguyên vẹn." Câu nói của Tuân Tuyết Thiên Thần đầy sát khí, một vòng người xung quanh lập tức im lặng không nói.

Liếc nhìn một cái, Tuân Tuyết Thiên Thần khó nén được sự tức giận trong mắt, nghiến răng nói: "Ngây ra đó làm gì?

Không tìm được người, thì đi truy, chỉ một lúc như vậy, có thể trốn đi đâu được?

Thần tộc và Lâu Minh Các đối phó lâu như vậy, những nơi chúng sẽ đi, tổng có thể tìm ra một hai nơi.

Ngoài Hạo Thiên ra, những người của Lâu Minh Các, bất kể có

phải ma tu hay không, nhất loạt, giết." Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, ngay cả môn hộ vừa bị kiếm khí làm thương cũng giãy giụa đứng dậy, nghiêm mặt đáp một tiếng "Vâng" với Tuân Tuyết Thiên Thần, trong lòng còn sợ hãi nhanh chóng lui đi, theo lời Tuân Tuyết Thiên Thần, truy tìm tung tích của người Lâu Minh Các để chặn giết.

Một mình Tuân Tuyết Thiên Thần vẫn đứng trong phòng, ánh mắt lướt trong phòng, cuối cùng dừng lại trên song cửa sổ.

Trong song cửa có một tờ giấy tiên treo ở đó.

Tuân Tuyết Thiên Thần đi đến giơ tay gỡ tờ giấy tiên xuống, nhìn dòng chữ Hạo Thiên để lại trên đó, "Hậu hội hữu kỳ, thử kỳ tất cận." Tuân Tuyết Thiên Thần cứng rắn bóp nát tờ giấy tiên trong tay, đập lên bàn.

Hạo Thiên lúc đi, còn có thời gian để lại một tờ giấy tiên trào phúng hắn, hắn sớm biết ý định của Thần tộc, biết Thần tộc sẽ không động đến hắn, cho nên mới không kiêng nể gì mà gây họa tìm phiền phức?

Cuối cùng Tuân Tuyết Thiên Thần cũng bước ra khỏi phòng, liếc nhìn ra ngoài cửa, ngoài cửa có hai người của Thần tộc, đang chờ nàng ra.

Thấy nàng thu dọn xong cảm xúc bước ra, một người trong đó mặt không biểu cảm nói một câu: "Tuân Tuyết Thiên Thần làm rất tốt, những kẻ trong Thần tộc dám vi phạm ý nguyện của đại trưởng lão như vậy, thật sự không cần tồn tại, tại sao Tuân Tuyết Thiên Thần vừa rồi không ra tay giết hắn?" Hai người này, là do đại trưởng lão sắp xếp bên cạnh nàng.

Tuân Tuyết Thiên Thần thu lại biểu cảm trên mặt, bàn tay giấu dưới tay áo bên hông lại siết chặt, đầu ngón tay lún vào lòng bàn tay, một lúc sau mới bình thản nói một câu: "Nhân thủ mà đại trưởng lão

vốn cấp cho ta không nhiều, muốn tìm kiếm đám ma tu của Lâu Minh Các, một trưởng lão môn hộ, không bằng giữ lại dùng vào lúc cần người, sao có thể tùy ý đánh giết.

Huống chi Thần tộc vốn khi đối ngoại thì nội bộ không thể loạn, điểm này các ngươi hẳn là thấy nhiều hơn ta, cũng rõ ràng hơn, không cần ta phải nói nhiều nữa chứ?" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, hai người nhìn nhau, nhưng không thể không nói, lời của Tuân Tuyết Thiên Thần không sai.

Đại trưởng lão trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần bảo họ đi theo nàng, trực tiếp nói một câu, chỉ phụ trách thay mặt truyền lời, chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần có cần truyền đạt đến đại trưởng lão hay không, hoàn toàn do họ quyết định có cần hay không.

Cũng có nghĩa là, họ là người của đại trưởng lão, đồng thời cũng là người của Tuân Tuyết Thiên Thần, thiên vị đại trưởng lão hay là thiên vị Tuân Tuyết Thiên Thần, đều do họ tự quyết.

Họ cũng rõ ràng, nếu Tuân Tuyết Thiên Thần không có lỗi lầm gì quá lớn, sau này sẽ là đại trưởng lão của Thần tộc.

Vị trí của họ cũng hoàn toàn do họ nắm giữ.

"Tuân Tuyết Thiên Thần, chuyện này chúng ta biết rồi, sẽ không truyền đạt đến bên đại trưởng lão.

Dù sao, hai người chúng ta cũng tin tưởng Tuân Tuyết Thiên Thần có thể làm tốt chuyện này, cho dù là Lâu Minh Các hay là Hạo Thiên." Một câu nói rất khẽ, hai người liền lùi sang một bên, trong lòng thầm kêu khổ.

Trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, họ hoàn toàn không dám nắm bắt nàng, phải nhìn sắc mặt của nàng, đại trưởng lão và Tuân Tuyết Thiên Thần, hai bên đều không thể đắc tội.

Cho dù vừa rồi Tuân Tuyết Thiên Thần đối với trưởng lão môn hộ kia một phen áp chế và đối với mệnh lệnh của đại trưởng lão nghe theo có phải là làm cho họ xem hay không, họ đều chỉ có thể coi như Tuân Tuyết Thiên Thần thật lòng làm vậy.

Chương 651

Tuân Tuyết Thiên Thần nhàn nhạt liếc nhìn hai người một cái, mặt không có biểu cảm, chỉ đi về phía trước, rời khỏi căn phòng này.

Hai người nhìn nhau, cũng đi theo bước chân của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Một bên khác, Hạo Thiên theo bước chân của Khúc Tần bước ra khỏi truyền tống trận, trở lại tòa lầu trước đây ở Ngọc Thành.

Nhìn cảnh trí xung quanh, Hạo Thiên mở miệng hỏi một câu: "Đây là đâu?" Tòa lầu này, đối với Lâu Minh Các, hẳn là một nơi cực kỳ quan trọng.

Khúc Tần liếc nhìn Hạo Thiên một cái, lại như không nghe thấy câu nói của hắn.

Đùa à, một Ngọc Thành, một Thông Thành, hai tòa chủ thành của Lâu Minh Các đều bị Hạo Thiên dẫn người đến dọn dẹp sạch sẽ, nếu lại nói cho Hạo Thiên biết lối vào nơi này, Khúc Tần, e rằng Lâu Minh Các không cần tiếp tục tồn tại nữa.

Hắn không cần hành động, chỉ cần động miệng là có thể diệt sạch y.

Thấy Khúc Tần không nói, Hạo Thiên liếc nhìn một cái, cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ đi theo bước chân của y vào lầu.

Đổi một căn phòng khác, Khúc Tần ở nơi này rõ ràng thoải mái hơn ở Thông Thành vài phần.

Y pha trà cho Hạo Thiên, đẩy chén trà đến trước mặt Hạo Thiên, bất đắc dĩ nói một câu: "Bây giờ không phải Lâu Minh Các không giao thiệp với Phòng đấu giá đứng đầu, bởi vì ta rõ ràng, lửa của Phòng

đấu giá đứng đầu chưa cháy đến nhà, nhìn hàng xóm cháy nhà, là một hàng xóm xấu, không bỏ đá xuống giếng châm chọc đã là tốt rồi.

Bây giờ cũng giống như ngươi nói, Lâu Minh Các muốn yêu cầu phòng đấu giá ra tay cứu giúp một phen, nhưng, ta mở miệng, phòng đấu giá nhất định sẽ ra tay?" Khúc Tần có chút ra vẻ lão luyện, "Ta đoán, các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu hẳn là sẽ có bất đồng không nhỏ về chuyện này, một chốc một lát tranh luận không ra kết quả.

Lúc đó, Lâu Minh Các hoặc là sớm gặp xui xẻo rồi, hoặc là giấu kỹ hơn một chút, không bị Thần tộc tìm ra, nhất thời có thể trốn một lúc..." Hạo Thiên có chút hiểu được ý trong lời của Khúc Tần.

Lâu Minh Các đã trốn trốn tránh tránh bao nhiêu năm tháng dài như vậy, tiếp tục trốn ở các nơi hiểm ác, dường như cũng không có vấn đề gì.

"Phòng đấu giá đứng đầu không giống vậy, tổ địa ở dưới mí mắt của Thần tộc ở Thượng Thần Giới, phòng đấu giá cũng được thiết lập ở các đại chủ thành.

Thần tộc sợ chuyện của Lâu Minh Các, phòng đấu giá sẽ can thiệp vào làm loạn, tự nhiên, trước đây vì có Phòng đấu giá đứng đầu là một sự e ngại, cho nên mới không ra tay mạnh, bây giờ phòng đấu giá không còn là uy hiếp, Thần tộc mới bắt đầu không kiêng nể gì mà trực tiếp đối đầu với Lâu Minh Các." Nhíu mày, nói thật, Khúc Tần nhìn thấy lửa cháy đến nơi rồi, nhưng cũng bất đắc dĩ, nếu không cũng sẽ không nhàn nhã như bây giờ.

Vấn đề là, mọi chuyện đều quyết định bởi Phòng đấu giá đứng đầu cuối cùng sẽ quyết định như thế nào.

"Lâu Minh Các, chưa từng từ chối liên thủ với Phòng đấu giá đứng đầu để đối kháng Thần tộc." Khúc Tần nhìn Hạo Thiên vô cùng

nghiêm túc, từng chữ từng câu, cực kỳ nhẹ nhàng nói: “Trong lòng có e ngại nên không biết phải làm sao, không thể hạ quyết tâm.

Thiếu chủ tìm ta, cũng chỉ có thể cùng ta chờ đợi kết quả cuối cùng của Thủ tịch phách mại hành mà thôi.” Chỉ là, Khúc Tần nhấp một ngụm trà, lại tỏ ra chẳng hề vội vã chút nào.

Bởi vì y biết rất rõ, Thủ tịch phách mại hành cuối cùng chỉ có một con đường là lựa chọn tin tưởng Lâu Minh Các.

Nếu không, sau này Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành đều phải chết.

Ngay từ trước, Lâu Minh Các và phòng đấu giá đã bị buộc chặt vào nhau.

Lâu Minh Các có lẽ sẽ còn sót lại chút ít, dù sao ma tu thần khí cũng tán lạc khắp nơi trong Thần giới, vĩnh viễn không thể bị hủy diệt không còn một món.

Nhưng Thần mạch dị tộc thì khác, họ đã mất đi thứ vô cùng quan trọng.

Thần mạch dị tộc ngày nay, dù huyết mạch vẫn còn tiếp nối, nhưng cũng không cách nào tìm lại được căn bản.

Từ tháng năm dài đằng đẵng trước kia đã như vậy, Thủ tịch phách mại hành sở dĩ không bị gán cho cái danh Thần mạch dị tộc, chẳng phải vì trên thực tế cũng sắp bị Thần tộc đồng hóa rồi sao?

Trước kia Khúc Tần có chút lo lắng, nhưng giờ xem ra, nhánh lão tổ còn lại của Thủ tịch phách mại hành sớm đã không thể xem là Thần mạch dị tộc, vậy mà Thần tộc vẫn không cho phép tồn tại.

Lúc này, Khúc Tần nói thật, thậm chí có chút hả hê.

Nếu Thủ tịch phách mại hành sớm thông suốt hơn một chút,

những việc có thể làm chắc chắn sẽ tốt hơn gấp bội so với việc đại nạn sắp tới đầu mới tìm cách giải quyết.

Hạo Thiên liếc nhìn Khúc Tần một cái, thuận thế gật đầu: "Ừm, đợi Lâu Minh Các bị Thần tộc làm cho trọng thương rồi ta sẽ nói đến chuyện này sau.

Đến lúc đó, có lẽ Thủ tịch phách mại hành sẽ phải cân nhắc kỹ hơn về việc hợp tác với Lâu Minh Các." Nghe lời Hạo Thiên, khóe miệng Khúc Tần cứng lại, không ngờ Hạo Thiên lại có thể chỉ ra điểm này.

Ma tu của Lâu Minh Các thật sự có thể ẩn nấp sâu đến vậy, để Thần tộc ra tay mà không tìm ra một người nào sao?

Toàn bộ Thần giới đều nằm trong sự khống chế của Thần tộc, lại còn có mười ba vị Thần Đế trưởng lão, tìm người mà lại khó đến vậy sao?

Ít nhất, họ có ý định tìm ra Khúc Tần. … Chén trà trong tay bị Khúc Tần bất đắc dĩ đặt xuống.

Thấy Hạo Thiên định rời đi, Khúc Tần rốt cuộc cũng mở miệng giữ người lại: "Lâu Minh Các có thể dùng điều này để lập lời hứa với Thủ tịch phách mại hành.

Nếu có thể cùng tồn tại, ma tu sẽ không tái xuất hiện ở thế gian, sẽ đi đến vị diện khác, không lưu lại Thần giới nữa." Một câu nói vô cùng đơn giản, lại dường như tiêu tốn không ít khí lực của Khúc Tần, một lời thề Thiên đạo được lập nên, tất cả ma tu của Lâu Minh Các đều có thể nghe thấy, và không thể không tuân theo.

Lời thề Đạo ước cũng dần dần hiện ra trước mặt Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành, được viết trên một cuộn giấy dài, từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng.

Trong trưởng lão điện, nhìn những văn tự màu máu hiện lên trên cuộn giấy, mọi người đều có một khoảng thời gian ngưng trệ.

Cho đến khi chữ cuối cùng hạ xuống, Quản Di đột nhiên nhìn về phía quang môn rời khỏi Thượng Thần Giới, "…" Hạo Thiên đã có hành động.

Có thể thuyết phục Khúc Tần lùi một bước trước Thủ tịch phách mại hành, Đại trưởng lão của phòng đấu giá nhìn cuộn giấy trước mặt, rồi nhìn sang mấy vị trưởng lão khác: "Thế nào?" Mọi người vẫn luôn do dự không quyết về việc nên xử trí ma tu của Lâu Minh Các sau này ra sao, lẽ nào Thần giới thật sự muốn để tu sĩ và ma tu cùng tồn tại, tạo ra một thời yêu ma loạn thế sao?

Bây giờ Lâu Minh Các đã lùi một bước, nguyện ý sau khi có thể rời khỏi Thần giới sẽ đi đến vị diện khác, các trưởng lão của phòng đấu giá còn có thể nói gì?

"Đồng ý đi." Chuyên Thủy Thiên Thần bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Đây cũng là cách giải quyết duy nhất hiện giờ.

Nếu ngay cả Thủ tịch phách mại hành cũng không thể tồn tại, chúng ta còn có thể lo nghĩ đến chuyện Thần giới sau này sẽ ra sao ư?

Chuyện của tháng năm dài đằng đẵng sau này, tự nhiên sẽ có tu sĩ của thời đó lo liệu, thứ ta có thể thấy bây giờ, chỉ có hiện tại." Từng chữ từng câu của Chuyên Thủy Thiên Thần rơi xuống rất nhẹ, Đại trưởng lão quay đầu nhìn một lúc, cuối cùng giơ tay điểm nhẹ lên cuộn giấy, hạ xuống một hàng chữ.

Trước mặt Khúc Tần có chữ viết hiện ra, khiến sắc mặt y trong nháy mắt trầm xuống rất nhiều.

Nói cách khác, nếu trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành lúc này nhận được thư tín của Lâu Minh Các, có lẽ sẽ dùng một mồi lửa

đốt đi, hoặc là đặt sang một bên, kéo dài thêm một thời gian nữa mới nói.

Nhưng không ngờ Đại trưởng lão lại quyết đoán như vậy.

Hàng chữ đó là phần bổ sung cho việc kết minh, nhưng cũng không phải là điều kiện gây khó dễ cho Lâu Minh Các.

Liếc nhìn một cái, Khúc Tần từng hàng từng hàng cùng Thủ tịch phách mại hành viết đầy cuộn giấy, bổ sung tất cả các điều kiện có thể có được.

Sau khi sửa đổi, cuối cùng y hạ xuống một dấu ấn của Lâu Minh Các, Thủ tịch phách mại hành cũng vậy, cùng nhau dùng vật bản nguyên để lại dấu tích trên cuộn giấy dài.

Trong chốc lát, Thần đạo vốn yên bình trên đỉnh đầu dường như cũng hé ra một vệt sáng trắng.

Chỉ là trong nháy mắt, dị động lần này ngay cả Hạo Thiên cũng không thấy được, vệt sáng trắng bạc ngang dọc trên bầu trời nhanh chóng bị kim quang vá lại.

Khúc Tần thu lại cuộn giấy, quay người, không thấy Hạo Thiên đâu, lại quay đầu nhìn lại: "Hành động lần này không giấu được, Thần tộc chắc hẳn sẽ có động thái lớn, …" Hạo Thiên là một người kẹt giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, lại có mối quan hệ sâu sắc với Lâu Minh Các, nói thật, Khúc Tần cũng không biết kẻ sau rốt cuộc mang trên mình bí mật gì mà có thể sống đến tận bây giờ.

Nghe lời của Khúc Tần, Hạo Thiên lại không nói nhiều.

Thấy hiệp định giữa Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành đã được ký kết, y ngước mắt nhìn lên bầu trời đã khôi phục như thường, cực nhẹ nhàng nói một câu: "Đoán xem Thần tộc biết Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các liên thủ nhanh như vậy, sau đó sẽ có động

thái gì?" "Hả?" Khúc Tần có phần kinh ngạc liếc nhìn Hạo Thiên, chau mày, có lẽ cũng đoán trước được phần nào chuyện sau đó, sắc mặt dần dần trầm xuống, không còn vẻ thản nhiên như lúc nãy: "Thần tộc… chắc sẽ không chọn giải quyết mối đe dọa là Lâu Minh Các nhanh nhất, mà sẽ chuyển hướng sang Thủ tịch phách mại hành, hoặc là lôi kéo một trong hai bên.

Chỉ là, Thủ tịch phách mại hành biết Thần tộc bây giờ ra tay là để giải quyết phòng đấu giá, Lâu Minh Các chỉ là thứ yếu, không kể trước sau, ta cũng không lo Thủ tịch phách mại hành sẽ quay sang đi theo Thần tộc để chĩa mũi kiếm vào Lâu Minh Các." Trong đó, tự nhiên có nguyên nhân từ Hạo Thiên, chỉ là Khúc Tần không nói ra.

Hạo Thiên đã làm nhiều chuyện như vậy, Lâu Minh Các quả thực đã nhận được không ít lợi ích, ít nhất Khúc Tần có thể biết, Hạo Thiên không có ác ý với Lâu Minh Các.

Chương 652

Tin tưởng Thủ tịch phách mại hành, không bằng tin tưởng Hạo Thiên đứng cùng phe với phòng đấu giá.

Kẻ sau là một người thông minh, Khúc Tần thích giao thiệp với người thông minh.

Tiểu bối có tiềm lực như vậy, ngoài Hạo Thiên, trong ấn tượng của Khúc Tần chỉ có một người, chính là Tuân Tuyết Thiên Thần của Thần tộc.

Thiếu chủ ban đầu của Thủ tịch phách mại hành là Quản Di cũng không tệ, chỉ tiếc là cảnh giới của Quản Di bị hạn chế, đời này không thể đi quá xa.

Không có thực lực, nếu Quản Di đời này được phòng đấu giá bảo bọc thì tốt, nhưng nếu rời khỏi Thủ tịch phách mại hành, không biết sẽ ra sao.

"Ừm." Hạo Thiên đáp rất nhẹ, sau đó nói: "Thần tộc chắc sẽ chọn lôi kéo Lâu Minh Các, giải quyết Thủ tịch phách mại hành trước." Đối diện với ánh mắt của Hạo Thiên, Khúc Tần cười một tiếng: "Lâu Minh Các và Thần tộc là kẻ thù không đội trời chung, Thần tộc không thể dung thứ cho ma tu tồn tại.

Lôi kéo, cũng chỉ là lợi dụng nhất thời mà thôi.

Nếu ta đến lời đó cũng tin là thật, thì với tư cách là Các chủ Lâu Minh Các, không đợi Thần tộc ra tay, Lâu Minh Các có lẽ đã tan biến trong dòng chảy thời gian không để lại dấu vết rồi." Nghe lời của Khúc Tần, Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Mười ngày sau đó, Hạo Thiên vẫn luôn ở lại trong Lâu Minh Các.

Lâu Minh Các tin tức linh thông, lại liên kết với Thủ tịch phách mại hành, dù ẩn mình không ra ngoài, cũng có thể truyền tin tức bên ngoài vào từng chút một.

"Thần tộc quả nhiên có động tĩnh, chỉ là, xem ra không phải nhắm vào Lâu Minh Các, mà là Thủ tịch phách mại hành." Khúc Tần cầm một phong thư trong tay, tiện tay đưa cho Hạo Thiên xem.

Hạo Thiên cụp mắt, nhìn những chữ mực nối liền thành một mảng, chỉ vài câu cực kỳ đơn giản, lại viết ra dụng tâm hiểm ác của Thần tộc.

"Mở Cổ chiến trường của Thần giới ư?

Cũng khéo cho Thần tộc nghĩ ra được cách này." Tu sĩ cảnh giới trên Thần Đế một khi thực sự ra tay, có năng lực hủy thiên diệt địa, tự nhiên sẽ không ở trong Thần giới.

Thần mạch dị tộc năm xưa, cũng cùng người của Thần tộc đến Cổ chiến trường một trận, Thần mạch dị tộc bị diệt, ngay cả thi cốt cũng bị vứt lại trong Cổ chiến trường, không thể thu nhặt về.

Cổ chiến trường đã có nhiều tu sĩ mạnh mẽ vẫn lạc ở đó như vậy, tự nhiên cũng có không ít thần khí bị bỏ lại trong không gian ngoại giới kia.

Chỉ là hoàn cảnh bên trong dường như vô cùng khắc nghiệt, cuồng phong sấm sét không ngớt, không ai có thể sinh tồn lâu dài ở đó.

Bên trong dường như có tử khí có thể ăn mòn nguyên khí tồn tại.

Ma tu tiến vào đó, cũng giống như tu sĩ bình thường, không chịu nổi sự ăn mòn, thậm chí sẽ chết nhanh hơn tu sĩ bình thường một bước.

Tử khí, vốn không cùng nguồn gốc với ma khí, nhưng ma tu thần khí trong Thần giới ngày càng ít, Cổ chiến trường, lại có không ít ma

tu thần khí cao giai bị thất lạc.

Chỉ riêng điểm này, cũng đủ khiến không ít ma tu đổ xô xông vào.

Cũng vì những ma tu thần khí này, Thần tộc mới chọn dùng mười hai vị Thần Đế trưởng lão cùng hạ trận pháp phong ấn Cổ chiến trường lại.

Trong Cổ chiến trường không có bất kỳ người hay vật nào có thể ra ngoài, người của Thần giới cũng không thể tiến vào.

Bây giờ, Thần tộc lại muốn mở Cổ chiến trường?

Hơn nữa, còn hẹn chiến với Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các?

"Tin tức Thần tộc tung ra, là tìm được lối vào cánh cửa mở ra Thần giới và vị diện cao hơn… Lão tổ đang ở trong Cổ chiến trường." Câu nói cuối cùng vừa dứt, Khúc Tần nhìn sắc mặt Hạo Thiên, phải biết rằng, sau khi Lão tổ rời khỏi Thần giới, người cuối cùng y gặp chính là Hạo Thiên.

Nếu để Thần tộc tìm được tung tích của Lão tổ, lôi kéo được vị cường giả đó, vậy thì… Hạo Thiên lắc đầu: "Lão tổ chỉ nói tung tích rời khỏi Thần giới, nhưng không hề nói nơi sẽ đến…" Hạo Thiên nhớ lại lời Lão tổ nói với mình trong nơi bế quan.

Đại hạn của Lão tổ sắp đến, nếu đã như vậy, có phải có một khả năng, là trên cảnh giới Tối chung chúa tể còn có cảnh giới cao hơn, Lão tổ chưa thể tấn thăng, hoặc là, cũng không biết làm cách nào để rời khỏi Thần giới, cho nên mới đến vùng đất ngoại thiên địa kia - Cổ chiến trường để tìm cách rời đi?

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên chau mày.

Khúc Tần vốn giỏi quan sát sắc mặt, thấy thần sắc của Hạo Thiên, liền biết khả năng Lão tổ ở Cổ chiến trường là thực sự tồn tại.

Thở dài một hơi, Khúc Tần nhàn nhạt mở miệng nói: "Cổ chiến trường mở ra, lối vào không chỉ nằm trong sự khống chế của Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Bảy mươi tư chủ thành, thực ra ban đầu chính là bảy mươi tư lối vào Cổ chiến trường, là vùng đất ngoại thiên địa, là lăng mộ của các vị thần trong Thần giới…" "Tối chung chúa tể có thể chôn xương, Thần Vương trở lên có thể tế tổ." Khúc Tần rất nhẹ nhàng nói một câu.

Nghe câu này, Hạo Thiên hơi nhướng mày, như có điều suy nghĩ, nhưng nhất thời không mở miệng, chờ đợi những lời tiếp theo của Khúc Tần.

"Thần tộc muốn mời chúng ta vào Cổ chiến trường… Tự nhiên, Cổ chiến trường mở ra, chắc chắn sẽ có các tu sĩ khác mạo hiểm cũng muốn tiến vào, điều đó có thể giúp chúng ta trà trộn vào.

Rõ ràng biết đây là một cái bẫy, nhưng…" Không thể nào cứ để mặc cho Thần tộc nhận được lợi ích trong Cổ chiến trường, cộng thêm sức nặng của Lão tổ, chắc chắn Thủ tịch phách mại hành cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Hạo Thiên nghe lời của Khúc Tần, biết Lâu Minh Các đã quyết định tiến vào Cổ chiến trường.

Y chau mày, ở tổ địa của Thủ tịch phách mại hành, trong Kính Hồ Tháp, thăng long thân tĩnh lặng mở mắt.

Kể từ khi phân thân luyện hóa "Đoạn Đao", Hạo Thiên mơ hồ có thể cảm nhận được, khi sự chú ý của mình dồn vào một bên, thì bên còn lại không thể đồng thời xử lý những việc quá phức tạp.

Y mơ hồ hiểu ra, là do sức mạnh thần hồn không đủ.

Hạo Thiên mơ hồ cảm nhận được một ánh mắt từ nơi không xa

đang nhìn mình.

Quay đầu lại, thấy Đại trưởng lão cũng đang ở trong Kính Hồ Tháp, từ xa nhìn về hướng này, rồi trong nháy mắt, đã đến trước mặt Hạo Thiên.

"Biết rồi?" Đại trưởng lão không nói rõ chuyện gì, nhưng Hạo Thiên biết ông đang ám chỉ điều gì, liền gật đầu: "Thần tộc mở Cổ chiến trường, Lão tổ quả thực có khả năng ở trong Cổ chiến trường.

Khúc Tần và Lâu Minh Các sẽ tiến vào, Thủ tịch phách mại hành cũng có lý do không thể không vào Cổ chiến trường.

Các ngài muốn… có một kết cục với Thần tộc trong Cổ chiến trường?" Theo Hạo Thiên, điều này không khác gì đi nộp mạng.

Thực lực của Thần tộc quả thực mạnh mẽ, điểm này dù ở trong hay ngoài Cổ chiến trường cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là Lâu Minh Các ẩn nấp trong bóng tối, thay vì tốn thời gian với Lâu Minh Các cực kỳ giỏi ẩn nấp, thà chọn cách dẫn dụ họ ra, còn có thể tiện tay giải quyết luôn Thủ tịch phách mại hành.

Thủ tịch phách mại hành không ra tay, thì sau khi giải quyết xong Lâu Minh Các sẽ đến lượt Thủ tịch phách mại hành.

Ra tay, thì giải quyết luôn một lượt, cũng đỡ phải tìm cớ để diệt trừ Thủ tịch phách mại hành.

Đại trưởng lão nhìn Hạo Thiên, một lúc lâu sau mới nói: "Lời của sư phụ con, cũng không sai.

Không bước vào cảnh giới Thần Đế, thì không thể nhập cuộc.

Nhưng đã vào rồi, lại bị Thần tộc luôn để ý, không phải là chuyện tốt." Thủ tịch phách mại hành có lẽ không thể bảo bọc Hạo Thiên lâu dài, cũng không có chuyện Hạo Thiên không làm gì cho Thủ tịch phách

mại hành.

Đại trưởng lão chỉ là tiện miệng nói với Hạo Thiên một câu, rồi ngước mắt nhìn Kính Hồ Tháp sau lưng Hạo Thiên.

"Kính Hồ Tháp là vật của Thủ tịch phách mại hành, con cứ bế quan ở trong đó.

Chuyện Cổ chiến trường, không cần con nhúng tay.

Quản Di sẽ đại diện Thủ tịch phách mại hành cùng mấy vị trưởng lão tiến vào.

Sư phụ con… vốn là khách khanh của phòng đấu giá, ta cũng đã nói với ông ấy.

Nếu có chuyện gì xảy ra, ông ấy có thể đưa con rời khỏi Thượng Thần Giới." Khách khanh trưởng lão không phải là người trong tông tộc.

Chương 653

Lợi ích mà Thủ tịch phách mại hành cho khách khanh trưởng lão, cũng không đến mức để khách khanh trưởng lão phải cùng sống chết với phòng đấu giá.

Huống hồ Chuyên Thủy Thiên Thần vốn yêu thích tự do, thậm chí không ở lại Thượng Thần Giới lâu, mà ở một tiểu thành khác trong Thần giới, lập ra tông môn để sống những ngày nhàn nhã.

Cũng chỉ khi Đại trưởng lão có việc tìm đến, ông mới quay về Thượng Thần Giới một chuyến.

Cũng vì Hạo Thiên, nên thời gian gần đây mới ở lại Thủ tịch phách mại hành.

Nhưng chuyện Cổ chiến trường, Đại trưởng lão không có ý định để Hạo Thiên nhúng tay vào, tự nhiên cũng sẽ không để Chuyên Thủy Thiên Thần dính vào.

Nghe lời của Đại trưởng lão, ánh mắt Hạo Thiên dừng lại trên người lão giả trước mặt rất lâu, cuối cùng cũng không nói nhiều, chỉ nói: "Đại trưởng lão quên phân thân của ta rồi." Đại trưởng lão nhìn Hạo Thiên, dường như trong nháy mắt đã hiểu ra: "Phân thân vào Cổ chiến trường?

Phân thân của con, sau khi nhập ma tu có thể có thực lực cảnh giới Thần Đế?" Thấy ánh sáng tối trong mắt Đại trưởng lão, Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ, y hiểu ra rồi, người trước mặt là một con cáo già, ngay từ đầu đã không định để hai thầy trò y và Chuyên Thủy Thiên Thần ra ngoài.

Với mối quan hệ hiện tại giữa y và Khúc Tần của Lâu Minh Các, Đại trưởng lão cũng sẽ không dễ dàng đẩy y ra khỏi cuộc chơi như

vậy.

So với việc để Thần tộc cuối cùng đại thắng, rồi Hạo Thiên đầu quân cho Thần tộc, Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành rốt cuộc cảm thấy có lẽ sẽ có một tia sinh cơ, có thể giúp Thủ tịch phách mại hành đi đến cuối cùng.

Bây giờ ngay cả ma tu của Lâu Minh Các cũng có thể liên thủ, còn có gì không thể chấp nhận được?

Đại trưởng lão chỉ muốn Thủ tịch phách mại hành có thể tồn tại.

Chỉ trong một thoáng suy nghĩ, Hạo Thiên đã hiểu ý của người trước mặt, thuận theo đó gật đầu: "Nguyên thân của ta ở lại Kính Hồ Tháp bế quan, phân thân cùng người của Lâu Minh Các tiến vào Cổ chiến trường." Nghe lời của Hạo Thiên, Đại trưởng lão gật đầu: "Thủ tịch phách mại hành ở Thượng Thần Giới sẽ không phái tất cả trưởng lão đi.

Ta sẽ ở lại Thượng Thần Giới.

Hạo Thiên, con là thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành, nhưng phòng đấu giá sẽ không cưỡng ép con…" Nhưng tranh chấp giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc, chẳng phải cũng quyết định hoàn cảnh sau này của Hạo Thiên tốt xấu ra sao ư?

Sự tồn tại của Thủ tịch phách mại hành có thể giúp Hạo Thiên đứng vững hơn trong Thần giới, không phải phụ thuộc vào Thần tộc.

Thần tộc luôn cho rằng đã cho Hạo Thiên đủ nhiều, nhưng Đại trưởng lão lại biết rõ hơn ai hết, Hạo Thiên không phải là người sẽ quỳ gối nhận ân huệ.

Chuyên Thủy Thiên Thần cũng vậy, một đôi thầy trò, tuy gặp nhau giữa đường, nhưng lại giống như đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cố chấp khó lay chuyển y hệt nhau.

Hạo Thiên nhìn Đại trưởng lão rời đi, rồi quay lại bên Lâu Minh Các.

Khúc Tần đã tạm thời rời đi từ lúc nào không hay.

Mãi mấy ngày sau, y mới tìm đến Hạo Thiên, vô cùng sảng khoái nói một câu: "Thiếu chủ phòng đấu giá có muốn cùng ta vào Cổ chiến trường gặp gỡ người của Thần tộc không?" Hạo Thiên liếc y một cái, rồi cùng Khúc Tần bước vào truyền tống trận.

Sau truyền tống trận là một vùng đất hẻo lánh của một chủ thành, thông đến Cổ chiến trường.

Nhưng đó không phải là một cánh cửa, mà là một trận pháp khổng lồ trên mặt đất, những tảng đá đen hỗn loạn xếp thành những đường nét, khí tức u ám từ trong đó tuôn ra, nhìn đã thấy đầy cảm giác bất tường.

Người khác đi qua đây, chắc cũng sẽ không lại gần để tìm hiểu.

"Mở rồi.

Ma tu của Lâu Minh Các không có ý định tụ tập lại một chỗ để bị Thần tộc phát hiện, họ được đưa vào Cổ chiến trường theo từng đợt.

Thần tộc chọn nơi này để kết thúc mọi chuyện, cũng hào phóng hơn ta nghĩ mấy phần…" Lời của Khúc Tần chỉ nói một nửa, phần còn lại không nói ra, chỉ theo động tác của Hạo Thiên rút "Đoạn Kiếm" ra mở đường, rồi theo bước chân của Hạo Thiên, hai người cùng bước vào truyền tống trận.

Khi rơi xuống Cổ chiến trường, chân Hạo Thiên hơi lún xuống.

Y cúi đầu nhìn vũng bùn cỏ dại mọc um tùm dưới chân, rút chân ra, rồi liếc nhìn Khúc Tần đang đứng trên một khúc gỗ nổi, ánh mắt từ người sau đó dời ra xa xung quanh.

Nơi y đang đứng, khắp nơi trong tầm mắt đều là những vũng bùn không sâu lắm, cũng không có yêu thú.

Chỉ là trên mặt đất rải rác vô số xương cốt, bị bùn lầy phủ lên một lớp màu nâu sẫm, phần lớn bị chôn sâu trong vũng bùn, chỉ lộ ra một đoạn.

Xương người và xương thú của yêu thú trộn lẫn vào nhau, quả thực có vài phần hương vị của chiến trường.

"Vận khí của chúng ta xem ra không tệ." Khúc Tần thấy Hạo Thiên đang quan sát, trong tay đã có thêm một cây ô màu đen tuyền, ném về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên giơ tay đón lấy, cầm vào cán ô mới phát hiện đây là một cây ô dùng xương của một loài yêu thú không rõ làm khung, mặt ô màu đen là một lớp mỏng, thậm chí khi cầm trong tay ngược sáng, có thể thấy được những đường vân kinh mạch nhỏ trên mặt ô.

"Dùng da của một loại yêu thú trong Cổ chiến trường làm ra.

Ta nói vận khí chúng ta tốt, là vì bây giờ trong Cổ chiến trường không có mưa, nếu không, cây ô trong tay ngươi chưa dùng được nửa canh giờ đã bị mưa làm thủng, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương cầm trong tay." Ánh mắt Hạo Thiên từ cây ô trong tay chuyển sang người Khúc Tần, có vài phần do dự.

Ma tu, cảnh giới của ma tu khác với tu sĩ.

Khúc Tần không phải là ma tu, điểm này Hạo Thiên biết rõ.

Một Lâu Minh Các có nhiều ma tu như vậy, các chủ lại không phải là ma tu, đây cũng là nguyên nhân then chốt khiến Thủ tịch phách mại hành cuối cùng chịu liên thủ với Lâu Minh Các.

Nhưng cảnh giới của Khúc Tần, Hạo Thiên đoán, có lẽ cũng là cảnh giới Thần Đế, nếu không cũng không thể ra vào Cổ chiến

trường.

Nhưng, Khúc Tần lại rất hiểu rõ nơi này: "Ngươi đã từng đến Cổ chiến trường?" Theo lời Khúc Tần, Cổ chiến trường đã bị mười hai vị Thần Đế trưởng lão của Thần tộc dùng đại trận phong ấn lại, kể từ khi Thần mạch dị tộc bị diệt.

"Lâu Minh Các đã muốn lật đổ cả Thần giới này, có thể nào lại không hiểu rõ về Thần giới?" Khúc Tần cười cười, nhưng không trả lời câu hỏi của Hạo Thiên.

Chỉ dừng lại một lát, Hạo Thiên nghe thấy có khí tức đang tiến về phía này.

Y và Khúc Tần liếc nhau một cái, hai người mượn lực leo lên một cây khô cực lớn đứng sừng sững trong vũng bùn.

Trên cây khô treo đầy những cành cây nhỏ rủ xuống, vừa hay che khuất thân hình họ.

Hai người dường như đang ở trong một cái tổ của loài chim khổng lồ.

Hạo Thiên tung hứng một viên yêu thú đan trong tay, che giấu toàn bộ khí tức của mình.

Khúc Tần không cần Hạo Thiên giúp, cũng không biết đã làm gì, khí tức vốn có đột nhiên thay đổi, nếu không phải đang ở bên cạnh Hạo Thiên, Hạo Thiên thậm chí còn không thể cảm nhận được Khúc Tần đang ở đó.

Bên dưới không phải là ma tu, cũng không phải người của Thủ tịch phách mại hành, càng không phải Thần tộc, mà giống như người của một tông tộc trong chủ thành.

Tổng cộng có hơn ba mươi người, xem ra cũng giống như Hạo Thiên và Khúc Tần, thông qua truyền tống trận đến nơi này.

“Thần tộc kéo những người này vào cuộc, là để họ giúp Thần tộc, hay để thêm loạn?” Khúc Tần nhìn rõ những người đó, chau mày.

Rất có khả năng, những người của chủ thành này thấy phòng đấu giá có lẽ sẽ do dự, nhưng thấy ma tu, chắc chắn sẽ không ngần ngại ra tay diệt sát.

“Xem ra, Thần tộc để những người này vào cuộc, là để tìm phiền phức cho Lâu Minh Các.” Khúc Tần thở dài một hơi, rất nhẹ nhàng nói một câu.

Nghe lời của y, ánh mắt Hạo Thiên nhàn nhạt dời sang người y, dừng lại một lúc, rồi từ trên cây khô nhảy xuống.

Những người đó đã đi xa rồi.

Khúc Tần lắc đầu, cũng từ nơi ẩn nấp đi ra.

Hạo Thiên rõ ràng là đứng về phía Thủ tịch phách mại hành, không có phản ứng gì nhiều với lời của y, Khúc Tần khẽ chau mày.

Có thể thấy, thứ Thần tộc muốn giải quyết trước tiên nhất bây giờ, rốt cuộc là ma tu của Lâu Minh Các, chứ không phải Thủ tịch phách mại hành.

Chương 654

Không còn mối lo ngại là Lão tổ ở phía sau, Thần tộc dường như có chút không coi Thủ tịch phách mại hành ra gì nữa.

Cùng lắm chỉ là một tồn tại không phụ thuộc vào Thần tộc mà thôi… Nghĩ đến đây, Khúc Tần phân biệt phương hướng, nhìn về phía Hạo Thiên: "Thiếu chủ phòng đấu giá muốn đi tìm người của Thủ tịch phách mại hành trước, hay là đi tìm phiền phức cho Thần tộc?" Hạo Thiên đã để phân thân tiến vào Cổ chiến trường, tự nhiên không phải để chơi đùa, Khúc Tần biết Hạo Thiên có ý đồ gì.

"Hả?" Hạo Thiên liếc nhìn Khúc Tần một cái: "Nếu trong Cổ chiến trường có không ít thần khí do cường giả vẫn lạc để lại, tự nhiên tìm bảo vật là ưu tiên hàng đầu." Nghe lời của Hạo Thiên, Khúc Tần dường như bị nghẹn lại, nhìn người trước mặt, một lúc lâu không thể hoàn hồn.

"Đừng nói với ta, Thủ tịch phách mại hành cũng có ý định này, mà còn là thật?

Ta nghe nói phòng đấu giá chỉ để Quản Di dẫn hai trưởng lão vào Cổ chiến trường." Với hai vị Thần Đế, có thể có tác dụng gì trước mặt Thần tộc?

Thần tộc đã phái đủ sáu vị Thần Đế trưởng lão, Lâu Minh Các cũng có hơn một nửa người vào Cổ chiến trường, phân tán ở khắp nơi.

Người của Lâu Minh Các có cách liên lạc với nhau.

Ý đồ của Khúc Tần, là liên thủ với Thủ tịch phách mại hành, giải quyết hai vị Thần Đế của Thần tộc trong Cổ chiến trường, làm suy yếu một phần thực lực của Thần tộc.

Trong đó có Tuân Tuyết Thiên Thần.

Khúc Tần đã có ý định giết Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của Đại trưởng lão Thần tộc, hành động này tự nhiên sẽ chọc giận Thần tộc.

Nhưng Thần tộc bây giờ đã định lấy mạng của Lâu Minh Các, lúc này còn đâu mà nương tay?

Kế hoạch ban đầu của Khúc Tần, trong khoảnh khắc đã bị hai chữ "tìm bảo vật" mà Hạo Thiên tiện miệng nói ra phá vỡ.

Nhất thời y và Hạo Thiên trừng mắt nhìn nhau không nói nên lời.

"Thủ tịch phách mại hành có Quản Di ở đó, Lâu Minh Các có ngươi ở đó.

Thần tộc tiến vào Cổ chiến trường chắc không chỉ để dẫn chúng ta đến nơi này, mà còn có mục đích khác.

Lão tổ ở Cổ chiến trường, cũng sẽ không vi phạm lời nói trước đó, mà ra tay với Thần tộc hay Thủ tịch phách mại hành." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu: "Nếu đã biết Thần tộc có mục đích khác, tự nhiên phải xem họ làm gì trước đã." Nghe lời của Hạo Thiên, Khúc Tần vô cớ cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không nói ra được, trong lòng liền dâng lên cảm giác phiền muộn.

"Nếu ngươi lo lắng cho người của Lâu Minh Các, không cần phải đi cùng ta." Hạo Thiên nhìn dáng vẻ lo lắng nặng nề của Khúc Tần, đi trước một bước, liếc nhìn hướng có tử khí nặng nhất, rồi đi về hướng đó.

Khúc Tần do dự tại chỗ một lúc, thấy Hạo Thiên sắp đi xa, mới đuổi theo, không nhanh không chậm đi bên cạnh Hạo Thiên.

Trong lòng suy nghĩ một chút, liền có vài phần thoải mái nói một

câu: “Nói cũng phải.” Những ma tu của Lâu Minh Các kia, nhất thời không thể xảy ra chuyện gì.

Gặp người của Thần tộc, đánh không lại, họ có cách để trốn thoát.

Khúc Tần không hề lo lắng cho những ma tu đó, chỉ lo lắng Thủ tịch phách mại hành sẽ làm gì, không làm gì.

Nhưng Hạo Thiên rõ ràng không muốn tiết lộ một chút nào, Khúc Tần cũng không hy vọng có thể moi được lời nào từ miệng Hạo Thiên.

Thấy Hạo Thiên đi thẳng đến nơi nguy hiểm nhất, Khúc Tần gần như giật mí mắt, thầm mắng một câu: “Nếu đụng phải Tuân Tuyết Thiên Thần, thì vui rồi.” “Hả?” Bước chân của Hạo Thiên đột nhiên dừng lại, rồi nhìn về một hướng.

Thiên địa trong Cổ chiến trường đều là một màu nâu vàng u ám.

Kim bào trắng của người Thần tộc ở trong đó đặc biệt chói mắt.

Trên bầu trời không xa có một vị trưởng lão Thần tộc sau lưng vũ dực dang rộng, trong tay dường như cầm thứ gì đó, mơ hồ có uy lực từ thứ trong tay chấn động ra, lay động những thứ trong vùng đất ngoại thiên địa này, dần dần kết nối thành một đại trận, trung tâm đại trận nằm trong tay lão giả.

Sắc mặt Khúc Tần trong nháy mắt có chút ngưng trọng: “Thần tộc… ta lại quên mất, trước kia họ từng dùng đại trận vây khốn vùng đất này, không cho phép bất kỳ ai vào trong.

Bây giờ cũng muốn nhốt chúng ta ở đây ư?

Đúng là một nước cờ hay.” Hạo Thiên cũng nhìn về phía đó, không ngờ Thần tộc lại trắng trợn phô bày dụng tâm hiểm ác của mình như vậy.

Phải biết rằng, trong Cổ chiến trường không chỉ có họ, còn có sáu vị Thần Đế trưởng lão của Thần tộc, trong đó có Tuân Tuyết Thiên Thần, và cả các cường giả của các chủ thành khác, đều ở nơi này.

Bây giờ Thần tộc, muốn dùng đại trận phong bế cả vùng vị diện này?

Có mấy bóng người bay về phía lão giả áo bào trắng, nhưng bị trưởng lão Thần tộc bên cạnh ra tay ngăn lại.

"Tứ trưởng lão của Thần tộc có ý gì?" Lão giả đi đầu thấy Tuân Tuyết Thiên Thần ra tay ngăn cản mình tiếp tục tiến lên, sự bất an trong lòng khuếch tán đến cực điểm, hung hăng cau mày, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thần tộc quảng bá mời gọi cường giả vào Cổ chiến trường, là để phong ấn chúng ta ở nơi này?

Thần tộc nên biết rõ, người vào Cổ chiến trường, không chỉ có ma tu của Lâu Minh Các, còn có tàn dư của Thủ tịch phách mại hành, và các cường giả Thần Đế của các đại chủ thành!

Các người muốn ép chúng ta đối đầu với Thần tộc?" "Cốc trưởng lão nói nhiều rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần rõ ràng nhận ra người trước mặt, một gương mặt lạnh lùng không biểu cảm giấu dưới chiếc áo choàng có mũ viền vàng, khẽ ngẩng đầu, nói một câu: "Tạm thời dùng đại trận phong bế vùng đất ngoại thiên địa này, là để tru sát ma tu của Lâu Minh Các, không có ý gây khó dễ cho các vị.

Còn về Thủ tịch phách mại hành…" Tuân Tuyết Thiên Thần cúi đầu, khóe miệng nhếch lên một lúc: "Chẳng phải vẫn luôn là chó săn của Thần tộc, không phải lòng trung thành cảnh cảnh sao, sao lại có qua lại với ma tu của Lâu Minh Các được.

Dù có, cũng chỉ là vài kẻ vô đức trong đó mà thôi, Thần tộc cũng không đến mức vì thế mà trút giận lên Thủ tịch phách mại hành, dù sao họ cũng có địa vị nhất định trong các chủ thành, điểm này ta biết

rõ.” Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Cốc trưởng lão trước mặt hơi định thần lại, hỏi: “Vậy ý của Thần tộc là gì?” Tha cho Thủ tịch phách mại hành?

Lời của Tuân Tuyết Thiên Thần nghe thì được, nhưng không thể tin là thật.

Dù sao người có tu vi cảnh giới Thần Đế, ai lại chưa từng nghe qua chuyện của Thần mạch dị tộc?

Ân oán giữa Thần tộc và Thủ tịch phách mại hành đã sớm kết xuống, bây giờ lại nghe tin Lão tổ đã rời khỏi Thần giới, Thần tộc muốn dùng Lâu Minh Các để thử dao, người tiếp theo sẽ đến lượt Thủ tịch phách mại hành.

Cốc trưởng lão không hề dễ dàng tin tưởng Tuân Tuyết Thiên Thần trước mặt, nhìn sâu một cái: “Thần tộc không phải là mượn tay chúng ta để giải quyết ma tu của Lâu Minh Các đấy chứ?” Nếu trong mắt Thần tộc không dung nổi một hạt cát, sau Thủ tịch phách mại hành, chẳng phải sẽ đến lượt những kẻ không chịu quy thuận hoặc có ý đồ khác sao?

“Mở Cổ chiến trường, sớm đã nói với các vị, là vì Lâu Minh Các, các vị vào trong, cũng là tự nguyện.” Một câu nói rất nhẹ nhàng, từ miệng Tuân Tuyết Thiên Thần nói ra, có vài phần ý vị khinh miệt trào phúng, khiến không ít người chau mày.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tuân Tuyết Thiên Thần chính là: “Các vị muốn tìm bảo vật trong Cổ chiến trường, Thần tộc sẽ không can thiệp.

Nhưng nếu có kẻ ra tay bao che cho ma tu của Lâu Minh Các, giết không tha.” “Tuân Tuyết Thiên Thần có phải cũng quá bá đạo…” “Người giúp Thần tộc giết ma tu của Lâu Minh Các, sẽ được ban thưởng hậu hĩnh, được Thần đạo che chở.

Kẻ tru sát… Hạo Thiên, sẽ được vào Thượng Thần Giới, trở thành một phương chi chủ!" Một câu nói từ miệng Tuân Tuyết Thiên Thần truyền ra, vang vọng vào tai của đông đảo cường giả đang quan sát dị tượng.

"Một phương chi chủ của Thượng Thần Giới!" Trước đây, người được Thần tộc hứa hẹn điều này, chỉ có Thủ tịch phách mại hành và Đan các.

Quyền thế của hai bên thế nào, những người có mặt ở đây đều lòng biết dạ rõ.

Khúc Tần nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, có chút bất ngờ, sau đó nhìn sang Hạo Thiên bên cạnh, không hề nể mặt mà cười một tiếng: "Tính mạng của thiếu chủ phòng đấu giá quả nhiên còn quan trọng hơn Lâu Minh Các không biết bao nhiêu lần." Khuy Hạo Thiên còn định đục nước béo cò trong Cổ chiến trường, Tuân Tuyết Thiên Thần rõ ràng không chừa cho kẻ sau đường sống, trực tiếp biến Hạo Thiên thành mục tiêu của mọi người.

Nghe lời của Khúc Tần bên cạnh, Hạo Thiên cũng nhướng mày, ẩn mình trong bóng tối ngẩng đầu nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái.

Kẻ sau cũng có bản lĩnh, lúc này, không quên hạ một đạo tru sát lệnh, không biết rốt cuộc là ý của Thần tộc, hay là chủ kiến của Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Tiểu trưởng lão?" Bất ngờ tự nhiên không chỉ có những cường giả đã vào Cổ chiến trường, mà còn có sáu vị Thần Đế trưởng lão sau lưng Tuân Tuyết Thiên Thần, tất cả đều chau mày.

Tuân Tuyết Thiên Thần đã nói ra rồi, lúc này muốn thu hồi là không thể.

Nhưng trước khi vào, Tuân Tuyết Thiên Thần mới vừa đồng ý với Đại trưởng lão sẽ tạm thời tha cho Hạo Thiên.

Đại trưởng lão đã nhiều lần dặn dò giữ lại tính mạng của người này là cực kỳ quan trọng, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng đã gật đầu, vậy mà vào rồi lại thay đổi chủ ý, không hề nói với họ một lời?

"Đại trưởng lão cho rằng Hạo Thiên sẽ quy thuận Thần tộc, các người cũng cho là vậy?

Cho rằng người này dễ bắt nạt?

Chương 655

Trước đây Thần tộc đã ba lần bốn lượt có sát tâm muốn tru sát Hạo Thiên mà đều không giết được.

Hắn một lòng chống đối Thần tộc, không còn đường lui nữa!" Một câu nói cực kỳ đơn giản, ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh như băng: "Người này, nếu không giết, sau này ắt thành hậu họa.

Đại trưởng lão không muốn giết, ta giết.

Sau khi ra khỏi Cổ chiến trường, Đại trưởng lão có trách phạt, ta một mình gánh chịu." "Tuân Tuyết Thiên Thần…" Có một trưởng lão Thần tộc cau mày mở miệng, nhưng cuối cùng nhìn dáng vẻ không hề động lòng của Tuân Tuyết Thiên Thần mà lắc đầu, không nói thêm nữa.

Tuân Tuyết Thiên Thần cụp mắt xuống, nhìn những người bên dưới vì mấy câu nói của mình mà rục rịch, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ.

"Sau Cổ chiến trường, bất luận là bảy mươi tư chủ thành của Thượng Thần Giới, đều phải được thanh lọc lại.

Những người này hiện giờ…" Dưới đáy mắt Tuân Tuyết Thiên Thần lóe lên một tia sát ý lạnh như băng.

Đại trưởng lão không muốn cũng phải như vậy.

Thủ tịch phách mại hành ban đầu cũng không chỉ có sáu vị Thần Đế cường giả, bây giờ có hai người bị giữ lại trong Cổ chiến trường, bất luận trong hay ngoài, đều sớm đã không còn là mối đe dọa.

Điều quan trọng nhất hiện giờ, là xử lý Lâu Minh Các, cái gai ẩn nấp trong bóng tối, dù thế nào cũng không thể nhổ tận gốc.

Dưới Thần đạo, không nên có quá nhiều góc khuất mà Thần tộc không thể chạm tới, để cho những thứ âm u dơ bẩn tự sinh sôi.

Vẻ quyết đoán trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần, tự nhiên bị các trưởng lão Thần tộc khác nhìn thấy.

Họ lắc đầu, nhưng cũng không cho rằng đó là chuyện xấu.

Tuân Tuyết Thiên Thần vốn luôn thay Đại trưởng lão xử lý các vấn đề lớn.

Trước đây, dưới tay Tuân Tuyết Thiên Thần chưa từng xảy ra sai sót.

Chỉ có lần đó, từ nơi bế quan đi ra, Tuân Tuyết Thiên Thần tỉnh lại liền rời khỏi Thần tộc, khi trở về đã tấn thăng Thần Đế.

Nhưng không đợi mọi người chúc mừng, y đã tự xin đến thánh địa của Thần tộc diện bích một thời gian để thỉnh tội.

Ngay cả Đại trưởng lão cũng khuyên Tuân Tuyết Thiên Thần ra ngoài, nhưng nàng ta lại không chịu, vẫn luôn chờ đến khi được Đại trưởng lão phân phó mới bước ra khỏi nơi bế quan, thì việc chặn giết Các chủ Lâu Minh Các lại xảy ra bất ngờ… lần thứ hai.

Mấy vị trưởng lão Thần tộc liếc nhìn nhau, nhưng cuối cùng đều không muốn đi quá gần Tuân Tuyết Thiên Thần.

Người sau vốn có cách làm của riêng mình, vô cùng bảo thủ, dù thế nào cũng không chịu thông suốt, chuyện này cũng chẳng phải là chuyện một hai năm.

"Tuân Tuyết Thiên Thần ngày càng cuồng vọng tự đại… cũng là do Đại trưởng lão nhiều lần bao che mà sinh ra tính khí này.

Bây giờ ngay cả lời của Đại trưởng lão cũng dám vi phạm.

Hắn nói sẽ một mình gánh chịu tội trách, nhưng tầm quan trọng

của Hạo Thiên chúng ta không phải không biết rõ.

Đại trưởng lão nếu nổi giận, chắc chắn sẽ không tìm Tuân Tuyết Thiên Thần, mà sẽ tìm phiền phức cho chúng ta." Một luồng truyền âm truyền đi giữa hai trưởng lão Thần tộc.

Liếc nhìn Tứ trưởng lão đang ở trung tâm duy trì trận pháp, một lão giả khác cũng nhìn bóng lưng Tuân Tuyết Thiên Thần chau mày: "Đại trưởng lão lần này phái Tuân Tuyết Thiên Thần đến Cổ chiến trường, e rằng không phải là một quyết định sáng suốt.

Nhưng Đại trưởng lão cũng đã phân phó, bảo chúng ta nghe theo ý của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hắn muốn giết, cứ để hắn." Trao đổi một ánh mắt, mấy vị trưởng lão Thần tộc đều im lặng.

Các cường giả tụ tập ở đây cũng không còn ý định quấy rầy người của Thần tộc kết trận nữa, thậm chí còn mong Thần tộc nhanh chóng phong bế Cổ chiến trường, để khỏi cho Hạo Thiên và ma tu trong Lâu Minh Các chạy thoát.

Nghe những lời bàn tán bên dưới, Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ ngẩng đầu, quét mắt một vòng xung quanh, rồi đột nhiên tung thần thức ra, quét sạch một lượt xung quanh.

Hành động đột ngột này, quả thực giúp Tuân Tuyết Thiên Thần tìm ra mấy ma tu ẩn nấp trong bóng tối, y lập tức ra tay chặn giết.

Lúc này, Hạo Thiên và Khúc Tần đã lùi ra xa đến nơi Tuân Tuyết Thiên Thần không thể phát hiện.

Sắc mặt Khúc Tần sau khi trêu chọc Hạo Thiên, cảm nhận được có mấy luồng khí tức biến mất trong Cổ chiến trường, liền biết ma tu ở đây lại ít đi mấy người.

Trên mặt liền phủ một tầng âm u: "Không thể ngắt được người

của Thần tộc kết trận.

Nếu chúng ta không phân tán ra, đợi các cường giả của chủ thành ra tay dọn dẹp ma tu của Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành gần xong, họ mới ra tay thu dọn tàn cục.

Lần này, Lâu Minh Các và phòng đấu giá, e rằng sẽ thua rất thảm.", Khúc Tần có chút để ý đến câu nói kia của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Cả trong lẫn ngoài Cổ chiến trường?

Nói cách khác, cường giả của Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các đều bị chia một phần bị nhốt trong Cổ chiến trường, phần còn lại ở bên ngoài đối đầu với Thần tộc… E rằng Thần tộc đã sớm liệu được Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các sẽ không đưa tất cả mọi người vào Cổ chiến trường, họ cũng không quan tâm rốt cuộc có thể giết thêm được bao nhiêu người, chỉ cần đã vào, thì đều ở lại.

Đồng thời ở bên ngoài, e rằng cũng sẽ bắt đầu thanh trừng Lâu Minh Các và phòng đấu giá.

Tiến vào Cổ chiến trường, là sai lầm ư?

Khúc Tần có cảm giác có chút tâm phiền ý loạn, liếc nhìn Hạo Thiên, lại thấy thần sắc Hạo Thiên vẫn nhàn nhạt, như thể không hề phiền lòng vì chuyện này.

"Ngươi cho rằng Thủ tịch phách mại hành có thể thoát được một kiếp?" Tuân Tuyết Thiên Thần vừa rồi nhắc đến Thủ tịch phách mại hành, cố ý tha cho người của phòng đấu giá, nhưng lời lẽ lại đầy trào phúng, Hạo Thiên không thể không nghe ra.

"Tuân Tuyết Thiên Thần muốn phòng đấu giá và Lâu Minh Các nghi ngờ lẫn nhau." Một câu nói rất nhẹ, Hạo Thiên lại không đi ra xa, Khúc Tần thấy y đổi một hướng khác, dường như lại vòng trở về.

“Tuân Tuyết Thiên Thần có sát tâm rất nặng với ngươi, các cường giả trong Cổ chiến trường càng đang tìm tung tích của ngươi…” Khúc Tần vốn định bảo Hạo Thiên trốn đi một chút, lại thấy Hạo Thiên rút Đoạn Kiếm ra, tìm một nơi thích hợp, vung ra một đạo kiếm quang.

Đỉnh núi bị khuyết một nửa trước mắt bị chém ra một cái đài bằng phẳng.

Khúc Tần lần đầu tiên thấy Hạo Thiên dùng món ma tu thần khí này, lập tức cảm nhận được phẩm giai của thần khí… dường như quá cao?

Chưa kịp mở miệng, Khúc Tần đã thấy Hạo Thiên bay về phía đỉnh núi.

Tuân Tuyết Thiên Thần gần như ngay khoảnh khắc Hạo Thiên ra tay đã cảm nhận được khí tức của kẻ sau.

Không kịp nói với trưởng lão Thần tộc bên cạnh một tiếng, y liền xách kiếm bay về hướng Hạo Thiên.

“Tuân Tuyết Thiên Thần?!” Các trưởng lão Thần tộc đang kết trận, một đại trận pháp lớn như vậy, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Lúc này, Tuân Tuyết Thiên Thần không canh giữ trận pháp, lại đột nhiên rời đi?

Trên đỉnh núi bị một kiếm chém phẳng, Hạo Thiên khẽ ngước mắt, thấy Tuân Tuyết Thiên Thần đang xách kiếm bay về phía này, trong mắt thoáng qua một tia u ám.

“Hạo Thiên?!” Hành động của Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên bị đông đảo cường giả nhìn thấy, ánh mắt trong nháy mắt đều nóng rực đổ dồn lên người Hạo Thiên.

Sáu vị trưởng lão của Thần tộc hiện đang chống đỡ đại trận, liếc

nhìn nhau, trong mắt đều có vài phần suy tư, rồi hướng ánh mắt về phía bóng lưng của Tuân Tuyết Thiên Thần: "Tiểu trưởng lão, Hạo Thiên sợ là muốn phá hoại trận pháp!

Tuyệt đối đừng để hắn được như ý!" Tuân Tuyết Thiên Thần nghe lời nói sau lưng, nhưng thân hình không hề dừng lại chút nào mà đáp xuống đối diện Hạo Thiên.

Thanh kiếm trong tay khẽ nâng lên, chỉ về phía Hạo Thiên: "Ngươi dám ra đây?" Nói rồi, Tuân Tuyết Thiên Thần dường như hiểu ra điều gì, khóe miệng khẽ nhếch: "Bởi vì đây chỉ là một phân thân, nên chết trong tay ta cũng không sao?

Chỉ là món ma tu thần khí trong tay ngươi, e rằng là ma khí cao giai ba mươi phẩm, ngươi cũng không sợ sau khi chết sẽ rơi vào tay ta không lấy lại được?" "Chân Ngôn Kiếm trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần chắc cũng là chí bảo của Thần tộc, không biết dùng cảm giác thế nào?" Hạo Thiên nhàn nhạt nở một nụ cười, thấy Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên ra tay, một kiếm chém về phía mình.

Uy thế vô biên từ trên người Tuân Tuyết Thiên Thần dâng lên, một đạo kiếm quang như một lưỡi đao thực chất khổng lồ theo tay Tuân Tuyết Thiên Thần chém xuống, nhưng trong nháy mắt đã bị ngọn lửa màu xám trắng đột nhiên bùng lên xung quanh đỉnh núi chặn lại.

Chương 656

Các tu sĩ vốn định lại gần chiến trường này đều cau mày nhìn Hạo Thiên, cũng đành phải bất đắc dĩ lùi lại.

"Tốt, rất tốt." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên hóa giải công thế của mình, khẽ híp mắt, nhìn Hạo Thiên đối diện.

Tốc độ trưởng thành của kẻ sau, quả thực mỗi lần đều có thể vượt qua tưởng tượng của y.

Không phải chỉ là một cỗ phân thân thôi sao, so với lúc tiến vào nơi bế quan, thậm chí chỉ là một phân thân chưa đến cảnh giới Chủ Thần, bây giờ lại có uy thế của Thần Đế.

Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên nhìn ra, trong đó có nguyên nhân Hạo Thiên phụ thân trở thành ma tu, càng có nguyên nhân từ món ma tu thần khí ba mươi phẩm trong tay.

Hạo Thiên thậm chí còn phân cả Dung Hợp Chi Hỏa cho phân thân?

"Chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ thôi." Hạo Thiên ném ra mấy khối thần tinh mang từ Thất Hỏa Thần Vực ra, ngọn lửa đen tuyền trong đó lưu chuyển, rơi xuống đất liền dung nhập vào trận pháp, vây khốn Tuân Tuyết Thiên Thần trong đó.

"Ngươi cho rằng như vậy có thể giữ chân ta?" Tuân Tuyết Thiên Thần trào phúng nhìn Hạo Thiên: "Sáu vị Thần Đế trưởng lão của Thần tộc đều ở đây, ngươi cho rằng, Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các có thể chống cự?

Trong đó có mấy người sống sót ra ngoài thì sao?

Trong Thần giới, Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các, đều

sẽ không còn tồn tại.

Mấy người còn lại, tìm ra giết là được." "Thực lực vi tôn, Thần tộc mạnh mẽ, tự nhiên là vậy.

Chỉ là có đồng ý với lời của ngươi hay không, chung quy vẫn là chuyện của ta chứ?" Hạo Thiên giơ tay, một sợi dây leo màu xanh đen quấn quanh cổ tay.

Theo động tác của y, thân thể khổng lồ của nó dần dần lộ ra hình dạng ban đầu bên cạnh Hạo Thiên, ánh mắt hung lệ nhìn chằm chằm vào Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Vô Căn Đằng…" Đôi mắt Tuân Tuyết Thiên Thần có một khoảnh khắc thất thần.

Y tự nhiên không thể quên lúc ở nơi bế quan, dưới vách núi bị Vô Căn Đằng quấn lấy, Hạo Thiên đã cứu y và đoạn hậu.

Khoảnh khắc đó, đứng trên vách núi nhìn xuống vực sâu bên dưới, cảm giác Hạo Thiên có thể đã bị chôn vùi ở đó trong nháy mắt lật nhào, ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần trở nên mờ mịt.

Chính trong khoảnh khắc mờ mịt đó, Vô Căn Đằng lao về phía y, trong nháy mắt quấn lấy cổ tay đang cầm Chân Ngôn Kiếm, sinh sinh đoạt lấy thanh kiếm, rồi hung hăng cắn vào cổ tay Tuân Tuyết Thiên Thần!

"Hạo Thiên!" Tuân Tuyết Thiên Thần kinh hãi và tức giận, phản ứng lại, một chưởng đánh về phía Vô Căn Đằng.

Nhưng Chân Ngôn Kiếm trong khoảnh khắc đó đã theo Vô Căn Đằng lùi lại và rơi vào tay Hạo Thiên.

"Thấy không, ngươi nói nhiều như vậy trước đó, không một câu nào được chứng thực.

Ngược lại, những lời của ta lại câu nào cũng thành sự thật." Lật tay trấn áp thanh kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên gia thêm mấy đạo phong cấm lên đó, rồi nhanh chóng cuốn lấy Chân Ngôn Kiếm quay người đi sâu vào Cổ chiến trường.

"Tuân Tuyết Thiên Thần!" Các trưởng lão Thần tộc thấy thần khí của Tuân Tuyết Thiên Thần bị đoạt, y lại tiếp tục đuổi theo Hạo Thiên đang bỏ trốn, không nhịn được lên tiếng: "Đại trận sắp hoàn thành, Hạo Thiên sẽ không ra khỏi Cổ chiến trường được, có nhiều thời gian để đoạt lại kiếm.

Bây giờ ngươi rời đi, nếu đại trận xảy ra sai sót, đó không phải là chuyện mất một thanh Chân Ngôn Kiếm nữa đâu!" Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn hướng Hạo Thiên rời đi, lại nhìn ánh mắt đầy tức giận của sáu vị trưởng lão Thần tộc, nghiến chặt răng, cuối cùng quay người trở về.

Bình ổn hơi thở, Hạo Thiên hạ vô số phong ấn lên Chân Ngôn Kiếm.

Nhưng đó không chỉ là một thanh thần khí đã được tế luyện, mà còn là nơi chứa đựng truyền thừa của Thần tộc.

Y mơ hồ có thể cảm nhận được phương hướng của Chân Ngôn Kiếm, có một tia liên hệ rất nhỏ.

Dựa vào tia liên hệ này, không sợ Hạo Thiên biến mất không dấu vết.

Sớm muộn gì cũng giết được Hạo Thiên, đoạt lại thanh kiếm!

Không phải chỉ là suy nghĩ nhất thời, Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn thấy có mấy bóng người cường giả đang đuổi theo Hạo Thiên.

Tuân Tuyết Thiên Thần tiếp tục canh giữ bên cạnh sáu vị trưởng lão Thần tộc, chờ đợi đại trận hoàn thành.

Nhưng y không chú ý, trước khi quay về, ở một góc khuất, có mấy bóng đen xuất hiện ở rìa đại trận, có thứ gì đó đã dung nhập vào đại trận.

Đại trận cuối cùng vẫn đang từ từ thành hình, không lâu nữa sẽ có thể bao phủ toàn bộ Cổ chiến trường, phong cấm cả một vùng thiên địa.

"Ta vốn tưởng ngươi muốn tìm Tuân Tuyết Thiên Thần một trận quyết tử chiến, e rằng Tuân Tuyết Thiên Thần cũng tưởng vậy.

Kết quả Hạo Thiên chỉ đoạt thần khí của hắn rồi thả hắn về?" Hạo Thiên rút lui quá nhanh, Khúc Tần suýt chút nữa không kịp động tay động chân trong đại trận.

May mà cuối cùng cũng đã đặt thứ không ổn định vào đó, rồi cũng rút lui khỏi vị trí gần người của Thần tộc.

Lời nói kia của Tuân Tuyết Thiên Thần, đã thúc đẩy không ít cường giả cố gắng truy sát Hạo Thiên.

Khúc Tần cũng bám theo bóng lưng của những người đó, gần như là trốn thoát khỏi ngay dưới mí mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Ta đoán, Thần tộc độc chiếm Cổ chiến trường, chắc không chỉ vì quyền thế và những món thần khí cao giai vô chủ trong đó, có lẽ còn liên quan đến truyền thừa của Thần tộc.

Bây giờ người nhận được truyền thừa chỉ có một mình Tuân Tuyết Thiên Thần, ngươi không cảm thấy điều đó cũng giải thích được lý do tại sao Đại trưởng lão lại mạo hiểm đưa Tuân Tuyết Thiên Thần vào nơi này sao?" Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Thần khí cao giai có chủ và chưa được luyện hóa không thể trực tiếp thu vào nạp giới, chỉ có thể cầm trong tay, không ngừng chồng chất từng đạo phong ấn lên Chân Ngôn Kiếm.

“Ta không thể nào sống sờ sờ cướp Tuân Tuyết Thiên Thần về được.

Kiếm tên là Chân Ngôn Kiếm, nghe nói truyền thừa mà Tuân Tuyết Thiên Thần nhận được cũng tên là Chân Ngôn…” Ít nhất thứ này đối với Tuân Tuyết Thiên Thần là cực kỳ quan trọng.

Kẻ sau không đuổi theo, Hạo Thiên có chút thất vọng lắc đầu, nhưng cũng phát hiện ra giữa Chân Ngôn Kiếm và Tuân Tuyết Thiên Thần có một đạo liên hệ như có như không, không thể xóa bỏ.

Y đoán, Tuân Tuyết Thiên Thần chắc có thể dựa vào liên hệ với Chân Ngôn Kiếm để tìm ra vị trí của mình, cũng khó trách không vội vàng truy đuổi lấy lại đồ.

Nghe lời của Hạo Thiên, khóe miệng Khúc Tần có chút co giật: “Tuân Tuyết Thiên Thần đã nhắm vào ngươi, có thể tìm được vị trí của ngươi, ngươi định tìm một nơi nào đó chờ hắn đến rồi lại giết trước mặt hắn?” “Chắc là sau khi đảm bảo đại trận hoàn thành, Tuân Tuyết Thiên Thần mới tìm ta.” Hạo Thiên gật đầu.

Thanh kiếm này dễ bị nhìn thấy, có chút bại lộ thân phận của y.

Hạo Thiên nhìn sang Khúc Tần: “Ta có việc phải làm, ngươi mang kiếm đi tìm Quản Di, ném phiền phức này cho họ.” “Ngươi đúng là…” Khúc Tần có một khoảnh khắc không nói nên lời, cũng không biết Thủ tịch phách mại hành chọc phải Hạo Thiên là phúc hay họa, lại vô cớ có vài phần thương cảm cho Quản Di, người còn chưa thấy đâu, phiền phức đã sắp gõ cửa.

Chuyện này đối với Khúc Tần không khó, Hạo Thiên đã thấy được bản lĩnh ẩn nấp của kẻ sau.

Lâu Minh Các rốt cuộc đã kết minh với Thủ tịch phách mại hành, giúp một việc nhỏ như vậy, Khúc Tần giơ tay nhận lấy.

Lúc này, Tuân Tuyết Thiên Thần không thể rời khỏi khu vực gần đại trận, đưa kiếm cho Quản Di, còn tốt hơn nhiều so với việc theo Hạo Thiên đối mặt với sự truy sát của đông đảo cường giả chủ thành sau lưng.

Nhận lấy kiếm, Khúc Tần quay người rời đi.

Thấy Khúc Tần đi xa, Hạo Thiên tiện tay khoác chiếc áo choàng màu nâu sẫm của Thủ tịch phách mại hành lên người.

Vành mũ của áo choàng che đi nửa khuôn mặt, y thay đổi diện mạo, che giấu khí tức ma tu trên người, không những không tiếp tục bỏ chạy, mà ngược lại quay đầu, nhanh chóng quay trở lại hướng đại trận.

Trên đường, tự nhiên gặp phải mấy vị cường giả đuổi theo, có mấy người ánh mắt cảnh giác dò xét nhìn Hạo Thiên.

Sắp lướt qua nhau, lại do dự.

Hạo Thiên chủ động ngăn người lại: "Tu sĩ của chủ thành?

Phía trước…" "Thủ tịch phách mại hành." Có một lão giả cười lạnh một tiếng, có vài phần thương cảm nhìn Hạo Thiên.

Chương 657

Một lúc sau, y giơ tay đẩy Hạo Thiên ra, trong lời nói có vài phần thâm ý: "Thần tộc bây giờ không có thời gian lo đến Thủ tịch phách mại hành, các ngươi nên mừng vì có thể sống thêm vài ngày đi… đừng cản đường!" Mấy người đó ngay từ khi Hạo Thiên mở miệng đã dời ánh mắt đi, thậm chí còn đi trước một bước vượt qua Hạo Thiên để đuổi theo.

Chỉ có một lão giả ánh mắt nghi ngờ vẫn luôn nhìn Hạo Thiên, đi được một đoạn, lại quay đầu lại, nhìn gương mặt mà Hạo Thiên ngẩng lên, hỏi thêm một câu: "Có thấy một tu sĩ cầm Chân Ngôn Kiếm không?" "Không hề để ý." Lời của Hạo Thiên nửa thật nửa giả, có lẽ thấy, có lẽ không, chỉ là chuyện không liên quan đến mình, Hạo Thiên tỏ ra không phải là người hay xen vào chuyện của người khác.

Lão giả rời đi, Hạo Thiên nhìn đoàn người rời đi, tiếp tục tiến về phía vị trí của người Thần tộc.

Khi sắp đến nơi, y lại đổi một hướng khác, tiếp tục đi sâu vào Cổ chiến trường, chỉ là lúc này đã không còn ai chú ý đến động hướng của Hạo Thiên nữa.

Hạo Thiên đoán, những người của chủ thành tiến vào Cổ chiến trường, có lẽ ít nhiều đều có quen biết nhau.

Dù sao cường giả có tư cách tiến vào Cổ chiến trường cũng chỉ có mấy người đó.

Thần tộc đã mở miệng gây chia rẽ giữa Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các, cố ý tạm thời đặt Thủ tịch phách mại hành sang một bên.

Trong Cổ chiến trường, với thân phận của phòng đấu giá, là tiện

lợi nhất để đi lại mà không bị tìm đến.

Hạo Thiên nhẩm tính thời gian, đồ vật không còn trên người, đại trận đã hoàn thành, sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần phản ứng lại thì nhất thời nửa khắc cũng không tìm được y.

Về phía Phòng đấu giá đứng đầu, hoặc là họ biết cách xử lý Chân Ngôn Kiếm, hoặc là họ tìm cách đưa đồ vật trở lại tay y.

Tóm lại là cần thời gian, mục đích của y đã đạt được.

Người của Thần tộc đang bận rộn xử lý chuyện đại trận, cường giả trong chủ thành của họ hẳn cũng đang bận tìm kiếm tung tích của y.

Trong lúc nhất thời, không có ai có thể vào sâu trong Cổ chiến trường để tìm thần khí vô chủ.

Ít nhất trên đường đi Hạo Thiên không gặp phải tu sĩ nào, nhiều nhất cũng chỉ có một hai con yêu thú cản đường bị y tiện tay giết chết.

Càng vào sâu trong Cổ chiến trường, hàn khí càng nặng nề.

Cuối cùng, trong tầm mắt của Hạo Thiên chỉ còn lại một màu trắng mênh mông, núi tuyết trùng điệp, ngẩng đầu lên chỉ thấy một màu trắng ngút ngàn.

Thỉnh thoảng, dưới chân y lại đạp phải một khúc xương không rõ là của người hay yêu thú từ trong lớp băng tuyết dày đặc.

Lúc trời sắp tối, Hạo Thiên cuối cùng cũng gặp phải trận mưa trong Cổ chiến trường mà Khúc Tần đã nói.

Mưa gần như trút xuống như thác đổ, chiếc ô mà Khúc Tần tiện tay ném cho y căn bản không có tác dụng, chẳng mấy chốc vầng sáng trên mặt ô đã hoàn toàn biến mất.

Ô cần dùng linh lực để chống đỡ, nhưng mưa lại có thể dập tắt cả

nguyên khí của tu sĩ và thần niệm của ma tu trong nháy mắt.

Bất kể là tu sĩ hay ma tu, ở trong đó đều cảm nhận được sự áp chế cực mạnh.

Hạo Thiên cũng vậy, chỉ có thể tìm một nơi tạm lánh.

Dựng lá chắn linh lực ở nơi này rất lãng phí nguyên khí, y chỉ có thể ném ra một trận bàn, dùng linh thạch miễn cưỡng tạo ra một không gian đủ cho người ta tạm thời ẩn nấp.

Khi cảm giác được có tiếng bước chân đến gần, Hạo Thiên dừng lại, không do dự thu hồi trận đài, đồng thời che giấu khí tức của mình.

"Thành chủ...

điều kiện Thần tộc đưa ra không tệ, chỉ cần bắt được Hạo Thiên là có thể chiếm cứ một phương trời đất ở Thượng Thần Giới…" "Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới cũng có một chỗ đứng, chẳng qua Thần tộc muốn làm gì, trưởng lão không rõ sao?

Lần này tiến vào Cổ chiến trường là ta tự ý làm, để ngài hộ tống ta vào đây, nhưng mục đích của ta, mong trưởng lão đừng quên." Giọng nói đáp lại là của một nữ tử có vài phần lạnh lùng, nghe có vẻ hơi suy yếu, có lẽ cũng vì trận mưa bên ngoài.

Hai luồng sáng dường như đã tiến vào nơi Hạo Thiên đang ẩn nấp.

Lão giả dùng nguyên lực bao bọc cô gái trẻ và bản thân, sau khi vào trong cũng không thu lại, chỉ thấy hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Trưởng lão đừng quên, chuyện ta muốn làm là đối đầu với Thần tộc, khụ khụ, đi trước Thần tộc một bước tìm được truyền thừa, đoạt lấy nó từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần.

Chuyện đại trận ta không làm được, nhưng Cổ chiến trường này, Thần tộc đi lại tự do, cũng không cản được ta, tìm được đồ rồi rời đi là được…" Lời chưa dứt, ánh mắt nữ tử đã nhìn về phía Hạo Thiên, trong tay nháy mắt ngưng tụ một quả cầu thánh quang, ném về phía y: "Ra đây!" Lão giả hộ vệ bên cạnh nữ tử cũng lập tức sa sầm mặt.

Hạo Thiên giơ tay nghiền nát quả cầu thánh quang sắp rơi xuống trước mặt, cũng không thể ẩn nấp được nữa.

Thân hình y đột nhiên xuất hiện trước mặt nữ tử, giơ tay tóm lấy nàng, so với nàng thì y dễ dàng hơn nhiều.

Hạo Thiên có chút kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt: "Thần Vương cảnh giới, tại sao có thể vào trong Cổ chiến trường?" Y nhìn sang lão giả, khẽ nheo mắt.

Khí thế của lão giả này cũng ngang ngửa Đại trưởng lão, chỉ có điều rõ ràng cũng đã bị trận mưa ở Cổ chiến trường làm hao tổn phần lớn sức lực.

"Hạo Thiên?" Mặc dù Chân Ngôn Kiếm không còn trên người Hạo Thiên, nhưng thần khí ma tu tam thập phẩm trong tay y lại vô cùng bắt mắt.

Lão giả nhìn chằm chằm nữ tử đang bị y tóm trong tay.

"Ồ?" Hạo Thiên nở một nụ cười, siết chặt nữ tử.

Nhưng khi thấy lão giả vừa rồi có ý định ra tay, sau khi lão ta gọi ra thân phận của y, sát ý trong mắt liền biến mất.

Hạo Thiên hiểu rằng hai người này sẽ không tìm y gây phiền phức, ngược lại còn có chút tính toán.

Buông tay ra, Hạo Thiên thản nhiên nói một câu: "Cũng không phải người của Thần tộc." Vừa rồi nghe cuộc đối thoại của hai người, kẻ sau dường như muốn cướp truyền thừa của Tuân Tuyết Thiên Thần?

Trong Thần tộc lại cũng có những tiếng nói không an phận sao?

Sắc mặt nữ tử có chút tái nhợt, nhưng không phải vì kinh hãi mà dường như là bẩm sinh.

Nghe lời Hạo Thiên nói, nàng khẽ gật đầu, giơ tay ngăn lão giả định nói, nhìn về phía Hạo Thiên, nói rất nhẹ một câu: "Cổ chiến trường của Thần tộc, ngươi đến đây tìm gì?" Một câu nói đã dập tắt ý định của Hạo Thiên: "Truyền thừa của Thần tộc chỉ rơi vào tay người của Thần tộc, người ngoài không thể có được, ngươi không cần phải có ý nghĩ đó.

Ngoài ra, ta ngược lại có thể đưa ngươi tránh khỏi trận pháp của Thần tộc để rời khỏi Cổ chiến trường." "Ta là người của Phòng đấu giá đứng đầu." Hạo Thiên nói.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, cười cười: "Chân Ngôn Kiếm." Có qua có lại, Hạo Thiên tha cho nàng một mạng, nàng đồng ý đưa Hạo Thiên rời khỏi nơi này.

Hạo Thiên cứu người của Phòng đấu giá đứng đầu thì phải giao ra Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần, vô cùng công bằng.

Thấy Hạo Thiên thận trọng, không lập tức đồng ý, nữ tử cũng không vội, chỉ nhìn y rồi nói rất nhẹ: "Ta là con gái duy nhất của Lục trưởng lão Thần tộc Tuân Tịch, cũng là thành chủ Minh Thành.

Ngươi đã có thể bị Thần tộc kiêng dè, xem như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, tất nhiên phải có chỗ hơn người.

Ta không nghĩ ngươi sẽ dễ dàng chết trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần như vậy.

Giúp ngươi một tay cũng là vì ta." "Truyền thừa của Thần tộc liên quan đến huyết mạch, chỉ rơi vào tay người của Thần tộc.

Đại khái ngươi cũng đoán được, Chân Ngôn Kiếm trong tay Tuân

Tuyết Thiên Thần có liên quan đến truyền thừa, ngươi lấy được cũng vô dụng...

Mạng sống của người trong Phòng đấu giá đứng đầu đối với ngươi, chẳng lẽ không bằng một thanh Chân Ngôn Kiếm vô dụng?" Phải công nhận, nữ tử này rất khéo ăn nói.

Hạo Thiên nhìn nàng một cái, chỉ cười: "Giao Chân Ngôn Kiếm cho ngươi, ngươi nhận được lợi ích thực tế.

Tương ứng, thứ ngươi cho ta chỉ là một lời hứa suông." Nữ tử này là người của Thần tộc, mà Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc lại là kẻ thù không đội trời chung, sao y có thể tin tưởng nữ tử trước mặt?

"Vậy ngươi muốn gì?" Tuân Tịch Thiên Thần nhíu mày, nhìn người trước mặt.

Một lúc sau, nàng mới nhìn sang trưởng lão bên cạnh, do dự một chút rồi bất đắc dĩ lên tiếng: "Đưa đồ cho hắn." "Thành chủ?" Lão giả nhìn Tuân Tịch Thiên Thần với vẻ mặt có phần không đồng tình, nhưng thấy nàng kiên trì, đành giơ tay lấy ra một vật từ nhẫn trữ vật, ném về phía Hạo Thiên.

Chương 658

Đó là một túi gấm màu trắng.

Hạo Thiên nhận lấy, thấy trên tấm bản đồ Cổ chiến trường có rất nhiều chỗ được đánh dấu, y khẽ nhướng mày.

"Cổ chiến trường rơi vào tay Thần tộc lâu như vậy, Thần tộc không cho phép người Thượng Thần Giới vào đây, nhưng lại không cấm người của Thần tộc.

Ngược lại, họ đã bí mật phái không ít người đến đây tìm kiếm bảo vật mang về Thượng Thần Giới.

Trong đó có một số nơi được đánh dấu là những thần khí có chút phiền phức chưa mang về được.

Nếu ngươi không tin, ta có thể đến một trong những nơi đó.

Những thứ này, hẳn là có thể đổi lấy việc ngươi giao Chân Ngôn Kiếm cho ta rồi chứ?" Thấy Hạo Thiên cúi đầu nhìn bản đồ mà không nói gì, lão giả nhíu mày, nói với y: "Tiểu bối, làm người không thể quá tham lam..." Tuân Tịch Thiên Thần giơ tay ngăn lời lão ta, chờ Hạo Thiên xem xong rồi đưa túi gấm cho nàng: "Nếu đã đến đây rồi, chỉ ra nơi đó cho ta, chắc cũng là nơi ngươi phải đến đúng không?

Nếu có thứ gì, cũng là bản lĩnh của ta đoạt được, ngươi lại dễ dàng nhường cho ta?" "Đó là một nơi vẫn lạc của tiên tổ Thần tộc, có lẽ sẽ lưu lại truyền thừa của Thần tộc.

Chân Ngôn Kiếm trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần là một vật truyền thừa.

Chỉ có lấy được vật truyền thừa mới có thể nhận được truyền thừa." Tuân Tịch ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên: "Nếu ngươi có thể lấy

được Chân Ngôn Kiếm, vật truyền thừa này nhường cho ngươi cũng không sao, chỉ cần ngươi lấy được.

Thất trưởng lão phải ở bên cạnh ta trong Cổ chiến trường, nếu không ta không chịu nổi tử khí ở đây, không thể ra tay giúp ngươi.

Có đi lấy hay không, ngươi quyết định, hoặc là dùng nó để đổi lấy việc ta ra tay giúp ngươi." Nữ tử khẽ ho vài tiếng, sắc mặt có chút tái xanh.

Lão giả giơ tay đặt lên vai nàng, truyền vào một ít linh lực, lại nhét cho vài viên đan dược, mới miễn cưỡng khiến sắc mặt nàng hơi hồng hào trở lại.

"Được." Hạo Thiên đáp ứng.

Vừa hay Khúc Tần truyền tin đến nói chưa tìm được người của Phòng đấu giá đứng đầu, cũng đang vội vàng tới đây.

Lâu Minh Các cũng không chuẩn bị đối đầu trực diện với những cường giả Chủ Thần của Thần tộc, quyết định tạm lánh, phân tán ra các nơi tìm kiếm cơ hội.

Tuân Tịch Thiên Thần nghe lời Hạo Thiên, nhắm mắt lại, cũng không nói gì thêm.

Đợi mưa tạnh, nàng cùng lão giả đi theo Hạo Thiên, hướng về phía ký hiệu gần nhất.

Ngoài cuộc đối thoại lúc đầu với lão giả và nói ra thân phận của mình, Tuân Tịch Thiên Thần không hỏi thêm gì về Hạo Thiên.

Điều này khiến ánh mắt của nàng dưới chiếc áo choàng trắng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hạo Thiên đang đi phía trước.

Lão giả đi theo bên cạnh, nói rất nhỏ một câu: "Thành chủ, người thật sự cho rằng Hạo Thiên đáng tin?

Lão luôn cảm thấy hắn là kẻ hai mặt… Phòng đấu giá đứng đầu, Lâu Minh Các, cho đến Thần tộc, hắn lôi kéo không sót một ai.

Tuân Tuyết Thiên Thần có lẽ đã nhìn thấu được điểm này nên mới động sát niệm với Hạo Thiên.

Đại trưởng lão vẫn luôn muốn giữ lại Hạo Thiên để Thần tộc sử dụng, e rằng…" Trong mắt Thất trưởng lão, Hạo Thiên không thiếu đường lui, vậy tại sao lại đồng ý giúp họ, chấp nhận sự giúp đỡ của họ?

"Trong Cổ chiến trường không có Đại trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần là người chủ trì.

Sát ý của Tuân Tuyết Thiên Thần đối với Hạo Thiên là thật.

Ít nhất, hắn sẽ không báo tung tích của ta cho Thần tộc, vậy là đủ rồi.

Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các biết chuyện của ta thì sao chứ?

Ta và Thần tộc cũng không có quan hệ quá mạnh mẽ.

Thay vì để ý ta, chi bằng nghĩ cách đối phó với Tuân Tuyết Thiên Thần." Tuân Tịch liếc nhìn lão giả một cái, sau đó tiếp tục chuyển ánh mắt về phía Hạo Thiên, để Thất trưởng lão lại phía sau, đi về phía y.

Nghe tiếng bước chân trên tuyết đang đến gần từ phía sau, Hạo Thiên đương nhiên cảm nhận được.

Theo tiếng bước chân đang đuổi theo từ phía sau, Hạo Thiên khẽ nghiêng đầu, thấy Tuân Tịch Thiên Thần đã đi đến ngang hàng với mình.

Ánh mắt khẽ lay động, Hạo Thiên không lên tiếng.

Tuân Tịch dừng lại, rồi mới ngẩng mắt nhìn Hạo Thiên, mở lời:

“Ta có chút tò mò, Phòng đấu giá đứng đầu rốt cuộc đã hứa cho ngươi lợi ích gì?

Mặc dù ta cũng cảm thấy Đại trưởng lão của Thần tộc không đáng tin, có thể làm ra chuyện qua cầu rút ván, nhưng hiện nay Phòng đấu giá đứng đầu cùng với Lâu Minh Các, Thần tộc muốn tiêu diệt cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngươi đang tìm đường chết sao?

Lợi ích mà Phòng đấu giá đứng đầu đưa ra thật sự có giá trị cao đến vậy?” “Thành chủ đang muốn mua chuộc ta?” Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, khẽ nheo mắt, có vài phần đoán được ý đồ của nàng.

Muốn lôi kéo y sao?

“Với giá trị mà ngươi thể hiện trong mắt ta bây giờ, vẫn chưa đến mức để ta phải đối đầu với Thần tộc để mua chuộc ngươi.

Huống hồ, Đại trưởng lão Thần tộc còn muốn giữ mạng ngươi, ta cứu ngươi là đối đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần, chứ không phải đối đầu với Thần tộc.

Còn việc cứu người của Phòng đấu giá đứng đầu, đối với ta mới là hành động mạo hiểm.

Phải xem ngươi có thể giao Chân Ngôn Kiếm vào tay ta không.

Nếu có thể, vì chính ta, ta nguyện ý mạo hiểm một lần.” Lời nói của Tuân Tịch Thiên Thần có vài phần lạnh lùng nhưng lại chân thật.

Hạo Thiên nghe xong, suy nghĩ một lúc rồi khẽ lên tiếng: “Ta cũng rất tò mò về mối quan hệ của Tuân Tịch Thiên Thần và Thần tộc.

Ta chưa bao giờ nghe Quản Di nói, người của Thượng Thần Giới sẽ chọn đến các chủ thành ở vị diện khác của Thần Giới để nhậm

chức thành chủ." "Tuân Tuyết Thiên Thần có được Chân Ngôn Kiếm, sẽ đưa cho Đại trưởng lão Thần tộc, tự nhiên không hy vọng có người khác đoạt được truyền thừa của Thần tộc để cướp đi vị trí của nàng ta.

Ngươi không biết sao, trong số các tiểu bối cùng thế hệ với Tuân Tuyết Thiên Thần, có không ít đệ tử Thần tộc thiên tư xuất chúng đã bị lưu đày khỏi Thượng Thần Giới ư?" Tuân Tịch nói rất nhẹ một câu.

Hạo Thiên như có điều suy nghĩ: "Ý của Đại trưởng lão hay ý của Tuân Tuyết Thiên Thần?" "Cả hai." Ánh mắt nàng chỉ khẽ lóe lên, Tuân Tịch dường như có điều giữ lại, chuyển chủ đề sang Hạo Thiên: "Ta giúp ngươi là để lại cho ngươi một đường lui.

Kết cục của Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, theo ta thấy đã định rồi.

Sau khi Lão tổ rời khỏi Thần Giới, họ không còn đường lùi nữa.

Ta khuyên ngươi không nên dính líu với đồng môn của mình thì hơn." "Thần tộc, theo ta thấy, cũng sắp bị diệt vong rồi." Nghe câu nói này của Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần là người của Thần tộc nhưng lại không hề tức giận, thuận theo lời y mà gật đầu, không chút do dự nói: "Thần đạo lấn át Thiên đạo, sớm đã nếm quả ác, bây giờ chẳng khác nào con thú bị nhốt trong tù lao đang tìm một con đường sống và trường tồn.

Mặc dù như ngươi nói, sắp bị diệt vong, nhưng dù sao cũng sẽ tồn tại lâu hơn Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các một chút." Dường như hiểu rằng những lời này sẽ khiến Hạo Thiên không vui, Tuân Tịch dừng lại, cuối cùng vẫn nói ra.

Hạo Thiên cười cười, nhưng không tranh cãi với nàng về chuyện này.

Tuân Tịch Thiên Thần đi rất chậm.

Với cảnh giới của nàng, việc đi lại trong Cổ chiến trường này cực kỳ khó khăn, chỉ có thể mang theo bảo vật hộ thân, để Thất trưởng lão dìu đi mới miễn cưỡng theo kịp hành trình.

Nàng cho Hạo Thiên một cảm giác như người đang tuyệt vọng tìm thuốc cứu mạng trong lúc sinh mệnh sắp tàn, tử khí trên người tích tụ rất sâu.

Nếu không tìm được truyền thừa, Tuân Tịch Thiên Thần có lẽ sẽ không thể bước ra khỏi Cổ chiến trường.

Mà cho dù có ra được, chắc cũng không sống được bao lâu.

Chương 659

Hạo Thiên đột nhiên có cảm giác rằng nàng căn bản không sợ vi phạm lời hứa, bởi vì nếu kết quả cuối cùng không như ý nàng, không nhận được truyền thừa, thì những lời hứa sau đó có được thực hiện hay không cũng không còn quan trọng với nàng nữa.

Hạo Thiên cũng không để ý.

Y vốn đã có kế hoạch của mình, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các cũng có tính toán riêng, sẽ không ngồi chờ Thần tộc phán xét.

Tất cả đều sẽ không đem tính mạng của mình đặt vào tay một mình Tuân Tịch Thiên Thần.

"Đến rồi." Tuân Tịch Thiên Thần dừng bước, nhìn về phía Hạo Thiên.

Trước mắt, giữa đỉnh núi tuyết là một hồ nước bị đóng băng.

Tuân Tịch Thiên Thần chỉ vào dưới hồ, nói: "Một thanh thần khí truyền thừa khác của Thần tộc ở dưới đó, nhưng đi lấy chắc chắn sẽ có nguy hiểm, đi hay không tùy ngươi, ta chỉ dẫn đường mà thôi." Ma tu và tu sĩ rốt cuộc vẫn có sự khác biệt.

Dưới môi trường khắc nghiệt của Cổ chiến trường, sự khác biệt này càng rõ ràng.

Trên đường đi, Tuân Tịch Thiên Thần đã nhận ra thân phận ma tu của Hạo Thiên, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, chỉ lờ mờ hiểu được tại sao Hạo Thiên lại có quan hệ mật thiết với Lâu Minh Các đến vậy.

Lâu Minh Các vốn cũng là nơi tập trung của ma tu, trong giới ma

tu xuất hiện một cường giả Thần Đế cảnh giới như Hạo Thiên, việc Lâu Minh Các lôi kéo cũng là chuyện tự nhiên.

Còn việc tại sao Hạo Thiên lại là thiếu chủ mới của Phòng đấu giá đứng đầu, và có quan hệ thân thiết với Quản Di, Tuân Tịch Thiên Thần lại không biết nhiều.

Nàng quay đầu nhìn Thất trưởng lão, lại thấy ông ta vẫn đang nhìn Hạo Thiên với vẻ cực kỳ dò xét và cảnh giác.

Nàng khẽ thở dài, cũng chẳng giúp được gì.

Thất trưởng lão và cha nàng quan hệ cực kỳ thân thiết, là anh em ruột, đối xử với nàng cũng rất tốt.

Chỉ là Thất trưởng lão tuổi đã có phần cao, lại xem trọng một số thứ, ví dụ như… Thần tộc.

Thất trưởng lão vừa hy vọng nàng có được truyền thừa, thay thế vị trí của Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc, nhưng khi liên quan đến an nguy của Thần tộc, ông ta lại chọn lựa diệt trừ những người hoặc sự vật có uy hiếp đến Thần tộc dưới quyền hành của mình.

Giống như, sự tồn tại của Hạo Thiên.

Hạo Thiên đương nhiên cũng cảm nhận được sát ý nhàn nhạt khi Thất trưởng lão nhìn mình từ phía sau.

Chỉ là, trong khóe mắt, y lại thấy Tuân Tịch Thiên Thần như có điều cảm giác, quay đầu lại, lắc đầu với Thất trưởng lão.

Đối diện với ánh mắt của Tuân Tịch Thiên Thần, Thất trưởng lão nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng thu lại vẻ mặt của mình, im lặng gật đầu, cuối cùng đã thỏa hiệp với Tuân Tịch Thiên Thần, không còn động sát tâm với Hạo Thiên nữa.

Khúc Tần vốn không tìm được người của Phòng đấu giá đứng

đầu, cũng không thấy Quản Di.

Thấy đại trận của Thần tộc dường như sắp hoàn thành, tiếp đó Tuân Tuyết Thiên Thần có thể sẽ tìm y gây phiền phức.

Lúc này, Chân Ngôn Kiếm trong tay quả thực biến thành một củ khoai lang nóng bỏng tay không thể ném đi được.

Lúc này, Hạo Thiên lại bảo hắn mang Chân Ngôn Kiếm đến tìm y.

Hạo Thiên lại muốn giở trò gì để ứng phó với phiền phức Tuân Tuyết Thiên Thần đây?

Khúc Tần vừa không muốn nghe theo lời Hạo Thiên mang theo phiền phức Chân Ngôn Kiếm đi bán mạng, lại vừa có chút tò mò rốt cuộc Hạo Thiên muốn làm gì.

Hạo Thiên là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, mà Phòng đấu giá đứng đầu lại liên quan đến sự sống còn của Lâu Minh Các, mỗi hành động của Hạo Thiên trong mắt Khúc Tần đều vô cùng quan trọng.

Hắn chỉ có thể vội vã tới nơi Hạo Thiên nói trước khi Tuân Tuyết Thiên Thần rảnh tay, mang theo Chân Ngôn Kiếm đến đó.

Chỉ là, khi thấy Thất trưởng lão của Thần tộc đứng cách Hạo Thiên không xa, sắc mặt hắn gần như cứng đờ trong nháy mắt.

Khúc Tần không nghĩ rằng Hạo Thiên sẽ cấu kết với người của Thần tộc, để tiêu diệt Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các.

Nhưng khi thấy Tuân Tịch Thiên Thần, trong mắt Khúc Tần lại có thêm vài phần trầm tư.

Thấy Hạo Thiên dường như sắc mặt vẫn bình thường, hắn liền đến bên cạnh y, thuận tay ném Chân Ngôn Kiếm lại: “Phiền phức trả lại ngươi.” Hắn liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần với vẻ trầm tư.

Khúc Tần để ý, Tuân Tịch dường như cũng nhận ra hắn, khẽ nhướng mày nhưng không nói gì, quay đầu lại nhìn Hạo Thiên: "Trong số những người ta đưa ra khỏi Cổ chiến trường, sẽ không có ma tu của Lâu Minh Các chứ?

Một Phòng đấu giá đứng đầu tạm thời có thể thông qua, chẳng qua chỉ có ba bốn người mà thôi.

Đại trưởng lão Thần tộc nhắm vào Lâu Minh, Thần tộc và ma tu thế bất lưỡng lập, ngươi sẽ không để một người của Thần tộc như ta đi cứu ma tu chứ?" Lời nói này của Tuân Tịch Thiên Thần gần như đã thể hiện rõ thái độ.

Khúc Tần hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì, chỉ nhìn Hạo Thiên.

"Không cần." Hạo Thiên tiện tay đưa Chân Ngôn Kiếm cho Tuân Tịch Thiên Thần: "Nhớ lời ngươi nói." Lần này, Tuân Tịch lại thận trọng nhận lấy, nhìn Hạo Thiên một cái, mím môi, không nói gì thêm.

Hạo Thiên không dùng Chân Ngôn Kiếm để uy hiếp, điều này nằm ngoài dự đoán của nàng.

Nếu Hạo Thiên nhân cơ hội này làm khó, nàng ngược lại có cớ để từ chối chuyện đã hứa.

Nhưng Hạo Thiên không làm vậy, nàng cũng phải giữ lời hứa.

Nhướng mày, Tuân Tịch Thiên Thần liếc nhìn Khúc Tần bên cạnh, cảm thấy chuyện mà Tuân Tuyết Thiên Thần vốn muốn ly gián Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, có lẽ có thể thành công?

Mối liên hệ giữa Phòng đấu giá và Lâu Minh Các chỉ có một mình Hạo Thiên.

Hạo Thiên rõ ràng cũng không thân cận với Lâu Minh Các, ngược lại Lâu Minh Các dường như lại được lợi từ y.

Nàng truyền âm cho Hạo Thiên một câu, hẹn địa điểm gặp mặt sau khi rời đi.

Túi gấm trong tay Thất trưởng lão cũng được ném về phía Hạo Thiên, rồi ông ta đưa Tuân Tịch Thiên Thần rời đi.

"..." Khúc Tần nhíu mày, không hiểu tại sao Tuân Tịch Thiên Thần lại ở đây, mà với tư cách là một cường giả Chủ Thần lại được Thần tộc yêu mến?

Còn có Thất trưởng lão... tại sao lại giúp Hạo Thiên?

"Bản đồ Cổ chiến trường." Hạo Thiên xác nhận đồ vật trong tay không có vấn đề gì, thuận tay ném cho Khúc Tần.

Nội dung bên trong y đều đã ghi nhớ, đưa cho Khúc Tần cũng không sao.

Khúc Tần nhìn món đồ Hạo Thiên ném cho, thấy Tuân Tịch Thiên Thần và Thất trưởng lão đã rời đi, có chút ngạc nhiên, khẽ hít một hơi: "Nội bộ Thần tộc, quả nhiên có nhân tố bất ổn…" Thần tộc khi đối ngoại luôn cực kỳ đoàn kết, suốt bao năm tháng dài đằng đẵng chưa từng có ngoại lệ, lần này… "Khi Thần tộc độc bá, Thần Giới được chia thành bảy mươi bốn chủ thành, số lượng chủ thành trong tay mỗi trưởng lão không giống nhau, đủ để nảy sinh vấn đề." Hạo Thiên thản nhiên nói.

Khúc Tần nghe lời y, như có điều suy nghĩ một lúc, rồi lại cười.

Đối với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, đây là một tin tốt.

Cơ hội như vậy, cũng không biết Hạo Thiên làm sao nắm bắt được, nhưng Khúc Tần cũng không hỏi.

Dù sao chỉ cần Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu không cấu kết với Thần tộc, đối với Lâu Minh Các đều là cục diện có lợi.

Nhiều hơn nữa, Lâu Minh Các cũng không quản được.

“Đa tạ.” Khúc Tần nhận lấy đồ vật, nhưng không định đi cùng Hạo Thiên.

Chương 660

Phải biết rằng, Tuân Tuyết Thiên Thần đang để mắt đến Hạo Thiên.

Hạo Thiên giữ chân một cường giả Thần Đế của Thần tộc, không gian hoạt động của hắn cũng lớn hơn.

Thấy Khúc Tần rời đi, Hạo Thiên lại đưa mắt nhìn về phía hàn đàm trước mặt.

Y giũ giũ tay, ném Vô Căn Đằng đã cuộn thành một quả cầu cỡ nắm tay ra ngoài.

"Phùm" một tiếng rơi xuống nước, Vô Căn Đằng duỗi ra thân hình vốn có, khẽ vươn một sợi dây leo trong nước, bất mãn vẫy vẫy về phía Hạo Thiên.

"Nuôi ngươi lâu như vậy, là để nuôi một phế vật vô dụng sao?" Hạo Thiên nhìn dáng vẻ giương nanh múa vuốt của Vô Căn Đằng, ném ra một khối thần tinh, thấy nó bất mãn cuộn lấy thần tinh, phá vỡ lớp băng trên hàn đàm rồi chìm xuống nước.

Không biết đã qua bao lâu, ngay cả cái lỗ bị Vô Căn Đằng phá ra cũng đã dần đóng băng dưới lớp tuyết rơi, mới có một mảng xanh lục phủ sương lạnh từ từ nổi lên từ dưới nước.

Đầu ngọn của nó kéo theo một vật, nhanh chóng phá băng chui ra, ném một thanh chủy thủ cho Hạo Thiên, sau đó lại cuộn thành một cục, rơi vào tay y.

Nhìn thanh thần khí mà Vô Căn Đằng mang về, Hạo Thiên chưa kịp xem kỹ, mặt băng của hàn đàm đã nứt ra từng tấc, dường như có thứ gì đó muốn chui ra từ dưới hồ.

“Chậc.” Đồ đã đến tay, Hạo Thiên cũng không có ý định nán lại nơi này.

Y lật tay thu lại chủy thủ, đoạn đao thẳng tắp chém về phía con yêu thú vừa ló đầu lên trong hàn đàm.

Con yêu thú dưới nước không kịp phản ứng, trên người đã xuất hiện một vết thương cực sâu.

Máu theo dòng nước băng chưa tan hết từ từ lan ra.

Yêu thú quẫy đuôi một cái, chìm xuống dưới, không trồi lên nữa.

Thấy đối phương không định gây phiền phức, Hạo Thiên thu lại đoạn đao, tiếp tục đi sâu vào Cổ chiến trường.

Trên bản đồ của Tuân Tịch Thiên Thần, nơi sâu nhất của Cổ chiến trường không được ghi lại.

Chỉ có một câu ngắn gọn do người của Thần tộc để lại: “Đường không thể thông.” Hạo Thiên có chút tò mò.

Hơn nữa, nếu Lão tổ ở trong Cổ chiến trường, nơi ông ấy đến chắc chắn là nơi mà người thường không thể tới được.

Nơi sâu thẳm chưa được ghi lại, là nơi có khả năng nhất.

Hạo Thiên không cho rằng Lão tổ sẽ xem Cổ chiến trường là nơi chôn xương của mình.

Cố ý tranh đoạt nơi này, nơi bế quan địa lăng, hẳn là nơi Lão tổ để lại cho mình cuối cùng.

Trở lại nơi này, Hạo Thiên càng muốn tin rằng Lão tổ có lẽ thật sự đã tìm được phương pháp rời khỏi nơi đây, hoặc là đang ở thời điểm cuối cùng xung kích cảnh giới cao hơn.

Đi được một đoạn đường, yêu thú xuất hiện dần nhiều hơn, không ít con có bộ lông trắng như tuyết, ẩn nấp sau những đống tuyết lớn.

Không lâu sau, Hạo Thiên lại ném Vô Căn Đằng ra ngoài.

Vật này không sợ giá lạnh, cảm ứng với yêu thú cực kỳ nhạy bén.

Vừa hay Hạo Thiên vì thanh chủy thủ mang về từ đáy hàn đàm mà ném cho nó không ít yêu đan.

Lần này Vô Căn Đằng cũng không lười biếng nữa, chậm rãi đi phía trước Hạo Thiên không xa để mở đường.

Bất cứ con yêu thú nào xông tới, nó liền dùng dây leo quấn lấy, kéo sâu xuống lòng đất giam cầm.

Nếu gặp con có giá trị, không cần Hạo Thiên mở lời, Vô Căn Đằng đã đâm xuyên qua yêu thú, moi ra một viên nội đan, huơ huơ trước mặt Hạo Thiên.

Vô Căn Đằng thực ra có nhận chủ.

Mặc dù trước đây chưa từng nhận tu sĩ làm chủ, nhưng tộc này vốn thích bám víu.

Chỉ cần yêu thú hoặc tu sĩ có thực lực ngang bằng thậm chí là bá chủ một phương đồng ý thu nhận, chúng sẽ coi tu sĩ đó là ký chủ, cực kỳ trung thành, cho đến khi tu sĩ chết mới đổi chủ nhân khác.

Thấy Vô Căn Đằng vui vẻ tiến về phía trước, Hạo Thiên không nhanh không chậm theo sau.

Bất kể là phía trước hay phía sau, ngoài những đỉnh núi tuyết hùng vĩ xa xa, tuyết lớn rơi lất phất bao phủ mọi thứ.

Dấu chân Hạo Thiên để lại trên tuyết chẳng mấy chốc đã bị che lấp không còn một dấu vết.

Khi đến gần giới hạn chưa biết trên bản đồ, Hạo Thiên gọi Vô Căn Đằng lại, thu về, một mình cầm trường đao đi vào.

Một thanh chủy thủ khác như được điêu khắc từ băng tuyết nằm

trong tay Hạo Thiên.

Mặc dù dễ nhìn thấu, nhưng nó lại không hề phản chiếu ánh sáng chiếu vào, lặng lẽ nằm đó như một vật vô hình.

Hạo Thiên có chút do dự.

Nguyên thân đã có Ngọc Hoàng Kiếm, không dùng đến thanh chủy thủ này, còn phân thân... nếu luyện hóa thanh thần khí này, sẽ khiến thần khí nhiễm phải khí tức ma tu, không thể tránh khỏi.

Nhưng, trong tay phân thân đã có đoạn đao, thứ này...

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Hạo Thiên thu lại chủy thủ, coi như nhặt được một món hời.

"Tiểu tử, đến nơi này làm gì?" Hạo Thiên thấy thân ảnh cách đó không xa, bước chân khẽ dừng lại, nghe lời của người đó.

Cầm đao, Hạo Thiên không chút do dự, bất đắc dĩ đáp một câu: "Chẳng phải tiền bối bảo vãn bối đến sao?" "Ta bảo lúc nào..." "Lúc tiền bối cuối cùng chờ ta ở Thông Thành, ta đã biết sẽ có ngày tái ngộ, chỉ là phải xem ta có thể theo kịp bước chân của tiền bối hay không." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu.

Lão tổ quay đầu lại, thấy Hạo Thiên đứng sau lưng, một lúc sau mới thở dài, cất bước đi vào sâu hơn, nói với Hạo Thiên một câu: "Đã đến rồi thì theo ta." Hạo Thiên không chút do dự theo sau.

Y sớm đã biết Lão tổ tốn công tốn sức luyện chế thần khí tam thập phẩm, tất phải có dụng ý.

Hạo Thiên đi theo sau Lão tổ.

Khi bước qua vùng đất mà trên bản đồ của Tuân Tịch Thiên Thần ghi rằng Thần tộc không còn đi sâu vào thăm dò nữa, băng tuyết trước mắt dường như dần dần giảm bớt, bắt đầu lộ ra những dãy núi màu

xanh đen.

Những loài thực vật không rõ tên mọc trong các khe đá, dính vài giọt băng mỏng đã tan, nhưng phiến lá lại sắc như lưỡi dao, có thể cắt nát những tảng băng rơi từ đỉnh núi xuống.

"Năm đó ta bái sư Thần tộc, là vì truyền thừa của Thần tộc." Đột nhiên, Hạo Thiên nghe Lão tổ lên tiếng, lại là một câu có phần ngoài dự đoán.

"Bất kể là Thần mạch dị tộc hay Thần tộc, đều rất coi trọng truyền thừa.

Nhưng khác với Thần tộc, Thần mạch dị tộc không phải ai cũng có cơ hội tiếp xúc với truyền thừa." Nói rất nhẹ một câu, Lão tổ thở dài: "Ta năm xưa chỉ cách truyền thừa một bước chân, nhưng…" Hạo Thiên khẽ suy nghĩ một lúc, một lát sau mới lên tiếng: "Ta đã gặp Tuân Tịch Thiên Thần, nàng nói, truyền thừa của Thần tộc, người ngoài không thể có được, chỉ có người của Thần tộc mới có năng lực tiếp nhận truyền thừa.

Thần khí liên quan đến truyền thừa rơi vào tay người ngoài cũng là vật vô dụng." Thanh chủy thủ mà Hạo Thiên lấy được từ đáy hàn đàm trước đó xuất hiện trong tay y, đưa về phía Lão tổ.

"Đúng, cũng không đúng." Lão tổ lên tiếng, liếc nhìn vật trong tay Hạo Thiên, nhưng lại lắc đầu: "Ta đến vùng trời đất riêng biệt này, đã không còn vì truyền thừa của Thần tộc nữa." "Truyền thừa của Thần tộc, ngay cả Đại trưởng lão Thần tộc cũng chưa thể thấu triệt, chỉ có thể chọn người từ trong số đệ tử Thần tộc để thử nghiệm.

Cuối cùng người có thể nhận được vật truyền thừa cũng rất ít.

Tuân Tuyết Thiên Thần là một trong số đó, nên mới được Đại trưởng lão coi trọng." Hạo Thiên khẽ nhướng mày, nhìn thanh chủy

thủ trong tay: “Vậy thứ này…” “Ta có một suy đoán.

Chương 661

Truyền thừa của Thần tộc và Thần mạch dị tộc không giống nhau.

Ban đầu ta tưởng rằng truyền thừa của Thần mạch dị tộc có liên quan đến huyết mạch, nhưng khi truyền thừa rơi vào tay ta, điều đó chứng minh suy đoán ban đầu của ta là sai.

Thần tộc, ban đầu ta cũng có suy nghĩ này, không phải có liên quan đến Thần đạo, chỉ là Thần tộc tu Thần đạo, mà Thần đạo lại có mối quan hệ mật thiết với Thiên đạo.

Truyền thừa, có lẽ liên quan đến Thiên đạo.

Nếu đã liên quan đến Thiên đạo, vốn không phải là vật của Thần tộc.

Truyền thừa của Thần mạch dị tộc cũng vậy.

Nếu đã như thế, tại sao lại không thể có được?" Lão tổ nói từng chữ rất nhẹ.

Hạo Thiên dường như có phần hiểu ra: "Cho nên Thần tộc dùng đại trận phong cấm Cổ chiến trường, không cho người ra vào?

Nhưng lần này…" "Cho nên Tuân Tuyết Thiên Thần cũng mang theo Chân Ngôn Kiếm đến." Lão tổ dừng lại trước một đỉnh núi tuyết, đột nhiên giơ tay ấn lên vai Hạo Thiên, đẩy y về phía một cánh cửa đá bị lấp kín.

Hạo Thiên có cảm giác được hành động của Lão tổ, nhưng không hề động đậy.

Bị Lão tổ đẩy vào trong, Hạo Thiên giơ tay lên một tia sáng, thấy lão giả cũng theo sau bước vào.

“Cổ chiến trường là mồ chôn của tu sĩ Thần Giới.

Nếu đã như vậy, thì không chỉ có truyền thừa của Thần tộc, còn có của ma tu.

Đó cũng là lý do Lâu Minh Các dù không muốn cũng phải vào đây.

Thần mạch dị tộc, chỉ có tiên bối chôn xương ở đây, truyền thừa lại không có, nên chỉ có Quản Di cùng ta vào.

Cách làm của Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu, ta biết rõ mồn một.” Lời của Lão tổ, nghe dường như có vài phần bất mãn với Đại trưởng lão Thần tộc?

Hạo Thiên có chút ngạc nhiên.

Theo bước chân của Lão tổ, Hạo Thiên có cảm giác, Lão tổ dường như rất quen thuộc với nơi này, giống như đã đi qua con đường này vô số lần.

Khi đi đến trước một cánh cửa khổng lồ, Lão tổ quay đầu nhìn Hạo Thiên, khẽ cúi mắt, hỏi: “Hạo Thiên, ngươi có hứng thú với truyền thừa của Thần tộc không?” Truyền thừa của Thần tộc?

Hạo Thiên vô cớ nhớ đến Tuân Tịch Thiên Thần, trong một thoáng lại nhớ đến vẻ mặt của Tuân Tuyết Thiên Thần khi mất đi Chân Ngôn Kiếm, y nhếch mép, giơ tay đẩy cửa: “Tất nhiên, có.” Thấy thân hình Hạo Thiên biến mất sau cánh cửa, Lão tổ lại không đi theo vào, chỉ ở bên ngoài trầm giọng thở dài một tiếng.

Lão tổ quả thực đã vào trong, chỉ là không nhận được truyền thừa.

Lão không chỉ vào một lần, mà lần nào cũng như vậy, không có ngoại lệ.

Truyền thừa của Thần tộc, không phải chỉ nhận người của Thần tộc, chỉ là, không công nhận lão là người thừa kế.

Sau khi Hạo Thiên vào cửa đá, hai bóng người xuất hiện tại đây.

Khi thấy lão giả đứng ngoài cửa đá, Tuân Tịch Thiên Thần trong lòng không khỏi kích động một thoáng, nhưng lại nghĩ đến việc lão giả dù là Lão tổ của Thần tộc, nhưng lại coi thường người Thần Giới, không có ngoại lệ, tâm tư dần dần nguội lạnh, chỉ thận trọng lên tiếng hỏi: "Lão tổ, vãn bối là Tuân Tịch của Thần tộc, có thể vào cửa đá không?" Tuân Tịch Thiên Thần nhớ rằng, Lão tổ không biết đã vào nơi truyền thừa của Thần tộc bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng thất vọng trở về.

Thần Vương cảnh giới, Thần Đế cảnh giới, cuối cùng là Tối chung Chúa tể, truyền thừa của Thần tộc không công nhận người ngoài Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc đã thử nhiều lần, nhưng cũng không nói những lời làm Lão tổ mất hứng.

Nhưng người của Thần tộc đối với điểm này đều lòng dạ biết rõ, đối với thực lực của Lão tổ càng kính sợ hơn, bất kể Lão tổ có hướng về Thần tộc hay không.

"Tuân Tịch." Ánh mắt Lão tổ nhàn nhạt lướt qua nữ tử trước mặt.

Người của Thần tộc, lần này trở về lão chỉ gặp vài người, Tuân Tuyết Thiên Thần, và hai người trước mặt là Tuân Tịch và Thất trưởng lão.

Lão tổ khẽ gật đầu, nhận ra Tuân Tịch có thể đi đến đây cũng là đánh cược mạng sống một phen.

Với cảnh giới của Tuân Tịch Thiên Thần, căn bản không có tư cách đến đây.

Nhưng đã đi đến đây, bất kể là do có người bên cạnh tương trợ hay không, đều vô cùng không dễ dàng.

Lão tổ tuy sẽ không ra tay giúp Thần tộc, nhưng cũng không đến mức gây sự với tiểu bối của Thần tộc, vì một Hạo Thiên mà ra tay ngăn cản.

Tuân Tịch Thiên Thần khẽ thở phào nhẹ nhõm, hành lễ với Lão tổ, sau đó liếc nhìn Thất trưởng lão đang dừng bước, trong mắt có chút do dự, như có lời muốn nói, nhưng lại e ngại Lão tổ ở bên cạnh.

Thất trưởng lão lại nhận ra ý trong mắt Tuân Tịch Thiên Thần, thản nhiên nói một câu: "Cứ vào trong đó lấy truyền thừa đi, Tuân Tuyết Thiên Thần đến đây, ta cũng sẽ ngăn cản, không cần lo." "Được." Tuân Tịch Thiên Thần khẽ đáp một tiếng, liếc nhìn Thất trưởng lão một cái, cuối cùng không do dự nữa, giơ tay đặt lên cửa đá, cũng bước vào trong.

"Hạo Thiên?" Sau cánh cửa, Tuân Tịch Thiên Thần thấy có một bóng người ở không xa, vốn tưởng rằng Tuân Tuyết Thiên Thần đã vào trước một bước, theo bản năng cứng đờ mặt.

Nhưng khi nhìn rõ là ai, nàng nhíu mày, Tuân Tịch Thiên Thần thẳng thắn nói: "Ngươi không tin lời ta nói?" Đại trưởng lão đã nói, người ngoài Thần tộc không thể có được truyền thừa.

Suốt bao năm tháng, Lão tổ cũng đã chứng minh điểm này.

Tối chung Chúa tể duy nhất của Thần Giới còn không được truyền thừa công nhận, nếu không phải vì lựa chọn huyết mạch, còn có thể có lý do nào khác?

Nhìn Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần trong lòng ngược lại chậm rãi nảy sinh ý nghĩ, đi cùng với Hạo Thiên.

Thực lực nàng thấp kém, đi đến đây đã không dễ dàng.

Nếu sau này có hiểm trở chỉ có cường giả Thần Đế cảnh giới mới có thể vượt qua, chuyện vốn đang cân nhắc được mất, thấy Hạo

Thiên, mọi việc trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Hạo Thiên đương nhiên nhìn thấu ý định tìm người trợ giúp của Tuân Tịch Thiên Thần, thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, cũng không bài xích.

Tuân Tịch Thiên Thần thông minh, tự nhiên hiểu rõ không thể nào có chuyện giúp đỡ vô điều kiện.

Muốn Hạo Thiên mang theo mình, không trả giá là chuyện không thể.

Trong tay Tuân Tịch Thiên Thần xuất hiện một chiếc chìa khóa, nắm chặt trong lòng bàn tay, khẽ nói với Hạo Thiên: "Không phải người của Thần tộc vào nơi truyền thừa sẽ gặp rất nhiều trở ngại, có những trở ngại từ chính nơi truyền thừa, có những cái do Thần tộc thiết lập.

Nhưng người của Thần tộc muốn vào nơi truyền thừa lại đơn giản hơn nhiều." Chìa khóa, tự nhiên là lấy được từ chỗ Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão.

Hạo Thiên liếc nhìn một cái, cũng không hỏi Tuân Tịch làm sao có được chìa khóa, chỉ khẽ gật đầu.

Có thể bớt đi một số phiền phức, tự nhiên là tốt nhất.

Y không quên, mục đích của Tuân Tuyết Thiên Thần cũng ở đây.

Chân Ngôn Kiếm bị đoạt đi, Tuân Tuyết Thiên Thần không tìm được tung tích của y, khả năng cao nhất là sẽ đến nơi này.

Tuân Tịch Thiên Thần cũng ở Cổ chiến trường, Tuân Tuyết Thiên Thần hẳn đã biết.

Chân Ngôn Kiếm không thấy đâu, chắc là đã bị Tuân Tịch đoạt mất thần khí truyền thừa rồi.

Lão tổ ngay cả Tuân Tịch cũng không ngăn cản, Hạo Thiên tự nhiên không trông mong Lão tổ sẽ ra tay giúp ngăn cản Tuân Tuyết Thiên Thần vào đây.

Sau này có thể sẽ đụng mặt Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên khẽ thở dài, liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần một cái.

Chương 662

Tuân Tuyết một lòng vì Thần tộc, chỉ cần là hòn đá ngáng đường Thần tộc, đều phải chém sạch, là một tôn sát thần.

Tuân Tịch bây giờ thực lực thấp kém, không nhìn ra được, nhưng khi có đủ thực lực, tất sẽ không để Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão sống yên.

Có điên cuồng như Tuân Tuyết Thiên Thần hay không thì chưa chắc.

Tuân Tịch Thiên Thần không hiểu rõ về nơi truyền thừa, nhưng có thể cảm ứng được phương hướng của truyền thừa.

Thêm vào đó có chìa khóa trong tay, trên đường đi theo Hạo Thiên, cũng không gặp phải phiền phức quá lớn.

Cuối cùng khi nhìn thấy thần điện xuất hiện trước mặt, Tuân Tịch khẽ thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "…" Trong thoáng chốc, Tuân Tịch Thiên Thần lại từ bỏ ý định ban đầu, đi thẳng vào đại điện cùng Hạo Thiên.

Hạo Thiên bị Tuân Tịch kéo vào, sau khi vào đại điện, xung quanh lại không thấy bóng dáng của Tuân Tịch Thiên Thần đâu nữa.

Không phải Tuân Tịch cố ý tách khỏi Hạo Thiên, mà là tòa đại điện này, sau khi có người bước vào, khảo hạch truyền thừa liền bắt đầu.

Bên ngoài nơi truyền thừa, bên cạnh Tuân Tuyết Thiên Thần có hai vị trưởng lão Thần tộc.

Sau khi đại trận hoàn thành, các trưởng lão còn lại đã đi tìm phiền phức cho đám ma tu của Lâu Minh Các.

Mục đích của Tuân Tuyết Thiên Thần không phải là những người đó, vào Cổ chiến trường, chỉ vì truyền thừa.

Hạo Thiên cướp đi Chân Ngôn Kiếm có phần nằm ngoài dự liệu của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng trong lòng nàng cũng lờ mờ có một suy đoán.

Khi cảm giác được Chân Ngôn Kiếm ở nơi truyền thừa, suy đoán đó đã được xác nhận.

"Tuân Tịch và Thất trưởng lão đi theo vào nơi bế quan, ta đã biết không có ý tốt.

Lại còn liên thủ với Hạo Thiên, ha." Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn hai vị trưởng lão bên cạnh, để họ ở lại ngoài đỉnh núi tuyết, một mình đi thẳng đến trước cửa đá.

Khi đó, trong khóe mắt Tuân Tuyết Thiên Thần xuất hiện thêm một người, nàng khẽ sững sờ, sau đó sa sầm mặt: "Thất trưởng lão." "Thất trưởng lão nhất quyết muốn vào Cổ chiến trường, nhưng lại không tham gia vào việc kết trận, có chuyện khác muốn làm, quả nhiên là có tính toán." Lão tổ đã rời khỏi cửa đá.

Thất trưởng lão nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần đang từng bước tiến lại gần, cúi đầu xuống vài phần, vẻ ngoài cung kính, nhưng lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

"Tuân Tịch Thiên Thần và tiểu trưởng lão đều là đệ tử của Thần tộc, việc vào nơi truyền thừa đã được Đại trưởng lão Thần tộc đồng ý.

Tiểu trưởng lão hẳn sẽ không cản trở chứ?" "Hừ." Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như dao nhìn lão giả trước mặt: "Ta sẽ không ra tay giết ngài, ngài tin lời ta không?

Đại trưởng lão đồng ý cho Tuân Tịch vào vùng trời đất riêng biệt

này, chẳng phải vì cảnh giới nó thấp kém, chẳng qua là để nó đi tìm chết thôi.

Ai mà biết được, giữ chân được một Lục trưởng lão, lại có thêm một Thất trưởng lão hăm hở đi tìm chết?" "Tiểu trưởng lão và Tuân Tịch đều là tiểu bối trong tộc." Thất trưởng lão thản nhiên nói một câu.

"Tuân Tịch còn có quan hệ thân thích với ngài hơn." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn thấu tính toán của người trước mặt, khẽ nheo mắt: "Cho nên liên thủ với Hạo Thiên, đoạt thần khí truyền thừa, đưa Tuân Tịch vào trong?" Lần này, Thất trưởng lão không nói gì nữa, chỉ lắc đầu.

"Ban đầu không có tính toán này, sau khi gặp Hạo Thiên, liền liên thủ với Hạo Thiên, lấy được thứ vốn thuộc về ta?" Tuân Tuyết Thiên Thần không có ý định truy cứu nguyên nhân trong đó, chỉ liếc nhìn Thất trưởng lão một cái, định đi thẳng vào cửa đá.

"Tiểu trưởng lão, xin dừng bước." Thất trưởng lão nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, khẽ giơ tay, dưới chân Tuân Tuyết Thiên Thần, những hoa văn trận pháp bắt đầu hiện lên theo nguyên khí, dần dần lan ra khắp không gian, từng đạo từng đạo bao phủ lấy bóng hình Tuân Tuyết Thiên Thần, nhốt nàng vào trong đó.

Khi từng đạo trận pháp hiện ra trước mắt, Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, nhìn Thất trưởng lão, thản nhiên lên tiếng: "Thất trưởng lão, gan ngài lớn thật đấy, cho ta một lý do để giết ngài.

Ngài cho rằng bây giờ Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu cùng đám ma tu Lâu Minh Các sắp giao chiến, ta sẽ không động đến mấy vị trưởng lão Thần tộc vào lúc này, làm suy giảm thực lực của Thần tộc?" Tuân Tuyết Thiên Thần trong lòng có chút phiền não.

Giết Thất trưởng lão, Lục trưởng lão cùng Thất trưởng lão là anh

em ruột, tất sẽ không chịu bỏ qua.

Thần tộc không chừng sẽ thật sự vì một Tuân Tịch Thiên Thần sinh dị tâm mà xảy ra nội loạn.

Lúc đó, sẽ để lại cơ hội cho Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu lật mình.

Nếu không phải vào lúc này, chắc chắn không thể khó xử như vậy, chỉ là hai vị cường giả Thần Đế… Tuân Tuyết Thiên Thần tay khẽ siết chặt, ánh mắt như ngọn đuốc rơi trên người Thất trưởng lão: "Ngài, muốn giết ta?" "Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của Đại trưởng lão, trong Thần tộc không ai dám bất kính với Đại trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng vậy.

Lão không cầu xin tiểu trưởng lão, đợi Tuân Tịch Thiên Thần ra ngoài, lão sẽ đưa nó rời đi.

Trong thời gian này… lão sẽ không vào nơi truyền thừa, cũng hy vọng Tuân Tuyết Thiên Thần cùng lão đợi một chút." Tuân Tuyết Thiên Thần dùng một ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn người trước mặt, trong mắt lộ ra vài phần trào phúng: "Ngài cho rằng, Tuân Tịch Thiên Thần có thể lấy được truyền thừa?" Ngu muội.

Ngay cả nàng cũng không có mười phần chắc chắn dám nói truyền thừa sẽ rơi vào tay mình, chỉ là trong Thần tộc quả thực khó có thiên tài thứ hai như nàng.

Ngay cả Lão tổ cũng chưa được truyền thừa công nhận, một Tuân Tịch đến nay vẫn bình thường không có tiến bộ, chỉ là Thần Vương cảnh giới.

An phận làm thành chủ trong chủ thành không tốt sao?

Cứ phải không biết tự lượng sức mình mà thử một phen.

"Thất trưởng lão không sợ, Tuân Tịch lấy được truyền thừa, cũng

không ra khỏi được Cổ chiến trường, thậm chí còn liên lụy hai vị trưởng lão sau này ở Thần tộc không có kết cục tốt đẹp?" "Ai." Thất trưởng lão thở dài một hơi thật dài, vô cùng già nua, tóc tai nhanh chóng bạc trắng, trên mặt cũng đầy nếp nhăn.

Nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, lão nói một câu như đúng như sai: "Tu sĩ cầu mong, chẳng phải là cảnh giới mạnh hơn và trời đất rộng lớn hơn sao?

Thần tộc đã có chút đi sai đường, bị vây khốn trong một phương trời đất nhỏ bé ở Thần Giới.

Trưởng lão đã già rồi, Đại trưởng lão cũng già rồi.

Tiểu trưởng lão không làm sai, chỉ là quá trẻ tuổi.

Con đường tiểu trưởng lão chọn, quả thực có thể khiến Thần tộc mạnh mẽ hơn, vô địch ở Thần Giới, nhưng điều trưởng lão muốn lại không phải là thế…" "Ngài đang chỉ điểm ta làm việc?" Tuân Tuyết Thiên Thần nghiêng đầu, nhếch mép: "Lúc Lão tổ còn ở đây, các vị thay Thần tộc gánh vác lo âu, bây giờ ánh mắt thiển cận chỉ có thể nhìn thấy chút lợi ích trên người mình thôi sao?

Thất trưởng lão, ta thấy, ngài đã bị Lục trưởng lão xúi giục, đi sai đường rồi!" Thất trưởng lão vì những lời lạnh lùng của Tuân Tuyết Thiên Thần mà ngẩng mắt nhìn nàng một cái, nhưng không hề bị lay động: "Tuân Tịch Thiên Thần lấy được truyền thừa thì sao, tiểu trưởng lão không dung được trong Thần tộc, có một tiểu bối thiên tư trác tuyệt hơn tiểu trưởng lão?

Nhất định phải trấn áp diệt sát mới thôi?" "Ha." Tuân Tuyết Thiên Thần cảm thấy Thất trưởng lão trước mặt ngu muội, "Nếu Tuân Tịch thiên tư trác tuyệt, sẽ không đến nay chỉ là Thần Vương cảnh giới.

Rời khỏi Thượng Thần Giới đến chủ thành, không phải là ta đuổi

đi.” Không dung được tiểu bối có thiên tư trong Thần tộc?

Rõ ràng là Tuân Tịch Thiên Thần vô năng.

“Tốt, tốt.” Tuân Tuyết Thiên Thần cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói một câu, chỉ cảm thấy tức không nhẹ: “Ta cùng Thất trưởng lão ở đây, xem Tuân Tịch Thiên Thần ra ngoài, xem nó có bản lĩnh gì, sau khi cướp được Chân Ngôn Kiếm của ta, lại đoạt được truyền thừa.” Nghe Tuân Tuyết Thiên Thần bằng lòng lùi bước, Thất trưởng lão cúi xuống đôi mắt già nua, cũng có chút bất đắc dĩ và cấp bách.

Dù Tuân Tịch có thể mang theo truyền thừa ra ngoài hay không, đều không phải là kết quả tốt.

Sau này ra sao, cũng không có quan hệ quá lớn với Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần dù sao cũng mới tấn thăng Thần Đế, sau khi Tuân Tịch ra ngoài, Tuân Tuyết Thiên Thần động sát tâm, có lão ở đây, cũng có thể đưa Tuân Tịch an toàn ra khỏi Cổ chiến trường.

Chỉ là… tất cả đều nằm trong một ý niệm của Đại trưởng lão Thần tộc, xem Đại trưởng lão rốt cuộc bằng lòng thiên vị Tuân Tịch hay Tuân Tuyết Thiên Thần.

Chỉ cần Tuân Tịch có thể lấy được truyền thừa, bất kể thế nào, Đại trưởng lão sẽ không giết Tuân Tịch.

Sau này, cũng tốt hơn rồi.

Bất kể là Phòng đấu giá đứng đầu hay Lâu Minh Các, đều không nằm trong sự cân nhắc của Thất trưởng lão, ngược lại Tuân Tuyết Thiên Thần lại vì những chuyện nhỏ nhặt không liên quan này mà bị kìm kẹp khắp nơi.

Thất trưởng lão liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần đang ngồi trong trận pháp với vẻ mặt khó coi, đáy mắt có thêm vài phần khinh thường.

Đại trưởng lão Thần tộc là người đứng đầu thực sự, Tuân Tuyết Thiên Thần muốn trở thành Đại trưởng lão thứ hai của Thần tộc, e rằng còn phải đi một con đường dài.

Tuân Tuyết Thiên Thần ngồi đả tọa trong trận pháp do Thất trưởng lão thiết lập, thậm chí còn nhắm mắt lại, dường như thật sự nghe theo lời Thất trưởng lão, tạm thời không vào nơi truyền thừa, chờ Tuân Tịch ra ngoài.

Chương 663

Trong lúc Thất trưởng lão hơi thả lỏng, Tuân Tuyết Thiên Thần lại đột nhiên đứng dậy, một chưởng đánh ra, vừa phá vỡ trận pháp trước mặt, đồng thời cũng không do dự đánh chưởng thứ hai về phía Thất trưởng lão!

"Khụ!" Thất trưởng lão không dám tin ngẩng mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, không ngờ thực lực cảnh giới của nàng lại thật sự trưởng thành nhanh đến vậy, càng không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ giả vờ đồng ý, sau lưng lại ra tay!

"Ngươi!" "Thất trưởng lão, ngài thật sự cho rằng ta không dám động đến ngài?

Bằng gì?

Bằng việc ngài ngồi vững ở vị trí Thất trưởng lão của Thần tộc, sống an nhàn sung sướng đã lâu, trên đầu còn có một Lục trưởng lão làm huynh trưởng bao bọc?" Tuân Tuyết Thiên Thần cất bước, từ trong trận pháp bước ra, một tay siết lấy cổ Thất trưởng lão, năm ngón tay hung hăng siết lại, không chút nể nang hoàn toàn nghiền ép khí thế của Thất trưởng lão xuống.

Thấy vẻ mặt khó coi và đau đớn của Thất trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần cuối cùng cũng không giết hẳn, chỉ hung hăng một chưởng, quét thân hình Thất trưởng lão vào góc, nhìn vệt máu mà Thất trưởng lão ho ra, lạnh lùng bước vào cửa đá, chỉ thản nhiên để lại một câu.

"Thất trưởng lão, ta sẽ tiêu diệt ngài và Tuân Tịch Thiên Thần trong Cổ chiến trường, sau khi ra ngoài lại giết Lục trưởng lão, Đại trưởng lão cũng sẽ không trách ta, ngược lại còn cảm thấy ta đã làm

một quyết định chính xác." "Thần tộc, không dung thứ kẻ ly gián tộc nhân.

Ngài và Lục trưởng lão, nếu bây giờ không ngăn chặn, sau này tất sẽ có loạn lớn hơn xảy ra trên người các người.

Lần này vì Tuân Tịch Thiên Thần muốn đoạt truyền thừa của ta, lần sau, có lẽ sẽ liên hợp với người ngoài muốn động đến căn cơ của Thần tộc.

Ta không dung được loại người như vậy, Đại trưởng lão cũng không dung được." Những lời mang ý trào phúng truyền vào tai Thất trưởng lão, khiến sắc mặt lão càng khó coi thêm vài phần, nhưng lại không cam tâm nhìn về phía cửa đá, có chút do dự.

Những lời này của Tuân Tuyết Thiên Thần đã có phần nghiền nát ý nghĩ may mắn của lão, nhưng nếu Tuân Tịch chết trong Cổ chiến trường, trước tiên không nói làm sao ăn nói với Lục trưởng lão, chuyến đi này, coi như uổng công rồi!

Thất trưởng lão gian nan chống đỡ thân thể, đi về phía cửa đá, nhưng lại bị một đạo phong cấm ngăn cách bên ngoài.

Lão ngẩng đầu, trong mắt có vài phần tuyệt vọng.

Tuân Tuyết Thiên Thần sau khi vào trong, đã tạm thời đóng cửa nơi truyền thừa.

Trước khi vào Cổ chiến trường, Tuân Tuyết Thiên Thần biết Đại trưởng lão đã để lại chìa khóa mở nơi truyền thừa cho Tuân Tịch Thiên Thần.

Chìa khóa chỉ có ba cái, một cái do Lão tổ giữ, một cái đưa cho Tuân Tịch, cái cuối cùng là ấn tín trưởng lão của Đại trưởng lão trong tay nàng.

Chỉ có một cái chìa khóa mới có thể mở trận pháp mà Đại trưởng

lão Thần tộc để lại trong nơi truyền thừa, phong bế cánh cửa vào nơi truyền thừa.

Nơi truyền thừa, không bằng lăng mộ tổ tiên của Thần tộc, vốn bài xích người ngoài Thần tộc.

Lão tổ không biết đã vào nơi truyền thừa bao nhiêu lần, đều vì là người của Thần mạch dị tộc mà không được truyền thừa của Thần tộc công nhận.

Nhưng Tuân Tịch Thiên Thần, Tuân Tuyết thật sự không dám chắc chắn kẻ sau có được công nhận để nhận truyền thừa hay không.

Hừ lạnh một tiếng, Tuân Tuyết Thiên Thần cảm ứng vị trí của Tuân Tịch trong nơi truyền thừa, nhưng đột nhiên sa sầm mặt.

Hai người… Tuân Tịch đã đưa người vào nơi truyền thừa!

Hạo Thiên dường như có điều cảm giác, đột nhiên dừng bước.

Ngay cả Tuân Tịch cũng cảm ứng được, đột nhiên sững sờ, nhanh chóng tìm đến vị trí của Hạo Thiên.

Trong nơi truyền thừa của Thần tộc không có tử khí như trong Cổ chiến trường, ngược lại có lực lượng thần niệm lưu động, chậm rãi chữa trị thân thể của nàng.

Đây cũng là chuyện đã dự liệu trước, Tuân Tịch đang dần dần yên tâm, nghĩ xem sau này nên đi thế nào.

Sau khi cùng Hạo Thiên bước vào đại điện, Tuân Tịch đã giở trò, truyền tống Hạo Thiên vào một nơi hẻo lánh trong khu vực truyền thừa, cốt để Hạo Thiên lãng phí chút thời gian mới ra được, cũng là lo Hạo Thiên phá hỏng chuyện tốt của mình.

Dù sao cũng không có ác ý, chỉ là vài động tác nhỏ, nên không sợ Hạo Thiên phát giác.

Chỉ là, vừa rồi nàng ta đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ mà quen thuộc lướt qua người, giống như đang cảm ứng sự tồn tại của mình ở một nơi không xa.

Người có thể bước vào nơi kế thừa của Thần tộc vào lúc này chỉ có thể là một người.

Nghiến chặt răng, Tuân Tịch lập tức truyền tống đến cùng một nơi với Hạo Thiên, ngay khoảnh khắc thấy Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn, nàng ta liền túm lấy tay áo hắn, "Tuân Tuyết Thiên Thần..." Hạo Thiên dĩ nhiên biết việc mình bị đưa đến nơi không một bóng người này có lẽ là do Tuân Tịch làm, nhưng không ngờ sau đó nàng ta cũng theo vào.

Là vì Tuân Tuyết Thiên Thần đuổi tới sao?

Nhướng mày, Hạo Thiên nhất thời chưa lên tiếng. "Ta sắp bị Tuân Tuyết Thiên Thần đuổi kịp rồi, lúc này mà ra ngoài, chỉ có thể bị Tuân Tuyết Thiên Thần phát hiện, đụng phải nàng ta..." Tuân Tịch có phần hoảng loạn.

Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần thực lực tương đương, nếu muốn chạy, dĩ nhiên có thể thoát được, nhưng nàng thì sao? "Tại sao phải tranh đoạt vào lúc thực lực không đủ, lại không đấu lại được?" Hạo Thiên liếc mắt nhìn nàng.

Vừa vào đại điện đã bị Tuân Tịch chơi một vố, đưa tới nơi này.

Tuy không có nguy hiểm, người sau cũng không có dụng tâm hiểm ác gì, nơi này cũng không giam được hắn bao lâu là có thể ra ngoài.

Nhưng Tuân Tịch muốn dùng hắn làm bia đỡ đạn để chặn Tuân Tuyết Thiên Thần sao?

Không đến mức đó, tuy hắn và Tuân Tuyết Thiên Thần có chút thù oán, nhưng khi đối mặt với Tuân Tịch, chưa chắc đã không cùng chung kẻ địch? "Ta..." Tuân Tịch nắm chặt tay áo Hạo Thiên, sắc mặt

lại trắng bệch không nói nên lời.

Chân Ngôn Kiếm trong tay lúc này đã trở thành vật chí mạng dẫn đường cho Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hạo Thiên cũng không vội, chỉ lẳng lặng nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, chờ đợi phản ứng cuối cùng của nàng ta.

Vứt bỏ Chân Ngôn Kiếm và truyền thừa để chạy trốn, hay là có cách nào đối phó với Tuân Tuyết Thiên Thần?

Địa vị của Tuân Tịch trong Thần tộc chắc chắn không thể sánh với Tuân Tuyết Thiên Thần, thực lực cảnh giới cũng không đủ, nhưng Tuân Tịch thật sự có cách nào để vượt cấp đối đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần sao?

Tuân Tuyết Thiên Thần xem Hạo Thiên là kình địch, Hạo Thiên cũng cảm thấy Tuân Tuyết Thiên Thần là một đối thủ phiền phức trong Thần tộc.

Hắn vui vẻ xem Thần tộc nội loạn, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các có thể nhân cơ hội đó.

Tuân Tịch Thiên Thần thất thần nhìn Hạo Thiên một lúc, dường như cũng hiểu rằng Hạo Thiên sẽ không phải là chỗ dựa của mình.

Hoặc là chạy, hoặc là đánh cược một lần.

Tuân Tịch Thiên Thần nghiến răng, đột nhiên nắm chặt Chân Ngôn Kiếm, bắt đầu luyện hóa thần khí vốn thuộc về Tuân Tuyết Thiên Thần.

Chân Ngôn Kiếm vẫn chưa bị Tuân Tuyết Thiên Thần triệt để luyện hóa, chỉ là Tuân Tuyết Thiên Thần đã được Chân Ngôn Kiếm công nhận mà thôi.

Nếu không phải vậy, Tuân Tịch cũng sẽ không nảy sinh ý đồ với

Chân Ngôn Kiếm. "Một canh giờ." Tuân Tịch Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, trong mắt có vài phần cầu xin, "Một canh giờ, ta luyện hóa Chân Ngôn Kiếm.

Sau khi ra ngoài, ta sẽ giết Đại trưởng lão Thần tộc.

Mục đích của ta, hẳn cũng là điều mà Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các muốn thấy.

Ta muốn Thần tộc, muốn nó tiếp tục tồn tại." Sau này ra sao không ai nói chắc được, những chuyện xa hơn, Tuân Tịch Thiên Thần không dám dễ dàng hứa hẹn.

Nhưng chỉ cần nàng ta còn sống, khả năng Thần tộc đại loạn sẽ rất cao, dựa vào điểm này, nàng ta muốn Hạo Thiên bảo vệ mình sống sót!

Chương 664

Hạo Thiên nhìn Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt, nhất thời không nói gì.

Vẫn chưa đủ.

Một miếng ngọc bài từ trong tay Tuân Tịch Thiên Thần bay ra, rơi vào tay Hạo Thiên, "Đây là phương pháp rời khỏi Cổ chiến trường, có thể tránh được trận pháp do các trưởng lão Thần tộc bố trí!" Tuân Tịch Thiên Thần gần như đã đặt cược tất cả. "Được thôi." Hạo Thiên nhận lấy, một cánh cửa đen khổng lồ hiện ra sau lưng hắn và Tuân Tịch Thiên Thần.

Hạo Thiên ném Tuân Tịch vào trong, rồi cũng tiến vào theo.

Ngay khoảnh khắc bóng dáng hai người biến mất, Tuân Tuyết Thiên Thần xuất hiện tại nơi họ vừa đứng, cảm nhận khí tức còn sót lại.

Vừa rồi Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần đúng là đã ở đây, nhưng bây giờ đã biến mất.

Chạy rồi sao?

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần có chút khó coi.

Chân Ngôn Kiếm đang ở trong tay Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần, không lấy lại được Chân Ngôn Kiếm, nàng ta cũng không thể mở khóa truyền thừa!

Một Hạo Thiên, một Tuân Tịch, quả nhiên là hai kẻ phiền phức cấu kết với nhau.

Ngay khoảnh khắc thoát khỏi sự truy lùng khí tức của Tuân Tuyết Thiên Thần, Tuân Tịch lập tức rót nguyên khí vào Chân Ngôn Kiếm

trong tay, không chút do dự.

Muốn thắng Tuân Tuyết Thiên Thần, dĩ nhiên không thể lùi bước.

Truyền thừa không rơi vào tay mình, cũng không thể để rơi vào tay Tuân Tuyết Thiên Thần!

Đến khi Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần bước ra, Chân Ngôn Kiếm đã yên lặng nằm trong tay Tuân Tịch Thiên Thần, sợi dây liên kết cuối cùng với Tuân Tuyết Thiên Thần cũng đã bị cắt đứt. "Ra khỏi Cổ chiến trường, nếu người của Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các tiến vào Cổ chiến trường còn sống, lập tức đưa họ đi cùng." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên liếc nhìn một cái, có chút bất ngờ, "Ngươi biết gì đó sao?" "Thần tộc định cùng Lão tổ hủy diệt cả vùng ngoại thiên địa Cổ chiến trường này.

Truyền thừa của Thần tộc cố nhiên khó có được, bao nhiêu năm tháng trôi qua, đều chưa có người nào của Thần tộc nhận được truyền thừa, người ngoài Thần tộc, kể cả Lão tổ cũng không thể.

Nếu lần này Tuân Tuyết Thiên Thần không lấy được, chi bằng đừng lấy nữa." Tuân Tịch Thiên Thần nói rất nhanh, sợ Hạo Thiên không tin, nàng ta nhíu mày, một lát sau khẽ nói một câu, "Ta nghe lén được cuộc đối thoại giữa Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão.

Dĩ nhiên, đã bị Đại trưởng lão phát giác, nhưng ông ta cũng chỉ liếc ta một cái.

Dù sao ta cũng là người của Thần tộc, ông ta không cho rằng ta sẽ tiết lộ chuyện này ra ngoài." Cũng vì biết được ý đồ của Đại trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần mới dám tranh đoạt với Tuân Tuyết Thiên Thần.

Dù sao nơi truyền thừa cũng sắp bị hủy diệt hoặc bị phong ấn vĩnh viễn, nếu Tuân Tuyết Thiên Thần không lấy được, tại sao mình không

thể tranh một lần?

Dĩ nhiên, Tuân Tịch Thiên Thần cũng có chút tư tâm.

Sau khi biết Hạo Thiên lấy được Chân Ngôn Kiếm, nàng ta mới tìm cách đoạt lấy.

Bây giờ, tuy không nhận được truyền thừa, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần đã mất Chân Ngôn Kiếm, chẳng phải cũng không nhận được gì sao?

Thở ra một hơi dài, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, một lát sau mới nói, "Ta không lừa ngươi.

Cho nên, có cần tìm đủ người của Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các để đưa họ ra khỏi Cổ chiến trường không?" Do dự một chút, Tuân Tịch Thiên Thần cắn môi dưới nói, "Nếu không đi, đưa ta và Thất trưởng lão ra ngoài được không?

Ta... không dám chắc Lục trưởng lão và Thất trưởng lão sẽ không đối phó với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, nhưng ta sẽ cố gắng khuyên can..." Ngọc bài rời khỏi nơi này đang ở trong tay Hạo Thiên, Tuân Tịch vốn cũng không định nói ra những lời này.

Nàng ta quả thực đang phản bội Thần tộc, nếu chuyện này bị Đại trưởng lão biết được, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Thế nhưng, Tuân Tịch Thiên Thần nhíu mày, rồi lại bất lực lắc đầu. "Ừm." Hạo Thiên cũng không có ý định làm khó Tuân Tịch Thiên Thần.

Hắn giơ tay, đưa nàng ta vào trận pháp mở rộng từ ngọc bài, truyền tống ra khỏi Cổ chiến trường. "Nếu gặp Thất trưởng lão, ta sẽ đưa ông ta đi cùng." Thấy bóng dáng Tuân Tịch Thiên Thần sắp biến mất, Hạo Thiên khẽ nói một câu.

Tuân Tịch Thiên Thần gật đầu.

Quan trọng là, cho dù Hạo Thiên không để ý đến Thất trưởng lão, ông ta cũng có thể cùng người của Thần tộc ra ngoài.

Trước mặt các trưởng lão khác, Tuân Tuyết Thiên Thần không dám quá làm khó Thất trưởng lão.

Tiễn Tuân Tịch Thiên Thần đi xong, Hạo Thiên truyền tin cho Khúc Tần, nhưng người sau lại đang tự lo không xong, vội vàng truyền lại một tin tức cho Hạo Thiên, "Ta va phải con đàn bà điên Tuân Tuyết Thiên Thần rồi..." "Ở gần khu vực truyền thừa?" Khúc Tần không trả lời, nhưng Hạo Thiên đã có phần hiểu ra.

Khúc Tần là các chủ Lâu Minh Các, dĩ nhiên có thể biết Cổ chiến trường có khu vực truyền thừa của Thần tộc.

Tuân Tuyết Thiên Thần lại sớm đã tung tin mình nhận được truyền thừa ra ngoài.

Thực tế, thứ Tuân Tuyết Thiên Thần nhận được không phải là truyền thừa mà chỉ là sự công nhận của thần khí, muốn nhận được truyền thừa phải đợi cảnh giới đủ, và phải tranh đoạt một phen ở Cổ chiến trường.

Khúc Tần có lẽ cũng biết chuyện này, nên đến đây hôi của.

Chỉ là, Tuân Tuyết Thiên Thần rất khó chơi, Khúc Tần muốn từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần kiếm chác chút lợi lộc, e là không dễ dàng, không bị Tuân Tuyết Thiên Thần tìm đến gây phiền phức đã là may mắn lắm rồi.

Hạo Thiên có phần hả hê, để lại một tin nhắn cho Khúc Tần, "Nếu đã vậy, thì ngươi tìm cách kéo chân Tuân Tuyết Thiên Thần đi." Truyền tống trận phù dùng một lần để chạy trốn trong Cổ chiến trường trong tay Khúc Tần đã không còn nhiều, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần lại như giòi bám trong xương, không thể nào cắt đuôi

được.

Lại một lần nữa bóp nát một tấm truyền tống trận phù, Khúc Tần thấy được tin nhắn Hạo Thiên gửi tới, khóe miệng giật giật, thầm chửi một tiếng.

Trong tầm mắt, hắn lại thấy bóng dáng mảnh mai trong bộ bạch bào viền vàng của Tuân Tuyết Thiên Thần xuất hiện ở nơi không xa, lạnh lùng nhìn về phía mình.

Hắn bất giác rùng mình một cái, không chút do dự lại bóp nát một tấm truyền tống trận phù.

Lần này, Khúc Tần không còn lượn lờ quanh khu vực truyền thừa nữa, mà chạy trốn về phía xa.

Hắn đã lờ mờ hiểu ra, Tuân Tuyết Thiên Thần có lẽ biết rằng lúc tiến vào Cổ chiến trường hắn và Hạo Thiên ở cùng nhau.

Không tìm được Hạo Thiên, lại đụng phải hắn ở gần khu vực truyền thừa, nên cho rằng cứ bám theo hắn là có thể tìm được Hạo Thiên, hoặc là dùng hắn để dụ Hạo Thiên ra mặt.

Hạo Thiên không ở khu vực truyền thừa thì có lẽ cũng ở gần đó, muốn hắn kéo chân Tuân Tuyết Thiên Thần, e là vì truyền thừa của Thần tộc rồi.

Khúc Tần không tình nguyện, Lâu Minh Các cũng chẳng được lợi lộc gì trong chuyện này, nhưng lại không thể không chạy.

Nếu rơi vào tay Tuân Tuyết Thiên Thần, hắn không nghĩ rằng nàng ta sẽ tha cho mình một mạng.

Không dụ được Hạo Thiên ra, Tuân Tuyết Thiên Thần có thể sẽ trực tiếp giết hắn, cũng là giải quyết một trong những phiền phức lớn của Lâu Minh Các. "Con đàn bà điên!" Khúc Tần sắp tuyệt vọng rồi, không còn lại bao nhiêu truyền tống trận phù nữa, không biết Tuân

Tuyết Thiên Thần tìm hắn bằng cách nào.

Chân Ngôn Kiếm?

Thứ đó sớm đã không còn trên người hắn, lẽ nào Tuân Tuyết Thiên Thần đã để lại gì đó trên người hắn?

Khúc Tần lại đáp xuống một nơi, nhanh chóng giấu hết những thứ không quan trọng trên người tại chỗ, nghiến răng thề rằng sau này nhất định phải từ Thần tộc hoặc Phòng đấu giá đứng đầu đòi lại khoản tổn thất này.

Chương 665

Hắn cũng không có khuyết điểm gì lớn, chỉ là hơi quá trân trọng thanh danh của mình, nhưng trước tính mạng, hắn vẫn phân biệt được nặng nhẹ.

Còn về lời Hạo Thiên bảo hắn kéo chân Tuân Tuyết Thiên Thần?

Kéo chân nàng ta?

Lấy mạng ra kéo à?

Khúc Tần thầm chửi rủa, nhưng cũng liếc nhìn về phía khu vực truyền thừa một cách đầy ẩn ý.

Hạo Thiên tốt nhất là có thu hoạch gì đó, nếu không sáu tấm truyền tống trận phù của hắn sẽ bị lãng phí vô ích.

Thứ đó không phải là quý giá, xé một tấm cũng chỉ mất vài triệu linh thạch, nhưng quan trọng hơn là thứ để bảo mệnh.

Khúc Tần vứt bỏ hết những thứ không quá quan trọng trên người, quay đầu lại nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần từng bước đi trên tuyết, vẫn đuổi theo ở một nơi không xa, nhất thời đầu óc có chút choáng váng, càng chạy trốn nhanh hơn.

Hạo Thiên sau khi phát giác Tuân Tuyết Thiên Thần đã bị Khúc Tần dụ đi, liền thông qua thạch môn, quay trở lại khu vực truyền thừa, nghịch ngợm thanh chủy thủ trong tay, không nhanh không chậm luyện hóa thứ trong tay mình.

Vô Căn Đằng mở đường ở phía trước.

Tuân Tịch Thiên Thần đã rời đi, nhưng chìa khóa không để lại, điều này cũng có nghĩa là Hạo Thiên sẽ gặp không ít trở ngại.

Chỉ là những trở ngại này trước mặt Vô Căn Đằng, chẳng khác nào trò đùa trẻ con.

Hoặc là bị Vô Căn Đằng quăng sang một bên quấn chết, hoặc là trực tiếp bị Vô Căn Đằng nuốt chửng, coi như thức ăn mà tiêu hóa.

Hạo Thiên đã để lại vài ký hiệu ở nơi này, cho nên, tuy lúc tiến vào nơi này dường như có chút khác biệt, nhưng hắn vẫn tìm được tòa đại điện mà mình và Tuân Tịch Thiên Thần đã vào trước đó.

Lần này không có Tuân Tịch Thiên Thần ở sau lưng giở trò, Hạo Thiên tiến vào khu vực truyền thừa thực sự của Thần tộc.

Mở mắt ra, hắn thấy trước mặt là ngọn núi với vô số thông thiên bia kéo dài đến tận chân trời không thể chạm tới.

Hạo Thiên men theo con đường nhỏ duy nhất đi lên.

Vừa bước vào cửa ngọn núi, văn tự trên bia đá hai bên dường như vì có người tiến vào mang theo nguyên khí mà hơi chấn động.

Thần quang màu vàng chiếu rọi những văn tự trên bia, khiến chúng như thể sắp thoát ra khỏi bia đá.

Một câu nói rót vào thức hải của Hạo Thiên, gây ra một trận ong ong, "Ngươi là ai?

Có phải người giữ mộ không?" "Ngươi là ai?

Có phải người giữ mộ không..." Mỗi khi đi qua một tấm thông thiên bia, sẽ có một câu nói tương tự truyền vào thần thức của Hạo Thiên.

Những giọng nói khác nhau, mang theo uy áp của những cường giả khác nhau, cùng lúc giáng xuống người Hạo Thiên, có thể nói là không có chỗ tốt nào, trái lại còn khiến hắn có chút khó chịu.

Phân thân này vốn là ma tu, bản chất không dung hợp với thần đạo

và thần niệm chi lực.

Sắc mặt Hạo Thiên có chút khó coi, đại khái có thể đoán được, những thông thiên bia ở nơi này, có lẽ đều là một đạo mộ bia mà các cường giả Thần tộc yên nghỉ tại đây.

Hắn không khỏi nhíu mày, cách ly toàn bộ thần niệm giáng xuống người mình. "Tiểu bối thật không biết điều." "Người của Thần tộc?" "Hình như không phải." "Không phải đến vì truyền thừa sao?

Không nên a." Sau khi Hạo Thiên vô thức cách ly những âm thanh đó, chủ nhân của những giọng nói lại không buông tha cho hắn, giống như có một bàn tay lớn bao phủ lấy hắn, nhẹ nhàng gạt bỏ lớp bình chướng trên người hắn, tiếp tục quan sát từ trên cao.

Lần này, âm thanh bắt đầu hỗn tạp, phát ra từ nhiều người khác nhau, liên kết thành một mảng, vô cùng ồn ào.

Bước chân của Hạo Thiên dừng lại.

Khi hắn dừng bước, những âm thanh đó cũng ngừng theo, sau đó tiếp tục nói, "Không đi tiếp nữa sao?

Mang theo thần khí truyền thừa của Thần tộc, đáng lẽ phải đến vì truyền thừa chứ?" "Ồn ào." Hạo Thiên đi được nửa đường lên núi, lại đột nhiên quay người đi xuống.

Lần này, âm thanh bên tai lại lớn hơn, càng nhiều thông thiên bia bị kích hoạt, lên tiếng, "Quay lại rồi, không cần truyền thừa nữa sao?" "Tiểu bối bây giờ tính tình thật nóng nảy..." "Nhìn là biết không phải hậu bối của Thần tộc ta!" Hạo Thiên nhìn bức tường màu vàng trước mặt chặn đường xuống núi, nhíu mày, "Người của Thần tộc có biết tổ tiên cường giả của mình đều là một đám lão già ồn ào không?" "..." Lần này, xung quanh yên tĩnh lâu hơn một chút, nhưng bình chướng trước mặt Hạo Thiên không tiêu tan, vẫn cản đường đi của hắn.

Nhưng có một bóng dáng nữ tử mặc y phục màu vàng từ trong đó bước ra, tay cầm một cây trường thương, sáu mươi tư đôi cánh vàng tầng tầng lớp lớp sau lưng.

Nàng như một người bước ra, nhưng lại như một đại thế triển khai trước mặt Hạo Thiên.

Vô số vầng sáng vàng rơi trên y phục của nữ tử, uy áp kinh khủng chói mắt.

Hạo Thiên ngẩng đầu, chỉ có thể thấy dung mạo xinh đẹp của nữ tử bị vầng sáng chiếu rọi trắng nõn trong suốt, như ngọc bích.

Một đôi mắt sắc bén mà mỹ diễm có màu vàng nhạt, đang chăm chú nhìn Hạo Thiên trước mặt.

Nữ tử đứng trước mặt Hạo Thiên, nhưng chỉ là một hình ảnh như thực chất mà thôi. "Nếu đã đến, sao không cùng ta một trận, lại xám xịt bỏ đi?" "Ta không cần truyền thừa của Thần tộc nữa." Hạo Thiên sờ sờ chóp mũi.

Dù sao đây cũng chỉ là một phân thân, lại là phân thân nhập ma, truyền thừa của Thần tộc và hắn có chút không dung hợp.

Hắn cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, dù sao Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không nhận được, huống chi, trong này toàn là những lão già ồn ào nhức đầu. "Hả?" Ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hạo Thiên, trên mặt nữ tử áo vàng dường như xuất hiện một thoáng sững sờ, nàng nhíu mày, có phần không dám tin nhìn người trước mặt. "Thật sự muốn đi?

Ngươi có biết bao nhiêu tiểu bối Thần tộc tư chất trác tuyệt bước vào đây, lại ngay cả Thần Trủng Sơn cũng không vào được, chỉ có thể quỳ gối khóc lóc dưới chân núi không?" Nghe lời của nữ tử, Hạo Thiên có phần thất vọng, thất vọng vì vốn tưởng nữ tử này là người

bình thường, không giống những lão già kia ồn ào đến nhức đầu, không ngờ nữ tử này còn nói nhiều hơn. "Không phải có một lão giả từ thiếu niên đến cuối cùng đã đột phá Chủ Tể Cảnh mấy lần, cũng đều bị cự tuyệt ngoài cửa sao?" Hạo Thiên hỏi một câu.

Nữ tử khẽ hừ một tiếng, rõ ràng thừa nhận lời nói của Hạo Thiên, ngừng một chút, lại nhàn nhạt nói, "Trên núi, không có truyền thừa thích hợp.

Ta có thể lưu lại ở đây, thời khắc hiển hiện lưu ảnh không còn nhiều, chỉ có thể chờ người thích hợp nhất mới có thể hiện thân, hoàn chỉnh giao ra truyền thừa.

Nếu không, chỉ có thể vào lúc tiêu tan, khắc lại một ít thứ trên thông thiên bia.

Ở đỉnh núi có thể thấy được, càng đi lên, văn bia bị năm tháng mài mòn càng nhiều khoảng trống.

Ở đỉnh núi, chỉ có thể thấy một ít thông thiên bia trống không." Nghe lời của nữ tử, ánh mắt Hạo Thiên rơi xuống tà váy màu vàng đang xòe ra, đến bây giờ vẫn có thể thấy được vẻ lộng lẫy uy nghi năm nào. "Vậy tại sao lại chọn ta?" Hạo Thiên có phần không hiểu, "Ta là một ma tu, Thần tộc đáng lẽ không dung với ma tu." "Thời đại đã thay đổi." Nữ tử khẽ cười một tiếng, một đôi mắt cười nhìn Hạo Thiên, đưa ngón trỏ thon dài điểm vào giữa mi tâm hắn, "Ừm, cũng là tò mò.

Trên người ngươi có một đạo ấn ký do kẻ dị tộc đã mấy lần đến dưới Thần Trủng Sơn để lại, không có ác ý, mà là ý bảo vệ.

Có khí tức của Đế Mạch Quyển, và... khí tức của vùng đất cổ xưa xa xôi, khiến chúng ta có chút hoài niệm." Người trước mặt này sống lâu hơn thiếu niên năm xưa rất nhiều, trên người lại mang nhiều bí mật, sao có thể không khiến người ta tò mò? "Ồ?" Hạo Thiên ngồi

xuống một khoảng đất trống bên cạnh, chờ đợi những lời tiếp theo của nữ tử.

Khi thần hồn trên các thông thiên bia không còn lên tiếng, Hạo Thiên cuối cùng cũng cảm thấy thanh tịnh hơn nhiều.

Chương 666

"Còn nữa, ngươi hiện tại, không phải chỉ là một đạo phân thân thôi sao, cho nên mới có thể không sợ hãi mà đối thoại với ta như vậy?" Nữ tử nhìn Hạo Thiên, lời nói ra lại khiến Hạo Thiên hơi nhíu mày.

Trên người nữ tử có một loại ngạo khí, nhưng lại gần gũi.

Quan trọng hơn, Hạo Thiên không thấy ác ý trong mắt nàng, một mảnh trong suốt.

Nữ tử đáng lẽ đã trải qua năm tháng cực kỳ dài đằng đẵng, nhưng trong mắt lại không có nửa phần ác niệm, có một loại thông thấu nhu hòa quy về trời đất.

Giống như trời đất nhìn cỏ cây, vừa vô tình, lại vừa ung dung. "Chân thân của ta quả thực không ở đây." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Nữ tử gật đầu, lại mở ra một cánh cửa bên cạnh, một cánh cửa ánh sáng vàng trải rộng nửa bầu trời.

Cánh cửa ánh sáng đó, đồng thời cũng xuất hiện trước mặt nguyên thân của Hạo Thiên. "Ngươi có thể lựa chọn, cũng có thể lựa chọn nói chuyện với ta một lúc rồi rời đi.

Ta sẽ không làm khó một tiểu bối.

Chỉ là, ta lại có một đạo thần quyết, có thể bổ sung nửa quyển dưới của Đế Mạch Quyển Sâm La Vạn Tượng.

Còn nữa, có thể khiến sức mạnh của phân thân quay về nguyên thân.

Trước khi rời khỏi Thần giới, nếu không thể dung hợp nguyên

thân và phân thân, thì đạo mạnh nhất sẽ rời khỏi Thần giới, đạo còn lại sẽ bị lưu lại đây, sau một khoảng thời gian sẽ tiêu tan, không thể tồn tại vĩnh viễn." Từng chữ từng câu, những điều nữ tử chỉ ra đều là những chuyện cực kỳ quan trọng.

Ánh mắt nàng rơi trên người Hạo Thiên, khẽ nói, "Hiện tại, cảnh giới phân thân của ngươi mạnh hơn nguyên thân, ngươi định để nguyên thân vĩnh viễn ở lại đây sao?" Nữ tử không chống đỡ được bao lâu nữa, mép cửa ánh sáng hơi tan rã, nhưng nụ cười trên mặt lại không hề thay đổi, chỉ nhìn Hạo Thiên, chờ đợi quyết định của hắn. "Ta cần làm gì?" Hạo Thiên bước vào trong cửa ánh sáng, màn sáng vàng thu lại, đưa thân hình hắn đáp xuống Thần Trủng Sơn.

Trên đời này chưa bao giờ có lợi lộc nào miễn phí.

Có lẽ việc những thần hồn này sắp tiêu tan, chỉ có thể để lại khắc ấn trên thông thiên bia khiến họ có chút tiếc nuối, nhưng cũng không đến mức tùy tiện tìm một người là có thể giao phó.

Nếu có thể tùy tiện tìm người giao phó, tại sao không chọn Lão tổ?

Nữ tử nhìn Hạo Thiên, dường như có phần bất ngờ vì lúc này hắn không bị lợi lộc rơi xuống đầu làm choáng váng, "Ta muốn ngươi sao chép toàn bộ văn tự trên các thông thiên bia vào trong Đế Mạch Quyển." Nữ tử mở miệng, nhàn nhạt nói một câu, "Vốn dĩ trên Thần Trủng Sơn có người giữ mộ làm việc này, Đế Mạch Quyển, đó là một đạo phân thân của Thiên đạo giáng xuống làm việc này.

Nhưng dường như, thế đạo bây giờ đã thay đổi." Nữ tử cực kỳ rõ ràng những việc mà hậu bối Thần tộc làm, chỉ là không trách cứ, cũng không hỏi.

Hạo Thiên nhìn vô số thông thiên bia trước mặt, biết đây không phải là một việc đơn giản, có lẽ sẽ phải trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẵng ở nơi này. "Ta sẽ giúp ngươi xóa đi sự trôi chảy của

thời gian ở đây, ngươi chỉ cần tâm không vướng bận mà làm việc này.

Trong thời gian đó có thể nhận được bao nhiêu truyền thừa, hoàn toàn tùy thuộc vào ngươi.

Có ở lại hay không, cũng tùy ngươi." Nữ tử vẫn không nhanh không chậm, thậm chí có phần sa sút, "Trên bia đá ở đỉnh núi, có không ít bia đá không một chữ.

Muốn xem chữ viết trên đó, cũng không thể sao chép được nữa.

Những người còn tồn tại thần hồn, sẽ giao tất cả cho Đế Mạch Quyển.

Việc ngươi phải làm cũng không nhiều, quan trọng là ngươi có thể ngộ ra bao nhiêu trong đó." Nghe lời của nữ tử, Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Thấy Hạo Thiên đồng ý, nụ cười trên mặt nữ tử nhiều hơn vài phần.

Thần khí trong tay nàng như một cây quyền trượng đặt trước người, hai tay ôm lấy chống đỡ.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía một tòa thông thiên bia bên cạnh Hạo Thiên, "Bắt đầu từ đây đi." Tấm bia đá đó là mộ của nữ tử, chỉ là nàng không được chôn cất ở đây, chỉ để lại một đạo truyền thừa tại nơi này, khi vẫn lạc sẽ có một đạo thần niệm quay về đây mà thôi.

Một điểm sáng vàng từ thân hình đang dần nhạt đi của nữ tử xuyên ra, kết nối thành một mảnh văn tự màu vàng, từ dưới lên trên chậm rãi bắt đầu viết, chiếu vào mắt Hạo Thiên, cuối cùng rơi vào phía sau Đế Mạch Quyển, hóa thành một thẻ tre, có những chữ cực nhỏ ghi chép lại.

Hạo Thiên cũng không biết mình đã hao phí bao nhiêu năm tháng ở đây.

Mỗi khi một tòa thông thiên bia trước mắt được Đế Mạch Quyển ghi chép lại, nó sẽ từng tấc sụp đổ, vỡ thành những mảnh đá vụn chất đống trên núi, có lúc cũng sẽ lăn xuống chân núi.

Hạo Thiên đi trong đó, dần dần từ vị trí dưới núi lên đến đỉnh núi.

Nhìn xuống, vô số bia đá san sát vươn thẳng lên trời ban đầu đều đã biến mất, ngọn núi này nhìn cũng không còn cao lớn hùng vĩ như lúc ban đầu.

Giống như nữ tử đã nói, càng lên đỉnh núi, văn bia càng ít, đều là tàn khuyết, chỉ lưu lại một nửa chữ viết.

Hạo Thiên cũng không hoàn toàn nhận được những truyền thừa này, những thứ nhận được đều sẽ kết nối thành một thẻ tre trên Đế Mạch Quyển, những thứ chưa nhận được, sẽ do một đạo kim mang phong ấn, cũng rơi vào Đế Mạch Quyển.

Đến khi trong tầm mắt Hạo Thiên xuất hiện những bia đá trống không, hắn cũng dừng bước.

Bia đá trước mặt, hắn giơ tay khẽ chạm vào, liền biến thành tro bụi rơi xuống, không còn hình dạng ban đầu nữa.

Hạo Thiên có phần tiếc nuối, nhưng cũng không có cách nào, lúc quay người, nhìn phân thân, Hạo Thiên đưa tay ra hiệu, phân thân trực tiếp dung nhập vào cơ thể hắn, thu hồi lại tất cả, bao gồm cả đoạn đao cũng rơi vào tay Hạo Thiên.

Lúc này có một cảm giác cực kỳ kỳ lạ, không phân biệt được mình là phân thân ma tu, hay là chính mình.

Chỉ là cảm giác này chỉ thoáng qua rồi tiêu tan, ánh mắt Hạo Thiên cũng dần dần kiên định.

Khi bước ra khỏi khu vực truyền thừa, Hạo Thiên hướng về Thần Trủng Sơn không một bóng người hành lễ, cáo biệt những tiền bối

không còn tồn tại, quay người đi ra ngoài khu vực truyền thừa.

Nữ tử đã xóa sạch năm tháng hắn ở trong đó.

Ở bên ngoài, Hạo Thiên chỉ mới bước vào không bao lâu.

Hạo Thiên dĩ nhiên sẽ không biết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở khu vực truyền thừa, Khúc Tần đã gửi cho hắn không dưới mấy trăm tin nhắn.

Khúc Tần dường như cũng nhận ra ý đồ của Tuân Tuyết Thiên Thần muốn hủy diệt khu vực truyền thừa, sợ Hạo Thiên vẫn còn ở bên trong, không liên lạc được với Hạo Thiên, chỉ có thể để các ma tu của Lâu Minh Các tạm thời kéo chân Tuân Tuyết Thiên Thần.

Phòng đấu giá đứng đầu dĩ nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chỉ là Quản Di đang đối đầu với mấy vị trưởng lão của Thần tộc, lâm vào thế khó, không thể viện trợ cho Lâu Minh Các.

Tuân Tuyết Thiên Thần dường như đã sớm bày ra cục diện, còn mang theo một số cường giả của chủ thành chặn giết ma tu của Lâu Minh Các.

Mấy vị trưởng lão của Thần tộc chỉ phụ trách kéo chân người của Phòng đấu giá đứng đầu, để họ không thể can thiệp vào chuyện của Thần tộc và Lâu Minh Các.

Khi Hạo Thiên từ trong vết nứt không gian bước ra, thấy bộ dạng của Khúc Tần quả thực có chút thê thảm.

Người sau giao thủ với Tuân Tuyết Thiên Thần không có nhiều cơ hội thắng, kéo dài quá lâu sẽ rơi vào thế yếu.

Huống chi còn có không ít cường giả của chủ thành đứng bên cạnh Tuân Tuyết Thiên Thần, thỉnh thoảng ra tay gây phiền phức cho Khúc Tần.

Những thứ trong tay có thể dùng được đều đã dùng gần hết.

Thấy bóng dáng Hạo Thiên hiện ra, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, nhưng ngay sau đó lại tối sầm đi, truyền tin cho Hạo Thiên, "Cổ chiến trường là một cái bẫy!

Tìm cách phá hủy đại trận, đưa mọi người ra ngoài!

Lâu Minh Các không thể bị diệt ở đây!" Nghe lời của Khúc Tần, Hạo Thiên nhàn nhạt liếc nhìn một cái, sau đó liền đưa mắt nhìn về phía Tuân Tuyết Thiên Thần đối diện.

Chương 667

"..." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, nhíu mày, không biết tại sao, cảm giác khí thế trên người Hạo Thiên dường như đã thay đổi hoàn toàn so với lần trước gặp mặt.

Vốn dĩ có thể nhìn thấu cảnh giới của Hạo Thiên, nhưng bây giờ lại cảm thấy người sau có chút khó đoán.

Mới qua bao lâu chứ...

Huống chi, trong Cổ chiến trường, không phải chỉ là một đạo phân thân của Hạo Thiên thôi sao?

Phân thân đã có thực lực như vậy, thời gian cần để nguyên thân của Hạo Thiên trưởng thành sẽ quá dài sao?

Sau lưng Tuân Tuyết Thiên Thần hơi lạnh, nhưng trong chớp mắt, nàng lại phát giác có gì đó không đúng, nhìn Hạo Thiên, đột nhiên lạnh lùng nói một câu, "...

Ngươi cũng đã đưa nguyên thân vào trong Cổ chiến trường?!" Đây không phải là Hạo Thiên nhập vào thân xác, với cảnh giới của Tuân Tuyết Thiên Thần, quan sát kỹ lưỡng, đã phân biệt được sự khác biệt trong đó.

Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, "Chuẩn bị bỏ mạng trong Cổ chiến trường sao?

Hạo Thiên, lá gan ngươi thật lớn." "Ồ?" Hạo Thiên lần này không rút ra Ngọc Hoàng Kiếm, mà nắm chặt đoạn đao trong tay. "Ngươi ra từ khu vực truyền thừa của Thần tộc." Khi nói câu này, trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần lộ ra sát ý cực kỳ sâu thẳm.

Thứ đó không rơi vào tay Tuân Tịch Thiên Thần, cũng không rơi

vào tay mình, lại bị Hạo Thiên lấy đi sao?

Nhíu chặt mày, Tuân Tuyết Thiên Thần hơi hé miệng, cuối cùng lại rút ra một thanh trường kiếm có vài phần tương tự Chân Ngôn Kiếm, đôi cánh sau lưng mở rộng, cảnh giác đến cực hạn.

Hạo Thiên không có ý định kéo dài với Tuân Tuyết Thiên Thần, trực tiếp tụ uy thế trong tay, đoạn đao hướng về phía Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đôi cánh sau lưng Tuân Tuyết Thiên Thần gần như trong nháy mắt che khuất thân hình nàng, biến thành một cái kén ánh sáng.

Nhưng ánh đao màu đỏ máu sắc bén vẫn cắt rách thần quang màu vàng.

Đôi cánh bị xé nát dường như ngay lập tức chạm phải lửa, bị Dung Hợp Chi Hỏa thiêu đốt, khi Tuân Tuyết Thiên Thần vỗ cánh, nó biến thành một mảng tro đen lớn hướng về phía Hạo Thiên, trong nháy mắt bao trùm cả vùng trời đất này.

Khúc Tần gần như phản ứng ngay lập tức.

Hạo Thiên có thực lực đối đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần, tấm truyền tống trận phù trong tay do dự mãi không xé rách cũng vào lúc này xé toạc ra, cuốn thân hình hắn vào trong, trong nháy mắt biến mất khỏi vùng trời đất này.

Tuân Tuyết Thiên Thần bị Hạo Thiên đánh trọng thương, không ở trên trời dừng lại một giây, thân hình rơi thẳng xuống dưới.

Máu tươi từ đầu cánh chảy xuống, nhuộm đỏ cả đôi cánh trắng như tuyết. "Phân thân và nguyên thân dung hợp..." Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn máu dính trên cánh tay mình, lại bị Dung Hợp Thần Hỏa thiêu đốt ngày càng dữ dội, mặt lộ vẻ đau đớn, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Hạo Thiên.

Tay nắm chặt kiếm, như muốn liều mạng.

Một bóng dáng lão giả, lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tuân Tuyết Thiên Thần. "Thất trưởng lão định bỏ đá xuống giếng giết ta sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần dĩ nhiên có phát giác, thân hình rơi xuống đất, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, nghiêng người đối mặt với Hạo Thiên và Thất trưởng lão của Thần tộc đột nhiên xuất hiện.

Trong mắt Thất trưởng lão dường như có chút phức tạp.

Sau khi bị Tuân Tuyết Thiên Thần trấn áp ngoài cửa đá, không bao lâu, ông ta đã thoát ra được.

Sau đó phát giác Tuân Tịch Thiên Thần đã rời khỏi Cổ chiến trường, cũng thở phào một hơi.

Truyền thừa không rơi vào tay Tuân Tịch Thiên Thần, chỉ cần Tuân Tịch Thiên Thần có thể sống sót ra ngoài là tốt rồi.

Chỉ là, Tuân Tuyết Thiên Thần...

Thất trưởng lão thở dài một tiếng, lại nhìn Hạo Thiên từ xa một cái, phất tay áo cuốn thân hình Tuân Tuyết Thiên Thần ra sau lưng mình, sau đó mang theo Tuân Tuyết Thiên Thần cùng rời đi.

Hạo Thiên có phần tiếc nuối, nhưng Thất trưởng lão đã xuất hiện, mang Tuân Tuyết Thiên Thần đang trọng thương đi, hắn cũng không tiếp tục đuổi theo, quay đầu chặn lại Khúc Tần đang nhân cơ hội trốn chạy. "Hạo Thiên thiếu chủ." Khúc Tần nhìn Hạo Thiên trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Trong mắt hắn, hiện tại nguyên thân và phân thân của Hạo Thiên đã dung hợp, trong tay cầm một thanh thần khí ma tu ba mươi phẩm, đối đầu với người của Thần tộc đã có đủ thực lực cảnh giới.

Nhưng Hạo Thiên bây giờ, nửa người nửa ma, có phải là một ma tu mất đi thần trí không?

Sau này... hẳn là sẽ không quay lưng lại với Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu chứ?

Nếu để Hạo Thiên trưởng thành, Khúc Tần không hề ngạc nhiên khi người sau sẽ mạnh hơn cả Đại trưởng lão của Thần tộc.

Nhưng thời gian cấp bách, Hạo Thiên đã mượn con đường của ma tu, rốt cuộc là đã đi một con đường khác thường, hay là có biện pháp khác? "Ta đi tìm người của Phòng đấu giá đứng đầu." Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Khúc Tần một cái, "Lâu Minh Các có thể tồn tại được hay không, tùy ngươi.

Người của Thần tộc, ta sẽ kéo chân." Nghe lời của Hạo Thiên, tinh thần Khúc Tần chấn động.

Hiện tại Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các đang khổ sở vì không thể có thêm một cường giả nào ngoài những người đứng đầu tham gia vào chiến cục.

Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu nếu ra mặt, tất nhiên sẽ dẫn ra Đại trưởng lão của Thần tộc.

Lâu Minh Các hiện tại chỉ có hắn có thể ra mặt, Thần tộc lại có thêm một Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nếu Hạo Thiên có thể đối phó với Thần tộc, những việc mà Lâu Minh Các có thể làm và gây rối trong đó cũng đủ rồi! "Hạo Thiên, ngươi ngàn vạn lần không thể vào lúc này xảy ra sơ suất, mất đi thần trí..." Nói một câu như vậy, Khúc Tần nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái, thân hình ẩn vào bóng tối, đi tìm các ma tu của Lâu Minh Các đang phân tán trong Cổ chiến trường.

Phía Phòng đấu giá đứng đầu, tiến vào Cổ chiến trường có ba người, Quản Di, và hai vị cường giả Thần Đế.

Đối đầu với họ, lại là sáu vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc.

Tuân Tuyết Thiên Thần không ở đây, họ tự nhiên hiểu rõ, Lâu Minh Các hiện tại có lẽ cũng ứng phó không xuể, không lo được cho mấy người họ.

Sáu vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc, đã đánh hai vị cường giả của phòng đấu giá thành trọng thương. "Sớm biết Cổ chiến trường mở ra, là để Thần tộc đối phó với phòng đấu giá..." Lão giả nhíu mày nhìn về phía Quản Di.

Nghe lời của Tứ trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu, Quản Di lại lắc đầu, "Đại trưởng lão không thể lộ diện, thực lực của Phòng đấu giá đứng đầu... vốn yếu hơn Thần tộc không chỉ một chút.

Mười hai vị Thần Đế cộng thêm Tuân Tuyết Thiên Thần, Đại trưởng lão ở đây cũng vô dụng.

Kế hoạch bây giờ..." Phòng đấu giá tiến vào Cổ chiến trường, chính là để tìm kiếm một tia hy vọng duy nhất, sự tồn tại của Lão tổ.

Nhưng khổ nỗi, người sau dù thế nào, cũng không chịu gặp mặt một lần. "Ngoài thiếu chủ không phải người của Thần tộc cũng không phải người của Phòng đấu giá đứng đầu, Lão tổ chưa từng gặp người khác, đặc biệt là... người của hai tộc." Lúc này, Quản Di cũng không muốn nói những lời này khiến hai vị trưởng lão Thần Đế vốn đã dao động lại càng thêm suy yếu.

Chương 668

Nhưng hắn lại cười khổ một cách vô ích, mở miệng nói, "Ta ở đây, ý định ban đầu của Đại trưởng lão, có lẽ là sai rồi." "Dù ta tìm được Lão tổ, ông ấy cũng sẽ không đồng ý ra tay cứu Phòng đấu giá đứng đầu, càng đừng nói là đứng về phía phòng đấu giá.

Không cần phải ra tay với người của Thần tộc, nhưng ai cũng không biết lời hứa năm xưa với Thần tộc rốt cuộc là như thế nào." Nếu thật sự có thể giữ lại vị cường giả Lão tổ đó, Hạo Thiên hắn sẽ không không dốc hết sức.

Thế nhưng, ngay cả bóng dáng của Lão tổ hắn cũng không thấy được. "Lão tổ không muốn gặp ta." Lão giả bên cạnh Quản Di trầm giọng thở dài.

Có thể sống sót dưới tay sáu vị cường giả của Thần tộc, dĩ nhiên không phải là do vận may, mà là được người cứu giúp.

Chỉ là không nhìn thấy bộ dạng của người ra tay, bị tiện tay vớt ra khỏi chiến cục, ném vào một góc của Cổ chiến trường, nhất thời, cũng sẽ không bị sáu vị trưởng lão của Thần tộc nhanh chóng tìm thấy.

Trong lòng biết rõ người cứu mạng mình là Lão tổ, nhưng người sau dù cầu xin thế nào cũng không chịu lộ diện. "Thiếu chủ cũng không biết đi đâu." Quản Di nhàn nhạt nói một câu, có phần mê mang.

Người của Lâu Minh Các, Khúc Tần càng không thể trông cậy vào, càng không biết bên ngoài Cổ chiến trường ra sao, Thần tộc có ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu không, Đại trưởng lão...

Quá nhiều lo lắng đan xen, trong ngoài đều không ổn.

Quản Di vốn đang đi về phía trước, lại đột nhiên dừng bước, nghiến răng, "Không tìm Lão tổ nữa." Hai vị trưởng lão có phần bất ngờ ngẩng đầu nhìn Quản Di, nhíu mày. "Ý của Đại trưởng lão..." "Lão tổ không muốn gặp ta, các ngươi nghĩ rằng, sẽ bị sự chân thành của ta cảm hóa mà đồng ý giúp Phòng đấu giá đứng đầu một tay sao?

Có lẽ Lão tổ sớm đã nhìn ta mà nói một câu ngu muội!

Muốn cứu Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ có ta, và Hạo Thiên." Quản Di thở ra một hơi dài, lúc này, cuối cùng cũng tạm thời nghiến răng gạt Lão tổ sang một bên, mở miệng nói, "Tìm tung tích của thiếu chủ, cũng tìm người của Lâu Minh Các hội hợp.

Lời của Tuân Tuyết Thiên Thần không cần để ý.

Những cường giả của chủ thành kia dù ra tay với ta hay với ma tu, cứ động thủ, giết." Khi Hạo Thiên đến, vừa hay nghe được câu cuối cùng của Quản Di, khóe miệng vô thức nhếch lên, theo tầm mắt của Quản Di bước ra, đối diện với ánh mắt thở phào nhẹ nhõm của Quản Di, Hạo Thiên khẽ nói một câu, "Thông suốt rồi à?" Quản Di bất lực thở dài một tiếng, "Sớm biết như vậy, tại sao thiếu chủ không khuyên Đại trưởng lão đừng phái người đến Cổ chiến trường..." Bên ngoài Cổ chiến trường, Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới hiện tại chỉ còn lại Đại trưởng lão và bốn vị cường giả Thần Đế khác, cùng với sư phụ của Hạo Thiên.

Ngoài ra, không còn ai khác có thể giúp được phòng đấu giá.

Thần tộc, lại chỉ đưa một nửa cường giả vào Cổ chiến trường, các trưởng lão còn lại đối phó với Phòng đấu giá đứng đầu, thừa sức.

Bởi vì Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các liên thủ, Thần tộc không thể không chia ra một nửa thực lực, lần lượt đối đầu với phòng đấu giá và Lâu Minh Các.

Nhưng dù vậy, cơ hội thắng, cũng không nhiều.

Gần như là một thế khó không thể giải, Quản Di nhìn Hạo Thiên trước mặt, há miệng, lại có phần nản lòng, không biết nên mở miệng thế nào, không biết mình có thể làm gì, cũng không thể thực sự trút hết gánh nặng lên người Hạo Thiên.

Dù sao người sau cũng không mang huyết mạch dị tộc Thần tộc, bị cưỡng ép kéo vào phòng đấu giá.

Nếu Hạo Thiên đổi ý đầu quân cho Thần tộc, có thể nói là có đường sống, nhưng đối với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, Thần tộc lại có thêm một con bài chiến thắng.

Quản Di không có một khắc nào không hối hận, vì cảnh giới thực lực của mình quá thấp.

Cũng may mắn là hiện tại trên người không mang danh tiếng thiếu chủ của phòng đấu giá.

Lâu Minh Các có Khúc Tần, Thần tộc có Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên... có thể quy về Phòng đấu giá đứng đầu không?

Đây không nhất định là thực lực mạnh yếu, mà là một sự dẫn dắt về sĩ khí. "Lão tổ quả thực sẽ không ra tay, chỉ là, ta nhận được hai thứ, lại có ích hơn việc Lão tổ đứng về phía Phòng đấu giá đứng đầu một chút." Hạo Thiên nhàn nhạt nhìn về phía tây một cái.

Xa xa có một bóng dáng ẩn trong bóng tối đang nhìn về phía này.

Lão tổ quả thực không bỏ được Thần giới, bất lực, cũng là muốn xem xem, đại thế cuối cùng níu chân này, cuối cùng sẽ đi về đâu.

Hạo Thiên lờ mờ có thể nhìn ra vài phần ý đồ của Lão tổ, đi lại trong bóng tối, chứng kiến thành bại, nhìn trộm Thiên đạo, để tấn thăng lên cảnh giới sau Chủ Tể Tối Chung.

Lão tổ sẽ không giết người của Thần tộc, mà chỉ đứng nhìn từ một bên. "Hả?" Quản Di nhìn Hạo Thiên, có phần hoàn hồn, cũng có phần tò mò Hạo Thiên đã làm gì sau khi tiến vào Cổ chiến trường. "Truyền thừa của Thần tộc đã rơi vào tay ta, vật truyền thừa của Thần tộc đã bị mang ra khỏi Cổ chiến trường, Tuân Tuyết Thiên Thần không thể nhận được truyền thừa nữa." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, "Ván cờ của Thần tộc, sắp hỏng rồi." Nghe lời của Hạo Thiên, Quản Di và hai vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu phản ứng một lúc, mới hiểu ra Hạo Thiên vừa nói gì, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn người trước mặt, hoảng hốt một lúc, "Truyền thừa của Thần tộc, đã rơi vào tay thiếu chủ rồi sao?" Làm sao có thể?

Phải biết rằng, truyền thừa của Thần tộc, ngay cả người của Thần tộc, qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng, cũng chỉ có một Tuân Tuyết Thiên Thần được thần khí truyền thừa công nhận.

Ngay cả Đại trưởng lão của Thần tộc cũng bất lực.

Lão tổ ở Thần tộc, ban đầu đáng lẽ cũng là vì đạo truyền thừa của Thần tộc, nhưng vẫn luôn chưa từng được truyền thừa công nhận.

Hạo Thiên, lại từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần đoạt được truyền thừa? "Ta sẽ đưa các ngươi ra khỏi vùng ngoại thiên địa này trước, sau đó sẽ đưa Lâu Minh Các ra ngoài." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, sau đó, hắn còn có vài việc phải làm.

Quản Di nghe lời của Hạo Thiên, ngẩng đầu nhìn một cái, một lát sau, cuối cùng bất lực gật đầu.

Hắn không giúp được Hạo Thiên, chỉ là, "Hai vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu không bằng ở lại giúp thiếu chủ?

Dù sao Thần tộc..." Quản Di vẫn chưa quên, trong Cổ chiến trường không chỉ có Tuân Tuyết Thiên Thần là một cường giả Thần Đế, mà còn có sáu vị trưởng lão Thần Đế, huống chi còn có những

cường giả của chủ thành khác đang gây rối trong đó.

Một mình Hạo Thiên, cho dù cộng thêm các ma tu của Lâu Minh Các, e rằng cũng khó mà chống lại. "Không cần, Cổ chiến trường không có gì đáng để lưu lại.

Thần tộc không chặn giết được người của Lâu Minh Các và phòng đấu giá ở đây, cũng sẽ không ở lại vùng ngoại thiên địa này lãng phí thời gian.

Đừng quên, trong Thần giới mới là chiến trường thực sự, tất cả đều đã nhầm lẫn rồi." Thần tộc cũng không đặt trận tử chiến với Lâu Minh Các và phòng đấu giá ở trong Cổ chiến trường.

Ở Thần giới, bảy mươi tư chủ thành hiện đang ngưỡng vọng Thần tộc, là vật phụ thuộc của Thần tộc, các đại thành chủ thoát khỏi Thần tộc, được Thần đạo sách phong, nghe theo lời của Thần tộc.

Thần tộc không thể nào bỏ qua những ưu thế này, để các trưởng lão của Thần tộc hy sinh.

Họ vốn yêu quý thanh danh, không phải vạn bất đắc dĩ, rõ ràng có thể dùng cường giả ngoài Thần tộc hy sinh ở phía trước, ai cũng không muốn đặt cược tính mạng của mình.

Phải biết rằng, Thần tộc nhìn có vẻ vững chắc không thể phá vỡ, thực tế, mười hai vị trưởng lão lại mỗi người một ý.

Lợi ích bình thường, có thể có chút hy sinh, nhưng khi chạm đến tính mạng, ai cũng quý mạng.

Nghe lời của Hạo Thiên, Quản Di khẽ gật đầu, có phần hiểu ra ý của hắn.

Không do dự nhiều, ngọc bài trong tay Hạo Thiên sáng lên, truyền tống trận hạ xuống nhanh chóng đưa bóng dáng của Quản Di và hai vị trưởng lão phòng đấu giá đang trọng thương ra khỏi Cổ chiến trường.

Làm xong việc này, Hạo Thiên không dừng lại lâu, trực tiếp đi về phía Khúc Tần.

Sáu vị trưởng lão của Thần tộc khi thấy Thất trưởng lão mang Tuân Tuyết Thiên Thần trở về, đặc biệt là khi Tuân Tuyết Thiên Thần bị trọng thương, đều nhíu mày, trên mặt có chút bất ngờ, "Ma tu của Lâu Minh Các, mạnh đến vậy sao?

Lại có thể làm Tuân Tuyết Thiên Thần bị thương?" "Hạo Thiên." Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần khó coi nói một câu, không để ý đến những trưởng lão trước mặt nữa, tìm một nơi ngồi xuống chữa thương, đưa đan dược vào miệng để làm dịu vết thương.

Chương 669

Đã qua một hai canh giờ, các trưởng lão của Thần tộc chờ Tuân Tuyết Thiên Thần hồi phục đều chưa rời đi, chờ đợi lời nói của nàng ta.

Thất trưởng lão bị hỏi mấy lần, nhưng không mở miệng nhắc đến chuyện này.

Tuân Tuyết Thiên Thần nghe tiếng nghị luận của họ, sắc mặt không tốt mở mắt ra.

Khi đứng dậy động đến vết thương, Tuân Tuyết Thiên Thần hơi nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng dưới ánh mắt khó hiểu của các trưởng lão Thần tộc, "Hạo Thiên đã cướp đi truyền thừa của Thần tộc..." "Làm sao có thể?" Các trưởng lão của Thần tộc gần như có cùng một phản ứng, ánh mắt rơi trên người Tuân Tuyết Thiên Thần, thậm chí có phần nghi ngờ. "Không tin?" Tuân Tuyết Thiên Thần cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Thất trưởng lão, "Tại sao Hạo Thiên lại biết được chuyện truyền thừa của Thần tộc, cướp đi Chân Ngôn Kiếm, đi đến khu vực truyền thừa, chuyện này e là phải hỏi kỹ Thất trưởng lão." "..." Thất trưởng lão nhíu mày, liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái, "Chuyện Tuân Tịch tiến vào Cổ chiến trường, là do Đại trưởng lão đích thân đồng ý.

Khu vực truyền thừa đã sắp bị hủy, tiểu trưởng lão tiến vào Cổ chiến trường cũng có khả năng không nhận được truyền thừa, vậy tại sao không thể để Tuân Tịch thử một lần?" "A." Tuân Tuyết Thiên Thần cười lạnh một tiếng, thẳng thừng chỉ ra, "Trăm phương ngàn kế cản trở ta nhận được truyền thừa, đưa Tuân Tịch một bước lên trời, kết quả thì sao?

Truyền thừa rơi vào tay Hạo Thiên, chuyện này, ta sẽ báo cho Đại trưởng lão." Nghe lời uy hiếp từng chữ từng câu của Tuân Tuyết Thiên Thần, Thất trưởng lão phất tay áo, sắc mặt lại lạnh lùng, "Ta chẳng qua chỉ muốn giúp Tuân Tịch một tay mà thôi.

Tranh đấu nội bộ của Thần tộc, chỉ là trò đùa nhỏ mà thôi, lẽ nào ta sẽ hại tính mạng của Tuân Tuyết Thiên Thần sao?" "Cấu kết với Hạo Thiên, cướp đoạt Chân Ngôn Kiếm, cản trở ta nhận được truyền thừa, ăn cây táo rào cây sung phản bội Thần tộc, Thất trưởng lão." Tuân Tuyết Thiên Thần kéo dài giọng điệu lạnh lùng, chói tai đến mức mấy vị trưởng lão xung quanh đều nhíu mày. "Đợi sau khi về Thần tộc, ta sẽ đích thân đi gặp Đại trưởng lão, Chân Ngôn Kiếm không phải do ta và Tuân Tịch để cho Hạo Thiên cướp đoạt." Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt của Thất trưởng lão lại không có nửa phần thay đổi, vẫn trấn định, "Ngược lại là ta đã từ tay Hạo Thiên lấy lại Chân Ngôn Kiếm.

Tiểu trưởng lão nếu thực lực không đủ, thì đừng có một chút thực lực đã vội vàng ra mặt làm chủ.

Tuổi trẻ khinh cuồng, còn có lúc phải rèn luyện.

Chân Ngôn Kiếm bị cướp, tiểu trưởng lão có thể trách được người khác sao?" Thất trưởng lão lúc này vì lời nói của Tuân Tuyết Thiên Thần, ngược lại bị kích lên vài phần tức giận.

Nếu không phải vì Tuân Tuyết Thiên Thần là con gái của Đại trưởng lão, không phải chỉ là một tiểu bối, đối với trưởng lão của Thần tộc không có nửa phần cung kính, ngược lại còn chỉ tay năm ngón, tự ý hành động.

Mất Chân Ngôn Kiếm, cũng là do Tuân Tuyết Thiên Thần một mực muốn đuổi theo Hạo Thiên, các trưởng lão khác không kịp ra tay, mới để Hạo Thiên mang theo Chân Ngôn Kiếm trốn thoát.

Nửa đường gặp Hạo Thiên, dù thế nào cũng đã lấy lại được Chân Ngôn Kiếm, Tuân Tuyết Thiên Thần lại có thể quay lại trách móc. "Tốt." Tuân Tuyết Thiên Thần gần như bị Thất trưởng lão làm cho tức cười, giận quá, máu tươi từ đầu ngón tay rơi xuống, khiến mấy vị trưởng lão Thần tộc xung quanh hơi biến sắc, nhưng lại chỉ liếc nhìn một cái, không có động tác gì.

Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực có phần trẻ tuổi, như Thất trưởng lão đã nói, đối với trưởng bối không có nửa phần cung kính, ngược lại còn chỉ cao khí dương, tự ý hành động, sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt lớn.

Thay vì sau này Tuân Tuyết Thiên Thần làm sai chuyện lớn hơn mất mạng, lần này không mất truyền thừa, coi như là chịu một lần thiệt thòi lớn, hoàn toàn tùy thuộc vào việc Tuân Tuyết Thiên Thần có thể có chút hối cải hay không.

Thất trưởng lão nhìn rõ thần tình của mấy vị trưởng lão xung quanh, nheo mắt, lại thấy Tuân Tuyết Thiên Thần dường như đã mất đi khí thế, khẽ hừ một tiếng, cũng không tiếp tục nói lời kích thích Tuân Tuyết Thiên Thần nữa.

Ông ta không phải vì Tuân Tịch mà sinh lòng phản trắc, càng không phải không hài lòng với Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng không có ý định để Thần tộc suy sụp.

Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần có chút u ám, vì vết thương, cũng vì chịu thiệt thòi ở chỗ Hạo Thiên, ánh mắt có phần thêm vài phần u tối.

Lời của Thất trưởng lão cũng không phải hoàn toàn sai, nàng ta quả thực nhất thời sơ suất, quá xem thường Hạo Thiên, chỉ là cũng không ngờ Hạo Thiên sẽ đưa cả nguyên thân và phân thân vào trong Cổ chiến trường, quả thực không sợ hãi.

Thực lực của người sau quả thực trưởng thành có chút đáng sợ.

Có lẽ ngay cả Đại trưởng lão của Thần tộc, cũng có chút xem thường Hạo Thiên này.

Chỉ là nhất thời hoảng hốt, Tuân Tuyết Thiên Thần không vì một Hạo Thiên mà bị đả kích đến mức không gượng dậy nổi.

Liếc nhìn các trưởng lão Thần tộc mỗi người một ý, Tuân Tuyết Thiên Thần nhắm mắt lại, đè nén cơn tức giận trong lòng, khẽ mở miệng nói, "Ta ra tay chặn giết người của Lâu Minh Các, truy tung ba người của Phòng đấu giá đứng đầu, có kết quả không?

Quản Di đó là thiếu chủ trước đây của Phòng đấu giá đứng đầu, vị trí trong phòng đấu giá không thấp.

Bắt được hắn, sau này có thể có tác dụng.

Ta đã phân phó rồi, bây giờ, người đâu?" "Phòng đấu giá đứng đầu tiến vào Cổ chiến trường, ngoài một Quản Di cảnh giới chỉ là Thần Vương, còn có hai vị trưởng lão Thần Đế thực lực cực mạnh..." Nhắc đến chuyện này, sắc mặt mấy vị trưởng lão của Thần tộc có phần khó coi.

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Tuân Tuyết Thiên Thần quét qua, trong lòng có phần không hài lòng, nhưng cũng không thể hiện ra mặt, chỉ có một người đứng ra, thấp giọng nói một câu, "Chuyện này... quả thực là ta có chút lơ là.

Sau khi đánh hai vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu thành trọng thương, nhất thời không cẩn thận, để họ chạy thoát.

Nhưng cũng không hoàn toàn là lỗi của ta..." Lời nói của Đại trưởng lão Thần tộc và Tuân Tuyết Thiên Thần, rõ ràng là không chuẩn bị ép Phòng đấu giá đứng đầu đến đường cùng, mà muốn giải quyết Lâu Minh Các, kẻ phiền phức trong bóng tối trước, rồi mới

quay lại đối phó với Phòng đấu giá đứng đầu.

Lúc đó, họ cũng không chắc có nên giết ba người của phòng đấu giá hay không, huống chi cuối cùng lại có người trong bóng tối ra tay, ngay trước mắt họ cứu người đi.

Nhưng...

Hạo Thiên vẫn luôn đi theo Tuân Tuyết Thiên Thần, ở khu vực truyền thừa gây rối, vậy người cứu người của Phòng đấu giá đứng đầu là ai? "Lâu Minh Các có cường giả ẩn nấp trong bóng tối ra tay sao?" Có một vị trưởng lão Thần tộc nhíu mày, có phần mờ mịt mở miệng nói một câu, nhìn về phía Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nếu là như vậy, thì thật sự có chút phiền phức rồi. "Lén lén lút lút, là phong cách hành sự của Lâu Minh Các, nhưng không nhất định là người của Lâu Minh Các.

E là, Lão tổ trong Cổ chiến trường đã ra tay rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh lùng hừ một tiếng, "Không can thiệp vào chuyện của Thần giới, một bộ dạng cường giả đứng ngoài cuộc, rốt cuộc không phải tộc ta, lòng dạ tất khác?" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt mấy vị trưởng lão của Thần tộc hơi thay đổi.

Sức nặng của một vị Chủ Tể Tối Chung, vốn có sức nặng.

Nếu Lão tổ đứng về phía Phòng đấu giá đứng đầu, không cho Thần tộc ra tay với phòng đấu giá... "Tuân Tuyết Thiên Thần, cẩn thận lời nói." Thất trưởng lão lúc này mở miệng.

Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn một cái, dĩ nhiên biết lời nói của mình có phần không đúng, nhưng lại khẽ hừ một tiếng, không nói gì thêm, cũng không để ý đến Thất trưởng lão, trực tiếp nói, "Mấy người của phòng đấu giá, hiện tại đáng lẽ đã bị Hạo Thiên đưa ra khỏi Cổ chiến trường rồi." “Bị đưa ra khỏi Cổ chiến trường sao?” Mấy vị

trưởng lão Thần tộc nhíu mày, có chút khó hiểu: “Rõ ràng đã bày ra đại trận, nhốt tất cả bọn chúng trong mảnh thiên địa ngoại vi này, sao người của Phòng đấu giá đứng đầu có thể rời khỏi Cổ chiến trường được chứ?” “Tuân Tịch Thiên Thần và Thất trưởng lão đã vào trong Cổ chiến trường, ta cũng đâu có nghe được tin tức gì?

Cảnh giới của Tuân Tịch thấp như vậy, nếu không có Thất trưởng lão bảo vệ bên cạnh, liệu có thể sống sót trong Cổ chiến trường không?

Nếu không chết trong Cổ chiến trường.” Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn Thất trưởng lão một cái: “Thấy trên mặt Thất trưởng lão không có chút bi thương nào, vậy là hắn còn sống.

Không ở trong Cổ chiến trường, vậy là có cách rời đi rồi.” Một câu nói nhàn nhạt khiến các trưởng lão Thần tộc xung quanh lại đổ dồn ánh mắt vào Thất trưởng lão, âm thầm cau mày.

Thất trưởng lão, chắc sẽ không thực sự sinh lòng khác chứ?

“Cách thoát khỏi đại trận là ngọc bài do Đại trưởng lão Thần tộc đưa, đang nằm trong tay Tuân Tịch Thiên Thần.” Thất trưởng lão vẫn lôi Đại trưởng lão Thần tộc ra làm lá chắn.

Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn một cái rồi cười lạnh: “Hy vọng sau này khi Thất trưởng lão gặp Đại trưởng lão cũng có thể nói những lời này với ngài ấy.

Bây giờ thứ đó e là đã rơi vào tay Hạo Thiên rồi.

Bày bố đại trận bao nhiêu ngày trời, cuối cùng lại như một trò cười.

Thần tộc cũng vậy.

Thất trưởng lão, là kẻ đầu sỏ gây tội, ngươi thật sự cho rằng mình không có trách nhiệm sao?” “Trước tiên giải quyết Lâu Minh Các đã.

Còn Phòng đấu giá đứng đầu, cứ để bọn chúng tạm thời trốn thoát một kiếp." Trong sáu vị trưởng lão còn lại, có một người lên tiếng, liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái.

Tuân Tuyết Thiên Thần có phần hùng hổ dọa người quá rồi.

Các trưởng lão Thần tộc trước nay đều một lòng, việc để một Tuân Tuyết Thiên Thần nổi bật lên vào lúc này, đứng ở hàng đầu Thần tộc, đúng như lời Đại trưởng lão nói, có thể làm tăng khí thế của Thần tộc, nhưng bây giờ bọn họ lại nghi ngờ quyết định của Đại trưởng lão có chính xác hay không.

Chương 670

Tuổi của Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực còn quá trẻ.

Đại sự như vậy, không thể giao vào tay một tiểu bối như Tuân Tuyết Thiên Thần được.

Xét theo thứ hạng trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng là người có địa vị thấp nhất.

Nếu không phải vì thân phận của nàng ta, lúc này căn bản không có tư cách mở miệng.

Nghe thấy giọng nói khiển trách rõ ràng, Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn vị trưởng lão vừa lên tiếng nhưng không nói gì.

Lúc này, Nhị trưởng lão Thần tộc vẫn luôn ở đó nhưng chưa từng mở miệng liếc nhìn Thất trưởng lão, ánh mắt rơi trên người Tuân Tuyết Thiên Thần, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Đưa Tuân Tuyết Thiên Thần về Thượng Thần Giới đi.

Thất trưởng lão, do ngươi hộ tống vậy." "Ý ngài là sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhị trưởng lão.

Lần này nàng ta là người dẫn đầu tiến vào Cổ chiến trường, nhưng Nhị trưởng lão lại mở miệng, bây giờ ngài ấy muốn đưa nàng ta về, không cho nhúng tay vào nữa ư?

"Tuân Tuyết Thiên Thần đừng quên, Đại trưởng lão Thần tộc đã dặn dò, bảo ngươi tiến vào Cổ chiến trường để nhận truyền thừa của Thần tộc, sau đó giải quyết Lâu Minh Các ở trong đó, làm suy yếu một phần thực lực của Phòng đấu giá đứng đầu, khiến bọn chúng tổn thất một hai người." Giọng nói nhàn nhạt vang lên, Nhị trưởng lão quét mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, thở dài một hơi: "Bây giờ Tuân

Tuyết Thiên Thần đã làm được điểm nào?

Sau này có viện cớ gì để giải thích không?

Ta không nghe những thứ đó, ngược lại Đại trưởng lão chắc chắn sẽ biết.

Hơn nữa, Tuân Tuyết Thiên Thần hiện đang trọng thương, nên về Thượng Thần Giới dưỡng thương, chuyện của Lâu Minh Các không cần Tuân Tuyết Thiên Thần ra tay nữa." Một câu nói đơn giản, Thất trưởng lão không có phản ứng gì mà chỉ gật đầu.

Tuân Tuyết Thiên Thần nghiến răng, một lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại, nhưng đúng là nàng ta chưa nhận được truyền thừa.

"Ta biết rồi." Tuân Tuyết Thiên Thần cúi đầu, phất tay áo rời đi.

Thất trưởng lão hành lễ với Nhị trưởng lão rồi vội vàng theo bước Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Thần tộc định tạm thời đưa Tuân Tuyết Thiên Thần và một vị trưởng lão Thần Đế đi sao?" Khúc Tần vốn có tài ẩn nấp, giờ đây cùng Hạo Thiên trốn trong bóng tối, nhìn từ xa về phía Thần tộc.

Thấy tình cảnh bên đó, y có chút hả hê mà nhếch mép.

Tuân Tuyết Thiên Thần đã truy sát y suốt một đường, bây giờ thấy Tuân Tuyết Thiên Thần gặp xui xẻo, y tự nhiên vui mừng.

"Bây giờ người của Lâu Minh Các tìm thế nào rồi?" Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Khúc Tần một cái.

Lúc tìm thấy Khúc Tần, gã này không sợ chết mà bám theo sau người của Thần tộc để dò la tin tức.

Hắn cũng đã đưa đi không ít người của Lâu Minh Các, nhưng Hạo Thiên cũng không biết rốt cuộc Lâu Minh Các đã phái bao nhiêu ma tu tiến vào Cổ chiến trường.

“Cứ để bọn họ ở lại đây cũng không có vấn đề gì.” Khúc Tần xua tay.

Ngoài mạng sống của mình ra, y không mấy quan tâm đến người của Lâu Minh Các.

Nguyên nhân cũng là vì, y sớm đã biết Cổ chiến trường này là một cái bẫy.

Ngoại trừ việc đi theo Hạo Thiên, Lâu Minh Các cũng không đưa quá nhiều cường giả vào Cổ chiến trường, chẳng qua... y có mang theo mấy người có bản lĩnh, định bụng lúc cuối cùng sẽ gây cho Thần tộc một chút phiền phức không lớn không nhỏ.

Khúc Tần nói khẽ với Hạo Thiên một câu.

Hạo Thiên nghe rõ lời y nói, có chút kinh ngạc liếc nhìn y một cái.

Người của Lâu Minh Các đã động tay động chân vào trận pháp của Thần tộc.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, những kẻ bị nhốt lại trong Cổ chiến trường ngược lại sẽ là mấy vị trưởng lão Thần tộc ư?

Trong nháy mắt, Hạo Thiên đã hiểu ý trong lời nói của Khúc Tần, liếc nhìn người bên cạnh, ngập ngừng một lát rồi mới đưa mắt nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần và Thất trưởng lão đang bị đưa vào trong trận pháp truyền tống.

“Đáng tiếc Tuân Tuyết Thiên Thần không thể ở lại.” Trong lời nói của Khúc Tần có chút tiếc nuối, nhưng có thể giữ chân sáu vị trưởng lão Thần tộc và các cường giả của các chủ thành khác đã là không dễ dàng rồi.

“Sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi, tìm cách đưa ta đến gần đại trận nhất có thể.” Hạo Thiên nói một câu.

Khúc Tần cũng để lại cho hắn một phiền phức.

Ma tu của Lâu Minh Các đã động tay động chân vào đại trận, lúc đại trận hoàn thành đã thiết lập một trận pháp nghịch chuyển ở một góc trong đó, có thể nghịch chuyển hướng mở của đại trận trong nháy mắt, chỉ có thể mở từ bên ngoài Cổ chiến trường, nhốt cả người của Thần tộc vào trong mảnh thiên địa ngoại vi này.

Nhưng động tác của Khúc Tần chưa hoàn thành trọn vẹn.

Y vốn định đợi người của Thần tộc mất kiên nhẫn, phân tán ra tìm kiếm ma tu của Lâu Minh Các rồi mới ra tay phá hoại.

Bây giờ Tuân Tuyết Thiên Thần đã đi, Hạo Thiên cũng ở đây, không cần phải đợi lâu như vậy, cũng không cần phiền phức như thế nữa.

Nghe lời Hạo Thiên nói, Khúc Tần không nói gì, chỉ giơ tay đặt lên vai Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy một luồng sáng màu xám tro bao phủ lấy hắn và Khúc Tần từ đầu đến chân, khí tức đều bị thu liễm ẩn giấu bên trong, không để lộ một tia nào.

"Đi." Khúc Tần chỉ một hướng, cùng Hạo Thiên tiếp cận đại trận.

Ngay lúc y vung tay đánh trận thạch trong tay vào đại trận, mấy vị trưởng lão Thần tộc đã phát giác được dị tượng của đại trận, lập tức đánh ra một đòn uy thế, vung về phía mấy chỗ ẩn nấp bên cạnh đại trận: "Kẻ nào?!" "Bị phát hiện rồi." Hạo Thiên đã sớm tính đến khả năng này, liếc mắt một cái, thấy bố trí của Khúc Tần đã có hiệu quả, đại trận bắt đầu nghịch chuyển.

Bây giờ chỉ cần cầm chân mấy vị trưởng lão trước mắt, không để bọn họ rời đi lúc này là được.

Hạo Thiên lập tức kích hoạt ngọc bài trong tay, đưa Khúc Tần đi,

rồi cầm đoạn đao nghênh đón Nhị trưởng lão Thần tộc.

Chưa giao thủ một chiêu, Nhị trưởng lão đã thấy thân hình Hạo Thiên lướt sang một bên, dường như giống hệt lúc đối phó với Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ ra chiêu khiêu khích rồi lập tức rời đi, bèn quyết đoán nói: "Truy!" Lời của Tuân Tuyết Thiên Thần quả không sai, Hạo Thiên đúng là một tên phiền phức.

Giữ lại Hạo Thiên, lúc này thực lực cảnh giới của hắn chưa đến mức khiến Thần tộc phải kiêng kỵ, nhưng thủ đoạn của kẻ này quả thực tầng tầng lớp lớp, là một phiền phức không thể lường trước.

Đại trưởng lão có ý muốn giữ lại mạng của Hạo Thiên, chẳng qua là vì bí mật mà Thần mạch dị tộc để lại.

Sau khi Hạo Thiên chết, bí mật đó chưa chắc đã có thể trở lại thế gian, hà tất vì thế mà phải nhượng bộ Hạo Thiên hết lần này đến lần khác?

Cười lạnh một tiếng, Nhị trưởng lão liền giơ tay vung một chưởng về phía Hạo Thiên, năm ngón tay co lại, định trấn áp Hạo Thiên dưới chưởng ấn.

Thấy Hạo Thiên sắp bị chưởng ấn của Nhị trưởng lão bao phủ, thì trong nháy mắt, một luồng sáng màu bích từ trong tay Hạo Thiên lóe lên, thu gọn thân hình hắn vào trong trận pháp truyền tống.

"Nhị trưởng lão Thần tộc, sau này còn gặp lại." Hạo Thiên nói khẽ một câu, ngay lúc trận pháp truyền tống hoàn thành, hắn bóp nát ngọc bài trong tay, cũng cắt đứt con đường từ Cổ chiến trường trở về Thần Giới.

"Nhị trưởng lão, đại trận đã bị ma tu của Lâu Minh Các động tay động chân, bây giờ không thể khởi động được nữa.

Muốn đưa chúng ta ra khỏi Cổ chiến trường, chỉ có thể đợi Đại

trưởng lão từ bên ngoài mở trận pháp truyền tống đưa chúng ta ra ngoài…" Một vị trưởng lão Thần tộc ngay lúc Hạo Thiên bỏ chạy đã quay lại gần đại trận, ra tay thăm dò một lát, khi nhìn lại Nhị trưởng lão, sắc mặt có chút phẫn nộ khó che giấu.

"Lâu Minh Các…" Nhị trưởng lão lẩm bẩm câu này, rồi lại cúi mắt nhìn những mảnh ngọc bài vỡ nát bị Hạo Thiên bóp nát, hừ lạnh một tiếng: "Ban đầu Tuân Tuyết Thiên Thần nói Thất trưởng lão sinh lòng phản trắc, ta không muốn tin.

Thần tộc sắp diệt được ma tu Lâu Minh trong gang tấc, hà tất phải tự tìm phiền phức… Bây giờ xem ra, Tuân Tuyết Thiên Thần nói không sai.

Người của Thần tộc, vào lúc này, lại vì chút lợi ích mà mưu tính cho bản thân, thậm chí còn không coi Đại trưởng lão ra gì!" Khối ngọc bài đó là từ tay Đại trưởng lão đưa ra.

Theo cuộc đối thoại trước đó của Tuân Tuyết Thiên Thần và Thất trưởng lão, nó đáng lẽ phải nằm trong tay Tuân Tịch Thiên Thần.

Chương 671

Tuân Tịch Thiên Thần đã an toàn rời khỏi Cổ chiến trường, vậy mà ngọc bài lại rơi vào tay Hạo Thiên?

Lẽ nào Tuân Tuyết Thiên Thần đã dùng thứ này để giao dịch với Hạo Thiên, đổi lấy Chân Ngôn Kiếm?

Chỉ vì một đạo truyền thừa của Thần tộc mà người của Thần tộc lại thực sự ăn cây táo, rào cây sung, quay sang giúp đỡ người ngoài!

Nghĩ đến đây, Nhị trưởng lão không khỏi sinh ra mấy phần tức giận.

Bị nhốt ở nơi này, lại còn có không ít cường giả của các chủ thành khác cũng ở trong đó.

Bên phía Đại trưởng lão, cứ ngỡ Hạo Thiên và Khúc Tần đã bị nhốt trong Cổ chiến trường, chưa chắc đã rảnh tay để ý đến những người trong mảnh thiên địa ngoại vi này.

Phải bị nhốt ở cái nơi quỷ quái này một thời gian sao?

Nghĩ đến đây, Nhị trưởng lão không nhịn được mà vung một chưởng về phía đại trận, tức thì đánh ra một vết nứt cực lớn trên đại trận đã bố trí xong, linh lực trong vô số linh thạch bị rút ra, điên cuồng rót vào trong đại trận.

"Vô dụng thôi." Một vị trưởng lão Thần tộc bên cạnh Nhị trưởng lão thấy hành động gần như tức đến điên cuồng của ngài, nhíu mày, nhưng vẫn ngăn cản động tác phá hủy đại trận của Nhị trưởng lão: "Sớm đã đề phòng Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các sẽ phá hoại đại trận để tìm cách trốn thoát.

Đại trận một khi hoàn thành và khởi động thì không thể nghịch

chuyển.

Đại trưởng lão đã thiết lập mấy đạo phong ấn bên ngoài Cổ chiến trường, trừ phi có ấn tín của Đại trưởng lão, cũng chính là khối ngọc bài kia, không có cách nào khác để thoát ra khỏi đây." Nếu có thể tìm ra chỗ mà Lâu Minh Các đã động tay động chân trong đại trận, có cách vãn hồi đại trận, chưa biết chừng có thể truyền tin ra bên ngoài Cổ chiến trường.

Chỉ là, câu này không ai nói ra.

Nhị trưởng lão đang lúc tức giận, nếu nói cho ngài ấy biết hành động phá hoại đại trận sẽ càng thêm rối loạn, ngược lại khiến khả năng thoát ra ngoài càng trở nên mong manh hơn, với tính khí của Nhị trưởng lão, không chừng sẽ nổi giận.

Tổng kết lại, nhất thời không thể rời khỏi nơi này được, chi bằng cứ bình tâm lại trước, chuyện sau này để sau hãy tính tiếp.

Quyết định đưa ra lúc nóng giận nhất thời chỉ khiến bản thân rơi vào tình cảnh khó xử hơn mà thôi.

Nhị trưởng lão sau khi giơ tay phá hủy một nửa đại trận cũng nguôi giận đi mấy phần.

Nhìn lại các trưởng lão Thần tộc mặt mày ủ dột, ngài hừ lạnh một tiếng: "Chỉ vì hai tiểu bối mà bị nhốt ở nơi này, các trưởng lão Thần tộc làm việc thật đẹp mặt!" Mấy vị trưởng lão Thần tộc đều không mở miệng nói chuyện, chỉ thở dài một tiếng, cũng không nhìn sắc mặt Nhị trưởng lão.

Hạo Thiên sau khi trì hoãn một lúc đã bước ra khỏi trận pháp truyền tống, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Khúc Tần.

Hai người sau khi bước ra khỏi mảnh thiên địa ngoại vi của Cổ chiến trường đều thở phào nhẹ nhõm.

May mà không bị mấy lão trưởng lão Thần tộc kia níu chân, ngược lại còn nhốt được bọn họ lại trong Cổ chiến trường.

Khúc Tần liếc nhìn Hạo Thiên, lúc này y cũng có phần hiểu ra vì sao Phòng đấu giá đứng đầu lại muốn đổi một thiếu chủ, đem vị trí của Quản Di giao cho Hạo Thiên.

Kẻ sau này quả thực có bản lĩnh để ngồi vững vị trí thiếu chủ của phòng đấu giá.

"Ta nên trở về Lâu Minh Các xem thử rồi, chắc hẳn Thiếu chủ cũng phải về tổ địa của phòng đấu giá ở Thượng Thần Giới." Khúc Tần giơ tay, xé ra một đường truyền tống.

Ở trong Thần Giới, nguyên khí vận chuyển không chút trì trệ, cũng khiến Khúc Tần thở phào một hơi.

"Ừm." Hạo Thiên sắp chia tay Khúc Tần, nhưng sau khi đi qua cánh cửa khổng lồ thông tới Thượng Thần Giới, hắn đã bị Chuyên Thủy Thiên Thần nhanh chóng kéo vào trong bí pháp truyền tống.

Ngay sau đó, hai đạo khí tức xuất hiện tại vị trí ban đầu của họ, nhíu mày cảm nhận sự dao động nhỏ trên quang môn, nói: "Vừa rồi quang môn đúng là có động tĩnh, có người thông qua quang môn từ vị diện khác đến Thượng Thần Giới?" "Có thấy bóng người không?

Tuân Tuyết Thiên Thần đã sớm thiết lập phong cấm, nếu có phản ứng gì nhất định sẽ bị ta phát giác, nhưng…" Nghe hai người trao đổi, Hạo Thiên khẽ nhướng mày, không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần phản ứng nhanh như vậy, vừa về đến Thượng Thần Giới, hoặc có lẽ là vừa nhanh chóng trở về từ Cổ chiến trường, đã cố tình để lại một chiêu.

Chỉ là, hai người này, có thể giữ chân hắn được sao?

Tuân Tuyết Thiên Thần quá coi thường hắn rồi?

"Đồ đệ." Chuyên Thủy Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, sắc mặt có

chút trầm xuống.

Hạo Thiên lần đầu tiên thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chuyên Thủy Thiên Thần, ánh mắt rơi trên người hắn, chờ đợi những lời tiếp theo.

"Tuân Tuyết Thiên Thần và Tuân Tịch Thiên Thần… rốt cuộc ngươi đã làm gì họ?

Hai nữ tử có thực lực và dung mạo đều thuộc hàng đầu của Thần tộc, bây giờ đang tìm ngươi khắp Thần Giới.

Phòng đấu giá đứng đầu cũng bị Đại trưởng lão ép phải giao ngươi ra.

Ngươi nói xem, nên giao ngươi cho Tuân Tuyết Thiên Thần, hay giao vào tay Tuân Tịch Thiên Thần?" Hạo Thiên khẽ nhếch miệng, thuận theo lời của Chuyên Thủy Thiên Thần nói một câu: "Con đoạt Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần ném cho Tuân Tịch, sau khi ném Tuân Tịch ra khỏi Cổ chiến trường, tiện đường đoạt luôn truyền thừa của Thần tộc mà hai người họ tranh giành.

Lúc ra khỏi Cổ chiến trường còn đánh bị thương Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hai người họ bây giờ chắc đều hận không thể giết chết con, có gì khác biệt đâu?" Nghe lời Hạo Thiên nói, Chuyên Thủy Thiên Thần khẽ há miệng, nhất thời không phản ứng kịp.

Hồi lâu sau mới vỗ một cái vào lưng Hạo Thiên, đánh hắn bay ra khỏi trận pháp truyền tống: "Nằm mơ giữa ban ngày cũng phải có giới hạn chứ!

Truyền thừa của Thần tộc chỉ có thể rơi vào tay người của Thần tộc, ngay cả Lão tổ cũng không có phần, ngươi còn mơ mộng hão huyền à?

Đúng rồi, ta đã giao Hòa Hạnh cho ngươi, cuối cùng ngươi có giao

người cho ta không?" "Sư phụ, Đại sư huynh." Hòa Hạnh Thiên Thần vừa hay đang ở trong tổ địa của Phòng đấu giá đứng đầu chờ Chuyên Thủy Thiên Thần đưa Hạo Thiên về, vừa vặn nghe được câu cuối cùng của Chuyên Thủy Thiên Thần, liền nhíu mày, có chút bất mãn nhìn về phía sư phụ mình.

"Thôi được." Chuyên Thủy Thiên Thần lắc đầu, không biết từ đâu lấy ra một chén trà, cầm trong tay, xua xua tay.

Đã đưa Hạo Thiên trở về, cũng đã làm xong việc cần làm, thân hình lão loáng một cái, trực tiếp đi về phía chủ điện của Đại trưởng lão phòng đấu giá.

Không bao lâu sau, chỉ liếc mắt nhìn Hạo Thiên một cái, lão liền biến mất trước mặt hai người.

Hòa Hạnh Thiên Thần thì không có nhiều suy nghĩ như Chuyên Thủy Thiên Thần.

Thấy Hạo Thiên bình an trở về, nàng thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức hỏi Hạo Thiên về chuyện trong Cổ chiến trường.

"Quản Di và hai vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đi đến Cổ chiến trường đều đã trở về, hiện đang ở trong điện trưởng lão.

Ta thấy huynh chưa về nên đã đi tìm phụ thân…" Hòa Hạnh Thiên Thần khẽ cúi đầu, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Nàng đi bên cạnh Hạo Thiên, cùng hắn đi về phía điện trưởng lão, nhưng lại nghiêng đầu nhìn về phía điện của Đại trưởng lão, một lát sau mới nói một câu: "Đại trưởng lão… dường như đã giao thủ với trưởng lão Thần tộc, bị thương một chút.

Thần tộc mở Cổ chiến trường, quả thực có ý mời quân vào tròng.

Sự bình tĩnh bề mặt trong liên minh giữa phòng đấu giá và Thần tộc cũng có chút không duy trì được nữa rồi.

May mà huynh đã về, bên Thần tộc…" "Sáu vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc tiến vào Cổ chiến trường, nhất thời bị nhốt trong đó không về được.

Tốt nhất là cầm chân Đại trưởng lão Thần tộc, khiến lão ta không có sức để ý đến chuyện bên Cổ chiến trường.

Hai vị trưởng lão của phòng đấu giá đã trở về thì lộ mặt hay không đều được." Bước vào trong chủ điện, Hạo Thiên trực tiếp nói một câu, ngẩng mắt nhìn vị trưởng lão phòng đấu giá ngồi trên cao tọa và Quản Di đang đứng ở phía dưới.

Có chút bất ngờ là, ngoại trừ vị trí của Đại trưởng lão trống không, bên cạnh Đại trưởng lão cũng có một ghế trống, còn lại các trưởng lão khác của phòng đấu giá đều có mặt đông đủ trong đại điện.

Hạo Thiên nhướng mày: "Sư phụ ta là khách khanh trưởng lão của phòng đấu giá, cũng có thể có một vị trí trong chủ điện nghị sự sao?" "Không phải." Quản Di ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, rồi lại nhìn vị trưởng lão phòng đấu giá ngồi trên cao, lát sau mới nói một câu: "Vị trí đó, là để lại cho Thiếu chủ.

Phòng đấu giá vào lúc này nói những lời này… có lẽ có ý lôi kéo, chỉ là…" Quản Di lắc đầu.

Thần tộc đã bắt đầu gây áp lực, đòi Phòng đấu giá đứng đầu giao nộp Hạo Thiên.

Chương 672

Chắc chắn bọn họ cũng không định giữ lại một kẻ gây họa và bất ổn như Hạo Thiên.

Cảnh giới của Hạo Thiên tấn thăng quá nhanh.

Tuy phân thân đã nhập ma tu, đi vào con đường tà đạo, nhưng cũng thực sự có thực lực chống lại cường giả cảnh giới Thần Đế.

Hạo Thiên lần này trở về, người có mắt đều có thể nhìn ra, thực lực của hắn lại có tiến bộ, có chút không nhìn thấu được.

Quan trọng hơn là, nguyên thân của Hạo Thiên ở tổ địa phòng đấu giá đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đại trưởng lão suy đoán, có lẽ nguyên thân cùng phân thân của Hạo Thiên đã cùng nhau tiến vào Cổ chiến trường, cho nên mới gấp gáp chờ đợi Hạo Thiên từ trong Cổ chiến trường ra.

Bây giờ Hạo Thiên, không chỉ thân phận thiếu chủ của phòng đấu giá không ai dám nghi ngờ, mà trước khi Đại trưởng lão trở về chủ điện dưỡng thương, còn để lại một câu nói.

"Nếu Thiếu chủ tình nguyện vào lúc này thắt chặt thêm một tầng quan hệ với phòng đấu giá, có thể tiếp nhận vị trí tông chủ của Phòng đấu giá đứng đầu.

Nhưng bất luận có nguyện ý hay không, Đại trưởng lão đã đem phòng đấu giá giao vào tay Thiếu chủ, do Thiếu chủ quyết định chuyện sau này của phòng đấu giá." Quản Di nói rất khẽ.

Bây giờ, Hạo Thiên có thể quyết định sự tồn vong của phòng đấu giá.

Trong chủ điện, có một vị trí như vậy bên cạnh Đại trưởng lão tự

nhiên là lẽ đương nhiên.

Thậm chí Đại trưởng lão còn muốn đặt ghế của Hạo Thiên ở trên mình, nhưng bị Chuyên Thủy Thiên Thần ngăn lại.

Chuyên Thủy Thiên Thần và Phòng đấu giá đứng đầu có quan hệ cũ, từng nhận ân của phòng đấu giá, nhưng cũng đã làm không ít việc cho phòng đấu giá, thậm chí lúc này còn nguyện ý ở lại phòng đấu giá, vì là hảo hữu của Đại trưởng lão.

Chuyên Thủy Thiên Thần trước nay tính tình không đứng đắn.

Lúc Đại trưởng lão mở miệng đề cập đến việc này, lão sờ sờ bộ râu bạc dưới cằm, đột nhiên nói một câu: "Nếu vị trí của đồ đệ ta ở trên Đại trưởng lão, vậy ta là sư phụ thân truyền của Hạo Thiên, chẳng phải phải ở trên nữa sao?

Lẽ nào có đạo lý đồ đệ ngồi mà sư phụ đứng?

Vậy phải kê cho ta một cái ghế ngồi ngang hàng với Đại trưởng lão chứ?" Chỉ một câu này đã khiến Đại trưởng lão cứng họng, trong lúc trọng thương còn phải gượng ép nặn ra một nụ cười, xua xua tay, thuận theo ý của Chuyên Thủy Thiên Thần, đặt một ghế cho Hạo Thiên ở bên cạnh, ngồi ngang hàng.

Vị trí của Đại trưởng lão thì trống không, người chủ sự, chỉ có một mình Hạo Thiên ở vị trí cao.

"Đại trưởng lão bị thương nặng lắm sao?" Hạo Thiên chậm rãi bước lên cao tọa ngồi xuống.

Lúc này từ chối, thực ra không phải từ chối vị trí tông chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, mà là từ chối quyết tâm đồng sinh cộng tử với phòng đấu giá.

Hạo Thiên không thể từ chối vào lúc này, làm ảnh hưởng đến sĩ khí của phòng đấu giá.

Thấy động tác của Hạo Thiên, Quản Di khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đối với câu hỏi của hắn, y do dự một lúc rồi gật đầu.

Một lát sau, Quản Di mới nói: "Đại trưởng lão làm vậy, là để Đại trưởng lão Thần tộc cũng không thể ra tay." Không chỉ Đại trưởng lão của phòng đấu giá trọng thương, Đại trưởng lão Thần tộc cũng đã bế quan.

Xem ra, lão ta dường như muốn giao Thần tộc vào tay Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần không chỉ mất đi truyền thừa, mà còn có Tuân Tịch Thiên Thần đã luyện hóa Chân Ngôn Kiếm đứng ra.

Tuân Tuyết Thiên Thần ở trong Cổ chiến trường, liên tiếp phạm sai lầm, đã mất đi uy tín vốn có trong lòng các trưởng lão Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc giao Thần tộc cho Tuân Tuyết Thiên Thần, các trưởng lão Thần tộc e là sẽ không đồng ý.

Hiện tại trong sáu vị trưởng lão Thần Đế ở Thượng Thần Giới, có hai vị đứng sau lưng Tuân Tịch Thiên Thần để chống lưng cho nàng.

Nghe Quản Di nói nhẹ như không, Hạo Thiên có chút biểu tình kinh ngạc, có phần không ngờ tới, Tuân Tịch Thiên Thần ở trong Thần tộc lại có thể có địa vị như vậy.

Chỉ là, nguyên nhân lớn nhất, có lẽ cũng vì có sáu vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc bị nhốt lại trong Cổ chiến trường.

Các trưởng lão Thần tộc bị chia thành hai phe.

Đối với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, đây là một chuyện tốt.

Đối với Tuân Tịch Thiên Thần, có lẽ cũng là một cơ hội?

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đều là người thân của nàng, tự

nhiên sẽ đứng sau lưng nàng.

Hai vị trưởng lão này ở trong Thần tộc, chưa chắc đã không lôi kéo các trưởng lão khác đứng về phe mình.

Cũng có thể nói, ban đầu Tuân Tịch Thiên Thần quả thực không địch lại địa vị của Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ là bây giờ, Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu trọng thương, Đại trưởng lão Thần tộc chắc cũng không khá hơn là bao, hai cường giả ngang sức ngang tài, động thủ tự nhiên là lưỡng bại câu thương.

Hoặc giả, Đại trưởng lão phòng đấu giá và Thần tộc đã có hiệp định, hai bên, cường giả mạnh nhất, kiềm chế lẫn nhau, sẽ không dễ dàng ra tay.

Tự nhiên, cũng có một giao ước ngầm, nếu không, nếu Lão tổ và các cường giả khác ra tay, Thần tộc e là sẽ tổn thất ít nhất một nửa số trưởng lão, thực sự quá thảm liệt.

Rõ ràng Thần tộc chiếm thế có lợi, lại vì một Lão tổ mà bị kéo xuống.

Có lẽ, Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu không chỉ ước định hai bên Đại trưởng lão đều sẽ không dễ dàng ra tay, mà vì phe phòng đấu giá và Lâu Minh Các yếu thế hơn, nên đã thêm vào quân bài Lão tổ.

Lão tổ cũng sẽ không gia nhập vào chiến cục.

Trong mắt Thần tộc, có lẽ có lợi, nên mới dễ dàng đồng ý như vậy?

“Đại trưởng lão của phòng đấu giá và Thần tộc, đều phải bế quan vào lúc này.” Quản Di nhìn Hạo Thiên, đáy mắt cũng có một tia mê hoặc, nhưng trong khoảnh khắc lại nhíu mày như có điều ngộ ra.

“Bên phòng đấu giá bây giờ có Thiếu chủ, Lâu Minh Các vẫn luôn

là Khúc Tần liễm chủ, Thần tộc bây giờ…" Lại có hai người có thể lên tiếng.

Tuân Tịch Thiên Thần, đích thực là một biến số mà không ai ngờ tới.

Cũng không ai ngờ rằng, sự xuất hiện của một Tuân Tịch Thiên Thần lại có ảnh hưởng lớn đến Thần tộc như vậy.

Nếu chỉ có một mình Tuân Tuyết Thiên Thần, mất đi uy tín, Đại trưởng lão không còn ra tay hay lên tiếng nữa, vậy thì nên là các trưởng lão Thần tộc sẽ đề cử ra một vị trưởng lão làm quyết định, đưa Tuân Tuyết Thiên Thần ra làm con rối bù nhìn.

Hiện tại lại có sự thay đổi.

Nếu chọn Tuân Tuyết Thiên Thần, Tuân Tuyết Thiên Thần dựa vào Đại trưởng lão sau lưng, từ khi bắt đầu nổi bật lên, đã không nghe theo lời khuyên can của các trưởng lão khác, luôn có chủ kiến riêng, một mực làm theo ý mình, các trưởng lão khác dù khuyên thế nào cũng không kéo lại được.

Cũng vì Tuân Tuyết Thiên Thần một mực làm theo ý mình, sáu vị trưởng lão Thần Đế mới bị nhốt lại trong Cổ chiến trường, nhất thời không thể thoát khốn.

Chắc chắn sau khi sáu vị trưởng lão đó ra ngoài, cũng sẽ có một bụng oán khí với Tuân Tuyết Thiên Thần không thể nguôi ngoai.

Tuân Tuyết Thiên Thần hiển nhiên, có thực lực, cũng là một người quyết sách đủ quyết đoán, nhưng lại không phải là một minh chủ.

Ít nhất bây giờ xem ra, Tuân Tuyết Thiên Thần quá trẻ người non dạ, không nghe lọt lời khuyên của người khác, Đại trưởng lão cũng quá dung túng cho nàng ta.

Tuân Tịch thì khác.

Thực lực tuy thấp hơn Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng Thần tộc bây giờ thiếu thực lực sao?

Thứ họ thiếu là một người đủ thông minh để nhìn ra cục thế, có thể cân bằng tốt mối quan hệ với các trưởng lão khác, có thể dẫn dắt Thần tộc san bằng Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các.

Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần bị Tuân Tịch đoạt lấy, thu làm của riêng.

Chương 673

Tuân Tịch tiến vào Cổ chiến trường, lại thuận lợi ra ngoài, với cảnh giới thực lực thấp kém.

Điều này cũng cho thấy Tuân Tịch không phải kẻ ngốc, cực kỳ thông minh, mới có thể đi đến bước có thể chống lại Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đại trưởng lão Thần tộc đối với Tuân Tịch cũng có mấy phần dung túng, nếu không cũng sẽ không để nàng ra tay đi đoạt truyền thừa của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đại trưởng lão đã cho Tuân Tịch một cơ hội công bằng tranh đoạt với Tuân Tuyết Thiên Thần, chẳng phải cũng có nghĩa là, Tuân Tịch có thể thay thế địa vị của Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc.

Đại trưởng lão cũng có chút thất vọng với Tuân Tuyết Thiên Thần, ít nhất, cảm thấy Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ thiếu sự rèn giũa?

Nghĩ đến đây, lại sẽ có bao nhiêu trưởng lão đứng sau lưng Tuân Tịch Thiên Thần?

Điểm quan trọng hơn, thực lực của Tuân Tịch không đủ mạnh.

Đây là một nhược điểm, nhưng cũng là một điểm đáng giá.

Ít nhất vì thực lực, khiến nàng sẽ không giống như Tuân Tuyết Thiên Thần không nghe lọt lời người khác.

Nếu đã phải dựa vào thực lực của các trưởng lão Thần tộc khác, tự nhiên phải nghe theo ý kiến của các trưởng lão khác mà hành sự, không thể độc lập độc hành, tự ý làm theo ý mình.

Các trưởng lão khác không thể không quan tâm đến Tuân Tuyết Thiên Thần, vì Đại trưởng lão, dù phải cắn răng cũng phải bảo vệ

Tuân Tuyết Thiên Thần chu toàn, không thể để nàng xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Tuân Tịch thì khác… Tuy lời này có hơi quá, nhưng ai cũng hiểu.

Tính mạng của Tuân Tịch, phân lượng kém xa tính mạng của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nếu Tuân Tịch có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng chỉ có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão... như vậy còn tốt hơn nhiều so với việc phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Đại trưởng lão Thần tộc.

Chưa biết chừng trong số các trưởng lão Thần tộc, sẽ có người cảm thấy có thể nhân cơ hội này động đến địa vị của các trưởng lão khác.

Thiếu đi hai trưởng lão Thần Đế, sau khi giải quyết xong Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, không phải là chuyện lớn, ngược lại là một chuyện tốt.

Phải biết rằng, lợi ích vĩnh viễn chỉ có bấy nhiêu, người càng ít, lợi ích mỗi người phân được càng nhiều.

Đây là một chuyện mà ai trong lòng cũng rõ như ban ngày.

"Trong đó chưa biết chừng sẽ có người nịnh bợ Lục trưởng lão và Thất trưởng lão của Thần tộc." Quản Di nhìn thần tình của Hạo Thiên, nói rất khẽ.

Hạo Thiên khẽ gật đầu.

Các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu bên cạnh thuận theo lời hai người, khẽ gật gù, một lát sau lại mở miệng nói: "Nhưng đó cũng là chuyện của Thần tộc, chúng ta chỉ có thể chờ đợi một kết quả thôi sao?" "Ta đi gặp Tuân Tịch Thiên Thần một lần." Hạo Thiên nói rất khẽ.

Quản Di nhìn hắn có chút kinh ngạc.

Chuyện Hạo Thiên có liên quan đến Tuân Tịch Thiên Thần trong Cổ chiến trường, chỉ có một mình y biết.

Y biết Hạo Thiên đã đoạt Chân Ngôn Kiếm trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần.

Món thần khí này cuối cùng lại rơi vào tay Tuân Tịch Thiên Thần, bị nàng luyện hóa đổi chủ.

Y càng biết ngọc bài mà Đại trưởng lão Thần tộc giao cho Tuân Tịch Thiên Thần để có thể rời khỏi Cổ chiến trường đã rơi vào tay Hạo Thiên, cuối cùng đưa hắn và người của Lâu Minh Các ra khỏi Cổ chiến trường.

"Liệu có phải Thần tộc cố ý làm vậy không…" Quản Di nhíu mày.

Trước đây Thần tộc cũng có ý để Tuân Tuyết Thiên Thần và Hạo Thiên kết giao, thậm chí mối quan hệ giữa Tuân Tuyết Thiên Thần và hắn trước khi hoàn toàn trở mặt cũng có thể nói là không tệ.

Tuân Tuyết Thiên Thần là một người cực kỳ chính phái, cuối cùng vì Thần tộc, lập trường kiên định đứng về phía Thần tộc.

Quản Di khẽ thở dài một hơi.

Cũng không thể nói Tuân Tuyết Thiên Thần sai, nhưng bây giờ, đã trở thành địch nhân.

Tuân Tịch Thiên Thần xem ra không có quan hệ quá sâu với Thần tộc, nhưng ai biết được, người sau có thể vì sự lớn mạnh của Thần tộc mà lợi dụng tất cả mọi thứ xung quanh có thể lợi dụng, bước ra một con đường sát phạt.

"Không rõ, nhưng phải gặp mới biết được.

Ta phải đến Thần tộc một chuyến, chỉ là…" Hạo Thiên tính toán

thời gian.

Vốn dĩ phân thân mang theo đoạn đao đã dung hợp với nguyên thân.

Hắn cũng định gần đây sẽ ngưng tụ ra phân thân thứ hai để ra ngoài hoạt động.

Quản Di hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, liền tỉnh táo lại.

Rời khỏi chủ điện, Hạo Thiên đi thẳng đến Kính Hồ Tháp.

Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu muốn Hạo Thiên bế quan trong Kính Hồ Tháp, có đủ thực lực rồi mới ra ngoài.

Chỉ là Hạo Thiên vì truyền thừa của Thần tộc, cũng đã đi một con đường tắt ngoài dự liệu.

Sau khi dung hợp phân thân, nguyên thân cũng đã bước vào cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới Thần Đế một bước.

"Thiếu chủ muốn để nguyên thân lại trong Kính Hồ Tháp bế quan sao?" Quản Di nhìn bóng lưng Hạo Thiên, có chút kinh ngạc.

Bởi vì trong ấn tượng của y, Hạo Thiên dường như chưa bao giờ có lúc dừng bước bế quan như vậy.

Người sau luôn không ngừng tìm kiếm một tia kỳ ngộ để tiếp tục đột phá tiến lên trong nghịch cảnh.

"Ừm." Hạo Thiên đáp rất khẽ, ánh mắt rơi trên người Quản Di: "Chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu tạm thời do ngươi xử lý.

Nếu có việc gấp, không tìm được Đại trưởng lão, thì đến Kính Hồ Tháp tìm ta." Hạo Thiên có chút phát hiện, với thực lực hiện tại, nếu muốn phân thân có sức tự vệ, không thể coi phân thân như một vật hi sinh để đánh lạc hướng tầm mắt, phải cố gắng thu hồi lại phân thân đã phân hóa ra.

Bởi vì Hạo Thiên đã dung hợp một đạo thần hồn lực không yếu vào trong phân thân, để phân thân có thể có mấy phần thực lực tồn tại.

Sự thay đổi này cũng có một số bất lợi nhất định, đó là khi tâm thần của hắn đặt trên người phân thân, nguyên thân gần như không làm được gì, không thể dễ dàng điều khiển hai cơ thể làm những việc khác nhau như trước.

Một trong hai, phân thân có thể tự do hoạt động, thì nguyên thân chỉ có thể vận dụng tư duy tu luyện, có thể phân thần, nhưng không thể động thủ.

Quản Di thuận theo lời Hạo Thiên gật đầu, đứng bên ngoài Kính Hồ Tháp, nhìn Hạo Thiên đi vào, không lâu sau, lại thấy "hắn" từ trong đi ra.

"Thiếu chủ?" Quản Di thấy Hạo Thiên dùng dung mạo của y, có chút kinh ngạc: "Thiếu chủ muốn… dùng thân phận của ta đi đến Thần tộc sao?" "Ngươi ở lại Phòng đấu giá đứng đầu, thay thế thân phận của ta." Chỉ một câu nói cực kỳ đơn giản, Quản Di liền hiểu ra, hiểu ý của Hạo Thiên, đáp một tiếng.

Hạo Thiên quang minh chính đại đi đến Thần tộc.

Vì thân phận của Quản Di, người của Thần tộc có chút do dự.

Tuy vì địa vị hiện tại của Phòng đấu giá đứng đầu mà có chút do dự, nhưng thấy Hạo Thiên không hề có ý sợ hãi, cuối cùng vẫn dẫn hắn vào.

"Quản Di thiếu chủ…?" Người đầu tiên Hạo Thiên gặp là Tứ trưởng lão Thần tộc.

Lúc ánh mắt rơi trên người hắn, có chút khinh miệt.

Chương 674

"Ta tìm Tuân Tuyết Thiên Thần." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Nghe lời Hạo Thiên, Tứ trưởng lão đang gõ nhẹ tay trên lưng ghế liền dừng lại, do dự ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nhất thời lại có chút không quyết định được.

Không biết là Tuân Tuyết Thiên Thần muốn tìm Quản Di, hay là người trước mặt tự tìm đến cửa.

Tứ trưởng lão nhìn người trước mặt, có chút suy tư, nhất thời không mở miệng, cũng không hỏi han.

Nếu là Quản Di trước đây, là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, bắt Quản Di lại, chưa biết chừng có thể kiềm chế phòng đấu giá được mấy phần.

Bây giờ, Quản Di không còn là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu nữa.

Ở Thần tộc, người như Quản Di, hạ trường như vậy, không khác gì một quân cờ vô dụng.

Đối với phòng đấu giá, một người giống như quân cờ bỏ đi, Thần tộc nắm giữ có ích gì?

Nhưng Quản Di đã từng là thiếu chủ.

Nghĩ đến đây, động tác gõ của Tứ trưởng lão biến thành vỗ nhẹ vào lưng ghế, một lúc sau mới mở miệng: "Được thôi, chỉ là, muốn gặp Tuân Tuyết trưởng lão, cũng phải xem Tuân Tuyết trưởng lão có muốn gặp ngươi bây giờ hay không." Phải biết rằng, trước đây Quản Di đến Thần tộc tìm Tuân Tuyết Thiên Thần, không cần người thông

báo, có thể trực tiếp đi tìm người.

Ai mà không biết, Tuân Tuyết Thiên Thần ngoài Đại trưởng lão ra thì quan hệ với những người khác đều không sâu, chỉ có một mình Quản Di, có thể coi là hảo hữu nói được mấy câu.

Đại trưởng lão đã không hạn chế điểm này của Tuân Tuyết Thiên Thần, tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều.

Nhưng quan hệ giữa Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu bây giờ… Tứ trưởng lão cười một tiếng, giơ tay gọi một người của Thần tộc, nói nhỏ mấy câu, rồi phái người đi tìm Tuân Tuyết Thiên Thần.

Làm xong việc này, Tứ trưởng lão cũng không có ý định chiêu đãi hay ở lại cùng Quản Di, trực tiếp bỏ mặc hắn ở ngoài cửa.

Không lâu sau, có người dẫn Hạo Thiên đi vào trong Thần tộc, đi vòng qua mấy tòa đại điện, cuối cùng dừng lại ở một góc hẻo lánh, nhưng lại là một ngọn núi không nhỏ, trong đại điện trên ngọn núi.

Hạo Thiên nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần mặc thường phục đứng trước cửa sổ.

Sắc mặt nàng ta có chút tái nhợt, không biết là vì thương thế, hay là vì sầu muộn, có chút tiều tụy.

Quay đầu nhìn Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần lạnh nhạt gật đầu, trong mắt có chút tò mò, nhưng che giấu rất sâu: “Lúc này, Quản Di tìm ta làm gì?

Thay phòng đấu giá đến xem trò cười, hay Hạo Thiên có lời muốn ngươi mang đến cho ta?” “Khuyên ngươi.” Hạo Thiên tùy ý nói ra hai chữ.

Ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần dán chặt vào người hắn, nhìn một lúc, có chút lạnh lùng nhếch lên một nụ cười: “Khuyên ta?

Nếu là cầu ta tha cho Phòng đấu giá đứng đầu, ta thấy ta không đáng thương đến vậy." "Vì Thần tộc hi sinh tính mạng, đổi lại Thần tộc sẽ vứt bỏ ngươi.

Ta không hiểu lắm thứ ngươi muốn là gì.

Huống hồ, ngươi ở gần Đại trưởng lão như vậy, chắc sẽ không không rõ, Thần đạo che lấp Thiên đạo, đẩy Thần Giới vào trong bóng tối, một vị diện không thể rời khỏi, cảnh giới có hạn, đó là thứ ngươi truy cầu, là thứ Thần tộc truy cầu sao?" "Đúng vậy." Tuân Tuyết Thiên Thần lại không hề né tránh điểm này, cực kỳ rõ ràng, nhưng lúc ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên, lại có thêm mấy phần lạnh lẽo: "Nhưng điều đó có liên quan gì đến việc tiêu diệt ma tu của Lâu Minh Các và diệt trừ tàn dư của Thần mạch dị tộc?

Thần tộc là chủ nhân của mảnh thiên địa này, muốn Phòng đấu giá đứng đầu diệt vong, vậy thì chỉ có một con đường diệt vong, các ngươi cứ việc giãy giụa." Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên ra tay, Hạo Thiên nhướng mày, nhưng lại giơ tay bóp nát đạo công kích của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Ngoài điện có người của Thần tộc xông vào, Tuân Tuyết Thiên Thần liếc nhìn những người này, nhưng lại nhíu mày, rồi lại nhìn Hạo Thiên một cái, mở miệng nói: "Nếu đã đến rồi, thì đừng có ý định rời đi.

Bất luận ngươi đến đây để làm gì…" Một câu nói rất nhỏ, Tuân Tuyết Thiên Thần xua tay, nói với những người vừa xông vào: "Sắp xếp cho Quản Di một chỗ ở.

Tuy bây giờ thiếu chủ của phòng đấu giá là Hạo Thiên, nhưng giữ Quản Di lại, sau này chưa biết chừng thật sự có thể dùng được." Hạo Thiên vốn nghĩ muốn ở lại Thần tộc phải tốn nhiều lời lẽ, lại không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần lại giữ hắn lại như vậy, có chút kinh

ngạc, nhưng vẫn nhướng mày, không kháng cự.

Tuân Tuyết Thiên Thần trông có vẻ mệt mỏi giữa hai hàng lông mày, không nhìn Quản Di bị đưa ra ngoài nữa mà xoay người đi.

Hạo Thiên lại quay đầu nhìn lại một cái, bị người của Thần tộc đưa vào một tòa đại điện khác.

Nếu đã ở lại Thần tộc, Hạo Thiên cũng không vội đi gặp Tuân Tịch Thiên Thần, chỉ mỗi ngày mở miệng tìm Tuân Tuyết Thiên Thần một lần.

Mấy lần đầu, Tuân Tuyết Thiên Thần đều không gặp.

Sau đó, dường như biết Quản Di biết một số chuyện, liền cho một người của Thần tộc canh giữ bên ngoài điện của Hạo Thiên.

Hễ có chuyện gì muốn hỏi, đều có thể tìm người của Thần tộc ngoài cửa để hỏi.

Tự nhiên, họ sẽ không nói cho Hạo Thiên những thứ hữu dụng, chỉ là một số chuyện mà bên ngoài đều có thể biết.

Nhưng với bản lĩnh của Hạo Thiên, tự nhiên cũng moi được không ít thông tin hữu ích.

Ví dụ như, Tuân Tịch Thiên Thần bây giờ, lúc Đại trưởng lão Thần tộc bế quan, Nhị trưởng lão chưa về, địa vị trong Thần tộc, cao hơn Tuân Tuyết Thiên Thần đang trọng thương thụt lùi.

Người của Thần tộc, càng nguyện ý phụng Tuân Tịch Thiên Thần làm chủ, chứ không phải một Tuân Tuyết Thiên Thần luôn một mực làm theo ý mình không nghe khuyên can.

Điểm này, ngay cả người của Thần tộc vốn là hạ nhân của Tuân Tuyết Thiên Thần cũng như vậy.

Hạo Thiên hiểu rõ điểm này, ở trong Thần tộc càng thêm an tâm.

Có lẽ Tuân Tuyết Thiên Thần cố ý làm vậy.

Ngoại trừ mấy hạ nhân của Thần tộc hàng ngày canh giữ ngoài cửa, Hạo Thiên gần như không thấy người Thần tộc nào khác.

Ngay cả các trưởng lão Thần tộc, cũng dường như không hề kỳ quái vì sao Tuân Tuyết Thiên Thần lại giữ một Quản Di ở lại Thần tộc.

Đợi đến khi Tuân Tuyết Thiên Thần dưỡng thương gần xong, Hạo Thiên mới gặp được nàng.

Chỉ là lúc này Tuân Tuyết Thiên Thần dường như vừa từ đâu đó trở về, trong tay có thêm một thanh trường kiếm màu bạc trắng, trông có vài phần tương tự với Chân Ngôn Kiếm, chỉ là có chút khác biệt.

Hạo Thiên nheo mắt nhìn thanh trường kiếm trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần một lúc, cho đến khi nàng lật tay thu lại, Hạo Thiên mới mở miệng nói: "Dù sao cũng không phải là nó, truyền thừa của Thần tộc cũng mất rồi, hà tất phải tìm một thanh tương tự?" Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, quét mắt nhìn người trước mặt, luôn cảm thấy Quản Di trước mặt này, dường như có chút không giống trong ký ức.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn, mím môi: "Không liên quan đến ngươi.

Chẳng lẽ, ngươi định cứ ở lại Thần tộc, đợi Phòng đấu giá đứng đầu bị tiêu diệt rồi mới tìm đường thoát thân, hay là ngươi cho rằng ta sẽ giữ lại mạng của ngươi, một kẻ vô dụng?" "Tuân Tuyết Thiên Thần tìm ta, chắc hẳn là vì ta có chút tác dụng rồi?" Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

"Đưa ngươi đi gặp Tuân Tịch Thiên Thần.

Người sau biết ta giữ lại một người của Phòng đấu giá đứng đầu, tò mò muốn tìm Lục trưởng lão hỏi chuyện này.

Thay vì để nàng ta cứ nghi ngờ ta rốt cuộc đang làm gì, không

bằng đưa ngươi đi gặp.

Mục đích của Phòng đấu giá đứng đầu, chắc hẳn cũng là vì sự xuất hiện đột ngột của Tuân Tịch Thiên Thần nhỉ?" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên khẽ nhướng mày, nhưng không nói gì.

Dù sao đi hay không đi, Tuân Tuyết Thiên Thần đều sẽ đưa hắn ra mặt.

Bây giờ, hắn là người bị Tuân Tuyết Thiên Thần cưỡng ép giữ lại.

Một tồn tại như con tin, trước nay cũng không có quyền quyết định nhỉ.

Ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần rơi trên mặt Hạo Thiên, thấy vẻ mặt ngầm đồng ý, ánh mắt khẽ dời đi, một lúc sau mới nói: "Nếu là ta, ta sẽ muốn Phòng đấu giá đứng đầu ra tay giải quyết Tuân Tịch Thiên Thần." "Tuân Tuyết Thiên Thần rõ nhất thứ Phòng đấu giá đứng đầu muốn không phải là cái này.

Nếu phòng đấu giá giúp ngươi ổn định địa vị trong Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần có thể lập thệ giữ lại Phòng đấu giá đứng đầu, không trở tay tiêu diệt sự tồn tại của phòng đấu giá chứ?" "Việc này không phải ta có thể quyết định." Tuân Tuyết Thiên Thần xuyên qua cánh cửa điện mở rộng, nhìn về phía kiến trúc màu trắng cao nhất trong Thần tộc, đó là thần điện, nơi ở của Đại trưởng lão.

Hạo Thiên thuận theo ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn qua, có chút hiểu ra mà gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chương 675

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không tiếp tục câu hỏi vừa rồi, dường như câu hỏi đó chỉ là Hạo Thiên nhất thời nghe nhầm mà thôi.

"Đi thôi." Theo bước chân của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên tự nhiên thu hoạch được không ít ánh mắt từ các đệ tử Thần tộc, nhưng không để những thứ đó trong lòng, theo bước chân của Tuân Tuyết Thiên Thần bước vào thần điện.

Chủ điện nghị sự của Thần tộc, ngay lối vào là một ấn ký hình ngôi sao in trên mặt đất.

Sau đó, vị trí của mỗi ngôi sao chính yếu nhất đều là một vòng sáng màu đen.

Trong đó, sáu vị trưởng lão Thần tộc, có không ít vị trí đều trống, bao gồm cả vị trí của Đại trưởng lão ở trên cùng.

Không đứng ở vị trí ngôi sao, ngoài Tuân Tuyết Thiên Thần vừa mới vào cửa, còn có một người, đứng bên cạnh Lục trưởng lão, nghe thấy tiếng bước chân liền nhìn về phía cửa.

Tuân Tịch Thiên Thần bên cạnh Lục trưởng lão ngay lúc nhìn thấy Hạo Thiên, dường như sững sờ, một lát sau mới phản ứng lại, nhìn về phía Đại trưởng lão bên cạnh mình, che giấu ý tứ sâu xa trong ánh mắt, tự mình nói một câu: "Xem ra Tuân Tuyết Thiên Thần trong những ngày dưỡng thương cũng không hề nhàn rỗi, quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu vẫn tốt như vậy.

Không biết, Phòng đấu giá đứng đầu có quay sang giúp Thần tộc giải quyết cái gai trong mắt là Lâu Minh Các không, hay là ở sau lưng…" "Tuân Tịch." Tuân Tuyết Thiên Thần liếc Hạo Thiên một cái, sau đó liền đi vào vị trí cuối cùng của tinh thần đại trận ngồi xuống,

ngẩng đầu, uy áp Thần Đế nhàn nhạt trong mắt như có như không liếc về phía Tuân Tịch Thiên Thần: "Nơi này, khi nào có phần ngươi nói chuyện?" "Tiểu trưởng lão." Lục trưởng lão phất tay áo, thay Tuân Tịch bên cạnh giải trừ uy áp nhàn nhạt của Tuân Tuyết Thiên Thần, ngữ khí lại không chút gợn sóng: "Trong thần điện của các trưởng lão Thần tộc, trước đây đã được Đại trưởng lão mang vào một trường hợp ngoại lệ là Tuân Tuyết Thiên Thần, bây giờ ngay cả tàn dư Thần mạch dị tộc của Phòng đấu giá đứng đầu cũng có thể mang vào sao?" "Tuân Tuyết Thiên Thần, rốt cuộc ngươi đang làm gì?

Đại trưởng lão không ở đây, Tuân Tuyết Thiên Thần ngươi cho rằng, ở Thần tộc có thể một tay che trời sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần chưa kịp trách vấn Lục trưởng lão vì sao lại mang Tuân Tịch vào, chưa kịp mở miệng đã bị Lục trưởng lão chặn họng, sắc mặt không khỏi có chút âm trầm.

"Không phải các người tò mò ta đang làm gì, vì sao lại giữ lại Quản Di sao?

Ta bây giờ mang người đến cho các người xem, lại nói ta không nên mang đến, các người cho rằng ta cũng không nên xuất hiện ở đây sao?" "Tuân Tuyết Thiên Thần là trưởng lão thứ mười ba của Thần tộc, tự nhiên có thể xuất hiện trong thần điện của các trưởng lão Thần tộc." Trong số các trưởng lão còn lại, có người liếc nhìn vị trí của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, âm thầm nhíu mày, thở dài một hơi, rồi khi nhìn lại Tuân Tuyết Thiên Thần, trong mắt có mấy phần than thở.

Nếu không phải Tuân Tuyết Thiên Thần luôn làm theo ý mình, chỉ cần có thể nghe lọt lời của các trưởng lão khác, cũng sẽ không đến mức sau khi Đại trưởng lão bế quan liền rơi vào tình cảnh này.

Nếu không có sự xuất hiện của Tuân Tịch Thiên Thần, bọn họ đều

cảm thấy địa vị của Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không được lâu dài.

Một vị trưởng lão thứ mười ba, gần như muốn đè đầu cưỡi cổ các trưởng lão khác ngoại trừ Đại trưởng lão.

Dựa vào cái gì?

Bọn họ coi Tuân Tuyết Thiên Thần như tiểu bối, cũng vì cung kính với Đại trưởng lão, mới đối với Tuân Tuyết Thiên Thần nhượng bộ khắp nơi, nhưng người sau lại coi bọn họ là gì?

Một đám lão già cổ hủ?

Hay là mấy người chỉ cần nghe lệnh?

Hừ khẽ một tiếng, rồi nhìn Tuân Tịch Thiên Thần bên cạnh Lục trưởng lão cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Tư chất cảnh giới của Tuân Tịch Thiên Thần tuy không bằng Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng cũng là người có đại khí vận, nếu không Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần cũng sẽ không bỏ chủ, bị Tuân Tịch luyện hóa cầm trong tay chứ?

Nói lại, Tuân Tuyết Thiên Thần có thể có thực lực như bây giờ, không phải đều là kết quả do Đại trưởng lão và các trưởng lão bọn họ bồi dưỡng sao?

Ngược lại, Tuân Tuyết Thiên Thần lại cho đó là lẽ đương nhiên.

Có thể nâng đỡ ra một Tuân Tuyết Thiên Thần, tất nhiên cũng có thể đẩy Tuân Tịch lên vị trí như của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Cũng vừa hay rèn luyện tính tình của Tuân Tuyết Thiên Thần… Gần như trong nháy mắt, sáu vị trưởng lão đứng trong đại điện, gần như đều đã quyết định, nhìn Hạo Thiên đang trong lốt Quản Di một cái, càng thêm kiên định quyết tâm.

Quan hệ giữa Tuân Tuyết Thiên Thần và Phòng đấu giá đứng đầu,

quá thân cận một chút.

Chủ ý mà Đại trưởng lão đã định ra là phải diệt trừ tàn dư của Thần mạch dị tộc, không thể thủ hạ lưu tình, nếu không sau này ai biết được có lưu lại một mối họa lớn hay không?

Chủ ý giữ lại Phòng đấu giá đứng đầu trước đây, có lẽ đều là sai lầm.

Nhìn ảnh hưởng của phòng đấu giá trong bảy mươi tư chủ thành, nếu tiếp tục để Phòng đấu giá đứng đầu phát triển, lấn át Thần tộc, cũng không phải là chuyện nói quá.

Phòng đấu giá đứng đầu bây giờ liên thủ với đám ma tu Lâu Minh Các, chẳng phải đã gây ra không ít phiền phức cho Thần tộc rồi sao?

"Tuân Tuyết Thiên Thần, ngươi giữ người này lại làm gì?" Lục trưởng lão nhìn sắc mặt thay đổi của mấy vị trưởng lão xung quanh, trực tiếp chỉ vào Tuân Tuyết Thiên Thần: "Không phải là muốn đưa người này…" Chữ "giết", ở bên miệng Lục trưởng lão lượn lờ một vòng, nhưng lại không nói ra.

Cũng không muốn ép Tuân Tuyết Thiên Thần quá mức.

Người sau rõ ràng không có ý định giết người này.

Xua tay, Lục trưởng lão thở ra một hơi dài, bất đắc dĩ nói: "Đưa người này ra ngoài đi, chẳng lẽ lúc chúng ta nói chuyện, còn muốn giữ người này ở bên cạnh nghe sao." Thấy sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần hơi biến đổi, Tuân Tịch cười khẽ một tiếng, dịu dàng mở miệng: "Thôi bỏ đi, ta vốn dĩ không phải cũng là người không nên xuất hiện ở đây sao?

Đại trưởng lão không ở đây, các trưởng lão có lẽ cũng thả lỏng một chút.

Dù sao hôm nay cũng không phải chuyện chính sự, một người của

Thần tộc bị bắt, nghe được thì có sao đâu?" "Huống hồ, Tuân Tuyết Thiên Thần giữ người này ở đây, Đại trưởng lão không ở đây, Tuân Tuyết Thiên Thần có thể…" Một câu nói chưa hết, lại khiến các trưởng lão Thần tộc trong đại điện đều nhíu mày.

Ánh mắt không thiện cảm tự nhiên không rơi trên người Tuân Tịch, mà rơi trên người Tuân Tuyết Thiên Thần và Hạo Thiên.

Phải nói rằng, phân thân này của Hạo Thiên bất luận khí tức hay những thứ khác, đều không khác gì Quản Di.

Không chỉ Tuân Tuyết Thiên Thần nhận không ra, ngay cả các trưởng lão Thần tộc khác cũng không hề nghi ngờ.

"Tuân Tuyết Thiên Thần, ngươi và Quản Di của Phòng đấu giá đứng đầu quan hệ tốt, chuyện trước đây thì thôi, Đại trưởng lão, chắc cũng đã dặn dò rồi.

Bây giờ Phòng đấu giá đứng đầu và ma tu của Lâu Minh Các có cấu kết, ngươi giữ người này lại, muốn làm gì?" Trong mắt Tuân Tuyết Thiên Thần bị lời của Lục trưởng lão kích ra mấy phần tức giận.

Bây giờ nghe câu này, đáy mắt một mảng u ám, một lát sau, mới nói rất khẽ: "Ta thấy, không phải người ngoài của Phòng đấu giá đứng đầu không nên ở đây, mà là ta không nên xuất hiện ở đây mới phải." Lần này, lại không có ai tiếp lời của Tuân Tuyết Thiên Thần nữa.

Một tiếng hừ nhẹ, ánh mắt Tuân Tuyết Thiên Thần quét một vòng qua những trưởng lão Thần tộc trước mặt, trong mắt ẩn ẩn có mấy phần thất vọng.

Một Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có ý đồ riêng, một Tuân Tịch Thiên Thần bị nâng lên làm con rối, lại có thể khiến bọn họ đột

nhiên mất đi tâm trí, cùng Lục trưởng lão nhằm vào nàng.

Mỗi một việc nàng làm trước đây, việc nào không phải vì Thần tộc mà tính toán?

Chỉ là vì những người này tranh giành đấu đá, mỗi lần đều không được kết cục tốt đẹp, sai lầm đều đổ lên người nàng sao?

"Nếu các ngươi đã muốn nâng đỡ một Tuân Tịch Thiên Thần lên, vậy thì sau này mọi chuyện cứ để Tuân Tịch Thiên Thần làm chủ.

Ta cũng muốn xem xem, một Tuân Tịch còn chưa tới cảnh giới Thần Vương có thể dẫn dắt các ngươi làm được những gì." Hạo Thiên nghe Tuân Tuyết Thiên Thần nói, khẽ thở dài một hơi, Tuân Tuyết Thiên Thần chắp tay dâng hết quyền thế trong tay mình ra.

Đại trưởng lão hiện không có ở đây, không thể thay Tuân Tuyết Thiên Thần quyết định, những người khác vốn đang dao động không biết chọn bên nào, nay cũng nên vì câu nói của Tuân Tuyết Thiên Thần mà quyết định.

Lục trưởng lão đợi được câu nói này của Tuân Tuyết Thiên Thần, vẻ mặt gần như thả lỏng ngay tức khắc, liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái rồi thuận theo lời y, chớp lấy cơ hội.

"Tiểu trưởng lão cũng vừa hay vì Hạo Thiên mà bị thương không nhẹ, chuyện sau này không phiền tiểu trưởng lão phải lao lực nữa.

Tuân Tịch trước nay luôn có chủ kiến, không bằng cứ để nó thử xem." Lục trưởng lão tỏ thái độ có phần vội vã.

Trong trưởng lão thần điện, có hai vị trưởng lão nhìn nhau, rồi lại nhìn Tuân Tịch Thiên Thần và Tuân Tuyết Thiên Thần, một lát sau mới có phần do dự nói một câu: "Đại trưởng lão…" "Đại trưởng lão đang bế quan, chỉ là, Đại trưởng lão trước nay chỉ xem kết quả, không quan tâm quá trình xảy ra chuyện gì.

Ta chỉ cần tiêu diệt sạch ma tu Lâu Minh Các trước khi Đại trưởng lão xuất quan, những chuyện khác, có quan trọng không?" Lục trưởng lão liếc nhìn người vừa lên tiếng, thản nhiên nói một câu.

Người nọ vì lời của Lục trưởng lão mà im lặng, cũng không nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần nữa.

"Hừ." Tuân Tuyết Thiên Thần cười như không cười nhìn Lục trưởng lão một cái, đứng dậy, vẫy tay với Hạo Thiên: "Đi." Hạo Thiên nghe ra được ý vị nghiến răng nghiến lợi trong lời nói của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng không nói gì, bước theo gót y rời khỏi trưởng lão thần điện.

Phía sau, ánh mắt Tuân Tịch vẫn luôn dán chặt trên người Hạo Thiên, ngược lại không để ý đến Tuân Tuyết Thiên Thần, đáy mắt thoáng qua một tia khác lạ.

"Tuân Tịch." Lục trưởng lão gọi một tiếng, thấy nó nhìn về phía cửa, tưởng là lo lắng cho Tuân Tuyết Thiên Thần, bèn khẽ nói một câu: "Không cần để ý đến Tuân Tuyết Thiên Thần, Đại trưởng lão chỉ cần kết quả cuối cùng, có sai sót gì, cũng có ta gánh vác." "Vâng, phụ thân." Tuân Tịch gật đầu, thu hồi ánh mắt, không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ.

Chương 676

Ra khỏi đại điện trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần dường như tức giận không nhẹ, cũng không nói gì với Hạo Thiên, sai người đưa hắn về nơi ở ban đầu rồi đi thẳng, dường như đi về phía rời khỏi Thần tộc, dọc đường cũng không có ai ngăn cản.

Hạo Thiên cũng không kháng cự, trở về nơi ở, đợi đến lúc trời sắp tối, nghe thấy bên ngoài có hai tiếng động nhẹ, sau đó là ba tiếng gõ cửa.

"Hửm?" Hạo Thiên đáp lại một tiếng trong đại điện, thấy Tuân Tịch Thiên Thần đẩy cửa bước vào, ý cười rạng rỡ nhìn mình, nhẹ giọng nói một câu: "Người đưa ta đi trong Cổ chiến trường, ngươi còn nhớ không?" Hạo Thiên nhất thời không nói gì, hắn không cho rằng Tuân Tịch có khả năng nhìn thấu phân thân.

"Ta chỉ đoán bừa thôi." Tuân Tịch Thiên Thần thấy Hạo Thiên không đáp lại, cũng không ngạc nhiên, nhưng cũng không xua tan nghi ngờ, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ cảm thấy người của Phòng đấu giá đứng đầu sẽ không vô duyên vô cớ đến Thần tộc chịu chết, người sẽ làm như vậy chỉ có một.

Tuy ta và ngươi chỉ có duyên gặp mặt một lần… đúng không?

Hạo Thiên." "Ồ?" Hạo Thiên nhìn người trước mặt không để lại dấu vết, một lúc sau mới lên tiếng: "Nếu ta nói ta không phải thì sao?" "Vậy cũng là người có liên quan đến ngươi." Tuân Tịch Thiên Thần ngược lại không có vẻ thất vọng, thản nhiên ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên một cái: "Hạo Thiên từng giúp ta trong Cổ chiến trường, ta không giống Tuân Tuyết Thiên Thần, không nghe lời Đại trưởng lão như vậy, đối với Phòng đấu giá đứng đầu hay Thần mạch dị tộc cũng

không có ý niệm đuổi cùng giết tận.

Ta vốn tưởng Hạo Thiên sẽ hợp tác với ta." Thấy Hạo Thiên vẫn không lên tiếng, dáng vẻ có phần đề phòng, Tuân Tịch Thiên Thần cười cười: "Ta tự nhiên biết ngươi sẽ không dễ dàng tin ta như vậy, cũng không có ý định dùng vài câu nói để Phòng đấu giá đứng đầu giúp ta, chỉ là ta có thể giúp ngươi.

Nếu ngươi muốn rời khỏi Thần tộc, hoặc có việc cần làm trong Thần tộc, ta có thể giúp ngươi đạt thành rồi đưa ngươi đi." Chỉ cần một câu nói, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn người trước mặt: "Ta nghĩ ta đã thể hiện đủ thành ý rồi." "Ý của ngươi, Lục trưởng lão cũng sẽ nghe theo lời ngươi sao?" Hạo Thiên chỉ hỏi một câu như vậy.

"Ý của ta, chỉ cần là lời của ta, ông ấy trước nay đều sẽ làm bằng mọi cách, ngươi có thể thử xem." Sắc mặt Tuân Tịch Thiên Thần không đổi.

"Phong ấn trận pháp truyền tống từ Thần Giới đến Cổ chiến trường." Hạo Thiên lên tiếng.

Tuân Tịch Thiên Thần hơi sững sờ, không ngờ Hạo Thiên lại yêu cầu làm một chuyện lớn như vậy, sau khi do dự, y nhìn người trước mặt rồi nghiêng đầu: "Ta vốn tưởng sẽ liên quan đến Lâu Minh Các, xem ra, suy nghĩ của ta quá đơn giản rồi, Phòng đấu giá đứng đầu, không chỉ tự vệ a." Sắc mặt Hạo Thiên không đổi.

Tuân Tịch Thiên Thần lại gật đầu: "Được, ta đồng ý, chỉ là, yêu cầu của ta… Hạo Thiên ra tay chặn giết Tuân Tuyết Thiên Thần, ba ngày sau, ta sẽ để y rời khỏi Thần tộc." "Ba ngày sau, để Tuân Tuyết Thiên Thần rời khỏi Thần tộc?" Vì lời của người trước mặt, Hạo Thiên hơi ngẩng đầu.

Đối diện với ánh mắt của đối phương, thấy Tuân Tịch rõ ràng có phần nắm chắc, dáng vẻ đã có mưu tính trong lòng, Hạo Thiên khẽ

nhếch khóe môi: "Được thôi." Tuân Tuyết Thiên Thần vừa đi, Tuân Tịch Thiên Thần đã biến mất, rõ ràng, người sau không phải là một con rối không biết gì dưới tay Lục trưởng lão, ngược lại còn cực kỳ có tâm kế.

Cứ như vậy, mọi chuyện trở nên thú vị hơn nhiều, Hạo Thiên cũng có chút không biết, cuối cùng hai người ai sẽ thắng đối phương một nước cờ.

Hiện tại, rõ ràng điều kiện của Tuân Tịch Thiên Thần hấp dẫn hơn, lấy Thần tộc làm con bài đặt cược, Hạo Thiên tự nhiên không thể từ chối.

Tuân Tịch hơi nheo mắt nhìn Quản Di trước mặt, không biết vì sao, trực giác mách bảo người này và Hạo Thiên có vài phần tương tự, là ảo giác sao?

Dù sao người sau cũng đã phủ nhận điểm này, nhưng Tuân Tịch lại không thay đổi trực giác ban đầu, nhìn chằm chằm Hạo Thiên một lúc, một lát sau mới nói: "Chuyện của ngươi, ta sẽ đi làm, chỉ là… ngươi không vội thoát khốn khỏi Thần tộc sao?

Hay là, có tính toán khác mà không cho ta biết…" Suy nghĩ vừa chuyển, Tuân Tịch Thiên Thần không truy cứu đến cùng, nói: "Cũng đừng quên chuyện ngươi đã hứa với ta, không rời khỏi Thần tộc, làm sao có thể truyền tin ra ngoài dưới mí mắt Tuân Tuyết Thiên Thần?

Ta ngược lại không sợ bại lộ mình, nhưng nếu ngươi làm không được…" "Chuyện phong bế đại trận thông đến Cổ chiến trường không phải là chuyện có thể thành trong vài ngày, huống hồ còn cần phải thuyết phục mấy vị trưởng lão trong Thần tộc.

Ta chỉ cần thấy ngươi có hành động là được.

Nhưng chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, theo lời ngươi, là ba

ngày sau, hành động của ta có thể ở phía trước, ngươi có gì phải lo lắng?" Nghe lời Hạo Thiên, Tuân Tịch hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu.

"Huống hồ, phong bế đại trận thông đến Cổ chiến trường, ngươi cũng không giống Tuân Tuyết Thiên Thần cố kỵ an nguy tồn vong của Thần tộc, thứ ngươi muốn khác với y, chuyện này đối với ngươi có lợi.

Phải biết rằng, trong sáu vị trưởng lão đang ở Thần tộc hiện nay, hướng về ngươi ít nhất có ba vị trở lên, trong đó Lục trưởng lão và Thất trưởng lão bất luận thế nào cũng sẽ không đổi ý.

Nhưng chờ các trưởng lão Thần tộc trong Cổ chiến trường trở về, trong đó có Nhị trưởng lão, dường như quan hệ với Tuân Tuyết Thiên Thần không tệ, càng hướng về Đại trưởng lão hơn." Giữa các trưởng lão Thần tộc, cũng không phải ngồi ngang hàng, mà lấy Đại trưởng lão làm đầu.

Đại trưởng lão không có ở đây, người chủ sự là Nhị trưởng lão, các trưởng lão còn lại không có quá nhiều quyền lên tiếng.

Để Tuân Tuyết Thiên Thần chủ sự, là ý của Đại trưởng lão, cũng là ý của Nhị trưởng lão.

Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại có thể lấn át Tuân Tuyết Thiên Thần một bậc, là vì Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đều không có ở đây, nếu không… Tuân Tịch Thiên Thần hiển nhiên cũng hiểu rõ điểm này, hơi gật đầu với Hạo Thiên: "Ta biết rồi." "Tuân Tuyết Thiên Thần hiện tại hẳn là đã đến gần nơi bế quan của Đại trưởng lão rồi, y không có gan làm phiền Đại trưởng lão, chỉ đi xem một chút thôi, chắc cũng sắp về rồi.

Ta không ở lại lâu nữa, mấy ngày này cũng không cần tìm ta, chờ tin tốt của ngươi." Tuân Tịch Thiên Thần nói xong, đẩy cửa ra ngoài, thân hình nhanh chóng biến mất, hai người Thần tộc bên ngoài phòng

Hạo Thiên dường như không nhìn thấy gì.

Hạo Thiên cũng thu hồi tầm mắt, lui về trong phòng.

Hai ngày sau, Tuân Tuyết Thiên Thần quả thực như lời Tuân Tịch nói, không đi xa, vẫn ở trong Thần tộc, nhưng cũng không gặp Hạo Thiên, dường như đang chuẩn bị chuyện gì đó.

Hạo Thiên thường xuyên thấy bóng dáng người Thần tộc đi vào điện của Tuân Tuyết Thiên Thần, không bao lâu lại nhanh chóng rời đi.

Đến ngày thứ ba, bóng dáng Tuân Tịch Thiên Thần đi vào điện của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Rõ ràng, giữa hai người tự nhiên sẽ không có cuộc đối thoại hòa hoãn nào, lúc Tuân Tịch Thiên Thần rời đi, y còn liếc nhìn về phía Hạo Thiên một cái.

Hạo Thiên nghe có người truyền lời, Tuân Tuyết Thiên Thần muốn gặp.

Gần như ngay sau Tuân Tịch, hắn bước vào đại điện nơi Tuân Tuyết Thiên Thần đang ở, Hạo Thiên liếc mắt đã thấy thanh kiếm gãy trên mặt đất, đó là thần khí gần giống Chân Ngôn Kiếm mà Tuân Tuyết Thiên Thần mới có được mấy ngày trước.

"Gãy rồi?" Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Thần khí này tuy không bằng Chân Ngôn Kiếm, nhưng cũng là thần khí phẩm giai không thấp, rơi vào tay Tuân Tuyết Thiên Thần, vậy mà chưa được mấy ngày đã gãy thành hai đoạn vứt trên mặt đất đối diện cửa lớn.

"Không đến lượt ngươi chế giễu ta." Tuân Tịch Thiên Thần vừa đi, sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần có chút không tốt, cũng không che giấu trước mặt Hạo Thiên, ngước mắt nói thẳng: "Cùng ta đi Thần

cảnh một chuyến nữa." "Hửm?" Hạo Thiên nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, hơi thu lại ánh mắt, hắn không phải Quản Di thật sự, tự nhiên không biết nơi hai người từng đi, Tuân Tuyết Thiên Thần đang lúc tức giận, dường như cũng không phát giác.

"Quên rồi?" Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, vì người sau chần chừ hồi lâu, đáy mắt thoáng qua một tia nghi ngờ.

"Ta chỉ không rõ chuyện thanh kiếm gãy này có liên quan gì đến Tuân Tịch Thiên Thần." Hạo Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Tuân Tịch Thiên Thần, tự nhiên không cần phải che giấu.

"Đừng nhắc đến kẻ đó với ta." Sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần vì lời của Hạo Thiên mà có phần khó coi, không che giấu được, vừa vặn lọt vào mắt Hạo Thiên.

Dường như nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt tĩnh lặng của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần lùi lại hai bước, chống vào bàn phía sau, ngẩn người một lát mới từ từ hòa hoãn.

Liếc nhìn Hạo Thiên một cái, Tuân Tuyết Thiên Thần biết Quản Di đã biết một số chuyện, cũng không cố ý che giấu: "Chân Ngôn Kiếm đã bị Tuân Tịch luyện hóa nhận chủ, điểm này ngươi hẳn đã biết, là chuyện tốt Hạo Thiên làm, đoạt Chân Ngôn Kiếm trong Cổ chiến trường rồi ném cho Tuân Tịch, Tuân Tịch cũng đưa ngọc bài có thể tránh đại trận cho Hạo Thiên, tên phản đồ Thần tộc đó!" "Ừm." Hạo Thiên khẽ gật đầu.

"Tuân Tịch có thể giao Chân Ngôn Kiếm cho ta, dù sao truyền thừa của Thần tộc cũng không còn, y cần Chân Ngôn Kiếm cũng vô dụng, chỉ là y muốn dùng Tuyết Đài trong Thần cảnh để đề thăng tu vi." "Ngoài truyền thừa Thần tộc, sự khác biệt giữa Tuân Tịch Thiên Thần và ngươi, chính là tu vi cảnh giới không đuổi kịp." Hạo Thiên thản nhiên nói một câu, liếc nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần một cái, có chút

bất ngờ: "Y làm theo ý ngươi?" Chân Ngôn Kiếm quan trọng đến vậy sao?

"Ta dựa vào một đoạn kiếm quyết trong Chân Ngôn Kiếm để tấn thăng cảnh giới Thần Đế, Tuân Tịch không lĩnh ngộ được, cầm Chân Ngôn Kiếm cũng vô dụng.

Nhưng đối với ta, ta phải lấy lại Chân Ngôn Kiếm, có thần khí phẩm giai cao hơn cũng không đổi." Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, đưa tay chộp lấy một cái chén, ném về phía thanh kiếm gãy thành hai đoạn trên đất, một tiếng vỡ vang lên, mảnh vỡ chén trà và hai đoạn kiếm gãy lẫn lộn vào nhau, sau đó là lời nói đầy tức giận của Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Tuân Tịch hỏi ta kiếm quyết trong Chân Ngôn Kiếm, muốn ta chỉ điểm!

Ta tự nhiên sẽ không nói cho y, y nói, nếu Chân Ngôn Kiếm vô dụng, cũng sẽ không cho ta không, vừa hay thực lực y không đủ, không vào được Thần cảnh, muốn ta đi lấy Tuyết Đài thay y, nếu không sẽ bẻ gãy Chân Ngôn Kiếm." Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên không cho rằng đó là một câu nói đùa của Tuân Tịch, nếu Tuân Tịch Thiên Thần thật sự bẻ gãy Chân Ngôn Kiếm, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão cũng sẽ không trách tội, không chừng còn cười nhạo sau lưng chủ nhân ban đầu của Chân Ngôn Kiếm bất tài.

Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Hạo Thiên nhìn vào sự tức giận trong mắt y, lại khẽ cười một tiếng: "Tuân Tuyết Thiên Thần, vì sao ngươi lại cho rằng ta sẽ nguyện ý đi Thần cảnh cùng ngươi, lấy Tuyết Đài giúp Tuân Tịch?" Huống hồ, "Tuân Tuyết Thiên Thần vì tức giận mà quên ta là người của Phòng đấu giá đứng đầu rồi sao?" Dựa vào đâu mà ra tay giúp?

Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần dường như bình

tĩnh lại vài phần, vốn dĩ còn muốn tìm người trước mặt trút giận, giờ đã tốt hơn một chút: "Đan các." "Hửm?" Hạo Thiên ngược lại không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ nhắc đến sự tồn tại của Đan các vào lúc này.

"Ngươi tưởng Thần tộc sẽ không thấy được Đan các các chủ và Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu qua lại với nhau, mà không để lộ một chút gì sao?" Tuân Tuyết Thiên Thần nói rất nhỏ, nhìn vào vẻ mặt Hạo Thiên, cũng không tìm kiếm manh mối trên mặt hắn nữa.

"Đại trưởng lão Thần tộc sớm đã nghi ngờ Đan các các chủ, thêm vào lần này Đại trưởng lão bị trọng thương, muốn Đan các các chủ ra tay, lại bị từ chối, ngươi hiểu rồi chứ.

Đan các và Phòng đấu giá đứng đầu cũng đứng chung một phe.

Nếu đã như vậy, sau Lâu Minh Các sẽ đến lượt Đan các, trước tiên giải quyết từng mối họa ngầm này, để Phòng đấu giá bị cô lập không có viện trợ, đó mới là điều Thần tộc muốn." "Ồ?" Hạo Thiên ngược lại cũng không ngờ, một Tuân Tịch Thiên Thần lại có thể dồn Tuân Tuyết Thiên Thần đến bước đường này.

"Xem ra, thương thế của Đại trưởng lão hẳn là không nhẹ." Hạo Thiên cười một tiếng, Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, ngược lại cũng không phản bác lời Hạo Thiên, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Trước khi Đại trưởng lão xuất quan, chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu đều không quá quan trọng.

Giữ lại sự tồn tại này, tự nhiên sẽ khiến Tuân Tuyết Thiên Thần bất an, nhưng Tuân Tịch và Lục trưởng lão, Thất trưởng lão mới là mối đe dọa của Thần tộc.

Chương 677

Hai vị trưởng lão, lại sinh lòng phản trắc khi Đại trưởng lão gặp chuyện.

Đẩy một Tuân Tịch Thiên Thần lên thay thế vị trí của y, ai biết sau này hai vị trưởng lão sẽ đẩy Thần tộc vào tình cảnh nào?

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng có chút không biết phải làm sao, chỉ cần có động tĩnh lớn một chút thôi, Thần tộc sẽ sinh nội loạn.

Mười hai trưởng lão vốn dĩ không có vấn đề gì, thực chất đã ly tâm.

Tuân Tuyết Thiên Thần nhíu mày, ngược lại có vài phần suy đoán, đoán rằng Đại trưởng lão Thần tộc sớm đã biết một chút, muốn xem những trưởng lão này có thể làm được gì, đợi họ đều lộ ra bộ mặt thật rồi mới chỉnh đốn Thần tộc một phen.

Nhưng thương thế của Đại trưởng lão dường như không giống giả vờ, cũng không hề hé lộ nửa phần với y, có lẽ… cũng đã tính y vào, muốn xem y rốt cuộc có ý phản nghịch hay không.

Lúc này, bất kể làm gì, hay không làm gì, đều là sai.

Tuân Tuyết Thiên Thần vào lúc này, tìm một cái cớ không thể từ chối để rời khỏi Thần tộc một thời gian.

Lúc này, bất kể Thần tộc xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến y.

Sau khi trở về, y có thể đứng ở trên cao bình định loạn cục để cho Đại trưởng lão Thần tộc xem.

Tuân Tịch Thiên Thần tự dâng đến cửa, chính là thứ Tuân Tuyết Thiên Thần muốn, chỉ là phương pháp có chút chọc giận y.

Sau vài câu nói, Tuân Tuyết Thiên Thần đã bình tĩnh lại, liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Ta không cho rằng mối đe dọa lớn nhất hiện nay là ma tu Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, những trưởng lão lòng mang ý riêng trong Thần tộc mới là phiền phức lớn nhất, nếu Đại trưởng lão không giải quyết được, sẽ do ta." Chỉ là hiện tại những người đó nhất trí đứng về phía Tuân Tịch Thiên Thần để bài xích y ra ngoài, còn có những kẻ do dự không quyết ở giữa thì khó xử.

Tuân Tuyết Thiên Thần muốn xem họ có thể làm được gì, tự nhiên không thể đứng ở một vị trí dễ thấy, sẽ sinh ra phòng bị.

Vậy không bằng, cứ theo ý Tuân Tịch, đi đến Thần cảnh, lấy hay không lấy Tuyết Đài ngược lại không quan trọng, không chừng lúc trở về, Đại trưởng lão đã xuất quan.

Tuân Tịch, một tu sĩ thực lực cảnh giới thấp kém chen vào giữa các trưởng lão Thần Đế, có thể có kết cục tốt sao?

Chẳng lẽ dùng miệng lưỡi, hay dựa vào Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, để các trưởng lão Thần Đế khác đều nghe theo lời y?

"Nhị trưởng lão hẳn cũng sắp từ Cổ chiến trường trở về." Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ nói một câu như vậy, nhìn Hạo Thiên, lộ ra một nụ cười chế giễu: "Ta muốn đi Thần cảnh, ngươi không đi cùng ta, chẳng lẽ ở lại trong Thần tộc, với thân phận tù nhân chờ Nhị trưởng lão trở về?" "Được, ta đi với ngươi." Hạo Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngược lại không phải vì mình, mà là vì Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần muốn khởi hành, sẽ không có chút do dự nào.

Lúc Hạo Thiên và y rời khỏi Thần tộc, vừa hay là ngày thứ ba của giao hẹn với Tuân Tịch Thiên Thần.

Khi ở ngoài trận pháp truyền tống của Thần tộc, Hạo Thiên dường như có cảm giác quay đầu lại, thấy trên cao đài của thần điện có một bóng dáng áo bào trắng đang nhìn về phía này từ xa.

Tuân Tịch Thiên Thần, từ xa nhìn về phía này, trong tay cầm một thanh kiếm, chính là Chân Ngôn Kiếm trước đây Tuân Tuyết Thiên Thần không rời thân, nay lại là vật trong tay Tuân Tịch.

Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không quay đầu nhìn lại, không ngoảnh đầu mà xoay người bước vào trận pháp truyền tống.

Hạo Thiên cũng theo bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần bước vào trận pháp truyền tống, lúc đáp xuống đất, trước mắt là một hồ nước cực lớn, xuất hiện trước một khu rừng biển tĩnh mịch, trên mặt hồ có một lớp ánh sáng lơ lửng, soi sáng cả một vùng trời đất.

"Lối vào Thần cảnh ở vị trí trung tâm hồ nước." Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ nói một câu.

"Đa tạ." Hạo Thiên đột nhiên nói.

Tuân Tuyết Thiên Thần cảm giác có điều không ổn, đột ngột quay người nhìn Hạo Thiên, trong tay ngưng tụ một luồng uy thế, hơi kinh ngạc trợn to mắt: "…Hạo Thiên!" Tuân Tuyết Thiên Thần từng nghi ngờ, chỉ là nhanh chóng xua tan đi, thực sự là thần thái và ngữ khí của Hạo Thiên gần như không có gì khác biệt với Quản Di.

Hạo Thiên dù sao cũng đã ở cùng Quản Di một thời gian khá dài, dưới sự cố ý bắt chước, Tuân Tuyết Thiên Thần có quan hệ ngày càng xa cách với Quản Di ngược lại không phát giác được.

Hạo Thiên đã nhìn thấu điểm này, đoạn đao trong tay chém về phía Tuân Tuyết Thiên Thần, trong khoảnh khắc đôi cánh sau lưng đối phương bung ra, dường như lộ ra vẻ mặt có chút đau đớn.

Thương thế của Tuân Tuyết Thiên Thần chưa lành.

“Hạo Thiên!” Tuân Tuyết Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi.

Con đường thần đạo của y, từ lúc Hạo Thiên xuất hiện đã bắt đầu có sự thay đổi, thậm chí cả Chân Ngôn Kiếm cũng bị Hạo Thiên đoạt đi, mới tạo ra một Tuân Tịch xuất hiện ở Thần tộc khắp nơi chống đối y.

Khi ánh đao lóe lên trước mắt, soi sáng đôi mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, dường như trong một khoảnh khắc y đã phản ứng lại: “Ngươi liên thủ với Tuân Tịch Thiên Thần, thiết kế giết ta?

Vì sao!” Tuân Tịch Thiên Thần rõ ràng cũng giống y, đều là người Thần tộc, vì sao Hạo Thiên lại chọn giúp Tuân Tịch Thiên Thần?

Đối phương rốt cuộc đã hứa hẹn gì với Hạo Thiên?

Tuân Tuyết Thiên Thần có chút không cam lòng chờ đợi câu trả lời của Hạo Thiên.

“Đan các các chủ và Tô Dung, hiện đang ở đâu?” Hạo Thiên khẽ hỏi một câu.

Kể từ sau cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện chín ngàn năm trước, hắn và Tô Dung trở về Vạn Kiếp Thành, sau đó trở lại Thượng Thần Giới, từ đó về sau, Hạo Thiên không liên lạc được với Tô Dung.

Với tính cách của Tô Dung, không giống người có thể bình tĩnh như vậy, càng không thể sau khi vào Thượng Thần Giới lại cắt đứt liên lạc với hắn.

Trong đó có một lần, khi giải quyết chuyện Thịnh Kinh Môn, Tô Dung có hồi âm, gửi đến thần khí do Hi Ngọc Thiên Thần để lại.

Mọi chuyện đều không có gì bất thường, nhưng Tuân tịch Thiên Thần nhắc đến Đan các, có chút khiến Hạo Thiên hiểu ra.

Thần tộc e là sớm đã có hành động, Đan các các chủ hẳn đã nhận

ra điều gì đó, để tránh đối phương phá hỏng chuyện, Thần tộc hẳn đã sớm đề phòng Đan các, không cho đối phương ra tay hay báo tin.

Nhíu mày, Hạo Thiên thở dài một hơi, đã bỏ sót một điểm, chỉ là chuyện này hiện tại, hẳn cũng không muộn?

"Đan các…" Tuân Tuyết Thiên Thần chống đỡ thân hình, phòng bị Hạo Thiên ra tay lần nữa, đáy mắt thoáng có chút phản ứng, lại cười lạnh một tiếng: "Một Đan các phụ thuộc vào Thần tộc, lại hướng về tàn dư của Thần mạch dị tộc." "Bản lĩnh của Đan các các chủ có lớn đến đâu thì sao?

Không thể vì Thần tộc mà dùng, chỉ có một con đường…" Lời của Tuân Tuyết Thiên Thần chỉ nói được một nửa, nhưng ý tiếp theo, lại quá rõ ràng.

Con đường chết.

Ngước mắt nhìn người trước mặt, mang hình dáng của Quản Di, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng sẽ không nhận nhầm người trước mặt thành người khác.

Pháp thuật phụ thân của Hạo Thiên quả thực có chút tài năng.

Phía sau Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên xuất hiện một cột sáng vàng khuếch đại thành một vết nứt, thân hình trong nháy mắt chìm vào trong đó.

Ánh mắt Hạo Thiên nhìn thấy, một luồng dung hợp chi hỏa trong lòng bàn tay điểm về phía Tuân Tuyết Thiên Thần, tức thì bùng lên ngọn lửa màu trắng xám, bao bọc Tuân Tuyết Thiên Thần vào trong, một tiếng kêu đau đớn chói tai, cơ thể Tuân Tuyết Thiên Thần run rẩy trợn đôi mắt giận dữ nhìn Hạo Thiên, nhưng trước khi vết nứt hoàn toàn nuốt chửng thân hình đã bị một kiếm từ đoạn đao trong tay Hạo Thiên diệt sát.

Nhìn thẳng cho đến khi Tuân Tuyết Thiên Thần thân tử hồn diệt, Hạo Thiên mới bước đi, tiến về phía hồ nước ánh sáng lơ lửng trước mặt.

Rừng biển đối diện phản chiếu trên mặt hồ, chia hồ nước khổng lồ trước mặt thành một đường tối màu đen, ở trung tâm ranh giới sáng tối, có một vòng sáng màu đen nhàn nhạt.

Hạo Thiên đoán, đó là lối vào Thần cảnh mà Tuân Tuyết Thiên Thần đã nói.

Bước vào trong đó, thân hình Hạo Thiên bị hút dần dần chìm xuống.

Hạo Thiên quả thực cảm nhận được sự dẫn dắt của thần niệm bên dưới, đầu ngón tay hơi động, nhưng không chống cự sự dẫn dắt của lối vào Thần cảnh.

Tuân Tuyết Thiên Thần đã tìm Quản Di, một lần nữa tiến vào Thần cảnh, cũng có nghĩa là, nơi này Quản Di từng đến, hẳn sẽ không giống như truyền thừa Thần tộc ban đầu, chống lại tu sĩ ngoài Thần tộc tiến vào.

Khi tầm nhìn dần bị nước hồ ngăn cách, một bong bóng khí nổi lên từ dưới chân Hạo Thiên, che khuất tầm mắt trong chốc lát, dưới đáy nước là một trận pháp truyền tống.

Khi Hạo Thiên cảm thấy tầm nhìn không còn bị cản trở, thân hình đã được chuyển đến một vùng trời đất cực kỳ rộng lớn.

Chương 678

Vô Căn Đằng thuận theo lòng bàn tay Hạo Thiên vươn ra, lan ra bốn phía, cuối cùng tìm thấy một cánh cửa ánh sáng trắng, cuốn lấy thân hình Hạo Thiên lao vào trong đó.

"Nơi này…" Hạo Thiên ngước mắt, thấy đầy trời sao, hay đúng hơn là những điểm sáng dày đặc điểm xuyết trên bầu trời, trong mỗi điểm sáng dường như đều có một hình bóng mờ ảo, bên trong dường như có thứ gì đó.

Hạo Thiên thử đưa tay chộp lấy một điểm sáng, trong khoảnh khắc chạm vào, Hạo Thiên bị điểm sáng hút vào, trước mặt là một thanh trường kiếm đỏ rực lơ lửng, chỉ là khi đưa tay chạm vào, trường kiếm lại chỉ là một bóng ảnh hư ảo, xuyên qua lòng bàn tay.

Hơi nhướng mày, Hạo Thiên tự mình nói một câu, có chút kinh ngạc: "Chỉ có thể nhìn, không thể chạm?" Khi cảm nhận được có thứ gì đó trong điểm sáng, tất cả các điểm sáng trong tầm mắt dường như đều trở nên rõ ràng trước mắt Hạo Thiên, dường như có thể thấy được sự khác biệt sáng tối tinh vi giữa các điểm sáng.

Trong đó có một điểm sáng dường như đặc biệt sáng, giống như có một loại cộng hưởng nào đó với hắn mà lấp lánh rực rỡ.

Hạo Thiên buông ảo ảnh trường kiếm trong tay, đi về phía điểm sáng nhất đó, bên trong vẫn là một thẻ tre bị gãy, nhưng những đường vân trên thẻ tre lại khiến Hạo Thiên có cảm giác quen thuộc, vừa đưa tay, nó đã rơi vào trong tay.

Lần này không giống như trường kiếm vừa rồi chỉ là một bóng ảnh hư ảo, thứ này thực sự rơi vào tay hắn.

"Nửa mảnh tàn giản của Đế Mạch Quyển?" Hạo Thiên có chút

bất ngờ.

“Trong Thần cảnh, chỉ có thể mang đi một món bảo vật, đã lấy rồi, mau chóng rời đi.” Một giọng nói truyền vào tai Hạo Thiên, hắn cầm nửa thẻ tre khuyết thiếu cũng bị trục xuất khỏi điểm sáng.

Sau khi nửa thẻ tre bị lấy đi, điểm sáng cũng theo đó tan biến, vỡ thành vô số hạt cát sáng lấp lánh không dễ nhận thấy rơi xuống.

“Chỉ có thể mang đi một thứ?” Hạo Thiên nhìn về phía phát ra giọng nói, nhưng chỉ thấy một vùng hư vô, ngoài những điểm sáng vô tận, không tìm thấy sự tồn tại nào khác.

“Những kẻ tham lam như ngươi, ta đã thấy nhiều rồi.

Bất kể tu sĩ cảnh giới nào, ở trong Thần cảnh, đều phải tuân thủ quy củ của Thần cảnh.

Đã lấy được thứ mình muốn, còn không đi?” Giọng nói đó dường như cảm nhận được ánh mắt dò xét của Hạo Thiên, trong giọng nói có thêm vài phần bất mãn, giọng nói không phân biệt nam nữ, ngược lại có vài phần non nớt của trẻ con.

“Ngươi là thứ gì?” Hạo Thiên có thể cảm nhận được, đối phương hẳn không phải là tu sĩ, mà là một sự tồn tại kỳ lạ.

“Không phải người Thần tộc, chưa nghe nói đến chủ nhân Thần cảnh sao?” Nơi này đã được đặt tên là Thần cảnh, tự nhiên thuộc về Thần tộc, chủ nhân Thần cảnh ở trong đó, là linh trí sinh ra từ trong vô số bảo vật ánh sáng của vùng trời đất này.

“Giấu đầu hở đuôi, ra đây nói chuyện.” Hạo Thiên ngước mắt, thấy nơi có nhiều điểm sáng tụ tập, phía sau dường như ẩn giấu một bóng đen, đưa tay đánh ra một chưởng, làm một bóng dáng nhỏ bé kinh hãi bay ra từ phía sau những điểm sáng.

“Lớn mật!” Đó là một đứa trẻ trông chưa đến năm sáu tuổi, mặc

áo choàng trắng viền vàng của Thần tộc, vành mũ gần như che hết cả khuôn mặt đang phồng lên vì tức giận, chỉ lộ ra đôi môi và hàm răng đang nghiến chặt.

"Không phải người Thần tộc, cút khỏi nơi này!" Đứa trẻ vốn dĩ dùng hai tay nâng vành mũ che khuất tầm nhìn, chỉ là sau đó thấy ánh mắt Hạo Thiên dường như có ý khinh thị, cũng phản ứng lại hành động hiện tại không có chút uy nghiêm nào, bèn dứt khoát hất mũ áo choàng ra sau, lộ ra một khuôn mặt non nớt, một đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Hạo Thiên, đáy mắt có chút tức giận.

"Ta đã nói rồi, quy củ của Thần cảnh, người vào chỉ có thể mang đi một món bảo vật, ngươi không hiểu lời ta, không tuân thủ quy củ?" "Quy củ của ngươi, là nhắm vào người Thần tộc, hay tất cả tu sĩ tiến vào Thần cảnh?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi một câu.

"Tự nhiên là tất cả tu sĩ tiến vào Thần cảnh!" "Vậy nếu ta không hài lòng với bảo vật ta lấy, có thể đổi không?" Nghe lời của Hạo Thiên, đứa trẻ ngẩn ra, nhíu mày tự lẩm bẩm, một lúc sau mới lên tiếng: "Sao có thể?

Tiến vào Thần cảnh, sẽ có sự liên kết với bảo vật, nhận được thứ mình cần nhất, sao có thể…" Ngước mắt nhìn Hạo Thiên, đứa trẻ từ từ bước ra, đứng trước mặt Hạo Thiên, phải ngẩng đầu lên mới nhìn được, cố ra vẻ thâm trầm suy ngẫm một lúc mới nói: "Chỉ là, tu sĩ ở một số nơi đều có điều cầu xin, có lẽ điều cầu xin khác với thứ nhận được nhất, cũng không phải là không có tiền lệ đổi… " Nhìn Hạo Thiên, đứa trẻ nghiến răng: "Chỉ là, tại sao ta phải cho ngươi đổi?

Ngươi bất kính với ta, trừ phi… ái!" Chưa nói xong, Hạo Thiên đã trực tiếp túm cổ áo sau nhấc bổng người nó lên, vạt áo choàng trắng rộng thùng thình vướng vào cổ đứa trẻ, nó dùng sức nắm lấy vải áo bên cổ, trừng mắt nhìn Hạo Thiên, sắc mặt có chút trầm xuống.

“Thả ta ra!

Ngươi, ta là chủ nhân Thần cảnh, không được bất kính với ta!

Ngay cả Đại trưởng lão đến đây cũng phải nói chuyện khách sáo với ta, ngươi rốt cuộc từ đâu đến, sao vào được, rốt cuộc…” Đứa trẻ quả thực có chút ồn ào, Hạo Thiên đặt nó xuống, vẫn là câu nói ban đầu: “Nếu ta không hài lòng với thứ ta nhận được, có thể đổi không?” “Không…” Đứa trẻ theo phản xạ lên tiếng từ chối, nhưng ngước mắt nhìn ánh mắt Hạo Thiên, cứng rắn nuốt lại lời định nói, cảnh giác lùi lại vài bước trừng mắt nhìn người trước mặt, một lúc lâu sau mới bực bội lên tiếng, giọng điệu hung dữ: “Đổi?

Tìm cái gì?” “Tìm thêm loại thẻ tre giống trong tay ta.” Hạo Thiên đưa nửa mảnh tàn giản trong tay huơ huơ trước mặt đứa trẻ.

“Không phải trong tay ngươi có sao?” Hạo Thiên thấy đứa trẻ trước mặt cảnh giác nhìn chằm chằm mình, có chút kinh ngạc.

Trước đây hẳn là chưa từng đến nơi này?

Tại sao giới linh ở đây lại có vẻ phòng bị như vậy?

“Những kẻ cầm Đế Mạch Quyển, đều không phải người tốt.” Thấy Hạo Thiên không nói gì, thân hình đứa trẻ càng lùi về sau, giữ một khoảng cách với Hạo Thiên, nhíu mày lẩm bẩm một câu.

Thấy Hạo Thiên vì câu nói đó mà nhìn sang, dường như đã nghe thấy lời mình, đứa trẻ do dự một lát, cuối cùng không nhịn được nữa: “Thứ trong tay ngươi không phải là mảnh vỡ của Đế Mạch Quyển sao?

Cầm lấy rồi đi đi, chẳng lẽ ngươi muốn tìm riêng mảnh đó?” Không đợi Hạo Thiên trả lời, nó đã liên tục xua tay: “Không có không có, ngoài cái bị sót lại này thì không còn gì nữa.” “Ta còn chưa nói gì, ngươi dường như đã biết lai lịch của ta.

Trước đây, có người cầm Đế Mạch Quyển đến đây sao?" Hạo Thiên khẽ hỏi một câu.

Đứa trẻ nhìn vào mặt Hạo Thiên, dường như phán đoán một lúc, thấy Hạo Thiên không phải là người ban đầu đó, cũng không có liên quan đến người vào Thần cảnh trước đây, nó thở phào một hơi.

Nhưng nhìn vào ánh mắt Hạo Thiên vẫn có chút không thiện cảm, ngược lại còn táo bạo hơn: "Ngươi có biết đây là đâu không?

Không phải người Thần tộc, ta cho ngươi ở lại đây lấy đi một vật đã là đại độ rồi." "Ngươi có thấy Tuân Tuyết Thiên Thần không?" Hạo Thiên đột nhiên hỏi một câu.

Đứa trẻ dường như ngẩn ra, một lát sau mới nói: "Ngươi quen biết Tuân Tuyết Thiên Thần?

Ngươi vào nhầm sao?" Hạo Thiên rút ra đoạn đao.

Thấy thần khí ma tu, thần khí ma tu cao cấp, một tia may mắn cuối cùng trong lòng giới linh cũng tan biến.

Một ma tu, tuyệt đối không thể là tu sĩ có quan hệ tốt với Thần tộc, Hạo Thiên quả nhiên đến không có ý tốt!

Hạo Thiên thấy đứa trẻ gần như không do dự ẩn vào bóng tối, không thấy tung tích, gọi hai tiếng cũng không gọi được người ra.

Giới linh ở đây có lẽ đã bị dọa chạy mất rồi.

Hạo Thiên đưa tay, thử cấu trúc mối liên hệ giữa mình và những điểm sáng ở đây, thấy không ít vật có liên quan đến các tiền bối trong truyền thừa Thần tộc, thu vào trong Đế Mạch Quyển.

Nhiều thần khí và mảnh vỡ Đế Mạch Quyển rơi vào trong cuộn sách của Đế Mạch Quyển, lại trong nháy mắt được bao bọc bởi một lớp ánh sáng, bị phong ấn trong Đế Mạch Quyển, ngay cả Hạo Thiên

cũng không mở ra được, không thể xem xét, cũng không thể lấy ra những thứ trong Đế Mạch Quyển.

Lắc đầu, Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn Đế Mạch Quyển trong tay thở dài một hơi.

"Thứ này… là cái động không đáy sao?" Hạo Thiên có chút cạn lời, bảo vật hay tàn thư thu vào Đế Mạch Quyển, chỉ có thể mở ra vào một thời khắc định sẵn nào đó.

Dường như thứ như Đế Mạch Quyển chỉ là một cái hộp bảo vật, những thứ bỏ vào hộp, là của Đế Mạch Quyển, Đế Mạch Quyển có muốn lấy những thứ trong hộp ra tặng người khác hay không, phải xem tâm tình của Đế Mạch Quyển.

Thứ này khẩu vị lớn thật, nhưng từ trước đến nay, nuốt chửng nhiều thứ như vậy, bao gồm cả truyền thừa Thần tộc, lại không hề nhả ra cho Hạo Thiên nửa phần.

Lắc lắc Đế Mạch Quyển trong tay, Hạo Thiên nhíu mày, biết rõ đây là chí bảo, nhưng cứ nuông chiều thế này, ai biết sẽ nuôi ra thứ gì.

Hút lấy mảnh tàn thư cuối cùng trong tay Hạo Thiên, Đế Mạch Quyển tức thì yên tĩnh lại, Hạo Thiên lại không vội thu nó vào thức hải, cảm giác được, dường như nó còn có chút phản ứng với đoạn đao trong tay.

"Cái này cũng ăn?" Hạo Thiên đưa tay giơ đoạn đao lên, lưỡi đao đối diện với Đế Mạch Quyển đang mở ra.

Đế Mạch Quyển dường như cũng cảm nhận được Hạo Thiên không thể đưa đoạn đao cho nó, nên dù Hạo Thiên cố ý kích động, nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Thôi vậy." Dù sao Đế Mạch Quyển cũng không phải vô dụng, ít nhất mấy thẻ tre đã mở ra đều là thần quyết cực kỳ hữu dụng đối với

hắn, tham thì thâm, điểm này Hạo Thiên hiểu rõ.

Huống hồ, hộp đựng bảo vật đang ở trong tay, sợ có một ngày không thể mở hoàn toàn cái hộp này sao?

"Giới linh." Sắp phải rời đi rồi, Hạo Thiên cũng không có ý định càn quét sạch Thần cảnh, chỉ lấy đi những thứ mình cần, gọi một tiếng đứa trẻ vừa lộ diện rồi lại trốn đi.

Không có bất kỳ hồi âm nào, Hạo Thiên đưa tay, từ trong nạp giới lấy ra một vật, tiện tay nắm lấy một luồng sáng, nhét thứ đó vào, tiện tay ném đi, rồi xoay người rời khỏi Thần cảnh.

Chương 679

Sau khi Hạo Thiên rời đi một lúc lâu, khi khí tức hoàn toàn tan biến trong Thần Giới, một đứa trẻ mới từ từ hiện thân từ trong bóng tối, đưa tay chộp lấy thứ Hạo Thiên để lại trong tay, nhìn vào bên trong.

Hạo Thiên để lại một thứ có thể giúp giới linh trưởng thành, là thứ thuận tay lấy được từ Vô Căn Đằng, dù sao đối với Hạo Thiên cũng vô dụng.

Dù sao cũng đã phá hỏng quy củ của giới linh, lấy đồ đi rồi, để lại coi như vật trao đổi.

Thoát thân khỏi Thần cảnh, nơi đầu tiên Hạo Thiên trở về không phải Thần Giới, mà là Đan các.

Bên ngoài tòa tháp trắng không xa Thần tộc, Hạo Thiên nhớ đã từng tìm Tô Dung ở đây, chỉ là lần này, vừa ngước mắt, Hạo Thiên lại thấy hai người Thần tộc đang canh giữ bên ngoài.

Nhíu mày, tránh tầm mắt của hai người, Hạo Thiên bước vào lầu chính của Đan các, lại thấy Tô Dung đang ngồi sau thư án, cầm bút viết một bức thư dài trong đại điện vốn là của Đan các các chủ.

So với lần trước Hạo Thiên gặp, tính tình Tô Dung dường như đã trầm ổn hơn không ít, đã thay trang phục đệ tử màu xanh mực của Đan các, bên tay lại đặt Hỏa Kiếm, dường như cảm nhận được điều gì, tay đang cầm bút hơi dừng lại, mực loang ra một mảng nhỏ trên giấy.

"Sư phụ?" Khi Tô Dung thấy thật sự là Hạo Thiên, liền trực tiếp đặt bút trong tay xuống, lúc đứng dậy, một chồng thư tiên bên tay cũng theo động tác vén tay áo mà rơi lả tả xuống, trong đó có một phong bị Hạo Thiên vẫy tay lấy vào tay.

Thấy tên người ký ở cuối, Hạo Thiên xé phong thư, thấy quả thực là thư Tô Dung gửi cho mình, chỉ là ngày tháng cuối cùng lại là từ rất lâu trước đây.

Thư vẫn chưa được gửi đi… Hạo Thiên ngước mắt nhìn Tô Dung vẫy tay dọn dẹp thư tiên vào một góc bàn, rồi ngồi xuống đối diện Tô Dung: "Thần tộc bắt đầu phong tỏa Đan các từ khi nào?" "Sư phụ biết rồi sao?" Tô Dung nhìn người trước mặt, một lát sau, có chút do dự, lại cúi đầu nói một câu: "Sớm lắm… dường như sau khi cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện kết thúc, Thần tộc đã nhận ra Đan các các chủ có dị tâm, nên lúc đó các chủ mới bảo ta tạm rời khỏi Thượng Thần Giới, nhưng ta quả thực không hiểu ý trong lời ông ấy, sau khi trở về, người của Thần tộc đã mời Đan các các chủ đi, các chủ đến nay vẫn chưa về, nhưng trước khi đi đã giao Đan các cho ta, bảo ta tạm thời quản lý." Nhưng không lâu sau, Tô Dung phát hiện, trong Đan các, sau khi Đan các các chủ đến Thần tộc, người của Thần tộc ở Đan các ngày càng nhiều, thậm chí có người còn thay trang phục đệ tử Đan các.

Tô Dung có hỏi, nhưng họ đều nói là ý của Đan các các chủ.

Quan trọng hơn, Tô Dung ở trong Đan các, không thể rời đi, truyền tin cũng sẽ bị người Thần tộc chặn lại trước.

Nàng cũng đã ngầm gửi đi không ít thư tiên, chỉ là, Hạo Thiên bây giờ mới đến, cũng hiểu rõ, những thư tiên đó, một phong cũng không đến được tay Hạo Thiên.

"Thần tộc rốt cuộc muốn làm gì?

Nhắm vào Đan các các chủ làm gì?" Đã đi một thời gian không ngắn, nhưng Tô Dung ở lại Đan các, lại không hề biết gì, chuyện gì cũng không truyền đến tai nàng.

Mãi đến gần đây chuyện Thần tộc mở Cổ chiến trường bị Tô

Dung vô tình nghe được, càng không hiểu hành động của Thần tộc là để làm gì, nhưng cũng có vài phỏng đoán.

Nhìn Hạo Thiên trước mặt, Tô Dung hơi do dự, cuối cùng vẫn nói ra lời nghi ngờ: "…Phòng đấu giá đứng đầu?

Ta vốn nhìn hành động của Thần tộc đối với Đan các, không cho người Đan các ra ngoài truyền tin, các chủ cũng bị đưa đi, đến Thần tộc một đi không về, tưởng rằng Đại trưởng lão Thần tộc đã xảy ra chuyện… sợ Đan các sẽ truyền tin Đại trưởng lão gặp chuyện ra ngoài." Nhưng thời gian dài, Tô Dung mới nhận ra vài phần, mọi chuyện dường như không phải như vậy.

Bên lo lắng không phải là Thần tộc, mà là cả Thần Giới sắp vì hành động của Thần tộc mà có biến động.

Không chỉ là một Đan các trong tầm kiểm soát, những người Thần tộc giả trang thành đệ tử Đan các trong Đan các tự nhiên sẽ không nói trước mặt Tô Dung, nhưng những cuộc trò chuyện riêng tư thỉnh thoảng lại lọt vào tai Tô Dung.

Thấy Tô Dung nghe được, họ cũng không có biểu cảm gì, hẳn là chắc chắn người Đan các dù biết cũng không thể truyền tin ra ngoài.

Tô Dung nghĩ mãi cũng không thông được mạch lạc trong đó, thư gửi cho Hạo Thiên một đi không có hồi âm, ngoại trừ chuyện Hạo Thiên truyền về Vạn Kiếp Thành cho Quan Vũ, chỉ sau đó, lại không thể truyền thêm bất kỳ tin tức nào nữa.

Lần đó Tô Dung cũng nhất thời sơ ý, để người Thần tộc trong Đan các mang cả thần khí Hi Ngọc Thiên Thần để lại đưa cho Hạo Thiên, vốn tưởng sẽ bị chặn lại, nhưng người Thần tộc xem ra cũng không ngu ngốc đến vậy.

"Đáng tiếc sau đó sư phụ vẫn luôn không liên lạc với con, nếu

không con ít nhiều cũng có thể truyền đi một số tin tức…" Tô Dung đoán được hành động hiện tại của Thần tộc: "Muốn trừ khử Phòng đấu giá đứng đầu?" Ít nhiều cũng đã ở lại Thượng Thần Giới một thời gian, từ chỗ Đan các các chủ, tự nhiên có thể biết được ân oán giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc.

Huống hồ Hạo Thiên lại ở trong Phòng đấu giá đứng đầu, quan tâm đến Hạo Thiên, tự nhiên sẽ hỏi.

Chỉ là khi nhận được kết quả đó từ Đan các các chủ, Tô Dung có chút ngẩn người, lo lắng có một ngày Thần tộc và Phòng đấu giá trở thành kẻ địch, lập trường của mình sẽ ra sao.

Đan các các chủ an ủi: "Bao nhiêu năm tháng đã qua rồi, Thần tộc hiện tại và Phòng đấu giá đứng đầu sống chung hòa bình, địa vị của Phòng đấu giá trong chủ thành của Thần Giới không thấp, ở Thượng Thần Giới cũng là một thế lực cực kỳ hùng mạnh, tuy không địch lại được số lượng cường giả đông đảo của Thần tộc, nhưng ảnh hưởng của Phòng đấu giá không kém gì Đan các." Tô Dung nhớ lại lời nghe được từ Đan các các chủ, đan sư của Đan các, đặc biệt là Đan các các chủ, có thể dùng đan dược phẩm giai cao hiệu triệu cường giả Thần Giới.

Còn Phòng đấu giá đứng đầu, dường như nhiều năm trước đã làm một chuyện, dùng đấu giá phẩm của mình và cường giả trong không ít chủ thành đạt thành khế ước, có thể để những cường giả đó bán mạng cho Phòng đấu giá đứng đầu, hoặc làm một chuyện cho Phòng đấu giá.

Tô Dung nhớ Đan các các chủ nói đùa, phàm là cường giả, đều có lúc sa cơ lỡ vận, lúc đó, cầu cứu Thần tộc đi đầu trên con đường thần đạo không nhất định có ích, nhưng cầu cứu Phòng đấu giá đứng đầu, lại không chừng sẽ nhận được hồi đáp.

Phòng đấu giá đã lôi kéo nhiều cường giả như vậy làm việc cho mình, tất cả các khế ước liên quan đến việc này đều có đến mấy đại điện đầy ắp cuộn giấy ghi lại.

Cần gì phải sợ Thần tộc.

Nhưng, khi Tô Dung nhẹ nhàng kể lại chuyện này với Hạo Thiên.

Hạo Thiên hơi sững sờ, lại nhớ ra, lúc ở cuộc thi tuyển chọn thiên tài vị diện, Đằng Lão cũng đã nhắc đến chuyện này với hắn, cực kỳ không thích tác phong của Phòng đấu giá đứng đầu.

Ban ân huệ nhỏ, đổi lấy lợi ích sau này, mua bán có lẽ sẽ lỗ vốn, nhưng chỉ cần có một vụ làm ăn có lời, là đầy bát đầy chậu.

Những cường giả sau lưng Phòng đấu giá đứng đầu… Hạo Thiên hơi dừng lại, lại lắc đầu: "Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, chưa từng nhắc chuyện này với ta." Ngay cả Quản Di, dường như cũng không biết chuyện này.

Chẳng lẽ đối với Phòng đấu giá đứng đầu, hiện tại không phải là thời khắc nguy nan?

Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung cũng có chút bất ngờ, lại cúi đầu, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Vậy… sư phụ định làm gì?" Trong mắt có vài phần lo lắng.

Thần tộc có mười hai vị trưởng lão Thần Đế, ngay cả Đan các các chủ cũng bị Thần tộc khống chế không biết đi đâu, lúc này không có ở Đan các, là vì đã sinh ra vài phần phản tâm.

Tô Dung ngược lại không lo lắng cho an nguy của Đan các các chủ, Thần tộc sẽ không vì chuyện này mà giết một Đan các các chủ chưa làm gì cả.

Một đan sư cảnh giới Thần Đế cấp thần, đừng nói ở vị diện Thần Giới này, đặt ở vị diện cao hơn một bậc, cũng là tồn tại được người

ta tranh giành.

Thần tộc dựa vào bản lĩnh của Đan các các chủ, nâng niu còn không kịp, giết sao?

Trừ phi Đại trưởng lão Thần tộc điên rồi.

Thần tộc hẳn là tạm thời giam cầm Đan các các chủ, phần lớn là giao cho Đan các các chủ chuyện quan trọng, giấu ở nơi nào đó không biết, để Đan các các chủ không can thiệp vào chuyện này.

Đợi mọi chuyện kết thúc, Đan các các chủ hẳn cũng sẽ trở về.

"Lúc các chủ đi có dặn dò con, lần này rời đi thời gian có lẽ sẽ hơi dài, nhưng không cần con lo lắng." Lúc Đan các các chủ rời đi, Tô Dung không nhận ra điều gì bất thường, thêm vào đó Thần tộc vốn dĩ cứ một khoảng thời gian sẽ đến Đan các lấy đi một lô đan dược, cho đệ tử trưởng lão Thần tộc sử dụng, đệ tử Thần tộc gửi đến Đan các cũng là chuyện thường tình.

Thần tộc không chỉ để Đan các các chủ luyện đan cho Thần tộc, mà còn bồi dưỡng một lứa đan sư cho Thần tộc.

Chỉ là, không phải Đan các các chủ không muốn dạy, mà những đệ tử Thần tộc này phần lớn tính tình kiêu ngạo, không muốn ở lại, cuối cùng phần lớn đều bỏ đi.

Chưa kể tính khí của Đan các các chủ cũng cổ quái, người không hợp tính, mười người thì có đến tám chín.

Ngay cả trưởng lão Thần tộc cũng không ưa tính khí của Đan các các chủ, có chuyện phần lớn sai người truyền tin, nhưng đều sẽ mang theo một phong thư cầu kiến.

Đó cũng là quy củ của Đan các các chủ, người của Thần tộc trừ Đại trưởng lão ra, dù là trưởng lão, muốn gặp hay mời, đều phải đưa thiệp mời trước, đồng ý rồi, cũng phải hai ba ngày sau mới đi.

Cớ luôn là trong tay có đan dược quan trọng cần luyện, nhất thời không rảnh.

Những trưởng lão đó, thực lực cảnh giới bày ra đó, dù bị thương nặng đến đâu, nhất thời cũng không chết được, cũng chỉ có thể mặt lạnh chờ Đợi Đan các các chủ.

"Con biết các chủ là người biết tiến biết lùi." Tô Dung đưa tay đặt lên bàn, nhưng mày lại khẽ nhíu, có vài phần lo lắng.

Hạo Thiên là sư phụ của nàng, Đan các các chủ cũng có ơn tri ngộ với nàng, ván cược ban đầu với Đan các các chủ, đã dùng thắng bại của Hạo Thiên để định đoạt thân phận của nàng, sẽ không bái Đan các các chủ làm thầy nữa.

Nhưng Đan các các chủ lại thật sự coi nàng như đệ tử thân truyền, thậm chí còn bồi dưỡng nàng thành các chủ tương lai của Đan các, cuối cùng lúc rời khỏi Đan các, cũng giao Đan các vào tay nàng.

Càng biết, các chủ là người bất luận thế nào cũng sẽ đặt việc khôn khéo giữ mình lên hàng đầu, nên càng có chút không vui.

"Sư phụ, tìm con, cũng là vì tìm Đan các các chủ đúng không…" Tô Dung ngước mắt nhìn Hạo Thiên.

Chương 680

Tự nhiên có thể thấy được, sắc mặt của những người Thần tộc mặc trang phục đệ tử Đan các trong Đan các càng thoải mái, tình hình của Phòng đấu giá đứng đầu bên ngoài có lẽ càng lúc càng tệ.

Hạo Thiên lại đóng vai trò gì trong đó?

"Không… cũng đúng." Hạo Thiên nhìn Tô Dung cúi đầu nói một câu, dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Ngoài Phòng đấu giá đứng đầu, còn có một Lâu Minh Các, cũng là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Thần tộc.

Cho nên, hiện tại mục tiêu của Thần tộc là ma tu Lâu Minh Các trước, nên Phòng đấu giá hiện tại không quá khó khăn.

Trong Thần tộc, giữa mười hai vị trưởng lão, có lẽ có mâu thuẫn với nhau, Thần tộc ngược lại vì hành động lớn lần này mà có chút không yên bình." "Con muốn gặp Đan các các chủ." Tô Dung nhíu mày, bị nhốt trong Đan các, đã được một thời gian.

Tin tức bên ngoài không truyền vào được, tin tức bên trong cũng không mang ra được, nếu tự nguyện ở lại một nơi thì tốt, nhưng bị giam cầm trong Đan các như thế này, tâm của nàng không thể yên được.

"Tu sĩ… trong mắt trong lòng, không có pháp thuật ổn định." Thấy Hạo Thiên dường như có chút không hiểu, Tô Dung khẽ nói một câu, lúc ngước mắt, thần sắc trong mắt cũng kiên định hơn vài phần.

"Nếu cứ mãi được che chở trốn ở phía sau, sẽ không có tiến bộ." Tô Dung có thể có suy nghĩ như vậy, Hạo Thiên ngược lại có chút bất ngờ, nghĩ lại, cũng gật đầu: "Ta vốn định hỏi ý kiến của con, ta hiện tại muốn đến Thần tộc." "Con đi cùng người." Tô Dung gần như

không có chút do dự nào, chỉ là lại liếc nhìn về phía cửa, nhíu mày: "Nhưng người Thần tộc, dường như canh chừng con rất chặt, mỗi ngày đều đến một chuyến, kiểm tra xem con có yên ổn ở lại Đan các không, và dặn dò con theo lời các chủ." Đan các là nơi an toàn, Đan các các chủ quả thực đã để lại lời nhắn, nhưng Tô Dung cũng không định tiếp tục ở lại nơi an ổn này.

"Cũng không phiền phức, tìm con, cũng là để con làm giúp ta một chuyện, có lẽ sẽ có chút nguy hiểm." Hạo Thiên khẽ nói một câu.

Tô Dung nghe lời Hạo Thiên không có nhiều do dự gật đầu.

Sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần thân vẫn, đồ tùy thân tự nhiên rơi vào tay Hạo Thiên, Tô Dung thay đổi kiểu tóc giống hệt Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng thay áo choàng trắng viền vàng của Thần tộc ra, trông thân hình quả thực không khác gì Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng… Tô Dung nhíu mày: "Quá dễ bị nhận ra, Tuân Tuyết Thiên Thần rốt cuộc có thực lực cảnh giới Thần Đế, con chỉ cần đi ra ngoài, sẽ bị trưởng lão Thần tộc nhìn thấu ngay lập tức." Tô Dung hiện tại chỉ là tu sĩ cảnh giới Thần Vương, chênh lệch quá lớn.

"Huống hồ, Chân Ngôn Kiếm…" Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần trước nay không rời thân đúng không?

Tô Dung vén một góc mạng che mặt, nghi hoặc nhìn Hạo Thiên, không hiểu rõ nguyên nhân đối phương bảo nàng giả dạng thành Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Tuân Tuyết Thiên Thần chẳng lẽ hiện tại không ở Thần tộc?

Nếu y trở về…" Vậy thì phiền to rồi.

Thay vì như vậy, tiến vào Thần tộc không bằng dùng thân phận của Đan các, có lẽ có thể thuận lợi tiến vào tìm tung tích của Đan các các chủ?

“Tuân Tuyết Thiên Thần đã chết, mấy ngày trước, chết trong tay ta.” Hạo Thiên khẽ nói một câu, Tô Dung có chút sững sờ.

Tuân Tuyết Thiên Thần chết trong tay Hạo Thiên, Hạo Thiên muốn nàng giả dạng thành Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng có nghĩa là, Thần tộc hiện tại không biết chuyện này?

“Tuân Tuyết Thiên Thần có mệnh bài trong Thần tộc…” “Có người sẽ che giấu chuyện này, Đại trưởng lão Thần tộc bế quan, trưởng lão Thần tộc cũng không thể dễ dàng tiến vào nơi treo mệnh bài, chuyện này muốn bị phát hiện, có lẽ cần một khoảng thời gian.” Huống hồ, có Tuân Tịch Thiên Thần ở đó, đối phương vốn định để Tuân Tuyết Thiên Thần biến mất một thời gian dài, một khi các trưởng lão Thần tộc đều không quan tâm đến chuyện này, càng sẽ không đi truy tra, cách tốt nhất tự nhiên là giải quyết luôn chuyện mệnh bài.

Tuân Tịch Thiên Thần sẽ thay y đổi mệnh bài của Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ cần không điều tra kỹ, hoặc Đại trưởng lão xuất quan phát hiện, sẽ không có ai biết chuyện này ngay lúc này.

“Chuyện cảnh giới có chút sụt giảm, cũng có thể che giấu được.” Hạo Thiên nói nhỏ vài câu với Tô Dung, Tô Dung do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

Trong Thần tộc, Lục trưởng lão đứng trong điện, có một đệ tử Thần tộc vào cửa, nói vài câu với Lục trưởng lão.

Lúc Tuân Tịch được gọi đến, thấy Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đều ở đó, dừng lại một chút, do dự cung kính hành lễ với hai người, chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng của Lục trưởng lão từ trên đầu truyền xuống: “Tuân Tuyết Thiên Thần và Quản Di cùng nhau trở về.” “?” Tuân Tịch Thiên Thần có chút chưa hoàn hồn, nhìn Lục trưởng lão, nhíu mày: “Phụ thân…” “Tính toán của con không nói

với ta, ta sẽ không biết sao?

Dẫn Tuân Tuyết Thiên Thần ra ngoài, phía sau còn có người của Phòng đấu giá đứng đầu, mượn tay Phòng đấu giá giải quyết phiền phức Tuân Tuyết Thiên Thần." "Nhưng cha có biết không, hiện tại một nửa trưởng lão của Thần tộc đang ở Cổ chiến trường chưa về, Thần tộc hiện chỉ có sáu vị trưởng lão Thần Đế, Đại trưởng lão bế quan, Tuân Tuyết Thiên Thần là trưởng lão thứ mười ba của Thần tộc, con muốn giết y?" Lời của Lục trưởng lão, có vài phần trách mắng, Tuân Tịch Thiên Thần lẳng lặng đứng tại chỗ, nghe những lời này, một lát sau, lại ngẩng đầu: "Tuân Tuyết Thiên Thần còn sống một ngày, dù con có tấn thăng cảnh giới Thần Đế, vẫn không địch lại y có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đứng sau.

Huống hồ, phụ thân có cách nào để con tấn thăng không?" "Con đang nói đùa sao?" Lục trưởng lão trừng mắt nhìn Tuân Tịch Thiên Thần: "Tư chất ở đây, cưỡng ép đề thăng cảnh giới chỉ có hại chứ không có lợi cho con!" "Con không bằng tư chất trác tuyệt của Tuân Tuyết Thiên Thần, tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy.

Con cần thời gian, cần cơ hội, một khi giải quyết xong Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, lúc Đại trưởng lão quay lại thanh trừng nội bộ Thần tộc, phụ thân nghĩ con có cơ hội đấu với Tuân Tuyết Thiên Thần như hiện tại không?" Dừng lại một chút, Tuân Tịch Thiên Thần bổ sung một câu: "Phụ thân có cơ hội thể hiện tài năng trước mặt các trưởng lão khác, không phải chịu cảnh lép vế nữa không?" Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhìn nhau, nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, ánh mắt có chút phức tạp.

Tuân Tịch Thiên Thần rút ra Chân Ngôn Kiếm, hai tay nâng lên nhìn về phía Thất trưởng lão: "Chân Ngôn Kiếm, thúc phụ cũng lòng dạ biết rõ, đã có thể liên thủ với Hạo Thiên lần đầu, tại sao không thể có lần thứ hai?" "Nhưng con có biết Phòng đấu giá đứng đầu dã tâm

bừng bừng, chỉ một lúc sơ suất, đã để bóng dáng của Phòng đấu giá đứng đầu xuất hiện trong các chủ thành của Thần Giới, nếu để lâu dài…" "Tệ nhất không phải là Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu ngồi ngang hàng sao?

Giữa Thần tộc và Phòng đấu giá cuối cùng sẽ có một trận chiến, thực lực tương đương, phụ thân và thúc phụ nghĩ Thần tộc sẽ thua Phòng đấu giá đứng đầu, sau một trận chiến Phòng đấu giá còn có thể có thực lực như hiện tại?" Mưu đồ của họ, nhiều nhất là Đại trưởng lão chết, chứ chưa đến mức khiến mười hai trưởng lão Thần tộc đều chết hết, Thần tộc vẫn là chủ nhân của Thần Giới, chỉ là sẽ vì địa vị của Tuân Tịch Thiên Thần mà thay đổi thứ hạng của mười hai vị trưởng lão mà thôi.

"Bảo toàn Phòng đấu giá đứng đầu!" Trong mắt Thất trưởng lão có vài phần không tán thành.

"Không nhất định." Tuân Tịch thản nhiên nói một câu: "Bất kể con làm gì, nhiều nhất chỉ cho Phòng đấu giá đứng đầu một đường sống mà thôi." "Còn Lâu Minh Các thì sao?" Lục trưởng lão nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, trong mắt đã có vài phần tức giận: "Nếu Tuân Tuyết Thiên Thần không chết trong tay ma tu, mà bị con hại chết, chuyện này bị Đại trưởng lão biết, con tưởng con thoát được, hại cả ta cũng không thoát được cơn thịnh nộ của Đại trưởng lão sao?" Lục trưởng lão vốn dĩ đã có mưu tính, hiện tại lại bị Tuân Tịch Thiên Thần làm rối loạn kế hoạch.

Tuân Tịch Thiên Thần hơi lắc đầu: "Phụ thân đã ngưỡng vọng Đại trưởng lão Thần tộc quá lâu rồi, đã có thể bị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu làm bị thương, vậy thì ông ta không phải là người mạnh nhất thế gian, cũng sẽ bị trọng thương, tự nhiên cũng có khả năng vẫn lạc." "…" Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhất thời không lên tiếng, nhưng cũng bị Tuân Tịch Thiên Thần chọc tức không

nhẹ.

"Vậy bây giờ kế hoạch thành công rồi?

Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ sống sờ sờ trở về, ta để xem chuyện sau này, ngươi định thu dọn thế nào!" Tuân Tịch Thiên Thần gần như bị đuổi ra khỏi điện của Lục trưởng lão, bước ra cửa, sắc mặt trầm xuống.

Tuân Tịch Thiên Thần tùy tiện tóm lấy một đệ tử Thần tộc, mở miệng hỏi một câu: "Tuân Tuyết Thiên Thần đã về Thần tộc rồi sao?" Sắc mặt đệ tử Thần tộc bị Tuân Tịch tóm lấy hơi cứng lại, một lúc sau mới hoàn hồn.

Hiện giờ, danh tiếng của Tuân Tịch ở Thần tộc còn thịnh hơn cả Tuân Tuyết Thiên Thần trước kia.

Tuy có không ít người cho rằng khi Nhị trưởng lão từ Cổ chiến trường trở về, hoặc khi Đại trưởng lão xuất quan, Tuân Tịch sẽ trở thành một trò cười ở Thần tộc.

Nhưng hiện tại, các trưởng lão trong Thần tộc lại xem trọng Tuân Tịch hơn cả Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hơn nữa, y vẫn luôn cầm Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần, thần khí đổi chủ, bị đoạt đi, chẳng phải cũng chứng minh thực lực của Tuân Tịch mạnh hơn Tuân Tuyết Thiên Thần sao.

Bất cứ nơi nào cũng lấy thực lực làm đầu.

Tuân Tịch Thiên Thần mạnh hơn Tuân Tuyết Thiên Thần vốn khó gần, tự nhiên hắn cũng theo mấy vị trưởng lão mà có phần công nhận người trước mắt.

Rốt cuộc, biết đâu sau này Tuân Tịch Thiên Thần sẽ là trưởng lão thứ mười bốn thì sao.

“Tuân Tuyết Thiên Thần vừa mới đưa người của Thần mạch dị tộc kia về...” Chưa nghe hết lời của người kia, Tuân Tịch đã đi thẳng đến nơi ở của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Từ xa, Tuân Tịch thấy Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần đứng sóng vai nhau trong tầm mắt, ánh mắt y hơi nheo lại.

Chỉ trong chốc lát, Tuân Tịch đã nhìn ra sự khác thường của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nàng che mặt bằng một tấm lụa mỏng.

Hơn nữa, Tuân Tuyết Thiên Thần lúc này dường như lại bị thương không nhẹ, trông có vẻ không còn uy thế mạnh mẽ như vậy nữa.

Hạo Thiên đương nhiên cũng nhìn thấy Tuân Tịch, quay đầu nhìn, thấy y đang đi tới gần.

Khi đến trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, Tuân Tịch cuối cùng cũng khẳng định người trước mắt không phải là Tuân Tuyết Thiên Thần.

Y khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại cau mày, có mấy phần do dự nói một câu: “Hạo Thiên?” Trông không giống.

Tô Dung nhìn người trước mặt, có vài phần cảnh giác nhưng không lên tiếng.

Hạo Thiên thấy vẻ mặt của Tuân Tịch, tự nhiên biết y đang nghĩ gì, liền chỉ vào Chân Ngôn Kiếm trong tay mình.

Chủ nhân trước đó cũng có để lại một đạo ấn ký trên Chân Ngôn Kiếm, sau khi bị chủ nhân mới luyện hóa, nếu không cố ý xóa đi thì sẽ không biến mất.

Tuân Tịch không định giữ Chân Ngôn Kiếm làm của riêng, mà là

để cho Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn thấy, tự nhiên sẽ không xóa đi ấn ký.

Hiện giờ, đạo ấn ký thuộc về Tuân Tuyết Thiên Thần trên Chân Ngôn Kiếm đã biến mất.

Cũng có nghĩa là, Tuân Tuyết Thiên Thần đã chết.

Đồng tử Tuân Tịch co rụt lại, nhưng lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, yên tâm rồi.

"Có cách nào che giấu thân phận nàng ấy không?" Hạo Thiên chỉ vào Tô Dung.

Chương 681

Nghe lời của người trước mặt, Tuân Tịch gật đầu, nhìn Quản Di nở một nụ cười, bây giờ y có thể khẳng định, người trước mắt chính là Hạo Thiên.

"Giết Tuân Tuyết Thiên Thần rồi còn dám quay về Thần tộc, không sợ..." Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, hơi híp mắt lại, "Không sợ ta đổ hết mọi chuyện lên người ngươi, tiện thể giải quyết một mối họa lớn trong lòng Thần tộc sao?" "Ngươi có thể thử xem?" Hạo Thiên chẳng hề sợ lời uy hiếp thăm dò của Tuân Tịch Thiên Thần.

Tuân Tịch cười một tiếng.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có điều kiêng kỵ, tuy là trợ lực của y, nhưng sẽ không trăm phần trăm nghe theo lời y.

Ngược lại, mục đích của y và Hạo Thiên lại gần như tương đồng.

Cho nên, y có thể hợp tác với Hạo Thiên.

Nếu y và Lục trưởng lão, Thất trưởng lão muốn nhanh chóng giải quyết Tuân Tuyết Thiên Thần, e rằng họ sẽ cản trở, đợi đến khi Tuân Tuyết Thiên Thần nhìn rõ sự việc trước mắt thì sẽ không dễ dàng thành công như vậy nữa.

Đôi khi, cơ hội chỉ lóe lên trong chớp mắt.

"Ta sẽ không làm vậy." Tuân Tịch Thiên Thần nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái, "Ta và Tuân Tuyết Thiên Thần, thậm chí là những người của Thần tộc đều có những điểm khác biệt.

Ta hy vọng sau này Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu có thể cùng tồn tại, không cần phải che đậy một chuyện sai lầm, đi diệt sát

người của Thần mạch dị tộc.

Nếu ngươi hy vọng ma tu của Lâu Minh Các cũng sống sót, trong mắt ta cũng có thể dung chứa.

Nhưng chuyện sau này, không nằm trong dự liệu của ta." Hạo Thiên gật đầu, hiểu được ý trong lời của Tuân Tịch Thiên Thần.

Thứ y muốn là quyền thế của Thần tộc.

"Đan các các chủ có ở trong Thần tộc không?" Tô Dung không nhịn được mở miệng hỏi.

Nàng vừa cất lời, Tuân Tịch Thiên Thần đã nhìn chằm chằm nàng một hồi, rồi đột nhiên nhận ra một người, "Đệ tử mà Đan các các chủ thu nhận, vị các chủ tương lai, cũng là nữ tử mà Hạo Thiên mang theo bên mình trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái?" Tô Dung cũng không ngờ một câu nói của mình lại khiến Tuân Tịch Thiên Thần nhận ra thân phận, có chút bất ngờ.

Chỉ là, Tuân Tịch Thiên Thần nhận ra nàng, nhưng không đi sâu vào tìm hiểu, chỉ nói: "Chuyện của Đan các các chủ, ta biết không nhiều.

Chỉ rõ một điều, trước khi Thần tộc động thủ, cũng là lúc Hạo Thiên và Tuân Tuyết Thiên Thần tiến vào nơi bế quan, Đại trưởng lão đã tìm Đan các các chủ, hình như muốn ông ta luyện chế một viên đan dược cực kỳ quan trọng.

Hiện giờ có ở Thần tộc hay không, ta không rõ, nhưng có thể hỏi Lục trưởng lão và Thất trưởng lão." Lời của Tuân Tịch Thiên Thần cũng gần giống với suy đoán của Tô Dung.

Đan các các chủ hiện giờ ít nhất sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, Tô Dung hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Hạo Thiên, ngươi định làm gì, muốn ở lại Thần tộc sao?" Tuân

Tịch có mấy phần lo lắng.

Bởi vì chuyện đại trận Cổ chiến trường bị phong tỏa, các trưởng lão Thần tộc vẫn chưa điều tra ra, tự nhiên y không thể mở miệng nhắc đến vào lúc này, để tránh lại nhắc nhở các trưởng lão Thần tộc.

Hơn nữa, Tuân Tịch có một suy đoán, trong số các trưởng lão Thần tộc hiện nay, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão tự nhiên không cần phải nói, họ không hy vọng Nhị trưởng lão quay về chủ trì sự vụ Thần tộc, càng không muốn Tuân Tuyết Thiên Thần vốn đã khó khăn lắm mới bị đẩy ra ngoài lại quay về vòng tròn trung tâm làm một vị chúa không thể dung hòa.

Các trưởng lão khác, nếu có người nghe theo lời của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, có mấy phần đứng về phía y, tự nhiên cũng không hy vọng sáu vị trưởng lão Thần Đế trong Cổ chiến trường quay về nhanh như vậy.

Ít nhất, phải đợi đến khi Tuân Tuyết Thiên Thần phạm phải sai lầm lớn hơn, không thể cứu vãn được nữa.

Sau khi đẩy y lên vị trí quan trọng nhất, mới để những người đó quay về.

Để tránh Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các nhân cơ hội có động thái, khiến Thần tộc rơi vào phiền phức.

Cứ như vậy, trong Thần tộc, trước khi Đại trưởng lão xuất quan, tự nhiên mọi người đều im lặng, không ai nhắc đến chuyện trong Cổ chiến trường.

Thậm chí trong thời gian ngắn, các trưởng lão Thần tộc dường như đều yên tĩnh đi mấy phần, bề ngoài thì đang suy tư làm sao đối phó Lâu Minh Các, nhưng thực tế, hẳn là vì chuyện của Thần tộc.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tuân Tịch rơi trên người Tô Dung.

“Để Tuân Tuyết Thiên Thần giả này đi thăm dò các trưởng lão khác của Thần tộc?” Ánh mắt Hạo Thiên chỉ nhàn nhạt rơi trên người Tuân Tịch Thiên Thần, nhìn thấy sắc mặt của y, cũng đoán được mấy phần suy nghĩ, khẽ nhướng mày.

“Tất nhiên...” Tuân Tịch Thiên Thần hơi nheo mắt, nhưng lại nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười, “Cơ hội tốt như vậy, tự nhiên phải tận dụng.” “Hơn nữa, chẳng phải cũng là để nàng ấy đứng vững với thân phận Tuân Tuyết Thiên Thần trước sao.

Giữa Tuân Tuyết Thiên Thần và nàng, rốt cuộc cũng có chút khác biệt, điểm này ngươi hẳn cũng rất rõ.” “Nếu Tuân Tuyết Thiên Thần đột nhiên xuất hiện lại thay đổi quá lớn, các trưởng lão kia chắc chắn sẽ có chút nghi ngờ.

Chi bằng để nàng đi gặp từng trưởng lão Thần tộc một, dù bị phát hiện, cũng có thể thoát thân trước.

Đối mặt từng người một, dù sao cũng tốt hơn là phải đối mặt với sự nghi ngờ của tất cả trưởng lão Thần tộc, đúng không?” Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên không có phản ứng, chỉ nhàn nhạt nhìn về phía Tô Dung.

“Ta...” Tô Dung vốn dĩ trà trộn vào Thần tộc chỉ để biết được tình cảnh của Đan các các chủ ra sao, cũng là vì muốn rời khỏi Đan các, càng là vì muốn giúp Hạo Thiên.

Dùng thân phận Tuân Tuyết Thiên Thần ở trong Thần tộc, có thể giúp được Hạo Thiên, có thể biết được nhiều tin tức hơn.

Hơn nữa, tệ nhất thì vẫn còn có Hạo Thiên ở đây.

Tô Dung thuận theo gật đầu, “Nếu ta có thể có tác dụng ở trong Thần tộc.” Hạo Thiên khẽ “ừm” một tiếng, nhìn về phía Tuân Tịch Thiên Thần, “Như ngươi nói, các trưởng lão kia có lẽ sẽ nhìn ra mấy

phần nghi điểm trên người Tô Dung, ngươi có cách nào xua tan một chút không?" "Tự nhiên là có.

Ta và Tuân Tuyết Thiên Thần không hợp nhau, dựa vào điểm này, chỉ cần ta công nhận nàng ấy, các trưởng lão Thần tộc tất cũng sẽ dẫn xuống sự nghi ngờ đó." Tuân Tịch Thiên Thần thấp giọng nói mấy câu, Tô Dung nhìn Hạo Thiên một cái, thấy hắn không có vẻ gì là phản đối, cũng thuận miệng đáp ứng, kiên nhẫn ghi nhớ những lời Tuân Tịch Thiên Thần nói với mình.

Không ở lại trong đại điện của Tuân Tuyết Thiên Thần bao lâu, Tuân Tịch Thiên Thần và Tuân Tuyết Thiên Thần cùng nhau bước ra, hướng về điện của Lục trưởng lão.

Người của Thần tộc nhìn thấy cảnh này đều có chút bất ngờ, chỉ là nhìn thấy sắc mặt của hai người đều không tốt lắm, cũng có mấy phần hiểu ra.

Chắc lại có chuyện rồi.

Dù sao Tuân Tịch Thiên Thần đột nhiên xuất hiện đã mang đến không ít mâu thuẫn, huống chi Chân Ngôn Kiếm vốn là vật truyền thừa của Thần tộc, lại không biết làm sao từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần rơi vào tay Tuân Tịch Thiên Thần, trở thành thần khí mang bên mình của y.

Có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão làm chỗ dựa, hiện giờ Đại trưởng lão bế quan, Nhị trưởng lão không ở Thần tộc, Tuân Tuyết Thiên Thần vậy mà cũng không đòi lại Chân Ngôn Kiếm… Hay là đòi không lại được?

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nghe đệ tử Thần tộc bên ngoài truyền lời, nhìn nhau một cái, trong mắt đều có mấy phần cẩn thận.

Không ngờ Tuân Tịch Thiên Thần lại vào lúc này đi tìm Tuân

Tuyết Thiên Thần, rõ ràng đã dặn dò, trên mặt ngoài, không thể lại tranh chấp với Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tuyết Thiên Thần không thèm so đo với Tuân Tịch, đây là một chuyện tốt.

Tuân Tịch chỉ cần duy trì bộ mặt vô tội, sau này Đại trưởng lão xuất quan, cũng không trách tội được y.

Tuân Tịch bây giờ đang làm gì?

"Lục trưởng lão, Thất trưởng lão." Khi Tuân Tuyết Thiên Thần sắc mặt không vui bước vào chủ điện, hai vị trưởng lão đã chuẩn bị sẵn sàng, liếc nhìn Tuân Tịch đi theo sau, nhíu mày, Lục trưởng lão bất đắc dĩ gật đầu với Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Tiểu trưởng lão, lần này, Tuân Tịch lại làm gì?" "Liên hợp với Hạo Thiên đoạt vật truyền thừa của Thần tộc chưa đủ, bây giờ còn muốn hại tính mạng ta.

Chuyện này, không phải là bản lĩnh của một mình Tuân Tịch, hai vị trưởng lão đều có tham gia vào chứ?" Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên sẽ không tỏ ra yếu thế chút nào, ngược lại khó khăn lắm mới nắm được thóp của Tuân Tịch, ngẩng mắt nhìn người trước mặt, không muốn tỏ ra yếu thế.

"Tuân Tuyết Thiên Thần nói vậy là có ý gì?" Lục trưởng lão tự nhiên sẽ không thuận theo lời nàng mà thừa nhận chuyện này.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão gần như có thể từ cuộc đối thoại trước đó với Tuân Tịch Thiên Thần, mơ hồ biết được Tuân Tịch đã làm gì.

Nhưng bất kể ra sao, bây giờ Tuân Tuyết Thiên Thần đã an toàn trở về, vậy thì, mưu đồ của Tuân Tịch cũng đã thất bại.

Điều quan trọng bây giờ là, Tuân Tuyết Thiên Thần rốt cuộc biết

được bao nhiêu...

Lại có mấy phần chắc chắn.

Chương 682

Chuyện bằng chứng các thứ, ngược lại không quan trọng đến vậy.

"Đi Thần cảnh lấy Thủ Thần Đài, chẳng phải là chủ ý của Tuân Tịch Thiên Thần sao?

Mục đích, chẳng phải là để dẫn ta ra khỏi Thần tộc, chiêu dụ người của Phòng đấu giá đứng đầu ra tay với ta sao!" Nói đoạn, Tuân Tuyết Thiên Thần khẽ ho ra vài vệt máu đỏ tươi, bị khăn gấm trong tay che đi, nhưng lại bị Lục trưởng lão và Thất trưởng lão tinh mắt nhìn thấy.

Khí thế của Tuân Tuyết Thiên Thần so với trước đây cũng không hề suy giảm, cả người lại thêm mấy phần âm trầm.

Cứ tiếp tục như vậy, không chừng cảnh giới sẽ có xu hướng sa sút!

Phải biết, trước đây Đại trưởng lão vì để Tuân Tuyết Thiên Thần ổn định từng bước thăng cấp Thần Đế, đã tốn bao nhiêu tâm huyết.

Chỉ là việc Tuân Tuyết Thiên Thần thăng cấp, lại là một cơ duyên ngoài dự liệu.

Hình như cũng là vì Hạo Thiên và nàng phát hiện ra tung tích của ma tu Lâu Minh Các, thêm vào đó lúc đó lão tổ cũng ở bên cạnh.

Không biết có phải được cường giả dẫn dắt mà bước ra một bước, sau khi trở về đã là cảnh giới Thần Đế rồi.

Tuân Tuyết Thiên Thần xác thực là tu sĩ có thiên phú cực tốt, bao nhiêu người cả đời không qua được một ngưỡng cửa, nàng lại nhẹ nhàng vượt qua.

Một tiểu bối mà có thể cùng các lão ở cảnh giới tương đương,

thực lực vẫn có chút chênh lệch, nhưng có lẽ cũng không phải là hố sâu quá lớn.

Có Đại trưởng lão ở sau lưng, Tuân Tuyết Thiên Thần trở thành cường giả tuyệt thế, e rằng không tốn quá nhiều năm tháng.

Chắp tay sau lưng, nếp nhăn giữa mày Lục trưởng lão càng lúc càng nhíu chặt, thở dài một hơi, "Tuân Tuyết Thiên Thần có chút vội vàng rồi, nếu để Đại trưởng lão thấy bộ dạng bây giờ của ngươi, không biết sẽ thất vọng thế nào..." "Lục trưởng lão." Tuân Tuyết Thiên Thần trầm giọng nói một câu, ngẩng mắt nhìn thẳng Lục trưởng lão, "Ngài đang cố ý bao che cho Tuân Tịch Thiên Thần?

Bất kể chuyện ta bị trọng thương, ta đang nói với ngài, Tuân Tịch Thiên Thần cấu kết với Phòng đấu giá đứng đầu hãm hại ta!" Nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, Lục trưởng lão dừng lại một chút, "Tuân Tuyết Thiên Thần nói câu này, chỉ vì Tuân Tịch để ngươi đi Thần cảnh sao?

Có lẽ có chút hiểu lầm." "Tuân Tịch." Thất trưởng lão ở bên cạnh gọi một tiếng.

"Rõ ràng là Tuân Tuyết Thiên Thần hỏi ta đòi Chân Ngôn Kiếm, nhưng Chân Ngôn Kiếm đã bị ta luyện hóa thành thần khí của mình, tại sao phải trả lại, chỉ vì Đại trưởng lão sau lưng nàng sao?" Tuân Tịch trợn mắt, dường như có mấy phần không phục nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Ta cũng đâu có nói là thể không trả lại?

Chân Ngôn Kiếm quan trọng là vì nó liên quan đến truyền thừa của Thần tộc, hiện giờ truyền thừa của Thần tộc không còn, ngươi muốn, ta tự nhiên sẽ đưa cho ngươi.

Nhưng cùng là người của Thần tộc, địa vị của ngươi trên ta, cũng

không có đạo lý đi đòi đồ của tiểu bối chứ?" "Tuân Tuyết Thiên Thần muốn hạ thấp thể diện của mình, là đang tát vào mặt Lục trưởng lão sao?" Nghe lời của Tuân Tịch, Lục trưởng lão thuận theo gật đầu, nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần, thêm mấy phần nghiêm túc.

Lão tự nhiên rõ Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ muốn đòi lại thanh thần khí trong tay Tuân Tịch, chỉ là không ngờ Tuân Tuyết Thiên Thần sẽ trực tiếp ra mặt đi đòi.

Nếu Tuân Tịch dễ dàng giao ra, chẳng khác nào cúi đầu trước Tuân Tuyết Thiên Thần.

Trong mắt lão, Tuân Tuyết Thiên Thần và Tuân Tịch đều là tiểu bối của Thần tộc.

"Vừa hay ta cần Thần Đài trong Thần cảnh để nâng cao cảnh giới, thực lực ta không đủ, tiến vào Thần cảnh, e rằng cũng khó lấy được kiện bảo vật đó.

Đối với Tuân Tuyết Thiên Thần thì không phải chuyện khó, ta đề nghị dùng Thần Đài đổi lấy Chân Ngôn Kiếm, có gì sai?" Vừa nghịch Chân Ngôn Kiếm trong tay, Tuân Tịch nhàn nhạt liếc Tuân Tuyết Thiên Thần một cái, "Chỉ là Tuân Tuyết Thiên Thần vận khí quá kém, ra khỏi Thần tộc cũng không biết mang theo mấy người hộ vệ chu toàn, đụng phải người của Phòng đấu giá đứng đầu, thực lực không đủ bị người ta đánh bị thương, cũng có thể đổ tội lên đầu ta sao?" "Ngươi!" Tuân Tuyết Thiên Thần dường như bị lời của Tuân Tịch chọc giận không nhẹ.

Tuân Tuyết Thiên Thần hiện giờ dù sao cũng là cường giả cảnh giới Thần Đế, trên đời dám chọc vào nàng có mấy người?

Nếu gặp đối thủ thực lực tương đương, Tuân Tuyết Thiên Thần bại trong tay người ta, đúng là không thể trách người khác.

Chỉ là lời này quá tát vào mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, Lục trưởng lão thở dài một hơi, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ nói: "Tuân Tuyết Thiên Thần thương thế chưa lành, lúc này, không nên một mình rời khỏi Thần tộc." "Ngài đang trách cứ quyết định của ta?" Tuân Tuyết Thiên Thần ngẩng mắt nhìn Lục trưởng lão.

"Nào dám." Lục trưởng lão cười xòa: "Tuân Tuyết Thiên Thần là trưởng lão Thần tộc do Đại trưởng lão đích thân chỉ định, trước khi bế quan Đại trưởng lão đã giao chuyện của Thần tộc cho Tuân Tuyết Thiên Thần, ta tự nhiên không có quyền chất vấn, chỉ hy vọng Tuân Tuyết Thiên Thần đặt an nguy tính mạng của mình lên hàng đầu thì tốt hơn, hiện giờ đang là thời buổi nhiều chuyện, ma tu Lâu Minh Các không phải hạng hiền lành gì." "A." Tuân Tịch dường như thấy Tuân Tuyết Thiên Thần không có ý định bỏ qua chuyện này, giơ tay dẫn Chân Ngôn Kiếm, hai ngón tay vạch một đạo nguyên khí, cắt đứt liên hệ giữa mình và Chân Ngôn Kiếm.

"Tuân Tịch, ngươi làm gì?" Lục trưởng lão thấy hành động có thể tiến có thể lùi của Tuân Tịch Thiên Thần, lão mưu thâm toán gật gật đầu, đáy mắt có mấy phần tán thưởng bị che giấu.

"Tuân Tuyết Thiên Thần làm ầm ĩ một trận, thậm chí đổ tội lớn như vậy lên đầu ta, chẳng phải cũng vì một thanh thần khí vô dụng thôi sao, nếu đã như vậy, ta đau lòng cắt ái thì có sao?" Tuân Tịch Thiên Thần thấp giọng nói một câu, "Rõ ràng ta vì không để vật của Thần tộc rơi vào tay người của Phòng đấu giá đứng đầu, mới lấy lại Chân Ngôn Kiếm từ tay Hạo Thiên, Tuân Tuyết Thiên Thần không có bản lĩnh giữ được thần khí, lại trách ta không phải, còn muốn đoạt lại đồ?" Chân Ngôn Kiếm bị Tuân Tịch đưa ngang trước mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, Tuân Tịch hất cằm, dứt khoát nói một câu, "Muốn thì lấy lại đi, ta không hiếm lạ gì." Tuân Tuyết Thiên Thần sắc mặt trầm xuống, đoạt lấy kiếm trong tay Tuân Tịch Thiên Thần, nhìn mấy

người trong điện, nhưng không nói được nửa câu, xoay người đi ra ngoài điện.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão quả nhiên không hề nghi ngờ, Tuân Tịch vào lúc này, lại bổ sung một câu sau lưng Tuân Tuyết Thiên Thần, trước mặt hai đệ tử Thần tộc ngoài điện, giọng nói không cao không thấp.

"Lúc Tuân Tuyết Thiên Thần muốn đòi lại Chân Ngôn Kiếm, nếu có thể nói chuyện tử tế với ta, lúc đó ta đã hai tay dâng lên, ta cũng không đến mức phải cướp đồ người khác yêu thích." Mười hai trưởng lão của Thần tộc, trừ mấy vị trưởng lão xếp hạng sau cùng, trên Thất trưởng lão, đều là cùng thế hệ, cùng là con gái của trưởng lão, chỉ vì thực lực của Đại trưởng lão mạnh hơn một chút, liền phân ra tôn ti rồi sao?

Đệ tử Thần tộc bên ngoài cúi đầu, gần như không dám nhìn sắc mặt Tuân Tuyết Thiên Thần, đối với Tuân Tịch lại thêm mấy phần đồng tình.

Với lời nói và hành động thường ngày của Tuân Tuyết Thiên Thần, nếu làm ra chuyện đòi lại Chân Ngôn Kiếm, thật sự không thể nào mở miệng nói chuyện tử tế để đòi lại được.

Lời nói của Tuân Tịch Thiên Thần, lại có thể khiến người ta tin phục, gần như không ai dám vào lúc này mở miệng nói thêm.

Cứ như vậy nhìn Tuân Tuyết Thiên Thần mặt lạnh rời khỏi điện của Lục trưởng lão.

"Làm tốt lắm!" Sau khi Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi, cửa điện đóng lại, Lục trưởng lão đối với Tuân Tịch lộ ra mấy phần ý cười.

Chỉ bằng sức một mình, Tuân Tịch không những giải quyết ổn thỏa chuyện này, gần như không ai sẽ nghi ngờ Tuân Tịch động tay

động chân muốn hãm hại Tuân Tuyết Thiên Thần, mà còn hạ thấp danh vọng của Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc xuống mấy phần.

Thực lực không đủ, hai lần thất bại trong tay người của Phòng đấu giá đứng đầu, Tuân Tuyết Thiên Thần như vậy, có xứng đứng trước mặt Thần tộc không?

"Vâng, phụ thân." Tuân Tịch nhàn nhạt đáp một câu, không vui không buồn, chỉ nhìn bàn tay trống không của mình.

Lục trưởng lão liếc một cái, dường như hiểu y đang nghĩ gì, mở miệng nói, "Chẳng qua chỉ là một thanh thần khí thôi, mất thì thôi, Chân Ngôn Kiếm chẳng phải vì liên quan đến truyền thừa của Thần tộc mới được xem trọng sao.

Trong Thần tộc, thần khí tốt hơn Chân Ngôn Kiếm chẳng lẽ không tìm ra được?

Ngươi đến bảo khố tìm một kiện khác thu làm của riêng, không kém hơn cái trong tay Tuân Tuyết Thiên Thần đâu." "Vâng." Nghe lời của Lục trưởng lão, trên mặt Tuân Tịch lúc này mới lộ ra ý cười.

Lục trưởng lão cũng không nghi ngờ gì, tiện tay đưa chìa khóa bảo khố cho Tuân Tịch.

"Còn một chuyện." Tuân Tịch dường như có mấy phần do dự, nhưng vẫn mở miệng ngẩng mắt nhìn Lục trưởng lão, "Nghe nói... cảnh giới của Tuân Tuyết Thiên Thần có thể tăng nhanh như vậy, là vì có vị thần cấp đan sư của Đan các ở bên cạnh, con..." Lục trưởng lão xua tay, "Ta biết ngươi nóng lòng nâng cao thực lực cảnh giới, nhưng cũng không phải chuyện một sớm một chiều, không vội được.

Về điểm này, ta và Đại trưởng lão ý kiến nhất trí, phải từng bước một.

Còn về Đan các các chủ, vốn không phải là nhân vật dễ giao tiếp, nguyên bản chỉ có Đại trưởng lão mới được ông ta nể mặt mấy phần, hiện giờ lại bị Đại trưởng lão đưa đến Linh Sơn rồi, e rằng không nhanh như vậy quay về Thượng Thần Giới đâu." "Linh Sơn?" Trên mặt Tuân Tịch đúng lúc lộ ra mấy phần nghi hoặc.

"Một tiểu vị diện, là vật tư hữu của Đại trưởng lão, dùng để nuôi dưỡng linh thú, linh dược, người bình thường không được vào, trừ phi được Đại trưởng lão cho phép." "Con muốn gặp vị Đan các các chủ đó một lần." Tuân Tịch không từ bỏ vào lúc này.

Lục trưởng lão nhìn y một hồi, đột nhiên nghĩ đến một chuyện sâu xa hơn, trầm ngâm một lúc mới mở miệng nói, "Ngươi có biết chuyện Đan các các chủ và đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu có chút giao tình riêng không?" Thấy Tuân Tịch lộ ra vẻ mặt mờ mịt, Lục trưởng lão thở dài một hơi: "Trước đây ngươi vẫn luôn ở ngoài Thượng Thần Giới, đóng ở chủ thành nên e rằng không biết, nhưng Đại trưởng lão có lẽ cũng có mấy phần lo ngại về điều này, sợ Đan các các chủ..." Phải biết, sức hiệu triệu của một vị thần cấp đan sư, đủ để khiến những lão quái vật ẩn náu trong Thần Giới cũng phải xuất thế tranh đoạt cơ hội ra tay." "Phụ thân, con biết rồi." Tuân Tịch Thiên Thần gật đầu, thuận theo lời của Lục trưởng lão, không tiếp tục truy hỏi chuyện này nữa.

"Muốn gặp, phải đợi Đại trưởng lão xuất quan, đó không phải là tin tốt." Thất trưởng lão ở bên cạnh bổ sung một câu, nhắc nhở Tuân Tịch một câu, để y từ bỏ ý định này.

"Lén lút..." Nghe lời nói vượt quá khuôn phép của Tuân Tịch Thiên Thần, có lẽ là vì vừa rồi Tuân Tịch thông minh, không hề lộ ra sơ hở, lừa gạt được Tuân Tuyết Thiên Thần đa nghi phiền phức kia.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhìn nhau một cái, đối với

Tuân Tịch có mấy phần hài lòng, cũng không vào lúc này mở miệng trách mắng.

Hơn nữa...

Tuân Tịch tuy trông cũng có mấy phần trẻ người non dạ, nhưng không giống Tuân Tuyết Thiên Thần kiệt ngạo bất tuân, cũng không khiến người ta quá khó xử hay không thích.

Dù sao cũng là trưởng bối, mong Tuân Tịch có thành tựu, Lục trưởng lão kiên nhẫn khuyên nhủ, "Đại trưởng lão hiện giờ không thể đắc tội, bất kể thế nào, ý nghĩ đó cũng phải dẹp đi cho ta.

Trong bảo khố của Thần tộc, ta không cho người theo ngươi, mang đi thêm một kiện thần khí cũng không sao, chỉ có chuyện của Đan các các chủ, Đại trưởng lão đã sớm có quyết định, đừng dính vào chuyện này khiến Đại trưởng lão bất mãn." Nghe lời của Lục trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói, "Phụ thân, trước khi đến Thượng Thần Giới con đã nghe rất nhiều, dường như, người và thúc phụ đều không thay đổi được sự khiêm nhường đối với Đại trưởng lão." Nhưng những chuyện làm lén lút sau lưng, lại chỗ nào cũng vi phạm lời của Đại trưởng lão.

Chương 683

Thật nực cười, rõ ràng sinh ra phản cốt muốn thay đổi địa vị trong Thần tộc, nhưng trong lòng lại sợ hãi sự tồn tại mà mình muốn lật đổ.

Hai người như vậy, có thể thành được đại sự sao?

Tuân Tịch không cho là đúng mà cười khẩy trong lòng.

"Ngươi biết gì?" Lục trưởng lão nhíu mày, nghe ra mấy phần ngữ khí không vui trong câu nói của Tuân Tịch, cúi đầu nhìn y, ngữ khí trầm xuống mấy phần, "Đừng coi thường Đại trưởng lão..." "Con biết rồi." Tuân Tịch rốt cuộc cũng hòa hoãn sắc mặt, giống như đã nghe lọt tai lời của hai vị trưởng lão.

Lục trưởng lão gật đầu, tiếp lời một câu, "Chuyện hôm nay, coi như qua đi, Tuân Tuyết Thiên Thần không dễ dàng bỏ qua như vậy, tất sẽ cầu cứu mấy vị trưởng lão khác, chuyện này, ta sẽ giải quyết ổn thỏa cho ngươi.

Chỉ là sau này, không hỏi ý kiến ta và Thất trưởng lão, không được lại tự ý làm chủ như lần này!" "Lần này, có thể là do vận khí tốt, Tuân Tuyết Thiên Thần không nắm được bằng chứng, thậm chí bị ngươi ba câu hai lời lừa gạt qua đi, thậm chí đại khái cũng sinh nghi ngờ, chuyện này rốt cuộc có phải ngươi ra tay hãm hại không, nhưng tất nhiên sẽ sinh lòng phòng bị, lần sau, sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu." "Vâng, con gái biết rồi." Tuân Tịch Thiên Thần rõ ràng tính tình của Lục trưởng lão, tự nhiên cúi đầu thuận theo.

Lục trưởng lão nhìn y một cái, rốt cuộc không nỡ trách mắng quá nặng, gật đầu, "Chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, chuyện của Thần tộc, sau này ta và Thất trưởng lão sẽ từng chút một giải quyết ổn thỏa, đẩy ngươi lên, ngươi chỉ cần nghe lời ta và Thất trưởng lão,

đừng tự cho là thông minh làm hỏng chuyện!" "Vâng." Tuân Tịch Thiên Thần vẫn như thường lệ đáp ứng.

Lục trưởng lão gật đầu, lúc này mới hài lòng để Tuân Tịch đi.

Chỉ là, sau khi bước ra khỏi đại điện của Lục trưởng lão, Tuân Tịch lại không rời đi ngay, giơ tay, dán một tờ giấy tiên lên ngoài cửa.

Về đến nơi ở của mình, Tuân Tịch Thiên Thần đối diện với đồng kính, thấy trên đồng kính hiện lên mấy hàng chữ nhỏ, tầng tầng lớp lớp xuất hiện rồi lại tan biến, đó là cuộc đối thoại của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão sau khi y rời đi.

"Năm đó đưa Tuân Tịch đến chủ thành của Thần Giới cũng là bất đắc dĩ, nhưng hiện giờ, ta cảm thấy dường như có chút sai lầm, không biết vì sao... lúc nào cũng cảm thấy nó không còn ngoan ngoãn nghe lời như lúc nhỏ nữa." Thất trưởng lão nhìn bóng lưng Tuân Tịch rời đi, quay đầu nói với Lục trưởng lão một câu.

"Hừ, rốt cuộc cũng là trẻ người non dạ, một Tuân Tuyết Thiên Thần được Đại trưởng lão quản giáo nghiêm khắc còn có tính khí, Tuân Tịch bị thả rông bên ngoài cũng chẳng khá hơn là bao." "Đại ca... ta không có ý đó." Thất trưởng lão nhíu mày, một lúc sau lại lắc đầu, thở dài một hơi, "Có lẽ ta nghĩ nhiều rồi, lúc nào cũng cảm thấy Tuân Tịch dường như coi chúng ta là người ngoài, không hề tin tưởng, đây không phải là chuyện tốt, vạn nhất nó sinh lòng tự làm chủ..." "Ngươi nghĩ, Tuân Tịch rời khỏi ta, cũng có thể đứng vững trong Thần tộc sao?" Giọng điệu của Lục trưởng lão lạnh xuống, như Tuân Tịch dự liệu mà mở miệng, nói một câu, "Không thể!

Nó dù có bất tuân thế nào, cũng phải cúi đầu trước ta.

Nếu không đáng trọng dụng, đổi một đứa khác cũng vậy thôi.

Ta đã có thể một tay bồi dưỡng một Tuân Tịch, tự nhiên cũng có

thể bồi dưỡng ra một đứa trẻ khác xứng đáng làm chủ Thần tộc." Thất trưởng lão thở dài một hơi, nhưng rốt cuộc cũng phụ họa theo lời của Lục trưởng lão, "Cũng phải..." Những lời sau đó, trên đồng kính không còn hiện lên nữa, hẳn là nguyên khí đã tiêu tan, đạo pháp quyết ngoài cửa cũng kịp thời tan đi, Tuân Tịch thu lại ánh mắt.

Phía Tuân Tuyết Thiên Thần, rời khỏi điện của Lục trưởng lão, nhưng không dừng bước, trước đây đi theo bên cạnh Đan các các chủ, cũng đã gặp mấy vị trưởng lão khác của Thần tộc.

Tuân Tịch vừa rồi đã chỉ điểm nơi ở của mấy vị trưởng lão, nàng lần lượt lại gặp mấy người còn lại.

Như Hạo Thiên dự liệu, mấy vị trưởng lão còn lại của Thần tộc, đều có mấy phần bị Lục trưởng lão và Thất trưởng lão lay động, tự nhiên, nhiều hơn là không thiên vị bên nào, nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, lại càng xem trọng cảnh giới có mấy phần sa sút của nàng.

Đối với chuyện Tuân Tịch liên thủ với Phòng đấu giá đứng đầu lại không mấy tin tưởng.

Lời nói của Tuân Tuyết Thiên Thần giả, thậm chí không hề gây ra chút lòng phòng bị nào của các trưởng lão Thần tộc, họ xua tay, liền ngăn lại lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, "Một Tuân Tịch Thiên Thần thôi mà, trước đây gây chuyện vặt vãnh lấy đi Chân Ngôn Kiếm, bây giờ đồ chẳng phải cũng đã về tay tiểu trưởng lão rồi sao?" Ngũ trưởng lão Thần tộc liếc Tuân Tuyết Thiên Thần một cái, nhíu mày, thậm chí khi biết Tuân Tuyết Thiên Thần đến, cũng không đích thân ra đón.

Thấy Tuân Tuyết Thiên Thần vào cửa, liền thở dài một hơi, nghe lời của Tuân Tuyết Thiên Thần, đáy mắt càng thêm mấy phần bất đắc dĩ.

“Tuân Tuyết Thiên Thần không cảm thấy ngài vì một Tuân Tịch mà bắt đầu loạn tâm thần rồi sao?

Chẳng lẽ vì Đại trưởng lão không ở đây, Tuân Tuyết Thiên Thần ngay cả việc bình tĩnh một chút cũng không làm được?

Sau này làm sao làm chủ Thần tộc?” “Tuân Tịch...” Tuân Tuyết Thiên Thần định mở miệng, lại bị Ngũ trưởng lão dẫn xuống, “Chẳng qua chỉ là một Tuân Tịch, ý của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần không nhìn ra sao?

Chẳng phải là vào lúc này đẩy lên một tiểu bối, để Tuân Tịch có thể ra mặt thôi sao.

Thiên tư của Tuân Tịch theo ta thấy, còn xa mới bằng Tuân Tuyết Thiên Thần, hà tất phải để ý?” Đợi Đại trưởng lão ra ngoài, chẳng lẽ có thể nhận Tuân Tịch làm con gái ruột, giống như Tuân Tuyết Thiên Thần mà chăm sóc sao?

Địa vị hiện giờ của Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc, đều do một tay Đại trưởng lão đẩy lên, một Tuân Tịch chẳng lẽ có thể có địa vị của Tuân Tịch Thiên Thần sao.

Theo Ngũ trưởng lão thấy, Tuân Tuyết Thiên Thần bị Lục trưởng lão và Thất trưởng lão chọc giận không nhẹ, có chút không bình tĩnh.

“Tuân Tịch thậm chí còn chưa làm gì, chẳng phải đều là do hai vị trưởng lão sau lưng giở trò không ngừng sao?

Không gây ra được sóng gió gì đâu, không cần để ý là được.” Nhàn nhạt nói một câu, Ngũ trưởng lão thấy Tuân Tuyết Thiên Thần không còn bám riết chuyện này không buông nữa, chuyển mắt sang một chuyện khác quan trọng hơn, “Hiện giờ Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có thể uy phong một trận, cũng chẳng phải là dựa vào Đại trưởng lão bế quan, Nhị trưởng lão lại không có ở đây sao.

Tuân Tuyết Thiên Thần nếu cảm thấy họ sinh lòng khác, đưa Nhị trưởng lão về Thần tộc không phải là được sao?" Chỉ là, giọng điệu của Ngũ trưởng lão hơi dừng lại một chút, dường như nhớ ra, Tuân Tuyết Thiên Thần và Nhị trưởng lão đã có chút hiềm khích trong Cổ chiến trường.

Tuân Tuyết Thiên Thần từ Cổ chiến trường về Thần tộc dưỡng thương, là do Nhị trưởng lão sắp xếp, cưỡng ép đưa Tuân Tuyết Thiên Thần về.

"Giữa ngươi và Nhị trưởng lão..." Ngũ trưởng lão thở dài một hơi, "Dù có dựa vào Đại trưởng lão, Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không thể không chú trọng quan hệ với Nhị trưởng lão, phải biết, Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đều hướng về phía ngươi." "Vậy còn Ngũ trưởng lão thì sao?" Tô Dung khẽ giọng hỏi một câu.

Đối diện với ánh mắt của Tuân Tuyết Thiên Thần, sắc mặt Ngũ trưởng lão dường như có một thoáng ngưng trệ, nhưng chỉ một lúc sau đã hoàn hồn, "Ta chỉ quan tâm chuyện của Thần tộc, đâu có rảnh rỗi vì mấy chuyện của tiểu bối mà lao tâm?

Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ cứ nghe lời Nhị trưởng lão, ở trong Thần tộc dưỡng thương cho tốt là được rồi." Ngũ trưởng lão là vị trưởng lão cuối cùng trong Thần tộc mà Tô Dung cần gặp.

Lúc ra ngoài, nhìn thấy hai đệ tử Thần tộc dường như đang thì thầm to nhỏ trong ánh chiều tà, nhưng nàng không để ý, quay đầu trở về nơi ở của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Hạo Thiên đang đợi trong điện, lúc Tô Dung đi vào, gần như cũng đã sắp xếp rõ ràng chuyện của mấy vị trưởng lão trong đầu, kể lại một lượt cho Hạo Thiên.

Khi nhắc đến Tuân Tịch, Tô Dung dừng lại, "Các trưởng lão Thần tộc dường như đều cực kỳ tin tưởng y, thậm chí cho rằng chuyện

Tuân Tuyết Thiên Thần gặp người của Phòng đấu giá đứng đầu bị thương là do Lục trưởng lão và Thất trưởng lão ra tay sau lưng, cũng không hề nghi ngờ Tuân Tịch." "Thậm chí có một vị trưởng lão nói, vào ngày ta gặp chuyện, Tuân Tịch đang ở cùng ông ta, không hề gặp ai, căn bản không biết chuyện này..." Cực kỳ tin tưởng Tuân Tịch Thiên Thần, giúp y thoát tội.

"Tuân Tịch thậm chí không tiếc đẩy Lục trưởng lão và Thất trưởng lão ra làm lá chắn." Hạo Thiên cực khẽ nói một câu.

Tô Dung dường như có mấy phần hiểu ra, một lúc sau mới nói, "Tuân Tịch, có đáng tin không?" Nếu hiện giờ ở trong Thần tộc, có một người biết thân phận thật sự của họ, nếu người này không đáng tin, có thể là một phiền phức không nhỏ.

"Tự nhiên là không đáng tin, nhưng ta cũng sẽ không ở lại Thần tộc quá lâu.

Tuân Tịch hiện giờ có chỗ dùng được, trước mắt cũng không cần thiết phải vạch trần ta, tránh để hiềm nghi của mình bị lôi ra." Hơn nữa, Tuân Tuyết Thiên Thần bất kể sống chết, vẫn luôn không phải là phiền phức thật sự của Tuân Tịch Thiên Thần.

Phiền phức lớn của y là Đại trưởng lão đang bế quan, và các trưởng lão Thần tộc khác trong Cổ chiến trường.

Trong số đó tất định có người của Đại trưởng lão, sẽ một lòng hướng về Tuân Tuyết Thiên Thần, sau khi ra ngoài, tất cũng sẽ truy tra chuyện này.

Đến lúc đó Tuân Tịch cũng sẽ không nỡ giao y ra để bình ổn, tự cắt đứt đường lui của mình, chỉ có cùng y liên thủ, mới có một con đường che giấu chuyện này.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung khẽ cau mày, cảm thấy trong đó

e rằng sẽ có sơ sót, nhất thời không mở miệng.

“Sư phụ, thân phận hiện giờ của người, e rằng cũng không thể ở lại Thần tộc quá lâu, nếu không hẳn sẽ có người lấy sự tồn tại của người để gây sự với Tuân Tuyết Thiên Thần.” Tô Dung có mấy phần lo lắng nhìn Hạo Thiên một cái, chỉ cảm thấy trên người hắn chỗ nào cũng là phiền phức.

Hạo Thiên hiện giờ có thể dùng thân phận Quản Di được Tuân Tuyết Thiên Thần giữ lại Thần tộc.

Quản Di, thiếu chủ trước đây của Phòng đấu giá đứng đầu, hiện giờ tuy không phải, nhưng là nhân vật quan trọng của phòng đấu giá, cũng được.

Nhưng là một quân cờ bị bỏ đi cũng hợp lý.

Điều quan trọng nhất là, bị giữ lại Thần tộc, không thể tự do ra vào, là khách của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng thực tế hẳn là một tù nhân thì đúng hơn.

Đối với tù nhân này, Tuân Tuyết Thiên Thần lại không có bất kỳ động thái nào, vừa không giam giữ, cũng không dùng Quản Di để uy hiếp Phòng đấu giá đứng đầu.

Thời gian dài, các trưởng lão Thần tộc e rằng sẽ có chút suy nghĩ, nghĩ rằng có thể dùng Quản Di này làm gì đó.

“Cho nên ta sẽ rời khỏi Thần tộc càng sớm càng tốt.

Để ngươi dùng thân phận Tuân Tuyết Thiên Thần vào đây, chẳng phải cũng chỉ để dò la tung tích của Đan các các chủ thôi sao.

Chương 684

Tuân Tịch đã hỏi ra được rồi, cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại Thần tộc giúp Tuân Tịch che giấu, trừ phi có lý do để ta tạm thời ở lại." Tô Dung thuận theo lời của Hạo Thiên gật đầu, một lúc sau, lại nghĩ đến một chuyện khác, dừng lại, mới nhắc đến chuyện Cổ chiến trường, "Ngũ trưởng lão đã nhắc đến chuyện để các trưởng lão Thần tộc trong Cổ chiến trường quay về, chỉ là, dường như Ngũ trưởng lão cũng có điều kiêng kỵ mà giả ngu." Tô Dung nhớ lúc Ngũ trưởng lão nhắc đến, ông ta chỉ nói để Nhị trưởng lão quay về, chỉ là sau đó lại lộ ra một vẻ mặt do dự, giống như cảm thấy mình nói sai, nhẹ nhàng lại chuyển chủ đề đi, không còn cố chấp vào chuyện này nữa.

Người của Phòng đấu giá đứng đầu và ma tu Lâu Minh Các, bao gồm cả Khúc Tần và Hạo Thiên đều không ở trong Cổ chiến trường, các trưởng lão Thần tộc đều biết rõ, huống chi lúc Tô Dung dùng thân phận Tuân Tuyết Thiên Thần nói rằng mình đi Thần cảnh trước rồi gặp người của Phòng đấu giá đứng đầu giao thủ bị trọng thương, cũng không hề nghi ngờ Hạo Thiên.

Chỉ là các trưởng lão Thần tộc này, dường như không mấy quan tâm rốt cuộc là ai ra tay làm bị thương Tuân Tuyết Thiên Thần, càng cảm thấy Tuân Tuyết Thiên Thần với cảnh giới Thần Đế, lại bại trong tay một người hai lần quá làm mất mặt Thần tộc, mỗi lần Tuân Tuyết Thiên Thần nhắc đến đều cau mày ngắt lời, không muốn Tuân Tuyết Thiên Thần tiếp tục nói nữa.

Càng lúc càng xem Tuân Tuyết Thiên Thần như một tiểu bối chưa đủ lông đủ cánh, có mấy phần khinh thị trong đó, cảm thấy hành động của Đại trưởng lão quá vội vàng, vội vàng đẩy Tuân Tuyết Thiên Thần ra là một chuyện sai lầm.

Thay vì để một tiểu bối chỉ trỏ, chi bằng có chuyện gì các trưởng lão Thần tộc thương nghị hoặc Đại trưởng lão làm chủ thì tốt hơn.

"Tuân Tịch Thiên Thần xuất hiện ở Thần tộc không bao lâu, chỉ là lại nhanh chóng hạ thấp uy tín của Tuân Tuyết Thiên Thần xuống." Trong đó Hạo Thiên hiển nhiên đã góp không ít sức.

Chuyện Chân Ngôn Kiếm, Tuân Tuyết Thiên Thần lần đầu tiên thua trong tay Hạo Thiên, sau đó là chuyện truyền thừa của Thần tộc.

Lần thứ hai, Tuân Tuyết Thiên Thần hòa với Tuân Tịch.

Hạo Thiên ở trong Cổ chiến trường làm Tuân Tuyết Thiên Thần trọng thương là lần thứ ba, triệt để khiến Nhị trưởng lão cũng có mấy phần khinh thị Tuân Tuyết Thiên Thần.

Nhưng bất kể thế nào, hiện giờ Tuân Tuyết Thiên Thần thật sự cũng không thể xuất hiện nữa, cho nên, Tuân Tịch Thiên Thần nếu lập Tuân Tuyết Thiên Thần làm đối thủ, có thể đã nhanh chóng giải quyết được đối thủ này.

Hạo Thiên dường như có ý muốn nâng cao địa vị của Tuân Tịch trong Thần tộc?

Tô Dung liếc Hạo Thiên một cái, nhưng không mở miệng hỏi Hạo Thiên tại sao lại làm vậy.

Hắn tất nhiên có tính toán của mình, Tô Dung chỉ quan tâm đến Đan các và an nguy của Hạo Thiên, đối với những chuyện khác, ngược lại không xem trọng như vậy.

"Giữ lại Tuân Tịch đúng là ý của ta." Hạo Thiên cực khẽ nói một câu.

Y mơ hồ có mấy phần phát hiện, Thần đạo tuy mượn sức Thiên đạo, nhưng lại là sự tồn tại dựa vào vị diện Thần Giới, bất kể Thần tộc hay Thần mạch dị tộc, thực ra đều không thể diệt sát được.

Thần tộc tưởng rằng Thần mạch dị tộc chỉ tồn tại những người ở Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng còn những người Thiên Khuyết kia thì sao?

Huống chi sư phụ với tư cách là khách khanh trưởng lão còn có Hòa Hạnh Thiên Thần tồn tại.

Phòng đấu giá đứng đầu bị diệt, cũng không đại biểu cho sự thiếu hụt của Thần mạch dị tộc, phải biết, Đế mạch đang ở trong tay y.

Hạo Thiên cũng không để Lâu Minh Các ở sau lưng hưởng lợi, có thể thấy, Khúc Tần mang theo ma tu Lâu Minh Các tuy ra vẻ thảm liệt khi đối đầu với Thần tộc, nhưng hắn một chút cũng không vội, biết rằng Phòng đấu giá đứng đầu nhất định sẽ ra tay, hiện giờ e rằng đang bảo toàn thực lực.

Cúi mắt, Hạo Thiên nhìn thấu tất cả, tự nhiên sẽ không để lại cơ hội như vậy cho kẻ sau.

"Chỉ cần tư tâm của Tuân Tịch không nhất trí với Đại trưởng lão và Tuân Tuyết Thiên Thần, giữ y lại cũng không sao, huống hồ y hiểu rõ điểm này, chắc chắn sẽ đưa ra đủ thành ý để liên thủ với ta." Hạo Thiên giơ tay đẩy cửa sổ, thấy trong Thần tộc có mấy đệ tử Thần tộc vội vã, ánh mắt ngưng trệ một lúc, ngẩng mắt nhìn về phía đại điện của Đại trưởng lão Thần tộc.

"Sao vậy?" Tô Dung nhận ra giọng nói của Hạo Thiên đột nhiên ngừng lại, tiến lên mấy bước, thuận theo tầm mắt của Hạo Thiên nhìn ra ngoài.

Thấy những đệ tử Thần tộc đang vội vã đi về phía đại điện của Đại trưởng lão Thần tộc, Tô Dung và Hạo Thiên nhìn nhau một cái, đều biết, e rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Nhưng chuyện lớn xảy ra ở Thần tộc lúc này… Chuyện Tuân

Tuyết Thiên Thần thân vong bị Đại trưởng lão Thần tộc đang bế quan không biết dùng cách gì biết được, hay là đã xảy ra chuyện khác?

Tô Dung và Hạo Thiên cùng nhau đi ra ngoài, trực tiếp chặn một đệ tử Thần tộc lại.

"Xảy ra chuyện gì?" "Đại trưởng lão truyền tin..." Người đó vừa ngẩng mắt, thấy Tuân Tuyết Thiên Thần có cả Quản Di, ngẩn ra, sau khi phản ứng lại, trong tay đã có thêm một miếng ngọc bài màu trắng.

Hạo Thiên phản ứng lại, ngọc bài Thần tộc của Tuân Tuyết Thiên Thần tự nhiên đang ở trong tay y, chỉ là tiện tay phong ấn ném vào trong nhẫn trữ vật, quên mất giao cho Tô Dung, cũng quên giải trừ phong cấm.

Đầu ngón tay khẽ động, Hạo Thiên liền giao đồ cho Tô Dung.

Tô Dung cúi đầu xem xét ngọc bài, lại nhíu mày.

"Ta biết rồi, vừa rồi có chuyện quan trọng, không để ý." Để đệ tử Thần tộc trước mặt đi, Tô Dung nhìn về phía Hạo Thiên.

Ngọc bài vừa rồi liếc qua một cái, Hạo Thiên hẳn cũng đã nhìn rõ.

"Đại trưởng lão Thần tộc gặp chuyện." Đại trưởng lão Thần tộc và đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu xác thực đã giao thủ, lưỡng bại câu thương, đều bị trọng thương, dường như đã đạt thành hiệp nghị, hai người đều bế quan, không quản chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc.

Lời tuy nói vậy, nhưng vào lúc này, Đại trưởng lão Thần tộc bên này lại triệu Đan các các chủ đến bên cạnh, để mau chóng dưỡng thương, nhưng hiện giờ, mệnh lệnh mà Đại trưởng lão Thần tộc hạ xuống, lại là truy sát Đan các các chủ đã rời khỏi Thần tộc?

"Đi xem trước đã." Đan các các chủ gặp chuyện, Tô Dung theo bản năng đi về phía điện của Đại trưởng lão, lại bị Hạo Thiên giơ tay

ấn lên vai, ngăn lại động tác của nàng, "Các trưởng lão Thần tộc không nhất định có thể phân biệt được Tuân Tuyết Thiên Thần giả, nhưng Đại trưởng lão không nhất định không nhìn ra, lúc này đi gặp Đại trưởng lão quá mạo hiểm." "Nhưng..." Hạo Thiên mang theo Tô Dung, đi thẳng về hướng nơi ở của Tuân Tịch Thiên Thần, trên đường, đối diện gặp Tuân Tịch.

Tuân Tịch hướng về phía Hạo Thiên không để lại dấu vết mà gật đầu, một cái chạm mặt, gần như đã hiểu được suy nghĩ của Hạo Thiên, liếc nhìn Tô Dung bên cạnh, lúc lướt qua nhau thấp giọng nói, "Ta thấy bóng dáng Đan các các chủ, đang bị truy đuổi, rời khỏi Thần tộc trước, hướng tây nam." Nói xong, Tuân Tịch Thiên Thần không dừng bước mà đi về phía đại điện của Đại trưởng lão.

"Làm theo lời Tuân Tịch Thiên Thần, ra khỏi Thần tộc." Hạo Thiên nói câu đó, nhưng lại đi theo Tuân Tịch Thiên Thần.

Tô Dung thấy hướng đi của Hạo Thiên, hơi có mấy phần lo lắng cau mày, nhưng không do dự mà nghe lời Hạo Thiên đi về phía tây nam.

Tuân Tịch Thiên Thần không khỏi hơi nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên đi theo, sắc mặt hơi trầm xuống mấy phần, "Không đi?" Người của Thần tộc, trừ Tuân Tuyết Thiên Thần không dễ lừa gạt, Đại trưởng lão lại càng không thể chọc vào.

Hạo Thiên đã giết Tuân Tuyết Thiên Thần, bây giờ còn dám đến trước mặt Đại trưởng lão, không sợ...

Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên sẽ không đi lo lắng sống chết của Hạo Thiên, vội vàng đi nộp mạng, cười lạnh không kịp, chỉ là, chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, y cũng có ở sau lưng thúc đẩy, sợ là Hạo Thiên rơi vào tay Đại trưởng lão Thần tộc sẽ nói ra chuyện này.

Cơn giận của Đại trưởng lão, y không thể chịu đựng được, sắc

mặt Tuân Tịch Thiên Thần có mấy phần khó coi.

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Hạo Thiên cực khẽ nói một câu.

Nghe lời của Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần liếc y một cái, mím môi, rốt cuộc không nói nhiều, nhưng lại giơ tay ném một kiện bạch bào của đệ tử Thần tộc cho Hạo Thiên, sau đó liền cùng Hạo Thiên giữ khoảng cách.

Nhanh chóng khoác bạch bào mà Tuân Tịch Thiên Thần ném qua lên người, kéo mũ trùm che đi nửa khuôn mặt, Hạo Thiên cúi đầu, lúc này vậy mà cũng không có ai cản lại hỏi han.

Bước vào trong điện, Hạo Thiên liếc mắt đầu tiên đã thấy bốn vị trưởng lão Thần Đế đứng ở hàng đầu.

Bóng dáng Đại trưởng lão lại không thấy đâu, chỉ còn lại trong điện mùi máu tanh nhàn nhạt và mùi đan hương không tan của đan dược luyện thành.

"Chuyện gì vậy?" Ngũ trưởng lão đến sau hai vị trưởng lão khác, thấy trong đại điện không có tung tích của Đại trưởng lão, sắc mặt có mấy phần khó coi.

"Đợi Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đến rồi nói sau.

Đại trưởng lão không sao, chỉ là vào đỉnh Thần Đài Tháp rồi." Một câu nói đơn giản, ngược lại khiến Ngũ trưởng lão trấn tĩnh lại mấy phần, "Đại trưởng lão triệu tập tất cả đệ tử Thần tộc, ta vốn tưởng đã xảy ra chuyện lớn, kết quả là một Đan các các chủ trốn đi?

Sớm đã nói người này lòng không ở Thần tộc, Đại trưởng lão lại cho rằng người này đáng dùng, hừ!" Lục trưởng lão và Thất trưởng lão mang theo Tuân Tịch Thiên Thần đến muộn một bước, thấy Đại trưởng lão không ở đây, cũng đưa mắt nhìn về phía mấy vị trưởng lão đến trước, giọng điệu hơi trầm, "Đại trưởng lão xuất quan rồi?

Chẳng phải đã có hiệp định với Phòng đấu giá đứng đầu, một thời gian sẽ không can thiệp...” “Đan các các chủ trốn đi, mang theo đan dược Đại trưởng lão dùng để chữa thương, trộm một vật của Thần tộc đánh lén Đại trưởng lão một chưởng rồi rời đi.” Tam trưởng lão đến sớm nhất, nhìn Tuân Tịch theo sau Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, khẽ nhíu mày, nhưng cũng vào lúc này không nói gì.

Chuyện Lục trưởng lão và Thất trưởng lão làm trong thời gian ngắn, các trưởng lão Thần tộc đều chứng kiến, chắc Đại trưởng lão cũng đã biết rồi, sẽ không muốn gặp Tuân Tịch Thiên Thần.

Nhưng chuyện này, biết thì biết, nhưng cũng không để ý.

Chuyện ồn ào giữa các trưởng lão Thần tộc, nếu Tuân Tuyết Thiên Thần ngay cả chuyện đó cũng giải quyết không được, đối đầu với Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, có thể làm nên chuyện gì?

Nhưng mà, nhắc đến Tuân Tuyết Thiên Thần, Tam trưởng lão lại không thấy bóng dáng Tuân Tuyết Thiên Thần đâu, sắc mặt không khỏi trầm ngưng mấy phần, “Đại trưởng lão gặp chuyện, Tuân Tuyết Thiên Thần hẳn cũng đã nhận được truyền tin, người đang ở đâu?

Lúc này còn chưa đến?” “Con đã gặp nàng ấy.” Tuân Tịch Thiên Thần thấy Đại trưởng lão Thần tộc không ở đây, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghe lời của Tam trưởng lão, mở miệng nói một câu, “Lúc con đến, con thấy nàng ấy đi về phía ngoài Thần tộc, đã cản lại một lúc, hỏi nàng có biết chuyện Đại trưởng lão truyền tin không, nàng chỉ nói biết rồi, thấy có một bóng người rời khỏi Thần tộc, nên đuổi theo.” “Trùng hợp vậy để ngươi đụng phải sao?” Tam trưởng lão khẽ hừ một tiếng, hơi có mấy phần bất mãn, nhưng không nói thêm nhiều, chỉ lắc đầu, “Đại trưởng lão và người của Phòng đấu giá đứng đầu đã định ra Thần đạo khế, không được can thiệp vào chuyện trong thời

gian này, trừ việc hạ lệnh truy sát Đan các các chủ ra, không nói nhiều, chỉ dặn dò ta trông chừng Tuân Tuyết Thiên Thần...” Nghe lời của Tam trưởng lão, trong lòng Tuân Tịch Thiên Thần khẽ động, nhưng nhịn xuống động tác tìm kiếm bóng dáng Hạo Thiên, gật đầu.

Ánh mắt Tam trưởng lão rơi trên người Tuân Tịch Thiên Thần, sau đó lại nhìn sang Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, đặc biệt dừng lại trên người Thất trưởng lão một lúc, một lúc sau mới mở miệng nói, “Thần tộc hiện giờ có chút không yên ổn, Thất trưởng lão, Nhị trưởng lão ở trong Cổ chiến trường bất kể đã xảy ra hiềm khích gì với Tuân Tuyết Thiên Thần, hiện giờ cũng nên đón về rồi.” Câu nói này rơi xuống, trong lời nói của Tam trưởng lão có mấy phần ý cảnh cáo nhàn nhạt.

Chương 685

Thất trưởng lão tuy có mấy phần trầm mặt, nhưng lúc này ở trong điện của Đại trưởng lão, lại không nói nhiều, chỉ khẽ hừ một tiếng, "Ta lúc nào nói không để Nhị trưởng lão và những người khác trong Cổ chiến trường quay về?" Rõ ràng là các trưởng lão Thần tộc nhất trí gác lại chuyện này, cuối cùng từ miệng Tam trưởng lão nói ra, lại thành không muốn để người quay về Thần tộc?

"Ngày mai tìm cách mở đại trận triệu tập mọi người về." Tam trưởng lão xua tay, "Ma tu Lâu Minh Các và mấy vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đã sớm về Thần tộc, truyền thừa của Thần tộc cũng bị Hạo Thiên hủy rồi, hiện giờ người của Thần tộc ở lại Cổ chiến trường, để đối phó với những người ở chủ thành sao?

Ban đầu đề nghị mở Cổ chiến trường để đưa những người tạp nham đó vào ta đã không đồng ý, nhưng các ngươi lại nói chắc như đinh đóng cột là có thể giải quyết được người của Lâu Minh Các và phòng đấu giá ở trong đó..." "Lục trưởng lão, Thất trưởng lão, ban đầu ta không hiểu vì sao các ngươi lại vào lúc đó đề cập đến việc để Tuân Tuyết Thiên Thần vào trong đó, vừa hay mở ra truyền thừa của Thần tộc, để Tuân Tuyết Thiên Thần được truyền thừa, trùng hợp cảnh giới của nàng cũng leo lên Thần Đế, bây giờ xem ra, e rằng chỉ là vì tư tâm của các ngươi thôi phải không?" Lục trưởng lão và Thất trưởng lão ban đầu đồng ý mở Cổ chiến trường, xác thực là đã nhìn thấy cơ hội, cho Tuân Tịch Thiên Thần một cơ hội, cho nên cực lực thúc đẩy chuyện này.

Về điểm này, hai người cũng không có gì để nói, chỉ là bị Tam trưởng lão chỉ ra trước mặt mọi người, trên mặt có mấy phần không qua được, "Sao?

Tuân Tịch không phải là người của Thần tộc, các ngươi cho rằng trong số tiểu bối của Thần tộc có một Tuân Tuyết Thiên Thần là đủ rồi, các hậu bối Thần tộc khác không cần phải nâng đỡ quá cao, để tránh che mất Tuân Tuyết Thiên Thần sao?" Đại trưởng lão ban đầu nghe nói muốn đưa Tuân Tịch Thiên Thần vào Cổ chiến trường cùng Tuân Tuyết Thiên Thần tranh đoạt truyền thừa cũng không hề có lời từ chối, lúc này Tam trưởng lão lại có lời muốn nói rồi sao?

"Chuyện này Đại trưởng lão đã đồng ý." Tuân Tịch Thiên Thần đúng lúc thấp giọng nói một câu.

Tam trưởng lão liếc y một cái, cũng không tiếp tục nói chuyện này nữa.

Sự đã thành rồi, cũng không có gì hay để nói, trước mắt quan trọng nhất là chuyện của Đại trưởng lão.

"Truy tìm lại đan dược, Đan các các chủ sống chết đều không sao, tóm lại người này, Thần tộc cũng sẽ không dùng nữa!" Tuân Tuyết Thiên Thần không ở đây, Tam trưởng lão liền có mấy phần dáng vẻ chủ chốt, nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, cũng không để bụng, dù sao chuyện cũng là do Lục trưởng lão và Thất trưởng lão gây ra.

"Tuân Tịch Thiên Thần, ngươi dẫn người đến Đan các, tuy có thể là vô ích, nhưng có lẽ Đan các các chủ sẽ quay về tranh đoạt Đan các." "Vâng." Tuân Tịch Thiên Thần cũng không ngờ, Tam trưởng lão sẽ ra lệnh cho y truy tra chuyện này, tuy chỉ là một hướng, nhưng cũng có mục đích hơn là tìm người khắp nơi, cũng không phải chuyện khó.

"Tuân Tuyết Thiên Thần đi về hướng nào?" Lúc Tuân Tịch Thiên Thần định rời đi, Ngũ trưởng lão đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

Tuân Tịch Thiên Thần dừng lại, nhưng không nói dối.

Chỉ là lúc Tô Dung rời đi, có lẽ đã bị không ít đệ tử Thần tộc nhìn

thấy, lúc này có che giấu cũng là hành động không sáng suốt.

Tuân Tịch Thiên Thần đành phải nói thật, "Tuân Tuyết Thiên Thần đi về phía tây nam." "Tây Nam?" Ngũ trưởng lão nhíu mày, liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần một cái: "Tây Nam vừa đúng hướng đi Đan các.

Ta vốn định đuổi theo đưa Tuân Tuyết Thiên Thần về, nhưng nếu đã tiện đường, vậy phiền ngươi gọi người đó về giúp." "Đang là lúc nhiều chuyện, ai biết Phòng đấu giá đứng đầu hay Lâu Minh Các có gây sự không.

Một Đan các các chủ thì không vội, chạy không thoát, nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần thì không thể xảy ra chuyện gì được.

Đi đi." "Vâng." Tuân Tịch khẽ đáp một tiếng rồi xoay người, tự có đệ tử Thần tộc theo sau.

Hạo Thiên trà trộn vào trong đó, đi đến bên cạnh Tuân Tịch Thiên Thần.

Ra khỏi đại điện của Đại trưởng lão Thần tộc, Tuân Tịch Thiên Thần dẫn Hạo Thiên cùng rời khỏi Thần tộc.

Y nghiêng đầu liếc nhìn người bên cạnh, nhưng không mở lời vào lúc này.

Mãi đến khi đuổi tới Đan các, thấy đệ tử Thần tộc trong Đan các cũng ra nghênh đón, Tuân Tịch Thiên Thần mới nói thẳng: "Vào trong lục soát.

Thấy tung tích của Đan các các chủ và Tuân Tuyết Thiên Thần thì trực tiếp ra tay kéo chân bọn họ." "Tuân Tịch Thiên Thần, tiểu trưởng lão cũng…" Tuân Tịch Thiên Thần lạnh nhạt liếc kẻ vừa lên tiếng: "Lời của Ngũ trưởng lão ngươi không nghe rõ sao?

Trong số chúng ta, có ai là đối thủ của Đan các các chủ?" "Nhưng

Tuân Tuyết Thiên Thần…" "Nàng ta hiện đang trọng thương, chẳng lẽ lại để Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện?" "Vâng." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, đệ tử Thần tộc kia cuối cùng cũng phản ứng lại, không chút do dự tiến vào Đan các.

Hạo Thiên và Tuân Tịch đương nhiên cũng bước vào, nhưng lại đi thẳng tới luyện đan các của Đan các, nơi có ít đệ tử Thần tộc hơn.

"Bây giờ đã ra khỏi Thần tộc, chắc hẳn ngươi cũng sẽ không dẫn theo Tuân Tuyết Thiên Thần kia quay về nữa.

Kẻ sau chắc cũng chỉ vì muốn tìm tung tích của Đan các các chủ mà thôi." Tuân Tịch Thiên Thần nhìn mọi việc rất rõ ràng, y nhíu mày nói: "Các trưởng lão Thần tộc dường như không muốn đối đầu với Đan các các chủ." Một Đan các các chủ mà lại có thể khiến các trưởng lão Thần tộc phải kiêng dè, điểm này quả thật nằm ngoài dự liệu của Tuân Tịch Thiên Thần.

Hơn nữa, đan dược có thể chữa thương cho Đại trưởng lão trong tay gã ta cũng đã bị mang đi cùng lúc gã rời khỏi.

Chẳng lẽ các trưởng lão Thần tộc này lại không coi trọng việc Đại trưởng lão bình phục để chủ trì đại sự Thần tộc sao?

"Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng, nhìn sâu vào mắt Tuân Tịch Thiên Thần: "Thần tộc hiện tại, có lẽ ta có thể làm chút chuyện trong đó, chỉ là…" "Ta biết, chuyện sau này không cần ngươi nhúng tay, ta cũng có thể làm được." Tuân Tịch Thiên Thần gật đầu.

Thấy Tuân Tịch đã có mưu tính, Hạo Thiên gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp rời đi ngay trước mặt y.

Nhìn bóng lưng Hạo Thiên biến mất, Tuân Tịch Thiên Thần đứng yên tại chỗ, khựng lại một chút, trong mắt hiện lên vài phần thâm sâu.

Nếu giữ Hạo Thiên này lại làm trợ thủ trong Thần tộc thì cũng có

không ít chỗ để thi triển, ví dụ như Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão mà Thần tộc vẫn luôn cảnh giác, nếu liên thủ với Hạo Thiên, không chừng có thể tìm cách giải quyết cả hai vị trưởng lão này.

Có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, cộng thêm Hạo Thiên và thế lực Phòng đấu giá đứng đầu cùng Lâu Minh Các sau lưng hắn, mục đích của y không chừng có thể đạt được với tốc độ cực nhanh, Thần tộc rơi vào tay y là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ là nếu làm vậy, mặc cho Hạo Thiên dùng sức một mình đánh sập Thần tộc, Lâu Minh Các có lẽ sẽ im hơi lặng tiếng, nhưng Phòng đấu giá đứng đầu chắc chắn sẽ đứng trên cả Thần tộc.

Đó không phải là kết quả y muốn.

Điều y muốn là một Thần tộc đứng ở thế bất bại, nắm trong tay bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới.

Trong lúc trầm mặc, một bóng người dần hiện ra từ góc khuất âm u bên cạnh Tuân Tịch Thiên Thần.

Đó là thân hình của một nam tử, đầu cúi thấp khiến người ta không thấy rõ mặt.

Lúc này Tuân Tịch Thiên Thần đã phát giác, nhưng chỉ liếc nhìn về phía người đó một cái rồi mở lời: "Sao muộn vậy." "Hạo Thiên chưa rời đi, ta nào dám xuất hiện trước mặt ngươi.

Đây chỉ là một phân thân, nhưng cảm tri của kẻ đó cực kỳ nhạy bén…" Tuân Tịch Thiên Thần hừ lạnh một tiếng: "Chút can đảm ấy mà dám sau lưng Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu tìm ta?" Y liếc nhìn các đệ tử Thần tộc đang tứ phía tìm kiếm trong Đan các, rồi xoay người đi đến trước mặt nam tử kia, quét mắt qua mặt gã: "Lâu Minh Các các chủ." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Khúc Tần lại không có phản ứng gì lớn.

Một lát sau, hắn liếc nhìn hướng Hạo Thiên rời đi, khẽ nói một câu: "Tuân Tịch Thiên Thần chẳng lẽ không cảm thấy, cách làm hiện giờ của ngươi có phần giống với Tuân Tuyết Thiên Thần sao?

Thần tộc vi tôn, a, không lo có ngày Hạo Thiên sẽ chém ngươi dưới kiếm à…" "Đừng đặt ta và Tuân Tuyết Thiên Thần ngang hàng." Tuân Tịch Thiên Thần cau mày, hất tay Khúc Tần đang định đặt lên vai mình ra: "Điều Hạo Thiên muốn không phải là Phòng đấu giá đứng đầu vẫn tồn tại, mà là không muốn bồi dưỡng Phòng đấu giá thành Thần tộc thứ hai.

Điểm này ta nhìn rất rõ.

Ta không có tư tưởng tất diệt Thần mạch dị tộc như Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão.

Ma tu của Lâu Minh Các ta còn có thể chấp nhận, thậm chí hợp tác với ngươi, mời ma tu Lâu Minh Các vào trong Thần tộc, Hạo Thiên không có lý do gì phải giết ta." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Khúc Tần có vài phần kinh ngạc.

Ngừng một lát, Khúc Tần không thể không thừa nhận: "Ngươi quả thật thông minh hơn nữ nhân cố chấp Tuân Tuyết Thiên Thần kia vài phần.

Chỉ là, ngươi không sợ liên thủ với ta, sắp xếp ma tu Lâu Minh Các vào Thần tộc là dẫn sói vào nhà, cuối cùng công dã tràng sao?" "Theo ta thấy, ngươi muốn giữ lại Phòng đấu giá đứng đầu nhưng lại không muốn nó lớn mạnh, chỉ có một con đường để đi, đó là liên thủ với Lâu Minh Các trước Phòng đấu giá đứng đầu." Tuân Tịch Thiên Thần nói ra khả năng này, nhưng không có bao nhiêu ác cảm với ma tu, chỉ bình thản nói: "Với tư cách là Lâu Minh Các các chủ, chắc ngươi cũng rõ, hiện tại Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các liên thủ, không phải vì Phòng đấu giá không còn đường lui.

Nhưng chỉ cần cho Lâu Minh Các một cơ hội lớn hơn, hoặc trong tình huống tam tộc có thể cùng tồn tại, họ đều sẽ không lựa chọn giao du quá nhiều với ma tu.

Phải biết rằng, Đại trưởng lão của Phòng đấu giá là một người chính phái hơn rất nhiều người trong Thần tộc." Ánh mắt rơi trên người Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần nheo mắt: "Ngươi cũng đã giao thiệp với Hạo Thiên lâu như vậy, chắc cũng rõ, Hạo Thiên tuy bề ngoài không để tâm đến sự tồn tại của ma tu, nhưng cũng không công nhận những quái vật mất đi lý trí vì sức mạnh.

Phải thừa nhận rằng, con đường đại đạo của ma tu càng đi càng hẹp, đi đến cuối cùng sẽ biến thành quái vật mất lý trí.

Ngươi đoán xem Hạo Thiên sẽ đối phó với quái vật như thế nào?" "…" Nụ cười trên mặt Khúc Tần cuối cùng cũng dần nhạt đi, hắn liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần một cái.

Tuân Tịch Thiên Thần, về phương diện này, quả thật còn đáng ghét hơn cả Tuân Tuyết Thiên Thần hiếu chiến.

Thấy sắc mặt Khúc Tần trầm xuống, Tuân Tịch Thiên Thần ngược lại cong môi cười: "Ngay cả ngươi, cũng không thể chấp nhận sản vật cuối cùng của ma tu, những con quái vật đó.

Lâu Minh Các các ngươi chẳng phải luôn tru sát những ma tu đã mất đi ý chí sao?" Cũng chính vì vậy, Lâu Minh Các tuy âm u, nhưng cũng không đến mức bị tu sĩ Thần Giới hô hào đòi đánh đòi giết.

Chỉ là Thần tộc biết nhiều hơn, lại là thế lực tự cho mình là quang minh, nên không thể dung thứ cho những con chuột cống này mà thôi.

"Quá chân thực." Khúc Tần thở dài một hơi: "Ta bắt đầu nổi giận rồi đấy." Nghe lời của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần lại không hề để ý, vì y biết rõ Khúc Tần trông như đứng bên bờ xem lửa cháy,

nhưng thực tế không có lựa chọn nào khác.

Sự tồn tại của Lâu Minh Các so với Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu, thực sự quá nhỏ bé.

Chương 686

"Nếu Thần tộc do ta làm chủ, ta có thể để ma tu trở thành mặt tối của Thần tộc." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Khúc Tần không khỏi khẽ cười khẩy một tiếng, trên mặt không có biểu cảm gì: "Lâu Minh Các, rốt cuộc cuối cùng cũng giống như trước đây, tồn tại trong bóng tối.

Chẳng qua là ngươi có thể để Thần tộc tha cho Lâu Minh Các một mạng, thu nhận vào trong Thần tộc, hoặc là, tồn tại như một thế lực trong bóng tối?" P lệ thuộc vào Tuân Tịch Thiên Thần, đó không phải là kết quả Khúc Tần muốn.

Nghe lời của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên có thể hiểu ý hắn, nhưng lại lắc đầu: "Không, ta không có ý định khống chế Lâu Minh Các.

Lâu Minh Các vẫn nằm trong tay ngươi, chỉ là chúng ta hợp tác mà thôi.

Thần tộc làm chỗ dựa cho ngươi, có gì không tốt?

Chẳng lẽ, Lâu Minh Các có đủ thực lực để chống đỡ dã tâm hủy diệt Thần tộc sao?" Hiện tại cường giả mà Lâu Minh Các có thể đưa ra không phải chỉ có Khúc Tần và một kẻ tồn tại trong bóng tối sao?

Khúc Tần cảm thấy, thế đã đủ để Thần tộc phải kiêng dè?

Hơn nữa, Tuân Tịch Thiên Thần biết rõ, Khúc Tần không phải ma tu.

Kẻ khống chế vô số ma tu trong Lâu Minh Các, các chủ lại là một tu sĩ bình thường.

Điểm này có lẽ sẽ khiến không ít người cảm thấy bất ngờ, nhưng

Tuân Tịch Thiên Thần lại rõ hơn ai hết.

Bởi vì tình cảnh của ma tu khó khăn hơn nhiều so với Thần tộc, những kẻ dựa vào Thần đạo che lấp Thiên đạo mà không thể rời khỏi phiến vị diện này.

Khúc Tần nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, tuy đồng tình, nhưng không lập tức mở lời, chỉ trầm ngâm, nhất thời không nói gì.

Tuân Tịch Thiên Thần cũng không vội nghe câu trả lời từ miệng Khúc Tần.

Theo y thấy, nếu Khúc Tần lập tức đồng ý với những lời y nói, thì trong đó mới có vấn đề lớn, không chừng sau lưng có cạm bẫy lớn đang chờ.

"Tóm lại, hiện tại Lâu Minh Các đang gặp đại nạn.

Nếu Tuân Tịch Thiên Thần muốn ta đồng ý, chi bằng để Lâu Minh Các xem chút thành ý của Tuân Tịch Thiên Thần thế nào?

Dù sao, Thần tộc hiện tại, người có quyền quyết định, ngoài Tuân Tịch Thiên Thần, còn có Đại trưởng lão… Mười hai Thần Đế trưởng lão thay phiên nhau, khả năng rơi vào tay Tuân Tịch Thiên Thần cũng không lớn lắm phải không?" Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại còn chưa hoàn toàn nắm giữ Thần tộc trong tay, điều kiện đưa ra có tốt đến đâu thì sao?

Chỉ là lời nói suông mà thôi, ai mà chẳng biết hứa hẹn những điều vô dụng chứ.

Trong nháy mắt, Khúc Tần phản ứng lại lời Tuân Tịch Thiên Thần nói, ngẩng đầu liếc nhìn: "Những lời vừa rồi, sẽ không thật sự giống như ta nói, toàn bộ đều là lời nói suông chứ?" "Sẽ không." Tuân Tịch Thiên Thần nghe lời người trước mặt, có chút ngập ngừng.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt y đã trở lại bình thường.

Y liếc nhìn Khúc Tần một cái, khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong, nhẹ giọng nói: "Chỉ là, ngươi cũng biết rõ, hiện tại trong Thần tộc có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão ở đó, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão dù có làm gì, cũng không lật nổi sóng gió." "Ta muốn tiếp quản Thần tộc, quả thật có chút phiền phức, nhưng cũng không phải là chuyện không thể." Tuân Tịch Thiên Thần có chút khinh thường.

Nếu y giống như Tuân Tuyết Thiên Thần, có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản Thần tộc, thì cần gì phải tìm Khúc Tần hợp tác?

Nhưng lời Khúc Tần nói ra, chẳng phải cũng có vài phần không tin tưởng sao?

"Chuyện gì cũng không có gì là tuyệt đối.

Nếu ngươi đã chọn tin tưởng ta, tự nhiên phải tin đến cùng, tin rằng ta có thể đi đến bước cuối cùng, thuận lý thành chương đạt được mục đích của mình.

Tự nhiên cũng có thể thực hiện những gì ngươi muốn.

Nếu không được, Lâu Minh Các chẳng phải cũng không có tổn thất gì sao?" Sắc mặt Khúc Tần nhàn nhạt, tuy đã nghe lọt tai lời của Tuân Tịch Thiên Thần, nhưng không hoàn toàn tin tưởng những gì y nói.

Hắn chỉ khẽ gật đầu trong bóng tối: "Tốt nhất là có thể nói được làm được." Nếu không, kết cục của Tuân Tịch Thiên Thần, e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Không thì trong điều kiện hợp tác với Lâu Minh Các thêm một điều nữa, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lâu Minh Các có thể giúp ta thu dọn thi thể?" Nghe lời buột miệng của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần liếc hắn một cái, đáy mắt có vài phần tức giận, nhưng đều bị đè nén xuống.

Y khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên không cảm thấy mình sẽ thua.

"Ta có thể giúp ngươi bao nhiêu, phải xem con bài ngươi đưa ra có đủ để ta ra tay không." Khúc Tần cười, nhìn sâu vào Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt, khẩu khí cũng trở nên lạnh lùng.

"Ta biết." Tuân Tịch Thiên Thần đã chọn hợp tác với Lâu Minh Các, tự nhiên cũng biết mình phải làm gì.

Chuyện này không khác gì mưu sự với hổ.

Chỉ là, so với Hạo Thiên, kẻ trước mặt tuy khả năng thúc đẩy mục đích thành công lớn hơn, nhưng cũng khó khống chế hơn.

Huống hồ, Phòng đấu giá đứng đầu sau lưng Hạo Thiên, còn khiến Tuân Tịch Thiên Thần kiêng dè hơn Lâu Minh Các vài phần.

Khúc Tần không ở lại lâu, thân hình nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Tuân Tịch Thiên Thần.

Hoàn hồn, Tuân Tịch Thiên Thần nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài đang hướng về phía này, bèn quay đầu lại, thấy mấy đệ tử Thần tộc sắc mặt có chút khó coi đi tới.

Thấy y, họ dừng lại rồi cúi đầu hành lễ: "Tuân Tịch Thiên Thần… Trong Đan các không phát hiện tung tích của Đan các trưởng lão và tiểu trưởng lão, hai người…" "Kỳ lạ, ta rõ ràng thấy Tuân Tuyết trưởng lão hướng về phía này.

Nếu đã đuổi theo Đan các trưởng lão, lẽ nào… đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" Chỉ một câu nói, Tuân Tịch Thiên Thần như bừng tỉnh, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, y phất tay: "Để lại một số đệ tử Thần tộc canh giữ ở Đan các, ta về Thần tộc một chuyến." "Vâng." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, các đệ tử Thần tộc tự nhiên không chút nghi ngờ gật đầu, tiễn y rời đi.

Trở về Thần tộc, người đầu tiên Tuân Tịch Thiên Thần đến gặp

chính là Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đang chờ đợi.

"Phụ thân, Tuân Tuyết Thiên Thần và Đan các các chủ đã cùng nhau biến mất.

Rốt cuộc vì sao Đan các các chủ lại đả thương Đại trưởng lão, mang đi đan dược dùng để chữa thương của ngài ấy?

Thần tộc đối đãi với gã không bạc!" Câu nói vừa dứt, Tuân Tịch Thiên Thần thấy bóng dáng Ngũ trưởng lão hướng về phía này, không hề lộ ra chút sơ hở nào.

Tuân Tịch Thiên Thần cau mày, khẽ mở lời: "Con muốn vào từ đường của Thần tộc…" "To gan!" Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Lục trưởng lão giật mình, nhìn người trước mắt, khóe môi khẽ giật giật, đáy mắt có vài phần thâm ý nhìn y.

Lão không hiểu Tuân Tịch Thiên Thần rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ y biết gì đó?

Tuân Tuyết Thiên Thần tuy đuổi theo Đan các các chủ, nhưng Đan các các chủ phản bội Thần tộc, cũng không cần thiết phải làm tuyệt tình như vậy chứ?

"Chẳng lẽ ngươi nghĩ, Đan các các chủ sẽ giết Tuân Tuyết Thiên Thần sao?

Có tâm tư đó, nhưng với cảnh giới thực lực của tiểu trưởng lão, chẳng lẽ sẽ rơi vào kết cục như vậy dưới tay Đan các các chủ?" "Phụ thân, con chỉ muốn xem Tuân Tuyết Thiên Thần có an toàn không thôi.

Dù sao giữa con và nàng ta cũng có chút hiểu lầm, con cũng không mong nàng ta gặp chuyện tốt, chỉ là Thần tộc hiện nay đang cần cường giả trấn giữ, nếu không con cần gì phải lo lắng cho an nguy của nàng ta?" Tính cách mà Tuân Tịch Thiên Thần luôn thể hiện ra không phải là người rộng lượng.

Ngay từ đầu y đã tranh đoạt truyền thừa Thần tộc với Tuân Tuyết Thiên Thần, còn đoạt cả Chân Ngôn Kiếm của nàng ta.

Nghe lời giải thích này, Ngũ trưởng lão lại không nghi ngờ, chỉ liếc nhìn ba người trước mặt một cái, rồi bước vào đại điện, nói: "Mệnh bài của Tuân Tuyết Thiên Thần, ta sẽ đi xem.

Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại còn chưa phải là trưởng lão Thần tộc, ngay cả việc vào chủ điện cũng là do mấy vị trưởng lão các ngươi dung túng." Nghe lời nói mang theo ý cảnh cáo nhàn nhạt của Ngũ trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần lúc này mới như nhận ra sự tồn tại của lão, cúi đầu xuống, không mở lời vào lúc này.

"Trước khi Tuân Tuyết Thiên Thần trở thành trưởng lão Thần tộc, chẳng phải cũng ngày ngày vào chủ điện giúp Đại trưởng lão xử lý sự vụ sao?" Lục trưởng lão có vài phần bất mãn nói một câu, nhưng thấy thần tình của Ngũ trưởng lão, cuối cùng cũng nuốt lời lại.

"Trong Đan các không tìm thấy tung tích của Đan các các chủ, ngay cả Tuân Tuyết Thiên Thần cũng… đột nhiên không thể liên lạc được, tung tích không rõ." Tuân Tịch Thiên Thần khẽ nói, thần tình dường như có vài phần khó hiểu: "Lúc Tuân Tuyết Thiên Thần rời khỏi Thần tộc, không ít đệ tử Thần tộc đều nhìn thấy nàng ta rời đi, phương hướng không sai, nhưng người lại mất tích như vậy." Câu nói của Tuân Tịch Thiên Thần cũng đánh tan hiềm nghi.

Ngũ trưởng lão định thần lại, có vài phần tức giận đáp một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Tuân Tuyết Thiên Thần quả thật quá cuồng vọng tự đại, không nghe quản giáo.

Vốn dĩ nên nghe theo lời Đại trưởng lão, nhưng Đại trưởng lão rõ ràng đã bảo người của Thần tộc đến trưởng lão điện, Tuân Tuyết Thiên Thần lại một mình đuổi ra ngoài.

Chương 687

“Ta đi từ đường Thần tộc xem xem.

Các ngươi cũng đừng tụ tập ở đây nữa.

Các trưởng lão Thần tộc đều đang ở trong trưởng lão điện, các ngươi cũng đến đó chờ đi.” Ngũ trưởng lão nói với Tuân Tịch Thiên Thần một câu rồi cất bước đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Ngũ trưởng lão hoàn toàn biến mất, Tuân Tịch Thiên Thần quay đầu lại thấy sắc mặt Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có vài phần phức tạp nhìn mình, nhưng cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ cúi đầu rũ mắt chờ đợi hai người lên tiếng.

“Tuân Tịch.” Sắc mặt Lục trưởng lão có chút âm trầm: “Ngươi lại giấu ta và Thất trưởng lão, tự ý chủ trương làm chuyện gì trong tối mà chúng ta không biết phải không?” “Đại ca, Tuân Tịch đâu còn là đứa trẻ không hiểu chuyện khi bị đưa ra khỏi Thần tộc.

Nó có chủ ý của riêng mình là chuyện tốt, cũng không cần phải như vậy…” Thất trưởng lão nhìn sắc mặt Lục trưởng lão là biết, lão sợ phiền phức.

Nếu Tuân Tịch Thiên Thần nảy sinh lòng ly khai, sau này e càng khó khống chế, nhưng tính cách của Lục trưởng lão… Dù thái độ có ôn hòa đến đâu, cũng sợ bị Lục trưởng lão kích động nổi nóng.

Nếu chuyện Tuân Tịch Thiên Thần làm có nắm chắc, chẳng phải nên lên kế hoạch tốt sao?

Dù sao, y và Lục trưởng lão cũng thường xuyên có ý kiến trái ngược, mà Lục trưởng lão lại có tính cố chấp.

Nhìn Lục trưởng lão, rồi lại nhìn Tuân Tịch Thiên Thần đang cúi

đầu không nói, Thất trưởng lão vốn định mở lời cho qua chuyện, lại nghe Tuân Tịch Thiên Thần nói: "Phụ thân và thúc phụ không tin con sao?

Lần này, con thật sự không làm gì cả.

Để Ngũ trưởng lão đến từ đường cũng chỉ để cầu chứng xem Tuân Tuyết Thiên Thần có xảy ra chuyện gì không thôi.

Dù sao nàng ta trọng thương chưa lành, lúc này xông ra ngoài, đuổi kịp Đan các các chủ, e cũng chẳng được lợi lộc gì." "Vậy tại sao nàng ta lại một mình đuổi ra ngoài?!" Lục trưởng lão ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tuân Tịch Thiên Thần, chậm rãi nói: "Ta lại nghe đệ tử Thần tộc nói, trước khi Tuân Tuyết Thiên Thần rời khỏi Thần tộc, dường như đã nói chuyện với ngươi?" Tuân Tịch Thiên Thần nghiêng đầu nhìn Lục trưởng lão, giả vờ kinh ngạc: "Lúc con ở đại điện của Đại trưởng lão, chẳng phải đã nói rồi sao?

Mọi người đều đi đến đại điện của Đại trưởng lão, chỉ có Tuân Tuyết Thiên Thần là muốn đi ra ngoài, con mới chặn nàng ta lại hỏi hai câu." "Tuân Tuyết Thiên Thần cũng để ý đến ngươi?" Tuân Tịch ba lần bốn lượt chọc giận Tuân Tuyết Thiên Thần không nhẹ, nàng ta sẽ bình tĩnh nói cho ngươi biết mình đi đâu sao?

"Chắc là vì vội vã đuổi theo lấy lại đan dược chữa thương mà Đại trưởng lão cần, mới không để ý đến người trước mặt, cũng bảo con nói cho trưởng lão biết nàng ta đi đâu." Từng chữ từng câu, Tuân Tịch Thiên Thần có hỏi có đáp, không hề có chút sơ hở nào.

Lục trưởng lão lại không tin nửa điểm lời của người trước mặt, lạnh giọng nói: "Tài năng nói dối của ngươi ngày càng tiến bộ." Lần này, Tuân Tịch Thiên Thần lại không tiếp tục trả lời Lục trưởng lão, chỉ khẽ rũ hàng mi, nhẹ nhàng che đi đôi con ngươi đen láy, khiến người ta không thấy rõ thần tình của y lúc này.

“Được rồi đại ca, cứ truy hỏi nữa thì có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn đem mọi chuyện liên quan đến Tuân Tuyết Thiên Thần đổ lên đầu Tuân Tịch sao?

Đây hẳn là chuyện của người ngoài làm chứ?” Thất trưởng lão phất tay, bảo Tuân Tịch Thiên Thần rời đi trước.

Tuân Tịch Thiên Thần thấy động tác của Thất trưởng lão, khựng lại một chút, rồi cúi đầu hành lễ lui ra ngoài trước.

Trong đại điện chỉ còn lại Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

Lục trưởng lão đợi cửa đại điện đóng lại, tiếng bước chân của Tuân Tịch Thiên Thần xa dần, mới phất tay với Thất trưởng lão đang định mở lời: “Ta không nổi nóng, cũng không trách Tuân Tịch tự ý chủ trương.

Ta nổi giận, chỉ vì nó không chịu mở miệng!” “Rõ ràng là ta triệu Tuân Tịch từ chủ thành về Thần tộc, nhưng nó lại có chủ ý riêng, hành động không hề để ý đến ta.

Cứ thế này, sớm muộn gì cũng gây ra đại sự mà ta không thu dọn nổi.

Đến lúc đó, Tuân Tịch sẽ bị chôn vùi, coi như phế đi!” Thất trưởng lão dừng lại, một lúc sau mới mở lời: “Đại ca tại sao không thể tin rằng, Tuân Tịch dựa vào chủ ý của mình, cũng có thể đạt được mục đích của chúng ta…” Nếu đã biết rõ Tuân Tịch dù thế nào cũng không thể loại bỏ họ, không có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, Tuân Tịch muốn đứng vững trong Thần tộc, có được địa vị, vẫn không thể tách rời Lục trưởng lão và Thất trưởng lão sau lưng.

Vậy chỉ cần Tuân Tịch không tự tìm đường chết, có tàn cuộc nào mà không thể thay y thu dọn?

“Dung túng nó như vậy?” Lục trưởng lão có vài phần không hiểu

nhìn Thất trưởng lão, thậm chí có vài phần nghi ngờ mục đích của lão đệ có còn như ban đầu không.

Nghe lời của Lục trưởng lão, Thất trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu: "Đại ca, không phải đâu, không phải ta quá dung túng Tuân Tịch, mà là huynh đã đi vào ngõ cụt rồi.

Ta bây giờ cũng không phải đang nói giúp Tuân Tịch, mà là đang khuyên huynh." Lục trưởng lão nghe vậy, sắc mặt cũng dịu đi vài phần, cuối cùng cũng nghe lọt tai lời của Thất trưởng lão, khẽ hừ một tiếng: "Nếu Tuân Tịch không gây chuyện, cứ theo sự sắp xếp ban đầu của ta, chẳng bao lâu nữa nó có thể ngồi vững vị trí chủ nhân Thần tộc." Trong mắt Lục trưởng lão, Tuân Tịch không phải thông minh, mà là tự cho mình là thông minh.

Con đường đã sắp xếp ổn thỏa, tuần tự theo quy củ không đi, cứ nhất định phải có chút hành động, sớm muộn gì cũng tự hại chết mình.

Kết cục của kẻ tự cho mình là thông minh chưa bao giờ tốt đẹp.

Kẻ như vậy trước đây, hài cốt không biết còn tìm được không nữa.

Thất trưởng lão tự nhiên hiểu lời của Lục trưởng lão, nhưng lại thở dài một hơi, khẽ nói một câu: "Tóm lại, sự sắp xếp ban đầu của huynh, ngay cả ta cũng không thể chắc chắn trong trăm điều mật có một điều sơ hở hay không.

Huống hồ, đại ca cũng nên thấy được, Thần tộc không còn như trước, vạn sự bất biến." "Cục diện hiện nay, luôn thay đổi theo những người vốn tưởng chừng không quan trọng.

Giống như Đan các các chủ, nếu không phải gã khiến Đại trưởng lão phải xuất quan, suýt nữa đã thành một phiền phức lớn." Lúc này,

Thất trưởng lão thậm chí có vài phần may mắn vì Đan các các chủ đã đả thương Đại trưởng lão, khiến ngài ấy xuất quan không quá lâu, có lẽ chưa kịp nhận ra điều bất thường trong Thần tộc.

Cũng vì hiệp định mà Đại trưởng lão Thần tộc và người của Phòng đấu giá đứng đầu lập ra trước đây, khiến Đại trưởng lão không thể lên tiếng quản chuyện nhà của Thần tộc.

Rốt cuộc, Thần đạo thệ đối với người Thần tộc là một sự tồn tại cực kỳ quan trọng, không thể dễ dàng bội ước.

Với cảnh giới hiện tại của Đại trưởng lão, càng phải từng bước cẩn thận, nếu không một chút sơ suất cũng có thể rước lấy phiền phức cực lớn.

Trong mắt Đại trưởng lão, chuyện của bản thân, tất nhiên quan trọng hơn nhiều so với những chuyện lộn xộn vớ vẩn của Thần tộc.

Vì vậy, ngoài việc hạ lệnh truy sát Đan các các chủ, lần này Đại trưởng lão xuất quan, cũng không hỏi chuyện Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, thậm chí ngay cả Tuân Tuyết Thiên Thần cũng không kịp hỏi một câu.

Hoặc có lẽ cũng do Đại trưởng lão bị thương quá nặng?

Ngoại trừ mấy vị trưởng lão đi trước, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đến muộn hơn một chút, cuối cùng lại không gặp được Đại trưởng lão Thần tộc.

Về điểm này, Lục trưởng lão có chút cảm giác tiếc nuối không cam lòng.

Lão liếc Thất trưởng lão một cái, phất tay: "Được rồi, ta biết rồi.

Tuân Tịch đã có cách riêng, ở một mức độ nào đó, cũng là một chuyện tốt.

Ít nhất kẻ ta nâng đỡ, không phải là một kẻ ngu muội đần độn.” Tuy Tuân Tịch không nghe lời, nhưng cũng là tiểu bối có quan hệ thân thích với hai người.

Lục trưởng lão cũng không đến mức vì một chút chuyện nhỏ này mà đẩy Tuân Tịch Thiên Thần ra xa.

Thấy Lục trưởng lão đã thông suốt, Thất trưởng lão khẽ thở phào nhẹ nhõm, không nói thêm về chuyện này nữa.

Hai người cùng đến trưởng lão điện.

Lúc này, các trưởng lão Thần tộc khác trong điện chỉ nghiêng đầu liếc nhìn bóng dáng hai người một cái.

Trước đó vì Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đều không có ở đây, các trưởng lão Thần tộc này như rắn mất đầu, có phần mù quáng tin theo lời của hai người.

Đại trưởng lão tỉnh lại một lần, cũng coi như gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh.

Tuân Tịch đến trước Lục trưởng lão và Thất trưởng lão một bước.

Thấy hai người đến, y cúi đầu thuận mắt đi đến bên cạnh Lục trưởng lão, khẽ nói mấy câu.

Toàn bộ đều là những chuyện mà các trưởng lão Thần tộc vừa bàn luận, bị Tuân Tịch Thiên Thần ba câu hai lời bày ra trước mặt hai vị trưởng lão.

Lời của Tuân Tịch còn chưa dứt, Ngũ trưởng lão đã liếc nhìn mấy người một cái, không hề có ý định chờ Tuân Tịch nói xong, trực tiếp mở lời: “Không cần nói nữa.

Chuyện không còn nghi ngờ gì nữa vào lúc này là triệu hồi mấy vị

Thần Đế trưởng lão trong Cổ chiến trường về Thần tộc.” “Lâu Minh Các dạo này có những hành động nhỏ không ngừng.

Chương 688

Nếu cho chúng thời gian, không chừng có thể gây phiền phức cho Thần tộc.

Đợi Nhị trưởng lão trở về, một lần diệt sạch Lâu Minh Các.

Sau đó chỉ còn lại một Phòng đấu giá đứng đầu, tóm lại cũng không phải là mối đe dọa quá lớn." Nghe lời của Ngũ trưởng lão, ba vị Thần Đế trưởng lão khác liếc nhìn về phía Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

Thực ra cũng vì trước đó không cho trưởng lão trong Cổ chiến trường trở về, một là vì ai cũng muốn giành lấy phần công lao này, hai là nếu Nhị trưởng lão trở về, những chuyện sau này nếu không đi theo ngài ấy, dù có bỏ công bỏ sức cũng chưa chắc đã được lợi.

Đối với các trưởng lão Thần tộc này, chuyện không có lợi, họ không muốn tốn sức thử.

Một nguyên nhân khác, tự nhiên là vì Tuân Tịch Thiên Thần bên cạnh Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

Nhị trưởng lão trở về, chuyện đầu tiên, chắc chắn sẽ đặt Tuân Tuyết Thiên Thần ở vị trí quan trọng nhất.

Vậy thì Tuân Tịch, cũng giống như trước đây, không có ngày ngóc đầu lên được.

Đợi Đại trưởng lão xuất quan, càng không có chuyện của Tuân Tịch Thiên Thần nữa.

Bị Lục trưởng lão và Thất trưởng lão thuyết phục, lại thêm sớm đã có chút không ưa cách hành xử của Tuân Tuyết Thiên Thần, nên mới có chút do dự ngầm giữ im lặng.

Hiện tại Ngũ trưởng lão lại vào lúc này mở đầu, đưa chuyện này ra bàn, muốn đón Nhị trưởng lão và những người khác từ Cổ chiến trường ra.

"Ha ha… Phân phó trước đây của Đại trưởng lão, là bảo Nhị trưởng lão và những người khác nếu không giữ được Khúc Tần của Lâu Minh Các trong Cổ chiến trường, khiến hắn không thể tái xuất hiện trong Thần Giới.

Nhưng Nhị trưởng lão lại một việc cũng không thành.

Nếu Đại trưởng lão biết chuyện này…" Có trưởng lão Thần tộc mở lời, lời nói ra, hiển nhiên chỉ là để phá vỡ sự tĩnh lặng lúc này, không hề nói ra điều gì có ý nghĩa.

Bất luận là Ngũ trưởng lão mở lời trước, hay là Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đứng cùng một phe, đều không mở lời tiếp câu nói gượng ép này.

"Lục trưởng lão, Thất trưởng lão thấy thế nào?" Ngũ trưởng lão dừng lại, đại khái cũng phản ứng lại vào lúc này, ý kiến của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão hiện tại là vô cùng quan trọng.

"Chuyện này, không vội." Sáu vị Thần Đế trưởng lão trong Cổ chiến trường không thể nào ở mãi trong phiến phương ngoại thiên địa đó không về.

Nếu họ không làm gì, Nhị trưởng lão có lẽ cũng sẽ tự có cách trở về.

Nhìn Thất trưởng lão một cái, Lục trưởng lão dường như suy nghĩ lời của Ngũ trưởng lão một lúc, rồi lại ném ra lời đã chuẩn bị sẵn: "Ngũ trưởng lão, ngài cũng biết, đại trận dường như có chút dấu hiệu bị hủy hoại.

Việc tu sửa lại nó và truyền tống trận của Cổ chiến trường, không

phải là chuyện có thể thành công trong một sớm một chiều.

Lời ngài nói quả thật có vài phần đạo lý, lúc này triệu hồi Nhị trưởng lão về là tốt nhất.

Ta đồng ý với lời của Ngũ trưởng lão." Một câu nói đơn giản, Ngũ trưởng lão nhìn Lục trưởng lão lâu hơn một chút, cũng nhíu mày, nhìn Lục trưởng lão, đang trì hoãn?

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, lời Lục trưởng lão nói ra lại khiến mọi người đều có vài phần kinh ngạc.

Bởi vì Lục trưởng lão không dừng lại, mà thẳng thắn mở lời: "Bây giờ bắt đầu cho đệ tử Thần tộc bắt tay vào việc tu sửa đại trận, sớm ngày đón Nhị trưởng lão trở về.

Có lẽ Thần tộc trong thời gian tới cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền phức nhiễu loạn lòng người như vậy.

Thần tộc, rốt cuộc cần có một người ra chủ trì đại cục." Lục trưởng lão nói mấy câu dứt khoát, Ngũ trưởng lão lại có chút do dự.

Theo lý mà nói, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, hẳn là những người không muốn Nhị trưởng lão trở về nhất.

Trước mặt Nhị trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần e rằng vĩnh viễn không bằng Tuân Tuyết Thiên Thần, tuy không phải là vô dụng, nhưng cũng chỉ là một tiểu bối có thiên tư bình thường trong Thần tộc mà thôi.

Nếu Tuân Tịch có danh vọng và địa vị cao như Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc, có Nhị trưởng lão nhúng tay vào, e rằng không dễ dàng.

Như vậy, Lục trưởng lão đề xuất phải nhanh chóng đón Nhị trưởng lão trở về, chẳng lẽ vì đại cục?

Lời của Lục trưởng lão, cũng gần như là ý của Thất trưởng lão.

Trong sáu vị trưởng lão đã có một nửa đồng ý chuyện này, những người còn lại tự nhiên không thể ra mặt ngăn cản Nhị trưởng lão trở về.

Khúc Tần và Hạo Thiên, cùng với người của Phòng đấu giá đứng đầu và ma tu Lâu Minh Các đều không ở trong Cổ chiến trường.

Lúc này Nhị trưởng lão bị nhốt trong đó, nhưng họ lại không nghĩ cách tu sửa đại trận để đón Nhị trưởng lão ra… Có một số chuyện nếu làm quá rõ ràng, cũng là một loại ngu xuẩn.

Các trưởng lão khác không có ý kiến gì khác, đều gật đầu, phụ họa đồng ý chuyện này.

Tuân Tịch Thiên Thần đứng một bên nhìn, khẽ cau mày.

Y đã đồng ý sẽ giúp Hạo Thiên trì hoãn chuyện này, chỉ là Ngũ trưởng lão… Tuân Tịch Thiên Thần đột nhiên phản ứng lại.

Ngũ trưởng lão trước khi đến trưởng lão điện, hẳn là đã đến từ đường của Thần tộc.

Cho nên, hẳn là đã thấy mệnh bài của Tuân Tuyết Thiên Thần vỡ nát.

Hoặc là, Hạo Thiên có điều giấu diếm y, không nói thật?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Tuân Tịch Thiên Thần trầm xuống vài phần.

Mãi đến sau khi đi theo Lục trưởng lão và Thất trưởng lão rời đi, Tuân Tịch Thiên Thần đột nhiên dừng bước, quay lại đi về phía đại điện của Ngũ trưởng lão.

Khi được đưa vào chủ điện, Tuân Tịch thấy Ngũ trưởng lão đang nhìn mình, y dừng lại, rồi nói thẳng: “Ngũ trưởng lão, Tuân Tuyết

Thiên Thần có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" "Chuyện này, rốt cuộc ngươi làm sao biết được." Ngũ trưởng lão tự nhiên sẽ không quên, mình đến từ đường của Thần tộc, chính là vì lời của Tuân Tịch, đi một chuyến để cầu sự an lòng.

Ngũ trưởng lão không ngờ, mình sẽ ở chỗ mệnh bài của Tuân Tuyết Thiên Thần, nhìn thấy mệnh bài vỡ nát trên đất.

Tuân Tuyết Thiên Thần… Đối diện với ánh mắt như đuốc của Ngũ trưởng lão, trên mặt Tuân Tịch lại không có bao nhiêu biểu cảm kinh hoàng thất thố, chỉ tiếp theo đó có vài phần không dám tin mở lời: "Tuân Tuyết Thiên Thần thật sự đã xảy ra chuyện?

Hiện tại…" "Thân tử hồn diệt, mệnh bài vỡ nát." Ngũ trưởng lão nói một câu, chén trà trong tay gõ mạnh xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Tuân Tịch: "Cho nên ta muốn hỏi rốt cuộc ngươi đã thấy gì, mà có thể biết chuyện Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện.

Chuyện này nếu không nói ra một lý do, ngày Đại trưởng lão xuất quan, tất cũng sẽ hỏi ngươi một hai câu!" "Như những gì con đã nói trước đây, không có nửa câu hư ngôn." Từng chữ từng câu, Tuân Tịch nói rất nhẹ.

"Vậy ngươi giải thích thế nào về việc ngươi nhìn thấy Tuân Tuyết Thiên Thần rời đi sau đó lại xảy ra chuyện?

Đệ tử Thần tộc đúng là thấy Tuân Tuyết Thiên Thần ra ngoài, chỉ là, nàng ta không nói chuyện với ngươi, mà là nói chuyện với ngươi!" Sắc mặt Ngũ trưởng lão có chút âm trầm khó coi.

Không chỉ vì quan hệ giữa Tuân Tịch Thiên Thần với Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, mà còn không biết từ khi nào Thần tộc lại có thêm một kẻ tâm tư sâu xa, vào lúc này mưu hại đồng môn.

Bất luận Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện như thế nào, bị ai

giết, nhưng người dẫn Tuân Tuyết Thiên Thần ra khỏi Thần tộc, chính là Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt.

Ngũ trưởng lão tự nhiên biết rõ, Tuân Tịch Thiên Thần trong chuyện này nếu nói là sai lầm lớn, thì cũng không hẳn, chỉ là một chút tâm tư nhỏ mọn mà thôi.

Nhưng điều khiến Ngũ trưởng lão không thể chấp nhận là Tuân Tịch Thiên Thần biết tiểu trưởng lão có thể xảy ra chuyện, lại nhẹ nhàng bâng quơ nói ra chuyện này, để lão đi nghiệm chứng.

"Chỉ mới giao tiếp vài ngày, người đã đoạt đi truyền thừa và Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần, tại sao lại nhất quyết phải hại nàng ta thêm một bước?" Nghe lời của Ngũ trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần trong lòng nhẹ nhõm.

Hiểu rõ rằng Ngũ trưởng lão trước mặt tuy giận dữ ngút trời, nhưng không tìm phiền phức cho y, có ý muốn che giấu chuyện này?

Quả là có chút kỳ lạ.

Nhìn Ngũ trưởng lão trước mắt, Tuân Tịch Thiên Thần thậm chí có vài phần nghi ngờ liệu kẻ sau có liên quan gì đến Hạo Thiên không.

Chương 689

Ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi biến mất.

Sau khi phản ứng lại, Tuân Tịch Thiên Thần khẽ rũ mi mắt, nhưng không mở lời.

"Ngươi có từng nghĩ đến kết cục sau khi Đại trưởng lão biết chuyện này sẽ như thế nào không?" Ngũ trưởng lão lại đột nhiên hỏi một câu.

Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng đầu, một lát sau mới dùng giọng rất thấp nói một câu: "Con tuy không ưa Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng cũng không nghĩ rằng nàng ta sẽ vì thế mà vẫn lạc.

Nếu không cũng sẽ không mặc kệ nàng ta rời khỏi Thần tộc.

Ngũ trưởng lão, đây cũng là lỗi của con sao?" Rốt cuộc, Tuân Tuyết Thiên Thần là sau khi rời khỏi Thần tộc mới xảy ra chuyện, chẳng lẽ không ngăn cản cũng là tội?

Chuyện Đan các các chủ đột nhiên phản bội Thần tộc, ngay cả Đại trưởng lão cũng không ngờ tới, Tuân Tịch làm sao biết được?

Tóm lại chuyện này không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào cho thấy Tuân Tịch Thiên Thần có tham gia.

Nếu đối phó Đại trưởng lão còn có dấu vết để lần theo, thì chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, càng giống một tai nạn ngoài ý muốn.

Ngũ trưởng lão nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, có một khoảnh khắc sắc mặt ngưng trọng, không biết nên mở lời thế nào.

Lão nhìn người trước mặt, dường như đang do dự, cũng đang cân nhắc lời Tuân Tịch Thiên Thần nói ra có mấy phần thật giả.

Nhưng Tuân Tịch Thiên Thần ngược lại chắc chắn Ngũ trưởng lão dường như không hoàn toàn nghiêng về phía Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, cũng không hoảng không vội đối diện với ánh mắt của Ngũ trưởng lão, không hề có vẻ chột dạ.

"Ta biết rồi." Ngũ trưởng lão nhíu mày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn thôi.

Ngươi cũng không cần phải nói là mình đã ngăn cản nàng ta.

Dù có ngăn cản, với tính cách của Tuân Tuyết Thiên Thần, cũng sẽ không nghe theo lời của bất kỳ ai, đặc biệt là ngươi." Chuyện Tuân Tuyết Thiên Thần đã quyết định, trước nay không ai có thể ngăn cản, trừ phi Đại trưởng lão ra mặt.

Nhưng lúc đó Đại trưởng lão đang bị thương, đâu có rảnh mà quản Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đan các các chủ hạ sát thủ giết Tuân Tuyết Thiên Thần, chuyện này, cũng không liên quan gì đến Tuân Tịch.

Thay vì để Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão vì chuyện này mà trách tội Tuân Tịch Thiên Thần, chi bằng cho qua chuyện này.

Người chết không thể sống lại, thậm chí hiện tại còn không tìm thấy thi thể của Tuân Tuyết Thiên Thần, đó mới là chuyện lớn.

"Vâng." Tuân Tịch Thiên Thần khẽ đáp một tiếng, nhưng lại ngước mắt nhìn Ngũ trưởng lão trước mặt, dường như có một khắc do dự, cuối cùng lại mở lời: "Ngũ trưởng lão vì sao… lại có ý che chở cho con?" "Tuân Tuyết Thiên Thần không thích hợp làm chủ nhân Thần tộc, nhưng Đại trưởng lão lại có ý bồi dưỡng nàng ta.

Giữa các trưởng lão Thần tộc sớm đã có lời ra tiếng vào, nhưng Đại trưởng lão một mực cố chấp, cũng không ai ngăn được.

Tuân Tuyết Thiên Thần rơi vào kết cục như vậy…" Cuối cùng không nói hết câu, Ngũ trưởng lão liếc Tuân Tịch Thiên Thần một cái: "Tự nhiên, ta cũng không cảm thấy ngươi có thể đảm nhiệm được, càng không cảm thấy ngươi có thể làm tốt hơn Tuân Tuyết Thiên Thần.

Với cảnh giới của ngươi, hiện tại tất cả đều còn quá sớm.

Nếu ngươi đã tìm đến ta, ta có một lời khuyên, mọi chuyện, đợi sau khi chuyện Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu lắng xuống rồi hãy nói.

Đừng có giở trò vào lúc này.

Nhị trưởng lão sắp trở về, hành động của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, tốt nhất nên thu liễm một chút." Ngũ trưởng lão dường như đã nhìn thấu tất cả, nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, nhàn nhạt nói một câu: "Đặc biệt là ngươi, thu lại chút tâm tư nhỏ mọn đi.

Lúc này, không dung cho ngươi tác yêu trong Thần tộc, nếu không kết cục của ngươi, e rằng còn tệ hơn cả Tuân Tuyết Thiên Thần." Vì lời của Ngũ trưởng lão, Tuân Tịch phảng phất như bị kinh hãi lùi lại nửa bước, cúi đầu đáp một tiếng.

"Không có chuyện gì thì lui xuống đi." Ngũ trưởng lão phất tay.

Tuân Tịch Thiên Thần khẽ thở ra một hơi, không nói thêm gì nữa, hành lễ lui ra ngoài điện của Ngũ trưởng lão, ngẩng đầu, nheo mắt nhìn các đệ tử Thần tộc đi ngang qua ngoài cửa.

Đi đến nơi không người, Tuân Tịch Thiên Thần lại đột nhiên dừng bước, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Lời của Ngũ trưởng lão vừa rồi, cực kỳ rõ ràng là cảnh cáo y và Lục trưởng lão cùng Thất trưởng lão.

Lão ta đã có vài phần nhìn ra hành động và ý đồ của họ.

Ngũ trưởng lão đứng ra, muốn đón Nhị trưởng lão về Thần tộc, hiển nhiên, không hy vọng thấy mục đích của họ đạt thành.

Sau khi Nhị trưởng lão về, giải quyết xong Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, còn có chuyện gì của y và Lục trưởng lão nữa?

Lúc đó, chắc chắn Đại trưởng lão cũng sắp xuất quan.

Ngũ trưởng lão sẽ không vì thế mà trách tội y.

Nhưng lời cuối cùng y nói với Tuân Tuyết Thiên Thần, dẫu cho người đối thoại thực sự là Tô Dung, không phải Tuân Tuyết Thiên Thần thật.

Nhưng ngoài Ngũ trưởng lão ra, còn có không ít đệ tử Thần tộc nhìn thấy.

Ngũ trưởng lão sẽ không nhắc đến chuyện này, nhưng lúc đó Đại trưởng lão thật sự có thể không biết?

Khẽ hừ một tiếng, Tuân Tịch tiếp tục đi về phía trước, bước chân không dừng.

Sau khi trở về chủ điện, y phát giác có điều gì đó, khẽ ngẩng đầu, đối diện với góc tối, thuận tay đóng cửa điện sau lưng.

"Lá gan của ngươi, quả thật lớn thật, trong Thần tộc cũng mặc ngươi đi lại?" Trong bóng tối, Khúc Tần dần dần hiện ra thân hình, có chút cổ quái nhìn Tuân Tịch Thiên Thần.

"Lúc ta ở trong trưởng lão điện dường như, phát giác một viên lưu ảnh thạch đặt ở góc điện bị người động vào." "Tuy rất nhỏ, nhưng ta đã nhìn ra.

Ngoài ngươi ra, ai sẽ vào lúc này tiến vào Thần tộc, lặng lẽ lẻn vào chứ?

Chắc chắn là lúc ở Đan các, ngươi đã ẩn nấp thân hình đi theo sau ta, một mạch theo về Thần tộc, vào trưởng lão điện…" Tuân Tịch Thiên Thần nhíu mày, liếc nhìn người trước mặt một cái, không thể không nói.

"Lá gan của ngươi, thật sự lớn.

Trước mặt nhiều Thần Đế trưởng lão trong trưởng lão điện như vậy, cũng không sợ bị bại lộ, chết trong tay trưởng lão Thần tộc, cũng đỡ cho ta phải đi tìm phiền phức của Lâu Minh Các, trực tiếp xử trí ngươi." Khúc Tần khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Tuân Tịch Thiên Thần lại kỳ quái nhìn Khúc Tần một cái: "Ngươi đã vào trưởng lão điện, đã nghe các trưởng lão Thần tộc nói chuyện, hẳn đã biết rõ rồi, cần gì phải động vào lưu ảnh thạch?" Huống hồ, lần này các trưởng lão Thần tộc cũng không có chuyện gì quan trọng, chẳng qua là chuyện đón Nhị trưởng lão trở về mà thôi.

"Không có gì, ta chỉ muốn xem trong lưu ảnh thạch, có lưu lại thứ gì khác không." Nghe lời của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần phản ứng lại, có vài phần hiểu ra: "Lưu ảnh thạch trong trưởng lão điện của Thần tộc mỗi lần Ngũ trưởng lão rời đi, đều sẽ bị ngài ấy mang đi thay cái mới.

Ngươi muốn biết chuyện các trưởng lão Thần tộc ở trong trưởng lão điện trước đó, e rằng không tìm thấy dấu vết nào đâu." "Vâng." Khúc Tần nhàn nhạt cười: "Bây giờ mong Tuân Tịch Thiên Thần tiễn ta rời khỏi Thần tộc." Tuân Tịch Thiên Thần nhìn một lúc: "Nếu không phải ta vừa mới tiễn Hạo Thiên đi, cũng biết vài phân thân không thể tùy ý phân ra, cũng không thể tùy ý biến hóa, ta đều phải hoài nghi có phải Hạo Thiên đổi thân phận rồi quay lại không.

Điểm này quả là phòng không thể phòng?" "Nếu ta là Hạo Thiên, cần gì phải đại diện cho Lâu Minh Các đàm phán với ngươi?

Chuyện ngươi muốn làm sau này, có thể trực tiếp bại lộ." Đối diện với ánh mắt hoài nghi của Tuân Tịch Thiên Thần, trên mặt Khúc Tần không có biểu cảm gì: "Hơn nữa, nếu Hạo Thiên muốn lén lút quay lại, với mối liên hệ giữa ta và ngươi, lại lén lút lẻn vào, cần gì phải đổi thân phận." Nghe lời của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn một lúc, cuối cùng gật đầu.

Tiễn Khúc Tần đi, Tuân Tịch Thiên Thần cuối cùng nhìn hắn nói một câu: "Nếu không bị ta phát giác trong trưởng lão điện, ngươi làm sao rời khỏi Thần tộc?" "Tự nhiên là tìm Tuân Tịch Thiên Thần rồi." Khúc Tần nhìn người trước mặt, khóe môi nhếch lên một khoảnh khắc, thân hình trong nháy mắt bị truyền tống trận nuốt chửng.

Tuân Tịch Thiên Thần đứng tại chỗ sau khi Khúc Tần rời đi, khẽ nhíu mày, trong lòng vô cớ có vài phần cảm giác bất an.

Hạo Thiên không thể bị y sử dụng, Khúc Tần trước mặt lại há là người dễ khống chế?

Một Hạo Thiên, có thể vì một người mà hủy đi cả Thần tộc.

Một Khúc Tần, hoặc giả thế lực Lâu Minh Các hiển nhiên không lớn như vậy, nhưng cũng không thể xem thường, không chừng sẽ tạo thành không ít phiền phức sau này.

Chương 690

Nhưng hiện tại, chỉ dựa vào Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, hiển nhiên không thể lấy được mọi thứ y muốn, không thể không mượn ngoại lực, nhưng ngoại lực có phản phệ lại mình không… Bàn tay buông thõng bên hông khẽ siết chặt, Tuân Tịch Thiên Thần ngước mắt nhìn hướng Khúc Tần rời đi một cái, cuối cùng xoay người trở về Thần tộc.

Nhưng khi Khúc Tần bước ra từ truyền tống trận, lại ở bên ngoài Phòng đấu giá đứng đầu.

Sau khi đánh ra một đạo ấn tín, hắn không gặp trở ngại nào tiến vào tổ địa của phòng đấu giá.

Thấy Hạo Thiên trong đại điện, và mấy người bên cạnh, lướt qua Quản Di quen thuộc, ánh mắt Khúc Tần rơi trên người Tô Dung, khẽ nhướng mày: "Đồ đệ của Đan các các chủ, Đan các các chủ nhiệm kế tiếp." Khúc Tần quả thật có chút không ngờ, tuy Hạo Thiên và Tô Dung quen biết, nhưng Tô Dung lại ở bên cạnh Hạo Thiên vào lúc này, chắc chắn quan hệ giữa hai người không tầm thường.

Vậy… chuyện Đan các các chủ phản bội Thần tộc, đả thương Đại trưởng lão, Hạo Thiên có biết không?

Chỉ là, điều này Khúc Tần lại không hỏi ra miệng, chỉ ném một viên lưu ảnh thạch trong tay cho Hạo Thiên.

Sau khi xác nhận trong lưu ảnh thạch của trưởng lão điện Thần tộc không lưu lại hình ảnh trước đó, Khúc Tần đã đặt vật lại như cũ.

Trong tay hắn có thêm một lưu ảnh thạch mới ghi lại lời của các trưởng lão, cũng giao cho Hạo Thiên một viên.

Hạo Thiên không cúi đầu xem nội dung trong lưu ảnh thạch một lúc, rồi ngẩng đầu đối diện với Khúc Tần, một lát sau mới nói: "Lâu Minh Các có ý liên thủ với Tuân Tịch Thiên Thần?" "Có gì không thể?" Khúc Tần nghe lời của Hạo Thiên, một lát sau, lại bổ sung một câu: "Cũng không hẳn là liên thủ, chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi." Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần, chẳng phải cũng như vậy sao?

Không tin tưởng nhau, nhưng có thể mượn tay đối phương để đạt được mục đích của mình.

Lâu Minh Các đối với Phòng đấu giá đứng đầu, hoặc giả đối với hai đời thiếu chủ trước và sau của phòng đấu giá, Quản Di và Hạo Thiên, không giống với Tuân Tịch Thiên Thần.

Đối với Hạo Thiên, Khúc Tần lại có vài phần tin tưởng.

Tô Dung có phần biết rõ ước định giữa Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần, nhìn hình ảnh trong lưu ảnh thạch, khẽ nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn Hạo Thiên, có vài phần không hiểu và kinh ngạc.

"Sư phụ, ngài từng có ước định với Tuân Tịch Thiên Thần, phải ngăn cản Nhị trưởng lão trong Cổ chiến trường trở về, nhưng…" Hiện tại Ngũ trưởng lão Thần tộc đề cập chuyện này, nhưng Tuân Tịch Thiên Thần ở bên cạnh lại một câu cũng không nói.

Chẳng lẽ Tuân Tịch Thiên Thần đã quên sạch chuyện này?

Nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần mới vẫn lạc không lâu, Tuân Tịch Thiên Thần nhanh như vậy đã quên chuyện này, quả có chút ý vị qua cầu rút ván a.

"Nói cũng vô dụng." Hạo Thiên lại một chút cũng không ngạc nhiên.

"Tuân Tịch Thiên Thần, quá xem trọng bản thân, cũng hiểu sai vài

phần lời của các trưởng lão trong Thần tộc hiện nay.

Bề ngoài họ đều không thích Tuân Tuyết Thiên Thần, càng nguyện ý nâng đỡ Tuân Tịch Thiên Thần, một tiểu bối Thần tộc dường như không được Đại trưởng lão thừa nhận làm thủ lĩnh.

Nhưng thực tế, các trưởng lão đó lại há có thể xem trọng Tuân Tịch, huyết mạch của Lục trưởng lão?" "Chẳng qua là để đả áp Tuân Tuyết Thiên Thần vài phần, hy vọng nàng ta thu liễm chút tính tình.

Không ngờ hành động này, lại trực tiếp bức Tuân Tuyết Thiên Thần đến mức tức giận, đến nỗi để Tuân Tịch tìm được sơ hở, nghĩ cách để linh thân của Tuân Tuyết Thiên Thần rời khỏi Thần tộc, bị ta tìm được cơ hội." Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung có chút kinh ngạc, nhưng cũng trầm tư suy nghĩ, cau mày: "Nếu đã như vậy, vậy Tuân Tịch Thiên Thần chẳng phải ở trong Thần tộc, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được?

Nói thật, không chỉ thực lực thấp kém, địa vị càng không đáng nhắc tới, chẳng qua là vì sự tồn tại của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, cũng như thái độ mơ hồ của Đại trưởng lão, hiện tại mới có thể nổi bật một chút." Nếu để Đại trưởng lão biết cái chết của Tuân Tuyết Thiên Thần có liên quan đến Tuân Tịch, kẻ sau e rằng… Chỉ là một ý niệm lóe lên trong chốc lát, Tô Dung có chút bất đắc dĩ: "Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại ở Thần tộc, e rằng không thể ngủ yên, sợ ngày nào đó Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão biết chuyện này.

Vậy chuyện sư phụ bảo y bắt đầu ngăn cản mấy vị trưởng lão Thần tộc trong Cổ chiến trường trở về Thần tộc, cũng là do Tuân Tịch Thiên Thần sẽ không làm, chỉ là thuận miệng nói một câu?" "Ta chưa bao giờ tốn công đi làm những chuyện vô ích." Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Tuân Tịch Thiên Thần không quan trọng, quan trọng là những gì y sẽ làm sau đó." Lời người nói nhẹ không quan trọng, Tuân Tịch

Thiên Thần ở trong Thần tộc, chuyện triệu hồi các vị trưởng lão trong Cổ chiến trường, không ngoài ý muốn, sẽ bị mấy vị trưởng lão trong Thần tộc đẩy cho Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, cuối cùng, Tuân Tịch Thiên Thần ít nhất cũng tham gia vào đó.

Trong Thần tộc, ngoài Ngũ trưởng lão, không có mấy người mong các trưởng lão Thần tộc trong Cổ chiến trường trở về.

Trong việc diệt sát ma tu Lâu Minh Các, không có công lớn thì thôi, còn phải tốn không ít công sức.

Chuyện tốn sức không được lợi như vậy, ai sẽ làm, lại làm sao hy vọng Nhị trưởng lão trong Cổ chiến trường trở về?

Ít nhất phải đợi lập được công đầu diệt sát Lâu Minh Các, mới thật sự mong Nhị trưởng lão trở về.

Nếu đã như vậy, chuyện Tuân Tịch Thiên Thần có thể làm còn nhiều.

Hạo Thiên cũng không nghi ngờ Tuân Tịch Thiên Thần sẽ nhát gan không đi làm chuyện này.

Chuyện này đối với y cũng có lợi, lợi ích cực kỳ quan trọng, y lòng dạ biết rõ, tự nhiên sẽ đi hết sức đạt thành.

Bên phía Tuân Tịch Thiên Thần, y mới về cung điện không bao lâu, liền có đệ tử Thần tộc đứng ngoài cửa, mở lời nói một câu: "Tuân Tịch Thiên Thần, Thất trưởng lão triệu ngài qua một chuyến." Nghe lời của người ngoài cửa, Tuân Tịch Thiên Thần quay đầu lại, nhưng khựng lại một chút, một lúc sau mới mở lời: "Chỉ có Thất trưởng lão?" "Vâng." Câu nói này lại khiến Tuân Tịch Thiên Thần nhướng mày.

Thất trưởng lão, cũng là thúc phụ của y, trước nay như hình với bóng cùng Lục trưởng lão, lúc này lại một mình gọi y qua?

“Ta biết rồi.” Nói xong, Tuân Tịch Thiên Thần liền bước ra khỏi điện.

Khi đến điện của Thất trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần khẽ nheo mắt, vì thấy Thất trưởng lão quay lưng về phía mình, trên người dường như có chút khí tức trầm thấp.

Một lát sau, Tuân Tịch Thiên Thần mới do dự mở lời: “Thúc phụ một mình gọi con, phụ thân… Thúc phụ và phụ thân có tranh chấp gì sao?” “Phụ thân con, trước nay cố chấp, có lúc ta cũng chỉ có thể thuận theo ý của lão, chỉ là sau lưng lại giúp lão làm không ít chuyện, mới không đến nỗi vì cách làm một mực cố chấp của lão mà gây ra đại sự.” Thất trưởng lão hoàn hồn, nhìn Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt, khẽ thở dài một hơi, có vài phần bất đắc dĩ: “Cho nên có lúc ta có thể hiểu được cảm thụ và cách làm của con.

Thật vậy, nếu chỉ dựa vào cách làm không biết biến thông của Lục trưởng lão, có lẽ cả ta và ngươi đều sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn.” “Thúc phụ?” Tuân Tịch Thiên Thần đè nén ý tứ sâu xa trong đáy mắt, dường như có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

“Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện, trong đó e rằng có vài phần công lao của con phải không?” Thất trưởng lão nói thẳng một câu, thấy vẻ mặt không thay đổi của Tuân Tịch Thiên Thần, ngài đưa tay đặt lên vai y vỗ vỗ: “Ta sẽ luôn đứng sau lưng con, nhìn con đi hết con đường này, không cần lo lắng cho ta và phụ thân con.” “Tuân Tịch, ta biết ngươi có không ít cách, nhất định sẽ đi làm, thậm chí sẽ bỏ mặc ta và phụ thân ngươi sang một bên.” Thất trưởng lão nhìn thấy dáng vẻ vẫn không tin tưởng của Tuân Tịch Thiên Thần, thở dài một hơi: “Điều ta muốn nói là, đừng làm những việc không thể để lộ ra ngoài, càng không cần ép hỏi những chuyện đã làm, ta cũng không quan tâm ngươi có qua lại với Phòng đấu giá đứng đầu, hay có dính líu với người của Lâu Minh Các.” Mi tâm Tuân Tịch Thiên Thần khẽ

nhướng lên, có vài phần bất an.

Y cẩn thận suy ngẫm ý tứ trong lời của Thất trưởng lão… Lúc mình tiễn Khúc Tần rời đi đã bị Thất trưởng lão phát hiện rồi sao?

“Không cần đâu.” Thất trưởng lão phất phất tay, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tuân Tịch Thiên Thần.

“Lúc ở trong đại điện, ta thấy Khúc Tần ẩn nấp thân hình và khí tức đi theo sau ngươi.

Ngươi tưởng che giấu rất tốt, nhưng ta có một đạo thần quyết có thể nhìn xuyên qua thuật ẩn thân.

Chỉ là các trưởng lão khác không phát hiện ra.

Ta đã thi triển một đạo pháp quyết lên người Khúc Tần, che giấu khí tức của y, nên mới không bị các trưởng lão khác trong điện phát giác sự tồn tại của y.” “Thúc phụ…” Tuân Tịch Thiên Thần có chút xúc động nhìn người trước mặt.

Nếu là Lục trưởng lão, tất nhiên sẽ cho rằng sự tồn tại của Lâu Minh Các là mối họa, không thể hoàn toàn tin tưởng người của Thần tộc, bề ngoài thì hợp tác nhưng sau lưng nhất định sẽ bày mưu tính kế với Thần tộc, hoàn toàn không đáng tin.

Nhưng Tuân Tịch Thiên Thần lại cảm thấy, bất luận là Hạo Thiên hay Khúc Tần, đều có chỗ để lợi dụng, không có lý do gì lại đẩy họ ra xa.

Đặc biệt là lúc này, sự tồn tại của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão căn bản không đủ để chống đỡ cho y đứng vững ở vị trí cao nhất của Thần tộc.

Thứ y muốn quá quan trọng, đến mức cái giá phải trả tuyệt đối không đơn giản là có thể đạt được.

Trong mắt Tuân Tịch Thiên Thần, liên thủ với Phòng đấu giá đứng đầu hay Lâu Minh Các, dung túng cho sự tồn tại của hai bên là lựa chọn duy nhất để bước lên con đường đó.

Bây giờ xem ra, lựa chọn của y không sai, chướng ngại vật đầu tiên chắn trước mặt, Tuân Tuyết Thiên Thần, chẳng phải đã bị loại bỏ một cách dễ dàng rồi sao?

Giết chết gọn gàng dứt khoát, không để lại một chút hậu họa nào.

Thất trưởng lão phất phất tay: "Nếu ngươi không muốn, ta cũng sẽ không hỏi thêm ngươi muốn làm gì.

Chỉ là, ta hy vọng, con đường này đã lựa chọn thì phải đi tiếp, đừng gạt ta và phụ thân ngươi ra ngoài.

Bọn ta đều là người có thể giúp được ngươi trong Thần tộc.

Bên phía Lục trưởng lão, ta sẽ khuyên bảo, nếu có chuyện gì ta có thể làm thay ngươi, cứ việc mở lời." "Vâng." Lời nói của Thất trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên tin tưởng, chỉ là y cũng cực kỳ rõ ràng, điều Thất trưởng lão muốn làm chẳng qua là sau này biến y thành con rối mà thôi.

Lục trưởng lão cũng như vậy, cho nên ngay khoảnh khắc y bước vào Thần tộc, mọi thứ đã nằm trong sự khống chế của họ.

Hiển nhiên, bây giờ Thất trưởng lão thấy y có thể làm nên chuyện, tâm tư kín đáo, đã làm không ít việc trong bóng tối, thế nên dứt khoát mặc kệ để y tự làm, xem y có thể đi đến bước nào.

Đợi đến khi y gây ra rắc rối không thể giải quyết, người cuối cùng thu dọn tàn cuộc vẫn là ông ta và Lục trưởng lão.

Chương 691

Suy nghĩ của Thất trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần hiểu rõ mồn một, nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, vẫn giữ dáng vẻ cung kính.

Sau khi do dự một lát, y hạ giọng nói một câu: "Con không muốn Nhị trưởng lão và các trưởng lão khác từ trời đất bên ngoài Cổ chiến trường trở về, đối với con vô ích.

Nhưng lúc Ngũ trưởng lão đề cập đến việc này, con lại không thể lên tiếng ngăn cản…" Tuân Tịch Thiên Thần có mấy phần bất đắc dĩ lắc đầu: "Con người nhỏ lời nhẹ, dù có mở miệng cũng không thể thuyết phục các trưởng lão khác lên tiếng ngăn cản việc này." Phải biết rằng, đây là một cái cớ, không ai muốn bị người khác nắm được điểm yếu, bất kể suy nghĩ trong lòng là gì.

Thất trưởng lão nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, tự nhiên biết đó là lời thật lòng.

Chỉ là, Tuân Tịch Thiên Thần lại không hề thổ lộ suy nghĩ và cách làm mà mình đã chuẩn bị.

Khẽ nheo đôi mắt nhìn Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt, Thất trưởng lão cũng bắt đầu suy ngẫm lời của Lục trưởng lão.

Tuân Tịch Thiên Thần trước mặt này, có phải tâm tư quá sâu trầm khó nắm bắt rồi không?

"Thúc phụ?" Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên nhìn thấy sát ý lóe lên trong mắt Thất trưởng lão, trong lòng rùng mình, nhưng trong nháy mắt đã bình ổn lại hơi thở.

Y ngẩng đầu nhìn người trước mặt, dường như sau khi do dự đã

nói một câu: “Con vốn định để Lâu Minh Các thay con giải quyết việc này.” “Chỉ là, giống như suy nghĩ của phụ thân, ma tu của Lâu Minh Các không thể tin hoàn toàn.

Con không tin tưởng họ, chuyện của Thần tộc, con nghĩ, dù họ có thể động tay động chân cũng không thể ở trong Cổ chiến trường bày kế giữ chân Nhị trưởng lão và những người khác…” Sau câu nói đó, sắc mặt của Thất trưởng lão rõ ràng hòa hoãn đi vài phần, nhưng lòng Tuân Tịch Thiên Thần lại chìm xuống trong nháy mắt.

Y không nhìn nhầm ánh mắt sát ý trong thoáng chốc của Thất trưởng lão.

Người sau và Lục trưởng lão, thật sự coi trọng mình sao?

E rằng chỉ là lời nói dối mà thôi.

Nếu mình hoàn toàn không chịu sự khống chế, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão e rằng sẽ không tiếp tục dung túng cho mình làm càn trong Thần tộc.

“Vốn định?” Ánh mắt của Thất trưởng lão rơi trên người Tuân Tịch Thiên Thần, dường như đang chờ đợi lời nói tiếp theo của y.

Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng mắt nhìn Thất trưởng lão trước mặt, tự nhiên biết, việc này dù mình không đề cập, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão e là cũng sẽ có hành động.

Bây giờ, câu trả lời của mình ngược lại không còn quan trọng nữa.

Chỉ là, nhất định Thất trưởng lão đang lo lắng về mối liên hệ giữa mình với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các.

Vừa muốn gây rắc rối cho Thần tộc, lại không muốn người ngoài nhúng tay.

Tuân Tịch Thiên Thần khẽ hừ lạnh trong lòng, nhưng trên mặt

không biểu lộ chút nào, cúi đầu rũ mắt mở miệng: "Phá hoại đại trận." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, thần sắc của Thất trưởng lão khựng lại, xoa xoa đốt ngón tay, cũng không hỏi tại sao Tuân Tịch Thiên Thần rõ ràng có con đường Lâu Minh Các để đi mà cuối cùng lại chọn không nhờ tay người ngoài làm chuyện này.

Thất trưởng lão gật đầu, sắc mặt hòa hoãn đi vài phần: "Chuyện này, ta và Lục trưởng lão đều đã biết, yên tâm đi, Nhị trưởng lão trong Cổ chiến trường, nhất thời sẽ không về được Thần tộc.

Trước khi ta và Lục trưởng lão đưa địa vị của ngươi lên cao, sẽ không để Nhị trưởng lão can thiệp vào, Đại trưởng lão cũng không được." Nghe lời của Thất trưởng lão, Tuân Tịch Thiên Thần khẽ ngẩng đầu, có vài phần kinh ngạc.

Quyết tâm của Thất trưởng lão, ngược lại còn mạnh hơn y tưởng.

Hai người họ triệu hồi mình từ chủ thành về Thần tộc, có lẽ thật sự có vài phần nắm chắc?

Nghĩ đến đây, Tuân Tịch Thiên Thần có chút thăm dò mở miệng hỏi: "Thúc phụ… Đại trưởng lão?" Thất trưởng lão làm sao có gan nói ra lời này.

"Ừm, chuyện này không cần ngươi quản nhiều.

Phụ thân ngươi có một câu nói không sai, ta triệu ngươi về Thần tộc, có sự nắm chắc để đưa ngươi lên làm Chủ Thần tộc, không phải là ý định nhất thời.

Rất nhiều chuyện, ngươi có thể yên tâm đi theo con đường ta đã sắp đặt là được." "Vâng." Lần này, Tuân Tịch Thiên Thần lại có thêm vài phần trầm tư đáp ứng lời của Thất trưởng lão, không còn ý qua loa nữa.

Thất trưởng lão tự nhiên cũng nghe ra, gật đầu, không giữ Tuân

Tịch Thiên Thần lại lâu, phất phất tay, nhìn y rời khỏi đại điện.

Không lâu sau khi Tuân Tịch Thiên Thần rời đi, một bóng người liền đáp xuống trong điện của Thất trưởng lão, một đệ tử Thần tộc quỳ dưới bảo tọa cao, thấp giọng nói một câu.

Bên kia, Hạo Thiên thấy Chuyên Thủy Thiên Thần đáp xuống trước mặt thì có chút kinh ngạc, bởi vì bước chân của Chuyên Thủy Thiên Thần có phần gấp gáp.

Vừa thấy Hạo Thiên, lão liền vung tay đánh ra một tấm thiệp mời, sắc mặt có chút khó coi: "Phòng đấu giá đứng đầu và Đại trưởng lão Thần tộc bế quan, lại để cho lão quái kia tìm được cơ hội!

Lão quái đó lúc nào không gây sự thì thôi, lại cứ nhằm lúc này mà phá rối, ta thấy e là có ý đồ!" "Ồ?" Hạo Thiên giơ tay nhận lấy tấm thiệp mời của Chuyên Thủy Thiên Thần, mở ra, khẽ nheo mắt nhìn hai chữ lớn được phác họa bằng nguyên khí ở cuối thiệp.

"Cảnh giới Chân Thần…" "Ai biết thật giả?

Nếu sau cảnh giới Chung Cực Chúa Tể thật sự có cường giả cảnh giới Chân Thần, thì không nên ở lại Thần Giới, mà phải đi đến vị diện cao hơn!" Chuyên Thủy Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, nhưng sắc mặt lại âm trầm xuống: "Nhưng lão quái trên Hãn Hải đó, không biết bao nhiêu năm tháng trước đã có tin đồn đột phá cảnh giới Chung Cực Chúa Tể, kết quả lại là một trò hề.

Hắn tìm đến Thần tộc thách đấu lão tổ, lại bại trong tay lão tổ, rồi cũng biến mất tăm hơi.

Bây giờ e là nghe được chuyện lão tổ sau khi xuất quan đã rời khỏi Thần Giới, cảm thấy đây là cơ hội, mới vội vàng xuất đầu lộ diện vào lúc này, tưởng rằng mình có thể đương thời vô địch sao?" "Có thể trốn thoát khỏi tay lão tổ, lại dám gây sự vào lúc này, bất luận thế nào,

quả thật cũng nên là một cường giả đương thời.

Chỉ là…" Hành vi của người sau, tuy người ngoài không nhìn ra, nhưng cũng đã rơi vào hạ thừa.

Hạo Thiên liếc nhìn Chuyên Thủy Thiên Thần một cái, có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng biết vì sao lão lại gọi người kia là lão quái, không có nửa phần tôn trọng.

"Vào lúc này thiết yến, nói rằng đã đột phá cảnh giới Chân Thần, mời các cường giả trong Thần Giới đến dự yến, để làm gì?

Một lần tiêu diệt hết các cường giả Thần Giới tại yến tiệc sao?" Yến tiệc này, ngược lại cũng không thể không đi.

Ánh mắt Hạo Thiên rơi vào dòng chữ cuối cùng.

Vị cường giả "cảnh giới Chân Thần" trên Hãn Hải này đã tung ra đan dược Thiên giai thập phẩm do Các chủ Đan các, một vị Thần cấp Đan sư, luyện chế.

"Viên đan dược này, e rằng chính là viên mà Đại trưởng lão Thần tộc đã nhờ Các chủ Đan các luyện chế lúc trước?" Hạo Thiên có vài phần kinh ngạc.

Các chủ Đan các có liên quan gì đến người này, hay là đã rơi vào tay hắn?

"Các chủ?" Tô Dung tự nhiên cũng nhìn thấy tấm thiệp mời trong tay Hạo Thiên, khẽ sững sờ, rồi nhíu mày lắc đầu: "Nếu Các chủ có liên hệ với cường giả như vậy, trước đó đã không bị Đại trưởng lão Thần tộc khống chế, sớm đã rời khỏi Thần tộc.

E là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." "Người của Thần tộc chắc chắn cũng sẽ đến dự yến, dù sao cũng phải lấy lại đan dược Thiên giai thập phẩm để chữa thương cho Đại trưởng lão.

Hơn nữa Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ bị cho là chết trong tay Các chủ Đan các, từng chuyện từng chuyện chồng chất lên nhau…" Hạo Thiên, thủ phạm thật sự đã giết Tuân Tuyết Thiên Thần, đang cúi đầu ra vẻ vô tình giá họa cho Các chủ Đan các, nhưng thần sắc không hề thay đổi.

Tô Dung thở dài một hơi, nhìn về phía Hạo Thiên: "Sư phụ, nếu Thần tộc sẽ phái người đi, vậy chúng ta có đi không?" Tô Dung có chút lo lắng cho an nguy của Các chủ Đan các.

Nhưng thiệp mời của Hãn Hải chi chủ rõ ràng là một bữa Yến Hồng Môn có đi không có về.

Lấy đan dược Thiên giai thập phẩm ra để dụ dỗ cường giả trong Thần Giới đến, e rằng dù lấy được đan dược, không chết cũng phải bỏ lại nửa cái mạng ở Hãn Hải.

Rõ ràng là chuyện không có ý tốt, lại là địa bàn của người khác, Tô Dung nhíu chặt mày, nhất thời có chút không quyết đoán được.

"Đương nhiên… đi." Hạo Thiên vê tấm thiệp trong tay, rất nhẹ nhàng nói một câu.

Tô Dung có chút kinh ngạc ngẩng mắt nhìn y: "Sư phụ?" "Không thể để Thần tộc lấy được đan dược Thiên giai, càng không thể để Các chủ Đan các rơi lại vào tay Đại trưởng lão.

Hơn nữa, ta cũng muốn đi xem, cường giả cảnh giới Chân Thần rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu mà lại nguyện ý ở lại một Thần Giới nho nhỏ không chịu rời đi." Câu nói đơn giản, Chuyên Thủy Thiên Thần liếc nhìn Hạo Thiên một cái, cuối cùng không nói gì, phất phất tay: "Ta biết là sẽ không thái bình… Lão quái đó ra tay, e không chỉ để phá rối, mà có mưu đồ lớn hơn.

Chỉ là không biết vì sao lão không đợi đến lúc Thần tộc và Lâu

Minh Các cùng Phòng đấu giá đứng đầu tranh đấu đến sống chết mới ra mặt nhặt của hời." Điểm này, Hạo Thiên lại có chút thấu hiểu mỉm cười: "Chắc là cũng cảm thấy khó mà nhặt được của hời." Đại trưởng lão Thần tộc nguyện ý cùng Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu cùng nhau bế quan, có lẽ cũng sinh ra chút hối hận.

Không chừng cũng vì lão tổ rời đi mà sinh ra cảm giác nguy cơ, đã dự liệu được có người sẽ nhân lúc này gây sự, càng vì các vị trưởng lão trong Thần tộc lòng người khác biệt, đều muốn nhân lúc loạn cục mà vơ vét lợi ích.

Chương 692

Lúc này bất kể đối đầu với Lâu Minh Các hay Phòng đấu giá đứng đầu, đều không phải là cách làm tốt nhất.

Đại trưởng lão Thần tộc lùi một bước, người ẩn nấp trong bóng tối tự nhiên không muốn thấy tình huống này xảy ra, tất sẽ phải tìm cách khơi mào mâu thuẫn.

Thủ đoạn cũng đủ trực tiếp, khiến người ta không thể từ chối.

"Lâu Minh Các cũng nhận được thiệp mời tương tự." Khúc Tần ở một bên, rất nhẹ nhàng nói một câu, thở dài một hơi, thân hình có chút lùi lại, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, y liếc nhìn Hạo Thiên một cái: "Nếu Thiếu các chủ cũng định đi dự yến, Lâu Minh Các cũng sẽ tham gia một chân, xem xem đan dược Thiên giai trong truyền thuyết rốt cuộc ra sao.

Ở trước mặt Thần tộc, Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu tốt nhất nên tỏ ra đối lập." Câu nói của Khúc Tần có vài phần suy tính sâu xa trong đó.

Nếu đã muốn tranh đấu, vậy Hãn Hải chi chủ tất sẽ không muốn thấy Lâu Minh Các và Phòng đấu giá liên thủ.

Nếu Thần tộc không địch lại nổi thì mọi chuyện sẽ mất vui.

Không chừng hắn sẽ nhúng tay vào, tăng thêm vài phần lợi thế cho Thần tộc, để các bên có thể thế lực ngang nhau.

Như vậy sẽ gây thêm phiền phức cho Phòng đấu giá và Lâu Minh Các.

Hạo Thiên khựng lại, hiểu rõ điểm này, cũng gật đầu.

Nhìn Khúc Tần bước vào truyền tống trận rời đi để chuẩn bị cho việc này, ánh mắt Hạo Thiên rơi trên người Chuyên Thủy Thiên Thần: "Sư phụ thấy, Thần tộc lần này mất đi Tuân Tuyết Thiên Thần, sẽ phái ai đi dự yến?" "Tuân Tịch Thiên Thần." Chuyên Thủy Thiên Thần thấy Hạo Thiên rõ ràng đã hiểu mà còn cố ý hỏi một câu, nhướng mày: "Sao?

Ngươi không muốn đối đầu với Tuân Tịch Thiên Thần?" "Cũng không phải.

Từ sau khi ở Cổ chiến trường ra, hai vị thiên thần Tuân Tuyết và Tuân Tịch của Thần tộc đều đồng thời phát ra tin tức muốn tìm kiếm tung tích của đồ nhi để mang về Thần tộc.

Đồ nhi chẳng lẽ so với Tuân Tuyết Thiên Thần, lại để tâm đến Tuân Tịch Thiên Thần hơn vài phần, không nỡ cùng y tranh đấu?

Vậy không bằng để Quản Di đi thay xem sao?" Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "E là không đơn giản như vậy, nếu không Quản Di cũng không cần đi, tùy tiện phái một người đi cho có lệ là đủ nể mặt Hãn Hải chi chủ rồi." Vừa rồi Khúc Tần đi vội, trước khi đi còn vội vàng phủi sạch quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu.

Trước đó y còn ôm đùi Phòng đấu giá đứng đầu không kịp, lúc này lại trái với lẽ thường… Hạo Thiên có chút cân nhắc: "Khúc Tần e là biết chuyện gì đó, có điều giấu diếm ta.

Chỉ là, cũng không phải chuyện gì to tát.

Đến lúc gặp Hãn Hải chi chủ, tất cũng sẽ biết thôi." "Con sẽ đi cùng sư phụ." Tô Dung gần như không chút do dự.

Các chủ Đan các cuối cùng cũng có tung tích, tự nhiên phải đi tìm xem, không thể bỏ mặc không quan tâm.

Các chủ Đan các có ơn với nàng.

Hạo Thiên liếc nhìn Tô Dung một cái, hiểu rõ suy nghĩ của nàng, cũng gật đầu.

"Thiếu chủ và Tô Dung Thiên Thần đều đi, vậy ta đi hay không cũng không có quan hệ lớn lắm, hay là ở lại trong Phòng đấu giá đứng đầu?" Quản Di liếc nhìn Hạo Thiên một cái, liền biết người sau e là có vài phần hứng thú với Hãn Hải chi chủ, hơn nữa Tô Dung cũng sẽ đi, Hạo Thiên lần này e là không chỉ dùng phân thân đi thăm dò mà sẽ đi bằng chân thân.

"Khách khanh trưởng lão cũng muốn cùng Thiếu chủ đi dự yến sao?" Ánh mắt Quản Di rơi trên người Chuyên Thủy Thiên Thần.

Chỉ là ngoài dự liệu, Chuyên Thủy Thiên Thần lại cười ha hả lắc đầu: "Chuyện của đám tiểu bối, ta đi theo xen vào làm gì." Thần tộc tất sẽ phái trưởng lão đi cùng Tuân Tịch Thiên Thần, để cho Hãn Hải chi chủ chút mặt mũi.

Phòng đấu giá đứng đầu phái Thiếu chủ đến, đã đủ nể mặt Hãn Hải chi chủ rồi, cũng là vì nể mặt viên đan dược Thiên giai, ta đi làm gì?" Quản Di có chút kinh ngạc: "Không phải Hãn Hải chi chủ là cường giả đủ sức đối địch với lão tổ sao?" Chuyên Thủy Thiên Thần phất tay, hiển nhiên đã quyết ý, cũng không để ý Quản Di thế nào, trực tiếp đi về phía điện của Đại trưởng lão phòng đấu giá, ra vẻ vứt bỏ một mối phiền toái.

Hạo Thiên lật tấm thiệp mời trong tay, cũng có vài phần kinh ngạc nhếch khóe môi: "Nếu trên thiệp mời không có tên của Chuyên Thủy Thiên Thần, ta đã tưởng yến tiệc này vốn là mời Chuyên Thủy Thiên Thần đi.

Lão không đi, lại thuận tay ném chuyện này cho ta." Quản Di thở dài một hơi, Chuyên Thủy Thiên Thần không đi, nàng có vài phần lo lắng cho an nguy của Hạo Thiên.

“Hay là…” Quản Di mở miệng, định để trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đi cùng Hạo Thiên đến Hãn Hải, nhưng lại thấy Hạo Thiên lắc đầu: “Cứ theo lời của Chuyên Thủy Thiên Thần đi, chỉ có ta và Tô Dung đi xem xem.” Hạo Thiên cuối cùng vẫn tin tưởng phán đoán của Chuyên Thủy Thiên Thần.

Nếu Chuyên Thủy Thiên Thần nói không cần cho Hãn Hải chi chủ mặt mũi lớn như vậy, tất cái danh Hãn Hải chi chủ này cũng không tương xứng với thực lực.

Nếu người sau thật sự ở cảnh giới trên cả Chung Cực Chúa Tể, tất cũng không cần phải chột dạ đề cập đến Các chủ Đan các trên thiệp mời và lấy đan dược Thiên giai ra để dụ dỗ cường giả Thần Giới đến.

“Hơn nữa, hành động của Hãn Hải chi chủ cuối cùng cũng chậm một bước.

Bây giờ cường giả trong Thần Giới, phần lớn đều ở trong Cổ chiến trường, e là không đến dự yến được, sẽ không quá náo nhiệt phiền phức.” Nếu chỉ có người của Thần tộc và Lâu Minh Các, cũng không có gì đáng để ý.

Lâu Minh Các Khúc Tần bất kể có ý đồ gì, cuối cùng cũng không thể đẩy Phòng đấu giá đứng đầu ra.

Về phần Thần tộc, nếu đã phái Tuân Tịch Thiên Thần đến, trưởng lão đi theo cũng sẽ không quá nhiều, tối đa là hai vị cường giả Thần Đế, dù sao cũng phải để lại vài vị cường giả Thần Đế trấn thủ Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc đang trọng thương, nếu lúc này có người thừa cơ gây nguy, cũng là một cơ hội tốt… Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn sắc trời ngoài cửa điện, dường như đã tối sầm lại.

Thế giông bão sắp nổi, chỉ là không biết lần này, người khuấy động phong vân là ai.

Bên phía Thần tộc, Tuân Tịch Thiên Thần gần như là người cuối cùng nhận được tin tức.

Từ sau chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão chỉ bảo y chờ đợi, không cho y nhúng tay vào chuyện đại trận ở Cổ chiến trường, nói rằng đã có sắp xếp.

Trưởng lão điện, không có sự cho phép của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, y cũng không được vào cửa.

Tuân Tịch Thiên Thần cũng không vội, biết Lục trưởng lão có ý thăm dò.

Chỉ là, Tuân Tịch Thiên Thần không ngờ, cuối cùng thứ giao vào tay mình lại là một mớ phiền toái lớn như vậy.

"Hãn Hải chi chủ bắt được Các chủ Đan các, muốn ta đến dự yến mang về đan dược Thiên giai?" Chỉ trong nháy mắt, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn tấm thiệp mời trong tay, biết rằng e đây không phải là phiền toái nhỏ, nhíu mày, nhưng cũng hiểu rõ không có lý do gì để từ chối.

Ánh mắt của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão rơi trên người y, khẽ gật đầu, ý bảo y phải nhận lấy chuyện này.

"Vâng." Tuân Tịch Thiên Thần hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn theo ý của Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhận lấy chuyện này, nhưng cũng có chút do dự muốn nói lại thôi.

"Không cần lo lắng, Ngũ trưởng lão và Thập trưởng lão sẽ đi cùng ngươi." Lục trưởng lão mở miệng.

Tuân Tịch Thiên Thần nhìn người sau, trong nháy mắt đã hiểu được ý của lão.

Điều Ngũ trưởng lão và Thập trưởng lão đi, trong Thần tộc chỉ còn lại Lục trưởng lão, Thất trưởng lão và hai vị trưởng lão Thần Đế khác.

Chuyện đại trận, nếu không có gì bất ngờ, cũng sẽ rơi vào tay họ.

Nếu Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có ý để đại trận xảy ra sự cố, hai vị trưởng lão còn lại e là khó mà phòng bị, cũng là để cho Nhị trưởng lão không thể trở về Thần tộc.

Điểm mấu chốt nhất trong đó, cũng là có ý muốn Nhị trưởng lão trở về là Ngũ trưởng lão.

Chỉ cần Ngũ trưởng lão rời khỏi Thần tộc, các trưởng lão Thần Đế khác cũng không phiền phức.

Thông suốt điểm này, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn tấm thiệp mời trong tay, vẫn có vài phần do dự: "Thiệp mời này, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các tất cũng đã nhận được.

Có hai bên cản trở, muốn lấy được đan dược Thiên giai e là không dễ…" "Không mang về được đan dược Thiên giai, cũng phải mang thủ phạm giết hại Tuân Tuyết Thiên Thần là Các chủ Đan các về Thần tộc!

Đan dược, luyện lại là được, thủ phạm giết Tuân Tuyết Thiên Thần không thể tha!" Ngũ trưởng lão cực kỳ kiên quyết về việc này.

Tuân Tịch Thiên Thần và Thất trưởng lão liếc nhìn nhau.

Đây cũng là một chuyện tốt!

Chương 693

"Cho nên mới mời Ngũ trưởng lão đi cùng Tuân Tịch, để che chở vài phần." Lục trưởng lão lắc đầu, ra vẻ bất đắc dĩ.

Ngũ trưởng lão không hề nghi ngờ, thuận thế gật đầu.

Bất luận Tuân Tịch Thiên Thần có đi hay không, chuyến đi này đều phải đi.

Chuyện của Các chủ Đan các rất quan trọng, các trưởng lão khác trong Thần tộc không yên tâm.

Trong Thần tộc, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão liếc nhìn nhau, trong mắt đều có vài phần thâm ý.

Mà Ngũ trưởng lão lại không hề hay biết, nhìn về phía Tuân Tịch Thiên Thần, khẽ nhíu mày.

Nói thật, để Tuân Tịch Thiên Thần tạm thời thay thế Tuân Tuyết Thiên Thần chuyện này, lão có chút do dự, dù sao sau lưng người sau cũng đứng Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

Nếu Tuân Tịch Thiên Thần là người của chi mạch khác trong Thần tộc, ngược lại không có nhiều lo lắng như vậy.

Ngôi vị Chủ Thần tộc, sở dĩ Đại trưởng lão không ngồi lên được, chỉ vì vị trí đó phải do người được truyền thừa của Thần tộc công nhận mới có thể đăng vị.

Mà bây giờ truyền thừa của Thần tộc đã bị Hạo Thiên đoạt được, liền có chút rối loạn.

Không thể nào giao Thần tộc cho Hạo Thiên, một người thuộc Thần mạch dị tộc.

Ngoài Tuân Tuyết Thiên Thần ra, người có thể luyện hóa Chân Ngôn Kiếm chỉ có Tuân Tịch Thiên Thần.

Đợi tìm về Chân Ngôn Kiếm giao vào tay Tuân Tịch Thiên Thần, cũng sẽ danh chính ngôn thuận.

Chỉ là, không biết Đại trưởng lão có thừa nhận Tuân Tịch Thiên Thần trước mắt này không.

Dù sao Tuân Tịch Thiên Thần và Tuân Tuyết chênh lệch không chỉ một chút, bất luận là cảnh giới hay xuất thân.

Thở dài một hơi, Ngũ trưởng lão ném một ánh mắt cảnh cáo về phía Lục trưởng lão và Thất trưởng lão: "Các ngươi cũng nên rõ, Đại trưởng lão hiện đang ở trong Thần tộc, đừng làm quá nhiều chuyện thừa thãi.

Chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ vẫn chưa có kết luận!" Nếu Lục trưởng lão và Thất trưởng lão thật sự muốn Tuân Tịch Thiên Thần trở thành Chủ Thần tộc, thì không thể đắc tội Đại trưởng lão.

Tốt nhất, cũng đừng dính líu đến chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần.

"Vâng." Lục trưởng lão và Thất trưởng lão hờ hững đáp một tiếng.

Ngũ trưởng lão khẽ gật đầu, nhìn về phía Tuân Tịch Thiên Thần: "Đi chuẩn bị đi, mấy ngày nữa sẽ đến Hãn Hải.

Nếu không thể mang đan dược Thiên giai về, cũng phải mang Các chủ Đan các về." "Con biết rồi." Tuân Tịch Thiên Thần gật đầu, nhìn Ngũ trưởng lão đi trước một bước.

Sau khi mấy vị trưởng lão khác trong điện cũng rời đi, y mới quay lại bên cạnh Lục trưởng lão, liếc nhìn Thất trưởng lão một cái, do dự

nói: “Lời của Ngũ trưởng lão… Con không đi Hãn Hải không được sao?

Với thực lực và cảnh giới của con hiện tại, nếu gặp phải phiền phức…” “Ngũ trưởng lão sẽ không có tâm hãm hại ngươi.” Lục trưởng lão nhìn Tuân Tịch Thiên Thần nói một câu, thấy Tuân Tịch Thiên Thần không hiểu, khựng lại một chút mới nói tiếp: “Ngũ trưởng lão vẫn luôn hy vọng trong Thần tộc có người chiếm giữ vị trí Chủ Thần tộc, chứ không phải nhìn Đại trưởng lão một mình nắm quyền.

Ngươi hiểu ý của ta không?” Tuân Tịch Thiên Thần khẽ sững sờ, cuối cùng không nói lời từ chối nào nữa.

Trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, cảm thấy chuyến đi này e là sẽ không thuận lợi.

Nhưng nếu ở lại Thần tộc, có lẽ cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Chuyện đại trận tự có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão ra tay, y không cần lo lắng điểm này.

“Con chỉ là, trên Hãn Hải, e là sẽ gặp Hạo Thiên và người của Lâu Minh Các.” “Có Ngũ trưởng lão ở đó, có gì phải sợ?” Trong giọng điệu của Lục trưởng lão có vài phần khinh thường.

Tuân Tịch Thiên Thần nhíu mày, không thể nói ra, thực lực của Hạo Thiên có lẽ vượt xa dự liệu của Lục trưởng lão.

Chỉ là, dù có nói ra Ngũ trưởng lão cũng chưa chắc sẽ tin, không bằng không nói.

“Chuyện này đối với ngươi cũng là một lần rèn luyện.

Ta và Lục trưởng lão không thể lúc nào cũng ở trước mặt bảo vệ ngươi.

Chuyến đi Cổ chiến trường, lúc đầu phải mượn thực lực của ta mới vào được, sau đó lại mượn tay Hạo Thiên để có được Chân Ngôn Kiếm.

Chung quy đều không phải là bản lĩnh của ngươi.

Vận may cũng là một phần thực lực, nhưng ngươi có thể lần nào cũng gặp may sao?" Thất trưởng lão cúi đầu nhìn Tuân Tịch Thiên Thần, đối với Tuân Tịch, cuối cùng vẫn có vài phần coi như tiểu bối máu mủ ruột rà.

Tuân Tịch Thiên Thần khẽ mở miệng, vốn định phản bác lời của Thất trưởng lão, nhưng cuối cùng lại phát hiện, lời của Thất trưởng lão không hề giả dối.

Y ngay cả năng lực dựa vào thực lực để tiến vào Trưởng lão điện của Thần tộc cũng không có, phải dựa dẫm vào Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

Còn Tuân Tuyết Thiên Thần, lại dựa vào chính mình làm được điểm này, không phải dựa vào Đại trưởng lão mới có thể trở thành một trong mười ba trưởng lão của Thần tộc.

Giữa mình và Tuân Tuyết Thiên Thần, quả thật có chút chênh lệch.

Cũng khó trách các trưởng lão khác trong Thần tộc nhìn mình với ánh mắt khinh mạn, không hề xem trọng mình.

Chuyện lôi kéo các trưởng lão khác, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có thể làm, vì hai vị trưởng lão vốn có địa vị không thấp trong Thần tộc.

Y làm, liền có ý vị cúi đầu.

Trước đó thăm dò các trưởng lão trong Thần tộc, có chút quá vội vàng.

Ngay cả thực lực đủ để xem thường Tuân Tuyết Thiên Thần y cũng tạm thời chưa đạt được.

Tuân Tuyết Thiên Thần xảy ra chuyện hai lần, thậm chí không có ai hoài nghi đến y, chẳng phải đã đủ chứng minh sự vô năng của mình rồi sao?

"Con biết rồi.

Lần này con sẽ coi chuyến đi Hãn Hải như một lần rèn luyện.

Lúc trở về, nhất định sẽ có đột phá rồi mới gặp lại phụ thân và thúc phụ." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Thất trưởng lão khẽ gật đầu, biết y đã hiểu ý mình, thần sắc trên mặt nhẹ nhõm đi một chút, giơ tay vỗ vỗ vai Tuân Tịch Thiên Thần.

"Cũng không cần vội vàng nhất thời.

Tuân Tuyết Thiên Thần bây giờ không về được, chuyện sau này, tự có ta và Lục trưởng lão sắp xếp cho ngươi." Hãn Hải là một vùng biển đen kịt nằm ở vùng đất không người ở cực bắc Thần Giới, bị mây sấm che phủ.

Ngay cả yêu thú cũng không thể bay qua được Hãn Hải bị mây sấm đè nén.

Lúc Hạo Thiên và Tô Dung đến, bên ngoài lối vào đã tụ tập không ít cường giả, đa số đến từ các chủ thành, đều dùng pháp khí đặc thù che giấu khí tức và diện mạo.

Chỉ là trong đó cũng có người quang minh chính đại lộ ra dung mạo thật xuất hiện ở đây.

Ánh mắt Hạo Thiên khẽ đảo một vòng, dừng lại trên mấy bóng người quen thuộc.

Hạo Nguyệt Thiên Thần… Hạo Thiên có chút kinh ngạc, không

ngờ lại gặp được nàng ở nơi này.

Bên cạnh Hạo Nguyệt Thiên Thần là thành chủ Khuynh Sơn thành.

Ánh mắt ông ta rơi trên người Hạo Thiên, hờ hững liếc một cái, nhưng lại ngăn cản Hạo Nguyệt Thiên Thần đang định tiến lên.

Chương 694

"Phụ thân?" Mấy ngày nay, quan hệ giữa Hạo Nguyệt Thiên Thần và thành chủ Khuynh Sơn thành cũng vì Lục Kiệt rời đi mà có chút hòa hoãn.

Chỉ là Hạo Nguyệt Thiên Thần tính tình vốn không gần gũi, lúc này bị ngăn lại, mày nhíu lại, trên mặt liền có thêm vài phần không kiên nhẫn và lạnh lùng: "Phụ thân vì sao lại ngăn con?

Chẳng lẽ vì…" "Đừng vội, lúc này không phải là thời cơ để chào hỏi." Thành chủ Khuynh Sơn thành nhìn Hạo Nguyệt Thiên Thần, trong mắt cũng có thêm vài phần bất đắc dĩ, từ xa gật đầu chào Hạo Thiên.

Hạo Thiên tự nhiên cũng nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt thành chủ Khuynh Sơn thành, biết là vì chuyện của Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu, liền gật đầu với Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng ngăn lại bước chân của nàng đang định đi về phía này.

Bảy mươi tư chủ thành của Thần tộc đều phụ thuộc vào Thần tộc, có nhiều ràng buộc.

Lúc này, dù không giúp đỡ Thần tộc, ít nhất cũng không thể phản bội Thần tộc một cách công khai, nếu không sẽ bị các chủ thành có ý đồ khác tấn công.

Các chủ thành khác, tự nhiên không phải vì Thần tộc mà trừ khử kẻ phản bội, chẳng qua là vì lợi ích của mình mà thôi.

Không phải lúc, thành chủ Khuynh Sơn thành lại không muốn rước lấy phiền phức.

Hơn nữa lúc này, mọi người đều đến theo lời mời của Hãn Hải

chi chủ, vì đan dược Thiên giai, là đối thủ của nhau, không nên tập hợp sớm, nếu không cũng dễ bị người khác chú ý.

Không thấy người xung quanh đều che giấu diện mạo, cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình sao… Chỉ là lần này, mục đích của thành chủ Khuynh Sơn thành lại thật sự có chút khác với mọi người.

Thành chủ Khuynh Sơn thành không phải đến tranh đoạt đan dược, mà là vì Các chủ Đan các, nên mới không ngại biểu lộ thân phận vào lúc này.

"Người của Lâu Minh Các cũng đến sớm." Quản Di vốn định ở lại Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, chỉ là Chuyên Thủy Thiên Thần thấy dáng vẻ do dự không quyết của nàng, liền trực tiếp không kiên nhẫn ném nàng vào truyền tống trận, bị đưa đi cùng Hạo Thiên và Tô Dung, cuối cùng không kiên nhẫn để lại một câu: "Phòng đấu giá đứng đầu và Đại trưởng lão có ta trông coi, có gì không yên tâm?

Hơn nữa, chút thực lực đó của ngươi, ở lại trong phòng đấu giá thì làm được gì?

Không bằng đi giúp Hạo Thiên." Đối với chuyện này, Quản Di cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ là đã đến thì cứ yên phận.

Hạo Thiên theo lời của Quản Di, nhìn về phía góc tối nhất, quả nhiên thấy mấy bóng đen phiêu hốt đứng ở đó.

Bốn năm người, đứng đầu là Khúc Tần.

Cũng chỉ có Khúc Tần không che giấu diện mạo, đang nhìn về phía này.

Thấy ánh mắt Hạo Thiên nhìn sang, y nở một nụ cười, nhưng lại dẫn người lui vào chỗ tối, bóng dáng biến mất.

"Tại sao lại tụ tập ở đây?" Hạo Thiên hờ hững liếc nhìn những

người trước mặt, ngẩng mắt, thấy lối vào đi sâu vào Hãn Hải như một vòng xoáy lơ lửng giữa mặt nước và đám mây sấm nặng trịch trên đầu, nhưng lại bị phong bế, không thể vào được.

"Hãn Hải chi chủ gửi thiệp mời rộng rãi mời chúng ta đến đây, lại đóng chặt cửa không tiếp khách?" Trong đám người, tự nhiên cũng có người không kiên nhẫn.

Thấy người tụ tập ngoài lối vào ngày càng đông, sớm đã không nhịn được mở miệng: "Thật sự coi cái nơi quỷ quái này chúng ta vui vẻ đến sao?

Người không thấy đâu, lại ra vẻ ta đây!" "Người Thần tộc chưa đến." Trong đám người, có một thanh niên mặt mũi mơ hồ, hẳn là đã bị che giấu, đứng ở phía trước.

Nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, y nhíu mày, rất nhẹ nhàng nói một câu.

Sau câu nói đó, người xung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

"Người Thần tộc, lúc này sẽ đến dự yến sao?" Có mấy người biết chút chuyện của Thần tộc hiện nay, có chút hoài nghi nói một câu, liếc nhìn về phía Hạo Thiên.

Phòng đấu giá đứng đầu, Lâu Minh Các, bây giờ đều đã đến.

Cường giả trong bảy mươi tư chủ thành, trừ những người đã đến Cổ chiến trường, những người còn lại cũng đã đến phần lớn, thậm chí không ít đều là thành chủ các chủ thành đích thân đến, đã đủ nể mặt đan dược Thiên giai và Các chủ Đan các rồi.

Trong đó có không ít cường giả bí mật của các vị diện khác, tuy không gọi được tên, nhưng lai lịch đều không nhỏ, không thể xem thường.

Mà bây giờ những người này đều đang đợi bên ngoài lối vào Hãn

Hải, phải đợi không ít thời gian, khó tránh khỏi sinh ra chút tâm tư phức tạp và phỏng đoán.

Ngay lúc này, vòng xoáy ở lối vào cuối cùng cũng bắt đầu thay đổi.

Vô số ánh mắt đổ dồn về phía lối vào, lại nghe thấy một giọng nói già nua từ trong đó truyền ra.

"Để các vị đợi lâu rồi.

Ha ha, ta chính là Hãn Hải chi chủ.

Ta mời rộng rãi chư vị, nhưng trong số khách đến, có không ít người trong tay không có thiệp mời do ta phát ra…" Không ít người vì câu nói này mà sắc mặt đều trầm xuống, một mặt cảnh giác không sai lùi sang một bên.

Có người không nhịn được mở miệng, cắt ngang lời của lão giả: "Không có thiệp mời thì sao?

Chẳng lẽ không thể vào Hãn Hải tranh một phen?

Chẳng lẽ Hãn Hải chi chủ hẹp hòi như vậy, chỉ thấy được những cường giả mà mình biết, hay là xem thường tu sĩ từ trời đất bên ngoài?" Câu nói này có chút quá đáng, không ít người đều im lặng, chờ Hãn Hải chi chủ nổi giận đuổi người này đi.

Nhưng, giọng nói lão giả truyền ra từ lối vào chỉ khựng lại một chút, liền cười âm hiểm hai tiếng.

"Ngươi nói sai rồi.

Khách đến, không có thiệp mời, tự nhiên cũng có thể vào dự yến của ta.

Chỉ là, đã là đan dược Thiên giai, đan dược chỉ có một viên.

Đến dự yến xem náo nhiệt, cầm thiệp mời là được.

Nhưng muốn có đan dược Thiên giai, ta đã đặt ra một đạo khảo nghiệm.

Chỉ có người thông qua khảo nghiệm mới có thể vào Hãn Hải, không quá đáng chứ?" "Cũng có nghĩa là, người cầm thiệp mời vào trong, ngược lại lại mất đi tư cách tranh đoạt đan dược Thiên giai?" Có người mở miệng nói một câu.

"Tự nhiên." Lão giả gần như không do dự, nhưng giọng điệu khựng lại, bình thản nói một câu: "Chỉ là, Thần tộc là khách quý ta mời, sẽ không bị một bài khảo hạch nho nhỏ cản trở, nên không cần thông qua khảo nghiệm do ta đặt ra.

Những người còn lại, nếu không muốn làm khách, thì lui xuống đi." "Khẩu khí thật lớn!" Một tiếng hừ lạnh, một nam tử trung niên bán bộ Thần Đế ngoài lối vào Hãn Hải thân hình như điện, không đợi lão giả nói thêm, liền định dùng tay không xé rách lối vào, cưỡng ép tiến vào Hãn Hải.

Chỉ là, không đợi chạm vào vòng xoáy của lối vào, trên bầu trời liền có ba đạo sấm sét to như cánh tay trút xuống, thẳng tắp đánh vào người nam tử trung niên, cứng rắn đánh thân hình gã vào trong biển.

Vô số sấm sét màu bạc cuồn cuộn uy thế, trong nháy mắt nhấn chìm gã.

Hồi lâu sau khi nam tử trung niên xuất hiện, đã thương tích đầy mình, vô số huyết vụ ngưng tụ trên người.

Người xung quanh lùi ra một vòng, đều nhíu mày, chỉ là cũng có người ra tay tương trợ.

Mấy người đi cùng nam tử trung niên giơ tay đánh ra một đạo nguyên lực, chậm rãi chữa trị vết thương trên người nam tử, sắc mặt đều có chút âm trầm khó coi.

Chỉ là có một người không sợ chết, những người khác cũng trong nháy mắt bình tĩnh lại vài phần, chờ đợi lời của lão giả bên trong lối vào.

"Khảo hạch, là gì?" Có người mở miệng hỏi một câu.

Lão giả dường như không bị sự cố vừa rồi ảnh hưởng chút nào, hờ hững mở miệng, nhưng giọng điệu so với vừa rồi thiếu đi vài phần khách khí: "Đám mây sấm trên đầu, trong đó không biết đã thai nghén bao nhiêu năm tháng sấm sét của Hãn Hải.

Ta sẽ ném vào đó sáu mươi viên Lôi Châu.

Lôi Châu mấy vạn năm mới có thể hình thành một viên, cũng là chí bảo trong Hãn Hải.

Khảo hạch, ngược lại cũng là một ân điển, có lấy được hay không, xem bản lĩnh của các ngươi." Một bàn tay xương khô từ trong vòng xoáy thò ra, bàn tay xương khổng lồ vung lên, liền có một vốc châu tử sáng lấp lánh được ném lên trên, tức thì chìm vào trong đám mây sấm trên đầu biến mất.

Chương 695

Làm xong chuyện này, bàn tay xương thu lại, giọng nói của lão giả cũng không vang lên nữa.

Ngoài lối vào Hãn Hải, không ít người ánh mắt lạnh lùng nhìn đám mây sấm trên đầu.

"Hãn Hải chi chủ, muốn chúng ta vào trong mây sấm để toi mạng sao?

Yến tiệc này, quả thật không dễ dự?" "Hạo Nguyệt." Thành chủ Khuynh Sơn thành nhìn cảnh này, sắc mặt lại không đổi, trong tay nhiều ra một tấm thiệp mời, đưa tay đi bắt Hạo Nguyệt Thiên Thần bên cạnh, nhưng lại bị người sau né tránh.

"Hử?" Trong mắt thành chủ Khuynh Sơn thành nhiều thêm vài phần không hiểu.

Lão dặn dò Hạo Nguyệt Thiên Thần, lần này chỉ vì Các chủ Đan các, không phải để tranh đoạt đan dược Thiên giai, chỉ cần cầm thiệp mời trực tiếp vào trong.

"Con có việc phải làm." Hạo Nguyệt Thiên Thần quả quyết nói một câu.

Thành chủ Khuynh Sơn thành liếc nhìn bóng dáng Hạo Thiên, trong mắt nhiều thêm vài phần bất đắc dĩ, nhưng lại thấy Hạo Thiên cầm thiệp mời, thân hình nhanh chóng chìm vào vòng xoáy của lối vào Hãn Hải.

"Ân?" Trong mắt thành chủ Khuynh Sơn thành nhiều thêm vài phần kinh ngạc.

Nguyên tưởng rằng Hạo Thiên sẽ đi thăm dò mây sấm trên đầu,

không ngờ người sau cũng không phải đến xem náo nhiệt?

Nhanh hơn, thành chủ Khuynh Sơn thành thấy người của Lâu Minh Các trong bóng tối cũng rất nhanh tiến vào lối vào.

Hạo Nguyệt Thiên Thần thấy Hạo Thiên đi rồi, nhưng không thay đổi chủ ý ban đầu, liếc nhìn thành chủ Khuynh Sơn thành một cái, ánh mắt có vài phần kiên định.

"Thôi vậy." Thành chủ Khuynh Sơn thành thở dài một hơi, cuối cùng không ngăn cản Hạo Nguyệt Thiên Thần nữa, đánh ra tấm thiệp mời trong tay, dẫn theo mấy người sau lưng cũng tiến vào trong vòng xoáy, chỉ để lại một câu cho Hạo Nguyệt Thiên Thần: "Đừng chậm trễ quá lâu, người đông mắt tạp, đừng rước lấy phiền phức, mau chóng đuổi kịp." Người không tranh đoạt đan dược Thiên giai không nhiều, nhanh chóng đều đã vào lối vào.

Những người còn lại cũng không do dự nhiều.

Phải biết rằng, lão giả nói, Lôi Châu chỉ có sáu mươi viên, hẳn cũng là số người có tư cách tranh đoạt đan dược Thiên giai.

"Thiếu chủ, chúng ta thật sự không tham gia khảo hạch do Hãn Hải chi chủ đặt ra sao?" Quản Di đi theo sau Hạo Thiên, lúc sắp chìm vào vòng xoáy quay đầu lại liếc một cái, thấy các cường giả Thần Giới lần lượt ra tay, mày khẽ nhíu lại, hiển nhiên không hiểu vì sao Hãn Hải chi chủ mời những cường giả này đến, yến tiệc chưa bắt đầu đã bày ra một màn như vậy.

Theo Quản Di thấy, Hãn Hải chi chủ tung ra mồi nhử lớn như đan dược Thiên giai, tất nhiên có điều kiện ở phía sau.

Nhưng một màn khảo hạch như vậy có thể nhìn ra được gì?

Chẳng lẽ muốn từ trong đó chọn ra người mạnh nhất để dùng đan dược Thiên giai dụ dỗ, thay hắn làm việc?

Quan hệ giữa Thần tộc và Hãn Hải chi chủ hẳn là không bình thường.

Nhưng Các chủ Đan các lại là người trốn thoát từ Thần tộc, viên đan dược đó cũng là của Đại trưởng lão Thần tộc.

Hãn Hải chi chủ lại tung ra cho người ta tranh đoạt, xem ra cũng không giống như đứng về phía Thần tộc?

"Không cần." So với mấy viên Lôi Châu trước mặt, Hạo Thiên càng hứng thú hơn với con người Hãn Hải chi chủ này, cũng như cảnh giới của hắn có thật sự ở trên lão tổ, mà vẫn ở lại Thần Giới hay không.

Tô Dung càng không để ý.

Đan dược Thiên giai, Các chủ Đan các có thể luyện một viên, tự nhiên có thể luyện viên thứ hai.

Nàng cũng là người của Đan các, sau này chưa chắc không có thành tựu như vậy.

Nàng càng quan tâm đến an nguy của Các chủ Đan các, những thứ khác đều không quan trọng.

Sau khi tiến vào vòng xoáy, dường như chìm xuống một đoạn.

Sau khi đi qua, trước mặt lại là một đại lộ nơi chư thần kết yến.

Ở vị trí chủ tọa chính là một nam tử trung niên mặc y phục màu xanh thẫm.

Thấy mấy người Hạo Thiên, ánh mắt hắn khẽ dừng lại, sau đó liền gật đầu nói: "Người của Phòng đấu giá đứng đầu?" Chủ tọa Hãn Hải chi chủ là một nam tử trung niên, mở miệng lại là giọng nói của lão giả, và giọng nói nghe được bên ngoài lối vào Hãn Hải không có gì khác biệt.

Hãn Hải chi chủ giơ tay phất tay áo, Hạo Thiên và những người khác liền được thị giả dẫn đến chỗ ngồi.

Ngẩng mắt liền thấy người của Thần tộc ở vị trí đối diện.

Sắc mặt hai vị trưởng lão Thần Đế có chút khó coi nhìn về phía Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần ngồi bên cạnh, cũng liếc nhìn về phía Hạo Thiên một cái, dung sắc nhàn nhạt.

Ngũ trưởng lão ngay lúc Hạo Thiên ngồi xuống liền đột nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn về phía Hạo Thiên, sau đó quay ánh mắt về phía Hãn Hải chi chủ trên chủ tọa: "Hãn Hải chi chủ đã lâu không ra khỏi Hãn Hải, cũng không quan tâm đến chuyện của Thần Giới sao?" Lời của Ngũ trưởng lão có vài phần chất vấn.

Hạo Thiên khẽ nhướng mày, ánh mắt chuyển hướng Hãn Hải chi chủ, thấy sắc mặt người sau cũng vì hành động không chút nể mặt của Ngũ trưởng lão mà trầm xuống vài phần.

"Là khách, thiệp mời của ta đã mời người của Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu, tự nhiên đối xử như nhau, nếu không sao lại đều xuất hiện ở đây?

"Đã đến Hãn Hải, bất luận là Thần tộc hay người khác, đều phải tuân thủ quy củ của Hãn Hải ta!" "Ngươi!" Ngũ trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, "Ta cho Hãn Hải chi chủ vài phần mặt mũi, chỉ là…" "Ồ?

Vậy tiễn khách." Hãn Hải chi chủ cũng không cho Thần tộc mặt mũi, phất tay, không hề có ý giữ lại.

Thân hình Ngũ trưởng lão bị một vị trưởng lão Thần Đế khác bên cạnh ấn xuống.

Người sau hướng về Hãn Hải chi chủ hành một lễ, hai người không nói thêm gì nữa ngồi xuống.

Hãn Hải chi chủ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Ngũ trưởng lão càng thêm khó coi.

Sắc mặt khó coi của lão, khi nhìn thấy Khúc Tần của Lâu Minh Các cũng chậm rãi đi tới, càng thêm trầm xuống vài phần, có chút không hiểu ý của Hãn Hải chi chủ.

Hãn Hải chi chủ đơn thuần thiết yến, không để ý đến người khác, có ý muốn đối địch với Thần tộc sao?

"Lâu Minh Các Khúc Tần, cung hạ Hãn Hải chi chủ tấn thăng cảnh giới Chân Thần." Phía dưới, Khúc Tần không vội vào chỗ ngồi, từ trong tay áo Càn Khôn lấy ra một chiếc hộp ngọc, đoan chính cầm trong tay, đưa cho một thị giả bên cạnh, chuyển giao đến trước mặt Hãn Hải chi chủ.

Hãn Hải chi chủ nhận lấy cúi đầu nhìn một cái, ý cười trong mắt liền sâu thêm mấy phần.

Vốn dĩ ở vị trí thượng thủ đã không còn chỗ ngồi trống, chỉ có Thần tộc và Phòng đấu giá đứng đầu đối đầu.

Nhưng Hãn Hải chi chủ lại ở chỗ trống bên dưới bảo tọa hạ lệnh đặt thêm mấy cái kỷ án, dẫn người của Lâu Minh Các vào ngồi.

Giữa lúc mơ hồ, lại ở vị trí thượng thủ của Thần tộc.

Hạo Thiên thấy sắc mặt Ngũ trưởng lão khó coi đến cực điểm, không nhịn được nhếch khóe môi một thoáng, cười khẽ một tiếng: "Khúc Tần, cũng là người biết thời thế, hành sự cũng thú vị." Hôm nay người đến dự yến ở Hãn Hải đều không có tâm tình dự yến, che che giấu giấu diện mạo, không kể đan dược Thiên giai, cũng đang âm thầm suy đoán tâm tư của người khác, có lẽ sớm đã quên yến tiệc vì sao được thiết lập.

Các chủ thành khác và cường giả của các vị diện khác, ngay cả

Thần tộc cũng không có ý định chuẩn bị một phần hạ lễ cho Hãn Hải chi chủ.

Khúc Tần lại sớm đã có chuẩn bị, nhất thời được Hãn Hải chi chủ ưu ái.

Sự sắp xếp của Hãn Hải chi chủ cũng thú vị, không biết là vô tình hay hữu ý, để Phòng đấu giá đứng đầu và Thần tộc ngồi ngang hàng, lại để Lâu Minh Các đè đầu Thần tộc một bậc.

Sắc mặt Ngũ trưởng lão nếu có thể tốt được, mới là chuyện lạ.

Vốn dĩ không có chuyện gì, mọi người nhất thời không biết dụng ý của Hãn Hải chi chủ, đều đang đợi người đến đủ, Hãn Hải chi chủ mở lời.

Bây giờ hành động của Khúc Tần như đột nhiên thức tỉnh họ.

Người có thể ngồi ở đây, không phải là nhân vật cường giả của một vị diện trong Thần Giới, thì cũng là tồn tại của một thành chủ, đều không phải người bình thường.

Chương 696

Trước đó không có chuẩn bị, bây giờ thấy hành động của Khúc Tần cũng tỉnh ngộ, một món hạ lễ mà thôi, không đến mức không lấy ra được.

Lời chúc mừng vang lên không ngớt, hạ lễ cũng được giao cho thị giả đưa đến chỗ Hãn Hải chi chủ.

Chỉ là, Hãn Hải chi chủ cũng chỉ mở ra mấy cái trong đó nhìn một cái, còn lại liền phất tay, nhận lấy phần hảo ý này, nhưng lại do thị giả đưa xuống.

"Thiếu chủ, chúng ta?" Trong tay Quản Di nhiều thêm một chiếc hộp, hiển nhiên cũng là hạ lễ, chỉ là trước khi đưa ra, Quản Di do dự nhìn Hạo Thiên một cái.

Hạo Thiên gật đầu.

Nếu đã đến dự yến, tự nhiên phải có dáng vẻ của người dự yến.

Không biết Hãn Hải chi chủ là địch hay bạn, không cần thiết ở nơi này tính toán chi li cho bắt mắt.

Bên phía Thần tộc, Ngũ trưởng lão dù mặt đen như mực, vẫn lấy ra một chiếc hộp đựng hạ lễ, nhưng lại giơ tay tùy tiện ném vào khay ngọc trong tay thị giả, lại bị trưởng lão Thần tộc bên cạnh chặn lại, bình hòa đặt lên khay ngọc.

Hãn Hải chi chủ liếc nhìn về phía Thần tộc, lại dường như hừ lạnh một tiếng, không để ý.

Hạo Thiên nhìn cảnh này, ngược lại cảm thấy mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị.

Vốn tưởng rằng đây là bữa Yến Hồng Môn thứ hai do Thần tộc và

Hãn Hải chi chủ thiết lập, chỉ là bây giờ xem ra, dường như Thần tộc cũng nằm trong kế hoạch của Hãn Hải chi chủ ở đây?

Hạ lễ thu cũng gần xong, Hãn Hải chi chủ cũng không vì một chút khúc mắc nhỏ mà có thần sắc không vui, ngược lại phất tay: "Chư vị nếu đã đến đây, trên yến tiệc vô vị, không bằng làm chút chuyện thú vị đi." Giữa các kỷ án hiện ra một mặt thủy kính khổng lồ, dần dần rõ ràng, có thể khiến người ta nhìn thấy hình ảnh bên trong, chính là cảnh tượng tranh đoạt Lôi Châu bên ngoài Hãn Hải.

Nhìn cảnh này, Quản Di nhíu mày nhìn về phía Hạo Thiên, ngược lại có chút may mắn vì chưa rơi vào trong đó, trở thành đối tượng bị vây xem mua vui.

"Trong đó không ít người tất cũng là người quen của chư vị đang ngồi đây, không cần ta nói nhiều.

Trong Hãn Hải không có nhiều thứ khác, năm trăm Lôi Châu, cũng là hồi lễ ta tặng cho chư vị.

Chỉ là, chia đều thì không có ý nghĩa, không bằng các vị dựa vào cảnh tượng bên dưới để đặt cược, năm người thắng cuộc mỗi người được một trăm." Bên dưới hình ảnh của những người xuất hiện trong màn hình dần dần ngưng tụ ra một phù hiệu.

Hạo Thiên liếc qua mấy cái, trong đó lại có chút kinh ngạc khi thấy bóng dáng của Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Ánh mắt chuyển hướng trong yến tiệc, Hạo Thiên thấy thành chủ Khuynh Sơn thành cũng ở trong đó, thở dài một hơi, dường như đối với việc này không thể làm gì khác, phất tay, sau khi ký hiệu cho Hạo Nguyệt Thiên Thần liền vạch xuống một đạo linh lực, đặt cược cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Hạo Thiên cũng tùy ý chọn Hạo Nguyệt Thiên Thần, dù sao cũng

chỉ là một ván cược nhỏ.

Đợi mọi người trên yến tiệc gần như đã chọn được người mình ưng ý, Hãn Hải chi chủ khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Nếu đã là cá cược, ngoài Lôi Châu ra, nếu chư vị ở đây có thứ gì có thể làm vật cược, cũng có thể lấy ra cùng nhập vào." Mọi người có vài phần do dự, cũng có chút không hiểu dụng ý của Hãn Hải chi chủ.

Khúc Tần lại đi trước một bước, truyền âm cho Hãn Hải chi chủ một câu.

Hạo Thiên thấy ánh mắt Hãn Hải chi chủ khẽ chuyển đi, dừng lại trên người Khúc Tần, trên mặt lại hiện ra một tia cười, gật đầu, đồng ý lời của Khúc Tần.

"Lâu Minh Các có ý gì?" Quản Di thuận theo ánh mắt của Hạo Thiên, tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, chỉ là lại có chút không hiểu.

Từ khi Khúc Tần đến đây đã có chút kỳ quái.

Hai người rõ ràng giống như không quen biết nhau, nhưng lại giống như đã sớm đạt được hiệp định trong bóng tối?

"Khúc Tần hiểu rõ Phòng đấu giá đứng đầu chỉ khi gặp nguy nan mới bất đắc dĩ tìm đến Lâu Minh Các liên thủ.

Nếu Thần tộc từ bỏ việc đối phó với người của Thần mạch dị tộc, e là Phòng đấu giá không có nỗi lo về an nguy, chưa chắc sẽ quan tâm đến sự sống chết của ma tu Lâu Minh Các, nhiều nhất là lúc Lâu Minh Các tuyệt vọng thì vớt một tay.

Người của Thần tộc tuy đã tìm đến Lâu Minh Các, nhưng kẻ địch của mình tìm đến liên thủ, lại có thể tin tưởng được bao nhiêu?" Hơn nữa, người tìm đến Khúc Tần không phải là Thần tộc, mà chỉ là Tuân Tịch Thiên Thần mà thôi.

Tuân Tịch Thiên Thần tuy tiềm lực vô hạn, nhưng cuối cùng bây

giờ ở Thần tộc không có quyền lên tiếng.

Không phải sau lưng có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, được mấy vị trưởng lão Thần tộc trong đó xem trọng mà thôi.

Ở trước mặt Đại trưởng lão, y không nói được lời nào, lại còn có liên quan đến sự cố của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Đại trưởng lão chưa tỏ thái độ với Tuân Tịch Thiên Thần, vậy thì lời của Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại đều chỉ là lời nói suông mà thôi.

Nhưng Hãn Hải chi chủ thì khác, người sau ít nhất có thể sống sót dưới tay lão tổ, chiếm cứ một phương làm chủ, bất luận thế nào cũng có thực lực và cảnh giới.

Lâu Minh Các tự nhiên không muốn phụ thuộc vào tồn tại này, nhưng hiện tại nguy nan trước mắt, không tìm một con đường sống thì thôi, nào còn quan tâm được nhiều như vậy?

Hạo Thiên cầm chén rượu, khẽ nói với Quản Di một câu: "Khúc Tần, muốn tìm cho Lâu Minh Các một đồng minh đủ mạnh." Nếu Khúc Tần bước đi này không sai, Hãn Hải chi chủ là người có thể tin tưởng, thì đây quả thật là một nước cờ hay.

Nghe lời của Hạo Thiên, đáy mắt Quản Di có chút phức tạp.

Không phải vì Khúc Tần bội tín khí nghĩa, bỏ mặc Phòng đấu giá đứng đầu tự mình bám lấy Hãn Hải chi chủ.

Nếu Hãn Hải chi chủ có ý ra tay giúp Lâu Minh Các, tự nhiên không thể không có lợi mà ra tay sớm, chỉ có khả năng sẽ nhúng tay vào chuyện của Thần tộc, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, để từ đó đạt được lợi ích.

Lâu Minh Các cũng không sợ Hãn Hải chi chủ chỉ lợi dụng Lâu Minh Các đưa đến tận cửa một phen, sau đó liền vứt bỏ Lâu Minh Các

sao?

Hạo Thiên lắc đầu, không giống như Quản Di, nghĩ nhiều cho Khúc Tần như vậy.

Bây giờ y chỉ xem Hãn Hải chi chủ muốn làm gì.

Tự nhiên, ngoài Khúc Tần ra, cũng có người khác có suy nghĩ khác, đạt được giao dịch khác với Hãn Hải chi chủ.

Chỉ là, ngoài Khúc Tần ra, Hãn Hải chi chủ chưa đồng ý bất kỳ vụ cược nào.

Thần tộc nhất thời không lên tiếng.

Khả năng rất lớn, Ngũ trưởng lão trước đó có lẽ có chuẩn bị, chỉ là lúc đầu bị Hãn Hải chi chủ chọc giận không nhẹ.

Lúc này có suy nghĩ cũng bị cơn giận làm cho mê muội, ngược lại im lặng không lên tiếng vào lúc này, chỉ lúc thị giả đến, tùy tay chỉ một người, đặt cược Lôi Châu.

Tuân Tịch Thiên Thần lúc này đặc biệt yên tĩnh.

Chỉ là cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Trong số những người có mặt, ngoài thị giả ra, không có ai có cảnh giới thực lực thấp hơn y.

Ở nơi thực lực vi tôn, lúc này có lên tiếng, cũng không ai nghe lời của y.

Hãn Hải chi chủ hiển nhiên không muốn kết giao với Thần tộc, thậm chí có vài phần khinh thường lộ ra.

Tất nhiên ngoài lời của hai vị trưởng lão Thần tộc, Hãn Hải chi chủ căn bản không coi Tuân Tịch Thiên Thần ra gì, càng không nghe lời của y.

Chỉ là, lúc ở ngoài Hãn Hải, nếu Tuân Tịch Thiên Thần biết sau đó có chuyện vào mây sấm tranh đoạt, chắc chắn sẽ đi thử một phen.

Chỉ là Thần tộc lúc đầu đã được mời vào yến tiệc với thái độ cao ngạo.

Lúc đầu đặt Thần tộc lên vị trí càng cao, Ngũ trưởng lão càng được tâng bốc.

Bây giờ thái độ khinh thường của Hãn Hải chi chủ rơi vào mắt, càng khiến người ta khó chịu, đến mức khiến Ngũ trưởng lão tức giận thành như vậy… Tuân Tịch Thiên Thần hờ hững thở dài một hơi, nhìn về phía Hạo Thiên.

Phòng đấu giá đứng đầu, hình như cũng không có ý định kết giao với Hãn Hải chi chủ?

Chương 697

Có chút kinh ngạc, chỉ là Tuân Tịch Thiên Thần nhìn Tô Dung bên cạnh Hạo Thiên, nhất thời hiểu ra.

Tô Dung, dường như là đệ tử của Các chủ Đan các.

Cũng có nghĩa là, Hạo Thiên có lẽ cũng vì Các chủ Đan các mà đến, tự nhiên không cần quan tâm đến chuyện trước mắt.

Mục đích của Thần tộc cũng giống nhau, nhưng Ngũ trưởng lão bây giờ đang tức giận ngút trời, đại khái cũng không nghĩ đến chuyện này nữa.

Tuân Tịch Thiên Thần thấy hứng thú của Hãn Hải chi chủ dần dần muốn giảm xuống, lúc này thấp giọng truyền âm cho Ngũ trưởng lão một câu: "Ngũ trưởng lão, mục đích của chúng ta đến đây…" Thực sự không được, Tuân Tịch Thiên Thần cảm thấy nên từ bỏ chuyện này.

Chuyện của Các chủ Đan các vô vọng, sau này tìm cách đoạt lại đan dược Thiên giai là được.

Rời khỏi cảnh Hãn Hải, tất Hãn Hải chi chủ cũng không quản được tu sĩ đã có được đan dược Thiên giai quay đầu lại ném cả đan dược và tính mạng.

Bây giờ Hãn Hải chi chủ rõ ràng không ưa, nếu tiếp tục ở lại, không chừng không chỉ là thái độ khinh thường như bây giờ, e là sẽ kết oán với Thần tộc.

Bên phía Lâu Minh Các, hành vi của Khúc Tần, Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên cũng nhìn thấy, nhưng không thể làm gì vào lúc này.

Tuân Tịch Thiên Thần thêm vài phần cảm giác bất lực.

Ngũ trưởng lão bên tai nghe thấy lời của Tuân Tịch Thiên Thần, dần dần bình tĩnh lại.

Chỉ là, ngẩng mắt nhìn Hãn Hải chi chủ, lại nhếch khóe môi cười lạnh một tiếng, phất tay áo, không muốn lên tiếng vào lúc này.

Tuân Tịch Thiên Thần nhìn cách làm của Ngũ trưởng lão, lại liếc nhìn một vị trưởng lão Thần Đế khác bên cạnh.

Hiển nhiên, rõ ràng Thần tộc có việc cầu người, bây giờ Ngũ trưởng lão và vị trưởng lão Thần Đế khác của Thần tộc đều không hạ mình được.

Tuân Tịch Thiên Thần không còn cách nào, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Trong minh kính ở giữa, cũng dần dần từ nhiều bóng người bắt đầu truy đuổi một vài bóng người trong đó.

Một bóng dáng nữ tử áo đỏ đặc biệt nổi bật, trong tay bây giờ có năm viên Lôi Châu, chỉ trong chốc lát, đã vượt xa những người khác.

Những người đặt cược cho Hạo Nguyệt Thiên Thần bây giờ đang hứng thú cao độ nhìn hình ảnh trong đó.

Nhiều tu sĩ hơn lại không chịu nổi sấm sét trong mây sấm, từ trong mây sấm rơi xuống.

Thảm liệt như lúc Hãn Hải chi chủ ra tay trước đó.

Nhất thời, màu máu dày đặc khiến những người có mặt đều có chút cảm giác, sinh ra vài phần bất an.

"Tranh đoạt bên dưới, cũng sắp kết thúc rồi nhỉ?" Đợi đến khi số Lôi Châu trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần nắm được mười lăm, có người ngẩng đầu, ánh mắt hướng về Hãn Hải chi chủ: "Trước đó bên ngoài Hãn Hải chẳng qua là một trận khảo hạch mà thôi.

Nhưng, nếu thắng là có thể được đan dược Thiên giai, cũng có vẻ… quá đơn giản rồi phải không?" Lắng nghe những lời bàn tán ồn ào trong yến tiệc bên dưới, Hãn Hải chi chủ chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

Người tinh tường tự nhiên nhìn ra được, những người có mặt ở đây lúc đầu do dự nên đã từ bỏ việc tranh đoạt đan dược Thiên giai, nhưng không có nghĩa là họ thật sự không có cách nào đoạt được nó.

Giờ đây, thấy khảo hạch sắp kết thúc, đan dược Thiên giai sắp rơi vào tay người khác, họ liền có chút không ngồi yên được nữa, thậm chí bên cạnh thành chủ Khuynh Sơn Thành cũng đã tụ tập một nhóm người.

Đương nhiên không phải vì Khuynh Sơn Thành vô danh, mà chỉ vì Hạo Nguyệt Thiên Thần sắp giành được thắng lợi mà thôi.

"Ha ha, ta đã đặt ra khảo hạch, tự nhiên không đơn giản như vậy, nhưng ta cũng là người nói lời giữ lời, người vượt qua khảo hạch có duyên được nó, tự nhiên sẽ không nuốt lời." Hãn Hải chi chủ nhàn nhạt cười, nhưng hình ảnh trong thủy kính lại thay đổi.

Một bóng người nữ tử trong bộ váy dài màu xanh lam và Hạo Nguyệt Thiên Thần trong bộ hồng y đang đến gần nhau.

Trong lúc giao nhau, dường như nàng đã vung một món thần khí hình vầng trăng tròn sáng rực, tức thì nuốt chửng túi gấm chứa lôi châu trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Thân hình nàng lóe lên, cổ tay thon thả từ trong ống tay áo rộng vươn ra, đối chưởng với Hạo Nguyệt Thiên Thần, lại không phân cao thấp, rồi cực kỳ nhanh nhẹn rút ra khỏi vòng chiến.

Ngoại trừ những người trên yến tiệc đang chú ý đến Hạo Nguyệt Thiên Thần, những kẻ đang truy đuổi y, cố gắng tranh đoạt lôi châu từ tay y thậm chí còn không phát hiện ra cảnh tượng này.

"..." Trên yến tiệc đột nhiên vang lên vài tiếng kinh ngạc, "Nữ tử đột nhiên xuất hiện, hình như lúc đầu cũng có mặt, cũng có thể đặt cược, chỉ là trông không bắt mắt lắm, e rằng không có ai chọn, không ngờ lại là một con hắc mã?" Thế nhưng, Hạo Thiên nhìn bộ cung phục màu xanh lam trên người nữ tử, lại ngước mắt nhìn Hãn Hải chi chủ vài lần.

Y phục này quả thật rất giống của Hãn Hải chi chủ, nhìn thần sắc của lão, hẳn là người do Hãn Hải chi chủ phái ra?

Lấy đan dược Thiên giai ra, rồi lại cho người vào trường tranh đoạt… Nhưng thủ đoạn của nữ tử này quả thực rất khéo léo.

Ban đầu gần như không hành động, đến thời khắc cuối cùng lại đánh lén người đứng đầu, cướp lôi châu từ tay Hạo Nguyệt Thiên Thần, cũng không ai có thể nói gì nàng.

Trong đám lôi vân cuồn cuộn, Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút chưa hoàn hồn.

Nữ tử vừa ra tay tranh đoạt, dường như đã hòa nhập vào lôi vân hiểm ác tựa như kiếp nạn cuồng bạo, lúc nàng đến gần, y lại không hề phát giác ra thân hình đối phương!

Túi gấm trong tay chớp mắt đã không còn, nhưng những kẻ truy đuổi phía sau lại không dừng lại.

Chưa đợi Hạo Nguyệt Thiên Thần đuổi theo nữ tử đã đoạt túi gấm rồi quay người bỏ đi, một đạo kiếm quang đã nối gót ập đến.

Nghiền nát kiếm quang trước mặt, Hạo Nguyệt Thiên Thần nén giận dưới đáy mắt, căm hận nói: "Lôi châu không còn ở trong tay ta!" "Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" Người truy đuổi Hạo Nguyệt Thiên Thần gần như không do dự ra tay.

Khuôn mặt được che kín dường như khiến gã thêm vài phần can

đảm, ra tay độc ác, phảng phất muốn tru sát Hạo Nguyệt Thiên Thần ngay tại chỗ.

Chiếc quạt xương trong tay y bung ra, bao phủ lấy bốn năm người trước mặt.

Vô số ám khí lóe hàn quang bay ra, theo động tác đóng mở quạt xương của Hạo Nguyệt Thiên Thần mà ập xuống mấy người.

Uy thế vô biên lan ra cùng vô số thần văn sau lưng, trực tiếp quét mấy người vào trong lôi vân.

Hạo Nguyệt Thiên Thần không muốn lãng phí thời gian với những kẻ này, liền đuổi theo nữ tử vừa rồi.

"Cảnh giới của nữ tử đó cao hơn Hạo Nguyệt Thiên Thần nhiều, e là đuổi theo cũng không có kết quả." Trên yến tiệc có một tiếng xì xào vang lên.

Không ít người đã đặt cược vào Hạo Nguyệt Thiên Thần, đặt vào không ít bảo vật, giờ đây chỉ biết nhíu mày, liên tục than thở.

Những món cược kia, e rằng đều không thu về được.

"Có ai đặt cược cho nữ tử áo lam không?" Có người lên tiếng hỏi một câu, nhưng đáp lại chỉ là một tràng lắc đầu thở dài.

Ai mà biết lai lịch của nữ tử đó, trước đây chưa từng gặp.

Không ít người nhìn về phía Thần tộc, chỉ là sau khi ánh mắt chạm phải Tuân Tịch Thiên Thần thì có vài phần thất vọng thu về.

Chuyện Tuân Tuyết Thiên Thần vẫn lạc đã không còn là bí mật, tin tức Đan các các chủ phản bội Thần tộc, mang theo đan dược Thiên giai bỏ trốn cũng sớm đã lan truyền ra ngoài.

Người thay thế Tuân Tuyết Thiên Thần trong Thần tộc hiện nay là Tuân Tịch Thiên Thần.

Trước đây mọi người có không ít tò mò về kẻ sau, nhưng hôm nay gặp mặt, lại không khỏi vì Thần tộc mà than một tiếng.

Chênh lệch quá xa.

Bất luận là cảnh giới hay khí thế, đều thua xa Tuân Tuyết Thiên Thần.

Tuân Tịch, có lẽ chỉ là một đệ tử Thần tộc được tạm thời đề bạt lên từ đâu đó, hoàn toàn không thể được coi là bậc thiên tư trác tuyệt.

Chương 698

Tuân Tuyết Thiên Thần, quả là có chút đáng tiếc...

Tuân Tịch Thiên Thần tiếp nhận những ánh mắt đó, ban đầu còn có thể giữ vẻ mặt bình thản, nhưng người nhìn nhiều lên, y liền nhíu mày, sắc mặt có chút sa sầm, khẽ cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của những thương nhân kia nữa.

Quả thực, nếu không phải vì thoáng xuất hiện trong cổ chiến trường, tranh đoạt được Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần, y đã không lọt vào mắt của mọi người.

Cuối cùng, Tuân Tịch Thiên Thần bất đắc dĩ phải dịch người lại gần Ngũ trưởng lão để che chắn.

Nếu y có đủ thực lực, hôm nay bước ra, người khác đại khái cũng sẽ nói một câu trong Thần tộc lại cùng lúc xuất hiện hai hậu bối thiên tài.

Nhưng với thực lực và cảnh giới hiện tại, y lại không thể khiến những đại năng đang ngồi đây nói được lời nào.

Ngược lại, họ sẽ cho rằng y đã dùng thủ đoạn mới có thể tranh đoạt được Chân Ngôn Kiếm từ tay Tuân Tuyết Thiên Thần.

Y đã trở thành một kẻ tiểu nhân chỉ biết âm mưu quỷ kế, thực lực không đủ.

Khẽ cắn môi dưới, Tuân Tịch Thiên Thần cố gắng hết sức để dời ánh mắt vào hình ảnh trong thủy kính.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đuổi theo một đoạn, trong tầm mắt luôn có thân hình của nữ tử kia, và túi gấm đang được nàng xách trong tay.

"Trả lại cho ta!" Hạo Nguyệt Thiên Thần vung chiếc quạt xếp

trong tay tạo ra một luồng uy thế, nhưng lại bị thần khí trong tay nữ tử kia hời hợt đánh tan.

Lúc này, Hạo Nguyệt Thiên Thần cuối cùng cũng có thể nhìn rõ thần khí trong tay đối phương, một chiếc gương tròn cần hai tay mới ôm hết.

Chắc chắn là thần khí siêu việt thập phẩm, thậm chí phẩm giai còn cao hơn, vượt xa chiếc quạt xương trong tay y.

Cảnh giới của nữ tử này y thậm chí còn có cảm giác không nhìn thấu được.

Nàng di chuyển trong lôi vân còn dễ dàng hơn y, ung dung nhìn y đuổi tới.

"Thứ này?" Nữ tử giơ tay, xòe ra mười ngón tay thon thả, để lộ túi gấm, nhìn thần sắc của Hạo Nguyệt Thiên Thần, khẽ cười một tiếng, rồi lại ném túi gấm cho y.

"?" Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩn ra, vốn tưởng nữ tử có quỷ kế gì, nhưng khi túi gấm rơi vào tay, y liếc nhìn một cái, không thiếu một viên lôi châu nào, thậm chí còn nhiều hơn ba viên.

"Thứ này có gì hay ho để tranh giành chứ, ngươi tưởng ai cũng giống như những người ở các chủ thành Thần giới, chịu khuất phục dưới Thần tộc, tồn tại như một thuộc địa, hễ có bảo vật gì đều phải dâng lên Thần giới sao?" Một tiếng cười khẽ, giọng nói nhàn nhạt truyền vào tai Hạo Nguyệt Thiên Thần, khiến y có chút không vui mà nhíu mày.

Câu nói này, chỉ là nữ tử nói riêng với y.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút khó hiểu nhìn đối phương, cất túi gấm đi, nhưng vẫn có vài phần cảnh giác nhìn người trước mặt.

"Số lượng lôi châu trong tay ngươi đã đủ rồi, những lôi châu còn

lại đều đã rơi vào tay người khác, ngươi là người có số lượng nhiều nhất.

Ta cảm thấy chuyện này thật vô vị, nên kết thúc sớm thôi." Nữ tử giơ tay, một viên lôi châu liền từ trong lôi vân bay ra, rơi vào tay nàng.

Nàng vừa nghịch viên lôi châu, vừa lơ đãng nói: "Viên cuối cùng." Vừa nói, nàng liền ném viên lôi châu trong tay về một góc lôi vân hỗn độn mờ mịt trước mắt, phá vỡ bình chướng mà Hãn Hải chi chủ đã hạ xuống.

Lối vào hình xoáy nước nằm giữa mặt biển và lôi vân cũng xuất hiện trở lại.

Các tu sĩ có lôi châu trong tay đều bị lối vào hút vào.

Hạo Nguyệt Thiên Thần cảm thấy dưới chân chao đảo, liền bị nữ tử kia kéo theo cùng rơi vào lối vào.

Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, đã ở trên yến tiệc, nhìn thấy bóng dáng thành chủ Khuynh Sơn Thành, Hạo Nguyệt Thiên Thần mới bình tâm lại, nhìn nữ tử đang đi trước mặt, trong lòng có vài phần đã hiểu ra.

Đối phương hẳn là người của Hãn Hải.

Hạo Thiên thấy nữ tử dẫn Hạo Nguyệt Thiên Thần về thì nhướng mày, nhìn về phía Hãn Hải chi chủ.

Nữ tử này… dường như có quan hệ không tầm thường với Hãn Hải chi chủ?

"Phụ thân." Nữ tử trong bộ váy xanh lam đi lên phía trước nhất, nhàn nhạt nói một câu với Hãn Hải chi chủ đang ngồi ở thượng thủ, sau đó thuận tay dẫn ánh mắt của Hãn Hải chi chủ nhìn về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần sau lưng, tùy ý nói một câu: "Đây là người đoạt giải nhất trong khảo hạch." Nói xong câu đó, nữ tử đi thẳng về phía

ghế cao, ngồi xuống vị trí bên dưới Hãn Hải chi chủ, dường như có chút nhàm chán mà một tay chống đầu, nghiêng người nhìn các tân khách trong yến tiệc, tỏ vẻ không quan tâm đến những chuyện sau đó.

"..." Có người trên yến tiệc lên tiếng, nhưng cũng không có gì bất mãn.

Nữ tử tuổi còn nhỏ, vừa nhìn đã biết là tuổi ham chơi nghịch ngợm.

Tuy người của Hãn Hải cũng tham gia, nhưng lại không có ý tranh đoạt.

Nàng chỉ cướp túi gấm trong tay Hạo Nguyệt Thiên Thần vào phút cuối, nhưng sau đó không những vật quy nguyên chủ mà còn gấm thêm hoa, cho thêm mấy viên lôi châu tiện tay nhặt được, trực tiếp thừa nhận Hạo Nguyệt Thiên Thần là người đứng đầu.

Từ cách hành xử của nữ tử, Hãn Hải có vẻ cực kỳ độ lượng, nhưng cũng có vài phần ý vị uy hiếp trong đó.

Hạo Nguyệt Thiên Thần đoạt được hạng nhất như vậy, có lẽ cũng có chút không cam lòng?

Cảm giác như được người ta nhường cho vậy.

"Lời ta đã nói, ta sẽ giữ lời." Hãn Hải chi chủ không có ý gây khó dễ thêm, xua tay, một chiếc hộp ngọc bay về phía Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Trong hộp chính là viên đan dược Thiên giai kia.

Hạo Nguyệt Thiên Thần vốn không có ý định thử, không ngờ đan dược Thiên giai cuối cùng lại thật sự rơi vào tay mình.

Y hơi ngẩn ra, liếc nhìn về phía thành chủ Khuynh Sơn Thành, lòng khẽ trĩu xuống.

Các chủ thành của Thần tộc đều thuộc về Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc muốn đan dược Thiên giai rơi vào tay y, Thần tộc chắc chắn sẽ gây khó dễ cho Khuynh Sơn Thành.

Lúc trước đuổi theo nữ tử kia để đòi lại túi gấm cũng chỉ vì bị đối phương đánh lén, nhất thời không nuốt trôi cục tức mà thôi.

Hạo Nguyệt Thiên Thần có chút ngây người cầm hộp ngọc đứng tại chỗ, lúc này mới có chút hiểu ra, thứ trong tay mình căn bản là một củ khoai lang nóng bỏng tay, bất kể ai lấy được, nếu không giao cho Thần tộc, đều sẽ trở thành kẻ địch của Thần tộc.

Hạo Nguyệt Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Hãn Hải chi chủ và nữ tử kia ở thượng thủ, trong một thoáng, y lại nảy sinh ý nghĩ thà rằng hạng nhất chỉ là hữu danh vô thực, trả lại thứ này còn hơn.

Chỉ là trong nháy mắt, Hạo Nguyệt Thiên Thần thở ra một hơi dài, lại có chủ ý khác, lật tay cất đi, rồi hành lễ cảm tạ Hãn Hải chi chủ.

Việc đan dược Thiên giai thuộc về ai đã ngã ngũ, ánh mắt của mọi người cũng thu lại từ trên người của Khuynh Sơn Thành, dĩ nhiên không phải đã từ bỏ ý định phải có được đan dược Thiên giai, chỉ là đều đang âm thầm suy tính đối sách.

Ánh mắt của nhiều người hơn lại rơi vào nữ tử ngồi bên dưới Hãn Hải chi chủ, những lời khen ngợi tuôn ra như không cần tiền.

Hãn Hải chi chủ cười mấy tiếng, rõ ràng cũng có vẻ hài lòng với nữ tử, nhàn nhạt nói: "Tiểu nữ Nguyệt Thần, không giấu gì chư vị, ta có ý thay nó tuyển chọn phu tế, bây giờ cũng là một cơ hội tốt, chỉ là cũng phải xem Nguyệt Thần có vừa ý ai không." "Thiếu chủ?" Hạo Thiên thấy Quản Di bên cạnh hai mắt sáng lên nhìn mình thì có chút đau đầu lắc đầu, ý có điều chỉ mà nhìn về phía Hãn Hải chi chủ, cực nhẹ nói một câu: "Hãn Hải chi chủ sớm đã có người chọn rồi." Lúc y

nói câu này, ánh mắt của Hãn Hải chi chủ đang liếc về phía Khúc Tần của Lâu Minh Các.

"Với ma tu sao?" Quản Di có chút bất ngờ nói một câu.

"Khúc Tần cũng không phải ma tu.

Lâu Minh Các tuy có nhiều đệ tử ma tu, nhưng các đời các chủ của Lâu Minh Các đều không phải ma tu, có lẽ là để quản lý Lâu Minh Các ổn định và lâu dài hơn." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Nhưng phản ứng của Khúc Tần lại khiến Hạo Thiên có chút bất ngờ.

Gã dường như hoàn toàn không biết người tên Nguyệt Thần này và chuyện này.

Nghe lời của Hãn Hải chi chủ, gã ngẩn ra, tuy trong thời gian cực ngắn đã phản ứng lại, nở nụ cười đáp lại, nhưng thần sắc rõ ràng có chút cứng ngắc.

Chương 699

Nguyệt Thần ngồi bên dưới Hãn Hải chi chủ dường như hoàn toàn không nghe thấy lời của lão, vẫn lười biếng dựa vào chiếc ghế cao và dày, trong tay nghịch chiếc gương tròn, không hề có biểu cảm gì vì lời của Hãn Hải chi chủ, ánh mắt cũng không nhìn xuống yến tiệc, ngược lại còn tỏ ra có chút không kiên nhẫn.

Đợi Hãn Hải chi chủ nói xong, dường như nàng có chút muốn rời đi, và cũng quả thực đã làm vậy.

Nàng quay đầu nói một câu với Hãn Hải chi chủ, rồi bước những bước chân nhẹ nhàng đi xuống từ đài cao, rời khỏi yến tiệc.

Hãn Hải chi chủ dường như đã quen với tính cách và hành động của Nguyệt Thần, cũng không vì nàng rời đi mà có biểu cảm bất ngờ, chuyện hôn sự cũng không nhắc lại nữa, không nói thêm gì, chuyển sang chuyện khác, phân phát tiền cược xuống.

Những người chọn Hạo Nguyệt Thiên Thần, bao gồm cả Hạo Thiên, đều được một trăm viên lôi châu.

Quản Di nhận lấy đồ, yến tiệc cũng tiếp tục.

Đêm khuya, rượu đã ngà ngà say, Hãn Hải chi chủ lại nói mấy ngày tới sẽ có sắp xếp khác, chỉ là nếu ai có việc gấp cũng có thể rời khỏi Hãn Hải.

Những người còn lại được sắp xếp ở lại trong Trường Nhạc Các của Hãn Hải.

"Sắp xếp khác, chắc không phải là chuyện hôn sự của Nguyệt Thần chứ?" Quản Di nhíu mày, bất đắc dĩ than một tiếng, nhìn Hạo Thiên: "Thiếu chủ, chúng ta có tiếp tục ở lại không?" "Người của

Khuynh Sơn Thành và Lâu Minh Các cũng chưa rời đi, ở lại xem sao." Tung tích của Đan các các chủ, Hãn Hải chi chủ cũng không hề đề cập.

Những người ở lại, cũng không hoàn toàn là vì chuyện hôn sự của Nguyệt Thần mà Hãn Hải chi chủ đột nhiên nhắc đến, chỉ là vốn đang tìm cớ ở lại, Hãn Hải chi chủ vừa hay đã cho một lý do thích hợp như vậy.

Số người ở lại không ít.

Hạo Thiên đi theo thị giả dẫn đường đến nơi ở.

Trên đường, y lại thấy phía trước có một bóng người áo đỏ đứng ở cuối hành lang dài, dường như đang đợi mình.

Thấy Hạo Thiên, Hạo Nguyệt Thiên Thần dường như thở phào một hơi, không đợi Hạo Thiên đi tới, y đã đón đầu, tuy có chút do dự, nhưng vẫn dứt khoát đưa hộp ngọc ra: "Tặng ngươi." Nơi này có không ít người, ánh mắt đều hướng về phía này, thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần cầm đan dược Thiên giai, ai cũng có chút nóng mắt.

Nghe lời của Hạo Nguyệt Thiên Thần, Hạo Thiên dừng lại, bất đắc dĩ nói: "...Ngươi muốn đẩy phiền phức này cho ta sao?" "Khuynh Sơn Thành giữ thứ này cũng không giữ được." Hạo Nguyệt Thiên Thần thấp giọng nói với Hạo Thiên: "Huống hồ, không chỉ Thần tộc thèm muốn...

Thay vì rước họa vào thân, thà không cần còn hơn." Hạo Nguyệt Thiên Thần cực kỳ dứt khoát nhìn Hạo Thiên: "Vừa hay ta cũng nợ ngươi không ít nhân tình...

Nếu ngươi cũng không muốn rước phiền phức, thì tiện tay hủy nó giúp ta!

Hoặc là giao cho Lâu Minh Các hủy đi.

Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, đại khái cũng là những thế lực ít sợ đắc tội với Thần tộc nhất.

Ta biết ngươi cũng không muốn thứ này lại rơi vào tay Thần tộc." Hộp ngọc chứa đan dược Thiên giai được Hạo Nguyệt Thiên Thần trực tiếp giao vào tay Hạo Thiên.

Như Hạo Nguyệt Thiên Thần đã nói, Hạo Thiên quả thực không sợ người của Thần tộc tìm phiền phức.

Thấy Hạo Nguyệt Thiên Thần kiên quyết, y cũng thuận tay nhận lấy, nhưng không hủy đi như Hạo Nguyệt Thiên Thần nói, mà cất đi.

Làm xong việc này, Hạo Nguyệt Thiên Thần thở phào một hơi, như thể đã giải quyết xong một chuyện phiền phức, giao đồ cho Hạo Thiên xong, y liền quay người rời đi.

Một nữ tử trong bộ váy dài màu xanh lam sau khi Hạo Nguyệt Thiên Thần rời đi, liền đến trước mặt Hạo Thiên, nhìn chằm chằm y một lúc.

"Nguyệt Thần." Hạo Thiên có chút bất ngờ, không biết đối phương vì sao cũng tìm đến giống như Hạo Nguyệt Thiên Thần.

"Đan dược Thiên giai nếu ngươi cảm thấy nóng tay, không bằng đưa cho ta?" Nguyệt Thần nửa đùa nửa thật nói một câu với Hạo Thiên.

"Nguyệt Thần muốn nó?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi một câu.

Xung quanh có không ít ánh mắt đã đổ dồn về phía này khi Hạo Nguyệt Thiên Thần tìm đến, thấy Nguyệt Thần xuất hiện, càng dừng bước nhìn sang.

Nguyệt Thần lại có chút không để ý, nghe lời của Hạo Thiên, nói muốn cũng không phải, nói không muốn cũng không phải, chỉ có chút tò mò nhìn y.

“Đan dược Thiên giai do Hãn Hải chi chủ tặng ra, Nguyệt Thần muốn lấy lại, định dùng cái gì để trao đổi?” Hạo Thiên cực nhẹ hỏi người trước mặt một câu.

Nguyệt Thần cũng không thật sự muốn đan dược Thiên giai, nếu không lúc đầu Hãn Hải chi chủ đã không lấy nó ra làm mồi nhử các tu sĩ Thần giới, trong cuộc khảo nghiệm ngoài Hãn Hải, nàng cũng đã không ném túi gấm lại cho Hạo Nguyệt Thiên Thần.

Nàng chỉ có chút tò mò về Hạo Thiên, thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, quan hệ với Thần tộc không hòa thuận.

Nguyệt Thần có chút không hiểu ý của Hãn Hải chi chủ.

Phòng đấu giá và Lâu Minh Các, đều đối đầu với Thần tộc, Lâu Minh Các thậm chí còn thua xa Phòng đấu giá, vì sao Hãn Hải chi chủ lại chọn Khúc Tần?

Vì Lâu Minh Các và các đời các chủ của nó đều là những kẻ biết nịnh hót lại có chút thực lực?

“Dùng hôn sự của ta để trao đổi?” Nguyệt Thần nghiêng đầu một lát, chậm rãi nói một câu, ngước mắt nhìn người trước mặt, có vài phần ý vị thăm dò.

Quản Di bên cạnh âm thầm thở dài.

Câu nói này của Nguyệt Thần, nếu Hạo Thiên nhận lời thì sẽ rước vào một mối phiền phức, nếu từ chối thì sẽ làm mất mặt Hãn Hải chi chủ, khiến người ta cảm thấy giá trị của Nguyệt Thần còn không bằng một viên đan dược Thiên giai, vậy thì thà trực tiếp tặng đan dược cho Nguyệt Thần còn hơn.

“Được Nguyệt Thần coi trọng, nếu Nguyệt Thần đã quyết ý muốn gả, ta tự nhiên sẽ lấy đan dược Thiên giai làm sính lễ.” Hạo Thiên không nhanh không chậm nói một câu, tự nhiên nhìn ra câu nói vừa rồi

của Nguyệt Thần không phải thật lòng, cũng không đến mức phải nghiêm túc với một câu nói đùa.

Nói xong, y dẫn Quản Di tiếp tục đi về phía trước.

"Thiếu chủ, ngài thật sự nhận lời Nguyệt Thần sao?" Quản Di có chút bất ngờ, vì lời nói trước đó của Hạo Thiên, y tưởng Hạo Thiên sẽ từ chối đối phương.

"Chẳng lẽ ngươi chịu không nổi việc Nguyệt Thần có một người cha Chân Thần cảnh à?" Hạo Thiên cười cười.

Khóe miệng Quản Di giật giật, cũng đã hoàn hồn lại.

Nếu Khúc Tần của Lâu Minh Các thật sự định hôn sự với Nguyệt Thần, e rằng không chỉ Lâu Minh Các có thêm một ngọn núi dựa tên là Hãn Hải, mà Lâu Minh Các e rằng sẽ trực tiếp quy về dưới trướng Hãn Hải chi chủ, đó không phải là cưới, mà Khúc Tần gả đi cũng được rồi.

Nhưng Phòng đấu giá đứng đầu lại khác, Phòng đấu giá có sáu vị trưởng lão Thần Đế, thực lực của Hãn Hải chi chủ có mạnh đến đâu, cũng phải nể mặt mấy vị trưởng lão Thần Đế, hoặc là Lão tổ.

Không thể vì một mối hôn sự mà khiến Phòng đấu giá đứng đầu phải nghe lời Hãn Hải.

Huống hồ, Lão tổ có thật sự đã rời khỏi Thần giới hay không còn chưa rõ, cảnh giới của Hãn Hải chi chủ lại càng đáng nghi, lúc này lão sẽ không đi rước lấy một tồn tại như Lão tổ, chọn Lâu Minh Các quả là tốt nhất.

Chỉ là nhìn Nguyệt Thần dường như cũng không mấy để tâm đến mối hôn sự này, có thể tùy tiện nói đùa chuyện này với Hạo Thiên, không biết suy nghĩ của Nguyệt Thần có thể ảnh hưởng đến Hãn Hải chi chủ không, hay là đã ngầm đồng ý chuyện này.

Lắc đầu, Quản Di gạt chuyện này ra khỏi suy nghĩ, nhíu mày nói: "Trên yến tiệc, Đan các các chủ không lộ diện, không biết..." "Tô Dung ở đây, Đan các các chủ nếu biết, không có lý do gì không đến gặp Tô Dung một lần, trừ phi ngài ấy không thể hiện thân." Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung nhìn y một cái, có chút lo lắng: "Vậy phải làm sao?

Hãn Hải chi chủ đã coi trọng Khúc Tần, chắc chắn hôn sự của Nguyệt Thần cũng sẽ sớm được định đoạt, lúc đó ta không có lý do gì để tiếp tục ở lại Hãn Hải." "Hay là trực tiếp hỏi Hãn Hải chi chủ về chuyện của Đan các các chủ để thăm dò?" Quản Di do dự một lát rồi nói.

"Có hỏi, Hãn Hải chi chủ chưa chắc đã nói thật.

Huống hồ, nếu Hãn Hải chi chủ nói thật, rằng Đan các các chủ bị lão bắt, đang 'làm khách' ở Hãn Hải, chẳng lẽ ta có thể trở mặt với Hãn Hải chi chủ ngay tại chỗ sao?

Đây là Hãn Hải." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, liếc nhìn Quản Di một cái, dập tắt suy nghĩ của y.

Nếu khiến Hãn Hải chi chủ đề phòng, trực tiếp đưa Đan các các chủ đi nơi khác, dù có lật tung nơi này lên cũng không tìm được người.

Huống hồ, thực lực của Hãn Hải chi chủ quả thực trên cả Thần Đế, muốn gây sự cũng phải xem đối phương có cho phép không.

Quản Di nghe lời của Hạo Thiên, khẽ thở ra một hơi, càng lúc càng không hiểu ý của Chuyên Thủy Thiên Thần.

Nếu bây giờ có một vị trưởng lão Thần Đế của Phòng đấu giá đứng đầu ở đây, cũng không cần phải bó tay bó chân như vậy.

Chương 700

Hạo Thiên nhìn ra suy nghĩ của Quản Di, liếc y một cái: "Chẳng lẽ cứ mãi dựa vào sự tồn tại của các trưởng lão Phòng đấu giá sao?

Bây giờ Thần tộc đã có thể khiến Phòng đấu giá đứng đầu điêu đứng, thậm chí liên thủ với Lâu Minh Các.

Đại trưởng lão bị Đại trưởng lão Thần tộc kiềm chế, không thể ra tay, không thể hỏi đến, ngươi còn chưa nhìn rõ sao?" Nghe lời của Hạo Thiên, Quản Di có chút hiểu ra, nhất thời không nói gì.

Từ trước đến nay, Phòng đấu giá đứng đầu và sáu vị trưởng lão Thần Đế luôn là chỗ dựa lớn nhất của y.

Khi đi ra ngoài, danh tiếng của Phòng đấu giá còn hữu dụng hơn cả y.

Vốn dĩ thực lực của y cũng không yếu, một đường thuận buồm xuôi gió, gần như không gặp phiền phức gì.

Nhưng trong cuộc tranh đấu ở cảnh giới cường giả Thần Đế, y lại không có cơ hội tham gia.

Thế nhưng Tuân Tuyết Thiên Thần của Thần tộc và Hạo Thiên, rõ ràng là cùng thế hệ, lại có thể phát huy tác dụng quan trọng trong đó.

Quản Di có chút trầm mặc, Hạo Thiên liếc y một cái, cũng không nói gì thêm.

Mỗi người đều có giới hạn về thiên tư và căn cốt, có lẽ Quản Di dùng cả đời cũng không thể đuổi kịp thực lực của những tồn tại đỉnh cao nhất trong cùng thế hệ, đó cũng là bức tường mà Quản Di phải đối mặt.

Sẽ luôn có người có thực lực và cảnh giới mạnh hơn xuất hiện,

núi cao còn có núi cao hơn, nếu dừng chân không tiến, chỉ có thể giậm chân tại chỗ, nhìn mọi thứ xung quanh đều tiến về phía trước, chỉ có mình bị bỏ lại, bất lực thay đổi, chỉ có thể bị ép chấp nhận sự thay đổi.

Nếu không có Hạo Thiên xuất hiện, Quản Di là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, Lão tổ không ra khỏi nơi bế quan, Thần tộc không thể hiện địch ý với Phòng đấu giá, Quản Di dù thực lực tầm thường cũng có thể sống an ổn cả đời dưới sự che chở của Phòng đấu giá, sống tốt hơn người khác nhiều.

Nhưng bây giờ phiền phức đã ở ngay trước mắt, Quản Di tự nhiên cũng có thể không làm gì cả, chỉ là bất luận chuyện sau này ra sao, Phòng đấu giá ra sao, y đều chỉ có thể bất lực chấp nhận kết quả mà thôi.

Quản Di tự nhiên hiểu rõ ý trong lời của Hạo Thiên, nên mới trầm mặc, nhưng cũng không u ám quá lâu, thở dài một tiếng, cũng có chút bất đắc dĩ: "Bây giờ Phòng đấu giá đứng đầu không phải có Thiếu chủ sao." Chỉ có thể lo chuyện trước mắt, sau này sẽ ra sao, ai mà biết được.

Nghe lời của Quản Di, Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi ở lại Hãn Hải, chưa đợi đến ngày thứ hai, Hạo Thiên đã thấy Khúc Tần gõ cửa bước vào, ngồi xuống vị trí đối diện: "Hãn Hải chi chủ có ý định đặt hôn sự của Nguyệt Thần cho Lâu Minh Các." Lúc nói câu này, khóe miệng Khúc Tần giật giật, rõ ràng hiểu được dụng ý của Hãn Hải chi chủ không đơn giản như vậy, e rằng lão muốn lợi dụng Lâu Minh Các, hôn sự cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nói thật, Khúc Tần có chút do dự, gã quả thực muốn mượn sức của Hãn Hải chi chủ, chỉ là sau khi Hãn Hải chi chủ nhận lời, lại khéo léo nhét vào một Nguyệt Thần.

Chuyện này, Khúc Tần nhận lời cũng không được, không nhận cũng không được.

Tuy Hãn Hải chi chủ luôn tỏ ra là một người rất dễ nói chuyện, giọng điệu ôn hòa, thậm chí không có thái độ cao cao tại thượng của cường giả, nhưng Khúc Tần có thể đoán trước được, hễ có chút ý ngỗ nghịch, sắc mặt của Hãn Hải chi chủ chắc chắn sẽ thay đổi ngay lập tức, lúc đó lôi kéo không thành, ngược lại còn chuốc thêm một kẻ địch mạnh cho Lâu Minh Các.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Khúc Tần có chút phiền muộn, chỉ là, gã tìm Hạo Thiên, cũng không hoàn toàn là để than thở kiểu được hời mà còn khoe mẽ, dừng một chút, Khúc Tần mới nói một câu: "Quan hệ giữa Hãn Hải và Thần tộc dường như cực kỳ mật thiết, thậm chí giữa hai bên có lẽ có liên quan, Hãn Hải chi chủ cũng không phải như lời đồn không quan tâm ngoại sự, chỉ chiếm đất xưng vương." "Người đời vì lợi mà tranh giành, đó mới gọi là thế nhân.

Cảnh giới thực lực của Hãn Hải chi chủ có cao đến đâu, cũng không tránh khỏi điểm này, chỉ là...

Hãn Hải chi chủ dường như có vài phần ý xa cách với Thần tộc.

Nếu Hãn Hải trực tiếp tìm Thần tộc liên thủ, e rằng Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các ngoài Thần tộc ra còn phải đối mặt với một phiền phức lớn như vậy, cả hai đều sẽ không ổn, phải không?" Đây cũng là lý do Khúc Tần đường đường chính chính tìm Hạo Thiên.

Hãn Hải chi chủ thiết yến, chiêu đãi không chỉ có Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, còn có người của Thần tộc, và rộng hơn là các cường giả của Thần giới.

Hãn Hải chi chủ định làm gì?

Khúc Tần vẫn luôn không thể hiểu được điểm này, những chuyện

không thể đoán được luôn khiến người ta có chút bó tay bó chân.

Kế hoạch ban đầu của Khúc Tần cũng quả thực có chút thất bại, trước khi đến Hãn Hải, gã quả thực có chút đắc ý quên mình, vì sự tồn tại của Hãn Hải chi chủ, có chút muốn cắt đứt liên hệ với Phòng đấu giá.

Thần tộc ban đầu muốn đối phó là Phòng đấu giá đứng đầu, Lâu Minh Các thu dọn phiền phức cho ma tu, Thần tộc vẫn luôn rõ điểm này, nên Lâu Minh Các mới có thể tồn tại đến nay, bây giờ lại có chút giống như bị Phòng đấu giá đứng đầu liên lụy.

Khúc Tần tự nhiên sẽ không nói ra lời trong lòng, nhưng Hạo Thiên sớm đã có vài phần nhìn thấu suy nghĩ của Lâu Minh Các muốn dứt khoát bỏ Phòng đấu giá đứng đầu để đầu quân cho Hãn Hải chi chủ, bây giờ cũng không lên tiếng, chỉ gõ ngón tay lên bàn, nhàn nhạt nói một câu: "Bất luận Hãn Hải chi chủ làm gì, dựa vào lão, Lâu Minh Các quả thực có thể không sợ Thần tộc tìm phiền phức, không phải là một chuyện tốt sao?" Nghe lời của Hạo Thiên, khóe miệng Khúc Tần giật giật, có vài phần bất đắc dĩ và không nói nên lời.

Chỉ cần dã tâm của Hãn Hải chi chủ nhỏ một chút, Lâu Minh Các tự có thể đi theo, mục đích tồn tại của Lâu Minh Các, cũng không phải chỉ để sống sót, mà là vì quyền lợi và địa vị sâu xa hơn.

Chỉ là, liên thủ với Hãn Hải chi chủ, nguy hiểm quá lớn.

Trước tiên không nói đến việc con người Hãn Hải chi chủ khiến người ta không thể đoán được, không biết mục đích của lão là gì, quan hệ không rõ ràng giữa Hãn Hải chi chủ và Thần tộc khiến người ta dấy lên ý cảnh giác.

Nếu Hãn Hải chi chủ và Thần tộc âm thầm liên thủ, hành động này chẳng phải là để diệt trừ hai phiền phức là Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu một lần sao?

Tỏ ra thân thiện thậm chí đi theo Hãn Hải chi chủ, chẳng phải là đẩy Lâu Minh Các vào hiểm cảnh sao?

Nhưng điểm quan trọng nhất, Khúc Tần hơi nhíu mày, cực nhẹ nói một câu: "Thực lực Chân Thần cảnh của Hãn Hải chi chủ, e rằng có chút hư ảo, thậm chí ta còn nghi ngờ là giả." Nếu có đủ thực lực, Hãn Hải chi chủ cần gì phải từng bước mưu tính như bây giờ?

Cứ trực tiếp lên tiếng, nếu có kẻ dám trái ý, giết hết là xong.

"Ừm." Hạo Thiên đáp một tiếng.

Điểm này, người có chút thực lực đều có thể nhìn ra, nhưng Hãn Hải chi chủ lại dường như không sợ hãi gì, cũng không sợ người khác nhận ra.

Cũng có thể là, tất cả mọi người hiện tại đều không làm gì, bất luận là Phòng đấu giá đứng đầu hay Thần tộc, hiện tại đều chỉ đang quan sát động thái của Hãn Hải chi chủ, chưa coi đối phương là một mối đe dọa.

Khúc Tần thở dài một hơi: "Ta hiện tại chỉ có thể trì hoãn chuyện của Nguyệt Thần, chỉ là, cũng không trì hoãn được mấy ngày.

Hãn Hải chi chủ đối với chuyện này cực kỳ sốt sắng, thậm chí khiến ta cảm thấy có chút khác thường." Hãn Hải chi chủ càng gấp, Khúc Tần lại càng không vội đáp ứng chuyện này, nhưng cũng biết dù lấy cớ gì, trì hoãn thêm mấy ngày, cũng sẽ khiến Hãn Hải chi chủ không vui, lúc đó lại càng khó xử.

Thái độ của Nguyệt Thần cũng là một điểm cực kỳ quan trọng.

"Nguyệt Thần, dường như đối với chuyện Hãn Hải chi chủ sắp đặt hôn sự, cũng không có ý phản kháng, nhưng cũng không giống như đồng ý, ở bên cạnh nghe, lại cười lạnh một cách châm biếm..." Khúc Tần có chút không đoán được ý cười của Nguyệt Thần là gì, là

coi thường Lâu Minh Các, hay là cười nhạo hành động của Hãn Hải chi chủ?

Trước khi đến đây, Khúc Tần hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ phiền phức như vậy.

Nếu cảnh giới thực lực của Hãn Hải chi chủ không đủ, cũng không cần phải cân nhắc, lợi ích của việc Lâu Minh Các và Hãn Hải liên thủ cũng là cực lớn.

Bây giờ, bất luận những gì đã nói trước đó, trước mắt chỉ có chuyện hôn sự phiền phức này nên từ chối như thế nào.

Khúc Tần xưa nay là một con cáo già, Hạo Thiên rõ điểm này, nhìn bộ dạng nhíu mày suy tư của gã, hơi nhướng mày: "Vừa rồi thái độ của Hãn Hải chi chủ đối với Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu đều rất quan trọng, ngươi sợ Hãn Hải chi chủ và Thần tộc liên thủ, nên muốn lôi kéo người này, muốn kéo cả Phòng đấu giá đứng đầu vào chuyện này?" Như vậy, người phải đau đầu về chuyện hôn sự này không chỉ có Khúc Tần, mà còn phải kéo Hạo Thiên vào cùng đau đầu.

"Ngươi sợ ta nghe tin Nguyệt Thần tìm ta, rồi mượn chuyện đan dược Thiên giai để đề cập hôn sự?" Không ngờ tin tức nhanh như vậy đã truyền đến tai Khúc Tần, Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Đan dược Thiên giai, ta đã chuyển cho Tô Dung rồi." Hàm ý là, chuyện hôn sự này, Hạo Thiên cũng sẽ không nhận.

"Huống hồ, người Hãn Hải chi chủ coi trọng là ngươi, nếu ngươi từ chối hôn sự, Hãn Hải chi chủ chắc chắn sẽ không vui, Lâu Minh Các cũng sẽ đắc tội với một tồn tại như Hãn Hải chi chủ." Nghe Hạo Thiên chỉ rõ điểm này, Khúc Tần cắn răng, nhưng vẫn không hạ được quyết tâm, mày chau mặt ủ.

"Chuyện Lâu Minh Các các ngươi rước lấy, có liên quan gì đến

Phòng đấu giá đứng đầu sao?" Hạo Thiên lại nói một câu, ung dung thản nhiên, rõ ràng không định quản chuyện bao đồng.

"Tin tức về Đan các các chủ ngươi cũng không để ý?" Khúc Tần đột nhiên nói một câu.

Hạo Thiên nhìn người trước mặt, nhất thời không lên tiếng, chờ đợi những lời tiếp theo của Khúc Tần.

"Đan các các chủ quả thực ở chỗ của Hãn Hải chi chủ.

Ngươi mang theo Tô Dung, ở lại Hãn Hải, không phải là vì tung tích và an nguy của Đan các các chủ sao?" Khúc Tần nhìn rất rõ.

Vốn dĩ gã cũng không định dùng chuyện này để dụ Hạo Thiên ra tay, nhưng đối phương cứ mãi từ chối, Khúc Tần cũng hết cách, bất đắc dĩ nói một tiếng.

"Hãn Hải chi chủ đề cập, hôn sự của Nguyệt Thần, sẽ để Đan các các chủ ra tay luyện chế một viên đan dược Thiên giai khác làm quà mừng đại hôn.

Trước đó, ngài ấy không định để Đan các các chủ xuất hiện gây chú ý." "Ngày đại hôn của Nguyệt Thần, Đan các các chủ mới hiện thân?" Hạo Thiên nghe lời của Khúc Tần, có chút ngạc nhiên.

Chương 701

Không phải vì điều kiện lộ diện của Đan các các chủ, mà là vì Hãn Hải chi chủ dám để Đan các các chủ xuất hiện, còn để ngài ấy luyện chế đan dược, điều đó cho thấy tình cảnh của Đan các các chủ, có lẽ không tệ như y nghĩ.

Cũng phải, với thân phận Thần cấp Đan sư của Đan các các chủ, nếu rơi vào khốn cảnh, chỉ cần có thể truyền tin ra ngoài, không nói là hô một tiếng trăm người hưởng ứng, ít nhất Thần tộc sẽ tìm mọi cách để bảo vệ ngài ấy, chưa kể các thế lực khác vì tranh đoạt một danh Thần cấp Đan sư sẽ dùng đến thủ đoạn gì.

Cường giả như vậy, căn bản không thể kiềm chế, càng đừng nói là giam cầm, uy hiếp, trên đời dường như cũng không có người hay vật gì có thể uy hiếp được Đan các các chủ.

Vốn đã quen một thân một mình, cường giả như Đại trưởng lão Thần tộc, Đan các các chủ cũng dám tùy ý ngỗ nghịch, một Hãn Hải chi chủ, có lẽ chỉ có thể dùng điều kiện để tạm giữ Đan các các chủ ra tay vài lần mà thôi.

Khúc Tần không ngờ sau khi gã nói xong, Hạo Thiên không những không gấp, ngược lại sắc mặt càng thêm bình tĩnh, dường như không bị lời của gã kích động chút nào, ngược lại còn nhàn nhạt cười một tiếng: "Nếu đã như vậy, vậy thì đợi đến ngày đại hôn của Nguyệt Thần thôi." "Ngươi không sợ một cường giả tùy hứng như Đan các các chủ sẽ liên thủ với Hãn Hải chi chủ, đẩy Phòng đấu giá đứng đầu vào khốn cảnh sao?" Khúc Tần ngước mắt nhìn Hạo Thiên trước mặt, âm thầm nhíu mày, thật sự có chút không nhìn thấu suy nghĩ của Hạo Thiên.

“Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu và Đan các các chủ có quan hệ cũ, nếu có thể lôi kéo vị cường giả này, có lẽ sớm đã lôi kéo rồi.

Nếu không thể, bây giờ làm gì cũng sợ là vô ích.” Nghe lời của Hạo Thiên, bàn tay buông thõng bên hông của Khúc Tần hơi nắm chặt lại, một lát sau mới khẽ thở ra một hơi, lùi một bước: “Lâu Minh Các không thể đón Nguyệt Thần làm chủ, suy tính của Hãn Hải chi chủ e rằng phải thất bại rồi, không biết sau đó lão sẽ nhắm vào Phòng đấu giá đứng đầu, hay là hòa giải với Thần tộc.” “Biết rõ thực lực cảnh giới của Hãn Hải chi chủ không phải Chân Thần cảnh giới, đến Thần tộc thì có thể làm gì?

Thần tộc có mười hai vị trưởng lão Thần Đế, phách lối thêm một vị nữa sao?” Hạo Thiên không nhanh không chậm nói một câu, giơ tay rót một tách trà, chưa kịp đưa qua đã bị Khúc Tần ra tay chặn lại.

Trên mặt Khúc Tần đã có vài phần kinh ngạc và tức giận: “Phòng đấu giá đứng đầu muốn bỏ mặc Lâu Minh Các?” “Không phải nên nói là các chủ Lâu Minh Các có quá nhiều tâm tư sao?” Hạo Thiên ngước mắt nhìn một cái, Khúc Tần buông tay, có vài phần bất đắc dĩ: “Vậy chuyện của Hãn Hải chi chủ bây giờ...” “Không biết Nguyệt Thần nghe được những lời này sẽ có cảm nghĩ gì.” Hạo Thiên cười cười, cực nhẹ nói một câu.

“Có thể thế nào?

Dù sao ta cũng không có ý định cưới.” Khúc Tần khẽ hừ một tiếng, thấy Hạo Thiên thật sự không định ra tay, chỉ đành phất tay áo bỏ đi.

Trong phòng, Hạo Thiên cầm tách trà, lại giơ tay lấy thêm một tách trà mới trên bàn, đặt ở vị trí đối diện.

Bóng dáng Nguyệt Thần cùng với thần khí gương tròn trong tay

dần dần hiện ra ở một góc hành lang ngoài cửa, nàng bước về phía này, đứng trước mặt Hạo Thiên một lúc, mặt không biểu cảm nhìn Hạo Thiên, một lát sau mới ngồi xuống bên bàn gỗ, cũng không chạm vào tách trà trên bàn, chỉ tùy ý liếc một cái, tiếp tục ngước mắt nhìn Hạo Thiên: "Ngươi cố ý dụ các chủ Lâu Minh Các nói những lời đó?" "Nguyệt Thần vì sao lại sốt sắng với chuyện hôn ước như vậy?

Hãn Hải chi chủ có ý đồ gì?" Hạo Thiên không phủ nhận lời của Nguyệt Thần, mà hỏi ngược lại một câu.

"Tự nhiên là tìm một người có thể tin cậy để che chở." Nguyệt Thần từng chữ từng chữ nói ra, nhưng không giống như phát ra từ nội tâm, mà chỉ như lặp lại lời của người khác.

"Tu sĩ có cảnh giới cao hơn Nguyệt Thần, trong Thần giới không tìm ra người thứ hai." Hạo Thiên nhìn Nguyệt Thần, cực nhẹ nói một câu: "Nguyệt Thần mới là Hãn Hải chi chủ thật sự của Hãn Hải, phải không?" Vì lời của Hạo Thiên, Nguyệt Thần rõ ràng ngẩn ra, cúi đầu che đi thần sắc trong mắt, chỉ là một lát sau, Nguyệt Thần phản ứng lại.

Ở trong Hãn Hải, không ai dám giao thủ với nàng, cũng không ai địch lại nổi.

Chỉ là, trong mắt Nguyệt Thần rõ ràng có một tia cô tịch thoáng qua, nàng khẽ gật đầu, thừa nhận lời của Hạo Thiên, rồi ngước mắt nói: "Nếu ngươi đã biết, hẳn sẽ biết nhiều hơn các chủ Lâu Minh Các một chút, thông minh hơn một chút, có gì muốn biết, nhân lúc ta đang có tâm trạng tốt, đều có thể nói cho ngươi biết." "Chân Thần cảnh." Hạo Thiên cực kỳ rõ ràng chỉ ra một điểm.

Cảnh giới sau Thần Đế mà y chưa từng chạm tới, tự nhiên lòng tò mò dâng cao.

"Sau Thần Đế phân thành Tiểu Chân Thần cảnh và Đại Chân Thần

cảnh.

Kẻ sau, sớm đã không thể được vị diện này chấp nhận, nếu không thể mượn lực của Thiên Đạo để rời khỏi Thần giới, sẽ bị Thiên Đạo tìm cơ hội âm thầm xóa bỏ." Nguyệt Thần cũng không có ý che giấu, nhàn nhạt nói: "Ta là Tiểu Chân Thần cảnh...

Phải có cơ duyên cực kỳ đặc thù mới có thể đạt đến cảnh giới này.

Nhược điểm của ta, bây giờ không thể nói cho ngươi biết, ngươi cũng đừng đoán." Nghe lời của Nguyệt Thần, Hạo Thiên có chút bật cười: "Nếu ta đoán đúng, Hãn Hải chi chủ sẽ thay Phòng đấu giá đứng đầu giải quyết khốn cục này?" "Phòng đấu giá đứng đầu nếu có quyết tâm vào Hãn Hải không ra, cũng không khó." Nguyệt Thần nghiêng đầu, nhìn Hạo Thiên cực nhẹ nói một câu, quả là nói thật.

Một lát sau, dường như nghĩ đến điều gì đó, Nguyệt Thần thở dài một hơi: "Ta đáp ứng ngươi một chuyện đối với ta không khó, nhưng lại cực kỳ quan trọng đối với Phòng đấu giá đứng đầu.

Hãn Hải có thể che chở cho Thần mạch dị tộc tồn tại." Nếu đã đáp ứng, với tư cách là cường giả Chân Thần cảnh, tự nhiên sẽ không nuốt lời, cũng không cần thiết phải nuốt lời.

Nghe lời của Nguyệt Thần, Hạo Thiên nhìn về phía thần khí gương tròn trong tay nàng, nói: "Thần khí trong tay Nguyệt Thần phẩm giai cực cao, hẳn là tồn tại vượt qua phẩm giai thần khí.

Nguyệt Thần có thể luyện hóa thần khí.

Nếu không phải ngươi điều khiển thần khí, mà là bị thần khí thao túng che chở, việc tăng cảnh giới dễ như trở bàn tay, nhưng lại không thể vượt qua thần khí, bị thần khí luyện hóa, trở thành tồn tại như khí hồn của thần khí." "Thần khí nếu có thần trí tồn tại, cũng gọi là khí linh, không thể tự mình xác định tu sĩ trở thành khí hồn, vậy là đã tìm

một con rối để dựa vào, tự nhiên sẽ đặt ra nhiều hạn chế, ví như, không thể rời khỏi vị diện Hãn Hải.

Cho nên Nguyệt Thần nếu ra khỏi Hãn Hải, có lẽ thực lực cảnh giới sẽ giảm mạnh, Hãn Hải chi chủ cũng không còn tồn tại nữa." Hãn Hải là một nhà tù, nhưng Nguyệt Thần bị giam cầm trong đó, lại nhận được lợi ích mà người khác cầu cũng không được.

Cho nên, Nguyệt Thần cam nguyện bị giam ở nơi này trong những năm tháng dài đằng đẵng, nhưng Hãn Hải chi chủ dường như không có ý định này, dã tâm của lão không cam tâm ở đây.

Nguyệt Thần nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên, không biết đang nghĩ gì, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, chỉ hơi cong cong mày mắt: "Ta bây giờ cảm thấy ngươi còn thích hợp hơn Khúc Tần, không phải Phòng đấu giá đứng đầu, mà chỉ riêng ngươi, có lẽ có thể làm được những gì phụ thân nói, khiến cả Thần giới trở thành sở hữu của Hãn Hải, không còn ai có thể coi Thần giới là nhà tù." "Hãn Hải chi chủ đã thuyết phục được ngươi?" Hạo Thiên có chút bất ngờ hỏi Nguyệt Thần một câu.

Nguyệt Thần nhìn người trước mặt, nói thuyết phục thì không phải, nhưng lại có chút do dự.

Nàng không cảm thấy kế hoạch của phụ thân tốt, nhưng cũng không cảm thấy không tốt, dù sao chuyện phải làm cũng không nhiều, cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Nghe theo lời phụ thân làm, cũng đỡ phải có một người luôn ở bên cạnh oán giận nổi nóng.

"Ta chưa từng rời khỏi Hãn Hải, cũng muốn ra ngoài xem sao, chỉ là phụ thân nói thế giới bên ngoài nguy hiểm quá nhiều, ta mang theo Nguyệt Kính ra ngoài, không chừng sẽ liên lụy đến tất cả mọi người, nên đã từ bỏ ý định đó.

Chỉ là phương pháp bây giờ của phụ thân dường như khả thi, ta định thử xem." Thần tộc, Phòng đấu giá đứng đầu, Lâu Minh Các, còn có nhiều cường giả Thần giới hiện nay đều ở Hãn Hải, loại bỏ hết mọi mối đe dọa, tự nhiên không cần phải lo lắng sẽ có nguy hiểm.

Việc cần giải quyết đầu tiên, là Thần tộc.

Nguyệt Thần khẽ cụp mắt.

Thần tộc biết thần khí siêu phẩm giai ở Hãn Hải là trong tay nàng, chỉ là nàng không rời khỏi Hãn Hải, Thần tộc không có cách nào, cũng không thể ra tay tranh đoạt.

Nhưng không có nghĩa là Thần tộc từ bỏ chuyện này, ngược lại vẫn luôn tìm cơ hội, thậm chí bề ngoài tỏ ra thân thiện với Hãn Hải, nhưng ngầm lại làm không ít chuyện.

Đây cũng là lý do Hãn Hải chi chủ coi trọng Lâu Minh Các, cũng không đặt hôn sự này lên đầu Thần tộc.

Hãn Hải sẽ không ngốc đến mức tìm cách giao ra con át chủ bài lớn nhất của mình, đánh cược tính mạng của mình để làm áo cưới cho người khác.

Thiệp mời dự yến, Hãn Hải chi chủ tự nhiên đã gửi cho Thần tộc vốn giao hảo trên bề mặt, chỉ là, Thần tộc sẽ đến, mục đích của họ là gì, Hãn Hải chi chủ lòng dạ biết rõ, tự nhiên sẽ không có thái độ tốt với Thần tộc và Thần mạch lúc này.

Huống hồ, Hãn Hải chi chủ có vài phần dung túng cho Thần tộc, đó cũng là thái độ đối với Đại trưởng lão Thần tộc, chứ không phải nói với mấy vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc trong Hãn Hải.

Có những lời căn bản không cần phải nói rõ, Hạo Thiên khẽ thở dài, nhìn Nguyệt Thần trước mặt, cực nhẹ nói một câu: "Hãn Hải, ngươi muốn ra ngoài, tự nhiên không có ai cản được, nếu có sức tự

vệ, Thần tộc cũng không đáng sợ." "Vậy sao?" Nguyệt Thần nghiêng đầu: "Nếu có người truyền tin ta thân mang chí bảo ra ngoài, thứ cần phải sợ, e rằng không chỉ có Thần tộc, Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu không chừng cũng sẽ động tâm tư?" "Hãn Hải chi chủ mượn chuyện liên hôn, là không muốn tin tưởng Lâu Minh Các?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi một câu.

"Lâu Minh Các không đáng tin, Khúc Tần người này, cũng không đáng tin." Nguyệt Thần từng chữ từng chữ nói rất nhẹ: "Chỉ là, phụ thân đã muốn xem hắn có thể làm được đến mức nào, vậy thì cứ để hắn thử, có lẽ sau khi biết không có kết quả, sẽ thu tâm ở lại Hãn Hải, hoặc giả như thật sự làm được, bất luận tốt xấu, đối với ta mà nói, đều không phải là một chuyện xấu." Nghe lời của Nguyệt Thần, Hạo Thiên có chút hiểu được điều Khúc Tần nói, thái độ không quan tâm của Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần quả thực không đặt chuyện liên hôn vào lòng, thậm chí còn không đi xem xét khả năng của Khúc Tần, chỉ là Hãn Hải chi chủ một mực quyết định mà thôi.

Cuối cùng thành hay không, đều chỉ là một niệm sai biệt của Nguyệt Thần mà thôi.

"Ngươi chưa từng rời khỏi Hãn Hải?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi một câu.

"Ừm." Nguyệt Thần khẽ ngước mắt, nhìn thần sắc nhàn nhạt trong mắt Hạo Thiên, dường như hơi dừng lại, có vài phần hiểu ra Hạo Thiên định làm gì, lại không để lại dấu vết mà dời ánh mắt, nhìn về phương xa.

Cảnh sắc của Hãn Hải là một tòa lầu gác cao treo trên đỉnh núi mây biển, hành lang đỏ son uốn lượn giữa các lầu gác, thỉnh thoảng có đệ tử Hãn Hải đi qua.

Những đệ tử này, đều là nhân thủ mà Hãn Hải chi chủ thu nhận về, có người được bồi dưỡng từ nhỏ, có người là cường giả bị tìm cách giữ lại Hãn Hải, có những vị khách hôm nay đến Hãn Hải dự yến, tất cả mọi người đều có thể tự do ra vào cảnh giới Hãn Hải, duy chỉ có nàng, người có địa vị dường như chỉ sau Hãn Hải chi chủ trên danh nghĩa, phụ thân của nàng.

Thực tế, phụ thân nàng cũng không thể khống chế nàng.

Nhưng, lại chỉ có nàng, bị giam cầm ở đây, dưới chân vĩnh viễn không thể thoát khỏi Hãn Hải.

Rời khỏi đây, cảnh giới của nàng sẽ rơi xuống dưới Thần Đế, có nguy cơ mất đi Nguyệt Kính, mất đi Nguyệt Kính, nàng sẽ không còn gì cả.

"Không muốn mạo hiểm một lần sao?" Lúc Hạo Thiên lên tiếng, cũng không có mười phần chắc chắn Nguyệt Thần sẽ nhận lời, muốn lôi kéo một vị cường giả như vậy, là chuyện cực kỳ không dễ dàng, huống hồ đối phương có lẽ không tin ai, cũng không muốn tin ai ngoài bản thân.

"Đưa ta rời khỏi Hãn Hải." Nguyệt Thần khẽ nheo mắt, chỉ ra một điểm.

Chương 702

Bàn tay nàng đặt trên lan can, nhất thời không lên tiếng, Hạo Thiên cũng không khuyên nhủ.

"Đến Thần tộc." Nguyệt Thần đột nhiên lên tiếng nói một câu.

"Hả?" Hạo Thiên chỉ định đưa Nguyệt Thần rời khỏi Hãn Hải, lại không ngờ Nguyệt Thần sẽ chọn nơi nguy hiểm nhất, sắc mặt có chút cổ quái: "Đại trưởng lão Thần tộc hiện đang ở trong Thần tộc, chỉ là đang bế quan, nhưng nếu phát giác được khí tức của ngươi, e rằng dù đang bế quan, cũng sẽ cưỡng ép phá quan ra ngoài." "Lão bị trọng thương rồi." Nguyệt Thần đột nhiên nói ra một câu.

"Bị trọng thương cũng là Đại trưởng lão Thần tộc, huống hồ sau khi rời khỏi Hãn Hải cảnh giới của ngươi sẽ sụt giảm, không thể nào địch lại được." Hạo Thiên nói thật.

Nguyệt Thần lại không lên tiếng.

"Được rồi." Hạo Thiên thở dài một hơi: "Cũng không phải là không thể." "Vậy quyết định vậy đi." Nguyệt Thần nhanh chóng nhận lời, quay người đi ra ngoài.

Hạo Thiên nhìn bóng lưng Nguyệt Thần rời đi một lúc, suy nghĩ một hồi, liền bắt đầu chuẩn bị, để Quản Di và Tô Dung rời khỏi Hãn Hải trước, quay về Thượng Thần Giới.

"Thiếu chủ?" Quản Di có chút bất ngờ, chưa có tung tích của Đan các các chủ, Hạo Thiên lại để y rời đi trước, còn mình lại ở lại Hãn Hải không đi, là có chuyện gì muốn làm?

"Đan các các chủ ở bất cứ nơi đâu cũng sẽ không có chuyện gì." Hạo Thiên nhìn Tô Dung nói một câu.

Tô Dung như có điều suy nghĩ, một lúc sau thở dài: "Ta là quan tâm sẽ bị loạn, Đan các các chủ dù có vội rời khỏi Thần tộc đến đâu, sau khi rời đi, nếu có nguy hiểm, cũng sẽ truyền tin cho ta biết.

Không có tin tức, tức là mọi thứ bình an." Dùng cảnh giới thực lực của mình đi quan tâm an nguy của một Thần cấp Đan sư, nếu thật sự có người có thể gây ra uy hiếp cho Đan các các chủ, với thực lực của mình lại có thể làm gì?

Thay Đan các các chủ thu dọn di thể hay là cầu cứu Hạo Thiên và Phòng đấu giá đứng đầu?

Tô Dung không còn cố chấp vào chuyện này, gật đầu, ngày thứ hai Quản Di và Tô Dung rời khỏi Hãn Hải.

Hãn Hải chi chủ cũng không ngăn cản, chỉ nhìn Hạo Thiên còn lại ở một bàn của Phòng đấu giá đứng đầu, khẽ nheo mắt.

Nói thật, Phòng đấu giá đứng đầu quả thực mạnh hơn Lâu Minh Các, chỉ là sáu vị cường giả Thần Đế, e rằng không dễ dàng thu phục như vậy, là tồn tại phiền phức chỉ sau Thần tộc, Lâu Minh Các vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là, các chủ Lâu Minh Các Khúc Tần, dường như có chút không biết điều...

Chuyện hôn sự của Nguyệt Thần cứ trì hoãn mãi không nhận lời, bất luận đưa ra lý do gì, đều chỉ là cớ để trì hoãn, điểm này, Hãn Hải chi chủ có thể nhận ra.

Vì vậy, Hãn Hải chi chủ có chút không muốn quan tâm đến Hạo Thiên, cũng không muốn trì hoãn chuyện này quá lâu, quay người tiếp tục đi thương lượng với Khúc Tần, vẻ không kiên nhẫn giữa hai hàng lông mày cũng ngày một nhiều.

Khúc Tần ngồi đối diện Hãn Hải chi chủ, cũng có chút áp lực,

nhất thời thậm chí muốn dứt khoát nhận lời trước, sau này còn nhiều thời gian để tiếp tục trì hoãn với Hãn Hải chi chủ.

Không thể nhìn Hãn Hải chi chủ thay đổi chủ ý ngay bây giờ, Hạo Thiên ở lại Hãn Hải, cũng không biết có ý đồ gì.

Nghĩ vậy, Khúc Tần khẽ mở miệng, nhận lời.

Tại lối vào Hãn Hải, bên ngoài có không ít tu sĩ bồi hồi không vào được.

Lúc bóng dáng Hạo Thiên và Nguyệt Thần xuất hiện, không kinh động bất kỳ ai.

Rời xa Hãn Hải, sắc mặt Nguyệt Thần dần dần sa sầm, khẽ mím môi, nhưng không có nhiều ý hối hận, chỉ là có chút không thích ứng.

"Thần tộc hiện tại còn lại mấy vị trưởng lão Thần Đế ở Thượng Thần Giới?" Lúc bước vào cửa truyền tống trận, Nguyệt Thần nghiêng đầu liếc nhìn Hạo Thiên bên cạnh, chậm rãi hỏi một câu.

"Không nhiều, vốn có sáu vị trưởng lão Thần Đế bị nhốt trong phương ngoại thiên địa ở cổ chiến trường, Ngũ trưởng lão và một vị trưởng lão Thần Đế khác lại cùng Tuân Tịch Thiên Thần ở Hãn Hải, bây giờ trong Thần tộc chỉ còn lại Đại trưởng lão Thần tộc và hai vị trưởng lão khác." Lục trưởng lão và Thất trưởng lão vì chuyện đại trận mà bị giữ lại trong Thần tộc.

Chuyện đại trận, qua tay hai người họ, tuyệt đối không thể triệu hồi hai vị trưởng lão kia từ cổ chiến trường về Thượng Thần Giới.

Đại trưởng lão trọng thương, quả là một cơ hội, chỉ là Thần tộc hiện tại chưa chính đại quang minh ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu, Phòng đấu giá lại càng kiêng kỵ sự tồn tại của Đại trưởng lão, lúc này cũng không có động tĩnh gì.

Cơ hội như vậy, Hạo Thiên cũng không muốn bỏ lỡ, huống hồ là

Nguyệt Thần chủ động đề nghị.

"Rời khỏi Hãn Hải, cảnh giới hiện tại của ta miễn cưỡng ở Thần Đế sơ cảnh, có chút khác với lúc rời đi nhiều năm trước, có lẽ là vì thực lực bản thân ta đã tăng lên." Nguyệt Thần cực nhẹ nói một câu, có chút ngoài dự liệu.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, cũng khó trách Nguyệt Thần dám đề cập đến việc đi Thần tộc.

Khoảnh khắc hai người bước ra khỏi truyền tống trận, lại thấy bên ngoài đã có hai bóng người đứng chờ sẵn.

"Hạo Thiên?" Một trong hai người lên tiếng, cả hai đều che mặt, trông giống như những vị khách ở Hãn Hải.

Khẽ nheo mắt, Hạo Thiên thấy một trong hai người dường như đã nhận ra mình, không chút do dự ra tay.

"Nói nhiều vô ích, đừng lảm nhảm, giết Hạo Thiên, lấy đan dược Thiên giai về phục mệnh!" Nguyệt Thần sau khi rời khỏi Hãn Hải đã lấy ra một chiếc áo choàng dài màu xanh lam khoác lên người, cúi đầu, nhất thời hai người đối diện không nhận ra nàng.

Cảnh giới của hai nam tử trước mặt đều không thấp, Hạo Thiên giơ tay, nhưng chưa dẫn ra thần khí, chỉ hạ xuống hai cánh cửa đen khổng lồ của Sâm La Vạn Tượng, tức thì xuất hiện sau lưng hai người.

Một người không cẩn thận liền bị cánh cửa nuốt chửng, người còn lại thân hình nhanh hơn, lao về phía Hạo Thiên, nhưng lại tạm thời đổi ý, lao về phía Nguyệt Thần, giơ tay muốn bắt nàng.

"Tìm chết." Trong Hãn Hải không ai có thể địch lại Nguyệt Thần, đã lâu rồi nàng không động thủ, nhưng kẻ trước mặt lại không thể gây phiền phức cho nàng.

Chiếc gương tròn trong tay nàng đột nhiên phóng đại thành một hư ảnh, che chắn trước người, tức thì bao phủ lấy kẻ đang lao tới.

Theo động tác kết ấn của Nguyệt Thần sau Hãn Hải Kính, một vòng sáng màu máu nuốt chửng người trước mặt, một lát sau liền không còn động tĩnh, không lâu sau, huyết khí nhàn nhạt lơ lửng trong hư không, rồi bị Nguyệt Thần phất tay áo xua tan.

"Chỉ là hai tu sĩ Thần Vương đỉnh phong, cũng dám tìm phiền phức của ta?" Giơ tay thu Hãn Hải Kính lại, Nguyệt Thần khẽ thu lại hàn quang trong mắt, liếc Hạo Thiên một cái, cũng có chút hiểu được lời của đối phương.

Phụ thân vẫn luôn không cho nàng rời khỏi Hãn Hải, tự nhiên là có lý do.

Rất lâu trước đây, khi cảnh giới còn thấp, nàng đã rời khỏi Hãn Hải một lần, chỉ là kết quả lần đó không tốt.

Thân mang chí bảo, khó mà che giấu, người khác mắt kém, chỉ coi Hãn Hải Kính trong tay nàng là thần khí siêu thập phẩm, vẫn có thể thu hút không ít ánh mắt thèm muốn.

Cũng vào lúc đó, sự tồn tại của Hãn Hải Kính mới bị Thần tộc biết đến.

Lần đó, Nguyệt Thần không chỉ suýt mất Hãn Hải Kính, mà còn suýt mất cả tính mạng.

Cuối cùng, Nguyệt Thần được Lão tổ cứu...

Chỉ là lần đó, Hãn Hải chi chủ dường như hiểu lầm, đã động thủ với Lão tổ, sau đó liền đưa nàng về Hãn Hải, nói rằng người ngoài Hãn Hải đều không đáng tin, thậm chí trừ phụ thân ra, người khác, đều không thể khinh suất tin tưởng, kể cả Lão tổ cũng là vì muốn tranh đoạt Hãn Hải Kính mới ra tay cứu.

Chỉ là, Nguyệt Thần lại cảm thấy có chút không giống, người cứu nàng dường như không hề để lộ ra sự tham lam, nàng có thể phân biệt được sự khác biệt giữa hai loại người.

Giống như bây giờ nàng cảm thấy, ánh mắt Hạo Thiên nhìn nàng khác với người khác, không có ánh mắt muốn chiếm đoạt gì từ trên người nàng.

Các chủ Lâu Minh Các kia che giấu rất tốt, nhưng Nguyệt Thần nhìn ra được, đối phương không khác gì những kẻ tham lam kia, đều tìm mọi cách mưu cầu từ trên người nàng, chỉ là không biết chuyện Hãn Hải Kính, nên không có ý định mưu cầu tính mạng.

Có chút kỳ lạ là, loại ánh mắt này, Nguyệt Thần cũng từng thấy trên người phụ thân mình, Hãn Hải chi chủ.

Lắc đầu, Nguyệt Thần khẽ thở dài một hơi: "Đi thôi, lần này ta ra ngoài, có lẽ không thể ở bên ngoài quá lâu sẽ bị Hãn Hải chi chủ phát hiện, ta cũng không thể ở bên cạnh Hãn Hải chi chủ quá lâu, nếu không sẽ rước phiền phức cho ngươi, cũng sẽ mang đến họa sát thân cho ta." Hạo Thiên mơ hồ có thể hiểu được ý trong lời của Nguyệt Thần, không nhanh không chậm đi theo bước chân của đối phương, lại thuận miệng nói một câu: "Vì sao không đưa Hãn Hải Kính cho Hãn Hải chi chủ?

Hẳn là không có gì khác biệt chứ." Chẳng lẽ điều kiện để Hãn Hải Kính nhận chủ lại khắc nghiệt đến vậy sao?

Nếu không, khi thấy dã tâm của Hãn Hải chi chủ, y đã đem Hãn Hải Kính để lại cho Nguyệt Thần rồi.

Nghe lời Hạo Thiên nói, Nguyệt Thần khựng lại một chút, một lát sau mới đáp: "Hãn Hải Kính đã công nhận ta là chủ nhân.

Phụ thân cũng từng thử để gương nhận chủ nhưng không có kết

quả, cuối cùng đành đưa cho ta, dặn ta phải giữ gìn thật tốt.” Hạo Thiên nhướn mày, cũng không lấy làm lạ.

Chương 703

Bóng dáng hai người tiến về phía Thần tộc ở Thượng Thần Giới.

Ở một phía khác, trong Hãn Hải, Nguyệt Thần biến mất chưa được bao lâu, trên yến tiệc, Hãn Hải chi chủ nghe Khúc Tần do dự mãi rồi cuối cùng cũng chấp nhận hôn ước với Nguyệt Thần, mới khẽ hừ một tiếng, hạ lệnh mời Nguyệt Thần tới để định đoạt chuyện này ngay hôm nay.

Chỉ là, người đi tìm Nguyệt Thần mãi không thấy về.

Hãn Hải chi chủ nhíu mày, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm bất tường.

Y đứng bật dậy, phóng ra thần thức quét qua toàn bộ Hãn Hải.

Các tân khách có mặt nhất thời bị uy thế của Hãn Hải chi chủ trấn áp, sau khi định thần lại đều nhíu mày.

Cường giả Chân Thần cảnh?

Hình như... cũng không mạnh đến thế?

Hãn Hải chi chủ đang lừa gạt sao?

Chỉ trong nháy mắt, một số người đã đè nén ý niệm đó xuống.

Dù thế nào đi nữa, đối phương cũng là cường giả một phương, đã có lời mời dự yến, sắp xếp hôn sự của Nguyệt Thần, lễ tiết chu đáo, bọn họ cũng không có lý do gì để gây chuyện vào lúc này.

Thế là mọi người trấn tĩnh lại, có chút khó hiểu nhìn về phía Hãn Hải chi chủ, mở miệng hỏi một câu: "...

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Có cần chúng ta ra tay giúp đỡ không?" Hãn Hải chi chủ nhíu chặt

lông mày, trong toàn bộ Hãn Hải không hề có hơi thở của Nguyệt Thần.

Y đã để lại một đạo ấn ký trên người Nguyệt Thần, chỉ cần nàng còn ở đây là có thể tìm ra tung tích, nhưng giờ đây ấn ký đó cũng biến mất rồi!

Thật là to gan lớn mật!

Hãn Hải chi chủ hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trong lòng rối bời, nhưng không thể hiện ra trước mặt những vị khách đang nịnh hót này.

Y chỉ xua tay, lúc này chuyện hôn sự cũng không còn tâm trí đâu mà quan tâm nữa: "Xảy ra chút việc nhỏ, ta phải rời đi một lát, chư vị cứ tự nhiên." Nguyệt Thần không có ở trong Hãn Hải!

Hãn Hải chi chủ chỉ thấy nộ khí xông lên đầu, đau nhức thái dương.

Y đã ngàn dặn vạn dò, cảnh cáo Nguyệt Thần vô số lần không được rời khỏi Hãn Hải, đối phương rõ ràng cũng hiểu điều đó, luôn nghe lời ở lại Hãn Hải, sao giờ lại xảy ra chuyện?

Hãn Hải chi chủ rời khỏi yến tiệc, nghĩ mãi vẫn không thông.

Hôn sự?

Nguyệt Thần khi biết chuyện rõ ràng không hề lộ ra chút không vui nào.

Tuy nhiên theo sự trưởng thành, tính tình nàng ngày càng quái đản thanh lãnh, Hãn Hải chi chủ đối với nàng có đôi khi thậm chí còn phải hạ thấp tư thế để dỗ dành như một người cha hiền đức.

Nguyệt Thần tuy đôi khi có chút không kiên nhẫn với y, nhưng chưa bao giờ có ý định ngỗ nghịch như vậy.

Ngồi trên cao vị, Hãn Hải chi chủ bình tâm hồi lâu mới lắng xuống

được tâm tư, nhưng trong nháy mắt đã bóp nát tay vịn bằng thanh ngọc, gọi thị nữ ngày thường hầu hạ bên cạnh Nguyệt Thần tới: "Mấy ngày nay Nguyệt Thần đã đi những đâu trong Hãn Hải, gặp ai, và rời đi từ lúc nào?" Thị nữ quỳ trong điện run rẩy cầm cập, hồi lâu mới dám ngẩng đầu nhưng vẫn không dám nhìn thẳng Hãn Hải chi chủ, chỉ vô thần thấp giọng nói: "Bẩm... bẩm chủ thượng, nô tỳ không biết...

Nguyệt Thần điện hạ trước giờ thích đi một mình, không muốn có người bên cạnh, đi đâu cũng không tìm thấy, hôm qua người vẫn còn ở đây..." "Ta đã dặn mấy ngày qua Hãn Hải có nhiều người, phải lưu ý Nguyệt Thần, trông chừng nàng cơ mà?" Hãn Hải chi chủ giận dữ quát một câu.

"Nhưng... nhưng..." Giọng thị nữ ngày càng thấp, lặp đi lặp lại những điều vô dụng.

Hãn Hải chi chủ định ra tay giết người, nhưng nghĩ lại đây là người bên cạnh Nguyệt Thần nên đã kìm nén lại, vẫy tay đuổi đi: "Nguyệt Thần mà có chuyện gì, ngươi cũng không sống qua nổi ngày mai!" Hãn Hải chi chủ phiền muộn trong lòng, chợt nhớ tới đám người của Thủ tịch phách mại hành đã rời đi mấy ngày trước.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự thấy hôn sự của Nguyệt Thần đã định đoạt mới rời đi?

Nhưng thiếu chủ của bọn họ rõ ràng nán lại thêm một ngày, hôm nay mới đi...

Cố ý ở lại để làm việc gì sao?

Hôm qua Nguyệt Thần vẫn còn, hôm nay đã không thấy đâu!

Hãn Hải chi chủ nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc này, Khúc Tần ở ngoài điện cầu kiến, Hãn Hải chi chủ

vốn định từ chối nhưng chợt đổi ý, cho Khúc Tần vào.

"Có chuyện gì sao?" Khúc Tần trong lòng có chút thắc thỏm, rõ ràng đã đồng ý hôn sự, sao Hãn Hải chi chủ lại đột ngột thay đổi ý định?

Hãn Hải xảy ra chuyện gì sao?

"Nguyệt Thần cùng thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành đã cùng nhau rời khỏi Hãn Hải." Hãn Hải chi chủ cụp mắt nhìn Khúc Tần phía dưới, nhàn nhạt mở miệng, nén cơn giận, cười lạnh một tiếng: "Xem ra, Nguyệt Thần không mấy thích thú với hôn sự của Lâu Minh Các, việc trì hoãn nhiều ngày cũng có lý do cả." Nghe lời Hãn Hải chi chủ nói, Khúc Tần thoáng kinh ngạc, hồi lâu không lấy lại tinh thần, lắp bắp hỏi một câu: "Nguyệt Thần và Hạo Thiên cùng rời khỏi Hãn Hải sao?" Không thể nào, Hạo Thiên rõ ràng không có ý định với Nguyệt Thần, mà Nguyệt Thần cũng mới biết Hạo Thiên, chỉ nói vài câu, làm sao có thể bỏ đi cùng hắn?

Nhất thời Khúc Tần thậm chí còn tưởng Hãn Hải chi chủ muốn hủy hôn nên mới cố ý lừa gạt mình.

Nhưng nhìn thấy cơn giận không giấu nổi trong mắt Hãn Hải chi chủ, Khúc Tần ngược lại trấn tĩnh lại, thở dài một tiếng: "Là lỗi của ta.

Chỉ là, ta và thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành cũng có quen biết, y hẳn sẽ không làm gì bất lợi cho Nguyệt Thần, chắc chắn là có việc nên Hãn Hải chi chủ không cần quá lo lắng." Ngoài chuyện hôn sự, Khúc Tần lại thích xem kịch vui, hành động này của Hạo Thiên xem như đã giúp y một tay.

Khúc Tần chưa chính thức trở thành vị hôn phu của Nguyệt Thần, nên đứng ở góc độ người ngoài, chuyện này lại khá thú vị.

Đang yên đang lành, Hạo Thiên mang Nguyệt Thần rời Hãn Hải để làm gì?

Chẳng lẽ trong đó có chuyện gì uẩn khúc?

Khúc Tần nhìn Hãn Hải chi chủ, nheo mắt lại nói: "Nhưng vì hôn sự của Nguyệt Thần sắp tới, không chừng nàng vì muốn trốn tránh hôn sự mới né tránh ta mà rời khỏi Hãn Hải.

Hãn Hải chi chủ đã từng hỏi qua ý kiến của Nguyệt Thần chưa?" Nói đến đây, Khúc Tần dừng lại một chút, nhân tiện tìm một cái cớ: "Ta trì hoãn không đồng ý chuyện này là vì Lâu Minh Các đang cần Hãn Hải chi chủ giúp đỡ nên không muốn gây khó dễ, đồng thời cũng vì Nguyệt Thần dường như không có ý với ta." Thở dài một tiếng, Khúc Tần bất đắc dĩ nói: "Đã như vậy, mọi chuyện cứ đợi Nguyệt Thần về, Hãn Hải chi chủ hỏi rõ ràng rồi hãy bàn tiếp." Nghe Khúc Tần nói, Hãn Hải chi chủ lạnh lùng liếc nhìn một cái: "Nguyệt Thần luôn nghe lời ta, hôn sự không hề có ý kiến gì.

Hạo Thiên sẽ không làm hại Nguyệt Thần, vậy tại sao hắn phải lén lút đưa nàng ra khỏi Hãn Hải?" Lời của Hãn Hải chi chủ khiến Khúc Tần không đáp lại được, chỉ đành mỉm cười chờ đợi câu tiếp theo.

Hãn Hải chi chủ thở dài, tựa như bất đắc dĩ phất phất tay: "Lâu Minh Các ở bên ngoài Hãn Hải tất nhiên đi lại thuận tiện hơn nhiều.

Ta hiện giờ không thể rời thân, cũng không có tâm trí lo chuyện của Nguyệt Thần.

Huống hồ, ngươi và Nguyệt Thần cũng có hôn ước miệng, đi tìm người là thích hợp nhất, hơn nữa ngươi cũng quen biết thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành, chắc hẳn sẽ biết tung tích của bọn họ." Lời của Hãn Hải chi chủ vừa dứt, Khúc Tần vốn không muốn nhận, nhưng cũng thật sự không có cái cớ nào hợp lý để từ chối, đành bất

đắc dĩ đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn nhắc lại câu cũ: "Chuyện hôn sự, cứ đợi Nguyệt Thần về hỏi lại rồi hẵng nói." Hãn Hải chi chủ nhìn Khúc Tần một hồi, thấy Khúc Tần dường như đã quyết tâm, cũng không kiên trì ép buộc nữa, gật đầu xem như bỏ qua chuyện này.

Khi Khúc Tần lui ra ngoài điện, loáng thoáng nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Hãn Hải chi chủ truyền lại từ phía sau: "Nếu hủy bỏ hôn sự cũng sẽ không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Lâu Minh Các và Hãn Hải, chỉ là, sau này đừng có hối hận." Khúc Tần nghe thấy câu nói đó, bản tính của một người làm ăn khiến bước chân y khựng lại một chút, trực giác mách bảo chuyện này dường như không nên kết thúc như vậy, nhưng cuối cùng Khúc Tần vẫn không quay đầu lại.

Giờ đã từ chối rồi, quay lại chỉ càng tỏ ra do dự không quyết, khiến người ta chán ghét thêm.

Nhìn theo Khúc Tần rời đi, Hãn Hải chi chủ lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt sầm xuống, thử truyền tin cho Nguyệt Thần nhưng nàng dường như đã biến mất khỏi thế gian, không để lại chút dấu vết nào.

Một lát sau, trong đại điện của Hãn Hải chi chủ lại có tiếng vỡ nát của đồ đạc, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Chương 704

Đứng ở bên ngoài Thần tộc, Nguyệt Thần có vẻ mặt như thể rất quen thuộc nơi này.

Không cần Hạo Thiên phải làm gì, nàng cực kỳ thông thạo dẫn hắn đi đường vòng tránh né các đệ tử Thần tộc, đi giữa hành lang chủ điện, trên người đã thay một bộ bạch bào của đệ tử Thần tộc, trông y hệt như người của Thần tộc.

Hạo Thiên thấy Nguyệt Thần dọc đường hóa giải cấm chế của Thần tộc một cách dễ dàng, hơi nhíu mày hỏi: "Ngươi biết nơi này sao?" "Ừm." Nguyệt Thần nhạt giọng đáp một câu nhưng không muốn nói nhiều, chỉ lầm lũi đi về phía trước.

Hạo Thiên đi bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, các đệ tử Thần tộc đi ngang qua cũng vô tình không nhìn tới hai người, càng không có ý lưu tâm.

Nguyệt Thần đứng trước chủ điện của Đại trưởng lão, giơ tay định đẩy cửa điện, thì bên trong đại điện có một giọng nói trầm trầm vang lên: "Vị khách không mời mà đến, to gan thật đấy!" Đại trưởng lão Thần tộc lại không bế quan, đã phát giác ra rồi sao?

Hạo Thiên nhìn sang Nguyệt Thần bên cạnh, thấy nàng tùy ý đẩy cửa điện bước vào không chút do dự.

Một đạo kiếm quang từ trong đại điện kích đãng ra, nhưng đã bị ánh sáng ôn hòa của Hãn Hải Kính trong tay Nguyệt Thần làm tan biến.

Lần cuối Nguyệt Thần gặp Đại trưởng lão Thần tộc đã là chuyện của nhiều năm về trước.

Trong trí nhớ của Đại trưởng lão, dung mạo của Nguyệt Thần sớm đã phai mờ gần hết.

Nhưng lão nhận ra Hãn Hải Kính trong tay nàng.

Ánh mắt lão khựng lại trên tay nàng, hít sâu một hơi như thở dài: "Nguyệt Thần, đã lâu không gặp...

Mấy lần ta tới Hãn Hải đều bị phụ thân ngươi ngăn cản, ta vốn đã định mời ngươi tới Thần tộc làm khách, giờ thì thấy người rồi, tốt lắm!" Nghe lời Đại trưởng lão Thần tộc nói, Nguyệt Thần tự nhiên không cảm thấy lão đang hoan nghênh mình.

Sự tham lam trong giọng điệu của lão gần như không thể che giấu khi nhìn vào Hãn Hải Kính.

Một tiếng cười lạnh, Nguyệt Thần chán ghét nhíu mày, Hãn Hải Kính trong tay tỏa sáng rực rỡ, lập tức bao phủ thân hình Đại trưởng lão trong ánh kính quang.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên cũng rút đoạn đao lao về phía Đại trưởng lão.

Một đạo kiếm quang cực nhẹ chém xuống đỉnh đầu lão.

Đại trưởng lão sầm mặt, lùi bước, vặn mình né tránh khiến cả hai đòn tấn công đều hụt, nhưng lão vẫn bị dư chấn tác động, nhíu mày hừ lạnh một tiếng.

Lão có chút quên mất, trên người vẫn còn vết thương do Các chủ Đan các để lại khi rời đi, vốn đã bị Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành trọng thương đang lúc điều dưỡng, không ngờ Các chủ Đan các lại có dã tâm như vậy, nhân lúc lão yếu thế mà không ngần ngại phản bội.

Nuôi hổ di họa, Đại trưởng lão Thần tộc lần đầu tiên phải chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Các trưởng lão khác của Thần tộc khi định thành lập Đan các đã từng khuyên can, nói Đan các e là sẽ trở thành Thủ tịch phách mại hành thứ hai, ẩn tàng họa tâm, cuối cùng phản phệ Thần tộc.

Ban đầu lão không tin, cho rằng với tính cách của Các chủ Đan các sẽ không làm ra chuyện như Thủ tịch phách mại hành, kết quả là Các chủ Đan các còn tàn nhẫn hơn cả đám người Thủ tịch phách mại hành do dự bất quyết kia!

"Hạo Thiên, ngươi giờ đã là thiếu chủ của Thủ tịch phách mại hành, phách mại hành chẳng qua cũng chỉ là phụ thuộc của Thần tộc mà thôi, giờ cũng muốn học theo Đan các phản lại Thần tộc sao?

Nếu không nhờ Thần tộc, Thần mạch dị tộc sớm đã không còn tồn tại, làm sao có thể để lại một mạch phách mại hành của các ngươi!" "Xùy." Hạo Thiên chẳng nể nang gì mà cười khẩy một tiếng, căn bản không thèm để ý đến lời của Đại trưởng lão, cùng Nguyệt Thần ra tay ép lão phải liên tục thoái lui.

Đại trưởng lão Thần tộc cuối cùng giơ tay, một đạo kim mang từ trong tay áo bay ra.

Hạo Thiên phản ứng cực nhanh, theo bản năng định bóp nát đạo kim mang đó.

Nhưng động tác của Đại trưởng lão nhanh hơn một bước, một đạo Thần lệnh đã được truyền ra ngoài.

Nhận được lệnh triệu tập của Đại trưởng lão đầu tiên đương nhiên là Lục trưởng lão và Thất trưởng lão của Thần tộc.

Chỉ là, thấy Đại trưởng lão vội vã khắc ấn tự tích, Lục trưởng lão rõ ràng nhíu mày.

"Hạo Thiên dám vào Thần tộc giết Đại trưởng lão, gan lớn thật!" Dứt lời, Lục trưởng lão định bước ra khỏi chủ điện tiến về phía điện

của Đại trưởng lão, nhưng đã bị Thất trưởng lão đứng bên cạnh giơ tay ngăn lại.

"Ngươi cản ta làm gì?" Lục trưởng lão nhìn Thất trưởng lão, có chút không hiểu hành động của đối phương.

Một lát sau, nhìn thấy thần sắc của Thất trưởng lão, Lục trưởng lão như hiểu ra gì đó, trong lòng thầm kinh hãi.

"...

Nhân lúc Đại trưởng lão trọng thương chưa lành, để Hạo Thiên ra tay giết lão sao?

Hoang đường!" "Đại ca, Hạo Thiên không giết Đại trưởng lão thì chúng ta chẳng phải cũng định làm vậy sao?

Vậy thì chẳng thà mượn đao giết người, đỡ phải tự tay động thủ, không tốt sao?" Thất trưởng lão cực khẽ buông một câu.

Lời nói lọt vào tai Lục trưởng lão có chút không thể tin nổi: "Thần tộc sở dĩ có địa vị như vậy trong Thần giới là nhờ có Đại trưởng lão tồn tại, ngươi muốn giết lão?" "Đại trưởng lão đã một lòng muốn đưa Tuân Tuyết Thiên Thần lên vị trí trưởng lão, giao phó sự vụ Thần tộc cho Tuân Tuyết Thiên Thần quản lý, đại ca không thấy rõ sao?

Đại trưởng lão căn bản không coi chúng ta là người thân cận, giữa các trưởng lão cũng có hiềm khích, vốn dĩ chẳng thân thiết gì cho cam." Muốn Đại trưởng lão công nhận Tuân Tịch Thiên Thần thay thế vị trí của Tuân Tuyết Thiên Thần vốn là chuyện viển vông.

Việc Nhị trưởng lão ở cổ chiến trường như thế nào căn bản không quan trọng, quan trọng chỉ có thái độ của Đại trưởng lão mà thôi.

"Nếu Đại trưởng lão biết đệ có ý để Tuân Tịch thay thế địa vị trong Thần tộc, đại ca nghĩ lão sẽ thế nào?

Một tay bồi dưỡng ra Tuân Tuyết Thiên Thần thứ hai, chắc chắn lão sẽ không giao Thần tộc vào tay Tuân Tịch đâu!" Thấy Lục trưởng lão có chút do dự không quyết, Thất trưởng lão thở dài một tiếng.

"Đệ không phải không đi, chỉ là đại trận có chút trục trặc, nhất thời không thể phân tâm.

Thần tộc có địch xâm phạm, đệ vốn tưởng Đại trưởng lão có thể diệt sát bọn chúng, nên cũng một lòng muốn nghênh đón mấy vị trưởng lão từ cổ chiến trường trở về." Thất trưởng lão nhàn nhạt nói một câu: "Nhị trưởng lão phải về, lão đi lâu quá rồi, e là sau khi Đại trưởng lão xảy ra chuyện, Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành sẽ sinh ra tâm tư khác.

Trong lúc chu toàn, an nguy của Thần tộc là trên hết, chuyện của Tuân Tịch có thể gác lại sau." Nghe lời nói nhẹ tựa lông hồng của Thất trưởng lão, Lục trưởng lão gần như hít một hơi khí lạnh, nhìn người trước mặt hồi lâu không định thần lại được.

"Lão Thất, đệ có biết mình đang làm gì không?" Lục trưởng lão đi qua đi lại trong đại điện, ánh mắt Thất trưởng lão vẫn luôn dán vào y, chờ đợi quyết định cuối cùng.

"Không được!" Ánh mắt Lục trưởng lão có chút phức tạp và hoảng loạn, nhưng y cố cưỡng ép mình bình tĩnh lại, lắc đầu với Thất trưởng lão: "Đại trưởng lão lúc này không thể xảy ra chuyện...

Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành là hai rắc rối cực lớn, Nhị trưởng lão về cũng chưa chắc đã dẹp yên được Lâu Minh Các, triệt để tiêu diệt Thần mạch dị tộc.

Thần tộc hiện giờ cần Đại trưởng lão tọa trấn." Thất trưởng lão nghe những lời đó, sắc mặt không đổi, chỉ lộ ra một tia thất vọng, lắc đầu nhàn nhạt nói: "Đại ca thật sự tưởng đám ma tu Lâu Minh Các đó có thể dẹp sạch sao?

Chỉ cần Thần giới còn binh khí ma tu tồn thế, nhất định sẽ có ma tu mới xuất thế, lúc đó sẽ mọc ra cái Lâu Minh Các thứ hai, thứ ba." "Người của Thần mạch dị tộc còn rắc rối hơn, Thủ tịch phách mại hành tồn tại trong bảy mươi tư chủ thành của Thần tộc.

Đệ đã sớm khuyên Đại trưởng lão giải quyết sớm chuyện của Thủ tịch phách mại hành, chỉ là Đại trưởng lão kiêng kị Lão tổ ở nơi bế quan nên không muốn nhắc tới, để mặc Thủ tịch phách mại hành lớn mạnh đến mức khó thu dọn như hiện nay.

Việc này đại ca tưởng một sớm một chiều mà dẹp được sao?" Nghe Thất trưởng lão nói, Lục trưởng lão xua tay, có chút không muốn nghe những lời này: "Hồi đó Lão tổ ở nơi bế quan, cũng không phải không có người đi tìm, chỉ là mãi không có tin tức mà thôi...

Đệ tưởng Đại trưởng lão không muốn giải quyết chuyện này sao?" "Không giết, có thể giam, ai biết được Đại trưởng lão lúc đó tính toán gì?" Thất trưởng lão khẽ hừ một tiếng không cho là đúng.

"Giờ mấy cái đó muộn rồi." Sắc mặt Lục trưởng lão có chút âm trầm.

Thất trưởng lão luôn cho rằng quyết định lúc trước của Đại trưởng lão là sai, nhưng sau khi Lão tổ xuất quan lại ở cùng một chỗ với Hạo Thiên, sau đó còn có ý che chở cho hắn, chẳng lẽ không phải là có ý bảo hộ Thủ tịch phách mại hành?

Xem ra, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Đại trưởng lão lúc trước giữ lại một nhánh Thần mạch dị tộc của Thủ tịch phách mại hành có lẽ cũng không sai.

Thấy sắc mặt Lục trưởng lão, Thất trưởng lão lắc đầu: "Đại ca nghe lời Đại trưởng lão quen rồi, giờ định tiếp tục nghe lời lão sao?" Ngẩng đầu, Thất trưởng lão khẽ nói: "Sự việc đến nước này, đại ca vẫn cứ do dự không quyết đợi Đại trưởng lão dưỡng thương khôi

phục thực lực để chủ trì đại cục sao?

Vậy thì Tuân Tịch Thiên Thần cũng không cần ở lại Thần tộc nữa, sớm ngày đuổi về chủ thành Thần giới đi, nếu không lại chướng mắt Đại trưởng lão, đến lúc đó đệ cũng bị vạ lây." Huống hồ, Tuân Tịch Thiên Thần không biết đã làm gì mà lại có liên quan đến cái chết của Tuân Tuyết Thiên Thần.

Chuyện này sớm muộn gì cũng bị Đại trưởng lão biết được.

Chương 705

Có lẽ giờ lão đã biết, chỉ là vì thương thế nên chưa kịp hỏi tội.

Nhưng Thất trưởng lão không nghĩ chuyện này sẽ dễ dàng trôi qua như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày Đại trưởng lão tính sổ, lúc đó y và Lục trưởng lão một người cũng chạy không thoát.

Nghe Thất trưởng lão nói, sắc mặt do dự của Lục trưởng lão dần dịu lại, hồi lâu không nói gì, chỉ im lặng nhìn Thất trưởng lão.

"Nếu chuyện này đại ca không muốn làm thì cứ sang chỗ Đại trưởng lão xem sao." Thất trưởng lão xua tay, rõ ràng không định đi, chắp tay đứng đó nhìn đại trận đang dần được tu phục.

Nhị trưởng lão phải từ cổ chiến trường trở về thôi, nếu không tình cảnh hiện giờ của Thần tộc chẳng mấy tốt đẹp.

"Ta biết rồi, coi như chưa thấy lệnh triệu tập của Đại trưởng lão, chuyện hôm nay chỉ có ngươi và ta biết." Lục trưởng lão giơ tay bóp nát đạo kim sắc triệu lệnh đang lơ lửng trước mặt, vẫy tay thêm một tầng kết giới cho đại điện, cách tuyệt mọi thứ bên ngoài.

Khi Lục trưởng lão bóp nát triệu lệnh, Đại trưởng lão đã cảm nhận được, đôi mắt đột ngột mở to, trong đáy mắt ẩn chứa một tia nộ khí.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, sao bọn chúng dám!

Chuyện của Tuân Tuyết Thiên Thần đúng như Thất trưởng lão dự đoán, Đại trưởng lão đã sớm biết.

Trước khi Lục trưởng lão nghĩ rằng Tuân Tuyết có chuyện, vào ngày mệnh bài của Tuân Tuyết vỡ nát, lão đã phát hiện ra.

Vì thế Đại trưởng lão mới cưỡng ép phá quan, đứng trong từ

đường Thần tộc nhìn mệnh bài vỡ vụn dưới đất, thương thế lại nặng thêm một tầng.

Cũng vì thế lão mới triệu hồi Các chủ Đan các đang bị giam cầm nơi khác về để luyện chế Thiên giai đan dược nhằm khôi phục thương thế nhanh nhất có thể.

Cứ tưởng có thể dùng tên này thêm một lần nữa.

Không ngờ Các chủ Đan các lại dám phản đào khỏi Thần tộc, mang theo cả Thiên giai đan dược.

Thương tích của Đại trưởng lão càng thêm trầm trọng, giờ Hạo Thiên và Nguyệt Thần lại tìm tới gây rắc rối, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão lại làm ngơ không chịu nhận lệnh tới giết Hạo Thiên.

Trong điện của Đại trưởng lão Thần tộc, lão nhìn Nguyệt Thần giơ tay hạ trận pháp, phong tỏa một phương thiên địa, dưới sự tấn công không ngừng của Hạo Thiên, sắc mặt lão dần trầm xuống.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, gan to bằng trời dám bóp nát triệu lệnh của lão!

Thấy sắc mặt Đại trưởng lão Thần tộc chợt tối sầm lại, Hạo Thiên đương nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Thừa lúc bệnh, lấy mạng lão!

Luôn là một chân lý không bao giờ sai.

Đoạn đao đâm thẳng vào yếu hại của Đại trưởng lão.

Khi Hạo Thiên rút đao ra, thấy một luồng thần hồn chạy trốn khỏi thức hải của Đại trưởng lão, không đợi hắn ra tay, Hãn Hải Kính trong tay Nguyệt Thần đã hút luồng thần hồn đó vào trong, bị nàng nắm chặt trong tay rồi bóp nát.

Làm xong việc này, Nguyệt Thần nhìn Hạo Thiên, khẽ gật đầu:

“Đa tạ đã đi cùng ta một chuyến.

Đại trưởng lão Thần tộc đã chết, chắc hẳn nguy nan của Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các sẽ dễ dàng giải quyết thôi.” “Rời khỏi Hãn Hải chỉ để giết Đại trưởng lão Thần tộc thôi sao?” Ánh mắt Hạo Thiên nhàn nhạt dừng trên người Nguyệt Thần: “Làm xong chuyện này rồi, nàng muốn về Hãn Hải sao?” Nghe Hạo Thiên hỏi, Nguyệt Thần nhất thời không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn thi hài của Đại trưởng lão Thần tộc, khẽ buông một câu: “Ta chỉ hiểu ra một chuyện, nguyện vọng của phụ thân e là không thành hiện thực được, mà nếu có thành thì cũng chẳng liên quan gì đến ta.” “Thần tộc là chủ của Thần giới, cuối cùng Đại trưởng lão chẳng phải cũng dễ dàng chết dưới tay ta sao?” Nguyệt Thần nói một câu như thể chẳng quan trọng gì, nhưng Hạo Thiên đã hiểu ý trong đó.

Hãn Hải chi chủ có trở thành cường giả như Đại trưởng lão thì cũng sẽ bị người khác giết, rời khỏi Hãn Hải, Nguyệt Thần không còn sự che chở nào.

Lúc này, Hạo Thiên chợt nhận thấy một tia dị động truyền tới từ trong Thần tộc.

Đại trưởng lão đã chết, đương nhiên không thể giở trò được nữa.

Hạo Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Lục trưởng lão và Thất trưởng lão trong Thần tộc không hề màng tới sống chết của Đại trưởng lão, thậm chí còn mượn lão để câu giờ, nhằm đón các trưởng lão Thần tộc từ cổ chiến trường về.” Nghe Hạo Thiên nói, Nguyệt Thần thoáng kinh ngạc ngước mắt nhìn, thấy Hạo Thiên trong nháy mắt đã ra khỏi điện của Đại trưởng lão, dừng chân trước một tòa đại điện khác.

Khi Hạo Thiên tiến vào đại điện, hắn thấy đại trận sắp hoàn thành, cùng với Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đứng một bên.

“Hạo Thiên!

Gan lớn thật đấy!” Lục trưởng lão thấy Hạo Thiên ra tay định phá hủy đại trận, liền lập tức cùng Thất trưởng lão phản kích, nhưng đã bị Hạo Thiên trấn áp ngay tức khắc.

“Không ngờ chỉ trong vài ngày...” Thất trưởng lão cảm nhận được thực lực của Hạo Thiên dường như mạnh hơn nhiều so với lúc ở cổ chiến trường, sắc mặt sầm lại: “Ngươi đã giết Đại trưởng lão rồi sao?” “Lục trưởng lão và Thất trưởng lão đã không tiếp lệnh của Đại trưởng lão thì chẳng phải đã sớm biết kết quả rồi sao?” Hạo Thiên nhàn nhạt buông một câu.

Qua dư quang, Nguyệt Thần đã tiến về phía đại trận, giơ tay giáng xuống một đạo uy thế oanh kích vào đó!

“Ngươi dám!” Thất trưởng lão giận dữ, thấy Hạo Thiên có trợ thủ, vội vàng thoát khỏi Hạo Thiên lao về phía Nguyệt Thần để bảo vệ đại trận, nhưng lại trúng một chưởng của nàng, văng thẳng vào một góc đại trận.

Vài viên trận thạch trong đại trận bị vỡ vụn do uy lực của cuộc giao tranh, Nguyệt Thần bồi thêm một đạo kính quang khiến vết nứt ở góc đại trận ngày càng rộng ra, gãy làm đôi, nguyên khí tan biến hết.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhìn nhau, chỉ trong nháy mắt, hai người đã chia nhau lao ra khỏi đại điện.

Nguyệt Thần giơ tay tung một chưởng phá hủy đại trận triệt để hơn, định đuổi theo Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhưng bị Hạo Thiên ngăn lại.

“Không giết sao?” Nguyệt Thần có chút khó hiểu nhìn Hạo Thiên, không rõ hắn định làm gì.

Giờ Thần tộc chỉ còn lại hai vị Thần Đế là Lục trưởng lão và Thất

trưởng lão, nếu không giải quyết ngay, đợi sau này các Thần Đế khác của Thần tộc trở về, Hạo Thiên muốn giết họ e là sẽ rất phiền phức.

"Khi Đại trưởng lão xảy ra chuyện, bọn họ đã tính toán làm sao để thoát khỏi tay ta rồi, giờ chắc hẳn đã có đường lui hoàn toàn." Hai vị Thần Đế đang ở trạng thái toàn thịnh, nếu không muốn giao đấu mà nhất tâm chạy trốn lại có chuẩn bị từ trước thì muốn lấy mạng họ không dễ dàng gì.

Đừng phí công vô ích, cứ để họ chạy một thời gian, dù sao cũng không thoát khỏi Thần giới đâu.

Hạo Thiên khẽ nở nụ cười: "Thần tộc, Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các đều kiêng kị sự tồn tại của Đại trưởng lão Thần tộc nên không dám động thủ.

Giờ lão đã vẫn lạc, các trưởng lão Thần tộc tản mát, có người muốn tìm bọn họ tính sổ, không cần ta ra tay cũng sẽ có người thu xếp." "Lâu Minh Các sao?" Nguyệt Thần nghiêng đầu suy nghĩ, dường như đã hiểu ý của Hạo Thiên, ngước mắt nhìn về hướng Lục và Thất trưởng lão vừa chạy, khẽ hừ cười một tiếng.

Nguyệt Thần ra tay với Đại trưởng lão Thần tộc chẳng qua là muốn tạo bất ngờ, khiến đối thủ có ý đồ xấu với Hãn Hải phải chịu thương tổn, nhưng không ngờ thực lực của Hạo Thiên lại đủ để cùng nàng giết chết lão.

Một chuyện ngoài dự kiến, nhưng Nguyệt Thần không hề hối hận.

Nếu không giết được Đại trưởng lão Thần tộc, quay về Hãn Hải cũng chẳng sợ Thần tộc làm gì, có hậu quả thì cũng là Thủ tịch phách mại hành gánh chịu, không liên quan đến Hãn Hải.

Dù sao đi nữa, vụ mua bán này nàng đều nắm chắc phần thắng nên mới chọn đi cùng Hạo Thiên.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Thần có chút không để tâm: "Ta đương nhiên sẽ quay về Hãn Hải, chỉ là nếu ngươi không chọn truy sát Lục và Thất trưởng lão, ngươi định về Thủ tịch phách mại hành sao?" "Đúng vậy." Hạo Thiên gật đầu.

"Ta cũng muốn tới thăm Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành một chút." Nguyệt Thần cong mắt nhìn Hạo Thiên, bờ môi mỏng khẽ mở: "Ta và Thủ tịch phách mại hành vốn không có thù oán gì, lần này đi thật sự chỉ là bái phỏng mà thôi." Hạo Thiên liếc nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, biết tâm tình Nguyệt Thần hiện giờ đang rất tốt nên cũng không nói gì thêm.

Trước khi gặp Đại trưởng lão phách mại hành, hắn nghe danh Thủ tịch phách mại hành tồn tại trong bảy mươi tư chủ thành, đối với nhân vật đứng sau cũng có không ít tò mò, nhưng sau khi gặp rồi thì trí tò mò cũng vơi đi quá nửa.

Khi Hạo Thiên đưa Nguyệt Thần về tới Thủ tịch phách mại hành, Quản Di và Tô Dung đã từ Hãn Hải trở về từ sớm, nhưng lần này chỉ có Tô Dung đứng đợi Hạo Thiên.

Thấy Nguyệt Thần đi sau Hạo Thiên, Tô Dung thoáng kinh ngạc, thậm chí tưởng mình nhìn nhầm, trước mặt không phải là một nữ tử có diện mạo giống Nguyệt Thần hay là...

Tô Dung quái lạ nhíu mày nhìn Hạo Thiên, đi theo bước chân hai người, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hạo Thiên và Nguyệt Thần, hồi lâu sau mới hỏi một câu: "Sư phụ, phân thân mới của người sao lại biến thành hình dạng của Nguyệt Thần vậy?

Người bảo con và Quản Di về trước...

ở lại Hãn Hải để làm gì thế?" "Đây là Nguyệt Thần thật." Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Tô Dung một cái, giơ tay gõ nhẹ vào đầu nàng, thở dài: "Ta và Nguyệt Thần đi gặp Đại trưởng lão." Tô Dung đứng

ngây ra tại chỗ, nhìn Hạo Thiên và Nguyệt Thần vào điện của Đại trưởng lão Thủ tịch phách mại hành, sự nghi hoặc trong mắt vẫn không biến mất.

Huống hồ, không ở cùng Hạo Thiên, hôm nay Quản Di dường như nghe thấy tin gì đó nên đã vội vàng rời khỏi Thủ tịch phách mại hành trước cả khi Hạo Thiên về...

Sư phụ Hạo Thiên cũng không biết tại sao.

Chương 706

Chuyện của Thủ tịch phách mại hành, Tô Dung với tư cách là người của Đan các, khi chưa xác định được mối quan hệ giữa Các chủ Đan các và Thủ tịch phách mại hành rốt cuộc là thế nào, nàng vẫn giữ bổn phận của một vị khách, không hỏi han gì nhiều.

Nhưng giờ Hạo Thiên đã về, tưởng có thể giải đáp thắc mắc, không ngờ Nguyệt Thần mà Hạo Thiên đưa về lại khiến nàng càng thêm rối não.

Nén lòng lại, Tô Dung đứng chờ ở đó chứ không rời đi ngay, đợi Hạo Thiên và Nguyệt Thần ra ngoài để tìm cơ hội hỏi xem có tin tức gì của Các chủ Đan các không.

Khi cánh cửa đại điện đóng lại, Hạo Thiên thấy Đại trưởng lão Thủ tịch phách mại hành đang ngồi bên bàn, thoáng chút kinh ngạc.

"Không phải..." "Đại trưởng lão Thần tộc không biết tại sao khi đấu với ta thực lực lại đại giảm.

Ta và Nguyệt Thần về Thượng Thần Giới đã tới gặp lão một chuyến, chắc hẳn ngài cũng nhận ra điều gì đó rồi?" Ngoài dự liệu của Hạo Thiên, Đại trưởng lão phách mại hành dường như đã biết chuyện hắn ra tay với Đại trưởng lão Thần tộc, không hề ngạc nhiên mà còn chủ động nhắc tới.

"Đúng vậy." Hạo Thiên nhìn Nguyệt Thần một cái rồi nói tiếp với Đại trưởng lão: "Thần hồn của Đại trưởng lão Thần tộc đã bị Nguyệt Thần bóp nát, chắc chắn không còn sinh cơ.

Chỉ là, nếu người ta gặp không phải chủ sự thực sự của Thần tộc, thì giết một kẻ thế thân như vậy chắc cũng đủ để lừa ta rồi." Nghe Hạo Thiên nói, Đại trưởng lão dãn lông mày, khẽ mỉm cười: "Ngươi

cũng nhận ra rồi sao?" Hạo Thiên lắc đầu.

Hắn không hẳn là nhận ra, chỉ là nghe lời Đại trưởng lão nói thì có chút suy đoán, vị Đại trưởng lão Thần tộc trong miệng ngài có lẽ không cùng một người với kẻ hắn đã gặp.

Chẳng lẽ hắn nhận nhầm, mà cả Nguyệt Thần cũng nhận nhầm?

Phản ứng của Nguyệt Thần rõ ràng lớn hơn Hạo Thiên một chút, nàng nghiêng đầu nhíu mày: "Năm đó ta không hề gặp Đại trưởng lão Thần tộc, chỉ nghe thấy giọng nói của lão, ta chỉ có duyên gặp Lão tổ một lần thôi." Nếu kẻ giết hôm nay không phải là Đại trưởng lão Thần tộc mà chỉ là một vị trưởng lão nào đó, chuyện này e là sẽ có rắc rối lớn.

"Đại trưởng lão thực sự của Thần tộc, e là chỉ có Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão phách mại hành đây mới thực sự được thấy mặt." Nguyệt Thần khẽ nói một câu, rồi dừng lại, tất nhiên Lão tổ cũng có thể biết, chỉ là hiện giờ Lão tổ có lẽ không ở Thần giới.

Nguyệt Thần ngẩng đầu nhìn Đại trưởng lão Thủ tịch phách mại hành, khẽ nói: "Ta tới gặp Đại trưởng lão cũng vì chuyện này, đa tạ ngài đã cho biết." Trước lời của Nguyệt Thần, Đại trưởng lão khẽ lắc đầu không nói nhiều, chỉ nhìn sâu vào Hạo Thiên một cái: "Chủ sự thực sự của Thần tộc là ai, e là chỉ có Lão tổ mới biết, mà tung tích của Lão tổ chắc chỉ có ngươi mới rõ nhất." Nghe Đại trưởng lão nói, Hạo Thiên biết ý đồ của ngài nhưng vẫn lắc đầu.

"Lão tổ không muốn can dự vào chuyện giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc.

Huống hồ nếu Lão tổ không muốn gặp ta, ta có tìm cũng không thấy." Hạo Thiên từng gặp Lão tổ một lần ở cổ chiến trường, được ngài chỉ dẫn vào nơi truyền thừa của Thần tộc, nhưng chuyện này hắn chưa bao giờ nói với Đại trưởng lão Thủ tịch phách mại hành.

Lão tổ trước giờ không phải do dự bất quyết, ngài có chủ kiến kiên trì tránh né chuyện của Thần tộc và phách mại hành, hẳn là có nỗi khổ riêng.

Đối với Hạo Thiên, Lão tổ từng vài lần ra tay giúp đỡ, nhưng hắn không giống phách mại hành coi Lão tổ như đấng cứu thế có thể giải quyết mọi việc.

Hạo Thiên không làm vậy, có lẽ chính thái độ không thể dời xa Lão tổ của phách mại hành và Thần tộc mới khiến ngài chọn đứng ngoài cuộc không màng chuyện gia đình.

Lão tổ từng nói, quãng thời gian thuộc về ngài đã trôi qua, giờ ngài còn sống trên đời cũng chẳng còn mấy người quan trọng nữa.

Đã như vậy, ít can thiệp vào chuyện người khác mới có thể sớm rời khỏi Thần giới.

Lão tổ sẽ không vì những người không quan trọng mà làm lỡ dở con đường đại đạo, Hạo Thiên hiểu rõ điều này nên cũng không định tìm tung tích Lão tổ cho Đại trưởng lão phách mại hành, mà có tìm cũng chẳng ra.

"Ai." Đại trưởng lão thở dài một tiếng, cũng không làm khó hai người nữa, xua tay để Hạo Thiên và Nguyệt Thần rời đi.

Đại trưởng lão Thần tộc đã chết, giao ước cũ với Đại trưởng lão phách mại hành cũng tự nhiên tiêu biến, chỉ là hiện giờ ngài cũng không có ý định ra tay.

Đuổi cùng giết tận Thần tộc sao?

Chuyện đó hơi giống những gì Thần tộc đã làm với Thần mạch dị tộc năm xưa, Đại trưởng lão phách mại hành có chút do dự.

Hạo Thiên hiển nhiên không can thiệp vào chuyện này, cùng Nguyệt Thần ra khỏi điện của Đại trưởng lão, thấy Tô Dung đang đợi

bên ngoài, hắn liền đẩy Nguyệt Thần – người có lẽ biết tung tích Các chủ Đan các – cho Tô Dung, rồi quay đi tìm Quản Di.

Tin tức đầu tiên Quản Di biết không phải là chuyện Đại trưởng lão Thần tộc gặp nạn, mà là việc Hạo Thiên đưa Nguyệt Thần ra khỏi Hãn Hải.

Tin tức này do Khúc Tần – Các chủ Lâu Minh Các vừa rời khỏi Hãn Hải truyền tới.

Tính toán thời gian, Hạo Thiên chắc cũng sắp về rồi.

Quản Di ra khỏi Thủ tịch phách mại hành trước một bước, tình cờ bắt gặp Lục trưởng lão Thần tộc đang đào tẩu khỏi Thượng Thần Giới.

Quản Di đuổi theo một đoạn, nhưng vì kiêng kị khoảng cách thực lực nên trước khi bị phát hiện đã từ bỏ ý định bám theo.

Chỉ là hành động của Lục trưởng lão đã thu hút sự chú ý của y, sau đó tin tức Đại trưởng lão Thần tộc tử vong mới truyền tới...

Khi về lại Thủ tịch phách mại hành, Quản Di nhìn Hạo Thiên với vẻ thảng thốt, dường như đi chưa bao lâu mà thực lực của Hạo Thiên đã đạt tới mức y không thể chạm tới.

Thậm chí cả Đại trưởng lão Thần tộc – người ngang ngửa với Đại trưởng lão phách mại hành – cũng bại dưới tay Hạo Thiên sao?

"Đó là giả thôi, ta và Nguyệt Thần liên thủ mới giải quyết được, trong điều kiện Lục và Thất trưởng lão không ra tay." Hạo Thiên nhìn sắc mặt Quản Di là biết y đang nghĩ gì, liền nhàn nhạt buông một câu.

Nghe vậy Quản Di mới định thần lại nhưng vẫn nhíu mày: "Nếu là giả, tại sao Lục trưởng lão lại chạy, Thất trưởng lão không đi cùng sao...

Lục và Thất trưởng lão đều không biết thân phận của kẻ đó, tưởng Đại trưởng lão Thần tộc thật sự đã chết, các Thần Đế khác lại đang ở cổ chiến trường, Thần tộc vô chủ nên mới phản đào khỏi Thần tộc sao?" Khả năng này khiến sắc mặt Quản Di trầm xuống: "Đại trưởng lão Thần tộc làm vậy để làm gì?

Trong lúc đối lập với Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành, sao lão lại đột ngột thanh trừng vài vị Thần Đế trong tộc?" Nhìn bề ngoài thì Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các liên thủ ép Thần tộc vào đường cùng, nhưng thực tế hình như Đại trưởng lão Thần tộc đang cố ý buông lỏng, để đối phương lơ là cảnh giác.

Nếu vậy, sự hy sinh của Thần tộc chẳng phải quá lớn sao?

Một Tuân Tuyết Thiên Thần, hai vị Thần Đế, Đại trưởng lão Thần tộc rốt cuộc định làm gì?

"Đại trưởng lão Thần tộc e là cũng tính sai rồi." Hạo Thiên ban đầu cũng không hiểu, nhưng sự hiện diện của Nguyệt Thần dường như đã làm hắn thông suốt, khóe môi khẽ nhếch: "Đại trưởng lão Thần tộc không giống Đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành luôn lo cho sự tồn vong của tổ chức.

Lão chẳng quan tâm Thần tộc có bị diệt vong vì hành động của mình hay không, lão chỉ để ý đến con đường tu luyện của mình thôi, thậm chí cả Tuân Tuyết Thiên Thần cũng vậy..." Đại trưởng lão Thần tộc thực sự chắc chắn không vì giải quyết chuyện Thần mạch dị tộc của Thủ tịch phách mại hành mà để lại một nhánh bàng hệ, càng không phải vì đám ma tu Lâu Minh Các.

Hiện tại, vai trò của kẻ thế thân đó chắc cũng không phải để khiến phách mại hành và Lâu Minh Các lơ là, nếu không đã chẳng bị Đại trưởng lão phách mại hành nhìn ra sơ hở mà báo cho Hạo Thiên.

Có lẽ Đại trưởng lão Thần tộc duy nhất không tính tới là việc

Nguyệt Thần sẽ rời khỏi Hãn Hải, và sẽ liên thủ với Hạo Thiên để giết kẻ thế thân.

Nguyệt Thần vẫn còn nhớ chuyện thuở nhỏ, nhớ giọng nói của Đại trưởng lão Thần tộc thật sự, nên đã ôm nghi vấn tới gặp Đại trưởng lão phách mại hành.

"Người thực sự khiến Đại trưởng lão Thần tộc buông bỏ cảnh giác, tưởng rằng Thần tộc sắp vong chính là Hãn Hải chi chủ, và hành động của Hãn Hải chi chủ chẳng phải cũng đã chứng thực điều đó sao?" Sau khi hiểu được giá trị của Nguyệt Thần, Quản Di lập tức hiểu lời Hạo Thiên, nhíu mày: "Nếu vậy, việc đưa Nguyệt Thần vào Thủ tịch phách mại hành là một hành động cực kỳ nguy hiểm, không, đúng ra nàng căn bản không nên rời khỏi Hãn Hải!" "Muộn rồi, giờ nói chuyện này cũng chẳng ích gì.

Đại trưởng lão phách mại hành đã không lên tiếng thì chắc chắn có cách giải quyết, có lẽ là nằm ở trên người Nguyệt Thần." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, vẻ mặt thong dong.

Đại trưởng lão Thần tộc hiện giờ vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn lão cũng không ngờ Nguyệt Thần lại rời Hãn Hải sớm như vậy, lão đang bị việc gì đó níu chân.

Nguyệt Thần đã dám một mình rời Hãn Hải thì chắc chắn có thủ đoạn bảo mạng, nàng sẽ không đem mạng mình ra làm trò đùa.

"Nghĩ cách của Đại trưởng lão, trước giờ ta vẫn luôn không đoán thấu, lần này cũng vậy.

Nhưng lời của thiếu chủ đã giúp ta hiểu ra nhiều điều." Quản Di dừng một chút rồi khẽ nói.

"Đại trưởng lão muốn minh triết bảo thân, dù sao Đại trưởng lão Thần tộc cũng không nhắm vào Thủ tịch phách mại hành, chỉ cần

phách mại hành không có quá nhiều động thái nhỏ thì lửa sẽ không thực sự cháy tới người, chỉ là có dính chút ít thôi." Phải nói rằng Quản Di không thấy đây là một ý kiến hay khi đặt tất cả vào một niệm sai lệch của Đại trưởng lão Thần tộc để quyết định sự tồn vong của Thủ tịch phách mại hành.

Quản Di thấp cổ bé họng, không làm được gì nhiều, cũng chẳng biết liệu có nên đồng nhất quan điểm với Đại trưởng lão hay không.

Y chỉ có thể dồn ánh mắt vào Hạo Thiên, một lát sau mới mở lời: "Cách nghĩ của thiếu chủ... cũng giống Đại trưởng lão sao?

Cảm thấy không cần quan tâm chuyện này, vì Thần tộc có mưu đồ khác nên không cần lo sẽ hại tới phách mại hành, Thủ tịch phách mại hành chỉ cần thu mình lại một thời gian là sẽ không gặp rắc rối sao?" Nghe Quản Di hỏi, Hạo Thiên nhìn y, có chút ngạc nhiên trước vẻ suy tư trên mặt y.

Hắn khẽ nhếch môi, nhàn nhạt lắc đầu: "Dĩ nhiên là không, đừng quên còn có Lâu Minh Các ở trong đó nữa." Thần tộc không ra tay với Thủ tịch phách mại hành thì bọn họ sẽ thực sự đứng yên sao?

Chương 707

Chỉ cần Đại trưởng lão Thần tộc mở lời, Thủ tịch phách mại hành ít nhiều cũng sẽ bán tín bán nghi, giống như lần trước liên thủ với Lâu Minh Các, cứ do dự không quyết, mỗi người một ý.

Đó chẳng phải điềm lành gì.

Lần này nếu Thủ tịch phách mại hành tin vào thái độ của Thần tộc, muốn minh triết bảo thân mà bỏ mặc Lâu Minh Các, nguyện ý tin Thần tộc một lần, thì việc khiến Lâu Minh Các bất mãn là chuyện nhỏ, nhưng các trưởng lão sau này chắc chắn sẽ có những lời ra tiếng vào về việc không nên liên thủ với Lâu Minh Các ngay từ đầu để dẫn tới cục diện hiện nay.

Lâu Minh Các có lẽ cũng thấy việc liên thủ với Thủ tịch phách mại hành là thừa thãi, không nên tin tưởng phách mại hành.

Bất kể sau này Thần tộc hành động thế nào thì vết rạn giữa Thủ tịch phách mại hành và Lâu Minh Các đã được vạch ra rồi.

Cho nên dù Thần tộc có định ra tay với Thủ tịch phách mại hành hay không, phách mại hành cũng không nên tin tưởng vô điều kiện rằng Thần tộc sẽ bỏ qua cho mình.

Bán tín bán nghi, âm thầm đề phòng vẫn tốt hơn.

"Ý của thiếu chủ là muốn phách mại hành và Lâu Minh Các đứng cùng một chiến tuyến để đối đầu với Thần tộc?

Việc này... e là hội đồng trưởng lão sẽ có ý kiến, nhất là khi biết Đại trưởng lão Thần tộc..." "Không nhất thiết phải cho họ biết." Hạo Thiên nhìn Quản Di: "Ngài ấy giao vị trí thiếu chủ cho ta không phải vì ta nắm giữ truyền thừa của Thần mạch dị tộc, cũng không phải vì

muốn nghe theo lời của một người ngoài như ta.

Ta tiếp nhận những việc này là vì sư phụ ta là khách khanh của phách mại hành, và phách mại hành đã giúp ta rất nhiều.

Nếu họ cứ cố chấp giữ ý kiến riêng, ta và sư phụ có lẽ sẽ ra tay nhưng sẽ không vì Thủ tịch phách mại hành mà liều mạng, ngài hiểu chứ?" Lời của Hạo Thiên khiến Quản Di rùng mình, hiểu rõ ý tứ trong đó.

Nguyên bản y định bàn bạc với mấy vị trưởng lão, thậm chí hé lộ vài lời của Hạo Thiên để thảo luận ra một kết quả đủ ổn thỏa, nhưng giờ y đã dẹp bỏ ý định đó.

"Ngoại trừ Đại trưởng lão ra, các trưởng lão khác thực tế chẳng quan tâm đến quá trình ra sao, họ chỉ nhìn vào kết quả.

Quá trình dù quan trọng nhưng với họ khả năng tốt xấu đều chia đôi." Kết quả mà các trưởng lão Thủ tịch phách mại hành quan tâm là liệu phách mại hành có thể tiếp tục tồn tại hay không.

Cho dù là liên thủ với Lâu Minh Các hay mượn sức mạnh của Lão tổ, họ đều có thể chấp nhận.

Chỉ cần đạt được kết quả mong muốn, họ chẳng màng đến ma tu hay sự dao động, thậm chí có khả năng còn nghiêng về phía Lão tổ Thần tộc.

Quản Di khẽ cụp mắt suy nghĩ lời Hạo Thiên, một lát sau mới bất đắc dĩ thở dài.

"Thiếu chủ nói...

đúng là vậy, chỉ là cho dù liên thủ với Lâu Minh Các hay tìm Lão tổ ra tay thì đó cũng là lựa chọn khi phách mại hành không còn đường lui.

Nếu có khả năng khác, các trưởng lão chắc chắn sẽ không muốn dính dáng đến ma tu." "Cũng chính vì sự bất đắc dĩ của Thủ tịch phách mại hành nên Lâu Minh Các mới nhìn trúng Hãn Hải chi chủ để tìm lối thoát khác." Lâu Minh Các biết phách mại hành không còn lựa chọn, nhưng chính Lâu Minh Các cũng không thể hoàn toàn tin tưởng phách mại hành.

Nếu lúc này phách mại hành nghiêng về Thần tộc thì chút tin tưởng ít ỏi với Lâu Minh Các sẽ rơi xuống điểm đóng băng.

Sau khi Lâu Minh Các bị Thần tộc thanh lý, Đại trưởng lão Thần tộc lại dụ Hãn Hải chi chủ rời Hãn Hải để đoạt lấy thứ lão muốn, ai biết được mục tiêu tiếp theo của Thần tộc có phải là Thủ tịch phách mại hành hay không?

Khả năng này phách mại hành không thể đem ra đặt cược.

"Ta hiểu rồi." Quản Di hiểu ý Hạo Thiên, tuy sắc mặt còn chút trì nghi nhưng dần trầm xuống, cực kỳ nghiêm túc gật đầu nhận việc.

"Ta tuy không thể hoàn toàn tin tưởng Lâu Minh Các, nhưng... ta tin quyết định của thiếu chủ sẽ không sai.

Huống hồ Đại trưởng lão cũng có ý này, nếu không lúc trước ngài đã chẳng vì lời của thiếu chủ mà bàn bạc liên thủ với Lâu Minh Các." Quản Di khẽ nói: "Ta từng hỏi riêng Đại trưởng lão chuyện này, ngài nói: 'Nếu Lâu Minh Các khoanh tay đứng nhìn Thủ tịch phách mại hành diệt vong thì người tiếp theo sẽ là họ; ngược lại nếu phách mại hành lạnh nhạt nhìn Lâu Minh Các gặp nạn thì người kế tiếp chính là Thủ tịch phách mại hành.'" Dừng một chút, Quản Di nói nốt vế sau: "Huống hồ nếu Lâu Minh Các trở mặt, phách mại hành còn có thể tìm cách cầu cứu Lão tổ che chở, nếu không được thì dốc sức một phen, hoặc ít ra còn giữ lại được chút huyết mạch của Thần mạch dị tộc.

Thủ tịch phách mại hành có thể không còn nhưng Thần mạch dị

tộc không thể diệt.

So với điều đó, phách mại hành càng không thể chịu đựng được khả năng Thần tộc trở mặt, điều đó mới thực sự là thảm họa diệt vong." Nghe Quản Di nói, Hạo Thiên nhướn mày, không ngờ Đại trưởng lão lại có định nghĩa như vậy.

Nhưng cách nghĩ của Đại trưởng lão cũng không sai, tính tới trường hợp xấu nhất để không bị hoảng loạn khi nó xảy ra, và có thể làm nhiều việc trước đó để đón nhận kết quả với tư thế bình thản nhất.

"Vì Thần tộc đang nhắm vào Hãn Hải, và Nguyệt Thần là người Thần tộc muốn tìm, nên để nàng ở lại Thủ tịch phách mại hành..." Quản Di nhìn Hạo Thiên, hắn cứ tùy tiện dẫn một người về là mang theo một rắc rối lớn.

Nhìn Tô Dung, y lại thấy hơi đau đầu.

Phải biết rằng Các chủ Đan các phản đào, đánh trọng thương Đại trưởng lão Thần tộc, mà Tô Dung lại được đồn là thiếu các chủ của Đan các, giờ lại bị Hạo Thiên đưa về phách mại hành.

Nếu Thần tộc đòi người, Hạo Thiên chắc chắn không giao Tô Dung ra, mà phách mại hành cũng chẳng đến mức phải hạ thấp tư thế với Thần tộc tới vậy, một việc đắc tội cả Các chủ Đan các và Hạo Thiên thì phách mại hành dĩ nhiên không làm.

Nhưng Thần tộc có chịu bỏ qua khi Thủ tịch phách mại hành không đáp ứng?

E là không thể nào...

Giờ lại thêm Nguyệt Thần, Hãn Hải chi chủ tuy không phải Chân Thần cảnh nhưng cũng là kẻ sừng sỏ trong Thần Đế cảnh, nếu một cường giả như vậy tìm đến gây phiền phức, cộng thêm cả Thần tộc

nữa thì phách mại hành sẽ lâm vào cảnh lưỡng đầu thụ địch.

"Thiếu chủ." Do dự một hồi, Quản Di cũng mở miệng hỏi một câu: "Nguyệt Thần rốt cuộc là vì thuận đường nên mới cùng người rời Hãn Hải tới Thần tộc đánh Đại trưởng lão, hay là người chủ động đưa nàng ra khỏi Hãn Hải?" "Có khác biệt lớn lắm sao?" Hạo Thiên liếc nhìn Quản Di.

Câu hỏi của Hạo Thiên khiến Quản Di càng thêm đau đầu: "Nguyệt Thần giờ chắc chắn đã lọt vào tầm mắt của Thần tộc, để nàng ở lại Thủ tịch phách mại hành e là không an toàn, rất dễ chuốc họa cho phách mại hành.

Phách mại hành giờ không thể thêm kẻ địch nữa, thiếu chủ mau để Nguyệt Thần về Hãn Hải đi." "Đúng vậy, chỉ có ở trong Hãn Hải mới là an toàn nhất." Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Người đón Nguyệt Thần về chắc cũng sắp tới rồi." "Người đón Nguyệt Thần về Hãn Hải sao?" Quản Di nghe vậy thì khóe môi giật giật, hỏi một câu quái gở: "Người mà thiếu chủ nói không lẽ là Hãn Hải chi chủ chứ?" "Hãn Hải chi chủ sẽ không dễ dàng rời khỏi Hãn Hải khi Nguyệt Thần không có ở đó.

Chuyện này vừa hay có một người có thể thay y làm, y việc gì phải đi một chuyến." Hạo Thiên vừa dứt lời thì có đệ tử của Thủ tịch phách mại hành chạy tới.

Thấy cả Hạo Thiên và Quản Di ở đó, đệ tử này không mất công tìm người, cũng chẳng phân biệt ai là người quản lý sự vụ hằng ngày hay ai là thiếu chủ, liền báo ngay: "Các chủ Lâu Minh Các hiện đang ở ngoài tộc địa của Thủ tịch phách mại hành, muốn tìm thiếu chủ." "Khúc Tần sao?" Quản Di kinh ngạc: "Giờ này y không nên ở trong Hãn Hải sao, tại sao lại tới đây..." Xâu chuỗi lại lời Hạo Thiên vừa nói, Quản Di chợt hiểu ra ánh mắt của Hãn Hải chi chủ nhìn Khúc Tần lúc ở Hãn Hải.

Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Khúc Tần đã được Hãn Hải chi chủ tín nhiệm tới vậy.

Tin tức về hôn sự của Nguyệt Thần và Lâu Minh Các mãi không thấy đâu, chắc là do nàng rời khỏi Hãn Hải nên mới trì hoãn, Hãn Hải chi chủ lại chẳng hề kiêng dè mà kể chuyện này cho Khúc Tần, để y đưa Nguyệt Thần về sao?

"Hãn Hải chi chủ cũng chẳng phải tín nhiệm gì Khúc Tần đâu, chỉ là vì mối quan hệ giữa Lâu Minh Các và Thủ tịch phách mại hành, lại thêm quan hệ giữa Khúc Tần và ta, Hãn Hải chi chủ biết chuyện này không giấu được.

Nếu Khúc Tần nghi ngờ mà hỏi ta, ta tự nhiên sẽ không giấu chuyện của Nguyệt Thần." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu, bảo đệ tử phách mại hành đi tìm Nguyệt Thần đang ở cùng Tô Dung, đưa nàng ra khỏi Thủ tịch phách mại hành giao cho Khúc Tần, thậm chí còn chẳng buồn tiễn một đoạn.

Nguyệt Thần nghe người truyền tin nói vậy, có chút ngạc nhiên xen lẫn phiền muộn mà nhíu mày.

Cảm giác này càng rõ rệt hơn khi nàng rời khỏi phách mại hành và nhìn thấy Khúc Tần đang đợi sẵn.

"Nguyệt Thần giờ đã gây ra họa lớn rồi đấy, Hãn Hải chi chủ đang cực kỳ lo lắng cho nàng..." Khúc Tần nhìn Nguyệt Thần, thở dài, ánh mắt dừng trên mặt nàng như muốn tìm kiếm điều gì đó.

"Ta biết rồi." Nguyệt Thần lạnh lùng đáp một câu, không thèm nhìn Khúc Tần nữa mà trực tiếp nhận lấy trận bàn trong tay y mở ra.

Thấy Khúc Tần cũng bước vào truyền tống trận, nàng ngạc nhiên nhướn mày: "Ngươi cũng đi cùng ta về Hãn Hải sao?" "Hãn Hải chi chủ bảo ta phải đưa nàng về an toàn, ta đương nhiên phải nhìn thấy

nàng đứng trước mặt y mới yên tâm." Khúc Tần thở dài, thầm nghĩ quả nhiên dự đoán của mình không sai, nữ tử trước mặt đâu chỉ là không ưa mình một chút?

Vụ hôn sự này vì Hãn Hải chi chủ gật đầu nên mới thành, giờ Nguyệt Thần chỉ cần một ý niệm là chuyện này coi như xong.

Đã vậy thì ngay từ đầu việc gì phải làm Nguyệt Thần ghét mình thêm chứ?

"Hãn Hải chi chủ đã định hôn sự cho nàng, nhưng ta đã trì hoãn chuyện này vô thời hạn rồi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nàng cũng không cần để ý đến sự hiện diện của ta, chuyện giữa Lâu Minh Các và Hãn Hải chi chủ vốn không nên kéo nàng vào." Câu nói này của Khúc Tần rốt cuộc cũng khiến Nguyệt Thần ngước mắt nhìn y lâu hơn một chút, một lát sau nàng khẽ gật đầu mà không để lại dấu vết gì, rồi còn cảm ơn Khúc Tần một tiếng ngoài dự kiến, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Cho tới khi đến lối vào Hãn Hải, Khúc Tần cũng không thể moi được từ miệng Nguyệt Thần lý do tại sao nàng lại bỏ đi cùng Hạo Thiên, càng không biết Hãn Hải chi chủ lo lắng việc nàng rời đi là vì y đang giấu giếm điều gì đó.

Chương 708

Nhìn bóng dáng Nguyệt Thần bước vào lãnh địa Hãn Hải, bước chân Khúc Tần khựng lại.

Y nhận thấy trên bầu trời, nơi giao giới giữa lôi vân và bầu trời bên ngoài Hãn Hải, dường như vừa có một đạo kim quang thoáng hiện, rồi vụt tắt, tựa như một con mắt khẽ mở ra một khe nhỏ nhìn xuống dưới rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

Khúc Tần nhíu mày, không thể xác định liệu cảm giác vừa rồi là thật hay chỉ là ảo giác nhất thời.

Y dừng lại một chút, nhìn lên bầu trời nơi kim mang vừa xuất hiện một lần nữa, sau khi xác định không có gì bất thường mới bước vào vòng xoáy.

Khi Nguyệt Thần được đưa về, yến tiệc ở Hãn Hải cũng sắp tàn, tân khách không còn nhiều, nhưng Khúc Tần lại trở thành khách quý của Hãn Hải chi chủ.

Lâu Minh Các nghiễm nhiên có một vị trí trang trọng ở phía trên.

Những người khác tuy không nói ra nhưng trong lòng đều hiểu Hãn Hải chi chủ có ý gả Nguyệt Thần cho Khúc Tần...

Đó cũng là một cơ duyên, chỉ là bọn họ không có phúc hưởng mà thôi.

Cảm nhận được những ánh mắt hư ảo đang đổ dồn vào mình, Khúc Tần chỉ biết cười khổ vài tiếng đầy bất đắc dĩ.

Người ngoài không biết, nhưng đứng gần Hãn Hải chi chủ, y có thể nhận ra lần này thái độ của Hãn Hải chi chủ đã hoàn toàn khác biệt. "Sư phụ." Bên trong Phòng đấu giá đứng đầu, sau khi Nguyệt

Thần rời đi, Tô Dung liền đến bên cạnh Hạo Thiên, không đợi y mở lời đã nói thẳng: "Nguyệt Thần không hề làm khó con.

Con hỏi về tung tích của Đan các các chủ, ông ta nói không biết, chỉ nói rằng cảnh giới Hãn Hải có thể tránh được sự truy lùng của người Thần tộc.

Ông ta từng đến Hãn Hải, để lại Thiên giai đan dược, và báo cho Hãn Hải chi chủ biết chuyện Đại trưởng lão Thần tộc bị trọng thương..." Tô Dung khẽ cau mày.

Nếu mục tiêu của Thần tộc là khơi dậy dã tâm của Hãn Hải chi chủ, dẫn dụ Hãn Hải chi chủ và Nguyệt Thần ra khỏi Hãn Hải, vậy thì hành động này của Đan các các chủ chẳng phải đang giúp Thần tộc một tay sao?

Chẳng lẽ, bề ngoài thì phản bội Thần tộc, nhưng thực tế Đan các các chủ lại đứng về phía Thần tộc, chuyện trước đây ông ta và Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu có giao tình sâu đậm đều là giả? "Đại trưởng lão chưa từng nhắc đến chuyện của Đan các các chủ, không có đánh giá gì nhiều về người này, cũng không nói giao tình giữa hai người ra sao.

Chỉ là trước khi xảy ra chuyện, cứ cách một khoảng thời gian, Đại trưởng lão đúng là sẽ gặp Đan các các chủ một lần.

Có lúc là Đan các các chủ chủ động đến Phòng đấu giá đứng đầu, có lúc là Đại trưởng lão đến Đan các tìm ông ta..." Quản Di ở một bên, nghe lời của Tô Dung, cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ suy nghĩ một lát rồi nói một câu: "Chỉ là, bây giờ Đại trưởng lão Thần tộc là giả, nếu Đan các các chủ lại hướng về Thần tộc..." "Từ khi nào mà cứ không phải người của Thần tộc thì đều được xem là người một nhà vậy?" Hạo Thiên liếc nhìn hai người, bất ngờ hỏi một câu. "Hả?" Quản Di nhìn Hạo Thiên, lần đầu tiên thật sự có chút không hiểu ý y.

"Ta và Nguyệt Thần không quen biết từ trước, cũng không chắc sẽ có giao tình gì.

Đan các các chủ tìm đến Hãn Hải là chuyện của trước đây, nếu mục đích của Thần tộc thật sự là Hãn Hải, thì Đan các các chủ đúng là đã giúp Thần tộc một tay, khiến họ không cần tiếp tục tìm đến Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các gây phiền phức, mà chuyên tâm đối phó Hãn Hải chi chủ.

Nhưng đó chẳng phải cũng là họa thủy đông dẫn, giúp Phòng đấu giá đứng đầu rồi sao?" "Là vì Thiếu chủ đã đưa Nguyệt Thần của Hãn Hải về Phòng đấu giá đứng đầu..." Quản Di bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên.

Không chỉ giành được lòng tin của Nguyệt Thần, đưa người ra khỏi Hãn Hải, còn cùng nàng ta giết chết Đại trưởng lão Thần tộc có lẽ là giả kia, như vậy mà bảo Hạo Thiên và Nguyệt Thần không có quan hệ, sau này có thể không có giao tình, không quen biết từ trước sao?

Hạo Thiên cũng quá lạc quan rồi thì phải?

Lắc đầu, Quản Di không tiếp tục nói về chuyện này nữa, chỉ thở dài một tiếng.

Hạo Thiên cũng không để ý đến Quản Di trước mặt nữa, mà nhìn sang Tô Dung: "Ngươi muốn tiếp tục tìm tung tích của Đan các các chủ không?" "..." Nghe lời của Hạo Thiên, Tô Dung ngẩng đầu, trong mắt lại có vài phần mờ mịt, một lúc sau mới cúi đầu xuống, lắc đầu, như có điều suy nghĩ: "Nếu Đan các các chủ không ở Hãn Hải, cũng không bị Hãn Hải chi chủ giữ lại, vậy tự nhiên sẽ có nơi để đi, không cần người khác phải lo lắng." Hành tung của một Thần cấp Đan sư nếu muốn che giấu, đâu phải người bình thường có thể dễ dàng tìm ra?

Tô Dung có chút bất đắc dĩ.

Hạo Thiên khẽ "ừm" một tiếng, quay sang nhìn Quản Di: "Chuyện ta nói với ngươi lúc ở Hãn Hải, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?" Vì lời của Hạo Thiên, Quản Di hơi sững sờ.

Có chút không hiểu chuyện gì. "Nâng cao thực lực, hoặc là ngồi chờ chết, không thể tác động đến bất cứ chuyện gì mà chỉ có thể nhìn kết cục cuối cùng của Phòng đấu giá đứng đầu." Hạo Thiên nhàn nhạt nhìn Quản Di, trong lời nói không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ là trần thuật.

Quản Di ngẩn ra, gần như không cần suy nghĩ nhiều đã đáp một câu: "Tự nhiên là sẽ làm tất cả những gì ta có thể, dùng mọi phương pháp để bảo toàn Phòng đấu giá đứng đầu." Bây giờ Hạo Thiên đã là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, không còn là kẻ nhàn tản nữa.

Nếu là kẻ nhàn tản, làm sao có người của phòng đấu giá như nàng ngày ngày đi theo bên cạnh, ra vào trưởng lão điện, mỗi ngày vì chuyện của phòng đấu giá mà bận rộn không ngơi nghỉ?

Hạo Thiên chính là một ông chủ vung tay mặc kệ mọi việc, nhưng lại là ông chủ đứng sau tiếp quản tất cả.

Không nói nhiều thêm, Quản Di chỉ nhìn thẳng Hạo Thiên: "Thiếu chủ, nếu có cách nào khiến cảnh giới của ta tăng lên, cho dù là chuyển sang ma tu, ta cũng sẽ cân nhắc." Thực lực cảnh giới của Quản Di là do mấy vị trưởng lão của phòng đấu giá ra tay cưỡng ép đề thăng, trải qua Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, thông qua khảo hạch của Thần tộc cũng không thể tăng lên quá nhiều, sớm đã chạm đến bức tường của mình, hoặc có lẽ đó là một bức tường đạo, cả đời cũng không thể vượt qua.

Có rất nhiều chuyện, không phải Quản Di không muốn làm, mà là

thật sự có chút bất lực.

Chỉ cần có một tia hy vọng, nàng cũng sẽ không đến nỗi sa sút như vậy, chỉ có thể như lời Hạo Thiên nói, không thể tác động đến bất cứ chuyện gì, chỉ đứng một bên chờ đợi kết quả. *** Bên trong cảnh giới Hãn Hải, Hãn Hải chi chủ đã giữ lại không ít cường giả để Hãn Hải sử dụng, nhưng cuối cùng người ở lại trong đại điện lại chỉ có Khúc Tần và Nguyệt Thần.

Khúc Tần ngồi ở vị trí bên dưới, hướng ra ngoài đại điện, liếc nhìn Nguyệt Thần đang tựa vào lan can nhìn vào trong điện, trong lòng thở dài một tiếng, thầm cau mày, đặc biệt lo Hãn Hải chi chủ lại nhắc đến chuyện hôn sự của Nguyệt Thần.

May mà lần này, Hãn Hải chi chủ dường như không có ý định nhắc lại chuyện đó, ngược lại trầm giọng nói: "Bây giờ Đại trưởng lão Thần tộc đã chết dưới tay Nguyệt Thần và Thiếu chủ Hạo Thiên của Phòng đấu giá đứng đầu, cũng đã giải quyết được một mối họa trong lòng.

Nếu lúc này Hãn Hải thừa thắng truy kích, không chừng có thể tiêu diệt Thần tộc, cũng là giải vây cho Lâu Minh Các..." Nghe lời của Hãn Hải chi chủ, Khúc Tần không hề bất ngờ, sớm đã biết Hãn Hải chi chủ sẽ liên thủ với Lâu Minh Các, mục đích tự nhiên không phải vì chuyện chung thân đại sự của Nguyệt Thần mà phó thác cho Lâu Minh Các, giúp Lâu Minh Các một tay vô ích.

Hãn Hải chi chủ, chắc chắn có dã tâm và mục đích của riêng mình.

Chỉ là, Khúc Tần ngước mắt nhìn Hãn Hải chi chủ ở trên, có vài phần do dự nói một câu: "Lúc này, có phải là quá sớm, quá vội vàng rồi không?" Hành động của Hạo Thiên và Nguyệt Thần, ngay cả y khi nghe tin cũng giật nảy mình, cảm thấy hai người quá to gan, cuối cùng lại thật sự giết chết Đại trưởng lão Thần tộc.

Đại trưởng lão Thần tộc sau trận chiến với Đại trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu đã bị trọng thương, sau đó lại bị Đan các các chủ gây thêm thương tích nặng, nhưng Thần tộc mất đi một vị trưởng lão Thần Đế mạnh nhất, cũng không đến mức có thể dễ dàng bị giải quyết.

Hơn nữa, Phòng đấu giá đứng đầu vẫn chưa có động tĩnh gì, Hãn Hải chi chủ bây giờ lại vội vàng như vậy, Khúc Tần có chút lo lắng sẽ trúng kế của Thần tộc.

Hãn Hải chi chủ liếc thấy vẻ mặt của Khúc Tần, trên mặt có vài phần đã hiểu, khẽ hừ một tiếng: "Lần này ra tay, tự nhiên sẽ không hoàn toàn dựa vào người của Lâu Minh Các.

Các chủ còn lo sợ điều gì?

Uy thế còn sót lại của Thần tộc sao?

Nhân lúc Nhị trưởng lão của Thần tộc và những người khác còn chưa ra khỏi cổ chiến trường, nếu không nhân cơ hội này ra tay, đợi Nhị trưởng lão Thần tộc quay về, ngươi nghĩ ta có thể tìm được thời cơ nào tốt hơn hiện tại sao?" Không hoàn toàn là người của Lâu Minh Các?

Khúc Tần đưa tay lên day trán, có chút đau đầu, dựa vào đám ô hợp mà Hãn Hải chi chủ lần này chiêu mộ sao?

Nói là ô hợp có lẽ hơi quá, nhưng trong mắt Khúc Tần, những người đó đều bị lợi ích sai khiến, bây giờ mới đồng ý nghe theo lời Hãn Hải chi chủ hành sự.

Nhưng chỉ cần Thần tộc có khả năng lật mình, e rằng những người đó chạy còn không kịp, sợ là sẽ vội vã phủi sạch quan hệ với Hãn Hải chi chủ và Lâu Minh Các mà đi.

Hoàn toàn không phải là người đáng tin cậy!

Trong tầm mắt, Khúc Tần thấy Nguyệt Thần đang tựa vào lan can ngoài điện dường như chẳng mấy hứng thú lắng nghe cuộc đối thoại của họ, bây giờ còn đứng thẳng người, tầm mắt chuyển sang một bên, chuẩn bị rời đi.

Theo ánh mắt của Khúc Tần, Hãn Hải chi chủ tự nhiên cũng thấy được hành động của Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần trong chuyện này vốn dĩ là một nhân vật không quan trọng, nhưng Hãn Hải chi chủ lại như thể nhất định phải để Nguyệt Thần nghe những chuyện này, cất tiếng gọi nàng lại. "Nếu cả Hãn Hải và Lâu Minh Các đều không nắm chắc, tại sao không liên thủ với Phòng đấu giá đứng đầu và những người có ý đối kháng với Thần tộc?" Nguyệt Thần quay đầu lại, nghiêng đầu, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vài phần không kiên nhẫn. "Ngươi." Ngón tay đang gõ lên bàn của Hãn Hải chi chủ hơi dừng lại, một lát sau mới hỏi Nguyệt Thần đang đứng ngoài điện: "Hạo Thiên của Phòng đấu giá đứng đầu?

Chương 709

Quan hệ của ngươi và hắn bắt đầu tốt như vậy từ khi nào?" Trong giọng điệu của Hãn Hải chi chủ có vài phần không vui được che giấu.

Nguyệt Thần liếc mắt nhìn hai người trong điện, không hề mở miệng nói, chỉ phất tay áo, dường như không quan tâm Hãn Hải chi chủ có cân nhắc lời của mình hay không, chỉ là thuận miệng đề cập. "Đúng vậy." Hãn Hải chi chủ suy nghĩ một lát, thở dài một tiếng, ngược lại đồng tình với lời của Nguyệt Thần, liếc nhìn Khúc Tần một cái. "Nếu Phòng đấu giá đứng đầu có thể tham gia vào, phần thắng tự nhiên sẽ lớn hơn vài phần." Khúc Tần chỉ muốn trì hoãn chuyện này một chút, nhưng trong lòng chợt nảy ra một ý, lôi kéo Phòng đấu giá đứng đầu vào chuyện này, có lẽ cũng không phải là không được?

Chỉ là, đưa Hãn Hải lên thành Thần tộc thứ hai, Khúc Tần không có ý định này, lúc này lại không nói ra, vì vậy chỉ cười một cách đầy ẩn ý. "Ta sẽ thử thăm dò bên Phòng đấu giá đứng đầu." Hãn Hải chi chủ lại tự mình quyết định chuyện này, phất phất tay, không có ý định giữ Khúc Tần lại nữa, ngược lại nhìn về phía Nguyệt Thần.

Khúc Tần thấy vậy liền đứng dậy cáo từ, lúc bước ra ngoài điện, y liếc nhìn Nguyệt Thần một cái.

Hạo Thiên nhận được thư của Hãn Hải chi chủ, nói có chuyện muốn thương lượng, có chút bất ngờ, nhưng cũng không để trong lòng, tiện tay cất thư đi. "Thiếu chủ không có hứng thú với chuyện của Hãn Hải chi chủ sao?" Quản Di ở một bên, tự nhiên thấy được nội dung trong thư, có chút ngạc nhiên trước hành động của Hạo Thiên.

“Chẳng qua là vì tính cách Khúc Tần cẩn thận, không thuận theo

dã tâm bừng bừng đang rục rịch trỗi dậy của Hãn Hải chi chủ mà thôi.” Hạo Thiên nhướng mày khinh thường nói.

Đúng vậy, dã tâm của Hãn Hải chi chủ quá rõ ràng, người có chút nhãn lực, gần như đều biết kẻ này ra mặt vào lúc này, không phải muốn thuận theo Thần tộc, mà là muốn đối đầu với Thần tộc để mưu cầu lợi ích.

Quản Di thở dài một tiếng: "Nếu Hãn Hải chi chủ có bản lĩnh... cũng là một chuyện tốt?" Ánh mắt nàng rơi trên người Hạo Thiên, dù sao bây giờ chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu đều đã được Đại trưởng lão giao cho Hạo Thiên, do Hạo Thiên, vị Thiếu chủ của phòng đấu giá, quyết định. "Hãn Hải chi chủ không làm nên chuyện lớn đâu." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Bởi vì Hãn Hải chi chủ không có bản lĩnh đó, người thực sự là chủ nhân của Hãn Hải là Nguyệt Thần, mà Nguyệt Thần lại không có ý định với những chuyện này, tự nhiên không thành được. "Phòng đấu giá đứng đầu không tham gia vào, nhưng ta có thể đi xem Hãn Hải chi chủ có thể bày mưu tính kế gì." Hạo Thiên khẽ nói, rồi quay người hướng về đại điện của Đại trưởng lão Phòng đấu giá đứng đầu.

Đại trưởng lão từ sau khi xuất quan, ngoài Hạo Thiên và Chuyên Thủy Thiên Thần ra, ngay cả các trưởng lão khác trong phòng đấu giá cũng không gặp.

Quản Di trong lòng kính trọng Đại trưởng lão, tự nhiên cũng sẽ không tùy ý làm phiền.

Hạo Thiên là Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, đã gánh lấy một đống phiền phức, tự nhiên không có gì phải e ngại.

Y bước vào đại điện của Đại trưởng lão, đối diện với người sau bàn sách, mở miệng hỏi một câu: "Giữa Đan các các chủ và Phòng đấu giá đứng đầu..." Nghe lời của Hạo Thiên, Đại trưởng lão hơi ngừng

lại một chút, nhưng rồi lắc đầu: "Là vì Tô Dung à?

Ta không biết Đan các các chủ hiện đang ở đâu." "Không phải." Hạo Thiên suy nghĩ rồi nói một câu: "Ta chỉ hỏi về mối liên hệ giữa Đan các các chủ và phòng đấu giá." "Chuyện đó, ngươi hỏi ta, không bằng đi hỏi sư phụ ngươi." Đại trưởng lão vuốt râu dài dưới cằm, liếc nhìn Hạo Thiên một cái. "Sư phụ ta, Chuyên Thủy Thiên Thần?" Lần này Hạo Thiên thật sự có chút bất ngờ.

Nhưng thấy Đại trưởng lão gật đầu, Hạo Thiên thở dài một tiếng, nhìn về phía Chuyên Thủy Thiên Thần đang đứng trong góc: "Sư phụ?" Chuyên Thủy Thiên Thần vì lời nói có ẩn ý của Đại trưởng lão mà sắc mặt có chút đen lại, lại nhìn thấy ánh mắt của Hạo Thiên đang đổ dồn vào mình, khóe miệng giật giật: "Không cần phải trông mong, Đan các các chủ là sư đệ của ta, chỉ là ta và hắn đi con đường khác nhau, ta không tu đan đạo, quan hệ cũng không sâu đậm." Nghe lời phủi sạch quan hệ của Chuyên Thủy Thiên Thần, Hạo Thiên lần đầu tiên nghe nói Chuyên Thủy Thiên Thần có sư đệ...

Hơn nữa, nếu Đan các các chủ là sư đệ của Chuyên Thủy Thiên Thần, vậy sư phụ của hai người là ai?

Chuyên Thủy Thiên Thần thì không cần phải nói, là khách khanh trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, một cường giả cảnh giới Thần Đế.

Đan các các chủ càng là người duy nhất không thuộc Thần tộc nhưng lại có địa vị đặc biệt trong đó, thậm chí ở một góc Thượng Thần Giới, đối diện với bạch tháp của Thần tộc mà dựng nên Đan các, càng cho thấy thân phận địa vị không tầm thường của ông ta.

Trong Thần Giới không ai dám đắc tội một vị Thần cấp Đan sư như vậy, ngay cả Hãn Hải vốn được coi là thế ngoại thiên địa cũng phải nể mặt Đan các các chủ ba phần.

Sư phụ của một người như vậy, sẽ là ai?

Hạo Thiên có vài phần tò mò.

Chuyên Thủy Thiên Thần liếc Hạo Thiên một cái: "Ngươi không thấy sao?

Nếu không phải vì quan hệ đó, ngươi nghĩ vì sao Lão tổ vừa gặp mặt đã thiên vị ngươi vài phần, thậm chí Tuân Tuyết Thiên Thần của Thần tộc cũng mặc kệ, chỉ tùy tiện rời khỏi nơi bế quan?" "...Lão tổ?" Hạo Thiên dường như đã hiểu, vì sao khi Thần tộc có ý định ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu, Đại trưởng lão Thần tộc lại điều Đan các các chủ đi trước, vô cớ cảm thấy quan hệ giữa Đan các các chủ và Phòng đấu giá đứng đầu không tầm thường, Phòng đấu giá đứng đầu xảy ra chuyện, Đan các các chủ sẽ thiên vị Phòng đấu giá đứng đầu.

Thấy vẻ mặt của Hạo Thiên, Chuyên Thủy Thiên Thần phất tay, dường như nhìn ra y đang nghĩ gì, nói thẳng: "Không cần phải đoán nữa, tính tình của Lão tổ không ai đoán được, ngay cả ta cũng không gặp, ta và sư đệ càng luôn không hòa thuận." Hừ khẽ một tiếng, sắc mặt Chuyên Thủy Thiên Thần từ lúc Hạo Thiên nhắc đến chuyện này đã đen lại, hiển nhiên là chuyện không vui: "Sau khi Đan các các chủ vào Thần tộc, ta là trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu, tự nhiên không qua lại nhiều với hắn.

Thần tộc nghi ngờ hắn và phòng đấu giá hoặc là ta có quan hệ không tầm thường, chẳng qua chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Càng giống như Đan các các chủ cố ý làm vậy, để Thần tộc nghĩ như thế." "Ta ngược lại cũng thấy không phải chuyện xấu, ít nhất hắn còn có chút lương tâm, biết mối liên hệ giữa ta và phòng đấu giá, đại khái vào lúc đó sẽ không bị Thần tộc tác động mà ra tay với phòng đấu giá và tuyệt giao với ta." Nghe lời của Chuyên Thủy Thiên Thần, Đại trưởng lão có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn Hạo Thiên: "Sư

phụ ngươi luôn cảm thấy mình vô năng, đức không xứng vị, không xứng là thủ đồ của Lão tổ, thậm chí không muốn giao du sâu với bất kỳ ai, đến nỗi ở phòng đấu giá chỉ là một khách khanh trưởng lão, không muốn gánh vác quá nhiều..." "Ngươi đang bôi nhọ ta!" Chuyên Thủy Thiên Thần trừng mắt với Đại trưởng lão. "Không phải vì chuyện Lão tổ giao cho ngươi không làm được sao?

Ngay cả Lão tổ cũng không nghĩ thông, lưỡng lự khó xử, giao cho đệ tử làm việc, chẳng phải chỉ cần cố gắng hết sức là được, liên quan gì đến ngươi, hà tất!" Đại trưởng lão không chút nể nang vạch trần khuyết điểm của Chuyên Thủy Thiên Thần: "Vì chút chuyện vặt vãnh đó, Lão tổ cũng bế quan, rời khỏi Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, đến một tiểu thành trong chủ thành của Thần Giới lập ra một môn phái, ra vẻ phó thác cô nhi chờ chết.

Nếu không phải thu được một đồ đệ bắt đầu lo lắng, đại khái đã quên mất còn có một vị khách khanh trưởng lão chưa chết đang chiếm chỗ rồi." "Trước đây không phải ta cứ cách một thời gian lại về một chuyến sao?" Chuyên Thủy Thiên Thần không chịu yếu thế: "Phòng đấu giá đứng đầu thân là Thần mạch dị tộc, lại làm những chuyện nhỏ mọn với Thần tộc, ta nhìn mà chướng mắt không được à?

Nhìn thấy bộ dạng sầu não của ngươi là ta bực mình." "Phòng đấu giá đứng đầu chỉ là kế sách tạm thời mà thôi." Hạo Thiên thấy hai lão già trước mặt sắp cãi nhau, có chút đau đầu ngước mắt lên: "Quan hệ giữa Lão tổ và sư phụ...

Lão tổ sau khi rời khỏi nơi bế quan có gặp sư phụ không?" "Không có." Nghe lời của Hạo Thiên, Chuyên Thủy Thiên Thần cụp mắt xuống, gương mặt già nua có chút không giữ được thể diện: "Lão tổ có thể sẽ không đến Phòng đấu giá đứng đầu...

đi gặp sư đệ kia của ta thì có vài phần khả năng." "Hừ." Đại

trưởng lão ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên vì lời của Chuyên Thủy Thiên Thần mà có vài phần không cam lòng, tiếp lời trước đó: "Thân là thủ đồ của Lão tổ, kết quả lại là người vô dụng nhất, Lão tổ muốn gặp, e rằng ngươi cũng không có mặt mũi mà đi gặp." "Ngươi!" Chuyên Thủy Thiên Thần hiển nhiên đã quen với việc mặt dày, tranh cãi một hồi có chút không thích ứng, đem tính cách không đứng đắn thường ngày vứt đi, chỉ vào Hạo Thiên: "Ta không phải có một đồ đệ tài giỏi sao?" Câu trả lời khiến Đại trưởng lão không nói nên lời, lắc đầu thở dài.

Hạo Thiên dừng lại một chút, nói ra chuyện Hãn Hải chi chủ gửi thư mời.

Đại trưởng lão nhất thời không mở miệng nói, nhưng mày lại khẽ nhíu lại. "Không phải rất tốt sao?" Chuyên Thủy Thiên Thần mở miệng nói một câu, không cho là đúng, thậm chí có vài phần ánh mắt suy tư rơi trên người Hạo Thiên, chờ y mở miệng. "Theo ta, Phòng đấu giá đứng đầu không cần tham gia vào hao tổn tâm sức, dù sao cũng không được lợi lộc gì.

Hãn Hải chi chủ vui vẻ đối đầu với Thần tộc, không bằng để hắn ra mặt trước, Lâu Minh Các đại khái cũng không muốn đi cùng đâu." Nghe lời của Hạo Thiên, Chuyên Thủy Thiên Thần có vài phần thất vọng, nhất thời cũng không mở miệng phản bác.

Dù sao, quyền lên tiếng của Chuyên Thủy Thiên Thần ở Phòng đấu giá đứng đầu thậm chí không bằng Hạo Thiên, đã sớm không quản chuyện, lúc này cũng không có lý do gì can dự vào quyết định của Hạo Thiên và Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão tự nhiên liếc thấy sắc mặt của Chuyên Thủy Thiên Thần, lắc đầu, nhưng lại càng đồng tình với lời của Hạo Thiên hơn.

Hai đồ đệ của Lão tổ mỗi người một đường.

Lúc Đại trưởng lão còn là một đứa trẻ, Chuyên Thủy Thiên Thần đã là một thiếu niên, đã là đồ đệ của Lão tổ.

Đợi đến khi cả hai đều trở thành những ông lão già nua, cảnh giới của Chuyên Thủy Thiên Thần lại vẫn dừng ở mức của chín vạn năm trước.

Nói Chuyên Thủy Thiên Thần không tài giỏi, cũng không sai.

Chỉ là sau này, chuyện đồ đệ thứ hai của Lão tổ trở thành Đan các các chủ của Thần tộc, quy phục Thần tộc, ảnh hưởng sâu sắc đến Chuyên Thủy Thiên Thần.

Tâm tư của Chuyên Thủy Thiên Thần nghiêng về Thần mạch dị tộc không thay đổi, Thần tộc diệt Thần mạch dị tộc, khiến Lão tổ quy ẩn bế quan không ra, kẻ thù của Chuyên Thủy Thiên Thần, tuy bất lực, nhưng cũng không che giấu sự căm ghét.

Sau này, Chuyên Thủy Thiên Thần chí ít có Đẳng Lão dường như cũng đã quên đi một số chuyện cũ, tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, trở thành thành chủ của Vạn Kiếp Thành, cũng đã chấp nhận số phận, bị dòng dõi bàng hệ ở lại thành lập Phòng đấu giá đứng đầu, bị giữ lại ở Thượng Thần Giới, cũng trở thành một tồn tại phụ thuộc dưới Thần tộc.

Chuyên Thủy Thiên Thần cứng đầu mang danh khách khanh trưởng lão, những năm đầu che chở cho phòng đấu giá một thời gian, đợi các trưởng lão của phòng đấu giá trưởng thành, liền rời khỏi Thượng Thần Giới.

Câu nói mà Chuyên Thủy Thiên Thần lúc đó thường treo ở cửa miệng, không phải là người của Thần mạch dị tộc, ở lại chẳng qua là vì Lão tổ che chở cho Phòng đấu giá đứng đầu vài phần mà thôi, dường như như vậy có thể tự an ủi mình.

Bây giờ Chuyên Thủy Thiên Thần trở về, có lẽ cũng vì Hạo Thiên, sau này truyền thừa của Thần mạch dị tộc rơi trên người Hạo Thiên, Lão tổ từ nơi bế quan xuất quan cũng có liên quan đến Hạo Thiên, lại thêm vị trí của Phòng đấu giá đứng đầu bây giờ có chút thay đổi, đối lập với Thần tộc.

Chương 710

Có lẽ Chuyên Thủy Thiên Thần đã chờ đợi rất lâu mới chờ được nhân quả báo thù, mới bằng lòng ở lại trong phòng đấu giá.

Nhưng bây giờ Phòng đấu giá đứng đầu tự lo còn không xong. "So với Khúc Tần còn muốn đứng bên bờ xem lửa hơn, xem Hãn Hải chi chủ hành động?" Đại trưởng lão đã hiểu được việc Hạo Thiên làm. "Phải." Hạo Thiên khẽ gật đầu.

“Con rết trăm chân, chết cũng không chịu gục ngã.” Thần tộc không dễ dàng vì một trưởng lão Thần Đế mà toàn bộ đều thua, lời ngươi nói không sai." Đại trưởng lão phất tay, không nhìn Hạo Thiên nữa, ánh mắt rơi trên người Chuyên Thủy Thiên Thần, thấy Chuyên Thủy Thiên Thần muốn nói lại thôi, nhưng không để y nói ra, liền phất tay bảo Hạo Thiên rời đi trước.

Hạo Thiên liếc nhìn Chuyên Thủy Thiên Thần một cái, rời khỏi đại điện của Đại trưởng lão, chỉ nghe thấy tiếng Đại trưởng lão phía sau thở dài một tiếng, nói với Chuyên Thủy Thiên Thần một câu: "So với chuyện cũ, quan trọng hơn là sự tồn vong của Phòng đấu giá đứng đầu hiện nay..." Bước chân của Hạo Thiên không khỏi dừng lại một lát, rồi rời khỏi đại điện của Đại trưởng lão. *** Ra khỏi tộc địa của Phòng đấu giá đứng đầu, bên ngoài truyền tống trận của Thượng Thần Giới, Hạo Thiên lại thấy một bóng người mặc bạch bào viền vàng.

Bước chân dừng lại, y mới nhận ra bóng người kia có chút quen thuộc.

Khi người đó quay lại, Hạo Thiên có vài phần bất ngờ nhướng mày: "Tuân Tịch Thiên Thần sao lại ở đây?" "Đợi ngươi." Tuân Tịch

Thiên Thần gần như không do dự mở miệng nói một câu, nhìn Hạo Thiên trước mặt quả quyết nói: "Ngươi muốn đến Hãn Hải." "Muốn ngăn cản ta?" Hạo Thiên đến gần, tự nhiên nhận ra Tuân Tịch Thiên Thần dường như không có ý định động thủ, nếu Thần tộc biết chuyện này, đáng lẽ cũng sẽ không chỉ phái một mình Tuân Tịch Thiên Thần đến.

Vậy là người sau.

Hạo Thiên có chút tò mò về mục đích của Tuân Tịch Thiên Thần. "Hãn Hải chi chủ không làm nên chuyện lớn đâu." Tuân Tịch Thiên Thần khẽ nói một câu, nhíu mày, dường như đang cân nhắc lời nói, một lát sau mới từ từ nói: "Ngươi không cần đi một chuyến đâu." Thấy Hạo Thiên không hề động lòng, Tuân Tịch Thiên Thần thở dài một tiếng, biết rằng nếu không nói ra một số chuyện hữu ích, sẽ không khuyên được Hạo Thiên: "Đại trưởng lão Thần tộc tuy đã chết, nhưng Nhị trưởng lão đã từ cổ chiến trường trở về Thượng Thần Giới, còn có...

Thần tộc chi chủ...

đã xuất hiện." Không ai ngờ, sau lưng Đại trưởng lão lại có một tồn tại như vậy, ngay cả trong số các trưởng lão Thần tộc, cũng chỉ có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão mới biết sự tồn tại của người đó.

Đại trưởng lão bồi dưỡng Tuân Tuyết Thiên Thần, căn bản không phải để kế vị vị trí của mình, mà là để Tuân Tịch Thiên Thần trở thành con rối mới, ngay cả Đại trưởng lão, cũng chỉ là một quân cờ có thể vứt bỏ trong tay người đó mà thôi.

Tuân Tịch Thiên Thần cau mày, sự tồn tại của người đó khiến y không chỉ kiêng dè, mà còn có chút sợ hãi.

Lúc này, tuyệt đối không thể gây thêm chuyện, Hạo Thiên biết không ít chuyện, nếu không thể diệt khẩu, chỉ có thể để Hạo Thiên lúc

này không thu hút sự chú ý của Thần tộc chi chủ.

Đã quyết định, Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng đầu: "Thần tộc bây giờ tạm thời sẽ không ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu, nỗi lo của Đại trưởng lão phòng đấu giá vốn không tồn tại, ngươi cũng không cần làm thêm gì.

Bây giờ ánh mắt của Thần tộc chi chủ đang đặt trên người Nguyệt Thần của Hãn Hải, lúc này, nếu Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các nhân cơ hội gây chuyện, mới rước lấy phiền phức." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên có chút bất ngờ, không nghĩ Thần tộc sẽ chú ý đến sự tồn tại của Nguyệt Thần.

Chỉ là, nếu đã là Thần tộc chi chủ, có thể nhìn ra Hãn Hải chi chủ chỉ mạnh miệng, có lẽ cũng không khó?

Khóe môi khẽ cong lên, bước chân của Hạo Thiên lại không dừng lại, tiếp tục đi về phía truyền tống trận, nhàn nhạt nói một câu: "Chỉ là sớm muộn thôi, ngồi chờ chết, Phòng đấu giá đứng đầu chờ đợi cũng chỉ là con đường bị diệt vong cuối cùng." Vì lời của Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần đang theo sau bước chân y bỗng dừng lại một chút, sau đó lại theo Hạo Thiên bước vào trong truyền tống trận, nhưng nhất thời lại không nói ra được lời khuyên can Hạo Thiên nữa. "Ngươi không sợ vì sự cố chấp của mình mà đẩy Phòng đấu giá đứng đầu vào cảnh khốn cùng sao?" Tuân Tịch Thiên Thần thấy Hạo Thiên không hề để ý, cắn răng, lúc này mạo hiểm rời khỏi Thần tộc để nhắc nhở Hạo Thiên, không phải để chạy một chuyến vô ích.

Vốn tưởng có thể dễ dàng ngăn cản Hạo Thiên, bán cho Hạo Thiên một ân tình, nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện lại có chút khác với suy nghĩ của y?

Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên không thể theo Hạo Thiên bước vào truyền tống trận đến Hãn Hải, đứng bên ngoài truyền tống trận,

mắt thấy bóng dáng Hạo Thiên sắp biến mất trước mắt, Tuân Tịch Thiên Thần siết chặt mười ngón tay.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một đạo kiếm quang hạ xuống, chém vào linh thạch trung tâm của truyền tống trận mà Hạo Thiên sắp bước vào, trận pháp tứ phân ngũ liệt.

Có người vào lúc này ra tay ngăn cản Hạo Thiên!

Tuân Tịch Thiên Thần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hơi quay đầu lại, thấy bóng người đang đáp xuống bên này, sắc mặt lại trong nháy mắt có chút cứng đờ.

Y đưa tay kéo mũ áo bào che kín mặt, nhưng tay lại cứng ngắc, e rằng đối phương sớm đã nhận ra thân phận của mình.

Hơn nữa, y vẫn đang mặc trang phục đệ tử Thần tộc, e rằng lúc này muốn đi cũng không đi được. "Tuân Tịch Thiên Thần, lá gan của ngươi lớn thật, Đại trưởng lão không còn, liền không còn kiêng dè gì nữa sao?" Bóng dáng Nhị trưởng lão Thần tộc đứng ở không xa, trong tay cầm một thanh băng nhận tinh xảo trong suốt, kiếm quang vừa rồi chính là từ tay lão ta hạ xuống, vì để cắt đứt đường lui của Hạo Thiên. "Tuân Tịch!" Lục trưởng lão đuổi theo sau Nhị trưởng lão, nhìn Tuân Tịch Thiên Thần đang đứng sau Hạo Thiên, sắc mặt tối sầm: "Sao ngươi lại ở đây, còn ở cùng Hạo Thiên?!" "..." Tuân Tịch Thiên Thần cũng không ngờ, hai người lại đuổi đến nhanh như vậy, thậm chí không chậm hơn hành động của y bao nhiêu.

Tất cả là vì Hạo Thiên không nghe khuyên can!

Tuân Tịch Thiên Thần thầm cắn răng, nhưng lúc này lại không nói một lời.

Lục trưởng lão ở đây, y có chút an tâm, người này, hẳn sẽ cố gắng che giấu chuyện này giúp y. "Hừ!" Nhị trưởng lão nhìn bóng dáng của

Tuân Tịch Thiên Thần và Hạo Thiên, nhưng không có ý định nghe hai người và Lục trưởng lão giải thích, đôi mắt già nua âm u hơi cụp xuống, khẽ hừ một tiếng, giọng điệu có chút lạnh lùng: "Người có thể thay thế Tuân Tuyết Thiên Thần mà Lục trưởng lão dạy dỗ ra, lại là một đệ tử phản bội Thần tộc như vậy sao?" "Trong đó chắc chắn có hiểu lầm." Sắc mặt Lục trưởng lão không chỉ dùng hai từ khó coi để hình dung, thấy Tuân Tịch Thiên Thần như ngẩn ra, đứng bất động bên cạnh Hạo Thiên với vẻ mặt hoang mang lúng túng, lão liền nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi đứng đó làm gì?" Chẳng lẽ muốn cùng Hạo Thiên ra tay với ta và Nhị trưởng lão sao?" "Không." Tuân Tịch Thiên Thần phản ứng lại.

Hạo Thiên biết nhiều đến đâu, cũng không thể sống sót rơi vào tay Nhị trưởng lão, y cũng tuyệt đối không thể cùng Hạo Thiên đứng ở phe đối lập với Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão.

Nhưng, chưa đợi Tuân Tịch Thiên Thần đi về, trong tay Nhị trưởng lão lại đột nhiên vung ra một đạo uy thế, hướng về phía Hạo Thiên, bao trùm cả bóng dáng của Tuân Tịch Thiên Thần vào trong, như muốn một đòn chém giết cả hai người. "Nhị trưởng lão thủ hạ lưu tình!" Mặc dù cảm thấy chuyện Tuân Tịch Thiên Thần ở sau lưng qua lại với Hạo Thiên thật sự khiến người ta có chút đau đầu, nhưng thấy Tuân Tịch Thiên Thần có nguy hiểm tính mạng, Lục trưởng lão rốt cuộc sắc mặt cũng biến đổi.

Tuân Tịch Thiên Thần là người do mình một tay bồi dưỡng, càng là huyết mạch thân duyên, dù thế nào cũng không thể để y chết trước mắt mình trong tay Nhị trưởng lão như vậy.

Lục trưởng lão gần như trong nháy mắt ra tay, chặn lại đạo uy thế của Nhị trưởng lão, phất tay áo xua tan, một tay tóm lấy Tuân Tịch Thiên Thần, đưa đến nơi xa hơn một chút.

Thấy Tuân Tịch Thiên Thần không bị thương, sắc mặt Lục trưởng lão lại không hề dịu đi, nhìn về phía Nhị trưởng lão, lạnh mặt nói: "Thần tộc chi chủ lệnh ta đến, chỉ là bắt Hạo Thiên về Thần tộc, sao lại hạ độc thủ với Tuân Tịch như vậy?" "Rõ ràng là đang báo tin cho Hạo Thiên, Lục trưởng lão, chẳng lẽ ngươi hồ đồ rồi, chỉ biết che chở cho con gái mình?" Khóe miệng Nhị trưởng lão hơi nhếch lên một nụ cười trào phúng, nhưng tạm thời đặt Tuân Tịch Thiên Thần sang một bên, quay sang tấn công Hạo Thiên.

Sắc mặt Lục trưởng lão biến đổi, liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần một cái: "Chỉ biết gây phiền phức." Đúng vào lúc này, nếu Nhị trưởng lão trở về sau đó nói vài câu, Tuân Tịch Thiên Thần chắc chắn sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Nhị trưởng lão vốn đã nhìn sự tồn tại của Tuân Tịch Thiên Thần mà không vừa mắt...

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục trưởng lão đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, hay là cùng Hạo Thiên ở đây chặn giết Nhị trưởng lão?

Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

Ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi bị Lục trưởng lão đè xuống.

Nhị trưởng lão chết, Thần tộc chi chủ thế tất sẽ có vài phần nghi ngờ, đến lúc đó ngược lại càng làm cho phiền phức càng lúc càng lớn.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Lục trưởng lão chỉ còn cách cùng Nhị trưởng lão ra tay với Hạo Thiên.

Trước tiên đưa Hạo Thiên về Thần tộc, chuyện của Tuân Tịch Thiên Thần, sau này hãy nói!

Nhị trưởng lão một đòn thất bại bị Lục trưởng lão ngăn cản, tự nhiên sẽ không vào lúc này bỏ qua mục tiêu của chuyến đi này là Hạo Thiên để quản một Tuân Tịch Thiên Thần nhỏ bé.

Thấy Lục trưởng lão biết phân biệt nặng nhẹ, Nhị trưởng lão lúc này cũng không nói nhiều, liên thủ với Lục trưởng lão.

Hạo Thiên vốn đối phó với một mình Nhị trưởng lão còn có vài phần dư sức, nhưng Lục trưởng lão cũng ra tay tấn công, y có chút cau mày.

Một mình Nhị trưởng lão Thần tộc đã có chút khó đối phó, huống chi còn có Lục trưởng lão, thật sự... phiền phức thành đôi?

Muốn giết hai vị trưởng lão Thần tộc có chút khó khăn, Hạo Thiên vốn chỉ định đánh trọng thương hai người rồi rời đi.

Trong tầm mắt, y lại thấy Tuân Tịch Thiên Thần dường như không ở lại nơi an toàn mà Nhị trưởng lão đưa đến, mà đến bên truyền tống trận bị Nhị trưởng lão một đòn phá hủy, đột nhiên đánh một khối linh thạch vào trong truyền tống trận, thay thế vào chỗ lõm của khối linh thạch bị Nhị trưởng lão đánh vỡ. "Đi!" Tuân Tịch Thiên Thần hét lên với bóng dáng Hạo Thiên đang nhìn về phía này.

Chương 711

Hạo Thiên gần như không do dự một chưởng đánh bay Nhị trưởng lão ra ngoài, tránh va chạm với Lục trưởng lão, trong khoảnh khắc bước vào truyền tống trận, Hạo Thiên mắt thấy Tuân Tuyết Thiên Thần cũng nhảy vào trong truyền tống trận, có chút bất ngờ nhướng mày.

Khối linh thạch mà Tuân Tịch Thiên Thần lấy ra tự nhiên không thể sánh với khối linh thạch ban đầu chống đỡ trận pháp, trong khoảnh khắc truyền tống trận nuốt chửng bóng dáng hai người, liền vỡ tan, hoàn toàn hư hỏng.

Nhị trưởng lão vốn định đuổi theo hai người, nhưng lại bị truyền tống trận hư hỏng chặn lại bước chân, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, đột nhiên quay đầu nhìn Lục trưởng lão: "Tốt, tốt lắm một Tuân Tịch Thiên Thần, người mà Lục trưởng lão đưa về Thần tộc, không biết từ lúc nào đã trở thành một kẻ phản bội khác của Thần tộc, là người của Phòng đấu giá đứng đầu rồi!" Lục trưởng lão cũng không ngờ Tuân Tịch Thiên Thần lại tráng sĩ đoạn oản như vậy mà đi theo Hạo Thiên, da mặt run lên theo vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, gần như không dám nhìn sắc mặt của Nhị trưởng lão bên cạnh ra sao. "Ta cũng không biết Tuân Tịch Thiên Thần sẽ làm ra hành động như vậy!" Sớm biết Tuân Tịch Thiên Thần là người có chủ ý, lại bị Thất trưởng lão để mặc cho y muốn làm gì thì làm, kết quả của sự dung túng của Thất trưởng lão!

Lục trưởng lão bị tức đến không nhẹ, thở ra một hơi dài: "Tìm cách đuổi theo người về!

Lần này ta sẽ không bao che cho Tuân Tịch nữa, đúng là bị quỷ ám

rồi!" Nghe lời của Lục trưởng lão, Nhị trưởng lão Thần tộc chỉ cảm thấy người trước mặt đang giả vờ, quay đầu rời đi, tìm một nơi khác có truyền tống trận pháp đến Hãn Hải, ngay cả Lục trưởng lão cũng vứt sang một bên không thèm để ý.

Lục trưởng lão nặng nề thở dài một tiếng, lắc đầu, dù sao cũng đã tức giận rồi, bây giờ Lục trưởng lão cuối cùng cũng đã hiểu ra vài phần, có lẽ lời của Nhị trưởng lão không sai, Tuân Tịch Thiên Thần sớm đã có quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu!

Uổng công Tứ trưởng lão trước đây vẫn luôn nói tốt cho Tuân Tịch Thiên Thần, cuối cùng Tuân Tịch Thiên Thần không những không có chí tiến thủ, mà còn đẩy mình vào cảnh này. "Lục trưởng lão bây giờ cảm thấy ta ra tay giết Tuân Tịch Thiên Thần là sai?" Nghe lời của Nhị trưởng lão, Lục trưởng lão hơi cụp mắt xuống, lắc đầu, cuối cùng nói một câu: "Gặp lại Tuân Tịch Thiên Thần, không cần trưởng lão ra tay, ta sẽ giải quyết!" Lời nói do dự của Thất trưởng lão quả nhiên không thể nghe, nghe vào liền có kết quả như vậy!

Nhị trưởng lão thấy vẻ mặt Lục trưởng lão nghiêm túc, hẳn là không giống Tuân Tịch Thiên Thần đã sớm làm phản đồ của Thần tộc, lúc này cũng không nói thêm gì nữa. *** Bên kia, Hạo Thiên bước ra khỏi truyền tống trận, thấy Tuân Tịch Thiên Thần sắc mặt khó coi theo sau từ trong truyền tống trận ra. "Linh thạch trận nhãn ban đầu của truyền tống trận đã bị Nhị trưởng lão một kiếm chém vỡ, khối linh thạch ta tạm thời lấp vào chỉ có thể chống đỡ một lúc, may mà đưa chúng ta ra ngoài thuận lợi." Tuân Tịch Thiên Thần thở ra một hơi dài, cứu được Hạo Thiên, đến nỗi tạm thời sẽ không để chuyện y liên thủ với Hạo Thiên giết Tuân Tuyết Thiên Thần bại lộ, nhưng dưới sự bốc đồng, kết quả nhận được cũng không tốt đẹp gì.

Bây giờ chắc chắn đã trở thành kẻ phản bội của Thần tộc, đừng nói Nhị trưởng lão, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão gặp lại, chắc

chắn đều sẽ có sát tâm với y.

Thần tộc, e rằng khó mà trở về được nữa.

Thấy ánh mắt u ám của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên hiểu được phần nào suy nghĩ của y, y cười như không cười nhìn Tuân Tịch Thiên Thần một cái: "Ngươi không ra tay, ta cũng chưa chắc không thể thoát khỏi tay Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão của Thần tộc, việc gì phải làm chuyện thừa thãi để tự mình dính vào rắc rối?" Tuân Tịch Thiên Thần nghe lời của Hạo Thiên hơi ngước mắt lên, nhưng sắc mặt khó coi lắc đầu: "Ngươi mang trên mình bí mật, chắc chỉ có ngươi là rõ nhất, không chỉ Đại trưởng lão Thần tộc chết trong tay ngươi không muốn buông tha, ngay cả Thần tộc chi chủ cũng cực kỳ hứng thú với ngươi, phái ra Nhị trưởng lão...

Ngươi không hiểu sao?

Nếu tiếp tục kéo dài, không chừng chúng ta sẽ gặp phải Thần tộc chi chủ, lúc đó muốn thoát thân, e rằng không dễ dàng như vậy." Hơn nữa, Tuân Tịch Thiên Thần đã gặp Thần tộc chi chủ một lần, dung mạo của người đó có vài phần tương tự với Đại trưởng lão Thần tộc...

ánh mắt nhìn y, thậm chí cũng giống như ánh mắt của Đại trưởng lão trong cơn ác mộng khi xuất quan phát hiện cái chết của Tuân Tuyết Thiên Thần có liên quan đến y.

Loại ánh mắt nhìn một con kiến, chỉ cần có hành động gì thu hút sự chú ý của người đó, liền không do dự chém giết.

Nghĩ đến đây, Tuân Tịch Thiên Thần rùng mình một cái, khẽ thở ra một hơi, màu sắc sâu thẳm trong mắt càng đậm: "Vốn tưởng giải quyết được mối họa trong lòng là Đại trưởng lão Thần tộc, ta liền có thể thuận lợi kế vị Tuân Tuyết Thiên Thần, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một tồn tại như vậy." Thở ra một hơi dài, Tuân Tịch Thiên

Thần bất đắc dĩ: "Ta vốn cũng không thể ở lại Thần tộc quá lâu, vừa hay muốn tìm cơ hội rời đi.

Ở lại trong Thần tộc, ta cũng không thể có hành động gì, không bằng rút lui, ở trong bóng tối, không chừng có thể có vài phần cơ hội." Tuân Tịch Thiên Thần cũng không nhân cơ hội này nói ra những lời như cuối cùng đã giúp Hạo Thiên một tay.

Bây giờ đã rời khỏi Thần tộc, nếu không muốn nhanh chóng bị Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão tìm thấy tung tích, tất yếu phải dựa vào Hạo Thiên một thời gian... "Ta muốn đến Hãn Hải, ngươi thì sao?" Hạo Thiên nhàn nhạt liếc nhìn Tuân Tịch Thiên Thần đang có điều suy nghĩ, không biết y đang tính toán gì. "Ta tạm thời đi theo ngươi xem sao." Tuân Tịch Thiên Thần không còn lựa chọn nào khác, lúc này, Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão chắc chắn cũng đang vội vã tới đây, vào Hãn Hải có lẽ có thể tránh được một lúc.

Không biết Hãn Hải chi chủ có sẵn lòng che chở Hạo Thiên, có dung nạp y không.

Nghĩ đến đây, Tuân Tịch Thiên Thần rốt cuộc thuận tay ném chiếc bạch bào viền vàng của đệ tử Thần tộc trên người xuống đất, không thèm nhìn một cái mà lấy ra một chiếc áo choàng khoác lên vai, nhìn về phía Hạo Thiên, nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười. "Không biết Thiếu chủ của phòng đấu giá có thể mang theo ta một chuyến không?

Ta sẽ không làm phiền quá lâu, chỉ cần đưa ta đến Hãn Hải, ta sẽ ở lại Hãn Hải một thời gian, có thể ở lại được hay không, không cần Thiếu chủ phải lo lắng." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên không tỏ ý kiến, thuận tay xách y lên, hướng về phía vòng xoáy giữa Hãn Hải và lôi vân.

Lấy ra lá thư mời thứ hai mà Hãn Hải chi chủ tặng, Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào đã

xuyên qua vòng xoáy giữa biển và trời, chìm xuống.

Lúc mở mắt ra, những lầu đài cung điện quen thuộc của Hãn Hải hiện ra trước mắt. "Không ngờ lại đến nơi này lần nữa." Sắc mặt Tuân Tịch Thiên Thần có chút không tốt.

Phải biết, lần trước, Hãn Hải chi chủ bề ngoài đối với Thần tộc đặc biệt ân cần, đầu tiên mời Thần tộc vào Hãn Hải.

Nhưng trên yến tiệc lại không một bóng người, những người khác đều bị chặn ở ngoài Hãn Hải, chỉ có y là người đầu tiên vào tiệc.

Ngũ trưởng lão lúc đó không nói gì, ngay cả y cũng cảm thấy Hãn Hải chi chủ cố ý làm vậy là có lời muốn nói riêng với Thần tộc.

Không ngờ, sau khi vào yến tiệc, Hãn Hải chi chủ như biến thành một người khác, thay đổi thái độ lúc mời, không hỏi không rằng cũng thôi, cuối cùng còn sắp xếp người của Phòng đấu giá đứng đầu ở vị trí ngang hàng với Thần tộc, hai bên đối diện, Ngũ trưởng lão sao có thể không tức giận?

Nhưng Hãn Hải chi chủ nghe lời của Ngũ trưởng lão, lại không mặn không nhạt đuổi người của Thần tộc về.

Lắc đầu, Tuân Tịch Thiên Thần nhìn Hạo Thiên, theo sau bước chân y, giọng nói cực khẽ hỏi một câu: "Quan hệ giữa Phòng đấu giá đứng đầu và Hãn Hải?" Hạo Thiên liếc y một cái, nhưng nhất thời không mở miệng nói. "Lúc này không cần phải tiếp tục đề phòng ta nữa chứ?" Tuân Tịch Thiên Thần thở dài một tiếng, lắc đầu: "Ta là vì cứu ngươi thoát hiểm mới cùng ngươi lưu lạc đến Hãn Hải.

Hơn nữa, ta cũng không hỏi vấn đề gì khó trả lời?" "Giữa Thần tộc và Hãn Hải, lại có quan hệ gì, đến nỗi lúc dự yến, một bộ dạng như Hãn Hải sẽ thiên vị Thần tộc?" Hạo Thiên nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

Lần này, Tuân Tịch Thiên Thần lại theo bản năng ngậm miệng, nhưng lại cực kỳ không cam lòng ngẩng đầu: "Chuyện này phải hỏi Lục trưởng lão, dường như có vài phần liên hệ với Hãn Hải chi chủ, thậm chí còn được lời của người đó, Hãn Hải sẽ giúp đỡ.

Chỉ là bây giờ xem ra, Hãn Hải chi chủ đã hủy ước, thay đổi chủ ý, không định giúp Lục trưởng lão, mà có ý định của riêng mình." Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên có chút bất ngờ nhướng mày, không ngờ Lục trưởng lão có thể liên lạc được với Hãn Hải chi chủ.

Chỉ là, có lẽ lúc đó Hãn Hải chi chủ có chút muốn can thiệp vào chuyện giữa Thần tộc, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các ở Thần Giới, nhưng nhất thời chưa hạ quyết tâm, có vài phần ý tứ thăm dò, mới bắt đầu từ Thần tộc.

Lục trưởng lão nhiều nhất cũng chỉ được coi là một quân cờ mà Hãn Hải chi chủ đặt trong Thần tộc, để hỏi thăm tình hình mà thôi.

Hãn Hải chi chủ chẳng lẽ không rõ, Thần tộc lúc đó đối đầu với ma tu của Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, vẫn nắm chắc phần thắng, căn bản không cần người khác ra tay tương trợ.

Lục trưởng lão tìm đến Hãn Hải chi chủ, chẳng qua là vì tư tâm của mình mà thôi.

Cuối cùng Hãn Hải chi chủ chưa kịp ra tay, Tuân Tuyết Thiên Thần, một phiền phức, đã bị Tuân Tịch liên thủ loại bỏ.

Chuyện của Đại trưởng lão Thần tộc, Lục trưởng lão đáng lẽ cũng đang cân nhắc tìm Hãn Hải chi chủ ra tay.

Nhưng chuyện này, Hãn Hải chi chủ không chắc có nắm chắc, cũng không chắc sẽ vì Lục trưởng lão mà mạo hiểm, phải xem Lục trưởng lão có thể đưa ra đủ quân bài hay không.

Nhưng Lục trưởng lão có lẽ không có động thái rõ ràng, Đại trưởng lão cũng đã chết dưới tay Hạo Thiên.

Tuân Tịch Thiên Thần hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, nghiêng đầu, khẽ cười một tiếng: "Sớm biết như vậy, ta không bằng đẩy ngươi ra trước mặt Lục trưởng lão?

So với quân bài của Lục trưởng lão, hiển nhiên ngươi đáng để dựa vào hơn vài phần, không phải sao?" "Coi ta là dao, ngươi nghĩ ta đang giúp ngươi?" Hạo Thiên đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tuân Tịch Thiên Thần.

Thấy vẻ mặt không biểu cảm của Hạo Thiên, Tuân Tịch Thiên Thần có một thoáng hoảng sợ, chỉ là một lát sau bình tĩnh lại, nhíu mày: "Ta không tự phụ đến mức nghĩ rằng ngươi sẽ vô duyên vô cớ giúp ta, tự nhiên biết ngươi và Nguyệt Thần giết Đại trưởng lão không phải có ý định gì khác, nhưng kết quả lại vừa hay giúp ta mà thôi." Lần này, Tuân Tịch Thiên Thần thông minh hơn vài phần, không hỏi lý do vì sao Hạo Thiên làm vậy.

Mặc dù có chút muốn để Hạo Thiên buông lỏng cảnh giác để nói ra một số chuyện, nhưng hiển nhiên, Hạo Thiên không phải người dễ dàng tin người như vậy, nhắc đến nhiều, ngược lại gây ra sự chán ghét của Hạo Thiên.

Lúc này, không bằng bớt lời.

Chỉ là, Tuân Tịch Thiên Thần im lặng, Hạo Thiên lại không dễ dàng bỏ qua lời nói lỡ của y, cười như không cười: "Ngươi nói đúng.

Cho nên, ta để ngươi ngăn cản đại trận, phòng chỉ Nhị trưởng lão từ cổ chiến trường trở về Thượng Thần Giới, cuối cùng đại trận là ta và Nguyệt Thần ra tay hủy đi, ngươi đã làm gì?" "Ta lúc đó bị Ngũ trưởng lão đưa đến Hãn Hải dự yến.

Hơn nữa, không phải còn có Lục trưởng lão và Thất trưởng lão ở lại Thần tộc sao, ta không ra tay, họ cũng sẽ giải quyết chuyện này.

Chương 712

Chuyện ta đã hứa, có thể làm được thì làm, không thể thì thôi, ngươi nghĩ nhiều rồi." Tuân Tịch Thiên Thần liếc Hạo Thiên một cái, có vài phần lo lắng người này thật sự cảm thấy y không làm gì. "Ồ?" Hạo Thiên không nhanh không chậm mở miệng: "Giết Tuân Tuyết Thiên Thần không phải chuyện đơn giản, nhưng cuối cùng kẻ đó không trở về Thần tộc, mối lo hậu hoạn ta cũng đã giải quyết giúp ngươi, đổi một Tuân Tuyết Thiên Thần giả về Thần tộc, rửa sạch hiềm nghi của ngươi." "Ta muốn hủy đi đại trận, tác dụng của nó ngươi không thể không biết, là để Nhị trưởng lão không trở về Thượng Thần Giới.

Kết quả những gì ngươi phải làm, ngươi đều không làm, trơ mắt nhìn Nhị trưởng lão trở về?" Tuân Tịch Thiên Thần khẽ cắn môi dưới: "Thần tộc chi chủ xuất quan, ta mới biết trên Đại trưởng lão Thần tộc còn có một tồn tại như vậy!" Ngẩng đầu, Tuân Tịch Thiên Thần cực kỳ nghiêm túc nhìn Hạo Thiên: "Ngay cả Lục trưởng lão và Thất trưởng lão cũng không biết sự tồn tại của Thần tộc chi chủ.

Trong mười hai trưởng lão của Thần tộc, ngoài Nhị trưởng lão ra, chỉ có hai vị trưởng lão khác biết chuyện của Thần tộc chi chủ!

Ngươi chưa từng gặp Thần tộc chi chủ, nếu gặp, sẽ hiểu vì sao ta không làm gì, thậm chí cuối cùng lựa chọn rời khỏi Thần tộc." Tuân Tịch Thiên Thần hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra: "Thần tộc chi chủ, không thể chống lại, quyết định của ngài ấy, không ai có thể vi phạm ý muốn..." Chỉ một cái nhìn đối diện với Thần tộc chi chủ, Tuân Tịch Thiên Thần thậm chí cảm thấy sống lưng lạnh toát, người đó có khả năng nhìn thấu một người.

Run lên một cái, Tuân Tịch Thiên Thần dần dần bình ổn lại tâm trạng, nhìn đại điện Hãn Hải trước mặt, lại có một thoáng do dự: "Ngươi có thể đưa ta vào không?" Lúc này xung quanh đã có không ít đệ tử Hãn Hải qua lại, chỉ là đều không để ý đến Hạo Thiên và Tuân Tịch Thiên Thần bên cạnh, vội vã bận rộn chuyện của mình. "Ngươi nghĩ sao?" Hạo Thiên nghe lời nói có ý đồ của Tuân Tịch Thiên Thần, khẽ cười một tiếng, dùng giọng nói chỉ có y và Tuân Tịch Thiên Thần mới nghe được: "Hãn Hải chi chủ có lẽ đang đề cập đến chuyện làm thế nào để tiêu diệt Thần tộc, ngươi nghĩ, ông ta có thể để một đệ tử Thần tộc ở bên cạnh nghe những lời đó, sau đó về bẩm báo với Thần tộc không?" "Ta sẽ không." Tuân Tịch Thiên Thần khẽ cắn môi dưới, theo bản năng phản bác một câu.

Bây giờ đã rời khỏi Thần tộc, muốn trở về gần như là chuyện không thể, vì Hạo Thiên mới ra nông nỗi này, người này lại cho y câu trả lời như vậy?

Tuân Tịch Thiên Thần có chút tức giận, nhất thời không mở miệng nói. "Ở lại trong Hãn Hải, nếu lặng lẽ làm một người vô hình, tự nhiên có khả năng, chỉ cần ngươi đồng ý sau này giúp ta làm một chuyện.

“Nếu đầu quân cho Hãn Hải chi chủ, tự nhiên phải đưa ra đủ thành ý để thuyết phục người đó giữ lại, nếu không lôi kéo ta cũng vô dụng, ta không phải đến đây để xem kịch.” Nói xong, Hạo Thiên liền cất bước vào đại điện, để Tuân Tịch Thiên Thần lại bên ngoài.

Có lẽ Hãn Hải chi chủ đã phân phó, không có ai ngăn cản Hạo Thiên, cũng không ai có ý định ngăn cản Tuân Tịch Thiên Thần bước vào đại điện.

Chỉ là, Tuân Tịch Thiên Thần lại không vội vào, đôi mắt hơi híp lại, kìm nén một tia tức giận và suy tư, cứ như vậy đứng chờ bên

ngoài điện.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau dừng lại ở ngoài điện, Hạo Thiên cũng không có cảm xúc gì bất ngờ.

Theo sự chỉ dẫn của Hãn Hải chi chủ, Hạo Thiên tìm một vị trí bên cạnh Khúc Tần trong điện, tùy ý ngồi ở một bên đại điện, ngước mắt nhìn Hãn Hải chi chủ có khuôn mặt kiệt ngạo ngồi trên cao.

Ánh mắt Hạo Thiên hơi chuyển, nhìn về phía Nguyệt Thần cũng ở trong đó.

Nguyệt Thần vẫn bộ dạng không kiên nhẫn đó, như thể không muốn dính vào những dã tâm của Hãn Hải chi chủ, chỉ là nhận ra ánh mắt của Hạo Thiên, ngước mắt lên đối diện với y một cái, rồi lại cụp mắt xuống, không mở miệng nói với Hạo Thiên vào lúc này. "Tâm tư của Thần tộc đối với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, đã quá rõ ràng.

Lâu Minh Các cầu cứu ta, ta nghĩ Phòng đấu giá đứng đầu hẳn cũng gặp phải tình cảnh tương tự, nên mới mời Hạo Thiên thiếu chủ đến." Vuốt ve tay vịn bảo tọa, Hãn Hải chi chủ không có ý định vòng vo, nói thẳng vào vấn đề.

Nghe lời của Hãn Hải chi chủ, Hạo Thiên ngẩng đầu, nhưng không vội mở miệng, chỉ tỏ ra lắng nghe. "Ai, hành động này của Thần tộc, khiến Hãn Hải cũng có vài phần lo lắng, sau Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, người tiếp theo, sẽ đến lượt Hãn Hải." "Cạch." Nguyệt Thần vốn đang cầm một chiếc Hãn Hải kính nghịch trong tay, vì lời của Hãn Hải chi chủ mà tay dừng lại, một đầu Hãn Hải kính khẽ gõ vào một miếng ngọc bội trên đầu gối của Nguyệt Thần, kim ngọc va chạm, phát ra một tiếng kêu khẽ.

Lời của Hãn Hải chi chủ...

Nguyệt Thần hiển nhiên cảm thấy khó hiểu, đến nỗi cảm thấy Hãn Hải chi chủ có phải đột nhiên già lẩm cẩm rồi mới nói ra câu như vậy không.

Có nàng trấn giữ Hãn Hải, Thần tộc cho dù có cái gọi là Thần tộc chi chủ đến, cũng phải vĩnh viễn chìm xuống đáy biển Hãn Hải.

Thần tộc có thể đánh chủ ý vào ai cũng được, nhưng riêng Hãn Hải, với tiền đề là người của Hãn Hải không rời khỏi đây, thì không thể đánh chủ ý vào Hãn Hải được. "Lời của Hãn Hải chi chủ... cũng không phải không có lý." Trong bốn người có mặt, chỉ có Khúc Tần là không biết gì.

Cũng tự nhiên, lúc này, chỉ có Khúc Tần ngẩng đầu, có vài phần nghiêm túc hưởng ứng lời của Hãn Hải chi chủ.

Đợi nói xong, Khúc Tần mới nhận ra, Hạo Thiên dường như không có phản ứng gì với lời của Hãn Hải chi chủ? "Hạo Thiên thiếu chủ..." Khúc Tần theo bản năng nhìn về phía Hạo Thiên.

Y cảm thấy chuyện này e rằng không đơn giản như lời Hãn Hải chi chủ nói.

Hơn nữa, trong lòng y cũng hiểu rõ... nhưng khi Hãn Hải chi chủ nói ra câu đó, chẳng phải là đang tự vạch trần mình sao?

Một cường giả Chân Thần cảnh, chẳng lẽ lại sợ Thần tộc?

Đáng lẽ Thần tộc mới có chút lo lắng về Hãn Hải chứ?

Chỉ là, Khúc Tần cảm thấy câu nói của Hãn Hải chi chủ, chẳng qua là để tìm một cái cớ hợp lý để lôi kéo Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu đối kháng với Thần tộc, cũng... vô hại.

Nếu Hãn Hải chi chủ muốn giữ hình tượng ngụy quân tử, y tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức vạch trần lời nói của người đó.

Khúc Tần thuận miệng phụ họa một câu, cũng không phải không có lý do.

Nếu y không mở miệng, trong số mấy người có mặt, Nguyệt Thần tâm không ở đây, Hạo Thiên lạnh lùng đứng xem, e rằng không ai sẽ đáp lời Hãn Hải chi chủ.

Vì Hãn Hải chi chủ, y cũng đã tận tâm tận lực.

Khúc Tần thở dài một tiếng, ánh mắt vẫn luôn dừng trên người Hạo Thiên.

Từ trước đến nay, quyết định mà Hạo Thiên đưa ra, chưa từng sai lầm.

Khúc Tần cảm thấy, có lúc, có thể nhìn thái độ của Hạo Thiên để quyết định một số chuyện, ví dụ như bây giờ.

Chỉ là lúc này không phải lúc để hỏi, Khúc Tần đành nén lại sự tò mò trong lòng, tầm mắt cũng chuyển về phía Hãn Hải chi chủ, chờ đợi lời tiếp theo của ông ta.

Nhưng, Hạo Thiên không biểu lộ thái độ, ánh mắt chú ý của Hãn Hải chi chủ sớm đã từ Nguyệt Thần và Khúc Tần bên cạnh chuyển sang người Hạo Thiên.

Thấy người này cũng giống như Nguyệt Thần, không có hứng thú gì với đề tài này, ông ta cau mày.

Chẳng lẽ Hạo Thiên, vị thiếu chủ nửa đường này, thật sự không quan tâm đến chuyện của Phòng đấu giá đứng đầu?

Một cơ hội tốt như vậy, ông ta đích thân mở lời, Hạo Thiên lại hoàn toàn không có phản ứng?

Hãn Hải chi chủ có chút không nắm chắc được thái độ của Hạo Thiên, cố nhịn, cuối cùng mở miệng nói: "Hạo Thiên thiếu chủ, ngươi

thấy nỗi lo của ta có đúng như vậy không?

Hơn nữa, Thần tộc bây giờ có Thần tộc chi chủ trấn giữ, thực lực của người đó e rằng không yếu hơn Đại trưởng lão Thần tộc, lại thêm một nhân vật phiền phức.

Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các, có thể có cơ hội dưới tay người đó không?" Hãn Hải chi chủ ra vẻ cực kỳ lo lắng cho Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các.

Nguyệt Thần ở bên cạnh thở dài một tiếng.

Chuyện của Hãn Hải, gần như đều không nằm ngoài dự đoán của Hạo Thiên, y chỉ đơn giản nói ra một số kết quả.

Bây giờ trong số những người có mặt, người duy nhất Hãn Hải chi chủ có thể lừa được cũng chỉ có Khúc Tần, mà Khúc Tần hiển nhiên cũng đã nghe ra có gì đó không ổn, cũng không hoàn toàn bị Hãn Hải chi chủ lừa gạt.

Nguyệt Thần bắt đầu cân nhắc, với cách hành xử của Hãn Hải chi chủ, cuối cùng có thể thỏa mãn được dã tâm của ông ta không, hay là sẽ kéo cả Hãn Hải vào. "Ta nghĩ?" Khóe miệng Hạo Thiên vì lời của Hãn Hải chi chủ mà hơi nhếch lên, một nụ cười nhàn nhạt lộ ra, nhưng cũng không vào lúc này, trước mặt Khúc Tần mà vạch trần Hãn Hải chi chủ.

Chương 713

Thuận theo ý của ông ta gật đầu, Hạo Thiên cười nhìn về phía Nguyệt Thần, nhàn nhạt nói: "Ta nghĩ lời của Hãn Hải chi chủ có vài phần đạo lý, vậy bây giờ thì sao?" Nguyệt Thần quay đầu đi, không đối diện với Hạo Thiên, chỉ vì nàng cũng cảm thấy lời của Hãn Hải chi chủ, quá khiên cưỡng.

Hãn Hải chi chủ lại như không hề nhận ra, vì Hạo Thiên hưởng ứng mà ngược lại có chút thoải mái, trên mặt lộ ra vài phần nụ cười, ánh mắt sáng rực nhìn Hạo Thiên: "Đúng!

Ta biết Thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu chắc chắn có thể hiểu được ý của ta.

Thần tộc không diệt, sau này dù là phòng đấu giá, Lâu Minh Các, hay là Hãn Hải, trong Thần tộc, trên đầu vĩnh viễn treo một thanh lợi kiếm nguy hiểm mang tên Thần tộc!

Không thể để Thần tộc lớn mạnh như vậy nữa!" Hai câu nói đơn giản nhưng Hãn Hải chi chủ lại nói một cách đầy khí thế hào hùng, có điều Hạo Thiên không dễ bị mấy câu đó đánh lừa. "Vậy, Hãn Hải chi chủ định làm thế nào để có thể đưa Thần tộc chi chủ vào chỗ chết?" Hãn Hải chi chủ có chút không ngờ Hạo Thiên lại trực tiếp như vậy, không một chút che giấu, chỉ thẳng vào phần khó khăn nhất. "Hãn Hải sẽ là hậu thuẫn cho Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các..." Hãn Hải chi chủ người hơi nghiêng về phía trước, dang hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên, vẻ mặt và giọng điệu thành khẩn.

Lúc này, Hạo Thiên lại không nhịn được mà khẽ cười một tiếng, có vài phần ý trào phúng cực thấp: "Ý của Hãn Hải chi chủ, là đẩy Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các ra ngoài, đối đầu với Thần

tộc chi chủ, còn mình ở sau lưng ngồi hưởng thành quả?" Hạo Thiên không tin lời của Hãn Hải chi chủ, chỗ dựa?

E rằng ở sau lưng ngay cả xem cũng không, chỉ coi Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các là thanh đao kiếm tốt nhất trong tay, chĩa thẳng vào Thần tộc, cuối cùng ở phía sau thu lợi chứ gì?

Quá rõ ràng ý đồ của Hãn Hải chi chủ khi nói ra những lời này, ngay cả Nguyệt Thần cũng có chút vì lời của Hãn Hải chi chủ mà nhíu chặt mày, ngồi thẳng người hơn một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại bất đắc dĩ day trán.

Chỉ là, Hãn Hải chi chủ lại có vẻ thú vị hơn Hạo Thiên nghĩ, thản nhiên mở miệng nói: "Chẳng lẽ Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các định để Hãn Hải, vốn không có oán thù gì với Thần tộc, ra tay giải quyết mọi chuyện giúp sao?" Lời của Hãn Hải chi chủ khiến người ta nghe ra được chút nộ khí cực kỳ không vui.

Động tác bưng chén trà của Khúc Tần hơi khựng lại, y ngước mắt lên, nhưng không có ý nhìn về phía Hãn Hải chi chủ, ngược lại lơ đãng liếc Nguyệt Thần một cái.

Nguyệt Thần lại ra vẻ không muốn ở lại nơi này nghe tiếp nữa, ánh mắt lướt qua người Hạo Thiên rồi lại hướng ra ngoài cửa.

“Khi ở Hãn Hải, ta đã gặp Tuân Tịch Thiên Thần.” Hạo Thiên tựa như bâng quơ nói một câu, lại khơi dậy được mấy phần hứng thú của Hãn Hải chi chủ.

Tuân Tịch Thiên Thần cùng Hạo Thiên đi vào Hãn Hải, chuyện này tự nhiên không qua được tai mắt của Hãn Hải chi chủ.

Chỉ là, ban đầu lão cho rằng đó là người do Hạo Thiên mang đến, Tuân Tịch Thiên Thần tuy là người của Thần tộc, nhưng thực lực cảnh giới quá thấp.

So với Tuân Tuyết Thiên Thần thì kém xa, không đủ để khiến người ta nảy sinh ý cảnh giác.

Ngay cả Lục trưởng lão và Thất trưởng lão của Thần tộc, Hãn Hải chi chủ còn chẳng để vào mắt, một nữ nhi của Lục trưởng lão thì thật sự có chút không đáng xem, Hãn Hải chi chủ cũng chẳng buồn để ý.

Lão vốn tưởng rằng, Tuân Tịch Thiên Thần không chừng đã bị Hạo Thiên dùng thủ đoạn gì đó, khiến nàng ta trở thành nội ứng trong Thần tộc...

Nhưng bây giờ Hạo Thiên nhắc tới, chẳng lẽ người này có chỗ nào không đơn giản?

"Tuân Tịch Thiên Thần trước đây có một giao dịch với ta, giữa ta và nàng ta cũng có qua lại.

Khi ta ở Hãn Hải, Tuân Tịch Thiên Thần đã chặn ta giữa đường, nhắc nhở ta một chuyện." Giọng Hạo Thiên rất nhẹ, nhưng lại như sét đánh ngang tai, khiến cả đại điện im phăng phắc.

Hạo Thiên nói: "Đại trưởng lão Thần tộc tuy đã chết, nhưng Thần tộc chi chủ đã quay về chủ sự, triệu hồi Nhị trưởng lão từ Cổ chiến trường trở về." Đại trưởng lão Thần tộc bỏ mạng, lại xuất hiện một cường giả phiền phức hơn cả lão.

Nhị trưởng lão từ Cổ chiến trường quay về, tự nhiên sẽ không chỉ có một mình ông ta, các trưởng lão Thần tộc hiện giờ đều đã tụ tập đông đủ.

Mười hai vị trưởng lão Thần Đế, e là không nhiều không ít.

Một Tuân Tuyết Thiên Thần còn chưa trưởng thành, tuy là tổn thất nhưng chưa đến mức khiến Thần tộc bị thương gân động cốt.

Chuyện của Đại trưởng lão Thần tộc càng vi diệu hơn...

Sự việc đến nước này, Thần tộc không hề có động thái gì với Hãn Hải hay Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ sai Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão ra tay ngăn cản Hạo Thiên, muốn đưa hắn về Thần tộc, giải quyết cái phiền phức này.

Phải biết rằng, khi Tuân Tuyết Thiên Thần nhận định Hạo Thiên là kẻ Thần tộc không thể thu phục, đã quyết đoán muốn giết Hạo Thiên để trừ hậu họa.

Thế nhưng Thần tộc chi chủ, lại giống như Đại trưởng lão trước kia, muốn giữ lại Hạo Thiên.

Hoặc là thứ trên người Hạo Thiên quan trọng đến một mức độ nhất định, đến nỗi không thể dễ dàng từ bỏ.

Nếu không thì là do Thần tộc chi chủ đã quay về, Thần tộc có chỗ dựa vững chắc, không sợ việc giữ lại một phiền phức như Hạo Thiên.

Vì lời của Hạo Thiên, sắc mặt Hãn Hải chi chủ có mấy phần khó coi.

Từng câu từng chữ, Hạo Thiên đều đang phản bác lại lời lão vừa nói rằng mình có thể đối địch với Thần tộc, không sợ Thần tộc.

Nhưng lão lại không thể phản bác tại sao Hạo Thiên không nói ra những lời này sớm hơn.

Khúc Tần cũng có chút không ngờ Thần tộc phản ứng nhanh như vậy, chỉ trong thời gian ngắn đã dùng nội tình của mình để bù đắp lại thế yếu.

“Phụ thân, con đã nói từ trước, muốn đối phó Thần tộc không dễ dàng như vậy.

Bọn chúng sớm đã phòng bị mọi hành động của Hãn Hải, muốn thừa nước đục thả câu trong loạn cục cũng không phải chuyện dễ

dàng.” Nguyệt Thần lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng: “Con thấy, việc con tìm Hạo Thiên đến cũng không sai, ít nhất những gì hắn hoặc Phòng đấu giá đứng đầu biết còn nhiều hơn chúng ta.” Hãn Hải chi chủ nhất thời không lên tiếng, lão hơi mím môi, sắc mặt có chút lạnh lùng u ám.

“Hiện giờ Tuân Tịch Thiên Thần đang ở ngoài điện sao?” Khúc Tần đột nhiên hỏi một câu.

Hãn Hải chi chủ dường như cũng vừa mới phản ứng lại, nhìn về phía cửa điện, có mấy phần do dự: “Người của Thần tộc quỷ quyệt giảo hoạt, Tuân Tịch Thiên Thần này, không biết có phải thật lòng muốn đối đầu với Thần tộc, hay chỉ là một kẻ đi khắp nơi dò la tin tức.” Nghe lời của Hãn Hải chi chủ, Khúc Tần cũng không vội mở miệng nữa, lời của lão quả thật có mấy phần đạo lý.

Khúc Tần lại nhìn về phía Hạo Thiên.

Một lát sau, Hãn Hải chi chủ thấy động tác của Khúc Tần, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, trầm giọng nói: “Hiện giờ đang nói chuyện với ta, Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ có thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu thôi sao?” Khúc Tần phản ứng lại, sắc mặt có mấy phần lúng túng, bất đắc dĩ thở dài một hơi, thu lại ánh mắt.

Y tự nhiên hiểu rõ, Hãn Hải chi chủ cảm thấy động tác của mình quá tin lời Hạo Thiên, không hướng về phía Hãn Hải chi chủ mà lại nghiêng về phía Hạo Thiên.

Nhưng...

Hạo Thiên quả thật nói có lý.

Nếu lúc trước tin lời Hãn Hải chi chủ, mạo muội động thủ với Thần tộc, bây giờ e là đã có đi không có về.

Chính tia may mắn này đã khiến Khúc Tần nảy sinh chút cảnh giác

và cân nhắc.

Hãn Hải chi chủ này, dường như cũng không đáng tin như vậy.

Sự khinh miệt mà Khúc Tần vô tình hay cố ý để lộ ra, tự nhiên bị Hãn Hải chi chủ nhận thấy, ánh mắt lão dừng lại trên người Khúc Tần.

Bắt gặp ánh mắt của Hãn Hải chi chủ, Khúc Tần cũng phản ứng lại, thở dài một hơi: "Nếu Tuân Tịch Thiên Thần hiện giờ đi theo Hạo Thiên, ở lại Hãn Hải, tất sẽ không quay về Thần tộc nữa." Dù Hạo Thiên không nói rõ chuyện gì đã xảy ra, Khúc Tần cũng có thể đoán được tám chín phần.

Hãn Hải chi chủ hiển nhiên cũng có mấy phần hứng thú với lời của Khúc Tần, do dự một lát, cuối cùng cho người đưa Tuân Tịch Thiên Thần vào.

Lúc này, Nguyệt Thần lại đứng dậy, đưa một ánh mắt hỏi han về phía Hạo Thiên.

Dưới ánh mắt không biết có nên rời đi hay không của Khúc Tần, Hạo Thiên tự nhiên bước theo Nguyệt Thần ra khỏi điện.

Không hề tò mò về cuộc đối thoại giữa Hãn Hải chi chủ và Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên ngược lại có chút hứng thú, nếu Nguyệt Thần muốn rời đi thì thôi, tại sao lại phải kéo cả hắn theo.

"Quyết tâm của phụ thân, ngươi hẳn cũng đã thấy.

Một Hãn Hải không thể thỏa mãn dã tâm của ông ta, luôn nghĩ rằng có thể giống như Thần tộc, chỉ điểm giang sơn, khiến bảy mươi tư chủ thành của Thần Giới đều quy thuận Hãn Hải như quy thuận Thần tộc." Từng câu từng chữ, lời của Nguyệt Thần rất nhẹ, nàng dẫn Hạo Thiên đứng trên một mặt nước màu bạc.

"..." Hạo Thiên hơi híp mắt, chạm vào lớp ánh bạc trên mặt nước.

Chương 714

Đó không phải là ánh trăng trên mặt nước, mà là một lớp lôi điện dày đặc đan xen vào nhau đang cuộn trào trên mặt nước, gần như có thể chiếu sáng cả một vùng.

"Đây là nơi Lôi Vân và Hãn Hải hòa vào nhau, cũng là lối vào của Hãn Hải, là nơi Hãn Hải Kính được sinh ra.

Năm đó ta hôn mê tại nơi này, đã nhận được Hãn Hải Kính, khiến nó nhận chủ." Vừa nói, Nguyệt Thần vừa bước chân trần vào trong biển bạc trước mặt.

Ánh nước màu bạc quấn quanh cổ chân nàng một vòng nhỏ, không gây ra chút tổn thương nào, ngược lại có những luồng sáng lấp lánh hội tụ về phía cơ thể Nguyệt Thần.

Nhưng khi đến gần cơ thể nàng, chúng lại chậm lại, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng không lớn không nhỏ trước mặt nàng, rồi từ từ rơi xuống vị trí trước người.

Nguyệt Thần giơ tay dẫn Hãn Hải Kính ra, mặt gương phẳng lặng gần như ngay lập tức hút quả cầu ánh sáng trước người Nguyệt Thần vào trong, mặt gương gợn lên những gợn sóng lăn tăn như mặt nước.

Hạo Thiên mơ hồ có thể cảm nhận được, việc Nguyệt Thần đang làm dường như có liên quan đến mình.

Chỉ là, hắn cũng không ngắt lời Nguyệt Thần lúc này, mà lẳng lặng chờ đợi nàng.

Hãn Hải Kính trong tay Nguyệt Thần liên tục hút những ánh bạc lơ lửng trên mặt nước xung quanh nàng vào trong mặt gương, ngoài những gợn sóng lăn tăn vẫn như cũ, không có bất kỳ biến hóa nào

khác.

Nguyệt Thần nhíu mày, ngay khi nàng có mấy phần không kiên nhẫn, Hãn Hải Kính mới dần dần có phản ứng.

Từ trong mặt gương, một con bướm bạc bay lượn ra, đậu trên bàn tay đang cầm Hãn Hải Kính của Nguyệt Thần, nhẹ nhàng vỗ cánh.

"...Kính linh của Hãn Hải Kính, chỉ là, Hãn Hải Kính dường như vì đi theo chủ nhân trước đó mà bị thương không nhẹ.

Nhưng cũng có một điểm tốt, đó là nó có thể dựa vào lôi vân của Hãn Hải để dưỡng thương, cũng có thể tạm thời chuyển giao nguyên khí hấp thu từ lôi vân trên Hãn Hải cho ta sử dụng.

Điều kiện là... một khi ta rời khỏi cảnh giới Hãn Hải, chưa chắc đã có đủ thực lực để bảo vệ được thần khí Hãn Hải Kính này." "Hơn nữa, nếu rời khỏi Hãn Hải trong thời gian dài, Hãn Hải Kính không thể dựa vào lôi vân để hồi phục, cũng sẽ tìm cách đối đầu với ta, bắt ta phải quay về nơi này." Nguyệt Thần có mấy phần bất đắc dĩ cười cười: "Ta cũng không biết tại sao Hãn Hải Kính lại chọn ta.

Phụ thân từng bảo ta giao Hãn Hải Kính cho ông ấy, nhưng kính linh lại không đồng ý, phụ thân cũng đành thôi." Vừa nói, Nguyệt Thần chân trần đứng trong nước, nhẹ nhàng giơ tay, chỉ về phía Hạo Thiên.

Con bướm bạc đang đậu trên mu bàn tay nàng cũng rời khỏi Nguyệt Thần, chậm rãi vỗ cánh bay đến trước mặt Hạo Thiên.

Chỉ một lát sau, cánh của con bướm bạc đã có chút phấn bạc vụn rơi xuống, nhưng nó vẫn kiên trì do dự một lúc lâu, cuối cùng mới gãy làm đôi, rơi vào một vùng biển bạc nhỏ trước mặt, tan biến không thấy đâu.

Phản ứng của Nguyệt Thần có mấy phần bất ngờ, nàng ngẩng

đầu nhìn Hạo Thiên, rồi lại lắc đầu: “Hãn Hải Kính không có ý kháng cự ngươi, chỉ là, kính linh sẽ không giao Hãn Hải Kính vào tay ngươi...

Ngươi còn không có khả năng ở lại Hãn Hải lâu dài hơn ta.

Nếu ngươi ở trạng thái toàn thịnh, có lẽ nó sẽ chọn ngươi làm chủ nhân của Hãn Hải Kính.” “Ừm.” Hạo Thiên nhàn nhạt đáp lại lời Nguyệt Thần một tiếng, không hề có vẻ thất vọng.

Hắn vốn không ngờ Nguyệt Thần sẽ đưa hắn đến nơi này, triệu hồi kính linh của Hãn Hải Kính ra, thử giao Hãn Hải Kính cho hắn.

Lựa chọn của kính linh cũng không nằm ngoài dự đoán của Hạo Thiên.

Thấy Nguyệt Thần định bước ra khỏi biển bạc nhỏ, Hạo Thiên thuận tay đỡ nàng một cái, nhìn nàng dùng pháp thuật xóa đi khí tức biển bạc dính trên vạt váy, rồi quay đầu gật đầu với Hạo Thiên.

Trên đường trở về, Nguyệt Thần vô cớ nghĩ đến Hãn Hải chi chủ.

Năm đó, khi Hãn Hải chi chủ biết nàng có được Hãn Hải Kính, vẻ mặt kích động đến cực điểm, đồng tử gần như giãn ra nhìn nàng, khiến nàng vô cớ cảm thấy sợ hãi.

Sau đó lão tha thiết hy vọng nàng giao Hãn Hải Kính cho lão.

Nguyệt Thần cũng làm theo, tìm cách triệu hồi kính linh trong Hãn Hải Kính ra, rồi hỏi nó có thể đổi chủ nhân khác không.

Chỉ là, câu trả lời của Hãn Hải Kính lúc đó không khách khí chút nào, nó không chút do dự từ chối Hãn Hải chi chủ, lấy lý do là cảm thấy Hãn Hải chi chủ sống không được bao lâu nữa.

Nguyệt Thần tự nhiên không nói thật câu đó với Hãn Hải chi chủ, mà tìm một lý do khác, rằng tính khí kính linh cổ quái, nhất thời không

chịu đổi chủ.

Hãn Hải chi chủ không cam tâm, Nguyệt Thần có thể nhìn ra được, nhưng lão lại càng cứng rắn hơn, giả vờ ra vẻ đại độ, vỗ vai nàng nói không sao cả, ở trên người nàng cũng vậy.

Sau đó lão liền thành lập Hãn Hải thành.

Hãn Hải chi chủ vẫn luôn tìm mọi cơ hội để lấy được Hãn Hải Kính.

Chỉ là sau khi biết Hãn Hải Kính đã ở trên tay nàng thì không thể tùy ý rời khỏi Hãn Hải, trong thoáng chốc, lão lại có chút do dự bất quyết.

Cuối cùng, món đồ vẫn ở trên người Nguyệt Thần, nhưng Nguyệt Thần nhìn ra được, đối với phụ thân, nàng vẫn chỉ là người giữ đồ vật mà thôi.

Hơn nữa, nàng không thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của phụ thân trước mặt.

Nhẹ thở dài một hơi, Nguyệt Thần có mấy phần thất vọng nói: "Nếu Hãn Hải Kính không ở chỗ ta, có lẽ Hãn Hải chi chủ sẽ không có nhiều dã tâm và suy nghĩ như vậy.

Có lẽ, Hãn Hải nơi này mới có thể tiếp tục tồn tại mãi mãi, không trở thành cái gai trong mắt Thần tộc, một phiền phức." Nghe lời của Nguyệt Thần, Hạo Thiên liếc nàng một cái, ý tứ sâu xa: "Mang theo Hãn Hải Kính bế quan có lẽ là một cách không tồi.

Vừa có thể áp chế mấy phần dã tâm của Hãn Hải chi chủ, lại có thể nâng cao thực lực.

Biết đâu có một ngày, Hãn Hải Kính cũng không thể ép buộc ngươi ở lại Hãn Hải.

Hẳn là lúc đó, thương thế của Hãn Hải Kính cũng đã phục hồi gần hết, lúc đó, có lẽ nó mới thực sự trở thành thần khí nghe lời trong tay ngươi, chứ không phải là một thần khí ký sinh trên người mà thôi." Nguyệt Thần hơi nhíu mày, nhưng rồi lại giãn ra vì lời của Hạo Thiên, có mấy phần bất đắc dĩ cười cười: "Nếu mọi chuyện đều có thể đơn giản như lời ngươi nói thì tốt rồi." "Cũng không có nhiều phiền phức như vậy.

Dù ta có bế quan, phụ thân vẫn sẽ để lại một sợi liên kết trên người ta.

Khi cần thiết, nhất định sẽ cưỡng ép đánh thức ta dậy.

Bế quan hay không bế quan cũng không có gì khác biệt, trừ phi ta có thể thực sự bỏ mặc sống chết của phụ thân...

Nếu như vậy, thật ra, cũng không cần bế quan nữa." Câu nói cuối cùng, giọng Nguyệt Thần rất nhẹ.

Khi có năng lực, nếu thấy chết không cứu, đó là chuyện không thể nào.

Cho nên khi ở trong điện nghe những lời đó của Hãn Hải chi chủ, lúc quay đầu đi ra cùng Hạo Thiên, nàng mới có một thoáng suy nghĩ, muốn giao Hãn Hải Kính cho Hạo Thiên.

Nàng tự nhiên biết làm vậy rất có khả năng sẽ chọc giận Hãn Hải chi chủ, nhưng, trên đời chưa bao giờ có cách vẹn cả đôi đường.

Nếu đã cảm thấy một bên quan trọng hơn, tự nhiên phải tạm gác lại những chuyện không quan trọng bằng, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nghe từng câu từng chữ Nguyệt Thần nói ra, Hạo Thiên chỉ hơi gật đầu, không nói thêm gì.

Khi đi cùng Nguyệt Thần trở về, Hạo Thiên vừa hay thấy Khúc

Tần từ đại điện đi ra, sắc mặt dường như không tốt lắm, ngược lại có mấy phần u ám.

Mãi đến khi quay đầu nhìn thấy Hạo Thiên và Nguyệt Thần đi về, y mới hơi sững sờ, không ngờ hai người rời khỏi đại điện không những không tách ra, mà còn đi cùng nhau, lúc này mới quay về.

"Xong rồi?" Hạo Thiên ngước mắt nhìn cánh cửa điện đang đóng chặt, có mấy phần bất ngờ.

Lúc hắn và Nguyệt Thần rời đi, Khúc Tần vẫn còn ở trong điện, vậy mà quay đi một lúc, Khúc Tần đã bị đuổi ra ngoài?

"Tuân Tịch Thiên Thần người này, tuy thực lực không bằng Tuân Tuyết Thiên Thần, nhưng bản lĩnh gây chuyện lại thuộc hàng nhất đẳng.

Chỉ cần cho nàng ta một cơ hội, giống như bây giờ, có bản lĩnh lay động Hãn Hải chi chủ nghe theo lời mình, thậm chí không nể mặt ta mà đuổi ta ra khỏi điện.

Ta nghi ngờ, nếu Thần tộc cố ý để Tuân Tuyết Thiên Thần đến làm khách, Tuân Tịch Thiên Thần chưa chắc đã thành công." Khúc Tần bực bội lắc đầu, liếc Hạo Thiên một cái: "Ngươi xem náo nhiệt thì thôi, tại sao lại phải mang Tuân Tịch Thiên Thần, một kẻ phá rối như vậy vào Hãn Hải?" "Ngươi cho rằng..." Hạo Thiên hơi kéo dài giọng, nhìn Khúc Tần trước mặt nói một câu: "Nếu ta không để Tuân Tịch Thiên Thần đi cùng ta vào Hãn Hải, Hãn Hải chi chủ biết được tin Tuân Tịch Thiên Thần một mình đến đây, sẽ không tò mò mục đích của nàng ta mà cho vào sao?" "Phải biết rằng, trên danh nghĩa, Hãn Hải đối với người của Thần tộc cực kỳ cung kính lễ độ.

Chương 715

Chỉ là khi đối mặt thực sự, Hãn Hải chi chủ có chút không che giấu được sự khinh thị mà thôi.” Lời của Hạo Thiên cũng có ý khinh thị Hãn Hải chi chủ.

Nhưng trong mắt Khúc Tần, Nguyệt Thần đứng một bên lại dường như không có phản ứng gì với lời của Hạo Thiên.

Khúc Tần cảm thấy dường như mình đã nhận ra điều gì đó, ánh mắt y dừng lại trên người Nguyệt Thần, hồi lâu không rời đi.

Mãi đến khi Nguyệt Thần cũng nhận ra, nhíu mày nhìn về phía Khúc Tần, y mới hoàn hồn, có mấy phần ngạc nhiên và thử dò hỏi, nhẹ giọng nói với Nguyệt Thần: “Nguyệt Thần... dường như không ủng hộ quyết định của Hãn Hải chi chủ?” Khúc Tần cũng có chút tò mò.

Nguyệt Thần ở Hãn Hải dường như không có địa vị đặc thù như Tuân Tuyết Thiên Thần ở Thần tộc, là một nhân vật cực kỳ nhàn tản.

Nhưng dù vậy, Hãn Hải chi chủ mỗi lần gặp y, đều gọi cả Nguyệt Thần đến.

Ban đầu Khúc Tần tưởng rằng Hãn Hải chi chủ, vì chuyện hôn sự của Nguyệt Thần mà y đã đề cập lúc đầu, mới để Nguyệt Thần ở bên cạnh.

Nhưng sau đó chuyện hôn sự, Khúc Tần không nhắc nữa, Hãn Hải chi chủ cũng không đề cập đến, hẳn là đã thật sự bỏ qua.

Nhưng Nguyệt Thần vẫn sẽ xuất hiện ở bên cạnh, cũng không mở miệng can thiệp vào lời nói của Hãn Hải chi chủ.

Nhưng Khúc Tần chú ý, Hãn Hải chi chủ hễ mở miệng nói

chuyện, không nhất định sẽ nhìn y, nhưng trong tầm mắt, lại sẽ liếc về phía Nguyệt Thần một cái.

Giống như...

Hãn Hải chi chủ không phải là người chủ sự, mà phải xem thái độ của Nguyệt Thần để quyết định một vài chuyện vậy.

Địa vị của Hãn Hải chi chủ không thể nghi ngờ, Khúc Tần quay đầu lại cũng cảm thấy suy nghĩ đột nhiên nảy ra có chút kỳ quái buồn cười.

Nhưng ba lần bốn lượt đều như vậy, ngoại trừ việc hôm nay Hãn Hải chi chủ gặp Tuân Tịch Thiên Thần của Thần tộc ra, chuyện này xem kỹ lại có chút thâm ý khác.

Khúc Tần nhìn Nguyệt Thần, suy nghĩ một hồi không mở miệng, hồi lâu mới do dự nói một câu: "Không biết Nguyệt Thần có thể giúp ta giải đáp thắc mắc này không?" Thế nhưng, đối diện với ánh mắt của Khúc Tần, Nguyệt Thần lại không có sự kiên nhẫn như khi đối đãi với Hạo Thiên, nàng hơi lùi lại mấy bước, xoay người, đi xuống bậc thềm, chỉ lạnh lùng để lại một câu: "Giải đáp thắc mắc, các chủ không bằng đi hỏi Hãn Hải chi chủ, không cần hỏi ta." Nhìn bóng lưng của Nguyệt Thần, sắc mặt Khúc Tần có chút mờ mịt, không biết là mình quá không lọt vào mắt Nguyệt Thần, hay là nhân duyên của Hạo Thiên tốt đến mức có phần quá đáng.

"Ta cảm thấy Nguyệt Thần có chút không thuận mắt với ta?" Khúc Tần ngẩng đầu, bây giờ trước mặt chỉ còn lại một mình Hạo Thiên, nói chuyện tự nhiên cũng chỉ có thể hỏi Hạo Thiên.

"Chắc là Nguyệt Thần thích nói chuyện với người thông minh." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một câu.

Khúc Tần trong lòng cứng lại, nhất thời không nói nên lời.

Y tự nhiên hiểu rõ Hạo Thiên đang nói mình dễ dàng tin lời của Hãn Hải chi chủ, suýt chút nữa đã thật sự cùng Hãn Hải chi chủ động thủ với Thần tộc.

Nếu thật sự như vậy, Lâu Minh Các và Hãn Hải chẳng khác nào đâm đầu vào tay Thần tộc chi chủ và Nhị trưởng lão vừa từ Cổ chiến trường trở về.

"Tuy rằng trông Hãn Hải chi chủ cũng như bị che mắt, nhưng ta luôn cảm thấy chuyện này giống như có ý dẫn Lâu Minh Các vào cục làm quân cờ thí, ta suýt chút nữa đã trúng kế của lão rồi." Khúc Tần có chút đau đầu xoa xoa mi tâm, không hiểu tại sao mọi chuyện lại biến thành như bây giờ.

Trong những ngày ở Hãn Hải, tất cả thông tin về Thần tộc đều do người của Hãn Hải truyền đến tai y, y không hề cảm thấy Hãn Hải chi chủ có khả năng lừa dối trong chuyện này.

Nhìn thái độ của Hãn Hải chi chủ, Lâu Minh Các hẳn là có mục đích nhất trí với Hãn Hải, đều là kẻ địch của Thần tộc.

Nhưng chuyện bây giờ có chút tát vào mặt Khúc Tần.

Nếu Hãn Hải chi chủ thật sự cố ý che giấu, vậy là đã đào cho Lâu Minh Các một cái hố cực lớn, chờ y nhảy xuống.

Khúc Tần hơi nheo mắt lại, sự việc đến nước này, tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng Hãn Hải chi chủ như trước nữa.

Nhưng nếu bây giờ cắt đứt quan hệ với Hãn Hải chi chủ, cũng có chút không thể nào.

Khúc Tần chuẩn bị làm như thói quen, bất kể chuyện gì cũng cứ kéo dài một chút, đợi mọi chuyện rõ ràng hơn rồi mới quyết định có động thủ hay không.

Liếc Hạo Thiên một cái, trong lòng Khúc Tần có một suy đoán,

nhưng vẫn luôn do dự bất quyết.

Bây giờ thấy quan hệ giữa Hạo Thiên và Nguyệt Thần của Hãn Hải dường như không bình thường, y lại càng cảm thấy không biết suy nghĩ này của mình đúng hay sai.

Do dự một hồi, Khúc Tần cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Hãn Hải... có khả năng sớm đã liên thủ với Thần tộc, bất kể là bây giờ ném cành ô liu cho Lâu Minh Các, hay là có ý chiêu mộ Hạo Thiên thiếu chủ, thực ra đều là đang làm việc cho Thần tộc mà thôi?" Khi thấy bóng dáng Tuân Tịch Thiên Thần xuất hiện ở Hãn Hải, Khúc Tần thực ra đã bất giác chùng lòng, cảm thấy nàng ta có thể thản nhiên lần thứ hai bước vào Hãn Hải, nơi có thể là kẻ địch của Thần tộc, e là không đơn giản như vậy.

Không phải Tuân Tuyết Thiên Thần có đủ con bài tẩy trong tay, đối với thái độ của Hãn Hải chi chủ cực kỳ rõ ràng, biết rằng lão hoặc là có thể chấp nhận sự tồn tại của mình, hoặc là không dám công khai đối đầu với Thần tộc.

Nhưng Tuân Tịch Thiên Thần dựa vào thân phận gì mà xuất hiện trước mặt Hãn Hải chi chủ?

Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Khúc Tần một cái: "Bây giờ, hối hận vì đã ở lại Hãn Hải?" Nghe lời của Hạo Thiên, Khúc Tần hơi im lặng một thoáng, cuối cùng có chút bất đắc dĩ cười khổ ra tiếng: "Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy ta một lúc một ý nghĩ, trước đó mong chờ được tiến thêm một bước với Hãn Hải chi chủ, đi theo lão thoát khỏi khốn cảnh hiện tại của Lâu Minh Các.

Chỉ là như thiếu chủ nói, ta bây giờ quả thật có chút hối hận." Không phải hối hận chuyến đi Hãn Hải, mà là hối hận không nên quá sớm bắt tay với Hãn Hải chi chủ.

Nhất là khi chưa nhìn thấu Hãn Hải chi chủ rốt cuộc ôm mục đích

gì, lại là một cường giả có tâm tính ra sao, không nên ôm suy nghĩ lợi dụng lẫn nhau mà kết giao với lão.

Xem đi, bây giờ Lâu Minh Các không chiếm được chút lợi lộc nào, ngược lại Hãn Hải chi chủ, sớm đã không biết nghĩ ra bao nhiêu cách để lợi dụng triệt để chút giá trị cuối cùng của Lâu Minh Các.

Không chỉ vậy, Hãn Hải chi chủ bây giờ quả thật đang có ý định đẩy Lâu Minh Các ra để thăm dò Thần tộc.

Khúc Tần khóe miệng giật giật, lắc đầu, có mấy phần bất đắc dĩ.

Cùng với Hãn Hải chi chủ, hai bên đều đang nghĩ cách lợi dụng đối phương, căn bản không có ý hợp tác.

Tâm tư của Khúc Tần có chút nguội lạnh, nhìn Hạo Thiên: "Ta bây giờ cũng không nói nhiều, quả thật thái độ của Lâu Minh Các thay đổi quá nhanh, chỉ là... nhìn vào giao tình cá nhân của chúng ta, có thể cho ta biết mấy phần nội tình hiện tại của Thần tộc không..." Khúc Tần cắn răng nói ra câu này, có mấy phần ý vị được ăn cả ngã về không.

Thế nhưng, Hạo Thiên, người biết nhiều hơn một chút, liếc y một cái, một lúc sau mới chậm rãi nói một câu.

"Nếu ta nói... mục tiêu ban đầu của Thần tộc không phải nhắm vào Lâu Minh Các hay Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ là vì tâm tính hiếu chiến hiếu thắng của Tuân Tuyết Thiên Thần, cùng với thành kiến của Đại trưởng lão đối với Thần mạch dị tộc, trong cái loạn cục này, thuận thế tiêu diệt Phòng đấu giá và Lâu Minh Các thì sao?" Lời của Hạo Thiên hơi ngừng lại, rồi chuyển hướng, nói ra một khả năng khiến Khúc Tần có mấy phần không kịp hoàn hồn: "Thực tế, mục tiêu mà Thần tộc ngay từ đầu muốn dẫn ra, là Hãn Hải chi chủ, hoặc là, Nguyệt Thần, mục đích nằm ở Hãn Hải thì sao?" "Sao có thể?" Khúc Tần trừng mắt nhìn Hạo Thiên, "Một Hãn Hải mà thôi, có gì khiến

Thần tộc thèm muốn, đến mức phải bày ra động tĩnh lớn như vậy, thậm chí thật thật giả giả để dẫn người ra?" Một câu nói gần như không dám tin.

Một lát sau, Khúc Tần có chút phản ứng lại, ngơ ngác nhìn Hạo Thiên, trong lòng có mấy phần cảm giác hoang đường, bởi vì y cảm thấy, lời Hạo Thiên nói, có khả năng là thật.

Nhưng, có khả năng sao?

"Nếu không, Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu không nghiêng về hợp tác với Hãn Hải, Hãn Hải chi chủ thậm chí cũng phải tìm cách bám víu vào Phòng đấu giá và Lâu Minh Các để kết thành một khối chống lại Thần tộc sao?" "Không đến mức đó." Hạo Thiên nhẹ giọng nói: "Nếu Hãn Hải chi chủ chỉ cầu tự vệ, Hãn Hải hoàn toàn có thể làm được, đó cũng là điểm khác biệt giữa Hãn Hải với Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các.

Chỉ là, vì Hãn Hải chi chủ không chỉ cầu cố thủ, thứ lão muốn, là dã tâm của mình có thể được phô bày, cho nên mới tìm đến Lâu Minh Các, cũng là vậy." Nếu để Hạo Thiên nói, Hãn Hải chi chủ và Khúc Tần chẳng qua là một kẻ nguyện đánh một kẻ nguyện chịu mà thôi.

Hơn nữa, chuyện chưa xảy ra, ai mà biết được cuối cùng Hãn Hải chi chủ có lật đổ được Thần tộc hay không.

Nếu có thể, Lâu Minh Các cuối cùng lại không tổn thất toàn bộ, biết đâu thật sự có thể như Khúc Tần mong muốn.

Nghe lời của Hạo Thiên, khóe miệng Khúc Tần hơi giật giật, có mấy phần ý vị cười khổ.

Hạo Thiên không nói rõ ràng, nhưng những gì cần biết, y đều đã nghe ra từ trong lời của Hạo Thiên.

Hãn Hải chi chủ đối với Lâu Minh Các quả nhiên chỉ có lợi dụng

mà thôi.

Như vậy cũng được, ai cũng không thể nói người nào phải hy sinh, Lâu Minh Các cũng vậy.

Chương 716

Nhưng nếu hai bên đều nghĩ cách chiếm lợi từ đối phương, trước không nói có bao nhiêu sự tin tưởng, ít nhất bây giờ, y đã bắt đầu có chút không tin những lời Hãn Hải chi chủ nói với mình trước đây.

"Ta biết rồi, đa tạ.

Chuyện này ta sẽ cân nhắc xử lý cẩn thận." Khúc Tần hơi ngẩng đầu, nhìn cánh cửa đóng kín của chủ điện, Tuân Tịch Thiên Thần vẫn chưa đi ra.

Chỉ là nếu đã có thể ở lại trước mặt Hãn Hải chi chủ lâu như vậy, không thể không nói, Tuân Tịch Thiên Thần quả thật có lẽ có chút đầu óc.

Có lẽ đối với Hãn Hải chi chủ, so với việc đối đầu với Thần tộc, lão có lẽ sẽ vui vẻ hơn khi dây dưa với người của Thần tộc.

Biết đâu địa vị ở Thần Giới sẽ cao hơn một bậc, huống chi, Thần tộc có thể cho lão một vài lợi ích mà việc tiêu diệt Lâu Minh Các và Phòng đấu giá đứng đầu đều không có được.

"Không cần nghĩ nhiều, Hãn Hải chi chủ đối với Thần tộc vĩnh viễn sẽ giữ lòng phòng bị.

Tuân Tịch Thiên Thần nói gì đi nữa, dù Hãn Hải chi chủ có đáp ứng, cũng chỉ là giả vờ đáp ứng mà thôi.

Huống chi địa vị của Tuân Tịch Thiên Thần ở Thần tộc bây giờ..." Dường như nghĩ đến điều gì đó, Hạo Thiên hơi nhếch mép: "Có chút... quá coi trọng địa vị của Tuân Tịch Thiên Thần ở Thần tộc rồi." Cứng rắn, Khúc Tần che giấu tâm tư có mấy phần phiền muộn, cố gắng vớt vát lại chút thể diện: "Địa vị của Tuân Tịch Thiên Thần

trong Thần tộc chẳng phải là vì Chân Ngôn Kiếm của Tuân Tuyết Thiên Thần rơi vào tay nàng ta, tạm thời kéo Tuân Tuyết Thiên Thần vốn ở trên thần đàn trong mắt người Thần tộc xuống mà thôi sao?

Bây giờ thực lực của Tuân Tuyết Thiên Thần, và thực lực cảnh giới của Tuân Tịch Thiên Thần, mọi người đều thấy rõ?" Cảnh giới của Tuân Tịch Thiên Thần, nếu để Khúc Tần so sánh với Tuân Tuyết Thiên Thần, bất kể là trước hay sau, hay là Khúc Tần có chút chán ghét những việc Tuân Tuyết Thiên Thần làm sau này, nhưng có ngọc đẹp Tuân Tuyết Thiên Thần ở phía trước, đối với Tuân Tịch Thiên Thần, y cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

"Không bằng đợi Tuân Tịch Thiên Thần nâng cao thực lực cảnh giới cho tốt, đến khi có thể sánh ngang với Tuân Tuyết Thiên Thần về mặt cảnh giới rồi hãy ra mặt cũng không muộn.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão có chút quá vội vàng đẩy nàng ta ra.

Bây giờ Tuân Tịch Thiên Thần không có đủ trợ lực mạnh mẽ, bản thân lại như một bình hoa, cũng không biết Lục trưởng lão cố ý làm vậy, hay là có tính toán khác.

Nhưng bất kể thế nào, nhắc đến Tuân Tịch Thiên Thần, Khúc Tần chỉ có thể lắc đầu nói một câu: mọi thứ đều tốt, chỉ là thực lực không đủ." Thực lực không đủ, trong vị diện Thần Giới này, thậm chí ở tất cả những nơi thực lực vi tôn, Tuân Tịch Thiên Thần hiện tại, ở nơi nào cũng đều không nên có quyền lên tiếng, dù sau lưng có hai vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc.

Câu nói đó Khúc Tần nói được một nửa, cuối cùng lại nuốt xuống, không nói ra.

Bởi vì Khúc Tần nghĩ đến, Tuân Tịch Thiên Thần được cho là không có quyền lên tiếng hiện đang đối thoại với Hãn Hải chi chủ

trong đại điện.

“Nếu hôm nay một lát nữa Tuân Tịch Thiên Thần từ đại điện của Hãn Hải chi chủ ra, mà Hãn Hải chi chủ vẫn chưa nghĩ xong sau này làm thế nào để đối phó với Thần tộc chi chủ và các trưởng lão Thần tộc khác, Lâu Minh Các sẽ không ở lại đây cùng các ngươi lãng phí thời gian nữa.” Sắc mặt Khúc Tần có chút không vui.

Phải biết rằng, Hãn Hải không vội động thủ, đối với chuyện này không quá gấp gáp, nhưng Lâu Minh Các lại có chút khác biệt.

Nếu Thần tộc lúc này ra tay dọn dẹp Lâu Minh Các, sắc mặt Khúc Tần hơi trầm xuống.

Bởi vì, vẫn là tình hình ban đầu.

Trừ phi Lâu Minh Các cuối cùng nguy cấp sớm tối, Phòng đấu giá đứng đầu có thể sẽ âm thầm giúp Lâu Minh Các một tay.

Nhưng Hãn Hải chi chủ, Khúc Tần cảm thấy chín phần mười, lão sẽ không quan tâm Lâu Minh Các đang trải qua chuyện gì, đều sẽ thờ ơ nhìn một màn đó, sẽ không ra tay tương trợ.

Cho nên cuối cùng, Lâu Minh Các có thể dựa vào và tin tưởng, cũng chỉ có một chút đó của Phòng đấu giá đứng đầu, và sáu vị trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu vốn sinh lòng chán ghét với ma tu?

Sắc mặt Khúc Tần có mấy phần tự giễu, bất đắc dĩ xua tay, có chút không còn sức lực: “Sau khi rời khỏi Hãn Hải, ta sẽ đến Phòng đấu giá đứng đầu một chuyến, gặp Đại trưởng lão...” Lúc này, y quả thật đối với sự tin tưởng của Phòng đấu giá đứng đầu có chút lung lay, có chút tin vào lời ly gián của Thần tộc.

Cũng may là, Khúc Tần trước đây và thiếu chủ cũ của Phòng đấu giá đứng đầu là Quản Di quan hệ không tồi.

Quen biết Hạo Thiên, càng là ngay từ đầu đã kết giao riêng tư,

cuối cùng khi đối mặt, cũng không vì lập trường của nhau mà có mâu thuẫn quá lớn.

Khúc Tần ban đầu không cảm thấy gì, bây giờ lại cảm thấy có mấy phần may mắn.

May mà lúc đầu biết được sự tồn tại của Hãn Hải chi chủ, khi lão có ý chiêu mộ Lâu Minh Các, tuy mừng rỡ, nhưng không quá kiêu ngạo cho rằng Lâu Minh Các từ nay về sau không cần sự giúp đỡ của Phòng đấu giá đứng đầu.

Nếu không Lâu Minh Các đã tìm được người đáng tin cậy khác, thật sự coi Thần tộc là kẻ địch để liên thủ, mà bỏ Phòng đấu giá đứng đầu sang một bên.

Càng may mắn là trên đường đi, y cũng cực kỳ hiểu rõ bản lĩnh của Quản Di và Hạo Thiên, cho nên cũng không có ý khinh thị, từ đầu đến cuối đều không có mâu thuẫn với hai người, càng không làm quan hệ trở nên căng thẳng, nếu không bây giờ e là không thể tự nhiên đứng trước mặt Hạo Thiên hỏi những lời này.

Thở dài một hơi, Khúc Tần thật sự có chút không biết nói gì, chỉ mong một ngày nào đó khi mình có một bước đi sai lầm, may là, bây giờ vẫn chưa quá muộn, Lâu Minh Các chưa vì Hãn Hải mà có động thái gì, càng đừng nói đến tổn thất, nhiều nhất là gánh trên lưng một mối hôn sự mờ mịt, cũng không biết là thật hay giả.

Bây giờ nghĩ lại, Khúc Tần phát hiện, chuyến đi Hãn Hải này có hai chuyện, một là Hãn Hải chi chủ đề nghị liên thủ với Lâu Minh Các, hai là hôn sự của y và Nguyệt Thần.

Ban đầu y cảm thấy chuyện thứ hai phải cân nhắc cẩn thận, không thể dễ dàng đồng ý.

Bây giờ xem ra, căn bản chỉ có chuyện thứ hai là có thể dễ dàng

đáp ứng, còn lại, tuyệt đối không thể nghe theo lời của Hãn Hải chi chủ.

Lão căn bản không coi Lâu Minh Các là minh hữu, mà càng giống như tìm được một con dao có thể dùng mà không dễ bị thương mà thôi.

"Không biết Tuân Tịch Thiên Thần lúc nào mới có thể ra ngoài." Sắc mặt Khúc Tần vì nghĩ càng nhiều, càng trở nên lạnh lùng u ám, ngước mắt nhìn cửa điện của Hãn Hải chi chủ, rất nhẹ thở ra một hơi.

Chuyện của Hãn Hải, tuy Nguyệt Thần không bảo Hạo Thiên không cần nói cho Khúc Tần, nhưng kết quả Hạo Thiên đã đoán ra được.

Nếu Nguyệt Thần không có ý giải đáp thắc mắc cho Khúc Tần, cũng là để che giấu chuyện Hãn Hải Kính, Hạo Thiên tự nhiên sẽ không nhiều lời.

Thấy Khúc Tần nhíu mày, sắc mặt có chút u ám, Hạo Thiên không lộ ra nụ cười, không có ý định ở lại chờ cùng y.

Náo nhiệt ở Hãn Hải đã xem xong, chuyện của Tuân Tịch Thiên Thần, Hạo Thiên cũng không có ý định ra tay quản, xoay người đi về hướng rời khỏi Hãn Hải.

Khúc Tần trong tầm mắt thấy Hạo Thiên rời đi, hướng về phía ra khỏi Hãn Hải, hơi sững sờ: "Không định dính vào chuyện của Hãn Hải chi chủ?" "Tại sao phải dính vào?" Bước chân của Hạo Thiên không dừng lại, "Phòng đấu giá đứng đầu không phải Lâu Minh Các, ta cũng chỉ là thiếu chủ của phòng đấu giá mà thôi.

Đối với phòng đấu giá, hay đối với ta, đều không có lý do gì để kết giao với Hãn Hải chi chủ." "Huống chi... bất kể mục đích của Thần

tộc là Hãn Hải, hay Thần tộc ngấm ngầm có liên quan đến Hãn Hải chi chủ, đó đều là một cái bẫy, phòng đấu giá không có lý do gì phải bước vào." Nghe lời của Hạo Thiên, Khúc Tần có một thoáng sững sờ, sau đó cuối cùng cũng phản ứng lại được điểm mấu chốt trong lời của Hạo Thiên: "Mục đích của Thần tộc tại sao lại là Hãn Hải?

Có thù oán gì với Hãn Hải chi chủ sao?" Nhưng Hãn Hải chi chủ thiết yến mời Thần tộc, Thần tộc đã phái hai cường giả Thần Đế đến dự yến, cho Hãn Hải chi chủ đủ mặt mũi, nhưng lại bị Hãn Hải chi chủ làm mất mặt trên yến tiệc.

Nếu thật sự kết thù, sau khi nhìn rõ thực lực của Hãn Hải chi chủ không phải là Chân Thần cảnh như lời đồn, hai trưởng lão Thần Đế của Thần tộc, đáng lẽ phải lật mặt ngay khi bị lạnh nhạt.

Nhưng Thần tộc không làm vậy, hai trưởng lão Thần Đế và Tuân Tịch Thiên Thần đến thì uy phong, đi lại có chút lặng lẽ, bất kể là công khai hay ngấm ngầm, dường như đều không có động thái gì.

Cũng vì vậy, Khúc Tần lại càng không hiểu ý trong lời của Hạo Thiên.

"Đi hỏi Nguyệt Thần." Hạo Thiên xua tay, không có ý định dính vào chuyện này.

Nói ra chuyện Thần tộc chi chủ và Nhị trưởng lão quay về, để Hãn Hải chi chủ và Khúc Tần không rơi vào phiền phức, đã là có lòng tốt giúp Khúc Tần một lần rồi.

Sau này y có cảm ơn hay không, Hạo Thiên cũng không để ý, nhưng nhiều hơn nữa, hắn cũng không định thay Nguyệt Thần mở lời.

Hãn Hải chi chủ nếu đã có ý che giấu Khúc Tần, vậy hà tất phải vô cớ đi làm chuyện đắc tội người khác?

Nguyệt Thần ra tay cùng hắn giết Đại trưởng lão Thần tộc cũng đã

giúp hắn một tay, không đến mức lúc này lại đi hại Nguyệt Thần một phen.

Thấy Hạo Thiên thật sự đi một cách nhẹ nhàng, sắc mặt Khúc Tần có chút u uất.

Lựa chọn của Lâu Minh Các thật sự không nhiều.

Bỗng dưng xuất hiện một Hãn Hải, gần như đã khiến Lâu Minh Các trong khốn cục thấy được một chút chuyển cơ và cơ hội.

Tuân Tịch Thiên Thần không dựa vào được nữa.

Chương 717

Ban đầu y nghĩ rằng nàng ta ở trong Thần tộc, nếu thật sự có thể đi đến vị trí thay thế Tuân Tuyết Thiên Thần, biết đâu có thể có tác dụng.

Nhưng bây giờ Tuân Tịch Thiên Thần sau khi đụng phải Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão của Thần tộc, đã không cùng họ quay về Thần tộc, mà đi cùng Hạo Thiên đến Hãn Hải.

Biết đâu, Tuân Tịch Thiên Thần đã bị Thần tộc trục xuất rồi.

Một người như vậy, chắc cũng không còn giá trị gì, không biết làm thế nào lại thuyết phục được Hãn Hải chi chủ?

Không lâu sau khi Hạo Thiên rời đi, cánh cửa đại điện của Hãn Hải chi chủ mở ra, bóng dáng Tuân Tịch Thiên Thần theo đó bước ra, sắc mặt bình thản.

Khi nhìn thấy Khúc Tần, nàng ta hơi sững sờ, sau đó liền mỉm cười.

Khúc Tần không nhìn ra ý tứ trong nụ cười của Tuân Tịch Thiên Thần, chỉ nhíu mày: "Ngươi sẽ ở lại Hãn Hải?" "Tự nhiên..." Tuân Tịch Thiên Thần ngẩng đầu, đứng trên bậc thềm nhìn Khúc Tần, tầm mắt đảo một vòng, không thấy bóng dáng Hạo Thiên, có mấy phần thất vọng.

Lại nhìn Khúc Tần, cũng không có sắc mặt tốt gì, có mấy phần khinh thị: "Lâu Minh Các, bị Thần tộc bức ép, đến mức phải cúi đầu trước Hãn Hải cầu xin che chở rồi sao?" Khúc Tần cười như không cười: "Tuân Tịch Thiên Thần không ở lại Thần tộc cho tốt, chờ ngày sau Lục trưởng lão đưa ngươi lên vị trí cao của Thần tộc, lúc này lại ở lại Hãn Hải, chúng bạn xa lánh, không nơi nào để đi rồi sao?" Vì lời

nói mang theo ý châm chọc của Khúc Tần, con ngươi Tuân Tịch Thiên Thần hơi trầm xuống, khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng không lên tiếng tranh cãi với Khúc Tần lúc này, dời tầm mắt đi, nhìn về phía xa, quay đầu lại, mới rất thấp giọng nói một câu: "Ta chỉ tạm thời ở lại Hãn Hải mà thôi.

Thần tộc... ta không quay về, ở lại Hãn Hải, cũng sẽ có người tìm ta, không giống như Khúc các chủ." Thần tộc vốn có Tuân Tuyết Thiên Thần và Đại trưởng lão Thần tộc, đợi hai cái phiền phức lớn này được giải quyết, lại xuất hiện một Thần tộc chi chủ, thậm chí Nhị trưởng lão Thần tộc cũng răm rắp nghe theo lời ông ta, còn hơn cả Đại trưởng lão Thần tộc.

Chỉ là, mục đích của Thần tộc chi chủ này dường như có chút khác với Đại trưởng lão, không quá để ý đến những người Thần mạch dị tộc kia, mà đặt ánh mắt lên người Nguyệt Thần của Hãn Hải.

Nguyên nhân trong đó, Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên hiểu rõ, chỉ là, nhìn Khúc Tần trước mặt: "Chắc là, ngươi không biết Hãn Hải chi chủ đang có phiền phức trên người." Tuân Tịch Thiên Thần hơi ngước mắt, nhìn Khúc Tần một cách đầy thâm ý, nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu không, ngươi hẳn cũng sẽ không ngốc nghếch như vậy, lựa chọn vào lúc này, ở cùng một chỗ với Hãn Hải chi chủ..." Thần tộc chi chủ bây giờ đối với Hãn Hải Kính trong tay Nguyệt Thần thế tất phải có được, cũng đối với Hãn Hải thèm muốn đã lâu, đang tìm cơ hội để dụ Hãn Hải chi chủ và Nguyệt Thần ra ngoài.

Chuyện của Đại trưởng lão Thần tộc, Thần tộc không có phòng bị, cũng là do Thần tộc chi chủ ở vị diện khác không kịp trở về, động tác của Nguyệt Thần và Hạo Thiên lại quá bất ngờ.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão sau khi về Thần tộc, cũng rất nhanh chóng phủi sạch quan hệ rằng có cường địch tập kích, ra ngoài

cũng không cứu được Đại trưởng lão.

Cơ hội duy nhất là vào phút cuối hoàn thành trận pháp, nghênh đón Nhị trưởng lão và những người khác từ Cổ chiến trường trở về.

Nhưng động tác của Nguyệt Thần và Hạo Thiên lại nhanh hơn một bước, giết Đại trưởng lão, hủy trận pháp, không thể không bỏ chạy.

Thần tộc chi chủ đối với chuyện này, cũng không có thái độ gì đáng nói.

Bất kể thế nào, Đại trưởng lão đã chết, Lục trưởng lão và Thất trưởng lão dù sao cũng là cường giả cảnh giới Thần Đế.

Nếu đã không thể giết, chỉ có thể giữ lại, vậy thì bất kể trừng phạt thế nào cũng chỉ là chuyện nhỏ, sẽ khiến Lục trưởng lão và Thất trưởng lão sinh lòng bất mãn với Thần tộc.

Vào lúc này lòng người vốn đã khác, quá phiền phức.

Đến nỗi cuối cùng phạt không bằng không phạt, chỉ nhắc đến chuyện này một câu, để Lục trưởng lão và Thất trưởng lão biết Thần tộc chi chủ biết chuyện này, sau đó không nhắc đến nữa, cứ để đó không quản.

Ngược lại sẽ khiến Lục trưởng lão và Thất trưởng lão trong lòng lo sợ, không dám gây chuyện vào lúc này nữa, mục đích của Thần tộc chi chủ cũng đã đạt được.

Trước chuyện Hãn Hải Kính, ngay cả cái chết của Đại trưởng lão Thần tộc, cùng với Phòng đấu giá đứng đầu đều có thể tạm gác lại.

Lâu Minh Các những ma tu kia ẩn nấp cực sâu, khó mà diệt sạch, Thần tộc càng không vội nhất thời.

Ngược lại động tác của Khúc Tần bây giờ, chẳng phải là đưa Lâu

Minh Các đến trước mắt Thần tộc chi chủ, căn bản không sợ chết sao?

Nghe lời của Tuân Tịch Thiên Thần, Khúc Tần chỉ cảm thấy càng tệ hơn, nhưng lần này lại không mở miệng hỏi Tuân Tịch Thiên Thần.

Vì y biết, nếu có hỏi, Tuân Tịch Thiên Thần hoặc là không đáp, hoặc nếu có mở miệng cũng chắc chắn không có lời thật, không bằng không hỏi.

Thấy bộ dạng thất thần của Khúc Tần trước mặt, Tuân Tịch Thiên Thần cũng không cảm thấy phiền, lúc này nhàn nhạt nói một câu: "Ta ngược lại có một điểm tò mò.

Hạo Thiên rõ ràng biết chuyện của Hãn Hải, Phòng đấu giá đứng đầu và Lâu Minh Các đã kết minh, nhưng lại không nói gì với ngươi, để ngươi rơi vào nguy hiểm.

Xem ra, phòng đấu giá và ma tu, rốt cuộc không thể dung hòa." Không chỉ là một câu ly gián, Khúc Tần nhíu mày, cũng không phải không để ý, nhưng lại không nhịn được suy nghĩ về tính chân thực trong lời nói của Tuân Tịch Thiên Thần.

Hạo Thiên, quả thật đối với chuyện của Hãn Hải có che giấu y, Hạo Thiên tự nhiên cũng không có nghĩa vụ phải nói, dù sao Nguyệt Thần cũng không mở miệng với y, nhưng... nếu liên quan đến sống chết, Phòng đấu giá đứng đầu thật sự sẽ vào phút cuối kéo Lâu Minh Các một phen?

Hay là giống như Tuân Tịch Thiên Thần, tu sĩ Thần tộc, đều không đội trời chung với ma tu?

Bên kia, lời của Tuân Tịch Thiên Thần tự nhiên không lọt vào tai Hạo Thiên.

Chỉ là lý do Tuân Tịch Thiên Thần đến Hãn Hải, hắn cũng có thể

đoán ra được mấy phần.

Chắc là, sẽ không như vẻ ngoài, Tuân Tịch Thiên Thần cùng Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão sinh hiềm khích, rời khỏi Thần tộc.

Tuân Tịch Thiên Thần lúc đầu chặn hắn lại, có lẽ cũng không phải chuyên môn để nhắc nhở.

Có lẽ, chỉ là tiện đường?

Nghĩ đến khả năng này, bước chân của Hạo Thiên lại không dừng lại, thẳng thắn bước vào trong truyền tống trận.

Biết được ý định của Hãn Hải chi chủ và Lâu Minh Các, mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Không ngờ Hãn Hải chi chủ sẽ trực tiếp coi Lâu Minh Các là minh hữu có thể tùy ý vứt bỏ, điểm này Hạo Thiên lại không nghĩ đến.

Hãn Hải chi chủ không rời khỏi Hãn Hải, cần tìm viện trợ từ bên ngoài.

Tìm được rồi, lại cũng không mấy để ý đến sống chết của những người làm việc cho mình...

Sau khi quay về Phòng đấu giá đứng đầu ở Thượng Thần Giới, Hạo Thiên thấy Quản Di, có mấy phần bất ngờ, vì cảnh giới của Quản Di đã tăng lên, cũng vì y dường như đã trở nên trầm ổn hơn.

"Thiếu chủ, Đại trưởng lão sau khi trở về đã bảo ngài đến gặp." "Chuyện gì?" Hạo Thiên nhìn thần sắc của Quản Di, biết y biết Đại trưởng lão tìm mình vì chuyện gì.

"Một lá thư của Thần tộc chi chủ." Quản Di theo kịp bước chân của Hạo Thiên, cùng đi về phía điện của Đại trưởng lão, "Ta vừa mới từ chỗ Đại trưởng lão ra, nhận thấy thiếu chủ đã quay về Thượng Thần Giới, chưa kịp xem nội dung trong thư." Nghe lời của Quản Di,

Hạo Thiên tùy ý gật đầu, bước vào điện của Đại trưởng lão, lại thấy không chỉ có Đại trưởng lão, mà các trưởng lão khác cùng với Chuyên Thủy Thiên Thần và Hòa Hạnh Thiên Thần cũng ở trong đó.

"Đồ đệ từ Hãn Hải về rồi?" Chuyên Thủy Thiên Thần vốn đang bưng một chén linh trà, sắc mặt có chút trầm ngâm dựa vào chiếc ghế thái sư nặng trịch, vừa ngước mắt thấy hai bóng người đi vào, tư thế ngồi vốn không ngay ngắn lại càng lười biếng hơn mấy phần.

"Không mang Nguyệt Thần về à?" Chuyên Thủy Thiên Thần nháy mắt với Hạo Thiên, mở miệng hỏi một câu tựa như lơ đãng.

"Sư phụ." Hạo Thiên nhìn bộ dạng không đứng đắn của Chuyên Thủy Thiên Thần, có mấy phần bất đắc dĩ, nhưng cảm giác chùng lòng vì lời của Quản Di lại nhạt đi rất nhiều.

"Thư Thần tộc chi chủ gửi cho Phòng đấu giá đứng đầu?" Hạo Thiên lên tiếng hỏi, không nhanh như vậy đã quên mục đích đến cùng Quản Di.

"Đây." Chuyên Thủy Thiên Thần một tay bưng chén trà, từ chiếc bàn bên cạnh thuận tay chộp lấy một lá thư đã mở, tùy tay ném về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhận lấy, mở ra liếc mấy cái, có chút nhíu mày.

"Thần tộc chi chủ nói lúc này Phòng đấu giá đứng đầu biết đâu có thể có chút tác dụng.

Những đệ tử Thần tộc vốn chặn ở ngoài tổ địa của phòng đấu giá đều biến thành đi dạo chơi, lệnh truy tìm ấn tín trước đó cũng đều đã rút lại, ước chế giữa Đại trưởng lão Thần tộc và phòng đấu giá trước đây cũng không còn hiệu lực nữa..." Đại trưởng lão Thần tộc chết rồi, là do Hạo Thiên giết, Thần tộc giả ngu giả vờ không biết chuyện này, Phòng đấu giá đứng đầu cũng thật sự không có cách nào, chẳng lẽ lại

nhảy ra khiêu khích Thần tộc, nói là mình giết Đại trưởng lão?

Phòng đấu giá muốn xé rách mặt với Thần tộc cũng sẽ không tiếp tục làm việc cho Thần tộc nữa.

"Thần tộc chi chủ muốn Đại trưởng lão của phòng đấu giá ra tay kiềm chế Hãn Hải chi chủ, Nguyệt Thần do Thần tộc tiếp quản, Thần tộc sẽ loại trừ Hạo Thiên ra khỏi Phòng đấu giá đứng đầu, không thừa nhận thiếu chủ này." Sự tồn tại của Phòng đấu giá đứng đầu, là chi nhánh mà lão tổ của Thần mạch dị tộc do Thần tộc để lại, thu làm phụ thuộc của Thần tộc, ở lại Thượng Thần Giới.

Phòng đấu giá và Thần tộc có liên quan, quả thật là vậy, nhưng lại không giống như Đan các, được Thần tộc cung phụng, mà giống như bảy mươi tư chủ thành trong các vị diện khác của Thần Giới, phụ thuộc Thần tộc, ở một ý nghĩa nào đó, là nghe lệnh Thần tộc.

Chương 718

Chỉ là những năm tháng qua, Thần tộc cũng chỉ giống như đối với những chủ thành kia, chỉ thu một lượng cống phẩm nhất định, những lúc khác lại khá khách khí.

Trừ những người có quan hệ thân thích với trưởng lão Thần tộc, các đệ tử Thần tộc khác, đối với trưởng lão và thiếu chủ của phòng đấu giá đều có mấy phần cung kính, tương đương với những người lâu dài ở bên cạnh mấy vị các chủ của Đan các.

Đan các là vì sự tồn tại của Thần cấp đan sư, phòng đấu giá tự nhiên là vì có thể dùng vật đổi vật với đệ tử Thần tộc, hoặc dùng linh thạch để bán thần khí, trong đó không thiếu siêu thập phẩm thần khí.

Chỉ cần đệ tử Thần tộc có thể bỏ ra linh thạch hoặc bảo vật khác, hễ Phòng đấu giá đứng đầu có món đồ họ cần, sẽ ưu tiên cho họ chọn trước.

Từ trước đến nay, quan hệ giữa Phòng đấu giá đứng đầu và mấy vị trưởng lão Thần Đế của Thần tộc đều không tốt không xấu, một bên ra linh thạch, một bên tạo điều kiện thuận lợi.

Nhưng lần này, lão tổ xuất quan, Đại trưởng lão Thần tộc thay đổi thái độ trước đây, chuẩn bị tiêu diệt Phòng đấu giá đứng đầu, những trưởng lão Thần tộc vốn có thể coi là giao hảo tốt lập tức có thể thay đổi sắc mặt.

Trong bảy mươi tư chủ thành, cũng có không ít thành chủ ngấm ngầm quy thuận Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng sau khi biết thái độ của Thần tộc, cũng bắt đầu quan sát.

Phòng đấu giá cũng không đến mức phải đi cầu xin những người này, nhưng cũng có thể từ đó nhìn rõ không ít thứ.

Bây giờ, Thần tộc lại đột nhiên do Thần tộc chi chủ tiếp quản, ngược lại lại lôi phòng đấu giá ra, nói rõ là muốn đối phó với Hãn Hải.

Không phải Phòng đấu giá đứng đầu, cũng không phải Lâu Minh Các, mà là Hãn Hải.

Hiển nhiên, Thần tộc chi chủ biết rõ phòng đấu giá đối với Hãn Hải tất nhiên cũng có hiểu biết, nếu không sau khi giết Đại trưởng lão Thần tộc, cũng sẽ không là Hạo Thiên và Nguyệt Thần của Hãn Hải.

"Thần tộc sợ Phòng đấu giá đứng đầu và Hãn Hải liên thủ, đang thăm dò thái độ của phòng đấu giá?" Hạo Thiên cũng có thể nhìn ra vài thứ, hơi trầm con ngươi xuống.

Lá thư này, ý ngầm chính là, nếu Phòng đấu giá đứng đầu ra tay, Thần tộc sẽ xóa bỏ chuyện cũ, ít nhất, chuyện của Đại trưởng lão Thần tộc sẽ được xóa bỏ, thậm chí có thể để phòng đấu giá tiếp tục tồn tại ở Thượng Thần Giới, nhưng lại không đề cập đến Lâu Minh Các.

Hiển nhiên, lá thư của Thần tộc rất tinh diệu.

Một câu nói đơn giản, không chỉ ly gián quan hệ giữa phòng đấu giá và Lâu Minh Các, còn có thể dập tắt cơ hội phòng đấu giá và Hãn Hải kết giao, cũng là một loại cảnh cáo.

Cảnh cáo phòng đấu giá không được ra tay giúp đỡ Hãn Hải chi chủ, nếu không hậu quả tự gánh.

Chuyên Thủy Thiên Thần cười ha hả bưng trà uống, liếc Đại trưởng lão ngồi ở trên một cái, nhàn nhạt nói: "Ta đã nói rồi, không có gì phải lo lắng.

Nhìn Hạo Thiên trở về là đủ biết, Nguyệt Thần không thể nào giao cho Thần tộc.

Nếu đã như vậy, thứ Thần tộc thực sự muốn, cũng không phải là phòng đấu giá nhất định phải ra tay, mà là muốn một thái độ không can dự của phòng đấu giá." Vừa nói, Chuyên Thủy Thiên Thần còn cố ý liếc Hạo Thiên một cái: "Đại trưởng lão của phòng đấu giá hiện giờ trọng thương chưa lành, thiếu chủ Hạo Thiên 'hạ lạc bất minh', các trưởng lão khác không ai địch lại Hãn Hải chi chủ..." Chuyên Thủy Thiên Thần dừng lại, sau đó mới nói với Hạo Thiên: "Đồ nhi, ngươi sẽ không quản chuyện bao đồng của Hãn Hải chứ?" Trước khi Hạo Thiên mở miệng, Chuyên Thủy Thiên Thần lại nói: "Dù sao thì Thần tộc bây giờ cũng không cho rằng ngươi là thiếu chủ của phòng đấu giá, đã đổi ý không nhận rồi.

Chuyện cứu Nguyệt Thần, thật sự... vị trí thiếu chủ của ngươi cũng ngồi chưa được bao lâu mà?" Quản Di đang ở bên cạnh, nghe lời của Chuyên Thủy Thiên Thần, có chút bất đắc dĩ tiếp lời: "Từ khi ta nhường vị trí thiếu chủ ra, có gì khác biệt sao?

Những việc mà thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu phải xử lý đều đổ hết lên đầu ta." Hạo Thiên ngước mắt liếc Quản Di một cái.

"Hạo Thiên không phải là thiếu chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, mà là các chủ của phòng đấu giá mới đúng." Quản Di lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Chuyên Thủy Thiên Thần nghe xong, khẽ hừ một tiếng, liếc Đại trưởng lão một cái: "Có thầy nào ắt có trò nấy, trưởng lão khách khanh cũng ăn không ngồi rồi, chưa bao giờ quản chuyện của phòng đấu giá." Hiển nhiên, việc Thần tộc có thừa nhận Hạo Thiên là thiếu chủ của phòng đấu giá hay không, cũng không có tác dụng gì lớn.

Thần tộc năm đó diệt sạch Thần mạch dị tộc, để lại một chi nhánh của Phòng đấu giá đứng đầu, không phải là vì ân nhân cứu mạng, mà có mục đích khác.

Phòng đấu giá quy phụ Thần tộc, cũng là kết quả dưới sự bất đắc dĩ.

Bây giờ Thần tộc đều đang nghĩ cách đuổi cùng giết tận phòng đấu giá, nếu cứ một mực tin lời của Thần tộc, hiển nhiên không phải là hành động sáng suốt.

Các trưởng lão của Phòng đấu giá đứng đầu trong việc không tin tưởng Thần tộc, ngược lại có thái độ khác với việc kết minh với Lâu Minh Các, ý kiến gần như nhất trí, không có dị nghị, đều không đồng ý chấp nhận yêu cầu của Thần tộc ra sức đối phó Hãn Hải chi chủ.

"Nếu mục tiêu của Thần tộc là Hãn Hải chi chủ, vậy Hãn Hải chi chủ, có thể giống như Lâu Minh Các..." Một vị trưởng lão phòng đấu giá suy nghĩ một hồi, do dự nói một câu, ánh mắt rơi trên người Hạo Thiên.

Dù sao Hạo Thiên đã đi Hãn Hải hai chuyến, cũng đã gặp Hãn Hải chi chủ, hẳn là cũng rõ hơn những người khác về con người của Hãn Hải chi chủ.

Huống chi, Hạo Thiên cùng Nguyệt Thần của Hãn Hải cùng nhau chặn giết Đại trưởng lão Thần tộc.

Khi nghe được chuyện này, ngay cả trong lòng ông ta cũng có chút kinh hãi.

Cảnh giới thực lực của Hạo Thiên tiến bộ quá nhanh, Hãn Hải ngoài Hãn Hải chi chủ ra, còn có một cường giả lợi hại như Nguyệt Thần sao?

"Hãn Hải chi chủ nếu đã đơn độc giữ lại Khúc Tần, có ý liên thủ với Lâu Minh Các, nhưng lại bỏ qua phòng đấu giá, nếu không phải Khúc Tần có ý làm vậy, thì đó chính là một sự tồn tại không đáng để phòng đấu giá phải cân nhắc nhiều." Hạo Thiên nhàn nhạt nói một

câu.

Đại trưởng lão trầm ngâm một hồi, liếc Hạo Thiên một cái, gật đầu: "Ta và Hãn Hải chi chủ trước đây có duyên gặp mặt một lần.

Lão năm đó chỉ là một tu sĩ hạng bét, không biết vì sao, ở Hãn Hải lại có kỳ ngộ, có lẽ thứ Thần tộc muốn chính là Hãn Hải Kính..." Thở dài một hơi, Đại trưởng lão chậm rãi nói: "Ngay cả lần Hãn Hải chi chủ động thủ với lão tổ năm đó, cũng đều là độn thổ trốn về Hãn Hải.

Lão tổ vốn không có ý định xuống tay giết chết một người không oan không cừu, cũng không để ý, không biết sao lại trở thành chuyện để Hãn Hải chi chủ khoe khoang." Lúc nói câu này, trong giọng điệu của Đại trưởng lão có chút ý vị khinh thường, ngược lại lại giống hệt khẩu khí của Chuyên Thủy Thiên Thần.

Nghe lời của Đại trưởng lão, Hạo Thiên có mấy phần bất ngờ.

Đại trưởng lão trong miệng chưa bao giờ khinh thường ai.

Hãn Hải chi chủ lại là người đầu tiên.

"Hãn Hải chi chủ tự nhiên không cần để ý.

Thần tộc chẳng qua cũng lo lắng Phòng đấu giá đứng đầu nhúng tay vào chuyện này chỉ thêm phiền phức mà thôi." Chuyên Thủy Thiên Thần xua tay: "Chỉ là, gác chuyện Hãn Hải chi chủ sang một bên, đồ nhi, ta chỉ hỏi ngươi, Nguyệt Thần xảy ra chuyện, ngươi cứu hay không cứu?" Thần tộc chắc cũng biết Hạo Thiên là một tồn tại không thể khống chế, trong thư chỉ đề cập đến Phòng đấu giá đứng đầu, nhưng lại loại Hạo Thiên ra ngoài.

Nhưng Hạo Thiên bất kể thế nào, dù Thần tộc có nhận hay không, đều là người của Phòng đấu giá đứng đầu.

Mọi hành động của Hạo Thiên, cũng sẽ bị Thần tộc ghi vào đầu phòng đấu giá, đó cũng là chỗ đau đầu.

Phòng đấu giá cũng không sợ Thần tộc sau khi giải quyết xong chuyện của Hãn Hải sẽ tính sổ với phòng đấu giá, đó là chuyện sớm muộn, nhưng có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Bất kể có muốn thừa nhận hay không, Phòng đấu giá đứng đầu hiện tại nếu không bỏ xứ rời khỏi tộc địa ở Thượng Thần Giới, thực lực lại không bằng Thần tộc, chỉ có thể tiếp tục giả dối qua lại với Thần tộc.

Biết rằng Thần tộc chỉ là một con hổ mặt cười, những gì có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Hơn nữa, sự tồn tại của Phòng đấu giá đứng đầu ở vị trí cực kỳ nổi bật trong bảy mươi tư chủ thành, muốn rút lui, thật sự không dễ, không thể giống như ma tu của Lâu Minh Các, ẩn mình trong bóng tối, ba hai người một nhóm, chỉ khi cần thiết mới tập trung dưới sự dẫn dắt của Khúc Tần.

Chỉ riêng sự tồn tại của sáu vị trưởng lão Thần Đế của phòng đấu giá đã cực kỳ nổi bật, không ra khỏi Thần Giới, muốn ẩn nấp nói dễ vậy sao, huống chi, họ cũng không muốn như vậy.

Thở dài một hơi, Chuyên Thủy Thiên Thần liếc Đại trưởng lão một cái, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không khuyên Đại trưởng lão bỏ lại tộc địa ở Thần Giới, cùng mình ẩn nấp thế gian.

"Ở trong Hãn Hải, Nguyệt Thần không có đối thủ.

Nhưng ra khỏi Hãn Hải, cả Nguyệt Thần và Hãn Hải chi chủ đều không phải là đối thủ của Thần tộc.

Nếu họ phạm phải sai lầm ngu ngốc, ta hà tất phải ra tay cứu?" Hạo Thiên rất nhẹ nói một câu.

Chuyên Thủy Thiên Thần nghe xong, có mấy phần bất ngờ, liếc Hạo Thiên một cái, không ngờ hắn lại có kết luận như vậy.

“Như vậy cũng tốt.” Chuyên Thủy Thiên Thần thở phào nhẹ nhõm, sợ Hạo Thiên nhất thời hành động theo cảm tính, dù sao hắn cũng đang ở tuổi trẻ khí thịnh.

Đại trưởng lão của phòng đấu giá phất tay, ra hiệu cho các trưởng lão khác trong đại điện lui ra, chỉ để lại ba người Hạo Thiên, Chuyên Thủy Thiên Thần và Quản Di.

Hòa Hạnh Thiên Thần cũng không rời đi, đại trưởng lão liếc nhìn một cái, nhưng cũng không để tâm đến sự tồn tại của y, mà quay sang nói thẳng với Chuyên Thủy Thiên Thần: “Ta thua rồi.” Hạo Thiên khẽ ngước mắt lên, nhìn vẻ mặt của Chuyên Thủy Thiên Thần và đại trưởng lão, dường như đã hiểu ra, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói với Chuyên Thủy Thiên Thần: “Người lại lấy chuyện ta có ra tay cứu Nguyệt Thần hay không để cá cược à?” “Ha.” Chuyên Thủy Thiên Thần dù thua nhưng vẫn lý lẽ đanh thép: “Nếu đại trưởng lão đoán đúng, có ý định nhúng tay vào chuyện Hãn Hải, phòng đấu giá sẽ phải cùng Thần tộc liều một trận.

Chương 719

Nếu không có ý định can thiệp, phòng đấu giá có thể kéo dài thêm chút thời gian." Hạo Thiên nhướng mày, có vài phần kinh ngạc.

"Hạo Thiên." Ánh mắt đại trưởng lão rơi trên người Hạo Thiên, ánh mắt hiền hòa trầm ổn, nhưng cũng có vài phần trịnh trọng.

"Vị trí Thiếu chủ của phòng đấu giá, cứ để cho Quản Di gánh vác đi.

Dù sao nó cũng là một thành viên của phòng đấu giá, ban đầu nhường ra vị trí Thiếu chủ cũng chỉ là kế tạm thời.

Tuy có danh phận Thiếu chủ, nhưng ta cũng rõ ràng, thực tế không có gì thay đổi.

Khi đó ta không biết đến sự tồn tại của Chuyên Thủy Thiên Thần, cũng chưa từng cân nhắc đến một việc, nhưng hôm nay lại muốn hỏi thử con…" Giọng điệu của đại trưởng lão hơi ngập ngừng, rồi nói chậm rãi: "Bây giờ con có bằng lòng tiếp nhận vị trí Các chủ của Thủ tịch phách mại hành không?" "Hít." Đại trưởng lão nói ra những lời này rõ ràng chưa từng bàn bạc với Chuyên Thủy Thiên Thần.

Chuyên Thủy Thiên Thần vốn đang ngồi uể oải trên ghế thái sư bỗng bật thẳng người dậy, nhìn về phía đại trưởng lão, sắc mặt có chút đen lại: "Ngươi đang gài bẫy đồ đệ của ta?" Nếu như sớm đề cập chuyện này, trước khi lão tổ xuất quan, trước khi Thần tộc định ra tay với Thủ tịch phách mại hành, Chuyên Thủy Thiên Thần đều sẽ cảm thấy Hạo Thiên được hời.

Nhưng bây giờ?

Chẳng phải là đại trưởng lão thấy Hạo Thiên có thể gánh vác

trọng trách, có thể tiếp quản gánh nặng của phòng đấu giá, mới tìm cách giữ chân hai thầy trò bọn họ, rồi đè thêm lên lưng Hạo Thiên một phần trách nhiệm của Thủ tịch phách mại hành sao!

Đem sự tồn vong của Thủ tịch phách mại hành đặt lên người Hạo Thiên!

Đại trưởng lão này cũng thật dám làm trước mặt y!

"Từ lúc biết đến đồ đệ Hạo Thiên, ta đã có suy nghĩ này." Đại trưởng lão đối diện với ánh mắt của Chuyên Thủy Thiên Thần, cũng không hề lùi bước, chỉ chuyển tầm mắt trở lại trên người Hạo Thiên.

"Lựa chọn của con thì sao?" "Con thân mang kỳ ngộ chân ý của Thần mạch dị tộc, ta cũng không vì thế mà bắt con phải làm gì cho phòng đấu giá.

Chuyên Thủy Thiên Thần lại càng không, với thân phận khách khanh của phòng đấu giá, ngài ấy chưa nhận được bao nhiêu ân huệ, ngược lại còn che chở cho phòng đấu giá một thời gian dài.

Con đi, ta cũng sẽ không trách cứ.

Con ở lại, ta cảm kích ân huệ, cũng không cần lo lắng ta sẽ dùng Chuyên Thủy Thiên Thần để ràng buộc con." "Thôi đi, đồ đệ ta không làm Các chủ, ta có thể đi được, cớ gì phải ở lại trong một nhánh tàn dư của Thần mạch dị tộc làm Các chủ cho các người, ta đi được sao?" Chuyên Thủy Thiên Thần có chút nhảy dựng lên, nhưng rồi cũng ngồi phịch xuống, nhìn Hạo Thiên, chờ đợi câu trả lời.

Y dần dần đã đặt người đệ tử quan môn này vào trong lòng.

Khó khăn lắm mới dạy dỗ được một đồ đệ có tiền đồ như vậy.

Mặc dù Hạo Thiên có bản lĩnh, nhưng bảo y vứt bỏ một đồ đệ thế này, y có vui lòng không?

Hòa Hạnh Thiên Thần có vui lòng không?

Chuyên Thủy Thiên Thần nhất thời cảm thấy có chút đau đầu, tức giận không nhẹ.

Ban đầu không nên vì ham linh thạch mà nhận một đồ đệ như vậy… Không đúng, đồ đệ thì phải nhận, nhưng không nên vì nể mặt mà để Hạo Thiên tham gia Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, dính dáng đến Thủ tịch phách mại hành!

"Thủ tịch phách mại hành là một mớ hỗn độn!

Lúc này ai dám nhận?

Hãn Hải chi chủ quả thực là Chân Thần cảnh, nhưng gã có dám chui ra khỏi cái mai rùa Hãn Hải đó đâu, cũng chẳng dám tiếp quản đống chuyện đổ nát của Thủ tịch phách mại hành!

Thần mạch dị tộc đắc tội chết với Thần tộc, Thần tộc không diệt, Thủ tịch phách mại hành không thể nào yên ổn tồn tại trong Thần Giới.

Cái chức Các chủ nơm nớp lo sợ này có gì tốt mà làm?" Chuyên Thủy Thiên Thần trừng mắt, nhất thời há miệng, thậm chí cảm thấy chẳng thà lúc này lôi Hạo Thiên đi luôn cho rồi.

Hạo Thiên thật sự muốn có vị trí Các chủ, y lập một tông môn cho Hạo Thiên làm Các chủ!

Cùng lắm thì tìm cách dính dáng một chút với sư đệ kia, Đan các các chủ, chẳng lẽ không tạo ra được một tông môn tốt hơn cái thứ tồn tại chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng mà bên trong mục rữa như Thủ tịch phách mại hành này sao?

Chẳng phải vì không muốn cúi đầu trước Thần tộc nên mới ẩn thế không phô trương thôi sao!

“Với bản lĩnh của đồ đệ ta, cùng lắm thì giống như lão tổ rời khỏi Thần Giới!

Cớ gì phải gãy cánh ở Thủ tịch phách mại hành?” Chuyên Thủy Thiên Thần tức giận đập bàn.

“Đến lão tổ còn không dính vào vũng nước đục của Thần tộc và Thần mạch dị tộc, các ngươi lại muốn kéo đồ đệ ta vào?” Y còn chưa nói xong với Hạo Thiên, đã quay đầu trút giận lên đại trưởng lão.

Chỉ là sắc mặt đại trưởng lão vẫn điềm nhiên, dường như chỉ là thuận miệng đề nghị, nhưng lại không ai nghĩ rằng lời nói của ông ta là nói đùa.

Giọng của Chuyên Thủy Thiên Thần cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đại trưởng lão, không đau không ngứa, khiến sắc mặt Chuyên Thủy Thiên Thần có chút mất mặt.

Hạo Thiên ngoài vẻ kinh ngạc ban đầu thì không có phản ứng gì, dường như đang cân nhắc chuyện này, nhất thời không lên tiếng đáp lại lời của đại trưởng lão.

Nhìn Hạo Thiên trầm mặc, Chuyên Thủy Thiên Thần lại có chút sốt ruột.

“Bây giờ con vẫn còn đường lui.

Bất kể là đại trưởng lão Thần tộc trước đây, hay Thần tộc chi chủ hiện tại, đều không có ý muốn giết con, ngược lại còn rất coi trọng việc con mang trong mình chân ý của Thần mạch dị tộc.

Nhưng nếu con thật sự đặt mình vào vị trí của người thuộc Thần mạch dị tộc, Thần tộc có lẽ sẽ cảm thấy, con chết rồi cũng sẽ không giao ra chân ý.” Huống hồ, Chuyên Thủy Thiên Thần không cho rằng Hạo Thiên có lý do gì phải đặt mình vào Thủ tịch phách mại hành.

Thủ tịch phách mại hành đâu có ân tình gì lớn đến mức Hạo Thiên

phải liều mình báo đáp chứ?

Ngay cả y, với tư cách là khách khanh trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành, đồ đệ của lão tổ, chẳng phải vẫn đang quan sát, xem sau này phòng đấu giá sẽ đi đến kết cục thế nào, chứ chưa bao giờ có ý định đặt cược cả bản thân vào đó.

Thậm chí, trước đây đại trưởng lão vẫn luôn tìm kiếm tung tích của lão tổ, hy vọng kéo lão tổ vào chuyện này, Chuyên Thủy Thiên Thần cũng cực kỳ không tán thành, thà rằng lão tổ vẫn như năm tháng dài đằng đẵng trước kia, sáng suốt giữ mình, lạnh lùng bàng quan.

Lựa chọn của lão tổ cũng khiến y thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, đại trưởng lão lại hỏi tung tích của Đan các các chủ.

Suy nghĩ của Chuyên Thủy Thiên Thần cũng y như vậy, đều không hy vọng những người đó bị cuốn vào ân oán giữa Thủ tịch phách mại hành và Thần tộc.

Hai người đó hiện giờ rốt cuộc ở đâu, Chuyên Thủy Thiên Thần quả thực cũng không rõ, chỉ là khi đại trưởng lão mở miệng hỏi, y đã hiểu rõ suy nghĩ của ông ta.

Bây giờ phải trơ mắt nhìn Hạo Thiên bị cuốn vào chuyện này, Chuyên Thủy Thiên Thần cực kỳ không tình nguyện.

Thấy Chuyên Thủy Thiên Thần định nói gì đó, Hòa Hạnh Thiên Thần bên cạnh đột nhiên đưa tay đặt lên vai Chuyên Thủy Thiên Thần, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Phụ thân, nhiều lần như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ người vẫn chưa nhìn thấu sao?

Chuyện đại sư huynh đã quyết, xưa nay không đạt được mục đích sẽ không lùi bước, người nói thêm nữa cũng vô dụng." Vì lời nói của Hòa Hạnh Thiên Thần, Chuyên Thủy Thiên Thần gần như bị cứng họng theo bản năng, hồi lâu không nói được lời nào, cuối cùng nhìn về

phía đại trưởng lão như thể thủ phạm, có vài phần bất đắc dĩ nói một câu: "Ngươi nói thật sao?

Hạo Thiên bây giờ chỉ là một tiểu bối, là đồ đệ của ta, ngươi thật sự yên tâm giao Thủ tịch phách mại hành vào tay nó?" "Hòa Hạnh chẳng phải đã nói rồi sao, trải qua nhiều chuyện như vậy, ta chẳng lẽ không đủ sáng suốt để nhìn ra một người có thể gánh vác trọng trách này hay không?

Quả thực, ta không phủ nhận việc giao phòng đấu giá cho Hạo Thiên vào lúc này có chút cảm giác như trút bỏ phiền phức.

Chỉ là, ta tin tưởng gánh nặng này, có lẽ Hạo Thiên có thể tìm ra một con đường thích hợp cho Thủ tịch phách mại hành.

Đương nhiên đây không phải lời nói đùa." Vẻ mặt đại trưởng lão điềm nhiên, nhìn về phía Hạo Thiên, vẫn là dáng vẻ từ mi thiện mục, nhưng đáy mắt lại có thêm vài phần giảo hoạt.

"Dĩ nhiên, chuyện này rất quan trọng, nếu nhất thời không biết trả lời ta thế nào, con có thể suy nghĩ thêm vài ngày.

Bất kể đồng ý hay không, ta đều sẽ không vì thế mà trách cứ con." Đại trưởng lão cười khổ hai tiếng, thấy Hạo Thiên không có phản ứng, khẽ lắc đầu.

Y đã cho rằng Hạo Thiên sẽ mở miệng từ chối, hoặc là nể mặt, vài ngày sau mới khước từ.

Chương 720

Đại trưởng lão đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lại không ngờ Hạo Thiên đột nhiên gật đầu: "Được." "Đồ nhi, con tỉnh táo lại đi!" Khóe miệng Chuyên Thủy Thiên Thần khẽ giật, không ngờ kết quả cuối cùng Hạo Thiên đưa ra lại là đồng ý chuyện này.

Chuyên Thủy Thiên Thần có chút không đồng tình, nhíu mày nhìn Hạo Thiên, mở miệng nói: "Cứ suy nghĩ thêm vài ngày đi." "Hạo Thiên đã đồng ý chuyện này, vậy sau này chính là Các chủ của Thủ tịch phách mại hành." Đại trưởng lão không cho Hạo Thiên cơ hội hối hận, gần như ngay sau lời nói của Chuyên Thủy Thiên Thần, không hề dừng lại mà nói ra câu đó.

Các ngón tay buông thõng bên hông của Chuyên Thủy Thiên Thần siết lại, không hiểu vì sao Hạo Thiên lại tự rước vào mình một phiền phức lớn như vậy.

Rõ ràng được Thủ tịch phách mại hành che chở, quay đầu một cái, sao lại trở thành người che chở cho phòng đấu giá rồi?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Chuyên Thủy Thiên Thần càng thêm trầm xuống vài phần.

Những chuyện hối hận quá nhiều, nhất thời Chuyên Thủy Thiên Thần thậm chí có chút không biết nên xử lý những chuyện rối rắm này như thế nào.

Đại trưởng lão đã có được kết quả mình muốn, cũng không cần mở miệng thêm, cứ thế phất tay, để lại Hạo Thiên, Chuyên Thủy Thiên Thần và Hòa Hạnh Thiên Thần tại chỗ.

"Sư phụ." Hạo Thiên thấy Chuyên Thủy Thiên Thần dường như định đuổi theo, có cảm giác muốn đại trưởng lão thu hồi lời nói vừa

rồi, bất đắc dĩ lắc đầu, nói với Chuyên Thủy Thiên Thần: "Sư phụ quên rồi sao?" "Con có thể để lại phân thân ở Thủ tịch phách mại hành.

Bất kể xảy ra chuyện gì, con đều có thể cho phân thân ra gánh thay.

Phân thân có thể ổn định một chút thực lực, con cũng dễ dàng hoạt động hơn.

Chuyện gì cũng có thể thu xếp được thời gian." Nghe lời Hạo Thiên nói, Chuyên Thủy Thiên Thần dừng bước, có chút bình tĩnh lại, cũng biết chuyện Hạo Thiên đã quyết định, khuyên bảo cũng vô ích.

Đó là kết quả mà đại trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành mong muốn.

Đại trưởng lão tự nhiên cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ trong tình huống Hạo Thiên không đổi ý, đuổi theo cũng vô dụng!

Nhìn Hạo Thiên trước mặt, Chuyên Thủy Thiên Thần có cảm giác nghẹn lời.

"Nhất định phải làm Các chủ phòng đấu giá, gánh cái mớ hỗn độn này lên người sao?" Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ thở dài: "Người nói cứ như thể ta không làm Các chủ thì có thể buông bỏ được những chuyện này vậy." Chân ý của Thần mạch dị tộc ở trên người y, bất kể là đại trưởng lão Thần tộc trước đây, hay Thần tộc chi chủ hiện tại, đều xem y như một cái hộp chứa bảo vật, ra lệnh cho người của Thần tộc thấy thì không được dễ dàng làm tổn hại, phải mang về Thần tộc.

Yên ổn, Thần tộc không tìm phiền phức?

E là ngược lại, sẽ càng nhanh bị Thần tộc tìm đến.

Với tư cách là Thiếu chủ, hay là Các chủ của Thủ tịch phách mại hành, ngược lại có thể khiến Thần tộc kiềm chế một chút, cân nhắc

đến khả năng tìm phiền phức cho y sẽ bị Thủ tịch phách mại hành tìm phiền phức.

Đại trưởng lão Thần tộc vội vàng giải quyết phòng đấu giá, ít nhiều cũng có nguyên nhân từ y.

Điểm này Hạo Thiên vẫn luôn rõ ràng, chỉ là đại trưởng lão của phòng đấu giá chưa bao giờ mở miệng đề cập.

Ban đầu, Thủ tịch phách mại hành, dựa vào việc Hạo Thiên nhận được truyền thừa của Thần mạch dị tộc, bằng lòng giúp đỡ Hạo Thiên vì duyên phận.

Quản Di lại dễ dàng giao vị trí Thiếu chủ cho Hạo Thiên, nửa thật nửa giả, đến nỗi ngay cả Quản Di cũng quên mất, ban đầu giao vị trí Thiếu chủ cho Hạo Thiên chỉ là một cái cớ.

Sau đó, vì Hạo Thiên là đồ đệ của Chuyên Thủy Thiên Thần, mà Chuyên Thủy Thiên Thần với tư cách là khách khanh trưởng lão của Thủ tịch phách mại hành, đồ đệ của lão tổ, có quan hệ mật thiết không thể tách rời với phòng đấu giá, Hạo Thiên tự nhiên cũng bị nhận định là người của phòng đấu giá.

Cũng từ lúc đó, đại trưởng lão mới nảy sinh ý định lập Hạo Thiên làm Các chủ, càng vì nhiều chuyện xảy ra sau đó.

Hạo Thiên có thể nhìn ra đại trưởng lão rất nghiêm túc, cũng nhìn ra vị sư phụ này của mình, Chuyên Thủy Thiên Thần, bề ngoài thì ước gì có thể phủi sạch quan hệ với Thủ tịch phách mại hành, nhưng thực tế, căn bản không thể rời khỏi nơi này.

Khi phòng đấu giá không có chuyện gì, Chuyên Thủy Thiên Thần ở một góc của chủ thành Thần Giới làm Tông chủ Kiếm Tông, không hề quay về Thượng Thần Giới.

Bây giờ Thủ tịch phách mại hành xảy ra chuyện, Chuyên Thủy

Thiên Thần ngược lại ở lì trong tổ địa của phòng đấu giá, đi cũng không đi.

Nói về việc tự rước phiền phức, Hạo Thiên cảm thấy Chuyên Thủy Thiên Thần còn hơn mình nhiều.

Cũng khó trách từ đầu đến cuối đại trưởng lão chỉ hỏi y, mà lười đáp lời Chuyên Thủy Thiên Thần.

Nhìn Chuyên Thủy Thiên Thần lải nhải không ngừng trước mặt, Hòa Hạnh Thiên Thần lại càng hiểu rõ tính tình của Chuyên Thủy Thiên Thần, không hề tỏ ra vội vã.

Hạo Thiên đợi đến khi Chuyên Thủy Thiên Thần nói gần xong, có chút khô miệng khô lưỡi nhìn y, mới mở miệng, giọng điệu bình thản: "Vậy ngươi về Kiếm Cung với ta nhé?" Nghe lời Hạo Thiên nói, động tác của Chuyên Thủy Thiên Thần khựng lại, sắc mặt cũng có chút không tự nhiên, dường như có chút giằng co.

Cuối cùng nhìn thấy một tia trêu chọc trong mắt Hạo Thiên, y chợt hiểu ra, Hạo Thiên đã đồng ý với đại trưởng lão, không thể nào quay đầu lại nuốt lời, rõ ràng chỉ là đang thử y!

Chuyên Thủy Thiên Thần tức thì giận sôi máu, nhưng lại không làm gì được Hạo Thiên, cuối cùng giật giật khóe miệng, phất tay áo bỏ đi.

Hòa Hạnh Thiên Thần không nhanh không chậm đi theo sau Chuyên Thủy Thiên Thần, lúc ra đến cửa còn quay đầu lại nhìn Hạo Thiên một cái, đáy mắt cũng có vài phần ý cười.

"Đại sư huynh không cần để ý lời sư phụ nói đâu, chỉ là giận dỗi một chút thôi, vài ngày nữa sẽ ổn thôi." Nếu nói là bị phiền phức của Thủ tịch phách mại hành liên lụy, Chuyên Thủy Thiên Thần chẳng phải cũng vậy sao, chỉ là y một mực không nói tiếng nào mà quay về,

ở lại phòng đấu giá.

Y vì Hạo Thiên mới ở lại, nhưng nếu Hạo Thiên rời đi, y có thật sự đi được không?

Hạo Thiên gật đầu, điềm nhiên nói một câu: "Vài ngày nữa ta sẽ một mình đến bái kiến sư phụ." Y nhìn ra, Chuyên Thủy Thiên Thần dường như có lời muốn nói, chỉ là vừa rồi có đại trưởng lão của phòng đấu giá ở đó, nên mới không mở miệng.

Sau khi đại trưởng lão rời đi, nơi đó lại là điện của đại trưởng lão.

Hạo Thiên có chút tò mò, không biết Chuyên Thủy Thiên Thần có chuyện gì.

Bước ra khỏi điện của đại trưởng lão, Quản Di dường như đã biết quyết định của đại trưởng lão, cũng biết tin tức Hạo Thiên sau này sẽ là Các chủ phòng đấu giá.

Khi ánh mắt chuyển sang người Hạo Thiên, y liền nở nụ cười: "Thiếu chủ, à không, sau này nên gọi là Các chủ." "Trước đây ta chỉ tìm một người thay ta gánh vác cái chức Thiếu chủ này, không ngờ cuối cùng lại tìm được một người không thể thích hợp hơn.

Không chỉ là Thiếu chủ, mà trong mắt đại trưởng lão còn có thể là Các chủ." Phải biết rằng, Quản Di làm Thiếu chủ tuy được thừa nhận, nhưng có một điểm đại trưởng lão đã nói rõ, y có thể là Thiếu chủ, nhưng vĩnh viễn không thể là Các chủ của phòng đấu giá.

Lúc đó Quản Di có chút trẻ người non dạ, muốn làm tự nhiên phải làm tốt nhất, không hiểu vì sao mình bị xem thường, không biết nguyên do trong đó, ba lần bốn lượt hỏi đại trưởng lão, kết quả cuối cùng nhận được lại là bốn chữ: "Khó gánh đại nhậm." Mấy lần hỏi đều nhận được kết quả như vậy, dưới con mắt của mọi người, đại trưởng lão thuận miệng nói với Quản Di mấy chữ đó.

Nếu không phải Quản Di từ nhỏ đã biết tính tình đại trưởng lão như vậy, những lời làm người khác khó xử ông ta sẽ không bao giờ nói ra, nhưng một khi đã nói, cũng sẽ không để ý là ở trường hợp nào, lại càng không để ý người khác có vì mấy chữ đó mà ghi hận hay không… Căn cốt thiên phú tu hành của đại trưởng lão phòng đấu giá cực tốt, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như một đệ tử thiên tài trong tộc, giữa đường gặp phải vài ma nạn… diệt tộc của Thần mạch dị tộc.

Nhưng chuyện này, đối với những người thuộc nhánh Thủ tịch phách mại hành, đều là hữu kinh vô hiểm.

Vận khí của đại trưởng lão xưa nay đều tốt, luôn có thể gặp hiểm cảnh, sau đó vào thời khắc cuối cùng, dù không làm gì cả, hiểm cảnh cũng có thể tự giải quyết.

Lớn lên như vậy, trên người đại trưởng lão khó tránh khỏi có chút thiếu nhân khí.

Ngay cả Chuyên Thủy Thiên Thần vốn không dễ tức giận, mỗi lần cũng đều cười nói cãi vã với đại trưởng lão.

Cãi vã, cũng giống như lần này trong đại điện, đại trưởng lão tự mình nói lời của mình, làm việc của mình, Chuyên Thủy Thiên Thần ở một bên đập bàn, không phục, kết quả cuối cùng là đại trưởng lão không hề thấy phiền mà quay đầu đi ra ngoài.

Quản Di khẽ thở dài, khó tránh khỏi có chút ý vị hoài niệm.

"Vì sao?" Hạo Thiên nghe Quản Di khẽ nói mấy chữ, có chút kinh ngạc.

Ban đầu y cho rằng, đại trưởng lão lập y làm Các chủ chỉ là kế tạm thời.

Thủ tịch phách mại hành là chi nhánh còn sót lại của Thần mạch dị tộc, ít nhất, cũng nên lập người cùng tộc làm Các chủ.

Tạm thời cho y danh phận Các chủ, sau này khi y không làm nữa, truyền cho Thiếu chủ kế nhiệm, chẳng phải nên rơi vào tay Quản Di sao?

"Đại trưởng lão lúc đó nói, ta khó chạm tới Chủ Thần, không gánh nổi trọng trách." Quản Di có chút bất đắc dĩ thở dài.

Lúc đó tuổi còn nhỏ, có chút không hiểu lời của đại trưởng lão, cũng không phải là không nghe hiểu ý trong lời nói, chỉ là không hiểu vì sao đại trưởng lão lại quả quyết y không thể đạt tới cảnh giới trên Chủ Thần.

Tư chất của y không tệ, nếu không cũng sẽ không được chọn làm Thiếu chủ.

Chương 721

Điểm mấu chốt nhất cũng là… Thủ tịch phách mại hành đã lập không biết bao nhiêu vị Thiếu chủ rồi, nhưng vẫn luôn không có Các chủ tồn tại.

Khi đại trưởng lão cảm thấy người ngồi trên vị trí Thiếu chủ không thích hợp, hoặc người đó xảy ra chuyện, sẽ đổi một Thiếu chủ mới.

Nhưng cũng đều sẽ đưa ra lý do vào thời điểm thích hợp, cho người sau biết vì sao không thể kế nhiệm Các chủ.

Bởi vì đều có một lý do giống nhau: Các chủ của Thủ tịch phách mại hành, đại trưởng lão sẽ vô điều kiện nghe theo lời của Các chủ.

Điểm này, có thể khiến không ít người chùn bước, bởi vì ít nhất phải là cường giả cảnh giới Thần Đế.

Điểm này gần như có một số người không dám nghĩ tới, còn về việc có thể khiến người khác phục tùng, hay có thể đạt đến độ cao khiến đại trưởng lão răm rắp nghe theo… e là không ai có thể sánh bằng.

Quản Di liếc nhìn Hạo Thiên một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không cần nói nữa, cảnh giới Chủ Thần của ta cuối cùng quả thực là đại trưởng lão ra tay giúp ta miễn cưỡng đề thăng lên, đều không phải là kết quả ta có thể đạt được.

Đại trưởng lão ban đầu, chỉ là coi trọng thứ gì đó bên cạnh ta thôi.” “Vị trí Thiếu chủ này, ta đã sớm nhường ra rồi, chỉ là vẫn chưa tìm được tiểu bối thích hợp trong phòng đấu giá.” Khẽ ho một tiếng, Quản Di không lựa chọn Hạo Thiên, thực ra cũng là kết quả chỉ điểm

của đại trưởng lão.

Đại trưởng lão đã coi trọng Hạo Thiên, ngay từ lúc bắt đầu.

Hạo Thiên cũng quả thực không phụ sự kỳ vọng, lại là đồ đệ của Chuyên Thủy Thiên Thần.

Đại trưởng lão cuối cùng sẽ lập Hạo Thiên làm Các chủ, Quản Di một chút cũng không ngạc nhiên, sớm đã nghe được ít nhiều tin tức từ các trưởng lão khác.

Thậm chí y còn từng đề cập một chút với Hạo Thiên, bây giờ thành sự thật, Quản Di ngoài cảm thán ra, cũng chỉ có thể chúc mừng một câu.

"Đại trưởng lão sẽ để vị trí Thiếu chủ quay lại trên đầu ngươi đó." Hạo Thiên điềm nhiên nhìn Quản Di nói một câu.

Quản Di ngẩn ra, sau khi phản ứng lại, khóe miệng khẽ co giật.

Thủ tịch phách mại hành không biết bao nhiêu năm tháng không có Các chủ tồn tại, đại sự xưa nay đều do sáu vị trưởng lão trong phòng đấu giá quyết định.

Những việc lặt vặt của phòng đấu giá trong bảy mươi tư chủ thành đều đổ lên đầu vị Thiếu chủ này!

Vị trí Thiếu chủ, danh là Thiếu chủ, nhưng lại làm mệnh quản gia, chuyên môn chọn những người tư chất hơi kém nhưng đầu óc đủ lanh lợi để làm.

Như vậy, từ khi tiếp nhận mọi chuyện từ vị Thiếu chủ tiền nhiệm, y cũng phải mất hai ba năm mới làm rõ mọi việc.

Quản Di đến nay vẫn không quên được vẻ mặt của vị Thiếu chủ tiền nhiệm sau khi giao lại mọi việc, thở phào một hơi, gần như là chạy trốn mà ném lệnh bài Thiếu chủ cho y, quả thực cứ như vừa trút

bỏ được một gánh nặng lớn.

Lúc đưa lệnh bài Thiếu chủ cho Hạo Thiên, y cũng có cảm giác đó, nhưng không ngờ rằng, Hạo Thiên làm Thiếu chủ trên danh nghĩa, căn bản không lĩnh hội được những chuyện phiền phức của Thiếu chủ.

Dĩ nhiên, cũng không thể trách Hạo Thiên, là y tự ý chủ trương kiên trì làm như vậy, ngay cả trưởng lão trong phòng đấu giá cũng không làm gì được y.

Mặc dù kết quả cuối cùng có chút không như ý, nhưng Quản Di cũng không hối hận vì đã lôi kéo Hạo Thiên.

Những việc Hạo Thiên làm, so với vị Thiếu chủ phòng đấu giá này, cống hiến cho Thủ tịch phách mại hành lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ Hạo Thiên đã trở thành Các chủ của phòng đấu giá, nhưng… vị trí Thiếu chủ vì sao vẫn tồn tại, lại rơi vào đầu y?!

Nụ cười trên mặt Quản Di có chút cứng lại, một lúc sau mới phản ứng, cứng nhắc cất bước, thở ra một hơi dài.

"Ta đi tìm đại trưởng lão…" Hạo Thiên nhìn Quản Di đi xa, thu hồi ánh mắt, thấy Tô Dung vội vã đi về phía mình, khi đến trước mặt, nhanh chóng mở miệng một câu: "Đan các các chủ có tin tức rồi!" Tô Dung ngước mắt nhìn Hạo Thiên, ngừng lại, lại có một khắc do dự.

"Sư phụ, Đan các các chủ bảo con đến Thiên Vực của Thần Giới." Ngụ ý là, Đan các các chủ cũng lựa chọn giống như lão tổ, thân là người có quan hệ với cả Thần tộc và Thủ tịch phách mại hành, lại không định nhúng tay vào chuyện trong đó.

Ngay cả việc cuối cùng đả thương đại trưởng lão Thần tộc, có lẽ cũng là để thoát thân, mang đi Thiên giai đan dược đã luyện chế, hoặc có lẽ là làm chuyện cuối cùng cho Thủ tịch phách mại hành, giúp một

lần cuối cùng, để đại trưởng lão Thần tộc không thể dưỡng thương hồi phục thực lực quá nhanh.

Thậm chí cuối cùng tiện tay ném Thiên giai đan dược cho Hãn Hải chi chủ, để tránh người của Thần tộc vì thế mà truy đuổi tung tích của mình không ngừng, rước phiền phức.

Đan các các chủ cuối cùng đã tiết lộ tung tích, nhưng chỉ nói cho một mình Tô Dung, bảo Tô Dung một mình đến, không nói cho Chuyên Thủy Thiên Thần hay đại trưởng lão phòng đấu giá.

"Thái độ của Đan các các chủ đã rất rõ ràng rồi." Hạo Thiên cười cười, nhìn Tô Dung trước mặt, chưa kịp mở miệng, đã thấy sắc mặt Tô Dung kiên định.

"Con sẽ ở lại giúp sư phụ." Hạo Thiên, vị sư phụ này, gần như đã dùng sức một mình đưa nàng lên Thượng Thần Giới.

"Nếu không có Dung Hợp Chi Hỏa, con căn bản không thể thuận lợi bước vào con đường đan đạo, đi một cách thuận lợi như vậy." "Nếu không phải sư phụ giúp con luyện hóa Khước Hỏa Kiếm nâng cao phẩm giai, thực lực của con cũng không thể tăng tiến nhanh như vậy, huống hồ còn có đan phương trong di tích.

Nếu không có sư phụ, có lẽ con căn bản không thể đi đến cuối cùng trong Vị diện thiên tài tuyển bạt tái, được Đan các các chủ coi trọng giữ lại Thượng Thần Giới, đến nay vẫn ở Thịnh Kinh Môn của Vạn Kiếp Thành, bị những trưởng lão đức cao vọng trọng trong môn 'bồi dưỡng', chi phối suy nghĩ và hành động của mình." Đối với Tô Dung mà nói, ở lại Thịnh Kinh Môn, cũng không phải vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên, nhưng đó cũng phải đợi thực lực cảnh giới trưởng thành.

Nếu không có Hạo Thiên, đó sẽ là một quá trình cực kỳ dài.

Có lẽ trong quá trình đó, nàng đã bỏ mạng giữa chừng rồi.

"Mặc dù bây giờ con vẫn chưa đủ mạnh, nhưng nhất định sẽ có chỗ giúp được người." Tô Dung khẽ cắn môi dưới, nhưng vẫn mở miệng nói một câu, nhìn Hạo Thiên.

Nàng quả thực muốn ở lại.

"Bây giờ ta có một chuyện con có thể giúp được." Hạo Thiên cười cười, nhìn người trước mặt.

"Ta không có ý định đuổi con đi." Tô Dung vô cớ đỏ mặt, khẽ cúi đầu, chờ đợi lời nói tiếp theo của Hạo Thiên, hơi suy nghĩ: "Sư phụ muốn con khuyên Đan các các chủ?" "Nhờ Đan các các chủ luyện một viên đan dược giúp ta." "?" Tô Dung chớp mắt, có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, đan phương thất truyền hiện nay không nhiều, những thứ mà cảnh giới thực lực của Hạo Thiên có thể dùng được cũng không nhiều.

Thiên giai đan dược đối với Hạo Thiên mà nói, tác dụng cũng không còn lớn lắm.

Đan phương cao hơn Thiên giai, trong tay Đan các các chủ chỉ có một tấm.

Thập phẩm Thần giai đan dược.

Tấn Thần Đan.

Tô Dung có chút ngẩn ngơ.

Đan các các chủ trở thành Thần cấp đan sư, chính là nhờ một tấm Thiên giai đan phương đó.

Tự nhiên cũng đã ra tay một lần, nhưng tung tích viên đan dược đó không rõ, nghe nói người có được nó đã rời khỏi Thần Giới, đi đến vị diện khác.

Thần tộc lôi kéo Đan các các chủ, tự nhiên cũng từng hỏi về chuyện Tấn Thần Đan.

Đan các các chủ đã liệt kê ra một cuộn trục danh sách dược liệu, bảo Thần tộc tìm đủ rồi hãy đến cầu.

Chuyện này Tô Dung cũng từng nghe nói.

Phải biết rằng, Thần tộc chi chủ từ không biết bao nhiêu năm tháng trước đã đi tìm đủ dược liệu trên cuộn trục.

Ngay cả Thần tộc cũng không để tâm đến, vị Thần tộc chi chủ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, đến nay Tô Dung vẫn chưa gặp.

Hạo Thiên lại đề cập đến việc người sau hiện đã xuất hiện, nhanh chóng thu phục lòng người, đối với cái chết của đại trưởng lão Thần tộc, dường như có chút lạnh nhạt, chuyên tâm vào chuyện Hãn Hải.

"Ta đại khái có thể đoán được suy nghĩ của vị Thần tộc chi chủ đó." Hạo Thiên khẽ cúi đầu nhìn Tô Dung, nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cũng biết nàng ở bên cạnh Đan các các chủ, tất nhiên đã biết không ít chuyện, nên cũng không cần giải thích thêm.

"Cảnh giới của Thần tộc chi chủ, hẳn là sắp đột phá Thần Đế cảnh giới, tấn thăng thành cường giả Chân Thần cảnh.

Chương 722

Chỉ là đã xuất hiện nhưng lại không đại khai sát giới, Đan các các chủ cũng không có ý định động thủ, hẳn là dược liệu vẫn còn thiếu một chút.

Nếu đã muốn rời khỏi Thần Giới, chuyện ở đây, tự nhiên đặt sau, không quá coi trọng." Hạo Thiên đoán, người sau có lẽ đã có cách tấn thăng khác ngoài Tấn Thần Đan, ví dụ như thần khí Hãn Hải Kính trong tay Hãn Hải chi chủ Nguyệt Thần.

Mục đích của Thần tộc chi chủ không ở Thần Giới, mà là để thăng cảnh giới của bản thân, thậm chí không quá để tâm đến chuyện của Thần tộc.

Tự nhiên đối với sự sống chết của đại trưởng lão Thần tộc cũng không quan tâm.

Ngoài việc làm mất mặt Thần tộc chi chủ ra, tự nhiên không thể khiến gã để tâm quá nhiều.

Chân ý của Thần mạch dị tộc đối với Thần tộc chi chủ, có lẽ cũng chỉ là có chút để ý, nhưng đặt trước Hãn Hải Kính, cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Thần tộc chi chủ cũng chỉ phái Nhị trưởng lão và Lục trưởng lão đi… Tô Dung vì lời nói của Hạo Thiên, có chút minh ngộ, ngừng lại một chút, ngước mắt lên lại nói với Hạo Thiên: "Đan các các chủ truyền tin, nếu sư phụ để ý đến Thập phẩm Thần giai đan dược, ngài ấy quả thực đã đồng ý luyện chế cho Thần tộc chi chủ, chỉ là vẫn chưa tìm được một vị linh dược trong đó.

Nếu sư phụ có thể tìm đủ, ngài ấy cũng có thể ra tay luyện chế.

Cuối cùng đan dược rơi vào tay Thần tộc chi chủ, hay là rơi vào tay sư phụ, đều không liên quan đến ngài ấy." Tô Dung giơ tay, dùng linh lực phác họa ra hình thái một dây leo màu tím, ngay cả khí tức cũng mô phỏng y như thật, đưa đến trước mặt Hạo Thiên.

"Đan các các chủ nói, Tử Quang Đằng ở trong Thiên Vực…" Chỉ thiếu vị dược liệu này, Thần tộc chi chủ tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chuyện liên quan đến Thập phẩm Thần giai đan dược, lần này Thần tộc chi chủ chắc chắn sẽ không phái trưởng lão trong Thần tộc ra tay nữa, mà sẽ tự mình đi.

Huống hồ Đan các các chủ hiện giờ đang ở trong Thiên Vực.

Tô Dung nhìn Hạo Thiên, có chút lo lắng nhíu mày.

"Sư phụ nếu đi, có lẽ sẽ đụng phải Thần tộc chi chủ…" Nhưng thái độ của Đan các các chủ cực kỳ rõ ràng, không nhúng tay vào chuyện này.

Hạo Thiên muốn Thần giai đan dược, Đan các các chủ đã lùi một bước, chỉ cần Hạo Thiên có thể tìm được vị dược liệu cuối cùng, bất kể là Thần tộc chi chủ, hay là Hạo Thiên, đều sẽ được Đan các các chủ ra tay luyện đan.

Đan các các chủ ban đầu đã đồng ý chuyện này với Thần tộc chi chủ, tự nhiên sẽ không thoái thác.

Thần giai đan dược, Đan các các chủ sẽ ra tay luyện chế, nhưng cuối cùng đan dược thuộc về ai, Đan các các chủ hiển nhiên không nhúng tay thêm nữa, muốn Hạo Thiên và Thần tộc chi chủ tự dựa vào bản lĩnh.

"Thần tộc chi chủ…" Hạo Thiên dường như đã hiểu ra, khẽ cười.

"Tất nhiên, Hãn Hải chi chủ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thần giai đan dược có thể khiến người ta đột phá cảnh giới, e rằng Hãn Hải chi chủ còn biết tin tức này từ miệng Đan các các chủ trước cả ta.

Cho nên Thiên giai đan dược rơi vào tay gã, cũng không hề chuyển tay mà được hào phóng tặng đi, mượn cớ thiết yến để lôi kéo không ít cao thủ, cũng không phải để cùng Lâu Minh Các đối phó Thần tộc, mà là muốn cướp đoạt Thần giai đan dược." Hạo Thiên lắc đầu, Khúc Tần chắc chắn không biết chuyện này.

Ma tu của Lâu Minh Các, và các cao thủ khác mà Hãn Hải chiêu mộ có chút không giống nhau.

Hãn Hải chi chủ chắc cũng đang do dự có nên cho Khúc Tần biết chuyện này hay không.

Nhưng giấu cũng không giấu được lâu, Thần tộc chi chủ sẽ có động tĩnh, Hạo Thiên cũng sẽ có động tĩnh, Hãn Hải chi chủ lại biết trước một bước, chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị nhanh hơn y.

Lâu Minh Các sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này, Hãn Hải chi chủ tìm một thời cơ thích hợp, hẳn cũng sẽ nói cho Khúc Tần biết chuyện này.

Huống hồ, Đan các các chủ có vẻ không hề có ý định giấu giếm chuyện này cho Thần tộc chi chủ, chẳng phải đã nói cho Hãn Hải chi chủ, là muốn nhân cơ hội khuấy động phong vân sao?

"Đan các các chủ luôn có chủ ý của riêng mình.

Con ở lại Đan các một thời gian, cực kỳ rõ ràng tính tình của Đan các các chủ, nhưng cũng không đoán ra được ngài ấy muốn làm gì…" Tô Dung khẽ nhíu mày, ngước mắt nhìn Hạo Thiên.

"Con đã biết chuyện Đan các các chủ là đồ đệ của lão tổ, sư đệ của Chuyên Thủy Thiên Thần, chỉ là xem ra, dường như cũng không

phải hướng về Thủ tịch phách mại hành.

Đối với Thần tộc lại càng không khách khí.

Lần này nguy hiểm rất lớn, sư phụ, nên cẩn thận thì hơn." Tô Dung nhìn vẻ mặt suy tư của Hạo Thiên, biết rằng, bất kể thế nào, cũng không thể lay chuyển được suy nghĩ của y.

Người sau đối với Thần giai đan dược có quyết tâm phải có được.

Chỉ là lần này, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Không biết mục đích của Đan các các chủ, trong lòng Tô Dung có cảm giác thấp thỏm không yên.

Nhưng truyền tin cho Đan các các chủ nữa, lại không nhận được hồi âm, không biết người sau đang bận việc gì tạm thời không có thời gian, hay là đã chỉ điểm đến đây thôi, vừa không thiên vị Thần tộc, cũng không hướng về Thủ tịch phách mại hành.

Thở dài một hơi, Tô Dung hơi trầm ngâm một lúc, mới mở miệng nói: "Hay là, chúng ta đi muộn một chút?

Dù sao bây giờ chắc chắn không nhanh bằng Thần tộc chi chủ và Hãn Hải chi chủ…" Vậy không bằng cứ đợi Đan các các chủ luyện chế xong đan dược, rồi tìm cách lấy?

Nghe lời Tô Dung nói, Hạo Thiên lại khẽ lắc đầu.

"Quên lời của Đan các các chủ rồi sao?

Cho tin tức về vị dược liệu cuối cùng, chuyện này, hẳn là chưa nói chi tiết cho Hãn Hải chi chủ." Hạo Thiên truyền tin cho Nguyệt Thần một đạo, trước khi đợi người sau hồi âm, liền giơ tay mở truyền tống trận trong tổ địa của Thủ tịch phách mại hành, tìm trong đó truyền tống trận đến Thiên Cảnh, giơ tay bỏ vào một khối linh thạch.

"Không nhất thiết phải đi muộn." Tô Dung chỉ hơi do dự, liền theo

bước chân của Hạo Thiên.

Ban đầu nàng không định rời khỏi Thủ tịch phách mại hành để đặc biệt đi đến Thiên Cảnh gặp Đan các các chủ.

Người sau nếu không có nguy hiểm đến tính mạng, kế hoạch đã định sẵn, xem ra cũng có mục đích của riêng mình.

Tô Dung không chuẩn bị can dự vào chuyện người sau muốn làm.

Đan các các chủ đối với nàng có ơn tri ngộ, cũng là nửa người thầy.

Vì cuộc cá cược ban đầu, người sau không mở miệng đề cập chuyện thu nàng làm đồ đệ.

Chỉ là ở trong Đan các, Tô Dung không thể không nhận ân tình của người sau.

Bước vào truyền tống trận theo bước chân của Hạo Thiên, Tô Dung hơi do dự, một lúc sau mới ngước mắt nhìn Hạo Thiên, rất khẽ mở miệng nói: "Nếu Đan các các chủ cuối cùng lựa chọn đối địch với Thủ tịch phách mại hành, sư phụ… có thể tha cho ngài ấy một mạng không?" Nghe lời Tô Dung nói, Hạo Thiên liếc nhìn nàng một cái, lại không có bao nhiêu vẻ khó xử, điềm nhiên nói: "Một vị Thần cấp đan sư, bất kể là ai, trừ phi thâm cừu đại hận không thể giải quyết, nếu không hẳn là sẽ không muốn mạng của ngài ấy.

Ta cũng vậy." Huống hồ, Đan các các chủ cuối cùng đối địch với Thủ tịch phách mại hành, cũng chỉ là phân chia lập trường, Hạo Thiên không cảm thấy đó là chuyện liên quan đến đúng sai, tự nhiên sẽ không tự cho mình quyền phán xét.

Nếu Tô Dung là người của Đan các, đến nay vẫn chưa thoát ly thân phận đệ tử Đan các, Hạo Thiên tự nhiên sẽ không nhất quyết muốn giết Đan các các chủ.

“Con nghĩ, Đan các các chủ hẳn cũng không có lý do gì làm chuyện quá tuyệt tình.

Bây giờ xem ra, ngược lại giống như bên nào cũng không đắc tội, nhưng cũng không để cho bên nào được yên.” Tô Dung thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ.

Khi bước ra khỏi truyền tống trận cùng Hạo Thiên, Tô Dung đột nhiên cảm thấy toàn thân trầm xuống, gần như theo bản năng mà nghiêng người, suýt nữa vừa bước ra khỏi truyền tống trận đã ngã xuống đất.

May mà Hạo Thiên ở bên cạnh, giơ tay đặt lên vai nàng, bố trí một tầng nguyên khí bảo vệ xung quanh.

Môi trường của Thiên Vực có chút kỳ lạ, khác với tử hồn khí và màn mưa có thể hòa tan nguyên khí của cổ chiến trường.

Trong Thiên Vực, linh lực cực kỳ nồng đậm ập vào mặt, dường như đã thành thực chất.

Thậm chí khi mới vào, người có cảnh giới quá thấp, thậm chí sẽ cảm thấy tay chân dường như bị đè lên mấy đạo gông xiềng nặng trịch.

Chương 723

Đối với Hạo Thiên, linh lực trong Thiên Vực, đối với y mà nói, có chút cảm giác như cá gặp nước.

Vừa hay Tô Dung cũng cần chút thời gian để thích ứng, Hạo Thiên đứng yên tại chỗ, không động thanh sắc mà tụ tập linh lực xung quanh, giơ tay phóng ra một đạo quang diễm màu xám trắng, trong nháy mắt bao bọc lấy khối linh lực hấp thu linh lực xung quanh, ngưng tụ trong tay một quả linh quả màu xanh, tiện tay cho Vô Căn Đằng trong tay áo ăn.

Không biết đã bị Hạo Thiên lơ đi bao lâu, Vô Căn Đằng khó khăn lắm mới đến được một nơi tốt như vậy, gần như vui mừng quấn lấy cánh tay Hạo Thiên, ngậm lấy quả linh quả đó, trong nháy mắt nuốt vào trong cơ thể.

Vô Căn Đằng cần một thời gian để tiêu hóa quả linh quả đó, nhưng vẫn lưu luyến quấn lấy cánh tay Hạo Thiên, muốn Hạo Thiên tiếp tục ngưng tụ thêm vài quả linh quả nữa.

Cũng không thể trách Vô Căn Đằng nịnh nọt.

Nếu tu sĩ khác có được bảo vật như Vô Căn Đằng, nhất định sẽ lúc nào cũng mang theo bên mình, coi như lá bài tẩy.

Ít nhất cũng là một thủ đoạn cực kỳ lợi hại.

Nhưng khi rơi vào tay Hạo Thiên, Vô Căn Đằng lâu ngày không thấy ánh mặt trời… thỉnh thoảng được Hạo Thiên gọi ra, làm những việc nhỏ như dò đường, gần như là được nuôi như một con thú cưng.

Vô Căn Đằng cũng vui vẻ nhàn rỗi, nhưng điều khiến nó có chút phát điên là, Hạo Thiên, vị chủ nhân này, dường như đã quên mất sự

tồn tại của nó.

Nếu không làm việc, Hạo Thiên sẽ không cho Vô Căn Đằng ăn.

Từ lần trước Hạo Thiên cảnh cáo Vô Căn Đằng, không được vô ý nuốt chửng Dung Hợp Chi Hỏa trong cơ thể y, Vô Căn Đằng đã ấm ức một thời gian dài.

Lần này khó khăn lắm mới được nhớ đến, quả linh quả trong cơ thể Vô Căn Đằng còn phải tiêu hóa một thời gian, nó cũng quấn lấy Hạo Thiên đòi tiếp tục ngưng tụ linh quả.

Hạo Thiên liếc nhìn Vô Căn Đằng thò ra từ tay áo, lại không chút do dự mà nhét nó vào trong, ngước mắt nhìn một mảnh ruộng dược liệu cao cấp trước mặt.

Những linh dược này, đã được người có ý đồ, phân loại trồng ở nơi này, tuổi đời đều không thấp.

Nếu đặt trên Thủ tịch phách mại hành, không ít dược liệu trong đó đều có thể bán được với giá trên trời.

"Khó trách vị dược liệu cuối cùng của Thần giai đan dược phải tìm ở nơi này, quả thực là một nơi tốt." Chỉ là, Hạo Thiên khác với Vô Căn Đằng tham lam chỉ biết ăn.

Một mảnh ruộng dược liệu lớn như vậy, y không hề động.

Tô Dung nhìn, có chút thèm thuồng, nhưng cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà nhìn Hạo Thiên.

"Ruộng dược liệu ở đây hẳn là có người trông coi, ta vừa rồi…" Lời của Hạo Thiên chưa nói xong, đã thấy ở xa xa có một lão giả mặc ngoại bào màu xám trắng, tay áo thêu một đóa kim tuyến thảo màu vàng, tóc tai bù xù đang nhanh chóng chạy về phía này.

Thấy hai người Hạo Thiên, người trước mặt rõ ràng nhíu mày

chán ghét.

"Quả nhiên không nên để Đan các các chủ ở lại Thiên Vực.

Một thời gian ngắn, đã không biết chiêu dụ bao nhiêu tu sĩ vì Thần giai đan dược, chỉ biết gây thêm phiền phức cho Thiên Vực!" Lão giả xuất hiện lúc ở xa, chỉ là một chấm xám trắng, chớp mắt đã ở trước mặt, ánh mắt dừng trên người Hạo Thiên và Tô Dung, giọng nói như chuông lớn: "Ai đã động đến linh khí ruộng dược của ta?!" "Tiền bối." Tô Dung mở miệng, thực lực thấp, ở trong Thiên Vực, hoàn toàn dựa vào rào cản nguyên khí mà Hạo Thiên đặt trên người mới có thể thở được.

Bây giờ cũng đã tốt hơn nhiều, miễn cưỡng mở miệng nói: "Ta là người của Đan các." Nghe lời Tô Dung nói, sắc mặt của lão giả quả thực hòa hoãn hơn không ít, liếc nhìn Tô Dung một cái, ánh mắt lại rơi trên người Hạo Thiên.

"Người của Đan các mà lão Nghiêm chỉ công nhận một người, Thiếu các chủ của Đan các.

Nếu cô nương là Thiếu các chủ trong miệng lão Nghiêm, vậy người kia chắc là người của Thủ tịch phách mại hành." Lão giả dường như rất quen thuộc với Tô Dung và Hạo Thiên trước mặt.

Sau khi Tô Dung gật đầu, y khẽ hừ một tiếng, cũng không đề cập đến chuyện ruộng dược nữa, quay người dẫn đường.

"Theo ta, đừng vọng động đến đồ vật của Thiên Vực.

Thiên Vực có mười phương, không phải phương nào cũng dễ nói chuyện như ta!" "Thập phương?" Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

Ban đầu y cho rằng, Thiên Vực cũng giống như Hãn Hải, đều do một cường giả trấn giữ, không thuộc về Thần tộc của Thần Giới, cũng không phải chủ thành của Thần Giới, là thế lực ngoài Thần tộc.

Bây giờ xem ra, lại có chút khác biệt với suy nghĩ của y?

"Thiên Vực có Thiên Vực, nhưng bây giờ lại bị chia thành mười phương.

Giữa mỗi phương chủ và các phương chủ khác, gần như là thù oán tích lũy nhiều năm.

"Ngươi tưởng rằng Thần tộc chi chủ và Đan các các chủ không tìm được vị dược liệu cuối cùng của Thần cấp đan dược sao?" Khóe miệng lão giả giật giật, nhìn Tô Dung.

"Nếu cô nương tìm Đan các các chủ, vậy không có việc gì.

Còn về…" Ánh mắt lão giả rơi trên người Hạo Thiên.

"Nếu vì Thần cấp đan dược, là đan sư?" "Ân?" Hạo Thiên có chút kinh ngạc.

"Không phải đan sư mà cũng hóng hớt?" Tính tình lão giả có chút ác liệt.

"Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng vị dược liệu cuối cùng có thể dùng vũ lực để cướp đoạt sao?" Cường giả mưu đồ Thần cấp đan dược nhiều như vậy, trong đó có cả Thần tộc chi chủ tồn tại.

"Ngươi tưởng rằng chút thực lực cỏn con của mình có tác dụng, có thể cướp được đồ từ tay những lão quái vật đó sao?" "Ta là đan sư." Tô Dung mở miệng, kiên nhẫn nhìn lão giả.

"Xin hỏi rốt cuộc là chuyện gì…" Đối với Tô Dung, thái độ của lão giả rõ ràng tốt hơn nhiều so với đối với Hạo Thiên, kiên nhẫn giải thích: "Thập phương phương chủ mười mấy năm trước đã gặp mặt Thần tộc chi chủ.

Tử Quang Đằng mà người sau muốn là chí bảo của Thập phương, cũng là vật cống nạp hàng năm của Thiên Thánh Cung cho Thánh chủ.

Muốn có nó, ngay cả Thập phương phương chủ cũng không có cách nào.

Thánh chủ Thiên Vực do Chân Thần quản, không ai có thể thay đổi quy củ của Chân Thần ở Thiên Vực." "Hiểu rồi chứ, phải làm theo quy củ.

Muốn có Tử Quang Đằng, vậy thì gặp nhau ở đại hội đan đạo." "Đại hội đan đạo." Khóe miệng Hạo Thiên giật giật, khó trách ngay cả Thần tộc chi chủ cũng không có cách nào, đan sư của Thần Giới đều rất ít.

Đi theo bước chân của lão giả, Hạo Thiên mở miệng hỏi một câu: "Vì sao Đan các các chủ không ra tay?" Một vị Thần cấp đan sư, có chuyện luyện đan nào mà không làm được?

"Ngươi tưởng rằng Thiên Vực là nơi muốn gì được nấy sao?" Linh dược khó có được, mỗi lần đều biếu không cho Đan các các chủ, thành hậu viện của ngài ấy rồi à?" Lão giả liếc nhìn Hạo Thiên một cái.

"Đan các các chủ thành Thần cấp luyện đan sư, chính là nhờ dược liệu từ Thiên Vực.

Một lần thì thôi, lần thứ hai, Thiên Vực không đuổi ngài ấy ra ngoài đã là tốt lắm rồi!" Lời nói tuy như vậy, nhưng đi theo lão giả, Hạo Thiên và Tô Dung lại xuất hiện trên đỉnh tuyết phong cao nhất ở trung tâm Thiên Vực.

Trước mặt là một tòa thần điện nhìn xuống Thiên Vực từ trên cao, những bức tượng thần được điêu khắc bằng lãnh ngọc trải dài theo tầm mắt ở mỗi góc của thần điện, gần như không thấy thứ gì thừa thãi, ngay cả diêm giác của đại điện cũng treo thập phương ngọc linh khắc tượng thần nhỏ.

Nơi này, rõ ràng giống như thánh địa của Thần tộc, là nơi cực kỳ quan trọng của Thiên Vực.

Dẫn Hạo Thiên và Tô Dung, lão giả khi đi đến ngoài cửa đại điện, bước chân ngừng lại, sau đó hạ thấp giọng mở miệng: "Đan các các chủ, đồ đệ của ngài và bạn của cô ấy đến rồi." Giọng điệu tuy không thể nói là cung kính, nhưng cũng đã thay đổi so với vẻ không kiên nhẫn khi mới gặp Hạo Thiên, cực kỳ khách khí.

Cửa điện mở ra, Đan các các chủ dựa vào tháp bên trong, rõ ràng ở nơi này thập phần nhàn nhã tự tại.

Giá sách gần trong gang tấc bên cạnh, chất đầy các loại cuộn trục đan phương, trải ra như vậy, có vài đạo cuộn trục thậm chí còn lỏng lẻo lung lay sắp đổ.

Những thứ mang ra ngoài là chí bảo lại ở đây, nhưng dường như chỉ là một cuốn sách nhàn rỗi chất đống.

Trước mặt Đan các các chủ đặt một tôn đan lô màu đỏ thẫm, đang cầm một chiếc lá dài màu xanh biếc ngước mắt nhìn về phía Hạo Thiên.

"Tô Dung, đi lấy dược liệu giúp ta." Đan các các chủ tùy ý chỉ vào cây dược liệu cắm vào tường sau bức bình phong, cũng chỉ vào vị trí đối diện, bảo Hạo Thiên ngồi xuống.

"Ngươi hẳn cũng đã nghe không ít chuyện từ Dược chủ, biết lần này… quả thực có chút không dễ dàng rồi nhỉ." Vì lời nói của Đan các các chủ, Tô Dung đang giơ tay chọn dược liệu quay đầu lại, có chút kinh ngạc.

Chương 724

"Vị lão giả vừa rồi là một trong Thập phương chí tôn của Thiên Vực?" "Là một tồn tại có địa vị uy vọng cao nhất trong đó." Đan các các chủ khẽ gật đầu, nhưng trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, vẫn nhìn Hạo Thiên, điềm nhiên nói một câu: "Ngươi cũng biết rồi, vị dược liệu cuối cùng phải có được thông qua đại hội đan đạo.

Thực tế đó cũng là một tồn tại đặc thù trong Thiên Vực, quyết định vị trí Thánh chủ của Thiên Thánh Cung.

Ta là lão Thánh chủ, theo quy củ, không được tham gia." Đan các các chủ ngước mắt liếc nhìn Hạo Thiên một cái, nhíu mày lắc đầu.

"Ngay cả đan sư cũng không phải, ta vốn không nên để ngươi đến." Một tiếng thở dài, tay Tô Dung đang cầm một cuộn trục cất lại vào giá sách ngừng lại, do dự buông thõng trong tay áo, thấp giọng nói: "Vậy… con có thể thay sư phụ tham gia đại hội đan đạo này không?" "Đó là lý do ta gọi con đến." Đan các các chủ liếc nhìn Tô Dung một cái.

"Đại hội đan đạo đối với con mà nói là một cuộc khảo nghiệm không thể bỏ lỡ.

Nếu con vượt qua, ta sẽ truyền thụ cho con tất cả những gì ta biết.

Cuộc cá cược trước đây cũng có hiệu lực, con không phải là đồ đệ của ta…" Đan các các chủ đối với chuyện này gần như đã dần dần buông bỏ, biết Tô Dung lại để ý đến điểm này, phất phất tay, không để tâm.

Mối quan hệ giữa người với người, xưa nay không phải là một danh xưng có thể định nghĩa được, mà nằm ở trong lòng người.

“Nếu con có thể chiến thắng, ta tự nhiên vui mừng.

Còn về việc Tử Quang Đằng có được có tặng cho Hạo Thiên hay không, đó là chuyện của con, ta không ràng buộc.” Tô Dung rốt cuộc là người của Đan các, nếu lấy được Tử Quang Đằng, lại đưa cho Hạo Thiên, Thần tộc chi chủ tự nhiên sẽ ghi món nợ này lên người Đan các các chủ.

Chỉ là Đan các các chủ bây giờ không phải người của Thần tộc, đối với đại trưởng lão, cũng chỉ là thực hiện lời hứa mà thôi.

Một vị Thần cấp đan sư, chỉ cần người còn sống, bất kể có trở mặt với Thần tộc hay không, chuyện đã hứa với Thần tộc chi chủ, không thể vô cớ hủy ước.

Huống hồ, Đan các các chủ cũng không có ý định đắc tội Thần tộc chi chủ quá mức.

Nói cho Hạo Thiên biết chuyện này, để Tô Dung tham gia, đã là điều duy nhất Đan các các chủ có thể làm.

“Chuyện Tấn Thần Đan, Đan các các chủ cũng đã nói cho Hãn Hải chi chủ?” Hạo Thiên đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

Vì lời nói của Hạo Thiên, ánh mắt Đan các các chủ dừng trên người y, một lúc sau, gật đầu: “Đúng vậy.” Đan các các chủ vốn tưởng Hạo Thiên sẽ hỏi vì sao lại làm như vậy, lại thấy Hạo Thiên đi đến bên cạnh Tô Dung, tiện tay ném Dung Hợp Chi Hỏa vào trong đan lô.

“Ân?” Thấy Dung Hợp Chi Hỏa trong tay Hạo Thiên, Đan các các chủ tự nhiên nhận ra, Dung Hợp Chi Hỏa của Hạo Thiên, có chút khác biệt với của Tô Dung.

Chỉ là trước đó Tô Dung đã nói, Dung Hợp Chi Hỏa của nàng đã dung hợp với lửa khác, Đan các các chủ không khỏi ngưng mắt,

nhưng cũng không mở miệng, chỉ là trong mắt có chút điềm nhiên, có chút không hiểu Hạo Thiên muốn làm gì.

"Ngũ Châu, Thiên Thương Tử, Vân Mộc Hoa…" Hạo Thiên miệng niệm không sai một chữ đan phương của ngũ phẩm đan dược mà Đan các các chủ vốn chuẩn bị ra tay luyện chế.

Đan các các chủ vốn sẽ không ra tay luyện chế loại đan dược cấp thấp này, chỉ là lần này do Dược chủ nhờ, cũng chính là lão giả dẫn Hạo Thiên đến đây.

Trong Thần Giới, từ tam phẩm đan sư trở lên, là một ranh giới.

Dưới tam phẩm đan sư, chỉ cần tu sĩ có chút nghị lực, có lòng với đạo này đều có thể luyện chế đan dược dưới tam phẩm.

Tứ phẩm đan phương ít, nhưng cũng không hiếm thấy, trên phòng đấu giá thỉnh thoảng sẽ xuất hiện đan phương tứ phẩm, ngũ phẩm đan dược.

Nhưng đan phương dễ có, luyện chế đan dược trên tam phẩm lại không đơn giản như vậy.

Phải quen thuộc dược tính, công hiệu, ưu khuyết của dược liệu trong đan phương, dùng tinh thần lực điều khiển đan lô lại càng không phải chuyện đơn giản, phải chuyên tâm vào đó, mới có thể thành đan không sai một ly.

Cho nên đan sư trên tam phẩm không có nhiều, trên lục phẩm lại càng hiếm.

Trong Thần Giới, có thể luyện chế Thập phẩm Thần giai đan dược, chỉ có một mình Đan các các chủ.

Tô Dung ban đầu ở Vạn Kiếp Thành, đã là tam phẩm đan sư.

Sau khi vào Đan các của Thượng Thần Giới, bây giờ là ngũ phẩm

đan sư.

Đan các các chủ bảo Tô Dung đi lấy dược liệu, ban đầu cũng có ý định để Tô Dung thay mình luyện một lò đan dược, không ngờ Hạo Thiên lại nhận lấy dược liệu trong tay Tô Dung, rồi lần lượt ném vào trong đan lô.

Ban đầu trong mắt Đan các các chủ có vài phần kinh ngạc, không ngờ tu vi cảnh giới của Hạo Thiên tăng tiến nhanh như vậy mà còn có thể tu đan đạo.

Chỉ là, thần thức chỉ khẽ liếc nhìn dược liệu trong đan lô, khóe miệng Đan các các chủ giật một cái, sắc mặt có chút sa sầm.

Hạo Thiên rõ ràng không thông thạo đạo này!

Dược liệu trong đan lô không những không có dấu hiệu thành đan, Hạo Thiên còn làm sai thứ tự của sáu bảy vị dược liệu, dược liệu có dược tính khác nhau trong đan lô cuộn trào quấn lấy nhau, mơ hồ có chút khí tức bạo liệt phiêu tán ra ngoài.

Tay Đan các các chủ dưới tay áo khẽ nâng lên, lại có chút đè xuống, phòng nổ đỉnh, hủy mất phòng ở.

Tô Dung nhìn đan dược trong tay, lại nhìn Hạo Thiên, nhất thời không biết nên nói lời tiếc nuối gì.

"Thất phẩm, thứ phẩm đan dược…" "Lấy dược liệu lần nữa." Hạo Thiên mơ hồ xác định được một chuyện, không chút do dự mở miệng.

Lần này, là bát phẩm đan dược.

Lần đầu Tô Dung không do dự, lần này, thời gian cũng dần dần dài hơn, Tô Dung nhìn về phía Đan các các chủ bên cạnh, thấp giọng nói một câu: "Các chủ, con… sẽ không được chứng kiến một Thần cấp đan sư thành hình trong một ngày chứ?" "Nói bậy!" Sắc mặt Đan

các các chủ có chút khó coi.

“Khi nào thì luyện chế ra thứ phẩm đan dược đã có thể bước vào phẩm giai tiếp theo?

Cùng lắm là tứ phẩm đan sư!” “Nhưng thỉnh thoảng một lần luyện chế ra đan dược cao hơn một phẩm không tính, có thể ổn định luyện chế thành đan mới tính.

Sư phụ không có lần nào không thành đan.” Đan các các chủ thở dài một hơi, bất đắc dĩ.

“Đan sư có thể luyện chế thất phẩm đan dược, tệ nhất ra tay cũng là hạ phẩm.

Thất phẩm thứ phẩm đan dược, hiếm thấy như thất phẩm tuyệt phẩm đan dược vậy!” Lần này, Hạo Thiên ở trong phòng của Đan các các chủ ba ngày.

Cuối cùng khi đan lô có thế thành đan, Đan các các chủ híp mắt, lại nhận ra một góc đan lô có vết nứt đang nhanh chóng lan rộng.

Đợi đến khi đan thành, Đan các các chủ nhìn đan lô nổ tung trong nháy mắt, và đan dược được Tô Dung thu lại trong chớp mắt, trên mặt nhất thời không biết nên lộ ra biểu cảm gì, động tác lại nhanh hơn một bước, giơ tay phất một cái, bao bọc lấy khí uẩn từ vụ nổ đan lô trong nháy mắt, ném ra ngoài phòng.

Chỉ còn lại một đống mảnh vỡ đan lô bằng bạch ngọc, và bát phẩm đan dược đang yên ổn nằm trong bình ngọc trong tay Tô Dung.

Liếc nhìn một cái, gân xanh trên đuôi mắt Đan các các chủ mơ hồ giật giật, sắc mặt đen lại.

“Bát phẩm, thứ phẩm đan dược.” Thứ còn hiếm thấy hơn cả thất phẩm thứ phẩm, bây giờ đang nằm trong tay Tô Dung, xuất từ tay Hạo Thiên.

“Lại là thứ phẩm?” Hạo Thiên cũng có chút bất ngờ lên tiếng.

“Chúc mừng nhé.” Đan các các chủ cười như không cười.

“Bát giai thứ phẩm đan sư, thành trong bốn ngày.” Cấp bậc đan sư không quá nghiêm ngặt.

Đan sư có thể luyện chế thất phẩm hạ phẩm đan dược rất ít khi được gọi là thất phẩm đan sư, mà gọi là lục phẩm viên mãn đan sư, tự mãn một chút thì là thất phẩm sơ cấp đan sư.

Nhưng giống như Hạo Thiên, vài ngày là thành, lần nào cũng thành đan, từ tứ phẩm đến bát phẩm không có ngoại lệ, đều luyện như luyện kẹo dẻo, một lần một nắm, chưa từng có!

“Cũng không cần đâu.” Hạo Thiên nhìn bát phẩm thứ phẩm đan dược trong tay Tô Dung, một chút cũng không thừa nhận lời nói của Đan các các chủ và thân phận Bát giai thứ phẩm đan sư này, bởi vì nếu liệt kê ra, dường như có thể gọi là tứ phẩm thứ cấp đan sư, thất phẩm thứ cấp đan sư, nhưng ngay cả tam phẩm trung giai đan sư cũng không phải… “Ách.” Hạo Thiên nhìn đống mảnh vỡ đan lô bạch ngọc trên đất, mơ hồ, hình như là vật của vị Dược chủ tính tình không tốt kia?

Vỡ trong tay mình?

Hạo Thiên nhìn tay mình, bất đắc dĩ thở dài một câu: “Bát phẩm đan dược cũng khá đơn giản, có điều hơi tốn đan lô…” Đan các các chủ bình tĩnh hỏi một câu: “Ngươi có hứng thú với đan đạo không?” “Tự nhiên là có một chút.” Hạo Thiên gật đầu đáp một tiếng.

Chương 725

Đan các các chủ không thể nhịn được nữa: "Đọc cho ta hiểu, xem cho ta rõ, học thuộc cho ta dược điển!

Nếu không thì đừng chạm vào dược liệu của ta, cũng đừng có ý đồ với đan lô của ta!

Nếu ngươi định dùng cái tay luyện thứ phẩm đan dược này mà thành quán quân của đại hội đan đạo, ta là người đầu tiên không cho phép, sẽ gạch tên ngươi ra khỏi danh sách, vĩnh thế không được vào Thiên Vực!" Đan các các chủ bị tức không nhẹ, chắp tay sau lưng đá bay mảnh vỡ bạch ngọc trên đất, ném cho Hạo Thiên một cuốn dược điển dày cộp.

"Muốn nhập đan đạo, thì phải giống như Tô Dung, ít nhất có thể ra tay luyện được trung phẩm đan dược, thỉnh thoảng luyện chế ra thượng phẩm đan dược.

Nếu không, thì đừng làm nhục hai chữ đan đạo!" Lời nói của Đan các các chủ có chút nặng, Hạo Thiên dù sao cũng là một cường giả Thần Đế cảnh giới!

Tô Dung khẽ nhíu mày, lại thấy Hạo Thiên sắc mặt điềm nhiên nhận lấy sách, đồng ý với lời của Đan các các chủ.

Lời nói của Đan các các chủ vừa dứt, cũng ý thức được điểm này, nhưng lại không thể hạ mình, nén giận quay người ra ngoài.

"Sư phụ?" Tô Dung nghiêng đầu nhìn Hạo Thiên.

"Đan các các chủ đã là Thần cấp đan sư, đối với đan đạo tất nhiên khiêm cung sùng kính.

Ta quả thực là một ngoại lệ, mỗi lần luyện chế một loại cao giai

đan dược, đều là thứ phẩm, lại phải hủy một cái đan lô tốt…" Hạo Thiên sờ sờ mũi, tìm một chỗ ngồi xuống, quả thực cũng bắt đầu đọc cuốn sách mà Đan các các chủ ném cho.

Tô Dung nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên, khẽ lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, nghe thấy Hạo Thiên khẽ nói: "Thứ phẩm thì thứ phẩm, ít nhất phải tìm cách không làm nổ đan lô…" Động tác đóng cửa của Tô Dung tức thì nhanh hơn một chút, sợ Đan các các chủ chưa đi xa nghe thấy câu nói của Hạo Thiên bị tức đến ngã lăn ra đất.

Nhưng đi ra không xa, Tô Dung ở một nơi không xa ngoài điện đã thấy Đan các các chủ.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Đan các các chủ thở dài một hơi, quay người nhìn Tô Dung.

"Ta đã nói, ta cả đời này chỉ thu một đồ đệ truyền thừa đan đạo." "Các chủ đã thay đổi chủ ý rồi." Tô Dung mỉm cười, bộ y phục đệ tử Đan các màu xanh nhạt khẽ bị gió thổi bay tà áo.

Dừng lại, Tô Dung nói một câu: "Nếu Các chủ cảm thấy sư phụ thích hợp, thì hỏi xem ngài ấy có bằng lòng hay không.

Đệ tử làm đệ tử Đan các đã là một loại vinh hạnh, có thể gọi Các chủ là sư tổ lại càng là niềm vui bất ngờ." Nghe lời Tô Dung nói, Đan các các chủ yên tâm gật đầu, nhưng lại dường như nghĩ đến gì đó, phất phất tay.

"Để xem đã…" Nhìn thấy Hạo Thiên không ngừng tay cho dược liệu vào đan lô, động tác dứt khoát không chút đình trệ, chỉ trong chốc lát đã xảy ra không ít sai sót, tay Các chủ Đan các khẽ run lên: "Dù sao cũng là dược liệu ngũ phẩm, Dược chủ đưa tới đều là thứ tốt nhất, bỗng nhiên vì Tử Quang Đằng mà muốn nhập Đan đạo thì cũng chẳng thể một ngày mà thành được!

Huống hồ, muốn thử thì thiên phú cao đến mấy cũng nên bắt đầu từ đan dược tam phẩm, vừa lên đã chơi ngũ phẩm, đúng là phí phạm của trời!" Sắc mặt Các chủ Đan các có chút khó coi, nhưng trong mắt Tô Dung lại ẩn hiện vài phần hiếu kỳ quan sát động tác của Hạo Thiên.

Các chủ nhịn rồi lại nhịn, thấy Hạo Thiên không có ý định mở lời nhưng động tác vẫn kiên định, lão do dự một lát rồi phất tay hạ một đạo bình chướng ngăn cách Hạo Thiên và đan lô lại, để tránh lát nữa có nổ lò thật cũng không làm sập căn phòng này.

"Hồ nháo." Các chủ Đan các xoay người đi thẳng tới bàn ngồi xuống uống trà, muốn xem Hạo Thiên làm nên trò trống gì, nhưng cũng không thèm nhìn về phía đó nữa.

"Hình như sắp thành đan rồi?" Tô Dung đứng gần quan sát, mỗi khi Hạo Thiên sắp phạm lỗi, nàng lại lên tiếng nhắc nhở một câu.

Thấy Hạo Thiên lắc đầu, nàng cũng không mở miệng làm phiền nữa.

Đan lô tựa hồ không nổ tung như dự liệu, ngược lại dần dần bình ổn lại.

Các chủ Đan các vốn là người vui buồn không lộ ra mặt, nhưng lần này lại có chút xót xa.

Phải biết rằng cái đan lô này từ khi lão có được đã luôn nâng niu, chưa bao giờ dùng để luyện đan dược dưới thất phẩm.

Lần này rời khỏi Đan các quá vội vàng, những thứ không quý trọng lão đều không mang theo bên người.

Giờ luyện chế ngũ phẩm đan dược cho Dược chủ, lão đã phải cắn răng vì một tấm đan phương, giờ thấy Hạo Thiên sắp làm nổ lò, sao lão có thể bình tĩnh cho được?

Nhưng đan lô đã bắt đầu vận chuyển, nếu cưỡng ép dừng lại thì không chỉ đan không thành mà đan lô cũng khó giữ.

Các chủ Đan các đang chuẩn bị tâm lý thì nghe Tô Dung nói đan sắp thành.

Lão nhíu mày quay đầu lại, thần thức cẩn thận đảo quanh đan lô, kinh ngạc phát hiện Thần Hỏa trong tay Hạo Thiên đang cưỡng ép trấn áp dược tính của những dược liệu kia, từng cái một bị thiêu hủy rồi dung hợp.

Cũng thành sao?

Sắc mặt Các chủ Đan các đầy vẻ nghi hoặc.

Huống hồ, Tô Dung luyện chế một lò ngũ phẩm cũng mất nửa canh giờ, vậy mà giờ chưa đầy một chén trà nhỏ, trong đan lô thật sự ẩn hiện thế thành đan.

Các chủ Đan các trầm mặc, tĩnh lặng chờ kết quả.

"Thành rồi!" Mắt Tô Dung cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn đan dược dần hình thành trong lò, nàng nhanh chóng lấy ngọc bình thu năm viên đan dược vào trong rồi phong kín lại.

Các chủ Đan các liếc mắt nhìn qua, lòng khẽ chấn động, thở dài một tiếng đầy vẻ đáng tiếc: "Ngũ phẩm... nhưng là đan dược thứ cấp." Dược tính chẳng có bao nhiêu, đến hạ phẩm cũng không bằng, đáng lẽ phải là hạ hạ phẩm, nhưng tốt xấu gì cũng thành đan, lại không nổ lò, quả là ngoài ý muốn.

Các chủ phất tay thu lại đan lô, do dự một chút rồi cắn răng lấy ra một cái đan lô bằng bạch ngọc khác: "Dược chủ cho mượn, nợ ta trăm năm, vốn định sau này nhờ lão làm việc mới đưa ra, giờ cứ cầm lấy mà dùng trước đi." Lão vẫy tay đặt đan lô trước mặt Hạo Thiên.

"Sư phụ?" Tô Dung nhìn Hạo Thiên, thấy hắn đang suy tư, một

lúc sau mới nói: “Lấy cho ta dược liệu Hồi Mộng Đan.” “Sư phụ, Hồi Mộng Đan là tứ phẩm...

Nếu người đã luyện được ngũ phẩm thì tứ phẩm chắc không khó.” Tô Dung mừng rỡ đi lấy dược liệu.

Hạo Thiên vẫn như cũ, tiện tay ném dược liệu vào đỉnh, chưa đầy nửa chén trà, tốc độ nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần, một lò tứ phẩm hạ đẳng đan dược lại ra lò.

Tô Dung không nỡ nhìn biểu cảm của Hạo Thiên nữa, vừa định nói gì đó thì nghe hắn bảo: “Lấy...” Lại là một chuỗi tên dược liệu.

Tô Dung theo bản năng làm theo, đến khi lấy đủ mới sực tỉnh, Hạo Thiên lần này muốn luyện chế thất phẩm đan dược?

Các chủ Đan các bên cạnh trợn mắt: “Tiểu tử, ngươi nhất định phải làm nổ lò một lần mới chịu hả?” “Thử chút cũng vô phương.” Hạo Thiên không chút do dự ném dược liệu vào đỉnh.

Lại một tuần trà trôi qua, thấy đan dược dần hình thành, sắc mặt Các chủ Đan các trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Có thể thấy trước đây Hạo Thiên chưa từng tiếp xúc với Đan đạo, ngũ phẩm đan dược có thể thành nhưng chỉ là thứ cấp, không ít đan sư tam phẩm, tứ phẩm ăn may cũng làm được.

Nhưng có một điểm cực kỳ quan trọng: nếu Hạo Thiên chưa từng chạm vào đan lô, vậy thì từ khi tiếp xúc đến giờ, hắn chưa từng thất bại lần nào.

Ngay cả đan sư cấp thấp cũng không thể lần nào cũng thành đan.

Huống hồ, lần này Hạo Thiên luyện chế là thất phẩm đan dược, đã bước chân vào hàng ngũ Thiên giai!

Chẳng lẽ Hạo Thiên vừa tiếp xúc Đan đạo đã là Thiên giai đan sư?

Người bình thường sao có thể có thiên tư như vậy?

Khi đan dược dần hình thành, trên đan lô xuất hiện một vết nứt, sắc mặt Các chủ Đan các cũng bắt đầu rạn nứt theo.

May mà chỉ là vết nứt nhỏ, đan dược từ trong lò bay ra, được Tô Dung thu vào ngọc bình.

Trong đại điện giờ đây rơi đầy những mảnh vỡ của đan lô bạch ngọc, Các chủ Đan các xót xa vô cùng.

Lúc này bên ngoài điện, đan uẩn của bát phẩm đan dược vẫn đang lưu chuyển không tan, kèm theo đó là một luồng khói xám hỗn độn từ vụ nổ lò bay vút lên cao.

Nhìn lên bầu trời, sắc mặt Các chủ biến đổi: "Không xong!" Vừa dứt lời, một lão giả mặc bào xám trắng đáp xuống ngoài cửa, bước vào trong.

Một đôi mắt già nua trừng lớn nhìn Các chủ Đan các đang đứng im như phỗng.

Chương 726

"Lão..." Suýt chút nữa một câu bất kính đã thốt ra, nhưng Dược chủ đã sinh sinh nhịn xuống, nghiến răng nghiến lợi: "Tứ Bình Bạch Ngọc đan lô của ta đâu?

Thánh chủ?

Khó khăn lắm mới lừa được bảo bối từ tay ta, hôm nay lại cho ta xem khói nổ lò à?" Khóe mắt Các chủ Đan các giật giật, lão chắp tay sau lưng, khẽ khứ một tiếng: "Chuyện ngoài ý muốn, ai mà lường trước được...

Cùng lắm thì ta đền cho ông một lò là được chứ gì." Lão xòe tay ra, trên đó là một mảnh vỡ bạch ngọc: "Số còn lại ta phất tay cho tan thành bụi rồi, giữ lại một mảnh này để có cái mà ăn nói với ông." Các chủ Đan các cúi đầu, hiếm khi thấy lão chột dạ như vậy.

"Bát phẩm đan dược." Dược chủ giật khóe miệng, đương nhiên lão cảm nhận được đan uẩn vừa rồi, chỉ là một lò bát phẩm mà dám làm nổ Bạch Ngọc đan lô của lão sao?!

"Thánh chủ càng sống càng thụt lùi à?" Ánh mắt Dược chủ rơi trên người Tô Dung đứng cạnh Các chủ, lão sững sờ: "Không lẽ là...

đồ đệ của Thánh chủ?

Ta nhớ ông từng nói Các chủ Đan các tương lai chỉ mới là ngũ phẩm đan sư mà?

Tuổi còn nhỏ như vậy mà thiên tư đã xuất chúng thế này, hiện giờ..." Tô Dung chớp chớp mắt, không biết có nên nhận vơ chuyện này không.

Có điều nếu bảo nàng giờ đã là bát phẩm đan sư, chắc Dược chủ

cũng chẳng tin.

Tô Dung bất đắc dĩ lắc đầu: "Không phải con." Các chủ Đan các phất tay: "Chuyện này đừng so đo nữa, tóm lại đan lô đã nổ, không cứu vãn được, ta cũng đâu có bảo không đền." "Chỉ là một cái đan lô thôi sao?" Dược chủ trừng mắt, điều lão quan tâm là Các chủ Đan các không được xảy ra sai sót.

Một Thần cấp luyện đan sư mà luyện bát phẩm đan dược lại nổ lò?

Chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

"Cũng không phải ta." Các chủ thở dài, cầm lấy ngọc bình từ tay Tô Dung ném cho Dược chủ.

Tổng cộng có hai viên đan dược, một viên ngũ phẩm Dược chủ cần, một viên là bát phẩm vừa luyện xong đã nổ lò.

Cả hai đều từ một người luyện ra nhưng đều là thứ cấp.

Dược chủ nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng, sau khi xác định không phải do Các chủ luyện thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy vậy sắc mặt lão vẫn có chút kỳ quái: "Đan sư luyện được bát phẩm thứ cấp, thấp nhất cũng phải là thất phẩm đan sư, sao lại luyện ngũ phẩm ra loại hạng bét thế này?

Ta tìm toàn dược liệu tốt nhất đấy!

Đừng có bảo với ta là sơ suất, đan sư đó căn bản chưa nắm vững Đan đạo khí tính." "Ngũ phẩm đan dược, ta sẽ bảo Tô Dung luyện một lò thượng phẩm mới cho ông.

Cho ông xem hai viên này là vì vị đan sư luyện chúng chỉ vừa mới nhập môn Đan đạo mà thôi." "Ồ." Dược chủ cũng không thực sự so

đo chút dược liệu đó, lão nhờ Các chủ luyện đan chẳng qua vì hiện tại đang cần dùng.

Nhưng nghe Các chủ nói vậy, Dược chủ nhìn hai ngọc bình trong tay, không quên lời Các chủ vừa nói.

Cả hai viên đều từ một người, mà người đó lại mới nhập môn?

Nếu vừa ra tay đã được ngũ phẩm thứ cấp thì có thể gọi là thiên tư cực cao, nhưng cũng không phải hiếm lạ gì, một số gia tộc lâu đời cũng có những thiên tài đan sư như vậy.

Nhưng khởi điểm cao không có nghĩa là sau này tiến bộ nhanh.

Thế nhưng, khởi điểm là bát phẩm thứ cấp?

Đầu óc Dược chủ có chút đơ ra, lão cảm thấy Các chủ đang đùa quá trớn: "Không phải chỉ là một cái Bạch Ngọc đan lô thôi sao, ta thực sự sẽ so đo với ông chắc?

Có cần phải bịa chuyện như thiên thư để chọc cười ta không?" "Ai." Biết nói ra cũng chẳng ai tin nên Các chủ Đan các mới không trực tiếp nói với Dược chủ.

Huống hồ, Hạo Thiên luyện một lò bát giai thứ cấp mà làm nổ cả lò, thật sự có chút không đáng mặt.

Lắc đầu, Các chủ Đan các nhàn nhạt nói: "Nếu trước khi Đan Đạo đại hội khai mạc mà hắn luyện được đan dược trên mức thứ cấp, ta sẽ thu hắn làm đồ đệ, hoặc giả ông cũng có thể gặp hắn tại đại hội." "Thu đồ?" Dược chủ kinh ngạc nhìn Tô Dung bên cạnh, muốn nói lại thôi: "Tô Dung không phải đồ đệ ông sao?

Không phải ông chỉ nhận một đồ đệ thôi à?" "Nếu thu đồ thuận lợi, Tô Dung sẽ là hàng đồ tôn của ta." Các chủ Đan các buông một câu.

Dược chủ phất phất tay: "Chuyện của ông tính sau đi." Lão vốn không thích quản chuyện bao đồng, hôm nay nếu không cảm nhận được linh bảo đan lô bị nổ thì cũng chẳng hầm hầm chạy tới tìm Các chủ gây phiền phức.

Các chủ vốn là tay lươn lẹo, lão sớm đã biết Bạch Ngọc đan lô vào tay Các chủ là một đi không trở lại, cũng không còn tơ tưởng gì.

Giờ vì lời của Các chủ, lòng lão không nén nổi tò mò, liếc nhìn vào đại điện, chợt nhớ tới người hôm trước đi cùng Tô Dung đến phòng đấu giá đứng đầu Thiên Vực.

Tên là Hạo Thiên?

Hình như là Thiếu chủ của phòng đấu giá đó, gần đây gây ra không ít chuyện, cũng là một nhân vật rắc rối, phiền phức trên người không kém gì Các chủ Đan các, lại còn đắc tội Thần tộc khá sâu.

Thiên Vực vốn luôn tránh xa thị phi, không giao thiệp sâu với Thượng Thần giới.

Nếu không phải vì Các chủ Đan các là Thần cấp đan sư có quan hệ sâu sắc với cả Thiên Vực và Thần tộc, đồng thời có tin tức về Thần cấp đan dược, thì Thiên Vực cũng chẳng bị cuốn vào đống rắc rối này.

Lắc đầu thở dài, Dược chủ có chút bất lực: "Dù sao đi nữa, hy vọng Đan Đạo đại hội lần này kết thúc thuận lợi, mấy nhân vật phiền phức vào Thiên Vực sớm rời đi cho yên chuyện." "Thập Phương phương chủ chưa chắc đã không muốn kiếm chác gì đó từ chuyện này, lấy Thần cấp đan dược chẳng hạn." Khóe miệng Các chủ Đan các mang theo vài phần cười như không cười, liếc nhìn Dược chủ.

Dược chủ cũng không chịu thua kém nhìn lại: "Thấy rồi sao?

Ai mà chẳng muốn chiếm Thần cấp đan dược cho riêng mình?

Nhưng tham niệm cũng phải có giới hạn, nếu không sẽ là tự tìm đường chết.

Quan hệ giữa ta và ông tốt như vậy mà ta còn chẳng dám bảo ông đưa Thần cấp đan dược cho ta, nhưng cũng không phải là không có cách, thế nào?

Đưa ta đi?" "Mơ đẹp đấy." Các chủ Đan các hừ nhẹ một tiếng, đối với người bạn cũ này, đáy mắt lão chứa ý cười, nhưng lời nói ra lại sắc lẹm khiến người ta rùng mình: "Thần cấp đan dược hiện giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Đan phương, đan lô luyện chế ta đều có đủ, dược liệu cũng chỉ thiếu một vị, nhưng xuất thế thì sao?

Ai cầm Thần cấp đan dược sẽ phải đối mặt với sự truy sát đoạt bảo không chết không thôi của Thần tộc và cường giả toàn Thần giới.

Chắc chắn sẽ nổi lên phong vân, ta để xem chuyện này cuối cùng sẽ đi về đâu." "Đúng là cái đồ cuồng Thần cấp đan dược." Dược chủ giật khóe miệng, thấy Các chủ ra vẻ thích xem náo nhiệt thì lắc đầu, không nói thêm nữa, xoay người rời đi, nhất quyết không muốn dính vào mấy chuyện thị phi này.

"Các chủ?" Tô Dung đứng bên cạnh nhìn bóng lưng Dược chủ đi xa, khẽ rủ mi mắt, ngạc nhiên hỏi: "Trong thế tục lại có người không màng thế tục như vậy sao?" "Dược chủ ư?" Các chủ Đan các bình thản nói: "Tu vi đã phế, bảo vật đan dược tốt đến mấy cũng vô dụng, ngay cả ta ra tay cũng không cứu được, chỉ có thể giúp lão kéo dài thọ mệnh.

Không tránh mấy chuyện này như tránh tà thì làm gì?" Tô Dung kinh ngạc ngẩng đầu, nàng không ngờ kết quả lại là như vậy.

"Đừng có thương hại lão, lão tính tình thối lắm." Các chủ thở dài:

“Chỉ cần lộ ra chút vẻ thương hại, lão lập tức nhảy dựng lên ngay...” Giọng Các chủ Đan các nhỏ dần, tan biến theo bước chân lão và Tô Dung rời đi, để lại điện ngoại vắng lặng.

Trong đại điện, tay Hạo Thiên đang cầm cuốn dược điển mà Các chủ Đan các đưa, đã lật được một xấp dày bằng lòng bàn tay, nhưng vẫn chưa xem xong một nửa.

Hạo Thiên cũng không vội, phía đối diện hắn, phân thân đang tĩnh lặng ngồi trước bàn thư, tay cũng cầm một phần y điển mà đọc.

Một lát sau, trong điện chỉ còn lại phân thân, bóng dáng Hạo Thiên đã xuất hiện ở ngoài điện.

Hắn ngẩng đầu nhìn về dãy núi Thiên Vực ở phía Tây, nơi vạn trượng hà quang từ chân trời đổ xuống kèm theo tử khí ẩn hiện.

Đôi mắt đen trầm của hắn trong phút chốc thoáng hiện kim uẩn nhàn nhạt nhìn về hướng đó.

Không ít cường giả đang ở Thiên Vực đều bước ra, thậm chí nhiều bóng người lao đi như sao xẹt về phía đó.

Trước thanh thiên bạch nhật, khi hoàng hôn buông xuống, một cánh cửa lớn cổ kính đóng chặt dần dần hạ lạc tại nơi đó.

Chương 727

Tô Dung mặc thanh y cũng đáp xuống bên cạnh Hạo Thiên, nàng cau mày: "Các chủ Đan các hiện đang ở cùng Thập Phương chi chủ.

Thiên Vực sắp có một di tích thượng cổ khai mở, thời điểm khai mở... vừa vặn trùng với ngày diễn ra Đan Đạo đại hội.

Đúng là lúc rắc rối nhất thì ông trời lại thêm loạn.

Di tích mở ra không đúng lúc chút nào, giờ đây Thập Phương chi chủ đang bàn tán xôn xao..." Đúng như lời Các chủ Đan các nói, không ai là không thèm muốn Thần cấp đan dược, nhưng thèm muốn là một chuyện, không ít người biết rõ mình không có bản lĩnh đó, sao dám tranh đoạt với những gã khổng lồ như Thần tộc hay Hãn Hải?

Phần lớn đều mang theo đan sư, tranh đoạt vị dược liệu cuối cùng để luyện chế Thần cấp đan dược.

Không ít người đã biết tin này, muốn nhân cơ hội kiếm lợi.

Việc di tích khai mở lúc này lại cho họ thêm nhiều cái cớ.

Thập Phương chi chủ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, Thần cấp đan dược muốn nhúng tay vào, mà di tích cũng nhất định phải chiếm được.

Thiên Vực, nơi vốn như đào nguyên ngoại thế, sắp loạn rồi.

"Ừ." Hạo Thiên khẽ đáp một tiếng, dừng lại một chút rồi mới hỏi: "Các chủ Đan các có ý gì?" "Các chủ không nói gì, chỉ lắng nghe, cuối cùng buông một câu: 'Di tích đã mở thì cứ để nó mở'.

Cục diện vốn đã đủ loạn, cũng chẳng ngại loạn thêm mấy tầng nữa.

Hơn nữa, loạn cũng có cái hay của loạn, đối với sư phụ mà nói, chưa chắc đã không có lợi." Hạo Thiên vì lời của Tô Dung mà khẽ cười một tiếng, lắc đầu không nói gì thêm, xoay người trở lại trong điện.

Thời gian trước khi Đan Đạo đại hội bắt đầu, số lượng sách vở tích tụ bên cạnh Hạo Thiên đã đạt đến mức đáng kinh sợ.

Trên giá sách trong đại điện, các điển tịch Đan đạo và đủ loại đan phương được Các chủ Đan các không chút do dự bày ra trước mặt Hạo Thiên.

Ngay cả vô số tư trang trong nạp giới cũng bị ném ra cho hắn tùy ý lật xem.

Cách làm của Các chủ Đan các rõ ràng là muốn tốt cho hắn, Hạo Thiên tự nhiên nhận ra mục đích của lão, liền truyền tin cho Chuyên Thủy Thiên Thần đang ở Thần tộc.

Hạo Thiên sớm biết Chuyên Thủy Thiên Thần và Các chủ Đan các quan hệ không mấy tốt đẹp.

Chỉ là giờ đây Các chủ đã thoát ly Thần tộc, trước đó còn đánh trọng thương Đại trưởng lão Thần tộc, mang Thiên giai đan dược đi ném bừa cho Hãn Hải chi chủ, hành động này chẳng khác nào phản bội Thần tộc.

Lúc này, thái độ của Chuyên Thủy Thiên Thần đối với lão Nghiêm lại tốt hơn không ít, gửi thư hồi âm cho Hạo Thiên điểm thẳng mặt: "Đồ nhi ngốc, một Thần cấp đan sư giấu nghề, nếu không lừa lấy sạch vốn liếng của lão thì con lỗ to rồi!" Nhìn thư hồi âm, Hạo Thiên bất lực thở dài.

Trong tay hắn, Thần Hỏa ngưng thành một cái đan lô, vô số linh dược bày ra trước mặt.

Lần này, hắn đã hiểu rõ dược tính của các loại linh dược khác nhau, lần lượt được Thần Hỏa bao bọc, từng đoàn rơi vào đan lô Thần Hỏa, sau đó chậm rãi dung hợp làm một.

Đan lô chưa mở, lôi vân đã tích tụ trên bầu trời đại điện.

Trong Thiên Vực, vài vị Phương chủ nhìn về hướng đại điện nơi lôi vân tích tụ, họ biết rõ Các chủ Đan các đang ở đó.

"Không ngờ trước thềm Thần cấp đan dược xuất thế, Các chủ Đan các lại có động tĩnh lớn như vậy.

Nhìn đan uẩn này, e là cửu phẩm đan dược sắp thành, uy thế thật kinh người." Có người cảm thán một tiếng, trầm ngâm nhìn về phương đó.

Một lát sau, khi lôi vân dần ép xuống mới mở lời: "Chuẩn bị một phần lễ vật.

Tuy lúc này không ai dám quấy rầy Các chủ Đan các, nhưng Thiên giai đan dược xuất thế, cũng nên tới chúc mừng một tiếng." Hãn Hải chi chủ cũng ở đó, lão cũng sai người chuẩn bị lễ, nhưng lại hỏi thêm đệ tử Hãn Hải bên cạnh một câu: "Nguyệt Thần hiện giờ ở Hãn Hải thế nào rồi?" Nghe vậy, đệ tử Hãn Hải sững người một chút rồi nhanh chóng đáp: "Nguyệt Thần đại nhân sẽ không rời khỏi Hãn Hải đâu, Chủ nhân cứ yên tâm.

Trước đại sự, Nguyệt Thần đâu còn là đứa trẻ con, nàng biết nặng nhẹ mà." "Ai." Hãn Hải chi chủ nhíu mày thở dài một tiếng.

Trước đây, lão cũng nghĩ Nguyệt Thần đã hiểu chuyện qua bao năm tháng, sẽ không gây thêm chuyện nữa.

Chỉ là vụ Nguyệt Thần rời Hãn Hải lần trước khiến lão cứ canh cánh trong lòng, cảm thấy bất an.

Đứa trẻ lớn lên bên cạnh lão dường như bắt đầu có tâm tư riêng

rồi, ngay cả người cha này cũng không nhìn thấu nổi nàng đang nghĩ gì.

Nguyệt Thần muốn tự do, điểm này lão luôn biết rất rõ, và nàng cũng luôn hướng về mục tiêu đó.

Đợi đến khi Thần giới nằm trong tay nàng, nơi nàng muốn đến không thể đến, lại có ai dám dễ dàng trêu chọc nàng?

Chỉ là lúc này, Nguyệt Thần cần phải trầm tính lại, chờ thêm một thời gian nữa.

"Cử người trông chừng Nguyệt Thần cho kỹ, không được để xảy ra chuyện lúc này." Hãn Hải chi chủ hơi nghiêng đầu, lời nói có chút nặng nề, sau khi nhận được lời cam đoan mới hơi yên tâm một chút.

Trong đại điện của Hạo Thiên, khi đan lôi giáng xuống, Hạo Thiên nhanh chóng thu đan dược vào ngọc hạp.

Lôi điện đánh xuống nhưng không làm đoàn Thần Hỏa đan lô đang hỗn độn không rõ hình thù kia tan biến.

Gãi gãi đầu, Hạo Thiên bất lực thở dài, nhìn đan dược có vân lộ mờ nhạt trong tay: "Thượng phẩm!" Tuy chỉ là thất phẩm đan dược nhưng lại có đan văn quang vựng mà chỉ bát phẩm đan dược mới có, vậy là thành rồi.

Chỉ là vẫn làm tổn hại đan lô như cũ, nhưng giờ Hạo Thiên cũng không phụ thuộc vào đan lô thật nữa.

Đan lô ngưng từ Thần Hỏa thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, luyện thành một lần hỏng một cái cũng chẳng sao.

"Sư phụ?" Ngoài phòng, Tô Dung gõ cửa.

Hạo Thiên đáp lời, thấy Các chủ Đan các cũng bước vào.

Tiện tay đưa ngọc hạp cho Các chủ kiểm tra, Hạo Thiên nhìn lão,

suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Ta bái Nghiêm lão làm thầy để tinh tiến Đan đạo.” Nghe Hạo Thiên nói, tay cầm ngọc hạp của Các chủ khựng lại.

Lão ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, có chút bất đắc dĩ: “Ta thật sự không biết có đủ tư cách chỉ giáo ngươi không, hoặc giả không lâu nữa, tiến cảnh Đan đạo của ngươi sẽ vượt xa ta.” Hạo Thiên tự nhiên nhận ra lời Các chủ nói không phải là khiêm tốn suông.

Tô Dung đứng bên cạnh khẽ nói một câu: “Nếu Các chủ thấy Hạo Thiên đã có thành tựu, vậy chi bằng cho mượn đan lô dùng một chút, Đan Đạo đại hội sắp tới chắc sư phụ cũng sẽ tham gia.” “Hừ!” Khóe miệng Các chủ giật giật.

Nghe Tô Dung rõ ràng là đang thiên vị Hạo Thiên, lão trừng mắt nhìn nàng một cái.

Một lát sau lão định thần lại, khẽ khứ một tiếng, nhìn Hạo Thiên, đáy mắt thực sự có chút do dự.

Một đồ đệ chắc chắn sẽ vượt mặt mình, có nên nhận không?

Nếu lỡ xảy ra sai sót gì, làm lỡ dở tương lai của hắn thì lão có bản lĩnh gì để dạy tiếp?

“Ta đã học được không ít từ Nghiêm lão rồi, huống chi còn cả một gác tàng thư và điển tịch nữa.” Hạo Thiên nhàn nhạt nói: “Nghiêm lão là Thần cấp đan sư, ngoài Nghiêm lão ra, ngài thấy còn ai có tư cách dạy ta Đan đạo?” Nghe vậy, Các chủ Đan các mới hoàn hồn, suýt chút nữa đã bị thiên phú kinh người của Hạo Thiên làm cho khiếp sợ.

Thở dài một tiếng, Các chủ gật đầu theo lời Hạo Thiên: “Cũng được, ta từng nói chỉ nhận một đồ đệ, nhưng bái thêm mấy sư phụ cũng chẳng sao.

Nếu đã có ý bái sư, ta thu thêm một đồ đệ vào cửa vậy.” Hạo

Thiên không chút do dự dâng trà, chuyện này coi như đã định.

Ngày diễn ra Đan Đạo đại hội, Các chủ Đan các vốn là người Thiên Vực, đại hội này cũng là lúc Thiên Vực Thánh chủ thay đổi.

Các chủ tự nhiên được tôn ngồi ở vị trí đầu tiên.

Phía sau là các vị Phương chủ của Thập Phương Thiên Vực, Dược chủ – lão giả nóng tính đã tiếp đón trước đó cũng chễm chệ ở vị trí đầu bên cạnh Các chủ.

Chủ nhân Thần tộc chưa tới, Hãn Hải chi chủ đã đến trước một bước.

Chương 728

Những vị khách này thân phận không tầm thường, Thiên Vực bố trí chỗ ngồi đối diện khán đài, ngồi đối diện với người của Thiên Vực, đặt cuộc thi Đan Đạo đại hội ở phía dưới, coi như không đắc tội bên nào.

Hãn Hải chi chủ đến sớm, liếc nhìn vị trí đầu tiên rồi chẳng khách khí mà ngồi xuống ngay.

"Vị trí đầu Thiên Vực thiết lập đáng lẽ phải dành cho Thần tộc chi chủ chứ?" Tô Dung đi bên cạnh Hạo Thiên, đưa thẻ bài cho người của Thiên Vực.

Hạo Thiên sẽ tham gia đại hội này.

Tô Dung từng thấy Hạo Thiên luyện ra bát phẩm đan dược nên không nghĩ hắn sẽ thắng, nhưng vì có Các chủ Đan các nên hắn có thể học hỏi không ít, tăng thêm kinh nghiệm, nàng đương nhiên cũng theo Hạo Thiên đến góp vui.

Thấy Hãn Hải chi chủ ngồi ở vị trí đầu tiên trên khán đài, Tô Dung tò mò chớp mắt nhìn Hạo Thiên: "Không biết tính tình Thần tộc chi chủ thế nào..." Nếu ở vị diện khác, Thần tộc đối với Thần giới thì Chủ nhân Thần tộc giống như một vị hoàng đế.

Dù có phụ thuộc Thần tộc hay không, chỉ cần là tu sĩ Thần giới, thấy người Thần tộc đa số đều sẽ nể mặt, không dám đắc tội.

Huống chi đây còn là Chủ nhân Thần tộc.

Hãn Hải chi chủ hoàn toàn không để ý đến hành vi của mình, là vì ỷ thế không sợ gì sao?

"Cứ xem thì biết." Tân khách chưa đến đủ, một lát nữa Đan Đạo

đại hội mới bắt đầu.

Hạo Thiên dẫn Tô Dung đến cạnh Các chủ Đan các, chỗ đó là nơi xem náo nhiệt tốt nhất.

"Cũng đến xem sao?" Các chủ thấy Hạo Thiên và Tô Dung, liền sai người đặt một cái ghế bên cạnh bàn đối diện, tiện tay chỉ cho Hạo Thiên ngồi xuống.

"Sư tôn?" Hạo Thiên có chút ngạc nhiên.

Các chủ Đan các khác với Chuyên Thủy Thiên Thần, trong mắt người ngoài lão luôn nghiêm túc uy nghiêm, lại là Thần cấp đan sư tôn quý, nên Hạo Thiên dùng xưng hô này để phân biệt, cũng là để người ngoài thêm vài phần tôn kính lão.

"Không cần nhìn ta, ngồi đi." Các chủ dùng giọng chỉ đủ cho vài người nghe thấy, nhàn nhạt nói: "Tóm lại lát nữa đại hội bắt đầu ngươi cũng không ngồi đây được.

Chỗ này hiện giờ còn trống, lát nữa Thần tộc chi chủ hay Hãn Hải chi chủ đều là khách, lại đều có mục đích riêng nên sẽ không chịu nhường nhịn đâu.

Thái độ của Thiên Vực phải cân bằng, không được đắc tội bên nào, chỉ có thể để người của Thiên Vực lùi lại một bước." Các chủ nói có vẻ uất ức, nhưng Hạo Thiên thấy rõ trong đáy mắt lão là sự hứng thú xem náo nhiệt chẳng kém gì Tô Dung, nên cũng không tin chuyện này đơn giản như lão nói, hắn thản nhiên ngồi xuống.

Tô Dung đứng một bên, lắc đầu với Các chủ: "Đừng quản con, nếu không con đi xuống đây." Các chủ rất hiểu Tô Dung nên cũng không miễn cưỡng, dù sao cũng sắp đến giờ rồi.

Đan Đạo đại hội sắp bắt đầu.

Khi một nữ tu mặc áo lụa bước vào, không ít người phải ngoảnh

lại nhìn vì khuôn mặt lạ lẫm, cũng vì những hoa văn mạch sinh vàng rực trên áo và uy nghiêm mạnh mẽ ẩn hiện trong đôi mắt kim đồng.

Chỉ là không ai dám nhìn vào mắt nàng quá lâu.

Hạo Thiên chú ý ngay khi nàng bước vào, nhìn nàng tiến đến, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Hãn Hải chi chủ đang ngồi ở vị trí đầu.

"Cút xuống." Gần như trong tích tắc, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, nữ tử đã ra tay, một luồng uy thế ép về phía Hãn Hải chi chủ.

Sắc mặt Hãn Hải chi chủ trầm xuống, trở nên vô cùng khó coi, lão hừ lạnh một tiếng nghiền nát luồng uy thế của nàng, nhưng trong tay lại nắm đầy những mảnh vỡ, lòng bàn tay bị cắt rách máu tươi đầm đìa.

Sắc mặt Hãn Hải chi chủ lúc này khó coi đến cực điểm, lão đột ngột quay đầu nhìn nàng, khóe miệng giật giật nhưng vẫn đứng dậy nhìn về phía đó.

Trước bao nhiêu con mắt, lão có vẻ không muốn nhường nhịn, đối trì một hồi lâu mới thốt ra một câu: "Thần tộc chi chủ lại ra mặt rồi." "Ta ra mặt, chẳng lẽ Hãn Hải chi chủ không biết rõ lý do sao?" Nữ tử cười đầy ẩn ý, nhưng là nụ cười lạnh lùng khiến người ta phát khiếp, nàng nói thẳng thừng: "Tưởng chiêu mộ mấy cái thứ phế vật đó là có thể cản được ta, để lão đoạt lấy Thần cấp đan dược sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, từng người một ở đây có mục đích gì, Thần tộc chi chủ đều biết rõ.

Chẳng qua là vì viên Thần cấp đan dược đó thôi, nhưng họ lại ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, làm như thể đó là vật vô chủ chứ không phải thứ Các chủ Đan các đã hứa hẹn.

Nàng hừ lạnh một tiếng, bước lên cao đài, đứng cạnh vị trí của

Hãn Hải chi chủ.

Thấy lão không chịu nhường, nàng phất tay đánh một cái, trực tiếp quét lão xuống khỏi cao đài.

"Chậc." Các chủ Đan các giật khóe miệng.

"Thì ra Hãn Hải chi chủ đã sai người chặn giết Thần tộc chi chủ giữa đường, hèn gì không lo bị cướp chỗ, chắc tưởng nàng ta không đến được?" Tô Dung buông một câu, chứng kiến cảnh Hãn Hải chi chủ và Thần tộc chi chủ giao thủ: "Nhưng không ngờ Thần tộc chi chủ lại là nữ tử..." Ấn tượng ban đầu của nàng về Đại trưởng lão Thần tộc là một lão già, nên cứ ngỡ Chủ nhân Thần tộc cũng tầm tuổi đó.

Không ngờ hôm nay lại thấy một nữ tử nhìn không ra tuổi tác, khí thế lẫm liệt sát phạt.

"Chỉ là thế thân thôi." Các chủ Đan các đã gặp Thần tộc chi chủ không chỉ một lần, đương nhiên cực kỳ hiểu nàng, lão nói: "Cũng tương tự như cách phân thân của cha Hạo Thiên, chỉ có điều hơi khác là Thần tộc chi chủ phân ra thần hồn, nếu không cẩn thận sẽ hồn tan phách lạc, trọng thương bản thể." Nghe vậy, ánh mắt Hạo Thiên nhìn nữ tử càng thêm sâu xa, bị nàng chú ý, nàng liền liếc nhìn về phía hắn.

"Nếu mọi người đã đến đông đủ, Đan Đạo đại hội cũng nên bắt đầu rồi." Các chủ Đan các đứng dậy, nhìn Hạo Thiên và Tô Dung bước vào sân thi đấu phía dưới.

Lão liếc nhìn Thần tộc chi chủ, không màng đến cuộc tranh đấu của họ, chỉ khẽ phất tay cầm một cuộn trục trong tay lật mở, vô số đan phương bay xuống phía dưới, rơi vào tay các đan sư tham gia đại hội.

Hạo Thiên và Tô Dung mỗi người cũng nhận được một phần.

Mở ra xem, Hạo Thiên hơi ngạc nhiên nhíu mày: "Tứ phẩm Ngưng Linh Đan?" Một loại đan phương trung giai cực kỳ phổ biến.

Tô Dung nhìn hắn một cái, mở đan phương của mình cho hắn xem.

Tiếng bàn tán xung quanh cũng giúp hắn hiểu ra, mọi người đều nhận được đan phương giống hệt nhau.

"...

Không khó nhưng cũng chẳng dễ, đủ để loại bỏ những đan sư dưới tứ phẩm khỏi sân chơi này." "Ý gì đây?

Chẳng thà ngay từ đầu yêu cầu đan sư tứ phẩm trở lên cho rồi!" "Ngưng Linh Đan là loại đan dược mà hầu như đan sư tứ phẩm nào cũng thấy đau đầu, đem ra lúc này liệu có thích hợp không?" Không ít ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Các chủ Đan các: "Trong sân hình như có một người cũng là đan sư của Đan các nhỉ?

Vừa vặn là ngũ phẩm, vừa vặn luyện được Ngưng Linh Đan?" Nghe tiếng bàn tán, Các chủ Đan các chưa kịp mở lời thì Dược chủ đã trầm giọng, lạnh lùng nói xuống phía dưới: "Trong sân không thiếu đan sư ngũ phẩm, đều là người Thiên Vực, có cả người của Đan các, đồ đệ của Các chủ.

Nếu ngay cả đan sư tứ phẩm cũng không đạt tới thì ở lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Hiện giờ ai dốc hết sức thử một lần thì thử, không thì để đan phương và ngọc bài lại rồi rời đi.

Tùy các người, khảo hạch sẽ không thay đổi!" Nghe tiếng Dược chủ, tiếng bàn tán phía dưới nhỏ dần.

Lúc này, Các chủ Đan các phất tay châm một nén hương, tùy ý búng vào bát hương giữa sân đá, nhàn nhạt nói: "Thời gian là một nén

hương, bắt đầu." Nghe câu này, có người thầm mắng, nhưng nhiều đan sư vẫn chọn nhận linh dược từ thị giả, tìm một đỉnh dược đặt sẵn trên đài đá rồi ngồi xuống bắt đầu luyện đan.

Khi hương cháy được một nửa, đã có người đứng dậy, để đan dược đã luyện xong vào ngọc bình trên đài, đứng sang một bên hồi phục và quan sát tiến độ của những người khác.

Thần tộc chi chủ và Hãn Hải chi chủ dù ra tay nhưng cũng biết không thể giết được đối phương, hơn nữa cũng chỉ vì một chuyện nhỏ.

Các chủ Đan các mở lời gật đầu chào Thần tộc chi chủ, nàng ta lạnh lùng liếc Hãn Hải chi chủ một cái rồi cũng nể mặt Các chủ, bước về phía lão.

"Thần tộc chi chủ mang theo đan sư sao?" Các chủ nhìn người đi theo sau nàng, ánh mắt định lại, trên mặt vẫn là nụ cười hòa ái.

Thần tộc chi chủ có việc cầu cạnh lão vì viên Thần giai đan dược nên lúc này cũng không muốn xé rách mặt, nàng "ừ" một tiếng rồi nhìn xuống phía dưới.

Người nàng mang theo là một thiếu niên tuổi đời không lớn, mặt mũi còn chút non nớt, nhưng đôi mắt khá đặc biệt, đen thẳm không thấy rõ màu đồng tử.

Khi hắn cúi đầu, ngay cả ánh sáng cũng như bị nuốt chửng.

Hắn là người đầu tiên đặt ngọc bình xuống rồi đứng sang một bên.

Hạo Thiên nhìn linh dược trên đài, những thứ này do người Thiên Vực chuẩn bị, nhưng trên đài lại có một vị linh dược bị sai, năm tuổi không đủ.

Bước đầu tiên của luyện đan là phải kiểm tra kỹ linh dược rồi mới bắt đầu, nhưng vì giới hạn một nén hương, lại thêm đây là vòng

sơ loại để loại bỏ những đan sư năng lực kém, nên không ít người không chút do dự mà ra tay ngay.

Chương 729

Hạo Thiên thong thả đổi sang một đài khác, bắt đầu kiểm tra linh dược của thị giả, lần này không có sai sót.

Hắn không dùng Thần Hỏa để dung hợp, chỉ tùy tay ném dược liệu vào đan lô.

Một lát sau, hắn ném đan dược đã thành vào ngọc bình bên cạnh, là một viên thứ cấp.

Một tu sĩ đứng cạnh liếc nhìn Hạo Thiên với vẻ khinh miệt.

Trước đó thấy Hạo Thiên và Tô Dung cùng lên cao đài, ngồi đối diện Các chủ Đan các, ai nấy đều thấy rõ.

Ngay cả Thiếu các chủ Tô Dung còn phải đứng một bên, vậy mà Hạo Thiên lại được ngồi ngang hàng với Các chủ.

Cứ ngỡ Hạo Thiên là thiên tài Đan đạo, hóa ra chỉ luyện được một viên đan dược thứ cấp.

Tô Dung bên cạnh cũng thành đan, là một viên tứ phẩm viên mãn.

Nàng giao cho thị giả rồi lui ra khỏi sân, trước khi đi còn liếc nhìn Hạo Thiên đầy kinh ngạc.

Nàng ngạc nhiên vì sao hắn không dùng Thần Hỏa luyện đan, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đứng bên cạnh quan sát.

Sau khi luyện xong viên thứ cấp đầu tiên, Hạo Thiên không rời đi ngay, cũng không giao đan dược cho thị giả để kết thúc lượt thi.

Hắn dừng lại, dùng số dược liệu còn lại để luyện viên thứ hai.

Thị giả thấy động tác của Hạo Thiên cũng không ngạc nhiên.

Các chủ chỉ giới hạn thời gian một nén hương, chứ không bảo

thất bại là không được làm lại lần hai.

Xung quanh cũng có không ít đan sư thất bại lần đầu đang vội vàng điều chỉnh để luyện viên thứ hai.

Hương chỉ còn lại một đoạn ngắn, các đan sư trong sân không còn tâm trí đâu mà quan tâm người khác nữa.

Hạo Thiên đưa Thần Hỏa vào đan lô, thong thả bắt đầu luyện viên thứ hai.

Khi hương chỉ còn cao chừng nửa đốt ngón tay, đan của Hạo Thiên cũng sắp thành.

Lúc này, có người kinh ngạc nhìn về phía hắn, khóe miệng giật giật: "Sắp nổ lò rồi!" Luồng linh khí bạo liệt từ đan lô của Hạo Thiên phát ra, những đan sư có kinh nghiệm đều nhìn hắn với vẻ xem náo nhiệt: "Luyện thất bại cũng nhiều, nhưng để đến mức sắp nổ lò thế này thì đúng là hiếm." Nhìn viên đan đầu tiên của Hạo Thiên, có người tỏ vẻ đã hiểu: "Thực lực không đủ rồi, viên đầu là thứ cấp đã là không dễ dàng gì...

Chắc là đan sư tam phẩm cưỡng ép luyện đan dược tứ phẩm khó nhất nên mới quá sức như vậy." "Lui xuống đi." Có người "tốt bụng" khuyên Hạo Thiên: "Một viên thứ cấp tốt xấu gì cũng qua được vòng sơ tuyển, nổ lò bây giờ là liên lụy người khác đấy." Các đan sư ở gần đài của Hạo Thiên nghe vậy đều rùng mình, liếc nhìn hắn một cái.

Có người thất thần khiến thêm một lò đan bị hỏng, chán nản buông xuôi rời khỏi sân, cuối cùng nhìn Hạo Thiên với vẻ cạn lời.

Tuy khoảng cách giữa các đài đá khá xa, nhưng thanh thế bên Hạo Thiên không hề nhỏ, ngay cả lục, thất phẩm đan dược nổ lò cũng chỉ đến thế là cùng.

Trong lúc nhất thời thất thần không trông coi kỹ, thêm một viên

đan dược sắp thành cũng bị hủy hoại.

Hạo Thiên cũng chẳng rảnh đâu mà quan tâm họ, lúc này sự chú ý của hắn đều đặt vào đan lô trước mặt.

Đến cái đan lô bạch ngọc cực tốt của Các chủ còn không chịu nổi Thần Hỏa nung nấu, cái đan lô bình thường này trụ được đến giờ đã là không dễ rồi.

Đây cũng là lý do ngay từ đầu hắn không dùng Thần Hỏa vì sợ hỏng lò.

Nổ lò là đại kỵ của đan sư, trước khi lên sân thị giả đã nói, ai làm nổ lò thì dù đan có thành cũng coi như bỏ quyền.

Hạo Thiên có chút bất lực, thôi thì trực tiếp dùng Thần Hỏa ngưng thành đan lô, bỏ mặc cái lò trên đài đá kia, thử một phương pháp khác xem sao...

Lấy Hạo Thiên làm trung tâm, một vòng đài đá xung quanh đều trống không, trong đó không thiếu những người bị ảnh hưởng mà phạm sai sót.

Họ hậm hực phất tay gây ra động tĩnh lớn, nhưng Hạo Thiên chẳng hề bị ảnh hưởng.

Cuối cùng, gần chỗ Hạo Thiên chỉ còn lại một nữ tử mặc áo xanh trúc đang khổ sở chống đỡ, lúc không trụ được nữa nàng liếc nhìn hắn một cái.

Thấy Hạo Thiên dù đan lô sắp nổ vẫn ngồi vững như bàn thạch, nàng khẽ trầm tư, cuối cùng phất tay thu một viên trung phẩm vào tay.

Nàng nhíu mày nhìn viên đan vẻ không hài lòng nhưng vẫn ném vào ngọc bình giao cho thị giả.

Nàng không rời đi mà đứng lại quan sát Hạo Thiên.

Hạo Thiên sinh sinh trấn áp luồng linh khí bạo liệt hỗn độn trong đan lô, cuối cùng trước khi hương cháy hết, hắn đã nắm được viên đan trong tay.

"Thượng phẩm...?" Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn viên đan Hạo Thiên bỏ vào ngọc bình ném cho thị giả, khóe miệng giật giật.

Có người không thể tin nổi thốt lên: "Sao có thể?

Đan lô sắp nổ đến nơi, cuối cùng không nổ mà lại ra một lò đan hỏng sao!

Hơn nữa, viên đầu là thứ cấp, viên thứ hai lại là thượng phẩm?

Dùng hai chữ vận khí để giải thích à?" Những ánh mắt nhìn Hạo Thiên bắt đầu mang theo vẻ nghi ngờ.

"Người này... chắc không phải gian lận, lén lấy đan dược từ túi ra đấy chứ?" Nghe câu này, Hạo Thiên liếc mắt nhìn qua, thấy thiếu niên non nớt đi theo Thần tộc chi chủ vừa mở miệng, hắn khẽ nhếch môi đầy vẻ châm chọc.

Thấy Hạo Thiên cười, thiếu niên có chút mất tự nhiên dời mắt đi, một lát sau lại trừng mắt nhìn hắn rồi quay đầu đi về phía Thần tộc chi chủ đang ngồi đối diện Các chủ Đan các.

Hạo Thiên cũng không buồn để ý, hắn nhàn nhạt nhìn Dược chủ vừa đứng dậy: "Kết quả chắc có thể công bố được rồi chứ?" Lão giả nhìn Hạo Thiên, ánh mắt thoáng hiện vẻ khen chê lẫn lộn, rồi lão cất lời, điểm tên vài người: "Thần tộc, Tiêu Phụng, cửu phẩm đan sư, thượng phẩm." "Đan các, Tô Dung, ngũ phẩm đan sư, tuyệt phẩm." "Thiên Vực có bốn người: lục phẩm, ngũ phẩm, thất phẩm và lục phẩm đan sư, đều đạt thượng phẩm." "Chu Cầm, thất phẩm đan sư, tuyệt phẩm." "Hạo Thiên..." Đến tên Hạo Thiên, sắc mặt Dược chủ

có chút cổ quái.

Hắn là người mới nhập môn Đan đạo mà lại luyện được hai viên đan thành hình ngay tại chỗ, một thứ cấp, một thượng phẩm, lại là đồ đệ của Các chủ Đan các.

Bảo Hạo Thiên là tứ phẩm đan sư sao, chuyện Bạch Ngọc đan lô bị nổ hôm trước Dược chủ vẫn chưa quên, tám chín phần mười thủ phạm chính là kẻ trước mặt này.

Đó là bát phẩm đan dược, chẳng lẽ Hạo Thiên vừa nhập môn đã thành đan sư bát phẩm?

Nói ra chính Dược chủ cũng không tin, lão lắc đầu, trực tiếp lược bỏ đẳng cấp đan sư của Hạo Thiên: "Thứ cấp, thượng phẩm, hai viên." Trong sân có hàng trăm người, một nửa không thành đan, bốn phần thành đan nhưng không hiểu sao không có tên, cuối cùng chỉ còn lại hơn mười người.

"Chuyện này là sao?" Khi Dược chủ đọc xong tên cuối cùng, đóng cuộn trục định ngồi xuống, sau một hồi im lặng, các đan sư phía dưới mới phản ứng lại, lớn tiếng hỏi: "Rõ ràng tôi đã luyện ra đan dược thượng phẩm, sao lại không có tên tôi?

Có nhầm lẫn gì không?" Những tiếng phản đối xung quanh bắt đầu lớn dần, họ cũng luyện thành đan, sao lại vô danh vô tính?

Trong đó có người trầm tư nhìn Các chủ Đan các hỏi: "Chẳng lẽ vì viên đan đầu tiên tôi không thành, đến lần thứ hai mới thành nên không được tính?

Nhưng Hạo Thiên rõ ràng cũng thành đan ở viên thứ hai mà!" Giữa tiếng ồn ào, Các chủ Đan các vẫn bình thản, không vội mở lời.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên: "Trong tứ phẩm Ngưng Linh Đan có một vị dược liệu là Ngưng Linh Thảo, chỉ lấy phần rễ đã

nhuộm đỏ của cây đủ năm vạn năm.

Trong số dược liệu đặt trên các đài đá có không ít cây không đủ năm tuổi, hoặc bị trộn lẫn với Hồng Căn Thảo vốn rất giống Ngưng Linh Thảo.

Thế nên nhiều người không xem kỹ đã phạm sai lầm ở lò đan đầu tiên...” Nghe nữ tử nói, nhiều người lộ vẻ ngơ ngác.

Có kẻ tính nóng nảy trực tiếp chạy lại một đài đá không người, cầm lấy một cây Ngưng Linh Thảo phân biệt theo lời nàng nói, rồi nhíu mày như đã hiểu ra.

“Tôi...

Chương 730

rõ ràng tôi không làm sai bước nào, sao đan vẫn không thành, thì ra là nguyên do này!

Nhưng ai mà biết trong đại hội lại trộn dược liệu sai vào chứ?" Có người mếu máo: "Ngưng Linh Đan vốn ít khi được đan sư dùng để luyện tay, đan phương thì đầy rẫy nhưng dược liệu lại hiếm quý, bình thường chẳng mấy khi dùng tới...

Hèn gì tôi làm ba lần không xong!" "Chẳng lẽ chỉ những ai nhìn ra dược liệu có vấn đề, hoặc vận khí tốt gặp phải đài đá không có dược liệu lỗi thì mới qua được khảo hạch sao?

Thế này chẳng phải là dựa vào khí vận à?" Có người bất mãn lẩm bẩm, nhưng tiếng đã nhỏ đi nhiều.

"Người nhìn ra dược liệu có lỗi sẽ hỏi thị giả bên cạnh." "Người hỏi có Tô Dung, Chu Cầm và ba người của Thiên Vực.

Thị giả sẽ chỉ dẫn đến đài đá chính xác, hoặc đưa linh dược không có vấn đề.

Có ai hỏi không?" Các chủ Đan các nhàn nhạt lên tiếng.

Nghe lão nói, những tiếng tranh luận phía dưới dần im bặt.

Lần lượt có không ít người phất tay áo bỏ đi.

Đan sư vốn hiếm, những kẻ phẩm giai cao đều mang theo sự ngạo khí, đi đâu cũng được trọng vọng.

Có lẽ vì thế nên khi gặp cảnh bị bẽ mặt, họ không muốn ở lại đây thêm nữa.

Nhìn cảnh này, Các chủ Đan các lắc đầu, đó cũng là lý do lão mãi

không nhận đồ đệ.

Đan sư đa số xuất thân từ các tông tộc lớn, vốn chẳng phải hạng tầm thường.

Tính tình ai nấy đều cao ngạo, không chịu được mài giũa, thiên tư cũng chẳng ra làm sao.

Nếu những đan sư vừa bỏ đi kia có được ba phần nhẫn nại như Hạo Thiên lúc cầm điển tịch học thuộc lòng, thì có lẽ giờ họ đã được giữ lại.

Những người còn lại trong sân là những người có bản lĩnh thực sự.

Các chủ Đan các liếc nhìn xuống, nhàn nhạt nói: "Đã có bản lĩnh ở lại thì khảo hạch tiếp theo sẽ thử thách sự hiểu biết sâu cạn về Đan đạo." Đáp đề luôn là phần không thể thiếu trong Đan Đạo đại hội.

Câu hỏi khảo hạch lần này không phải do Các chủ ra đề, mà là của Dược chủ.

Tính khí Dược chủ Thiên Vực thối tha đã bao nhiêu năm nay, khi lão ra mặt, mọi người đều im phăng phắc.

Khi Hạo Thiên cầm cuộn trục dày đặc chữ, hắn khựng lại một chút.

Phía trên, Các chủ Đan các phất tay tung ra mười mấy cuộn đan phương, nói: "Sau khi hoàn thành bộ đề của Dược chủ, các ngươi có thể chọn một đan phương làm nội dung khảo hạch.

Nếu không có gì thay đổi, đây cũng là vòng cuối cùng.

Những đan phương này chỉ chuẩn bị duy nhất một phần dược liệu, ai chọn luyện chế đan dược phẩm giai càng cao thì kết quả càng tốt.

Nhưng nếu không thành đan thì coi như không tính.

Ai xong trước sẽ được chọn đan phương trước." Dứt lời, lão vẫy tay ra hiệu bắt đầu.

Hạo Thiên cúi đầu nhìn các câu hỏi trên cuộn trục, có không ít điều đã được ghi lại trong dược điển mà Các chủ đưa, nếu không thì trong những điển tịch khác cũng có.

Tốc độ đáp đề của Hạo Thiên là nhanh nhất.

Bên cạnh, thiếu niên đi cùng Thần tộc chi chủ trầm ngâm nhìn đề bài, nhíu mày rồi ngước nhìn nàng.

Thấy nàng không quan tâm, thiếu niên bất lực thở dài rồi cũng bắt đầu viết, nhưng đúng hay sai thì chưa biết được.

Sau khi Tô Dung điền được sáu bảy phần cuộn trục, những phần còn lại nàng chưa kịp nghiên cứu tới nên không trả lời được.

Nàng cũng không do dự, trực tiếp thu bút, nộp cuộn trục cho Dược chủ rồi bước tới chỗ Các chủ Đan các để chọn đan phương.

Nhìn thấy không ít đan phương cao giai, Tô Dung ngạc nhiên nhưng vẫn thành thật đặt xuống một tấm lục giai đan phương vừa cầm lên xem.

Nàng không phải Hạo Thiên, không có bản lĩnh phớt lờ đẳng cấp đan phương.

Nàng chỉ là một ngũ phẩm đan sư, do dự một lát rồi chọn một tấm hơi khó trong tầm khả năng, nhưng nàng cũng kịp xem qua hết các đan phương khác.

Khi nhìn thấy tấm cửu phẩm Hồn Đan, Tô Dung khựng lại, liếc nhìn về phía Hạo Thiên.

Nàng cảm thấy đan phương này hợp với hắn nhất, cũng là tấm có

phẩm giai cao nhất ở đây.

Qua những lần khảo hạch trước, Tô Dung cẩn thận kiểm tra hết linh dược của tấm cửu giai này, bao gồm cả tấm ngũ giai của mình.

Dù sao nàng xong sớm nhất nên có thời gian chuẩn bị.

May mà lần này chỉ có một phần dược liệu nên Các chủ Đan các không lừa lọc gì, linh dược đều ổn cả.

Tô Dung đặt tấm cửu phẩm đan phương ở vị trí dễ thấy nhất rồi cầm đan phương của mình về sân, dẫn Dung Hợp Chi Hỏa vào đan lô bắt đầu luyện đan.

Người thứ hai xong là Chu Cầm, nữ tử lúc nãy chỉ ra lỗi của Ngưng Linh Thảo.

Có thể thấy nàng ta cũng dừng lại ở tấm cửu phẩm rất lâu, nhưng tự biết năng lực không đủ, cầm cũng không luyện thành nên dứt khoát từ bỏ, chọn một tấm vừa sức rồi đi xuống.

Các chủ Đan các nhìn cảnh này, khẽ nở nụ cười, vừa vặn lọt vào mắt Thần tộc chi chủ đối diện.

"Cái tên Hạo Thiên đó là đồ đệ của Các chủ Đan các sao?" Thần tộc chi chủ đã giao thiệp với lão Nghiêm nhiều năm, ban đầu nàng cứ ngỡ Tô Dung mới là đồ đệ lão nhận, nhưng giờ nàng đã đổi ý.

Trước đây nghe người Thần tộc nhắc mãi về Thiếu chủ phòng đấu giá Hạo Thiên, hôm nay gặp mặt, nàng thấy hắn tuy có chút ngứa mắt nhưng cũng chưa đến mức trở thành vật cản đường Thần tộc.

Đại trưởng lão của phòng đấu giá mới là kẻ khó nhằn hơn Hạo Thiên nhiều, chưa kể còn một lão tổ nữa.

Thần tộc chi chủ khẽ gõ ngón tay lên bàn, nghe Các chủ nhàn nhạt đáp một tiếng "thì sao", nàng khựng lại, nheo mắt liếc lão một cái đầy

vẻ ngạo mạn: "Vậy Nghiêm lão thấy đồ đệ của ta và người của ông, ai tinh tiến hơn trên con đường Đan đạo?" Nghe vậy, Các chủ Đan các liếc nhìn qua, một lát sau mới thong thả đáp trả: "Được Thần tộc chi chủ nhìn trúng, thiếu niên đó hẳn là cực tốt." "Hắn vốn là người ta định tặng cho Các chủ Đan các làm đồ đệ, giờ xem ra không được thuận lợi cho lắm.

Hay là lấy Đan Đạo đại hội ra cá cược, ai thắng sẽ làm đại đồ đệ của Các chủ?

Kẻ còn lại..." Nàng nheo mắt: "Hay là giết đi?" "Sát phạt chi khí trên người nàng lại nặng thêm rồi." Các chủ Đan các nhíu mày, lo lắng nhìn về phía Hạo Thiên.

"Nghiêm lão không nghĩ đồ đệ mình sẽ thắng nổi người của ta sao?" Thấy ánh mắt Các chủ dời đi, nàng nhếch môi nhàn nhạt: "Nếu đã không tự tin thì đổi đi cho xong?" "Hạo Thiên thiên tư Đan đạo cực cao, nhưng mới nhập môn chưa đầy mấy ngày, so sánh như vậy e là không công bằng." "Vậy theo ý Nghiêm lão là phải đợi vài năm nữa mới công bằng chắc?" Thần tộc chi chủ cười lạnh: "Ta không có nhiều kiên nhẫn thế đâu.

Nếu Nghiêm lão không muốn cược thì đổi cái khác vậy." Nàng nhìn Các chủ, khẽ nói: "Cược xem hôm nay ở đây sẽ chết bao nhiêu người thì thế nào?" Sắc mặt Các chủ Đan các trầm xuống.

Lão sớm biết chuyện hôm nay không đơn giản, nhưng không ngờ Thần tộc chi chủ lại muốn đại khai sát giới.

Nếu là người khác ngồi đối diện, lão đã phất tay bỏ đi hoặc ra tay rồi.

Nhưng giờ đây, Các chủ vẫn ngồi vững, chỉ có thể bất lực lắc đầu: "Người của Thiên Vực có cũ với ta, nếu nàng đại khai sát giới, ta e là không thể đứng nhìn.

Nếu ta bị thương thì sợ là chuyện Thần giai đan dược sẽ phải hoãn lại một thời gian sau khi lấy được vị linh dược cuối cùng." "Dùng Thần giai đan dược đe dọa ta sao?" Thần tộc chi chủ nghe ra ý tứ của lão, không vui nhíu mày liếc một cái, không khí trở nên áp lực.

"Nếu không có kẻ đối đầu với ta, ta tự nhiên sẽ không ra tay tàn sát người Thiên Vực.

Nể mặt Các chủ Đan các, ta sẽ nhượng bộ vài phần, nhưng nếu không biết điều..." Thấy sắc mặt Các chủ, nàng nhịn xuống, chuyển chủ đề khi thấy Hạo Thiên và thiếu niên kia cùng lúc xong xuôi bước tới: "Dù là tiểu đệ tử của ta hay người của Các chủ thắng, linh dược cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay Các chủ thôi, ta cũng chẳng lo chuyện Thần giai đan dược nữa.

Chương 731

Lời vừa rồi chỉ là đùa giỡn, Các chủ không cần để tâm.” Khi nàng nói câu này, Hạo Thiên và thiếu niên mặt búng ra sữa kia vừa vặn bước đến gần.

Nghe vậy, Các chủ liếc nhìn Hạo Thiên, nhàn nhạt nói: “Đồ đệ của ta, Thần tộc chi chủ cũng biết rồi đó, là người của phòng đấu giá đứng đầu, huống hồ ta còn chưa dạy được gì, giờ mà động vào hắn thì không hay lắm.

Nếu nàng muốn, cứ đợi đến khi quán quân lộ diện rồi tính sau.” Câu nói này của Các chủ chẳng khác nào tát vào mặt Thần tộc chi chủ, khiến nàng giật khóe miệng.

Nàng biết câu nói đó đã chạm tới lằn ranh cuối cùng của lão.

Nhưng nàng cũng chẳng bận tâm, đại độ phất tay cho hai người chọn đan phương, rồi đứng bên cạnh chằm chằm nhìn họ, giọng khinh miệt: “Vậy cứ đợi đến khi bụi trần lắng xuống, biết đâu người của ta mới là kẻ thắng cuối cùng.” Hạo Thiên nhìn tấm cửu phẩm đan phương đặt trên cùng, hắn khựng lại khi thấy ánh mắt của kẻ kia cũng rơi vào tấm đan phương mình đang cầm.

Hai ánh mắt giao nhau trong tích tắc, kẻ kia liền trực tiếp ra tay với hắn.

“Đúng là người do Thần tộc chi chủ mang tới.” Hạo Thiên tung ra một chưởng, đánh tan kiếm ý của đối phương, hắn cau mày.

“Tiêu Phụng.” Thần tộc chi chủ lên tiếng gọi lại.

“Chỉ có một tấm cửu phẩm đan phương, tôi là đan sư cửu phẩm, ngoài tôi ra thì ai luyện nổi nó?

Một kẻ luyện tứ phẩm còn ra đan thứ cấp như hắn sao!" Thiếu niên tên Tiêu Phụng nghe vậy nhưng không cam tâm, trừng mắt nhìn Hạo Thiên, chìa tay ra: "Đưa cho tôi, đan phương rơi vào tay anh cũng vô dụng thôi." "Vô dụng hay không, chẳng lẽ chỉ dựa vào cái miệng của cậu mà quyết định sao?" Hạo Thiên thong thả buông một câu, cầm đan phương xoay người đi xuống sân. "Hy vọng chuyện hôm nay tốt nhất đừng có biến cố gì thì hơn." Thần tộc chi chủ nhìn theo bóng lưng rời đi đầy bất mãn của Tiêu Phụng, khẽ nheo mắt lại. "Kẻ này tuổi còn trẻ mà đã là đan sư cửu phẩm, không biết Thần tộc chi chủ tìm thấy ở nơi nào?" Một bên Dược chủ sải bước tiến lên, người bên cạnh tự nhiên đã sắp xếp một chiếc ghế ở vị trí phía trên cho lão.

Dược chủ tuy giờ đây thực lực không còn như xưa, nhưng vẫn có thể đối kháng với phương chủ của Thiên Vực, lại càng giao hảo với Đan các các chủ.

Thần tộc chi chủ liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt đạm nhiên, không có phản ứng gì lớn: "Nhặt về thôi." Nghe lời Thần tộc chi chủ nói, Dược chủ cau mày, sắc mặt hơi trầm xuống.

Chỉ là tính khí lão có tệ thì cũng chỉ tệ với những tu sĩ tầm thường, đối diện với Thần tộc chi chủ, lão không dám có hành động gì tạo thứ.

Đan các các chủ liếc nhìn cố nhân một cái, cũng hơi có mấy phần kinh ngạc.

Trước đây đối phương luôn tránh những chuyện phiền phức không kịp, mà chuyện của Thần tộc chi chủ rõ ràng là một rắc rối lớn, vậy mà lúc này Dược chủ lại chủ động tiến tới? "Thiếu niên tên Tiêu Phụng kia khá hợp tính khí của ta, nếu Thần tộc chi chủ để hắn tham gia Đan đạo đại hội không phải vì muốn đoạt quán quân để lấy vị dược liệu kia, ta có ý muốn giữ người lại Thiên Vực." Dược chủ sau khi cân nhắc một chút liền buông một câu.

Đan các các chủ hơi minh ngộ, thở dài một tiếng.

Dược chủ xưa nay vẫn vậy, hễ chuyện gì liên quan đến yếu tố quan trọng là người ngoài không thể ngăn cản được.

Thần tộc chi chủ nghe câu đó, lại chỉ liếc nhìn Dược chủ trước mặt một cái, khóe miệng khẽ nhếch: "Người của ta, khi nào đến lượt một phương Thiên Vực nho nhỏ làm chủ?" Lại sắp bắt đầu rồi.

Đan các các chủ bất đắc dĩ thở dài một tiếng. "Thần tộc chi chủ, thật là uy phong lớn nha." Dược chủ khách khí đàm luận với Thần tộc chi chủ, nhưng đối phương lại không nể mặt một chút nào.

Chẳng qua là bảy mươi bốn thành của Thần giới đều do Thần tộc quản lý và phụ thuộc vào Thần tộc, chẳng lẽ Thần tộc chi chủ nghĩ toàn bộ Thần giới đều là vật trong túi của Thần tộc rồi sao?

Sắc mặt khó coi thì khó coi, nhưng Dược chủ không vì một hai lời của Thần tộc chi chủ mà phát tác, chỉ là không tiếp tục đàm luận với y nữa.

Lão nhìn Đan các các chủ một cái: "Tuy rằng ta không xem trọng đứa đồ đệ mới thu của ông, nhưng giờ đây ta lại hy vọng hắn có thể đoạt quán quân." Để chèn ép thể diện của Thần tộc xuống cho bõ ghét.

Đan các các chủ cười khổ, lắc đầu, nhìn về phía Hạo Thiên.

Khi Hạo Thiên lấy đi tấm đan phương cửu phẩm kia, lòng lão cũng trầm xuống một thoáng.

Hạo Thiên có thể luyện chế đan dược bát phẩm thứ phẩm, chuyện này lão biết, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Hạo Thiên muốn luyện chế đan dược Thiên giai, chẳng phải gần như là si nhân thuyết mộng sao?

Hạo Thiên một mực kiên trì, lão cũng không biết hắn có nắm chắc hay không, chỉ có thể thử xem sao.

Đan đạo đại hội không phải nơi trò đùa, lão cũng chỉ có thể kỳ vọng Hạo Thiên thật sự có thể nhất minh kinh nhân.

Trời dần dần tối sầm lại, những người có thể trụ lại đều là những kẻ kiệt xuất.

Việc giải khai quyển trục do Dược chủ đặt ra không tốn quá nhiều thời gian, rất nhanh đã có người lấy đan phương từ trước mặt Đan các các chủ để bắt đầu luyện đan.

Người đầu tiên bước lên cao đài lấy đan phương ngũ phẩm là Tô Dung.

Nàng đã thành đan, nhưng lần này chỉ là đan dược ngũ phẩm trung phẩm, không cao không thấp, cũng đã là cực hạn của Tô Dung rồi.

Nhìn đan dược trong bình ngọc được thị giả tiếp lấy đặt lên cao đài, Tô Dung do dự một chút, thấy Hạo Thiên bên kia cũng đã bắt đầu động thủ, nàng đứng lặng tại chỗ một hồi rồi quay người đi về phía cao đài.

Lúc này trên cao đài vẫn còn sót lại một số đan phương, nhưng những đan phương này đều ở hai thái cực, hoặc là phẩm giai quá thấp, hoặc là quá cao.

Trong đó có một quyển đan phương đan dược lục phẩm không có ai lấy đi.

Do dự một hồi, Tô Dung cầm lấy đan phương đó trên tay. "Nguyên bản chỉ được lấy một tấm đan phương, vô luận thành đan hay không đều không có cơ hội thứ hai." Dược chủ đứng bên cạnh, thấy Đan các các chủ không có ý ngăn cản, bèn lên tiếng nhắc nhở Tô Dung một câu: "Dù lấy lại đan phương khác mà thành đan thì cũng không được tính vào kết quả của Đan đạo đại hội, chẳng phải là phí công vô ích sao?" "Ta biết." Tô Dung gật đầu, "Ta chỉ muốn thử xem

sao thôi." Thấy Tô Dung có ý định như vậy, Dược chủ cũng không để ý nữa, nhìn theo Tô Dung cầm đan phương trở lại sân đấu.

Ba ngày sau, lục tục đã có không ít đan dược thành hình được đặt lên cao đài.

Những đan sư thành đan trước không hề cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại có mấy phần thẫn thờ đứng dừng chân ở các bậc thang phía dưới cao đài, nhìn sáu bảy người còn lại trong sân.

Thành đan sớm cũng đồng nghĩa với việc thứ hạng trong cuộc đua tại Đan đạo đại hội đã ngã ngũ.

Phải biết rằng, đan dược phẩm giai càng cao thì thời gian thành đan càng lâu.

Những người còn lại trong sân dù cuối cùng không thành đan, nhưng ở lại thêm một ngày là nắm chắc thêm một phần thành đan, vượt xa những kẻ rời sân sớm không biết bao nhiêu lần...

Trong lúc trầm tịch, một giọng nói từ trong đám đông truyền ra: "Dù sao giờ vẫn chưa kết thúc, còn phải đợi thêm vài ngày, hay là chúng ta mở cái bàn cá cược đi?" Không ít người nghe thấy giọng nói đột ngột vang lên kia đều có mấy phần ngạc nhiên.

Họ tản ra một khoảng trống, để người đó xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay cả Hạo Thiên đang ở trong sân cũng nghe thấy giọng nói có phần quen thuộc, hắn nhìn theo hướng đó thì thấy Quản Di.

Đối phương không biết vì sao lại xuất hiện ở đây, đã thay lại y phục Thiếu chủ Phòng đấu giá đứng đầu, bên hông treo ngọc bài Thiếu chủ.

Vì Hạo Thiên đã được định là Các chủ của Phòng đấu giá đứng đầu, chỉ đợi một thời gian nữa là định đoạt, nên Quản Di tự nhiên lại

lấy lại thân phận Thiếu chủ.

Thấy ánh mắt của Hạo Thiên, Quản Di quay đầu nhìn lại, mỉm cười với hắn, sau đó đặt sự chú ý lên mấy tu sĩ vây quanh, cao giọng nói: "Các vị tu sĩ hoặc đan sư ở đây xem náo nhiệt, linh thạch, đan dược đều có thể đặt cược.

Người được đặt cược đương nhiên là mấy người còn lại trong sân..." Đan các các chủ cũng bất đắc dĩ chú ý tới kẻ này, nhíu mày nhưng cũng không có ý ngăn cản. "Thiếu chủ Phòng đấu giá đứng đầu?" Ánh mắt Dược chủ hạ xuống, đầu ngón tay khẽ cử động. "Kệ hắn đi, chút chuyện nhỏ thôi." Đan các các chủ lên tiếng.

Ánh mắt Dược chủ dừng lại trên người lão, nhìn ra được mấy phần ẩn ý.

Tôn Thánh chủ của Thiên Vực vốn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nay Thánh chủ kế vị mới tạm thời lưu lại Thiên Vực một thời gian, trước đây thân ở Thần tộc Đan các, quan hệ với Phòng đấu giá đứng đầu xem ra cũng không tệ? "Phòng đấu giá đứng đầu..." Thần tộc chi chủ nhìn người mới xuất hiện, sắc mặt hơi âm trầm.

Chương 732

Không chỉ Hãn Hải, ngay cả Phòng đấu giá đứng đầu cũng muốn nhúng tay vào chuyện đan dược cấp Thần sao?

Cũng là chuyện trong dự liệu, vì Hạo Thiên đã xuất hiện ở đây thì người của Phòng đấu giá đứng đầu tất nhiên cũng không ở xa.

Hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt Thần tộc chi chủ có mấy phần khinh miệt, y gọi một người tới, ném ra một nhẫn trữ vật. "Thần tộc chi chủ?" Cảnh này tự nhiên lọt vào mắt Đan các các chủ.

Thấy người được Thần tộc chi chủ gọi tiến về phía Quản Di, lão hơi kinh ngạc. "Ta không muốn ra tay với Phòng đấu giá đứng đầu vào lúc này." Tuy sớm biết tâm trí Đan các các chủ đã không còn đặt ở Thần tộc, đối với việc Đại trưởng lão Thần tộc chết y cũng không có cảm giác gì, nhưng Thần tộc chi chủ vẫn thấy hơi phản cảm vì phản ứng vô thức của Đan các các chủ. "Ta chỉ muốn đặt một cược vào người ta mang tới mà thôi." Thần tộc chi chủ đạm nhiên buông một câu, liếc nhìn Đan các các chủ: "Nghiêm lão không đặt cược cho đồ đệ của mình sao?" "Haiz." Đan các các chủ thở dài một tiếng, vốn không có ý định dính vào việc này, nhưng vì lời của Thần tộc chi chủ mà phất tay, cũng tùy ý tung ra hai túi trữ vật, chia đều không thiên vị: "Đặt mỗi bên Hạo Thiên và Tiêu Phụng một ít đi." Thần tộc chi chủ nhìn Đan các các chủ một cái, cũng không nói gì thêm.

Dược chủ thấy hai người không những không ngăn cản mà còn nổi hứng chơi đùa, khóe miệng giật giật, im lặng hồi lâu.

Nhìn phía dưới, trong khoảng trống đặc biệt dành riêng ra, vị Thiếu chủ của Phòng đấu giá kia đã bày cả bàn ghế, còn lôi chén trà đặt sang một bên, dáng vẻ như chuẩn bị mượn chỗ làm ăn tại trận.

Trên quyển trục Quản Di tùy ý tung ra, sau hai cái tên Tiêu Phụng và Chu Cầm ghi chép có chút dày đặc, người ta cũng không nhịn được mà đặt cược. "Tiêu Phụng là người của Thần tộc chi chủ mang tới, đan sư cửu phẩm, lần Đan đạo đại hội này chắc chắn nắm chắc phần thắng!" "Chu Cầm?

Nhìn xem, trong sân chỉ có duy nhất một nữ tử, đan sư thất phẩm, trước đó còn chỉ ra được dược liệu trong kỳ khảo hạch bị nhầm lẫn, ta thấy nàng mới là người thắng cuối cùng." "Hạo Thiên?" Vì chuyện một tấm đan phương cửu phẩm mà đánh người, quan hệ với Đan các các chủ không tầm thường, lại được Thần tộc chi chủ khoan dung ngăn cản Tiêu Phụng để nhường đan phương cửu phẩm kia cho Hạo Thiên, tự nhiên cũng có người để ý.

Chỉ là... "Chờ chút, không thấy lúc đầu sao?

Viên đan dược đầu tiên Hạo Thiên thành đan chẳng qua là đan dược tứ phẩm mà có thể xuất ra thứ phẩm, viên thứ hai suýt chút nữa nổ lò, cuối cùng thành một viên đan dược thượng phẩm.

Nếu nói lần đầu thất thủ còn có thể châm chước, lần thứ hai... rõ ràng là có chút miễn cưỡng!" Một đan sư luyện chế đan dược tứ phẩm còn miễn cưỡng mà lại cầm một tấm đan phương Thiên giai, không phải là thành tâm gây rối để người ta chê cười sao?

Những người có mặt ở đây đa phần là người của Thiên Vực, nên sau tên của mấy đan sư Thiên Vực cũng có không ít người đặt cược, trái lại, sau cái tên Hạo Thiên chỉ lèo tèo vài nét bút.

Hãn Hải chi chủ sau khi hòa hoãn đôi chút mâu thuẫn với Thần tộc chi chủ, thấy vậy cũng lệnh cho người xuống đặt một cược, áp vào tên của Hạo Thiên.

Hãn Hải không có đan sư nào ra hồn, cũng căn bản không có ý định nổi bật tại Đan đạo đại hội.

Tổng quy chuyện quan trọng nhất sau đó là đan dược cấp Thần, Hạo Thiên...

Hãn Hải chi chủ vẫn nhớ rõ những lời Hạo Thiên nói khi y mời hắn về Hãn Hải lần thứ hai, nhờ Hạo Thiên báo tin mà Hãn Hải và Lâu Minh Các đã không gây phiền phức cho Thần tộc vào lúc đó, tránh đụng độ với vận may của Thần tộc chi chủ.

Hãn Hải chi chủ không quan tâm việc Hạo Thiên có thể đạt được thành tựu gì trên Đan đạo hay không, nhưng dù thắng hay thua, Hãn Hải cũng góp vui đặt một cược.

Hãn Hải chi chủ đặt số tiền không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ để đẩy tên Hạo Thiên từ cuối bảng lên top sáu.

Quản Di run tay, theo tỉ lệ đặt cược trước đó, nếu Hạo Thiên giành vị trí thứ nhất, hắn có thể kiếm được bộn tiền.

Nếu đặt cho Hạo Thiên nhiều nhất mà Hạo Thiên thắng, hắn không biết phải bồi thường bao nhiêu linh thạch cho đủ, còn giờ thì chỉ là lãi nhỏ...

Quản Di chưa lo được bao lâu, lượt đặt cược thứ hai áp lên người Hạo Thiên còn hào phóng hơn cả Hãn Hải chi chủ.

Khóe miệng Quản Di giật giật, liên tục thêm năm nét bút sau tên Hạo Thiên, sắc mặt xụ xuống.

Hạo Thiên mà thắng là phải đền ốm!

Nhưng Hạo Thiên dù sao cũng là Các chủ Phòng đấu giá đứng đầu, không thể mong Hạo Thiên thua được, sắc mặt hắn nhất thời có chút vặn vẹo.

Một bên vừa mừng vừa lo.

Lúc này, Tô Dung xuất hiện trước mặt Quản Di.

Mí mắt nhảy lên, Quản Di trực tiếp giữ lấy tay Tô Dung định đặt linh thạch vào tên Hạo Thiên, một lúc sau mới phản ứng lại mà buông tay, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt không biết là biểu cảm nên khóc hay nên cười, truyền âm nói: "Tô Dung Thiên Thần, nếu còn áp cho Hạo Thiên nữa thì hôm nay Phòng đấu giá đứng đầu lỗ nặng, phải lôi linh thạch từ túi ta ra đền đấy." "Ai lại đặt cho Hạo Thiên nhiều linh thạch như vậy?" Tô Dung nhìn mấy con số đặt cược cao nhất, có chút không hiểu. "Hãn Hải, Thần tộc chi chủ, Đan các các chủ..." Quản Di nói từng chữ một, sắc mặt có chút suy sụp.

Hai người đầu thì còn có thể khách khí, nhưng Đan các các chủ thì coi Hạo Thiên như đồ đệ, tin tưởng không thôi, đặt cược không hề nương tay, đồng thời cũng đặt một ít cho thiếu niên Tiêu Phụng do Thần tộc chi chủ mang tới.

Nhưng cái tên thứ tư, Quản Di nhìn quanh quất mà không tìm ra người đặt cược đó, chỉ còn dấu vết lưu lại trên thủ tráp, đối phương sau này chắc chắn sẽ tới lấy linh thạch.

Một cú đặt cược này đã đẩy tên Hạo Thiên lên vị trí thứ nhất, cũng là thủ phạm khiến sắc mặt hắn vặn vẹo.

Chẳng qua đối phương tuy ẩn giấu thân phận đặt cược nhưng Quản Di vẫn lờ mờ đoán ra được mấy phần, thở dài một tiếng truyền âm cho Tô Dung: "Chuyện lớn như vậy, Lâu Minh Các sao có thể không nhúng một chân vào chứ?

Hãn Hải chi chủ đã tới thì Khúc Tần chắc chắn cũng ở đây, cú đặt cược này là của Lâu Minh Các đấy." Nghe câu này, Tô Dung hơi chau mày, cũng thuận theo lời Quản Di mà không đặt cược gây khó dễ nữa. "Chuyện này lát nữa phải nói với Các chủ." Quản Di thở dài một tiếng, "Ta chỉ định góp vui thôi...

Lâu Minh Các lại không bỏ qua cơ hội này, thật là thất sách."

Quản Di tuy chưa từng nghe Hạo Thiên có tạo hóa gì về Đan đạo, nhưng lại hiểu rõ tính cách của hắn, Hạo Thiên hoặc là không ra tay, nhưng một khi đã làm thì chưa từng thất thủ.

Hạo Thiên giờ xuất hiện tại Đan đạo đại hội, Quản Di biết hắn nhất định phải lấy được thứ mình cần.

Nguyên bản cứ ngỡ Hạo Thiên vốn vô danh trong giới đan sư thì người đặt cược sẽ lèo tèo không mấy ai, không ngờ những người biết hắn lại nhiều thế, người góp vui lại càng đông.

Thấy Quản Di một bộ dạng mất hồn mất vía, Tô Dung cũng không để ý, đặt sự chú ý trở lại trên người Hạo Thiên, đợi kết quả cuối cùng.

Đến ngày thứ mười, phía tây đột nhiên truyền tới một trận chấn động, trên mặt mọi người lập tức dấy lên sóng dư luận. "Di tích Thiên Vực sắp mở rồi sao?!" "Lại đúng vào lúc này..." Quản Di tự nhiên cũng có cảm giác, nhìn về hướng đó, lộ vẻ suy tư.

Trong đám đông, lúc này ẩn hiện có một số người rời sân.

Đan đạo đại hội đã không còn hy vọng gì, ở đây xem náo nhiệt chẳng thà đến phía di tích kia mà đoạt lợi.

Nhưng những người vì đan dược cấp Thần thì lúc này vẫn bất động thanh sắc.

Hãn Hải chi chủ tự nhiên cũng vậy, di tích hay không y hoàn toàn không để ý, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Đan các các chủ và Thần tộc chi chủ đối diện, chén trà trong tay cầm lên rồi lại đặt xuống, đợi đến có mấy phần mất kiên nhẫn.

Lúc này, trong sân đan hương cuồn cuộn, Tiêu Phụng vung tay một cái, lò đan mở ra, lập tức một viên đan dược bát phẩm thượng phẩm được thu vào hộp ngọc.

Đan dược bát phẩm xuất thế khiến không ít người đỏ mắt nhìn về hướng đó, nhưng đối phương là người của Thần tộc nên không ít tâm tư xấu xa đều bị dập tắt.

Đan dược đã luyện xong, nhưng sắc mặt Tiêu Phụng từ đầu đến cuối chẳng mấy vui vẻ, hắn nhìn cũng chẳng thèm nhìn, trực tiếp ném hộp ngọc vào khay trong tay thị giả bên cạnh, quay đầu nhìn về hướng Hạo Thiên.

Lò đan của Hạo Thiên không có một chút động tĩnh nào, nhưng trên mặt Tiêu Phụng lại thêm mấy phần trầm tư.

Hắn sải bước đi về phía Thần tộc chi chủ trên cao đài, truyền âm một câu: "Nếu thực lực không đủ, tất nhiên mấy ngày trước đã làm hỏng dược liệu luyện chế đan dược cửu phẩm mà thất bại rút lui rồi, vậy mà đã qua nhiều ngày như vậy... lẽ nào Hạo Thiên thật sự là cao thủ đan đạo?" Thần tộc chi chủ liếc nhìn Tiêu Phụng một cái.

Kẻ này đúng là người y nhặt về, cũng là một thiên tài, quan trọng hơn là hắn đến từ vị diện khác, nhưng không biết tại sao lại lạc tới chốn này.